

Holy Bible

Aionian Edition®

**Vizsoly (Karoli) Biblia
Hungarian Bible 1590**

AionianBible.org

A világ első Szent Biblia fordított fordítása
100%-ban szabadon másolható és nyomtatható
más néven “ A Lila Biblia ”

Holy Bible Aionian Edition ®
Vízsoly (Karoli) Biblia
Hungarian Bible 1590

Creative Commons Attribution-No Derivatives 4.0, 2018-2021

Text source: Crosswire.org
Source copyright: Public Domain
Károli Gáspár, Vízsoly, Hungary, 1590

Formatted by Speedata Publisher version 4.3.20 on 5/10/2021

100% Free to Copy and Print
<http://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc
<http://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Előszó

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a lexicon. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates ten additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the afterlife destinies of mankind and fallen angels.

This *un-translation* helps us to see these ten underlying words in context. The original translation is unaltered and a note is added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org and with the Android App. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

Tartalomjegyzék

ÓTESTAMENTUM

1 Mózes	11
2 Mózes	38
3 Mózes	59
4 Mózes	75
5 Mózes	98
Józsué	118
Birák	131
Ruth	144
1 Sámuel	146
2 Sámuel	164
1 Királyok	179
2 Királyok	197
1 Krónika	213
2 Krónika	228
Ezsdrás	247
Nehemiás	253
Eszter	261
Jób	265
Zsoltárok	278
Példabeszédek	309
Prédikátor	320
Énekek Éneke	325
Ézsaiás	328
Jeremiás	352
Jeremiás sır	381
Ezékiel	384
Dániel	410
Hóseás	418
Jóel	422
Ámos	424
Abdiás	427
Jónás	428
Mikeás	429
Náhum	431
Habakuk	432
Sofoniás	433
Aggeus	435
Zakariás	436
Malakiás	441

ÚJTESTAMENTUM

Máté	445
Márk	463
Lukács	474
János	493
Apostolok	507
Rómaiakhoz	526
1 Korintusi	534
2 Korintusi	541
Galatákhöz	546
Efézusiakhoz	549
Filippiekhez	552
Kolosséiakhoz	554
1 Tesszalonika	556
2 Tesszalonika	558
1 Timóteushoz	559
2 Timóteushoz	561
Titushoz	563
Filemonhoz	564
Zsidókhoz	565
Jakab	571
1 Péter	573
2 Péter	575
1 János	577
2 János	579
3 János	580
Júdás	581
Jelenések	582

FÜGGELÉK

Útmutató az Olvasóhoz
Szótár
Térképek
Képek, Doré

ÓTESTAMENTUM

És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a
villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

1 Mózes 3:24

1 Mózes

1 Kezdetben teremté Isten az egét és a földet. **2** A föld pedig kietlen és pusztá vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. **3** És monda Isten: Legyen világosság: és lón világosság. **4** És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől. **5** És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lón este és lón reggel, első nap. **6** És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől. **7** Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lón. **8** És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lón este, és lón reggel, második nap. **9** És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lón. **10** És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. **11** Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghözö fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva a földön. És úgy lón. **12** Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghözö fűvet az ő neme szerint, és gyümölcsstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **13** És lón este és lón reggel, harmadik nap. **14** És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknek. **15** És legyenek világítók az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lón. **16** Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. **17** És helyeztét Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; **18** És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten, hogy jó. **19** És lón este és lón reggel, negyedik nap. **20** És monda Isten: Pezsdujlenek a vizek elő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdeszenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. **21** És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és minden állatot a csúszómászó állatokat, a melyek nyüzsgének a vizeken az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **22** És megáldá azokat Isten, mondáván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltésétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön. **23** És lón este és lón reggel, ötödik nap. **24** Azután monda az Isten: Hozzon a föld elő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lón. **25** Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó. **26** És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **27** Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket. **28** És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltésétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **29** És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghözö fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghözö

gyümölcs van; az legyen néktek eledelül. **30** A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom eledelül. És úgy lón. **31** És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímē igen jó. És lón este és lón reggel, hatodik nap.

2 És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege.

2 Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkottott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkottott vala. **3** És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. **4** Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az egét teremté, **5** Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet mívelje; **6** Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. **7** És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellelt vala az ő orrába életnek lehelletet. Így lón az ember elő lélekké. **8** És ülteté az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyeztét az embert, a kit formált vala. **9** És nevezé az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közeppette, és a jó és gonosz tudásának fáját. **10** Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. **11** Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany terem. **12** És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdelliom és az Onix-kő. **13** A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét. **14** És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes. **15** És vevé az Úr Isten az embert, és helyeztét őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt. **16** És parancsolta az Úr Isten az embernek, mondáván: A kert minden fájáról bátran egyél. **17** De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. **18** És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illót. **19** És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvívé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az elő állatnak, az annak neve. **20** És nevet adta az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala. **21** Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvék. Akkor kíván egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. **22** És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonynyá, és vivé az emberhez. **23** És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek nevezettessék, mert emberből vétetett. **24** Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. **25** Valának pedig mindenketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

3 A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az

Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? **2** És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből

ehetünk; 3 De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepepte van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. 4 És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; 5 Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnylatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek mint az Isten: jónák és gonosznak tudói. 6 És láttá az asszony, hogy jó az a fa edeletre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bőlcsesgéért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 7 És megnylatkozának minden kettőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülkööttet csinálának magoknak. 8 És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzik az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. 9 Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? 10 És monda: Szavadat hallám a kertben, és megflemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejezem. 11 És monda ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? 12 És monda az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, ó ada nékem arról a fáról, úgy evém. 13 És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedté? Az asszony pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém. 14 És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban. 15 És ellenségeskedést szerzenek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. 16 Az asszonynak monda: Felette igen megsokásítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szűlysz magzatokat; és epekelde a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad. 17 Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradtságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. 18 Töviset és bogácskórteremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. 19 Orczáf verítékevel egyed a te kenyeredet, míglen visszatársz a földbe, mert abból vétetted: mert por vagy te s ismét porrá leszesz. 20 Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden előnek. 21 És csinálta az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségenek bőr ruhákat, és felöltözötték őket. 22 És monda az Úr Isten: Íme az ember olyanná lett, mint mi közülrünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszson az élet fajáról is, hogy egyék, s örökké éljen: 23 Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mivelje a földet, a melyből vétetted vala. 24 És kiúzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villgó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fajának újtát.

4 Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szűli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. 2 És ismét szűlél annak atyafiát, Ábelét. És Ábel juhok pásztorá lón, Kain pedig földmívelő. 3 Lón pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. 4 És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségből. És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándékára. 5 Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinte, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsürgeszté. 6 És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? És miért csürgesztéd le fejedet? 7 Hiszen, ha jól

cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta. 8 És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyafiával. És lón, mikor a mezőn valának, támadta Kain Ábelre az ő atyafiára, és megölé őt. 9 És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az őn atyámfianak? 10 Monda pedig az Úr: Mit cselekedté? A te atyádfianak vére kiált én hozzád a földöt. 11 Mostan azért átkozott légy a földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadj a te atyádfianak vérét, a te kezedből. 12 Mikor a földet műveled, ne adj a többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. 13 Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. 14 Íme elűzöl engem ma a földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. 15 És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megölénde Kaint, hétszerre megbüntetted. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölige, a ki rátálál. 16 És elménye Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre. 17 És ismeré Kain az ő feleséget, az pedig fogada méhében, és szűli Hánókhót. És építé várost, és nevezé azt az ő fiának nevéről Hánókhnak. 18 És lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujáel pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel nemzé Lámekhet. 19 Lámekh pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla. 20 És szűlé Háda Jábát. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. 21 Az ő atyámfianak pedig Jubál vala neve: ez volt atya minden lantosnak és síposnak. 22 Czilla pedig szűlé Tubálkaint, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát. 23 Akkor monda Lámekh az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómára, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert öltém, mert megsebzett; ifjat öltém, mert megütött. 24 Ha hétszeres a bosszú Kainér, hetvenhétszeres az Lámekhert. 25 Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szűle néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain. 26 Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívní az Úrnak nevét.

5 Ez az Ádám nemzettségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. 2 Férfiúvá és asszonynyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, a mely napon teremtetének. 3 Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőt, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. 4 És telén Ádám napjai, minekutánya Séthet nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. 5 És lón Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala. 6 Éle pedig Séth száz őt esztendőt, és nemzé Énóst. 7 És éle Séth, minekutánya Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 8 És lón Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő; és meghala. 9 Éle pedig Énós kilencszáz esztendőt, és nemzé Kénánt. 10 És éle Énós, minekutánya Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. 11 És lón Énós egész életének ideje kilencszáz őt esztendő; és meghala. 12 Éle pedig Kénán hetven esztendőt, és nemzé Mahalálélt. 13 És éle Kénán, minekutánya Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 14 És lón Kénán egész életének ideje

kilencszáz tíz esztendő; és meghala. 15 Éle pedig Mahalálélfat havanöt esztendőt, és nemzé Járedet. 16 És éle Mahalálélfinekutánná Járedet nemzette, nyolcszáz harminc esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. 17 És lón Mahalálélfegész életének ideje nyolcszáz kilencvenöt esztendőt; és meghala. 18 Éle pedig Járed száz havankét esztendőt, és nemzé Énókhát. 19 És éle Járed, minekutánná Énókhot nemzette, nyolcszáz esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. 20 És lón Járed egész életének ideje kilencszáz havankét esztendőt; és meghala. 21 Éle pedig Énókh havanöt esztendőt, és nemzé Methuséláhát. 22 És járt Énókh az Istenkel, minekutánná Methuséláhút nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 23 És lón Énókh egész életének ideje háromszáz havanköt esztendő. 24 És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé. 25 Éle pedig Methuséláh száz nyolczvánhet esztendőt és nemzé Lámekhet. 26 És éle Methuséláh, minekutánná Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. 27 És lón Methuséláh egész életének ideje kilencszáz havankilencszáz esztendőt; és meghala. 28 Éle pedig Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat. 29 És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vígasztal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában a földön, melyet megátkozott az Úr. 30 És éle Lámekh, minekutánná Noét nemzette, ötszáz kilencvenöt esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. 31 És lón Lámekh egész életének ideje hétszázhétvenhét esztendőt; és meghala. 32 És mikor Noé ötszáz esztendős volt, nemzé Noé Sémet, Khámót és Jáfetet.

6 Lón pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének. 2 És láták az Istennék fiai az emberek leányait, hogy szépekk azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala. 3 És monda az Úr: Ne maradjon az én elkekörök az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő. 4 Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermeket szülének nézik. Ezek ama halálmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. 5 És látá az Úr, hogy megsokasult az ember goroszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. 6 Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bántakodék az ő szívben. 7 És monda az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremttem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ő madarakat; mert bánom, hogy azokat teremttem. 8 De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. 9 Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel járt vala Noé. 10 És nemze Noé három fiat: Sémet, Khámót és Jáfetet. 11 A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtélik a föld erőszakoskodással. 12 Tekinte azért Isten a földre, és íme meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útát a földön. 13 Monda azért Isten Noénak: minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és íme elvesztem őket a földdel egybe. 14 Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekeszékeket csinálj a bárkában, és szurkod meg belől és kívül szurokkal. 15 Ekképen csinálj pedig azt: A bárka hoszsza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harminc sing. 16 Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csinálj; alsó, közép,

és harmad padlásúvá csinálj azt. 17 Én pedig íme özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. 18 De te veled szövetséget kötök, és bemegy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. 19 És minden élőből, s minden testből, mindenből kettő-kettő vigy be a bárkába, hogy veled együtt éleiben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. 20 A madarak közül az ő nemök szerint, a barmok közül az ő nemök szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatjai közül az ő nemök szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy éleiben maradjanak. 21 Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen edelűl. 22 És úgy cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, minden akképen cselekedék.

7 Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben. 2 minden tiszta baromból hetet-hetet vigy be, hímét és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettő-kettő, hímét és nőstényét. 3 Az égi madarakból is hetet-hetet, hímét és nőstényét, hogy magyok maradjon az egész föld színén. 4 Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremttem. 5 Cselekedék azért Noé minden a szerint, a mint az Úr néki megparancsolta vala. 6 Noé pedig hatszáz esztendős vala, mikor az özönvíz volt a földön. 7 Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől. 8 A tiszta barmok közül, és a tiszta barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül, 9 Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak. 10 Lón pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. 11 Noé életének hatszáradik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyílhatkoznak. 12 És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel. 13 Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velük együtt a bárkába. 14 Ók, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúszó-mász a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szármás állat. 15 Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. 16 A melyek pedig bemenének, hím és nőstény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára utána az ajtót. 17 Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevekedének a vizek, hogy felveheték a bárkát, és az felemelkedék a földről. 18 A vizek pedig áradának és egyre nevekedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén. 19 Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítottak, melyek az egész ég alatt valának. 20 Tizenöt singgel nevekedének a vizek feljebb, minekutánná a hegyek elborítottak vala. 21 És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. 22 Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala. 23 És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltöröltekének a földről; és

csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában.

24 És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

8 Megemlékezék pedig az Isten Noéról, és minden vadrol, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. **2** És bezárolának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. **3** És elmenének a vizek a földről folyton fogván, és száz ötven nap mulva megfogyatkozának a vizek. **4** A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónak tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararat hegyén. **5** A vizek pedig folyton fogyanak a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. **6** És lón negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. **7** És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. **8** Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajon elfogytak-e a vizek a föld színéről. **9** De a galamb nem talála lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig kezét kinyitja, megfogá, és bevéve azt magához a bárkába. **10** És várakozék még másik hétfáján, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. **11** És megjöve ő hozzá a galamb estenben, és íme leszakaszott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. **12** És ismét várakozék még másik hétfáján, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. **13** És lón a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónak első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy íme megszikkadt a földnek színe. **14** A második hónapban pedig, a hónak huszonhetedik napján megszárada a föld. **15** És szóla az Isten Noénak, mondván: **16** Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. **17** minden vadat, mely veled van, minden testből, madarát, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vigy ki magaddal, hogy nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön. **18** Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele. **19** minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint. **20** És oltárt építé Noé az Úrnak, és vőn minden tisztá állatból és minden tisztá madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron. **21** És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívénék gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztem el mind az élő állatot, mint cselekedtem. **22** Ennekutána míg a föld léşzen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és télen, nap és éjszaka meg nem szünnék.

9 Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nékik:

Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltétek be a földet. **2** És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsgő a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; **3** minden mozgó állat, a mely él legyen nektek edelédül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindeneket. **4** Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek. **5** De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérém; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyafiától számon kérem az ember életét. **6** Aki ember-véröt, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert. **7** Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsgjetek a földön és sokasodjatok azon. **8** És szóla az

Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: **9** Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok.

10 És minden elő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. **11** Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. **12** És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnak, melyet én örökké szerzek közöttem és ti köztetek, és minden elő állat között, mely ti veletek van: **13** Az én ívemet helyeztem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnak közöttem és a föld között. **14** És lészen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. **15** És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való elő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. **16** Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való elő állat között, mely a földön van. **17** És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnak jele, melyet szerztem én közöttem és minden test között, mely a földön van. **18** Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atya. **19** Ezek hárman a Noé fiai s ezektől népesedék meg az egész föld. **20** Noé pedig földmivelő kezde lenni, és szőlőt ültet. **21** És ívék a borból, s megrészegedék, és meztelenben vala sátra közepén. **22** Khám pedig, Kanaánnak atya, meglátha az ő atyának meztelenségét, és hírűl adá künnelevő két testvérenek. **23** Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadáván, azt mindeneket válokra veték, és háttal merve takarák be atyjuk meztelenségét; s arczzal hátra meg sem láták atyjuk meztelenségét. **24** Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá a mit vele az ő kisebbik fia cselekedett vala: **25** Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyafai közt. **26** Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki legyen szolgája Kanaán! **27** Terjeszsze ki Isten Játaset, lakozzék Sémnek sátáraiban; legyen néki szolgája a Kanaán! **28** Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. **29** És vala Noé egész életének ideje kilencszáz ötven esztendő; és meghala.

10 Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetisége; és fiai születének az özönvíz után. **2** Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Javán, Thubál, Mésékh és Thirász. **3** A Gómer fiai pedig: Askenázh, Rífáth, és Tógármah. **4** Javánnak pedig fiai: Elisah, Thárisz, Kitthim és Dodánim. **5** Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik a maga nyelve, családjára és nemzetisége szerint. **6** Khámnak pedig fiai: Khús, Micráim, Pút és Kanaán. **7** Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. **8** Khús nemzé Nimródot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. **9** Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. **10** Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erek, Akkád és Kálnéh a Sineár földén. **11** Ez földről ment azután Assiriába, és építé Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht. **12** És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez az a nagy város. **13** Micráim pedig nemzé: Lúdimot, Anáimot, Lehábitmot és Naftukhimot. **14** Pathruszimot és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Káthorimot. **15** Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet. **16** Jebuzeust, Emorreust, és Girkazeust. **17** Khivveust, Harkeust, és Szineust. **18** Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének

a Kananeusok nemzetiségei. **19** Vala pedig a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. **20** Ezek a Khám fiai családjok, nyelvök, földjök s nemzetsegök szerint. **21** Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atya, Jáfetnek testvérbátyja vala. **22** Sém fiai: Élám, Assur, Arpaksád, Lúd és Arám. **23** Arámnak fiai pedig: Úzc, Húl, Gether és Más. **24** Arpaksád pedig nemzé Séláht, Séláh pedig Hébert. **25** Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvéreinek pedig neve Joktán. **26** Joktán pedig nemzé Almodádot, Séléfet, Haczarmávethet és Jerákhót. **27** Hadorámot, Úzált és Díkláth. **28** Obált, Abimáélt és Sébát. **29** Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind a Joktán fiai. **30** És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Séfárba menve a napkeleti hegyekig. **31** Ezek a Sém fiai családjok, nyelvök, földjök és nemzetsegök szerint. **32** Ezek a Noé fiainak családjai az ő nemzetiségek szerint, az ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az özönvíz után.

11 Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyfélle beszéde vala. **2** És lón mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. **3** És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lón nézik a tégla kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. **4** És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. **5** Az Úr pedig leszállta, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. **6** És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek minden, a mit elgondolnak magukban. **7** Nosza szállunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. **8** És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építéni a várost. **9** Ezért nevezék annak nevét Bábélnak; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére. **10** Ez a Sém nemzetisége: Sém száz esztendős korában nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után. **11** És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot, ötszáz esztendeig és nemze fiakat és leányokat. **12** Arpaksád pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Séláht. **13** És éle Arpakság, minekutánna nemzette Séláht, négyszáz három esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **14** Séláh pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Hébert. **15** És éle Séláh, minekutánna nemzé Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **16** Héber pedig harmincznagy esztendős vala és nemzé Péleget. **17** És éle Héber, minekutánna nemzé Péleget, négyszáz harmincz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **18** Péleg pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Réut. **19** És éle Péleg, minekutánna nemzé Réut, kétszáz kilenc esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **20** Réu pedig harminczkét esztendős vala, és nemzé Sérugot. **21** És éle Réu, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz héte esztendeig és nemze fiakat és leányokat. **22** Sérug pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Nákhort. **23** És éle Sérug, minekutánna nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **24** Nákhор pedig huszonkilenc esztendős vala, és nemzé Thárét. **25** És éle Nákhor, minekutánna nemzé Thárét, száz tizenkilenc esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **26** Tháré pedig hetven

esztendős vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt. **27** Ez a Tháré nemzetisége: Tháré nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótöt. **28** Meghala pedig Hárán, az ő atyának Thárénak szeme előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban. **29** Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségeinek neve Szárai; a Nákhor feleségeinek neve Milkah, Háránnak Milkah atyának és Jiszkáh atyának leánya. **30** Szárai pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke. **31** És felvezé Tháré Ábrámot az ő fiát, és Lótöt, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Hárániig, és ott letelepedének. **32** Vala pedig Tháré kétszáz öt esztendős, és meghala Tháré Hárában.

12 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked. **2** És nagy nemzetté tézslek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz. **3** És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetiségei. **4** És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kiméne Háránból. **5** És felvezé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótöt, az ő atyafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Hárában tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földére. **6** És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh tölgyséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön. **7** És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodonak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt épített az Úrnak; a ki megjelent vala néki. **8** Onnan azután a hegység felé méne Béthelről keletrre és felülte sátorát: Béthel vala nyugatra, Háj pedig keletrre, és ott oltárt építte az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét. **9** És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé húzódván. **10** Azonban éhség lón az országban, és Ábrám alárméne Égyptomba, hogy ott tartózkodjék, mert nagy vala az éhség az országban. **11** És lón mikor közel vala, hogy bemenjen Égyptomba, monda feleségeinek Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. **12** Azért mikor meglátnak téged az égyptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak. **13** Mondd azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradj te éretted. **14** És lón mikor Ábrám Égyptomba érkezék, láták az égyptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. **15** Mikor meglátták őt a Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvívék az asszonyt a Faraó udvarába. **16** És jól tón érette Ábrámmal, és valának juhai, ökrei, szamarai, szolgái, szolgálói, nőstényzamarai és tevéi. **17** De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért. **18** Hívata azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért mívelted ezt velem? Miért nem mondottad meg énnétem, hogy ez néked feleséged? **19** Miért mondottad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. **20** És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, a kik elbocsáták őt és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

13 Feljöve azért Ábrám Égyptomból, ő és az ő felesége, és mindené valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba. **2** Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és aranyjal.

3 És méne helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Háí között. **4** Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét. **5** Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai. **6** És nem bírá meg öket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakkhatanak együtt. **7** Versengés is támada az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön. **8** Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttet és közöttet, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk. **9** Avagy nincsen-é előttem mind az egész föld? Válj el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menéndesz, én balra térek. **10** Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővíz föld; mert minekeltőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Egyiptom fölide. **11** És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözök Lót kelet felé: és elválnak egymástól. **12** Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig. **13** Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt. **14** Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutárra elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. **15** Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodonak örökre. **16** És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogya valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz. **17** Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt. **18** Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építé ott az Úrnak.

14 Lőn pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Elám királyának, és Thidálnak, a Gójim királyának napjaiban: **2** Hadat indítanak ezek Bera, Sodoma királya ellen, Birsa, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélah, azaz Czoá királya ellen. **3** Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülének; ez a Sóstenger. **4** Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharadik esztendőben ellene támadtak vala. **5** A tizenegyedik esztendőben pedig eljöve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele valának, és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárnajimbán, és a Zuzeusokat Hámiban, és az Emeusokat Sávé-Kirjáthajimbán. **6** És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él-Páránig, mely a pusztá mellett van. **7** És megtérének s menének Hén Miszpába, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekiták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Házczacson-Thámárban. **8** Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében: **9** Khédorlaomerrel, Elám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király őt ellen. **10** A Siddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradtak pedig a hegységbe futanak. **11** És elvívék Sodomának és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és elmenének. **12** Elvívék Lótot is az Ábrám atyafiának fiát jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala. **13** Eljöve pedig

egy menekült és hírűl hozzá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrének, Eskol atyafiának és Áner atyafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának. **14** A mint meghallá Ábrám, hogy az ő atyafia fogásba esett, felfegyverzé házában nevekedett háromszáz tizennyolc próbat légyénét és üldözve nyomula Dánig. **15** És csapatokra oszolván ellenőr éjszaka ő és szolgái, megveré őket, és üzé őket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik. **16** És visszahozá mind a jószágot; Lótot is, az ő atyafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. **17** Minekutárra pedig visszatérít Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe Sodomának királya a Sáve völgyébe, azaz a király völgyébe. **18** Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyereset és bort hozza; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. **19** És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istenről, őg és föld teremtőjéről. **20** Áldott a Magasságos Isten, a ki kezdebe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből. **21** És monda Sodoma királya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot pedig vedd magadnak. **22** És monda Ábrám Sodoma királyának: Felelemtem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, őg és föld teremtőjéhez: **23** Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindenből, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. **24** Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ők vegyék ki az ő részöt.

15 E dolgok után lón az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. **2** És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékiem, holott én magzatok nélküli járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer? **3** És monda Ábrám: Ímé énnékiem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgászülötte lesz az én örökösiöm. **4** És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösiöd: hanem a kik a te ágyékomból származik, az lesz a te örökösiöd. **5** És kivívá őt, és monda: Tekints fel az égre, és számlál meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; – és monda nékie: Igý lészen a te magod. **6** És hitt az Úrnak és tulajdonítaték az ónéki igazságul. **7** És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztak az Ur-Kaszdimból, hogy néked adjam a földet, örökségedűl. **8** És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? **9** És felele néki: Hozz nékem egy három esztendős őszöt, egy három esztendős kecskét, és egy három esztendős kost, egy gerliczét és egy galambfiat. **10** Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a másik fele részére átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. **11** És ragadozó madarak szállának a húsdarabokra, de Ábrám előízi vala azokat. **12** És lón naplementekor, mély álam lepé meg Ábrámot, és ímé rémület és nagy setétség szálla ő reá. **13** És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket negyszáz esztendeig. **14** De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutárra kijönök nagy gázdagsággal. **15** Te pedig elmegy a te atyáidhoz békességgel, eltemettetel jó vénségben. **16** Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. **17** És mikor a nap lemené és setétség lón, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. **18** E napon kötött az Úr

szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyptomnak folyóvítétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrates folyóvízig. **19** A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. **20** A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. **21** Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat, és a Jebuzeusokat.

16 És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle néki; de vala néki egy Égyptomból való szolgálójá, kinek neve Hágár vala. **2** Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának. **3** Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül. **4** És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez pedig a mint láttá, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte. **5** Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öledbe szolgálómot, és mivelhogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületelem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. **6** És monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezden van, azt tudd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle. **7** És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. **8** És monda: Hágár, Szárai szolgálójá! honnan jóssz és hová mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én. **9** Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt. **10** És monda néki az Úrnak angyala: Felettesebb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen. **11** És monda néki az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szülsz fiat; és nevezd nevet Ismáelnek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat. **12** Az pedig vadtermészeti ember lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyafiának ellenébe üti fel sátorát. **13** És nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után? **14** Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béred között. **15** És fiat szüle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szül vala néki, Ismáelnek. **16** Ábrám pedig nyolczvanhat esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szülé Ábrámnak.

17 Mikor Ábrám kilencvenkilenc esztendős vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes. **2** És megkötöm az én szövetséget én közöttem és te közötted: és felette igen megsokasítak téged. **3** És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig szóla őnéki, mondván: **4** A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyájával leszesz. **5** És ne neveztessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyájával teszlek téged. **6** És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled. **7** És megállapotom az én szövetséget én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségűl, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. **8** És adom tenéked és a te magodnak te utánnad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lészek nézik. **9** Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetséget megőrizzed, te és a te magod te utánad

az ő nemzedékei szerint. **10** Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti közöttetek, és a te utánnad való magod között: minden férfi körülmetéllessék nálatok. **11** És metéljétek körül a ti férfitesteket bőrének elejét, és az lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségek jele. **12** Nyolcznapos korában körülmetéllessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltattot valamelyidegentől, aki nem a te magodból való. **13** Körülmetélletéven körülmetéllessék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségűl lesz az én szövetségem a ti testetekek. **14** A körülmetéletlen férfi pedig, aki körül nem metéltei az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetséget. **15** És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. **16** És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak ő tőle. **17** Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevete és gondolá az ő szívében: vajon száz esztendős embernek lesz-é gyermeké? avagy Sára kilencven esztendős lévén, szület-é? **18** És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élné te előtted. **19** Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Iszáknak, és megerősítem az én szövetséget ő vele örökkévaló szövetségűl az ő magvának ő utánná. **20** Ismáel felől is meghallgattalak: Ímé megáldom őt, és megszaporítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppeszt temsz őt. **21** Az én szövetséget pedig megerősítem Iszákkal, kit néked Sára ez időkorban a következő esztendőben. **22** És elvégezére vele való beszédét, és felménye az Isten Ábrahámtól. **23** Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és minden pénzén vetteket, minden férfiat Ábrahám házánépe közül és körülmetéle férfitestöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. **24** Ábrahám pedig kilencvenkilenc esztendős vala, mikor körülmetél az ő férfitestének bőrét. **25** Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendős vala, mikor körülmetél az ő férfitestének bőrét. **26** Ugyanazon napon metéltetett körül Ábrahám és Ismáel az ő fia. **27** És házának minden férfi tagja, háza szülöttéi és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltekének.

18 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamról tölgyesében, és ő úl vala a sátor ajtajában, a hő napon. **2** És felemel az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előtte. És látván, eléjük siete a sátor ajtajából, és földig meghajtja magát. **3** És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előttem, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. **4** Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és döljetek le a fa alatt. **5** Én pedig hozok egy falat kenyerset, hogy erősítsek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, a mint szólál. **6** És besíte Ábrahám a sátorba Sárához, és monda: Siess, gyúrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. **7** A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hoza egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siete azt elkészíteni. **8** És vón vajat és tejet, és a borjút, melyet elkészítet vala, és eljök tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének. **9** És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? ő pedig felelé: Ímhöl van a sátorban. **10** És monda: Esztendőre ilyenkor bizonytal megtérek hozzád

és íme akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala. **11** Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszünt vala Sáránál az asszonny természet. **12** Nevele azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg! **13** És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajon csakugyan szülhetek-é, holott én megvénhettem? **14** Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérök hozzád, és fia lesz Sárának. **15** Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony nevettélt. **16** Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velük méne, hogy elkitörje őket. **17** És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámtól, a mit tenni akarok? **18** Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetiségei. **19** Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt téven, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle. **20** Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettesebb megnehezedett: **21** Alámegyek azért és meglátom, vajon teljességgel a hozzá felhatott kiáltás szerint cselekedtek-é vagy nem? tudni akarom. **22** És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala. **23** És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-é az igazat is a gonoszszal egybe? **24** Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-é, és nem kedvezel-é a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak? **25** Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonoszszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírája nem szolgáltatna-é igazságot? **26** És monda az Úr: Ha találók Sodomában a városon belül ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért. **27** És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. **28** Ha az ötven igaznak talán öt hija lesz, elveszted-é az öt miatt az egész várost? És monda: Nem veszem el, ha találók ott negyvenötöt. **29** És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találtatnak ott negyvenen? És monda Ó: Nem teszem meg a negyvenért. **30** Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha találtatnak ott harminczan? És Ó felele: Nem teszem meg, ha találók ott harminczat. **31** És ő monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találtatnak ott húszan? Felele: Nem veszem el a húszért. **32** És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találtatnak ott tízen? És Ó monda: Nem veszem el a tízért. **33** És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

19 Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és a mint meglátta őket Lót, felkele előjük, és arczzal a földre borúla. **2** És monda: Íme én Uram kérlek, térjetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok útakorra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az utcán hálunk meg. **3** De nagyon unszolá őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nézik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének. **4** Lefekvésük előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körülvevék a házat, ifja, örege, minden az egész község egytől

egyig. **5** És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövénk az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzáink, hadd ismerjük őket. **6** És kiméne Lót Ő hozzájok az ajtó eleibe, és bezárá maga után az ajtót. **7** És monda: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjetek gonoszságot. **8** Íme van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjetek velük a mint nétek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljak semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek. **9** Azok pedig mondának: Ered el innen. Ismét mondának: Ez egy maga náunk a jövevény s ő szabja a törvényt? Majd gonorosbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörök az ajtót. **10** De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba és bezárák az ajtót. **11** Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg kicsintyől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében. **12** És mondának a férfiak Lónak: Ki van még itt hozzá tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és mindeneket, a mi a tied a városban, vidd ki a helyből. **13** Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt. **14** Kiméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették vala, és monda: Keljetek fel, menjetek ki a helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna. **15** És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Angelok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. **16** Mikor pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leányá kezét, az Úrnak iránta való igalmából, és kivívék őt: és ott hagyák a városon kívül. **17** És lón mikor kivívék őket, monda az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne áljj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne veszsz. **18** És monda Lót nézik: Ne oh Uram! **19** Íme a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te igalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülhetek a hegyre, nehogy utolérjen a veszedelemben, és meghajlak. **20** Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok. **21** Monda azért néki: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál. **22** Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért neveztek annak a városnak nevét Czóárnak. **23** A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére. **24** És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénkőves és tüzes esőt az Úrtól az égből. **25** És elsúlyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is. **26** És hátra tekinte az ő felesége, és sóbálvánnyá lón. **27** Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, ahol az Úr színe előtt állott vala. **28** És tekinte Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és lát, és íme felszálá a földnek füstje, mint a kemencze füstje. **29** És lón mikor elveszté Isten annak a környéknek városát, megemlékezék az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből, mikor elsúlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót. **30** Lót pedig felnéne Czóárból, és letelepedék a hegynen, és vele együtt az ő két leányá is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban ő és az ő két leánya. **31** És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhetett, és nincsen a földön férfiú, aki mi hozzáink bejöhetszne az egész föld szokása szerint. **32** Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és hálunk ő vele, és támaszszunk magot a mi

atyánktól. 33 Adának azért inni bort az Ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az Ő atyával, ez pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. 34 És lón másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Íme a mult ejjel én háltam atyámmal, adjunk néki bort inni ez ejjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. 35 Adának azért azon éjszaka is az Ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele hála; Ő pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. 36 És teherbe esének Lót leányai mindenketen az Ő atyjuktól. 37 És szüle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atya mind e mai napig. 38 A kisebbik is fiat szüle és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atya mind a mai napig.

20 És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádés és Súr között, és tartózkodék Géráraban.

2 És monda Ábrahám Sáráról az Ő feleségéről: Én húgom Ő. Elkülde azért Abimélek Gérárnak királya, és elvitte Sárát. 3 De Isten Abimélekhez jöve ejjeli álomban, és monda néki: Íme meghalsz az asszonyért, a kit elvettei, holott férjnél van. 4 Abimélek pedig nem illette vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölőd-é? 5 Avagy nem Ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. 6 És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelteid ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessék azt. 7 Mostan azért add vissza az embernek az Ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te éretted, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tud meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzá tartozó. 8 Felkele azért Abimélek reggel, és előhívatá minden szolgáját, s fülök hallatára mindenket elbeszélé és az emberek igen megfélemlének. 9 És hiváta Abimélek Ábrahámöt, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem. 10 És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted?

11 Felele Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfelelem e helyen, és megölnek engem az én feleségémért. 12 De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én anyának leánya; és így lón feleségemmél. 13 És lón hogy a mikor kibujdostára engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondám néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mondjad én felőlem: én bátyám ez. 14 Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgákat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az Ő feleségét.

15 És monda Abimélek: Íme előttem van az én országom, ahol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. 16 Sárának pedig monda: Íme ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, íme az neked a szemek befedezője mindenkor előtt, a kik veled vannak; és így mindenkorban igazolva vagy. 17 Könöörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyőgyítá Isten Abiméleket, és az Ő feleségét, és az Ő szolgálóit, és szülénék. 18 Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám feleségéért.

21 Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. 2 Mert fogada Sára az Ő méhében, és szüle fiat Ábrahámnak az Ő vénsegében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten. 3 És nevezé Ábrahám az Ő fiának nevét, a ki néki született vala, a

kit szűlt vala néki Sára, Izsáknak: 4 És körülmetlé Ábrahám az Ő fiát Izsákat, nyolcznapos korában, a mint parancsolta vala néki az Isten. 5 Ábrahám pedig száz esztendős vala, mikor születék néki az Ő fia Izsák. 6 És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. 7 Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s íme fiat születeim vénsegére. 8 És felnevekedik a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték. 9 Mikor pedig Sára nevetgélni látta az Egyiptombeli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szűlt vala, 10 Monda Ábrahámnak: Kerges el ezt a szolgálót az Ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal. 11 Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszik e dolog, az Ő fiáért. 12 De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előttem nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az Ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod. 13 Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod ő. 14 Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vőn kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltev azt és a gyermeket annak vallára s elbocsátá. Az pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában. 15 Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy bokor alá. 16 És elméne s leüle által ellenébe mintegy nyíllővésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leüle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra. 17 Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kiálla az Isten angalya az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott ahol van. 18 Kejj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt. 19 És megnyitá Isten az Ő szemeit, és láta egy vízforrást, oda méne azért, és megtölte a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek. 20 És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lón ijszászsa. 21 Lakozék pedig Párán pusztájában, és vőn néki anyja feleséget Egyiptom földéről. 22 És lón abban az időben, hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére megszólíták Ábrahámöt mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. 23 Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény voltál. 24 És monda Ábrahám: Én megesküszöm. 25 Megdorgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgái. 26 És monda Abimélek: Nem tudom kicsoda mivelte e dolgot; te sem jelentettek nékem, s én sem hallottam, hanem csak ma. 27 Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget kötények. 28 És külön állítá Ábrahám a nyájóból hétfőjük. 29 És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hétfőjük, melyet külön állítál? 30 És felele Ábrahám: Ezt a hétfőjük vedd töleim, hogy bizonyásgal legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútat. 31 Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdték vala meg mind a ketten. 32 Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére. 33 Ábrahám pedig tamariskusfákat ülteté Beérsebában, és segítségül hívja ott az örökkévaló Úr Istennek nevét. 34 És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

22 És lőn ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok. **2** És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott egő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet mondándok néked. **3** Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ó szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ó fiát Izsákot, és fát hasogatott az egő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala. **4** Harmadnapon felemelé az ó szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről. **5** És monda Ábrahám az ó szolgáinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok. **6** Vevé azért Ábrahám az egő áldozathoz való fákat, és feltevé az ó fiára Izsákra, ó maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt. **7** És szóla Izsák Ábrahámhoz az ó atyájhoz, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az egő áldozatra való bárány? **8** És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az egő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt. **9** Hogy pedig eljutjanak arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ó fiát, és feltevél az oltárra, a fa-rakás tetejére. **10** És kinyújtá Ábrahám az ó kezét és vevé a kést, hogy levágja az ó fiát. **11** Akkor kiáltta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ó pedig felele: Ímhol vagyok. **12** És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. **13** És felemelé Ábrahám az ó szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg egő áldozatul az ó fia helyett. **14** És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehová-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. **15** És kiáltta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. **16** És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: **17** Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ó ellenségeinek kapuját. **18** És megáldatnak a te magodból a földnek minden nemzetiségei, mivelhogy engedtél az én beszédemnek. **19** Megtére azért Ábrahám az ó szolgához, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozik Ábrahám Beérsebában. **20** És lőn ezeknek utána, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szűlt fiakat Nákhornak, a te atyádfiának: **21** Úzt az ó elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuél Áramnák atyját. **22** És Keszedet, Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuélit. **23** Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolcztat szűlé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyafiának. **24** Az ó ágyasa is, kinek neve Reuma vala, szűlé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhát.

23 Vala pedig Sárának élete száz huszonhét esztendő. Ezek Sára életének esztendei. **2** És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt. **3** Felkele azután Ábrahám az ó halottja elői, és szóla a Khéth flainak, mondván: **4** Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való

örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem. **5** Felelének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván őnéki: **6** Hallgass meg minket uram: Isten től való fejelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legtisztességebb, abba temesd el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg tőled az ó temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat. **7** És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. **8** És szóla ó velők mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedezetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt. **9** Hogy adjá nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ó mezejének szélében van: igaz árán adjá nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségűl. **10** Efron pedig úl vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth flainak és mindenazonknak hallatára, a kik bemennek vala az ó városának kapuján, mondván: **11** Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem flainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat. **12** És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt. **13** És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árat, fogadd el tőlem; azután eltemetem ott az én halottamat. **14** És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki: **15** Uram! hallgass meg engemet; négysszáz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat. **16** Engede azért Ábrahám Efronnak és odamérte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth flainak hallatára; kalmáronkál kelendő négysszáz ezüst siklust. **17** Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a mezőben levő fa az egész határában köröskörül. **18** Ábrahámnak birtoka, a Khéth flainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ó városának kapuján bemennek vala. **19** Azután eltemeté Ábrahám az ó feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaán földén. **20** Így erősítették meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségűl a Khéth fiaitól.

24 Ábrahám pedig vén élemedett ember vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot. **2** Monda azért Ábrahám az ó háza öregebb szolgájának, aki őnéki mindenben gazda vala: Tudd a kezed temporon alá! **3** Hogy megeskesselek téged az Úrra, a mennyelek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom. **4** Hanem elmégy sz az én hazámba, és az én rokonságim közé és onnan vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. **5** Monda pedig őnéki a szolga: Háttha az a leányzó nem akar velem eljőni a földre, ugyan vissza vigyem-é a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala? **6** Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd. **7** Az Úr az égneket Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, aki szolt nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ó Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget. **8** Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljőni, ment lézsessz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd. **9** Veté azért a szolga az ó kezét az ó urának Ábrahámnak tempora alá, és megesküdik néki e dolog felől. **10** És vőn a szolga tíz tevét az ó urának tevéi közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ó kezében vala).

Felkele tehát és elménye Mésopotámiába, a Nákhori városába. 11 És megpihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfónél, este felé, mikor a leányok vizet meríteni járnak. 12 És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt. 13 Ímé én a víz forrása mellé állok és a város lakosainak leányai kijönek vizet meríteni. 14 Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondomb: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy azt rendelted légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy igalmasságot cselekedtél az én urammal. 15 És lőn, minekkelőtte elvégzezte volna a beszédét, íme jó vala Rebeka, Bethuelnek leánya, a ki Milkhanak, az Ábrahám testvérének Nákhori feleségének valafia, és pedig vedrével a vállán. 16 A leányzó pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és ferfi még nem ismeré őt, és alámené a forrásra, és megtölte vedrét, és feljöve. 17 Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. 18 Az pedig monda: Igayál uram! és sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki. 19 És minnekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is meríték, míg eleget nem isznak. 20 És sietett és kiüríté vedrét a vállába és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríté mind az ő tevéinek. 21 Az ember pedig álmélküdő néz vala reá, és veszeg hallgat vala, tudni akarván: vajon szerencséssé teszi-é az Úr az ő úját, vagy nem. 22 És lőn, mikor a tevék már eleget ittak, elővön az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus, és két karperecset, a melynek súlya tíz arany. 23 És monda: Kinek a leánya vagy te? kérlek mond meg nékem: van-é a te atyádnak házában hálásra való helyünk? 24 Az pedig felele néki: Bethuel leánya vagyok a Milkha fiáé, a kit ő Nákhornak szült. 25 Azt is mondá: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van. 26 Meghajtja azért magát az ember, és imádá az Urat. 27 És monda: Áldott az Úr az én uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő igalmasságát és hűségét az én uramtól. Az Úr vezérlett engem ez útamban az én uram atyafainak házához. 28 Elfuta azonkörben a leányzó, és elbeszél az ő anyja házában, a mint ezek történtek. 29 Vala pedig Rebekának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahhoz az emberhez a forráshoz. 30 Mert mikor láttá a függőt, és a pereczeket az ő húgának karjain, és hallotta húgának Rebekának beszédét, a ki ezt mondja vala: Igaz szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és íme ez ott áll vala a tevék mellett a forrásnál. 31 És monda: Jöjj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? holott én elkészítettem a házat, és a tevéknek is van hely. 32 Beméne azért a férfiú a házhoz, ő pedig lenyergelé a tevéket, és adá a tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megmosására és az emberek lábainak, kik ő vele valának. 33 És enni valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem, míg el nem mondomb az én beszédemet. És szóla: Mond el. 34 Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok. 35 Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert addot néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgákat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. 36 És Sára az én uramnak felesége fiat szűl az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mije van. 37 Engem pedig megesküdtetet az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kiknek földjén én lakom. 38 Hanem menj el az én atyámnak házához, és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiamnak. 39 Mikor pedig azt mondám az én uramnak: Hátha nem

akarna velem az a leányzó eljöni? 40 Monda nékem: Az Úr, a kinek én színe előtt jártam, elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencséssé teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak az én nemzetsegem közül, és az én atyám házból. 41 Csak akkor leszesz fölmentve esketésem alól, ha elmenéndesz az én nemzetsegem közé; és ha nem adják oda: ment leszesz az én esketésem alól. 42 Mikor ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak Ábrahámnak Istene, vajha szerencséssé tennéd az én útamat, melyen járok: 43 Íme én a forrás mellett állok; és legyen, hogy az a hajdon, a ki kijön vizet meríteni, s a kinek azt mondomb: Adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. 44 És az ezt mondja nékem: Te is igyál, és a te tevéidnek is meríték; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt. 45 Én még el sem végeztem vala az én szívemben a beszédet, és íme kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, és leméne a forrásra és meríté, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek. 46 ő pedig sietett és leereszté az ő vedrét és monda: Igayál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada. 47 És megkérdezém őt és mondék: Ki leánya vagy? ő pedig felele: Bethuelnek, a Nákhori fiának leánya vagyok, a kit Milkha szült vala ónéki. Ekkor a függőt orrába, és e pereczeket karjaira tevém. 48 Meghajtva azért magamat, imádám az Urat, és áldám az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istenét, ki engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyafianak leányát vegyem az ő fiának feleséggel. 49 Most azért, ha szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondjátok meg; ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy én vagy jobbra vagy balra forduljak. 50 És felele Lábán és Bethuel, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk nekem sem jót, sem rosszat. 51 Íme előttem van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégzte. 52 És lőn, a mint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszélét, meghajtja magát a földig az Úr előtt. 53 És hozza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat, és adá azokat Rebekának: drága ajándékot ada az ő bátyjának is és az ő anyjának. 54 Evének azután és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda: Bocsássatok el engem az én uramhoz. 55 Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután menjen el. 56 A szolga pedig monda nékik: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr szerencséssé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz. 57 Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt. 58 Szólíták azért Rebekát, és mondának néki: Akarsz-e elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek. 59 Elbocsáták azért Rebekát, az ő húgokat, és az ő dajkáját, és az Ábrahám szolgálóját, és az ő embereit. 60 És megáldája Rebekát, és mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját. 61 És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút. Igylé vevé a szolga Rebekát, és elmené. 62 Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban. 63 És kiméne Izsáknak este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy íme tevék jónék. 64 Rebeka is felemelé szemeit s meglátja Izsáknak, és leszáll a tevéről. 65 És monda a szolgának: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnbője jő? A szolga pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát. 66 Elbeszél azután a szolga Izsáknak mindazokat a dolgokat, a melyeket cselekedett vala. 67 Izsák pedig bevitte Rebekát Sárának az ő anyjának sátorába. És elvezé Rebekát és

lőn néki felesége és szereté őt. S megvígásztalódék Izsák az ő anyja halála után.

25 Ábrahám pedig ismét vőn magának feleséget, kinek neve

Ketúrah vala. 2 És az szűl néki Zimránt, Joksánt, Médánt, Mídiánt, Isbákat és Suakhot. 3 Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim. 4 S Mídiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúrahnak fiai. 5 Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindazt Izsáknak adta vala. 6 Az ágyasok fainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még éltében napkelet felé, napkeleti tartományba. 7 S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket él: száz hetvenöt esztendő. 8 És kiműl és meghala Ábrahám, jó vénsgében, öregen és betelve az éettel, és takarítatták az ő népéhez. 9 És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. 10 Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára. 11 Lón pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az ő fiát Izsákat; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál. 12 Ezek pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetiségei, a kit az Égyptombeli Hágár a Sára szolgálója szül vala Ábrahámnak. 13 Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevük s nemzetsegök szerint: Ismáelnek elsőszülötte Nebájót, azután Kédár, Adbeél és Mibszám. 14 És Misma, Dúmah és Massza. 15 Hadar, Théma, Jetúr, Náfis és Kedmah. 16 Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az ő nemzetsegök szerint. 17 Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczkét esztendő. És kiműl és meghala, és takarítatták az ő népéhez. 18 Lakoztak pedig Havilától fogva Súrig, a mely Égyptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. minden atyafiával szemben esett az ő lakása. 19 Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetiségei: Ábrahám nemzé Izsákat. 20 Izsák pedig negyven esztendős vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Síriából való Bethuelnek leányát, Mésopotámiából, a Síriából való Lábánnak húgát. 21 És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatja őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. 22 Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. 23 És monda az Úr őnéki: Két nemzetseg van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsejből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. 24 És betelének az ő szüleseknek napjai, és íme kettősök valának az ő méhében. 25 És kijöve az első; veres vala, mindenestől szörös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak. 26 Azután kijöve az ő atyafiá, kezével Ézsaú sarkába fogódza; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendős vala, a mikor ezek születének. 27 És felnevekedének a gyermekek, és Ézsaú vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. 28 Szereti vala azért Izsák Ézsaút, mert szájaize szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot. 29 Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsaú megjövén elfáradva a mezőről, 30 Monda Ézsaú Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. 31 Jákób pedig monda: Add el a hát nékem azonnal a te elsőszülötségedet. 32 És monda Ézsaú: Íme én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülötségem? 33 És monda Jákób:

Esküdjl meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá az ő elsőszülötséget Jákóbnak. 34 S akkor Jákób ada Ézsaúnak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkelé és elméne. Így veté meg Ézsaú az elsőszülötséget.

26 Lón pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely

Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. 2 Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyptomba! lakjál azon a földön, melyet mondándok tenéked. 3 Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodon adam mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak. 4 És megsokásítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodon adam mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetiségei: 5 Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet. 6 Lakozék azért Izsák Gérárban. 7 És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködnének, azt mondja vala: én húgom ő! Mert fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván: nehogy megjöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelhogy szép ábrázatú ő. 8 És lón idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, látá Izsákat enyelegni Rebekával az ő feleségével. 9 Kiáltá azért Abimélek Izsáknak, és monda: Íme bizony feleséged ő; hogyan mondhattad tehát: húgom ő?! És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalan még meg kell halnom miatta. 10 És monda Abimélek: Miért mivelted ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közül, és bűnt hoztál volna mi reánk. 11 Parancsol azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondán: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeténdi, bizonytal meg kell halnia. 12 És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá ő az Úr. 13 És gyarapodék az a férfiú, és előbb-elébb meg vala a gyarapodásban, míg nem igen nagygyá lón. 14 És vala néki apró és öreg barma és sok cseléje, s irigykédenek ezért reá a Filiszteusok. 15 És mindeneket a kútakat, melyeket az ő atyának szolgái Ábrahámnak az ő atyának idejében ástak vala, behányá a Filiszteusok, és betöltek azokat földdel. 16 És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közhűlünk, mert sokkal halmasabbá lettél nálunknál. 17 Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrát, és ott lakék. 18 És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az ő atya. 19 Izsák szolgái pedig ásnak vala a völgyben, és elő víznek forrására akadának ott. 20 Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztorával, mondán: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútakat nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele. 21 Más kútat is ásának s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé. 22 És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön. 23 Felméne pedig onnan Beérsebába. 24 És megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokásítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. 25 Oltárt építé

azért ott, és segítségül hívá az Úmnak nevét, s felvoná ott az ō sátorát; Izsák szolgái pedig kútat ásának ottan. **26** Abimélek pedig elméne ō hozzá Géráról és Akhuzzáth az ō barátja, meg Pikhól az ō hadvezére. **27** És monda nézik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlőltök engem s elűztetek magatok közül? **28** Ók pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled, **29** Hogy minket gonoszszal nem illetsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy. **30** Akkor vendégséget szerze nézik és evének és ivának. **31** Reggel pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá ōket Izsák, és elmenének ō tôle békességgel. **32** Ugyanaz nap eljövén az Izsák szolgái, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet. **33** S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig. **34** És mikor Ézsau negyven esztendős vala, feleségül vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát. **35** És ōk valának Izsáknak és Rebekának lelke keserűsége.

27 És lón, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsauit, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. **2** És monda: Ímé megvénhettem; nem tudom halálom napiját. **3** Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kézivedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat. **4** És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem minekelőtte meghalok. **5** Rebeka pedig meghallá, a mit Izsák az ō fiának Ézsauának monda; s a mint elméne Ézsau a mezőre, hogy vadat vadászson és hozzon: **6** Szóla Rebeka Jákóbnak az ō fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsauának mondván: **7** Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok. **8** Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit én parancsolok néked. **9** Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint ō szereti. **10** Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyékk, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal. **11** Jákób pedig monda Rebekának az ō anyjának: Ímé az én bátyám Ézsau szőrös ember, én pedig sima vagyok. **12** Netalán megtapogat engem az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átköt és nem áldást hozok magamra. **13** És monda néki az ō anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem. **14** Elméne azért, és elhozás, és vivé az ō anyjának; és az ō anyja ételet készíté, a mint szereti vala az ō atya. **15** És vevé Rebeka az ō nagyobbik fiának Ézsauának drága ruháit, melyek ō nála othoni valának, és felöltözötté Jákóböt az ō kisebbik fiát. **16** A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ō kezeit, és nyakának simaságát. **17** És az ételet a melyet készített vala, kenyérrrel együtt adá Jákóbnak az ō fiának kezébe. **18** És beméne az ō atyához és monda: Atyám! és az monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam? **19** Monda Jákób az ō atyájának: Én vagyok Ézsau a te elsőszülötted, aképen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek, ülj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked. **20** És monda Izsák az ō fiának: Hogy van az, hogy ily hamar találtál, fiam?

És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbé. **21** És monda Izsák Jákóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajon te vagy é az én fiam Ézsau vagy nem? **22** Oda méne tehát Jákób Izsákhöz az ō atyájhoz, aki megtapogatván ōt, monda: A szó Jákób szava, de a kezek Ézsau kezei. **23** És nem ismeré meg ōt, mivelhogy kezei szőrök valának mint Ézsauának az ō bátyának kezei; annakokáért megáldá ōt. **24** És monda: Te vagy fiam Ézsau? Felele: Én vagyok. **25** Az pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé, és evé; bort is vive néki és ivé. **26** Akkor monda néki Izsák az ō atya: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. **27** Oda méne azért, és megcsókolá ōt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá ōt, és monda: Lám az én fiamnak illatja olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr. **28** Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld kövérsegéből, és gabonának és bornak bőségét. **29** Népek szolgájának néked és nemzetégek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott. **30** És lón a mint elvégzé Izsák Jákóbnak megáldását; és épen csakhogyan kiment vala Jákób az ō atyának Izsáknak színe elől; az ō bátyja Ézsau is megjöve vadászásából. **31** És készíté ō is ételeit, s vivé az ō atya elé, és mondá az ō atyának: Keljen fel az én atyám, és egyékk az ō fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked. **32** És monda néki az ō atya Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsau. **33** Akkor Izsák elrémüle igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, aki vadat fogott és behozzá nékem, és én mindenből ettem minekelőtte te megjöttél, és megáldottam ōt, és áldott is lészen. **34** A mint hallotta vala Ézsau az ō atyának beszédét, nagy és igen kesvert kiáltással felkálta, és monda atyának: Áldj meg engem is atyám. **35** Ez pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal, és ō vevé el a te áldásodat. **36** Az pedig monda: Nem méltán hívják-é ōt Jákóbnak? mert immár két ízben csalt meg engemet; elvevél elsőszülöttsgemet, most pedig áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is valami áldást? **37** Felele Izsák és monda Ézsauának: Ímé uraddá tettem ōt, és minden atyafát szolgálú adtam néki, gabonával is borral is ōt láttam el; mit míveljek azért immár veled fiam? **38** Monda Ézsau az ō atyának: Avagy csak az az egy áldásod van-é néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsau és sír vala. **39** Felele azért Izsák az ō atya, és monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és részed lesz az ég harmatából onnan felül; **40** És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De lészen, a mikor ellene támadysz, letörőd igáját nyakadról. **41** Gyűlölí vala azért Ézsau Jákóböt az áldásért, a melylyel megáldotta vala ōt az ō atya, és monda Ézsau az ō szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és akkor megölől az én öcsémet Jákóböt. **42** Mikor pedig hírű vívék Rebekának, az ō nagyobbik fiának Ézsauának beszédít, elküldé és magához híváta az ō kisebbik fiát Jákóböt, és monda néki: Ímé Ézsau a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged. **43** Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és fuss Lábához az én bátyához Hárához, **44** És marad nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik; **45** Míg elfordul a te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik arról a mit rajta elkövettek: akkor elküldök és haza hozatlak téged: miért fosztatnám meg mindenktőtől egy napon? **46** Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok leányai miatt. Ha

Jákób a Khitteusok leányai közül vesz feleséget, a milyenek ezek is, ez ország leányai közül valók; minek nékem az élet?

28 Előhívával azért Izsák Jákóböt, és megáldá őt, és megparancsol néki és mondá: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül. **2** Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuélnek a te anyád atyának házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyának leányai közül. **3** A mindenhol Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává légy; **4** És adja néked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség szerint bírjad a földet, melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak. **5** Elbocsátával azért Izsák Jákóböt, hogy menjén Mésopotámiába Lábához a Síriabeli Bethuél fiához, Rebékának, Jákób és Ézsau anyának bátyához. **6** És látá Ézsau, hogy Izsák megáldotta Jákóböt, és elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsolja néki, és mondá: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül; **7** És hogy Jákób hallgatta atya és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába; **8** És látá Ézsau, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az ő atyának; **9** Elméne Ézsau Ismáelhez, és feleségül vevé még az ő feleségeihez Ismáelhez az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak húgát. **10** Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott. **11** És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek kövei közül, és feje alá tevő; és lefeküvök azon a helyen. **12** És álmot látta: íme egy laitorja vala a földön felállítva, melynek teteje az egét éri vala, és íme az Istenek Angyalai fel- és alájárnak vala azon. **13** És íme az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel néked adom és a te magodnak. **14** És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugatra és keletra, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetései. **15** És íme én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam. **16** Jákób pedig fölőrbredvén álmából, mondá: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. **17** Megreműlé annak okáért és mondá: Mily rettentetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnekn kapuja. **18** És felkelle Jákób reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul állítá fel azt, és olajat önté annak tetejére; **19** És nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig Líz vala annak a városnak neve. **20** És fogadást tón Jákób, mondá: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyereset s öltözettel ruhát adád nékem; **21** És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az én Istenem; **22** És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.

29 Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók földére. **2** És látá, hogy íme egy kút van a mezőben, és hogy ott három falka juh hever vala. Mert abból a kútóból itatják vala a nyájakat; de a kútak száján nagy kő vala: **3** Mikor pedig volt valamennyi nyáj összeverődik, elgörđítik a kötvet a kút szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút szájára. **4** És monda nékik Jákób: Honnan valók vagyok atyámfiai? És mondának: Háránból valók vagyunk. **5**

És monda nékik: Ismeritek-e Lábánt, a Nákhori fiát? s azok felelének: Ismerjük. **6** Azután monda nékik: Egészszégen van-é? s azok mondának: Egészszégen van, és az ő leánya Rákhel ímhöl jő a juhokkal. **7** És monda Jákób: Íme még nagy fenn van a nap, nincs ideje hogy beterjék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legellesssetek. **8** Azok pedig felelének: Nem tehetjük még valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem görđítik a követ a kút szájáról, hogy megitathassuk a juhokat. **9** Még beszélget vala velők, mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket legeletet vala. **10** S lön, a mint meglátá Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja bátyának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyának juhait, odalépett Jákób és elgörđíté a követ a kút szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja bátyának juhait. **11** És megcsókolá Jákób Rákhelt, és nagy felszóval síra. **12** S elbeszél Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyának rokona és hogy Rebékának fia. Ez pedig elfuta, és megmondá az ő atyának. **13** És lön mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának hírét hallá, eleibe futa, megölél és megcsókolá őt, és bevívé az ő házába, és az mindenket elbeszéle Lábánnak. **14** És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig, **15** És monda Lábán Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-e engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen a béréd? **16** Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbnak neve Lea, a kisebbnek neve Rákhel. **17** Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. **18** Megszereti vala azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállak téged hétszenteig Rákhelré, a te kisebbik leányodért. **19** És monda Lábán: Jobb néked adnomb őt, hogysem másnak adjam őt, maradj én nálam. **20** Szolgála tehát Jákób Rákhelré hétszenteig, s csak néhány napnak tetszik az néki, annyira szereti vala őt. **21** És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleségetem: mert az én időm kitél, hadd menjek be hozzá. **22** És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat. **23** Este pedig vevé az ő leányát Leát, és bevívé hozzá, a ki beméne ő hozzá. **24** És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálóládá adá az ő leányának Leának. **25** És reggelre kelve: Íme ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én velem? Avagy nem Rákhelré szolgáltalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? **26** Lábán pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik előtt. **27** Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is néked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálsz nálam még más hétszenteig. **28** Jákób tehát akápen cselekedék, kitölte azt a hetet; ez pedig néki adá Rákhelt, az ő leányát feleségül. **29** És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálójá legyen. **30** És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákhelt, hogysem Leát és szolgála ó nála még más hétszenteig. **31** És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala. **32** Fogada azért Lea az ő méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt monda vala: Megláttá az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem. **33** Azután ismét teherbe esékn és szűle fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett voltom, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak. **34** És megint teherbe esékn és szűle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzá az én férjem, mert három fiat születem néki; azért nevezé nevét Lévinek. **35** És ismét teherbe esékn, és fiat szűle és mondá: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának, és megszünék a szüléstől.

30 És látá Rákhel, hogy ő nem szűle Jákóbnak, irigykedni kezde Rákhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermeket, mert ha nem, meghalok. **2** Felgerje azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét. **3** És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szüljön az én téerdeiben, és én is megépüljék ő általa. **4** Adá tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségül, és beméne ahoz Jákób. **5** És teherbe esék Bilha és szűle Jákóbnak fiat. **6** És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé nevét Dánnak. **7** Ismét fogada az ő méhében, és szűle Bilha, a Rákhel szolgálójá más fiat is Jákóbnak. **8** És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémmel, és győztem; azért nevezé nevét Naftalinak. **9** Látván pedig Lea hogy ő megsszűnt a szüléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségül. **10** És szűle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. **11** És monda Lea: Szerencsére! és nevezé nevét Gádnak! **12** És szűle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak. **13** És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek. **14** És kiméne Rúben búzaaratáskor, és talála a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból. **15** Az pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvetteid tőlem az én férjemet, s a fiad mandragóra-bogyóit is elvenned tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért. **16** Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzáim jöjj be, mert megvettelek a fiad mandragóra-bogyóit; és nála hálá azon éjszaka. **17** És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szűle Jákóbnak ötödik fiat. **18** És monda Lea: Megadta az Isten jutalmammat, a miért szolgálómát férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhárnak. **19** És ismét fogada az ő méhében Lea, és szűle hatodik fiat Jákóbnak. **20** És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkel; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szülttem néki, és nevezé nevét Zebulonnak. **21** Annakutána szűle leányt, és nevezé nevét Dínának. **22** Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méné. **23** És fogada méhében, és szűle fiat, s monda: Elvev Isten az én gyalázatomat. **24** És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr nékem más fiat is. **25** És lón, a mint szűlte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábának: Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. **26** Add meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgáltalatom, a melylyel szolgáltalak téged. **27** És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejtem, hogy te érettetd áldott meg engem az Úr. **28** És monda: Szabj bért magadnak és én megadom. **29** Ez pedig monda: Te tudod minnédön szolgáltalak téged, és hogy miivé lett nálam a te jószágod. **30** Mert a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit a magam házáért is? **31** És monda Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat ismét legeltetem és órizem, ha nekem ezt a dolgot megeszed: **32** Nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszaggatok közülök, és minden fekete bárányt a juhok közül, s a tarkát és pettyegetettet a kecskék közül, s legyen ez az én bérém. **33** S a mikor majd bérém iránt eljövendesz, mi előtted lesz,

becsületességemről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok között, az mind lopott jószág nálam.

34 És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne. **35** Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka koskát, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérseg vala, és minden feketét a juhok közül, és adá az ő fiainak keze alá. **36** És hárrom napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legeleteti vala Lábán egyéb juhat. **37** És vón Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenyevesszőket, és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehére. **38** És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornába, az itató vállukba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal, hogy foganjanak, mikor inni jönnek. **39** És a juhok a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat, pettyegetetteket és tarkákat. **40** Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczzal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhai közé. **41** És lón, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket oda raká a vállukba a juhok eleibe, hogy a vesszőket látna foganjanak. **42** De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s íly módon Lábánéi lőnek a satnyák, a java pedig Jákóbé. **43** És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgája, tevéje és szamara.

31 És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette Jákób; és atyánkéból szerezte mind e gazdagságot. **2** És látá Jákób a Lábán orczáját, hogy íme nem olyan ő hozzá mint annakelőtte. **3** Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé, és veled léşzek. **4** Elkülde tehát Jákób, és kihíváthat magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához. **5** És monda nékik: Látom atyátok orczáját, hogy nem olyan hozzá, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene velem volt. **6** Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat. **7** De atyátok engem megcsalt s tízszer is megváltoztatta béremet; mindenálltal az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen. **8** Mikor azt mondotta: A pettyegettek legyenek a te béréd, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béréd, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. **9** Így vette el Isten atyákok jóságát és nékem adta. **10** Mert lón a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álonban, hogy íme a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. **11** Akkor monda nékem az Isten Anyala álonban: Jákób. És felelek: Ímhol vagyok. **12** És ő monda: Emel fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindenztártam, a mit veled Lábán cselekeszik vala. **13** Én vagyok ama Béthelnak Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj vissza szülöföldedre. **14** És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajon vagyon-é még nékünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában? **15** Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midőn minket eladtak, és értékünket is teljesen megemészette. **16** Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedjed. **17** Felkele tehát Jákób, és feltevye gyermeket és feleségeit a tevékre; **18** És elvíve minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden

jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az ō atyához Izsákhoz Kanaán földére. **19** Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonkörben ellenpá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyánál valának. **20** Jákób pedig meglopá a Síriabeli Lábánnak szívét, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szónik akar. **21** Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általméne a folyóvízen, és Gileád hegye felé tarta. **22** És mikor hamad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött; **23** Maga mellé vevén az ō rokonait, hét napi járó földig úzé őket; és elérte a Gileád hegyén. **24** Isten pedig megjelenék a Síriabeli Lábánnak éjjel álonban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj. **25** Mikor elérte Lábán Jákóböt, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén voná fel az ō rokonaival egybe. **26** És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy megloptad szívetem, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vittetted el? **27** Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval? **28** És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. **29** Volna erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyálok Istene tegnap éjszaka megszólította engem, ezt mondván: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj. **30** Hogya pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal kívántkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet? **31** Felelve pedig Jákób, monda Lábánnak: Mert féltem, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én tőlem erővel. **32** A kinél pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyánkfai előtt vizsgáld meg, mid van nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. **33** Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorából. **34** Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének a nyergébe, és rájok üle; Lábán pedig felhánya az egész sárt, és nem találta vala meg azokat. **35** Akkor monda az ō atyának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek előttek, mert asszonyok baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat. **36** Jákób pedig haragra gerjede s fedődék Lábánnal. Megszólala Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözözőbe vettettem? **37** Bezzeg minden holmimat felhánya, mit találtál a magad házi holmija közül valót? add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet kettőnk között. **38** Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg. **39** A mit a vad megszagadtott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelte a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. **40** Úgy voltam hogy nappal a hőség emészttet, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől. **41** Immár húsz esztendeje hogy házadról vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. **42** Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtéktette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfedorített téged tegnap éjjel. **43** Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ō magzataiknak, a kiket szúlkítetek? **44** Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az

légen bizonyosági közöttem és közöttem. **45** És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul. **46** És monda Jákób az ō atyafainak: Szedjetek köveket! És gyűjtének köveket, és csinálának rakást; és evének ott a rakásom. **47** És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek. **48** És mondja vala Lábán: E rakás bizonyóság ma, közöttem és közöttem, azért nevezék Gálhédnek. **49** És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó közöttem és te közöttem, a mikor egymástól elváunk. **50** Ha az én leányaimat nyomorgatandó, és ha az én leányaimon kívül több feleséget veéndesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyóság én közöttem és te közöttem. **51** És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam én közöttem és te közöttem, **52** Bizonyoság legyen e rakás kő, és bizonyoság ez az emlékoszlop, hogy sem én nem meggyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jóssz át én hozzá e rakás kő, és ez emlékoszlop mellett gonosz végre. **53** Az Ábrahám Istene, és a Nákhori Istene, és az ō atyjuk Istene tegyenek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ō atyának Izsáknak félelmére. **54** Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégsége hívá az ō rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen. **55** Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ō helyére.

32 Jákób tovább méne az ō utján, és szembe jövénék vele az Isten Angyalai. **2** És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak. **3** Azután külde Jákób követeket maga előtt Ézsauhoz az ō bátyához, Széir földébe, Edóm mezőségebe, **4** És parancsolta azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsauúnak: Ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam és időztem mind ekkor. **5** Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálójaim, azérit híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt. **6** És megtérének Jákóhoz a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiahoz Ézsauhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz ferfi van vele. **7** Igen megijéde Jákób és feltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregre osztá. **8** És monda: Ha eljön Ézsau az egyik seregere, és azt levágja, a hátramaradt sereg megszabadul. **9** És monda Jákób: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jói tések veled: **10** Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgáddal cselekedtél; mert csak pálcázámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. **11** Szabadíts meg, kérlek, engem az én bátyáám kezéből, Ézsau kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe. **12** Te pedig azt mondottad: Jól tévén jól tések te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fövénye, mely meg nem számláltathatik sokasága miatt. **13** És ott hálá azon éjjel: és választa abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsauának az ō bátyának: **14** Kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhot, és húsz kost; **15** Harmincz szoptatót tevít s azok fiait; negyven tehenet, és tiz tulkot: húsz nőstény szamarat, és tiz szamár vemhet. **16** És szolgái kezébe adá, minden nyáját külön-külön, és monda az ō szolgáinak: Menjetek el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj között. **17** És parancsolta az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsau előtalál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy? Hová

mégy? És kié ezek előtted? 18 Akkor azt mondjad: Szolgádék Jákób; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsaunak, és íme ő maga is jön utánunk. 19 Ugyanazt parancsolá a másiknak, a harmadiknak, és mindeneknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsaunak, mikor vele találkoztok. 20 Ezt is mondjátok: Íme Jákób a te szolgád utánunk jó; mert így gondolkodik vala: Megengesztem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előtte. 21 Előlméne tehat az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála. 22 Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleséget, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általmáne a Jabbók révén. 23 Vevé hárt azokat és átköltözöttet a vízen, azután átköltözött mindenét valamije vala. 24 Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. 25 Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípjének forgócsontját, és kimé helyéből Jákób csípjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. 26 És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátak el téged, míg meg nem áldasz engemet. 27 És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. 28 Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondattak ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. 29 És megkérde Jákób, és monda: Mond meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kerded az én nevemet? És megáldá őt ott. 30 Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Isten színről színré, és megszabadult az én lelkem. 31 És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sánít vala csípjére. 32 Azért nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.

33 Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy íme Ézsau jó vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. 2 És előreállítá a szolgálókat és azok gyermekit, ezek után Leát és az ő gyermekit, Rákhelt pedig és Józsefet leghátról. 3 Maga pedig előítök meg vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyjához juta. 4 Ézsau pedig eleibe futamodék és megölélel őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának. 5 És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? ő pedig monda: A gyermeket, kikkel Isten megajándékozta a te szolgádat. 6 És közelítének a szolgálók, ők és gyermekik és meghajták magokat. 7 Elérkezék Lea is az ő gyermekivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat. 8 És monda Ézsau: Mire való ez az egész sereg, melyet előírtálaké? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram szemei előtt. 9 És monda Ézsau: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd. 10 Monda pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál engem. 11 Vedd el a kérlek az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszolá őt, és elvezé. 12 És monda: Indulunk, menjünk el, és én előttem megyek. 13 Felele néki Jákób: Az én uram jól tudja, hogy e gyermeket gyengék, és hogy szoptatót juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájak minden elhullanak. 14 Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a

jószág lépése szerint, a mely előttem van, és a gyermeket lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe. 15 És monda Ézsau: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei előtt. 16 Visszatére tehat Ézsau még az nap az ő utján Széir felé. 17 Jákób pedig méne Szukkóthba és építé magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinálta, s azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak. 18 Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedé a város előtt. 19 És megvevé a mezőnek azt a részét, ahol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyjának fiaitól száz pénzen. 20 És oltárt állított ott, és nevezé azt ily névvel: Isten, Izráel Istene.

34 Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szűlt vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait. 2 És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta. 3 És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leálynak. 4 Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyjának, mondván: Vedd nékem feleségül ezt a leányt. 5 És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért vesztek marada Jákób, míg azok megjövénék. 6 És kiméne Khámor, Sekhem atya Jákóbhoz, hogy szóljon vele. 7 Mikor Jákób fiai megjövénék a mezőről és meghallák a dolgot, elkeseredének s nagyon megharaguának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni. 8 És szóla nézik Khámor, mondván: Az én fiam Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségül. 9 És szerezhetek velünk sőgorságot: a ti leányaitokat adjátok nékünk, és a mi leányainkat vegyétek magatoknak, 10 És lakjatok velünk; a föld előtterek van, lakjátok, s kereskedjetek rajta és bírátok azt. 11 Sekhem is monda a Dína atyjának és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet előtterek, és valamit mondotok nékem, megadom. 12 Akármily nagy jegyadományt és ajándékot kívántok, megadom a mint mondájtok nékem, csak adjátok nékem a leányt feleségül. 13 A Jákób fiai pedig álnokul felelének Sekhemnek és Khámornak az ő atyjának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat. 14 És mondának nézik: Nem mivelhetjük el dolgot, hogy a mi húgunkat körülmetélkedetten férfiúnak adjuk; mert ez nékünk gyalázat volna. 15 Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzáink, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek. 16 Igy a mi leányainkat nétek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; 17 Hogyan pedig nem hallgattok reánk, hogy körülmetélkedjetek: felvesszük a mi leányunkat és elmegyünk. 18 És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fiának. 19 Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig atya házanépe között mindenkinél nagyobb becsülete vala. 20 Elméne azért Khámor és Sekhem az ő fia az ő városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfiaival, mondván: 21 Ezek az emberek békességesek velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert íme a föld elég tágas nékik; az ő leányaiat vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik. 22 De csak úgy egyeznek bele e férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélkedik közöttünk,

miképen ők is körül vannak metélkedve. 23 Nyájaik, jószáguk, és minden barmuk nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk meg velük, akkor velünk laknak. 24 És engedének Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindenek, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és körülmetélkedék minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala. 25 És lón harmadhapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének és minden férfit megölnek. 26 Khámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver élére hárnyák, és elvívék Dínát a Sekhem házból, és kimenének. 27 A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplesztétek vala az ő húgokat. 28 Azok juhait, barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvívék. 29 És minden gazdagságukat, minden gyermeket és feleségeket fogva vivék és elrablák, és minden a mi a házban vala. 30 És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, és utalatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe. 31 Azok pedig mondának: Hát mint tisztában személyel, úgy kellett-é bálni a mi húgunkkal?

35 Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsau előtt futsz vala. 2 Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tiszításatok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. 3 És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljuk ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam. 4 Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának, és fülekből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala. 5 És elindulának. De Istennek rettentése vala a körültök való városokon, és nem tündözék a Jákób fiait. 6 Eljuta azért Jákób Lúzba, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala. 7 És építette ott oltárt, és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az ő bátyája előtt fut vala. 8 És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhutnak. 9 Az Isten pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. 10 És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne nevezessék többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel légyen neved. És nevezé nevét Izráelnak. 11 És monda néki az Isten: Én vagyok a mindenható Isten, nevekedjél és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled; és királyok származzanak a te ágyékből. 12 És a földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked adom azt, utánad pedig a te magodonak adom a földet. 13 És felsméne ő tőle az Isten azon a helyen, ahol vele szólott vala. 14 Jákób pedig emlékoszlopot állítta azon a helyen, ahol szólott vele, kőoszlopot; és áldozék azon itálaldozzattal, és önte arra olajat. 15 És nevezé Jákób a hely nevét, ahol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek. 16 És elindulának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szüle Rákhel, és nehéz vala az ő szűlése. 17 S vajudása közben monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz. 18 És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atya pedig nevezé őt Benjáminnak. 19 És meghala Rákhel,

és eltemetteték az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton. 20 És emlékoszlopot állítta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az minden mai napig. 21 Azután tovább költözék Izráel, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát. 22 Lón pedig, mikor Izráel azon a földön lakozók, elmére Rúben, és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten. 23 Lea fiai: Jákób elsősülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár és Zebulon. 24 Rákhel fiai: József és Benjámin. 25 A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Naftali. 26 A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki Mésopotámiában. 27 És eljuta Jákób Izsákhöz, az ő atyjához Mamréba, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, ahol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. 28 Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. 29 És kiműlik Izsák és meghala, és takarítattek az ő eleihez vér korban, bételvén az élettel; és eltemeték őt az ő fiai, Ézsau és Jákób.

36 Ez Ézsaunak (azaz Edómnek) nemzetisége. 2 Ézsau a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki Khivveus Czibhón leányára vala. 3 És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak húgát. 4 Szűlél pedig Adá Ézsaunak Elifázit; és Boszmáth szűlé Rehuélt. 5 Oholibáma pedig szűlél Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsau fiai, kik születtek néki Kanaán földén. 6 És felvezé Ézsau az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jóságát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne más országba, az ő atyafiának Jákóbnak színe elől. 7 Mert az ő jóságuk több vala, semhogy együtt lakkhattak volna, és tartózkodásuk földe nem bírja vala meg őket az ő nyájaik miatt. 8 Letelepedék tehát Ézsau a Széir hegycsúcsán. Ézsau pedig az Edóm. 9 Ez Ézsaunak az Edomiták atyának nemzetisége a Széir hegyen. 10 Ezek Ézsau fiainak nevei: Elifáz, Adának Ézsau feleségének fia, Rehuél, Boszmáthnak Ézsau feleségének fia. 11 Elifáznak fiai valának: Thémán, Omár, Czezfó, Gahtám és Kenáz. 12 Thimna pedig Elifáznak, az Ézsau fiának ágyasa vala, ki Elifáznak szülé Amáleket. Ezek Adának, Ézsau feleségének fiai. 13 Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsau feleségének fiai. 14 Oholibámanak pedig, Ézsau feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leányára volt, ezek valának fiai, kiket szüle Ézsaunak: Jéhus, Jahlá és Korakh. 15 Ezek Ézsau fiainak fejedelemei: Elifáznak, Ézsau elsősülötteinek fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czezfó fejedelem, Kenáz fejedelem. 16 Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztlól való fejedelmek Edóm országában; ezek Adá fiai. 17 Rehuélnek pedig, az Ézsau fiának fiai ezek: Nakhath fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuél től való fejedelmek Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsau feleségének fiai. 18 Ezek pedig Oholibámanak, Ézsau feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlá fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsau feleségétől való fejedelmek. 19 Ezek Ézsau fiai, és ezek azoknak fejedelemi; ez Edóm. 20 A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh. 21 Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelemi, Széirnek fiai Edóm országában. 22 Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. 23 Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébál, Sefó, Onám. 24 Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában,

mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté. 25 Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. 26 Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán. 27 Ecernek fiai ezek: Bihlán, Zahaván, Hakán. 28 Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán. 29 A Horeusok közül való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóból fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. 30 Disón fejedelem, Ecer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül való fejedelmek az ő fejedelemségek szerint, Szér tartományában. 31 Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekelőtte Izráel fiai között király uralkodott volna. 32 Király vala Edómban Bela, Behor fia, s az ő városának neve Dinhábá vala. 33 És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczrából való volt. 34 És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. 35 És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadáf, a Bédáf fia, a ki megveré a Midiántákat a Moáb mezején; az ő városának neve pedig Hávit vala. 36 És meghala Hadáf és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. 37 És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobothból. 38 És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. 39 És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadáf; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének pedig neve Mehetábéel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala. 40 Ezek pedig az Ézsau nemzetsegéből való fejedelmek nevei, az ő családjok, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. 41 Oholibámá fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. 42 Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem. 43 Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségek földén. Ézsau az Edómiták atya.

37 Jákób pedig lakozék az ő atya bujdosásának földén, Kanaán földén. 2 Ezek a Jákób nemzetsegének dolgai: József tizenhét esztendős korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bihlának és Zílpának az ő atya feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyuknak. 3 Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és cifra ruhát csináltat vala néki. 4 Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólani. 5 És álmot álmódék József és elbeszél az ő bátyainak; és azok annál inkább gyűlölik vala őt. 6 Mert monda néki: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmot, melyet álmadtam. 7 Íme kévetet kötünk vala a mezőben, és íme az én kívém felkele és felálla: a ti kívétek pedig körülállanak, és az én kívém előtt meghajolnak vala. 8 És mondának néki az ő bátyai: Avagy király akarsz-é lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-é rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmáért és beszédeért. 9 Más álmot is álmódék, és elbeszél azt az ő bátyainak, mondván: Íme megint álmot álmadtam; íme a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem. 10 S elbeszél atyjának és bátyjainak, és az ő atya megdorgálá őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmadtál! Avagy elmegyünk-é, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? 11 Irigykednek vala azért reá az ő bátyai; az ő atya pedig elméjében tartja vala e dolgot. 12 Mikor pedig az ő bátyai elmenének Sikhembe, hogy az ő atyok juhat őrizzék; 13 Monda Izráel Józsefnek: A te bátyáid avagy nem Sikhemben legeletetnek-é? Jószte, és én hozzájok küldelek téged. ő pedig monda: Ímhol

vagyok. 14 És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és méne Sikhembe. 15 Előtlálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt az az ember, mondván: Mit keressz? 16 És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeletetnek? 17 És monda az ember: Elméntek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyai után, és megtalálá őket Dóthánban. 18 Mikor távolról megláták, minekelőtte közel ért volna hozzájok, összebeszélénék, hogy megölik. 19 És szólának egymás között: Ímhol jő az álmolátor! 20 Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő almaiból. 21 Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és mondá: Ne üssük őt agyon. 22 És mondá nézik Rúben: Ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítás őt kezökből, hogy visszavigye atyához. 23 És lőn, a mint oda ére József az ő bátyaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a cifra ruhát, mely rajta vala. 24 És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne. 25 Azután leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és látták, hogy íme egy Ismáelita karaván jő vala Gileádból, és azoknak tevéi visznak vala fűszerszámot, balzsamat és mirhát, mervén, hogy alávigyék Égyptomba. 26 És monda Júda az ő atyafainak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfiát, és eltitkoljuk az ő vérét? 27 Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert atyánkfa, vérünkhez való ő. És hallgatának rá az ő atyafai. 28 És menének arra Midiánita kereskedő férfiak, és kivonak és felhözük Józsefet a kútóból, és eladák Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpenént: azok pedig elvívék Józsefet Égyptomba. 29 És visszatér Rúben a kúthoz, és íme József nem vala a kútból, és megszaggyatáruháit. 30 És megtére az ő atyafaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én? 31 Akkor vevék a József felső ruháját, és leölének egy kecskebakot, és belemárták a felső ruhát a vérbe. 32 És elküldék a cifra ruhát, és elvívék atyokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-é vagy nem? 33 És megismeré azt, és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony szélyelszaggatta Józsefet. 34 És megszaggyatáruháit, és zsákba öltözék és gyászolá az ő fiát sokáig. 35 Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vágásztalják őt, de nem akara vágásztalóni, hanem monda: Sírva megtek fiamhoz a sírba; és síratá őt az atya. (*Sheol h7585*) 36 A Midiániták pedig eladák őt Égyptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

38 És lőn abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyafaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala. 2 És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvezére azt, és beméne hozzá. 3 És az fogada méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Hérnek. 4 És ismét fogada méhében, s fiat szűle, és nevezé nevét Ónánnak. 5 Még egyszer szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé, Khezibben vala. 6 És vőn Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. 7 De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. 8 És monda Júda Ónánnak: Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségül mint sógor, és támaszz magot bátyádnak. 9 Ónán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért

valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a magot, hogy bátyjának magot ne támaszson. **10** És gonoszságna tetszik az Úr szemei előtt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megölő őt is. **11** És monda Júda Thámárnak, az ő menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Séla felnevezekedik. Mert így gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyai. Elméne azért Thámár, és marad azz a te atya házában. **12** Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvigasztalódék és elméne az ő juhainak nyíriheihez, barátjával az Adullámbeli Khrával, Thimnába. **13** Hírűl adák pedig Thámárnak mondván: Íma te ipad Thimnába megy juhainak nyírésére. **14** Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leüle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja vala, hogy felnevezekedék Séla, és még sem adák őt annak feleségűl. **15** Meglátá pedig őt Júda, és tisztálatan személynek gondolá, mivelhogy befedezte vala orczáját. **16** És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ő menye az. Ez pedig monda: Mit adsz nékem ha bejösz hozzá? **17** És felele: Küldök néked az én nyájából egy kecskefiat. És az monda: Adsz-é zálogot, míg megküldök? **18** És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyűrűdet, gyűrű zsínörjét és pálcázat, mely kezdenben van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és téherbe ejté. **19** Azután felkelés és elméne, és leveté magáról a fátyolt; és felvélve az ő özvegyi ruháját. **20** És megküldé Júda a kecskefiat az ő Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt. **21** És megkérdé a helység férfiait, mondván: Hol van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondának: Nem volt erre felavatott parázna nő. **22** Visszatére tehát Júdához, és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre felavatott parázna nő. **23** És monda Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; íme én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem találtad meg őt. **24** És lón mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráználkodott, és íme terhes is a paráznáság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék meg. **25** Mikor pedig kivitetnék, elkülde az ő ipához, mondván: Attól a férfiút vagyok terhes, a kié ezek. És mondá: Ismerd meg, kérlek, kié e gyűrű, e zsínör, és e pálca. **26** És megismeré Júda és monda: Igazabb ő nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak Sélának; de nem ismeré őt Júda többé. **27** És lón az ő szülésének idején, íme kettősök valának az ő méhében. **28** És lón, hogy szülése közben az egyik kinyújtá kezét, és fogá a bába és veres fonafat köte reá, mondván: Ez jött ki először. **29** De lón, hogy a mikor visszavoná kezét, íme az ő testvére jöve ki. És mondá a bába: Hogy törtél te magadnak rés? Azért nevezé nevét Pérecznek. **30** És utána kijöve az ő testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

39 József pedig aláviteték Égyiptomba és megvevő őt az Ismáelítáktól, kik őt oda vitték vala, egy égyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök főhadnagya. **2** És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az ő égyiptomi urának házában vala. **3** Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ő vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr minden szerencséssé tesz az ő kezében: **4** Kedvessé lón azért József az ő ura előtt, és szolgál vala néki; és háza felvagyázójává tevő, és mindenét, a mije vala, kezére bíz. **5** És lón az időtől fogva, hogy házának

és a mije volt, mindenének gondviselőjévé tevő, megáldá az Úr az égyiptomi embernek házát Józsefert; és az Úr áldása vala minden, a mije csak volt a házban és a mezőn. **6** Mindent azért valamije vala József kezére bíza; és semmiré sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megeszik vala. József pedig szép termetű és szép arczú vala. **7** És lón ezek után, hogy az ő urának felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálí velem. **8** Ó azonban vonakodék s monda az ő ura feleségének: Imé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én kezemre bíz. **9** Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak feged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vételezném az Isten ellen? **10** És lón, hogy az asszony minden nap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá, hogy vele háljon és vele egyesüljön. **11** Lón azért egy napon, hogy valami dolgát végezni a házba beméne, és a háznép közül senki sem vala ott benn a házban, **12** És megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: Hálí velem. Ó pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kiméne. **13** És mikor látja vala az asszony, hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és kifuttott: **14** Összehívá a háznépet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzájám, hogy velem háljon, s én fenszóval kiálték. **15** És lón, a mint hallja vala, hogy fenszóval kezdék kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne. **16** Megtartá azért az ő ruháját magánál, míg az ő ura haza jöve. **17** S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzájám a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szégyent hozzon reám. **18** És mikor fenszóval kezdték kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifutta. **19** És lón, a mint hallja az ő ura az ő feleségének beszédeit, melyeket néki beszél, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede. **20** Vevé azért Józsefet az ő ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a tömlöczben. **21** De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ő kegyelmességeit és kedvessé tevő őt a tömlöcztartó előtt. **22** És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. **23** És semmi gondja nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit cselekszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala.

40 És lón ezekután, hogy az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vételeznek az ő urok ellen, az égyiptomi király ellen. **2** Megharaguék azért a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a fősütőmesterre. **3** És fogásba vetteté azokat a testőrök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József. **4** A testőrök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgála nékik. És jó ideig valának fogásban. **5** És az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindenketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint. **6** És beméne hozzájok József reggel, látá, hogy íme báknódnak vala. **7** És megkérdé a Faraó főembereit, a kik az ő ura házánál vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orczátok? **8** És mondának néki: Álmot láttunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda néki József: A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem. **9** Elbeszél azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: Álmomban íme egy szőlőtől vala előttem; **10** És a szőlőtőn hárrom szál vessző

vala, s alighogy bimbózék, virágözék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket. **11** A Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemet és fasarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe. **12** És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszősál, három nap. **13** Harmadnap műlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és addod a Faraó kezébe az ő poharat, az előbbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál. **14** Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, igalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból. **15** Mert lopva hoztak el engem a héberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. **16** És látta a fősütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy íme három kosár kalács vala fejemen. **17** A felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosáról, az én fejemről. **18** És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap. **19** Harmadnap műlva fejedet véteti a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsdotat. **20** S lón harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgáinak, s akkor a főpohárnokot és a fősütőmestert is fölvev sé szolgái közé. **21** És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. **22** A fősütőmestert pedig felakasztatta; a miképen magyarázta vala nékik József. **23** És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefrol, hanem elfelejtkezék róla.

41 Lón pedig két esztendő műlván, hogy a Faraó álmot láta, s íme áll vala a folyóvíz mellett. **2** És íme a folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. **3** S íme azok után más hét tehén jő vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehenek mellé a folyóvíz partján. **4** És elnyelék a rút és ösztövér tehenek a hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó. **5** És elaluvék és másodszor is álmot láta, és íme hét gabonafej nevekedik vala egy száron, minden teljes és szép. **6** És íme azok után hét vékony s keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala. **7** És elnyelék a vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és íme álom vala. **8** Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elkülde azért és egybehívattá Égyptom minden jövendőmondóját, és minden bölcsét és elbeszél nékik a Faraó az ő álmát, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak. **9** Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. **10** A Faraó megharagudt vala az ő szolgáira, és fogásba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fősütőmestert. **11** És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmoda. **12** És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala néki, és ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az ő álma szerint fejté meg. **13** És lón, hogy a miképen megfejté nékünk, úgy lón: engem visszahelyezé hívatolomba, amazt pedig felakasztat. **14** Elkülde azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát válta és a Faraóhoz méne. **15** És monda a Faraó Józsefnek: Álmot láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod az álmot, meg is magyarázod azt. **16** És felele József a Faraónak, mondván: Nem

én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van. **17** Monda azért a Faraó Józsefnek: Álmomban ímé állok vala a folyóvíz partján. **18** És íme a folyóvízből hét kövér és szép tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. **19** S íme azok után más hét tehén jő vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak; egész Égyptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlakat. **20** És elnyelék az ösztövér és rút tehenet, az előbbi hét kövér tehenet. **21** És azok gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejük oly rút vala, mint az előtt. És felserkénék. **22** És láttam álmomban, és íme hét gabonafej nevekedik vala egy száron, minden teljes és szép. **23** És íme hét összeaszott, vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala azok után, **24** És elnyelék a vékony gabonafejek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, aki megmagyarázza nékem. **25** És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. **26** A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. **27** A hét ösztövér és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. **28** Ez az a mit mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak. **29** Íme hét esztendő jő, és nagy bőség lesz egész Égyptomban. **30** Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Égyptom földén, és megemészti az éhség a földet. **31** És nem ismerszik meg az előbbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz. **32** Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. **33** Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Égyptom földén gondviselővé. **34** Cselekedje ezt a Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Égyptom földén a hét bő esztendőben. **35** És takaritsák be a következő jö esztendők minden termését, és gyűjtsenek gabonát a Faraó keze alá, élelműl a városokban, és tartsák meg, **36** És legyen az élelem tartalékban az ország számára az éhség hét esztendejére, melyekkel elkövetkeznek Égyptom földére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt. **37** És tetszék e beszéd a Faraónak és minden ő szolgáinak. **38** Monda azért a Faraó az ő szolgáinak: Találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke van? **39** És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs hozzá fogható értelmes és bölcs ember. **40** Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszék tesz engem nálad nagyobbá. **41** Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Íme fejeДЕlemmÉ tettelek az egész Égyptom földén. **42** És levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöltözöttet őt drága gyölc ruhába, és aranyláncot tón az ő nyakába. **43** És meghordoztatót az ő második szekerén, és kiáltják vala ő előtte: Térdej Hajtsatok! Így tevő őt fejeDElemmÉ az egész Égyptom földén. **44** És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki se kezét, se lábat fel ne emelhesse egész Égyptom földén. **45** És nevezé a Faraó József nevét Czafenát-Pahneákhnak, és adá néki feleségül Aszenáthot, Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Égyptom földére. **46** József pedig harminc esztendőt vala, mikor a Faraó elől, az égyptomi király előtt álla. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárta az egész Égyptom földét. **47** És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést. **48** És összegyűjté

hét esztendőnek minden eleségét, mely vala Égyptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, minden városba a körülte levő határ élelmét takarítá be. **49** És felhalmoz József a gabonát, mint a tenger fövénye, igen sokat, annyira, hogy megszűntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala. **50** Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének eljötte előtt, kiket szüle néki Aszenáth, Potíferának az On papjának leánya. **51** És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassénak: mert úgymond, elfelejtéten velem Isten minden én veszödségemet, és az én atyámnak egész házát. **52** A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak: mivel, úgymond, megszaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén. **53** Eltele tehát a bőség hét esztendeje, a mely vala Égyptomnak földén. **54** És elkezdődök az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lón éhség minden országban; de Égyptom földén mindenütt vala kenyér. **55** De megéhezék egész Égyptom fölide is, és kenyérért kiált vala a nép a Faraóhoz. – Monda pedig a Faraó mind az Égyptombelieknek: Menjetek Józsefhez, és a mit mond néktek, azt míveljétek. **56** És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat, és árulja vala az Égyptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Égyptom földén. **57** És mind az egész föld Égyptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész földön.

42 És látá Jákób, hogy van gabona Égyptomban és monda Jákób az ő fainak: Mit néztek egymásra? **2** És monda: Íme hallom hogy Égyptomban van gabona; menjetek le oda, és vegyetek onnan nékünk gabonát, hogy eljünk és ne halunk meg. **3** Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Égyptomba gabonát venni. **4** De Benjámint a József öccsét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert mondá: Netalán veszedelem érhethetné. **5** Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán földén. **6** József pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyai, és arczzal a földre borúlanak ő előtte. **7** Amint meglátá József az ő bátyait, megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájuk, és kemény beszédekkel szóla nézik, mondván: Honnan jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk eleséget venni. **8** Megismeré pedig József az ő bátyait, de azok nem ismerék meg őt. **9** És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok felől álmoddott vala. És monda nézik: Kémek vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. **10** És mondának néki: Nem uram, hanem eleséget venni jöttek a te szolgáid. **11** Mi mindenjában egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha nem voltak kémek a te szolgáid. **12** Ismét monda: Nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. **13** Amazok mondának: Mi, te szolgáid, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kanaán földén; és íme legkisebbük most atyánknál van, egyikük pedig nincsen meg. **14** József pedig monda nézik: Úgy van a mint nétek mondám: kémek vagytok. **15** Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jő a ti legkisebbük atyátokfia. **16** Küldjetek el közületek egyet, hogy hozza ide testvéreteket; ti pedig fogva lesztek. Így lesz próbára téve beszédeket, hogy igaz járatban vagytok-é vagy nem? Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémek vagytok. **17** Annakóárt fogságban tartá őket harmadnapig. **18** Harmadnap pedig monda nézik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljetek; az Isten én is felem.

19 Ha igaz emberek vagytok, maradjon fogva egyik testvéretek a ti tömlöözötökben, ti pedig menjetek el, vigyetek gabonát házáitok szükségére. **20** Legkisebbük atyátokfiát pedig hozzátok én hozzá, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok meg. És akápen cselekedének. **21** És mondának egymásnak: Bizony vétketünk mi a mi atyánkfa ellen, a kinek láttuk lelkei szorongását, mikor nékünk könyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett reánk ez a nyomorúság. **22** Rúben pedig felele nézik, mondván: Avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne vétketek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És íme vérét is keresik rajtunk! **23** És nem tudják vala ők, hogy József érti őket, mert tolmacs vala közöttük. **24** És elfordula tőlük és síra: Azután hozzájok fordula és szóla nézik, és visszatartá közülök Simeont, és szemök láttára megköztötötet őt. **25** És parancsolta József, hogy tölték meg edényeiket gabonával, és tegyék vissza pénzöket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy adjanak nézik enni valót az útra; és így cselekedének velük. **26** És felvéték gabonájukat szamaraiakra és elmenének onnan. **27** És egyik kioldá zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a szálláson és meglátá az ő pénzét, hogy íme zsákja szájában van az. **28** És monda az ő atyafainak: Visszatették az én pénzemet, és íme zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és remegve mondának egymásnak: Micsoda ez, a mit Isten cselekedett velünk? **29** És eljutának atyjukhoz Jákóhoz Kanaán földére és minden elbeszél néki a mi velük történt vala, mondván: **30** Az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szóla nékünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna. **31** És mondánk néki: Igaz emberek vagyunk, soha nem voltunk mi kémek. **32** Tizenketten vagyunk atyafiak, a mi atyánknak fiai, egyikünk nincs meg, legkisebbük pedig most atyánkkal van Kanaán földén. **33** És monda nézik az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát hagyjátok nálam, a házáitok szükségére valót vigyétek, és menjetek el; **34** És hozzájok hozzá a ti legkisebbük atyátokfiát, akkor megtudom, hogy nem vagyok kémek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti atyátokfiát, és ebben az országban kereskedhettek. **35** És lón a mint zsákjaik kiürésíték, íme az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában vala. A mint látták az ő csomó pénzeiket ők és az ő atyjok, megfélemlének. **36** És monda nézik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok engem gyermekemtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjámint is elviszíték? mindez engem ér! **37** Akkor szóla Rúben az ő atyának, mondván: az én két fiamat öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én kezemre őt, és én visszahozom néked. **38** Az pedig monda: Nem meggy le oda az én fiám ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érné őt az úton, a melyen elmentek, ósz fejemet buba borítva bocsátanátok le a koporsóba. (Sheol h7585)

43 Az éhség pedig elhalatalmazzott vala az országon. **2** És lón mikor fogtán vala az eleség, melyet Égyptomból hoztak vala, monda nézik az ő atyjok: Menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés eleséget. **3** És felele nézi Júda, mondván: Erősen fogadkozék az a férfiú, mondván: Színem elő ne kerüljetek, ha veletek nem lesz a ti atyátokfia. **4** Ha azért elbocsátod velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked eleséget; **5** Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert a férfiú megmondá nékünk: Színem elő ne kerüljetek, ha a ti atyátokfia veletek nem lesz. **6** És monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondtátok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcsétek? **7**

Azok pedig mondának: Nagyon tudakozódék az a férfiú felőlünk és nemzetsegünk felől, mondván: Él-é még atyátok? van-é még testvéretek? És mi kérdéseihet képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyátofiát! 8 És monda Júda Izráelnek, az ő atyának: Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmenjünk, hogy eljünk és meg ne halunk se mi, se te, se a mi gyermekeink. 9 Én leszek kezes érette, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted. 10 Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megijöhettünk volna. 11 És monda nézik Izráel az ő atyók: Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. 12 Pénzt pedig két annyi vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. 13 Öcséteket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza ahoz a férfiúhoz. 14 A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássha vissza ti veletek a másik atyátofiát, és Benjáminet. Én pedig ha megfosztottam kell lennem, hadd legyek megfosztva. 15 Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezükbe, és Benjámin, és felkelének és alámenének Égyiptomba, és megállának József előtt. 16 A mint meglátá József ő velük Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barnot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek ma délbén. 17 És az a férfiú aképen cselekedék, amint József parancsolta vala, és bevív az a férfiú azokat az embereket a József házába. 18 És megfélémének azok az emberek, a miért bevívek őket a József házába, és mondának: A pénzért hozattartának ide be, mely először a mi zsákainka tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt. 19 És járulának József házának gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában. 20 És mondának: Kérünk uram! Ennekelőtte alájöttünk vala eleséget venni. 21 És lónikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákainkat: íme mindenünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint; és visszahoztuk azt magunkkal. 22 De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette a mi pénzünket zsákainkba. 23 És monda: Legyeket békén, ne féljetek; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta nétek azt a kincset zsákjaitoka; pénzeteck az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájok Simeont. 24 Bevív azután a férfiú azokat az embereket a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is ada az ő szamarainak. 25 Ók pedig elkészíték az ajándékot mire József délbén megijöve; mert megértették vala, hogy ott ebédelnek. 26 Mikor József haza jöve, bevívek néki az ajándékot, mely kezükben vala, a házba, és leborulának előtte a földig. 27 És kérdezőskodék egészsgök felől, s monda: Egészségben van-é a ti vén atyátok, a kirói nékem szóltatok? él-é még? 28 Azok pedig mondának: Egészségben van a te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajtak magokat és leborulának. 29 És felemel szemeit és látá Benjámin az ő atyáfiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik atyátokfia, a ki felől nékem szóltatok vala? És ismét monda: Az Isten légen hozzád kegyelmes, fiam! 30 Akkor elsierte onnan József, mert felgerjede szíve az ő öcscse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért

szobájába, és ott síra. 31 Azután megmosá orczáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzátok enni valót. 32 És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyiptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehettek az Égyiptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Égyiptombeliek előtt. 33 Leülének azért ő előtte, az elsőszülöttöt az ő elsőszülöttisége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalsgája szerint. És az emberek álmélkodva nézének egymásra. 34 ő pedig részt juttata azoknak maga elői és a Benjámin része ötszörte nagyobb vala mindenjájok részénél. És ivának és megittasodának ő nála.

44 Azután parancsola József az ő háza gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez embereknek zsákait eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába. 2 Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az József beszéde szerint cselekedék, a mint beszélt vala. 3 Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szamaraikkal együtt. 4 Kímenék a városból, de nem messze haladhatának, a mikor monda József az ő háza gondviselőjének: Kej fel, siess utánuk azoknak az embereknek és ha előred őket, mondd nézik: Miért fizettek gonoszzsal a jó helyébe? 5 Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendölni! Gonoszul cselekedték, a mit cselekedtetek! 6 És utóléré őket, és ilyen szavakkal szóla nézik. 7 Azok pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgádtól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek. 8 Íme a pénzt, melyet zsákaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? 9 Akinél megtaláltatik a te szolgáid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgái leszünk uramnak. 10 És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a kinél megtaláltatik, az légyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. 11 És sietének és leráká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. 12 És keresgéle; a legnagyobbikon kezd s a legkisebbiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában. 13 Azok pedig meghasogaták ruhájokat, és kiki megtérhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. 14 És beméne Júda és az ő atyafai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. 15 És monda nézik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamfélé ember jövendölni tud? 16 És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szólunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utólére szolgádat. Íme mi az én uram szolgái vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott. 17 ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találta tőlem a pohár, az legyen nékem szolgám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátkoz. 18 De Júda hozzá járula és monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram fulébe a te szolgád, és ne gerjen fel haragod a te szolgád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. 19 Az én uram kérdezte vala az ő szolgáit, mondván: Van-é atyátok, vagy testvéretek? 20 Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermekek, a ki az ő vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atya szereti őt. 21 És azt mondád a te szolgáidnak: Hozzátok én hozzám azt, hogy szemeimet reá vessem. 22 És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el a te fiú az ő atyát; mert ha elhagyja atyát, meghal az. 23 És ezt mondád a te szolgáidnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jő

veletek, szí nem elő se kerüljetek többé. 24 Mikor azért felmenénk a te szolgádhoz, az én atyámhoz és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét; 25 És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek nékünk egy kevés eleséget. 26 És mondánk: Nem lehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfa velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem lehetünk ama férfini színe elő, ha a mi legkisebbik atyánkfa velünk nem lesz. 27 És monda a te szolgád, az én atyám, nékünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nékem csak két fiat szült. 28 Az egyik kiméne tőlem, és azt mondomb vala: bizonyára fenevad szaggatta szélyelő és attól fogva nem láttam őt. 29 Ha ezt is elvisztek szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátóját alá a koporsóba. (Sheol h7585) 30 Ha tehát most visszamenéndek a te szolgádhoz, az én atyámhoz, és a fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, 31 Ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgáid, a te szolgádnak, a mi atyánknak ősz fejt buba borítva bocsátják alá a koporsóba. (Sheol h7585) 32 Mivel a te szolgád és fiúért az ő atyánál kezes lett, mondán: Ha vissza nem hozom őt hozzád, mind elíg bűnös legyek az én atyám előtt. 33 Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád, az én uramnak szolgájául; e gyermek pedig menjen fel az ő bátyával. 34 Mert mimódron lehetnék én fel atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámát érne?

45 És nem tartóztathatá magát tovább József mindenak előtt, kik körülötte állanak és felkiált: Vezesetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismertei magát József az ő atyafiaival. 2 És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Égyptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is. 3 És monda József az ő atyafainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az ő atyafiai, mert megrettentek vala tőle. 4 Monda azért József az ő atyafainak: Jöjjetek közelebb hozzá! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyptomba. 5 És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. 6 Mert immár két esztendeje, hogy éhség van a földön, de még őt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. 7 Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat a földön, és hogy megmenthesselek titket nagy szabadítással. 8 Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyává tett, és egész házának urává, és Égyptomban egész földének fejedelmévé. 9 Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyptomnak urává tett, jöjj le én hozzámm, ne késsél. 10 És Gósén földén lakozol, és én hozzámm közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiadnak fiai, juhaid, barmaid, és mindenid, a mid van. 11 És eltartalak ott téged, mert még őt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van. 12 És íme a ti szemeitek látják, és az én atyámfának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok. 13 Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségeimet Égyptomban, és mindenzt, a mit láttatok. És siessetek s hozzátok ide az én atyámát. 14 És nyakába borúla az ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az ő nyakán. 15 És megcsókolá mind az ő testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkednének vele az ő testvérei. 16 És eljuta a hír a Faraó házába is, mondán:

Eljöttek a József atyafai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ő szolgáinak. 17 És monda a Faraó Józsefnek: Mond meg a te atyádfiainak: Ez cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaiakat, és eredjetek, menjetek el Kanaán földére; 18 És vegyetek fel atyátokat és házatokat népét, és jöjjetek hozzámm; és én nétek adom Égyptom földének javát, hogy eljétek e földnek zsíráját. 19 Ez is parancsolatú legyen néked: Ezet miveljétek, vigyetek magatokkal Égyptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyetek fel atyátokat és jöjjetek. A ti házi eszközökétre pedig ne tekintsetek sóhajtvá; mert egész Égyptom földének a legjava a tiétek. 21 És aképen cselekednék Izráel fiai; és ada nékik József szekereket a Faraó parancsolata szerint; és enni valót is ada nékik az útra. 22 Valamennyien valának, mindenlegyiknek ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzt és öt öltöző ruhát. 23 Atyának pedig külde ilyenképen: tíz szamarat égyptomi javakkal terhelve, és tíz nőstény szamarat gabonával, kenyérrel és egyéb élelmemmel terhelve, az ő atyának az útra. 24 És elbocsát az ő testvéreit, és elmenének, és monda nékik: Ne háborogjatok az úton. 25 Feljövénék azért Égyptomból: és eljutának Kanaán földére az ő atyokhoz, Jákóbhoz. 26 És mikor tudtára adák, mondán: József még él, és hogy uralkodik egész Égyptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nékik. 27 Elbeszélék azért néki József minden beszédét, a melyeket József küldött vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigye; akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke. 28 És monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minkelelőtte meghalok.

46 Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atya Izsák Istenének. 2 És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda: Imhol vagyok. 3 És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Égyptomba: mert nagy néppé teszlek ott téged. 4 Én lemegyek veled Égyptomba, és én bizonytalán fel is hozlak; és József fogja be a te szemeidet. 5 Felkerekedék azért Jákób Béérsebából, és elvívék Izráel fiai Jákóböt az ő atyokat, és gyermekeket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette. 6 És elvívék nyájakat és szerzémenyeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutánaik Égyptomba Jákób és minden vele levő magva. 7 Az ő fiait és fiainak fiait, az ő leányait, és fiainak leányait és minden vele levő magvát elvív magával Égyptomba. 8 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bementek Égyptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak eloszölött Rúben. 9 Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármí. 10 Simeon fiai pedig: Jemuel, Jámin, Ohad, Jákhhin, Czóhár és Saul a kanaániai asszonyainak fia. 11 Lévi fiai pedig: Gerson, Keħáth, Mérári. 12 Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Perecz, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán földén. Perecznek fiai pedig: Kheczrón és Khámul. 13 Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah, Jób és Simrón. 14 Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhléel. 15 Ezek Lea fiai, a kiket szűlt vala Jákóbnak Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiaiak és leányainak összes száma: harminczhárom lélek. 16 Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. 17 Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh az ő húgok; Beriħának fiai pedig: Khéber és Málkhiel. 18 Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szülé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. 19 Rákhelnak, Jákób

feleségének fiai: József és Benjámin. 20 És születének Józsefnak Égyptom földén Manasse és Efráim, a kiket Asznáth, Potíferának, On papiának leánya szült néki. 21 Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Asbél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppim, Khuppim és Ard. 22 Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mindenössze tizenegy lélek. 23 Dán fia pedig: Khusim. 24 Naftáli fiai pedig: Jakhceél, Gúni, Jéczer és Sillém. 25 Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szülte Jákóbnak, mindenössze hétfelket. 26 Valamennyi Jákóbbal Égyptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak feleségeit nem számítva, mindenössze hatvanhat lélek. 27 József fiai pedig, kik Égyptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Égyptomba ment vala, hetven lélek. 28 Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére. 29 És befogata József az ő szekerébe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyának Gósenbe; s a mint maga előtt láthat, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig. 30 És monda Izráel Józsefnak: Immár örökmest meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még élsz. 31 József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atya házanépének: Felmegyek és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom néki: Az én testvéreim és atyám háznépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek én hozzáim. 32 Azok az emberek pedig juhpásztorok, mert baromtartó nép valának, és juhaikkal, barmaikkal, és mindenötök valamijók van, elhozták. 33 S ha majd a Faraó hivat titeket és azt kéri: Mi a ti élelmódotok? 34 Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid gyermekszüktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyánk, hogy lakhattassuk Gósen földén; mert minden juhpásztor utálatos az Égyptombeliek előtt.

47 Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és monda: Az én atyám és atyámfiai, juhaikkal, barmaikkal és mindenötökkel valamijók volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. 2 És vőn ötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé. 3 És monda a Faraó a József testvéreinek: Mi a ti élelmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgáid, mi is, mint a mi atyánk. 4 És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgáid Gósen földén. 5 És szóla a Faraó Józsefnak, mondán: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád. 6 Égyptom földé íme előttet van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfait, lakozzának a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak köztöttök arra termett emberek, tudd azokat az én barámaim gondviselővén. 7 Bevíve József Jákóböt is az ő atyát, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót. 8 És monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendős vagy? 9 Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdostak. 10 És megáldá Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől. 11 Megtelepíté tehát József az ő atyát és atyafait, és ada nékik birtokot Égyptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta vala a Faraó. 12 És ellátja vala József az ő atyát és atyafait, és az ő atyának egész házanépét kenyérrrel, gyermekeik számához képest. 13 És kenyér nem vala az egész föld kerekségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Égyptom fölle, és a

Kanaán fölle az éhség miatt. 14 József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Égyptomnak és Kanaán földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bevíve József a pénzt a Faraó házába. 15 És mikor elfogyott a pénz Égyptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Égyptom Józsefhez méne, mondán: Adj nékünk kenyeret, miért halunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? 16 És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. 17 És elvívé barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. 18 Mikor pedig elmúl az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. 19 Miért veszszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? végy meg mincket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgái leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne halunk meg, és a föld ne pusztuljon el. 20 Megvevé azért József egész Égyptom földét a Faraó részére, mert az Égyptombeliek minden eladákat az ő földjöket, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraó lón. 21 A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Égyptom egyik határszélétől másik szélén. 22 Csak a papok földét nem véve meg, mert a papoknak szabott részük vala a Faraótól és abból a szabott részből élenek vala, a mit nékik a Faraó ád vala; annak okáért, nem adák el az ő földjöket. 23 És monda József a népnek: Íme megvettetek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhöl számotokra a mag, vessétek be a földet. 24 És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak, mind házatok népének, és gyermekeiteknak eledelűl. 25 És mondának: Életünket megtartottad; hadd találunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgái leszünk a Faraónak. 26 És törvénnyé tev azt József mind e mai napig Égyptom földén, hogy a Faraó az ötödrész, csak a papok földje, egyedül az nem volt a Faraó. 27 Lakozék azért Izráel Égyptom földében a Gósen földén, és ott megöröködnek, s megszaporodanak és megsokasodának felettese igen. 28 Jákób pedig tizenhét esztendieg ér vala Égyptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő. 29 És elközelgetnék Izráel halálának napjai, és hívata az ő fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előttem kedves vagyok, kérlek tudd a kezedet tomporom alá, és légy hozzáim szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess el engem Égyptomban. 30 Midőn elaluszom az én atyáimmal, vigy ki engem Égyptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem. 31 És monda: Esküdjel meg nékem! és megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

48 És lön ezek után, megmondák Józsefnek: Íme a te atyád beteg; és elvívé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot. 2 És tudtára adák Jákóbnak, mondán: Íme a te fiad József hozzád jő; és összeszedé erejét Izráel, s felüle az ágon. 3 És monda Jákób Józsefnak: A mindenható Isten megjelenék nékem Lízban, a Kanaán földén, és megáldá engem. 4 És monda nékem: Íme én megszaporítak és megsokasítak és népek sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te utánnad a te magodnak adom örök birtokul. 5 Most tehát a te két fiad, a kik néked Égyptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyptomba, az enyéim; Efraim és Manasse,

akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek. 6 Ama szülötteid pedig, kikető utánok nemzettél, tiéd lépszek, és az ő bátyjaik nevezetessének az ő örökségökben. 7 Mert mikor Mésopotámiából jövénk, meghala mellettem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton. 8 És meglátá Izráel a József fiait és mondta: Kicsodák ezek? 9 József pedig mondta az ő atyának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. És mondta: Hozd ide őket hozzámm, hadd áldjam meg. 10 Mert Izráelnek szemei meghomályosodanak a vénség miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehat őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megölleget őket. 11 És mondta Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte látnom magadat is. 12 Akkor kivevé József azokat az ő atyának térdai közül, és leborula arccsal a földre. 13 És fogá József mindenkitől, Efraimot jobbkezével Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezével Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. 14 Izráel pedig kinyújtja az ő jobbkezét és rátev Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala. 15 És megáldá Józsefet s mondta: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyám Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig: 16 Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekemet, és viseljék az én nevermet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön. 17 Látván pedig József, hogy az ő atya jobbkezét Efraim fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogja atya kezét, hogy Efraim fejéről Manasse fejére tegye át. 18 És mondta József az ő atyának: Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tudd jobb kezedet. 19 Nem akará pedig az atya és mondta: Tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő óccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságával lesz. 20 És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevé Manassénak. 21 És mondá Izráel Józsefnek: Ímád én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza visz titokat a ti atyáitok földére. 22 Én pedig adok néked egy osztályrészről a te atyádfiainak része felett, melyet az Emoreustól vettetem fegyveremmel és kézivemmel.

49 És szólítá Jákob az ő fiait, és mondta: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messze jövőben. 2 Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbának fiai! hallgassatok Izráelre, a ti atyáitokra. 3 Rúben, te elsőszülöttöm, erón, tehetséged zsengéje, első a méltóságban, első a hatalomban. 4 Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába leléptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő. 5 Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverök. 6 Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségedem, mert haragjokban firfít őltek, s kedvök telve inát szegtek az ökörnek. 7 Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Jákóbban, és elszélesztem Izráelben. 8 Júdal! téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előttek atyádfiaiak fiai. 9 Oroszlánkölyök Júda; zsákmányt ejtve, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki veri őt fel? 10 Nem műlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdai közül; míg előj Siló, és a

népek néki engednek. 11 Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez szamara vemhét, ruháját borban mossa, felöltőjét a szőlő vérében. 12 Bortól veresek szemei, tejtől fehér fogai. 13 Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határának széle Czídonig ér. 14 Izsakhár erős csontú szamár, a karomak közt heverész. 15 S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja háttát, s robotoló szolgává lesz. 16 Dán itélte az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetét. 17 Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ősvényen, mely a ló körmeibe harap, hogy lovagja hanyatt esik. 18 Szabadításodra várak Uram! 19 Gád! had háborgatja; majd ő hág annak sarkába. 20 Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat. 21 Naftali, gyorslábú szarvas, az ő beszéde kedves. 22 Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. 23 Keserítik, lövöldözik és tüldözik a nyilazók: 24 De mereven marad kézive, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától. 25 Atyád Istenétől, a ki segíjlen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásáival, onnan felülről, a mélység áldásáival, mely alant terül, az emlők és anyaméh áldásáival. 26 Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örökk halmok kiességeit. Szállijanak József fejére, a testvérek közül kiválasztatottnak koponyájára. 27 Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt. 28 Mind ezek Izráel nemzetiségei, tizenketten, és ez az a mit mondott nékik az ő atyjok, mikor őket megáldá: mindenket tulajdon áldásával áldá meg. 29 És parancsolta nékik és mondta: Én az én népmezetet takarítatom, temessetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Khitteus Efron mezején van. 30 Abba a barlangba, mely Kanaán földén Mamré áttelenenben Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus Efrontól, temetésre való örökségül. 31 Oda temették el Ábrahámot és Sárat az ő feleségeit; oda temették Izsákat és Rebekát az ő feleségeit; s oda temették el Leáit. 32 Szerzeménye mező és barlang, mely abban van, a Khéth fiaitól. 33 És elvégez Jákób a mit fiainak parancsolt és fölszedé labait az ágyra, és kiműlik és az ő népéhez takarítaték.

50 József pedig az ő atya orczájára borúla és sírankozék felette és csókolgatá őt. 2 És megparancsolá József az ő szolgáinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozzák az orvosok Izráelét. 3 Mikor negyven nap eltelté, mert akkorra teltek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Egyiptombeliak hetven napig. 4 És elmúlának az ő siraftásának napjai, és szóla József a Faraó házánépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttek, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: 5 Az én atyám engem megeskettet, mondván: Ímád én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hár kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérök. 6 És mondta a Faraó: Eredj el és temess el a te atyádat, a mint megeskettet téged. 7 Elméne azért József, hogy az ő atyát eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgái, az ő házának vénei és Egyiptom földének minden vénei. 8 Józsefnek is egész háznépe; és az ő bátyai, és az ő atyának háznépe; csak gyermeket, juhaikat és barmáikat hagyta a Gósen földén. 9 Felmenének annakfelettesse ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. 10 Mikor eljutának Atád szérrűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és keserves sírással sírának ott. József pedig hét napig gyászolá az ő atyát. 11 És láták az ország lakosai,

a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondának: Keserves gyásza ez az Égyiptombelieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van. **12** Aképen cselekedének azért Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nézik. **13** Elvivék ugyanis őt az ő fiai Kanaán földére és eltemették őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrének átellenében. **14** És visszatére József Égyiptomba, ő, és az ő atyafai, és minden azok, kik vele fölmentek vala az ő atyának temetésére, minekutána eltemette az ő atyját. **15** A mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadj a nékünk mindenzt a goroszt, a mit rajta elkövettünk. **16** Izenetet küldenek azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nékünk az ő holta előtt, mondván: **17** Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfainak vétkét és bűnöket, mert goroszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sí vala, mikor ezt mondák néki. **18** Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborulának előtte és mondának: Ímé mi a te szolgáid vagyunk. **19** József pedig monda: Ne féljetek: avagy Isten gyanánt vagyok-é én? **20** Ti goroszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jára gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét megtartsa. **21** Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak én titeket és a ti gyermekiteket. És megvígásztalá őket és szívökre beszéle. **22** József pedig Égyiptomban lakozék; minden ő, minden az ő atyának háزانépe. És éle József száz tíz esztendeig. **23** És látá József Efraimtól harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is születtek József térdén gyermekei. **24** És monda József az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonnal meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izáknak és Jákóbnak. **25** És megeskété József Izráel fiait, mondván: Mikor az Isten titeket bizonnal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal. **26** És meghala József száz tíz esztendős korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyiptomban.

2 Mózes

1 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal Égyiptomba menének; kiki az ő házánépével méne: 2 Rúben, Simeon, Lévi és Júda; 3 Izsakhár, Zebulon és Benjámin; 4 Dán és Naftáli, Gád és Áser. 5 Mindazok a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak vala, hetvenen valának. József pedig Égyiptomban vala. 6 És meghala József és minden ő atyajafia és az az egész nemzedék. 7 Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhatalmazának, úgy hogy megtelék velük az ország. 8 Azonkörben új király támadta Égyiptomban, aki Józsefet nem ismerte vala. 9 És monda az ő népének: Íme az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. 10 Nosza báinkunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború támad, ő is ellensegíteni közösséghez adjá magát és ellenünk harcoljon és az országból kimenjen. 11 Rendelének azért fölökönk robotmestereket, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket. És épít a Faraónak gabonatartó városokat, Pithomot és Ramszeszt. 12 De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik vala, s felnék vala az Izráel fiaitól. 13 Pedig kegyetlenül dolgoztaták az égyiptomiak az Izráel fiait. 14 És kemény munkával keseríték életükötet, sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei munkával, minden munkájukkal, melyeket kegyetlenül dolgoztatnak vala velük. 15 És szóla Égyiptom királya a héber bábaáknak, a kik közül egyiknek Sifra, a másiknak Puá vala neve. 16 És monda: Mikoron héber asszonyok körül bábaalkodtok, nézzetek a szülőszékre: ha fiú az, azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. 17 De a bábaáknak félék az Isten és nem cselekedének úgy a mint Égyiptom királya parancsolta vala nézik, hanem életben hagyják vala a gyermekeket. 18 Hívattá annakokáért Égyiptom királya a bábaákat és monda nézik: Miért műveltétek azt, hogy életben hagyjátok a gyermekeket? 19 A bábaáknak pedig mondának a Faraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliak: mert azok élet-erősek; minekkelőtte a bába hozzájuk eljutna, már szülnek. 20 Annakokáért jól tón Isten a bábaákkal, a nép pedig sokasodék és igen elhatalmazék. 21 És lón, hogy mivel a bábaáknak félék az Isten: megépíté az ő házukat. 22 Parancsolta azért a Faraó minden ő népének, mondva: minden fiút, aki születik, vesseket a folyóvízbe, a leányt pedig hagyjátok mind életben.

2 És elméne egy Lévi nemzettségből való férfiú és Lévi-leányt vőn feleségül. 2 És fogada méhében az asszony és fiat szüle; és látá, hogy szép az és rejtegeté három hónapig. 3 De mikor tovább nem rejtegetheté, szerze annak egy gyékény-ládácskát, és bekené azt gyantával és szurokkal s belétevé a gyermekeit és letev a folyóvíz szélén a sás közé. 4 Az ő nére pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik vele? 5 És aláméne a Faraó leánya, hogy megfürördjék a folyóvízben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala a víz partján. És meglátta a ládácskát a sás között s elküld az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. 6 És kinyitá és látá a gyermekeit; és íme egy síró fiú. És könyörűre rajta és monda: A héberék gyermelei közül való ez. 7 Az ő nére pedig monda a Faraó leánya: Elmenejek-é s hívjak-é egy szoptató asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermekeit? 8 És a Faraó leánya monda néki: Eredj el. Elméne azért a leányzó, és elhív a gyermekek anyját. 9 És monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt a gyermecket és szoptasd fel nékem, és

én megadom a te jutalmadat. És vevé az asszony a gyermekeket és szoptatá azt. 10 És felnevekedék a gyermekek, és vivé őt a Faraó leányához, és fia gyanánt lón annak, és nevezé nevét Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. 11 Lón pedig azokban a napokban, mikor Mózes felnevekedék, kiméne az ő atyajafaihoz és látá az ő nehéz munkájokat s látá, hogy egy Égyiptombeli férfi út vala egy héber férfit az ő atyajafai közül. 12 Mikor ide-oda tekinte és látá hogy senki sincs, agyonüté az Égyiptombelit és elrejté azt a homokba. 13 Másnap is kiméne és íme két héber férfi veszekedik vala. És monda annak a ki bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? 14 Az pedig monda: Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöléd az égyiptomit? Mózes pedig megfelemlék és monda: Bizony kitudódott a dolog. 15 A Faraó is meghallá azt a dolgot és Mózest halálra keresteti vala: de elfuta Mózes a Faraó elől és lakozék Mídián földén; leüle pedig egy kútnál. 16 Mídián papjának pedig hét leánya vala, és oda menének és vizet húzának és tele merék a várakat, hogy megitassák atyjoknak juhait. 17 A pásztorok is oda menének és elűzik őket. Mózes pedig felkelle és segítséggel lón nézik és megitatja juhakat. 18 Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? 19 Ők pedig mondának: Egy égyiptombeli férfi oltalmaza minket a pásztorok ellen, annakfelette vizet is húzott nékünk, és megitatta a juhokat. 20 S monda leányainak: És hol van ő? miért hagytátok ott azt a férfit? hívjátok el, hogy egyék kenyeret. 21 És tetszék Mózesnek, hogy ott maradjon a férfiúnál, és ez feleségül adja Mózesnek az ő leányát, Czipporát. 22 És fiat szüle ez és nevezé nevét Gersomnak, mert mondá: Jövevény voltam az idegen földön. 23 És lón ama hosszú idő alatt, meghala az Égyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodnak vala a szolgáság miatt, és kiáltanak vala és feljuta a szolgáság miatt való kiáltásuk Istenhez. 24 És meghallá Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. 25 És megtékinté Isten az Izráel fiait és gondja vala rájuk Istennek.

3 Mózes pedig őrizi vala az ő ipának, Jethrónak a Mídián papjának juhait és hajtja a juhokat a pusztán túl és juta az Isten hegycsúcsa, Hórebhez. 2 És megjelené néki az Úr anyagába tűzük lángjában egy csipkebokor közepéből, és látá, hogy íme a csipkebokor ég vala; de a csipkebokor meg nem emészetítik vala. 3 S monda Mózes: Oda meggyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a csipkebokor. 4 És látá az Úr, hogy oda méne megnézni, és szólítá őt Isten a csipkebokorból, mondva: Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímholt vagyok. 5 És monda: Ne jőjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. 6 És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala az Istenre tekinteni. 7 Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népmemet nyomorúságát, a mely Égyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvédéseit. 8 Le is szállók, hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére. 9 Mivel hát íme feljutott hozzáim az Izráel fiainak kiáltása és látta is a nyomorgatást, a melylyel nyomorgatják őket az Égyiptombeliek: 10 Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel

fiait Égyptomból. **11** Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozjam az Izráel fiait Égyptomból? **12** És felele: Én veled lészek! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Égyptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek. **13** Mózes pedig monda az Istennek: Íme én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondomb nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondák nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik? **14** És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szól az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok. **15** És ismét monda Isten Mózesnek: Így szól az Izráel fiaihoz: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nemet mind örökké és ez az én emlékeztem nemzetiségről nemzetiségre. **16** Menj el és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondд ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtakat Égyptomban. **17** És mondám: Kiviszlek titeket az égyptomi nyomorúságból a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok földére, téjjel és mézzel folyó földre. **18** És ha hallgatnak szavadra, akkor elmegy te és az Izráel vénei Égyptom királyához, s így szóltok néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nékünk; most azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek. **19** Én pedig tudom, hogy az égyptomi király nem engedi meg néktek, hogy elmenjetek, még erőhatalomra sem. **20** Kinyújtom azért az én kezemet és megverem Égyptomot mindenféle csudájammal, melyeket véghez viszek benne; így azután elbocsát titeket. **21** És kedvessé tészem e népet az Égyptombeliek előtt, és lészen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen. **22** Kérjen azért minden asszony az ó szomszédasszonyától és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat; és rakjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, s így foszszátok ki Égyptomot.

4 Felele Mózes és monda: De ók nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr. **2** Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezedben? S ó monda: Vessző. **3** Vesd azt – úgymond – a földre. És veté azi földre és lón kígyóvá; és Mózes elfutamódék előle. **4** Monda pedig az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtja kezét és megragadá azi, és vesszővá lón az ó kezében. **5** Hogy elhagyjék, hogy megjelent néked az Úr, az ó atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. **6** És ismét monda néki az Úr: Nosza duggd kebedelbe a kezed; és kebelébe dugá kezét és kihúzá: íme az ó keze poklos vala, olyan mint a hó. **7** És monda: Dugg vissza kebedelbe a kezed: és visszadugá kezét kebelébe és kivev azt kebeléből és íme ismét olyanná lón mint teste. **8** És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának. **9** És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és önts a szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon. **10** És monda Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesenszóló sem tegnaptól, sem tegnap előttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. **11** Az Úr pedig monda néki: Ki adott szájat az embernek? Avagy ki tesz némává vagy sikgetté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? **12** Most

hát eredj és én lészek a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell. **13** Ó pedig monda: Kérlek, Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. **14** És felgerede az Úr haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfá néked a Lévi nemzetsegéből való Áron? Tudom, hogy ó ékesenszóló és íme ó ki is jő elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az ó szívben. **15** Beszél azért vele, és add szájába a beszédeteket, és én lészek a te száddal és az ó szájával és megtanítlak titket arra, a mit cselekedjetek. **16** És ó beszél majd helyettek a néphez és ó lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten gyanánt. **17** Ezt a vesszőt pedig vedd kezedbe, hogy véghez vidd vele ama jeleket. **18** És méne Mózes és visszatér az ó ipához Jethróhoz és monda néki: Hadd menjek és térjek vissza az én atyámfaihoz Égyptomba, hogy meglássam, ha élnek-e még? És monda Jethró Mózesnek: Eredj el békességgel. **19** Az Úr pedig monda Mózesnek Midiánban: Eredj, téj vissza Égyptomba; mert meghaltak mindenek a férfiak, a kik téged halálra kerestek vala. **20** És felvezé Mózes az ó feleségét és az ó fiait és felülteté ōket a számrá és visszatérre Égyptom földére. Az Isten vesszejét pedig kezébe vevé Mózes. **21** És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj Égyptomba, meglásd, hogy mindeneket a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezdebe adtam; én pedig megkeményítem az ó szívét, és nem bocsátja el a népet. **22** Ezt mondд azért a Faraónak: Így szól az Úr: Elsőszüliöt fiam az Izráel. **23** Ha azt mondomb néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani: íme én megölöm a te elsőszüliöt fiadat. **24** És lón az úton, egy szálláson, eleibe állva az Úr és meg akarja vala ót ölni. **25** De Czippora egy éles követ veve és lemetszé az ó fiának előbörét és lába elé veté mondván: Bizony, vérjegyesen vagy te nékem! **26** És békét hagya néki. Akkor monda: Vérjegyes a körülmetélkedésért. **27** Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe a pusztába! És elméne és találkozék vele az Isten hegyénél és megcsókolá ót. **28** Mózes pedig elbeszél Áronnak az Úr mindama szavait, melyekkel ót elküldötte vala és mindeneket a jeleket, melyeket reá bízott vala. **29** És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel fiainak minden vénet. **30** És elmondá Áron mindeneket a beszédeteket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt. **31** És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulának.

5 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondának a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában. **2** A Faraó pedig mondá: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt. **3** Ók pedig mondának: A héberek Istene megjelent nékünk; hadd mehessünk hát háromnapi útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalállal vagy fegyverrel. **4** Égyptom királya pedig monda nékik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ó munkáitól? menjek dolgotakra. **5** Ezt is mondja vala a Faraó: Íme a föld népe most sok, és ti elhagyatjátok velök az ó munkáikat. **6** Parancsolá azért a Faraó azon a napon a nép sarczoltatóinak és felvígázónak, mondván: **7** Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez mint ennekellőtte; hadd menjek el ók magok és szedjenek magoknak polyvát. **8** De a téglá számát, mennyit ennekellőtte csináltak, vessétek ki rájok; azt le ne szállítsátok, mert

restek ők és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek. **9** Nehezítessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak hazug szóra. **10** Kímenének azért a nép sarczoltatói és felvígázói és ezt mondák a népkön mondván: Ezt mondja a Faraón: Nem adok néktek polvát. **11** Menjetek magatok, szedjetek magatoknak polvát onnan, ahol találtok; mert semmi sem szállított le szolgálatotkból. **12** És elszlede a nép egész Égyiptom földén, hogy tarlót szedjen polyva helyett. **13** A sarczoltató pedig szorítják vala, mondván: Végezzétek el munkátokat, napjában a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva volt. **14** És veretteknek az Izráel fiai közül való felvígázók, a kiket a Faraó sarczoltatói rendeltek vala föléjük, mondván: Miért nem végeztétek el a rátok vetett téglaszámot sem tegnap, sem ma úgy, mint ennekellőt? **15** És elmenének az Izráel fiai közül való felvígázók és kiáltanak a Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a te szolgáiddal? **16** Polvát nem adnak a te szolgáidnak és azt mondják nékünk: Csináljatok téglat! És íme a te szolgáid veretteknek, a te néped pedig vétkezik. **17** Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért mondjátok: Menjünk el, áldozzunk az Úrnak! **18** Most pedig menjetek, dolgozzatok, polvát ugyan nem adnak néktek, de a rátok vetett téglaszámot be kell adnotok. **19** Akkor látják vala Izráel fiainak felvígázói, hogy bajban vannak, mivel azt kell mondaniok: a tégla-számat le ne szállítások; napjában a napi munka melegyen. **20** És mikor kijövénak a Faraótól, szembe találkozának Mózessel és Áronnal. **21** S mondának nékik: Lásson meg titkokat az Úr és ítélen meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket. **22** És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda: Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide? **23** Mert attól fogva, hogy bemenek a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadíták meg a te népedet.

6 Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő földéről. **2** Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. **3** Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. **4** Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik adom a Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. **5** Fohászkodását is meghalltam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliak szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. **6** Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titokat Égyiptom nehéz munkái alól és megszabadítok titokat az ő szolgálatjuktól és megmentlek titokat kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. **7** És népemmi fogadalk titokat is Istentekké lészek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istentek, aki kihoztalak titokat Égyiptom nehéz munkái alól. **8** És bevízlek titokat a földre, a mely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségül, én az Úr. **9** Eképen szóla Mózes az Izráel fiaihoz; de nem hallgatának Mózesre, a kislelkűség és a kemény szolgálat miatt. **10** Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván: **11** Eredj be, szólj a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy bocsássha el Izráel fiait az ő földéről. **12** Mózes pedig szóla az Úr előtt, mondván: Íme Izráel fiai nem hallgatnak reámk, hogy hallgatna hát reámk a Faraó,

holott én nehéz ajkú vagyok? **13** És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendel őket Izráel fiaihoz és a Faraóhoz, Égyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiait Égyiptom földéről. **14** Ezek atyáik házánépének fejei: Rúbennék, Izráel elsőszülöttének fiai: Khanókh, Pallu, Kheczrón és Karmi. Ezek a Rúben nemzetesei. **15** Simeon fiai pedig: Jemúél, Jámin, Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony fiai. Ezek a Simeon nemzetesei. **16** Ezek pedig a Lévi fiainak nevei az ő születésök szerint: Gersón, Kehát és Merári. Lévi életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. **17** Gersón fiai: Libni, Simhi, az ő nemzetesei szerint. **18** Kehát fiai pedig: Amrám, Jiczhár, Khebrón és Huzziél. Kehát életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. **19** Merári fiai pedig: Makhlí és Músí. Ezek a Lévi nemzetesei az ő születésök szerint. **20** Amrám pedig feleségül vevé magának Jókábedet, atyának húgát s ez szűlé néki Áront és Mózest. Amrám életének esztendei pedig száz harminczhét esztendő. **21** Jiczhár fiai pedig: Kórákh, Nefeg és Zikri. **22** Huzziél fiai pedig: Misáél, Elczáfán és Szithri. **23** Áron pedig feleségül vevé magának Elisebát, Aminádáb leányát, Nakhsón húgát s ez szűlé néki Nádábot, Abihut, Eleázárt és Ithámárt. **24** Kórákh fiai pedig: Asszir, Elkánáh és Abiászf. Ezek a Kórákh nemzetesei. **25** Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél leányai közül vőn magának feleséget s ez szűlé néki Fineást. Ezek a Léviták atyának fejei az ő nemzetesei szerint. **26** Ez Áron és Mózes, a kiknek mondá az Úr: Hozzátki az Izráel fiait Égyiptom földéről, az ő seregeik szerint. **27** Ók azok, a kik szóltak a Faraónak Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az Izráel fiait Égyiptomból. Ez Mózes és Áron. **28** És lón a mikor szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén. **29** Így szóla az Úr Mózesnek, mondván: Én vagyok az Úr: mond el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én szólók néked. **30** Mózes pedig monda az Úr előtt: Íme én nehéz ajkú vagyok, hogy hallgatna reámk a Faraó?

7 Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia, szószólód lészen. **2** Te mondj el minden, a mit néked parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a Faraónak, hogy bocsássha el Izráel fiait az ő földéről. **3** Én pedig megkeményítem a Faraó szívét és megsokasítom az én jeleimet és csudáimat Égyiptom földén. **4** És a Faraó nem hallgat reámk; akkor én kezemet Égyiptomra vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet, az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által. **5** S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, a mikor kinyújtádom kezemet Égyiptomra és kihozandom az Izráel fiait ő közelük. **6** És cselekedék Mózes és Áron, a mint parancsolta vala nékik az Úr; úgy cselekedének. **7** Mózes pedig nyolczvan esztendős és Áron nyolczvanhárom esztendős vala, a mikor a Faraóval beszéltek. **8** És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: **9** Ha szól hozzátk a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vesd a Faraó elé; kígyóvá lesz. **10** Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgái elé, és kígyóvá lón. **11** És előhívá a Faraó is a bőlcseket és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy cselekedének az ő titkos mesterségekkel. **12** Elvetél ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lónékn; de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét. **13** És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reámk, a mint megmondotta vala az Úr. **14** Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Faraó szíve,

nem akarja a népet elbocsátani. **15** Eredj a Faraóhoz reggel; íme ő kimegy a vízhez, és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt, a mely kígyóvá változott vala, vedd kezdebe. **16** És mondod néki: Az Úr, a héberék Istene küldött engem hozzád, mondán: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem a pusztában; de íme mindez ideig meg nem hallgattál. **17** Így szólt az Úr: Erről tudod meg, hogy én vagyok az Úr: Íme én megsujton a vesszővel, a mely kezemben van, a vizet, a mely a folyóban van, és vérré változik. **18** És a hal, a mely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig megbüdösök és iróni fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. **19** Monda azért az Úr Mózesnek: Mondod Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a fa-, mind a kőedényekben. **20** Mózes és Áron pedig úgy cselekednének, mint az Úr parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, és mind vérré változik a víz, a mely a folyóban vala. **21** A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghala, és megbüdösök a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén. **22** De úgy cselekednének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve és nem hallgata reájok; a mint az Úr megmondotta vala. **23** És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem indulna meg az ő szíve. **24** Az Égyiptombeliek pedig minden járam ássák vala a folyóvíz mellékét vízéről, hogy ihassanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét. **25** És hét nap telék el, a mióta az Úr megsujtotta vala a folyóvit.

8 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondod néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. **2** Ha pedig te el nem akarod bocsátani, íme én egész határodat békákkal verem meg. **3** És a folyóvíz békáktól pozsog és felmennek és bemennek a te házadba és ágyasházadba és ágyadra és a te szolgáid házába és néped közé és a te kemenczédbe és sütőteknőidbe. **4** És reád és népedre s minden te szolgádra felmennek a békák. **5** És monda az Úr Mózesnek: Mondod Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornára és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földére. **6** És kinyújtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövénék fel és ellepék Égyiptom földét. **7** De az írástudók is úgy cselekednének az ő titkos mesterségükkel és felhözök a békákat Égyiptom földére. **8** És hívata a Faraó Mózest és Áront és monda: Könöörögjtek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népérmől a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzák az Úrnak. **9** Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könöörögjek érettet és a te szolgáidért és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák töled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. **10** Felele a Faraó: Holnapra. És monda Mózes: A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhez. **11** És eltávoznak a békák töled, meg a te házaidtól, szolgádtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradnak meg. **12** És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiáltja Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala. **13** És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. **14** És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbüszöhök. **15** S a mint látá a Faraó, hogy baja könnyebbül, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr.

16 És szóla az Úr Mózesnek: Mondod Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Égyiptom földén. **17** És aképen cselekednék. Áron kinyújtá kezét az ő vesszejével és megsujtá a föld porát, és tetvek lőnek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lőn egész Égyiptom földén. **18** És úgy cselekednének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték; és valának a tetvek emberen és barmon. **19** És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten ujja ez. De kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. **20** Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; íme kimegy a vizek felé, és mondod néki: Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. **21** Mert ha el nem bocsátod az én népemet, íme én bocsátok te reád, a te szolgádra és a te népedre és a te házádra ártalmas bogarakat, és megtelnek az Égyiptombeliek házai ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. **22** De különválasztom azon a napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr ezen a földön. **23** És különböseget tések az én népem között és a te néped között. Holnap léşen a jelenség. **24** És aképen cselekedék az Úr; jövénék ugyanis ártalmas bogarak a Faraó házára és az ő szolgáj házára, és egész Égyiptom földén pusztává lőn a föld az ártalmas bogarak miatt. **25** És hívata a Faraó Mózest és Áront és monda: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. **26** Mózes pedig monda: Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknek, a mi utálatos az Égyiptombeliek előtt: íme, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, a mi az Égyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket? **27** Hárromnapi járó földre megyünk a pusztába és úgy áldozunk a mi Urunknak Istenünknek, a mint megmondja néünk. **28** És monda a Faraó: Én elbocsátlok titéket, hogy áldozzatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkozzatok érettem. **29** Mózes pedig monda: Íme én kimegyek te töled és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól és az ő szolgáitól és az ő széptől holnap; csak megint el ne ármitson a Faraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. **30** És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. **31** És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék; s eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgáitól és néptől; egy sem marada. **32** De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem bocsátá el a népet.

9 És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberék Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: **2** Mert ha nem akarod elbocsátani és tovább is tartóztatod őket: **3** Íme az Úr keze lészen a te mezei barmaidon, lovakon, szamarakon, tevéken, ökrökön és juhokon; igen nagy döghalál. **4** De különböseget tesz az Úr az Izráel barmai között és Égyiptom barmai között, és mindenből, a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. **5** Időt is hagya az Úr, mondán: Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön. **6** Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon, és elhulla Égyiptomnak minden barma, de az Izráel fiainak barma közül egy sem hullott el. **7** El is külde a Faraó, és íme egy sem hullt vala el az Izráeliták barma közül: de a Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a népet. **8** Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak: Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja azt Mózes az ég felé a Faraó szeme láttára. **9** Hogy porrá legyen Égyiptomnak egész

földén, s emberen és barmon hólyagosan fakadó fekelyé legyen Égyiptomnak egész földén. **10** Vevének azért kemenczehamut és a Faraó elé állának, és Mózes az ég felé szórászt; és lón az emberen és barmon hólyagosan fakadó fekely. **11** És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a fekely miatt; mert fekely vala az írástudókon s mind az Égyiptombelieken. **12** De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr Mózesnek. **13** És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe és mond néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. **14** Mert ezúttal minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te szolgádra és a te népedre azért, hogy megtudd, hogy nincs én hozzá hasonló az egész földön. **15** Mert ha most kinyújtanám kezemet és megvernélek téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. **16** Ámde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam néked az én hatalmat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. **17** Ha tovább is feltartóztatod az én népemet és nem bocsátod el őket: **18** Ímé holnap ilyenkor igen nagy jégesőt bocsátok, a melyhez hasonló nem volt Égyiptomban az napstótól fogva hogy fundáltatott, mind ez ideig. **19** Most annakráert küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedenet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, a mely a mezőn találitatik és házba nem hajtak, – jégeső szakad arra, és meghal. **20** A ki a Faraó szolgái közül az Úr beszédétől megfélemedék, szolgáit és barmait házakba futtat. **21** A ki pedig nem törökék az Úr beszédével, szolgáit és barnát a mezőn hagy. **22** Az Úr pedig monda Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az égre, hogy legyen jégeső Égyiptom egész földén az emberre, baromra és a mező minden fűvére, Égyiptom földén. **23** Kinyújtá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az Úr pedig mennydörgést támaszta és jégesőt, és tűz szálla le a földre, és jégesőt bocsáta az Úr Égyiptom földére. **24** És lón jégeső, és a tűz egymást éré az igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt az egész Égyiptom földén, mióta nép lakja. **25** És elveré a jégeső egész Égyiptomi földén minden, a mi a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden fűvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá. **26** Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai valának, nem volt jégeső. **27** A Faraó pedig elkülde és hívatá Mózest és Áront, és monda nékik: Vétkeztem ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. **28** Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen elég a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlok titeket és nem maradtok tovább. **29** Mózes pedig monda néki: Mihelyt ki megyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhol; megszűnnek a mennydörgések és nem lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úré a föld. **30** De tudom, hogy te és a te szolgád még nem felték az Úr Istenétől. **31** A len pedig és az árpa elvereték, mert az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala. **32** De a búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késieiek. **33** És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemel kezeit az Úrhol, és megszűnének a mennydörgések s a jégeső és eső sem ömlik vala a földre. **34** Amint látta a Faraó, hogy megszűn az eső, meg a jégeső s a mennydörgés, ismét vétkezék és megkeményíté szívét ő és az ő szolgái. **35** És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta vala az Úr Mózes által.

10 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz, mert én keményítettem meg az ő szívét és az ő szolgáinak szívét, azért hogy ezeket az én jeleimet megtegyem közöttök. **2** És azért,

hogy elbeszéljed azt a te fiadnak és fiad fiának hallatára, a mit Égyiptomban cselekedtem, és jeleimet, a melyeket rajtok tettem, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **3** És beméne Mózes és Áron a Faraóhoz és mondának néki: Ezt mondja az Úr, a hébrek Istene: Meddig nem akarod még magadat megalázni én előttem? Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. **4** Mert ha te nem akarod az én népemet elbocsátani, ímé én holnap sáskát hozok a te határódra. **5** És elborítja a földnek színét, úgy hogy nem lesz látható a föld, és megemészti a megmenekedett maradékot, a mi megmaradt nétek a jégeső után, és megemészti minden fát, mely néktek sarjadzik a mezőn. **6** És betölti a te házaidat, és minden szolgádnak házát és minden Égyiptombelinek házát, a mit nem láttak a te atyaid, sem a te atyaid atyai, a mióta e földön vannak mind e mai napig. És megfordula s kiméne a Faraó elől. **7** A Faraó szolgái pedig mondának ónéki: Meddig lesz még ez mi nékünk romlásunkra? Bocsásd el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak az ő Istenöknek. Még sem veszed-é eszdebe, hogy elvész Égyiptom? **8** És visszahozák Mózest és Áront a Faraóhoz s monda ez nékik: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak a ti Isteneknek. Kik s kik azok, a kik elmennek? **9** Mózes pedig monda: A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhaiinkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell szentelnünk. **10** Monda azért nékik: Úgy legyen veletek az Úr, a mint elbocsáták titeket és gyermekiteket! Vigyázzatok, mert gonoszra igyekeztek. **11** Nem úgy! menjetek el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti is ezt kívántatok. És elúzék őket a Faraó színe elől. **12** És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet Égyiptom földére a sáskáért, hogy jöjjön fel Égyiptom földére és emészse meg a földnek minden fűvét; mindenzt a mit a jégeső meghagyott. **13** Kinyújtá azért Mózes az ő vesszejét Égyiptom földére, és az Úr egész nap és egész éjjel keleti szeletet tágasít a földre. Mire reggel lón, a keleti szél felhozta a sáskát. **14** És feljöve a sáska egész Égyiptom földére s nagy sokasággal szálla le Égyiptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan sáska s ezután sem lesz olyan. **15** És elborítja az egész föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészti a földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét, a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyiptom földén. **16** Akkor a Faraó siete hívatni Mózest és Áront és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenek ellen és ti ellenetek. **17** Most annakráert bocsásd meg csak ez egyszer az én vétkemet és imádkozzatok az Úrhol a ti Istenekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el én tőlem. **18** És kiméne a Faraó elől és imádkozzak az Úrhol. **19** És fordítja az Úr igen erős nyugati szelet, és felkapá a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáska sem marada egész Égyiptom határáról. **20** De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az Izráel fiait. **21** És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet az ő felé, hogy legyen setétség Égyiptom földén és pedig tapintható setétség. **22** És kinyújtá Mózes az ő kezét az ő felé, és lón sűrű setétség egész Égyiptom földén hárrom napig. **23** Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből hárrom napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő lakhelyében. **24** Akkor hívatá a Faraó Mózest és monda: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak, csak juhaitok és barmaik maradjatok; gyermekitek is elmehetnek véletek. **25** Mózes pedig monda: Sőt inkább néked kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égő-áldozatra valókat, hogy megáldozzuk a mi Urunknak Istenünknek. **26** És velünk jönek a mi barmaink

is, egy körömyi sem marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgálunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk. **27** De az Úr megkeményít a Faraó szívét, és nem akár őket elbocsátani. **28** És monda néki a Faraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd; mert a mely napon az én orczámat látod, meghalsz. **29** Mózes pedig monda: Helyesen szólál. Nem látom többé a te orczádat.

11 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok a Faraóra és Egyiptomra; azután elbocsát titeket innen; a mikor mindenestől elbocsát, úzve hajt el titeket innen. **2** Szólj azért a népek füle hallatára, hogy kérjenek a férfi az ó férfitársától, az asszony pedig az ó asszonytársától ezüst edényeket és arany edényeket. **3** Az Úr pedig kedvessé tev vé a népet az Egyiptombeliek előtt. A férfiu Mózes is igen nagy vala Egyiptom földén a Faraó szolgái előtt és a nép előtt. **4** És monda Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjfél körül kimegyek Egyiptomba. **5** És meghal Egyiptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ó királyi székében ül, a szolgálónak első szülöttéig, a ki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzás. **6** És nagy jaigatás lesz egész Egyiptom földén, a melyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé. **7** De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különböseget tett az Úr Egyiptom között és Izráel között. **8** És mindezek a te szolgáid lejönnek hozzáni és leborulnak előttem, mondván: Eredj ki te és minden a nép, a mely téged követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal méne ki a Faraó elől. **9** Az Úr pedig monda Mózesnek: Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim sokasodjanak meg Egyiptom földén. **10** Mózes pedig és Áron mindezeket a csudákat megtévek a Faraó előtt; de az Úr megkeményít a Faraó szívét. És nem bocsátá el Izráel fiait az ó földéről.

12 Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén, mondván: **2** Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között. **3** Szóljatok Izráel egész gyülekezetének, mondván: E hónán tizedik mindenki vegyen magának egy bárányt az atyánakn háza szerint, házanként egy bárányt. **4** Hogya a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz. **5** A bárány ép, hím, egy esztendős legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. **6** És legyen nálatok őrizet alatt a hónap tizenegyedik napjáig, és ölige meg Izráel községeknek egész gyülekezete estennen. **7** És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, a hol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. **8** A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű fűvekkel egyék meg azt. **9** Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejt, lábszáraival és belsejével együtt. **10** És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. **11** És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaiikon és pálcázaitok kezeteikben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr páskhája az. **12** Mert általmégyek Egyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. **13** És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a

csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét. **14** És legyen ez a nap nétek emlékezetül, és innepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetiségről nemzetiségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt. **15** Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítások el a kovászt házaitokból, mert valaki kovásztost ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek írtassék ki Izráelből. **16** Az első napon pedig szent gyűléstek legyen és a hetedik napon is szent gyűléstek legyen; azokon semmi munkát ne tegyetek, egyedül csak a mi eledelére való minden embernek, azt el lehet készítenetek. **17** Megtartsátok a kovásztalan kenyér innepét; mert azon a napon hoztam ki a ti seregeiteket Egyiptom földéről; tartsátok meg hát e napot nemzetiségről nemzetiségre, örök rendtartás szerint. **18** Az első hónapban, a hónapnak tizenegyedik napján este egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap huszonegyedik napjának estvéjéig. **19** Hét napon át ne találtassék kovász a ti házaitokban; mert valaki kovásztost ejéndik, az a lélek kiirtatik Izráel gyülekezetéből, akár jövevény, akár az ország szülöttje legyen. **20** Semmi kovásztost ne egyetek, minden lakóhelyeteken kovásztalan kenyeret egyetek. **21** Előhívá tehát Mózes Izráel minden vénét és monda nékik: Fogiatok és vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát. **22** És vegyetek egy kötés izzópot és mártsátok a vérbe, a mely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely az edényben van; ti közületek pedig senki se menjen ki az ó házának ajtaján reggelig. **23** Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Egyiptombelieket és meglátja a vér a szemöldökfán és a két ajtófelen: elmegy az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldöklni a ti házaitokba. **24** Megtartsátok azért ezt a dolgot, rendtartás gyanánt, magadnak és fiadnak mindenrőkre. **25** És mikor bementek a földre, melyet az Úr ád néktek, a mint megmondotta vala: akkor tartsátok meg ezt a szertartást. **26** Mikor pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartáskat? **27** Akkor mondjátok: Páskha-áldozat ez az Úrnak, a ki elment az Izráel fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az Egyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtja magát és leborula. **28** És menének és úgy cselekedének az Izráel fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak; úgy cselekedének. **29** Lőn pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ó királyi székében ül vala, a tömlöczbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. **30** És fölkele a Faraó azon az éjszakán és minden a ó szolgái és egész Egyiptom, és lőn nagy jaigatás Egyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. **31** És hívata Mózest és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint mondátkat. **32** Juhaitokat is, barnaitokat is vegyétek, a mint mondátkat és menjetek el és áldatjok engem is. **33** És az Egyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarrából kiküldhessék az országból; mert azt mondjak vala: mindenjában meghalunk. **34** És a nép az ó tésszátját, minekkelőtte megkelt volna, sütőtekñoivel együtt ruhájába kötve, vállára veté. **35** Az Izráel fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérnek az Egyiptombeliek től ezüst edényeket és arany edényeket, meg ruhákat. **36** Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Egyiptombeliek előtt, hogy kérésükre hajlának és kifoszták az Egyiptombelieket. **37** És elindulának Izráel fiai

Rameszeszből Szukhóthba, mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekken kívül. **38** Sok elegy nép is méne fel velük; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom. **39** És sütének a térsztából, melyet Égyptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat, mert meg nem kelhet vala, mivelhogy kiűzetének Égyptomból és nem készhetének s még eleséget sem készítének magoknak. **40** Az Izráel fiainak lakása pedig, a míg Égyptomban laknak, négyszáz harmincz esztendő vala. **41** És lón a négyszáz harmincz esztendő végén, lón pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Égyptomnak földéről. **42** Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket Égyptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzetiségről nemzetésre. **43** És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Páskha rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból. **44** Akárkinek is pénzen vett szolgájára akkor egyék abból, ha körülmettélted. **45** A zsellér és a béres ne egyék abból. **46** Egy házban egyék meg; a házból ki ne vigy a húsból, és csontot se törjetek össze abban. **47** Izráel egész gyülekezete készítse azt. **48** És ha jövevény tartózkodik nálad, és páshát akarna készíteni az Úrnak: metéltezzék körül minden férfia, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körülmettéletlen se egyék abból. **49** Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, a ki közöttetek tartózkodik. **50** És Izráel fiai mindenjában megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak, úgy cselekednének. **51** Ugyanazon napon hozzá ki az Úr az Izráel fiait Égyptomnak földéről, az ő seregeik szerint.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyíta az ő anyjának méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. **3** És monda Mózes a népnek: Megemlékezzel e napról, melyen kijöttetek Égyptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászost. **4** Ma mentek ki, az Abib hónapban. **5** És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khiiveusok és Jebuzeusok földére, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adjja azt a téjjel és mézzel folyó földet: akkor ebben a hónaphban végezd ezt a szertártást. **6** Hét napon át kovásztalan kenyeret egyl, a hetedik napon pedig innepet ülj az Úrnak. **7** Kovásztalan kenyeret egyl hét napon át, és ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban. **8** És add tudtára a te fiadnak azon a napon, mondván: Ez a miatt van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék Égyptomból. **9** És legyen az néked jel gyanánt a te kezedén és emlékezetül a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye a te szádban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Égyptomból. **10** Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. **11** Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földére, a miképen megesküdött néked és a te atyáidnak, és azt néked adádjá: **12** Az Úrnak ajánlád fel akkor mindazt, a mi az ő anyjának méhét megnyíta, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzását; a hímek az Úr. **13** De a szamárnak minden első fajzását báránynal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod, szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttét megváltsd a te fiaid közül. **14** És ha egykor a te fiad téged megkerdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondд néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyptomból, a szolgálatnak házából. **15** És lón, mikor a Faraó megátalkodottan

vonakodék minket elbocsátani: megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első fajzásáig; azért áldozok én az Úrnak minden hímet, mely anyja méhét megnyítja, és megváltom az én fiaimnak minden elsőszülöttet. **16** Legyen azért jel gyanánt a te kezed és homlok-kötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyptomból. **17** És lón, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mászt gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Égyptomba. **18** Kerülő úton vezet azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövénék ki Izráel fiai Égyptomi földéről. **19** És Mózes elvíve magával a József tetemeit is, mert megesketvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titokat az Isten, akkor az én tetemeimet felvígysték innen magatokkal. **20** És elindulának Szukhótból és táborba szállanak Ethámban, a pusztá szélén. **21** Az Úr pedig megy vala előttök nappal felhőoszlopból, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopból, hogy világítson nékik, hogy éjjel és nappal mehessenek. **22** Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

14 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek tábort Pi-Hahirót előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefon előtt; ezzel átellenben üssetek tábort a tenger mellett. **3** Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelkedtek ezek a földön; körül fogta őket a pusztta. **4** Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és úzóba veszi őket, hogy megdicsőítse a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekedének. **5** És hírül vivék az égyptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozik a Faraónak és az ő szolgáinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! **6** Befogata tehát szekerébe és maga mellé vevé az ő népét. **7** És vőn hatszáz válogatott szekeret és Égyptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. **8** És megkeményít az Úr a Faraónak, az égyptomi királynak szívét, hogy úzóba vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala nagy hatalommal. **9** És az Égyptombeliek utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, ahol táboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahirót mellett, Baál-Czefon előtt. **10** A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felmelek szemeiket, és íme az Égyptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfelelnek s az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai. **11** És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-é Égyptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Égyptomból? **12** Nem ez volt-é a szó, a mit szóltunk vala hozzád Égyptomban, mondván: Hagy békét nékünk, hadd szolgálunk az Égyptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az Égyptombelieknek, hogynem mint a pusztában halunk meg. **13** Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a mely Égyptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem lájtatók. **14** Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig vesztes legyetelek. **15** És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzá? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. **16** Te pedig emeld fel a te pálczádat és nyújts ki kezedet a tengerre és vásasd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. **17** Én pedig íme megkeményítem az Égyptombeliek szívét, hogy

bemenjenek utánok, és megdicsőíttem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai által. **18** És megtudják az Égyptombeliek, hogy én vagyok az Úr, ha majd megdicsőíttem a Faraó által, az ő szekerei és lovasai által. **19** Elindula azért az Istennek Angyala, aki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögéjük; a felhőoszlop is elindula előlük s mögéjük állva. **20** És oda méne az Égyptombeliek tábora és az Izráel tábora közé, így lön a felhő és a setétség: az éjszakát pedig megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítettek egymáshoz. **21** És kinyújtja Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtja a tengert és szárazzá tevő a tengert, és kétfelé válvanak a vizek. **22** És szárazon menének az Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nézik jobbkezők és balkezők felől. **23** Az Égyptombeliek pedig utánok nyomulának és bemennének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. **24** És lön hajnalkor, rátekintve az Úr az Égyptombeliek táborára a tűz- és felhő-oszloból és megzavará az Égyptombeliek táborát. **25** És megállítja szekereik kerekeit és nehezen vonszoltatá azokat. És mondának az Égyptombeliek: Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettők Égyptom ellen. **26** És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térenek vissza az Égyptombeliekre, az ő szekereikre s lovasaiakra. **27** És kinyújtja Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszatér a tenger az ő előbbi állapotjára; az Égyptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr beleveszté az égyptomiakat a tenger közepébe. **28** Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a Faraónak minden sereget, melyek utánok bementek vala a tengerbe; egy sem maradta meg közülük. **29** De Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának nézik jobb- és balkezők felől. **30** És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyptombeliek kezéből; és láttá Izráel a megholt Égyptombelieket a tenger partján. **31** És láttá Izráel azt a nagy dolgot, amelyet cselekedék az Úr Égyptomban: félé azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

15 Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondán: Énekle az Úrnak, mert fenséges ő, lovát lovasával tengerbe vetett. **2** Erősségem az Úr és énem, szabadítóm lön nekem; ez az én Istenem, ő dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom. **3** Vitéz harcos az Úr, az ő neve Jehova. **4** A Faraónak szekereit és sereget tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefúltak a veres tengerbe. **5** Elborították őket a hullámok, kő módjára merültek a mélysége. **6** Jobbold, Uram, erő által dicsőül, jobbold, Uram, ellenséget összetör. **7** Fenséged nagyságával zúzod össze támadói, kibocsátod haragod s megemészti az őket mint tarlót. **8** Orrod lehelletetől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélységes vizek megmerezvültek a tenger szívében. **9** Az ellenség monda: Üzöm, utólérem őket, zsákmányt osztok, bosszum töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom. **10** Lehetlél lehellettéddel s tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizeken. **11** Kicsoda az istenek között olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, felelemmel dícsérendő és csudatévő? **12** Kinyújtottad jobbkezedet, és elnyelé őket a föld. **13** Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. **14** Meghallják ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakót reszketés fogja el. **15** Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait

rettegés szállja meg, elcsünged a Kanaán egész lakossága. **16** Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémuhnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. **17** Bevizess a megtelepíted őket örökséged hegycén, melyet Uram, lakhelyűl magadnak készítél, szentségedre Uram, melyet kezed építé. **18** Az Úr uralkodik minden örökkön örökké. **19** Mert bemenének a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén. **20** Akkor Miriám prófétaasszonynak, Áronnak nénye dobot vőn kezébe, és kimenének utána minden asszonyok dobokkal és táncolva. **21** És felele nézik Miriám: Énekeljetek az Úrnak, mert fenséges ő, lovát lovasával tengerbe vetett. **22** Ennekutánná elindítja Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr pusztá felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet. **23** És eljutának Márába, de nem ihatják vala a vizet Márában, mivelhogy keserű vala. Azért is nevezék nevét Márának. **24** És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondán: Mit igyunk? **25** Ez pedig az Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédedesédek. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. **26** És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, a mi kedves az ő szemei előtt és figyelmez az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Égyptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. **27** És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafá; és tábort ütének ott a vizek mellett.

16 És elindulának Élimből és érkezék Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyptom földéről való kijövetelük után. **2** És zúgolódék Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában. **3** S mondának nézik Izráel fiai: Bárh megholtunk volna az Úr keze által Égyptom földén, a mikor a húsos fazék mellett ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérel; mert azért hoztatók ki minket ebbe a pusztába, hogy minden sokaságot éhséggel öljétek meg. **4** És monda az Úr Mózesnek: Íme én esőképen bocsátok néktek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-e az én törvényem szerint járni, vagy nem? **5** A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit bevisznek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként szedezetek. **6** És monda Mózes és Áron Izráel minden fiainak: Este megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Égyptom földéről; **7** Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk zúgolódtok? **8** És monda Mózes: Este húst ád az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok; mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene zúgolódtatok. De mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen. **9** Áronnak pedig monda Mózes: Mond meg az Izráel fiai egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elő; mert meghallotta a ti zúgolódástokat. **10** És lön, mikor beszéle Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a pusztá felé fordulának, és íme az Úr dicsősége megjelené a felhőben. **11** És szóla az Úr Mózesnek, mondán: **12** Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nézik mondán: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérel laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istenek. **13** És lön, hogy este fürjek jövénék fel és ellepék a tábort, reggel pedig

harmatszállás lón a tábor körül. 14 Mikor pedig a harmatszállás megszünék, ímé a pusztának színén apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön. 15 A mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nézik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek eledelül. 16 Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból kiki a mennyit megehetik; fejeknént egy ómert, a hozzájuk tartozók száma szerint szedjen kiki azok részére, a kik az ő sátorában vannak. 17 És aképen cselekedének az Izráel fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. 18 Azután megmérík vala ómerrel, és annak a ki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit szedett, a mennyit megehetik vala. 19 Azt is mondá nézik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. 20 De nem hallgatának Mózesre, mert nemelyek hagyának abból reggelre; és megférgesedék s megbüszhödék. Mózes pedig megharagudék reájok. 21 Szedék pedig azt reggelenként, kiki a mennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala. 22 A hatodik napon pedig két annyi kenyerset szednek vala, két ómerrel egyre-egyre. Eljövénék pedig a gyülekezet fejedelmei mindenjában és tudtára adták azt Mózesnek. 23 Ő pedig monda nézik: Ez az, a mit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; a mit sütni akartok, süssétek meg, és a mit főni akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre. 24 És eltevék azt reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolata vala, és nem büszhödék meg s féreg sem vala benne. 25 És monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. 26 Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz. 27 És lón hetednapon: kimenének a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. 28 És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? 29 Lássátok meg! az Úr adta nétek a szombatot; azért ád ő nétek hatodnapon két napra való kenyerset. Maradjatok vesztek, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. 30 És nyugoszik vala a nép a hetedik napon. 31 Az Izráel háza pedig Mánnak nevezé azt; olyan vala az mint a kóriándrom magva, fehér; és íze, mint a mézes pogácsáé. 32 És monda Mózes: Ezt parancsolja az Úr: Egy teljes ómernyit tartsatok meg abból maradékaitok számára, hogy lássák a kenyerset, a mellyel élgették titeket a pusztában, mikor kihoztak titeket Egyiptom földéről. 33 Áronnak pedig monda Mózes: Végy egy edényt és tégy bele egy teljes ómer Mánt és tessz azt az Úr eleibe, hogy megtartassék maradékaitok számára. 34 A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, eltevé az Áron a bizonyágtétel látájára elő, hogy megtartassék. 35 Az Izráel fiai pedig negyven esztendőn át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt evének mind addig, míg a Kanaán földének határahoz jutának. 36 Az ómer pedig az éfának tizedrésze.

17 És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjok rendje szerint és tábor utének Refidimbén. De a népnek nem vala inni való vize. 2 Verseng vala azért a nép Mózessel és mondád: Adjatok nékünk vizet, hogy igyunk. És monda nézik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértétek az Urat? 3 És szomjúhözök vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Egyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat? 4 Mózes pedig az Úrhöz

kiálta mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hija, hogy meg nem köveznek engemet. 5 És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei közül; pálcázat is, melylyel a folyót megsuitottad, vedd kezdedbe és indulj el. 6 Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz jó ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára. 7 És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Méribának, Izráel fiainak versengéséért, és mert kísértétek az Urat, mondván: Vajon köztünk van-é az Ú vagy nincsen? 8 Eljöve pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. 9 És monda Mózes Józsúénak: Válaszsz nékünk férfiakat és menj el, ütközzél meg Amálekkal. Holnap én a halom tetejére állok és az Isten pálcajára kezemberben lesz. 10 És úgy cselekedék Józsúé a mint mondotta vala néki Mózes, megüközék Amálekkal: Mózes, Áron és Húr pedig felmenének a halom tetejére. 11 És lón, mikor Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. 12 Mikor azért Mózes kezei elnehezedének, követ hozának és alája tevék, hogy arra üljön; Áron pedig és Húr tartják vala az ő kezeit, egy felől az egyik, más felől a másik, és felemelve maradának kezei a nap lementéig. 13 Józsúé pedig leveri Amáleket és az ő népét fegyver élivel. 14 És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezétől könyvbe és add tudtára Józsúénak, hogy mindenestől eltöröm Amálek emlékezétét az ég alól. 15 És építé Mózes oltárt és nevezé nevét Jehova-Niszszinek. 16 És monda: Megesküdött az Úr, hogy harcza lesz az Úrnak Amálek ellen nemzetiségről nemzetiségre.

18 És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa, minden a mit Isten Mózessel és Izráellel az ő népével cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelét Egyiptomból. 2 És felvélve Jethró, a Mózes ipa Czipporát, a Mózes feleségét – miután haza bocsátotta őt – 3 És az ő két fiát is, a kik közül az egyiknek neve Gersom, mert azt mondotta vala: Bujdosó valék az idegen földön; 4 A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én atyám Istene segítségül volt nékem és megszabadított engem a Faraó fegyverétől. 5 Eljuta tehát Jethró, a Mózes ipa, az ő fiatal és feleségevel Mózeshez a pusztába, ahol ő táborozott vala az Isten hegye mellett. 6 És megijené Mózesnek: Én Jethró a te ipad megyek te hozzád a te feleségeddel és az ő két fia is ő vele. 7 Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtá magát és megcsókolá őt; és megkérdej egymást állapotuk felől és bemenének a sátorba. 8 És elbeszél Mózes az ő ipának mind azt, a mit az Úr a Faraóval és az Egyiptombeliakkal cselekedett vala Izráelért; minden a sok bajt, a melyek útközben érték vala őket, és mimódon szabadította meg őket az Úr. 9 És örvendezte Jethró mindenazon a jón, a mit az Úr az Izráellel cselekedett vala, hogy megszabadítá őt az Egyiptombeliak kezéből. 10 És monda Jethró: Áldott legyen az Úr, aki megszabadított titeket az Egyiptombeliak kezéből és a Faraó kezéből; aki megszabadította a népet az Egyiptombeliak keze alól. 11 Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden istennél; mert az lett vesztőkre, a mivel ellenök vétkeztek. 12 És Jethró, a Mózes ipa égóáldozattal és véresáldozattal áldozék az Isteneket; Áron pedig és Izráel minden vénei jövénék, hogy kenyerset egyenek a Mózes ipával Isten előtt. 13 És lón másod napon, leüle Mózes törvényt tenni a népnek; a nép pedig áll vala Mózes előtt reggeltől estig. 14 S a mikor látja vala Mózes ipa minden azt, a mit ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért ülsz te egymagad, mind az egész

nép pedig előtted áll reggeltől estig? 15 És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzá; 16 Ha ügyök-bajok van, én hozzám jönek és törvényt teszek az ember között és felebarátja között és tudtára adom az Isten végezéseit és törvényeit. 17 Mózes ípa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te cselekszel. 18 Felettesebb kifáradzs te is, ez a nép is, a mely veled van; mert erőd felettes való dolog ez, nem végezheted azt egymagad. 19 Most azért hallgass az én szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz. Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. 20 És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell. 21 És szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, a kik gyűlölik a haszonlesést és tudd közöttük előljárókká, ezeredesekek, századosokká, ötvenedesekek és tizedesekek. 22 Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden nagyobb ügyet te elődbe hozzanak, minden csekélyebb dologban pedig ők ítélnék; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. 23 Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az egész nép is helyére jut békességen. 24 És hallgata Mózes az ő ípa szavára és minden megtévé, a mit mondott vala. 25 És választa Mózes az egész Izráelből derék férfiakat és a nép fejeivé tevé őket, ezeredesekek, századosokká, ötvenedesekek, és tizedesekek. 26 És ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat Mózes elé viszik vala, minden kisebb dologban pedig ők ítélnek vala. 27 És elbocsátá Mózes az ő ípat, és ez elméne hazájába.

19 A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Égyptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába és táborba szállanak a pusztában; a heggyel átellenben szállta pedig ott táborba az Izráel. 3 Mózes pedig felménye az Istenez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondja a Jákób házánepének és ezt add tudtára az Izráel fiainak. 4 Ti láttatok, a mit Égyptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titkét sas számyakon és magamhoz bocsátottalak titkét. 5 Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyém; mert enyim az egész föld. 6 És lesztek ti nékem papok birodalma és szenz nép. Ezek azok az ígérek, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. 7 Elméne azért Mózes és egybehívá a nép vénet és eleikbe adá mindeneket a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr. 8 És az egész nép egy akarrattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét. 9 És monda az Úr Mózesnek: Íme én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higyjenek néked mindenrőkkel. És elmondá Mózes az Úrnak a nép beszédét. 10 Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruhákat; 11 És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre. 12 És vess határt a népnek köröskörűl, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintseket; minden, a mi a hegyet érinti, halálal haljon meg. 13 Ne érintse azt kéz, hanem kővel kövezessék meg, vagy nyíllal nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. Mikor a kúrt hosszan hangzik, akkor felmehetnek a hegyre. 14 Leszálla azért Mózes a

hegyről a néphez, és megszentel a népet, és megmosák az ő ruhákat. 15 És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsék. 16 És lőn harmadnapon virradatkor, mennydögések, villámlások és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés; és megréműle mind az egész táborbeli nép. 17 És kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és megállának a hegy alatt. 18 Az egész Sinai hegy pedig füstölg vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala. 19 És a kúrt szava mindenki árba kerül: Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan. 20 Leszálla tehát az Úr a Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhív az Úr Mózeset a hegy tetejére, Mózes pedig felménye. 21 És monda az Úr Mózesnek: Menj alá, ínts meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közülök sokan elhullanak. 22 És a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg magokat, hogy reájok ne rontson az Úr. 23 Mózes pedig monda az Úrnak: Nem jöhét fel a nép a Sinai hegyre, mert te magad intettél minket, mondván: Vess határt a hegy körül, és szenteld meg azt. 24 De az Úr monda néki: Eredj, menj alá, és jöjj fel te és Aron is veled; de a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljőjenek az Úrhoz; hogy reájok ne rontson. 25 Aláméne azért Mózes a néphez, és megmondá nékik.

20 És szólá Isten mindezeket az ígéket, mondván: 2 Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyptomnak földéről, a szolgálat házbából. 3 Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. 4 Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. 5 Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, feltőn-szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedigben, a kik engem gyűlölnek. 6 De iringalmasságot cselekszem ezerigben azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják. 7 Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélküli, aki az ő nevet hiába felveszi. 8 Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszentelj azt. 9 Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; 10 De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van; 11 Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és minden, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt. 12 Tiszted atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked. 13 Ne ölj. 14 Ne paráználkodjál. 15 Ne lopj. 16 Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. 17 Ne kívánd a te felebarátodonak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé. 18 Az egész nép pedig látja vala a mennydögéset, a villámlásokat, a kúrt zengését és a hegy füstölgését. És látha vala a nép, és megréműle, és hátrabb állva. 19 És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne halunk. 20 Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titkait megkísértsen, és hogy az ő félelmé legyen előtterek, hogy ne vétkezzetek. 21 Távol állva azért a nép, Mózes pedig

közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala. **22** És monda az Úr Mózesnek: Ezt mond az Izráel fiainak: Magatok láttatok, hogy az égből beszéltem veletek. **23** Ne csináljatok én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket se csináljatok magatoknak. **24** Földből csinálj nékem oltárt, és azon áldozd a te égó- és háláldozatot, juhadtad és ökreidet. Valamely helyen akarom, hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és megáldalak téged. **25** Ha pedig kövekből csinálysz nékem oltárt, ne építsd azt faragott kőből: mert a mint faragó vasadat rávettetted, megfertőztetted azt. **26** Lépcsőkön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérmed fel ne fedeztessék azon.

21 Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe kell terjesztened: **2** Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgájón, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen. **3** Ha egyedűl jött, egyedűl menjen el; ha feleséges ember, menjen el vele a felesége is. **4** Ha az ó ura adott néki feleséget, és ez fiakat vagy leányokat szűlt néki: az asszony, gyermekeivel együtt legyen az ó uráé; ó pedig egyedűl menjen el. **5** De ha a szolga azt mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiaimat, nem akarok felszabadulni: **6** Akkor vigye őt az ó ura a bírák elő, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófeléhez, és az ó ura fúrja által az ó fülét árral; és szolgájá őt mindenrőkké. **7** És ha valaki az ó leányát szolgálójúl adjá el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. **8** Ha nem tetszik az ó urának, hogy eljegyezze őt magának, akkor váltassa ki; arra, hogy idegen népknek eladjá, nincs hatalma, mivel hűtelen volt hozzá. **9** Ha pedig a fiának jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele. **10** Ha más vesz magának: ennek ételét, ruházatát és házasságbeli igazat alább ne szállítsa. **11** Ha ezt a hármat nem cselekszi vele: akkor menjen az el ingyen, fizetés nélkül. **12** A ki úgy megver valakit, hogy meghal, halállal lakoljon. **13** De ha nem leselkedett, hanem Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelek néked, a hova meneküljön. **14** Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvúl megölje, oltáromtól is elvidd azt a halálra. **15** A ki megveri az ó atyját vagy anyját, halállal lakoljon. **16** A ki embert lop, és eladjá azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. **17** A ki szidalmazza az ó atyját vagy anyját, halállal lakoljon. **18** És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az ó felebarátját kövel vagy öklével, és nem hal meg, hanem ágyba esik: **19** Ha felkél, és mankóján kinn jár: ne legyen büntetve az, aki megüttötte; csupán fekvéséért fizessen és gyógyítassa meg. **20** Ha pedig valaki úgy üti meg szolgáját vagy szolgálóját bittal, hogy az meghal keze alatt, büntetessék meg. **21** De ha egy vagy két nap életben marad, ne büntetessék meg, mert pénze ára az. **22** Ha férfiak veszekednek és meglöknek valamely terhes asszonyt, úgy hogy idő előtt szűl, de egyéb veszedelem nem történik: bírságot fizessen a szerint, a mint az asszony férje azt reá kivet, de bírák előtt fizessen. **23** De ha veszedelem történik: akkor életét életet adj. **24** Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért; **25** Égetést égetésért, sebet sebért, kékét kékért. **26** Ha valaki az ó szolgájának szemét, vagy szolgálójának szemét úgy üti meg, hogy elpusztul, bocsássza azt szabadon az ó szeméért. **27** Ha pedig szolgájának fogát, vagy szolgálójának fogát úti ki, bocsássza azt szabadon az ó fogáért. **28** Ha férfit vagy asszonyt öklel meg egy ökör, úgy hogy meghal: kővel köveztessék meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de az ökörnek ura ártatlan. **29** De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és annak urát megintették, és még sem orizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör köveztessék

meg, és az ura is halállal lakoljon. **30** Ha pénzváltáságot vetnek reá, fizessen lelke váltáságáért annyit, a mennyit reá kivetnek. **31** Akár fiút ökleljen meg, akár leányt ökleljen meg: e szerint a rendelet szerint kell cselekedni. **32** Ha szolgát öklel meg az ökör vagy szolgálót: adassék azok urának harmincz ezüst siklus, az ökör pedig köveztessék meg. **33** Ha pedig valaki vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedi azt be, és ökör vagy szamár esik bele: **34** A verem ura fizessen; pénzül térítse meg azok urának, a hulla pedig legyen az óvé. **35** És ha valakinek ökre megdőfi az ó felebarátja ökrét, úgy hogy az elpusztul: adják el az eleven ököröt, és az árat osszák meg, és a hullát is osszák el. **36** Vagy ha tudták, hogy az ökör már azelőtt öklelős volt, és nem orizte azt annak ura: fizessen ököröt az ökörért, a hulla pedig az óvé legyen.

22 Ha valaki ököröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja azt: öt barmot fizessen egy ökörért, és négy juhot egy bárányért. **2** Ha ház-fölverésen kapják a tolvajt, és úgy megverik, hogy meghal, nincs vérbűn miatta. **3** Ha reá sütött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs néki: adassék el tolvajszágáért. **4** Ha elevenen kapják kezében a lopott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh: két annyit fizessen érette. **5** Ha valaki mezőt vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát elereszti, és az a más mezején legel: mezejének javából és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. **6** Ha túz támad, és tóvisbe kap, és megég az asztag, vagy a lábon álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, aki a tüzet gyújtotta. **7** Ha valaki pénzt vagy edényeket ád felebarátjának megőrzés végett, és ellőpják annak a férfiúnak házból: ha megtalálják a tolvajt, fizessen kétannyit. **8** Ha nem találják meg a tolvajt, a ház urát vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az ó felebarátja vagyonára. **9** Akármibűn dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármi elveszett jószág az, a miról azt mondja: ez az; mindenkitőjük ügye a bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek mondanak, fizessen két annyit az ó felebarátjának. **10** Ha valaki szamarat, vagy ököröt, vagy bárányt, vagy akármiféle barmot ád az ó felebarátja gondviselése alá, és az elhull, vagy megsérül, vagy elhajtak, úgy hogy senki sem lássa: **11** Az Úrra való esküvés legyen kettejük között, hogy nem nyújtotta-é ki kezét felebarátja vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit se fizessen. **12** Ha pedig ellőpták tőle: megfizesse az urának. **13** Ha széttépett, hozza el azt bizonyosáig; a széttépettet nem fizeti meg. **14** Ha pedig valaki kölcsön kér az ó felebarátjától, és az megsérül vagy elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt. **15** Ha ura vele van, nem fizet; ha bérbe adatott, bérbe megy. **16** Ha valaki hajadont csábít el, aki nincs eljegyezve, és vele hál: jegyajándékkal jegyezze azt el magának feleségül. **17** Ha annak atya nem akarja azt néki adni: annyi pénzről adjon, a mennyi a hajadonok jegyajándéka. **18** Varázsló asszonyt ne hagyj életben. **19** Aki barommal közösül, halállal lakoljon. **20** Aki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megölegettessék. **21** A jövevényen ne hatalmaskodjál, és ne nyomorgasd azt, mert jövevények voltatok Égyptom földén. **22** Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg. **23** Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ó kiáltását. **24** És felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lépszek, a ti fiaitok pedig árvákká. **25** Ha pénzről adsz kölcsön az én népmnek, a szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint a hitelező; ne vessetek reá uzsorát. **26** Ha zálogba veszed a te felebarátod

felső ruháját: naplemente előtt visszaadd azt néki: 27 Mert egyetlen takarója, testének ruhája az: miben háljon? Bizony, ha én hozzám kiált, meghallgatom; mert én igralmas vagyok. 28 A bírákat ne szidalmazz, és néped fejedelmét ne átkozd. 29 Gabonáddal és boroddlal ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add. 30 Hasonlóképen cselekedjél ökrőddel, juhoddal; hétfen legyen az ó anyójával, a nyolczadik napon nékem add azt. 31 És szent emberek legyetek elnőttem; a mezőn széttépett húst meg ne egysétek; az ebnek vessétek azt.

23 Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezet a gonoroszsal, hogy hamis tanú ne légy. 2 Ne indulj a sokaság után a gonorosra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal tartva, annak elfordítására. 3 Szegénynek se kedvezz az ó peres ügyében. 4 Ha előltálad el lenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajts vissza néki. 5 Ha látod, hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöli, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd; oldd le azt ó vele együtt. 6 A te szegénydenek igazságát el ne fordítsd az ó perében. 7 A hazug beszédtől távol tartsd magad, és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem adok igazat a gonorosznak. 8 Ajándékot el ne végy: mert az ajándék megvakítja a szemeseket, és elfordítja az igazak ügyét. 9 A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivel hogyan jövevények voltatok Egyiptom földén. 10 Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését; 11 A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad, ege meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is. 12 Hat napon át végezd dolgaidat, a hetedik napon pedig nyúgodjál, hogy nyúgodjék a te ökrőd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény. 13 Mindazt, a mit nétek mondtam, megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból. 14 Háromszor szentelj nékem innepet esztendőnként. 15 A kovásztalan kenyér innepet tartsd meg; hétfen egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert akkor jöttél ki Egyiptomból: és üres kézzel senki se jelenjék meg színem előtt. 16 És az aratás innepét, munkák zsengéjét, a melyet elvetettél a mezőn; és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor termésedet betakarítod a mezőről. 17 Esztendőnként háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten színe előtt. 18 Ne ontsd ki az én áldozatom vérét kovászos kenyér mellett, és ünnepi áldozatom kövére meg ne maradjon reggelig. 19 A te földed zsengéjének elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne főzd meg a gödölyét az ó anyójának tejében. 20 Íme én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az úrban, és bevigyen téged arra a helyre, a melyet elkészítettem. 21 Vigyázz magadra előtte, és haloggass az ó szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem szenveld el a ti gonoroszgáitokat; mert az én nevem van ő benne. 22 Mert ha hallatándasz az ó szavára; és mindazt megcselekedénd, a mit mondok: akkor ellensége léşzek a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatóidat. 23 Mert az én Angyalom te előtted megyen és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok közé, és kiírom azokat. 24 Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszted azokat, és ne cselekedjél az ó cselekedeteik szerint; hanem inkább döntőgesd le azokat és tördeld össze bálványaiat. 25 És szolgáljátok az Urat a ti Istenteket, akkor megáljá a te kenyeredet és vizedet; és eltávolítom ti közületek a nyavalját. 26 El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden

semmi; napjaid számát teljessé teszem. 27 Az én rettentésemet bocsátom el előtted, és minden népet megrettentek, a mely közé mégy, és minden ellenséget el futamatot előtted. 28 Darazsat is bocsátok el előtted, és kiúzi előled a Khivveust, Kananeust és Khitteust. 29 De nem egy esztendőben üzöm őt ki előled, hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. 30 Lassan-lassan üzöm őt ki előled, míg megszaporodol és bírhatod a földet. 31 És határodat a veres tengertől a Filiszteusok tengerig vetem, és a pusztától fogva a folyóvízig: mert kezeitekbe adom annak a földnek lakosait, és kiúzod azokat előled. 32 Ne köss szövetséget se azokkal, se az ó isteneikkel. 33 Ne lakjanak a te földeden, hogy bűnbe ne ejtsenek téged ellenem: mert ha az ó isteneiket szolgálnád, vesztedre lenne az néked.

24 És monda Mózesnek: Jőj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen, és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. 2 És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, amazok pedig ne közeledjenek, és a nép se jőjön fel vele. 3 Elméne azért Mózes, és elbeszél a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dölgököt, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük. 4 Mózes pedig felírá az Úrnak minden beszédét, és felkele reggel ésoltárt épít a hegy alatt, és tizenkét oszlopot, az Izráel tizenkét nemzetisége szerint. 5 Azután elküld az Izráel fiainak ifjait, és áldozának őről áldozatokat, és háláldozatul tulkokat ölének az Úrnak. 6 Mózes pedig vevé a vérnek felét, és tölté a medencékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. 7 Azután vevé a szövetség könyvét, és elolvására a nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megeszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. 8 Mózes pedig vevé a vérét, és ráhínt a népre, és monda: Íme a szövetségnak vére, melyet az Úr kötött ti veletek, minden beszédeket szerint. 9 Azután felméri Mózes és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen; 10 És láták az Izráel Istenét, és annak lábai alatt valami zafir fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. 11 És Izráel fiainak a választottjaira nem bocsátá kezét: jöllehet látták az Istenet, mindenállat ettek és ittak is. 12 És szóla az Úr Mózesnek: Jőj fel en hozzá a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, a melyeket írtam, hogy azokra megtanítassanak. 13 Felkele azért Mózes és az ó szolgája Józsue, és felméri Mózes az Isten hegyére. 14 A véneknek pedig monda: Vájrátok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Íme Áron és Húr veletek vannak; a kinek valami ügye van, ő hozzájok menjén. 15 Akkor felméri Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. 16 És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózest a felhő közepéből. 17 Az Úr dicsőségeinek jelensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. 18 És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméri a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

25 És szóla az Úr Mózeshez, mondván: 2 Szólj az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, a kit szíve hajt arra, szedjetek nékem ajándékokat. 3 Ez pedig az az ajándék, a mit tőlik szedjetek: arany és ezüst és réz. 4 És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonal, meg len fonal, és kecskeszőr. 5 És veresre festett kosbőrök, és borzbőrök, és sittim-fa. 6 Mécsbe való olaj, kenetolajhoz való arómák, és

füstöléshez való fűszerek. 7 Óníx-kövek és foglalni való kövek, az efődhoz és a hőséhez. 8 És készítsenek nékem szent hajléket, hogy ő közöttök lakozzam. 9 mindenestől úgy csináljátok, a mint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. 10 És csináljanak egy látad sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing széleset, és másfél sing magasat. 11 Borítsd meg azt tiszta aranynal, belől is kívül is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. 12 És önts ahoz négy arany karikát, és illeszd azokat a négy szegletére; egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két karikát. 13 Csinálj rúdakat is sittim-fából, és azokat is megborítsd arannyal. 14 És a rúdakat dugd a láda oldalaiba levő karikákba, hogy azokon hordozzák a látad. 15 A rúdak álljanak a láda karikáiban; ne vegyék ki azokból. 16 És a bizonyságot, a melyet néked adok, tudd a látába. 17 Csinálj fedeleit is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. 18 Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinál azokat a fedélnek két végére. 19 Az egyik Kérubot csinál az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén. 20 A Kérubok pedig terjeszszé ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedeleit; arczaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arczaik a fedél felé forduljanak. 21 A fedeleit pedig helyezd a látára felül, a látába pedig tudd a bizonyságot, a melyet adok néked. 22 Ott jelenek meg néked, és szólók hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyság látája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak. 23 Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. 24 És borítsd be azt tiszta aranyval, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. 25 Csinálj reá köröskörül egy tenyérnyi karát, karajára pedig csinálj köröskörül arany pártázatot. 26 Négy arany karikát is csinál hozzá, és illeszd a karikákat a négy lábának négy szegletére. 27 A karáj mellett legyenek a karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. 28 Azokat a rúdakat is sittim-fából csinál és aranyval borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. 29 Készítsd el tálait is, csészéit is, kancsót is, kelyheit is, a melyekkel italáldozatot áldoznak; tiszta aranyból csinál azokat. 30 És tégy az asztalra szent kenyeret, mely mindenkor előttem legyen. 31 Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert aranyból készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága csészei, gombjai és virágai ugyanabból legyenek. 32 Hat ág jöjjön ki oldalaiból; három gyertyatartó-ág az egyik oldalból, és három gyertyatartó-ág a másik oldalból. 33 Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és viraggal; így legyen a gyertyatartóból kijövő minden a hat ágon. 34 A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombjaival és virágával. 35 Gomb legyen a belőle kijövő két ág alatt; ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt; és ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt; így a gyertyatartóból kijövő minden a hat ág alatt. 36 Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból legyen verve az egész. 37 Csinálj hozzá hétféle mécsset is, és úgy rakják fel mécsiteit, hogy előre világitsanak. 38 Hamvevői és hamutartói is tiszta aranyból legyenek. 39 Egy tálementom tiszta aranyból csinálják azt, mindezeket az eszközöket. 40 Vigyázz, hogy arra a formára csinál, a mely a hegyen mutattattott néked.

26 A hajléket pedig tíz kárpítból csinál: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsin színűből, Kérubokkal,

mesterünkával készítsd azokat. 2 Egy-egy kárpít hossza haszonnyolc sing legyen, egy-egy kárpít szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak. 3 Ót kárpít legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpít egymással egybefoglalva. 4 És csinálj hurkokat kék lenből az egyik kárpít szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; ugyanezt csinál a szélső kárpít szélével a másik egybefoglalásban is. 5 Ötven hurkot csinálj az egyik kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpít szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik hurok a másiknak általeellenben legyen. 6 Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal foglalj össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék egygyé legyen. 7 Ezután csinálj kecskeször kárpitokat sátorul a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj ilyet. 8 Egy kárpít hossza harminc sing legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak. 9 És foglal egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kértrét hajtsd a sátor elejére. 10 És csinálj ötven hurkot az egyik kárpít szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; és ötven hurkot a kárpít szélén a másik egybefoglalásban is. 11 Csinálj ötven rézhorgocskát is, és akasd a horgocskákat a hurkokba, és foglalj egybe a sátorral, hogy egygyé legyen. 12 A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggön alá a hajlék hálóján. 13 Egy singnyi pedig egyfélől, és egy singnyi másfélől, abból, a mi a sátor kárpitjainak hosszában fölösleges, bocsáttassék alá a hajlék oldalaiból, amelyekből is, másfélől is, hogy befedje azt. 14 Csinálj a sátornak takarót is veresre festett kosborókból, és e fölén is egy takarót borzórból. 15 Csinálj a hajlékhöz deszkákat is sittim-fából, felállogatva. 16 A deszka hossza tíz sing legyen; egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing. 17 Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a másiknak megfelelő; így csinál a hajlék minden deszkáját. 18 A deszkákat pedig így csinál a hajlékhöz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé. 19 A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka alá, a két csapjához képest. 20 A hajlék másik oldalával is, észak felől húsz deszkát. 21 És azokhoz is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá. 22 A hajlék nyugati oldalával pedig csinálj hat deszkát. 23 A hajlék szegleteit is csinálj két deszkát a két oldalon. 24 Kettősen legyenek alólrol kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva; ilyen legyen minden két deszka alá, megint két deszka alá, annak két csapjához képest. 25 Legyen azért nyolc deszka, és azokhoz tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt. 26 Csinálj reteszrúdakat is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. 27 És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugati oldalának deszkáihoz is öt reteszrúdat hárulról. 28 A középső reteszrúd pedig a deszkák közepén az egyik végétől a másik végig érjen. 29 A deszkákat pedig borítsd meg aranyval, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a reteszrúdak tartóinak; a reteszrúdakat is megborítsd aranyval. 30 A hajléket pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattattott. 31 És csinálj függönyt, kék, és bíborpiros, és karmazsin színű, és sodrott lenből; Kérubokkal, mesterünkával készítsék azt. 32 És tudd azt sittim-fából való, aranyval borított négy oszlopra, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon. 33 És tudd a függönyt a horgok alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyság látáját és az a függöny válaszsa el néktek a szent helyet a szentek szentjétől. 34 Azután tudd rá a fedelet

a bizonyság látájára a szentek szentjébe. 35 Az asztalt pedig helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenére, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tedd az északi oldalba. 36 És csinálj leplet a sátor nyilására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával. 37 A lepelhez pedig csinálj őt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat aranyval; azoknak horgai aranyból legyenek, és önts azokhoz őt réztalpat.

27 És csinál az oltárt sittim-fából, őt sing a hossza, és őt sing a szélessége; négyesegű legyen az oltár, és magassága három sing. 2 Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. 3 Csinálj ahoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medencéket, villákat és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. 4 Csinálj ahoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére. 5 És tedd azt az oltár párkányzata alá alulról, úgy hogy a háló az oltár közepéig érjen. 6 Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa rúdakat, és borítsd meg azokat rézzel. 7 És dugják a rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúdak az oltár két oldalán, mikor azt hordozzák. 8 Üresre csinál azt, deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy csinálják. 9 Pitvar is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyegeket, sodrott lenből; száz sing legyen a hossza egy oldalnak. 10 Ahhoz húsz oszlopot, húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből. 11 Épen úgy az északi oldalon, hoszsában, száz sing hosszú szőnyeget; ahhoz húsz oszlopot, ezekhez húsz réztalpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből. 12 A pitvar szélességéhez pedig nyugot felől ötven sing szőnyeget; ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat. 13 A pitvarnak szélessége kelet felől is ötven sing. 14 És tizenöt sing szőnyeg legyen egyik oldalról, ehhez három oszlop, ezekhez pedig három talp. 15 A másik oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és ezekhez három talp. 16 A pitvar kapuján pedig húsz sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből, hímzőmunkával; ehhez négy oszlop, ezekhez pedig négy talp. 17 A pitvar minden oszlopát ezüst átalkötői vegyék körül, horgaik ezüstből, talpaik pedig rézből legyenek. 18 A pitvar hossza száz sing, és szélessége ötven-ötven, magassága pedig őt sing; leplei sodrott lenből, talpaik pedig rézből legyenek. 19 A hajlék minden edénye, az ahhoz való mindenennemű szolgálatban, és minden szegye, és a pitvarnak is minden szegé rézből legyen. 20 Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy színen nélküli őrő lámpát gyújthatassanak. 21 A gyülekezet sátorában a függönyön kívül, a mely a bizonyság előtt van, készítsék el azt Áron és az ő fiai, estétől fogva reggelig az Úr előtt. Örök rendtartás legyen ez az ő nemzetsegéknél Izráel fia között.

28 Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izráel fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai. 2 És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, dicsőségére és ékességére. 3 És szólj minden bölcs szívűeknek, a kiket betölthettem a bőlcsesegel lelkével, hogy csináljak meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen. 4 Ezek pedig a ruhák, a melyeket készítsenek: hősen, efód, palást, koczkás köntös, süveg és őv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek. 5

Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű fonalat és a lenfonalat. 6 És csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. 7 Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsoltathassék. 8 Átkötő őve pedig, a mely rajta van, ugyanolyan műv és abból való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 9 Annakutána végy két ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. 10 Hatnak nevét az egyik kőre, a másik hatnak nevét pedig a másik kőre, az ő születésük szerint. 11 Kőmetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, úgy metszesd e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörű arany boglárokba csinál azokat. 12 És tedd e két követ az efód vállkötiire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt. 13 Csinálj annakokáért arany boglárokat, 14 És két láncot tisztta aranyból; fonatékosan csinál azokat; sodrott művük legyenek, és tedd rá a sodrott láncokat a boglárokra. 15 Azután csinál meg az ítéletnek hósénet mestermunkával; úgy csinál mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből csinál azt. 16 Négyesegű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. 17 És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdíusz, topáz és smaragd; ez az első sor. 18 A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. 19 A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. 20 A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis; arany boglárokba legyenek foglalva. 21 A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő legyen az ő nevök szerint; mint a pecsét, úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetseg szerint. 22 A hósére pedig csinál fonatékos láncokat, sodrott művűket, tisztta aranyból. 23 És csinálj a hósére két arany karikát, és tedd a két karikát a hósén két szegletére. 24 És a két arany fonatéket tűzd a hósén két szegletén levő karikákba. 25 A két fonatéknak két végét pedig foglalda a két boglárhoz, és tűzd az efódnak vállkötiire, annak előrészére. 26 Csinál még két arany karikát, és tedd azokat a hósén két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az efód felől. 27 És csinálj még két arany karikát, és tedd azokat az efód két vállkötiójére alól, annak előrészére felől egybefoglalásához közel, az efód őve felett. 28 És csatolják a hósent az ő karikáinál fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód őve felettes legyen, és el ne väljék a hósé az efódtól. 29 És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hóséne, az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. 30 Azután tedd az ítéletnek hósénebe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szívin az Úr színe előtt szüntelen. 31 És csinál az efód palástját egészen kék lenből. 32 Középen legyen nyílás a fejének; a nyílásnak szegése legyen köröskörű, takácmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy el ne szakadjon. 33 És ennek alsó peremére csinálj gránátalmakat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű lenből, a peremére köröskörű, és ezek közé arany csengettyűket is köröskörű. 34 Arany csengettyű, meg gránátalma, arany csengattyű, meg gránátalma legyen a palást peremén köröskörűl. 35 És legyen az Áronon, a mikor szolgál, hogy hallassék annak csengése, a mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és mikor kijön, hogy meg ne haljon. 36 Csinálj egy lapot is tiszta aranyból, és mesd ki arra, mint a pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. 37 És kösd azt kék zsinórra,

hogy legyen az a süvegen; a süvegnek előrészén legyen az. 38 És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron viselje a szent áldozatok körül elkövetett vétket, a melyeket az Izráel fiai mindenféle szent adományaikban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedveskék tegye őket az Úr előtt. 39 A lenkötött pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csinál, az övet meg hímző munkával készítsd. 40 Az Áron fiainak is csinálj köntösöket, és csinálj nézik öveket is, meg süvegeket is csinálj nézik, dicsőségökre és ékességökre. 41 És öltöztesd fel azokba Áront a te atyádfát, és az ő fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd be őket tisztiökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. 42 Csinálj nézik lábravalókat is gyolcsból, hogy befödék azoknak mezítelen testét, és az ágyéktól a temporig érjenek. 43 És legyenek azok Áronon és az ő fiain, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgálattelre, hogy bűnt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és az ő magvának ő utána.

29 Ez az, a mit ő velük cselekedjél, az ő felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek: Végy egy tulkot, fiatal marhát, és hiba nélkül való két kost. 2 És kovásztalan kenyeret, és olajjal elegyített kovásztalan kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan lepényeket is; búzalisztlágból készítsd azokat. 3 És tessz azokat egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban, a tulokkal és a két kossal együtt. 4 Áront pedig és az ő fiait állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elő, és mosd meg őket vízzel. 5 És vedd a ruhákat, és öltöztesd fel Áront a köntösbe, az efődhoz való palástba, és az efődba, meg a hősénbe és övezd fel őt az efőd övével. 6 Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tess a süvegre. 7 És vedd a kenetnek olaját, és töltsd az ő fejére, így kend fel őt. 8 Fiait is állítsd elő, és öltöztesd fel őket a köntösökbe. 9 És övezd körül őket övvel, Áront és az ő fiait, és tégy a fejükre süvegeket is, hogy övék legyen a papság örökk rendelés szerint. Így iktasd be tisztökbe Áront és fiait. 10 Azután állítsasd a tulkot a gyülekezet sátorába elő, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a tulok fejére. 11 És vágd le a tulkot az Úr előtt a gyülekezet sátorának ajtajánál. 12 Azután végy a tulok véréből, és hintsd azt ujjáiddal az oltári szarvaira; a többi vért pedig töltsd mind az oltár aljára. 13 És vedd a kövéréből mindenzt, a mi a belet fedi, és a májón lévő hártyát, és a két vesét a rajtok levő kövérével együtt, és füstölögtesd el az oltáron. 14 A tulok húsát, bőrét és ganéját pedig égesd el a táboron kívül: búnér való áldozat az. 15 Vedd az egyik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. 16 Azután vágd le a kost, és vedd annak vérét, és hintsd azt az oltárra köröskörül. 17 A kost pedig vagdald tagjaira, és mosd meg a belét és lábszárait, és tess rá tagjaira és fejére. 18 Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron: égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tisztálkozat az Úrnak. 19 Vedd a másik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. 20 Azután vágd le a kost, és végy annak véréből, és hintsd meg azzal Áron füle czimpáját és az ő fiai jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezök hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a többi vért pedig hintsd az oltárra köröskörül. 21 Azután végy a vérből, mely az oltáron van, és a kenetnek olajából, és hintsd Áronra és az ő ruháira, s vele együtt az ő fiaira és az ő fiainak ruháira, hogy szent legyen ő és az ő ruhái, s vele együtt az ő fiai és az ő fiainak ruhái. 22 Azután vedd a kosból a kövérét, a farkát s a belet borító kövérét, meg a máj hártyáját, meg a két vesét a rajtok levő kövérével, és

a jobb lapockzát; mert felavatási kos ez. 23 Meg egy kenyeret és egy olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan kenyérnek kosarából, mely az Úr előtt van; 24 És rakd mindezeket az Áron kezeire és az Áron fiainak kezeire, és lóbáltasd meg azokat az Úr előtt. 25 Azután vedd le azokat kezükörl, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozat felett kedves illatul az Úr előtt; az Úrnak tisztálkozata az. 26 Vedd az Áron felavatási kosának szegyet is, és lóbáld meg azt az Úr előtt; azután legyen az a te részed. 27 Így szenteld meg a meglőbbált szegyet és a felemelt lapockzát, a melyet meglőbbáltak és a melyet felemeltek, Áronnak és az ő fiainak felavatási kosából. 28 És legyen ez Áronnak és az ő fiainak része örökké az Izráel fiaitól: mert felmutatott adomány ez, és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ő háláldozataikból; az Úrnak felmutatott adomány. 29 A szent öltözletek pedig, a melyek az Áronról, legyenek ő utána az ő fiai, hogy azokban kenetessének fel, és azokban állítassanak tisztökbe. 30 Hét napon öltözék azokba, a ki az ő fiai közül ő utána pap lesz, aki bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent helyen szolgáljon. 31 A felavatási kost pedig vedd, és főzd meg annak húsát szent helyen. 32 És a kosnak húsát és a kenyeret, mely a kosárban van, a gyülekezet sátorának ajtajánál egye meg Áron és az ő fiai. 33 Ők egyéik meg azokat, a mik által az engesztelés történt, hogy tisztökbe állítassanak és felszentellessének. De idegen ne egyéik azokból, mert szentek azok. 34 Ha pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot; meg ne egyéik, mert szent az. 35 Áronnal tehát és az ő fiaival akképen cselekedjél, a mint megharancsoltam néked; hétfapon átíllítsd őket tisztökbe. 36 És naponként készíts búnálkozati tulkot engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot végzesz rajta, és kend meg azt, hogy megszentellessék. 37 Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltáron; és szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen. 38 Ez pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendők két bárányt minden nap szüntelen. 39 Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig áldozd meg estennen. 40 És az egyik bárányhoz végy egy tized lisztlágot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve; itáláldozatul pedig egy negyed hin-nyi bort. 41 A másik bárányt estennen áldozd meg, ugyanazzal az étel- és itáláldozattal készítsd azt, mint reggel; kedves illatul, tisztálkozatul az Úrnak. 42 Szüntelen égőáldozat legyen az a ti nemzetiségek között a gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, ahol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak. 43 Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszentellették az én dicsőségem által. 44 És megszentelelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt; Áront és az ő fiait is megszentelelem, hogy papjaim legyenek. 45 És az Izráel fiai között lakozom, és nézik Istenök lészek. 46 És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenök, aki kihoztam őket Egyiptom földéről, hogy közöttök lakozhassam, én, az Úr az ő Istenök.

30 Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim-fából csinálj azt. 2 Egy sing hosszú, egy sing széles, négyszögű és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai is. 3 És borítasd meg azt tiszta aranynyal, a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörül. 4 Csinálj hozzá két arany karikát is, pártázatot alá a két oldalán, minden két oldalára csinál, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozzák azt. 5 És a rúdakat csinál sittim-fából, és borítsd meg azokat aranymal. 6 És tess a függöny előt, a mely a

bizonyág látája mellett, a bizonyág fedele előtt van, a hol megjelenek néked. 7 Áron pedig füstölögteszen rajta minden reggel jó illatú füstöltő szert; mikor a mécseket rendbe szed, akkor füstölögtesse azt. 8 És a mikor Áron estennen felrakja a mécseket, füstölögtesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az Úr előtt nemzetiségről nemzetiségre. 9 Ne áldozzatok azon idegen füstölőszerekkel, se égyáldozattal, se ételáldozattal; italáldozatot se öntsétek reá. 10 És egyszer egy esztendőben engesztelest végezzen Áron annak szarvainál az engesztelelő napi áldozat véréből; egy esztendőben egyszer végezzen engesztelest azon, nemzetiségről nemzetiségre. Szentségek szentsége ez az Úrnak. 11 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 12 Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, adj meg kiki életének váltáságát az Úrnak az ő megszámláltatásakor, hogy csapás ne legyen rajtok az ő megszámláltatásuk miatt. 13 Ezt adja mindaz, a ki átesik a számláláson: fél siklust a szent siklus szerint (egy siklus húsz gera); a siklusnak fele áldozat az Úrnak. 14 Mindaz, a ki átesik a számláláson, húsz esztendőstől fogva felfelé, adj meg az áldozatot az Úrnak. 15 A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne adjon kevesebbet fél siklusnál, a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelelűi a ti lelketeikért. 16 És szedd be az engesztelestí pénzt az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának szolgálatjára, hogy az Izráel fiainak emlékezetéül legyen az az Úr előtt, engesztelelűi a ti lelketeikért. 17 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 18 És csinálj rézmedenczét, lábat is rézből, mosakodásra; és tudd azt a gyülekezet sátorához és az oltár közé, és tölt bele vizet; 19 Hogy Áron és az ő fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. 20 A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és túzáldozatot füstölögteszenek az Úrnak. 21 Kezeiket is, lábaikat is mossa meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az ő magvának nemzetiségről nemzetisére. 22 Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván: 23 Te pedig végy drága fűszereket, híg mirhát ötszáz siklusért, jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért. 24 Kásiát pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hin faolajt. 25 És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. 26 És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyág látáját. 27 Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstöltő oltárt. 28 Az egészen égoáldozatnak oltárát is, és annak minden edényit, a mosdómédeczét és annak lábat. 29 Így szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. 30 Kend fel Áront is és az ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá. 31 Az Izráel fiainak pedig így szólj: Szent kenetnek olaja legyen ez nékem, a ti nemzetiségeiteknél is. 32 Ember testét azzal meg ne kerjék, se ahoz hasonlót, annak mértékei szerint ne csináljatok: szent az; szent legyen előttek is. 33 Valaki ahoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegett ken meg, kitöröttesék az ő népe közül. 34 Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket, cseppegő gyantát, onyxot, galbánt, és fűszereket és tiszta temjént, egyenlő mértékkel. 35 És csinálj belőlük füstöltő szert, a fűszercsináló elegyítése szerint; tiszta és szent legyen az. 36 És abból törj apróra, és tégy belőle a bizonyág látája elő a gyülekezet sátorában, ahol megjelenek néked. Szentségek szentsége legyen ez előttetek. 37 És a füstöltő szer, a melyet készítesz, az Úrnak szentelt legyen előtted; annak mértéke szerint magatoknak ne csináljatok. 38

Mindaz, aki hasonló füstöltőt csinál ehhez, hogy azt illatoztassa, irattassék ki az ő népe közül.

31 És szóla az Úr Mózesnek mondván: 2 Ímé, név szerint meghívtam Bésálelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetiségből. 3 És betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománynal minden mesterségezhet. 4 Hogy tudjon kigondolni minden, a mit aranyból, ezüstből, rézből kell csinálni. 5 És foglaló köveket metszeni, fát faragni, és mindenféle munkákat végezni. 6 És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetiségből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcseséget, hogy elkészítsék mindenhoz valót, és a füstöltő oltárt. 7 A gyülekezet sátorát, a bizonyág látáját, a fölide való fedeleit, és a sátornak minden edényét. 8 Az asztalt és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és mindenhoz valót, és a jót illatú füstöltő szert a szentségezhet. Mindent úgy csináljanak, mint néked parancsoltam. 12 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 13 Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzetiségről nemzetiségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. 14 Megtartsátok azért a szombatot; mert szent az ti nétek. A ki azt megrontja, halálállal lakoljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke írtassék ki az ő népe közül. 15 Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugodalomnak szombatja az Úrnak szentelt nap: valaki szombaton munkálkodik, megölette tessék. 16 Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetiségről nemzetisére, örökk szövetségül. 17 Legyen közöttem és az Izráel fiai között örökl jel ez; mert hat napon teremtte az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszünt és megnyugodott. 18 Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyág két tábláját, az Isten ujjával írt kötőlákat.

32 Mikor látta a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyűlé a nép Áron ellen és mondá néki: Kelj fel, csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lön dolga ama férfiúnak Mózesnek, aki minket Egyiptom földéből kihozott. 2 És monda nékik Áron: Szedjétek le az aranyfüggöket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzáim. 3 Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggöket füleiről, és elvívék Áronhoz. 4 És elvezet kezökiből, és alakítá azt vésővel; így csinálva abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Egyiptom földéről. 5 Mikor láttá ezt Áron, oltárt építé az előtt, és kiáltá Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! 6 Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égoáldozattal és háláldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelnének játszani. 7 Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Egyiptom földéből. 8 Hamar létertek az útról, a melyet parancsoltam nékik, borjuképet öntötték magoknak, azt tisztelek és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Egyiptom földéből. 9 Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménytápanyakú nép. 10 Azért hagy békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök, és törüljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszlek. 11 De

Mózes esedezők az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Égyiptomnak földéről? **12** Miért mondanák az égyiptomiak, mondván: Vesztőkre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörülje őket a föld színéről? Múljék el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. **13** Emlékezz meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te szolgáldáról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván nézik: Megsokásítom a ti magotokat mint az égnek csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírjak azt örökké. **14** És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére. **15** Megfordula azért és megindula Mózes a hegyről, kezében a bizonyáság két táblája; mindenkit oldalukon beírt táblák, minden felől, minden felől felirva. **16** A táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve a táblákat. **17** Józsue pedig hallván a nép rivalgását, monda Mózesnek: Harcziáltás van a táborban. **18** Az pedig felele: Nem diadalmasoknak, sem meggyőzetteknek kiáltása ez, éneklés hangját hallom én. **19** És mikor közeledett volna a táborhoz, látta a borjút és a táncolást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. **20** Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégetté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá ait az Izráel fiaival. **21** És monda Mózes Áronnak: Mit tett néked a nép, hogy ilyen nagy bűnből keverte? **22** Felele Áron: Ne gerjedjen fel uram haragja: ismered a népet, hogy gonosz. **23** Mert azt mondák nékem: Csinálj nékünk istenetek, a kik előtünk járjanak; mert ama férfiúnak Mózesnek, ki mincket Égyiptom földéről kihozott, nem tudjuk mint lón dolga. **24** Én pedig felelek: Kinek van aranya? Szedjétek le; és nékem ide adák, én pedig a tűzbe vetettem, és e borjú formáltaték. **25** És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá vala őket, elleniségeik csúfjára. **26** Megállá Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Üré, ide hozzá! és gyűlének ő hozzá mind a Lévi fiai. **27** És szóla nézik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapui, és kiki ölige meg az ő attyafát, barátját és rokonságát. **28** A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekednének, és elhulla azon a napon a népből úgy mint hárromezer férfiú. **29** És mondá Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki az ő fia és attyafá ellen, hogy áldása szálljon ma reátk. **30** És másnap monda Mózes a népnek: Nagy bűnt követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. **31** Megtére azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának isteneteket. **32** De most bocsásd meg bűnököt; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, a melyet írtál. **33** És monda az Úr Mózesnek: A ki vélezett ellenem, azt törli ki az én könyvemből. **34** Most azért eredj: vezesd a népet a hová mondottam néked: Íme, Angyalom meg előttem; és az én látogatásom napján ezt az ő bűnököt is meglátogatom. **35** És megverte az Úr a népet ezért is, a mit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített vala.

33 Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál Égyiptom földéről, a földre, a melyről megesküdtetem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mondván: A te magodnak adom azt. **2** És bocsátok előttem Angyalt, és kiúzom a Kananeusokat, Emoreusokat, Khittheusokat, Perizeusokat,

Khitveusokat és Jebuzeusokat: **3** A tejel és mézzel folyó földre; de én nem meggyek fel köztetek, mert te keményanyakú nép vagy, hogy meg ne emészszelek az úton. **4** Mikor meghallá a nép ezt a kemény beszédét, gyászba borula, és senki nem tevén fel az ékszereit. **5** Megmondotta vala az Úr Mózesnek: Mond meg az Izráel fiainak: Keményanyakú nép vagy te, egy szempillantásban, ha közédd mennék, megemésztélen. Azért most vesd le a te ékességeidet magadról, azután meglátom mit cselekedjem veled. **6** És lerakták magokról az Izráel fiai az ő ékességeket, a Hóreb hegytől fogva. **7** Mózes pedig vevé a sátorot, és felvoná ait a táboron kívül, messze a táborról, és nevezé ait gyülekezet sátorának, és lőn, hogy minden aki az Urat keresi, ki kelle mennie a gyülekezet sátorához, a táboron kívül. **8** És lőn, hogy mikor Mózes kiméne a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki minden a ő sátorának ajtajában áll; nézvén Mózes után míg a sátorba beméne. **9** És lőn, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megáll a sátor ajtajában, és beszéle Mózessel. **10** És látá az egész nép, hogy a felhő-oszlop a sátornak ajtaján áll, és felkele az egész nép, és kiki meghajlék az ő sátorának ajtajában. **11** Az Úr pedig beszéle Mózessel színről színről, a mint szokott ember szólani barátjával; és mikor Mózes a táborba visszatér, az ő szolgája az ifjú Józsue, Núnnak fia, nem távozik el a sátorból. **12** És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod nékem, vidd el ezt a népet, de nem mutattad meg nékem kit küldesz velem; pedig azt mondadt nékem: név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt. **13** Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előttem. És gondold meg, hogy a nép te néped. **14** És monda: Az én orczám menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak? **15** Monda néki Mózes: Ha a te orczád nem jár velünk, ne vigy ki minket innen. **16** Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előttem? Nem arról-e, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, a mely e földnek színén van. **17** Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. **18** És mondá Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. **19** És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orczád előtt menjen el, és kiáltom előttem az Úr nevét: És könyörülök, a kin könyörülök, kegyelmezek, a kinek kegyelmezek. **20** Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén. **21** És monda az Úr: Íme van hely én nálam; állj a kősziklára. **22** És mikor átmegy előttem az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állatnak téged, és kezemmel betakarílok téged, míg átvonulok. **23** Azután kezemet elveszem rólaid, és hárulról meglátsz engemet, de orczámat nem láthatod.

34 És monda az Úr Mózesnek: Vágó két kőtáblát, hasonlókat az előbbiekhez, hogy írjam fel azokra azokat a szavakat, a melyek az előbbi táblákon voltak, a melyeket széttörtél. **2** És légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sinai hegyre, és állj ott előmbe a hegy tetején. **3** De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutatkozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén. **4** Vágott azért két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és felkelvén reggel, felmérne Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta néki, és kezébe vevé a két kőtáblát. **5** Az Úr pedig leszállva felhőben, és ott állva ő vele, és nevén kiáltá az Urat: **6** És az Úr elvonula ő előtte és kiáltá: Az Úr,

az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. 7 A ki irgalmas marad ezerízülen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaihamarrad és negyedízülen. 8 És Mózes nagy sietséggel földre borula, és lehajtja fejét. 9 És monda: Uram, ha előlted kedvet találtam, kérlek járon az Úr velünk; mert keménynyakú nép ez! Kegyelmez a mi vétkéinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket örökségeddé. 10 Ő pedig monda: Ímé szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek között, és meglátja az egész nép, a mely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a mit én cselekszem veled. 11 Jegyezd meg magadnak a mit ma parancsolok néked. Íme kiúzom előled az Emoreust, Kananeust, Khittheust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust. 12 Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemegy, hogy botránkozásra ne legyen közöttem. 13 Hanem oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványaiat, és vágjátok ki berkeket. 14 Mert nem szabad imádhod más istent; mert az Úr, a kinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő. 15 Hogy valamiképen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket követvén parázánálkodnak, és áldoznak az ő isteneiknek, és meghívnak téged, egyél az ő áldozatukból. 16 És feleséget ne végy az ő leányait közül a te fiaidnak, hogy mikor parázánálkodnak az ő leányait isteneiket követvén, a te fiaidat is parázánálkodásra vigyék, az ő isteneiket követvén. 17 Ne csinálj magadnak öntött isteneteket. 18 A kovásztalan kenyér innepét megtartsad: hé nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert Abib hónapban jöttél ki Egyiptomból. 19 Mindaz a mi az anyja ménéhét megnyitja, enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a te tehenednek vagy juhodnak első fajzása. 20 De a szamárnak első vemhéte juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és ne jöjjön üresen előmbe senki. 21 Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás idején is pihenj. 22 A hetek innepét is megtartsd a búza zsengének aratásakor; meg a betakarás innepét is az esztendő végén. 23 Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izráel Ura Istenének színe előtt. 24 Mert kiúzom a népeket előled, és kiszélesítem határodat, és senki nem kívánja meg a te földedet, mikor felmegy, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor. 25 Áldozatom vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a husvét innepének áldozataja ne maradjon meg reggelig. 26 Földed zsengéiből az elsőt vidd fel az Úrnak a te Istenednek házába. Ne főzz gódolját az anyja tejében. 27 És monda az Úr Mózesnek: írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem szövetséget veled és Izráellel. 28 És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evert, vizet sem ivott. És felírá a tábláakra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot. 29 És lón, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszállt, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszállta) Mózes nem tudta, hogy az ő orczájának bőre sugárzik, mivelhogy Övele szólott. 30 És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózest, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. 31 Mózes pedig megszólítá őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velük Mózes. 32 Azután az Izráel fiai is mind hozzá járulának, és megparancsolá nékik mind azt, a mit az Úr mondott néki a Sinai hegyen. 33 Mikor pedig elvégezte Mózes

velük a beszédet, leplet tőn orczájára. 34 És mikor Mózes az Úr előbe méne, hogy vele szóljon, levevé a leplet, míg kijőne. Kijövén pedig, elmondá az Izráel fiainak, a mi parancsot kapott. 35 És az Izráel fiai láták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes orczájának bőre; és Mózes a leplet ismét orczájára borítá, mígnem beméne, hogy Övele szóljon.

35 És egybegyűjté Mózes az Izráel fiainak egész gyülekezetét, és monda nékik: Ezek azok a dolgok, a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjetek: 2 Hat napon át munkálkodjatok; a hetedik nap pedig szent legyen előttetek, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki azon munkálkodik, megölettessék. 3 Ne gerjeszszetek tüzet a ti házaitokban szombatnapon. 4 És szóla Mózes az Izráel fiai egész gyülekezetének, mondva: Ez az, a mit az Úr parancsolt, mondva: 5 Szedjetek magatok között ajándékot az Úrnak, minden, a kinek szíve önként hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat, és ezüstöt, és rezet. 6 És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonatal, és kecskeszőrt. 7 Veres festett kosboröket, és borzböröket és sittim-fát. 8 Világító olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a füstöléshez. 9 Óníx köveket és foglalni való köveket az efódhoz és a hősenhez. 10 És a kik ti köztetek ahoz értők, jőjenek elő, hogy csinálják meg mindazt, a mit az Úr parancsolt: 11 A hajléket, annak sátorát és takaróját, horgait, deszkáit, reteszrúdjait, oszlopait és talpait. 12 A ládat és annak rúdjait, a fedéllel egybe, és a takaró függönyt. 13 Az asztalt és annak rúdjait, és minden edényt, és a szent kenyerekhez valókat. 14 A világító gyertyatartót és a hozzá való eszközöket, mécseit, és világító olajt. 15 A füstölő oltárt és rúdjait, a kenetnek olaját, és a jó illatú füstölőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót. 16 Az egészen égoálzot oltárat, annak réz rostélyát, rúdjait és minden eszközeit, a mosdómedencét és annak lábat. 17 A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait, és a pitvar kapujának leplét. 18 A hajlék szegéit, a pitvar szegéit, és azoknak köteleit. 19 A szolgálati ruhákat, a szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra. 20 Azután kiméne az Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elől. 21 És eljöve mindenki, a kit a szíve indítja, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhához valókat. 22 És jövénék férfiak és asszonyok együtt, minden ember, kinek a mije vala, hozott kék, bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonatal, kecskeszőrt, veres festett kosboröket és borzböröket. 24 minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetet, felhöz azt áldozatul az Úrnak, és a kiknél sittim-fa találtaték a szolgálat különböző szükségeire, felhözük azt. 25 Az asszonyok közül pedig minden, a kik ahhoz értettek, saját kezükkel fonának, és felvívék azt a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonatal. 26 Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszőrt. 27 A főemberek pedig hozának óníx köveket, foglalni való köveket az efódhoz és a hősenhez. 28 Illatot szert is és olajat, a mécsbe és a kenethez, és fűszereket a füstöléshez. 29 minden férfi és asszony, a kit szíve önként indítja, hogy áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: minden önként hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai. 30 És monda Mózes az Izráel fiainak: Íme az Úr név szerint hívta el Bésaléelt, a Húr

fiának Urinak fiát, a Júda nemzetsegéből. 31 És betölötté őt Istennek lelkével, bölcseséggel, értelemmel és tudományval minden mesterségben: 32 Hogy tudjon kigondolni minden a mit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; 33 És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és minden mesterséges munkát végezni. 34 Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, mind ő, mind Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetsegéből. 35 Betölötté őket bölcseség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és lenfonálóból, és takácmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mesterműveket.

36 Azért Bésaléel és Aholiáb, és mindenki a bölcs férfiak, kiknek az Úr bölcseséget és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent hajlék szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen úgy, a mint az Úr parancsolta. 2 Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és Aholiáböt, és mindenki a bölcs férfiakat, a kiknek elmejébe tudományt adott vala az Úr, és minden a kit szíve arra indítja, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához. 3 És átvevék Mózestől minden azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak vala, a szent hajlék felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak. 4 Eljövénük azért minden azok a bölcsök, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga munkájától, a melyen dolgozott. 5 És ezt mondák Mózesnek: Többet hord a nép ajándékba, mint a mennyi kell a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csinálunk. 6 Parancsola azért Mózes, és hírré tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a nép hordani. 7 És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány, még felesleges is. 8 És mindenki a bölcs szívű férfiak, kik munkálkodának, készítik a hajléket, tíz kárpittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és karmazsinszínűből, Kérubokkal, mestermunkával készítik azokat. 9 Egy-egy kárpit hossza huszonnyolc sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak. 10 És öt kárpitot foglalának egybe, és ismét a más öt kárpitot is egybefoglalák, egyiket a másikkal. 11 És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlót csinálának a külső kárpit szélére, a másik egybefoglalásban is. 12 Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a másik kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe. 13 Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgocskákkal, egyiket a másikkal, és egygyő lón a hajlék. 14 Csinálának kárpitokat kecskeszörből is, sátorokat a hajlékra; tizenegy kárpitot csinálának ilyent. 15 Egy kárpit hossza harminc sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak. 16 És egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön. 17 Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is. 18 Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen. 19 Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett kosbörökből, és azon felül egy takarót borzbörök ből. 20 És megcsinálák a deszkákat a hajlékhöz sittim-fából, felállólagatva. 21 Tíz sing a deszkáknak hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége. 22 Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. 23 A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhoz: húsz deszkát déli oldalon, délfelé.

24 És a húsz deszka alá negyven ezüttalpat készítének; az egyik deszka alá két talpat, az ő két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ő két csapja szerint. 25 A hajlék másik oldalául, az észak oldalon, szintén húsz deszkát csinálának. 26 És negyven ezüttalpat azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat. 27 A hajlék napnyugati oldalául hat deszkát csinálának. 28 A hajlék szegleteit pedig a két oldalra, két deszkát csinálának. 29 És alólóról kezdve kettősek valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekednének minden a kettővel, a két szegleten. 30 Nyolc deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt. 31 Csinálának reteszrúdakat is sittim-fából, ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. 32 És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz, és öt reteszrúdat a hajlék nyugati oldalának deszkáihoz hátról. 33 És megcsinálák a középső reteszrúdat is, hogy fusson a deszkák középen, végtől-végig. 34 A deszkákat pedig aranyval boríták be; a karikákat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a reteszrúdakhoz, és a reteszrúdakat is beboríták aranyval. 35 Megcsinálák a függönyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal. 36 És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából, és beboríták azokat aranyval, horgaik aranyból; és öntének azokhoz négy ezüttalpat. 37 És csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával. 38 És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és általkötőit aranyval; öt talpuk pedig rézből vala.

37 És megcsinálá Bésaléel a ládat sittim-fából; harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing, magassága is másfél sing. 2 És beborítá azt tiszta aranyval, minden belől, minden kívül, és csinál reá arany pártázatot köröskörül. 3 És önténe annak négy arany karikát a négy szegletére; egyik oldalára is kettőt, másikra is kettőt. 4 Csinál rúdakat is sittim-fából, és beborítá azokat aranyval. 5 És betolá a rúdakat a láda oldalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen. 6 Csinál fejelet is tiszta aranyból; harmadfél sing a hossza, másfél sing a szélessége. 7 Csinál két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinálá azokat, a fedél két végére. 8 Az egyik Kérubot az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből veré ki a Kérubokat, a két végére. 9 A Kérubok pedig kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnyaikkal a fejelet, és arczaik egymással szembe valának; a fedél felé valának a Kérubok arcai. 10 Megcsinálá az asztalt is sittim-fából: két sing a hossza, a szélessége egy sing, magassága másfél sing. 11 És beborítá azt tiszta aranyval, és csinál reá köröskörül arany pártázatot. 12 Csinál egy tenyérnyi széles karáj is köröskörül; és a karájhoz csinál arany pártázatot köröskörül. 13 Azután önté hozzá négy arany karikát, és a karikákat ráilleszté a négy láb négy szegletére. 14 A karikák a karáj mellett valának rúdtartókul, hogy az asztalt hordozhassák. 15 Megcsinálá a rúdakat is sittim-fából, és azokat beborítá aranyval, hogy hordozhassák az asztalt. 16 Megcsinálá az asztalra való edényeket is: tálait, csészéit, kelyheit és kancsót, a melyekkel italáldozatot áldoznak, tiszta aranyból. 17 Megcsinálá a gyertyatartót is tiszta aranyból, vert aranyból csinálá a gyertyatartót; szára, ága, csészei, gombjai és virágai ö magából valának. 18 És hat ág jöve ki oldalaiból; egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik oldalról is három gyertyatartó-ág. 19 Hárrom mandolavirágformájú csésze vala az egyik ágon, gombbal

és virággal; így a másik ágon is három mandolavirágformájú csésze vala gombbal és viraggal; így vala mind a hat ágon, a melyek kijövénél a gyertyatartóból. 20 A gyertyatartón pedig négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és virágaiakkal. 21 És gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két ág alatt ő magából, a hat ág szerint, a mely belőle jöve ki. 22 Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy vert munka vala, tiszta aranyból. 23 És megcsinálá hét mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartóit, tiszta aranyból. 24 Egy talentom tiszta aranyból csinálá azt meg hozzá tartozó eszközeit is minden. 25 Megcsinálá a füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége is egy sing, négyszögű; magassága pedig két sing; ő magából valának szarai. 26 És beborítá azt tiszta aranynyal, tetejét és oldalait köröskörül, és a szarait is; és csinálá hozzá arany pártázatot köröskörül. 27 És két arany karikát csinálá hozzá, a pártázata alá, a két oldalon, mindenkit oldalára, hogy legyenek rúdtartók, hogy azokon hordozhassák azt. 28 A rúdakat is sittim-fából csinálá meg, és azokat is beborítá aranynyal. 29 A szent kenetnek olaját is megcsinálá, és a tiszta fűszerekből való füstölőt a kenetkészítő mestersége szerint.

38 És megcsinálá azután az egészen égőáldozat oltárát sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a szélessége; négyszögű és három sing magas. 2 És csinálá hozzá szarvakat is, a négy szegletre; ő magából voltak a szarai, és beborítá azt rézzel. 3 Azután minden edényét is megcsinálá: a fazekakat, a lapátkat, a medencéket, a villákat és a szenes serpenyőket; minden edényeit rézből csinálá. 4 Csinálá az oltárhoz hálóforma rostélyt is rézből, annak párkányzata alá, alulról a közepéig. 5 Önte négy karikát is rézrostélynak négy szegletére, rúdtartókul. 6 A rúdakat sittim-fából csinálá meg, és rézzel borítá be. 7 És a rúdakat betolá az oltár oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozhassák azt; deszkákból, üresre csinálá azt. 8 Megcsinálá a mosdómedencét is rézből, és annak lábat is rézből, a szolgálattevő asszonyok tükreivel, a kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak. 9 A pitvarat is megcsinálá dél felől; a déli oldalon a pitvar szőnyege száz singnyi vala sodrott lenből. 10 Azoknak húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok horgai, és azoknak általkötői ezüstből. 11 Észak felől is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa rézből; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. 12 Napnyugot felől pedig ötven sing szőnyeg vala. Azoknak tíz oszlopa és tíz talpa; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. 13 A napkeleti oldalon is ötven singnyi. 14 Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala; három oszlopa és azoknak három talpa. 15 És a másik felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing szőnyeg, és azoknak három oszlopa, három talpa. 16 A pitvarnak minden szőnyege köröskörül sodrott lenből vala. 17 Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és általkötői pedig ezüstből valának, azoknak fejei ezüsttel beborítva. A pitvar oszlopait is mind ezüst általkötők öveztek. 18 A pitvar kapujának leple hímzőmunka vala, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; hossza húsz sing volt, magassága pedig szélességében öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. 19 Azoknak négy oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüstből valának; fejeiknek borítása, és általkötőik is ezüstből. 20 A hajléknak és a pitvarnak szegei pedig köröskörül minden rézből valának. 21 Ezek a hajléknak, a bizonyság hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes meghagyásából, a

Léviták szolgálatára, Ithamár, az Áron pap fia által. 22 Bésáleel a Húr fiának, Urinak fia a Júda nemzetsegéből, csinálta minden ait, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. 23 És vele együtt Aholiá, Akhiszamán fia, Dán nemzetsegéből a ki mester vala a faragásban, a kötő és hímzőmunkában, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonállal. 24 Mind az az arany, a mely a munkára, a szenthelynek összes munkáira feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilencz talentom, és hétszáz harmincz siklus vala, a szent siklus szerint. 25 Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált tagjaitól, száz talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus, a szent siklus szerint. 26 Fejenként egy beka, vagy is fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, a ki átesett a megszámláltatáson, húsz esztendőstől fölfelé, a kik hatszáz háromezeren és ötszázötvenen valának. 27 A száz talentom ezüstből megönték a szent helyhez való talpat, és a függöny oszlopainak talpait; száz talpat száz talentomból, egy talentomból egy talpat. 28 Az ezer hétszáz hetvenöt siklusból csinálák az oszlopok horgait, és beboríták azoknak fejeit, és általfogák azokat. 29 Az áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer négyszáz siklus vala. 30 Abból csinálák a talpat a gyülekezet sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való réz rostílyt, és az oltárnak minden edényeit. 31 A pitvar talpait is köröskörül, és a pitvar kapujához való talpat, meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit köröskörül.

39 A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonálból pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 2 Az efödot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 3 És aranyból vékony lapokat verének, és azokat fonalakká metélék, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonál közé, mestermunkával. 4 Csinálának hozzá összekötött vállkötőket: a két végükön kapcsolák össze. 5 Az átkötő öv is, a mely rajta vala, abból való, ugyanolyan mívű vala, mint az eföd: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, a mint az Úr parancsolta Mózesnek. 6 Megcsinálák azután az óníx köveket is, arany boglárokba foglalva, kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak neveire. 7 És rátették azokat az eföd vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékezetet követi gyanánt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 8 Megcsinálák a hósent is mestermunkával, mint az efödot, aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 9 Négyszögű vala a hósent, és kétértére készítik azt; egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két rétben. 10 És négy sor követ foglalának abba, ily sorban: szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor. 11 A második sor: karbunkulus, zafír és gyémánt. 12 A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. 13 A negyedik sor: krizolith, óníx és jáspis, a melyek minden arany boglárokba foglaltatnak a magok helyén. 14 A kövek pedig Izráel fiainak nevei szerint valának, tizenkettő vala az ő nevök szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetseg szerint. 15 És csinálának a hósentrre sodrott mívű fonatéket is tiszta aranyból. 16 Azután csinálának két arany boglárót, és két arany karikát; és a két arany karikát rá tevék a hósentrre két szegletére. 17 A két arany fonatéket pedig a hósentrre két szegleten levő két karikába fűzték. 18 És a két fonatéket másik két végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat az eföd vállkötőihez tűzik, annak előrészére. 19 Csinálának más két arany karikát is, és oda tevék azokat a hósentrre két szegletére,

azon a szélén, a mely befelé vala az efód felől. **20** És csinálának még két arany karikát, és azokat az efód két vállkötiőjére tevék, alól, annak előrészére felől, az összefoglalás mellett, az efód övéen felül. **21** És a hósent az ő karikáinál fogva odacsatolátk az efód karikáihöz, kék zsinórral, hogy az efódnak öve feledd legyen, és el ne váljék a hószen az efódtól; a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **22** És megcsinálák az efód palástját takácmunkával, egészen kék lenből. **23** És a palást közepén levő nyílás olyan vala, mint a pánczélhak nyílása; szegése vala a nyílásnak köröskörül, hogy el ne szakadjon. **24** És a palást alsó peremére csinálának gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszinű sodrott fonálból. **25** Csinálának csengeattyúket is tiszta aranyból, és tevék a csengeattyúket a gránátalmák közé, a palást peremére köröskörül a gránátalmák közé. **26** Csengeattyú meg gránátalma, csengeattyú meg gránátalma a palást peremén köröskörül, hogy abban szolgáljanak, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **27** Megcsinálák a len köntösököt is takácmunkával, Áronnak és az ő fiainak. **28** A len süveget is, a süveg ékességeit is lenből, és a gyalcs lábravalókat sodrott lenből. **29** Az övet is sodrott lenből, és kék, bíborpiros és karmazsinszinű fonálból hímzőmunkával, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **30** A szent koronához való lapot is megcsinálói tiszta aranyból, és felírák rá a pecsétmetsző módjára: Szentség az Úrnak. **31** És köténék reá kék zsinört, hogy felkössék azzal a süvegre, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **32** Így végezték el a gyülekezet sátorá hajlékának egész munkája; és az Izráel fiai egészen úgy csinálta. **33** És vivék a hajlékot Mózeshez: a sátor és annak minden eszközét, horgait, deszkáit, reteszrúdait, oszlopait, és talpait. **34** A veres festest kosbörökből készült takarót is, és a borzbörökből készült takarót, és a takarófüggönyt. **35** A bizonyoság látóját, annak rúdait, és a fedeleit. **36** Az asztalt és annak minden edényét, és a szent kenyerset. **37** A tiszta gyertyatartót: annak mécseit, a felszereléshez való mécseket s minden hozzávalót, a világító olajjal együtt. **38** Az arany oltár, a kenetnek olaját, a fűszerekből való füstölőt, és a sátor nyílására való leplet. **39** A réz oltár és annak réz rostéyát, rúdait és minden edényeit, a mosdómedencét és annak lábat. **40** A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és a hajlék szolgálatjára való minden eszközt a gyülekezet sátoránál. **41** A szolgálati ruhákat, a szenthelyen való szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak ruháit a papi tisztre. **42** A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, egészen úgy csinálának az Izráel fiai minden munkát. **43** És megtekinte Mózes minden munkát, és íme elkeszíték azt, úgy készíték el, a mint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes.

40 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Az első hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet sátorának hajlékát. **3** És tess oda a bizonyoság látóját, és fedd be a látát a fedéllel. **4** Azután vidd be az asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a gyertyatartót is, és gyújtsd meg annak mécseit. **5** És helyheztesd a füstölő áldozat arany oltárát a bizonyoság látójára, tess fel a leplet a hajlék nyílására. **6** Azután helyheztesd az egészen égoáldozat oltárát a gyülekezet sátorá hajlékának nyílása elő. **7** A mosdómedencét pedig helyheztesd a gyülekezet sátorá közé és az oltár közé, és önts belé vizet. **8** Azután állítsd fel köröskörül a pitvart, és a pitvar kapujára tess

rá a leplet. **9** Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és minden azt a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. **10** Kend meg az egészen égoáldozat oltárát is és annak minden edényét: így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges. **11** A mosdómedencét és lábat is kend meg; így szenteld meg azt. **12** Azután állítsd Áront és az ő fiait a gyülekezet sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. **13** És öltöztesd fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt; így szenteld fel, és legyen papom. **14** Fiait is állítsd elő és öltöztesd fel őket köntösökbe; **15** És kend fel őket, a mint az ő atyjukat felkenéd, hogy legyenek papjaim, és lészen az ő megkenetésök nézik örököks papság, az ő nemzetsegökben. **16** És egészen úgy cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék. **17** Lőn azért a második év első hónapjában, a hónap első napján, hogy felállíták a hajlékot. **18** Mózes tehát felállítá a hajlékot, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítá, beilleszté a reteszrúdakat, és felállítá annak oszlopait. **19** Azután kifeszíté a hajlékra a sátor, és a sátor takaróját is reá teríté felülről, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **20** És vevé és betevé a bizonyoságot is a látába, a rúdakat pedig a látára tev, és a látára felül helyezteté a fedeleit. **21** Azután bevíve a látát a hajlékba, és feltevé a takaró függönyt, és elfedezé a bizonyoság látóját, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **22** Az asztalt is bevíve a gyülekezet sátorába, a hajléknak északi oldalába, a függönyön kívül. **23** És rakott arra kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **24** És a gyertyatartót helyhezetté a gyülekezet sátorába az asztal ellenére, a hajléknak déli oldalán. **25** És meggyűjtja a mécseket az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **26** Az arany oltárt pedig helyhezetté a gyülekezet sátorába a függöny előré. **27** És füstölögítette rajta fűszerekből való füstöltőt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **28** A hajlék nyílására a leplet is felvoná. **29** Az egészen égoáldozat oltárát pedig helyhezetté a gyülekezet sátorá hajlékának nyílása elő, és áldozék azon egészen égoáldozattal és ételáldozattal, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **30** A mosdómedencét pedig helyhezetté a gyülekezet sátorá közé és az oltár közé, és önte abba vizet a mosdásra. **31** És megmosák abból Mózes és Áron és az ő fiai kezeiket és lábaikat. **32** Mikor a gyülekezet sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának, megmosdának, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **33** Azután felállítá a pitvart a hajlék és az oltár körül, és a pitvar kapujára feltevé a leplet. Így végezé el Mózes a munkát. **34** És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölíté a hajlékot. **35** És Mózes nem meheté be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot. **36** És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról, az Izráel fiai elindulának; így lőn egész utazásuk alatt. **37** Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szálla. **38** Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig túz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

3 Mózes

1 Szólítá Mózest és beszéle vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és mond meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhfélékből áldozzatok. 3 Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. 4 És tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engeszelést szerezzen az ő számára. 5 És ölige meg a tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és hintsék a vérét köröskörül az oltárra, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. 6 Azután vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el tagjaira. 7 És az Áron pap fiai gerjeszszenek tűzöt az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. 8 Azután rakják az Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. 9 A belét pedig és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészét az oltáron egészen égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. 10 Ha pedig a juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki áldozni égőáldozatot, hímmel és éppel áldozzék. 11 És ölige meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérét az oltára köröskörül. 12 Azután vagdalja el azt tagjaira, a fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. 13 A belet és a lábszárat mossa meg vízben, a pap pedig áldozza meg az egészét és füstölögtesse el az oltáron égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. 14 Ha pedig madárféléből akar áldozni égőáldozatul az Úrnak, gerliczékből vagy galambfiakból áldozzék. 15 És vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki annak a fejét, és füstölögtesse el az oltáron, a vérét pedig bocsássa ki az oltár falára. 16 A begyét pedig rútságával egyben vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu helyére. 17 És hasítsa meg azt a szárnayain, de el ne szakaszsa egymástól, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron a fán, a mely a tűzön van, égőáldozatul. Tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.

2 Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és temjént is tegyen arra. 2 És vigye azt az Áron fiaihoz, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal; annak lisztlángjából és olajából, az egész temjénével együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. 3 A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között. 4 Hogyha pedig ételáldozatot kemenczében sültből akar áldozni valaki lisztlángból, olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy olajjal megkent kovásztalan pogácsái legyenek. 5 Ha pedig a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat, olajjal elegyített kovásztalan lisztlángból legyen. 6 Darabold azt el, és önts reá olajat, ételáldozat ez. 7 Ha pedig a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal készítessé. 8 És vidd el az ételáldozatot, a mi ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bermutatván, az vigye azt el az oltárhoz. 9 És vegyen a pap az ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az oltáron; tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. 10 A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között. 11 Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok, kovászzal ne készüljön; mert kovászból és mezőből

semmit se füstölögtethetek az Úrnak a tűzáldozatok között. 12 Zsengeáldozatul felvihetitek azokat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatul. 13 minden te ételáldozatot pedig sózód meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz sót adj. 14 Ha zsengékből való ételáldozatot áldozol az Úrnak, tűznél pergelt kalászból, és zsenge gabona-darából áldozzad a te zsengéidnek áldozatát. 15 Adj hozzá olajat, és tégy reá tömjént; ételáldozat ez. 16 A pap pedig füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darabóból és olajból, az egész tömjénnel együtt. Tűzáldozat ez az Úrnak.

3 Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nóstényivel áldozik: ép barnot vigyen az Úr elé. 2 És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, és ölige meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vérét köröskörül az oltárra. 3 Azután vigyen a hálaáldozatból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindenzt a kövérjét, a mely a belek között van. 4 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsegét, a mely a véknyaknál van, és a májón lévő háryát a vesékkel együtt vegye el. 5 És füstölögtessek el azt Áron fiai az oltáron az égőáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. 6 Hogyha pedig valaki juhféléből áldozik hálaáldozatot az Úrnak, akár hím, akár nóstény legyen az, épekkel áldozzék. 7 Ha bárányt visz ő az ő áldozatával, vigye azt az Úr elébe. 8 És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölige meg azt a gyülekezet sátra előtt, és az Áron fiai öntsék a vérét az oltárra köröskörül. 9 Azután áldozzék az Úrnak e hálaáldozatból tűzáldozatot: a kövérjét, a farkát egészen, a melyet a hátrágyezdi végénél vágjon el, és a belét takaró kövérjét, és minden kövérjét, a mely a belek között van. 10 És a két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsegét, a mely a véknyaknál van, és a májón lévő háryát a vesékkel együtt vegye el. 11 És füstölögtesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak. 12 Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elé vigye. 13 És tegye kezét annak fejére, és ölige meg azt a gyülekezetnek sátra előtt, és öntsék az Áron fiai annak vérét az oltárra körül. 14 És áldozzék abból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a belet, és mindenzt a kövérjét, a mely a belek között van. 15 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsegét, a mely a véknyaknál van, és a májón lévő háryát a vesékkel együtt vegye el. 16 És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozati eledelül, kedves illatul. A kövérje mind az Úré legyen. 17 Örökkelvaló rendtartás legyen a ti nemzetiségeiteknél minden ti lakheyetek: semmi kövér és semmi vér meg ne egyetek!

4 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szól az Izráel fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a mint nem kellene cselekednie, és a parancsolatok közül valamelyiknek ellene cselekszik: 3 Ha a felkent pap vétkezik, a népknek romlására: hozzon az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak bűnáldozatul. 4 És vigye a tulkot a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elé, és tegye a kezét a tuloknak fejére, és a tulkot ölige meg az Úr előtt. 5 És vegyen a felkent pap a tuloknak véréből, és vigye be azt a gyülekezet sátorába. 6 És márta be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függönye felé. 7 És tegyen a pap a vérből az Úr előtt a fűszerekből való füstölfő oltár szarvaira, a mely ott van a

gyülekezet sátorában; a tulok vérét pedig mind öntse az egészen égoálzotat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. **8** Azután a tuloknak, a mely bűnálzozatra való, minden kövérjét szedje ki belőle: azt a kövérjét, amely betakarja a bele, és minden a kövérjét, a mi a belek között van. **9** A két veszt ís, és a rajtuk lévő kövériséget, a mely a vékynaknál van, és a májón lévő hártát a vesékkel együtt vegye el, **10** A miképen kiszedik a háláaldozatra való tulokból; és füstölögtesse el azokat a pap az égoálzotatnak oltárán. **11** A tuloknak pedig bőrét és minden húsát, fejével és lábszáraival együtt, belít és ganéját, **12** És minden az egész tulokt vigye ki a táboron kívül tiszta helyre, a hová a hamut öntik: és égesse el azt a fán, tűzben; ott égessék meg, a hová a hamut öntik. **13** Hogyha pedig az Izráel fiainak egész közönsége megtéved, és a gyülekezet előtt rejte marad e dolog; és valami olyat cselekesznek az Úrnak valamelyik parancsolata ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössékké lesznek: **14** Mikor kitudódik a bűn, a melyet elkövettek: akkor áldozzák a gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye azt a gyülekezetnek sátorá elé. **15** És a gyülekezet vénei tegyék kezeiket a tuloknak fejére az Úr előtt, és ölige meg a tulokat a pap az Úr előtt. **16** Azután vigyen be a felkent pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. **17** És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból hétszer az Úr előtt a függöny felé. **18** És tegyen a vérből az oltára szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában van; a vér pedig minden öntse az egészen égoálzotat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílására előtt van. **19** minden kövérjét pedig szedje ki belőle, és füstölögtesse el az oltáron. **20** És úgy cselekedjék azzal a tulokkal, mint a bűnert való tulokkal cselekvék, úgy cselekedjék vele, és engesztelest szerez számukra a pap, és megbocsáttatik nékik. **21** És vigye ki a tulokat a táboron kívül, és égesse el azt, miképen elégíté az első tulokt. A gyülekezet bűnéreit való áldozat ez. **22** Ha fejedelem vétkézik, és cselekeszik valamit az Úrnak, az ő Istenének parancsolata ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből: **23** Ha tudtára esik néki a bűne, a melyet elkövetett, akkor vigyen áldozatul egy ép kecskebaktot, **24** És tegye kezét a baktak fejére, és ölige meg azt azon a helyen, ahol megölik az egészen égoálzotat, az Úr előtt; bűnert való áldozat ez. **25** És vegyen a pap a bűnért való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen az égoálzotat oltárának szarvaira; a vérét pedig minden öntse az égoálzotat oltárának aljára. **26** A kövérjét pedig minden füstölögtesse el az oltáron, mint a háláaldozatnak kövérjét. Így szerezzen néki a pap engesztelest az ő bűnéért, és megbocsáttatik néki. **27** Ha pedig a föld népe közül vétkézik valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolata ellen olyat cselekeszik, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz; **28** Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett: vigyen áldozatul az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. **29** És tegye a kezét a bűnért való áldozat fejére, és ölige meg a bűnért való áldozatot az egészen égoálzotat helyén. **30** És vegyen a pap annak véréből az újjával, és tegyen az égoálzotat oltárának szarvaira, a vérét pedig minden öntse az oltárának aljára. **31** Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a háláaldozatnak kövérjét: és füstölögtesse el a pap az oltáron, kedves illatul az Úrnak. Ekképen szerezzen néki engesztelest a pap, és megbocsáttatik annak. **32** Ha pedig bárányt visz az ő bűnért való áldozatául, nőstényt és épet vigyen, **33** És tegye a kezét annak a bűnért való áldozatnak fejére, és ölige meg azt a bűnért való áldozatul azon a helyen, ahol megölik az

egészen égoálzotat. **34** És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből az újjával, és tegyen az égoálzotat oltárának szarvaira; a vér pedig minden öntse az oltámk aljára. **35** Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a háláaldozatnak kövérjét, és füstölögtesse el azokat a pap az oltáron az Úrnak tűzaldozataival. Ekképen szerezzen néki engesztelest a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki.

5 Ha azzal vétkézik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyos lehetne, hogy lássa, vagy tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhéét; **2** Vagy ha valaki illet akármely tisztálatan dolgot, akár tisztálatan vadnak, akár tisztálatan baromnak, akár tisztálatan féregnek holttestét, és nem tud arról, hogy tisztátlanná lesz és vétkézik; **3** Vagy ha illeti az ember tisztátlanságát, akármi tisztátlanságát, a mely tisztátlanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután érte meg, hogy vétkézett; **4** Vagy ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkaival rossza vagy jóra, vagy akármi az, a mire hirtelenkedve esküszik az ember, ha nem tudott arról, de azután megértette, hogy azok közül valamelyikben vétkézett: **5** Akkor, mivelhogy vétkézett ezek közül valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, a miben bűnössé lett; **6** És vigyen az ő vétkéárt az Úrnak, az ő bűnéárt, a melyet elkövetett, egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájból, bűnert való áldozatul. Ekképen szerezzen néki engesztelest a pap az ő bűnéárt. **7** Ha pedig nincsen egy bárányhoz való módja: vigyen az ő vétkéárt való áldozatra két gerliczét vagy két galambfiat az Úrnak, az egyiket bűnert való áldozatul, a másikat egészen égoálzatul. **8** És vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza meg először azt, a mely bűnert való áldozat, és tekerje ki annak fejét nyakcsigájánál, úgy, hogy el ne szakaszsa. **9** És hintsen a bűnert való áldozat véréből az oltár oldalára, a többi vér pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnert való áldozat ez. **10** A másikat készítse el egészen égoálzatul, úgy, mint szokás; ekképen szerez néki engesztelest a pap az ő bűnéárt, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki. **11** Ha pedig nincs módja két gerliczéhez vagy két galambfihoz sem: vigyen áldozatul az, aki vétkézett, egy efa lánglisztnak tizedrészét bűnert való áldozatul; ne tegyen ahoz olajat, és ne adjon ahoz tömjént, mert bűnert való áldozat ez. **12** És vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap teli marokkal az emlékeztető részét, és füstölögtesse el az oltáron az Úrnak tűzaldozataival. Bűnert való áldozat az. **13** Így szerezzen néki engesztelest a pap az ő bűnéárt, a melyet elkövetett valamivel ama bűnök közül, és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az ételáldozat. **14** Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: **15** Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkesen elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: vigyen az ő vétkéárt való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájból, a mint te becsülőd, ezüst siklusokban, a szent siklus szerint, vétekért való áldozatul. **16** És a mit vétkesen elvette a szent dolgóból, azt fizesse meg, és tegye hozzá az ötödrészét, és adja azt a papnak. Így szerez néki engesztelest a pap a vétekért való áldozat kosával, és megbocsáttatik néki. **17** Hogyha vétkézik valaki, és cselekeszik valamit az Úrnak valamely parancsolata ellen, a mit nem kell cselekedni, ha nem tudta is: vétkessé lesz, és hordozza az ő vétségének terhéét: **18** Vigyen azért a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnert való áldozatul, és szerezzen néki engesztelest a pap az ő tévedéséárt, a melylyel tudatlanságóból tévedett, és megbocsáttatik néki. **19** Bűnert való áldozat ez, mivelhogy bűnt követett el az Úr ellen.

6 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Mikor vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen, tudniliik eltágadja felebarátjának reábízott vagy kezébe adott holmját, vagy megrabolja vagy zsarolja felebarátját; **3** Vagy ha elveszett holmit talált, és eltágadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: **4** Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, téritse vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsaroltat, a mit zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá bízattat, vagy az elveszettet, a mit megtalált; **5** Vagy akármi legyen, a mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzáoldva az ötödrészét, adjta azt annak, a kié volt, bűnbevallásának napján. **6** Az ő bűnéért pedig vigyen az Úrnak a nyájából egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnért való áldozatul. **7** Így szerezzen néki engesztelest a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik néki minden, a mit cselekedett, és a miben vétkezett. **8** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **9** Parancsolj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez az egészen égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az oltáron levő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig, és az oltárnak tüze égve maradjon azon. **10** A pap öltse fel az ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse fel az ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltse azt az oltár mellé. **11** Azután vesse le azt a ruháját, és öltözzék más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kívül, tiszta helyre. **12** Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot, és azon füstölögtesse el a hálaáldozat kövérjét is. **13** A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék. **14** Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. **15** És vegyen valaki közülök az ételáldozat lisztlángjából egy marokkal, és annak olajából is, a tömjént pedig, a mely az ételáldozathoz való, minden; és égesse el az oltáron; annak emlékeztető része kedves illat az Úr előtt. **16** A mi pedig megmarad belőle, egyék meg Áron és az ő fiai, kovásztalanul egyék meg, szenthelyen, a gyülekezet sátorának pitvarában egyék meg azt. **17** Ne süssék azt kovászzal, mert nékik adtam azt, részüköl az én tűzáldozataimból; igen szentséges az, mint a bűnért és vétékért való áldozat. **18** Az Áron fiai közül minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzettségeiteknél az Úrnak tűzáldozatai felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. **19** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **20** Ez Áronnak és az ő fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak, mikor felkenik őket: Egy efa lisztlángnak tizedrésze mindenkor ételáldozatul, fele reggel, fele pedig estve. **21** Serpenyőben készítessék, olajjal összegyűrva vidd el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozd az Úrnak kedves illatul. **22** A mely pap az ő helyébe kenyet fel az ő fiai közül, az mivelje ezt. Örökkévaló rendtartás ez, az Úrnak mindenestől füstölögtessek el. **23** Mert a pap minden ételáldozatának mindenestől meg kell égettetni, nem kell abból semmit megenni. **24** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **25** Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez a bűnért való áldozat törvénye: a mely helyen meg szokták ölni az egészen égőáldozatot, azon a helyen öljék meg a bűnért való áldozatot az Úr előtt; igen szentséges az. **26** A mely pap megáldozza azt a bűnért, az egye meg azt, szent helyen egye meg, a gyülekezet sátorának pitvarában. **27** Valami annak a húsát érinti, szent legyen, és ha annak véréből valami a ruhájára esik valakinek, azt, a mire a vér esett, mosd meg szenthelyen. **28** És a cserépedényt, a melyben azt főzték, törjék el; hogyha pedig

érczfazékban főzték, súrolják meg, és mossák meg vízzel. **29** A papok között minden férfiú eheti azt; igen szentséges az. **30** Valamely bűnért való áldozat véréből bevisznek a gyülekezet sátorába, a szenthelyen való engesztelés végett, az meg nem ehető: túzzel égettessék meg.

7 Ez pedig a vétékért való áldozatnak törvénye; igen szentséges az. **2** A mely helyen megölik az egészen égőáldozatot, ott öljék meg a vétékért való áldozatot is, és a vérét hintsék az oltárra köröskörül. **3** A kövérjét pedig áldozzák meg minden, a farkát is, és a mely kövér a bele takarja. **4** A két veszéjét és a rajtuk lévő kövérsegét, a mely a véknyaknál van, úgy színtén a májon lévő hártáyt a veséssel együt szedje ki. **5** És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatul az Úrnak. Vétékért való áldozat ez. **6** A papok között minden férfiú eheti azt, szenthelyen egyék meg; igen szentséges az. **7** A milyen a bűnért való áldozat, olyan a vétékért való áldozat is, egy törvényök van nékik. Azé a papé az, a ki engesztelest szerez vele. **8** Ha a pap egészen égőáldozatot áldoz valakiért, az égőáldozat bőre, a melyet megáldoz, azé a papé legyen. **9** minden ételáldozat is, a melyet kemenczében sútnak és minden, a mit rostélyon vagy serpenyőben készítenek, a papé legyen, a ki azt áldozta. **10** Az olajjal elegyített és száraz ételáldozat is minden az Áron fiai legyen közösen, egyiké úgy, mint a másiké. **11** Ez pedig a hálaáldozat törvénye, a melyet áldoznak az Úrnak. **12** Ha dicsősítésül áldozza azt valaki, a dicsősítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal elegyített kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyúrt, olajjal elegyített lepényeket. **13** A lepényeken kívül kovászos kenyeret is vigyen áldozatául, dicsőítő hálaáldozatjával együtt. **14** És mindenekből az áldozatokból áldozzék egyet-egyet az Úrnak felmutatott áldozatul; és legyen azé a papé, a ki a hálaáldozatnak vérét elhinti. **15** És az ő dicsőítő hálaáldozatjának húsát, az ő áldozásának napján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig. **16** Hogyha fogadásból vagy szabadakaratból áldozza valaki az ő áldozatát, a mely napon áldozza azt, azon a napon egyék meg az ő áldozatát; a mi pedig megmarad abból, másnap egyék meg. **17** A mi pedig annak az áldozatnak húsából tovább is megmarad, harmadnapon tűzzel égettessék meg. **18** Mert ha az ő háláadó áldozatának húsából harmadnapon eszik valaki, nem lesz az kedves; a ki áldozta azt, annak nem szármátkít az az ő javára, sőt útálatos lesz; és valaki eszik abból, hordozza az ő véségének terhét. **19** Azt a húst pedig, a mely valami tisztálatlanhoz ér, meg ne egyék, hanem tűzzel égessék meg. A mi különben a húst illeti, mindenki lehet húst, a ki tiszta; **20** De az, a ki eszik a békáldozatnak húsából, a mely az Úré, noha az ő tisztálatára rajta van, az ilyen ember gyomláltassék ki az ő népe közül. **21** Ha valaki akármi tisztálatlanhoz ér, tisztálatlan emberhez, vagy tisztálatlan baromhoz, vagy akármihez, a mi tisztálatlan útálatososság, és eszik a hálaadó áldozatnak húsából, a mely az Úré, gyomláltassék ki az az ember az ő népe közül. **22** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **23** Szólj az Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a báránynak és a kecskénak semmi kövérjét meg ne egyétek. **24** A hullott általának köverje, és a vadolt megszagatottnak köverje, akármi munkához felhasználható, de enni meg ne egyétek! **25** Mert akárki egyék is az aféle állatoknak kövérjéből, a melyekből tűzáldozatot visznek az Úrnak, az az ember, a ki illet eszik, gyomláltassék ki az ő népe közül. **26** És semmi vért se egyetek meg bármely lakhelyeteken: se madárnak,

se baromnak vérét. **27** Valaki megeszik valami fele vért, az az ember gyomláltassék ki az ő népe közül. **28** Szóla ismét az Úr Mózesnek és mondta: **29** Szólj az Izráel fiainak, mondván: A ki háláldozattal áldozik az Úrnak, maga vigye az Úrnak az ő áldozatát az ő háláldozatából. **30** A maga keze vigye az Úrnak tűzaldozatát: a kövérjét a szegyével együtt vigye el, a szegyét azért, hogy meglóbálja azt az Úr előtt. **31** A pap pedig füstölgöttes el azt a kövérét az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné és az ő fiaié. **32** A jobblapoczkát is a papnak adják a háládó áldozatból, hogy azt felmutassa. **33** A ki Áron fiai közül a háláldozat vérét és kövérjét megáldozza, a jobblapoczká a része legyen. **34** Mert a meglóbált szegyet és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráel fiaitól az ő háládó áldozataikból, és adom azokat Áron papnak és az ő fiainak, örökre kiszabott részül, az Izráel fiaitól. **35** Ez az Áron felkenetési része, és az ő fiainak felkenetési része az Úrnak tűzaldozataiból, a naptól fogva, a melyen előállítá őket, hogy papi szolgálatot tegyenek az Úrnak; **36** A melyet parancsolt az Úr, hogy adják nékik az Izráel fiai, a mely napon felkente őket, örökre kiszabott részül az ő nemzetsegőkben. **37** Ez az egészen égőaldozatnak, az ételaldozatnak, a bűnért és a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozatnak és a háláldozatnak törvénye, **38** A melyet parancsolt az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon parancsolta az Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az Úrnak.

8 Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: **2** Vegyed Áront és az ő fiait is vele, és az öltözeteimet, a kenetnek olaját, és bűnért való áldozati tulkit, két kost és egy kosár kovásztalan kenyeret. **3** És az egész gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának nyílásához. **4** És a képen cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta vala néki, és egybe gyűle a gyülekezet a gyülekezet sátorának nyílásához. **5** Akkor monda Mózes a gyülekezettel: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt cselekedni. **6** És előállatá Mózes Áront és az ő fiait, és megmosá őket vízzel. **7** És reá adá Áronra a köntöst, és felövezé őt az övvel, és reáveté a palástot, az efódot is reádadá, és felövezé az efód övével, és megerősíté azt rajta. **8** És feltevér arra a hósentr, és betevé a hősentr az Urimot és a Thummimot. **9** Azután feltevér fejére a süveget, és elől odavezé a süvegre az arany lapot, a szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **10** Vevé Mózes a kenetnek olaját is, és megkené a hajlékot minden bennevalóval egybe, és felszentelé azokat. **11** És hinte abból az oltárra is hétszer, és felkené az oltárt és annak minden edényét, a mosdómédeneczt is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. **12** Az Áron fejére is tölte a kenetnek olajából, és megkené őt, hogy felszentelje őt. **13** És előállatá Mózes az Áron fiait is, és felöltözötté azokat is az ő köntösekbe, és felövezé őket övvel, felköté nékük a süvegeket is, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **14** Azután előhoza egy tulkit a bűnért való áldozatra, és Áron az ő fiaival egybe a bűnért való áldozat tulkának fejére tevén az ő kezét. **15** És miután megölték azt, vőn Mózes annak véréből, és tőn az újjával az oltárnak szarvaira köröskörül, és megtisztítá az oltárt, a többi vért pedig önté az oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engeszelést szerezzen rajta. **16** Azután vevé mindenzt a kövérsgéget, a mely annak a bélén vala, és a máj hártjáját, és a két vesjét és azoknak kövérsgéét, és elfüstölgöteté Mózes azokat az oltáron. **17** A tulkit pedig, azaz annak bőrét, húsát és ganéját megégetté tűzzel a táboron kívül, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **18** Azután előállatá az égőaldozatra való kost, és

Áron és az ő fiai rátévek kezeiket a kos fejére. **19** És megölék azt; Mózes pedig elhinté a vért az oltárra köröskörül. **20** És a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstölgöteté annak a fejét, a tagjait és a kövérjét. **21** A beleket pedig és a lábszárat megmosta vízben, és elfüstölgöteté Mózes az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőaldozat ez, tűzaldozat ez az Úrnak, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. **22** Azután előállatá a másik kost is, a felavatási kost, és rátévek Áron és az ő fiai kezeiket a kos fejére. **23** És megölék azt; Mózes pedig vőn annak véréből, és tőn abból az Áron jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának hüvelykére. **24** Előállatá az Áron fiait is, és tőn Mózes a vérből azok jobb fülének czimpájára, és jobb kezöknek hüvelykére és jobb láboknak hüvelykére; azután oda tölté Mózes a vért az oltárra köröskörül. **25** És vevé a kövérjét és a farkát és mindenzt a kövérjét, a mely a bélén van, továbbá a máj hártjáját, és a két vesét azoknak kövérjével egybe, és a jobb lapoczkát; **26** És a kovásztalan kenyerek kosarából, a mely az Úr előtt vala, vőn egy kovásztalan lepényt, egy olajos kalácsot, és egy pogácsát, és raká azokat a kövérsgékre és a jobb lapoczkára; **27** És tevé mindezeket az Áron kezeire és az ő fiainak kezeire, és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. **28** Azután elvezé azokat Mózes az ő kezeikből, és elfüstölgöteté az oltáron az egészen égőaldozattal egybe. Felavatási áldozatok ezek, kedves illatú tűzaldozat ez az Úrnak. **29** Elvezé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálja azt az Úr előtt; a felavatási kosból a Mózes része lőn ez, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. **30** Azután vőn Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront és az ő ruháit, az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt, és megszentelé Áront és az ő ruháit, és az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt. **31** És monda Mózes Áronnak és az ő fiainak: Főzzétek meg a húst a gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott egyétek meg azt és a kenyeret, a mely a felavatási áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam, mondván: Áron és az ő fiai egyék meg azt. **32** A mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek meg. **33** De a gyülekezet sátorának nyílásán ki ne menjek hétnapig, addig a napig, a melyen betelnek a ti felavatástoknak napjai, mert hétnap avat fel benneteket az Úr. **34** A miképen e napon cselekedett, úgy parancsolta az Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek engeszelést szerezzünk. **35** A gyülekezet sátorának nyílásánál maradjatok éjjel és nappal hétnapig, és tartsátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy meg ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. **36** Áron azért és az ő fiai mind akképen cselekedének, a mint megparancsolta vala nékik az Úr Mózes által.

9 És lőn a nyolczadik napon, hogy szólítá Mózes Áront és az ő fiait, és Izráelnek véneit. **2** És monda Áronnak: Végé egy borjút, fiatal bikát bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőaldozatul, épekk legyenek, és vidd az Úr elő. **3** Szólj Izráel fiainak is, mondván: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy esztendős borjút és bárányt, épekk legyenek, egészen égőaldozatul. **4** És egy ökröt és egy kost háláldozatul, hogy megáldozzátok az Úr előtt, és olajjal elegyíté ételaldozatot; mert ma az Úr megjelenik néktek. **5** Elvívék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a gyülekezet sátra elé, és odajárula az egész gyülekezet, és megállá ott az Úr előtt. **6** És monda Mózes: Ez a dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselekedjétek meg; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. **7** Áronnak pedig

monda Mózes: Járul az oltárhoz, és készítsd el a te bűnért való áldozatodat és egészen égőáldozatodat, és végezz engesztelest magadért és a népert. Készítsd el a nép áldozatát is, és végezz engesztelest érettök is, a mint megparancsolta az Úr. **8** Járula azért Áron az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely az övé, bűnért való áldozatul. **9** Áron fiai pedig odavivék ő hozzá a vérét, és ő bemártá az újját a vérbe, és tőn abból az oltár szarvaira, a többi vér pedig kiönté az oltár aljához. **10** A kövérjét pedig és a veséket és a máj háryáját elfüstöltöté a bűnért való áldozatból az oltáron, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **11** A húst pedig és a bőrt tűzzel égeté meg a táboron kívül. **12** Azután megölé az egészen égőáldozatot, Áron fiai pedig odavivék ő hozzá a vérét, és ő elhinté azt az oltáron köröskörül. **13** Az egészen égőáldozatot is odavivék hozzá darabonként, a fejével együtt, és elfüstöltöté az oltáron. **14** És megmosá a belet és a lábszárat, és elfüstöltöté az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. **15** Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a bűnert való áldozat bakját, a mely a népé, és megölé azt, és megáldozá azt bűnert való áldozatul, mint az előbbi. **16** Azután előhozás az egészen égőáldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. **17** Előhozás az ételáldozatot is, és vőn abból egy teli marokkal, és elfüstöltöté az oltáron a reggeli egészen égőáldozaton kívül. **18** Azután megölé az ökröt és a kost hálaadó áldozatul a népert, és Áron fiai odavivék ő hozzá a vérét, és elhinté azt az oltáron köröskörül. **19** Az ökörből és a kosból való kövérsegeket pedig, a farkat, a béltagkarót, a veséket és a máj háryáját; **20** Odahelyezték a kövérsegeket a szegyekre, és elfüstöltöté a kövérsegeket az oltáron. **21** De a szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbálá Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes. **22** Azután felemelé kezeti Áron a népre, és megáldá azt és leszálla, miután elvégezte vala a bűnert való áldozatot, az egészen égőáldozatot és a háláldozatot. **23** És bemére Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövénék és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenik az egész népk. **24** Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérsegeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének.

10 Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az ő temjénezőjöket, és tőnek azokba szenet és rakánra füstöltő szert, és vivének az Úr elő idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik. **2** Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté őket, és meghalának az Úr előtt. **3** És monda Mózes Áronnak: Ez az, a mit szólt vala az Úr, mondván: A kik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteztetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem. **4** Áron pedig mélyen hallgata. Szólítá azért Mózes Misáelt és Elsafánt, Uzzielnek, az Áron nagybátyának fiait, és monda nékik: Jerte ide, vigyétek ki atyátokfiait a szenthely elől, a táboron kívül. **5** És odamenének, és kivívék őket az ő köntöseikben a táboron kívül, a mint szólott vala Mózes. **6** Azután monda Mózes Áronnak és az ő fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Fejezetek meg ne meztenítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok és haragra ne gerjedjen az Úr az egész gyülekezet ellen; a ti atyátokfai pedig, Izráelnek egész háza sirassák az égést, a melyet égett az Úr. **7** A gyülekezet sátorának nyilásán se menjétek ki, hogy meg ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtak. És cselekvének a Mózes beszéde szerint. **8** Áronnak pedig szóla az Úr, mondván: **9** Bort és szeszes italt ne igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a gyülekezet sátorába, hogy meg ne

haljatok. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeitekben. **10** Hogy különbséget tehessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztálatlan között. **11** És hogy tanítássátok Izráel fiait mindenkorra a rendelésekre, a melyeket az Úr szólott vala nékik Mózes által. **12** Mózes pedig szóla Áronnak és az ő megmaradt fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely megmaradt az Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg azt kovásztalan kenyerekkal az oltár mellett; mert igen szentséges az. **13** Azért egyétek azt szent helyen, mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része az, az Úrnak tűzáldozatiból; mert így parancsolta nékem. **14** A meglóbált szegyet pedig, és a felmutatott lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és leányaid is veled, mert kiszabott részül adtattak azok néked s kiszabott részül a te fiaidnak is, Izráel fiainak hálaadó áldozataiból. **15** A felmutatott lapoczkát és meglóbált szegyet a tűzáldozat kövérsegeivel együtt vigyék be, hogy meglóbálják az Úr előtt, és ez lesz a te kiszabott részed, és veled a te fiaidé örökké, a mint megparancsolta vala az Úr. **16** Azután szorgalmatosan tudakozódék Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de íme elégett vala. Hargra gerjede azért Eleázár és Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván: **17** Miért nem ettétek meg a bűnert való áldozatot a szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és néktek adta azt az Úr a gyülekezet vétkénék hordozásáért, hogy engesztelest szerezzeztet annak az Úr előtt. **18** Íme, nem vitetett be annak vére a szenthely belsejébe, meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint megparancsoltam vala. **19** Áron pedig szóla Mózesnek: Íme ma áldozták meg az ő bűnert való áldozatukat és egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen keserűségek értek: Ha megettem volna ma a bűnert való áldozatot, vajon jó lett volna-é az Úr előtt? **20** Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

11 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: **2** Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek minden barmok közül, a melyek vannak e földön: **3** Mindazt, a minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok közt, megehetitek. **4** De a kérődzők és a hasadt körümök közül ne egyétek meg ezeket: A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs hasadt körme; tisztálatan ez néktek. **5** A hörcsököt, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztálatan ez néktek. **6** A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztálatan ez néktek. **7** És a disznót, mert hasadt körmü ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérődzik; tisztálatan ez néktek. **8** Ezeknek húsából ne egyetek, és holttestöket se illessétek; tisztálatonok ezek néktek. **9** Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehethetek meg: A minek úszósárnja és pikkelye van a vizekben, tengerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. **10** A minek pedig nincsen úszósárnja és pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat; mind útálatos az néktek. **11** De legyenek is útálatosak néktek; azoknak húsából ne egyetek, és holttestöket is útáljátok. **12** A minek nincs úszósárnja és pikkelye a vizekben, mind útálatos az néktek. **13** A szárnyas állatok közül pedig ezeket útáljátok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. **14** A sólyom és a héja az ő nemével. **15** minden holló az ő nemével. **16** A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. **17** A kuvik, a hattyú és a füles bagoly. **18** A bőlömbika, a pelikán és a gém. **19** Az eszterág és a

szarka az ő nemével, a büdös banka és a denevér. 20 minden szárnysas féreg, a mely négy lábon jár, útálatos néktek. 21 Csak azt ehetitek meg a négylábú szárnysas férek közül, a melynek lábain felül szökő-szárai vannak, hogy szökdécelhessen azokkal a földön. 22 Ezeket egyétek meg azok közül: az arbé-sáskát az ő nemével, a szolzán-sáskát az ő nemével, a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát az ő nemével. 23 minden egyéb négylábú szárnysas féreg pedig útálatos legyen néktek. 24 És ezekkel tisztálatlanokká teszik magatokat; mindaz, aki illeti holttestüket, tisztálatlan legyen estvéig. 25 Mindaz pedig, aki hordozza azoknak holttestét, mosza meg az ő ruháit, és tisztálatlan legyen estvéig. 26 minden barom, a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté hasadva, és nem kérődzik, tisztálatlan legyen nétek; valaki illeti azt, tisztálatlan legyen. 27 minden állat, a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztálatlan legyen nétek; mindaz, aki azoknak holttestét illeti, tisztálatlan legyen estvéig. 28 Aki pedig hordozza azoknak holttestét, mosza meg az ő ruháit, és tisztálatlan legyen estvéig. Tisztálatlanok azok nétek. 29 A földön csúszó-mászik állatok között pedig ezek legyenek tisztálatanok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével. 30 A sündiszsnő, a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a vakondok. 31 Ezek tisztálatanok nétek minden csúszó-mászik között; valaki illeti ezeket holtuk után, tisztálatlan legyen estvéig. 32 És minden, a mire ezek közül holtuk után esik valamelyik, tisztálatlan legyen; akármely faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely eszköz, a mivel dolgozni szoktak, vízbe tételessék, és tisztálatlan legyen estvéig, ezután tisztta legyen. 33 Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik valami azokból, mindenkor együtt, a mi benne van, tisztálatlan legyen, és az edényt törjétek el. 34 minden megehető eledel, a melyhez az ilyen edényből víz jut, tisztálatlan, és minden megiható ital is minden ilyen edényben tisztálatlan legyen. 35 És minden, a mire azoknak holttestéből esik valami, tisztálatlan; kemencze és tűzhely lerontassék; tisztálatlanok azok és tisztálatanok legyenek nétek. 36 De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tisztta legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér, tisztálatlan. 37 Hogyha azoknak holttestéből reáesik is valamely vetőmagra, a mely elvetendő, tisztta legyen az. 38 De ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak holttestéből, tisztálatlan az ilyen nétek. 39 Hogyha olyan hullik el a barmok közül, a mely eledeletek nétek; a ki annak holttestét illeti, tisztálatlan legyen estvéig. 40 Aki pedig eszik annak holttestéből, mosza meg az ő ruháit, és tisztálatlan legyen estvéig. És mosza meg ruháit az is, aki hordozta annak holttestét, és tisztálatlan legyen estvéig. 41 minden is, a mi csúszik-mászik a földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. 42 minden, a mi hason csúszik, és mindenkor, a mi négy, sőt mindenkor, a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászik bármely állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek. 43 Meg ne fertézzétek magatokat semmiféle csúszó-mászik állattal, és meg ne tisztálatanításokat magatokat azokkal, hogy tisztálatanokká legyetek általok. 44 Mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztálatanításokat magatokat semmiféle állat által, a mely csúszik-mászik a földön. 45 Mert én vagyok az Úr, aki felhoztalak titéket Egyiptom földéből, hogy Istenetekké legyek nétek; legyetek azért szentek, mert én szent vagyok. 46 Ez a törvény a baromfélékről, a szárnysas állatokról, minden elől állatról, a mely nyúzsög a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik-mászik a földön. 47 Hogy különbséget

tehessetek a tisztálatlan és tisztta között, az olyan állat között, a mely megehető, és az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

12 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szól Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, és fiat szül, tisztálatlan legyen hét napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztálatlan. 3 A nyolcadik napon pedig metéljük körül a fiú férfitestének bőrét. 4 Azután harminczhárom napig maradjon otthon a véről való tisztulás miatt; semmi szent dolgot ne illeszen, a szent helyre se menjen be, míg el nem teltek az ő tisztulásának napjai. 5 Ha pedig leányt szül, két héti legyen tisztálatlan, mint havi betegségekor, és hatvanhat napig maradjon otthon a véről való tisztulása végett. 6 Mikor pedig letelnek az ő tisztulásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatul esztendős bárányt, galambfiat vagy gerliczét bűnér való áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elől a paphoz. 7 És áldozza meg azt az Úr előtt; és szerezzen néki engesztelest; így lesz tisztává az ő vérfolyása után. Ez a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. 8 Ha pedig nincs elég móda bárányhoz, vigyen két gerliczét vagy két galambfiat, egyiket egészen égőáldozatul, a másikat bűnér való áldozatul, és szerezzen néki engesztelest a pap, és tisztta lesz.

13 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 2 Ha valamely ember testének bőrén daganat, vagy tarjagosság, vagy fehér folt támad, és az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék el az ilyet Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyikhez az ő papfai közül. 3 És nézze meg a pap azt a test bőrén lévő fakadékot. Ha a szőr a fakadékban fehérré változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az ő testének bőrének: akkor poklos fakadék az. Mihelyt látja ezt a pap, tisztálatannak ítéje azt. 4 Ha pedig fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs mélyebben a bőrnél, és a szőr sem változott meg fehérré, akkor rekeszsse külön a pap a fakadékos embert hét napig. 5 A hetedik napon pedig nézze meg őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap másodszor is rekeszsse őt külön hét napig. 6 Nézze meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, és ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a bőrön a fakadék, tisztának ítéje őt a pap; tarjagosság az, mossa meg azért a ruháit és legyen tisztta. 7 De ha a tarjagosság tovább terjedt a bőrön, miután a papnál az ő megtisztulása végett jelentkezett: akkor másodszor is jelentse magát a papnál. 8 És ha látja a pap, hogy íme tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítéje azt a pap tisztálatannak, poklosság az. 9 Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. 10 És ha látja a pap, hogy íme fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérré változtatta, és vadhus van a daganatban: 11 Idült poklosság az az ő testének bőrén; azért tisztálatannak ítéje azt a pap, ne is rekesztesse külön azt, mert tisztálatlan az. 12 Ha pedig folyton fehérrel a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét tetőtől talpig mindenfelé, a merre a pap szemei látnak; 13 És ha látja a pap, hogy íme elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítéje tisztának a fakadéket; mivelhogy egészen fehérré változott az, tisztta az. 14 De mihelyt vadhus mutatkozik abban, tisztálatlan legyen. 15 Ha meglátja a pap a vadhus, tisztálatannak ítéje azt; a vadhus tisztálatlan legyen, poklosság az. 16 De ha a vadhus eltűnik, és fehérré változik, akkor menjen a paphoz. 17 És ha megnézi azt a pap, és a fakadék csakugyan fehérré

változott, akkor ítélez a pap a fakadékot tisztának, tiszta az. 18 Ha pedig valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyógyult, 19 És a kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes fehér folt támad, jelentse magát a papnál. 20 És ha látja a pap, hogy íme annak felülete alább esik a bőrnél, és a szőre fehérrel változott: akkor ítélez azt a pap tisztálannak; poklos fakadék az, a mi a kelevényben fakadt. 21 Ha pedig megnézi azt a pap, és íme nincs abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt meghalványodott az: akkor rekeszsze külön azt a pap hét napig. 22 Ha azonban tovább terjed a bőrön; akkor tisztálannak ítélez azt a pap, poklos fakadék az. 23 De ha előbbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a kelevény forradása az, azért tisztának ítélez azt a pap. 24 Vagy ha valaki testének bőrén égesi seb lesz, és a seb helyén vörhenyesfehér folt támad vagy fehér: 25 És megnézi azt a pap, és íme a szőr fehérrel változott a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél: poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítélez azt a pap tisztálannak, poklos fakadék az. 26 De ha megnézi azt a pap, és íme nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott az: akkor rekeszsze azt külön a pap hét napig. 27 És nézze meg azt a pap a hetedik napon; ha tovább terjedt a bőrön, akkor tisztálannak ítélez azt a pap, poklos fakadék az. 28 Ha pedig előbbi állapotában van a folt, nem terjedt a bőrön, sőt meg is halványodott, égesi daganat az; azért tisztának ítélez azt a pap, mert égesi seb forradása az. 29 És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka támad a fején vagy a szakállában, 30 És a pap megnézi a fakadékot, és íme annak felülete mélyebben van a bőrnél; és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítélez azt a pap tisztálannak, var az, fejnek vagy szakállnak poklossága az. 31 Ha pedig megnézi a pap a varas fakadékot, és íme annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél, és nincsen abban fekete szőr: akkor rekeszsze külön a pap azt, a kinek varas fakadéka van, hét napig. 32 És nézze meg a pap a fakadékot a hetedik napon, és ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a varnak felülete nem lett mélyebbé a bőrnél: 33 Akkor borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap pedig másodszor is rekeszsze külön a varas embert hét napig. 34 És a pap nézze meg a varat a hetedik napon, és ha nem terjed a var a bőrön, és annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítélez azt a pap és mossa meg a ruháit, és tiszta lesz. 35 De ha tovább terjed a var a bőrön, miután tisztának ítélezte azt, 36 És megnézi azt a pap, és csakugyan terjedt a var a bőrön: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr után, tisztálán az. 37 De ha a var szerinte egy állapotban van, és fekete szőr indult abban, megyógyult az a var, tiszta az; tisztának ítélez azt a pap. 38 Ha pedig valamely férfi vagy asszony testének bőrén foltok, fehér foltok támadnak. 39 És megnézi a pap, és íme a testök bőrén lévő foltok halavány fehérek: a bőrön fakadt sömör az, tiszta az az ember. 40 Hogyha valamely embernek egészén elhull a haja, kopasz az, és tiszta az. 41 És ha előlről hull el a haja, elől kopasz az, és tiszta az. 42 Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elől kopasz fején vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején. 43 Ha megnézi azt a pap, és íme a fakadék daganata vörhenyes fehér az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején, olyanforma, mint a test bőrén való poklosság: 44 Poklos ember az, tisztálán az, igen tisztálannak ítélez azt a pap, mivelhogy fején van a fakadékja. 45 A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszagaggatott ruhában és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa:

Tisztálán, tisztálán! 46 Mindaddig tisztálán legyen, a mígrája van a fakadék, tisztálán az; csak ő maga lakjék, a táboron kívül legyen az ő lakása. 47 Hogyha pedig valami ruhán van a poklos fakadék, gyapjú ruhán vagy len ruhán, 48 Vagy lenből és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy bőrön, vagy valamely bőrből való készítményen; 49 És ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán, vagy bőrön, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: poklos fakadék az, mutassák azért meg a papnak. 50 És nézze meg a pap a fakadékot és rekeszsze külön azt a min a fakadék van, hét napig. 51 A hetedik napon pedig nézze meg a fakadékot. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen, a min a bőr feldolgoztatik: emésztő poklosság az a fakadék, tisztálán az. 52 Azért égesse meg azt a ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült szövetet vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyen a fakadék leend; mert emésztő poklosság az, tűzön égessék meg azt. 53 De ha megnézi a pap, és íme nem terjedt a fakadék a ruhán, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: 54 Akkor parancsolja meg a pap, hogy mosák meg azt, a min a fakadék van, és rekeszsze külön azt másodszor is hét napig. 55 Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után, és íme a fakadék nem változtatta meg a színét; ha nem terjedt is a fakadék, tisztálán az, tűzben égesd meg azt; beeövdés az, akár a fonákján, akár a színén legyen az. 56 De ha látja a pap, hogy íme meghalványodtak a fakadék a megmosatása után: akkor szakaszszá el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy a szövettől vagy a fonadéktól. 57 És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égesd meg azt, a min a fakadék van. 58 Azt a ruhát pedig, vagy szövetet, vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyet megmostál, ha eltávozik rólok a fakadék, mosd meg másodszor is, és tiszta lesz. 59 Ez a törvénye a poklos fakadéknak, akár gyapjú-, akár lenruhán, akár szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön legyen, hogy tisztának vagy tisztálannak ítéltessék.

14 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Ez legyen a poklos embernek törvénye az ő megtisztulásának napján, hogy vigyék a paphoz. 3 A pap pedig menjen ki a táboron kívül, és nézze meg a pap, és ha megyógyult a pokloson a poklos fakadék: 4 Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó emberért két elől, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint és izsót; 5 Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat ölijék meg cserépedényben, forrásvíz felett. 6 Az elő madarat pedig, vegye azt és a czédrusfát, a karmazsint és az izsót; és márta be azokat és az elő madarat a megölt madárnak vérébe a forrásvíz felett. 7 És hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítélez azt tisztának; az elő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre. 8 Azután a megtisztulandó ember mossa ki az ő ruháit, borotválja le minden szőrét, és mosódjék meg vízben, és tiszta lesz; így menjen be azután a táborba, de a sátorán kívül maradjon hét napig. 9 A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrét: a haját, szakállát, szemöldököt és minden egyéb szőrét borotválja le, és mossa ki ruháit, és mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. 10 A nyolcadik napon pedig vegyen két ép bárányt, meg egy ép nőstény bárányt, egy esztendőst, és olajjal elegetített három tized efa lisztlángot ételáldozatul, és egy lóg olajt. 11 A pap pedig, a ki a tisztítást

végzi, állassa a megtisztulandó embert mindezekkel együtt az Úr elébe, a gyülekezet sátorának nyílásához. **12** És vegye a pap az egyik bárányt, és áldozza meg azt a vétekért való áldozatul a lóg olajjal együtt, és lóbálja meg azokat az Úr előtt. **13** A bárányt pedig ott ölige meg, a hol a bűnért való áldozatot és az egészen égóáldozatot ölik meg a szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a vétekért való áldozatot is a papé; igen szentséges az. **14** És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és kenje meg azzal a megtisztulandó ember jobb fülénél czimpáját, és az ő jobb kezének hüvelykét, és jobb lábának hüvelykét. **15** Vegyen a pap a lóg olajból is, és töltön a papnak a bal tenyerére. **16** És mártsa be a pap az ő jobb kezének újját az olajba, mely az ő bal tenyerén van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr előtt. **17** A maradék olajból pedig, a mely az ő tenyerén van, kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb fülénél czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérén felül. **18** És a mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van, kenje a megtisztulandó ember fejére; így szerezzen néki engeszelést a pap az Úr előtt. **19** Azután készítsen a pap bűnért való áldozatot, és szerezzen engeszelést a tiszttálatanságából megtisztulónak; azután ölige meg az égóáldozatot. **20** És vigye fel a pap az égóáldozatot és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki engeszelést a pap, és tiszta lesz. **21** Hogyha pedig szegény ő, és nincs módja azokhoz, akkor vegyen egy bárányt vétekért való áldozatul meglóbálás végét, hogy engeszelésül legyen érte; meg egy tized efa lisztlángot, olajjal elegyítve, ételáldozatul, és egy lóg olajt. **22** És két gerliczét vagy két galambfiát, a mint a módja engedi, és legyen az egyik bűnért való áldozat, a másik pedig egészen égóáldozat. **23** És vigye azokat az ő tiszttulásának nyolcadik napján a paphoz, a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr előbe. **24** És vegye a pap a vétekért való áldozat bárányát, és a lóg olajt, és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt. **25** Azután ölige meg a vétekért való áldozat bárányát, és vegyen a pap a vétekért való áldozat véréből, és kenjen a megtisztulandó ember jobb fülénél czimpájára, és jobb kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére. **26** Az olajból pedig töltön a pap a papnak baltenyerére. **27** És hintsen a pap az ő jobb kezének újjával az olajból, a mely az ő bal tenyerén van, hétszer az Úr előtt. **28** Azután kenje meg a pap a tenyerén levő olajból a megtisztulandó jobb fülénél czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérének helyén. **29** A mi pedig megmarad a pap tenyerén levő olajból, kenje a megtisztulandó fejére, hogy engeszelésül legyen érette az Úr előtt. **30** És készítse el az egyiket a gerliczék közül, vagy galambfiák közül, a melyik az ő módjától telik. **31** Azt, a mi kitelik az ő módjától: az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égóáldozatul az ételáldozattal egybe; így szerezzen engeszelést a pap a megtisztulandó embernek az Úr előtt. **32** Ez a törvénye annak, a kin poklos fakadék van, de a kinek nincs módja az ő megtisztulásánál. **33** Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **34** Mikor bementek majd a Kanaán földére, a melyet én adok nétek birtokul, és a ti birtokotokban levő föld valamelyik házára poklosságot bocsátok: **35** Akkor menjen el az, a kié a ház, és jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság, olyan mutatkozik nálam a házban. **36** A pap pedig parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda menne a pap a poklosság megnézésére, hogy semmi se legyen tiszttálatanná, a mi a házban van; és csak azután menjen be a

pap a ház megnézésére. **37** És ha látja a poklosságot, hogy íme a poklosság a háznak falain zöld vagy vörhenyes horpadásokban mutatkozik, és annak felülete alább esik a falnál: **38** Akkor menjen ki a pap a házból, a háznak ajtaja elő, és zárja be a házat hétféle napra. **39** A hetedik napon pedig téren vissza a pap, és ha látja, hogy íme elterjedt a poklosság a ház falán: **40** Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a köveket, a melyeken a poklosság van, és vessék azokat a városon kívül tiszttálatan helyre; **41** A házat pedig vakartassa le belül köröskörül, és a tapasztékot, a melyet levakartak, töltsek a városon kívül tiszttálatan helyre. **42** És vegyenek elő más köveket, és illeszszék be ama kövek helyére; tapasztékot is mászt vegyenek, és tapasszák be a házat. **43** Hogyha a poklosság visszatér, és kiújul a házon, miután kiszedték a köveket, és miután levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt: **44** Akkor menjen be a pap, és nézze meg, és ha íme tovább terjedt a poklosság a házon: emészti poklosság az a házon, tiszttálatan az; **45** Rontsák azért le a házat köveivel együtt, és a fáit is, a háznak minden tapasztékát is; és vigyék a városon kívül tiszttálatan helyre. **46** A ki pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva van, tiszttálatan legyen az estvéig. **47** És a ki meghál abban a házban, mosza meg a ruháit, és a ki eszik abban a házban, az is mosza meg a ruháit. **48** Ha pedig bemegy a pap és látja, hogy íme nem terjedt a poklosság a házon, miután megtapasztották a házat: akkor tiszának ítéje a pap a házat, mert megszűnt a poklosság. **49** A háznak megtisztítása végett pedig vegyen elő két madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot. **50** És ölige meg az egyik madarat cserépedényben, forrásvíz felett. **51** Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint és az elő madarat, és mártsa be azokat a megölt madár vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg azzal a házat hétszer. **52** És tiszttítsa meg a házat a madár vérével, a forrásvízzel, az elő madárral, a czédrusfával, az izsóppal és a karmazsinnal. **53** Az elő madarat pedig bocsáss el a városon kívül a mezőre, így szerezzen engeszelést a házért, és tiszta lesz. **54** Ez a törvénye mindenféle poklos fakadéknak és varnak. **55** A ruha és a ház poklosságának is. **56** A daganatnak, a tarjagosságnak és a fehér foltnak; **57** Hogy megtudhassák: mikor tiszta és mikor tiszttálatan valami? Ez a poklosság törvénye.

15 Szóla ismét az Úr Mózesnek s Áronnak, mondván: **2** Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok meg nékik: Ha valamely feríünak magfolyása támad, az ő folyása tiszttálatan. **3** És pedig tiszttálatan lesz a folyás miatt: akár folytonos az ő magfolyása, akár megreked testében ez a folyás; tiszttalanság ez ő nála. **4** minden ágy, a melyen fekszik a magfolyós, tiszttálatan, és minden holmi is, a melyre ráül, tiszttálatan lesz. **5** Valaki azért illeti az ő ágyát, mosza meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tiszttálatan legyen estvéig. **6** Az is, aki a holmira ül, a melyen a magfolyós ült vala, mosza meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tiszttálatan legyen estvéig. **7** Az is, aki illeti a magfolyónak testét, mosza meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tiszttálatan legyen estvéig. **8** És ha ráköp a magfolyós a tiszta emberre, mosza meg ez a ruháját, és mosódjék meg vízben, és tiszttálatan legyen estvéig. **9** És minden nyereg is, a melyre a magfolyós ráült, tiszttálatan legyen. **10** És akárki is, aki illet valamit, a mi annak alatta vala, tiszttálatan legyen estvéig, és a ki hordozza azokat, mosza meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tiszttálatan legyen estvéig. **11** És mindaz, a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem öblíti vízzel, mosza meg

ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztában legyen estvéig. **12** A cserépedény pedig, a melyet a magfolyós illet, törettessék el, minden faedény pedig öblítessék ki vízzel. **13** Mikor pedig megtisztul a magfolyós az ő folyásából, akkor számláljon hét napot az ő tisztlására, és mossa meg ruháit, és a testét is mossa le forrásvízben, és tisztá lesz. **14** És a nyolczadik napon vegyen elő két gerlitzét vagy két galambfiat, és menjen el az Úr elő, a gyülekezet sátorának nyílásához, és adja azokat a papnak. **15** És készítse el azokat a pap; az egyiket búnér való áldozatul, a másikat egészen égoáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő magfolyása miatt. **16** Ha valamely férfiúnak magömlése van, mossa meg az egész testét vízben, és tisztában legyen estvéig. **17** És minden ruha, és minden bőr, a melyre a magömlés kihat, mosattassék meg vízben, és tisztában legyen estvéig. **18** És az asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel. Mosódjanak meg vízben, és tisztábanok legyenek estvéig. **19** Mikor asszony lesz magfolyóssá és véressé lesz az ő magfolyása a testén, hét napig legyen az ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztában legyen estvéig. **20** Mindaz is, a min hál az ő havi bajában, tisztában legyen és mindaz is, a min ül, tisztában legyen. **21** És mindaz, a ki illeti az ő ágyát, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztában legyen estvéig. **22** És mindaz is, a ki illet bármely holmit, a melyen ült, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztában legyen estvéig. **23** Sőt ha valaki az ő ágyán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő ült, tisztában legyen estvéig. **24** Ha pedig vele hál valakí, és reá ragad arra az ő havi bája: tisztában legyen hét napig, és minden ágy is, a melyen fekszik, tisztában legyen. **25** És hogyha sok napig tart az asszonynak az ő vérfolyása a havi bajának idején kívül, vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő tisztálatanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi bajának idején, tisztában az. **26** minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztában legyen, mint az ő havi bajának tisztálatansága alatt. **27** És mindaz is, a ki illeti azokat, tisztában lesz, mossa meg azért a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztában legyen estvéig. **28** Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tisztá legyen. **29** A nyolczadik napon pedig vegyen elő két gerlitzét vagy két galambfiat, és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának nyílásához. **30** És készítse el a pap az egyiket búnér való áldozatul, a másikat pedig egészen égoáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő tisztálatanságának folyása miatt. **31** Így tartások vissza Izráel fiait az ő tisztálatanságuktól, hogy meg ne haljanak az ő tisztálatanságuk miatt, megfertőztetvén az én hajlékomat, a mely közöttük van. **32** Ez a törvénye a magfolyónak, és annak, a kinek magömlése van, a mi által tisztátlanná lesz; **33** És a havi bajban szervezőnek és a magfolyásban lévőnek, férfinak és asszonynak, és annak a férfiúnak a ki tisztában asszonynal hál.

16 És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úrhoz járultak vala. **2** És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elő, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett. **3** Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal búnér való áldozatul, és egy kossal égoáldozatul. **4** Gyolcsból készült szent köntöst öltön magára, és gyolcs lábravaló legyen a testén, gyolcs övvel övezze

be magát, és gyolcs süveget tegyen fel: szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. **5** Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot búnér való áldozatul, és egy kost egészen égoáldozatul. **6** És áldozza meg Áron a búnér való áldozati tulkit, a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. **7** Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elő a gyülekezet sátorának nyílásához, **8** És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Ürért, a másik sorsot Azázelrért. **9** És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Ürért való sors esett, és készítse el azt búnér való áldozatul. **10** Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelrért való sors esett, állassa elevenen az Úr elő, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. **11** Áron pedig úgy áldozza meg a búnér való áldozati tulkit, a mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért és háza népéért, hogy ölige meg a búnér való áldozati tulkit, a mely az övé. **12** És vegye tele a tömjénezőt eleven szénnel az oltáról, a mely az Úr előtt van, és vegye tele a két markát a porrá tört fűszerekből való füstölből, és vigye be a függönyön belül. **13** És vesse a füstöltöt a tűzre az Úr előtt, hogy befedje a füstölt felhője a fedeleit, a mely a bizonyos felett van, hogy meg ne haljon. **14** Azután vegyen a tuloknak véréből és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen újjával a vérből. **15** És ölige meg a búnér való áldozati bakot, a mely a nép, és vigye be annak vérét a függönyön belül, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedére és a fedél elő. **16** Így szerezzen engesztelést a szenthelynek Izráel fiainak tisztálatanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely közöttök van, az ő tisztálatanságaik közeppette. **17** Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig; és végezzen engesztelést magáért, házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért. **18** Azután menjen ki az oltárhoz, a mely az Úr előtt van, és végezzen engesztelést azért is; vegyen ugyanis a tuloknak véréből és a baknak véréből, és kenje meg az oltárnak szarvait köröskörül. **19** És hintsen arra a vérből az ő újjával hétszer; így tegye tisztává, és így szentelje meg azt Izráel fiainak tisztálatanságaitól. **20** Miután pedig elvégezi a szenthelyét, a gyülekezet sátoráért és az oltáért való engesztelést; hozza elő az elő bakot. **21** És tegye Áron mind a két kezét az elő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, **22** Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kielten földre, és hogy bocsássá el a bakot a pusztában. **23** Azután menjen be Áron a gyülekezet sátorába, és vesse le a gyolcs ruhákat, a melyeket felültött, mikor bement a szenthelybe, és hagyja ott azokat. **24** És mossa meg a testét vízben szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki, és készítse el a maga egészen égoáldozatát és a nép egészen égoáldozatát, és végezzen engesztelést magáért és a néppt. **25** A búnér való áldozat kövérjét pedig füstölgöttesse el az oltáron. **26** Az pedig, a ki elvitte az Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba. **27** A búnér való áldozati tulkit pedig, és a búnér való áldozati bakot, a melyeknek vére engesztelés végett bevitte a szenthelyre, vigye ki a táboron kívül, és egessék meg azoknak bőrét, húsát és ganéját tűzzel. **28** És a ki elégeti ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután így menjen

be a táborba. 29 Örökkelvő rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat és semmi munkát ne végezzetek, se a benszüllött, se a közöttetek tartózkodó jövevény. 30 Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztson titket; minden bűnötököt megfizstultok az Úr előtt. 31 Szombatok szombatja ez nétek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez. 32 És végezen engesztelést a pap, a kit felkennek, és a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék az ő atya helyett, és öltözökönjék a gyalcs ruhákba, a szent ruhákba: 33 És végezen engesztelést a szentek szentjeiről, és a gyülekezet sátoráról, és az oltárért is végezen engesztelést, sőt a papokért és az egész összegyűlekezett népért is engesztelést végezzen. 34 És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy egyszer egy esztendőben engesztelést végezzenek Izráel fiainak minden bűnéért. És úgy cselekedék, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.

17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd nékik: Ez az a dolog, a mit megparancsolt az Úr, mondván: 3 Ha valaki Izráel házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét ől le a táborban, vagy a ki ől a táboron kívül, 4 És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhöz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdonítassék az annak az embernek; vért ontott, törlöttessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül: 5 Azért hogy vigyék el Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat hálaáldozatul az Úrnak. 6 És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölötteste el kedves illatul az Úrnak. 7 És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, a kikkel ők parázánálkodnak. Örökkelvő rendtartás legyen ez nékik nemzetiségről nemzettségre. 8 Mondjad nékik ezt is: Valaki az Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül, egészen égoáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, 9 És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. 10 És ha valaki Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül valamiféle vért megeszik: kiontom haragomat az ellen, a ki a vért megette, és kiírtom azt az ő népei közül. 11 Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt nétek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést. 12 Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a közötök tartózkodó jövevénye se egye meg a vért. 13 És ha valaki Izráel fiai közül, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül vadászsban vadat vagy madarat fog, a mely meghethető: onta ki annak vérét, és fedje be azt földdel. 14 Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő éettel. Azért mondjam Izráel fiainak: Semmiféle testnek a vérét meg ne egyétek, mert minden testnek élete az ő vére; valaki megeszi azt, irtassék ki. 15 Ha pedig valaki elhullott, vagy vadolt megszagadtállatot eszik, akár benszüllött, akár jövevény: mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztában legyen estvéig, azután tisztá. 16 Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhért.

18 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiához, és mondd nékik: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

3 Ne cselekedjetek úgy, a mint Égyptom földén cselekesznek, a hol laktatók; úgy se cselekedjetek, a mint Kanaán földén cselekesznek, a hvá bevizeszlik titket; se azoknak rendtartásai szerint ne járjatok. 4 Az én végzésem szerint cselekedjetek, és az én rendeleteimet tartsátok meg, azok szerint járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzésem, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr. 6 Senki se közelgessen valamely vér szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr. 7 A te atyádnak szemérmét és a te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmét. 8 A te atyád feleségenek szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak szemérméme az. 9 A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született, akár kívül született legyen; fel ne fedd szemérmöket. 10 A te fiad leányának szemérmét, vagy a te leányod leányát, ezeknek szemérmét fel ne fedd, mert a te szeméreid azok. 11 A te atyád felesége leányának szemérmét, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéred ő, fel ne fedd ennek szemérmét. 12 A te atyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak vér szerint való rokona ő. 13 A te anyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, mert a te anyádnak vér szerint való rokona ő. 14 A te atyád fiútestvérének szemérmét fel ne fedd, annak feleségehez ne közelgess, nagynéned ő. 15 A te menyednek szemérmét fel ne fedd; a te fiadnak felesége ő: ne fedd fel az ő szemérmét. 16 A te fiútestvéred feleségenek szemérmét fel ne fedd; a te fiútestvérednek szemérme az. 17 Valamely asszonyak és az ő leányának szemérmét fel ne fedd; az ő fiának leányát, vagy leányának leányát el ne vedd, hogy annak szemérmét felfedj; mert vér szerint való rokonok ők; fajtalandokás ez. 18 De feleségül se végy senkit az ő leánytestvére mellé, hogy ellenkezés ne legyen, ha felfedor ő mellette amannak szemérmét az ő életében. 19 Asszonyhoz ne közelgess, az ő havi tisztátlansága alatt, hogy felfedor az ő szemérmét. 20 És a te felebarátodnak feleségehez se add magad közösülésre, hogy azzal magadat megfertőzzed. 21 A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. 22 Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonyal hálnak: útálatoság az. 23 És semmiféle barommal se közösülj, hogy azzal magadat megfertőzzed, és asszony se álljon meg barom előtt, hogy meghágja őt; fertelmesseg az. 24 Egyikkel se fertőztessétek meg magatokat ezek közül; mert mindezekkel ama pogányok fertőztették meg magokat, kiket én kiűzök ti előletek. 25 És fertőzött lett az a föld, de meglátogatom azon az ő gonoszságát, mert kioikádja az a föld az ő lakosait. 26 Tartsátok meg azért ti az én rendeléseimet és végzésem, és ez útálatoságok közül semmit meg ne cselekedjetek, se a benszüllött, se a közötök tartózkodó jövevény: 27 (Mert mindezeket az útálatoságokat megcselekedték annak a földnek lakosai, a mely előtterek van; és fertelmesse lón az a föld), 28 Hogy ki ne okádjons titket az a föld, ha megfertőztetik azt, a mint kioikádja azt a népet, a mely előtterek van. 29 Mert a ki megcselekszik valamit ez útálatoságokból, mind kiiratik az így cselekvő ember az ő népe közül. 30 Tartsátok meg azért a mit én megtartani rendelek, hogy egyet se kövessetek amaz útálatos szokásokból, a melyeket követték ti előtterek, és meg ne fertőztessétek magatokat azokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

19

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fainak egész gyülekezetéhez, és mond mond nékik: Szentek legyetelek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. 3 Az ő anyját és atyját minden ember tisztelege, és az én szombatjaimat megtartsátok. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 4 Ne hajolatok a bálványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Hogya hálaadó áldozatot áldoztok az Úrnak, úgy áldozzátok, hogy kedvesen fogadtassatok. 6 A ti áldozástok napján és a következőn egyétek meg; a mi pedig harmadnapra marad, égessétek meg túzben. 7 Ha pedig harmadnapra eszik valaki abból, útálatos az, nem lehet kedves. 8 És a ki eszi azt, viselje az ő ónokságának terhét; mivelhogy megfertőztette az Úrnak szentségét, írtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. 9 Mikor a ti földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen a te mezőnek szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. 10 Szőlődet se mezéreld le, és elhullott szemeit se szed fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Ne orozzatok, se ne hazudjatok és senki meg ne csalja az ő felebarátját. 12 És ne esküdjetedek hamisan az én nemremre, mert megfertőzteted a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. 13 A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold. A napszámos bérre ne maradjon nálad reggelig. 14 Síketet ne szidalmazz, és vak elé gáncsot ne vess; hanem felj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. 15 Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben; ne nézd a szegénynek személyt, se a hatalmas személyt ne becsüld; igazságosan ítélj a te felebarátodnak. 16 Ne járj rágalmazóként a te néped között; ne támadj fel a te felebarátodnak vére ellen. Én vagyok az Úr. 17 Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viselj az ő bűnének terhét. 18 Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szerezzen felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr. 19 Az én rendeléseimet megtartsátok: Barmodat másféle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess, és kétféle szövetű ruha ne legyen rajtag. 20 És ha valaki asszonynal hál és közösül, és az valamely férfi hatalma alatt lévő rabnő, és sem ki nem váltatott, sem szabadon nem bocsáttattott: büntetés érje, de meg ne ölettessenek, mert nem volt szabad az asszony. 21 A férfiú pedig vigye el az ő vétkéért való áldozatát az Úrnak a gyülekezet sátorának nyílásához: egy kost vétekért való áldozatul. 22 És a pap szerezzen néki engeszelést, a vétekért való áldozat kosával az Úr előtt, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki az ő bűne, a melyet elkövetett. 23 Mikor pedig bementek arra a földre, és plántáltok ott mindenféle gyümölcstermő fát, annak gyümölcsét körülmetéletlennek tartásátok, három esztendeig legyen az nétek körülmetéletlen: meg ne egyétek. 24 A negyedik esztendőben pedig annak minden gyümölcsére szent legyen, hálaáldozatul az Úrnak. 25 Csak az ötödik esztendőben egyétek meg annak gyümölcsét, és annak termését magatoknak gyűjtsétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 26 Ne egyetek vérrel valót, ne varázsoljatok és ne bűvészkedjetek. 27 A ti hajatok kerekdedre ne nyírjátok, a szakállad végét se csúfítsd el. 28 Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok, se égetéssel magatokat meg ne bélgegezzétek. Én vagyok az Úr. 29 A te leányodat meg ne becstelenítsd, paráznáságra adván azt; hogy paráznává ne legyen a föld, és be ne teljék a föld fajtalansággal. 30 Az én szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr. 31 Ne menjetek ígézőkhöz, és a jövendőmondókat ne tudakozzátok,

hogy magatokat azokkal megfertőztessétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 32 Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orczáját becsüld meg, és felj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. 33 Hogya jövevény tartózkodik nálad, a ti földeteken, ne nyomorgassátok őt. 34 Olyan legyen néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benzslőlött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövevények voltatok Égyptom földén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 35 Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben, a hosszmértékbén, súlymértekben és ürmértekben. Igaz mérték, igaz font, igaz efa, és igaz hin legyen közöttetek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyptom földéből. 37 Tartsátok meg azért minden rendelésemet és minden végzésemet, és cselekedjetek azok szerint. Én vagyok az Úr.

20

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Izráel fainak pedig mond meg: Valaki Izráel fiai közül és az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja az ő magzatát a Moloknak, halállal lakoljon, a földnek népe kövezze agyon kővel. 3 Én is kiontom haragomat az ilyen emberre, és kiírtom azt az ő népe közül, mivelhogy adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse az én szentségemet, és megszentségtelenítse az én szent nevemet. 4 Ha pedig a föld népe behúnya szemeit az ilyen ember előtt, a mikor az oda adja az ő magzatát a Moloknak, és azt meg nem öli: 5 Akkor én ontom ki haragomat arra az emberre és annak házanépére, és kiírtom azt és mindeneket, a kik ő utána paráználkodnak, hogy a Molokkal paráználkodjanak, az ő népek közül. 6 A mely ember pedig az ígézőkhöz és a jövendőmondókhöz fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat, és kiírtom azt az ő népe közül. 7 Szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetelek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. 8 És tartsátok meg az én rendelésemet, és cselekedjétek azokat. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőik. 9 Mert valaki szidalmazza az ő atyát vagy anyját, halállal lakoljon; atyát és anyját szidalmazta; vére rajta. 10 Ha valaki más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal lakoljon a parázna féri és a parázna nő. 11 Ha valaki az ő atyának feleségevel hál, az ő atyának szemérmét fedi fel: halállal lakoljanak mindenketten; vérök rajtok. 12 Ha valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindenketten, fertelmességet követtek el; vérök rajtok. 13 És ha valaki férfival hál, úgy a mint asszonyal hálnak: útálatoságot követtek el mindenket, halállal lakoljanak; vérök rajtok. 14 És ha valaki feleségül vesz valamely asszonyt annak anyójával egybe: fajtalanodás ez; tüzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen közötök fajtalanodás. 15 Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is oljétek meg. 16 Ha valamely asszony akár mely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg mind az asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak; vérök rajtok. 17 És ha valaki feleségül veszi az ő leánytestvérét, atyának leányát, vagy anyának leányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét: gyalázatosság ez; azért írtassanak ki népek fainak láttára, az ő leánytestvérének szemérmét fedte fel: viselje gonoszságának terhét. 18 És ha valaki havi bajos asszonynal hál, és felfedi annak szemérmét, és forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérének forrását: mindenketten írtassanak ki az ő népök ből. 19 A te anyád leánytestvérének, vagy az atyád leánytestvérének szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vérrokonát takarja ki: viseljé gonoszságuk terhét. 20 És ha valaki az ő nagynénjével hál, az ő nagybátyának

szemérmét fedte fel: viseljék goroszságuk terhét, magtalanul haljanak meg. **21** Ha pedig elveszi valaki az ő fiútestvérének feleségét: vérfertőzés az; az ő fiútestvérének szemérmét fedte fel; magtalanok legyenek. **22** Tartsátok meg minden rendelésemet és minden végzésemet, és azokat cselekedjétek, hogy ki ne okádjон titeket az a föld, a melybe én viszlek be titeket, hogy ott lakjatok. **23** És ne járjatok annak a népknek rendtártási szerint, a melyet kívújok én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megúltam őket. **24** Néktek pedig mondomb: Ti örökölni fogjátok az ő földüköt, mert én nétek adom azt örökségül, azt a tejjal és mézzel folyó földet. Én vagyok az Úr, a ti Istenek, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül. **25** Tegyetek különbösséget azért a tiszta és tisztálatlan barmok között, a tiszta és tisztálatlan szárnyas állatok között, és ne fertőzzessétek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csúszó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttetek, mint tisztálatanokat. **26** És legyek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyém legyeket. **27** És akár ferí, akár asszony, hogya igéző vagy jövendőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kővel kövezzétek azokat agyon; vörök rajtok.

21 Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szól a papoknak, Áron fiainak, és mond meg nékik: Senki közülök meg ne fertőzesse magát halottal az ő népe között; **2** Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérronkával: anyával, atyával, fiával, leányával és fiútestvérével, **3** Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytestvérével, a ki még nem ment férjhez: ezt megérinthati. **4** Mint fő-ember ne fertőzesse meg magát az ő népe között, hogy szentségtelenne ne legyen. **5** Ne nyírjanak kopaszásogat a fejükön, szakálluk szélét le ne messék, és a testükbe vágásokat ne vágjanak. **6** Szentek legyenek Istenöknek, és az ő Istenöknek nevét meg ne szentségtelenítések, mert az Úrnak tűzaldozatait, Istenöknek kenyerét ők áldozzák; azért szentek legyenek. **7** Parázna és megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan asszonyt, aki elüzetett az ő férjétől, el ne vegyenek; mert a pap az ő Istenének van szentelvén. **8** Te is szentek tartasd őt, mert Istenednek kenyerét ő áldozza: szent legyen azért előttek, mert szent vagyok én, az Úr, a ti megszentelőök. **9** Hogyha valamely papnak leánya vetemelte paráznaságára, megszentségtelenítí az ő atyát, azért tűzzel égettessék meg. **10** A ki pedig fópap az ő atyafai között, a kinek fejje töltötték a kenetnek olaját, és a kit felavatták az ő szolgálatára, hogy a szent ruhákba felöltözék: fejét meg ne meztelenítse, se ruhát meg ne szaggassa, **11** És semmiféle holttesthez be ne menjen: atyával és anyával se fertőzesse meg magát. **12** És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az ő Istenének szenthelyét meg ne szentségtelenítse, mert korona, az ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr. **13** Hajadont vegyen feleségül. **14** Özvegyet, elűzöttet, megszeplősítettet, paránmát: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen feleségül az ő népe közül, **15** Hogy meg ne fertőzesse az ő magzatát az ő népe között; mert én, az Úr vagyok az ő megszentelője. **16** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **17** Szólj Áronnak, mondván: Ha lesz valaki a te magod közül, az ő nemzetsegökben, a kiben fogyatkozás leend, ne áldozza áldozatul az ő Istenének kenyerét. **18** Mert senki sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van: vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú. **19** Sem az, aki törött lábú vagy törött kezű, **20** Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy

viszketeges, vagy sömörgös, vagy a ki megszakadt. **21** Senki, a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai közül, hogy tűzaldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza az ő Istenének kenyerét. **22** Az ő Istenek kenyeréből, a legszentségesebbikből és a szentségesből ehetik. **23** Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne közelítsen, mert fogyatkozás van ő benne, hogy meg ne fertőztesse az én szenthelyemet. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **24** És elmondá Mózes Áronnak, és az ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

22 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Áronnak és az ő fiainak, hogy tartóztassák meg magokat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg ne fertőzzessék az én szent nevet azokkal, a miket nékem szentelnek. Én vagyok az Úr. **3** Mond meg nékik: Ha valaki a ti nemzetégetekből, a ti összes magzataitok közül hozzájárul a szent dolgokhoz, a melyeket Izráel fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta van az ő tisztálatansága: az ilyen ember írtassék ki én előlem. Én vagyok az Úr. **4** Ha valaki az Áron fiai közül poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne egyéik, míg meg nem tisztl. A ki pedig valamely halott által megfertőzöttet illet, vagy valakit, a kinek magömlése van, **5** Vagy ha valaki valamely féret illet, a mely által tisztálatanná lesz, vagy embert, akitől tisztálatanná lesz annak valamelyen tisztálatanságához képest: **6** Az ilyen ember, a ki effélét illet, tisztálatan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne egyéik, hanem ha megmosta a testét vízzel; **7** De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután ehetik a szent dolgokból, mert az ő elede az. **8** Elhullott vagy széttépett állatot ne egyéik, hogy tisztálatanná ne legyen általa. Én vagyok az Úr. **9** Az én rendelésemet pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és meg ne haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **10** Idegen ember ne egyéik szenteltet, a papnak zselliére és bérése se egyéik szenteltet. **11** De ha megvásárol valakit a pap a maga pénzén, az ehetik abból, és a ki házánál született: ezek ehetnek az ő eledeből. **12** De a pap leánya, ha idegenek lesz a felesége, nem ehetik a szent áldozatból. **13** Ha azonban a pap leánya özvegygyé lesz vagy elválik, de magzata nincsen, és visszatér az ő atyának házához, mint leánykorában: akkor ehetik az ő atyának eledeből; de idegen nem ehetik abból. **14** Ha pedig tévedésből eszik valaki szenteltet, tegye áhhoz annak ötödrészét; így adj meg a papnak a szenteltet. **15** És meg ne fertőzzessék Izráel fiainak szent dolgait, a melyeket áldoznak az Úrnak, **16** Hogy vétkes hamissággal ne terheljék magokat, ha esznak azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **17** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **18** Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fianak, és mond meg nékik: ha valaki Izráel házából, és az Izráelben levő jövevények közül felviszi a maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad akaratból, a miket felvisznek az Úrnak egészen egőáldozatul, **19** Hogy kedvesen fogadtassanak: épekk és hímek legyenek, akár tulkok, akár bárányok, akár kecskék. **20** A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit se áldozzatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. **21** És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, akár fogadásának teljesítésére, akár szabad akaratból, akár tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen, hogy kedves legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. **22** Vakot, vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekelyest, vagy viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldozzatok az Úrnak, és tűzaldozatul ne tegyek

ezekből az oltárra az Úrnak. **23** Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy bárányt szabad akaratból való áldozatul vihetsz ugyan, de fogadási áldozatul nem lesz kedves. **24** Szétnyomott, összezúzott, megszakadt, vagy kimentszett heréjűt se áldozzatok az Úrnak. Se a ti földeteken ne cselekedjétek ezt, **25** Se idegen ember kezéből ne áldozzatok semmi ilyenből a ti Istenetek elenedélél; mert romlás van benneik, fogyatkozás van benneik: nem fogadtatnak kedvesen érettetek. **26** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **27** Borjú, bárány és kecske, ha megellettet, legyen az anyja alatt hét napig, a nyolczadiak naptól fogva és azon túl kedves lesz az tűzáldozatul az Úrnak. **28** De tehenet és juhot, azt és annak fiát ne öljétek meg egy napon. **29** Hogya dicsőítő áldozattal áldoztok az Úrnak, úgy áldozzatok, hogy kedvesen fogadtassatok. **30** Azon a napon egyétek meg, ne hagyatok abból reggelig. Én vagyok az Úr. **31** Tartsátok meg azért az én parancsolataimat, és azokat cselekedjétek. Én vagyok az Úr. **32** És meg ne fertőzzessétek az én szent nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőök, **33** A ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy Istenetek legye néktek. Én vagyok az Úr.

23 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mond meg nékik az Úrnak ünnepeit, a melyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: **3** Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken. **4** Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyülekezések napjai, a melyekre szabott idejükben kell összegyülekeznetek. **5** Az első hónapban, a hónapnak tizenegyedikén, estennen az Úrnak páskhája. **6** E hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan kenyérének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. **7** Az első napon szent gyülekezéstek legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. **8** Hét napon át pedig tűzáldozatot áldozzatok az Úrnak, és a hetedik napon szent gyülekezéstek is legyen: semmi robota munkát ne végezzetek. **9** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **10** Szólj Izráel fiainak és mond meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és megaratjátok annak vetését: a ti aratáskot zsengéjének első kévéjét vigyétek a papnak. **11** Az pedig lóbálya meg a kévet az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassák érettetek; a szombat után való napon lóbályára azt meg a pap. **12** A mely napon pedig meglóbáltatjátok a kévet, áldozzatok az Úrnak egy ép, esztendős bárányt egészen égoáldozatul. **13** Ahhoz pedig ételáldozatul két tized efa lángliszettel, olajjal elegyítve; tűzáldozatul az Úrnak, kedves illatul; italáldozatul pedig egy hin bornak negyedrészét. **14** Új kenyéret pedig és pergelt búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg be nem visztek a ti Isteneteknek áldozatját. Örök rendtartás ez nemzetiségről nemzettségre minden lakóhelyeteken. **15** Számláljatok azután a szombatra következő naptról, attól a naptról, a melyen beviszik a meglóbálni való kévet, hétfelhetet, egészek legyenek azok. **16** A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozatattal az Úrhoz. **17** A ti lakóhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized efa lisztlángból legyenek azok, kovázsossal sütve, zsengékül az Úrnak. **18** A kenyérrel együtt pedig áldozzatok meg hétközben, épeket, esztendősöket, és egy tulkot, fiatalkat, és két kost; egészen égoáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel- és italáldozatjokkal egybe; kedves illatú

tűzáldozat ez az Úrnak. **19** Készítsetek el egy kecskebakot is bűnért való áldozatul, és két bárányt, esztendősöket, hálaadó áldozatul. **20** És lóbályá meg azokat a pap a zsengékből való kenyérrel az Úr előtt való lóbálással a két báránynyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára. **21** És gyülekezeti egybe ugyanazon a napon; szent gyülekezéstek legyen nétek, semmi robota munkát ne végezzetek. Örök rendtartás ez minden lakóhelyeteken a ti nemzetiségeitek szerint. **22** Mikor pedig földetek termését learatjátok: ne arasd le egészen a meződnek széleit, és az elhullott gabonafejejeket fel ne szedd; a szegénynek és jövevénynek hagyd azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **23** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **24** Szólj Izráel fiaihoz, mondván: A hetedik hónapban, a hónap első napján ünnepetek legyen nétek, emlékeztető kürtzengéssel, szent gyülekezéssel. **25** Semmi robota munkát ne végezzetek, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. **26** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **27** Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engeszelés napja van: szent gyülekezéstek legyen nétek, és sanyargassátok meg magatokat, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. **28** Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engeszelés napja az, hogy engeszelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. **29** Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, írtassék ki az ő népe közül. **30** És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül. **31** Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetiségről nemzettségre minden lakhelyeteken. **32** Ünnepek ünnepe ez nétek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap kilencszödikén estvénjén, egyik estvétől a másik estvég ünnepeljétek a ti ünnepeteket. **33** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **34** Szólj Izráel fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hétközben. **35** Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. **36** Hét napon áldozzatok az Úrnak tűzáldozatot, a nyolczadiak napon pedig szent gyülekezéstek legyen és újra tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak; berekesztő ünnepe ez, semmi robota munkát ne végezzetek azon. **37** Ezek az Úrnak ünnepei, a melyeken szent gyülekezésekre kell gyülekeznetek, hogy áldozzatok az Úrnak tűzáldozattal, egészen égoáldozattal, ételáldozattal, véres- és italáldozattal: minden napét a maga napján. **38** Az Úrnak szombatjain kívül, adományaitokon kívül, fogadásból és szabad akaratból való minden ajándékaitokon kívül a melyeket adni szoktatok az Úrnak, **39** Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napján, a mikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hétközben: az első napon nyugodalom napja, és a nyolczadiak napon is nyugodalom napja legyen. **40** És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgalyakat, és örvendezetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hétközben. **41** Iggy ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hétközben. Örökkelvaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeiteknél; a hetedik hónapban ünnepeljétek azt. **42** Sátorokban lakjatok hétközben, minden benszüllött sátorokban lakjétek Izráelben. **43** Hogy megtudják a ti nemzetiségeitek, hogy sátorokban lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **44** És szóla Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől.

24 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a

melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpákat gyújthassanak. 3 A bizonyság függönyén kívül, a gyülekezet sátorában úgy helyheztesse el azokat Áron, hogy estvétől fogva reggelig az Úr előtt legyenek. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetsegéiteknél. 4 A tiszta arany gyertyatartóra rakja fel a mécseket; az Úr előtt legyenek szüntelen. 5 És végy lisztlágot, és szüss abból tizenkét lepényt; két tized efából legyen egy lepény. 6 És helyheztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta arany asztalra az Úr elé. 7 És tegy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékezetetől a kenyér mellett, tűzáldozatul az Úrnak. 8 Szombat napról szombat napra rakja fel azt a pap az Úr előt szüntelen; öröök szövetség ez Izráel fiaival. 9 Azután legyen az Ároné és az ő fiai, a kik egyéik meg azokat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, öröök rendelés szerint. 10 Kiméne pedig egy izráelbeli asszonynak fia, a ki egyiptomi férfitől való vala, Izráel fiai közé, és versengének a táborban az izráelbeli asszonynak fia és egy izráelbeli férfi. 11 És káromlá az izráelbeli asszony fia az Isten nevét és átkozódék; elvivék azért azt Mózeshez. Az ő anyjának neve pedig Selomith vala, Dibrinek leánya, Dán nemzetsegéből. 12 És őrizet alá vették azt, míg kijelentést nyernének az Úr akarata felől. 13 Szóla azért az Úr Mózesnek, mondván: 14 Vidd ki az átkozódót a táboron kívül, és mindazok, a kik hallották, tegyük kezeiket annak fejére és kövezze agyon azt az egész gyülekezetet. 15 Izráel fiainak pedig szólj, ezt mondván: Ha valaki az ő Istenet átkozza, viselje az ő bűnéről terhét. 16 És a ki szidalmazza az Úrnak nevét, halálállal lakoljon, kövezze azt agyon az egész gyülekezetet; akár jövevény, akár benszüllött, ha szidalmazza az Úrnak nevét, halálállal lakoljon. 17 Ha valaki agyon út valamely embert, halálállal lakoljon. 18 Ha pedig barnot út agyon valaki, fizesse meg azt: barnot baromért. 19 És ha valaki sérelmet ejt a felebarátján, a mint ő cselekedet, vele is úgy cselekedjenek: 20 Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; a milyen sérelmet ő ejtett másón, olyan ejtessék rajta is. 21 A ki barnot út agyon, fizesse meg azt, de a ki embert út agyon, halálállal lakoljon. 22 Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a benszüllött, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 23 Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és kivivék az átkozódót a táboron kívül, és agyonverék azt kővel. És úgy cselekednék Izráel fiai, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.

25 Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. 3 Hat esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messzed a te szőlődet, és takarítsd be annak termését; 4 A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. 5 A mi a te tarló földeden magájól terem, le ne arasd, és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedj; mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek. 6 És a mit a föld az ő szombatján terem, legyen az edelöl néktek: néked, szolgádnak, szolgáló leányodnak, bérbeszednek és zsellérednek, a kik nálad tartózkodnak; 7 A te barnodnak is és a vadnak, a mely a te földeden van, legyen annak minden termése edelöl. 8 Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen: 9 Akkor fúvasd végig a riadó kúrtöt a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engesztelés napján fúvasd végig a kúrtöt a ti egész földetekben. 10 És szenteljétek meg az

ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kúrtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és téren viissa kiki az ő nemzetiségehez. 11 Kúrtölésnek esztendeje ez, az legyen néktek az ötvenedik esztendő; ne vessetek el és le se arassatók, a mit önként terem a föld, és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg annak. 12 Mert kúrtölésnek esztendeje ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek meg annak termését. 13 A kúrtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát. 14 Ha pedig eladsz valami eladni valót a te felebarátodnak, vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást meg ne csaljátok. 15 A kúrtölés esztendejét követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a terméses esztendők száma szerint adjon el néked. 16 Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszesz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a termések számát adja ő el néked. 17 Egymást azért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől: mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 18 Ha teljesítétek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok a végzéseimet, és teljesítétek azokat, bátorosan lakkattak a földön. 19 És megtermi a föld az ő gyümölcset, hogy eleget ehessetek, és bátorosan lakkattak azon. 20 Ha pedig azt mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetrünk, és termésünket be nem takaríjuk? 21 Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik esztendőben, hogy három esztendőre való termés teremjen. 22 És mikor a nyolcadik esztendőre vettek, akkor is az ó termésből esztek egészen a kilencszödik esztendeig; mindaddig ó gabonát esztek, míg ennek termése be nem jön. 23 A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagytok itt nálam. 24 Azért a ti birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kívátható legyen. 25 Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a ki közel van ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladt az ő atyafia. 26 Ha pedig nincs valakinék kiváltó rokona, de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak megváltásához: 27 Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felül lévőt pedig térítse meg annak, a kinek eladtva volt, és újra övé legyen az ő birtoka. 28 Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ő eladt birtoka annál, a ki megvette azt, egészen a kúrtölésnek esztendejéig: a kúrtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen az ő birtoka. 29 Ha valaki lakó-házat ad el kerített városban, az kíváthatja azt az eladás esztendejének elteléséig; egy esztendőn át válthatja ki azt. 30 Ha pedig ki nem válják az esztendőnek teljes elteléséig, akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetiségei marad, a ki megvette azt; nem szabadul fel a kúrtölésnek esztendejében. 31 Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei földök gyanánt számláttassanak, kíváthatók legyenek, és a kúrtölésnek esztendejében felszabaduljanak. 32 A mi pedig a léviták városait illeti, az ő birtokukban lévő városok házai a léviták által mindenkor kíváthatók legyenek, 33 De a mit ki nem vált is valaki a léviták közül, szabaduljon fel a kúrtölésnek esztendejében, az eladt ház, és az ő birtokának városa; mert a léviták városainak házai tulajdon birtokuk nézik Izráel fiai között. 34 De a városaikhoz tartozó szántóföldeteket el ne adják, mert örökö birtokuk az nékik. 35 Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz mellettes, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen mellettes. 36 Ne végy ő tőle kamatot

vagy uzsorát, hanem félij a te Istenedől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. 37 PénenDET ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te eleségedet. 38 Én vagyok az Úr, a ti Istenek, a ki kihoztalak titket Égyiptom földéről, hogy néktek adjam Kanaán földét, és Isteneket legyek nétek. 39 Ha pedig ellszegényedik melletted a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltassad úgy mint rabszolgát. 40 Mint bérés, mint zsellér legyen nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. 41 Azután menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és térjen vissza az ő nemzetégehez, és térjen vissza az ő atyáinak örökségebe. 42 Mert az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák. 43 Ne uralkodjál rajta kegyetlenül, hanem félij a te Istenedől. 44 Mind szolgás, mind szolgálóleányod, a kik lesznek néked, a körületek lévő népek közül legyenek: azokból vásárolj szolgát és szolgálóleányt; 45 Meg a zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok, és azoknak nemzetégből, a kik veletek vannak, a kiket a ti földeteken nemzettek; és legyenek a ti tulajdonotok. 46 És örököl hagyhatjátok azokat a ti utánnatok való fiaitoknak, hogy örökségül bírják azokat, örökké dolgoztathattok velük; de a ti atyátkiai, az Izráel fiai, egyik a másikán senki ne uralkodjék kegyetlenül. 47 És ha a jövevény vagy zsellér vagyonra tesz szert melletted, a te atyádfia pedig ellszegényedik mellette, és eladja magát a melletted lévő jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetégből való sarjadéknak: 48 Mindamellett is, hogy eladta magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő atyafai közül. 49 Vagy nagybátyja, vagy nagybátyának fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetégből való vérvonalra váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá, maga váltsa meg őmagát. 50 És vessen számot azzal, a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve, a melyen eladtta magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és az ő eladásának ára az esztendők száma szerint legyen, a bérés ideje szerint legyen nála. 51 Ha még sok esztendő van hátra, azokhoz képest téritse meg annak a válságot az ő megvásárlásának árából. 52 Ha pedig kevés esztendő van hátra a kürtölésnek esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek számához képest fizesse vissza az ő válságát. 53 Mint esztendőről esztendőre fogadott bérés legyen nála; ne uralkodjék kegyetlenül rajta te előtted. 54 Ha pedig ilyen módon meg nem válthatik, a kürtölésnek esztendejében szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei. 55 Mert az én szolgáim Izráel fiai, az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenek.

26 Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljetek magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok fel a ti földeteken, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istenek. 2 Az én szombatjaimat megtartsátok, és az én szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr. 3 Ha az én rendeléseim szerint jártok, és az éni parancsolataimat megtartjátok, és azokat megcselekszitek: 4 Esőt adok nétek idejében, és a föld megadja az ő termését, a mező fája is megtéríti gyümölcsét. 5 És a ti csépléstek ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégségig ehettek kenyereket, és bátorságosan lakkhatnak a ti földeteken. 6 Mert békességet adok azon a földön, hogy mikor lefeküsstök, senki fel ne rettentse; és kipusztítom az ártalmas vadat arról a földről, és fegyver sem megy át a ti földeteken. 7 Sőt előzitek elleniségeiteket, és elhullanak előttetek fegyver által. 8 És közületek öten százat elúznek, és közületek

százan elűznek tízezeret, és elhullanak előttetek a ti elleniségeitek fegyver által. 9 És hozzátok fordulok, és megszaporítlak titket, és megsokasítlak titket és szövetséget megerősítsem veletek. 10 És réginél régibböt ehettek, és az új elői is régít kell kihordanotok. 11 És az én hajlékomat közéjem helyezem, és meg nem útlál titket az én lelkem. 12 És közöttetek járok, és a ti Istenek leszek, ti pedig az én népem lesztek. 13 Én vagyok az Úr, a ti Istenek, a ki kihoztalak titket Égyiptom földéről, hogy ne legyetek azoknak rabjai, és összetörtem a ti igákok szegéit, és egyenesen járattalak titket. 14 Ha pedig nem hallgattok reám, és minden parancsolatot meg nem cselekszitek; 15 És ha megvetitek rendeléseimet, és ha az én végzéseimet megútálja a ti lelketei, azáltal, hogy nem cselekszitek meg minden éni parancsolatomat, hanem felbontjátok az én szövetséget: 16 Bizony azt cselekszem én veletek, hogy rettenetességet bocsátok reátk: a száraz betegséget és a forrólázt, a melyek szemeket égetnek és lelket epeszenek, és a ti magotokat hiába vetitek el, mert ellenségeitek emészik meg azt. 17 És kiontom haragomat reátk, hogy elhullatok a ti elleniségeitek előtt, és uralkodjanak rajtak a ti gyűlőlőttek, és fussatok, mikor senki nem kerget is titket. 18 Ha pedig ezek után sem halgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak titket a ti bűneitekért; 19 És megtöröm a ti megáltalkodott kevéliségeket, és olyanná teszem az egét feletteset, mint a vas, a földeteket pedig olyanná min a réz. 20 És hiába fogy a ti erőök, mert földetek nem adják meg az ő termését, s a föld fája sem adják meg az ő gyümölcsét. 21 Ha mégis ellenemre jártok, és nem akartok reám hallgatni: hétszeres csapást borítok reátk a ti bűneitekért. 22 És reátk bocsátom a mezei vadakat, hogy megfoszszanak titket gyermekeitektől, kiirtsák barmaítokat, és elfogyaszsanak titket, hogy pusztákká legyenek a ti útaitok. 23 És ha ezek által sem jobbultok meg, hanem ellenemre jártok: 24 Én is bizony ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titket a ti bűneitekért. 25 És hozok reátk bosszuló fegyvert, a mely bosszút álljon a szövetség megrontásáért. Ha városaitokba gyülekeztek össze, akkor döghalált bocsátok reátk, és az ellenség kezébe adattok. 26 Mikor eltöröm nálatok a kenyérnek botját, tíz asszony süti majd a ti kenyereketet egy kemenczében, és megmérve viszik vissza a ti kenyereiteket, és esztek, de nem elégesztek meg. 27 És ha e mellett sem hallgattok reám, hanem ellenemre jártok: 28 Én is ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titket a ti bűneitekért. 29 És megeszíték a ti fiaitok húsát, és megeszíték a ti leányaitok húsát. 30 És lerontom a ti magaslataitokat, és kiírom a ti nap-oszlopaitokat, és a ti holttesteitket bálványaitok holttestemeire hányatom, és megútlál titket az én lelkem. 31 És városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom, és nem lesz kedves nékem a ti jöllátul áldozatotok. 32 És elpusztítom ezt a földet, hogy álméltodonak rajta a ti ellenségeitek, a kik letélepednek ebbe. 33 Tittek pedig elszélezsztétek a pogány népek közé, és kivont fegyverrel úzettek titket, és pusztaságig lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. 34 Akkor örül a föld az ő szombatjainak az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. 35 Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivelhogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok. 36 A kik pedig megmaradnak közületek, azoknak szívébe gyávaságötöök az ő elleniségeiknek földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése, és futnak,

mintha fegyver elől futnának, és elhullanak, ha senki nem kergeti őket. 37 És egymásra hullanak, mint a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt. 38 És elvesztek a pogány népek között, és a ti ellenségeitek földje megemészt titeket. 39 A kik pedig megmaradnak közületek, ellenyednek az ő hamisságuk miatt a ti ellenségeitek földén, sőt az ő atyáknak hamissága miatt is azokkal együtt ellenyednek. 40 Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáknak hamisságát az ő hűtelensegükben, a melyelől hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. 41 Bizony én is ellenökre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmetéletben szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetésétékkel szenvédik: 42 Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem. 43 A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad tőlük, ők pedig békével szenvédik bűnöknek büntetését, azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megúltá lelkök az én rendeléseimet. 44 De mindamellett is, ha az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem meg őket, és nem útálon meg őket annyira, hogy mindenestől elveszítsem őket, felbontván velük való szövetségemet, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok. 45 Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött szövetségiről, a kiket kihoztam Egyiptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök legyenek nézik. Én vagyok az Úr. 46 Ezek a rendelések, a végzések és a törvények, a melyeket szerzett az Úr ő maga között és Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

27 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki fogadásul a te becslésed szerint való személyeket szentel az Úrnak: 3 Akkor, ha férfit kell becslened, húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. 4 Ha pedig asszony-személy az, harminc siklusra becsüljed. 5 Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. 6 Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig három ezüst siklusra. 7 Ha pedig hatvan esztendős és azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. 8 Ha pedig szegényebb az, mint te becsülted, akkor állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint becsülje azt a pap, a milyen módja van a fogadást tevőnek. 9 Ha pedig olyan barom az, a miből áldozni szoktak az Úrnak: minden, a mit az eféléből ád valaki az Úrnak, szent legyen. 10 Ne adjon mászt helyette, és ki ne cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványt jóért; de ha mégis kicsérélte, szent legyen. 11 Ha pedig valamely tiszttában barom az, a melyből nem vihetnek áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a pap elé. 12 És becsülje meg azt a pap akár jó, akár hitvány, és a mint becsüli a pap, úgy legyen. 13 Ha pedig meg akarja váltani, adjahozzá annak ötödrészét a te becsléseden felül. 14 És ha valaki az ő házát szenteli az Úrnak szentségül, azt is becsülje meg a pap: akár jó, akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli azt, úgy maradjon. 15 Ha pedig az, aki odaszentelte, megváltja az ő házát: akkor adjahoz a te becslésed szerint való árnak ötödrészét, és legyen az övé. 16 És ha valaki az ő mezei birtokából szentel valamit az Úrnak, akkor a mag szerint

bechsüld meg, a mely abba megy: egy hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra. 17 Ha a kürtölésnek esztendejétől szenteli oda az ő mezejét, a mint becsülted, úgy maradjon. 18 Ha pedig a kürtölés esztendje után szenteli oda az ő mezejét, a pap számítsa fel néki az árt az esztendők száma szerint, a melyek hátra vannak a kürtölés esztendejéig, és szállítassák le a te becslésed. 19 És ha meg akarja váltani a mezőt az, aki odaszentelte, akkor adjahoz azzal a földet, amelyet a kürtölésben szabadtul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely néki szentelt mező, papok birtokává legyen az. 20 Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha eladja azt a más valakinek, többé meg nem válthatja azt. 21 És az a föld, mikor a kürtölésnek esztendéjében felszabadul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely néki szentelt mező, papok birtokává legyen az. 22 Ha pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának mezejéből való, valaki az Úrnak szenteli: 23 Akkor számítsa fel néki a pap a te becslésed szerint való összeget a kürtölés esztendejéig, és adjahoz oda azt, a mire te becsülted, azon a napon szentségül az Úrnak. 24 A kürtölésnek esztendéjében visszaszál a mező arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. 25 minden becslésed pedig a szent siklus szerint legyen; húsz géra legyen a siklus. 26 Csak elsőszülöttet, a mely elsőszülött úgyis az Úré, azt ne szenteljen a baromfíelből senki; akár borjú akár bárány, az Úré az. 27 Ha pedig tiszttában baromból való az, váltsa meg a te becslésed szerint, és adjahozzá annak ötödrészét; ha pedig nem váltja meg, adassék el a te becslésed szerint. 28 De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak szentelt, minden abból a mije van, akár ember vagy barom, akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg se vältassék; minden, a mi teljesen néki szenteltetett, igen szentséges az Úrnak. 29 Senki, aki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek közül, meg ne vältassék, hanem halára adassék bizonyval. 30 A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. 31 És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adjahozzá annak ötödrészét. 32 És minden tizede a baromnak és juhnak, minden abból, a mi a vessző alatt átmegy, a tizedik az Úrnak legyen szentelve. 33 Ne tudakozódjék, ha jó-e vagy hitvány, és el se cserélje azt; de ha mégis elcserél az, akkor az, és a mit cserébe adott azért, szent legyen, és meg se vältassék. 34 Ezek azok a parancsolatok, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak a Sinai hegyen.

4 Mózes

1 Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a gyülekezet sárórában, a második hónapnak elsején, az Égyptom földéből való kijövetelők után a második esztendőben, mondván: **2** Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, minden férfiút főről főre, **3** Húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden, a ki hadba mehet Izráelben; számláljátok meg őket az ő seregök szerint, te és Áron. **4** És legyen veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből, mindenik feje legyen az ő atyá házának. **5** Ezek pedig a férfiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenból Elisúr, Sedeúrnak fia. **6** Simeonból Selúmiel, Surisaddainak fia. **7** Júdából Naasson, Amminádbnak fia. **8** Izsakhár ból Néthánéel, Suárnak fia. **9** Zebulonból Eliáb, Hélonnak fia. **10** József fiai közül: Efraimból Elisama, Ammihudnak fia; Manassésból Gámiel, Pédasurnak fia. **11** Benjáminból Abidán, Gideóni fia. **12** Dánból Ahiézer, Ammisaddai fia. **13** Áserból Págiel, Okránnak fia. **14** Gádból Eleásaf, Déhuelnek fia. **15** Naftaliból Akhira, Enárnak fia. **16** Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az ő atyok törzseinek fejei, Izráel ezereinek is fejei ők. **17** Maga mellé vevé azért Mózes és Áron a férfiakat, a kik név szerint is előszámláltattak vala. **18** És összegyűjték az egész gyülekezetet a második hónapnak első napján; és vállást tónak az ő születésőkről, az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb főről főre. **19** A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában. **20** Valának pedig Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **21** A kik megszámláltattak a Rúben törzséből: negyvenhat ezer és ötszáz. **22** Simeon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a neveknek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **23** A kik megszámláltattak Simeon törzséből: ötvenkilenc ezer és háromszáz. **24** Gád fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **25** A kik megszámláltattak Gád törzséből: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. **26** Júda fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **27** A kik megszámláltattak Júda törzséből: hetvennégy ezer és hatszáz. **28** Izsakhár fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **29** A kik megszámláltattak Izsakhár törzséből: ötvennégy ezer és negyszáz. **30** Zebulon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **31** A kik megszámláltattak Zebulon törzséből: ötvenhét ezer és negyszáz. **32** József fiaiból Efraim fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **33** A kik megszámláltattak Efraim törzséből: negyvenezér és ötszáz. **34** Manasse fiai közül

azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **35** A kik megszámláltattak Manasse törzséből: harminczkét ezer és kétszáz. **36** Benjámin fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **37** A kik megszámláltattak Benjámin törzséből: harmincöt ezer és negyszáz. **38** Dán fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **39** A kik megszámláltattak Dán törzséből: hatvankét ezer és hétszáz. **40** Áser fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **41** A kik megszámláltattak Áser törzséből: negyvenegy ezer és ötszáz. **42** A Naftali fiainak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető; **43** A kik megszámláltattak a Naftali törzséből: ötvenhárom ezer és negyszáz. **44** Ezek azok a megszámláltattak, a kiket megszámláltak Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú; egy-egy férfiú vala az ő atyáknak házanépéből. **45** Valának azéri mindenjára, a kik megszámláltattak az Izráel fiai közül az ő atyáknak háznépe szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb minden hadba mehető az Izráelben; **46** Valának mindenjára a megszámláltattak: hatszáz háromerz és ötszáz ötven. **47** De a léviták az ő atyáknak háznépe szerint nem számláltattak közéjük. **48** Mert szólt vala az Úr Mózesnek, mondván: **49** Csak a Lévi törzsét ne vedd számba, és azokat ne számlál Izráel fiai közé; **50** Hanem a lévitákat rendeld a bizonyos hajlékához, és minden edényéhez, és minden ahoz valóhoz; ők hordozzák a hajléket, és annak minden edényét, és ők szolgáljanak mellette, és a hajlék körül táborozzanak. **51** És mikor a hajléknak előbb kell indulni, a léviták szedék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a léviták állassák azt fel, az idegen pedig, a ki oda járul, meghaljon. **52** És tábort járanak Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója alatt, az ő seregeik szerint. **53** A léviták pedig tábort járanak a bizonyos hajléka körül, hogy ne legyen harag Izráel fiainak gyülekezetén; és megtartsák a léviták a bizonyos hajlékának őrizetét. **54** Cselekedének azért az Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

2 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **2** Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáik háznépének jeleivel járon tábort, a gyülekezet sátra körül járon tábort annak oldalai felől. **3** Így járanak pedig tábort: Keletre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme Naasson, Amminádáb fia. **4** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjai: hetvennégy ezer és hatszáz. **5** Mellette pedig tábort járón Izsakhár törzse, és Izsakhár fiainak fejedelme Néthánéel, Suárnak fia. **6** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjai: ötvennégy ezer és negyszáz. **7** Zebulon törzse, és Zebulon fiainak fejedelme Eliáb, Hélon fia. **8** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjai: ötvenhét ezer és negyszáz. **9** Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Júda táborában: száz nyolcvanhat ezer és negyszáz, az ő seregeik szerint. Ezek induljanak előre. **10** Rúben táborának zászlója legyen dél felől az ő seregeivel, és Rúben fiainak fejedelme Elisúr,

Sedeúr fia. 11 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenhat ezer és ötszáz. 12 Mellette pedig tábort járon Simeon törzse, és Simeon fiainak fejedelme: Selümiel, Surisaddai fia. 13 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenkilenc ezer és háromszáz. 14 Azután törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia. 15 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. 16 Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Rúben táborában: száz ötvenegy ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek másodszorra induljanak. 17 Azután induljon a gyülekezet sáorra, a léviták táborával, a táboroknak közepette: A miképen tábort járnak, a képen induljanak, kiki az ő helyén, az ő zászlója mellett. 18 Efraim táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé legyen, és Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. 19 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven ezer és ötszáz. 20 És ő mellette legyen Manasse törzse, és Manasse fiainak fejedelme Gámiel, Pédasur fia. 21 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczkét ezer és hétszáz. 22 Azután legyen Benjámin törzse és Benjámin fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia. 23 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczöt ezer és négyszáz. 24 Mindnyájan a kik megszámlálva voltak Efraim táborában, száz nyolczezer és száz az ő seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak. 25 Dán táborának zászlója legyen észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia. 26 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét ezer és hétszáz. 27 Mellette pedig tábort járon Áser törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págiel, az Okhrán fia. 28 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenegy ezer és ötszáz. 29 Azután legyen Naftáli törzse, és Naftáli fiainak fejedelme: Akhira, Enán fia. 30 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhárom ezer és négyszáz. 31 Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Dán táborában, száz ötvenhét ezer és hatszáz; utólijára induljanak az ő zászlók szerint. 32 Ezek Izráel fiainak megszámláltjai az ő atyáknak háznépei szerint; mindenájan, a kik megszámlálva voltak táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz hárômezer ötszáz és ötven. 33 De a léviták nem voltak számba véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az Úr Mózesnek. 34 És cselekedének Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen járanak tábort, az ő zászlók szerint, és úgy indulának, kiki az ő nemzetisége szerint, az ő atyáknak háznépe szerint.

3 Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai hegyen; 2 Ezek az Áron fiainak nevei: Az elsőszülött Nádáb, azután Abihu, Eleázár és Ithamár. 3 Ezek Áron fiainak, a felkenetett papoknak nevei, a kiket papi szolgálatra avattak fel. 4 De Nádáb és Abihu meghala az Úr előtt, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem valának nézik. Eleázár és Ithamár viselék azért a papságot, Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. 5 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 6 Hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki. 7 És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet ügyére a gyülekezet sáorra előtt, hogy végezhessék a hajlék körül való szolgálatot. 8 Ügyeljenek pedig a gyülekezet sátorának minden eszközére is, és Izráel fiainak ügyeire is, hogy végezhessék a hajlék körül való szolgálatot. 9 És adjad a lévitákat Áronnak és az ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. 10 Áront pedig és az ő fiait rendeld föléljök, hogy őrizzék az ő papságukat; és ha

idegen járulna oda, haljon meg. 11 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 12 Íme én kiválasztottam a lévitákat Izráel fiai közül, minden elsőszülött helyett, a mely az ő anyjának méhet megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a léviták enyém. 13 Mert enyém minden elsőszülött; a mikor megöltem minden elsőszülöttet Egyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben; akár ember, akár barom, enyém legyenek: én vagyok az Úr. 14 Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, mondván: 15 Számlálód meg Lévi fiait az ő atyáknak háznépe szerint, az ő nemzetiségek szerint; egy hónapostól fogva, és azon felül minden fineműt számlálj meg. 16 Megszámláláshoz ázert Mózes őket az Úr szava szerint, a miképen meghagyatott vala néki. 17 És ezek voltak a Lévi fiai az ő neveik szerint: Gerson, Kéhát és Mérári. 18 Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az ő nemzetiségek szerint: Libni és Simhi. 19 Továbbá a Kéhát fiai az ő nemzetiségek szerint: Amrám és Iczhár, Hebron és Uzzíel. 20 A Mérári fiai pedig az ő nemzetiségek szerint: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetiségei, az ő atyáknak háznépe szerint. 21 Gersontól valók a Libni nemzetisége és a Simhi nemzetisége; ezek a Gersoniták nemzetiségei. 22 Az ő megszámláltjaik, az egy hónapostól fogva és feljebb minden fineműnek száma szerint, az ő megszámláltjaik: hétezer és ötszáz. 23 A Gersoniták nemzetiségei a hajlék megett járanak tábort nyugot felől. 24 És a Gersoniták atyái háznépének fejedelme legyen Eliásáf, a Láel fia. 25 A Gerson fiainak tiszte pedig: ügyelni a gyülekezet sátorában, a hajlékra, a sáorra, annak takarójára, és a gyülekezet sáora nyilásának leplére. 26 Továbbá a pitvarnak szönyegeire, és a pitvar nyilásának leplére, a mely van a hajlékon és az oltáron körösökűr, és annak köteleire, és minden azzal járó szolgálatra. 27 Kéháttól való pedig az Amrám nemzetisége, az Iczhár nemzetisége, a Hebron nemzetisége és az Uzzíel nemzetisége: Ezek Kéhátnak nemzetiségei. 28 minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, nyolczezer és hatszázban valának a szenthelynek őrizői. 29 A Kéhát fiainak nemzetiségei a hajlék oldala mellett dél felől járanak tábort. 30 És a Kéhátiták nemzetégeknek, az ő atyái háznépének fejedelme legyen Elisáfán, Uzziélnak fia. 31 Az ő tisztek pedig, ügyelni a látára, az asztalra, a gyertyatartóra, az oltárokra és a szenthelynek edényeire, a melyekkel szolgálnak, és a takaróra, és minden azzal járó szolgálatra. 32 Továbbá a léviták fejedelmeinek fejedelme legyen Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre ügyelöknek előljárója. 33 Méráritól való a Makhli és Músi nemzetiségei; ezek a Mérári nemzetiségei. 34 Az ő megszámláltjaik pedig minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb: hétezer és kétszáz. 35 És a Mérári nemzetégeknek, az ő atyái háznépének fejedelme legyen Suriel, az Abihail fia; a hajléknak észak felől való oldala mellett járanak tábort. 36 A Mérári fiainak pedig tisztek legyen felügyelni: a hajlék deszkáira, annak reteszrúdaira, oszlopaira és annak talpaira, minden edényeire és minden azzal járó szolgálatra; 37 Továbbá a pitvar körül való oszlopokra és azoknak talpaira, szegére és köteleire. 38 A hajlék előtt keletre, a gyülekezet sátra előtt naptámadat felől, Mózes, Áron és az ő fiai járanak tábort, a kik felügyelnek a szenthely szolgálatára, és Izráel fiainak ügyeire; ha pedig idegen járulna oda, haljon meg. 39 A léviták minden megszámláltja, a kiket Mózes és Áron az Úr rendeleteire nemzetiségenként számláltak vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva és feljebb: huszonkét ezer. 40 És monda az Úr Mózesnek: Számlálód meg Izráel fiainak minden finemű elsőszülöttét, egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint

számláld meg őket. **41** És válaszd a lévitákat nékem (én vagyok az Úr) az Izráel fiai közül való minden elsősülött helyett; és a léviták barmait, Izráel fiai barmainak minden első fajzása helyett. **42** Megszámlálá azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az Úr, Izráel fiainak minden elsősülöttét. **43** És lón minden finemű elsősülött a nevek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, az ő megszámláltjaik: húszonkét ezer kétszáz és hetvenhárom. **44** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **45** Válaszd a lévitákat az Izráel fiai közül való minden elsősülött helyett; és a léviták barmait az ő barmaik helyett, és legyenek enyém a léviták. Én vagyok az Úr. **46** A mi pedig a kétszáz és hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felü vannak a lévitákon Izráel fiainak elsősülötté közül: **47** Végy öt-öt siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz géra egy siklus). **48** És add azt a pénzt Áronnak és az ő fiainak, váltságul a köztök lévő számelektiekért. **49** Bevezé azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik felül voltak a lévitáktól megváltottakon. **50** Izráel fiainak elsősülöttítől vevé be e pénzt: ezer háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. **51** És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ő fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr Mózesnek.

4 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **2** Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közül nemzetsegéenként, az ő atyjoknak háznépe szerint. **3** Harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősökig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy munkálkodjék a gyülekezet sátorában. **4** Ez a tisztök Kéhát fiainak a gyülekezet sátorában: a legszentségesebbekről való gondviselés. **5** Áron és az ő fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menjenek be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonyság látóját. **6** És tegyenek arra borzbőrből csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszínű ruhával felülről, és dugják belé a rúdjait is. **7** A szent kenyerek asztalát is borítsák be kékszínű ruhával, azon felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyheket, és az italáldozathoz való kancsókat, és ama szüntelen való kenyér is rajta legyen. **8** Azután borítsanak azokra karmazsinszínű ruhát, és takarják be azt borzbőrből való takaróval, és dugják belé a rúdjait is. **9** Vegyenek azután kékszínű ruhát, és takarják be a világításra való gyertyatartót és annak mécseit, hamvvevőit, hamutartót és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálnak körülte. **10** És tegyék azt és minden edényét borzbőrből csinált takaróba, és tegyék saroglyára. **11** Az aranyoltárt is borítsák be kékszínű ruhával, és takarják be borzbőrből csinált takaróval, és dugják belé a rúdjait is. **12** Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbőrből csinált takaróval, és tegyék a saroglyára. **13** Azután takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát. **14** És tegyék rá arra minden ő eszközét, a melyekkel szolgálnak azon: a szemes serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a medencéket, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből csinált takarót, és dugják belé a rúdjait is. **15** Ha pedig elvégezi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigyük azokat; de ne illessék a szenthelynek semmi edényét, hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a gyülekezet sátorában. **16** Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölgő szerekre, a szüntelen való ételáldozatra

és a ketetnek olajára; az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés. **17** Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: **18** A Kéhátiták nemzetsegének törzsét ne engedjelek kiirtani a léviták közül; **19** Hanem ezt miveljétek ő velük, hogy élejnek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. **20** Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak. **21** Szóla ezután az Úr Mózesnek, mondván: **22** Vedd számba a Gerson fiait is az ő atyjoknak háznépe szerint, az ő nemzetsegők szerint. **23** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősök számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. **24** Ez legyen munkájok a Gersoniták nemzetsegéinek a szolgálatban és a teherhordozásban: **25** Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát, annak takaróját és a borzbőrből csinált takarót, a mely rajta van felül, és a gyülekezet sátorára nyilásának leplét. **26** És a pitvar szőnyegeit, és a pitvar kapunyilásának leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörül vannak, azoknak köteleit, és az ő szolgálatjukhoz való minden edényt; és mindenkit, a mi tenni való azokkal, ők teljesítsék. **27** Áronnak és az ő fiainak beszéde szerint legyen a Gersoniták fiainak minden szolgálatjuk, minden terhökre és minden szolgálatjukra nézve; minden terhöket pedig az ő őrizetköre bízzátok. **28** Ez a Gersoniták fiai nemzetsegének szolgálatára a gyülekezet sátorában; az ő szolgálatuk pedig legyen az Áron pap fiának, Ithamárnak keze alatt. **29** A Mériári fiait is az ő nemzetsegéik szerint, az ő atyjoknak háznépei szerint számláld meg. **30** A harmincz esztendőstől és annál feljebb az ötven esztendősök számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgálatot végezzen a gyülekezet sátorában. **31** Ezek pedig, a mikre ügynöök kell a továbbvitelnél és a gyülekezet sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái, annak reteszrűdjai, oszlopai és talpai. **32** A pitvárnak is köröskörül való oszlopai és azok talpai, szegéi és kötelei, azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjukhoz való. Név szerint is megszámláljátok az edényeket, a mikre a továbbvitelnél ügynöök kell. **33** Ez legyen szolgálatuk a Mériári fiai nemzetsegéinek, a melylyel szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az Áron pap fiának vezetése alatt. **34** És megszámlálá Mózes és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták fiait, az ő nemzetsegők szerint és az ő atyjoknak háznépe szerint, **35** A harmincz esztendőstől és annál feljebb, az ötven esztendősök mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. **36** Vala pedig azoknak száma az ő nemzetsegéik szerint: kétezer hétszáz és ötven. **37** Ezek a Kéhátiták nemzetsegéinek megszámláltjai, mindenkit, a kik szolgálnak vala a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak parancsolata szerint, a Mózes keze által. **38** A Gerson fiainak száma az ő nemzetsegéik szerint, és az ő atyáknak háznépe szerint. **39** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősök mindenkit, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában. **40** Azoknak száma az ő nemzetsegők szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint: kétezer hatszáz és harmincz. **41** Ezek a Gerson fiai nemzetsegéinek megszámláltjai, a kik mindenjáran szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint. **42** A Mériári fiai nemzetsegéinek száma az ő nemzetsegéi szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint; **43** A harmincz esztendőstől és azon

felül az ötven esztendősig mindazok, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában; **44** Ezeknek száma az Ő nemzetiségeik szerint: háromezer és kétszáz. **45** Ezek a Mérári fiai nemzetiségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint, a Mózes keze által. **46** Mindnyájan a megszámláltatott lévíták, a kiket megszámlált Mózes és Áron, és Izráel fejedelmei az Ő nemzetiségeik és atyjoknak háznépe szerint; **47** A harminc esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig, a kik csak alkalmatosak a szolgálatra, a szolgálatnak gyakorlására, és a továbbvitelnél való szolgálatra a gyülekezetnek sátorában; **48** Ezeknek száma lóny nyolczezer ötszáz és nyolcvan. **49** Az Úrnak beszéde szerint számlálták meg őket a Mózes keze által kit-kit az Ő szolgálata szerint, és az Ő vinni való terhe szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt vala Mózesnek.

5 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Parancsol meg Izráel fiainak, hogy ūzzene ki a táborból minden poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, aki holttest miatt lett tisztálanná. **3** Üzzetek azt ki akár férfi, akár asszony, a táboron kívül ūzzetek őket, hogy tisztálanná ne tegyék az Ő táborukat, mivelhogy én közöttök lakozom. **4** És úgy cselekednék Izráel fiai, és kiúzék azokat a táboron kívül; a miképen meghagyta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai. **5** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **6** Szólj Izráel fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármi emberi bűnt követ el, a mely által hűtelenne válik az Úrhoz; az a lélek vétkessé lesz. **7** Vallja meg azért az Ő bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, a mit okozott, teljes értékében, azután toldja ahoz annak örödrészét, és adja annak, a kinek kárt tett. **8** Ha pedig nincs az embernek atyafia, a kinek megfizetné a kárt: a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az engeszelésre való koson kívül, a melyivel engeszelés téteket. **9** Izráel fiainak minden szent dolgaiból minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, a kihez viszik azt. **10** És kinek-kinek az Ő szenteltje a magáé legyen; a mit pedig kiki a papnak ád, azé legyen. **11** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **12** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha elhajol valakinek a felesége, és hűtelenne válik iránta; **13** És hál valaki Ő vele közöslüve, és az Ő feje előtt titok marad, és elrejtetik, hogy Ő megfertőzöttet; bizonyág pedig nincs ellene, sem a bűnön nem kapták; **14** De felgered Ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, mivelhogy az megfertőzöttet; vagy felgered Ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, jóllehet az meg nem fertőzöttet. **15** Akkor vigye a férfiú az Ő feleséget a paphoz; és vigye el azzal egütt az érette való áldozatot; egy efa árpalisznek tizedrészt; de ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra temjént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékeztet. **16** A pap pedig léptesse elő az asszonyt, és állassa Őt az Úr elő. **17** És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt a vízbe. **18** És állassa a pap az asszonyt az Úr elő és fejét meztelenítse meg az asszonynak, és tegye annak kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó keserű víz. **19** És eskesse meg Őt a pap, és ezt mondja az asszonynak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem hajtált tiszálanságra a te férjed mellett, ne ártson néked ez az átokhozó, keserű víz. **20** Ha pedig elhajtál a te férjed mellől, és megfertőztette magadat, és valaki közösült veled a

te férjeden kívül, **21** Miután megeskette a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az asszonynak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-példává a te néped között, megszászrasztván az Úr a te temporodat, és a te méhedenet dagadtá tévéni. **22** És menjen be az átokhozó víz a te belső részeidbe, hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a te temporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Amen! **23** És írja fel a pap ez átkokat levére, azután törölje le a keserű vizivel. **24** És itassa meg az asszonyt az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen Ő belé az átokhozó víz az Ő keserűségére. **25** Azután vegye el a pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot, és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és áldozzék azzal az oltáron. **26** És vegyen egy marokkal a pap az ételáldozatból emlékeztetőtől, és füstölgöttesse el az oltáron, és azután itassa meg az asszonyt az asszonyt. **27** És ha megitatta vele a vizet, akkor lészen, hogy, ha megfertőzette magát, és hűtelenne lett az Ő férjéhez, bemegy az az átokhozó víz Ő belé az Ő keserűségére, és megdagad az Ő méhe, és megszárad az Ő tempora, és az az asszony átokká lesz az Ő népe között. **28** Ha pedig nem fertőzette meg magát az asszony, hanem tisztá: akkor ártatlan, és termékeny lészen. **29** Ez a féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az Ő feje mellől, és megfertőzeti magát; **30** Vagy mikor valaki, a kiben felgered a féltékenység lelke annyira, hogy féltékenykedik a felesége; az Ő feleséget állítja az Úr elő. És cselekedjék vele a pap mind e törvény szerint. **31** És ártatlan lesz a férfi a bűntől, az asszony pedig viseli az Ő bűnének terhéit.

6 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Úrnak szentelje magát; **3** Bortól és részegítő italtól szakassza el magát; boreczetet és részegítő italból való eczetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlöt ne egyék. **4** Az Ő nazireusságának egész idején át semmit a félét ne igyék, a mi a szőlőtőről kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. **5** Az Ő nazireusi fogadásának egész idején, beretva az Ő fejet ne járja; míg be nem teljesednek a napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az Ő fejének hajfüriteit. **6** Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen. **7** Se attyának, se anyjának, se fiú- se leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor meghalnak, mert az Ő Istenének nazireusságára van az Ő fején. **8** Az Ő nazireusságának egész idejében szent legyen az Úrnak. **9** Ha pedig meghal valaki Ő nála hirtelenséggel, és megfertőzeti az Ő nazireus fejét: nyírja meg a fejét az Ő tisztlásának napiján, a hetedik napon nyírja meg azt. **10** A nyolcadik napon pedig vigyen két gerliczét vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának nyílásához. **11** És készítse el a pap egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul, és szerezzen néki engeszelést, a miért vétkezett a holttest miatt; és szentelje meg annak fejét azon napon. **12** És az Ő nazireusságának napjait szentelje újra az Úrnak, és vegyen az Ő vétkeért való áldozatul egy esztendős bárányt; az előbbi napok pedig essenek el, mert megfertőzette az Ő nazireusságát. **13** Ez pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az Ő nazireusságának ideje, vigyék Őt a gyülekezet sátorának nyílásához. **14** Ó pedig vigye fel az Ő áldozatját az Úrnak: egy esztendős, ép hím bárányt egészen égőáldozatul, és egy esztendős, ép nőstény bárányt bűnért való áldozatul, és egy ép kost hálaáldozatul. **15** Továbbá

egy kosár kovásztalan kenyeret, olajjal elegyített lánglisztből való lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, a hozzájok való étel- és itáláldozatokkal. **16** És vigye azokat a pap az Úr elő, és készítse el annak bűnéért való áldozatát és egészen égoáldozatát. **17** A kost is készítse el hálaadó áldozatul az Úrnak, a kosárban lévő kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az ahhoz való étel- és itáláldozatot is. **18** A nazireus pedig nyírja meg az ó nazireus fejét a gyülekezet sátorának nyilásánál, és vegye az ó nazireus fejének háját, és tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat alatt. **19** Vegye azután a pap a kosnak megfűtő lapoczkáját, és egy kovásztalan lepényt a kosáról, és egy kovásztalan pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána megnyírta az ó nazireus fejét. **20** És lóbálja meg a pap azokat áldozatul az Úr előtt; a papnak szenteltetett ez, a meglóbált szegyen és a felemelt lapoczkán felül. Azután igyék bort a nazireus. **21** Ez a nazireus törvénye, a ki fogadást tett, és az ó áldozata az ó nazireusságáért az Úrnak, azonkívül, a mihez módja van. Az ó fogadása szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ó nazireusságának törvénye szerint. **22** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **23** Szólj Áronnak és az ó fiainak, mondván: Így áldjátok meg Izráel fiát, mondván nézik: **24** Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. **25** Világosítási meg az Úr az ó orczáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. **26** Fordítsa az Úr az ó orczáját te reád, és adjon békességet néked. **27** Iggy tegyék az én nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam őket.

7 És lón, hogy a mely napon elvégezé Mózes a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: **2** Akkor előjövénék az Izráel fejedelmei, az ó atyok házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltakkal felügyelői: **3** És vivék az ó áldozatukat az Úr elő: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemrétt, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavívék azokat a sátor előbe. **4** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **5** Vedd el ó tölök, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévitáknak, mindeniknek az ó szolgálata szerint. **6** Elvev azért Mózes a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévitáknak. **7** Két szekeret és négy ökröt ada a Gerson fiainak, az ó szolgálatuk szerint. **8** Négy szekeret pedig és nyolc ökröt ada a Mériá fiainak, az ó szolgálatuk szerint, Ithamánnak, Áron pap fiának keze alá. **9** A Kéhát fiainak pedig semmit nem ada; mert a szentség szolgálata illette vala őket, a melyet válon hordoznak vala. **10** Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére valókat azon napon, a melyen az felkenetet, és vivék a fejedelmek az ó áldozatukat az oltár előbe. **11** És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ó áldozatát az oltár felszentelésére. **12** És vivé első napon az ó áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetéből. **13** Vala pedig az ó áldozata, egy ezüst tál, száz és harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **14** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **15** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égoáldozatul. **16** Egy kecskebak bűnér való áldozatul. **17** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb fiának áldozata. **18** Másodnapon vivé Néthanéel, Suárnak fia, Izsakhár nemzetének fejedelme. **19** Vive az ó

áldozatául egy ezüst tál, száz és harminc siklus súlyú, egy ezüst medencét, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **20** Egy arany csészét, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **21** Egy fiatal tulok, egy kost, egy esztendős bárány egészen égoáldozatul. **22** Egy kecskebakot bűnér való áldozatul. **23** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kost, öt bakot, öt bárányt, esztendősök. Ez Néthanéelnek a Suári fiának áldozata. **24** Harmadik napon a Zebulon fiainak fejedelme: Eliáb, Hélon fia. **25** Az ó áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **26** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú füstölgő szerekkel telve. **27** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égoáldozatul. **28** Egy kecskebak, bűnér való áldozatul. **29** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliábnak, Hélon fiának áldozata. **30** Negyedik napon a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak fia. **31** Az ó áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **32** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **33** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égoáldozatul. **34** Egy kecskebak bűnér való áldozatul. **35** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata. **36** Ötödnapon a Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. **37** Az ó áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **38** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **39** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égoáldozatul. **40** Egy kecskebak, bűnér való áldozatul. **41** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek, Surisaddai fiának áldozata. **42** Hatodnapon a Gád fiainak fejedelme: Éliásáf, a Dehuél fia. **43** Az ó áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **44** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **45** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égoáldozatul. **46** Egy kecskebak bűnér való áldozatul. **47** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ellásáfnak, Dehuél fiának áldozata. **48** Hetednapon az Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, az Ammihúd fia. **49** Az ó áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **50** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **51** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égoáldozatul. **52** Egy kecskebak bűnér való áldozatul. **53** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elísámnak, Ammihúd fiának áldozata. **54** Nyolcadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél, Pédasúr fia. **55** Az ó áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **56** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **57** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égoáldozatul. **58** Egy kecskebak bűnér való áldozatul. **59** Hálaadó áldozatul pedig két ökrőr, öt

kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Gámlélnak, a Pédasúr fiának áldozata. **60** Kileczednapon a Benjámin fiainak fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. **61** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **62** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **63** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **64** Egy kecskebak búnéről való áldozatul. **65** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata. **66** Tizedik napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai fia. **67** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **68** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **69** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **70** Egy kecskebak búnéről való áldozatul. **71** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahiézernek, az Ammisaddai fiának áldozata. **72** Tizenegyedik napon az Áser fiainak fejedelme: Págjel, Okrán fia. **73** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **74** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **75** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **76** Egy kecskebak búnéről való áldozatul. **77** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Págjelnak, Okrán fiának áldozata. **78** Tizenkettédik napon a Naftali fiainak fejedelme: Ahira, Enán fia. **79** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **80** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **81** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **82** Egy kecskebak búnéről való áldozatul. **83** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahirának, az Enán fiának áldozata. **84** Ez volt az áldozat az oltár felszentelésére, a napon, a melyen felkenetett, az Izráelnek fejedelmeitől. Tizenkét ezüst tál, tizenkét ezüst medencze, tizenkét arany csésze. **85** Száz és harmincz siklus súlyú vala egy ezüst tál, egy ezüst medencze pedig hetven siklus súlyú; az edények minden ezüstje: kétézer négyszáz siklus, a szent siklus szerint; **86** Tizenkét arany csésze, füstölő szerekkel, tíz-tíz siklus súlyú vala egy-egy csésze, a szent siklus szerint: A csészeknek minden aranya: száz húsz siklus. **87** Az egészen égőáldozatra való minden barom: tizenkét tulok, tizenkét kos, esztendős bárány tizenkettő, a hozzájok való ételáldozatokkal, és tizenkét kecskebak búnéről való áldozatul. **88** A hálaadó áldozatra való minden barom pedig: huszonnegy tulok, hatvan kos, hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez volt az oltár felszentelésére való áldozat, minekutána felkenet volt. **89** Mikor pedig bemegy vala Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallja vala annak szavát, a ki szól vala vele a fedél felől, amely van a bizonyság látóján, a két Kérub közül; és szól vala vele.

8 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod a mécseket, a gyertyatartó elé világítson a hétkrémes. **3** És úgy cselekedék Áron, és úgy raká fel mécseit, hogy a gyertyatartónak ellenébe tegyenek

világosságot, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **4** A gyertyatartó pedig ilyen alkotású: vert aranyból vala minden a szára, minden a virágá: vert mű az; ama forma szerint, a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték a gyertyatartót. **5** Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: **6** Vedd a lévitákat Izráel fiai közül, és tisztitsd meg őket. **7** Így cselekedjél pedig velük, hogy megtisztitsd őket: hintsd reájok a tisztlás vizét, és az egész testöket beretválják meg, és mossák meg ruháikat, hogy tiszták legyenek. **8** Azután vegyenek egy fiatal tulokt és hozzávaló ételáldozatul olajjal elegyített lisztlángot; egy másik fiatal tulok pedig vegyenek búnéről való áldozatul. **9** Akkor vidd a lévitákat a gyülekezet sátra elő, és gyűjtsd egybe Izráel fiainak egész gyülekezetét. **10** Ezután vidd a lévitákat az Úr elő, és Izráel fiai tegyék kezeiket a lévitákrá. **11** Áron pedig lóbálja meg a lévitákat, áldozatul az Úr előtt, Izráel fiai részéről, hogy szolgájanak az Úr szolgálatában. **12** A léviták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére; azután készítsd el az egyiket búnéről való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az Úrnak, a lévitákért engesztelésül. **13** És állassad a lévitákat Áron elő, és az ő fiai elő, és lóbáld meg őket áldozatul az Úrnak. **14** És válaszd külön a lévitákat Izráel fiai közül, hogy a léviták legyenek az enyeim. **15** És azután menjenek el a léviták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztitsd meg őket, és lóbáld meg őket áldozatul. **16** Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közül; minden azok helyett, a kik az ő anyjok méhét megnyitják; Izráelnek elsőszülöttje helyett vettem őket magamnak. **17** Mert enyém minden elsőszülött Izráel fiai között, emberből és baromból; a naptól fogva, hogy megöltem minden elsőszülöttöt Égyiptom földén, magamnak szenteltem azokat. **18** A lévitákat pedig minden elsőszülött helyett vettem magamnak Izráel fiai között. **19** És odaadtam a lévitákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izráel fiai közül, hogy Izráel fiainak tisztében járjanak a gyülekezet sátorában, és hogy engesztelést végezzenek Izráel fiaiért, és ne legyen Izráel fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izráel fiai. **20** Úgy cselekedék azért Mózes és Áron, és Izráel fiainak egész gyülekezete a lévitákkal; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek a léviták felől, mindenazt úgy cselekedék ő velük Izráel fiai. **21** És megtisztíták magokat a léviták, és megmosák ruháikat, és meglóbálja őket Áron áldozatul az Úr előtt, és engesztelést szerze nékik Áron, hogy tisztákká tegye őket. **22** Azután pedig bemenének a léviták, hogy végezzék az ő szolgálatukat a gyülekezetnek sátorában Áron előtt és az ő fiai előtt; a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek a léviták felől, akképen cselekednének velük. **23** Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **24** Ez is a lévitákrá tartozik: Huszonöt esztendős korától fogva és azon felül, menjene be, hogy szolgálatot teljesítsen a gyülekezet sátorának szolgálatában. **25** Ötven esztendős korától pedig lépj ki a szolgálatnak soráról, és ne szolgáljon többé. **26** Hanem segítse az ő atyafait a gyülekezet sátorában, hogy azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot ne teljesítsen. E képen cselekedjél a lévitákkal az ő szolgálatukban.

9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában, az Égyiptom földéből való kijövetelöknek második esztendőjében, az első hónapban, mondván: **2** Izráel fiai pedig készítsek el a páskhát a maga idejében. **3** E hónapnak tizenegyedik napján, esténen készítsek el azt a maga idejében. minden ő rendtartása szerint, és minden ő szertártása szerint készítések el azt. **4** Szóla azért Mózes Izráel fiainak, hogy készíték el a páskhát. **5** És elkészíték a páskhát az első hónapban, a hónapnak tizenegyedik napján esténen, a Sinai pusztájában; minden úgy cselekednének Izráel

fiai, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 6 Valának pedig némelyek, a kik tisztálatlanok valának holtember illetése miatt, és nem készítheték meg a páskhát azon a napon: járulának azért Mózes elé és Áron elé azon a napon. 7 És mondának azok az emberek néki: Mi tisztálatlanok vagyunk holtember illetése miatt; miért tiltatunk meg, hogy ne vigyünk áldozatot az Úrnak a maga idejében Izráel fiai között? 8 És monda nékik Mózes: Legyetek veszteseg, míglen megértem: mit parancsol az Úr ti felöltek? 9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 10 Szól Izráel fiainak, mondván: Ha valaki holtember illetése miatt tisztálatlan, vagy messze úton leend közületek, vagy a ti utódaitok közül, mindenkor készítse páskhát az Úrnak. 11 A második hónapnak tizenegyedik napján, estennen, készítsek el azt; kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyé meg azt. 12 Ne hagyjanak meg abból semmit reggelig, és annak csontját meg ne törjék; a páskhának minden rendtartása szerint készítsek el azt. 13 A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és elmulasztja a páskhát elkészíteni: írtassék ki az ilyen az ő népe közül; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel annak idejében; viselje az ilyen ember az ő bűnének terhét. 14 Hogyha pedig jövevény tartózkodik köztetek, és páskhát készít az Úrnak, a páskhának rendtartása szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy rendtartástok legyen néktek, mind a jövevénynek, mind a föld lakosának. 15 A hajlék felállításának napján pedig befedeze a felhő a hajléket, a bizonyság sátorát; és este a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig. 16 Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázatja éjjel. 17 Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a sátorról, azonnal elindulnak vala Izráel fiai; és azon a helyen, ahol a felhő megáll vala, ott ütnek vala táborot Izráel fiai. 18 Az Úr szava szerint mennek vala Izráel fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; mind addig, míg a felhő áll vala a hajlékon, táborban maradnak vala. 19 Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon, akkor is megtartják vala Izráel fiai az Úr rendelését, és nem indulának. 20 Megesék, hogy a felhő kevés napon át lön a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint maradnak vala táborban, és az Úr szava szerint indulnak vala. 21 Megesék, hogy a felhő estétől fogva ott lön reggelig; mikor azért reggel a felhő felszáll vala, akkor indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel lön ott; mikor azért a felhő felszáll vala, ők is indulának. 22 Vagy két napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig lön ott; a meddig késik vala a felhő a hajlékon, vesztegélvén azon, táborban maradnak vala Izráel fiai is, és nem indulnak vala tovább; mikor pedig az felszáll vala, ők is indulnak vala. 23 Az Úr szava szerint járnak vala tábor, és az Úr szava szerint indulnak vala. Az Úrnak rendelését megtartják vala, az Úrnak Mózes által való szava szerint.

10 Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Csináltass magadnak két kúrtöt, vert ezzüstből csináltasd azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a táborok megindítására. 3 És mikor megfújják azokat, gyűljön te hozzád az egész gyülekezet, a gyülekezet sátorának nyílása elé. 4 Ha csak egyet fújnak meg, akkor gyűjjenek hozzád a fejedelmek, Izráel ezerinek fejei. 5 Ha pedig riadót fújtok, akkor induljon azok tábora, a kik napkelet felől táboroznak. 6 Mikor pedig másodszor fújtok riadót, akkor induljon azok tábora, a kik dél felől táboroznak. Riadót fújjanak azok indulására. 7 Mikor pedig összegyűjtitek a gyülekezetet, egyszerűen körtöljetek, és ne fújhatok riadót. 8 A kúrtöket pedig Áron fiai, a papok fújják; és legyen ez néktek

örökkelvő rendtartás a ti nemzetiségeitek között. 9 És mikor viadalra mentek a ti földetekben, a titeket háborító ellenségeket ellen, akkor is azokkal a kúrtökkel fújhatok riadót, és emlékezetben lesztek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti ellenségeitektől. 10 A ti vígasságoknak napján, és a ti ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fújhatok meg a kúrtöket, a ti egészen égőáldozataitokra, és a ti háláldozatitokra: és lesznek néktek emlékezetetől a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Vala pedig a második esztendőben a második hónapban, a hónapnak huszadik napján, felszáll a felhő a bizonyos hajlékáról. 12 És elindulának Izráel fiai az ő menésnek rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Páran pusztájában. 13 Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. 14 Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregi szerint; és az ő seregének feje vala Naasszon, az Amminádáb fia. 15 Az Izsakhár fiai törzséből való seregnak feje pedig Néthanéel vala, Suárnak fia. 16 És a Zebulon fiai törzséből való seregnak feje vala Eliáb, Hélonnak fia. 17 És elbontatván a hajlék, elindulának Gersonnak és Mérárinak fiai, a hajlék hordozói. 18 Azután indul a Rúben táborának zászlója az ő seregeik szerint, és az ő seregénék feje vala Elisur, Sedeúrnak fia. 19 A Simeon fiai törzséből való seregnak feje pedig Selúmiel, Surisaddainak fia. 20 És a Gád fiai törzséből való seregnak feje vala Eliásáf, Dehuélnek fia. 21 Elindulának a Kéhátiták is, a szentség hordozói, és amazok felállíták vala a hajléket, míg ezek oda jutnak vala. 22 Azután elindul a Efraim fiai táborának zászlója az ő seregi szerint, és az ő seregnek feje vala Elísáma, Ammihúdnak fia. 23 A Manasse fiai törzséből való seregnak feje vala Gámlíi, Pédasúrnak fia. 24 A Benjámin fiai törzséből való seregnak feje vala Abidán, Gideóninak fia. 25 Utolszor indul el a Dán fiai táborának zászlója, mint az egész tábornak utócsapata az ő seregi szerint; és az ő seregénék feje vala Ahiézer, az Ammisaddai fia. 26 Az Áser fiai törzséből való seregnak pedig feje vala Págiel, Okhrának fia. 27 És a Naftali fiai törzséből való seregnak feje vala Akhira, az Enán fia. 28 Ilyen vala Izráel fiainak menetele az ő seregeik szerint: ekképen mentek. 29 Monda pedig Mózes Hóbábnak, a ki fia vala a Midiánból való Reuélnek, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót igért Izráelnek. 30 Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én rokonaim közé megyek. 31 És monda Mózes: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nékünk szemünk gyanánt. 32 És ha eljösz velünk, a mi jót cselekszik velünk az Úr, közölkük azt veled. 33 Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapi járásnýira, és az Úr szövetségének ládája megyen vala ő előttök háromnapi járásnýira, hogy kiszemelje nékik: hol kelljen megszállaniok. 34 És az Úr felhője vala ő rajtuk nappal, mikor elindulának a táborból. 35 Mikor pedig el akarták indítani a látót, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram, és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a te gyűlölöid. 36 Mikor pedig megáll vala, ezt mondja vala: Fordul vissza Uram Izráelnek tízezerszer való ezereihez.

11 És lön, hogy panaszolkodék a nép az Úr hallására, hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr, és haragra gerjede, és felgyullada ellenök az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét. 2 Kiáltja azért a nép Mózeshez, és könyörge Mózes az Úrnak, és megsünék a tűz. 3 És nevezé azt a helyet Thaberának;

mert felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze. **4** De a gyülevezs nép, a mely kötök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai is újra sírákozni kezdének, és mondának: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? **5** Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettűn Égyptomban ingeny, az ugorkára és dinnyékre, a párhagymára, vereshagyomára és a foghagymára. **6** Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb mint manna. **7** (A manna pedig olyan vala mint a kórián drum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak színe. **8** Kirom vala pedig a nép, és szedik vala a mannát, és őrlik vala kézimalmokban, vagy megtörök vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé. **9** Mikor pedig a harmat leszáll vala a táborra éjjel, a manna is mindjárt leszáll vala arra.) **10** És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő nemzetisége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt; és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszik az Mózesnek. **11** És monda Mózes az Úrnak: Miért nyomorítad meg a te szolgádat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez egész népnek terhét én reám vetéd? **12** Avagy tőlem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szülitem-e őt, hogy azt mondod nékem: Hordozd őt a te kebleden, a miképen hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely felől megesküdtél az ő atyáinak? **13** Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám sírnak, mondván: Adj nékünk húst, hadd együnk! **14** Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert erőm felett van. **15** Ha így cselekszel velem, kérlek ölj meg engemet, ölj meg ha kedves vagyok előttem, hogy ne lássam az én nyomorúságomat. **16** Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak elöljárói, és vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled. **17** Akkor alá szállók, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem ő beléjök, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad. **18** A népnek pedig mondd meg: Készítétek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? mert jobban vala nékünk dolgunk Égyptomban. Azért az Úr ád néktek húst és enni fogtok. **19** Nem csak egy napon esztek, sem két napon, sem öt napon, sem tíz napon, sem húsz napon; **20** Hanem egy egész hónapig, mígnen kijön az orrotokon, és útátalossá lesz előttek; mivelhogy megvetették az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok ő előtte mondván: Miért jöttünk ide ki Égyptomból? **21** És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép, a mely között én vagyok, és te azt mondod: Húst adok nékik, és esznek egy egész hónapig?! **22** Nemde juhok és ökrök vágattatnak-e nékik, hogy elég legyen nékik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtötték-e nékik, hogy elég legyen nékik? **23** Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak keze? Majd meglátod: beteljesedék-e néked az én beszédem vagy nem? **24** Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszédet, és összegyűjte hetven férfiút a nép vénei közül, és állatá őket a sátor körül. **25** Akkor leszállva az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakasztva abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtuk a lélek, menten prófétálának, de nem többé. **26** Két férfiú azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összeirottak közül valók, de nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prófétálának a táborban. **27** Elfutamodék

azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban. **28** Akkor felele Józsue, a Nún fia, Mózes szolgája, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket! **29** És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgókodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjük. **30** Ezután visszatér Mózes a táborba, ő és az Izráel vénei. **31** És szél jöve ki az Úrtól, és hoza fűrjelet a tengertől, és bocsátja a táborra egynapi járásnýira egy felől, és egynapi járásnýira más felől a tábor körül, és mintegy két sing magasságnyira a földnek színén. **32** Akkor felkelte a nép és azon az egész napon, és egész éjjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak fűrjelet, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tíz hómert, és kiteregeték azokat magoknak a tábor körül. **33** A hús még foguk között vala, és meg sem emésztték vala, a mikor az Úrnak haragja felgerjede a népre és megveré az Úr a népet igen nagy csapással. **34** És elnevezék azt a helyet Kibrot-thaavának: mert ott temeték el a mohó népet. **35** Kibrot-thaavától elméne a nép Haseróthba; és ott valának Haseróthban.

12 Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a kúrsita asszony miatt, a kit feleségül vőn, mert kúrsita asszonyt vett vala feleségül. **2** És mondának: Avagy csak Mózes által szólott-e az Úr? avagy nem szólott-e mi általunk is? És meghallá az Úr. **3** (Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden emberrel inkább, a kik e föld színén vannak.) **4** Mindjárt monda azért az Úr Mózesnak, Áronnak és Miriánnak: Menjetek ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és kimenének ők hárman. **5** Akkor leszálla az Úr felhőnek oszlopában, és megállá a sátornak nyílásánál; és szólítá Áront és Miriámot, és kimenének mindenketten. **6** És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álonban szólok azzal. **7** Nem így az én szolgámmal, Mózessel, a ki az én egész házamba hív. **8** Szemtől szembe szólok ő vele, és nyilvánvaló látásban; nem homályos beszédek által, hanem az Úrnak hasonlatosságát látna. Miért nem feltételek hát szólani az én szolgám ellen, Mózes ellen? **9** És felgyullada az Úr haragja ő reájok, és elménye. **10** És a felhő is eltávozik a sátor felüli, és íme Miriám poklos vala, fejér mint a hő; és rátekinte Áron Miriáma, és íme poklos vala. **11** Monda azért Áron Mózesnek: Kérlek Uram, ne tulajdonitsad nékünk e bűnt; mert bolondul cselekedtünk és vétkeztünk! **12** Kérlek, ne legyen olyan Miriám mint a holt, a melynek húsa félíg megemésztetik, mikor kijő az ő anyjának méhéről. **13** Kiáltta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt! **14** Az Úr pedig monda Mózesnek: Ha csak az atya pököt volna is az ő orczájára, avagy nem kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesztessék ki hét napig a táboron kívül, és azután hívassék vissza. **15** Kirekeszték azért Miriám a táboron kívül hét napig. És a nép nem indulva tovább, míg vissza nem hívaték Miriám. **16** Azután pedig elindula a nép Haseróthból, és tábort ütének Párán pusztájában.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Küldj férfiakat, hogy kérmelek meg a Kanaán földét, a melyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáinknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjétek, mind olyat, a ki főember közöttök. **3** Elküldé azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindenjában főemberek valának Izráel fiai között. **4** Ezek pedig azoknak nevei: A Rúben nemzetsegéből Sámmua, a Zakhúr fia. **5** A Simeon nemzetsegéből Safát, a Hóri fia. **6** A Júda nemzetsegéből Káleb, a Jefunné fia. **7** Az Izsakhár

nemzetsegéből Igál, a József fia. 8 Az Efraim nemzetsegéből Hósea, a Nún fia. 9 A Benjámin nemzetsegéből Pálthi, a Rafú fia. 10 A Zebulon nemzetsegéből Gaddiel, a Szödi fia. 11 A József nemzetsegéből, a Manasse nemzetsegéből Gaddi, a Szűzsi fia. 12 A Dán nemzetsegéből Ammiél, a Gemálli fia. 13 Az Áser nemzetsegéből Szenthűr, a Mikaél fia. 14 A Naftáli nemzetsegéből Nahbi, a Vofszi fia. 15 A Gád nemzetsegéből Géuel, a Mákhí fia. 16 Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött Mózes a földnek megkémlelésére. És nevezé Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsuénak. 17 És mikor elküldé őket Mózes a Kanaán földének megkémlelésére, monda nézik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. 18 És nézzétek meg a földet, hogy milyen az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az vagy sok? 19 És milyen a föld, a melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány, és milyenek a városok, a melyekben lakozik: táborokban vagy erősségekben lakozik-é? 20 És milyen a föld: kövér-é az, vagy sovány; van-é abban előfa vagy nincs? És legyetelek bátorságosok, és szakaszszatok a földnek gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlőszendülés napjai valának. 21 Felmenének azért, és megkémlelik a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, a hol Hamáthba mennek. 22 És felmenének dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmai, az Anák fiai: (Hebron pedig hét esztendővel építették előbb, mint az égyiptomi Czoán). 23 Mikor pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfűrttel, és ketten vivék azt rúdon; és a gránátalmákból és a figékből is szakasztának. 24 Azt a helyet elnevezék Eskol völgyének; a szőlőfűrtér, a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. 25 És visszatérének a föld megkémleléséből negyven nap mulva. 26 És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Páran pusztájába, Kádesbe; és hirt vivének nézik és az egész gyülekezetnek, és megmutaták nézik a földnek gyümölcsét. 27 Így beszélnek néki, és ezt mondák: Elmentünk vala arra a földre, a melyre küldöttél vala minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! 28 Csakhogy erős az a nép, a mely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. 29 Amálek lakik a dél felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. 30 És jöllehet Káleb csendesíté a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondja vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk azzal; 31 Mindazáltal a férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják vala: Nem lehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. 32 És rossz híret vivék annak a földnek, a melyet megkémleltek volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, a melyen általmentük, hogy megkémleljük azt, a mely megemészti az ő lakoit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szálas emberekből áll. 33 És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valának a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valának.

14 És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán. 2 És mindenjában zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nézik az egész gyülekezetet: Vajha megholtunk volna Égyptomb földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! 3 Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hullunk el? feleségeink és a kicsinyeink

prédára legyenek? Nem jobb volna-é nékünk visszatérünk Égyptomba? 4 És mondának egymásnak: Szerezzünk előtünk járót, és térijünk vissza Égyptomba. 5 Akkor arczzal leborulának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész közisége előtt. 6 Józsue pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kémlélei közül valók valának, meghasogaták ruhákat. 7 És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld. 8 Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nékünk adjá azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. 9 Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népével; mert ő nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük! 10 Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezze őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fíanak. 11 És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nékem, mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök? 12 Megverem őket döghalállal, és elveszem őket; téged pedig nagy néppé teszlek, és ő nálánál erősebb. 13 És monda Mózes az Úrnak: Ha meghallják az égyptombeliek (mert közülök hoztad fel e népet a te hatalmad által): 14 Elmondják majd e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelenteted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és felhőszlopban jársz te ő előttők nappal, éjjel pedig tűzoszlopban. 15 Hogyha mind egyig elveszted e népet, így szólanak majd e népek, a melyek hallották a te híredet, mondván: 16 Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől megesküdött nézik, azért öldöste le őket a pusztában. 17 Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, a miképen szólottál, mondván: 18 Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmaságával, megbocsát hamiságot és vétket, de a bűnöst nem hagyja bűntelenül; megbünteti az atyák álnokságát a fiakban harmad és negyed ízügen. 19 Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmaságod nagy volta szerint, a miképen megbocsátottál e népknek Égyptomtól fogva mind eddig. 20 És monda az Úr: Megkegyelmeztem a te beszéded szerint. 21 De bizonnal élek én, és betölty az Úr dicsősége az egész földet. 22 Hogy mindenek az emberek, a kik látták az én dicsőségemet és csudáimat, a melyeket cselekedtem Égyptomban és a pusztában, és megkísértettem engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: 23 Nem látták meg azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáknak; senki nem láttá azzt közölk, a kik gyalázta engem. 24 De az én szolgámat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, a melyre bement vala, és örökségül bírja azt az ő magya. 25 De Amálek és Kananeus lakik a völgyben; holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. 26 Szóla annakfelettese az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 27 Meddig tűrek e gonosz gyülekezetnek, a mely zúgolódik ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! 28 Mond meg nézik: Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim hallására! 29 E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindenek, a kik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, a kik zúgolódtatok ellenem. 30 És nem mentek be arra a földre, a melyre nézve felelemtem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titeket; Kálebet, a Jefunné fiait és Józsuet, a Nún fiait kivéve. 31 De

kicsinyeiteket, a kik felől azt mondattak, hogy prédára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet megúltáltatok. **32** A ti holttesteitek azért a pusztában hullanak el. **33** A ti fiaitok pedig, mint a pásztorok, bujdosnak a pusztában negyven esztendeig, és viselik a ti paráználkodásítoknak büntetését, míglen megemésztenek a ti holttesteitek a pusztában. **34** A napok száma szerint, a melyeken megkémleltétek a földet, (tudniliuk negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságoknak büntetését, és megismeríték az én elfordulásomat. **35** Én, az Úr, szóltamm. Bizonyára ezt mívelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztenek meg, és ugyanott halnak meg. **36** A férfiak azért, a kiket elküldött vala Mózes a földnek megkémleléseré, és visszatérénél és felzúdíták ellene az egész gyülekezetet, rossz hírt terjeszтvén arról a földről: **37** Azok a férfiak azért, a kik rossz hírt terjeszтnék a földről, meghalának az Úr előtt csapás által. **38** Csaк Józsué, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, maradának életben ama férfiak közül, a kik mentek vala a földet megkémlelni. **39** A mint pedig elbeszél Mózes és beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen keserge. **40** És felkelének reggel, és felmenének a hegy tetejére, mondván: Íme készek vagyunk elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk. **41** És monda Mózes: Miért hágjátok át ilyen módon az Úr akaratát, holott nem sikerülhet az nétek. **42** Fel ne menjetek, mert nem lesz közöttetek az Úr, hogy el ne hulljatok a ti ellenségeitek előtt. **43** Mert az Amálek és a Kananeus von ott előttek, és fegyver által hulltok el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz az Úr veletek. **44** Mindazáltal merészkednék felmenni a hegy tetejére; de az Úr szövetségének látája és Mózes meg mozdulának a táborból. **45** Alászállá azért az Amálek és a Kananeus, a ki lakik vala azon a hegyen, és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

15 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mond ki: Mikor bementek a ti lakó földetekre, a melyet én adok nétek. **3** És tűzaldozatot akartok készíteni az Úrnak, egészen égő- vagy véres áldozatot, vagy fogadás teljesítése végett, vagy szabadakarat szerint, vagy a ti ünnepiteken, hogy tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítsetek az Úrnak: **4** Akkor, a ki áldozza az ő áldozatját, vigyen az Úrnak ételáldozatul egy tizedrész efa lisztlángot, egy negyedrész hin olajjal elegyítve. **5** Itálaldozatul pedig egy negyedrész hin bort adj az egészen égő- vagy véres áldozathoz egy-egy bárány mellé. **6** Vagy ha kossal áldozol, készíts ételáldozatul két tizedrész efa lisztlángot megelegyítve egy hin olajnak harmadrészével; **7** Itálaldozatul pedig egy hin bornak harmadrészét. Így viszel az Úrnak jóillatú áldozatot. **8** Hogyha fiatal tulokat akarsz készíteni egészen égő- vagy véres áldozatul fogadás teljesítése végett, vagy hálááldozatul az Úrnak: **9** Akkor vigy a fiatal tulokkal egyetemben ételáldozatul három tizedrész efa lisztlángot, megelegyítve egy hin olajnak felével. **10** Itálaldozatul pedig vigy fel fél hin bort; kedves illatú tűzaldozat ez az Úrnak. **11** Ekképpen cselekedjetek mindenik ökörnél, mindenik kosnál, minden juhoknak, minden kecskénak bárányainál. **12** A barnok száma szerint, a melyeket áldozatra készítetek: így cselekedjetek mindenikkal, az ő számok szerint. **13** minden benszüllött így cselekedjék ezekkel, hogy kedves illatú tűzaldozatot vigyen az Úrnak. **14** Ha pedig jövevény tartózkodik nálatok, vagy lesz közöttetek a ti nemzetiségeitek szerint, és kedves illatú tűzaldozatot készít az Úrnak: a miképen ti cselekesztek, a

képen cselekedjék az is. **15** Óh, község! nétek és a köztetek lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény legyen a ti nemzetiségeiteknél, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. **16** Egy törvényetek legyen, és egy szabályotok nétek és a jövevények, a mely közöttetek lakkik. **17** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **18** Szólj Izráel fiainak, és mond meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyre én viszlek be titeket: **19** Akkor, ha majd esztek a földnek kenyeréből, adjatok felemelt áldozatot az Úrnak. **20** A ti tézsztákat zsengéjét lepényként mutassátok fel áldozatul; mint a széruől felemelt áldozatot, úgy mutassátok fel azt. **21** A ti tézsztákat zsengéjéből adjatok az Úrnak felemelt áldozatot, a ti nemzetiségeitek szerint. **22** És ha megtévelyedtek, és nem cselekszik meg mind e parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek; **23** Mind azokat, a melyeket parancsolt az Úr nétek Mózes által, az naptól fogva, a melyen parancsolta azokat az Úr, és azután a ti nemzetiségeiteknek is: **24** Akkor, hogya a gyülekezet tudtán kívül esik a tévedés, az egész gyülekezet áldozzék egy fiatal tulok egészen égóáldozatul, kedves illatul az Úrnak, és étel- és itálaldozatot is hozzá szokás szerint, és egy kecskebakt bünér való áldozatul. **25** És végezen engesztelest a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért, és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt az; ők pedig vigyék be az ő áldozatjokat tűzaldozatul az Úrnak, és a bünér való áldozatokat az Úr elől az ő tévedésükért. **26** És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és a közöttök tartózkodó jövevények; mert az egész nép tévedésben volt. **27** Hogyha csak egy ember vétkezik tévedésből: áldozzék egy esztendős kecskét bünér való áldozatul. **28** A pap végezen engesztelest azért a tévedő emberért, aki tévedésből vétkezett az Úr előtt, és ha engesztelest szerez néki, megbocsáttat néki. **29** A benszüllöttnek Izráel fiai között és a jövevények, a ki közöttök tartózkodik: egy törvényetek legyen nétek a felől, aki tévedésből cselekszik. **30** De a mely ember felemelt kézzel cselekszik, akár benszüllött akár jövevény, az Urat illeti az szidálommal, vágassék ki azért az az ő népe közül; **31** Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassék az az ember, az ő hamisága legyen ő rajta. **32** Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találnak egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. **33** És elivék azt, a kik találták vala azt fát szedegetni, Mózeshez és Áronhoz és az egész gyülekezethez. **34** És őrizet alá adák azt, mert nem vala kijelentve, mit kelljen vele cselekedni. **35** És monda az Úr Mózesnek: Halálalakoljon az a férfi, kövezze őt agyon az egész gyülekezet a táboron kívül. **36** Kivív azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghalá, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **37** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **38** Szólj Izráel fiainak, és mondják nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetiségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsiníört. **39** És arra való legyen nétek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatjáról, hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek után ti paráználkoztok. **40** Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. **41** Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyptom földéből, hogy legyek nétek Istenekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

16 Kóré pedig az Iczhár fia, aki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat; **2** És támadának Mózes ellen, és velük Izráel fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmi valának, tanácsbeli híres neves emberek. **3** És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondának nézik: Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindenjában szentek, és közöttök van az Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölén? **4** És mikor hallá ezt Mózes, arcra borula, **5** És szóla Kórénak és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt. **6** Ezt cselekedjétek azért: Vegyetek magatoknak temjénezőket, Kóré és az ő egész gyülekezete! **7** És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá füstölt szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú legyen szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítotok magatoknak, Lévi fiai! **8** És monda Mózes Kórénak: Halljátok meg, kérlek, Lévi fiai: **9** Avagy kevesíték-é azt, hogy titeket Izráel Istene külön választott Izráel gyülekezetétől, hogy magához fogadjon titeket, hogy szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, hogy álljatok és gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki? **10** És hogy magának fogadtott tégedet, és minden atyádfiát, a Lévi fiait te veled; hanem még a papságot is kívánjátok? **11** Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr ellen gyülekeztetek össze; mert Áron micsoda, hogy ő ellene zúgolódott! **12** Elkülde azután Mózes, hogy hívják elő Dáthánt és Abirámot, az Eliáb fiait. Azok pedig felelének: Nem megyünk fel! **13** Avagy kevesled-é azt, hogy felhőzél minket a tejel és mézzel folyó földről, hogy megölj minket a pusztában; hanem még uralkodni is akarsz rajtunk? **14** Éppen nem tejel és mézzel folyó földre hoztál be minket, sem szántóföldet és szőlőt nem adtál nékünk örökségül! Avagy ki akarod-é szűrni az emberek szemeit? Nem megyünk fel! **15** Megharaguvék azért Mózes igen, és monda az Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat sem vettem el tőlük, és egyet sem bántottam közülök. **16** Azután monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron, holnap. **17** És kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba füstölt szert, és vigyétek az Úr elő, kiki az ő temjénezőjét; kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az ő temjénezőjét. **18** Vevé azért kiki az ő temjénezőjét, és tevének abba tüzet, és rakának arra füstölt szert, és megállának a gyülekezet sátorának nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége az egész gyülekezettelnek. **19** És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **20** Váljatok külön a gyülekezettől, hogy megemészszem őket egy szempillantásban. **22** Ók pedig arcukra borulának, és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é? **23** Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: **24** Szólj a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörül. **25** Felkele azért Mózes, és elménte Dáthán és Abirám felé, követék őt Izráel vénei. **26** És szóla a gyülekezetnek, mondván: Kérlek, távozzatok el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne illessetek abból, a mi az övék, hogy el ne veszszetek az ő bűneik miatt. **27** És elmenének a Kóré, Dáthán és Abirám hajlékai mellől köröskörül; Dáthán pedig és Abirám kimenének, megállván az ő sátorainak nyílásánál feleségeikkel, fiaikkal és kisdedeikkel. **28**

Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engemet, hogy cselekedjem minden e dolgokat, hogy nem magamtól indultam: **29** Ha úgy halnak meg ezek, a mint meghal minden más ember, és ha minden más ember büntetése szerint büntettemnek meg ezek: akkor nem az Úr küldött engemet. **30** Ha pedig az Úr valami új dolgot cselekszik, és a föld megnyitja az ő száját, és elnyeli őket, és minden, a mi az övék, és elevenen szállanak alá pokolba: akkor megismeríték, hogy gyalázta ezek az emberek az Urat. (Sheol h7585) **31** És lón, a mint elvégez minden e beszédeket, meghasada a föld alattok. **32** És megnyitja a föld az ő száját, és elnyelé őket és az ő háznépeket: és minden embert, a kik Kóréi valának, és minden jószágukat. **33** És alászállanak azok és minden, a mi az övék, elevenen a pokolra: és befedeze őket a föld, és elveszének a község közül. (Sheol h7585) **34** Az Izráeliták pedig, a kik körülöttök valának, minden elfutának azoknak kiáltására; mert azt mondják vala: netalan elnyel minket a föld! **35** És tűz jöve ki az Úrtól, és megemészti ama kétszáz és ötven férfiút, a kik füstölt szerekkel áldoznak vala. **36** Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **37** Mond meg Eleázárnak, Áron pap fiának, hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből, a tüzet pedig hintsd széjjel, mert megszenteltettek a temjénezők; **38** Ezeknek temjénezői, a kik a magok lelke ellen vétékeztek. És csináljanak azokból vékonyra vert lapokat az oltár beborítására. Mivelhogy járultak azokkal az Úr elő, és megszenteltettek: legyenek jegyül Izráel fiainak. **39** Felszedé azért Eleázár pap a réz temjénezőket, a melyekkel a megégették járultak vala oda, és vékonyra verette azokat az oltár beborítására. **40** Emlékezetől Izráel fiainak, hogy senki idegen, a ki nem az Áron magvából való, ne járuljon az Úr elő füstölt szerrel füstöltögtetni, hogy úgy ne járjon, mint Kóré és mint az ő gyülekezete, a miképen megmondotta vala néki az Úr Mózes által. **41** És másnap felzúdula Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes ellen és Áron ellen, mondván: Ti öltétek meg az Úrnak népet! **42** Mikor pedig egybegyűlé a gyülekezet Mózes ellen és Áron ellen, akkor fordulának a gyülekezet sátorra felé: és íme befedeze vala azt a felhő, és megjelené az Úrnak dicsősége. **43** Mózes azért és Áron menének a gyülekezet sátorra elé. **44** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **45** Menjetek ki e gyülekezet közül, hogy megemészszem őket egy szempillantásban; ők pedig orczájokra borulának. **46** És monda Mózes Áronnak: Fogd a temjénezőt, és tégy abba tüzet az oltárról, és rakj reá füstölt szert, és vidd hamar a gyülekezethez, és végezz engesztelést értők, mert kijött az Úrtól a nagy harag, elkezdődött a csapás. **47** Vevé azért Áron a temjénezőt, a mint mondotta vala Mózes, és futa a község közé, és íme elkezdődött vala a csapás a nép között. És füstölt áldozatot tőn, és engesztelést szerve a népnek. **48** És megáll a megholtak között és elők között; és megszűnék a csapás. **49** És valának, a kik megholtak vala a csapás alatt, tizennégy ezer hétszázán; azokon kívül, a kik megholtak vala a Kóré dolgáért. **50** És visszatér Áron Mózeshez a gyülekezet sátorának nyílásához. Így szűnék meg a csapás.

17 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és végy tőlük egy-egy vesszöt az ő atyáknak háza szerint; az ő atyáknak házának valamennyi fejedelmétől tizenkét vesszöt; és kinek-kinek a nevét írd fel az ő vessejére. **3** Az Áron nevét pedig írd a Lévi vessejére: mert egy vessző esik az ő atyjok házának fejére. **4** És tudd le azokat a gyülekezet sátorában a bizonyos lágára elé, ahol megjelenek nétek. **5** És lesz, hogy annak a férfiúnak vesszeje, a kit elválasztok, kihajt; így hárítom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a melyekkel zúgolódnak ti

ellenetek. **6** Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és adának néki minden az Ő fejedelmeik egy-egy visszőt egy-egy fejedelemről; az Ő atyáinak háza szerint tizenkét visszöt; az Áron vesseje is azok között a visszők között vala. **7** És letevé Mózes a visszőket az Úr előt a bizonyság sátorában. **8** És lőn másnap, hogy beméne Mózes a bizonyság sátorába; és ímé ki hajtott vala a Lévi házból való Áronnak vesseje, és hajtást hajtott, és virágot növelte, és mandolát érlelt. **9** És kihozá Mózes minden azokat a visszőket az Úr színe elői minden az Izráel fia elő, és miután megnéztek vala, vevő kiki az Ő vessejét. **10** És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza az Áron vessejét a bizonyság ládája elő, hogy őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyül, hogy megszünjék az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne haljanak. **11** És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta vala az Úr néki, akképen cselekedék. **12** És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Ímé pusztulunk, veszünk, mi mindenjára elveszünk! **13** Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-é?

18 És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság buntetését. Te és a te fiaid te veled, hordozzátok a ti papságok hamisságának buntetését. **2** A te atyádfaiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetsegéit vedd magad mellé, mellettek legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te fiaid veled, szolgáljatok a bizonyság sátra előtt. **3** És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátornak ügyére; de a szenthajlék edényeihet és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak minden Ő, minden ti. **4** És mellettek legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálatja szerint; de idegen ne járuljon ti hozzájuk. **5** Ügyeljetek azért a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen. **6** Mert íme én választottam a ti atyátkfiait, a lévitákat Izráel fiai közül, mint az Úrnak adottakat, nétek, ajándékul, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálatában. **7** Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljetek a ti papságokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belül vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságoknak tisztét adtam nétek ajándékul, azért az idegen, aki oda járul, haljon meg. **8** Szóla azután az Úr Áronnak: Ímé én néked adtam az én felelmelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési díjul, örökkévaló rendelés szerint. **9** Ez legyen tiéd a legszentségesebbük ből, a melyek tűzzel meg nem égettethetnek: minden Ő áldozatjuk, akár ételáldozatjuk, akár búnér való áldozatjuk, akár pedig vétekerít való áldozatjuk, a miket nékem adnak, mint legszentségesebbek, tiéd legyenek és a te fiaidé. **10** A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak a férfiak egyék azt; szentség legyen tenéked. **11** Ez is tiéd legyen, mint felelmelt áldozat az Ő ajándékukból, Izráel fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak, örökkévaló rendelés szerint; mindenki, aki tiszta a te házadban, eheti azt: **12** Az olajnak minden kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának, azoknak zsengéit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked adtam. **13** Mindennek első gyümölcséi az Ő földjükön, a melyeket az Úrnak visznek, tiéd legyenek; mindenki, aki tiszta a te házadban, egye azokat. **14** minden, a mi teljesen Istennek szenteltek Izráelben, tiéd legyen. **15** minden, ami az élő állatok közül az anyaméhet megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, minden emberekből s mind barmokból a tiéd legyen; csakhogy az

embernek elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztálatan állatnak elsőszülöttét is megváltassad. **16** A melyek pedig váltságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a te becslésed szerint, öt ezüst sikluson a szent siklus szerint: húsz géra az. **17** De a tehénnek első fajzását, vagy a juhnak első fajzását, vagy a kecskének első fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a vérőt hintsd az oltára, és azoknak kövérít füstölögtesd el kedves illatú tűzaldozatul az Úrnak. **18** Azoknak húsa pedig tiéd legyen, a miképen a meglóbált szegy, és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz. **19** minden felelmelt áldozatot a szent dolgokból, a melyeket az Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló az Úr előtt, néked és a te magodnak veled. **20** Monda pedig az Úr Áronnak: Az Ő földjükön örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz néked Ő közöttök: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel fiai között. **21** De íme a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben; az Ő szolgálatjokért való osztályrész ez a melylyel teljesítik Ők a gyülekezet sátorának szolgálatát. **22** És ne járuljanak ezután Izráel fiai a gyülekezetnek sátorához, hogy ne vételezzék, és meg ne haljanak. **23** De a léviták teljesítsek a gyülekezet sátorának szolgálatát, és Ő viseljék az Ő bűnüket; örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetsegéiteknél, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. **24** Mivelhogy Izráel fiainak tizedét, a mit felelmelt áldozatul visznek fel az Úrnak, adtam a lévitáknak örökségül: azért végeztem Ő felőlök, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. **25** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **26** A lévitáknak pedig szólj, és mond meg nékik: Mikor beszeditek Izráel fiaitól a tizedet, a melyet örökségekkel adtam nétek azoktól, akkor áldozzatok abból felelmelt áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet. **27** És ez a ti felelmelt áldozatotok olyan tulajdonítattak nétek, mint a szérvől való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor. **28** Igy vigyetek ti is felelmelt áldozatot az Úrnak minden tizedetekből, a melyet beszedtek Izráel fiaitól, és adjátok abból az Úrnak felelmelt áldozatot Áronnak, a papnak. **29** minden ti ajándékotkóból vigyétek a felelmelt áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi abból szentelni való. **30** Mond meg azt is nékik: Mikor a kövérjét áldozzátok abból, olyanul tulajdonítattak az a lévitáknak, mintha a szérvől és sajtóból adnák. **31** Megehetitek pedig azt minden helyen, ti és a ti házatok népe; mert jutalmatok ez nétek a gyülekezet sátorában való szolgálatokért. **32** És nem lesztek bűnösök a miatt, ha abból a kövérjét áldozzátok: és Izráel fiainak szent dolgait sem fertőztetitek meg, és meg sem haltok.

19 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **2** Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt az Úr, mondván: Szólj Izráel fiainak, hogy hozzanak hozzá egy veres tehenet, épet, a melyben ne legyen hiba, a melynek nyakán iga nem volt. **3** És adjátok azt Eleázárnak, a papnak, és Ő vitesse ki azt a táboron kívül, és öljék meg azt Ő előtte. **4** És vegyen Eleázár, a pap annak véréből az Ő újjával, és hintsen a gyülekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer. **5** Azután égessék meg azt a tehenet az Ő szemei előtt; annak bőrét, húsát, és vérét a ganéjával együtt égessék meg. **6** Akkor vegyen a pap czédrusfát, ízsópot és karmazsint, és vesse a tehennek őrő részei közé. **7** És mossa meg a pap az Ő ruháit, az Ő testét is mossa le vízzel, és azután menjen be a táborba, és tisztálatan legyen a pap estvéig. **8** Az is, aki megégeti azt, mossa meg az Ő ruháit vízzel,

és az ő testét is mossa le vízzel, és tisztálatan legyen estvéig. **9** Valamely tiszta ember pedig szedje fel annak a tehnének hamvát, és helyezze el azt a táboron kívül tiszta helyre, hogy legyen az Izráel fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztlásnak vizéhez; bűnér való áldozat ez. **10** És az, a ki felszedi a tehnének hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztálatan legyen estvéig; és legyen ez Izráel fiainak és a köztök tartózkodó jövevények örök rendelésül. **11** A ki illeti akármely embernek a holttestét, és tisztálatanná lesz hét napig. **12** Az olyan tisztsítsa meg magát azzal a vízzel harmadnapon és hetednapon, és tiszta lesz; ha pedig nem tisztsítja meg magát harmadnapon és hetednapon, akkor nem lesz tiszta. **13** Valaki holtat illet, bármely embert a ki megholt, és meg nem tisztsítja magát, az megfertézteti az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izráelből mivelhogy tisztlásnak vize nem hintetett ő reá, tisztálatan lesz; még rajta van az ő tisztálatansága. **14** Ez legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal meg. Mindaz, aki bemegy a sátorba, és mindaz, aki ott van a sátorban, tisztálatan legyen hét napig. **15** minden nyitott edény is, a melyen nincs lezáratószerű fedél, tisztálatan. **16** És minden, aki illet a mezőn fegyverrel megölöttetett, vagy megholtat, vagy emberi csontot, vagy sírt, tisztálatan legyen hét napig. **17** És vegyenek a tisztálatánér a bűnér való megégetett áldozatnak hamvából, és töltsenek arra élő vizet edénybe. **18** Valamely tiszta ember pedig vegyen izsópot, és márta azt vízbe, és hintse meg a sátorot és minden edényt, és minden embert, a kik ott lesznek; és azt is, aki a csontot, vagy a megölöttet, vagy a megholtat, vagy a koporsót illette. **19** Hintse pedig meg a tiszta a tisztálatant harmadnapon és hetednapon, és tisztsítsa meg őt hetednapon; azután mossa meg az ő ruháit, mossa le magát is vízzel, és tiszta lesz este. **20** Ha pedig valaki tisztálatanná lesz, és nem tisztsítja meg magát, az a lélek irtassék ki a közszéget közül; mivelhogy az Úrnak szentélyt megfertéztette, a tisztlásnak vize nem hintetett ő reá, tisztálatan az. **21** Ez legyen ő nálok örök rendelésül: minden, aki hinti a tisztlásnak vizét, mossa meg az ő ruháit; minden, aki illeti a tisztlásnak vizét, tisztálatan legyen estvéig. **22** És valamit illet a tisztálatan, tisztálatan legyen az; és az a lélek is, aki illeti azt, tisztálatan legyen estvéig.

20 És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin pusztájába az első hónapban és megtelkedék a nép Kádesben, és meghalla ott Miriám, és eltemették ott. **2** De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyűlének azért Mózes és Áron ellen. **3** És feddőzék a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi atyánkfiai az Úr előtt! **4** És miért hoztatók az Úrnak gyülekezetét a pusztába, hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink? **5** És miért hoztatók fel minket Egyiptomból, hogy e rossz helyre hozzatok minket, hol nincs veteás, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen! **6** Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elől, a gyülekezet sátorának nyílása elől, és arcukra borulának; és megjelenék nézik az Úrnak dicsősége. **7** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **8** Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok ím e kősziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakaszsz vizet nézik e kősziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak. **9** Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől a mint parancsolta vala néki. **10** És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nézik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából fakasszunk-e

nétek vizet? **11** És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kősziklát az ő vessejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ívek a gyülekezet és az ő barmai. **12** És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettek volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem viszik be e közéget a földre, a melyet adtam nékik. **13** Ezek a versengésnek vizei, a melyekért feddőztek Izráel fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. **14** És külde Mózes követeket Kádesből Edom királyához, kik így szólának: Ezt mondja a te atyádfia az Izráel: Te tudod mindenzt a nyomorúságot, a mely mi rajtunk esett: **15** Hogy a mi atyánk alámentek Egyiptomba, és sok ideig laktunk Egyiptomban, és hogy nyomorgatásnak minket az egyptombeliak, és a mi atyánkat. **16** És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt küldé és kihozott minket Egyiptomból; és íme Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. **17** Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határon. **18** Felele pedig Edom: Nem mehetünk át az én földemen, hogy fegyverrel ne menjek ellenen! **19** És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet iszszük, én és az én barnaim, megadom annak az árat. Nincs egyéb szándékom csak hogy gyalog mehessek át. **20** Az pedig monda: Nem megy át. És kiméne ő ellene Edom sok néppel és nagy erővel. **21** Mivel nem akará Edom megengedi Izráelnek, hogy általmenjen az ő országán: azért eltérte Izráel ő tőle. **22** Majd elindulának Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a Hőr hegyére. **23** És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, a Hőr hegyénél, Edom földének határán, mondván: **24** Áron az ő népeihez takarítatik: mert nem megy be a földre, a melyet Izráel fiainak adtam, mivelhogy ellenszegültetek az én szónak a versengésnek vizénél. **25** Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezessd fel őket a Hőr hegyére. **26** És vetkeztesd le Áront az ő ruhából, és öltöztesd fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron az ő népéhez takarítatik, és meghal ott. **27** És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsolta vala az Úr, és felmenének a Hőr hegyére az egész gyülekezet láttára. **28** És Mózes levetkezteté Áront az ő ruhából, és felöltözött azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszállva a hegyről. **29** És látá az egész gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harminc napig Izráelnek egész háza.

21 Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya, aki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel a kémeknek útán: megütközék Izráellel, és foglyokat ejte közülök. **2** Fogadást tón azért Izráel az Úrnak, és monda: Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az ő városait. **3** És meghallgatá az Úr Izráelnek szavát, és kézbe adá a Kananeust, és eltörlé őket, és azoknak városait. És nevezé azeit a helyet Hormának. **4** És elindulának a Hőr hegyétől a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. **5** És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatók fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány elededt útjára a mi lelkünk. **6** Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmaradásnak a népet, és sarkan meghalának Izráel népéből. **7** Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétketünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a népert. **8**

És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. **9** Csinál azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lón, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada. **10** Azután elindulának Izráel fiai, és tábort ütének Obóthban. **11** Obóthból is elindulának, és tábort ütének Híje-Abarimban, abban a pusztában, a mely Moáb előtt vala napkelet felől. **12** Onnét elindulának, és tábort ütének Zéréd völgyében. **13** Onnét elindulának, és tábort ütének az Arnon vizén túl, a mely van a pusztában, és kijő az Emoreus határából. Mert az Arnon Moábnak határa Moáb között és Emoreus között. **14** Azért van szó az Úr hadainak könyvében: Vahébról Szúfában, és a patakokról Arnonnál, **15** És a patakok folyásáról, a mely Ar város felé hajol és Moáb határára dűl. **16** És onnét Béérbe menének. Ez az a kút, a melynél mondotta vala az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nékik vizet. **17** Akkor éneklé az Izráel ez éneket: Jöjj fel óh kút! énekeljetek néki! **18** Kút, a melyet fejedelmek ástak; a nép előkelői vájtak, kormánypáczával, vezérbotjaikkal. És a pusztából Mathanába menének. **19** És Mathanából Nahaliélbé, és Nahaliéból Bámóthba. **20** Bámóthból pedig abba a völgybe, a mely Moáb mezején van, onnan a Piszga tetejére, a mely a sivatagra néz. **21** És külde Izráel követeket Szíhonhoz, az Emoreusok királyához, mondván: **22** Hadd mehessek át a te földeden! Nem hajlunk mezőre, sem szőlőre, kútvizet sem iszunk; az országuton megyünk, míg átmegyünk a te határadon. **23** De nem engedé Szíhon Izráelnek, hogy átmenjen az ó határán, sőt egybegyűjté Szíhon minden népét, és kiméne Izráel ellen a pusztába, és jöve Jaháczba; és megüközök Izráellel. **24** És megveré ót Izráel fegyvernek élivel, és elfoglalá annak földét Arnontól Jabóbóig, az Ammon fiaiig; mert erős vala az Ammon fiainak határa. **25** És elfoglalá Izráel mind e városokat, és megtelpedék Izráel az Emoreusok minden városában, Hesbonban és annak minden városában; **26** Mert Hesbon Szíhonnak az Emoreusok királynak városa vala, ki is hadakozott vala Moábnak előbbi királyával, és elvett vala minden földet annak kezéből Arnonig. **27** Azért mondják a példabeszédmondók: Jójjetek Hesbonba! Építessék és erősítessék Szíhon városa! **28** Mert tűz jött ki Hesbonból, láng Szíhon városából; megemészette Art, Moábnak városát, Arnon magaslatainak urait. **29** Jaj néked Moáb! Elvesztél Kámosnak népe! Futásra adta ó fiait, leányait fogsságra Szíhonnak, az emoreus királynak. **30** De mi lövöldöztük őket, elveszett Hesbon Dibonig, és elpusztítottuk Nofáig, a mely Medebáig ér. **31** Megtelpedék azért Izráel az Emoreusok földén. **32** És elküldé Mózes, hogy megkémléjék Jázert, és bevezék annak városait, és kiűzé az Emoreust, aki ott vala. **33** Majd megfordulának, és felmenének a Básánba vivő úton. És kijöve Og, Básán királya ó ellenök, ó és egész népe, hogy megüközzenek Hedreiben. **34** Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne felj tőle, mert a te kezedbe adtam őt, és egész népét, és az ó földét. És úgy cselekedjél vele, a miképen cselekedtél Szíhonnal az Emoreusok királyával, aki lakik vala Hesbonban. **35** Megverék azért ót és az ó fiait és egész népét annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ó földet.

22 És tovább menének Izráel fiai, és tábort ütének Moáb mezőségen a Jordánon túl, Jérikhó ellenében. **2** És mikor látta Bálák, a Czippór fia mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az Emoreussal: **3** Igen megrémüle Moáb a néptől,

mivelhogy sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt. **4** Monda azért Moáb Mídian véneinek: Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, a miképen elnyalja az ökör a mezőnek pázsitját. (Bálák pedig, Czippórnak fia Moáb királya vala abban az időben.) **5** Külde azért követeket Bálámhoz, a Beór fiához Péthorba, a mely vala a folyóvíz mellett, az ó népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Íme nép jött ki Egyiptomból, és íme ellepte a földnek színét, és megtelpszik én ellenemben. **6** Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem a népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt a földből; mert jól tudom, hogy a kit megáldasz, meg lesz áldva, és a kit megátkozol, átkozott lesz. **7** Elmenérek azért Moábnak vénei és Mídiannak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondák néki Bálák izenetét. **8** Ó pedig monda nékik: Háljatok itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, a miképen szól nékem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál. **9** Eljöve pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak te nálad? **10** És monda Bálám az Istennek: Bálák, Czippór fia, Moáb királya, küldött én hozzá, ezt mondván: **11** Íme e nép, a mely kijött Egyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj el, átkozd meg azt a népet, mert áldott az. **13** Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengendé nékem, hogy elmenjek veletek. **14** És felkelnék Moáb fejedelmei, és jutának Bálákhöz, és mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk. **15** Elkülde azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket. **16** És eljutának Bálámnak, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippórnak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzá! **17** Mert igen-igen megtisztellek téged, és akárim mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értém a népet! **18** Bálám pedig felele és monda a Bálák szolgáinak: Ha Bálák az ó házát aranyanal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsinyt vagy nagyot. **19** Most mindenazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem? **20** És eljöve Isten Bálámhöz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindenáltal azt cselekedj, a mit mondok majd néked. **21** Felkele azért Bálám reggel, és megnyergelé az ó szamarát, és elméne a Moáb fejedelmeivel. **22** De megharaguvék Isten, hogy elmegy vala ó. És megállá az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele; ó pedig úget vala az ó szamarán, és két szolgája vala vele. **23** És meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a mint áll vala az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letére azért a szamár az útról, és méne a mezőre; Bálám pedig veré az ó szamarát, hogy visszatérítse azt az útra. **24** Azután megállá az Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád vala. **25** A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és a Bálám lábát is oda szorítja a falhoz; ezért ismét megveré azt. **26** Az Úr angyala pedig ismét tovább méne, és megállá szoros helyen, hol nem volt út a kiterésre, sem jobbra, sem balra. **27** A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, lefeküvén Bálám alatt, azért megharaguvék Bálám, és megveré a szamarat bottal. **28** És megnyitá az Úr a szamárnak száját, és monda a szamár Bálámnak: Mit vétettem néked, hogy immár háromszor vertél meg engem? **29** Bálám pedig monda a szamárnak: Mert

megcsúfoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged. **30** És monda a szamár Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig felele: Nem. **31** És megnyitával az Úr a Bálám szemeit, és látával az Úr angyalát, a mint áll vala az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajtá magát és arcra borula. **32** Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Íme én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem. **33** És megláttott engem a szamár, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna téged, őt pedig életben hagytam volna. **34** Monda azért Bálám az Úr angyalának: Vétköztem, mert nem tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik ez néked, visszatérrek. **35** Az Úrnak angyala pedig monda Bálámnak: Menj el e férfiakkal; mindenáltal a mit én mondok majd néked, azt mondjad. Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. **36** Mikor pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám, kiméne elébe Moábnak egyik városába, a mely az Arnon vidékén, a határ szélén vala. **37** És monda Bálák Bálámnak: Avagy nem küldözgettem-é hozzád, hogy híjvának teged? Miért nem jösz vala én hozzá? Avagy valóban nem tiszteletnelek meg téged? **38** Bálám pedig monda Báláknak: Íme eljöttem hozzád. Most pedig szólhatoğ-é magamtól valamit? A mi mondani valót Isten ád az én számba, azt mondomb. **39** És elméne Bálám Bálákkal, és eljutának Kiryat-Husótba. **40** És vágata Bálák ökrökét és juhokat, és küldé Bálámnak és a fejedelmeknek, a kik vele valának. **41** Reggel pedig magához vevé Bálák Bálámot és felvivé őt a Baál magas hegyére, hogy meglássa onnét a népnek valami részét.

23 És monda Bálám Báláknak: Építs itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkit és hét kost. **2** És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám mindenik oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost. **3** És monda Bálám Báláknak: Állj meg a te égőáldozatot mellett, én pedig elmegyek; talán előimbé jő az Úr nékem, és a mit mutat majd nékem, megjelentem néked. Elméne azért egy kopasz oromra. **4** És elébe méne Isten Bálámnak, és monda néki Bálám: A hét oltárt elrendeztem, és áldoztam mindenik oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost. **5** Az Úr pedig ígért adá Bálámnak százába, és monda néki: Térj vissza Bálákhöz, és így szólj. **6** És visszatérére ő hozzá, és íme áll vala az ő égőáldozata mellett; ő maga és Moábnak minden fejedelme. **7** És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Síriából hozzat engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem Jákóbot, és jöjj, szidalmazd meg Izráelt; **8** Mit átkozzam azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, a kit az Úr nem szidalmaz? **9** Mert sziklákat tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt; íme oly nép, a mely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé. **10** Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel negyedrészének számát? Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé! **11** És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és íme igen megáldás őket. **12** Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom, hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? **13** Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre, honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod annak, és őt mindenestől nem látod,

és átkozd meg őt onnét nékem. **14** És vivé őt az órállók helyére, a Piszga tetejére, és építé hét oltárt, és áldozék egy-egy tulkit és egy-egy kost mindenik oltáron. **15** És monda Báláknak: Állj meg itt a te égőáldozatot mellett, én pedig elébe megyek amoda. **16** Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és ígért ada az ő százába, és monda: Térj vissza Bálákhöz, és így szólj. **17** Méne azért ő hozzá, és íme ő áll vala az ő égőáldozata mellett, és Moáb fejedelme is ő vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr? **18** Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyel réam Czippónak fiat! **19** Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? **20** Íme parancsolatot vettetem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom. **21** Nem vett észre Jákóban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az Úr, az ő Istene van ő vele; és királynak szóló rivalgás hangzik ő benne. **22** Isten hozta ki őket Egyiptomból, az ő ereje mint a vad bivalyé. **23** Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izráelnek: mit művelt Isten! **24** Íme a nép felkél mint nőstény oroszlán, és feltámad mint him oroszlán; nem nyugszik, míg prédát nem eszik, és elejtettek vérét nem iszsa. **25** Akkor monda Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldadj őt. **26** Felele pedig Bálám, és monda Báláknak: Avagy nem szólottam volt-é néked, mondván: Valamit mond nékem az Úr, azt művelem? **27** És monda Bálák Bálámnak: Jöjj, kérlek, elviszlek téged más helyre: talán tetszeni fog az Istennek, hogy megátkozzad onnét e népet én érettem. **28** Elvígy azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a pusztá felé néz. **29** És monda Bálám Báláknak: Építess itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkit és hét kost. **30** Úgy cselekedék azért Bálák, a mint mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost.

24 Mikor pedig láta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy megáldja Izráelt, nem indulva, mint az előt, varázslatok után, hanem fordítá az ő orczáját a pusztá felé. **2** És mikor felemelte Bálám az ő szemeit, látá Izráelt, a mint letelepedett az ő nemzetiségei szerint; és Istennek lelke vala ő rajta. **3** Akkor elkezdé az ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beör fiának százata, a megnýílt szemű embernek százata. **4** Annak százata, a ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel: **5** Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! **6** Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta árók, mint cédrusfák a vizek mellett! **7** Víz ömlendez az ő védreiből, vetését bő víz öntözi; királya nagyobb Agánál, és felmagasztalhatik az ő országa. **8** Isten hozta ki Egyiptomból, az ő ereje mint a vad bivalyé: megemészti a pogányokat, az ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. **9** Lehever, nyugszik mint him oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki serkenti fel őt? A ki áld téged, áldott lészen, és ki átkoz téged, átkozott lészen. **10** És felgerjede Báláknak haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeit, és monda Bálák Bálámnak: Azért hívatalak téged, hogy átkozd meg ellenségeimet; és íme igen megáldottad immár három ízben. **11** Most azért fuss a te helyedre. Mondottam vala, hogy igen megtisztelik téged; de íme megfosztott téged az Úr a tisztessegétől. **12** És monda Bálám Báláknak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél volt hozzádm, nem így szólottam-é, mondván: **13** Ha Bálák az ő házát ezüsttel és aranyjal tele adná is nékem, az Úrnak beszédét által nem hághatom, hogy magamtól jót, vagy

rosszat cselekedjem. A mit az Úr szól, azt szólom. **14** Most pedig én elmegyek ímé az én népmhez; jójj, hadd jelentsem ki néked, mit fog cselekedni e nép a te népéddel, a következő időben. **15** És elkezdé az ő példázó beszédét, és mondta: Bálámnak, Beór fának szózata, a megnyilt szemű ember szózata, **16** Annak szózata, a ki hallja Istennek beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát, és a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel. **17** Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóból, és királyi pálca támad Izráelből; és általveri Moábnak oldalait, és összetöríti Sethnek minden fiait. **18** És Edom más birtoka lesz, Szeir az ő ellensége is másnak birtoka lesz; de hatalmasan cselekszik Izráel. **19** És uralkodik a Jákóból való, és elveszti a városból a megmaradtat. **20** És mikor látja vala Amáleket, elkezdé az ő példázó beszédét, és mondta: Amálek első a nemzetek között, de végezetre mindenestől elvész. **21** És mikor látja vala a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és mondta: Erős a te lakheyed, és szíklára raktad fészkedet; **22** Mégis el fog pusztulni Cain; a míg Assur téged fogva viszen. **23** Újra kezdé az ő példázó beszédét, és mondta: Oh, ki fog élni még, a mikor véghez viszi ezt az Isten? **24** És Kittim partjairól hajók jönek, és nyomorgatják Assúrt, nyomorgatják Ébert is, és ez is mindenestől elvész. **25** Felkele azért Bálám, és elméne, hogy visszatérjen az ő helyére. És Bálák is elméne az ő útján.

25 Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde a nép paráználkodni Moáb leányaival. **2** Mert hívogaták a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép, és imádá azoknak isteneit. **3** És odaszegődék Izráel Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. **4** És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek minden főemberét, és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izráeltől. **5** Monda azért Mózes Izráel bíráinak: Kiki ölige meg az ő embereit, a kik odaszegődtek Bál-Peórhoz. **6** És íme eljöve valaki Izráel fiai közül, és hoza az ő atyafai felé egy midiánbeli asszonyt, Mózes szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének láttára; ők pedig sírnak vala a gyülekezet sátorának nyilásánál. **7** És mikor láitta vala Fineás, Eleázár fia, Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet közül, és dárdáját vevé kezébe. **8** És beméne az izráelita férfi után a sátorba, és általdőfé mindkettőjük, mind az izráelita férfit, mind az asszonyt hason. És megszűnök a csapás Izráel fiai között. **9** De meghaltak vala a csapás miatt huszonnegy ezeren. **10** Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: **11** Fineás, Eleázár fia, Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól, mivelhogy az én bosszumát megállotta ő közöttök; ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. **12** Mondt azért: Íme én az én szövetségemet, a békesség szövetségét adom ő néki. **13** És léşen ő nála és az ő magvánál ő utána az örökkévaló papságnak szövetsége; mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért, és engesztelest végze Izráel fiaiért. **14** A megöletett izráelita férfinak neve pedig, a ki a midiánbeli asszonyval együtt öltegett meg, Zimri, a Szálu fia vala, a Simeon-nemzet ség háznépének fejedelme. **15** A megöletett midiánbeli asszony neve pedig Kozbi, Czúr leánya, a ki a Midiániták között az ő atya háza nemzetiségeinek fejedelme vala. **16** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **17** Támadjátok meg a Midiánitákat, és verjétek meg őket, **18** Mert ők megtámadtak titeket az ő cselszövésekkel, a melyeket Peórért és az ő hugokért Kozbiért, a midián fejedelem

leányáért szőttek ellenetek, a ki megöletett a Peór miatt való csapásnak napján.

26 És lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak, az Áron pap fiának, mondván: **2** Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáknak háznépe szerint; mindenkit, a ki hadba mehet Izráelben. **3** Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb mezőségében a Jordán mellett, Jéríkhó ellenében, mondván: **4** Vegyétek számba a népet, húsz esztendőstől fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Egyiptom földéből. **5** Rúben elsőszülöttje Izráelnek. Rúben fiai ezek: Hánoktól a Hánokiták, Pallutól a Palluiták nemzetisége. **6** Heczrontól a Heczroniták nemzetisége, Kármítól a Kármíták nemzetisége. **7** Ezek a Rúbeniták nemzetiségei. És lőn az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz és harminc. **8** És a Pallu fiai valának: Eliáb. **9** Eliáb fiai pedig, Nemuel, Dáthán és Abirám. Ez a Dáthán és Abirám a gyülekezet elől járói valának, a kik feltámadtak vala Mózes ellen és Áron ellen. **10** És megnyítja a föld az ő száját, és elnyelé őket és Körét, meghalván az a gyülekezet, mivelhogy megemészte a tűz kétszáz és ötven ferífiút, a kik intópéldául lőnek. **11** Köré fiai pedig nem halának meg. **12** Simeon fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Nemueltől a Nemuelíták nemzetisége, Jámintől a Jáminták nemzetisége, Jákintől a Jákiniták nemzetisége. **13** Zeráktól a Zerákhíták nemzetisége. Saultól a Sauliták nemzetisége. **14** Ezek a Simeoniták nemzetiségei: huszonkét ezer és kétszáz. **15** Gád fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Sefontól a Sefoniták nemzetisége, Haggítól a Haggíták nemzetisége, Súnitól a Súniták nemzetisége. **16** Oznitól az Ozniták nemzetisége, Éritótól az Ériták nemzetisége. **17** Arodtól az Aroditák nemzetisége, Arélitótól az Aréiliták nemzetisége. **18** Ezek Gád fiainak nemzetiségei; az ő számok szerint negyven ezer és ötszáz. **19** Júda fiai: Ér és Onán. És meghala Ér és Onán a Kanaán földén. **20** Júda fiai pedig az ő nemzetiségeik szerint ezek valának: Séláhtól a Séláhiták nemzetisége, Pérecztől a Pérecziták nemzetisége, Zérakhtól a Zérakhíták nemzetisége. **21** Pérecz fiai valának pedig: Heczrontól a Heczroniták nemzetisége; Hámultótól a Hámultiták nemzetisége. **22** Ezek Júda nemzetiségei az ő számok szerint: hetvenhat ezer ötszáz. **23** Izsakhár fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Thólátótól a Thóláiták nemzetisége; Puvátótól a Puvíták nemzetisége; **24** Jásubtól a Jásubiták nemzetisége; Simrontól a Simroniták nemzetisége. **25** Ezek Izsakhár nemzetiségei az ő számok szerint: hatvannégy ezer háromszáz. **26** Zebulon fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Szeredtől a Szeredíták nemzetisége, Elontótól az Elóniták nemzetisége, Jahleél től a Jahleélíták nemzetisége. **27** Ezek a Zebuloniták nemzetiségei az ő számok szerint: hatvan ezer ötszáz. **28** József fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Manasse és Efraim. **29** Manasse fiai: Mákir tól a Mákiríták nemzetisége. Mákir nemzé Gileádot; Gileádtól a Gileáditák nemzetisége. **30** Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetisége, Hélektől a Hélekiták nemzetisége. **31** És Aszriél től az Aszriélíták nemzetisége; Sekemtől a Sekemíták nemzetisége. **32** És Semidától a Semidáták nemzetisége és Héfertől a Héferiták nemzetisége. **33** Czélophádnak pedig, a Héfer fának nem voltak fiai, hanem leányai; és a Czélophád leányainak nevei ezek: Makhlá, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. **34** Ezek Manasse nemzetiségei, és az ő számok ötvenkét ezer és hétszáz. **35** Ezek Efraim fiai az ő nemzetiségeik szerint: Suthelákhíták nemzetisége, Békertől a Békeriták

nemzetisége, Tahántól a Tahániták nemzetisége. 36 Ezek pedig a Suthelákh fiai: Érántól az Érániták nemzetisége. 37 Ezek Efraim fiainak nemzetiségei az ő számok szerint: harminczkét ezer és ötszáz. Ezek József fiai az ő nemzetiségeik szerint. 38 Benjámin fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Belától a Belaiták nemzetisége; Asbélítől az Asbélíták nemzetisége; Ahirámtól az Ahirámiták nemzetisége. 39 Selefámtól a Selefámiták nemzetisége; Hufámtól a Hufámiták nemzetisége. 40 Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán: Ardtól az Arditák nemzetisége; Naamántól a Naamániták nemzetisége. 41 Ezek Benjámin fiai az ő nemzetiségeik szerint, és számok: negyvenöt ezer és hatszáz. 42 Ezek Dán fiai az ő nemzetiségeik szerint: Suhámtól a Suhámiták nemzetisége. Ezek Dán nemzetiségei, az ő nemzetiségeik szerint. 43 A Suhamiták minden nemzetisége az ő számok szerint: hatvannégy ezer és négyeszáz. 44 Áser fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Jimnától a Jimnaiták nemzetisége; Jisvitől a Jisviták nemzetisége; Bériától a Bérihiták nemzetisége. 45 A Béria fiaitól: Khébertől a Khéberiták nemzetisége, Malkiéltnél a Malkiélták nemzetisége. 46 Áser leányának pedig neve vala Sérah. 47 Ezek Áser fiainak nemzetiségei az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és négyeszáz. 48 Naftáli fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Jakhczeeltől a Jakhczeeliták nemzetisége, Gúnitől a Gúniták nemzetisége. 49 Jécertől a Jéceriták nemzetisége; Sillémítől a Sillémíták nemzetisége. 50 Ezek Naftáli nemzetiségei az ő nemzetiségeik szerint: az ő számok pedig negyvenöt ezer és négyeszáz. 51 Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer hétszáz harmincz. 52 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 53 Ezeknek osztássék el az a föld örökségül, az ő neveiknek száma szerint. 54 A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tudd kisebbet az ő örökségét; mindeniknek az ő száma szerint adattassék az ő öröksége. 55 De sorossal osztássék el a föld; az ő atyjak törzséinek nevei szerint örököljeneik. 56 A sors szerint osztássék el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. 57 Ezek pedig Lévi megszámláltjai az ő nemzetiségeik szerint: Gérsontól a Géroniták nemzetisége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetisége; Mérárítól a Méráriták nemzetisége. 58 Ezek Lévi nemzetiségei: a Libniták nemzetisége, a Hébroniták nemzetisége, a Makhlíták nemzetisége, a Músíták nemzetisége, a Kórahíták nemzetisége. Kéhát pedig nemzé Amrámot. 59 Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, aki Égyptomban született Lévinek; és ő szüle Amrámnak Áront, Mózest, és Mirámot, az ő leánytestvéréket. 60 És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és Ithamár. 61 És meghalának Nádáb és Abihu, mikor idegen túzzel áldozának az Úr előtt. 62 És vala azoknak száma: huszonhárom ezer, mind férfiak, egy hónapstól fogva és feljebb; mert nem voltak beszámíláva az Izráel fiai közé, mivel nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. 63 Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik megszámlálák Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jéríkhó átellenében a Jordán mellett. 64 Ezek között pedig nem volt senki a Mózestől és Áron papjától megszámláltattak közülük, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. 65 Mert az Úr mondotta vala nékik: Bizonyosnak meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nún fia.

27 Előállának pedig a Czélofhád leányai, aki Héfer fia vala, aki Gileád fia, aki Mákir fia, aki Manasse fia vala, József fiának, Manassénak nemzetiségei közül. Ezek pedig az ő leányainak neveik: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. 2 És megállának

Mózes előtt, és Eleázár pap előtt, és a fejedelmek előtt, és az egész gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyilásánál, mondván: 3 A mi atyánk meghalt a pusztában, de ő nem volt azoknak seregeben, a kik összeseregelet volt az Úr ellen a Kóré seregében; hanem az ő bűnéért holt meg, és fiai nem voltak néki. 4 Miért törlöttetnél el a mi atyánknak neve az ő nemzetisége közül, azért, hogy nincsen őnéki fia? Adj örökiséget nékünk a mi atyánknak atyafiai között. 5 Mózes pedig vivé ezeknek ügyét az Úr elő. 6 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 7 Igazat szólnak a Czélofhád leányai: Adj nékik örökségi birtokot az ő atyjoknak atyafiai között, és szállítsd rájok az ő atyjoknak örökségét. 8 Izráel fiainak pedig szólj, mondván: Mikor valaki meghal, és fia nem leend annak, akkor adjátok annak örökségét az ő leányának. 9 Ha pedig nem leend néki leánya, akkor adjátok az ő örökségét az ő testvéreinek. 10 Ha pedig nem leendenek néki testvérei, akkor adjátok az ő örökségét az ő atyja testvéreinek. 11 Ha pedig nem leendenek az ő atyának testvérei, akkor adjátok az ő örökségét annak, aki legközelebbi atyafia az ő nemzetiségéből, és bírja azt. Legyen pedig az Izráel fiainak végezett törvényök, a miképen megparancsolta az Úr Mózesnek. 12 Monda azután az Úr Mózesnek: Menj fel az Abarim hegycsúcsra, és lásd meg a földet, a melyet Izráel fiainak adtam. 13 Miután pedig megláttad azt, takarítattal te is a te népedhez, a miképen oda takarított Áron, a te testvéred; 14 Mivelhogy nem engedétek az én beszédemnek a Czin pusztájában, a gyülekezet versengésének idején, hogy megdicsőítettek volna engemet ama vizeknél az ő szemeik előtt. Ezek a versengésnek vizei Kádesnél a Czin pusztájában. 15 Szóla azért Mózes az Úrnak, mondván: 16 Az Úr, a minden test lelkének Istene, rendeljen ferfiút a gyülekezet fölé. 17 A ki kimenjen ő előttők, és a ki bemenjen ő előttők; a ki kivigye őket, és a ki bevigye őket, hogy ne legyen az Úr gyülekezete olyan mint a juhok, a melyeknek nincsen pásztoruk. 18 Az Úr pedig monda Mózesnek: Vedd melléled Józsuét a Nún fiát, a ferfiút, a kiben lélek van, és tudd ő reá a te kezedet. 19 És állasd őt Eleázár pap elő, és az egész gyülekezet elő, és adj néki parancsolatokat az ő szemeik előtt. 20 És a te dicsőségedet közöld ő vele, hogy hallgassa őt Izráel fiainak egész gyülekezete. 21 Azután pedig álljon Eleázár pap elő, és kérdeje meg őt az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az ő szava szerint menjenek ki, és az ő szava szerint menjenek be, ő és Izráel minden fia ő vele, és az egész gyülekezet. 22 Úgy cselekedék azért Mózes, a miképen parancsolta vala az Úr néki; mert vevé Józsuét, és állatá őt Eleázár pap elő, és az egész gyülekezet elő. 23 És tevő az ő kezét ő reá, és ada néki parancsolatokat, a miképen szólott vala az Úr Mózes által.

28 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ügyeljetek, hogy az én áldozatomat, kenyeresmet kedves illatú tűzáldozatul a maga idejében áldozzátok nékem. 3 És mondd meg nékik: Ez a tűzáldozat, a melyet áldozzatok az Úrnak: egy esztendős, ép bárányokat, naponként kettőt, szüntelen való egészen égőáldozatul. 4 Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig esténnel készítsd el. 5 És egy efa lánglisznak tizedrészét ételáldozatul, megelegyítve egy hin sajtolt olajnak negyedrészével. 6 Ez a szüntelen való egészen égőáldozat, a mely Sinai hegyen szerezetetted kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. 7 Annak itáláldozatja pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárányhoz. A szenthelyen adj itáláldozatot, jó borból

az Úrnak. **8** A másik bárányt készítsd el estennen, a reggeli ételáldozat és annak italáldozatja szerint készítsd el azt, jóillatú tűzáldozatul az Úrnak. **9** Szombaton pedig áldozz két ép bárányt, esztendősöket, és két tized efa lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul, annak italáldozatjával egybe. **10** Ez a szombati egészen égóáldozat szombatonként, a szüntelen való egészen égóáldozaton és annak italáldozatján kívül. **11** A tí hónapjaitok kezdetén is áldozzatok az Úrnak egészen égóáldozatul két fiatal tulkot, egy kost, és hét esztendős, ép bárányt. **12** És egy-egy tulok mellé olajjal elegyített három tized efa lángliszsett ételáldozatul, egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized efa lángliszsett ételáldozatul. **13** És egy-egy bárány mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve ételáldozatul; égóáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. **14** Az azokhoz való italáldozat pedig legyen fél hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy kos mellé, és egy negyed hin egy bárány mellé. Ez a hónapos egészen égóáldozat minden hónap kezdetén, az esztendőnek hónapjai szerint. **15** És egy kecskebakot is készítsetek el búnéről való áldozatul az Úrnak, a szüntelen való egészen égóáldozaton kívül, annak italáldozatával egyben. **16** Az első hónapban pedig, a hónapnak tizenegyedik napján az Úrnak páshája van. **17** És e hónapnak tizenötödik napján is ünnep van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek. **18** Első napon legyen szent gyülekezés; semmi robot a munkát ne végezzetek. **19** Hanem tűzáldozatul egészen égóáldozatot vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt hetet, a melyek épék legyenek. **20** És azoknak ételáldozata olajjal elegyített lisztláng legyen; három tizedrész efát tegyetek egy tulok mellé, és két tizedrész egy kos mellé. **21** Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrész tegyetek, a hétköznap szerint. **22** És búnéről való áldozatul egy bakot, hogy engesztelés legyen értetek. **23** A reggeli egészen égóáldozaton kívül, (a mely szüntelen való égóáldozat) készítsétek el ezeket. **24** Ezek szerint készítsenek naponként hétnapn át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak; a szüntelen való egészen égóáldozaton kívül készítessék az, annak italáldozatjával egyben. **25** A hetedik napon is legyen néktek szent gyülekezések; semmi robot a munkát ne végezzetek. **26** A zsengék napján is, a mikor új ételáldozatot visztek az Úrnak a tí hetes ünnepetekben: szent gyülekezések legyen néktek; semmi robot a munkát ne végezzetek. **27** Hanem vigyetek kedves illatul egészen égóáldozatot az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, és esztendős bárányt hetet. **28** És azokhoz való ételáldozatul olajjal elegyített háromtized efa lisztlángot egy tulok mellé, két tizedet egy kos mellé. **29** Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrész, a hétköznap szerint. **30** Egy kecskebakot is, hogy engesztelés legyen értetek. **31** A szüntelen való egészen égóáldozaton és annak ételáldozatján kívül készítsétek ezeket: épék legyenek, azoknak ételáldozatjukkal egyben.

29 A hetedik hónapban pedig a hónapnak első napján szent gyülekezések legyen néktek. Semmi robot a munkát ne végezzetek; kurt zengésének napja legyen az néktek. **2** És készítsenek el kedves illatul egészen égóáldozatot az Úrnak, egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős ép bárányt hetet. **3** És azokhoz ételáldozatul olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé, két tizedrész a kos mellé; **4** És egy-egy tizedrész egy-egy bárány mellé, a hétköznap szerint; **5** És egy kecskebakot búnéről való áldozatul, hogy engesztelés legyen értetek, **6** az újholt egészen égóáldozatján és annak ételáldozatján kívül, és a

szüntelen való egészen égóáldozaton és annak ételáldozatján, és azoknak ételáldozatjukon kívül, az ó rendjük szerint, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. **7** E hetedik hónapnak tizedik napján is szent gyülekezések legyen néktek; és sanyargassátok meg magatokat, semmi munkát ne végezzetek; **8** És vigyetek az Úrnak kedves illatú egészen égóáldozatul: egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős bárányt hetet, épék legyenek; **9** És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé; két tizedrész az egy kos mellé; **10** Egy-egy tizedrész egy-egy bárány mellé, a hétköznap szerint. **11** Egy kecskebakot búnéről való áldozatul, az engesztelésre való búnérőzaton kívül, és a szüntelen való egészen égóáldozaton, annak ételáldozatán és azoknak ételáldozatjukon kívül. **12** A hetedik hónapnak tizenötödik napján is szent gyülekezések legyen néktek; semmi robot a munkát ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon ünnepeljétek. **13** És vigyetek az Úrnak egészen égóáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: tizenhárom fiatal tulkot, két kost, esztendős bárányt tizennégyet, épék legyenek. **14** És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített lisztlángból három tizedrész efát egy-egy tulok mellé, a tizenhárom tulok szerint, két tizedrész egy-egy kos mellé, a két kost szerint. **15** És egy-egy tizedrész minden bárány mellé, a tizennégy bárány szerint. **16** És egy kecskebakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton, annak ételáldozatján és ételáldozatján kívül. **17** Másodan pedig tizenkét fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **18** És azoknak ételáldozatjukat és ételáldozatjukat, a tulok mellé, a kosok mellé, a bárányok mellé, az ó számok szerint, a szokás szerint. **19** És egy kecskebakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton, annak ételáldozatján és azoknak ételáldozatjukon kívül. **20** Harmadnap pedig tizenegy fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **21** És azoknak ételáldozatjukat és ételáldozatjukat, a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ó számok szerint, a szokás szerint; **22** És egy kecskebakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton és annak ételáldozatján és ételáldozatján kívül. **23** Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **24** Azoknak ételáldozatjukat és ételáldozatjukat a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ó számok szerint, a szokás szerint; **25** És egy kecskebakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton, annak ételáldozatján és ételáldozatján kívül. **26** És ötödnapon kilenc fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; **27** És azoknak ételáldozatjukat és ételáldozatjukat, a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, azoknak számok szerint, a szokás szerint. **28** És egy bakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton, annak ételáldozatján és ételáldozatján kívül. **29** És hatodnapon nyolc tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **30** És azoknak ételáldozatjukat és ételáldozatjukat a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ó számok szerint, a szokás szerint; **31** És egy bakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton kívül, annak ételáldozatján és ételáldozatján kívül. **32** És hetedik napon hétköznap tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; **33** És azoknak ételáldozatjukat és ételáldozatjukat a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ó számok szerint, a szokás szerint; **34** És egy bakot búnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égóáldozaton kívül, annak ételáldozatján és ételáldozatján kívül. **35** Nyolcadnapon bezáró ünnepetek legyen néktek, semmi robot a munkát ne végezzetek; **36** Hanem vigyetek az Úrnak egészen

égoáldozatot, kedves illátú tűzáldozatul: egy tulkot, egy kost, hét ép bárányt, esztendősöket; **37** Azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat, a tulok mellé, a kos mellé, és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; **38** És egy bakot bűnét való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **39** Ezeket áldozzátok az Úrnak a ti ünnepeiteken, azokon kívül, a miket fogadásból, és szabad akaratból áldoztok, a ti egészen égoáldozataitokul, ételáldozataitokul, italáldozataitokul, és háláaldozataitokul. **40** És megmondá Mózes Izráel fiainak mind azokat, a melyeket az Úr parancsolt vala Mózesnek.

30 És szóla Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, a melyet parancsolt az Úr: **2** Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy eskút tesz, hogy lekötelezze magát valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. **3** Ha pedig asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le magát az ő atyának házában az ő fiataloságában; **4** És hallja az ő atya az ő fogadását, vagy kötelezetét, a melylyel lekötelezte magát, és nem szól arra az ő atya: akkor megáll minden ő fogadása, és minden kötelezet is, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. **5** Ha pedig megtiltja azt az ő atya azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi fogadása és kötelezése, a melylyel lekötelezte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az ő atya tiltotta meg azt. **6** Ha pedig férjhez megy, és így terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötelezte magát; **7** És hallja az ő férje, és nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezései is, a melyekkel lekötelezte magát, megálljanak. **8** Ha pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtiltja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára vett, és az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a melylyel lekötelezte magát; és az Úr is megbocsát néki. **9** Az özvegy asszonyak pedig és az elválnak minden fogadása, a melylyel lekötelezi magát, megáll. **10** Ha pedig az ő férjének házában tesz fogadást, vagy esküvéssel kötelezi magát valami kötésre: **11** Ha hallotta az ő férje és nem szólt arra, nem tiltotta meg azt: akkor annak minden fogadása megáll, és minden kötelezetése, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. **12** De ha a férje teljesen erőtlenné teszi azokat azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin kijött, sem fogadása, sem az ő maga lekötelezése; az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát néki. **13** minden fogadását, és minden esküvéssel való kötelezetét a maga megsanyargattására, a férje teszi erőssé, és a férje teszi azt erőtlenné. **14** Hogyha nem szólvan nem szól a férje egy napról fogva más napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezetét, a melyeket magára vett; megerősít azokat, mert nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt. **15** Ha pedig azután teszi erőtelenekké azokat, minekután halotta vala: ő hordozza az ő bűnénél terhét. **16** Ezek azok a rendelések, a melyeket parancsolt az Úr Mózesnek, a férj és az ő felesége között, az atya és leánya között, mikor még fiataloságában az ő atyának házában van.

31 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Áljj bosszút Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a te népeidhez takarítatol. **3** Szóla azért Mózes a népnek, mondván: Készítsétek fel magatok közül a viadalra való embereket, és induljanak Midián ellen,

hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon. **4** Ezret-ezret egy-egy törzsből, Izráelnek minden törzséből küldjettek a hadba. **5** Kiválogatának azért Izráel ezereiből, ezeret törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készet. **6** És elküldi őket Mózes, törzsenként ezeret-ezret a hadba, és velük Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba; és a szent edények és a riadó kúrtök valának az ő keze alatt. **7** És harczielának Mídián ellen, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, és minden férfiút megölének. **8** A Mídián királyait is megölék, azoknak levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, Húrt, és Rebát, Mídiánnak öt királyát; és Bálámot a Beór fiát is megölék fegyverrel. **9** És fogsgába vivék Izráel fiai a Mídiániták feleségeit és azoknak kisdedeit, és azoknak minden barmát és minden nyáját, és minden vagyonát prédrá veték. **10** minden városukat pedig az ő lakhelyeik szerint, és minden falvaikat tűzzel megégették. **11** És elvivének minden ragadományt és minden prédát mind emberekből, mind barmokból. **12** És vivék Mózeshez és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a foglyokat, a prédát és a ragadományokat a táborba, a mely a Moáb mezőségén vala a Jordán mellett, Jérikho áttelében. **13** Kímenének azért Mózes és Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ő előjök a táboron kívül. **14** És megharaguvék Mózes a hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra, a kik megijöttek vala a harcról. **15** És monda nézik Mózes: Megtartottatok-é életben minden az asszonyokat? **16** Íme ől voltak, a kik Izráel fiait Bálám tanacsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lón csapás az Úr gyülekezetén. **17** Most azért öljetek meg a kisdedek közül minden fineműt; és minden asszonyt is, a ki férfit ismert azzal való hálas végett, megöljetek. **18** minden leánygyermeket pedig, a kik nem háltak férfiúval, tartsatok életben magatoknak. **19** Ti pedig maradjatok a táboron kívül hétfő napig; a ki megölt valakit, és a ki hullát érintett, minden tisztsítások meg magatokat harmad és hetednapon, magatokat és foglyaitokat. **20** minden ruhát, minden bőrből való eszközöt, minden kecskeszőrből való készítményt és minden faedényt; tisztsítások meg magatokat. **21** És monda Eleázár pap a vitézeknek, a kik elmentek vala a hadba: Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt vala az Úr Mózesnek: **22** Az aranyat, ezüstöt, rezet, vasat, az ónt és ólomot bizonyára; **23** minden egyebet is, a mi állja a tüzet, vigyetek át a tűzön, és megtisztíttatik, de a tisztító vízzel is tisztítassék meg; minden pedig, a mi nem állja a tüzet, vízen vigyétek át. **24** Ruháitokat pedig mossátk meg a hetedik napon, és tiszták lesztek: és azután bemehettek a táborba. **25** Újra szóla az Úr Mózesnek, mondván: **26** Vedd számba az elfoglalt prédát, minden emberben, minden baromban, te és Eleázár, a pap, és a gyülekezet atyának fejei. **27** És oszzasd a prédát két részre: a hadakozók között, a kik hadba mentek, és az egész gyülekezet között. **28** És végy részt az Úrnak a hadakozó férfiaktól, akik hadba mentek: ötszázból egy lelkeket, az emberek közül, az ökrök közül, a szamarák közül, és a juhok közül. **29** Azoknak fele részéből vegyétek, és adjad Eleázárnak, a papnak, felemelt áldozatul az Úrnak. **30** Az Izráel fiainak járó fele részéből pedig egy elfogottat végy ötvenből: emberekből, ökrökből, szamarakból, juhokból, és minden baromból: és adjad azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére. **31** És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **32** És vala az a préda, azzaz annak a zsákmánynak maradéka, a mit a hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetvenöt ezer juh. **33** És hetvenhét ezer ökör. **34** És hatvanegy ezer számár. **35** Emberi lélek pedig: a leányok közül, a kik nem ismertek vala férfival való egyesülést,

ilyen lélek összesen harminczké ezer. 36 Vala pedig az egyik fele, azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh. 37 Vala pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt. 38 Az ökör pedig: harminczhat ezer; és azokból az Únak része: hetvenkettő. 39 És a számár: harmincz ezer és ötszáz; azokból az Únak része: hatvanegy. 40 Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az Únak része: harminczhét lélek. 41 És adá Mózes az Únak részét felemelt áldozatul Eleázárnak, a papnak, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 42 Az Izráel fiainak eső másik fele részből pedig, a melyet elválasztott Mózes a hadakozó férfiaktól. 43 (Vala pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz harminczhét ezer és ötszáz; 44 Ökör: harminczhat ezer; 45 Szamár: harmincz ezer és ötszáz: 46 Emberi lélek: tizenhat ezer.) 47 Az Izráel fiainak eső fele részből pedig egy elfogottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a barmokból; és adá azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 48 És járulának Mózeshez a had ezereinek vezetői, az ezredesek és századosok. 49 És mondának Mózesnek: Szolgád megszámlálták a hadakozó férfiakat, a kik a mi kezünk alatt voltak, és senki közülünk el nem veszett. 50 Hoztunk azért az Únak való áldozatul kiki a mit talált: aranyeszközököt, karláncokat, karperczekeket, gyűrűket, fülönfűgget, nyakláncokat, hogy engesztelest végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt. 51 És elvezé Mózes és Eleázár, a pap, az aranyatől, és a megkészített eszközöket is mind. 52 És minden az arany, a melyet felemelt áldozatul vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és ötven siksúl vala az ezeredesektől és századosoktól. 53 A hadakozó férfiak közül kiki magának zsákmányolt. 54 Miután elvette vala Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat az ezeredesektől és századosoktól, bevív azt a gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékezetetől az Úr elé.

32 Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok barmok vala. Mikor látták a Jázér földét és a Gileág földét, hogy íme az a hely marhatartani való hely: 2 Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és szólának Mózesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet fejedelmeinek, mondván: 3 Atárt, Díbon, Jázér, Nimra, Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: 4 A föld, a melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete előtt, baromtató föld az; a te szolgádnak pedig sok marhájok van. 5 És mondának: Hogyha kedvet találtunk a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgádnak örökségül, ne vígy minket át a Jordánon. 6 Mózes pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti atyátkifai hadakozni menjenek, ti pedig itt maradjatok? 7 És miért idegenítétek el Izráel fiainak szívét, hogy által ne menjenek a földre, a melyet adott nékik az Úr? 8 A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátámnak őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék meg azt a földet; 9 Mert felmentek az Esköl völgyéig, és megnézék a földet, és elidegenítétek Izráel fiainak szívét, hogy be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala nékik az Úr. 10 Azért megharaguék az Úr azon a napon, és megesküvék, mondván: 11 Nem látják meg azok az emberek, a kik feljöttek Egyiptomból, húsz esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; 12 Kivéve a Kenizeus Kálebet, a Jefunné fiát és Józsut, a Nún fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. 13 És megharaguék az Úr Izráelre, és bujdostatá-

őket a pusztában negyven esztendeig; míg megemészterek az egész nemzettség, a mely gonoszt cselekedett vala az Úr szemei előtt. 14 És íme feltámadatok a ti atyáitok helyett, bűnös emberek maradékai, hogy az Úr haragjának tüzét még öregbítésük Izráel ellen. 15 Hogyha elfordultok az ő utaitól, még tovább is otthagya őt a pusztában, és elveszíték mind az egész népet. 16 És járulának közelebb ő hozzá, és mondának: Barmainknak juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat; 17 Magunk pedig felfegyverkezve, készséggel megyünk Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyükre; gyermekeink pedig a kerített városokban maradnak e földnek lakosai miatt. 18 Vissza nem térünk addig a mi házainkhöz, a míg Izráel fiai közül meg nem kapja kiki az ő örökségét. 19 Mert nem veszünk mi részt az örökségben ő velük a Jordánon túl és tovább, mivelhogy meg van nékünk a mi örökségünk a Jordánon innen napkelet felől. 20 És monda nézik Mózes: Ha azt cselekszitek, a mit szóltok; ha az Úr előtt készültök fel a hadra; 21 És átmegy közületek minden fegyveres a Jordánon az Úr előtt, míg kiúzi az ő elleniségeit maga előtt; 22 És csak azután térték vissza, ha az a föld meghódol az Úr előtt: akkor ártatlannak lesztek az Úr előtt, és Izráel előtt, és az a föld birtokotká lesz nétek az Úr előtt. 23 Hogyha nem így cseleksztek, íme vétkeztek az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötöknek büntetése utóér benneteket! 24 Építsetek magatoknak városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak aklokat; de a mit fogadtatok, azt megcselekedjétek. 25 És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván: A te szolgád úgy cseleksznek, mint az én Uram parancsolja. 26 A mi kicsinyeink, feleségeink, juhaink és mindenféle barmaink ott lesznek Gileág városaiban; 27 A te szolgád pedig átmennek mindenjában hadra felkészülve, harczolni az Úr előtt, a miképen az én Uram szól. 28 Parancsot ada azért ő felőlik Mózes Eleázárnak, a papnak, és Józsutnak a Nún fiának, és az Izráel fiai törzseiből való atyák fejéinek, 29 És monda nézik Mózes: Ha átmennek a Gád fiai és a Rúben fiai veletek a Jordánon, mindenjában hadakozni készen az Úr előtt, és meghódol a föld ti előttetek: akkor adjátok nézik a Gileág földét birtokul. 30 Ha pedig nem mennek át fegyveresen veletek, akkor veletek kapjanak birtokot a Kanaán földén. 31 És felelénék a Gád fiai és a Rúben fiai, mondván: A mit mondott az Úr a te szolgádnak, akképen cselekszünk. 32 Mi átmegyünk fegyveresen az Úr előtt a Kanaán földére, de miénk legyen a mi örökségünknek birtoka a Jordánon innen. 33 Nézik adá azért Mózes, tudniliuk a Gád fiainak, a Rúben fiainak és a József fiának, Manasse féltörzsének, Szihonnak, az Emoreusok királyának országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt a földet az ő városaival, határaival, annak a földnek városait köröskörül. 34 És megépíték a Gád fiai Dibont, Atarothot, Aroért, 35 Atróth-Sofánt, Jázért, Jogbehát, 36 Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített városokat juhakkal egyben. 37 A Rúben fiai pedig megépíték Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot, 38 Nébót, Baál-Meont, (váltóztatott néven nevezve) és Sibmát. És új neveket adának a városoknak, a melyeket építének. 39 Mákirnak, a Manasse fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és bevezérek azt, és kiúzzék az Emoreust, a ki ott vala. 40 Adá azért Mózes Gileádot Mákirnak, a Manasse fiának, és lakozék abban. 41 Jáir pedig, a Manasse fia elméne, és bevezé azoknak falvait, és hívá azokat Jáir falvainak. 42 Nóbah is elméne, és bevezé Kenáthot és annak városait, és hívá azt Nóbáhnak, a maga nevéről.

33 Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijövénék Égyiptom földéből az ō seregeik szerint Mózes és Áron vezetése alatt.

2 (Megírá pedig Mózes az ō kijövetelököt az ō szállásain szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek az ō szállásain, az ō kijövetelök szerint. 3 Elindulának Rameszesből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A páskha után való napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész Égyiptom láttára. 4 (Az égyiptombeliek pedig temetik vala azokat a kiket megölt vala az Úr ō közöttök, minden elsőszülöttjeket; az isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) 5 És elindulának Izráel fiai Rameszesből, és tábor ütények Szukkótban. 6 És elindulának Szukkóból, és tábor ütények Ethámban, a mely van a pusztának szélén. 7 És elindulának Ethámból, és fordulának Pihahiróth felé, a mely van Baál-Czezon előtt, és tábor ütények Migdol előtt, 8 És elindulának Pihahiróthból, és átmenének a tenger közepén a pusztába; és menének három napi járásnyira az Ethám pusztáján; és tábor ütények Márában. 9 És elindulának Márából, és jutának Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútfő és hetven pálmafá; és tábor ütények ott. 10 És elindulának Élimból, és tábor ütények a Veres tenger mellett. 11 És elindulának a Veres tengertől, és tábor ütények a Szin pusztájában. 12 És elindulának a Szin pusztájából, és tábor ütények Dofkában. 13 És elindulának Dofkából, és tábor ütények Álusban. 14 És elindulának Álusból, és tábor ütények Refidimben, de nem vala ott a népekn inni való vize. 15 És elindulának Refidimből, és tábor ütények a Sinai pusztájában. 16 És elindulának a Sinai pusztájából, és tábor ütények Kibrít-Thaavában. 17 És elindulának Kibrít-Thaavából, és tábor ütények Haserótban. 18 És elindulának Haserótból, és tábor ütények Rithmában. 19 És elindulának Rithmából, és tábor ütények Rimmon-Péreczben. 20 És elindulának Rimmon-Péreczből, és tábor ütények Libnában. 21 És elindulának Libnából, és tábor ütények Risszában. 22 És elindulának Risszából, és tábor ütények Kehélatban. 23 És elindulának Kehéltóból, és tábor ütények a Séfer hegyénél. 24 És elindulának a Séfer hegyétől és tábor ütények Haradában. 25 És elindulának Haradából, és tábor ütények Makhélótból. 26 És elindulának Makhélótból, és tábor ütények Tháhátban. 27 És elindulának Tháhátból, és tábor ütények Thárahkban. 28 És elindulának Thárahkból, és tábor ütények Mitkában. 29 És elindulának Mitkából, és tábor ütények Hasmonában. 30 És elindulának Hasmonából, és tábor ütények Moszérórban. 31 És elindulának Moszérórból, és tábor ütények Bené-Jaakánban. 32 És elindulának Bené-Jaakánból, és tábor ütények Hór-Hagjdában. 33 És elindulának Hór-Hagjdágból, és tábor ütények Jotbathában. 34 És elindulának Jotbathából, és tábor ütények Abrónában. 35 És elindulának Abrónából, és tábor ütények Eczjon-Geberben. 36 És elindulának Eczjon-Geberból, és tábor ütények Czin pusztájában; ez Kádes. 37 És elindulának Kádesből, és tábor ütények a Hór hegyénél, az Edom földének szélén. 38 Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegyére az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetelök után, az ötödik hónapban, a hónap elsején. 39 Áron pedig száz és huszonhárom esztendős vala, mikor meghala a Hór hegyén. 40 Hallott pedig a Kananeus, Arad királya (ez pedig dél felől lakozik vala a Kanaán földén) Izráel fiainak jövetele felől. 41 És elindulának a Hór hegyétől, és tábor ütények Czalmonában. 42 És elindulának Czalmonából, és tábor ütények Púnónban. 43 És elindulának Púnónból, és tábor ütények Obothban. 44 És elindulának Obothból, és tábor ütények Ijé-Abárimban, a Moáb

határán. 45 És elindulának Ijé-Abáimból, és tábor ütények Dibon-Gádban. 46 És elindulának Dibon-Gádból, és tábor ütények Almon-Diblahaimban. 47 És elindulának Almon-Diblahaimból, és tábor ütények az Abarim hegységnél, Nébó ellenében. 48 És elindulának az Abarim hegységétől, és tábor ütények a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jeríkhó ellenében. 49 Tábor ütények pedig a Jordán mellett, Beth-Hajjesimóthól Abel-Hassittimig, a Moáb mezőségén. 50 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jeríkhó ellenében, mondván: 51 Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: 52 Üzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől, és veszessétek el minden irott képeket, és minden ō öntöti bálványképeket is elveszessétek, és minden magaslataikat rontsátok el! 53 Üzzétek ki a földnek lakóit, és lakozzatok abban; mert néktek adtam azt a földet, hogy bírátok azt. 54 Azt a földet pedig sorsvetés által vegyétek birtokotokba a ti nemzetsegeitek szerint. A nagyobb számúnak nagyobbítások az ō örökségét, a kisebb számúnak kisebbítés az ō örökségét. A hová a sors esik valaki számára, az legyen az övé. A ti atyáitoknak törzsei szerint vegyétek át birtokotokat. 55 Ha pedig nem úzitek ki annak a földnek lakosait a ti színetek elől, akkor, a kiket meghagytok közülök, szálakkák lesznek a ti szemeitekben, és tövisekké a ti oldalaitokban, és elleniségeitek lesznek néktek a földön, a melyen lakoztok. 56 És akkor a miképen gondoltam, hogy cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

34 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Hogya bementek ti a Kanaán földére; (ez a föld, a mely örökségűl esik néktek, tudniillik a Kanaán fölle az ō határai szerint), 3 Akkor legyen a ti déli oldalatok a Czin pusztájától fogva Edom határaig, és legyen a ti déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. 4 És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig, és menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától délre; és menjen tova Haczár-Adárig, és menjen át Aczmonig. 5 Azután kerüljön a határ Aczmontól Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen. 6 A napnyugoti határotok pedig legyen néktek a nagy tenger; ez legyen néktek a napnyugoti határotok. 7 Ez legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől fogva vonjatok határt a Hór hegyénél. 8 A Hór hegyétől vonjatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak vége pedig Czedádnál legyen. 9 És tovamenjen a határ Zifronig, a vége pedig Haczar-Enán legyen. Ez legyen néktek az északi határotok. 10 A napkeleti határt pedig vonjátok Haczar-Enántól Sefámicig. 11 És hajoljon le a határ Sefámtól Ribláig, Aintól napkeletre; és újra hajoljon le a határ, és érje a Kinnéreth tenger partját napkelet felé. 12 Azután hajoljon le a határ a Jordán felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti földetek az ō határai szerint köröskörül. 13 És parancsot ada Mózes Izráel fiainak, mondván: Ez az a föld, a melyet sors által vesztek birtokotokba, a mely felől parancsot ada az Úr, hogy adjam azt kilenc törzsnek, és fél törzsnek; 14 Mert megkapták a Rúbeniták fiainak törzse az ō atyáknak háza szerint, a Gádíták fiainak törzse, az ō atyáknak háza szerint, és a Manasse fél törzse is, megkapták az ō örökségeket. 15 Két törzs és egy fél törzs megkaptá az ō örökségét a Jordánon túl, Jeríkhó ellenében napkelet felől. 16 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 17 Ezek azoknak a férfiaknak nevei, a kik örökségük fogják néktek elosztani azt a földet: Eleázár, a pap, és Józsué, a Nún fia. 18 És törzsenként egy-egy fejedelmet

vegyetek mellétek a földnek örökségül való elosztására. 19 Ezek a férfiaknak nevei: a Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia. 20 A Simeon fiainak törzséből Sámuel, az Ammihúd fia. 21 A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszlón fia. 22 A Dán fiainak törzséből Bukki fejedelem, a Jólgi fia. 23 A József fia közül, a Manasse fiainak törzséből Hanniél fejedelem, az Efód fia. 24 Az Efraim fiainak törzséből Kemuel fejedelem, a Siftán fia. 25 És a Zebulon fiainak törzséből Eliczáfán fejedelem, a Parnák fia. 26 És az Izsakhár fiainak törzséből Paltiéi fejedelem, az Azzán fia. 27 És az Áser fiainak törzséből Akhihúd fejedelem, a Selóm fia. 28 És a Naftáli fiainak törzséből Pédaél fejedelem, az Ammihúd fia. 29 Ezek azok, a kiknek megparancsolá az Úr, hogy örökséget oszszanak Izráel fiainak a Kanaán földén.

35 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: 2 Parancsol meg Izráel fiainak, hogy adjanak a lévítáknak az ő örökségi birtokukból lakásra való városokat; a városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt is a lévítáknak; 3 Hogy legyenek nézik a városok lakóhelyeküli, a legelők pedig legyenek az ő barmaiknak, jószágaiknak és mindenféle állatjoknak. 4 És azoknak a városoknak legelői, a melyeket a lévítáknak adtok, a város falától és azon kívül, ezer singnyire legyenek köröskörül. 5 Mérjetek azért a városon kívül, napkelet felől két ezer singet, dél felől is kétézer singet, napnyugat felől kétézer singet, és észak felől kétézer singet; és a város legyen középben. Ez legyen számukra a városok legelője. 6 A városok közül pedig, a melyeket a lévítáknak adtok, hat legyen menedékváros, a melyeket azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon kívül adjatok negyvenkét várost. 7 Mind a városok, a melyeket adnotok kell a lévítáknak, negyvennyolc város, azoknak legelőivel egyben. 8 A mely városokat pedig Izráel fiainak örökségből adtok, azokhoz attól, a kinek több van, többet vegyetek, és attól, a kinek kevesebb van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségehez képest, a melyet öröklük kapott, adjon az ő városaiból a lévítáknak. 9 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 10 Szólj Izráel fiainak, és mond meg nézik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: 11 Válaszszatok ki magatoknak városokat, a melyek menedékvárosaitok legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki történetből ől meg valakit. 12 És legyenek azok a ti városaitok menedéküli a vérbosszú ellen, és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elő. 13 A mely városokat pedig oda adtok, azok közül hat legyen nétekk menedékvárosul. 14 Három várost adjatok a Jordánon túl, és három várost adjatok a Kanaán földén; menedékvárosok legyenek azok. 15 Izráel fiainak és a jövénynek, és az ő közöttök lakozónak menedéküli legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, aki történetből ől meg valakit. 16 De ha valaki vaseszközzel úgy üti meg valakit, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. 17 És ha kézben levő kövel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. 18 Vagy ha kézben lévő faeszközzel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. 19 A vérbosszuló rokon olje meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, olje meg azt. 20 Hogya gyűlölségből tasztíja meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy meghal; 21 Vagy ellensegkesedésből kezével üti meg azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, aki ütötte; gyilkos az; a vérbosszuló rokon olje meg azt a gyilkost, mihelyt találkozik vele. 22 Ha pedig hirtelenségből, ellensegkesedés nélkül tasztíta meg őt; vagy nem

szántszándékból hajít reá akármiféle eszközt; 23 Vagy akármiféle követ, a melytől meghalhat, úgy ejt valakire, a kit nem látott, hogy meghal, holott nem volt ő annak ellenisége, sem nem kereste annak vesztét: 24 Akkor ítélen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között a törvények szerint. 25 És mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonak kezéből, és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, a melybe szaladt vala, és lakozék abban, míg meghal a fópap, aki felkenetet a szent olajjal. 26 Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a melybe szaladt vala; 27 És találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határáin kívül, és megöli az a vérbosszuló rokon a gyilkost: nem lesz annak vére ő rajta; 28 Mert az ő menedékvárosában kell laknia a fópap haláláig; a fópap halála után pedig visszatérhet a gyilkos az ő örökségének földére. 29 És legyenek ezek néktek ítéletre való rendelések a ti nemzetiségeitek szerint, minden lakhelyeteken. 30 Ha valaki megöli valakit, tanúk szavára gyilkolják meg a gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú senki ellen, hogy meghaljon. 31 Az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, aki halálra való gorosz, hanem halálalakoljon. 32 Attól se vegyetek váltságot, aki az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és otthon lakozzék a fópap haláláig. 33 És meg ne fertőztessétek a földet, a melyben lesztek; mert a vér, az megfertézeti a földet, és a földnek nem szerezhető engesztelés a vér miatt, a mely kiontattat azon, csak annak vére által, aki kiontotta azt. 34 Ne tisztátlanitsd meg azért azt a földet, a melyben laktok, a melyben én is lakozom; mert én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

36 Járulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád fiainak nemzetiségeből, aki Mákirnak, Manasse fiának fia vala, a József fiainak nemzetiségeből, és szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyának fejedelmei előtt. 2 És mondának: Az én uramnak megparancsolta az Úr, hogy sors által adja ezt a földet örökségül Izráel fiainak; de azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak, hogy a mi atyánkfiának, Czélophádnak örökségét adja oda az ő leányainak. 3 És ha Izráel fiai közül valamely más törzs fiaihoz mennek feleségül: elszakaszthatik az ő örökségek a mi atyánk örökségétől, és oda csatoltatik az annak a törzsnek örökségehez, a melynél feleségül lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik. 4 És mikor Izráel fiainál a kürzengés ünnepe lesz, az ő örökségek akkor is annak a törzsnek örökségehez csatoltatik, a melynél feleségül lesznek. Eképen a mi atyánk törzseinek örökségből vételek el azok öröksége. 5 Parancsol ada azért Mózes Izráel fiainak az Úr rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse igazat szól. 6 Ez az, a mit parancsol az Úr a Czélophád leányai felől, mondván: A kihez jónak lájták, aholhoz menjenek feleségül, de csak az ő atyjuk törzsének hánznépből valóhoz menjenek feleségül. 7 Hogy át ne szálljon Izráel fiainak öröksége egyik törzsről a másik törzsre; hanem Izráel fiai közül kiki ragaszkodjék az ő atyái törzsének örökségehez. 8 És minden leányzó, aki örökséget kap Izráel fiainak törzsei közül, az ő atyja törzsebeli hánznépből valóhoz menjen feleségül, hogy Izráel fiai közül kiki megtartsa az ő atyának örökségét. 9 És ne szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre, hanem Izráel fiainak törzsei közül kiki ragaszkodjék az ő örökségehez. 10 A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Czélophád leányai. 11 Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha és Nóna, a Czélophád leányai, az ő nagybátyjok fiaihoz mentek vala

feleségül; **12** A József fiának, Manassé fiainak nemzetsegéből valókhoz mentek vala feleségül; és lőn azoknak öröksége az Ő atyjok nemzetsegének törzsénél. **13** Ezek a parancsolatok és végzések, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak, Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jéríkhó ellenében.

5 Mózes

1 Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen, a Veres tenger ellenében, Párán és Tófél, és Lábán és Haczéróth, és Dizaháb között. **2** Tizenegy napi járóföldön Hóreből fogva, a Szeir hegyének menve, Kádes-Barneáig. **3** Lón pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt vala az Úr néki azok felől. **4** Minekutána megverte vala Szíhont az Emoreusok királyát, a ki lakik vala Hesbonban, és Ógot, Básannak királyát Edreiben, a ki lakik vala Astháróban: **5** A Jordánon túl, a Moáb földén, kezde Mózes magyarázni ezt a törvényt, mondván: **6** Az Úr, a mi Istenünk szólott nékünk a Hóreben, ezt mondván: Elég ideig laktatók ehegy alatt; **7** Forduljatok meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére, és annak minden szomszéd vidékére, a mezőségen, és a hegesz-völgyök földjén, és dél felé, és a tengernek partján, a Kananeusok földére és a Libanusra, a nagy folyóig, az Eufrates folyóig. **8** Íme előtökbe adtam a földet; menjetek be, és bírátok azt a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nézik adjá, és ó utánok az ó magyoknak. **9** És szólottam vala néktek abban az időben, ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam titkeket; **10** Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titkeket elannyira, hogy oly sokan vagytok ti most, mint az égnekk csillagai. **11** Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson meg titkeket ezerszerte is inkább mint most vagytok, és áldjon meg titkeket, a miképen igérte néktek! **12** Miképen viselhetném én egymagam a terheiteket és a ti bajaitokat és a ti pereiteket? **13** Válaszzatok magatoknak bőlcs, értelmes és a ti törzseitben ismeretes férfiakat, és én azokat előljáróitokká teszem. **14** És felelétek nékem, és mondátok: Jó dolog, a mit mondál, hogy míveled azt. **15** Vevém azért a ti törzseitnek főbbjeit, a bőlcs és ismeretes férfiakat, és tevém őket előljáróitokká: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekek, tizedesekké és tisztartókká, a ti törzseit szerint. **16** És megparancsolám abban az időben a ti biráitoknak, mondván: Hallgassátok ki atyáitokfiait, és ítélezetek igazságosan mindenkit, az ó atyafiaival és jövevényeivel egyben. **17** Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsiny úgy, mint nagyon hallgassatok ki; ne féljetek senkitől, mert az ítélet az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én előmbe hozzátok, és én meghallgatom azt. **18** És megparancsoltam néktek abban az időben minden, a mit cselekedjetek. **19** Azután elindulánk a Hóreből, és bejártuk ama nagy és rettenten pusztát, a melyet láttatok, az Emoreusok hegyének menve, a miképen parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nékünk; és eljutánk Kádes-Barnéához. **20** És mondám néktek: Eljuttatok az Emoreusok hegyéig, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk. **21** Íme elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírádj azt, a miképen megmondottam az Úr, a te atyáidnak Istene néked; ne felj, és meg ne rettenj! **22** Ti pedig mindenkorban hozzám járulátok és mondátok: Küldjünk embereket előre, hogy kérleljék meg nékünk azt a földet, és hozzanak nékünk hírt az út felől, a melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe bevonulunk. **23** És tetszik nékem ez a beszéd, és vevék közületek tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-egyet. **24** És fordulának és felmenének a hegyre, és eljutának az Eskől völgyéig, és kikimelék azt. **25** És vőnek kezelikbe annak a földnek gyümölcséből, és alá hozák hozzáink, és hírt hozának

nékünk és mondának: Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk. **26** De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütétek az Úmak, a ti Isteneteknek parancsa ellen. **27** És zúgolódádat a ti sátoraitokban, és mondátok: mivelhogy gyűlöл minket az Úr, azért hozott ki minket Egyiptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket. **28** Hová mennénk fel mi? A mi atyánkifai megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálasabb nálunknál; a városok nagyok és megerősítettek az égig; még Anák fiakat is láttunk ott! **29** Akkor mondám néktek: Ne rettegetek és ne félijetek azoktól; **30** Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttemek még, ő hadakozik ti érettetek mind a szerint, a mint cselekedett vala veletek Egyiptomban a ti szemeitek előtt; **31** És a pusztában, ahol láttad, hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton, a melyen jártatok, míg jutatok e helyre. **32** Mindazáltal nem hivétek az Úrnak, a ti Isteneteknek. **33** A ki előttemek jár vala az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, ahol táborozzatok, éjjel tűzben, hogy megmutassa néktek az útat, a melyen járjatok, és felhőben nappal. **34** Meghallá pedig az Úr beszédetek szavát, és megharaguév, és megesküvén, mondván: **35** E gonosz nemzetsegéből való emberek közül egy sem láta meg azt a jó földet, a mely felől megesküdtem, hogy a ti atyáitoknak adom; **36** Kívéve Kálebet, a Jefunné fiát; ő meglátja azt, és ő néki adom azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert tökéleteséggel követte az Urat. **37** Még én reám is megharaguév az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy oda be! **38** Józsué, a Nún fia, aki állt előttem, ő megy be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget Izráelnek. **39** És a ti kicsinyeitek, a kikről szólátok hogy prézául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bírják azt. **40** Ti pedig forduljatok vissza, és induljatok a pusztába, a Veres tenger felé. **41** És azt felelétek, és azt mondátok nékem: Végeztünk az Úr ellen, mi felmegyünk és hadakozunk mind a szerint, a mint parancsoltam nékünk az Úr, a mi Istenünk! És felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközeivel, és készek valátok felmenni a hegyre. **42** Monda pedig az Úr nékem: Mond meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harcoljatok, mert nem vagyok közöttetek: hogy meg ne verettessek a ti ellenségeitektől. **43** És megmondám néktek, de nem hallgattatok rám, hanem pártot ütöttetek az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködtek, és felmenétek a hegyre. **44** De kijöve az Emoreus, aki lakik vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetnék titkeket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak vala titkeket Szeirtől Hormáig. **45** És visszatérétek onnét, és síratok az Úr előtt, de nem hallgat meg az Úr a ti szavatokat, és nem figyele rátok. **46** És sok időn át lakozatok Kádesben, a meddig ott lakozatok.

2 Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem az Úr, és kerültgettük a Szeir hegyét sok ideig. **2** De szóla az Úr nékem, mondván: **3** Elég már e hegyet kerülgetnetek, forduljatok észak felé. **4** Parancsolj azért a népknek, mondván: Mikor általmentek a ti atyáitokfiainak, az Ézsáú fiainak határáról, a kik Szeirben lakoznak: jóllehet félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok! **5** Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjüköből néktek egy talpalatnyit sem; mert Ézsáúnak adtam a Szeir hegyét örökségül. **6** Pénzen vásároljatok tőlük enni valót, hogy egyetek, és vizet is pénzen vegyetek tőlük, hogy igyatok, **7** Mert az Úr, a te Istened

megáldott téged a te kezednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szúkölködtél semmiben. **8** És általmenénk a mi atyánkfiai között, az Ézsau fiai között, a kik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláthtól és Éczjon-Gebertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára. **9** És monda az Úr nékem: Ne hadakozzá Moáb ellen, és ne ingereld azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül. **10** (Az Emesek laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. **11** Óriásoknak állíttatnak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket. **12** Szeirben pedig Horeusok laktak az előtt, a kiket az Ézsau fiai kiűzték, és kiirtottak színök elől, és azoknak helyén laktak, a miképen cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki az Úr.) **13** Most keljetek fel, és menjetek át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. **14** Az idő pedig, a melyet eljáránk Kádes-Barneától, míg általmenénk a Záred patakán, harmincnyolc esztendő, a mely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetisége a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. **15** E felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. **16** És lön, hogy a mint a hadakozó férfiak mind elpusztulának, kihalván a nép közül. **17** Így szóla az Úr nékem, mondván: **18** Ma te általmegy a Moáb határára Ar felé, **19** És mikor közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgasd őket, ne is ingereld őket, mert nem adok néked az Ammon fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam azt örökségül. **20** (Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régént, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak. **21** Ez a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén; **22** A miképen cselekedett az Ézsau fiaival is, a kik Szeir hegén laktak, a mikor kiveszté előlük a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén mind e mai napig. **23** Az Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig, kiirtották a Káftoreusok a kik kijöttek volt Káftorból, és lakának azoknak helyén.) **24** Keljetek fel azért, induljatok, menjetek át az Arnon patakán; lásd: kezedbe adtam Szíhon, Hesbonnak királyát: az Emoreust, és annak földét; kezdj hozzá, foglald el azt, és hadakozzá ő ellene. **25** E napon kezdem rábocsátani a népekre, hogy félfjenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és a kik híredet hallják, rendülichenek meg és reszkessének te előtted. **26** És követeket küldék a Kedemot pusztából Szíthonhoz, Hesbon királyához békességes beszéddel ezt izenével: **27** Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra megyek, nem térek le se jobbra, se balra. **28** Eleséget pénzen adj nékem, hogy egyem; vizet is pénzen adj nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: **29** A miképen cselekedtek én velem az Ézsau fiai, a kik Szeirben laknak; és a Moábiták, a kik Arban laknak; míglént átmegyek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk! **30** De nem akarta Szíhon, Hesbon királya, hogy átmenjenk ő rajta, mert megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és engedetlenné tette az Ő szívét, hogy a te kezded adjá őt, a mint nyilván van e mai napon. **31** Monda pedig az Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szíhon és az ő földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő föde örököd legyen. **32** És kijöve Szíhon mi előinkbe minden népével, hogy megvívjon velünk Jahácznál. **33** De az Úr, a mi Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és minden ő népéit. **34** És elfoglaltuk minden ő városát

abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost: férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket; nem hagyunk menekülni senkit. **35** De a barmokat prédrája vetettük közöttünk, és a városokból való ragadományokat, a melyeket elfoglaltunk volt. **36** Aróertől fogva, a mely van az Arnon patakának partján, és a völgyben lévő várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melyivel ne bírtunk volna. Mind azokat az Úr, a mi Istenünk adta a mi kezünkbe. **37** De az Ammon fiainak földéhez nem közeledtél, sem a Jabbób patak egész oldalához, sem a hegyen lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a melyektől eltiltott téged az Úr, a mi Istenünk.

3 És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve előinkbe **Óg**, Básánnak királya, ő és minden népe, hogy megvívjon velünk Edreiben. **2** De az Úr monda nékem: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt és minden ő népéét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával, a ki Hesbonban lakik vala. **3** És kezünkbe adá az Úr, a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden ő népéét, és úgy megvertük őt, hogy meneküli való sem maradt belőle. **4** És abban az időben elfoglaltuk minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész vidékét, a Básenbeli Ógnak országát. **5** Ezek a városok mind meg valának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és zárokkal, kivéven igen sok kerítéssel várost. **6** És fegyverre hánytuk azokat, a mint cselekedtünk vala Szíhonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az egész várost: férfiakat, asszonyokat és a kisdedeket is. **7** De a barmokat és a városokból való ragadományokat mind magunk között vetettük prédrája. **8** És elvettek abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből azt a földet, a mely a Jordánon túl vala, az Arnon patakot fogva a Hermon hegyéig. **9** (A Sidoniak a Hermont Szírjónak, az Emoreusok pedig Szenirnek hívják.) **10** A síkságnak minden városát, és az egész Gileádot, meg az egész Básánt Szalkáig és Edreig, a melyek a Básenbeli Óg országának városai voltak. **11** Mert egyedül Óg, Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Íme az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-é? Kilenc sing a hosszasága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint. **12** Ezt a földet pedig, a melyet abban az időben örökségünké tettünk, Aróertől fogva, a mely az Arnon patak mellett van, és a Gileád hegyének felét, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak és Gádítáknak. **13** A Gileád többi részét pedig, és az egész Básánt, az Óg országát odaadtam a Manassé fél törzsénék, Argóbnak egész vidékét. Ezt az egész Básánt óriások földének hívták. **14** Jair, Manassénak fia, kapta Argóbnak egész vidékét, a Gessuriták és Maakátiták határáig; és azokat a Básánnal együtt az ő nevéről Jair faluinak hívják mind e mai napig. **15** Mákirnak pedig adtam Gileádot. **16** A Rúbenitáknak és a Gádítáknak pedig adtam Gileádtól fogva Armonnak patakáig (a határ pedig a patak közepe) és a Jabbób patakáig, a mely az Ammon fiainak határa; **17** És a síkságot és határol a Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig, a mely a Piszga-hegy lába alatt van napkelet felől. **18** És parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az Úr, a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai, Izráel fiai előtt mind, a kik hadakozásra valók vagytok. **19** Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok (mert tudom, hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban, a melyeket én adtam néktek. **20** Mindaddig, a míg nyugodalmat ád az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet, a melyet az Úr, a

ti Istenetek ád nézik a Jordánon túl. Azután térjtek vissza, kiki az ő örökségebe, a melyet addtam nétek. **21** Józsúénak is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mindenzt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királyyal; így cselekszik az Úr minden országgal, a melyen átmegy. **22** Ne feljétek tőlök, mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! **23** Könyögök is az Úrnak abban az időben, mondván: **24** Uram, Isten, te elkezdettet megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, a ki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint? **25** Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanon! **26** De megharaguév az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgattott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! **27** Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon. **28** Józsúénak pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő meggy át e nép előtt, és ő teszi őket örököseivé annak a földnek, a melyet meglátsz. **29** És ott maradánk a völgyben, Beth-Péórral szemben.

4 Most pedig hallgass ó Izráel a rendelésekre és végzésekre, a melyekre én tanítlak titokat, hogy azok szerint cselekedjetek, hogy élhessetek, és bemehessetek, és bínhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti atyáitoknak Istene ád nétek. **2** Semmit se tegyetek az ígéhez, a melyet én parancsolok nétek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket én parancsolok nétek. **3** Szemeitekkel láttátok, a mit cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert, a ki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened te közüled. **4** Ti pedig, a kik ragaszkodtatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mindenjában éltek a napig. **5** Lássátok, tanítottalak titokat rendelésekre és végzésekre, a mint megharancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melybe bementek, hogy bírátok azt. **6** Megtartsátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsesétek és értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bőlc és értelmes nép ez a nagy nemzet! **7** Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel volna az Ó Istene, mint mi hozzáink az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? **8** És melyik nagy nemzet az, a melynek olyan rendelései és igazságos végzései voltanának, mint ez az egész törvény, a melyet én ma adok előtök?! **9** Csak vigyázz magadra, és örizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a melyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival. **10** El ne felejtkezzél a napról, a melyen az Úr előtt, a te Istened előtt állottál a Hőrben, a mikor azt mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak férni engem, minden időben, a míg e földön élnek, és tanításuk meg fiaikat is. **11** És előjárulátok, és megállátok a hegységi alatt: a hegységi tűzben ég vala minden az ég közepéig, mindenmellett sötétség, köd és homályosság vala. **12** És szóla az Úr nétek a tűz közepéből. A szavak hangját ti is halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala. **13** És kijelenté nétek az ő szövetségét, a melyre nézve utasított titokat a tíz ige teljesítésére, és felírás azokat két kőtáblára. **14** Engem is

utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg titokat a rendelésekre és végzésekre, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmentek, hogy bírátok azt. **15** Örizzétek meg azért jó a ti lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzáját az Úr a Hőrben; **16** Hogy el ne vetemedjetek, és faragott képet, valamely bálványfele alakot ne csináljatok magatoknak, férfi vagy asszonynak képére; **17** Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely repdeső madárnak, a mely rópköd a levegőben; **18** Képére valamely földön csúszó-mászó állatnak; képére valamely halnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben. **19** Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnak minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tisztelj azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt. **20** Titokat pedig kézen fogott az Úr, és kihozott titokat a vas kemencéből, Egyiptomból, hogy legyenek néki örökösek népe, miképen e mai napon vagytok. **21** De én reám megharaguév az Úr ti miattatok, és megesküvek, hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem megyek be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened, ád néked örökséged. **22** Miután én meghalok e földön, nem megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és bírátok azt a jó földet; **23** Vigyázzatok, hogy az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött veletek, el ne felejtkezzetek, és ne csináljatok magatoknak faragott képet, akármáhez is hasonlót, a miképen megharancsolta az Úr, a te Istened. **24** Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, feltőn szerető Isten ő. **25** Hogyha majd fiakat és unokákat nemzesz, és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltok magatoknak faragott képet, akármáhez is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, haragra ingerelvén őt: **26** Bizonyoságul hívom ti ellenetek e mai napon a mennyet és a földet, hogy elveszén hamarsággal elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon, hogy bírájátok azt; nem laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. **27** És az Úr szétszór titokat a népek közé, és szám szerint kevesen maradtak meg a népek között, a kik közé visz titokat az Úr. **28** És szolgáltok ott emberi kéz által csinált elleneteknek: fának és kőnek, a melyek nem látnak, nem is hallanak, nem is esznek, nem is szagolnak. **29** De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt. **30** Mikor nyomorúságban leéndesz, és utólérek téged mindezek az utolsó időben, és megtérssz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára: **31** (Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, a mely felől megesküdt nézik. **32** Mert tudakozzál csak a régi időkről, a melyeket te előttem voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten embert teremtett e földre, és pedig az égnak egyik széléltől az égnak másik szélénél, ha történt-e a nagy dologhoz hasonló, vagy hallatszott-e ehhez fogható? **33** Hallotta-é valamely nép a tűz közepéből szóló Istennék szavát, a miképen hallottad te, hogy életben maradt volna? **34** Avagy próbálta-é azt Isten, hogy elmenjen és válaszszon magának népet valamely nemzetből közül, kisértésekkel: jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettentetésekkel által, a miképen cselekedte mindeneket ti érettetek az Úr, a ti Istenetek Egyiptomban, szemeitek láttára? **35** Csak néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten és nincsen kívüle több! **36** Az égből hallatta veled az ő szavát, hogy tanítson téged,

a földön pedig mutatta néked amaz ő nagy tüzét, és hallottad beszédét a tűz közepéből. **37** És mivel szerette a te atyáidat, és kiválasztotta az ő magyokat is ő utáron, és kihozott téged az ő orczájával Égyptomból, az ő nagy erejével: **38** Hogy kiúzzön náladnál nagyobb és erősebb népeket előled, hogy bevigyen téged, és adja néked az ő földjöket örökségül, mint a mai napon van: **39** Tudd meg azért e mai napon, és vedd szívedre, hogy az Úr az Isten, fent a mennyben, és alant a földön, és nincsen több! **40** Tartsd meg azért az ő rendeléseit és parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy jól legyen dolgod és a te fiaidnak te utánad, és hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **41** Akkor választa Mózes három várost a Jordánon túl napkelet felé, **42** Hogy oda fusson a gyilkos, aki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, aki az előtt nem gyűlölte vala, és hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közül. **43** Tudniillik Beczert a pusztában, a sík földön a Ruben fiainak, Rámótot Gileádban a Gád fiainak, és Gólánt Básánban a Manassé fiainak. **44** Ez pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai elé. **45** Ezek a bizonyságtételek, a rendelések és a végzések, a melyeket szóla Mózes Izráel fiainak, mikor Égyptomból kijöttek vala. **46** A Jordánon túl a völgyben, Beth-Peónnak átellenében, Szíhonnak, az Emoreusok királyának földjén, aki lakozik vala Hesbonban, akit megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor Égyptomból kijöttek vala.

47 És elfoglalás az ő földét, és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két királyáét, a kik a Jordánon túl laknak vala napkelet felől. **48** Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján van, a Sion hegyéig, a mely a Hermon; **49** És az egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság tengeréig, a Piszga hegylájáig.

5 És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik: Hallgasd meg Izráel a rendeléseket és a végzéseket, a melyeket elmondok én ma fületek hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljetek azokra, megcselekedvén azokat! **2** Az Úr, a mi Istennünk szövetséget kötött velünk a Hóreben. **3** Nem a mi atyáinkkal kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk, a kik íme itt vagyunk e mai napon mindenjában és élünk. **4** Színről színről szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből. **5** (Én pedig az Úr között és ti közöttetek állok vala abban az időben, hogy megjelentsem nétek az Úr beszédét; mert ti a tűztől féltek vala, és nem menétek fel a hegyre) mondván: **6** Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Égyptomnak földéből, a szolgálatnak házából. **7** Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. **8** Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. **9** Ne imádd és ne tiszted azokat; mert én, az Úr, a te Istened, feltón szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedfiziglen, a kik engem gyűlölnek; **10** De irgalmaságot cselekeszem ezeríziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják. **11** Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. **12** Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszenteld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. **13** Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. **14** De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod,

se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; **15** És megemlékezzel róla, hogy szolgá voltál Égyptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad. **16** Tiszeld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád te néked. **17** Ne ölj. **18** És ne parázsnálkodjál. **19** És ne lopj. **20** És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonysságot. **21** És ne kívánd a te felebarátodonak feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodonak házát, szántóföldét; se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé. **22** Ez ígéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy felszóval, és nem többet; és felírás azokat két kőtáblára, és adá azokat nékem. **23** És lőn, mikor a szót a setétség közepéből halljátok vala, és a hegy tűzzel ég vala, hozzáj jövétek a ti törzszeiteknek minden fejedelmével és vénjével; **24** És mondátok: Imé az Úr, a mi Istennünk megmutatta nékünk az ő diccsőségét és nagyságát; és az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből; e mai napon pedig láttuk, hogy az Isten emberrel szól, és ez mégis él. **25** Most hát miért halunk meg? Mert megemész e nagy tűz minket. Ha még tovább haljuk az Úrnak, a mi Istennünknek szavát, meghalunk! **26** Mert kicsoda az, az összes halandók közül, aki a tűznek közepéből szóló elő Istennék szavát hallotta, mint mi, hogy meglélt volna? **27** Járulj oda te, és hallgasd meg mind azt, a mit mond az Úr, a mi Istennünk, és te majd beszélд el nékünk mind, a mit néked mond az Úr, a mi Istennünk, és mi meghallgatjuk, és megcselekeszszük. **28** És meghallá az Úr a ti beszédeket szavát, a mikor beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam e nép beszédének szavát, a mint beszéltek vala hozzád; mind jó, a mit beszéltek vala. **29** Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnének engem, és megtartanák minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő gyermekiknek mindörökké! **30** Menj el, és mondd meg nékik: Térjétek vissza a ti sátoraitokba. **31** Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet, a melyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon a földön, a melyet én adok nétek örökségül. **32** Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjetek, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta nétek; ne térijetek se jobbra, se balra. **33** Mindig azon az úton járjatok, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt nétek, hogy eljeketek, és jó legyen dolgotok, és hosszú ideig élıheszsetek a földön, a melyet bírni fogtok.

6 Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti Istenetek, hogy megtanítsam azokat nétek, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmenőben vagytok, hogy bírjátok azt; **2** Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élıhess. **3** Halld meg azért Izráel, és vigyázz, hogy megcselekedjed, hogy jól legyen dolgod, és hogy igen megsokasodjál a tejjel és mézzel folyó földön, a miképen megigérte az Úr, a te atyáink Istene néked. **4** Halld Izráel: az Úr, a mi Istennünk, egy Úr! **5** Szeress azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes

lelkedből és teljes erődből. 6 És ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. 7 És gyakoroljad ezekben a te fiadat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. 8 És kössed azokat a te kezded jegyül, és legyenek homlokötőül a te szemeid között. 9 És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire, és a te kapuidra. 10 És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem építettél; 11 És minden jóval teli házakat, a melyeket nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket nem te ástál, szőlő- és olajfakerteket, a melyeket nem te plántáltál; és eszel és megelégszel: 12 Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Ürről, a ki kihozott téged Égyiptom földéről, a szolgásának házbából! 13 Félijed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél. 14 Ne járjatok idegen istenek után, azoknak a népeknek istenei közül, a kik körültetek vannak; 15 (Mert az Úr, a te Istened feltón szerető Isten te közötted), hogy az Úrnak, a te Istenednek haragja fel ne gerjedjen reád, és el netörüljön téged a föld színéről. 16 Meg ne kísértsétek az Urat, a ti Isteneteket, miképen megkísértettek Maszszában! 17 Szorosan megtartsátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, az ő bizonyásait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked. 18 És azt cselekedjed, a mi igaz és jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemehess és bírhasd azt a jó földet, a mely felől megesküdött az Úr a te atyáidnak. 19 Hogy elűzzed minden ellenséget a te színed elől, a mint megmondotta az Úr. 20 Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire valók e bizonyásítételek, rendelések és végzések, a melyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt nétek: 21 Akkor azt mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyiptomban a Faraónak; de kihozott minket az Úr Égyiptomból hatalmas kézzel. 22 És tőn az Úr Égyiptomban nagy és veszedelmes jeleket és csudákat a Faraón és az ő egész háznépének, a mi szemeink láttára. 23 Minket pedig kihozza onnét, hogy bevigyen minket, és nékünk adj azt a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. 24 És megparancsolta nékünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartson minket az életben, mint e mai napon. 25 És ez lesz nékünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, a miképen megparancsolta nékünk.

7 Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyre te bemenendő vagy, hogy bírajd azt; és sok népet küzz te előled a Khitteust, a Girkazeust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust, és a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket; 2 És adj akit az Úr, a te Istened a te hatalmadba, és megverd akit: mindenestől veszítést ki akit; ne köss velök szövetséget, és ne könnyűl rajtok. 3 Sögorságot se szerezz ő velök, a leányodat se adjad az ő fioknak, és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak; 4 Mert elpártoltatja a te fiadat én tölem, és idegen isteneknek szolgálnak; és felgerjed az Úrnak haragja reátok, és hamar kipusztít titeket. 5 Hanem így cselekedjetek velök: Oltáraikat rontsátok le, oszlopaikat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket pedig tűzzel égessétek meg. 6 Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. 7 Nem azért szeretett titeket

az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; 8 Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgásának házbából, az égyptombeli Faraó királynak kezéből. 9 És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezeríziglen azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják. 10 De megfizet azoknak személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekdedik az ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint. 11 Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, a melyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. 12 Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítétek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, a mely felől megesküdött a te atyáidnak. 13 És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, hogy néked adja azt. 14 Áldottabb lészesz minden népnél; nem leszen közötted magtalan férfi és asszony, sem barmaid között meddő. 15 És távol tart az Út te töled minden betegséget, és Égyiptomnak minden gonosz nyavalýáját, a melyeket ismersz; nem veti azokat te reád, hanem mind azokra, a kik gyűlölnek téged. 16 És megemészted mind a népeket, a melyeket néked ád az Úr, a te Istened; ne kedvezzen a te szemed nékik, és ne tiszted az ő isteneit; mert tőr gyanánt volna az néked. 17 Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképen űzhetem én ki őket? 18 Ne felj tőlök; emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr, a te Istened a Faraóval és mind az égyptombeliekkel: 19 A nagy kísérésük, a melyeket láttak a te szemeid, és a jelekől és csudákról; az erős kezről, és a kinyújtott karrról, a melylyel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így cselekeszik az Úr, a te Istened minden néppel, a melytől te félsz. 20 Sőt még a darázsokat is rájok bocsátja az Úr, a te Istened mind addig, míglélen elvesznek azok is, a kik megmaradtak, és a kik elrejözték te előled. 21 Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettentenes Isten! 22 És lassan-lassan kiúzi az Úr, a te Istened a népeket te előled. Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei vadak meg ne sokasodjanak ellenen! 23 De az Úr, a te Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg őket, míglélen elvesznek. 24 Az ő királyaikat is kezdebe adjá, hogy eltöröljed az ő nevőket az ég alól; senki ellenen nem állhat, míglélen elveszted őket. 25 Az ő isteneinek faragott képeit tűzzel égesd meg; az azokon lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el ne vedd, hogy törbe ne essél miatta; mert útátosság az az Úr előtt, a te Istened előtt. 26 Útátosságát pedig ne vígy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az, hanem megvetvén vesd meg azt, és útálván útál meg azt, mert átkozott.

8 Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai napon parancsolok néked, tartsátok meg és teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasdhassatok, bemehessetek és bírhassátok a földet, a mely felől megesküdött az Úr a ti atyáitoknak. 2 És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson

és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? 3 És megsanyargata téged, és megéhezete, azután pedig enned adá a mannát, a melyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adjá néked, hogy az ember nem csak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, a mi az Úrnak szájából származik. 4 A te ruházatod le nem kopott rólod, sem a te lábad meg nem dagadott immár negyven esztendőtől fogva. 5 Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen megfenyítí az ember az ő gyermekét, úgy fenyt meg téged az Úr, a te Istened; 6 És őrizd meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt feljed. 7 Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; bővíz patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, a melyek a völgyekben és a hegyeken fakadnak. 8 Búza-, árpa-, szőlőtő- fige- és gránátalma-termő földre, faolaj- és méz-termő földre. 9 Oly földre, a melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol semmiben sem szűkölöködöl; oly földre, a melynek kövei vas, és a melynek hegyeiből rezet vághatsz! 10 Ha azért eszel majd és megelégszel: dícsérjed az Urat, a te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott. 11 Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok néked e mai napon; 12 Hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozel azokban; 13 És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megszaporodik; 14 Fel ne fuvalkodjék akkor a te szívét, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, a ki kihozott téged Egyiptom földéből, a szolgásagnak házából; 15 A ki vezérellett téged a tüzes Kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságának nagy és rettentetes pusztáján, a melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a kemény kősziklából; 16 A ki mannával étete téged a pusztában, a mit nem ismert a te atyáid, hogy megsanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután: 17 És ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! 18 Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ád néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, miképen e mai napon van. 19 Ha pedig teljesen megfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenenek után jársz, és azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyágot tészek e mai napon ti ellenetek, hogy végképen elvesztek. 20 Mint azok a nemzetek, a kiket az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Istenetek szavára.

9 Halljad Izráel, te általmegy ma a Jordánon, hogy bemenvén, örökségül bírj náladnál nagyobb és erősebb népeket, nagy és az éigig megerősített városokat; 2 Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kikről magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiai előtt? 3 Tud meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, aki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiúzód, és hamar elveszted őket, a miképen az Úr megmondotta néked. 4 Mikor azért kiúzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért ūzi ki te előled az Úr; 5 Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért még te be az ő földük bírására;

hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért ūzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 6 Tud meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért adjá néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! 7 Emlékezzél meg róla, és el ne felejtsd azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Egyiptom földéből, mind addig, mígnél e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatok vala. 8 Már a Hőreben haragra indítátorok az Urat, és annyira megharaguvek reátorok az Úr, hogy el akara veszteni titeket. 9 Mikor felmegyek vala a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, a szövetségnek tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam vala. 10 Akkor átadá nékem az Úr a két kőtáblát, a melyek az Isten ujjával valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a melyeket mondott vala az Úr nétek a hegyen a tűz közepéből, a gyülekezésnek napján. 11 És mikor a negyven nap és negyven éj elmultával átadá az Úr nékem a két kőtáblát, a szövetségnek tábláit; 12 Akkor monda az Úr nékem: Kelj fel, hamar menj innen alá; mert elvetemedett a te néped, a kit kihoztál Egyiptomból; hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam vala nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. 13 Ismét szóla nékem az Úr, mondván: Láttam e népet, és bizony kemény nyakú nép ez! 14 Hagy békét nékem, hadd pusztítsam el őket, és töröljem el az ő nevöket az ég alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppel! 15 Megfordulék azért, és alájövök a hegyről, a hegység tűzzel ég vala, és a szövetségnek két táblája az én két kezemben vala. 16 És mikor látám, hogy ímé vétkezetek vala az Úr ellen, a ti Istenetek ellen; öntött borjút csináltatok vala magatoknak; hamar letértek vala az útról, a melyet az Úr parancsolt vala nétek: 17 Akkor megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből, és összetöröm azokat a ti szemeitek láttára. 18 És leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam; minden ti bűnötökért, a melyeket elkövettetek vala, azt cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingereljétek őt. 19 Mert félek vala a haragtól és búsalástól, a melylyel ti reátor úgy megharagudt vala az Úr, hogy el akart vala pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem akkor is. 20 Árona is igen megharagudt vala az Úr, és el akárá őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám Áronért is. 21 A ti bűnötököt pedig, a borjút, a melyet készítettetek, megragadám, és megégetém azt tűzzel; és összetöröm azt, jól megőrölvén, mígnem porrá morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba, a mely a hegyről foly vala alá. 22 És Thaberában, Massában, és Kibrot-Taavában is haragra indítátorok az Urat. 23 És mikor az Úr elküldött vala titeket Kádes-Barneából, mondván: Menjetek fel, és bírjátok örökségül a földet, a melyet nétek adtam: akkor is tusakodtatok vala az Úrnak, a ti Isteneteknek beszéde ellen, nem hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. 24 Tusakodók voltatok az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket. 25 És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. 26 Akkor imádkozzam az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Egyiptomból. 27 Emlékezzél meg a te szolgádról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóból; ne nézzed e népnek keménységét, istentelenségét és bűnét! 28 Hogy ne mondja a föld népe, a honnét kihoztál minket: mivelhogy az

Úr nem vihette be őket a földre, a melyet igért volt nézik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket, hogy megölje őket a pusztában. 29 Pedig ők a te néped és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel, és a te kinyújtott karoddal!

10 Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és jöjj fel hozzá a hegyre, és csinálj falát. 2 És felírom a táblákra azokat az ígéket, a melyek az előbbi táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tudd azokat a lágába. 3 Csinálék azért lágát sittim-fából, és faragék két kőtáblát is, az előbbiekhez hasonlókat; és felmenék a hegyre, és a két kőtábla kezemben vala. 4 És felírás a táblákra az előbbi írás szerint a tizigé, a melyeket szólott vala az Úr ti hozzájuk a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átadás az Úr azokat nékem. 5 Akkor megfordulék és alájövök a hegyről, és betevém a táblákat a lágába, a melyet csináltam vala, hogy ott legyenek, a miképen az Úr parancsolta vala nékem. 6 Izráel fiai pedig elindulának Beeróthból, a mely a Jákán fiaié, Moszérába. Ott halt meg Áron, és ugyanott el is temették, és Eleázár, az ő fia lón pappá helyette. 7 Innét indulának Gudgóbá, Gudgóból pedig Jotbatába, bővízű patakok földére. 8 Abban az időben választá ki az Úr a Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr szövetségének lágáját, és hogy az Úr előtt álljon, és néki szolgáljon, és hogy áldjon az ő nevében minden napig. 9 Ezért nem volt része és öröksége a Lévinek az ő atyaiával; az Úr az ő öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr, a te Istened. 10 Én pedig ott állottam a hegyen, mint az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel: és meghallgatta engem az Úr akkor is, és nem akara téged elveszteni az Úr. 11 És monda az Úr nékem: Kelj fel, menj és jár a nép előtt, hogy bemenjenek és bírják a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nézik adom. 12 Most pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a te Istened tőled? Csak azt, hogy feljed az Urat, a te Istenedet; hogy minden ő után járj, és szeresz őt, és tiszted az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és teljes lelkedből. 13 Megtartva az Úrnak parancsolatait és rendeléseit, a melyeket én ma parancsolok nézed, hogy jól legyen dolgod! 14 Íme az Úréi, a te Istenedéi az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mi rajta van! 15 De egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket, és az ő magvokat: titokat választott ki ő utánok minden nép közül, a mint e mai napon is látszik. 16 Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak; 17 Mert az Úr, a ti Isteneket, istenekek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettentetés Isten, aki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad. 18 Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegyek; szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot. 19 Szeressétek azért a jövevényt; mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földén. 20 Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszted, ő hozzá ragaszkodjál, és az ő nevére esküdjél. 21 Ő a te dicséreted, és a te Istened, aki azokat a nagy és rettentetés dolgokat cselekedte veled, a melyeket láttak a te szemeid. 22 A te atyáid hetvenen mentek vala alá Egyiptomba; most pedig az Úr, a te Istened megsokasított téged, mint az egnek csillagait!

11 Szeresz azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az ő megtartani valót: rendeléseit, végzéseit és parancsolatait minden időben. 2 És tudjátok meg ma (mert nem a ti fiaitokkal szólok, a kik nem tudják és nem látták) az Úrnak, a te Isteneknek fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját, 3 Jelete és cselekedeteit, a melyeket Egyiptomban cselekedett a Faraóval,

az égyptombeliek királyával, és az ő egész földével; 4 És a melyeket cselekedett az égyptombeliek seregével, lovaival és szekereivel, mivelhogy reájok árasztá a Veres tenger vizét, mikor üldözének titket, és elveszté őket az Úr minden napig; 5 És a melyeket cselekedett veletek a pusztában, a míg e helyre jutatók; 6 És a melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az ő száját, és elnyelte őket háznépeikkel, sátorraikkal, és minden marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész Izráel között. 7 Mert saját szemeitekkel láttátok az Úrnak minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett. 8 Tartsátok meg azért minden a parancsolatokat, a melyeket én ma parancsolok nézed, hogy megerősödjetedek, bemenjetek és bírjátok a földet, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. 9 És hogy sok ideig élhessetek a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nézik és az ő magvoknak adják azt a tejjal és mézzel folyó földet. 10 Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Egyiptomnak fölide, a honnan kijöttek; a melyben elveted vala a te magodat és a te lábaddal kell vala megöntözni, mint egy veteményes kertet; 11 Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt, hegyes-völgyes föld, az égnek esőjéből iszik vizet. 12 Oly föld az, a melyre az Úr, a te Istened visel gondot; mindenkor rajta függenek az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő kezdetétől az esztendő végeig. 13 Lésszen azért, hogyha valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak, a melyeket én ma parancsolok nétek, úgy hogy az Urat, a ti Isteneket szeretitek, és néki szolgáltok teljes szívetekből és teljes lelketekből: 14 Esőt adok a ti földetekre alkalmatos időben: korai és késsei esőt, hogy betakaríthatás a te gabonádat, borodat és olajodat; 15 Füvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelégszel. 16 Vigyázzatok azért, hogy a ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne térijetek, és ne tiszteljetek idegen isteneiket, és ne boruljatok le előttük. 17 Különben az Úrnak haragja felgered reátko, és bezárja az egét, hogy eső ne legyen, és a föld az ő gyümölcscét meg ne teremje; és hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ád néktek. 18 Vegyétek azért szívetekre és lelketekre szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; 19 És tanításokat meg azokra a ti fiaitokat, szólvan azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz. 20 És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra; 21 Hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nézik adjá mindaddig, a míg az ég a föld felett lésszen. 22 Mert ha szorosan megtartjátok minden parancsolatot, a melyet én parancsolok nétek, hogy a szerint cselekedjetek; ha szeretitek az Urat, a ti Isteneket, ha minden ő után jártok, és ő hozzá ragaszkodtok: 23 Akkor kiúzi az Úr minden azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken. 24 minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóváztól, az Eufrátes folyóváztól a nyugati tengerig lesz a ti határotok. 25 Nem állhat meg senki előttek; azt mivel az Úr, a ti Istenek, hogy féljenek és rettegjenek titket az egész föld színén, a melyre rátagostok, a mint megmondotta nétek. 26 Lásd, én adok ma előtökbe áldást és átkot! 27 Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenek parancsolatainak, a melyeket én ma napon parancsolok nétek; 28 Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenek parancsolatainak, és letértek az útról, a

melyet én ma parancsolok nétek, és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertetek. **29** És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírád azt: akkor mondd el az áldást a Garizim hegycímen, az átkot pedig az Ebái hegycímen. **30** Nemde azok túl vannak a Jordánon, a napnyugoti út megett, a Kananeusok földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a Móré tölgyei mellett?! **31** Mert ti átmentek a Jordánon, hogy bemenvén bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nétek. Ha bírni fogjátok azt, és lakni fogtok abban: **32** Vigyázzatok, hogy mind e rendelések és végzések szerint cselekedjetek, a melyeket én ma adok ti előükbe.

12 Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a földön, a melyet az Úr, a te atyádnak Istené ád néked, hogy bírád azt minden időben a míg éltet a földön: **2** Pusztaára pusztítások el minden azokat a helyeket, ahol azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztek, szolgálták az ő isteneiknek a magas hegyeken, a halmokon, és minden zöldélű fa alatt. **3** És rontsákok el azoknak oltárait, törjétek össze oszlopaikat, tűzzel égessétek meg berkeiket, és vagdáljátok szét az ő isteneiknek faragott képeit, a nevököt is pusztítások ki arról a helyről. **4** Ne cselekedjetek így az Úrral, a ti Istenetekkel; **5** Hanem azt a helyet, a melyet kíválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjetek. **6** És oda vigyétek egészen égoálzodataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaidoknak és juhaidoknak első fajzását. **7** És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendezzék ti és a ti házatok minden népe, kezeteik minden keresményének, a melyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. **8** Ne cselekedjetek ott mind a szerint, a mint mi cseleksünk itt most, mindenik azt, a mi jónak látszik néki. **9** Mert még ez ideig nem mentetek be a nyugodalmat helyre, és az örökségre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **10** Mikor pedig átmentek a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nétek örökségül, és megnyugtat titkokat minden ellenségetektől, a kik körületek vannak, és bátorssággal fogtok lakozni: **11** Akkor arra a helyre, a melyet kíválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyétek minden, a mit én parancsolok nétek, egészen égoálzodataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástatokat, a melyeket fogadtok az Úrnak. **12** És örvendezzék az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, minden ti, minden a ti flaitok, és leányaitok, minden a ti szolgáitok és szolgálóleányaitok, minden a lévita, aki a ti kapuitokon belől lészen; mert nincs néki része vagy öröksége ti veletek. **13** Vigyázz, hogy a te egészen égoálzodataidat ne áldozzad minden helyen, a melyet meglátsz; **14** Hanem azon a helyen, a melyet kíválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: ott áldozzad a te egészen égoálzodatidat, és ott cselekedjél minden, a mit én parancsolok néked. **15** Mindazáltal a te lelkednek teljes kívánsága szerint vághatsz barmot és ehetel húst, minden te kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest, a melyet ád néked; minden a tiszta, minden a tiszta eheti azt, ép úgy mint az őzet és a szarvast. **16** Csakhogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsд azt, mint a vizet. **17** Nem eheted meg a te kapuidon belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását;

sem semmi fogadási áldozatodat, a melyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a te kezednek felemelt áldozatát; **18** Hanem az Úrnak a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, a melyet kíválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgád, szolgálóleányod és a lévita, a ki a te kapuidon belől van; és örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezedet veted. **19** Vigyázz, hogy el ne hagyad a lévitát valamennyire elsz a te földeden. **20** Mikor az Úr, a te Istened kiszélesít a te határadat, a miképen igérte vala néked, és ezt mondod: Húst ehetsz! mivelhogy a te lelked húst kíván enni: egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint. **21** Ha messze van töled a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, és leölsz, a mint parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a melyeket az Úr ád majd néked: akkor egyel azokból a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint. **22** De, a mint az őzet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; a tiszta tiszta egyaránt ehetik abból. **23** Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelke a hússal együtt meg ne egyed! **24** Meg ne egyed azt, a földre öntsд azt, mint a vizet. **25** Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt. **26** De ha valamit megszentelsz a tiédből, vagy fogadást teszesz: vedd fel, és vidd azt arra a helyre, a melyet kíválaszt az Úr. **27** És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldoz meg a te egészen égoálzodataitad, azoknak húsát és vérét; egyéb áldozataidnak vérét azonban öntsд az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig meghetheted. **28** Vigyázz és hallgasd meg mindezeket az ígéket, a melyeket én parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod, néked és a te gyermekeidnek utánad minden örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi jó és igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. **29** Mikor kiürja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kikhez bemégy, hogy bírád őket, és bírni fogod őket, és lakozol majd az ő földükön: **30** Vigyázz magadra, hogy őket követvén törbe ne essél, miután már kivesztek előled; és ne tudakozz az ő isteneik felől, mondván: Miképen tisztelek e nemzetek az ő isteneiket? én is akképen cselekszem. **31** Ne cselekedjél így az Úrral, a te Isteneddel, mert minden ait az útátosságot, a mit gyűlöл az Úr, megcselekedték az ő isteneikkel; mert még fiaikat és leányaiat is megégetik vala tűzzel az ő isteneiknek. **32** Mindazt, a mit én parancsolok nétek, megtartsátok, és a szerint cselekedjetek: semmit ne tégy ahoz, és el se végy abból!

13 Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álonlátó támad és jelt vagy csodát ád néked; **2** Ha bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, a melyről szólott vala néked, mondván: Kövessünk idegen isteneket, a kiket te nem ismersz, és tisztelejük azokat: **3** Ne hallgasd efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy az efféle álonlátóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért titkokat, hogy megtudja, ha szeretitek-e az Urat, a ti Isteneteket teljes szíveteikből, és teljes lelketeikből! **4** Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt félijétek, és az ő parancsolatait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tisztelejék, és ő hozzá ragaszkodjatok. **5** Az a jövendőmondó pedig vagy álonlátó ölettessék meg; mert pártüést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenetek ellen, a ki kihozott titkokat Egyiptom földéből, és megszabadított téged a szolgáságnak házából; hogy elfordítson téged arról az útról, a melyet parancsolt néked az Úr, a te Istened, hogy azon járj. Gyomláld ki azért a gonoszt magad közül. **6** Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy

a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy lelke-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tisztelejünk idegen isteneket, a kiket nem ismertek sem te, sem atyáid. 7 Ama népek istenei közül, a kik körültek vannak, közel hozzá vagy távol töled, a földnek egyik végétől a másik végéig: 8 Ne engedj néki, és ne hallgass reá, ne nézz reá száalommal, ne kíról és ne rejtegesd őt; 9 Hanem megölvén megöljed őt; a te kezed legyen először rajta az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze. 10 Kővekkel kövezd meg őt, hogy meghaljon; mert azon igyekezett, hogy elfordítson téged az Úrtól, a te Istenedtől, a ki kihozott téged Égyptomnak földéből, a szolgáságnak házából; 11 És halja meg az egész Izráel, és féljenek és ne cselekedjenek többé ahoz hasonló gonoszt te közötted. 12 Ha valamelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, hogy ott lakjál, ezt halld mondani: 13 Emberek jöttek ki közüled, istentelenségnak fiai, és elfordítják városuk lakosait, mondván: Nosza, menjünk és tisztelejünk idegen isteneket, a kiket nem ismertek: 14 Akkor keress, kutass és szorgalmatosan tudakozódjál, és ha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént az efféle útálatossság közötted: 15 Hányd kard elére annak a városnak lakosait; áldozd fel azt mindenestől, a mi benne van; a barmát is kard elére hányd. 16 És a mi préda van benne, horrd mind együvé az ő piacának közepére, és égesd meg a várost tűzzel és annak minden prédjáit teljes áldozatul az Úrnak, a te Istenednek, és legyen rom mind örökké, és soha többé fel ne építéssék. 17 Ne ragadjon semmi a te kezedhez abból az átokra valóból, hogy szűnjék meg az Úr haragjának búsulása, és könyörületes legyen hozzád, és könyörüljön rajtag, és megszaporítson téged, a miképen megesküdt a te atyádnak, 18 Ha hallgatz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván minden ő parancsolatát, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedj, a mi igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt.

14 Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok; ne vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között ne csináljatok kopaszságot, a halottért, 2 Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közül, a melyek a föld színén vannak. 3 Semmi útálatossságot meg ne egysél. 4 Ezek azok az állatok, a melyeket megehettek: az ökör, juh, kecske, 5 Szarvas, őz, bival, vadkecske, zerge, vad bika és jávor. 6 És minden az állatot, a melynek hasadt a körme és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az állatok között, megehetitek. 7 De a kérődzők és hasadt körümök közül ne egysétek meg ezeket: a tevé, a nyulat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körüm nem hasadt; tisztálaton legyenek ezek néktek. 8 És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem kérődzik; tisztálaton legyen ez néktek. Ezeknek húsból ne egysétek, holttestéket se illessétek. 9 Ezeket ehettek meg mindenből, melyek vízben élnek: a minék úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; 10 Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és pikkelye, meg ne egysétek; tisztálaton az néktek. 11 minden tiszta madarat megehettek. 12 Ezek pedig, a melyeket meg ne egyetek közülök: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. 13 A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével. 14 minden holló az ő nemével. 15 A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. 16 A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. 17 A pelikán, a gém és a hattyú. 18 Az eszterág és a szarka az ő nemével; a büdösbanka és a denevér. 19 minden szárnyas féreg

is tisztálatlan legyen nétek; meg ne egyetek. 20 minden tiszta szárnyast megehettek. 21 Semmi holttestet meg ne egyetek; a jövevénynek, a ki a te kapuidon belől van, adjad azt, hogy egye meg azt, vagy add el az idegenek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek. Ne fózd a gödölyét az ő anyja tejében. 22 Esztendőről esztendőre tizedet végy a te magodnak minden terméséből, a mely a te meződön terem. 23 És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabónádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barnaidnak és juhaidnak első fazsását; hogy tanuljad felní az Urat, a te Istenedet minden időben. 24 Ha pedig hosszabb néked az út, hogysem oda vihetné azokat, mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged pedig megáldott az Úr, a te Istened: 25 Akkor add el a pénzen, és kösd a kezedbe a pénzt, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; 26 És adjad a pénzt minden azért, a mit kíván a te lelked: ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, a mit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe. 27 A levítát pedig, a ki a te kapuidon belől van, ne hagyd el, mert nincsen néki része, sem öröksége veled. 28 A harmadik esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. 29 És eljön a lévita (a kinek nincsen része és öröksége te veled), és a jövevény, árva és özvegy, a kik a te kapuidon belől vannak, és esznek és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezednek minden munkájában, a melyet végzesz.

15 A hetedik esztendő végén elengedést mívelj. 2 Ez pedig az elengedésnek módja: minden kölcsönadó ember engedje el, a mit kölcsönadt az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján és atyafián; mert elengedés hirdetett az Úrert. 3 Az idegenen hajtsd be; de a mid a te atyádfiánál lesz, engedje el néki a te kezed. 4 De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt. 5 De csak úgy lesz ez, ha hallgatz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és teljesítvén minden azt a parancsolatot, a melyet én ma parancsolok néked. 6 Mert az Úr, a te Istened megáld téged, a miképen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt, és sok nép fogsz uralkodni, és te rajtag nem uralkodnak. 7 Ha mégis szegénnyé lesz valaki a te atyádfiak közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt; 8 Hanem örömmest nyisd meg a te kezedet néki, és örömmest adj kölcsön néki, a mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkül szűkölködik. 9 Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítás szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bún lesz benned. 10 Bizonyára adj néki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor adsz néki; mert az ilyen dologért áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire kezedet veted. 11 Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömmest nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden. 12 Hogyan eladják magát néked a te atyádfia, a zsidó férfi és zsidó asszony, és szolgál téged hat esztendeig: a hetedik esztendőben

bocsássad őt szabadon mellőled. **13** És mikor szabadon bocsátod őt mellőled, ne bocsásd el őt üresen; **14** Hanem terheld meg őt bőven a te juhaidból, a te szérűdről, és a te sajtódból; a mivel megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból. **15** És emlékezzel meg róla, hogy te is szolga voltál Égyiptom földén, és megszabadított téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt néked. **16** Ha pedig ezt mondja néked: Nem meggyek el tőled, mert szeret téged és a te házadat, mivelhogy jól van néki te nálad dolga: **17** Akkor vedd az árat, és fúrd a fülébe és az ajtóba; és legyen szolgáddá mindvégig; így cselekedjél szolgálóleányoddal is. **18** Ne essék nehezedre, hogy szabadon bocsátod őt mellőled; (hiszen két annyi bérre valót szolgált néked hat éven át, mint a béres-munkás) és megáld téged az Úr, a te Istened mindenben, a mit cselekszel. **19** Barmaid és juhaid első fajzsának minden hímjét az Úrnak, a te Istenednek szenteljed. Ne munkálkodjál a te tehenednek első fajzsásán, és meg ne nyíridj a te juhaidnak első fajzsását. **20** Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg azt esztendőről esztendőre, te és a te házad népe, azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr. **21** Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak lesz, vagy akármely fogyatkozásban szervedő: meg ne áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek. **22** A te kapuidon belől edd meg azt; a tisztaiban és a tiszta egyaránt, mintha őz volna az vagy szarvas. **23** Csakhogy a vérét meg ne edd, hanem a földre öntsд azt, mint a vizet.

16 Ügyel az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a te Istenednek páshkhát; mert az Abib hónapban hozott ki téged az Úr, a te Istened Égyiptomból éjjel. **2** Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. **3** Ne egyél azzal semmi kovászost, hanem hét napon át egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságnak kenyérét, (mert sietséggel jöttél ki Égyiptom földéről) hogy megemlékezzél arról a napról életednek minden idejében, a melyen kijöttél Égyiptom földéről. **4** És ne lásson senki kovászt hét napon át sehol a te határodban; és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol, semmi ne maradjon reggelig. **5** Nem ölheted le a páshkhát akármelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked; **6** Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páshkhát estve, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból. **7** Azon a helyen süsd és edd is meg, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza a te hajlékodba. **8** Hat napon át egyél kovásztalant; hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesszű ünnepe lévén, ne munkálkodjál azon. **9** Számlálj azután magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlódat a vétésbe bocsátod. **10** És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezednek szabad akarat szerint való adományával, a melyet ahhöz képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened. **11** És örvendez az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgád, szolgálóleányod, és a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az árva és az özvegy, a kik te közötted vannak, azon a helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. **12** És emlékezzel meg róla, hogy te is szolga voltál Égyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendeléseket. **13** A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtök a termést a te szérűdről és sajtódról. **14** És örvendez a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóleányod, a lévita, a

jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak a te kapuidon. **15** Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezeidnek minden munkájában; azért örvendezz igen! **16** minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! **17** Kiki az ő képessége szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ád néked. **18** Bírákat és felügyelőket állíts minden kapudba, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, a te törzseid szerint, hogy ítélek a népet igaz ítélettel. **19** El ne fordítsd az ítéletet; személyt se válogass; ajándékot se végy; mert az ajándék megvakítja a bőlcsek szemeit, és elfordítja az igazak beszédét. **20** Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **21** Ne plántálj magadnak berket semmiféle fából, az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak. **22** Oszlopot se emelj magadnak, a mit gyűlöл az Úr, a te Istened.

17 Ne áldozz az Úrnak, a te Istenednek olyan ökröt és juhot, a melyen valami fogyatkozás van, akármi hiba; mert útlatosság az az Úrnak, a te Istenednek. **2** Hogyha találatítközöttet valamelyikben a te kapuid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, megszegvén az ő szövetséget; **3** És elmegy és szolgál idegen isteneket, és imádja azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az égnek seregei közül, a melyet nem parancsoltam; **4** És megjelentetik néked, és meghallod: jól megtudakozd; és hogyha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént ez az útlatosság Izráelben: **5** Akkor vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt, a ki azt a gonoszságot mívelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy meghaljanak. **6** Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a halálra való; de egy tanú szavára meg ne haljon. **7** A tanú keze legyen első rajta, hogy megölhetessék, és azután mind az egész nép keze. Így tisztítsd ki magad közül a gonoszt. **8** Ha megfoghatatlan valami előtteid, a mikor ítélned kell vér és vér között, úgy és úgy között, sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések között a te kapuidban: akkor kelj fel, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened. **9** És menj be a Lévita-papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket, és ők tudtul adják néked az ítélemondást. **10** És annak a mondásnak értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtul adnak néked azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz, hogy mind a szerint cselekedjél, a mint tanítanák téged. **11** A törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked, se jobbra, se balra. **12** Ha pedig elbizakodottságból azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, a ki ott áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a bíróra: haljon meg az ilyen ember. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. **13** És mind az egész nép hallja, és fejlen, hogy elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. **14** Mikor bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, és bírod azt, és lakozol abban, és ezt mondod: Királyt teszek magam fölé, miképen egyéb népek, a melyek körültem vannak: **15** Azt emeld magad fölé

királyul, a kit az Úr, a te Istened választ. A te atyádfiai közül emelj magad föl királyt; nem tehetsz magad fölé idegent, a ki nem atyádfia. **16** Csak sok lovat ne tartson, és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy lovat sokasítson, mivelhogy az Úr megmondta nétek: Ne térdetek többé vissza azon az úton! **17** Sok feleséget se tartson, hogy a szíve el ne hajoljon; se ezüstjét, se aranyát felettesebb meg ne soksitsa. **18** És mikor az ő országának királyi székére ül, írja le magának könyvebe a törvénynek mását a Lévita-papokéból. **19** És legyen az ő nála, és olvassa azt életének minden idejében, hogy tanulja félni az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa a törvénynek minden igéjét, és e rendeléseket, hogy azokat cselekedje. **20** Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyádfiai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig éljen az ő országában ő és az ő fiai Izráelben.

18 A Lévita-papoknak, a Lévi egész nemzetiségenek ne legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem éljenek az Úrnak tüzes áldozatjaiból és örökségéből. **2** Annakokáért ne legyen néki öröksége az ő atyádfiai között: Az Úr az ő öröksége, a mint megmondotta néki. **3** És ez legyen a papoknak törvényes része a néptől, azoktól, a kik áldoznak akár ökörrrel, akár juhval, hogy a papnak adják a lapockzát, a két állat és a gyomrot. **4** A te gabonád, mustod és olajod zsengéjét, és a te juhaid gyapjának zsengéjét néki adjad; **5** Mert ő választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetiséged közül, hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében, ő és az ő fiai minden időben. **6** Mikor pedig eljön a Lévita valamelyikből a te egész Izráelben lévő kapuid közül, a hol ő lakik, és bemegy az ő lelkének teljes kívásága szerint arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr: **7** Szolgáljon az Úrnak az ő Istenének nevében, mint az ő többi atyádfiai, a Léviták, a kik ott állanak az Úr előtt. **8** Az eledelekenben egyenlőképen részesedjenek, kivéve azt, a mit eladtott valaki az ő atyai örökségéből. **9** Mikor te bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne tanulj cselekedni azoknak a népeknél útalaosságai szerint. **10** Ne találtassék te köözöttet, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; **11** Se bűbájos, se ördöngősökötől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző; **12** Mert mind útálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen útalaosságokért úti ki őket az Úr, a te Istened te előled. **13** Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. **14** Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened. **15** Próbát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok! **16** Mind a szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hóreben a gyülekezésnek napján mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! **17** Az Úr pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondattak. **18** Próbát támasztok nékik az ő atyajokfai közül, olyat mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és megmond nékik minden, a mit parancsolok néki. **19** És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon! **20** De az a próféta, a ki olyat mer szólani az én nevemben, a mit én nem parancsoltam néki szólani, és a ki idegen istenek nevében szól: haljon meg az a próféta. **21** Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígett, a melyet nem mondott az Úr? **22** Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, a melyet nem az Úr szólott; elbizakodottságóból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

19 Mikor kiírja az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kiknek földjét néked adja az Úr, a te Istened, és bírni fogod őket, és lakozol az ő városaikban és az ő házaikban: **2** Válaszsz ki magadnak három várost a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy örököljed azt. **3** Készítsd meg magadnak az utat azokhoz, és oszszad három részre a te országod határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökséggel; azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda meneküljön. **4** Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan öli meg az ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt azelőtt; **5** A ki például elmegy az ő felebarátjával az erdőre fát vagni, és meglódul a keze a fejszével, hogy levágja a fát, és leesik a vas a nyeléről, és úgy találja az ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon. **6** Különben a vérbosszuló rokon úzöbe veszi az ő szívének búsulásában, és eléri, ha az út hosszú leend, és agyon üti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyűlölte azt. **7** Azért én parancsolom néked, mondván: Három várost válaszsz magadnak. **8** Ha pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodat, a mint megesküdt a te atyádnak, és néked adja mind az egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te atyádnak; **9** (Hogyha megtartod mind e parancsolatot, megtévéni azt, a mit én ma parancsolok néked, tudniillik, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és jár az ő után minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három várost. **10** Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökséggel, és hogy a vér ne legyen rajtag. **11** De hogya lesz valaki, a ki gyűlöli az ő felebarátját, és melegsi azt, és réa támad és úgy üti meg, hogy meghal, és bemenkül valamelyikbe e városok közül: **12** Akkor az ő városának vénei küldjenek embereket, és vonják ki azt onnét, és adják azt a vérbosszuló rokon kezébe, hogy meghaljon. **13** Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd ki az ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod. **14** A te felebarátodnak határat el ne told, a mely határt az őskötvetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy bírad azt. **15** Ne álljon elő egy tanú senki ellen semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen bűnen bűnös valaki, két tanú szavára vagy három tanú szavára álljon a dolog. **16** Ha valaki ellen gonosz tanú áll elő, hogy pártútéssel vádolja őt: **17** Akkor álljon az a két ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elő, a papok és a bírák elő, a kik abban az időben lesznek; **18** És a bírák vizsgálják meg jól a dologt, és ha hazug tanú lesz a tanú, aki hazugságot szólott az ő atyáfiára ellen: **19** Úgy cselekedjetek azzal, a mint ő szándékozott cselekedni az ő atyáfiával. Így tisztítsd ki közüled a gonoszt; **20** Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és többször ne cselekedjenek te köözötted ilyen gonosz dolgot. **21** Ne nézz reá szánalommal; lelket lélekért, szemet szemért, fogat fogért, kezét készírt, lábat lábáért.

20 Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú népet: ne félj tőlük, mert veled van az Úr, a te Istened, a ki felhozt téged Égyiptom földéről. **2** És mikor az ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a népnek; **3** És ezt mondja nékik: Hallgasd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek meg ne lágyuljan, ne féljetek, és meg ne rettenjetek, se meg ne rémüljetek előttök; **4** Mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harcöljön érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket. **5** Az

előljárók pedig szóljanak a népnek, mondván: Kicsoda az olyan férfi, aki új házat épített, de még fel nem avatta azt? Menjen el, és téren vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harcban, és más valaki avassa fel azt. **6** És kicsoda olyan férfi, aki szőlőt ültetett és nem vette el annak hasznát? Menjen el, és téren vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harcban, és más valaki vegye el annak hasznát. **7** És kicsoda olyan férfi, aki feleséget jegyzett el magának, de még el nem vette? Menjen el, és téren vissza házába, hogy meg ne haljon a harcban, és más valaki vegye azt el. **8** Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez, és ezt mondják: Kicsoda olyan férfi, aki férénk és lágy szívű? Menjen el, és téren vissza az ő házába, hogy az ő atyafainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve. **9** És mikor elvégzik az előljárók beszédökét a néphez, állítsanak seregvézéreket a nép élére. **10** Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínál meg azt. **11** És ha békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találattik abban, adófizetőd legyen, és szolgáljon néked. **12** Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harcra kél veled, akkor zárd azt körül; **13** És ha az Úr, a te Istened kezedbe adja azt: vágj le abban minden fineműt fegyver élével; **14** De az asszonyokat, a kis gyermeket, a barmokat és minden azt, a mi lesz a városban, az egész zsákmányolni valót magadnak prédiájád; és fogyaszd el a te ellenségeidől való zsákmányt, a kiket kezedbe ad néked az Úr, a te Istened. **15** Így cselekedjél mindenakkal a városokkal, a melyek igen messze esnek tőled, a melyek nem e nemzetük városai közül valók. **16** De a népek városaiból, a melyeket örökségül ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyj elni csak egy lelket is; **17** Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust, a mint megarancsolta néked az Úr, a te Istened; **18** Azért, hogy meg ne tanítsanak titeket az ő mindenféle útátalosságaik szerint cselekedni, a melyeket ők cseleksznek az ő isteneiknek, és hogy ne vétkezzetek az Úr ellen, a ti Istenek ellen. **19** Mikor valamely várost hosszabb ideig tartasz körülzárva, hadakozván az ellen, hogy bevegyed azt: ki ne veszítsd annak egy előffaját sem, fejszével vagyán azt; hanem egyél arról, és azt magát ki ne irtsad; mert ember-é a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad? **20** Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcstermő, azt veszítsd el és irtsd ki, és abból építs erősséget az ellen a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig, a míg leomlik az.

21 Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked birtokul, és az a mezőn fekszik, és nem tudható: ki olte meg azt; **2** Akkor a te véneid és a te bíráid menjenek ki, és mérjék meg a földet a városokig, a melyek az agyonütött körül vannak; **3** És a mely város legközelebb esik az agyonütötthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy üszőtinöt, a melylyel még nem dolgoztattak, és a mely nem vont még jármot; **4** És annak a városnak vénei vigyék az üszőt valamely folyóvíz völgyébe, a melyet nem szántanak és nem vetnek, és szegjék nyakát az üszőnek ott a völgyben. **5** És járuljanak oda a papok, Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy szolgáljanak néki, és hogy áldjanak az Úr nevében, és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden sérelem). **6** És mindenjában annak a városnak vénei, a kik legközelebb esnek az agyonütötthöz, mossák meg kezeiket a nyakaszeggett üsző felett a völgyben; **7** És szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották

ki ezt a vért, sem a mi szemeink nem látták. **8** Bocsáss meg a te népednek, Izráelnek, a melyet megváltottál, Uram, és ne engedd, hogy ártatlan vér ontása legyen Izráel között, a te néped között! És bocsánatot nyernek a vérért. **9** Te azért tisztsíts ki közüled az ártatlan vének kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az Úr előtt. **10** Mikor hadba mégy ellenségeid ellen, és kezedbe adj a őket az Úr, a te Istened, és azok közül foglyokat ejtesz; **11** És meglátsz a foglyok között egy szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: **12** Vidd be őt a te házadba, hogy nyírja meg a fejét, és messe le körmeit. **13** És az ő fogoly ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házadban, hogy sirassa az ő atyát és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a te feleséged. **14** Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az ő kívánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad őt. **15** Ha valakinek két felesége van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnek néki fiakat, mind a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek fia lesz az elsőszülött: **16** Azon a napon, a melyen az ő fiait örököskké teszi a maga jószágában, nem teheti elsőszülötté a szeretettnek fiát a gyűlöltnek fia felett, aki elsőszülött; **17** Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, a mije van; mert az az ő erejének zsengéje, övé az elsőszülöttseg joga. **18** Ha valakinek pártűtő és makacs fia van, aki az ő atya szavára és anyja szavára nem hallgat, és ha megfenyítik, sem engedelmeskedik nékik: **19** Az ilyet fogja meg az ő atya és anyja, és vigyék azt az ő városának véneihez és az ő helységének kapujába, **20** És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk pártűtő és makacs, nem hallgat a mi szónkra, tobzódó és részeseg: **21** Akkor az ő városának minden embere kövezzé meg azt, hogy meghaljon. Így tisztsíts ki közüled a gonoszt, és az egész Izráel halja meg, és féljen! **22** Ha valakiben halászos ítéletre való bűn van, és megölik, és felakasztatott azt fára: **23** Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Istent előtt a ki fán függ; és meg ne fertézzesz a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül.

22 Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha tévelyeg, és ne fordulj el azoktól, hanem bizony terel vissza azokat a te atyádfiához. **2** Hogyha pedig nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem is ismered őt: hajtsd a barmot a magad házához, és legyen nálad, míg keresi azt a te atyádfia, és akkor add vissza néki. **3** És ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél ruhájával és ekképen cselekedjél a te atyádfiának minden elveszett holmjával, a mi elveszett tőle és te megtaláltad; nem szabad félrevonulnod. **4** Ha látod, hogy a te atyádfiának szamara vagy ökre az úton eldűlve fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem vele együtt emeld fel azokat. **5** Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; mert minden útálatos az Úr előtt, a te Istened előtt, aki ezt mivel. **6** Ha madárfészek akad elédbe az úton valamely fán vagy a földön, madárfiaikkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a tojásokon: meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben; **7** Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd el magadnak, hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj. **8** Ha új házat építesz, házfedeledeledre korlátot csinálj, hogy vérrel ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. **9** Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, hogy fertőzötté ne legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és

a szőlőnek termése. **10** Ne szánts ökrön és szamáron együtt. **11** Ne öltözzel vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből szótt ruhába. **12** A te felsőruhádnak négy szegletére, a melyet felüre öltesz, bojtokat csinálj magadnak. **13** Ha valaki feleséget vesz, és bemegy hozzá, és megyűlői azt, **14** És szégyenletes dolgokkal vádolja, és rossz hírbe keveri azt, mert ezt mondja: E feleséget vettetem magamnak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne szűnességet: **15** Akkor vegye azt a leánynak atya és anyja, és vigyék a leány szűnességének jeleit a város vénei elő a kapuba; **16** És mondja a leánynak atya a vénekek: Leányomat feleségül adtam e férfúnak, de gyűlői őt; **17** És íme szégyenletes dolgokkal vádolja, mondván: Nem találtam a te leányodban szűnességet; pedig ímhol vannak az én leányom szűnességének jelei! És terítsék ki a ruhát a város vénei elő. **18** Akkor a város vénei fogják meg azt a férfit, és ostorozzák meg őt; **19** És bírságolják meg száz ezüst siklusra, és adják ezt a leány atyának; mert rossz hírbe kevert egy izráelita szűzet; és legyen annak felesége, és el nem bocsáthatja azt teljes életében. **20** Ha pedig igaz lesz a vádolás, és nem találtatik szűnesség a leányban: **21** Akkor vigyék ki a leányt az ő atyának háza elő, és az ő városának emberei kövezék meg kővel, hogy meghaljon; mert gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván az az ő atyának házánál. Így tisztitsd ki közüled a gonoszt. **22** Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy féries asszonynal hál, ők mindenketen is meghaljanak: a férfi, aki az asszonynal hált, és az asszony is. Így tisztitsd ki a gonoszt Izráelből. **23** Ha szűz leány van jegyben egy férfiúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: **24** Vigyétek ki mindenkitőjököt annak a városnak kapuja elő, és kövezzétek meg őket kővel, hogy meghaljanak. A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy megyalázta az ő felebarátjának feleségét. Így tisztitsd ki a gonoszt Izráelből. **25** De hogya mezőn találja a férfi a jegyben járó leányt, és erőszakoskodik rajta a férfi és vele hál: csak maga a férfi haljon meg, aki azzal hál; **26** A leányt pedig ne bántsd, mert a leánynak nincsen halásos bűne, mivel olyan ez a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad és azt agyonüti. **27** Mert a mezőn találta őt; kiállthatott a jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt. **28** Ha valaki el nem jegyzett szűz leánynyal találkozik, és megragadjá azt, és vele hál, és rajta kapják őket: **29** Akkor a férfi, aki vele hált, adjon a leány atyának ötven ezüst sikkust, a leány pedig legyen feleségévé. Mivelhogy megyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében. **30** Ne vegye el senki az ő atyának feleségét, és az ő atyának takaróját fel ne takarja!

23 Akinek szeméremteste zúzott vagy megcsonkított, ne menjen be az Úrnak községebe; még tizedizig se menjen be az Úrnak községebe. **3** Az Ammoniták és Moábiták se menjenek be az Úrnak községebe; még tizedizig se menjenek be az Úrnak községebe, soha örökük: **4** Azért, mert nem jöttek előtökbe kenyérrel és vízzel az úton, mikor kijöttetek Égyptomból; és mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon téged. **5** De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az átkot néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged az Úr, a te Istened. **6** Ne keresd az ő békességiöt és az ő javokat teljes életedben, soha. **7** Ne útáld az Edomitát; mert atyádfia az; ne útáld az égyptombelit, mert jövevény voltál az ő földén. **8** Az olyan fiak, a kik harmadízen születnek nézik, bemehetnek az Úrnak

közésgébe. **9** Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen:őrizkedj minden gonosztól. **10** Ha volna valaki közötted, aki nem volna tiszta valami éjszakai vélétleness miatt: menjen ki a táborból, és ne menjen vissza a táborba; **11** És mikor eljő az estve, mossa meg magát vízzel, és a nap lementével menjen be a táborba. **12** A táboron kívül valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. **13** És legyen ásócskád a fegyvered mellett, hogy mikor leülsz kívül, gódrót áss azzal és ha felkész, betakarhassad azt, a mi elment töled; **14** Mert az Úr, a te Istened, a te táborodban jár, hogy megszabadítónak téged, és elődbe vesse a te ellenségeidet: legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson te közted valami rútságot, és el ne forduljon töled. **15** Ne add ki a szolgát az ő urának, aki az ő urától hozzád menekült. **16** Veled lakjék, te közötted, azon a helyen, a melyet választ valamelyikben a te városaid közül, a hol néki tetszik; ne nyomorgasd őt. **17** Ne legyen felavatott paráznánó Izráel leányai közül; se felavatott paráznaféri ne legyen Izráel fiai közül. **18** Ne vidd be a paráznánó bérét és az eb-bért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás fejében; mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened. **19** A te atyádfiatól ne végy kamatot: se pénznek kamatját, se eleségnek kamatját, se semmi egyébnek kamatját, a mit kamatra szokás adni. **20** Az idegentől vehetsz kamatot, de a te atyádfiatól ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire kinyújtod kezedet, azon a földön, a melyre bemegy, hogy bírjad azt. **21** Ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és bűnül tulajdonítással az néked. **22** Ha pedig nem teszesz fogadást, bűn sem tulajdonítással néked. **23** Ügelj arra, a mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz, mint mikor szabad akaratból teszesz fogadást az Úrnak, a te Istenednek. **24** Ha bemegy a te felebarátodonak szőlője, egyél szőlőt kívánságod szerint jöllakásodig, de edényedbe ne rakj. **25** Ha bemegy a te felebarátod vetésébe, kezdeddel szaggass kalászokat, de sarlóval ne vágj be a te felebarátod vetésébe.

24 Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki válon levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házától; **2** És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiúle lesz; **3** És a második férfiú is megyűlői őt, és ír néki válon levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házától; vagy ha meghal az a második férfi, a ki elvette azt magának feleségül; **4** Az első férfi, aki elküldte őt, nem veheti őt másodszor is magához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertézetet; mert útálatoság ez az Úr előtt; te pedig ne tedd bűnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened áld néked örökségül. **5** Hogyha valaki újonnan vesz feleséget, ne menjen hadba, és ne vessenek réá semmiféle terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő házában, és vidámita a feleségét, a kit elvett. **6** Zálogba senki ne vegyen kézimalmot vagy malomkövet, mert életet venne zálogba. **7** Hogyha rajtakapnak valakit, aki embert lop az ő atyafai közül, Izráel fiai közül, és hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj. Így tisztitsd ki a gonoszt te közüled. **8** A poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmatosan megtartsad és megcselekedjed mindenzt, a mire a Lévita-papok tanítanak titokat; vigyázzatok, hogy a miképen megparancsoltam nézik, a kípen cselekedjetek. **9** Emlékezzel meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te Istened Miríámmal az úton, mikor kijöttetek Égyptomból. **10** Ha kölcsonadsz valamit a

te felebarátodnak: ne menj be az ő házába, hogy magad végy zálogot tőle; **11** Kivül állj meg, és az ember, a kinek kölcsönt adsz, maga vigye ki hozzád az ő zálogát. **12** Hogyha szegény ember az, ne feküdj le az ő zálogával; **13** Bizony add vissza néki azt a zálogot napnyugtakor, hogy az ő ruhájában feküdj le, és áldjon téged. És igazságul lesz ez néked az Úr előtt, a te Istened előtt. **14** A szegény és szúrkölködő napszakoson ne erőszakosodjál, akár atyádfiai, akár a te jövevényeid azok, a kik a te földeden a te kapuid között vannak. **15** Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény ő, és kívánkozik az után az ő lelke, hogy ellened ne kiáltson az Úrhol, és bűn ne legyen rajtag. **16** Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki az ő búnéért haljon meg. **17** A jövevénynek és az árvának igazságát el ne csavard; és az özvegynek ruháját ne vedd zálogba. **18** Hanem emlékezzel vissza, hogy szolga voltál Égyptomban, és megváltott téged az Úr, a te Istened, onnét. Azért parancsolom én néked, hogy így cselekedjél. **19** Mikorlearatod arathni valódat a te meződön, és kétfejeleztesz a mezőn, ne téry vissza annak felvételére; a jövevényé, az árváé és az özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában. **20** Ha olajfád termését lerázod, ne szedd le, a mi még utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. **21** Ha szőlődet megszedded, ne mezgereld le, a mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. **22** És emlékezzel vissza, hogy szolga voltál Égyptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy így cselekedjél.

25 Ha per támad férfiak között, és törvény elő mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az igaznak és bűnösnek mondják a búnóst: **2** Akkor, ha a búnós ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és üttesen arra maga előtt annak bűnossége szerint való számában. **3** Negyvenet üttesen rá, ne többet, hogy netalán, ha ennél több ütést ütöt reá, alávalóvá legyen előtte a te atyádfia. **4** Ne kösd be az ökörnek száját, mikor nyomat! **5** Ha testvérek laknak együtt, és meghal egy közülök, és nincs annak fia: a megholttrák felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; hanem a ságora menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségül, és éljen vele ságorsági házasságban. **6** És majd az elsőszülött, a kit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne rörlőtessék Izráelből. **7** Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekez, és mondja: Ságorom vonakodik fentartani az ő testvérenek nevét Izráelben, nem akar velem ságorsági házasságban elni. **8** Akkor híyük azt az ő városának vénei, és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs kedvem őt elvenni: **9** Akkor járuljon hozzá az ő ángya a vének szemei előtt, és húzza le saruját annak lábáról, és köpön az arcába, és szóljon, és ezt mondja: Így kell cselekedni azzal a férfival, aki nem épít az ő testvérenek házát. **10** És „lehúzott saruj háznép”-nek nevezék az ő nevét Izráelben. **11** Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, aki veri azt, és kinyújtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét: **12** Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. **13** Ne legyen a te zsákokban kétféle font: nagyobb és kisebb. **14** Ne legyen a te házadban kétféle éfa: nagyobb és kisebb. **15** Teljes és igaz fontod legyen néked; teljes és igaz éfád legyen néked; hogy hosszú ideig elj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **16** Mert az

Úr előtt, a te Istened előtt útai való minden, aki ezeket cselekszi; és minden, aki hamisságot mível. **17** Megemlékezzél arról, a mit Amálek cselekedett rajtag az úton, a mikor Égyptomból kijöttek: **18** Hogy reád támadt az úton, és megverte a seregek utolsó részét, mind az erőtleneket, a kik hátul valának, a mikor magad is fáradt és lankadt voltál, és nem feltélez az Istent. **19** Mikor azért megnyugtat majd téged az Úr, a te Istened, minden te köröskörül lévő ellenségedtől azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne felejtsd!

26 Mikor pedig bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és bírni fogod azt, és lakozol abban: **2** Akkor végy a föld minden gyümölcsének zsengéjéből, a melyet szerez a te földedből, a melyet az Úr, a te Istened ád néked; és tessék kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; **3** És menj be a paphoz, aki abban az időben lesz, és mondjad néki: Vallást teszek ma az Úr előtt, a te Istened előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt az Úr a mi atyáinknak, hogy nékünk adjá. **4** És a pap vegye el a kosarat kezéből, és tegye azt az Úrnak, a te Istened oltára elé. **5** És szólj, és mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Veszendő mesopotámiai vala az atyám, és aláment vala Égyptomba, és jövevény volt ott kevesed magával; nagy, erős és temérdek néppé lón ottan. **6** Bosszúsággal illetének pedig minket az Égyptombeliek, és nyomorgatának minket, és vetének reánk kemény szolgálatot. **7** Kiáltánk azért az Úrhol, a mi atyáink Istenéhez, és meghallgatta az Úr a mi szónkat, és megtektette a mi nyomorúságunkat, kínunkat és szorongattatásunkat; **8** És kihozott minket az Úr Égyptomból erős kézzel, kinyújtott karral, nagy rettentéssel, jelekkel és csudákkal; **9** És behozott minket a helyre, és adta nékünk ezt a földet, a tejjel és mézzel folyó földet. **10** Most azért íme elhoztam ama föld gyümölcsének zsengéjét, a melyet nékem adtál Uram. És rakd le azt az Úr előtt, a te Istened előtt, és imádkozzál az Úr előtt, a te Istened előtt; **11** És örömet találj mindenből a jóbán, a melyet ád néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének; te és a lévita, és a jövevény, aki te közötted van. **12** Ha a harmadik esztendőben, a tizednek esztendejében, minden termésedből egységen megadod a tizedet, és adod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid között, és jól lakjanak: **13** Akkor ezt mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Kitakarítottam a szent részt a házból, és oda adtam azt a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek minden te parancsolatod szerint, a melyet parancsoltál nékem; nem hágtam át egyet sem a te parancsolataidból, sem el nem felejtettem! **14** Nem ettem belőle gyászomban, nem pusztítottam belőle tisztálatul, és halottra sem adtam belőle. Hallgattam az Úrnak, az én Istenemnek szavára; a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nékem. **15** Tekints alá a te szentségednek lakóhelyéből a mennyekből, és áldd meg Izráelt, a te népedet, és a földet, a melyet nékünk adtál, a mint megesküdtél vala a mi atyáinknak, a tejjel és mézzel folyó földet. **16** E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért és cselekedj azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! **17** Azt kívántad ma kimondatni az Úrral, hogy Isteneddél lesz néked, hogy járhass az ő útai, megtudhassad az ő rendeléseit, parancsolatait és végzéseit, és engedhess az ő szavának; **18** Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő

tulajdon népévé leszesz, a miképen szóltott néked, és minden ō parancsolatát megtartod, 19 Hogy feljebb valóvá tegyen téged minden nemzetnél, a melyeket teremtett, dícséretben, névben és dicsőségen, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint megmondta vala.

27 Mózes pedig és Izráel vénei parancsot adának a népnek, mondván: Tartsátok meg mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok ma nétek. 2 És a mely napon általmentek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád nétek: nagy köveket állítás fel, és meszeld be azokat mészzel. 3 És mihegy általmegy, írd fel azokra a törvények minden ígéjét, hogy bemehess arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, a tejjal és mézzel folyó földre, a miképen megígérte néked az Úr, a te atyádnak Istene. 4 Mihegy azért általmentek a Jordánon, állítások fel azokat a köveket, a melyeket én e mai napon parancsolok nétek, az Ebál hegynél; és meszeld be azokat mészzel. 5 És építs ott oltárt az Úrnak, a te Istenednek: olyan kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. 6 Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárat; és áldozzá azon egészen égoáldozatokat az Úrnak, a te Istenednek. 7 Áldozzával hálaáldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzá az Úr előtt, a te Istened előtt. 8 És írd fel a kövekre e törvények minden ígéjét igen világosan! 9 És szóla Mózes és a Lévi nemzetsegéből való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyel és hallgass Izráel! E mai napot lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. 10 Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az ō parancsolatai és rendelései szerint, a melyeket, én parancsolok ma néked. 11 És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: 12 Ezek álljanak fel a népnek megáldására a Garizim hegynél, mikor általmentek a Jordánon: Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, József és Benjámin. 13 Ezek pedig az átkozásra álljanak fel az Ebál hegynél: Rúben, Gád, Áser, Zebulon, Dán és Naftali. 14 Szóljanak pedig a léviták, és ezt mondják az egész Izráel népének felszóval: 15 Átkozott az ember, a ki faragott és öntött képet csinál, útátlatára az Úrnak, mesterember kezének munkáját, és rejtje tartja azt! És feleljen az egész nép és mondja: Ámen! 16 Átkozott a ki kevésre becsüli az ō atyát vagy anyját! És mondja az egész nép: Ámen! 17 Átkozott, a ki elmozdítja az ō felebarátjának határát! És mondja az egész nép: Ámen! 18 Átkozott, a ki félrevezi a vaktot az úton! És mondja az egész nép: Ámen! 19 Átkozott, a ki elfordítja a jövevényeket, árvának és özvegyek igazságát! És mondja az egész nép: Ámen! 20 Átkozott, a ki az ō atyának feleségevel hál, mert feltakarja az ō atyának takaróját! És mondja az egész nép: Ámen! 21 Átkozott, a ki közösül valamely barommal! És mondja az egész nép: Ámen! 22 Átkozott, a ki az ō leánytestvéreivel hál, az ō atyának leányával vagy az ō anyjának leányával! És mondja az egész nép: Ámen! 23 Átkozott, a ki az ō napával hál! És mondja az egész nép: Ámen! 24 Átkozott, a ki megöli az ō felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen! 25 Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlán lelék vérét ontha! És mondja az egész nép: Ámen! 26 Átkozott, a ki meg nem tartja a törvények ígéit, hogy cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

28 Ha pedig szorgalmatosan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ō parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénen feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; 2 És réad szállanak mind ez áldások, és megteljesednek

rajtag, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. 3 Áldott leszesz a városban, és áldott leszesz a mezőben. 4 Áldott lesz a te méhednek gyümölcsé és a te földednek gyümölcsé, és a te barmodnak gyümölcsé, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. 5 Áldott lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. 6 Áldott leszesz bejöttödben, és áldott leszesz kimentedben. 7 Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, a kik read támadnak; egy úton jönök ki read, és hét úton futnak előled. 8 Áldást parancsol melléd az Úr a te csűreidben és mindenben, a mire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 9 Az Úr felkészít téged magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az ō útai jársz. 10 És megérti majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevéről neveztetel, és felnök töled. 11 És bővöködővész tesz téged az Úr minden jóban: a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyádnak, hogy néked adja azt. 12 Megnyitja néked az Úr az ō drága kincsesházát, az eget, hogy esót adjon a te földednek alkalmas időben, és megáldja kezednek minden munkáját, és kölcsönt adsz sok népnek, te pedig nem veszesz kölcsönt. 13 És fejjej tesz téged az Úr és nem farkká, és mindenki által feljebbvaló leszesz és nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesítsd azokat; 14 És ha el nem térsz egyetlen ígétről sem, a melyeket én parancsolok nétek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után, hogy azokat tiszteljetek. 15 Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsed minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: read jönök minden időben, és megteljesednek rajtag: 16 Átkozott leszesz a városban, és átkozott a mezőn. 17 Átkozott lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. 18 Átkozott lesz a te méhednek gyümölcsé és a te földednek gyümölcsé, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. 19 Átkozott leszesz bejöttödben, és átkozott leszesz kimentedben. 20 Bocsát az Úr te read átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; mígnem eltörölhetel és mígnem gyorsasággal elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagytál engem. 21 Hozzáragasztja az Úr a döghalált, mígnem elemészt téged arról a földről, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. 22 Megver téged az Úr szárazbetegséggel hidegleléssel, gyulasztó és izzaszató betegséggel, aszállyal, szárazsággal és ragyával; és üldöznek téged, mígnem elveszesz. 23 Eged, a mely fejed felett van, rézzé, a föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik. 24 Az Úr eső helyett port és hamut ád a te földedre; az ebgől száll read, mígnem elpusztulsz. 25 Az Úr megszalaszt téged a te ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ō reá, és hét úton futsz előtte, és a föld minden országának rettentésére leszel. 26 És eledelévé lesz a te holttested az ég minden madarának és a föld vadainak, és nem lesz, a ki elűzze azokat. 27 Megver téged az Isten Égyptomnak fekélyével, és súlylyel, varral és viszketegséggel, a melyekből ki nem gyógyíthatot. 28 Megver téged az Úr tébolyodással, vaksággal és elme-zavarodással; 29 És tapogatni fogysz délben, a mint tapogat a vak a setétségen; és szerencsétlen leszel a te útaidban, sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben, és nem lesz, a ki megszabadítson. 30 Feleséget jegyzesz magadnak, de más férfi hál azzal; házat építesz, de nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed

annak hasznát. 31 A te ökröd szemed előtt vágatik le, és nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled, és nem tér vissza hozzád; a te juhaid ellenségeidnek adatnak, és nem lesz, a ki megszabadítón. 32 A te fiaid és leányaid más népkne adatnak, és a te szemeid néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz erő a te kezedben. 33 A te földednek gyümölcsét, és minden fáradtságos szerzémenyedet oly nép emészi fel, a melyet nem ismertél, sőt elnyomott és megnyomorított leszel minden időben. 34 És megtébolyodol a látványtól, a melyet látni fognak a te szemeid. 35 Megver téged az Úr gonosz kelésekkel a te térdeiden és czombajdon, a melyekből ki nem gyógyíthatatl, talpadtól fogva a koponyádig. 36 Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit magad fölé emelsz, oly nép közé, a melyet nem ismertél sem te, sem a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket: fát és követ. 37 És iszonyattá, példabeszéddé és gúnyá leszel minden népnél, a melyek közé elűz téged az Úr. 38 Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. 39 Szőlőket ültetsz és míveled azokat, de bort nem iszol, meg sem szed, mert elemészti azokat a féreg. 40 Olajfáid lesznek minden határodban, de nem kened magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcsze lehull. 41 Fiakat és leányokat nemzesz, de nem lesznek tiéid; mert fogásra jutnak. 42 minden fádat és földednek minden gyümölcsét megemészti a sáska. 43 A jövevény, a ki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik felettesed, te pedig alább-alább szállasz. 44 Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönöz néki; ő fej lesz, te pedig fark leszel. 45 És ez átkoz mind reád szállanak, és tündöznek téged és megteljesednek rajtag, míglén elpusztulsz; mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartottad volna az ó parancsolatait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked; 46 És rajtag lesznek jelül és csudául, és a te magodon mind örökké. 47 A miatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindenkel bővölködven: 48 Szolgálod majd a te ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szűkiben; és vasigát vet a te nyakadra, míglén elpusztít téged. 49 Hoz az Úr ellened népet meszszünneni, a földnek széléről, nem különben, a mint repül a sas; oly népet, a melynek nyelvét nem érted; 50 Vad tekintetű népet, a mely nem tiszta a vén embert, és a gyermeknek nem kedvez: 51 És felemészti a te barmodnak tenyészését és a te földednek gyümölcsét, mígnem kipusztulsz; a mely nem hágy néked a te gabonádból, borodból, olajodból, és a te teheneidnek fajzsából, juhaidnak elléséből, mígnem kiveszít téged. 52 És megszáll téged minden városodban, míglén leomolnak a te magas és erős kőfalaid, a melyekben bízol, minden te földeden: megszáll téged minden városodban, minden te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 53 És megeszed a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak és leányidnak húsát, a kiket ád néked az Úr, a te Istened – a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged. 54 A te közötted való finnyás és igen kedvére nevekedett férfi is irigy szemmel tekint az ó atyafiára, az ó szeretet feleségére és fiainak maradékrészére, a kik megmaradtak még. 55 Hogy ne kelljen adnia azok közül senkinek az ó fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebe nem marad a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged minden városodban. 56 A közötted való finnyás és kedvére nevekedett asszony (a ki meg se próbálta talpát a földre bocsátani az elkényesedés és finnyásság miatt) irigy szemmel

tekint az ó szeretett férjére, fiára, leányára. 57 Az ó mássa miatt, a mely elmegy tőle és gyermekei miatt, a kiket megszül; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged a te városaidban. 58 Hogyha meg nem tartod és nem teljesíted a törvény minden ígéjét, a melyek meg vannak írva e könyvbен, hogy feljed e dicsőséges és rettentetés nevet, az Úr, a te Istenedét: 59 Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, és a te magodnak csapásait: nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekké. 60 És reád fordítja Égyptomnak minden nyavalváját, a melyektől iránytól vala, és hozzá ragadnak azok. 61 Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvények könyvében, reád rakja az Úr, míglén kipusztulsz. 62 És kevesen maradtok meg, a kik annak előtte oly sokan voltatok, mint az égnekk csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára. 63 És a miképen örvendezett az Úr rajtak, hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen fog örvendezni az Úr rajtak, hogy kiveszt és kipusztít titeket; és ki fogtok gyomláltatni arról a földről, a melyre te bemegy, hogy bírád azt. 64 És szétszór téged az Úr minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek másik végéig; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket, a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és követ. 65 De e nemzetek között sem plíhensz meg, és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő szívet, epedő szemetet és sóvárgó lelket ád ott néked az Úr. 66 És a te eleád kétséges lesz majd előtted: és rettegni fogsz éjjel és nappal, és nem bízol eleádetben. 67 Reggel azt mondod: Bárcsak estve volna! estve pedig azt mondod: Bárcsak reggel volna! – a te szívednek rettegési miatt, a melylyel rettegysz, és a te szemeidnek látása miatt, a melyet látysz. 68 És visszavisz téged az Úr Égyptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt mondtam néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgákul és szolgálóleányokul, de nem lesz, a ki megvegyen.

29 Ezek annak a szövetségnak ígái, a mely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kívül, a melyet kötött vala velök a Hóreben. 2 És előírhatva Mózes az egész Izráelt, és monda nézik: Ti láttatók mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az Úr Égyptom földén a Faraóval és minden ó szolgájával, és egész földével: 3 A nagy kísértések, a melyeket láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. 4 De nem adott az Úr néktek szívet, hogy jól értsetek, szemetek, hogy lássatok, és fülekét, hogy halljatok, mind e mai napig. 5 Mindamellett is vezérlettel titeket a pusztában negyven esztendőig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról. 6 Kenyeret nem ettek, sem bort, sem részegítő italt nem ittak, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 7 És eljutottak e helyre, és kijöve előnkbé Szíhon, Hesbonnak királya, és Óg, Básánnak királya, hogy megüközzenek velünk, de megvertük őket. 8 És elvettük az ó földjöket, és odaadtuk örökségül a Rubenitáknak, Gádítáknak és a Manassé-törzs felének. 9 Tartsátok meg azért e szövetségnak ígáit, és a szerint cselekedjetek, hogy szerencsék legyetek mindenben, a mit cselekesztek. 10 Ti e napon mindenjában az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tisztartóitok, Izráelnak minden férje; 11 A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a ki a te taborodban

van, sőt favágói és vízmerítői is; **12** Hogy szövetségre lépjeket az Úrral, a ti Istenetekkel, és pedig az ő esküjével erősített kötésre, a melyet ma köt meg veled az Úr, a te Istened; **13** Hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a miképen szólott néked, és a miképen megesküdt a te atyádnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. **14** És nem csak ti veletek kötööm én e szövetséges, és ez esküvéses kötést, **15** Hanem azzal, a ki itt van velünk, és itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt velünk. **16** (Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyiptomnak földén, és miképen jöttünk által a nemzetek között, a kiken általjöttek.) **17** És láttátok az ő undokságait és bálványaitat: fát és követ, ezüstöt és aranyat, a melyek nálok vannak.) **18** Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetseg vagy törzs, a kinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünkől, hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyökér! **19** És ha lesz, a ki halja ez esküvéses kötésnek ígérit, és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt mondván: Békességem lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is, (hogy a részeg és a szomjas együtt veszszenek); **20** Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgeredj akkor az Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember ellen, és rászáll arra minden átok, a mely meg van írva e könyiben, és eltöri az Úr annak nevét az ég alól. **21** És kiválasztja azt az Úr veszedelemet, Izráelnek minden törzse közül, a szövetségnek minden átka szerint, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben. **22** És ezt fogja mondani a következő nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti utátonak támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön el, ha látni fogják e földnek csapásait és nyomorúságait, a melyekkel megnyomorította azt az Úr: **23** Kénkő és só égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevezkedik rajta; olyan, mint Sodomának, Gomorának, Ádmának és Czeboimnak elsüllyeszett helye, a melyeket elsüllyeszett az Úr haragjában és búsulásában. **24** Azt fogják majd kérdezni mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel a földdel? Micsoda nagy felgergedése ez a haragnak? **25** És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő atyáik Istenenek szövetségét, a melyet akkor kötött velük, a mikor kihozta őket Égyiptom földéről; **26** És elmentek, és szolgáltak idegen isteneket, és imádták azokat; olyan isteneket, a kiket nem ismertek volt és nem adott nékik az Isten. **27** És felgergedett az Úrnak haragja e föld ellen, hogy reá hozza mindazt az átöt, a mely meg van írva e könyiben. **28** És kigyonlálta őket az Úr az ő földjükön haragjában, búsulásában és nagy indulatjában; és vetette őket más földre, a mint mai nap is van. **29** A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvények minden ígéjét beteljesítsek.

30 És ha majd elkövetkeznek réad mind ezek: az áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked; és szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik közé oda tasztított téged az Úr, a te Istened; **2** És megtérssz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára mind a szerint, a mint én parancsolom néked e napon, te és a te fiaid teljes szívedből és teljes lelkedből: **3** Akkor visszahozza az Úr, a te Istened a te foglyaidat, és könyörül rajtad, és visszahozván, összegyűjt majd téged minden nép közül, a kik közé oda szórt téged az Ur, a te Istened. **4** Ha az ég szélére volnál is tasztítva, onnán is összegyűjt téged az Úr, a te Istened, és onnát

is felvesz téged; **5** És elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírtak a te atyáid, és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább megsokasít téged, mint a te atyáidat. **6** És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak szívét, hogy szereszed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy elj. **7** Mind ez átkotak pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te elleniségeidre és gyűlölödre, a kik üldöztek téged. **8** Te azért térd meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesíts minden parancsolatát, a melyeket én e mai napon parancsolok néked. **9** És bővölködővé tesz téged az Úr, a te Istened kezeidnek minden munkájában, a te méhédenek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, a te jódra. Mert hozzád fordul az Úr és öröme lesz benned a te jódra, a miképen öröme volt a te atyáidban. **10** Hogyha hallgatz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes lelkedből megtérssz az Úrhoz, a te Istenedhez. **11** Mert e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. **12** Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nékünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? **13** Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhoza azt nékünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? **14** Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. **15** Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt. **16** Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szerecess az Urat, a te Istenedet, hogy jár az ő útán, és tartsd meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy elj és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened a földön, a melyre bemégy, hogy bírad azt. **17** Ha pedig elfordul a te szíved, és nem hallgatz meg, sőt elhajolsz és idegen isteneteket imádysz, és azoknak szolgálsz; **18** Tudtotokra adom ma nétek, hogy bizony elveztek: nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon által kelvén, bemégy, hogy bírad azt. **19** Bizonyoságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átötök: válaszd azért az életet, hogy élhess minden te, mind a te magod; **20** Hogy szerecess az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyádnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nékik adjá azt.

31 És méne Mózes, és ez ígéretet mondotta vala az egész Izráelnek; **2** Monda pedig nékik: Száz és húsz esztendő vagyon ma, nem járhatok többé ki és be: az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen a Jordánon. **3** Az Úr, a te Istened maga megy át előtted, ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy bírad őket; Józsué az, a ki átmegy előtted, a mint megmondotta az Úr. **4** És akképen cselekeszik azokkal az Úr, a miképen cselekedett Szíhonnal és Óggal az Emoreusok királyaival, és azoknak földjükkel, a melyeket elpusztított vala. **5** Ha azért előtökbe adja őket az Úr, egészen a szerint a parancsolat szerint cselekedjetek velük, a mint parancsoltam nétek. **6** Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hágy téged. **7** Szólítá azért Mózes Józsuét, és monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és bátor, mert te mégy be e

néppel a földre, a mely felől megesküdt az Úr az ő atyáinak, hogy nézik adja, és te osztod el azt nézik örökségül. 8 Az Úr, ő az, aki előtte megy, Ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hág ytéged: ne félj és ne rettegj! 9 És megírá Mózes e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi fiainak, a kik hordozzák az Úr szövetségének látóját, és Izráel minden vénjének. 10 És megparancsolá nézik Mózes, mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendjejének idejében, a sátorok innepén; 11 Mikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenék az Úr előtt, a te Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt az egész Izráel előtt fülök hallására. 12 Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a te jövevényedet, aki a te kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak, és felfék az Urat, a ti Isteneteket, és tartsák meg és teljesítsék a törvények minden ígéjét. 13 És az ő fiai is, a kik nem tudják még, hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket kell férni mind addig, a míg éltek azon a földön, a melyre által keltek a Jordánon, hogy bírjátok azt. 14 Monda azután az Úr Mózesnek: Imé elközelgettek a te napjaid, hogy meghalj; hívód elő Józsuét, és álljatok fel a gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat adjak néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállanak a gyülekezet sátorában. 15 És megjelenék az Úr a sátorban, felhőoszlopban, és megálla a felhőoszlop a sátor nyilása felett, 16 És monda az Úr Mózesnek: Imé te elállaszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen istenek után jár és paráználkodik azon a földön, a melyre bemegy, hogy lakozzék azon; és elhagy engem, és felbontja az én szövetségemet, a melyet én ő vele kötöttem. 17 De felgeredj az én haragom ő ellen azon a napon, és elhagyom őt, és elrejtem az én orczámát ő előle, hogy megemésztessek. És mikor utóli a sok baj és nyomorúság, mondani fogja azon a napon: Avagy nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az én Istenem én közöttem? 18 Én pedig valóban elrejtem az én orczámát azon a napon az ő minden gonoszsága miatt, a melyet cselekedett, mivelhogyan más istenekhez fordult. 19 Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket, és tanítsd meg arra Izráel fiait; adjad azt szájokba, hogy legyen nékem ez ének bizonyával Izráel fiai ellen. 20 Mert beviszem őt arra a földre, a mely felől megesküdtetem az ő atyáinak, a tejjel és mézzel folyó földre; és eszik, jöllük és meghízik, azután pedig más istenekhez fordul, és azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbontja az én szövetségemet. 21 Mikor pedig utóli őt a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon ez az ének előtte bizonyásképen (mert nem meg feledésbe az ő maradékának szájából), mert tudom az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most is, minkelelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtetem vala. 22 Megírá azért Mózes ezt az éneket azon a napon, és megtanítára Izráel fiait. 23 Azután parancsol a Úr Józsuénak, a Núniának, és monda: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, a mely felől megesküdtetem nézik; és én veled leszek. 24 Mikor pedig teljesen és minden végig beírta Mózes e törvény ígéit könyvbe: 25 Parancsolta Mózes a lévitáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének látóját, mondván: 26 Vegyétek e törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyásul; 27 Mert én ismerem a te pártos voltodat, és kemény nyakadat. Íme most is, holott még köztetek élek, pártot ütöttetek az Úr ellen; mennyivel inkább halálom után? 28 Gyűjtsétek én hozzáma a ti törzseiteknek minden vénjét és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el ez ígéket az ő füleik

hallására, és hadd hívjam bizonyával ellenök a mennyet és földet. 29 Mert tudom, hogy halálom után minden inkább-inkább megromoltok és eltértek az útról, a melyet parancsoltam nétek; és utóli majd titok a veszedelem a későbbi időben, mivel hogyan cselekesztek az Úrnak szemei előtt, bosszantván őt kezeiteknek csináljmányával. 30 Azután elmondá Mózes Izráel egész gyülekezetének füle hallására ez éneknek ígít, minden végig.

32 Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! 2 Csepegen tanításom, mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permetezés a pázsitra! 3 Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! 4 Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenles ő! 5 Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék. 6 Így fizetek-é az Úrnak: balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, aki teremtett? ő alkottott és erősített meg. 7 Emlékezzél meg az ős időkről; gondoljátok el annyi nemzedék éveit! Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked, a te véneidet és megmondják néked! 8 Mikor a Felséges örökséget osztott a népeknak; mikor széválasztá az ember fiait: megszabta a népek határait, Izráel fiainak száma szerint, 9 Mert az Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorossal jutott öröksége. 10 Pusztá földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; 11 Mint a fészkén felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettes szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: 12 Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele. 13 A föld magaslatain járatta őt, mezők terméseivel étette, kősziklából is mézet szopatott vele, kovaszirtból is olajat; 14 Tehenek vaját, és juhok tejét bárányok kövérjével, básáni kosokat és bakkcsékket a buza java kövérjével; és szőlő vérét, bort ittal. 15 És meghizott Jesurun, és rúgódozott. Meghiztál, megkövérédet, elhájasodtál. És elhagyá Istant, teremtőjét, és megveté az ő övdösségenek kőszikláját. 16 Idegen istenekkel ingerelték, útálatossgokkal bosszantották. 17 Ördögöknek áldoztak, nem Istenek; isteneknek, akitet nem ismertek; újaknak, a kik csak most támadtak, a kitet nem rettegtek a ti atyáitok. 18 A kősziklát, aki szűl téged, elfelejtet; megfelejtkeztl Istenről, aki nem szent téged. 19 Látta ezt az Úr és megúltá boszszúságában az ő fiait és leányait. 20 És monda: Elrejtem orczámát előlök, hadd látom, mi lesz a végök? Mert elzúllt nemzetünk ez, fiai, aikben nincs hűség! 21 Azzal ingereltek ők, a mi nem isten; hiába valóságaikkal bosszantottak engem; én pedig azzal ingerlem őket, a mi nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket. 22 Mert tűz lobban fel haragomban és leég a Seol fenekéig; megemészti a földet és gyümölcsét, és felgyűjti a hegyek alapjait. (*Sheol h7585*) 23 Veszedelmeket halmozok reájok, nyilaimat minden rájok fogyasztom. 24 Éhségtől aszottan, láztól emésztetten és keserű dögvesztől – a vadak fogait is rájok bocsátom, a porban csúszók mérgevé együtt. 25 Kívül fegyver pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szűzét, csecsszopót a vén emberrel együtt. 26 Mondom: Elfuvom őket, eltörlöm emlékezetöket az emberek közül. 27 Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától, hogy szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt mondják: A mi kezünk a hatalmas, és nem az Úr cselekedte minden ezt! - 28 Mert tanács-vezszt nép ez, és nincs bennök értelem. 29 Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök! 30 Miképen

kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan úzhetne tízezeret, ha az Ő Kősziklajok el nem adja őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! **31** Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az Ő kősziklajok; ellenségeink is megítélhetik! **32** Mert az Ő szőlőjök Sodoma szőlője és Gomora mezősége; bogyóik mérgez bogýók, keserűek a gerézdeik. **33** Sárkányok mérge az Ő boruk, áspiskígyóknak kegyetlen epéje. **34** Nincsen-é ez elrejtve nálam, lepecsételvez az én kincseim között? **35** Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábak megtátorodik; mert közel van az Ő veszedelmök napja, és siet, a mi rájok vár! **36** Mert megítéli az Úr az Ő népéét, és megkönyörül az Ő szolgáin, ha látja, hogy elfogott az erő, s védett és védtelen oda van. **37** És ezt mondja: Hol az Ő istenök? a Kőszikla, a melyben bizakodtak? **38** A kik megették az Ő véres áldozataik kövérjét, megitálták az Ő itálaldozatuk borát: keljenek fel és segítsenek meg titeket, és oltalmazzanak meg titeket! **39** Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölöök és elevenítétek, én sebesítétek és én gyógyítok, és nincs, a ki kezemből megszabadítson. **40** Mert felemelem kezemet az égre, és ezt mondom: Örökké élek én! **41** Ha megélesitem fényses kardomat és ítélezethöz fog kezem: bosszút állók ellenségeimen és megfizetek gyűlölönnem. **42** Megrészegitem nyilaimat vérrel, és kardom jól lakik hússal: a legyilkoltak és foglyok vérével, az ellenség vezéreinek fejéből! **43** Uijongjatok ti nemzetek, Ő népe! Mert Ő megtorolja az Ő szolgáinak vérét, bosszút áll az Ő ellenségein, földjének és népének megbocsát! **44** Elméne azért Mózes és elmondá ez éneknek minden ígéjét a nép füle hallására, és Józsua a Nún fia. **45** És mikor végig elmondá Mózes mind ez ígéket az egész Izráelnek, **46** Monda nékik: Vagyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, a melyekkel én bizonyoságot teszek ellenetek e mai napon; és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák meg és teljesítsék a törvények minden ígéjét; **47** Mert nem hiábavaló ige ez nétek; hanem ez a ti életeket, és ez íge által hosszabbítjátok meg napjaitokat azon a földön, a melyre általmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt. **48** És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván: **49** Menj fel ebbe az Abarim hegységre, a Nébó hegyére, a mely Moáb földén van és pedig Jérikhóval átellenben; és nézd meg a Kanaán földét, a melyet én Izráel fiainak adok örökségül. **50** És halj meg a hegyen, a melyre felméggy, és takarítassál a te népedhez, a miképen meghalt Áron, a te testvéred a Hór hegyén, és takarítottad az Ő népeihez; **51** Mivelhogy vétkezettek ellenem Izráel fiai között a versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között. **52** Mert szemközt látod a földet; de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda nem mégy be.

33 Ez pedig az áldás, a melyivel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izráel fiait az Ő halála előtt. **2** Monda ugyanis: Az Úr a Sinai hegyről jött, és Szeirből támadt fel nékik; Párrán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbjai felől tüzes törvény vala számukra. **3** Bizony szereti Ő a népeket! Mind kezednél vannak az Ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet. **4** Törvényt parancsolnunk Mózes, örökségül Jákób községének. **5** És király lón Jesurunban, mikor összegyűltek a népek fejei, és együtt voltak Izráel törzsei. **6** Éljen Rúben és meg ne haljon; és száma legyen embereinek. **7** Ez pedig a Júda áldása; és monda: Hallgasd meg Uram a Júda szavát, és vidd be Őt az Ő népéhez. Az Ő keze elégsséges legyen néki, de légy segítsége az Ő szorongatói ellen. **8** Léviről pedig

monda: A te Thummimod és Urimod a te kegyes férfiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel perbe szálltál Mériba vizeinél. **9** A ki azt mondta az Ő atyjáról és anyjáról: Nem láttam őt; és az Ő atyafajait nem ismerte, fiaival sem gondolt; mert megtartották a te beszédedet, és ragaszkodtak szövetségedhez. **10** Tanítják a te végzéseidre Jákóbot, és a te törvényedre Izráelit; füstölt tesznek a te orczád elé, és égőáldozatot a te oltárodra. **11** Áld meg Uram az Ő erejét, és az Ő kezének munkája legyen kedves előtted! Törd meg derekukat a reá támadóknak és az Ő gyűlölööinek, hogy fel ne kelhessenek! **12** Benjáminról monda: Az Úrnak kedveltej! Bátorágban lakozik mellette, fedezi ő minden időben, és az Ő vállai között lakik. **13** Józsefről pedig monda: Áldott az Ürtől az Ő fölle az égnekk kincseivel, a harmattal és az alant elterülő mélységes vizekkel; **14** A nap érlelte drága terméssel, és a hold sarjasztotta drágaságokkal; **15** És az Ő hegyek javaival, és az öröök halmok drágaságaival; **16** A földnek drágaságaival és bőségével. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az Ő atyafiai közül kiválasztottnak koponyájára! **17** Tehenének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalydarvak; népeket ökkel azokkal mindenfelé a földnek széleig. És ezek Efraim tizezrei és Manassé ezrei. **18** És Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimentetben, és te Izsakhár a te sátáraidban. **19** Népeket hívogatnak a hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tenger bőségét szopják, és a fövények rejtejt kincseit. **20** És Gádról monda: Áldott az, aki kiterjeszti Gádot! Mint nőstény oroszlán, úgy lakik, és szétszaggyat kart és koponyát. **21** Az elejét nézte ki magának, mert ott volt elrejtve a törvényadó osztályrészére. De elméne a népké fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az Ő végzését Izráellel együtt. **22** És Dánról monda: Dán oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik ki. **23** És Naftaliról monda: Ó Naftali, a ki az Úrnak jó kedvével bővöködői és áldásával vagy teljes! Vedd birtokba a tengert és a délt. **24** És Áserről monda: Áldott a többi fiak felett Áser! Legyen az Ő atyafiai előtt kedves, és áztassa lábat olajban. **25** Vas és réz legyenek a te záraid; és élteden át tartson erőd. **26** Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön. **27** Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; előző előlőd az ellenséget, és ezt mondja: Pusztitsd! **28** És bátorágban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén, és az Ő egei harmatot csepegnék. **29** Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajza, és a ki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

34 És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Piszga tetejére, a mely átellenben van Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig; **2** És az egész Naftalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; **3** És a déli tartományt, és Jérikónak, a pálmáfák városa völgyének környékét, Czoárig. **4** És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át. **5** És meghalta ott Mózes, az Úrnak szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint. **6** És eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az Ő temetésének helyét e mai napig. **7** Mózes pedig száz és húsz esztendő volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az Ő szeme,

sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje. **8** És siraták Izráel fiai Mózest a Moáb mezőségén harminc napig; és eltelenek a Mózes siratásának, azaz gyászolásának napjai. **9** Józsúé, a Nún fia pedig beteljesedék bölcseségnek lelkével; mert Mózes tette vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy cselekedének, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **10** És nem támadott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, a kit ismert volna az Úr színről-szíre: **11** Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye azokat Égyptom földén, a Faraón, minden ő szolgáján, és az ő egész földén; **12** És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettentetességen, a melyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

Józsue

1 És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsúénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván: **2** Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és minden a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak. **3** minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. **4** A pusztától és a Libánontól fogva a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóvízig, a Khitteusoknak egész földe és a nagy tengerig napnyugat felé lesz a ti határotok. **5** Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a miképen Mózessel vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok töled. **6** Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökössévé, a mely felől megesküdtem az ő atyáknak, hogy nékik adom azt. **7** Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és minden ami törvény szerint cselekedjél, a melyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess mindenben, a miben jársz! **8** El ne távozzék és törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és minden úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utádon és akkor boldogulsz. **9** Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. **10** Parancsola azért Józsúé a nép elől járóinak, mondván: **11** Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a népnek, mondván: Készítsetek magatoknak útravalót, mert harmadnap mulva átmentek ti ezen a Jordánon, hogy bemenjetek és bírátok azt a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád néktek birtokul. **12** A Rúben és Gád nemzettségének pedig, és a Manassé nemzettség felének szóla Józsúé, mondván: **13** Emlékezzetek meg a dologról, a mit megparancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, mondván: Az Úr, a ti Istenetek megnyugtatott titket, és néktek adta ezt a földet. **14** Feleségeitek, gyermekeitek és barmaitok maradjanak a földön, a melyet adott néktek Mózes a Jordánon túl; ti pedig fegyveres kézzel menjetek át atyákokfai előtt, mindenjában, a kik közülletek erős vitézek, és segélyétek meg őket; **15** A míg megnyugosztja az Úr a ti atyákokfai is, mint titket, és bíráják ők is a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nékik: akkor aztán térijetek vissza a ti örökségek földére és bírátok azt, a melyet Mózes, az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet felől. **16** Azok pedig felelnek Józsúénak, mondván: Minden megcselekszünk, a mit parancsoltál nékünk, és a hová küldesz minket, oda megyünk. **17** A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele volt Mózessel. **18** mindenki, a ki ellene szegül a te szódnak, és nem hallgat a te beszédedre mindenből, a mit parancsolz néki, megölettessék. Csak bátor légy és erős!

2 És Józsúé, a Nún fia, elkülde Sittimből titkon két férfiút kémékül, mondván: Menjetek el, tekintsétek meg azt a földet és Jérikhót. Azok pedig elmenének, és bemenének egy parázna asszonynak házába, a kinek Ráhab vala neve, és ott hálának. **2** Mikor pedig megjelentették ezt Jérikhó királyának, mondván: Íme, férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közül a földnek kímelelésére; **3** Akkor küldé Jérikhó királya Ráhabhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kímeleljék az egész földet. **4** Az asszony

pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és monda: Úgy van! Bejöttek hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. **5** És kimentek e férfiak kapuzáráskor a setébén; nem tudom, hová mentek a férfiak; süssetek gyorsan utánok, mert utóléhetetlek őket. **6** Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtatta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára volt kirakva. **7** És utánok sietének a férfiak a Jordához vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárták, azután, hogy kímenének azok, a kik őket üldözök vala. **8** Ők pedig még le sem feküvénék, a mikor felménye ő hozzájok az asszony a házhéjára, **9** És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, és hogy megszállt minket a felelem miattatok, és hogy e földnek minden lakosa megolvadt előttetek. **10** Mert hallottuk, hogy megszártotta az Úr a Veres tenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Égyptomból, és hogy mit cselekedtettek az Emoreusok két királyával, a kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, a kiket megöltek. **11** És a mint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön! **12** Most azért esküdjeket meg kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én igalmasságot cselekedtem veletek, ti is igalmasságot cselekesztek majd az én atyámnak házával, és igaz jelt adtok nékem, **13** Hogy életben hagyjátok az én atyámat és anyámat, férfi és nőtestvéreimet, és minden, a mi az övék, és megmentitek a mi lelkünket a haláltól. **14** És mondának néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettesek a halál, ha meg nem jelentek ezt a mi dolgunkat. **15** És ha nékünk adja az Úr ezt a földet, igalmasságot és igazságot cselekszünk veled. **15** Alábocsátá azért őket kötelen az ablakon (mert az ő háza a kókerítés falán vala, és ő a kókerítésen lakik vala). **16** És monda nékik: A hegyre menjetek, hogy rátot ne találjanak az üldözök, és ott rejtőzködjeket három napig, a míg visszatérnek az üldözök; azután pedig menjetek a magatok útján. **17** A férfiak pedig mondának néki: Artatlánok leszünk ezen te esketésedtől, a melylyel te megeskettél minket! **18** Ha bajvünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinór ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottal minket; atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba. **19** És akkor, ha akárki kijön a te házadnak ajtaián, annak vére az ő fején lesz, mi pedig ártatlánok leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon. **20** Ha pedig megjelented ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü alól, a melylyel te megeskettél minket. **21** Monda pedig amaz: A mint szólottatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá őket, és elmenének; a veres zsinór pedig reáköté az ablakra. **22** És elmenének és eljutának a hegyre, és ott maradának három nap, mígnem visszatérénak az üldözök. Keresék ugyanis őket az üldözök minden úton, de nem találták vala. **23** Akkor a két férfi visszatér, és leszállanak a hegyről, és átmenének a Jordánon, és eljutának Józsúéhoz, a Nún fiához, és elbeszélnek néki minden, a mi történt vala velük. **24** És mondának Józsúénak: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk.

3 Felkele azért Józsúé jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordához, ő és Izráel fiai mindenjában, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna. **2** Lőn pedig három nap mulva, hogy általmenének a vezérek a táboron; **3** És parancsolának a népnek, mondván: Miheleyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját és a Lévi nemzettségből való

papokat, a kik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjetek utána. **4** Csakhogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ahhhoz, hogy megismerhessétek az útát, a melyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt. **5** Józsue pedig monda a népnek: Tisztításokat meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek. **6** A papoknak is szóla Józsue, mondván: Vegyétek fel a frigyládát, és menjetek át a nép előtt. Felvezérek azért a frigyládat, és mennek vala a nép előtt. **7** Az Úr pedig monda Józsue néak: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózessel, te veled is veled leszek. **8** Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládához hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. **9** Ekkor monda Józsue Izráel fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! **10** És monda Józsue: Ebből tudjátok meg, hogy az elő Isten van köztetek, és hogy ketség nélkül elűzi előletek a Kananeust, a Khittheust, a Khivveust, a Perizeust, a Girkazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: **11** Íme az egész föld Urának frigyládája előttetek meggy át a Jordánon! **12** Most azért válaszzatok magatoknak tizenkét férfiút Izráel nemzetiségeiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegiből. **13** És mihelyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának ládáját hordozzák, a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfolyó víz megáll egy rakásban. **14** És lön, hogy a mint megindula a nép az ó sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládanak hordozói, a nép előtt: **15** És a mint a láda hordozói a Jordánohoz jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett): **16** Megálla a víz, a mely felülről foly vala alá, és álla egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely Czarthan mellett vala; a pusztai tengere, a Sóstenger felé aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jéríkhó előtt. **17** A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, ott állanak a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izráel szárazon meg vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

4 Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala a Jordánon, szóla az Úr Józsue néak, mondván: **2** Vegyetek magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegiből. **3** És parancsoljátok nékik, mondván: Vegyetek fel innét a Jordán közepéből, arról a helyről, ahol a bátorssággal állanak a papok lábai, tizenkét követ, és vegyétek át azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, ahol meghálótok ez éjszaka. **4** Előhívá azért Józsue a tizenkét férfiút, akitet az Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegiből; **5** És monda nékik Józsue: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládjához előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel minden gyűjtők egy-egy követ az ó vállára, az Izráel fiai nemzetégeinek száma szerint, **6** Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek a kövek? **7** Mondjátok meg nékik, hogy kétfelvált a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a Jordánon; ketté vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izráel fiainak mindörökre. **8** És úgy cselekednének Izráel fiai, a mint megparancsolta vala Józsue, és felvezének a Jordán közepéből tizenkét követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsue néak, az Izráel fiai nemzetégeinek száma szerint,

és általhozák magokkal az ejjeli szállásra és ott letevék azokat. **9** Tizenkét követ állítja fel Józsue a Jordán közepén is, azon a helyen, ahol állottak vala a frigyládát vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig. **10** A papok pedig, a lánának hordozói, állanak vala a Jordán közepén, a míg végbe mene mind az a dolog, a mit parancsolt vala az Úr Józsue néak, hogy mondja meg a népnek, egészen úgy, mint Mózes parancsolta vala Józsue néak. A nép pedig siett és általméne. **11** És a mint véget ére az egész nép általmenetele, általméne az Úr ládája is és a papok is, a nép előtt. **12** Általmentek vala a Rúben fiai, a Gád fiai és Manassé félnemzetsége is felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szólt vala nékik Mózes. **13** Mintegy negyven ezernyi fegyveres vitéz ment vala át az Úr előtt a harczra, Jéríkhónak sík mezejére. **14** Azon a napon felmagasztal az Úr Józsue az egész Izráel szemei előtt, és félék őt, a mint feltélt vala Mózest, életének minden napjaiban. **15** Mert szólt vala az Úr Józsue néak, mondván: **16** Parancsold meg a papoknak, a kik a bizonyság látóját hordozzák, hogy jöjjenek fel a Jordánból. **17** És parancsolta Józsue a papoknak, mondván: Jöjjetek fel a Jordánból! **18** És lön, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt: visszatére a Jordán vize az ó helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett. **19** A nép pedig az első hónak tizedik napján jöve fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jéríkhónak keleti határán. **20** Azt a tizenkét követ is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állítáj fel Józsue. **21** És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik majd apáktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? **22** Tudásatok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. **23** Mert kiszáritotta az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét előttetek, míg általjövéték rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Veres tengerrel, a melyet megszáritott előttünk; míg általjövénk rajta. **24** Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Istenetek minden időben.

5 Lön pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyai, a kik a Jordánon túl laknak napnyugot felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett laknak vala, hogy kiszáraztotta az Úr a Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az ó szívük, és nem vala többé bátorosság bennük Izráel fiai miatt. **2** Ez időben monda az Úr Józsue néak: Csinálj magadnak kőkéseteket, és másodszor is metéld körül az Izráel fiait. **3** És csinálna Józsue magának kőkéseteket, és körülmetélé Izráel fiait a körülmetéletlenség halmán. **4** Az ok pedig, a miért körülmetélőket Józsue, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Égyptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindenjában meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyptomból. **5** Mert körül volt ugyan metévé minden a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Égyptomból, nem metélték vala körül; **6** Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemészették a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Égyptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatta meg velük a földet, a mely felől megesküdt vala az Úr az ó atyáiknak, hogy nékünk adjva azt a tejjal és mézzel folyó földet. **7** Fiaikat állította vala azért helyökbe, ezeket metélik körül Józsue, mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélik vala körül őket az útban. **8** Miután pedig mind az egész nép körülmetéltett vala,

veszeg lónek az ő helyökön a táborban, míglén meggyógyulának.
9 És monda az Úr Józsúénak: Ma fordítottam el rólatok Égyptom gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig.
10 És Gilgában táborozának Izráel fiai, és megkészíték a páskhát a hónapnak tizenegyedik napján, estve, Jérikhónak mezején.
11 És evének a föld terméséből a páskhának másodnapján kovásztalan kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanez a napon.
12 És másnapolt kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt többé mannájok az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből evének abban az esztendőben.
13 Lón pedig, a mikor Józsúé Jérikhónál vala, felemél az ő szemeit, és látá, hogy íme egy férfiú áll vala előtte meztelen karddal kezében. És hozzá méne Józsúé, és monda néki: Közülünk való vagy-é te, vagy ellenségeink közül? **14** Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsúé a földre arczzal, és meghajtja magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának?
15 És monda az Úr seregének fejedelme Józsúénak: Old le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsúé.

6 Jérikhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhettet, se be nem lehetett senki. **2** És monda az Úr Józsúénak: Lásd! kezedbe adtam Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel együtt. **3** Azért járjátok körül a várost minden ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekeddjél hat napon át. **4** És hét pap hordozzon hétközszarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljének a kürtökkel. **5** És ha majd belefúnak a kos-szarvba, mihelyt meghalljátok a kúrtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen. **6** Előhívá azért Józsúé, a Nún fia, a papokat és monda nézik: Vegyétek fel a frigyládát, hét pap pedig vigyen hétközszarvból való kürtöt az Úr ládája előtt. **7** A népnek pedig monda: Menjetek el, és kerüljétek meg a várost, a fegyveresek pedig menjenek az Úr ládája előtt. **8** És úgy lón, a mint mondotta vala Józsúé a népnek. A hét pap ugyanis, a kik a kos-szarvból való hétkürtöt vivék, az Úr előtt megys vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládjára pedig utánok megys vala. **9** A fegyveresek pedig előtök mennek vala a kürtől papoknak, és a közép követi vala a lánát, mervén és kürtölvén kürtökkel. **10** A népnek pedig parancsolt vala Józsúé, mondva: Ne kiáltsatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jöjjön ki szátóból addig a napig, a míg azt mondók nétek: Kiáltatok; és akkor kiáltatok. **11** Körüljárás azért az Úrnak ládájával a várost, egyszer megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték. **12** Józsúé pedig felkele jó reggel, és felvezék a papok az Úrnak ládáját. **13** És a hétké, a kik a kos-szarvból való hétkürtöt vivék, az Úr ládája előtt megys vala folyton, és kürtölt vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előtök mennek vala, és a közép követi az Úrnak ládáját, mervén és kürtökkel kürtölvén. **14** A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekednének hat napon át. **15** És lón a hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. **16** És lón, hogy a hetedik forduláskor kürtölnék vala a papok a kürtökkel, Józsúé pedig monda a népnek: Kiáltatok, mert nétek adta az Úr a várost! **17** És legyen a város maga,

és minden, a mi benne van, teljesen az Úrnak szentelve; csak a parázna Ráhab maradjon életben, ő és mindenük, a kik vele vannak a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk volt. **18** Mindazálta ti óvjátok meg magatokat a teljesen Istennek szentelt dolguktól, hogy miután néki szenteltek, el ne vegyetek a teljesen néki szentet dolgokból, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek, és bajba ne keverjétek azt. **19** Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van szentelve, az Úrnak kincse közé jusson. **20** Kiáltta azért a nép, mihelyt kúrtolének a kúrtökkel. Lón ugyanis, a mint meghallá a nép a kúrtnek szavát, kiáltta a nép nagy kiáltással, és leszakada a kófal magától, és felménye a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevezék a várost. **21** És teljesen kipusztítanak minden, a mi csak vala a városban, a férfitól az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel. **22** A két férfiúnak pedig, a kik megkémeíték vala a földet, monda Józsúé: Menjetek be a parázna asszonyak házába és hozzátok ki onnát az asszonyt és mindenzt, a mije van, a miképen megesküdtetek néki. **23** Bemenének azért a kémlő ifjak, és kihozák Ráhabot, és az ő atyját, anyját és az ő atyafiait, és mindenzt, a mije vala, és minden cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán kívül. **24** A várost pedig megégeték tűzzel, és minden azt, a mi benne vala; csak az ezüstöt és aranyat és a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei közé. **25** A parázna Ráhabot pedig, az ő atyának háznépéét és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala Józsúé, és ott lakik az Izráel között minden égi mai napig; mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt Józsúé, hogy kikémeljék Jérikhót. **26** És átköt legyen az Úr előtt az a férfiú, aki felkél, hogy megépítse a várost, Jérikhót! Az ő első szülöttjére rakja le annak alapját s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit! **27** És vala az Úr Józsúéval, és lón híre az egész földön.

7 De az Izráel fiai hűtlenül bántak vala a teljesen Istennek szentelt dolgokkal, mert elvőn a teljesen Istennek szentelt dolgokból Ákán, Kármínak fia (ki a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetiségből); felgerjede azért az Úrnak haragja Izráel fiai ellen. **2** Külde ugyanis Józsúé férfiakat Jérikhóból, Aiba, a mely Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nézik, mondva: Menjetek fel és kékmelejétek ki azt a földet. És felmenének a férfiak és kékmelelek Ait. **3** Majd visszatérének Józsúéhoz, és mondának néki: Ne menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy hárômezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne fáraszod oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok! **4** Felméne azért oda a népből mintegy hárômezer férfi; de elfutának Ait férfiain elől. **5** És megölének közülök Ait férfiain mintegy harminc hét férfit, és üldözök őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágották őket a lejtőn. Azért megolvada a népnek szíve, és lón olyanná, mint a víz. **6** Józsúé pedig megszagatá az ő ruháit, és földre borula arczzal az Úrnak ládája előtt minden estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejükre. **7** És monda Józsúé: Ah Uram Istenem! Miért is hozód által ezt a népet a Jordánon, hogyan az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! **8** Ó Uram! mit mondjak, miután meghátrálta Izráel az ő ellenségei előtt! **9** Ha meghallják a Kananeusok és a földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért? **10** És monda az Úr Józsúénak: Kelj fel! Miért is borulsz te arcra? **11** Vétkezett

Izráel, és általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak. **12** Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, háthat fordítottak elleniségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztik magatok közül azt a nékem szentelt dologt. **13** Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítások meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Istenek szentelt dolog van között, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületeket az Istenek szentelt dologt. **14** Azért jöjjetek elő reggel nemzetsegeitek szerint; a nemzetseg pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő családonként; a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő férfiánként. **15** És lészen, hogy a ki az Istenek szentelt dologban bűnösnek találtatik, tűzzel égettessék meg, ő és minden, a mije van, mivelhogy megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló dolgot cselekedett Izráelben. **16** Felkèle azért Józsúé és jó reggel előállítá Izráelt az ő nemzetsegei szerint, és bűnösnek jelenteték a Júda nemzetisége. **17** Ekkor előállítá a Júda családjait, és bűnösnek jelenteték a Zéra családját; azután előállítá a Zéra családját férfiánként, és bűnösnek jelenteték a Zabdi háza. **18** És előállítá az ő házát férfiánként, és bűnösnek találtaték Ákán, Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetsegéből való Zérának fia. **19** Monda azért Józsúé Ákánnak: Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy néki vallást, és add tudomra, kérlek, nékem, mit cselekedté, és el ne titkoljad tőlem! **20** Ákán pedig felele Józsúénak, és monda: Bizony én vétkezem az Úr ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem! **21** Láték ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek súlya ötven siklus vala, és megkívántam ezeket, és elvezém ezeket, és ímé elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van. **22** Ekkor követeket küldje Józsúé s ezek a sátorba futanak, és ímé, elrejtve vala az az ő sátorában, és az ezüst is alatta vala. **23** Kivivék azért azokat a sátor közepéből, és vivék Józsúéhoz és Izráelnek minden fiához, és lerakák azokat az Úr előtt. **24** Józsúé pedig fogá Ákánt, a Zéra fiát, az ezüstöt, a köntöst és az aranyvesszőt, az ő fiait és leányait, az ő ökreit, szamarait és juhat, sátorát és minden, a mije vala, és vele lévén az egész Izráel is, vivék azokat Akor völgyébe. **25** És monda Józsúé: Miért rontottál meg minket? Rontson meg téged e napon az Úr! És elborítá őt egész Izráel kövekkel, és megégették őket tűzzel, miután megköveztek vala őket. **26** És nagy kőhalmot rakának feléje; megvan mind e napig. És megszűnék az Úr haragjának gerjedezése. Ezért nevezik ezt a helyet Akor völgyének mind e napig.

8 És monda az Úr Józsúénak: Ne félj és ne rettegji! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom Ainak királyát és az ő népét, városát és földét. **2** Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jérikóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját és barmaikat magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett! **3** Felkèle azért Józsúé és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsúé harminczezer erős férfiút és elküldé őket éjjel. **4** És parancsola nékik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a város

háta megett; igen messzire ne menjetek a várostól, és mindenjában készen legyetek! **5** Én pedig és az egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttök. **6** És utánunk jönnek, míg nem elszakaszítjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: Futnak előünk, mint először. És a míg futunk előttök, **7** Ti támadatjok elő a leszbéból, és foglaljátok el a várost, mert az Úr, a ti Isteneket adja azt a ti kezeteikbe. **8** És ha majd beveszik a várost, gyűjtsátok fel a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjetek, vigyázzatok, megparancsoljam néktek! **9** Elküldé azért őket Józsúé, és elmenének a leszbére, és megszállanak Béthel és Ai között, Aitól napnyugat felé; Józsúé pedig ez éjszakán a nép között hála. **10** És felkèle Józsúé, jó reggel, és megszemléli a népet, és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. **11** És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele vala, és elközelítének és jutának a város elé, és táborba szállanak Aitól északra, a völgy pedig kötött és Ai közt vala. **12** És vón mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. **13** Igy állíták fel a népet, az egész tábor, a mely Aitól észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugat felé vala. Józsúé pedig beméne ez éjszakán a völgynek középébe. **14** És lőn, hogy mikor megláttá vala Ainak királyá, sietve felkelének, és kijövénék a város férfiain Izráel ellen a harczra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött. **15** Józsúé pedig és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök futnak vala a pusztá felé vivő úton. **16** És felriasztaték az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözze őket. És üldözék Józsúét, és elszakadának a várostól. **17** És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, aki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost kinyitva, és üldözék Izráelt. **18** Az Úr pedig monda Józsúénak: Emeld fel a kopját, a mely kezdenben van, Ai felé, mert kezdebe adom azt. És felemelé Józsúé a kopját, a mely kezében vala, a város felé. **19** A lesben levők pedig nagy hamarsággal felkelének helyőkről, és a mint felemelte vala kezét, futásnak erédenek, és bemenének a városba, és bevezével azt, és nagy hamarsággal tűzbe boríták a várost. **20** Ai férfiai pedig hátratekintének, és láták, hogy ímé a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé. **21** Józsúé ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben levők bevették a várost, és hogy a városnak füstje felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak férfiait. **22** Amazonok pedig a városból jövénék ki ellenőrök, és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazonok meg amonnan, és vágák őket mindaddig, a míg egy sem marada közölik élve, vagy a ki elszaladt volna. **23** Ainak királyát is elfoglalják élve, és elvívék őt Józsúé elő. **24** Mikor pedig leöldösé Izráel Ainak minden lakosát a mezőn, a pusztában, ahol üldöztek vala őket, és mikor mindenjában elhullottak vala az utolsó fegyver éle alatt: visszafordula az egész Izráel Ai ellen, és vágá azzt fegyver élével. **25** Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és asszonyok együtt, kintéket ezeren valának; Ainak minden embere. **26** Józsúé ugyanis nem voná vissza a kezét, a melyet a kopjával együtt felemelt vala, míglen megölék Ainak minden lakosát. **27** A barmot azonban és a mi zsákmányolni valójá volt ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr rendelete szerint. A mint utasította vala Józsúét. **28** Ait pedig felgyűjtött Józsúé és tevé örökkévaló kőhalommá, pusztasságára mind e napig. **29** Ainak királyát pedig felakasztá fára és ott vala

estvéig; de naplementekor parancsolt Józsué, és levevék annak holttestét a fáról, és veték a város kapujának bejáratához, és nagy rakás követ hordának fölébe, minden napig. 30 Majd oltárt építé Józsué az Úrnak, Izráel Istenének Ebál hegynél, 31 Miként megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett és vivének arra egészen égőaládozatot az Úrnak, és aládozána háláaládozatokat. 32 És felírá ott kövekre a Mózes törvényének mását, a melyet az írt vala Izráel fiai el. 33 Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei és bírái ott álltak vala kétfelől a láda mellett, a Lévita-papok előtt, a kik az Úrnak frigyládát hordozták vala, úgy a jövevény, mint a benszüllött, fele a Garizim hegye felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta Mózes az Úr szolgája, hogy megáldaná az Izráel népet először. 34 Azután pedig felolvasta a törvénynek minden ígéjét, az áldást és az átköt, minden úgy, a mint meg van írva a törvény könyvében. 35 Nem volt egy íge sem azok közül, a melyeket Mózes parancsolt vala, a melyet fel nem olvasott volna Józsué, az Izráelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek, jövevények előtt is, a kik járnak vala közöttök.

9 Lón pedig, hogy mikor ezt meghallották mind ama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és síkon és a nagy tengernek egész partja-mentén valának a Libánon ellenében: a Khittheus, az Emoreus, a Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus: 2 Egybegyülekezének, hogy megvíjanak Józsuéval és Izráellel egy akarattal. 3 De meghallák Gibeon lakosai is, a mit Józsué Jéríkhóval és Aival cselekedett vala. 4 És ők is ravaszul cselekednének. Elmenének ugyanis és követük adák ki magokat. Szerzének azért szamaraikra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett és összekötözött boros tömlőket; 5 És ócska, megfoltozott sarukat lábaikra, és ócska ruhákat magokra; az útravaló kenyérök is minden száraz és penészes vala. 6 Így menének el Józsuéhoz a táborba Gilgálba, és mondának néki, és Izráel férfainak: Messze földről jöttünk, most azért kössük a frigyet mi velünk. 7 Izráel férfai pedig mondának a Khivveusnak: Hátha közöttem lakol te; hogyan kössek azért frigyet te veled? 8 Azok pedig mondának Józsuének: Szolgáid vagyunk mi! És monda nézik Józsué: Kik vagytok, és honnan jötteket? 9 És mondának néki: Igen messze földről jöttek a te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottuk az ő híréit és mindazt, a mit Égyptomban cselekedett; 10 Mindazt is, a mit cselekedett az Emoreusok két királyával, a kik valának túl a Jordánon, Szíhonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán királyával, a ki Astarótban vala. 11 Ezért szólának nékünk a mi véneink és földünk lakosai is minden, mondván: szerezzük magatoknak eledelt az útra, és menjetek előjök, és mondjátok nékik: Szolgáitok vagyunk mi, most azért kössük frigyet mi velünk! 12 Ez a mi kenyérünk meleg volt, a mikor eleségül elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jöjjünk; most íme, száraz és penészes lett. 13 Ezek a boros tömlők is, a melyeket új korukban töltöttünk vala meg, íme, de megszakadoztak; e mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt! 14 És vőnek a férfiak azoknak eledelből, az Úr tanácsát pedig nem kérték vala. 15 És békességesen bánt velük Józsué, és frigyet köte velük, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdnek nézik. 16 De harmadnap múlva azután, hogy frigyet kötöttek vala velük, meghallják, hogy közel valók azok hozzájuk, sőt közöttük lakoznak azok. 17 Elindulának azért Izráel

fiai, és eljutjának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth-Jeárim. 18 De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy megesküdték vala nézik a gyülekezetet főemberei az Úrra, Izráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezetet a főemberek ellen. 19 Mondának azért mind a főemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nézik az Úrra, Izráel Istenére, most hát nem bánthatjuk őket. 20 Ezt cselekedjük velük, hogy életben hagyjuk őket, és így nem lesz harag ellenünk az esküvésért, a melylyel megesküdtünk nézik. 21 Mondának azért a főemberek nézik: Ám éljenek! És lönk favágóívá és vízhordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak vala nézik a főemberek. 22 Hivatal ugyanis őket Józsué, és szóla nézik, mondván: Miért csatlatak meg minket, ezt mondván: Igen messziről valók vagyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok? 23 Most azért átkozottak legetek, és ne fogyjon ki közületek a szolga, a favágó és vízhordó az én Istenemnek házába. 24 Azok pedig felelének Józsuénak, és mondának: Mivelhogy nyilván tudtokra esett a te szolgáidnak az, a mit az Úr, a ti Istenetek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgájának, hogy néktek adja ezt az egész földet, és hogy kiírja előletek a földnek minden lakosát: igen feltéttük tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. 25 És most íme, a te kezedben vagyunk, a mint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! 26 És úgy cselekedék velük, és kiszabadítja őket Izráel fiainak kezéből, és nem őlik meg őket. 27 És tevő őket Józsué azon a napon favágókká és vízhordókká a gyülekezethez és az Úr oltárahoz, minden napig, azon a helyen, a melyet választand.

10 Lón pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek, Jeruzsálemnek királya, hogy bevette vala Józsué Ait, és elpusztította azt, és hogy a mint cselekedett vala Jéríkhóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival és annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izráellel, és közöttük vannak: 2 Igen megijedének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi városok közül, sőt nagyobb vala az Ainál, férfiak pedig minden vitézek valának. 3 Küldje azért Adonisédek, Jeruzsálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireához Jármutnak királyához és Jáfíához, Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván: 4 Jöjjetek fel hozzáim, és segíjetek meg engem, és verjük meg Gibeont, mert békességre lépett Józsuéval és Izráel fiaival! 5 Összgyűlénak azért, és felménye az Emoreusoknak őt királya: Jeruzsálemnek királya, Hebronnak királya, Jármutnak királya, Lákisnak királya, Eglonnak királya, ők magok és minden seregök, és tábori utének Gibeonnál, és hadakozának ellenére. 6 Küldének azért Gibeon férfiak Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgáidtól! Jöjj fel hozzánk hamar és ments meg minket, és segíts rajtunk, mert minden felgyűltek ellenünk az Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak. 7 Felménye azért Józsué Gilgálóból, ő maga és az egész hadakozó nép vele, és a seregnék minden vitéze. 8 Monda pedig az Úr Józsuénak: Ne felj tölök, mert kezedbe adtam őket; senki sem áll meg közülök előttem. 9 És rájok töre Józsué nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment vala Gilgálóból. 10 És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és úzé őket a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig és Makkedáig. 11 Mikor pedig futnak vala őt Izráel előtt a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullatai rájok az egből egész Azekáig, és meghalának. Többen valának, a kik a jégeső kövei miatt

haltak vala meg, mint azok, a kiket fegyverrel öltek meg Izráel fiai. **12** Akkor szóla Józsue az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette az Úr az Emoreust Izráel fiai előt; ezt mondotta vala pedig Izráel szemei előtt: Állj meg nap, Gibeonban, és hold az Ajalon völgyében! **13** És megálla a nap, és vesztegle a hold is, a míg bosszút állva a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében? És megálla a nap az égnék közepén és nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig. **14** És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána, hogy ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. **15** Ezután visszatére Józsue és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálbá. **16** Ez az öt király pedig elfutott vala, és elrejtőzék Makkedában a barlangban. **17** És megizenék ezt Józsuenak, mondván: Megtaláltatott az öt király, elrejtőzve a makkedai barlangban. **18** És monda Józsue: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljetek mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. **19** Ti pedig meg ne álljatok, nyomuljatok ellenségeitek után és vágjátok utócsapataikat, és ne engedjetek őket bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az Úr, a ti Isteneket. **20** Minekutána pedig elvégezték Józsue és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, egészen azok megsemmisítéséig, és az élvemadarítak a megerősített városokba vonultak: **21** Visszatére az egész nép Józsuehoz a táborba, Makkedába békességgel, nyelvét se mozdította senki Izráel fiai ellen. **22** És monda Józsue: Nyissátok fel a barlang száját, és hozzátok ki hozzá ezt az öt királyt a barlangból! **23** És akképen cselekednék, és kihozák hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebron királyát, Járumt királyát, Lápis királyát, Eglon királyát. **24** Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuehoz, előhívatta Józsue Izráelnek minden férfiját, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek vala: Jőjjetek elő, tegyétek lábatokat a királyoknak nyakára. Eljövénék azért és tevék lábatokat azoknak nyakára. **25** És monda nézik Józsue: Ne féljetek, és meg ne rettenjetek; legyetelek bátrak és erősek, mert ekképen cselekszik az Úr minden elleniségettel, a kik ellen ti hadakoztok. **26** Azután pedig megveré őket Józsue, és megöl őket, és felakasztatá őket öt fára, és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig. **27** Lőn pedig a nap lementének idején, parancsolta Józsue, és levevék őket a fákról, és behányák őket a barlangba, a melyben elbújthat vala, és nagy köveket rakának a barlang szája elé, mind e napig. **28** Makkedát is bevezé Józsue ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá azt és annak királyát, és megöl őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, a melyek benne valának. Úgy cselekedék Makkedának királyával, a mint cselekedett vala Jéríkhónak királyával. **29** Általméne annakutána Józsue és vele az egész Izráel Makkedából Libnába, és hadakozék Libnával. **30** És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát: és fegyver élére hányá azt, és egy lelket sem engede menekülni azokból a melyek benne valának. És úgy cselekedék annak királyával, a mint cselekedett vala Jéríkhónak királyával. **31** Libnából pedig általméne Józsue és vele az egész Izráel Lákisba, és táborba szálla mellette, és hadakozék ellene. **32** És kezébe adá az Úr Izráelnek Lákit és bevezé azt másodnapon, és fegyver élére hányá azt, és minden lelket, a mely benne vala, egészen úgy, amint cselekedett vala Libnával. **33** Akkor feljöve Hórám, Gézernek királya, hogy megsegíje Lákit, de megveré Józsue őt és az ő népét annyira, hogy egy menekülőt sem hagya meg néki. **34** Lákisból pedig általméne Józsue és vele az egész Izráel Eglonba, és táborba szállának ellene, és

hadakozának ellene. **35** És bevezé azt ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá azt; és megöl minden lelket, a mely benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy, amint cselekedett vala Lákissal. **36** Felméne azután Józsue Eglonból és ő vele az egész Izráel Hebronba, és hadakozának az ellen. **37** És bevezé azt, és fegyver élére hányá azt, és annak királyát és minden városát, és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek benne valának, egészen úgy, a mint cselekedett vala Eglonnal, elvesztvén azt és minden lelket, a mely benne vala. **38** Fordula azután Józsue, és vele az egész Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen. **39** És bevezé azt és annak királyát és minden városát, és fegyver élére hányá őket, és megölének minden lelket, a mely benne vala, nem hagyott menekülni valót. A miképen cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak királyával cselekedett vala. **40** Megveré azért Józsue az egész földet; a hegységet és a déli vidéket, a síkságot és a lejtőket és mindenoknak királyait, menekülni valót sem hagyott; és megöl minden előt, a mint megparancsolta vala az Úr, az Izráelnek Istene. **41** Megveré pedig őket Józsue Kádes Barneától fogva egész Gázáig, a Gósennek is minden földét, egész Gibeonig. **42** És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban hódítá meg Józsue, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene hadakozott vala Izráelért. **43** Azután visszatére Józsue és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálbá.

11 Mikor pedig meghallotta ezt Jábin, Hásornak királya, küldé Jobához, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, **2** És azokhoz a királyokhoz, a kik laknak vala észak felé a hegységen, és a pusztában Kinnerőttl délré, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé; **3** A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és az Emoreushoz, a Khittheushoz, a Perizeushoz, a Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a Hermon alá. Mispának földére. **4** És kijövénék ők és velük az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fövény, a mely a tenger partján van, és igen sok ló és szekér. **5** És összegyűlnek mindezek a királyok, és megindulának, és táborba szállának együttesen Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen. **6** Ekkor monda az Úr Józsénak: Ne félj tölök, mert holnap ilyenkorra mindenjájokat átdőföttem vetem az Izráel elő; lovaikat bénítsd meg, szekereket pedig égesd meg tűzzel. **7** Elméne azért Józsue és vele az egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy hirtelen, és reájor rohanának. **8** És adá őket az Úr Izráelnek kezébe, és verék őket és üzék őket egészen a nagy Sidonig és Miszrefót-Majimig, és Mispának völgyéig napkelet felé, és leverék őket annyira, hogy senki sem maradt közülök életben. **9** És úgy cselekedék velük Józsue, a mint megmondotta vala néki az Úr: az ő lovaikat megbénítá, szekereket pedig tűzzel égeté el. **10** Majd visszafordula Józsue ugyanazon időben és bevezé Hásort, királyát pedig fegyverrel megölé (Hásor ugyanis mindezeknek az országoknak feje volt az előt); **11** És levágának minden lelket, a mely benne vala, megölvén őket fegyver élével; nem maradt meg egy élő sem; Hásort pedig tűzzel égeté meg. **12** És e királyoknak minden városát és minden királyukat is meghódoltatá Józsue, és megöl őket fegyver élével, kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája. **13** Csak épen azokat a városokat nem égetté meg Izráel, a melyek halmokon álltak vala, kivéve Hásort, egyedül ezt égetté meg Józsue. **14** És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és a barmokat is magoknak zsákmányolák el Izráel fiai; csak az

embereket hányák minden fegyver élére, mígnen kipusztíták őket. Nem hagytak meg egy előt sem. 15 A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgájának, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék Józsué, semmit el nem hagyott mindenből, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. 16 És elfoglalá Józsué mindenzt a földet, a hegységet, az egész déli vidéket, az egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és Izráel hegyét és annak síkságát. 17 A kopasz hegytől fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen Baál-Gádig, a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyait pedig minden földet elfoglalni és megvédeni őket. 18 Sok napon át viselt hadat Józsué mindenekkel a királyokkal. 19 Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel fiaival, kivéve a Gibeonban lakó Khivveusokat; haddal vették azt meg minden. 20 Mert az Úrtól volt az, hogy megkeményítvén szíveket, haddal menjenek Izráel ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nézik irgalom, hanem hogy elpusztítsa őket, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. 21 Majd elméne Józsué ez időben, és kiirta az Anákokat a hegyek közül Hebronból, Debirból, Anábból és Júdának minden hegyéből, és Izráelnek minden hegyéből; városaikkal együtt törlé el őket Józsué. 22 Nem maradtak Anákok Izráel fiainak földén, csak Gázában, Gáthban és Asdóban hagyattak meg. 23 Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen úgy, a mint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészekhez képest, nemzetiségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a harcztól.

12 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon patakot fogva a Hermon hegyéig, és az egész mezőséget kelet felől: 2 Szíhon, az Emoreusok királya, a ki lakik vala Hesbonban, a ki uralmodik vala Aróertől fogva, a mely van az Arnon patak partján, és a patak középtől és a Gileád felétől a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig. 3 És a mezőségtől a Kinneróth tengerig napkelet felé, és a pusztai tengeréig, a Sóstengerig napkelet felé, a Béth-Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyoldalainak aljáig. 4 És Ógnak, a Básán királyának tartománya, a ki Refaim maradékai közül való, a ki Astarotban és Edreiben lakozik vala. 5 És uralmodik vala Hermon hegyén, Szalkában és az egész Básánban, a Gesurnak és Maakkátnak határáig, és a fél Gileádon, Szíhonnak, Hesbon királyának határáig. 6 Mózes, az Úrnak szolgája és Izráelnek fiai verték le őket, és oda adta azt a földet Mózes, az Úrnak szolgája örökségül a Rúben és Gád nemzetiségeinek és a Manassé nemzetseg felének. 7 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek vala Józsué és az Izráelnek fiai a Jordán másik oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a Libanon völgyében, egészen a kopasz hegyig, a mely Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségül az Izráel nemzetiségeinek, az ő osztályrészek szerint: 8 A hegységen és a síkságon, a mezősegen és a hegyoldalakon, a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus, Emoreus, Kananeus, Perizeus, Khivveus és Jebuzeusok földjét. 9 Jéríkhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra vala Béthel felé, királya egy; 10 Jeruzsálemnek királya egy, Hebronnak királya egy; 11 Jármutnak királya egy, Lákinsnak királya egy; 12 Eglonnak királya egy, Gézernek királya egy; 13 Debirnek királya egy, Gédernek királya egy; 14 Hormánnak királya egy, Aradnak királya egy; 15 Libnának királya egy; Adullámnak királya egy; 16 Makkedának királya egy, Béthelnek királya egy; 17 Tappuáhnak királya egy, Héfernek királya egy; 18 Afeknek

királya egy, Lassáronnak királya egy; 19 Mádonnak királya egy, Hásornak királya egy; 20 Simron Meronnak királya egy, Aksánnak királya egy; 21 Taanáknak királya egy, Megiddónak királya egy; 22 Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak királya egy; 23 A Dór magaslatán levő Dórnak királya egy, a Gilgál népeinek királya egy; 24 Tirczának királya egy; összesen harminczegy király.

13 Mikor Józsué megvénedett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénedtél, igen megidősödtél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való. 2 Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszteusoknak minden tartománya és az egész Gesur. 3 A Síkhórtól fogva, a mely Egyiptom felett foly, egészen Ekronnak határáig északra, mely a Kananeushoz származtatik; a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé, Asdódé, Askelóné, Gáthé, Ekróné és az Avveusoké. 4 Délről a Kananeusnak egész földé és Meára, a mely a Sídonbeliék, Afékáig, az Emoreusok határáig. 5 Továbbá a Gibli földé és az egész Libanon napkelet felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegy alatt van, egészen addig, ahol Hamáthba mennek. 6 A hegységek minden lacosát a Libanontól Miszrefót-Majimig, a Sídoniakat mind, magam úzom ki őket Izráel fiai elől, csak sorsol ki Izráelnek örökségül, a mint megparancsoltam néked. 7 Mostan azért oszd el ezt a földet örökségül kilencz nemzetsegnek, és a Manassé nemzetseg felének. 8 Ő vele együtt a Rúben és Gád nemzetégek elvettek örökségüket, a melyet adott vala nézik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé, a miképen adta vala nézik Mózes, az Úrnak szolgája. 9 Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján van, úgy a várost, a mely a völgynek közepette van, mint Medebának minden sík földét Dibonig. 10 És minden városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, a ki uralmodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak határáig. 11 És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határát, az egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szalkáig. 12 Básánban Ógnak egész országát, a ki uralmodik vala Astarótban és Edreiben. Ez maradt vala meg a Refaim maradékai közül, de leveré és kiúzé őket Mózes. 13 De Izráel fiai nem úzék ki a Gesurit és a Maakkáhit, és ott is lakik a Gesuri és Maakkáhi az Izráel között mind e mai napig. 14 Csak Lévi nemzetsegének nem adott örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tüzes áldozatai az ő öröksége, a mint szólott vala néki. 15 Adott vala pedig Mózes örökséget a Rúben fiai nemzetsegének az ő családjaiak szerint. 16 És lón az ő határuk Aróertől fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város, a mely a völgy közepette van, mint az egész sík föld Medeba mellett; 17 Hesbon és annak minden városa, a melyek a sík földön vannak; Dibon, Bámtha-Baal és Béth-Baal-Meon; 18 És Jahcza, Kedemót és Méfaát; 19 És Kirjáthaim, Szibma és Czeret-Sáhár a völgy mellett való hegyen; 20 És Béth-Peór, a Piszga hegyoldalai, és Béth-Jesimoth. 21 És a sík föld minden városa és Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, a ki uralmodik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, őt és a Midiannak fejedelmeit: Evit és Rékemet, Czúrt és Húrt és Rébát, Szíhonnak fejedelmeit, a kik e földön laktak vala. 22 A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak fiát, megélik Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a kiket levágtak vala. 23 Vala tehát a Rúben fiainak határa a Jordán és melléké. Ez a Rúben fiainak öröksége az ő családjaiak szerint, a városok és azoknak falui. 24 A Gád nemzetsegének, a Gád fiainak is adott vala örökséget Mózes, az ő családjaiak szerint. 25 És lón az ő határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és az Ammon fiai földjének fele

Aróerig, a mely Rabba felett van. **26** És Hesbontól fogva Ramath-Miczpéig és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határáig. **27** A völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkoth és Czáfón, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger szélén a Jordánon túl napkelet felé. **28** Ez a Gád fiainak örökségük, az ő csalájaik szerint, a városok és azoknak falui. **29** A Manassé nemzettség felének is adott vala Mózes örökséget. És lón a Manassé fiainak félálgáé, az ő csalájaik szerint; **30** És lön az ó határuk: Mahanáimtól fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész országa és Jairnak minden faluja, a melyek Básánban vannak, hatvan város. **31** És pedig Gileádnak fele és Astarót és Edrei, Óg országának városai Básánban, a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir felé, az ő csalájaik szerint. **32** Ezek azok, a miket örökségül adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl Jéríkhótól napkelet felé. **33** A Lévi nemzettségének pedig nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istené az ő örökségök, a mint szólott vala néík.

14 Ezek pedig azok, a miket örökségülőnök el Izráel fiai a Kanaán földén, a miket örökségül adtak nékik Eleázár, a pap, Józsú, a Nún fia és az atyai fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzettségei felett; **2** Sorsvetés által való örökségük, (a mint megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilencz nemzettségnak és a felnemzettségnak: **3** Mert két nemzettségnak és fél nemzettségnak a Jordánon túl adott vala Mózes örökséget, a Lévitáknak pedig nem adott vala örökséget ő közöttük. **4** Mert a Jóbsef fiai két nemzettség voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak városokat lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik és marháiak számára. **5** A mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy oszták fel a földet. **6** Hozzámenének pedig Józsúéhoz Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt vala az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában. **7** Negyven esztendős valék én, mikor elküldött engem Mózes az Úrnak szolgája Kádes-Barneából, hogy kikérleljem a földet, és úgy hoztam néki hírt, a mint az én szívemben vala. **8** Atyámfiai pedig, a kik feljöttek vala velem, elrémitették a népknek szívét, de én tökéletesen követtem az Urat, az én Istenemet. **9** És megesküvék Mózes azon a napon, mondván: Bizony a föld, a melyet megtapadtad a te lábad, tiéd lesz örökségül, és a te fiaidé mind örökké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én Istenemet. **10** Most pedig, ímé megtartott engem az Úr életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendje, a mióta szólott vala az Úr e dologról Mózesnek, a mi alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most ímé, nyolczvanöt esztendős vagyok! **11** Még ma is olyan erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor elküldött engem Mózes; a milyen akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harcöláshoz és járásra-kelésre. **12** Most azért add nékem ezt a hegyet, a melyről szól vala az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiúzóm őket, a mint megmondotta az Úr. **13** És megáldá őt Józsúé, és odaadá Hebron Kálebnek, a Jefunné fiának örökségül. **14** Azért lön Hebron a Kenizeus Káleb, a Jefunné fiaé, örökségül mind e mai napig, a miért hogy tökéletesen követte vala az Urat, Izráelnek Istenét. **15** A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-Arba volt;

a ki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harcztól.

15 A Júda fiai nemzettségének sors által való része pedig az ő csalájaik szerint ez vala: Edomnak határa felé a Czin pusztája délré, a déli határnak végén. **2** Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélétől, a tengernyelvtől fogva, a mely délfelé fordul. **3** És halad délré az Akrabbim hágónak, majd átmegy Czin felé, és felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak, felmegy Adárnak és kerül Karka felé; **4** Majd átmegy Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei pedig a tengernél vannak. Ez a ti határotok délré. **5** Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán végéig; az északi rész határa pedig a tengernyelvtől, a Jordán végétől kezdődik. **6** És felmegy ez a határ Béth-Hoglának, és átmegy északra Béth-Arabán majd felmegy ez a határ Rúben fiának, Bohánnak kövéhez. **7** És felmegy ez a határ Debirbe is az Akor völgyéből, és északnak fordul Gilgál felé, a mely átellenében van az Adummim hágójának, a mely a patakotól délfelé esik. És átmegy a határ az Én-semes vizeire és tova halad a Rógel forrása felé. **8** Azután felmegy a határ a Hinnom fiának völgyén, Jebeusznak, azaz Jeruzsálemnek déli oldala felé; felmegy továbbá a határ a hegynek tetejére, a mely átellenben van a Hinnom völgyével napnyugat felé, a mely északra van a Refaim völgyének szélén. **9** És hajlik a határ a hegynek tetejétől a Neftoáh víznek kútfejéhez és kimegy az Efron hegynék városai felé; majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-Jeárimnak. **10** Baalától pedig fordul e határ napnyugatonak a Szeír-hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy oldala felé, azaz Kesalon felé és átmegy Béth-Semesnek és átmegy Timnának. **11** Majd tova megy e határ Ekron északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és átmegy a Baala hegynek, és tova megy Jabnéel felé. A határ szélei pedig a tengernél vannak. **12** A napnyugat határ pedig a nagy tenger és melléke. Ez Júda fiainak határa köröskörül az ő házoknépe szerint. **13** Kálebnak, a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az Úrnak Józsúéhoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának, Anák atyjának városát, azaz Hebront. **14** És kiúz onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és Tálmait, Anák gyermekait. **15** És felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. **16** És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül. **17** Elfoglala pedig azt Otníeli, Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. **18** És lön, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszállá azért a szamárról; Káleb pedig monda néki: Mi bajod? **19** Ó pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. **20** Ez a Júda fiai nemzettségének öröksége az ő csalájaik szerint. **21** A Júda fiai nemzettségének városai pedig a déli végétől kezdve Edom határa felé valának: Kabseél, Éder és Jágur; **22** Kina, Dimóna és Adada; **23** Kedes, Hásor és Ithnán; **24** Zif, Télem és Bealóth; **25** Hásor-Hadatha és Kerioth-Hesron, azaz Hásor; **26** Amam, Séma és Móláda; **27** Hasar-Gaddah, Hesmón és Béth-Pele; **28** Hasar-Suál, Beer-Seba és Bizjotheja; **29** Baála, Ijjim és Eczem; **30** Elthólád, Keszil és Hormah; **31** Siklágl, Madmanna és Szanszanna; **32** Lebaóth, Silihim, Ain és Rimmon. Összesen huszonkilenc város és ezek falui. **33** A síkságon: Esthaól, Czórah és Asnáh; **34** Zanoah, Én-Gannim, Tappuáh és Énám; **35** Jármut, Adullám, Szókó és Azéka; **36**

Sáraim, Adithaim, Gedéra és Gederóhaim. Tizenegy város és azok falui. **37** Senán, Hadása és Migidal-Gad; **38** Dilán, Miczpe és Jokteél; **39** Lákis, Boczkát és Eglon; **40** Kabbon, Lahmász és Kitlis; **41** Gedéróth, Béth-Dágón, Naama és Makkédá. Tizenhat város és ezeknek falui. **42** Libna, Ether és Asán; **43** Jifta, Asná és Neczib; **44** Keila, Akzib és Marésa. Kilenc város és ezeknek falui. **45** Ekron, ennek mezővárosai és falui. **46** Ekrontól fogva egész a tengerig mind azok, a melyek Asdód mellett vannak, és azoknak falui. **47** Asdód, ennek mezővárosai és falui; Gáza, ennek mezővárosai és falui; Egyiptomi patakjáig, és a nagy tenger és melléke. **48** A hegyeségen pedig: Sámír, Jathír és Szókó; **49** Danna, Kirjáth-Szanna, azaz Debir; **50** Anáb, Estemót és Anim; **51** Gósen, Hólón és Giló. Tizenegy város és ezeknek falui. **52** Aráb, Dúma és Esán; **53** Janum, Béth-Tappuah és Aféka; **54** Humita, Kirjáth-Arba, azaz Hebron és Czihor. Kilenc város és ezeknek falui. **55** Maón, Karmel, Zif és Júta; **56** Jezréel, Jokdeám és Zánoah; **57** Kajin, Gibea és Timna. Tíz város és ezeknek falui. **58** Halhul, Béth-Czúr és Gedor; **59** Maarát, Béth-Anóth és Elthekon. Hat város és ezeknek falui. **60** Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim, és Rabba. Két város és ezeknek falui. **61** A pusztában: Béth-Arábá, Middin és Szekáká; **62** Nibsán, Ir-Malah és Én-Gedi. Hat város és ezeknek falui. **63** De a Jebuzeusokat, Jeruzsálemnek lakói, Júda fiai nem bírták kiúzni, azért lagnak ott a Jebuzeusok Júda fiaival együtt Jeruzsálemben, mind e mai napig.

16 A József fiainak sors által való része pedig juta a jérikói Jordántól fogva. Jérikó vizei felé napkeletnek a pusztára, a mely felmegy Jérikótól a Béthel hegyének. **2** És tovamegy Béthelből Lúzba, és átmegy az Arkiták határára, Ataróthra. **3** Majd lemegy a tenger felé a Jafleteus határának, az alsó Bethoronnak határáig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. **4** Elvezék azért az ő örökségöket Józsefnek fiai: Manassé és Efraim. **5** Efraim fiainak határa is az ő családfaik szerint vala, és pedig az ő örökségüknek határa napkelet felé, Atróth-Adártól felső Bethorong vala. **6** És kimegy a határ a tengerre; Mikhmethattól észak felé, és fordul a határ kelet felé Thaanath-Silónak és átmegy azon napkelet felé Janoáhnak. **7** Janoáhtól pedig lemegy Atarótha és Naarótha, és éri Jéríkhót, és kimegy a Jordánnak. **8** Tappuahót tovamegy a határ a tenger felé a Kána patakjának, a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim fiai nemzetiségenek öröksége az ő családfaik szerint. **9** És a városok, a melyek kiválasztattak Efraim fiai számára a Manassé fiai örökségének közepet, mind e városok és ezeknek falui. **10** De ki nem úzék a Kananeust, aki lakik vala Gézerben; azért ott laktak a Kananeus az Efraim között mind e napig, és lón robotos szolgává.

17 Lón sors által való része Manassé nemzetiségenek is, mert ő vala elsőszülötte Józsefnek, Mákirnak, a Manassé elsőszülöttének, Gileád atyának, mivelhogy hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Básán. **2** Manassé többi fiainak is juta az ő családfaik szerint: Abiézer fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak, Sekem fiainak, Héfer fiainak és Sémida fiainak. Ezek Manassénak a József fiának fiúgyermekei, az ő családfaik szerint. **3** De Czélofhádnak, Héfer fiának (ez Gileád fia, ez Mákir fia, ez Manassé fia) nem valának fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak nevei: Makhla, Nóna, Khogla, Milkha és Thircza. **4** Ezek odajárulának Eleázár pap elé, Józsuénak, a Nún fiának eleibe és a fejedelmek elé, mondván: Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon nékünk a mi atyánkfiai között.

Adott vala azért nékik örökséget az Úr beszéde szerint, az ő atyjoknak bátyai között. **5** Tíz rész esék azért Manassénak, Gileád és Básán földén kívül, a melyek túl vannak a Jordánon. **6** Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az ő fiai között; Gileád földje pedig a Manassé többi fiaié lőn. **7** A Manassé határa pedig Ásértől Mikmetháth felé vala, a mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-Tappuahnak lakói felé. **8** Manassé volt Tappuah földje, de Tappuah a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala. **9** És alámegy a határ a Kána patakjára, a pataknak déli részére. Ezek a városok Efraiméi a Manassé városai között. Manassé határa pedig a patakotl észak felé és a széle a tengernél vala. **10** Délről Efraimé, északról pedig Manassé, és ennek határa a tenger vala. De észak felől Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba. **11** És a Manassé volt Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak lakosai és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai, Thaanaknak lakosai és mezővárosai, és Megiddó lakosai és mezővárosai, három hegyi tartomány. **12** De nem bírták elfoglalni Manassénak fiai ezeket a városokat, és sikerült a Kananeusnak ott maradni azon a földön. **13** De mihelyt megerősíték vala Izráel fiai, robot alá veték a Kananeust, de teljességgel nem úzék ki őket. **14** József fiai pedig szóltak vala Józsuevéval, mondván: Miért adtál nékem egy sors szerint való örökséget és egy osztályrészét, holott én sok nép vagyok, mivelhogy ez ideig megáldott engem az Úr? **15** Józsue pedig monda nékik: Ha sok nép vagy te, menj fel az erdőre, és írts ott magadnak a Perizzeusoknak és Refaimnak földén, ha szoros néked az Efraim hegye. **16** És mondának a József fiai: Nem elegendő nékünk ez a hegy, a Kananeusoknak pedig, a kik a völgyi síkon laktak, minden vas-szekérök van; úgy azoknak, a kik Béth-Seanban és mezővárosaiban, mint azoknak, a kik a Jezréel völgyében vannak. **17** Szóla pedig Józsue a József házának, Efraimnak és Manassénak, mondván: Sok nép vagy te és nagy erőd van néked, nem lesz néked csak egy sors szerint való részed; **18** Mert hegyed lesz néked. Ha erőd az, úgy írtd ki azt, és annak szélei is a tieid léşznek; mert kiűződ a Kananeust, noha vas-szekere van néki, s noha erős az.

18 Izráel fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezék Silóban és oda helyhezették a gyülekezetnek sátorát, minekutána meghódította előtök a föld. **2** De maradtak vala még Izráel fiai között, aiknek nem osztották vala ki az ő örökségeket: hét nemzetseg. **3** Monda azért Józsue Izráel fiainak: Meddig vonakodtok még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet nétek adott az Úr, a ti atyítóknak Istené? **4** Hozzatok elő három-három férfiút nemzetiségenként, és elküldöm őket, hogy keljenek fel és járják el a földet, és írják fel azt az ő örökségük szerint, és térenk vissza hozzáim; **5** Azután oszzák fel azt magok közt hét részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől, József háza pedig maradjon meg a maga határaiban észak felől. **6** És ti írjátok le a földet hét részre, és hozzátok ide hozzáim, hogy sorsot vessetek itt néktek az Úr előtt, a mi Istenünk előtt. **7** Mert a Lévitáknak nincs részük ti közöttetek; mivelhogy az Úrnak papsága az ő örökségek; Gád pedig és Rúben és Manassé fél nemzetisége megkapták az ő örökségeket a Jordánon túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nékik. **8** És felkelének azok a férfiak, és elmenének. Parancsola pedig Józsue azoknak, a kik elmenének, hogy leírják a földet, mondván: Menjetek el és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térjetek

vissza hozzám, és itt vetek néktek sorsot Silóban, az Úr előtt. 9 Elmenének azért a férfiak, és által menének a földön, és leírák azt városoknkt hét részre, könyvben, azután visszatérének Józsuéhoz a táborba, Silóba. 10 És sorsot vete nézik Józsué Silóban az Úr előtt, és elosztá ott Józsué a földet Izráel fiai között az ő osztályrészek szerint. 11 És kijöve a Benjámin fiai nemzetiségek sors szerint való része az ő családjaik szerint; és pedig esék az ő sors szerint való részüknek határa a Júda fiai és a József fiai közé. 12 Vala pedig az ő határok az északi oldalon a Jordántól fogva, és felméne a határ Jéríkhó háta mögé észak felé, azután felméne a hegyre napnyugat felé, a szélei pedig Béth-Aven pusztájánál valának. 13 Onnan pedig átmegy a határ Luz-felé, Lúznak azaz Béthelnek háta mögé dél felől; azután alámegy a határ Ataroth-Adárnak a hegyen, a mely dél felől van alsó Béth-Horontól. 14 Majd tovább megy a határ, és kerül a nyugoti oldalnak dél felé, attól a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről; a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim felé, a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a napnyugati határ. 15 A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim szélétől kezdve, és meggy a határ napnyugat felé, meg a Nefthoa vizének kútfejéhez. 16 Azután alámegy a határ a hegyek szélhéz, a mely átellenben van a Hinnom fianak völgyével, a mely észak felé van a Refaim völgyében; alámegy a Hinnom völgyébe is a Jebuzeus mellett dél felé, és alámegy a Rögel forrásához. 17 És kerül észak felől, és meggy Én-Semesnek, azután meggy Gilélohnak, a mely átellenben van az Adummimba felvívó úttal; majd alámegy Bohánnak, a Rúben fiaink kövéhez. 18 És átmegy az Arábaival átellenben levő oldalra észak felé, és alámegy Arabába is. 19 Átmegy a határ azután Béth-Hogla oldalára észak felé; a határ szélei pedig északnak a Sóstenger csúcsánál, délenek a Jordán végénél vannak. Ez a déli felé való határ. 20 A Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő határaik szerint köröskörül, az ő családjaik szerint. 21 A Benjámin fiai nemzetiségek városai pedig az ő családjaik szerint ezek: Jéríkhó, Béth-Hogla, és Emek-Keczicz; 22 Béth-Arábá, Czemaraim és Béthel; 23 Avvim, Pára és Ofra; 24 Kefár-Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét város és azoknak falui. 25 Gibeon, Ráma és Beéroth; 26 Miczpe, Kefira és Móczca; 27 Rekem, Jirpéel és Thareala; 28 Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz Jeruszálem, Gibeath, Kirjáth. Tizenöt város és ezeknek falui. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő családjaik szerint.

19 A sors által való második rész juta Simeonnak, a Simeon fiai nemzetiségek az ő családjaik szerint, és lón az ő örökségek a Júda fiainak öröksége között. 2 És lón az övék az ő örökségük: Beer-Seba, Seba és Móláda; 3 Haczar-Sual, Bála és Eczem; 4 Eltolád, Bethul és Horma; 5 Cziklág, Béth-Markaboth és Haczar-Szusza; 6 Béth-Lebaoth és Sarúhen. Tizenhárom város és ezeknek falui. 7 Ain, Rimmon, Ether és Asán. Négy város és ezeknek falui; 8 És mindenek a faluk, a melyek e városok körül valának Baalath-Beérig, délen Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzetiségek öröksége az ő családjaik szerint. 9 A Júda fiainak osztályrészből lón a Simeon fiainak örökségek, mert a Júda fiainak osztályrészére nagyobb vala mint illett volna nézik; ezért öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között. 10 A sors által való harmadik rész juta a Zebulon fiainak az ő családjaik szerint, és lón az ő örökségeknek határa Száridig. 11 És felmegy az ő határuk nyugatrak, Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizet is, a mely átellenben van Jokneámmal. 12

Száridtól pedig napkelet felé fordul Kiszloth-Tábor határára, és tova meg Daberáthnak, és felmegy Jafiának. 13 Innen pedig átmegy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-Kaczinnak, és tova meg Rimmonnak, kerülvén Néa felé: 14 És ennél kerül a határ északról Hannathonnak; a széle pedig a Jiftah-Él völgye. 15 Továbbá Kattáth, Nahalál, Simron, Jideálá és Bethlehem. Tizenkét város és azoknak falui. 16 Ez a Zebulon fiainak öröksége az ő családjaik szerint; ezek a városok és ezeknek falui. 17 A sors által való negyedik rész Issakhárnak, az Issakhár fiainak juta, az ő családjaik szerint. 18 És lón az ő határuk: Jezréel, Keszuloth és Súnem: 19 Haferáim, Sion és Anaharath; 20 Rabbith, Kisjón és Ébecz; 21 Remeth, Én-Gannim, Én-Hadda és Béth-Paczczécz. 22 És éri a határ Táport, Sahaczimát és Béth-Semest, a határuknak széle pedig a Jordán. Tizenhat város és ezeknek falui. 23 Ez az Izsakhár fiai nemzetiségek öröksége, az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. 24 A sors által való ötödik rész pedig juta az Áser fiai nemzetiségek az ő családjaik szerint. 25 És lón az ő határuk: Helkath, Háli, Beten és Aksáf; 26 Alammelek, Ameád és Misál, és éri Karmelt nyugat felé és Sihór-Libnáthot. 27 Azután visszafordul napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri Zebulont és a Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neiét, és tovamegy Kabulnak balkéz felől; 28 És Ebronnak, Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidong. 29 Azután visszafordul a határ Rámának, Tyrusnak erős városáig; és újra fordul a határ Hósznak, a szélei pedig a tengernél vannak Akzib oldala felől; 30 És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város és ezeknek falui. 31 Ez az Áser fiai nemzetiségek öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 32 A sors által való hatodik rész juta a Naftáli fiainak, a Naftáli fiainak az ő családjaik szerint. 33 Lón pedig a határuk: Heleftől, Elontól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig és Jabnéél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala. 34 Azután fordul a határ nyugat felé Aznoth-Tábornak; innen pedig tovamegy Hukkónnak, és éri Zebulont dél felől, Ásert pedig éri nyugat felől, és a Júdát is; a Jordán napkelet felé vala. 35 Erősített városok ezek: Cziddim, Czér, Hammath, Rakkath és Kinnereth; 36 Adáma, Ráma és Hásor; 37 Kedes, Edrei és Én-Hásor; 38 Jireon, Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes. Tizenkilenc város és ezeknek falui. 39 Ez a Naftáli fiai nemzetiségek öröksége az ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. 40 A sors által való hetedik rész juta a Dán fiai nemzetiségek az ő családjaik szerint. 41 És lón az ő örökségüknek határa: Czóra, Estháol és Ir-Semes; 42 Saalabbín, Ajjalón és Jithla; 43 Élon, Timnatha és Ekrón; 44 Eltheké, Gibbethon és Baaláth; 45 Jehud, Bené-Bárák és Gath-Rimmon; 46 Mé-Járkon és Rakkon, a Jáfó átellenben levő határral. 47 De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa. Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem ellen, és el is foglalék azt, és veték azt fegyver élére, és birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék Lesemet Dánnak, az ő atyjoknak Dánnak nevére. 48 Ez a Dán fiai nemzetiségek öröksége az ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 49 Mikor pedig elvégezték vala a földnek örökebe vételét annak határai szerint, akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuénak, a Nún fiai közöttök. 50 Az Úr rendelése szerint adák néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szeráhot az Efraim hegynél, és megépíté azt a várost, és abban lakozék. 51 Ezek azok az örökségek, a melyeket örökölt adának Eleázár, a pap és Józsué, a Nún fia és az atyának fejei az Izráel fiai nemzetiségeinek sors

szerint, Silóban, az Úr előtt, a gyülekezet sátorának nyílásánál. Így végezék el a földnek felosztását.

20 Majd szóla az Úr Józsúénak, mondván: **2** Szólj az Izráel fiainak, mondván: Válaszzatok magatoknak menekülésre való városokat, a melyekről szóltam nétek Mózes által, **3** Hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki megöl valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek azok menedéklő nézik a vérbosszúló elől. **4** Aki pedig beszalad valamelyikre e városok közül, álljon az a város kapujába, és beszélje el az ő dolgait a város véneinek hallatára, és vegyék be őt magok közé a városba, és adjanak néki helyet, hogy velük lakozzék. **5** Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő felebarátját, és nem gyűlölte ő azt annakelőtte. **6** És lakozzék abban a városban mindaddig, a míg ítéletre állhat a gyülekezet elé, a míg meghal a fópap, aki abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos, és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba a városba, a melyből elfutott vala. **7** És kiválaszták Kedest Galileában a Naftalihegyén, Sikemet az Efraimhegyén és Kirjáth-Arbát, azaz Hebron a Júdahegyén. **8** Túl a Jordánon pedig Jéríkhótól napkelet felé választák Béczert a pusztában, a sík földön Rúben nemzetsegéből; Rámothot Gileádban, a Gád nemzetsegéből, és Gólánt Básánban a Manassé nemzetsegéből. **9** Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a jövevénynek, aki közöttük tartózkodik vala, hogy oda szaladjon minden, aki megöl valakit tévedésből, és meg ne haljon a vérbosszúlonak keze által, míg oda nem áll a gyülekezet elé.

21 És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuehoz, a Nún fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetsegéfei lettek. **2** És szólának nézik Silóban, a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelöket barmaink részére. **3** Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségüköből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit. **4** Esély pedig a sors a Kehátiák családjaira, és juta a Léviták közül való Áron pap fiainak a Júda nemzetsegétől, a Simeon nemzetsegétől és a Benjámin nemzetsegétől sors szerint tizenhárom város; **5** Kehát többi fiainak pedig az Efraim nemzetsegének családjaitól, Dán nemzetsegétől és Manassé fél nemzetsegétől sors szerint tíz város. **6** A Gerson fiainak pedig az Issakhár nemzetsegének családjaitól, az Áser nemzetsegétől, a Naftali nemzetsegétől és Manassénak Básánban levő fél nemzetsegétől sors szerint tizenhárom város; **7** Mérári fiainak az ő családfaik szerint a Rúben nemzetsegétől, Gád nemzetsegétől és Zebulon nemzetsegétől tizenkét város. **8** Adák azért Izráel fiai e városokat és ezeknek legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózes által, sors szerint. **9** Adák pedig a Júda fiainak nemzetsegéből és Simeon fiainak nemzetsegéből ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók. **10** És lón, hogy esék a sors először a Lévi fiai közül való Kehátiák családjaihoz az Áron fiaira. **11** És adák nézik az Anák atyáinak városát, Kirjáth-Arbát, azaz Hebron a Júdahegyén, és annak körülötte levő legelőit; **12** A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kálebnak, a Jefunné fiainak adák birtokául. **13** Az Áron pap fiainak pedig adák a gyilkosok menekülésének városát, Hebron és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét. **14** Jathirt és annak legelőjét; Estemoát és annak legelőjét; **15** Holont és annak legelőjét, és Debirt és

annak legelőjét; **16** Aint és annak legelőjét, Juttát és annak legelőjét, Béth-Semest és annak legelőjét. Kilenc várost e két nemzetsegéből. **17** A Benjámin nemzetsegéből pedig Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; **18** Anathót és annak legelőjét, Almont és annak legelőjét: négy várost. **19** Az Áron fiainak, a papoknak városai összesen tizenhárom város és azoknak legelői. **20** A Kehát fiai családjainak pedig, s a Kehát fiai közül való többi Lévitáknak városai, az ő sorsuk szerint, az Efraim nemzetsegéből valának. **21** Nézik adák ugyanis a gyilkosok menekülésének városát, Sikemet és annak legelőjét az Efraimhegyén, és Gezert és annak legelőjét; **22** Kibczaimot és annak legelőjét, Béth-Horont és annak legelőjét: négy várost. **23** A Dán nemzetsegéből pedig Elthekek és annak legelőjét, Gibbethont és annak legelőjét; **24** Ajjáront és annak legelőjét; Gath-Rimmont és annak legelőjét: négy várost. **25** A Manassé fél nemzetsegéből pedig: Taanákat és annak legelőjét, Gath-Rimmont és annak legelőjét: két várost. **26** Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi családjainak. **27** A Gerson fiainak pedig, a kik a Léviták családfaiból valának, adák a Manassé fél nemzetsegéből a gyilkosok menekülésének városát, Gólánt Básánban és annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét: két várost. **28** Az Issakhár nemzetsegéből pedig: Kisjont és annak legelőjét, Dobráhot, és annak legelőjét; **29** Jármutot és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak legelőjét: négy várost. **30** Az Áser nemzetsegéből pedig: Misált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét; **31** Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak legelőjét: négy várost. **32** A Naftali nemzetsegéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dórt és annak legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három várost. **33** A Geroniták összes városai, az ő családfaik szerint, tizenhárom város és azoknak legelői. **34** A Mérári fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak, adák a Zebulon nemzetsegéből: Joknéamot és annak legelőjét, Karthát és annak legelőjét, **35** Dimnát és annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét: négy várost. **36** A Rúben nemzetsegéből pedig: Béczert és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, **37** Kedémothot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak legelőjét: négy várost. **38** A Gád nemzetsegéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, **39** Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. **40** A Mérári fiainak városai az ő családfaik szerint, a kik a Léviták családjai közül maradtak fel, valának az ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. **41** A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolc város azoknak legelőivel. **42** Valának ezek a városok a tulajdonképeni város és körülöttük azoknak legelői. Így vala ez mind e városoknál. **43** Megadá azért az Úr Izráelnek mindazt a földet, a mely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az ő atyáinak. És bírák azt, és lakozának abban. **44** Nyugodalmat is adha nézik az Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az ő atyáinak. És senki nem állott meg ellenökben valamennyi ellenségeik közül; minden ellenségeket kezükbe adá az Úr. **45** Nem esett el csak egy szó is mindenáj jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel hágának. Mindaz betelt.

22 Akkor hivatá Józsue a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetsegét, **2** És monda nézik: Ti megtartottatok minden, a mit Mózes, az Úrnak szolgája

parancsolt nétek, és hallgattatok az én szóra mindenben, a mit parancsoltam nétek; **3** Nem hagyátok el a ti atyátkifaiat immár sok nap óta mind e mai napig, és megtartottatók a megtartandókat, az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatját. **4** Most pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátkifainak, a mint megmondta vala nékik; most azért térik vissza, és menjetek a ti sáttritokba, a ti örökséteknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nétek túl a Jordánon. **5** Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítétek a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt nétek Mózes, az Úrnak szolgája, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és járjatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok néki teljes szívvetékből és teljes lelketekből. **6** És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének az ő sáttraikba. **7** Mert a Manassé nemzetisége felének Mózes adott vala örökséget Básánban; a másik felének pedig Józsué adott az ő atyafiaival a Jordánon innen napnyugot felől. És a mikor elbocsátá is őket Józsué az ő sáttraikba, akkor is megáldá őket, **8** És szóla nékik, mondván: Nagy gazzdagsággal térik vissza sáttritokba, és igen sok barommal, ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az ellenségeitektől vett zsákmányt oszzszátok meg a ti atyátkifiaival. **9** Visszatérének azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetisége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földére, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vőnek az Úr rendelése szerint Mózes által. **10** Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetisége ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. **11** Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Íme a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetisége oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. **12** A mint meghallá Izráel fiai, egybegyűlé Izráel fiainak egész gyülekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. **13** Küldék pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetiségehez Gileád földére Fineás, Eleázárnak, a papnak fiát; **14** Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az ősök háza szerint Izráelnek minden nemzetiségéből. Ezek mind fejedelmei valának az ő őseik házának, Izráelnek ezrei között. **15** És eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetiségehez a Gileád földére, és szólának ő velük, mondván: **16** Így szól az Úrnak egész gyülekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétközötték Izráelnek Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építvén magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek immár az Úr ellen?! **17** Avagy kevés-é nékünk a Peór miatt való hamisságunk, a miből ki sem tisztaunk még mind e napig, és a miért csapás lón az Úrnak gyülekezeten? **18** És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig ha ti pártot üttök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyülekezére haragszik meg. **19** Ha pedig tiszttáalanak tetszik előttek a ti örökségeteknek földje: úgy jöjjetek át az Úr örökségének földjére, ahol ott áll az Úrnak sátorá, és legyeket örökössékké mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és ellenünk se üssetek pártot, építvén magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kívül. **20** Avagy nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekkel az Istenek szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész gyülekezete ellen lőn a harag! És az a férfiú nem egymaga halt meg az ő bűnéért! **21** Felelénének pedig a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetisége, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: **22** Az

Istenek Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: ő tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártütésből és ha az Úr ellen való vétekből van ez: ne tartson meg minket e napon! **23** Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elfordulunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozunk azon egészen égoálodziatot és ételáldozatot; vagy hogy tegyünk arra háláadásnak áldozatját: – lássa meg ezt ő maga az Úr! **24** Hát nem inkább a miatt való feltűnökben cselekedtük: ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szólhatnak a ti fiaitok a mi fiainkhoz, mondván: Mi közötök van nétek az Úrhoz, Izráel Istenehez? **25** Hiszen határt vetett az Úr mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai – a Jordánt; nincsen nétek részletek az Úrban! És elidegenithetnék a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne feljék az Urat! **26** Mondottuk azért: Nosza fogunk hozzá, hogy építsünk oltárt, se nem egészen égoálodziatra, se nem véres áldozatra; **27** Hanem hogy bizonyoság legyen az mi közöttünk és ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetiségeink között, hogy szolgálni akarjuk az Urat ő előtte a mi egészen égoálodziatainkkal, véres áldozatainkkal és háláldozatainkkal, és hogy ne mondhassák a ti fiaitok maholnap a mi fiainknak: Nincs nétek részletek az Úrban. **28** Mondottuk azért: Ha így szólanának maholnap nékünk vagy a mi nemzetiségeinknek, ezt mondjuk majd: Lássátok az Út oltárának mássát, a melyet a mi atyáink készítettek, nem egészen égoálodziatra, sem nem véres áldozatra, hanem hogy bizonyoság legyen mi közöttünk és ti közöttetek! **29** Távol legyen tölünk, hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elfordulunk immár az Úrtól, építvén oltárt égoálodziatra, ételáldozatra és véres áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltáráról kívül, a mely az ő sátra előtt van! **30** Halván pedig Fineás, a pap és a gyülekezetnek fejedelmei és Izráel ezereinek fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket szólattak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fiai; tetszsére találtak vala előttük. **31** És monda Fineás, az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az Úr, mivelhogy nem vétkeztek e vétekkel az Úr ellen. Most megszabadítottatok Izráel fiait az Úr kezéből. **32** Visszatérére azért Fineás, az Eleázár pap fia és a fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád fiaitól a Gileád földéről a Kanaán földére Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék nékik e dolgot. **33** És tetszsére talált e dolog Izráel fiai előtt is, és áldák az Isten Izráel fiai, és nem mondák, hogy hadakozni menjenek fel ellenök, hogy elveszessék a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai. **34** Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai: „Bizonyoság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten.”

23 Lón pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izráelnek minden ő körülötte lévő ellenségeitől: megvénhedék Józsué és megidősödék. **2** Előhívá ekkor Józsué az egész Izráelt, annak véneit, fejeit, bőrét és felügyelőit, és monda nékik: Én megvénhettem és megidősödtetem. **3** Magatok is láttatok minden, a mit az Úr, a ti Istenetek minden eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr, a ti Istenetek harcadt érettetek. **4** Íme elosztám nétek sors által a fennmaradt népeket örökségül a ti nemzetiségeitek szerint, a Jordántól kezdve, és mindeneket a népeket, a melyeket kipusztítottam, és a nagy tengert is napnyugat felől. **5** Az Úr pedig, a ti Istenetek kiúzi őket a ti orczátok elől, és kiúzi őket ti előletek, hogy örököseivé legyetek az ő földüknek, a mint megmondotta vala nétek az Úr, a ti Istenetek. **6** Legyetek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek minden azt, a mi meg van írva a Mózes

törvényének könyvében; hogy el ne távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre; **7** Hogy össze ne elegendjetek ezekkel a népekkel, azokkal, a melyek nem maradtak közöttetek; isteneiknek nevét ki se ejtsétek, azokra ne esküdjtek, se ne szolgáljatok nékik, se előtök meg ne hajoljatok; **8** Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a ti Istenekhez, a miképen e mai napig cselekedtetek! **9** Ezért úzött ki az Úr előletek nagy és erős népeket: a mi pedig titkokat illet, senki meg nem állhatott ellenetekben mind e napig. **10** Egy férfiú közületek elűz ezeret, mert az Úr, a ti Istenek az, a ki harcol érettetek, a miképen megmondta vala nétek. **11** Azért igen vigyázzatok magatakra, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket! **12** Mert ha elfordulván elfordultok tőle és ragaszkodtak e népek maradékaihoz, a melyek itt maradtak ti közöttetek; és ságorságot kötöltők ő velük és összeegyeztetek velük és ők veletek: **13** Bizony Nyal megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Isteneket ki nem úzi többé e népeket ti előletek; sőt inkább lésznek ti nétek tőrré és hurokká, oldalaitokban ostorrá, szemeitekben pedig tövisekké, míglen kivesztek erről a jó földről, a melyet az Úr, a ti Isteneket adott ti nétek. **14** Én pedig íme meggyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg azért teljes szívetelek és teljes lelketelek szerint, hogy egy szó sem esett el mindenára jó szóból, a melyeket az Úr, a ti Isteneket szólott vala felőletek. minden betelt rajtak, egy szó sem esett el azokból! **15** De a miképen betelt rajtak minden az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti Isteneket szólott vala felőletek: akképen teljesíti majd rajtak minden a gonoroz szót is az Úr, míglen kipusztít titeket e jö földről, a melyet az Úr, a ti Isteneket adott ti nétek. **16** Ha általhágiátok az Úrnak, a ti Isteneknek szövetségét, a melyet parancsolt nétek, és elmentek és szolgáltok idegen isteneknek, és meghajoltok azok előtt: akkor felgerged ellenetek az Úrnak haragja, és hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott nétek.

24 Józsue pedig összegyűjté Izráelnek minden nemzetsegét Síkembe, és előhívá Izráelnek véneit, fejeit, bíráit és feltügyelőit, és oda állának az Úr előbe, **2** És monda Józsue az egész népnek: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: A folyóvizen túl lakoztak régenteren a ti atyáitok: Tháré, Ábrahámnak atya és Nákhórnak atya, és idegen istenéknak szolgáltak vala. **3** De áthozám a ti atyáitokat, Ábrahamot a folyóvíz túlsó oldaláról, és elhordoztam őt az egész Kanaán földén, és megsoskásítám az ő magvát; és adám néki Izsákot. **4** Izsáknak pedig adám Jákóbot és Ézsaut. És Ézsaunak a Széir hegycsúcsát adám birtokul, Jákób pedig és az ő fiai alámenének Égyiptomba. **5** Majd elküldém Mózest és Áront, és megverém Égyiptomot úgy, hogy cselekedtem vala közöttök; azután pedig kihoztalak vala titeket. **6** És kihoztam a ti atyáitokat Égyiptomból, és jutatók a tengerhez, és úzék az égyiptomiak a ti atyáitokat szekerekkel és lovasokkal a Veres tengerig. **7** Akkor az Úrhoz kiáltanák, és homályt vete ti közétek és az égyiptomiak közé, és rájok vivé a tengert és elborítá őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem vala az égyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztak a pusztában. **8** Majd elhozálak titeket az Emoreusok földére, a kik túl laktak vala a Jordánon, és hadakozának ellenetek; de kezeteikbe adám őket, és bírátok az ő földüköt, őket pedig eltörlém a ti orczátok elől. **9** Majd felkele Bálák, a Czippor fia, Moábnak királya, és hadakozék Izráellel, és elküldé és hivatával Bálámot, a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. **10** De nem akarám meghallgatni Bálámot, ezért áldva áldott vala titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. **11** Majd általjövéték a Jordánon, és jutatók Jérikhóba, és hadakozának veletek Jérikhónak urai: az Emoreus, Perizeus, Kananeus,

Khittheus, Gergazeus, Khivveus és Jebuzeus; de kezeteikbe adám őket. **12** Mert elbocsátám előtteket a darázsolat, és úzék azokat előletek: az Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által, de nem a te kézidél által! **13** És adék nétek földet, a melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket nem építettek vala, mégis bennök laktok; szőlőket és olajfákat, a melyeket nem ti ültettedek, de esztek azokról. **14** Azért hát feljétek az Urat, és szolgáljatok néki tökéletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, a kiknek szolgálták a ti atyáitok túl a folyóvizen és Égyiptomban, szolgáljatok az Úrnak. **15** Hogyha pedig rossznak lájátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válaszszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, a kiknek a ti atyáitok szolgáltak, a míg túl valának a folyóvizen, akár az Emoreusok isteneit, a kiknek földjén lakoztak: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. **16** A nép pedig felele, és monda: Távol legyen tölünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneknek! **17** Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhözött minket és atyáinkat Égyiptom földéből, a szolgák házból, és a ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk, és minden a népek között, a melyek között általjööttünk; **18** És kiüzzött az Úr minden népet, az Emoreust is, e földnek lakóját, a mi orczánk elől: Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk! **19** Józsue pedig monda a népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő, féléton szerető Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket; **20** Hogyha elhagyjátok az Urat, és szolgáltok idegen isteneknek: akkor elfordul és roszzal illet benneteket, és megemészít titeket, minkeutána jól cselekedett veletek. **21** Akkor monda a nép Józsuenak: Nem, mert mi az Úrnak szolgálunk! **22** Józsue pedig monda a népnek: Bizonyoságok vagytok magatok ellen, hogy ti választottatok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyoságok! **23** Most azért hányjátok el az idegen isteneket, a kik köztetek vannak, és hajtsátok szíveteket az Úrhoz, Izráelnek Istenéhez. **24** És monda a nép Józsuenak: Az Úrnak, a mi Istenünknek szolgálunk, és az ő szavára hallgatunk. **25** Szerze azért Józsue szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe rendelést és végzést Síkember. **26** És beírá Józsue a dologkat az Isten törvényének könyvébe, és vön egy nagy követ, és oda helyhezetté azt a cserfa alá, a mely vala az Úrnak szent házában. **27** És monda Józsue az egész népnek: Íme ez a kő lesz ellenünk bizonyoságul; mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét, a melyet szólott vala nékünk; és lesz ellenetek bizonyoságul, hogy ne hazudjatok a ti Isteneket ellen. **28** És elbocsátá Józsue a népet, kit-kit a maga örökségebe. **29** És lőn e dolog után, hogy meghala Józsue, a Nún fia, az Úrnak szolgája, száztiz esztendős korában, **30** És eltemeték őt az ő örökségének határában Timnat-Szerában, a mely az Efraim hegynél van, a Gaas hegytől észak felé. **31** Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsuenak minden idejében, és a vénéknél is minden idejükben, a kik hosszú ideig éltek Józsue után, és a kik tudják vala minden cselekedetét az Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. **32** A József csontjait pedig, a melyeket felhoztak vala Izráel fiai Égyiptomból, eltemették Síkember, a mezőnek abban a részében, a melyet szerzett vala Jákób Hámornak, a Síkem atyának fiaitól száz pénzen; és lónek a József fiainak örökségevé. **33** Meghala Eleázár is, Áronnak fia, és eltemeté őt Gibeathban, az ő fiának Fineásnak városában, a mely néki adatott az Efraim hegynél.

Birák

1 És lón Józsue halála után, hogy megkérdék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? **2** És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam azt a földet. **3** Ekkor monda Júda az ő atyafiának Simeonnak: Jer velem együtt a nékem sors által jutott örökségebe, hogy hadakozunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek veled a néked sors által jutott örökségebe. És Simeon elméne vele. **4** És felménye Júda, és kezükbe adá az Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágtaik közülök Bézekben tízezer embert. **5** És találák Adonibézeket Bézekben, és hadakozának ő ellene, és megverék a Kananeust és a Perizeust. **6** És megfutamodott Adonibézek, de ūzöbe vevék, és elfogván őt, elvágtaik kezeinek és lábainak hüvelykjüjait. **7** Ekkor monda Adonibézek: Hetven király szedeget vala asztalom alatt, a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykjüjait; a mint én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten. Azután elvivék őt Jeruzsálemben, és ott meghala. **8** Azután Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai, és elfoglalván azt, lakosait levágtaik fegyvernek élivel, a várost pedig lángba borították. **9** Azután pedig alámenének a Júda fiai, hogy harczieljanak a hegységen, a déli tartományban és a lapályon lakó Kananeus ellen. **10** És elment Júda a Hebronban lakó Kananeus ellen, – Hebron neve azelőtt Kirjáth-Arba volt, – és megverték Sésait, Achimánt és Thalmáit. **11** Onnan pedig méne Debir lakói ellen. Debir neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. **12** És monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja, annak feleségül adom az én leányomat, Akszát. **13** És elfoglalá azt Otniel, Kénáz fia, Káleb öccse, és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. **14** És lón, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen mezőt az ő atyától. Leszállá azért a szamárról, Káleb pedig monda néki: Mi bajod van? **15** Ó pedig monda néki: Adj áldást nékem: mert déli vidékre helyheztéttel engem, adj most vízforrásokat is. És néki adá Káleb a felső forrást és az alsó forrást. **16** És Keneusnak, a Mózes ipának fiai is felmentek a pálmák városából a Júda fiaival a Júda pusztájára, mely délre van Aradtól, és elmentek és letelepedtek a nép között. **17** És elment Júda az ő atyafiával, Simeonnal, és megverék a Czéfátfban lakó Kananeust, és elpusztították azt, és elnevezték a várost Hormának. **18** Azután elfoglalta Júda Gázát és annak határát, Askelont és annak határát, Ekront és annak határát. **19** Vala pedig az Úr Júdával, és kiúzé a hegység lakóit: de a völgy lakóit nem lehetet kiúzni, mert vas-szekereik voltak. **20** És Kálebnek adták Hebront, a mint meghagyta volt Mózes, és kiúzé onnan Anák három fiait. **21** De a Jebuzeust, Jeruzsálemlenk lakóját nem üztek el a Benjámin fiai, és ezért lakik a Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még máig is. **22** És felménye a József háza is, Béthel ellen, és az Úr volt ő vele. **23** És kikírlelte a József háza Béthelt. A város neve pedig régen Lúz volt. **24** És látanak a kémek egy fériút, a ki a városból jött vala, és mondának néki: Mutasd meg a város bejárását, és írgalmasságot cselekszünk veled. **25** És mikor ez megmutatta nékik a város bejárását, a várost fegyver előre hánýták; de azt a fériút és egész házanépet elbocsáták. **26** És elment az a fériú a Khitteusok földére, és várost épített, és elnevezé ait Líznak. Ez annak neve mind e mai napig. **27** És nem üzte el Manassé a lakosokat sem Béthseánból és annak mezővárosaiból, sem Taanakból és mezővárosaiból, sem Dórból és mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak

lakosait, sem Megiddónak és mezővárosainak lakosait. És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön. **28** És mikor Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a Kananeust; de elűzni nem üzte el. **29** És Efraim sem üzte ki a Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a Kananeus ott lakott közöttük Gézerben. **30** Zebulon sem üzte el sem Kitron lakosait, sem Nahálónak lakót, hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőkik lettek. **31** Áser sem üzte el sem Akkó, sem Sidon, sem Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob lakót. **32** És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói között, mert nem üzte el őket. **33** Naftali sem üzte el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakót, hanem ott lakott a Kananeusok, a föld lakói között, és Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőkik lettek. **34** Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a hegységebe, mert nem engedték meg, hogy lejöjjene a völgybe. **35** És az Emoreusoknak tetszett ott lakni a Hérezs hegységen, Ajalonban és Saalimbán; de mikor a József házának keze rájok nehezedett, adófizetőkik lettek. **36** Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim hágójától és Sélától fölfelé volt.

2 Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titeket Égyptomból, és hoztalak benneteket erre a földre, a mely felől megesküdtem a ti atyátoknak, és mondék: Nem bontom fel az én szövetségemet ti veletek soha örökké. **2** Csakhogy ti se kössetek frigyet ennek a földnek lakosai, rontásatok le az ő oltáraikat; de ti nem hallgattatok az én szómrám. Miért cselekedtetek ezt? **3** Annakokáért azt mondóm: Nem üzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti néktek tőr gyanánt. **4** És lón, hogy mikor az Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel minden fiainak: felemelé a nép az ő szavát és sírát. **5** És elnevezték azt a helyet Bókimnak, és áldozának ott az Úrnak. **6** És elbocsátá Józsue a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az ő örökségebe, hogy bírják a földet. **7** És a nép az Urat szolgálta Józsuenak egész életében, és a véneknek minden napjaiban, a kik hosszú ideig éltek Józsue után, a kik látták az Úrnak minden dolgait, melyeket cselekedett vala Izráellel. **8** És meghalt Józsue, a Nún fia, az Úr szolgája, százítz esztendős korában. **9** És eltemeték őt örökségének határában, Timnat-Héreszben, az Efraim hegyén, északra a Gaas hegycsúcsról. **10** És az az egész nemzettség gyűjteték az ő atyához, és támaddott más nemzettség ő utának, a mely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel. **11** És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baálonknak szolgáltak. **12** És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, a ki kihozta őket Égyptomból, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, a kik körülöltötték voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és harca ingerelték az Urat. **13** És elhagyta az Urat, és szolgáltak Baálonak és Astarónak. **14** És felgerjedte az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozók őket, és adá őket a körülöltöttük való elleniségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak elleniségeik előtt. **15** A hova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint megmondotta volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nékik. És igen megnyomorodának. **16** És támasztott az Úr bírákat, a kik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből. **17** De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, és hamar letértek az útról, a melyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek

így. 18 Mert mikor bírákat támasztott az Úr nézik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr panaszaikon, melyeket emeltek elnyomóik és szorongatóik miatt. 19 De mihelyt a bíró meghalt, visszatéríték, és jobban megromlottak, mint atyáik; más istenek után jártak, azoknak szolgáltak, és azok előtt hajtották meg magukat, fől nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas magaviseletökkel. 20 Ezért felgergedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy általhágtá ez a nemzetseg az én szövetségemet, melyet atyáinknak parancsoltam, és nem hallgatott az én szavamra: 21 Én sem úzök ki többé senkit sem előlük azon pogányok közül, a kiket meghagyott Józsue, a mikor meghalt; 22 Hanem azok által kísértém Izráelt, ha vajon megtartják-e az Úrnak útát, járván azon, a miképen megtartották az ő atyáik, avagy nem? 23 Ezért hagya meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem is üzte ki hamar, és nem adta őket Józsue kezébe.

3 Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísérték Izráelt, azokat a kik nem ismerték a Kanaánért való harczokat, 2 Csak azért, hogy az Izráel fiainak nemzetiségei megismerjék, hogy tanítsa őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem tudták: 3 A Filiszteusok öt fejedelemisége, a Kananeusok mindenjában, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a kik a Libánon hegynél laknak, a Baálhermon hegycsúcsáról fogva Hamath bemeneteléig. 4 Kik azért hagyattak meg, hogy megkísérte általok az Úr Izráelét, hogy meglássa, vajon engedelmeskednek-e az Úr parancsolatainak melyeket parancsolt az ő atyáinknak Mózes által? 5 Így az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok között laktak, 6 És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját leányaiat pedig oda adták azok fiainak, és szolgálák azoknak isteneit. 7 És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úr szemei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az ő Istenőről, és a Baálonknak és Aseráknak szolgáltak. 8 Ezért felgergedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és adá őket Kusán-Risathaimnak, Mesopotámia királyának kezébe, és nyolc évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-Risathaimnak. 9 Ekkor az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, aki megszabadítja őket: Othnielt, Kénáz fiát, Káleb öcsőcsét. 10 És az Úrnak lelke vala ő rajta, és biráskodott Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránehezült keze Kusán-Risathaimra. 11 És megnyugovék a föld negyven esztendeig, és meghalt Othniel, a Kénáz fia. 12 De az Izráel fiai ismét gonoszul cselekednek az Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb királyát Izráel ellen, azért, mert gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt. 13 Ez magához gyűjtötte Ammonnak és Ámáleknek fiait, és elment, és megverte Izráelét, és elfoglalták a pálmák városát. 14 És szolgálák az Izráel fiai Eglont, a Moáb királyát tizenyolc esztendeig. 15 Ekkor megint az Úrhoz kiáltottak Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott nékik: Ehudot, Gérának fiát, ki Jemininek volt a fia, aki sutá volt. És mikor az Izráel fiai ajándékot küldének általa Eglonnak, Moáb királyának, 16 Ehud szerze magának egy kételű kardot, egy singnyi hosszút, és azt az ő ruhája alatt a jobb temporára övezé. 17 És bemutatá az ajándékot Eglonnak, Moáb királyának. Egon pedig igen kövér ember vala. 18 És lón, hogy mikor elvégez az ajándék bemutatását, elbocsátá az embereket, a kik az ajándékot vittek vala. 19 Ő maga pedig visszatér a Gilgál közelében lévő kőbányáktól és monda: Titkos beszédem

van veled, óh király! És ez monda: Hallgass! és kimenétek előre mindenjában, kik állanak vala körülötte. 20 És Ehud akkor ment be hozzá, mikor épen az ő húsolő felházában ült magányosan, és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam te hozzád. És fölkelte az a királyi székből. 21 Akkor kinyújtá Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb temporáról, és beleüté azt annak hasábá. 22 És beméne még a markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver vasát, mert nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt átment annak vékonyán. 23 Általméne pedig Ehud a csarnokon, minekutána bevonta maga után a felház ajitáját, és bezárta. 24 A mint ő kiméne, jövénék annak szolgái, és látták, hogy imád a felház ajtai be vannak zárva, és mondának: Bizonyára szükségét végzi a húsolő kamarájában. 25 De mikor váltig várakoztak és imád nem nyitotta meg a felház ajtaját, fogák a kulcsot és megnyiták: és imád az ő urok ott feküdt a földön halva. 26 Ehud pedig elmenekült vala, míg azok késedesmezének, és elhaladván a kőbányák mellett, Szeirába futott. 27 És a mikor oda megérkezett, kürtjébe fújt az Efraim hegyén, és alámenének ő vele az Izráel fiai a hegyről, és ő előttük. 28 És monda nézik: Jertek utánam, mert kezeteikbe adta az Úr a ti ellenségeteket, Moábot. És levonultak ő utána, és elfoglalák a Jordán réveit, melyek Moáb felé vezettek, és nem engedtek azokon senkit általkelin. 29 És leöltek a Moabiták közül akkor mintegy tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy egy sem menekült el. 30 Így aláztattat meg Moáb abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a föld nyolczvan esztendeig. 31 Ó utána pedig Sámgár, Anáthnak fia volt bíró, aki hatszáz Filiszteus férfiút ölt meg egy ökörlőszökével, és megszabadítá ő is Izráelt.

4 De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekednének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt. 2 Azért adá őket az Úr Jábinnak, a Kanaán királyának kezébe, aki Hásorban uralkodott; seregének vezére pedig Sisera volt. Ez a pogányok városában, Harósetben lakott. 3 És kiáltanak az Izráel fiai az Úrhoz, mert kilencszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai felett erőszakkal. 4 Ebben az időben Debora, a prófétá, a Lappidoth felesége volt bíró Izráelben. 5 És ő a Debora-pálma alatt lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegyén, és ide jöttek fel hozzá az Izráel fiai törvényre. 6 És elküldé és hivatal Bárákat, az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból, és monda néki: Avagy nem parancsolta-e meg az Úr, Izráelnek Istené: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a Nafthali és a Zebulon fiai közül? 7 És te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábín hadvezérét, az ő szekereit és seregét, és kezedbe adom őt. 8 És monda néki Bárák: Ha velem jösz, elmegyek; de ha nem jösz el velem, én sem megyek. 9 Ki felele: Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség az útban, a melyre mégy, mert asszony kezébe adj a Úr Siserát. És felkelte Debora, és elméne Bárákkal Kedes felé. 10 Összegyűjté annakokáért Bárák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával tízezer embert, és elméne vele Debora is. 11 A Keneus Héber pedig elvált a Keneusuktól, Hobábnak, a Mózes ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgysénél vonta fel, mely Kedes mellett van. 12 Hírül vivék pedig Siserának, hogy Bárák, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére. 13 Egybegyűjté azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vas-szekeret, és egész népet, mely vele volt, a pogányok városából, Harósetből, a Kison patakjához. 14 És monda Debora Báráknak: Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen

kezdebe adja az Úr Siserát! hisz maga az Úr vezet téged! És alájöve Bárák a Thábor hegyéről, és a tízezer ember ő utána. 15 És megettenté az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával fegyvernek élivel Bárák előtt, anynyira, hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. 16 Bárák pedig a szekereket és a tábort egész Harósethig, a pogányok városáig úzé, és Siserának egész tábora elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg. 17 Sisera pedig gyalog futott Jáhelnek, a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert beke volt Jábin között, Hásor királya között, és a Keneus Héber háznépe között. 18 És kiméne Jáhel Sisera elé, és monda néki: Jőj be Uram, jőj be hozzáim, ne félij! És betére ő hozzá a sátorba, és betakará őt lasnakkal. 19 Az pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet, mert szomjúhozom. És megnyíta ez egy tejes tömlőt, és ada néki inni, és betakará őt. 20 És az annafelette monda néki: Állj a sátor ajtajába, és ha valaki jöne és kérdezne, és ezt mondaná: Van-é itt valaki? mondjad: Nincsen! 21 Ekkor Jáhel, a Héber felesége vevé a sátorszöget, és pörölyt vőn kezébe, és beméne ő hozzá halkan, és beveré a szöget halántékába, úgy hogy beszegeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság miatt mélyen aludt vala, és így meghala. 22 És ímét, a mini Bárák úzve keresné Siserát, Jáhel kiméne elébe, és monda néki: Jöszte és megmutatom néked az embert, a kit keressz. És beméne ő hozzá, és ímé Sisera ott feküdt halva, és a szög halántékában. 23 Így alázá meg Isten azon a napon Jábint, a Kanaán királyát az Izráel fiai előtt. 24 Az Izráel fiainak keze pedig mind jobban ránehezedék Jábintra, a Kanaán királyára, mígnem kiirták Jábint, a Kanaán királyát.

5 Énekeit pedig Debora és Bárák, az Abinoám fia azon a napon, mondván: 2 Hogy a vezérek vezettek Izráelben, Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat! 3 Halljátok meg királyok, figyeljetek fejedelmek! Én, én az Úrnak éneket mondok, Dícséretet zengek az Úrnak, az Izráel Istenének. 4 Uram, mikor Szeirból kijövél, Mikor lépdelél Edom mezejéről: Megrendült a föld, csepegett az ég, A föllegek is víztől áradának. 5 A hegyek megrendültek az Úrnak orczája előtt, Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe előtt. 6 Sámgárnak, az Anath fiának napjaiban, Jáhel idejében pihentek az utak, És az útonjárók tekervényes ösvényekre térték. 7 Megszüntek a kerítetlen helyek Izráelben, megszűntek végképen, Mígnem én Debora felkelék, Felkelék Izráel anyjaként. 8 Új istenetek ha választott a nép, Mindjárt kigyűlt a harcz a kapuk előtt; De paizs, és dárda avagy láttatott-é A negyvenzereknek az Izráel között? 9 Szívem azoké, kik parancsolnak Izráelben, Kik a nép közül önként ajánlkoztak: áldjátok az Urat! 10 Kik ültök fehér szamarakon, Kik ültök a szőnyegeken És a kik gyalog jártok: mind énekeljetek! 11 Az íjászok szavával a vízmerítők között, Ott beszéljék az Úrnak igazságát, Az ő faluhoz való igazságít Izráelben. Akkor újra a kapukhoz vonul az Úr népe! 12 Kelj fel, kelj fel Debora! Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket! Kelj fel Bárák és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám fia! 13 Akkor lejött a hősök maradéka: Az Úrnak népe lejött hozzáim a hatalmasok ellen. 14 Efraimból, kiknek gyökere Amálekben, Utánad Benjámin, a te néped közé; Mákirból jöttek le vezérek, És Zebulonból, kik a vezéri pálcázat tartják. 15 És Issakhár fejedelmei Deborával, És mint Issakhár, úgy Bárák A völgybe rohan követőivel. Csaak a Rúben patakjainál Vannak nagy elhatározások. 16 Miért maradtál ülve a hodályban? Hogy hallgasd nyájad bégetéseit? Rúben patakjainál nagyok

voltak az elhatározások! 17 Gileád a Jordánon túl pihen. Hát Dán miért időzik hajónál? Áser a tenger partján ül és nyugszik óbleinél. 18 De Zebulon, az haládra elszánt lelkű nép, És Naftali, a mezőség magaslatin! 19 Királyok jöttek, harczoltanak; Akkor harczoltak a Kanaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél; De egy darab ezüstöt sem vettemek. 20 Az égből harczoltak, A csillagok az ő helyükön bívtak Siserával! 21 A Kison patakja seprette el őket; Az ős patak, a Kison patakja! Végy erőt én lelkem! 22 Akkor csattogtak a lovak körmei A futás miatt, lovagjaik futásai miatt. 23 Átkozzátok Mérozt – mond az Úr követje, – Átkozva-átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, Az Úrnak segélyére vittei közé. 24 De áldott legyen az asszonyok felett Jáhel, A Keneus Héber felesége, A sátorban lakó nők felett legyen áldott! 25 Az vizet kért, ő tejet adott, Fejedelmi császében nyújtott tejszínét. 26 Balját a szegre, Jobbját pedig a munkások pörölyére nyújtotta, És ütötte Siserát, széztúzta fejét, És összetörte, általfürta halántékát, 27 Lábainál leroskadt, elesett, feküdt, Lábai között leroskadt, elesett; A hol leroskadt, ott esett el megsemmisülve. 28 Kinézett az ablakon, és jaigatott Siserának anyja a rostélyazat mögül: „Miért késik megjóni szekere? Hol késlekednek kocsijának gördüléssei?“ 29 Fejedelemasszonyinak legokosabbjai válaszolnak néki: Ő egyre csak azok szavait ismételgeti: 30 „Vajon nem zsákmányra találtak-é, s mostan osztózkodnak? Egy-két leányt minden férfiúnak; A festett kelmék zsákmányát Siserának; Tarka szöveget zsákmányt, tarkán hímzett öltözeteiket, Egy színes kendőt, két tarka ruhát nyakamra, mint zsákmányt.“ 31 Így veszszenek el minden te ellenségid, Uram! De a kik téged szeretnek, tündököljenek mint a kelő nap az ő erejében! És megnyugovék a föld negyven esztendeig.

6 És gonoszul cselekednék az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták kezébe hét esztendeig. 2 És hatalmat vőn a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való feltökben készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat, rejtékhelyeket és erősségeket, a melyek a hegységen vannak. 3 Mert ha vetett Izráel, mindenjárt ott termettek a Midiániták, az Amálekíták és a Napkeletnek fiai, és rájok törték. 4 És táborba szálltak ellenök, és pusztították a földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhot, sem ökröt, sem szamarat. 5 Mert barnaikkal és sátorraikkal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nézik magoknak, sem tevéknek nem volt száma, és ellepték a földet, hogy elpusztitsák azt. 6 Mikor azért igen megnymorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhöz kiáltanak az Izráel fiai. 7 Mikor pedig kiáltottak vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: 8 Próbáltat külde az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nézik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Én vezettelek fel titeteit Égyptomból, és hoztalak ki titeteik a szolgálatnak házából, 9 És én mentettelek meg benneteket az Égyptombeliek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezükön, a kiket kiúztem előletek, és néktek adtam az ő földjüköt. 10 És mondék néktek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne félijétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómára. 11 És eljöve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van, a mely az Abiézer nemzetsegéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon épen búzát csépel a pajtában, hogy megmentse a Midiániták orczája elől. 12 Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr veled, erős férfiú! 13 Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért

bennünket mindez? és hol vannak minden Ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nékünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-e fel minket Egyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Mídiániták kezébe. **14** És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelit Mídián kezéből. Nemde, én küldelek téged? **15** És monda néki: Kérlek uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Íme az én nemzetsegem a legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. **16** És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Mídiánt, mint egy embert. **17** Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely jelt, hogy te szólasz én velem. **18** El ne menj kérlek innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda: Én itt leszek, míg visszatérsz. **19** Gedeon pedig elméne, és elkészíté egy kecskegödölyét és egy efa lisztből kovásztalan pogácsákat, és betevé a húst egy kosárba, és a hús levét fazékba, és kivívé hozzá a cserfa alá, és felajánl néki. **20** És monda néki az Isten angyala: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket, és rakd erre a kősziklára, és a hús levét öntsд rá. És úgy cselekedé. **21** Ekkor kinyújtá az Úrnak angyala pálcázának végét, mely kezében vala, és megérinté a húst, és a kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a kősziklából, és megemészté a húst és a kovásztalan kenyereket. Az Úrnak angyala pedig eltünt az Ő szemei elől. **22** Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak angyala volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenim! mert az Úrnak angyalát láttam színről színe! **23** És monda néki az Úr: Békessé néked! ne fejű, nem halsz meg! **24** És építőt Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezé azt Jehova-Salomnak (azaz: az Úr a béke), mely mind e mai napig megvan az Abíezer nemzetsegének városában, Ofrában. **25** És lőn ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr néki: Végy egy tulkit atyádnak ökrei közül, és egy másik tulkit, a mely hét éves, és rontsd le a Baál oltárat, a mely a te atyádé és a berket, a mely a mellett van, vágd ki. **26** És építőt oltárt az Úrnak, a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmatos helyen, és vedd a második tulkit, és áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, a melyet kivágysz. **27** Ekkor Gedeon tíz férfiút vőn maga mellé az Ő szolgái közül, és a képen cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr. De miután feltétején alkalmatos helyen, és vedd a második tulkit, és áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, a melyet kivágysz. **28** Mikor aztán felkeltek reggel a városnak férfiai, íme már össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, a mely építeté. **29** És mondának egyik a másikának: Ki cselekedte ezt? És mikor utána kérdezősködtek és tudakozódtak, azt mondották: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt a dolgot. **30** Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert lerontotta a Baál oltárat és mert kivágta a berket, a mely mellette volt. **31** Joás pedig monda minisztereknak, a kik körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmazzátok-é őt? Valaki perel ő érette, ölettessék meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! **32** És azon a napon elnevezték őt Jerubaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az oltárat. **33** És mikor az egész Mídián és Amálek és a Napkeletiek egybegyűlénak, és általakítak a Jordánon, és táborot jártak a Jezréel völgyében: **34** Az Úrnak kelte megszállotta Gedeont, és megfíván a harsonákat, egybehívá az Abíezer házát, hogy ő kövesse. **35** És követeket külde egész Manasséba, és egybegyűl az is ő utána; és követeket külde

Aserbe és Zebulonba és Naftaliba, és feljövénék eleikbe. **36** És monda Gedeon az Istennek: Ha csakugyan az én kezem által akarod megszabadítani Izráelit, a miképen mondottad, **37** Íme egy fűt gyapjat teszek a szérűre, és ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz leénd: erről megtudom, hogy valóban az én kezem által szabadítód meg Izráelit, a mint mondottad. **38** És úgy lőn. Mert mikor másnap reggel felkelt, és megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. **39** És monda Gedeon az Istennek: Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön. **40** És úgy cselekedék Isten azon az éjszakán, és lőn szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lőn.

7 Felkelle pedig jó reggel Jerubaál – ez Gedeon – és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a Haród kújtánál, és a Mídián tábora tőle északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben. **2** És monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Mídiánt; Izráel még dicsekéndék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem! **3** Azért kiáltás a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, téren vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérnék a nép közül huszonkétezeren, és csak tizezeren maradának ott. **4** És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezessd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és a melyikről azt mondomb néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondomb: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen. **5** És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvükkel nyalnak a vízből, mint a hogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a kik térdikre esnek, hogy igyanak. **6** És lőn azoknak száma, a kik kezükkel szájokhoz véve nyaldosák a vizet, háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind térdre esve ivott. **7** És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak meg titokat, a kik nyaldosták vala a vizet, és adom Mídiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére. **8** És ők kezükbe vevék a népnek útravalóját és kürjeit. Az Izráel többi férfiát pedig mind elküldötte, mindenket a maga hajlékába, és csak a háromszáz férfiú tartotta meg. A Mídián tábora pedig alatta feküdt a völgyben. **9** És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a táborba, mert kezedbe adtam őket. **10** Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba. **11** És halgasd meg, mit beszélnél, hogy annakutána megerősödjenek a te kezeid, és menj alá a táborba. És lement ő és Púra, az Ő szolgája a fegyveresek szélső részéhez, a kik a táborban voltak. **12** És a Mídiániták és az Amálekiták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdték a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevéknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fővenynek, mely a tenger partján van. **13** Mikor pedig Gedeon oda ment, íme az egyik férfiú épen álmatlant beszélte el a másiknak, és monda: Íme álmatlamtam, hogy egy sült árpakenyér hengergett alá a Mídiániták táborára, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldölt, és felfelé fordította azt, és a sátor ledölt. **14** A másik aztán felele és monda: Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Mídiánt és egész táborát. **15** És mikor hallotta Gedeon az álonnak elbeszélését és annak magyarázatát, meghajtja magát, és visszatére az Izráel táborába, és monda: Keljetek fel, mert

kezetekbe adta az Úr a Mídián tábort. **16** És a háromszáz emberit három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy kúrtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e korsókba. **17** És monda nézik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjetek. És íme én bemegyek a tábornak szélibe, és akkor, a mint én cselekszem, ti is úgy cselekedjetek. **18** Ha en a kúrtók fúvok és mindenek, a kik velem vannak, akkor ti is fűjítők meg a kúrtöket az egész tábor körül, és ezt kiáltásokat: az Úrért és Gedeonért! **19** És leméne Gedeon, és az a száz férfiú, aki vele volt, a tábor széléhez a középső éjeli őrség kezdetén, a mikor épen az őrség felváltatott, és kúrtólének a kúrtókkal és összetörék a korsókat, a melyek kezökben valának. **20** És kúrtölt mind a három csapat a kúrtókkal, és összetörtek a korsókat, és balkezükben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kúrtöket, hogy kúrtöljenek, és kiáltanak: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! **21** És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. **22** És mikor a háromszáz ember belefújt kúrtjébe, fordítá az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmeholá határáig, Tabbathon túl. **23** És egybegyűjtettek az Izráel férfiai Naftaliból, Áserból és az egész Manasséból, és úgy úzék a Mídiánitákat. **24** És követeket küldte Gedeon az egész Efraim hegysége, ezt izenéven: Jőjjetek alá a Mídiániták ellen és foglaljátok el előttük a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És egybegyűl Efraimnak minden férfia, és elzárák a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt is. **25** És elfogák Mídiánnak két fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megölék Orebet az Oreb kőszikláján, és Zébet megölék a Zéeb pajtájában, és úzték a Mídiánitákat. Orebnek és Zéebnek fejét pedig elvívék Gedeonnak a Jordánon túl.

8 És mondának az Efraim férfiak néki: Miért cselekedted azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket, mikor a Mídián ellen való hadakozásra indultál? És erősen feddözének vele. **2** Ó pedig monda nézik: Vajon cselekedtem-én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é Efraim szőlőmezgerlése, mint Abiézer egész szüreteje? **3** Kezetekbe adta az Isten Mídiánnak fejedelmeit, Orebet és Zébet; hár mit cselekedhettem én olyat, mint ti?! Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkök, mikor e beszédet mondotta vala. **4** Mikor pedig Gedeon a Jordához érre, átkeleazzal a háromszáz férfiúval, a kik vele valának, az üldözéstől kifáradtak. **5** És monda a Sukkót férfiainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem követ, kenyeret, mert fáradtak, én pedig úzom Zébat és Sálmunáth, Mídiánnak királyait. **6** És mondának Sukkót előjárói: Zébának és Sálmunánnak öklét már kezdenek tartott-é, hogy kenyeret adjunk a te seregednek? **7** Gedeon pedig monda: Ha kezembe adjá az Úr Zébat és Sálmunáth, a pusztának tuskéivel és csalányaival csépelem meg testeteket. **8** És felmenvén onnan Pénuelbe, hasonlóképen szóla azoknak is, és Pénuel férfiaként épen úgy feleltek néki, a mint feleltek volt a Sukkót férfiak. **9** És szóla a Pénuel férfiainak, mondván: Mikor békességen visszatérök, lerontom ezt a tornyot. **10** Zéba pedig és Sálmunáth Kárkorban valának, és az ő seregök velük, mintegy tizenötzeren, mind a kik megmaradtak a Napkeletieknek egész táboraiból. Az elesettek száma százhúszezer fegyverfogható férfiú volt. **11** És felméne Gedeon a sátorban lakók útján keletre Nobahtól és Jogbehától, és széverte a tábort, pedig a tábor biztonságban érezte magát. **12** És Zéba és Sálmunáth elfutottak; de ő utánok ment, és elfogta a Mídián két királyát: Zébat és

Sálmunátht, és szétszórta az egész tábort. **13** Mikor pedig Gedeon, a Joás fia, visszatér a harcóból a Heresz hágójától: **14** Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliek közül, és tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak előjáróit és véneit, hetvenhét férfiút. **15** Mikor aztán a Sukkót férfiaihoz ment vala, monda: Ímholt Zéba és Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtak velem, mondván: Vajon Zéba és Sálmunáh öklét már kezdenek tartott-é, hogy kenyeret adjunk kifáradott embereidnek? **16** És előfogá a város véneit, és a pusztának töviseit és csalányait vévén, megtanítá azokkal Sukkótnak férfiait. **17** Azután Pénuel tornyát rontta le, és a város férfiait ölte meg. **18** És monda Zébának és Sálmunáhnak: Milyenek voltak azok a férfiak, akit a Thábor hegynél megöltetek? Ók pedig mondának: Mint a milyen te vagy, olyanok voltak ők is, és mindenik olyan arczú, mint egy-egy királyfi. **19** És monda: Az én atyámfiai, az én anyámnak fiai voltak azok. Él az Úr! ha életben hagytatók volna őket, én sem ölnélek meg titeket! **20** És monda Jéthernek, az ó elsőszülöttjének: Kelj fel, öld meg őket. De a fiú nem húzta ki kardját, mert fél vala, mivelhogy még gyermek vala. **21** És monda Zéba és Sálmunáh: Kelj fel te és te ölj meg minket, mert a milyen a férfiú, olyan az ő ereje. És felkele Gedeon, és megölé Zébát és Sálmunáth, és elvezé az ő tevéknek nyakán levő ékességeket. **22** És mondának az Izráel férfiai Gedeonnak: Uralkodjál felettesünk te és a te fiad és a te fiadnak fia, mert megszabadítottál bennünket a Mídiániták kezéből. **23** És monda nézik Gedeon: Én nem uralkodom felettesetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtakat. Az Úr uralkodik ti felettesetek! **24** Azután monda nézik Gedeon: Egyet kívánok csak tőletek, hogy adjá nékem mindenikötök a zsákmányul ejtett fülön függőket; mert arany fülön függők voltak azoknak, mivelhogy Izmaeliták valának. **25** És mondának: Örömost nékadjuk. És leterítettek egy ruhát, és mindenki arra dobá a fülön függőket, melyeket prédául ejtett. **26** Az arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért, súlya ezerhétszáz arany sikluss volt, amaz ékességeken, függőkön és bíborruhákon kívül, a melyek a Mídián királyain voltak, és az aranyláncok nélküli, a melyek tevéik nyakán valának. **27** És készíté abból Gedeon efödot, és helyhezetté azt a maga városában, Ofrában, és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lón ez Gedeonnak és házanépének törbeejtésére. **28** Így aláztattak meg a Mídiániták az Izráel fiai előtt, és nem is emelték fel azután már fejüket, és megnyugovék a föld negyven esztendeig Gedeon idejében. **29** És hazatérít Jerubbaál, a Joás fia, és megttelepedett otthon. **30** És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából származtak, mert sok felesége volt néki. **31** És az ő ágyasa is, aki Sikemben volt, szült néki egy fiat, és nevezé azt Abiméleknek. **32** És meghala Gedeon, a Joás fia, késő vénségeiben, és eltemették atyának, Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezér városában. **33** Lőn pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az Izráel fiai az Úrtól, és a Báálokkel paráználkodának, és a Baál-Berít tevék isteniőkké. **34** És nem emlékeznek meg az Izráel fiai az Úrról, az ő Istenőkről, aki őket megszabadította minden ellenségeik kezéből köröskörül. **35** És nem cselekednének igalmasságot a Jerubbaál Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket ő tett vala az Izráellel.

9 És elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembe, az ő anyjának atyjafiaihoz, és beszél vélök, valamint az ő anyja atyjának egész nemzetével, mondván: **2** Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férfiának hallatára, melyik jobb néktek, hogy hetven férfiú uralkodjék-é rajtakat, Jerubbaálnak minden fia, vagy pedig

csak egy ember uralkodjék felettesetek? És emlékezzetek meg arról, hogy én a ti csontot és a ti testetek vagyok. 3 És elmondották anyjának testvérei róla minden e beszédeket Sikem minden férfainak füle hallatára, és Abimélek felé hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánkria ő! 4 És adának néki hetven ezüst pénzt a Baál-Beritnek házából, és ezzel holmi henyélyl és hiábavaló embereket fogadott magának Abimélek, a kik őt követék. 5 És elméne atyának házához Ofrába, és megölé testvéreit, Jerubaál fiait, a hetven férfiut egy kövön, és csak Jóthám maradt meg, Jerubaálnak legkisebb fia, mert ez elrejtözött. 6 És összegyűlezék Sikemnek egész polgárságát, és Millónak egész háza, és elmenének és királylý választák Abiméleket az alatt a magas tölgy alatt, a mely Sikemben áll. 7 Mikor pedig ezt elbeszéltek vala Jóthámnak, elment és megállott a Garizim hegynél tetején, és nagy felszóval kiáltta, és így szóla hozzájuk: Hallgassatok rám, Sikem férfiai, hogy reátok is hallgasson az Isten! 8 Egyszer elmenvén elmentek a fák, hogy királyt válaszszanak magoknak, és mondának az olajfának: Uralkodjál felettünk! 9 De az olajfa így felelt nézik: Elhagyjam az én kövérsegemet, a melyivel tisztelek Istant és embereket, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? 10 Akkor a fügefának szólottak a fák: Jer el te, és uralkodjál rajtunk! 11 De a fügefa is azt mondta nézik: Elhagyjam-é édességemet és jó gyümölcseimet, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? 12 Azután a szőlőtőnek mondák a fák: Jer el te, uralkodjál rajtunk. 13 Azonban a szőlőtő is azt mondta nézik: Elhagyjam-é mustomat, a mely istenetek és embereket vidámít, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? 14 Mondának végre a fák mindenjában a galagonyaboknak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk. 15 És monda a galagonyabokor a fáknak: Ha igazán királylý kentek engem magatok felett, jöjjetek el, nyugodjatok az én árnyékomban: de hogya nem, jöjjön tűz ki a galagonyabokorból, és égesse meg a Libanonnak czédrusait. 16 Hát ti is most igazán és becsületesen cselekedtetek-é, hogy Abiméleket tettétek királylý, és jól cselekedtetek-é Jerubaállal és házanépével, és úgy bántatok-é vele, a mint megérdemelte? 17 Mert érettetek harcziált atyám, és még életével is semmit nem gondolván, mentett meg titokat a Midiánnak kezéből. 18 Ti pedig most felkeltettek az én atyámnak háza ellen, és megöltétek gyermekeit, hetven férfiut egy kövön, és királylý választottatok Sikem férfiai felett Abiméleket, az ő szolgálójának fiát, mert atyátokfia! 19 Ha igazán és becsületesen cselekedtettek Jerubaállal és az ő házával a mai napon, örüljetek Abiméleknek, és örüljön ő is néktek; 20 De hogya nem, jöjjön tűz ki Abimélekből, és emészsse meg Sikem férfiai és Milló házát, és származzék tűz Sikem férfiából és Milló házából, és emészsse meg Abiméleket! 21 És elfutott Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyafia, Abimélek elől, és ott telepedett meg. 22 Mikor pedig uralkodék Abimélek Izráel felett hárrom esztendeig: 23 Egy gonosz lelke bocsátott Isten Abimélek és Sikem férfiai közé, és pártot ütöttek Sikem férfiai Abimélek ellen, 24 Hogy eljőjön a Jerubaál hetven fián elkövetett kegyetlenség büntetése, és szálljon az ő vérök Abimélekre, testvérokre, a ki meglölte őket, és Sikem férfiaira, a kik az ő kezeit megerősítették, hogy megölje az ő atyafiait. 25 És lest vetének néki a Sikem férfiai a hegyeknek tetején, és kirabolta mindenkit, a ki elment mellettük az úton, mely dolgot megmondák Abiméleknek. 26 És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyafai, és bementek Sikembé, és bízának ő hozzá Sikem férfiai. 27 Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték szőlőiket, mindjárt ki is

taposták, és örömmünnetet ültekk, és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és ittak, és szidalmazták Abiméleket. 28 És monda Gaál, Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy szolgálunk néki? Nem Jerubaál fia-é ő, és nem Zebul-é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem atyának férfiait; de miért szolgálnánk mi? 29 Csak volna az én kezemben e nép, majd elűzném Abiméleket. És monda Abiméleknek: Öregbítsd meg seregedet, és jöjj ki! 30 Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak kormányzója, Gaálnak, az Ebed fiának beszédít, nagy haragra gyulladt, 31 És követeket küldött Abimélekhez Thormába, ezt izenve: Íme Gaál, az Ebed fia és az ő testvérei Sikembé jöttek, és fellázítják a várost te ellened. 32 Most azért készülj fel éjszaka, te és a te néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn. 33 És reggel, napfelkörtekor korán kelj fel, és törj a városra, és mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a szerint, a mint akarod. 34 És felkelt Abimélek és az egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állott Sikem ellen négy csapatban. 35 És kijött Gaál, az Ebed fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt Abimélek is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből. 36 És a mint megláttá Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Íme nép jő alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak. 37 De Gaál csak folytatta beszédét, és monda: Íme egy másik csapat meg az ország középeből jő alá, a harmadik csapat pedig a jós-tölgylevűtől jő. 38 Ekkor monda néki Zebul: Hol van most szád, melyivel mondád: Kicsoda Abimélek, hogy szolgálunk néki? Nem ez a nép-é az, a melyet kisebbítettél? No, most vonulj ki ellene, és harczolj vele. 39 És kivonult Gaál Sikem polgárainak élén, és megütközött Abimélekkel. 40 De Abimélek megfutamította, úgy hogy elmenekült előle, és sok sebesült elesett a kapu bejáratáig. 41 Abimélek pedig Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyafiait, hogy ne lakjanak Sikemben. 42 És lón, hogy másnap kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek. 43 És az vette az ő népét, és hárrom csapatra osztotta el, és lesbe állott a mezőn; és láttá, hogy íme a nép jő ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket. 44 És Abimélek és az a csapat, a mely vele volt, megtámadta és megszállotta a város kapuját; a másik két csapat pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte őket. 45 És Abimélek egész nap vívta a várost, míg nem bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte: a várost pedig lerombolta, és behinté azt sóval. 46 Mikor pedig ezt meghallották Sikem tornyának minden férfiai, az El-Berith isten házának várába mentek. 47 És mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának minden férfiai ott gyűlik össze: 48 Felment Abimélek a Sálon hegycsúcsára, ő és az egész nép, mely vele volt, és fejszét vett kezébe, és faágakat vágott le, és azokat felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely vele volt: A mit látottatok, hogy cselekedtem, ti is azt tegyétek gyorsan, mint én. 49 Erre az egész népből kiki vágott magának ágakat, és követték Abiméleket, és lerakták a fát a vár körül, és tűzzel rájuk gyujtották a várat, úgy hogy meghaltak a Sikem tornyának minden férfiai, közel ezer férfi és asszony. 50 Abimélek pedig elment Thébesbe, és táborba szállt Thébes ellen, és bevette azt. 51 De egy erős torony volt a város közepén, és oda menekült minden férfi és asszony, és a városnak minden lakosa; ezt magukra zárták, és a toronynak padlására mentek fel. 52 És Abimélek oda ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a torony ajtajáig közeledett, hogy azt tűzzel égesse fel. 53 Akkor egy asszony egy malomkődarabot gördített le Abimélek fejére, és bezúzta

kopolyaját. 54 Ki mindenki oda hívta fegyverhordozó apródját, és monda néki: Vond ki kardodat, és ölj meg engem, hogy ne mondjam fel! Asszony ölte meg őt! És keresztsüürta őt az apród, és meghalt. 55 Mikor pedig az Izráel férfai látták, hogy Abimélek meghalt, kiki visszatért a maga helyére. 56 Így fizetett meg Isten Abiméleknek azért a gonoszságért, melyet atya ellen elkövetett, hogy megölte hetven testvérét. 57 És a Síkem férfainak fejére is visszahárított Isten minden rosszat, és reájuk szálltott Jóthámnak, a Jerubaál fiának átká.

10 Támadta pedig Abimélek után az Izráel megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának fia, Issakhár nemzetiségeből való, aki Sámírban lakott, az Efraim hegységben. 2 És bíráskodék Izráelben huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemették Sámírban. 3 Ó utána következett Jáir, a gileádbeli, és ítéle Izráelt huszonkét esztendeig. 4 Ennek harmincz fia volt, kik harmincz szamárcsíkön nyargaltak, és volt néhik harmincz városuk, melyeket mind e mai napig Jáir faluinak neveznek, melyek Gileád földén vannak. 5 És meghalt Jáir, és eltemették Kámonban. 6 De az Izráel fiai újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, mert szolgáltak a Baáloknak és Astarónak, és Szíria isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és az Ammon fiai isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek, és elhagyták az Urat, és nem szolgáltak néki. 7 Felgergedett azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a Filiszteusoknak és az Ammon fiainak kezükbe. 8 És ezek szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait attól az évtől fogva tizennyolc esztendőn keresztül, Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az Emoreusoknak földén, mely Gileádban van. 9 És átkeltek az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és Benjámin ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen szorongatták az Izráel. 10 Akkor az Úrhoz kiáltottak az Izráel fiai, mondván: Vétkenzünk te ellened, mert elhagytuk a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak. 11 Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én szabadítottalak-é meg benneteket az Egýiptombeliiktől, az Emoreusuktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteuskoltól. 12 És a Sidonbeliktől, az Ámalekítáktól és a Maonítáktól, mikor titkot szorongattak, és ti én hozzámi kiáltottatok, megszabadítottalak titket az ő kezököböl? 13 És ti mégis elhagyatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok; annakokáért többé nem szabadíták meg titket ezután. 14 Menjetek és kiáltatok azokhoz az istenekhez, a kiket választottatok, szabadításnak meg azok benneteket a ti nyomorúságoknak idején. 15 Felelénék pedig az Izráel fiai az Úrnak: Vétkenzünk, cselekedjél úgy velünk, a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az egyszer szabadítás még meg, kérünk! 16 És elvetették maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak. És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán. 17 És összegyűlékeztek az Ammon fiai, és taborba szálltak Gileádban, és összegyűlték az Izráel fiai is, és Mispában taboroztak. 18 És Gileád népe és fejedelme egyik a másikától kérdezgették: Ki az a férfi, aki megkezdi a harcot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád összes lakónak!

11 A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és egy parázna asszonyak volt a fia, s Jeftét Gileád nemzette. 2 De mikor Gileádnak a felesége is szült néki fiakat, és megnőttek az ő feleségeinek fiai: akkor elülték Jeftét és azt mondottak néki: Nem fogsz örökösödni atyánknak házában, mert más asszonyak vagy a fia. 3 És elfutott Jefte az ő atyafiai elől, és Tób földén telepedett meg, és henyélő emberek gyűlték össze Jefté körül, és

együtt portyáztak. 4 És történt napok mulva, hogy az Ammon fiai harcza keveredtek Izráellel. 5 És lön, hogy a mint harczolni kezdtek az Ammon fiai Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák Jeftét a Tób földéről. 6 És mondának Jeftének: Jer el, és légy nékünk fejedelmünk, és harcöljünk az Ammon fiai ellen. 7 Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltetek, és kiúztetek atyánnak házából? És miért jöttetek most hozzáim a ti nyomorúságoknak idején? 8 És mondának Gileád vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzáid, hogy jójj el velünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és légy mi nékünk fejünk, és Gileád minden lakosinak. 9 És monda Jefte Gileád véneinek: Ha visszavászszék engem, hogy hadakoztam az Ammon fiai ellen, és kezembé adja őket az Úr: igazán fejetekké leszek? 10 Akkor mondának Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanunk, ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk! 11 És elment Jefte Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefte minden beszédít az Úr előtt Mispában. 12 És követeket küldött Jefte az Ammon fiainak királyához, ezt izenvén: Mi dolgom van nékem veled, hogy hozzájöttem, hogy hadakozzál az én földem ellen? 13 És monda az Ammon fiainak királya Jefte követéinek: Mert elvette Izráel az én földemet, mikor Egýiptomból feljött, az Arnontól fogva Jabbókig és a Jordánig, most te add azokat vissza békességgel. 14 Ismét küldte pedig Jefte követeket az Ammon fiainak királyához; 15 És monda néki: Ezt izeni Jefte: Nem vette el Izráel sem a Moáb földét, sem az Ammon fiainak földét; 16 Mert mikor kijött Egýiptomból, a pusztában bolyongott Izráel egész a Veres tengerrel, és mikor Kádesbe ért, 17 Követeket küldött Izráel Edom királyához, mondván: Hadd menjek át, kérlek, országodon; de Edom királya nem hallgatta meg. Majd Moáb királyához is küldött; de ez sem engedé, és így Izráel ott maradt Kádesben. 18 És mikor tovább vándorolt a pusztában, megkerülté Edom földét és Moáb földét, és napkelet felől érkezett a Moáb földéhez, és ott taborozott túl az Arnonon; de Moáb határába nem ment be, mert az Arnon Moáb határa. 19 Ekkor követeket küldött Izráel Szíhonhoz, az Emoreusok királyához, Hesbon királyához, és monda néki Izráel: Hadd menjek át, kérlek, országodon az én helyemre. 20 De Szíhon nem hitt Izráelnek, hogy átvonul az ő határáról, hanem összegyűjtötte Szíhon az ő egész népét, és taborba szállt Jahásban, és harcolt az Izráel ellen. 21 Az Úr, az Izráel Istene pedig Szíhont és egész népét Izráel kezébe adta, és megverték őket, és elfoglalta Izráel az Emoreusoknak, ama föld lakónak, egész országát. 22 És birtokába vette az Emoreusok egész határát, az Arnontól fogva Jabbókig, és a pusztától a Jordánig. 23 És mikor az Úr, az Izráel Istene maga üzte ki az Emoreusokat az ő népe, az Izráel elől, most te akarnád ezt elfoglalni? 24 Hát nem úgy van-é, hogy a mit bírnod adott néked Kámos, a te istened, azt bírod? Mi meg mindenazonknak örökséget bírjuk, a kiket az Úr, a mi Istenünk üzött ki mi előlünk. 25 És most vajon mennyivel vagy te különb Báláknál, Czippor fiaínál, Moáb királynál? Avagy versengett-é ez az Izráellel, és hadakozott-é valaha ellenük? 26 Míg Izráel Hesbonban és annak mezővárosaiban, Aroberen és ennek mezővárosaiban és az Arnon mellett való összes városokban háromszáz esztendőn át lakott: miért nem foglaltatok el abban az időben? 27 Én nem véttem te ellened, hanem te cselekszel velem gonoszt, hogy harcolsz ellenem. Az Úr, a biró, tegyen ma ítéletet az Izráel és az Ammon fiai között. 28 De az Ammon fiainak királya nem hallgatott Jefte szavaira, a melyeket izent néki. 29 Jeftén pedig lön az

Úrnak lelke, és általméne Gileádon és Manassén, és általméne Gileád Mispén, és Gileád Mispéből felvonult az Ammon fiai ellen. **30** És fogadást tőn Jefte az Úrnak, és monda: Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: **31** Akkor valami kijövendél az én házamnak ajtaján előmbe, mikor békével visszatérök az Ammon fiaitól, legyen az Úré, és megáldozom azt egészen égőáldozatul. **32** És kivonult Jefte az Ammon fiai ellen, hogy hadakozzék velök, és kezébe adá néki azokat az Úr. **33** És veré őket Aroertől fogva mindaddig, míg mennél Minnitthe, húsz városon át, és egész Abel-Keraminig nagy vérontással, és az Ammon fiai megalázottak az Izráel fiai előtt. **34** Mikor pedig méne Jefte Miszápába az ő házához: ímé az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és tánczoló sereggel; ez volt az ő egyetlenegyje, mert nem volt néki kívülötte sem fia, sem leánya. **35** És mikor meglátta őt, megszaggyat ruháit, és monda: Óh leányom, de megszomorítottál és megháborítottál engem! Mert én fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza. **36** Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az Úrnak, úgy cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután az Úr megadta az ellenségeden: az Ammon fiai való bosszút. **37** És monda az ő atyának: Csak azt az egyet tedd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd menjek el és vonulhassak félere a hegelykre, hogy sírjak szűzességen leánybarátáimmal. **38** És ő monda: Menj el. És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment és az ő leánybarátai, és síratta az ő szűzességét a hegycenk. **39** És a két hónap elteltével visszatért atyához, és betölte az ő felére való fogadást, a melyet tett, és ő soha nem ismert férfiúr. És szokásá lett Izráelben, **40** Hogy esztendőnként elmentek az Izráel leányai, hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefte leányát esztendőnként négy napon át.

12 Összegyűlénék pedig az Efraim férfai, és általmenének északra, és mondának Jeftének: Miért szállottál harcomba az Ammon fiaival, és miért nem hívtál minket is, hogy menjünk veled? Most azért a te házadat megégetjük te veled együtt tűzzel. **2** És monda Jefte nélik: Nagy háborúságunk volt, nékem és az én népmennek, az Ammon fiaival: és hívtalak titeket; de ti nem szabadítottatok meg engem az ő kezékből. **3** És a mikor láttam, hogy ti nem akartok segíteni, koczkára vetém saját életemet, és általmenék az Ammon fiai ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért jöttek fel hozzáim, hogy hadakozzatok én ellenem? **4** És ekkor egybegyűjté Jefte Gileádnak minden férfiát, és megtámadta Efraimot, és megverték Gileád férfiait Efraimot, mert azt mondották: Efraim szókevényei vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között laktok. **5** És elfoglalák a Gileádbeliek Efraim előtt a Jordán réveit, és lőn, hogy mikor az Efraim közül való menekülök azt mondják vala: Hadd menjek által: azt kérdezték tőlük a gileádbeli férfiak Efraimbeli vagy-e? És ha az azt mondotta: nem! **6** Akkor azt mondák néki: Mond: Sibboleth! És ha Szibbolethet mondott, mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt és megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az időben az Efraimbeliek közül negyvenkétezer. **7** Ítélez pedig Jefte Izráelit hat esztendeig, és meghalt Jefte, a Gileádbeli, és eltemetteték Gileád egyik városában. **8** És ítélez ő utána az Izráelit Ibsán, ki Bethlehemből való volt. **9** Ennek harminc fia volt és harminc leány házasított ki, és harminc leányt hozott be kivül az ő fiainak, és ítélez Izráelit hét esztendeig. **10** És meghala Ibsán, és eltemetteték Bethlehemben. **11** És bíráskodék ő utána Élon Izráelben, ki a Zebulon nemzetéből való volt, és ítélez Izráelit tíz esztendeig. **12** És meghalt Élon, a

Zebulonbeli, és eltemetteték Ajalonban, Zebulon földén. **13** Ó utána pedig Abdon bíráskodott Izráelben, a Pireathonita Hillel fia. **14** Ennek negyven fia és harminc unokája volt, kik hetven szamárcsikón nyargaltak, és ítélez Izráelit nyolc esztendeig. **15** És meghalt Abdon, a Pireathonita Hillel fia, és eltemetteték Pireathonban, Efraim földén, az Amálekiták hegységén.

13 Az Izráel fiai pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig. **2** És élt ebben az időben egy férfiú Czörából, a Dán nemzetéből való, névszerint Manoah, kinek felesége magtalan volt, és nem szült. **3** És megjelent az Úrnak angyala az asszonynak, és monda néki: Ímé most magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz, és fiat szülsz. **4** Azért most megójjad magad, és ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egylé semmi tisztálatant. **5** Mert íme terhes leszesz, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert Istennek szenteltetett lesz az a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi majd megszabadítani Izráel a Filiszteusok kezéből. **6** És elment az asszony, és elbeszélte ezt férfjének, mondva: Istennek egy embere jöve hozzáim, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy hogy meg sem mertem kérdezni, hogy honnan való, és ő sem mondotta meg nékem a nevét. **7** És monda nékem: Íme terhes leszesz, és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál, és semmi tisztálatant ne egylé, mert Istennek szenteltesz lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. **8** Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennek amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. **9** És meghallgatá az Isten Manoah kérését, mert az Istennek angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje Manoah nem volt vele. **10** Akkor az asszony elsihetett, és elfutott, és elbeszélér férfjének, és monda néki: Ímé megjelent nékem az a férfiú, a ki a multkor hozzám jött. **11** És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és mikor odaért ahoz a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-e az a férfiú, a ki ez asszonynal beszéltél? És monda: Én vagyok. **12** És monda Manoah: Ha beteljesedik igéreidet, miként bánunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő? **13** Az Úrnak angyala pedig monda Manoáhnak: Mindenből, a mit csak mondottam az asszonynak, örözikedjék. **14** Mindabból, a mi csak a bortermő szőlőből származik, ne egyék, és bort és más részegítő italt ne igyék, és semmi tisztálatant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa meg. **15** És monda Manoah az Úr angyalának: Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk néked egy kecskegödölyét. **16** De az Úrnak angyala így szólt Manoához: Ha megmarasztasz is, nem eszem kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak angyala vala. **17** És monda Manoah az Úr angyalának: Kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethesünk téged. **18** És monda néki az Úrnak angyala: Miért kérdezősködöl nevem után, a mely olyan csodálatos? **19** Mikor aztán Manoah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak: csodadolgot cselekedék Manoáhnak és feleségének szeme láttára: **20** Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak angyala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arccsal a földre borultak. **21** És többé nem jelent meg az Úrnak

angyala Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak angyala volt az. **22** És monda Manoah az ő feleségének: Meghalván meghalunk, mert az Isten láttuk. **23** Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el kezünkön az egészen égoálodzatot és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nékünk mindezeket, sem pedig nem hallattott volna velünk ilyeneket. **24** És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és felnevekedt a gyermek, és megáldá őt az Úr. **25** És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán tábortában, Czóra és Estháol között.

14 És lement Sámson Timnába, és meglátt egy nőt Timnában a Filiszteusok lányai közül. **2** És mikor hazament, elbeszélte ezt atyjának és anyjának, és monda: Egy nőt láttam Timnában a Filiszteusok leányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségül. **3** És monda néki az ő atya és anyja: Hát nincsen a te atyádfainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmegy, hogy feleséget végy a körülmetéletlen Filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyának: Őt vegyed nékem, mert csak ő kedves az én szemeim előtt. **4** Az ő atya és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok ellen, mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak Izráel felett. **5** És lement Sámson az ő atyával és anyával Timnába, és mikor Timnátrاك szőlőhegyéhez értek, íme egy oroszlánkölyök jött ordítva előre. **6** És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakasztatik a gódölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondta el, a mit cselekedett. **7** És mikor leérkezett, beszélt a nővel, a ki kedves volt Sámson szemei előtt. **8** Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézze az oroszlánnak holttestét: hát íme egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében, és méz. **9** És kiszedte azt markaiba, és a mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor hazaért atyához és anyához, adott abból nékik is, és azok is ettek; de nem mondta meg nékik, hogy az oroszlán holttemetéből vette ki a mézet. **10** És azután lement az ő atya ahhoz a nőhöz, és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak. **11** Mikor pedig meglátták őt a Filiszteusok, harmincz társat adtak mellé, hogy legyenek ő vele. **12** És monda nékik Sámson: Hadd vessek előtökbe egy találós mesét, ha azt megfejtitek nékem a lakodalom hétnapja alatt és kitaláljátok; addok nétek harmincz inget és harmincz öltöző ruhát; **13** De ha nem tudjátok megfejteni, ti addok nékem harmincz inget és harmincz öltöző ruhát. Azok pedig mondának néki: Add elő találós mesédet, hadd halíjuk. **14** Ő pedig monda nékik: Az evőből étek jött ki S az erős ből édes jött ki. De nem tudták a találós mesét megfejteni három egész napon át. **15** Lón annakokáért heted napon, mondának Sámson feleségeinek: Vedd reá férjedet, hogy fejtse meg nékünk a találós mesét, hogy valamiképen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házát tűzzel; vagy azért hívhatok ide minket, hogy koldussá tegyetek bennünket, vagy nem? **16** És sírt a Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nékem sem fejtettek meg. Ő pedig monda néki: Íme még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát néked mondanám meg? **17** Az pedig hétnapon át sírdogált előtte, a meddig a lakodalom tartott. Végre a hetedik napon megmondá néki, mert folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós mesét népe fainak. **18** És mondának

néki a város férfiai a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi édesebb, mint a méz, És mi erősebb, mint az oroszlán? Ki monda nékik: Ha nem az én üszőmön szántottatok volna, Mesém soha ki nem találtatok volna. **19** Ekkor felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és megölt közülök harmincz férfiút, és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét megoldották. És felgerjedt haragjában elment az ő atyjának házához. **20** A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő egyik társához, a kit társaságába vett vala.

15 Lón pedig néhány nap múlva, a búzaaratásnak idejében, megliátogatta Sámson az ő feleségét, egy kecsekgödölyé vivén néki, és monda: Bemegyek az én feleségemhez a hálóházba. De nem hayá őt bemenni az ő atya. **2** És monda annak atya: Azt gondoltam, hogy gyűlövé gyűlölőd őt, azért odaadtam őt a te társadnak; de hát vajon húga nem szébb-é nálánál? Legyen ő helyette most az a tied. **3** És monda néki Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal szemben, ha kár okozok nékik. **4** És elment Sámson, és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vévén, a rókák farkait egymáshoz kötözé. **5** És meggijúta tűzzel a csóvákat, és beeresztette azokat a Filiszteusok gabonájába, és felgyűjtá a gabonakalangyákat, az álló veteseket, a szőlőket és az olajfaerdőket. **6** Akkor mondának a Filiszteusok: Ki cselekedte ezt? És mondák: Sámson, Thimneus veje, mert elvette tőle az ő feleségét, és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a Filiszteusok, és megégették az asszonyt és annak atyját tűzzel. **7** Sámson pedig monda nékik: Bátor ezt cselekedtétek, mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszumát ki nem töltöm rajtatok. **8** És megverte őket keményen válluktól tomporukig, és lement és lakott Ethamban, a sziklabarlangban. **9** A Filiszteusok pedig felmentek, és megszállották Júdát, és Lehiben telepedtek le. **10** Akkor mondának a Júda férfiai: Miért jöttek fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámson megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő cselekedett mi velünk. **11** Ekkor hárômezer ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és monda Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nékik: A miképen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velük. **12** És mondának néki: Azért jöttünk le, hogy megkötözzünk, és hogy a Filiszteusok kezébe adjunk téged. Sámson pedig monda néki: Esküdjeted meg nékem, hogy ti nem rohantok reám. **13** És azok felelének néki, mondván: Nem! csak megkötözvén megkötözünk, és kezükbe adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötözték őt két új kötéllel, és felvezették őt a kösziklárról. **14** És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már ujjongtak előre: felindítá őt az Únak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket megperzel a tűz és lemlállottak a kötések kezeiről. **15** És egy nyers szamárlálcsontot találta, és kinyújtva kezét, felvétve azt, és agyonvert vele ezer embert. **16** És monda Sámson: Szamár álllcsontával seregeket seregre, Szamár álllcsontával ezer férfit vertem le. **17** És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az álllcsontot, és elnevezte azt a helyet Ramath-Lehinek. **18** Azután megszemjűzök felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adadt szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan kell meghalnom, és a körülmetéletlenek kezébe jutnom. **19** Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az álllcsonban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és megéleddet. Azért

nevezetik a „segítségül hívás forrásának” e hely Lehiben mind e mai napig. **20** És ítélez Sámson Izráelit a Filiszteusok idejében húsz esztendeig.

16 És elment Sámson Gázába, és meglátott ott egy parázna asszonyt, és bement hozzá. **2** A gázabelieknek pedig mikor megmondották, mondván: Ide jött Sámson! körülvevék őt, és leselkednének ő utána egész éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak egész éjjel, és azt mondták: Reggel, ha világos lesz, megöljük őt. **3** És aluvék Sámson éjfélig. Éjfélkor pedig felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait, a kapufélfákkal és a závárokkal együtt kiszakította azokat, és vallára vette, és felvitte a hegy tetejére, mely Hebronnal szemben fekszik. **4** És történt azután, hogy megszerettetegyasszonyat a Sórek völgyében, a kinek neve Delila volt. **5** És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondának néki: Kérdez ki őt és tud meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínorizzuk őt, és mi mindenükön adunk néked ezerszáz ezüst siklust. **6** És monda Delila Sámsonnak: Mondd meg nékem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínorhassanak téged. **7** És felele néki Sámson: Ha megkötöznek hétfold nyers gúzszaival, melyek még nem száradtak, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. **8** Akkor hoztak néki a Filiszteusok fejedelmei hétfold nyers gúzst, a mely még nem volt száraz, és megkötözé őt azzal. **9** A lesben állók pedig ott várak annál a hálókamarában. És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És elszakaszítá a gúzsokat, miképen elszakad a csepűfonal, ha tűz éri, – és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje. **10** És monda Delila Sámsonnak: Íme rászedtél, és hazugságot szóltál nékem, most mond meg igazán, hogy mivel lehet téged megkötözni? **11** Ő pedig monda néki: Ha összeszövök az én fejemenek hét fonatékját a nyústfonállal. **14** És szeggel megerősítvén a zugolt, monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmból, kitépte a zugolyszeget és a nyústfonatalat. **15** Ekkor monda néki Delila: Miképen mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem mondadt meg, hogy miben van a te nagy erőd? **16** Mikor aztán ő minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt a lelke, **17** És kitárta előtte egész szívét, és monda néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám méhétől fogva; ha megnyírattatom, eltávozik tőlem az én erőm, és megerőtlenedem, és olyan leszek, mint akármely ember. **18** És mikor láttá Delilá, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött, és elhíváthat a Filiszteusok fejedelmeit, és ezt izené: Jójjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és a pénzét is felvitték kezükben. **19** És elaltatta őt az ő térdin, és előhívott egy férfiút, és lenyíratta az ő fejének hét fonatékját, és kezdé őt kinogni. És eltávozott tőle az ő ereje. **20** És monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmból felserkent, monda: Kimegyek most is, mint egyébkor, és

lerázom a kötelékeket; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle. **21** De a Filiszteusok megfogták őt, és kiszűrték szemeit, és levezették őt Gázába, és ott megkötözték két vaslánccal, és őrölne kellett a fogházban. **22** De az ő fejének haja újra kezdtetőnői, miután megnyírattet. **23** És mikor a Filiszteusok fejedelmei összegyűlték, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi istenünk Sámsonat, a mi ellenségünk. **24** És mikor láttá őt a nép, dicsérték az ő istenőket, mert – mondának – kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünk, földünk pusztítóját, és a ki sokakat megölt mi közülünk. **25** Lón pedig, hogy mikor megvígáult az ő szívök, mondának: Hívjátok Sámsonat, hadd játszék előtük. És előhívá Sámsonat a fogházból, és játszék ő előtük, és az oszlopok közé állították őt. **26** Sámson pedig monda a fiúnak, aki őt kézenfogva vezette: Ereszz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk. **27** A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzeten közel háromezeren, férfiak és asszonyok, a Sámson játkának nézői. **28** Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősít meg engemet, csak még ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért! **29** És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájok támaszkodott. **30** És monda Sámson: Hadd veszszek el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította az oszlopokat, és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint a mennyit megölt életében. **31** És lementek az ő testvérei és atyjának egész háza, és elvívék őt, és hazatérvén, eltemették Czóra és Esthárol között, atyjának, Manoahnak sírjába, minekutána húsz esztendeig ítélez az Izráelit.

17 Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegycsúcsán való, kinek neve Míka vala; **2** És monda az ő anyjának: Az az ezerszáz ezüst, mely töled elvétetett, és a mely miatt te átkozódál, és füleimbe is mondadt, íme az az ezüst én nálam van, én vettem el azt. És monda az ő anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól! **3** És visszaadta az ezerszáz ezüstépítést az ő anyjának. És monda az ő anyja: Szentelve szentelel a pénzt az Úrnak az én kezeimből fiaimért, hogy egy faragott és öntött bálvány készítessék abból, azért most visszaadom azt tenéked. **4** De ő megint visszaadá a pénzt anyjának, és vőn az ő anyja kétszáz ezüstépítést, és odaadá azzt az ötvösnek, és az készített abból egy faragott és öntött bálványt. Ez azután a Míka házában volt. **5** És a férfiúnak, Míkának volt egy temploma, és készített efódot és terafimot, és felszentele az ő fiai közül egyet, és ez lőn néki papja. **6** Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem kiki azzt cselekedte, a mit jónak látott. **7** Vala pedig egy ifjú, Júdának Bethlehemből, a Júda nemzetéből való, ki Lévita vala, és ott tartózkodott vala. **8** És elméne ez a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy ott tartózkodjék, ahol helyet talál. Így jött az Efraim hegycsúcsára, Míka házához, vándorlása közben. **9** És monda néki Míka: Honnan jössz? És monda: Lévita vagyok Júdának Bethlehemből, és járok s kelek, hogy hol találnék helyet. **10** És monda néki Míka: Maradj nálam, és légy nékem atyám és papom, és én adok néked esztendőnként tíz ezüstépítést és egy öltözött ruhát és eledelem. És a Lévita beszegdött. **11** És tetszék a Lévitának, hogy megmaradjon

annál a férfiúnál; és olyan lőn néki az az ifjú, mint egyik az ö fiái közül. **12** És felszentelte Míka a Lévitát; így lett papjává az ifjú, és maradt Míka házánál. **13** És monda Míka: Most tudom, hogy jól fog velem tenni az Úr, mert e Lévita lett papom.

18 Ebben az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban kerestet a Dán nemzetisége magának örökséget, ahol lakjék, mert nem jutott néki minden ideig az Izráel törzsei között osztályrész. **2** És elküldötték a Dán fiai az ó házoknépe közül öt férfiút, vitéz férfiakat a magok határaikból, Czórából és Estháolból, hogy kérmejék ki és nézzék meg jó a földet, és mondának nékik: Menjetek el, kérmejétek ki a földet. És elérkeztek az Efraim hegycsúcsa, a Míka házához, és ott megháltak. **3** Mikor a Míka házánál voltak, megismerték az ifjú Lévitának hangját, és hozzá mentek, és mondának néki: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? **4** Ő pedig monda nékik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míka, és megfogadott engem, és papjává lettem. **5** És mondának néki: Kérdezd meg Istentől, hogy hadd tudjuk meg, ha szerencsés lesz-e a mi útunk, a melyen járunk? **6** És monda nékik a pap: Menjetek el békességgel; a ti útakat, a melyen jártok, az Úr előtt van. **7** És elment az öt férfiút, és Laisba jutott, és látták a népet, a mely benne volt, hogy minden félelem nélküli lakik, a Sidonbeliek szokása szerint él csedesen és bátorosan, és nincs senki, aki öket bántaná az országban, vagy úr volna felettesük, és távol vannak a sidoniaktól, és nincs senkivel semmi dolguk. **8** És mikor visszatértek atyjokfiahoz Czórába és Estháolba, és kérdeztek tőlük az ö atyjokfiai: Mi jóval jártatok? **9** Mondának: Keljetek fel, és menjünk fel ellenök, mert láttuk a földet, hogy íme igen jó, és ti vesztesetetetek? ne legyetek restek a menetelre, hogy elmenjetek elfoglalni azt a földet. **10** Ha elmentek, biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas; mert Isten kezeteikbe adta azt a helyet, ahol semmiben sincs hiány, a mi csak a földön van. **11** És elment onnét a Dán nemzetiségből, Czórából és Estháolból, hatszáz férfiú hadiszerszámokkal felkészülten. **12** És felvonultak, és taborba szálltak Kirjáth-Jeárimban, Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán taborának mind e mai napig. És ez Kirjáth-Jeárim mögött fekszik. **13** És onnan felvonultak az Efraim hegycsúcsa, és Míka házába mentek. **14** És szólt az az öt férfiút, aki elment kikérmelelte Lais földét és monda atyjainak: Tudjátok-e, hogy ebben a házban efód és teráf, faragott és öntött bálványt? Hát elgondolhatjátok, hogy mit cselekedjetek. **15** És betértek oda, és az ifjú Lévitához mentek a Míka házába, és köszöntötték őt: Békességgel! **16** A hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók voltak, a kapu előtt állott. **17** És az az öt férfiút, aki a föld kikémelelére ment volt el, mikor felment és megérkezett oda, elvette a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu előtt a hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiúval. **18** Mikor pedig ezek a Míka házának bementek és elvettek a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt, monda nékik a pap: Mit míveltek? **19** Azok pedig mondának néki: Hallgass, tudd kezed ajakadra, és jöjj el velünk, és légy nékünk atyánk és papunk. Melyik jobb, hogy egy ember házának légy papja, vagy hogy Izráelben egy nemzetiségnak és háznépnak légy papja? **20** És örvendett ezen a papnak szíve, és elvitte az efódot és a teráfot és a faragott képet, és velük a nép közé ment. **21** És megfordultak elvontultak, magok előtt küldve a gyermeket, a barmokat és drágaságaikat. **22** Mikor pedig már messze jártak a

Míka házától, a férfiak, aik a Míka házának szomszédságában laktak, összegyűltek, és utána mentek a Dán fiainak. **23** És utána kiáltottak a Dán fiainak. Azok pedig visszafordultak mondának Míkanak: Mi bajod van, hogy így felszeregleddel? **24** És monda: Isteneimet vették el, a melyeket készítettem, és papomat, és elmentetek, hát mím van még egyebem? és mégis azt mondájok nékem: mi bajom van? **25** És mondának néki a Dán fiai: Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsanak e felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe életét el ne veszítsd! **26** És elmentek a Dán fiai a magok útján, és mikor Míka láttá, hogy azok erősebbek nála, megfordult, és visszatért házához. **27** Ók pedig elvitték, a mit Míka készítettem, és a papot, aki nála volt, és Lais ellen mentek, a nyugodtan és biztonságban élő nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost megégették tűzzel. **28** És nem volt senki, aki őket megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és semmi dolguk nem volt senkivel. Lais pedig a Béth-Rehab völgyében feküdt és itt építették meg a várost, és telepedtek meg benne. **29** És elneveztek a város nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevéről, aki Izráelnek született volt. Bár először Lais volt a város neve. **30** És felállították magoknak a Dán fiai a faragott képet, és Jonathán, a Manasse fiának Gersomnak fia és az ö fiai voltak papok a Dán nemzetiségeben egészben a föld fogáságának idejéig. **31** És felállítva tarták a Míka faragott képet, a melyet az készítettem, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt.

19 Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim hegység oldalán egy Lévita, aki ágyas nőt szerzett magának Júda Bethlehemből. **2** Paráználkodék pedig nála az ö ágyasa és elméne tőle atyának házához, Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig. **3** Ekkor felkelvén az ö férje, utána ment, hogy lelkére beszéljen, és hogy visszavígye őt. Szolgája és egy pár szamár volt vele. Az pedig bevezette őt az ö atyának házába, és mikor megláttá őt a leánynak atya, örvendve elője ment. **4** És ott tartóztatta őt ipa, a leánynak atya, és ő ott maradt nála három napig, és ettek, ittak, és ott is hálítak. **5** És mikor a negyedik napon reggel korán felkeltek, és ö felkészült, hogy elmenjen, monda a leánynak atya az ö vejének: Erősítsd meg szívedet egy falat kenyérrel, azután menjetek el. **6** És leültek, és mindenkiten együtt ettek és ittak, és monda a leány atya a férfiúrak: Gondold meg és hálítt itt az éjjel és gyönyörködjék a te szíved. **7** Mikor pedig felkelt az a férfiú, hogy elmenjen, addig marasztá őt az ipa, hogy ott maradt megint éjszakára. **8** És felkelt azután az ötödik napon jóról reggel, hogy elmenjen, és monda a leánynak atya: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet. És mulatozának, míg elhanyatlék a nap, és együtt evnék mindenkiten. **9** Ekkor felkelt az a férfiú, hogy elmenjen ágyasával és szolgájával: de ipa, a leánynak atya, így szólt hozzá: Íme a nap már lehanyatlík, hogy beesteledjék, azért háljatok meg itt; íme nyugalomra hajlik a nap, hálítt itt, és gyönyörködjék a te szíved; holnap aztán készüljetek fel jóról reggel a ti útakra, és menj el sátorodba. **10** De a férfiú nem akart ott meghálni, és felkelt és elment, és egész Jebusig jutott, – ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt szamár és ágyasa volt vele. **11** Mikor pedig Jebus mellett voltak, a nap már igen alászállt, és monda a szolga az ö urának: Jerünk és térrünk be a Jebuzeusok és városába, és hálunk ott. **12** És monda néki az ö ura: Ne térrünk be az idegenek városába, ahol senki sincs az Izráel fiai közül, inkább menjünk el Gibéáig. **13** És monda az ö szolgájának:

Siess, és menjünk e két hely valamelyikébe, és hálunk vagy Gibeában, vagy Rámában. 14 És tovább vonultak, és elmenének, és a nap Gibeá mellett ment le felettük, a mely Benjáminé. 15 És oda térték, hogy bemenjenek és megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a város piacán, mert nem volt senki, a ki őket házába behívna éjszakára. 16 És íme egy öreg ember jöve a munkából a mezőről késő estve. Ez a férfiú az Efraim hegységéről való volt, és csak jövevény Gibeában, míg a helynek lakói Benjáminíták voltak. 17 És mikor felelmelte szemeit, és meglátta azt az utas embert a város piacán, monda az öreg ember néki: Hová mégy és honnan jösz? 18 Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethleheméből az Efraim hegység oldaláig, a honnan való vagyok. Júda Bethlehemében voltam és most az Úr házához megyek, és nincsen senki, aki házába fogadna engem. 19 Pedig szalmánk és abrakunk is van szamaraink számrára, és kenyerem és borom is van a magam és a te szolgálód és emez ifjú számára, ki szolgáddal van, úgy hogy semmiben sem szűkölökünk. 20 Ekkor monda a vén ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak szűkölködől, nékem lesz gondom. Csak nem hálász itt az utcán?! 21 És elvezette őt az ő házához és abrakot adott az ő szamarainak. Azután megmosták lábaikat, és ettek és ittak. 22 És mikor vigan laknának, íme a város férfiai, a Béliáli fiainak emberei, körülvették a házat, és az ajtót dörgetve, mondának az öreg embernek, a ház urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, aki házadhoz jött, hogy ismerjük meg őt. 23 És kiment hozzájuk az a férfiú, a háznak ura és monda nékik: Ne, atyámfiai, ne cselekedjetek ilyen gonoszt, minékutána az a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek vele azt az alávaló dolgot. 24 Íme itt van hajdon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki nétek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velük azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne cselekedjezték azt az alávaló dolgot. 25 A férfiak azonban nem akartak reá se hallgatni. Ekkor kézen fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nékik az utcára. Ezek pedig megszeplősíték őt, és gonoszul élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. 26 És elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. 27 Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy útnak induljon, íme az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küszöbön. 28 És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a szamárra, és felkelt a férfiú, és elment hazájába. 29 És mikor hazaérte, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-tagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel minden határába. 30 Lón pedig, hogy mindenki, aki ezt lássa, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai Égyptomnak földéből mind e mai napig. Gondolkodjatok e dolog felől, tartasok tanácsot és beszéljétek meg.

20 Erre kivonultak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Bersebáig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába. 2 És megjelentek az egész népnek főfő emberei, az Izráelnek minden nemzetégei az Isten népének gyülekezetében, négyzsázezer gyalogos, fegyverfogható férfiú. 3 De meghallották a Benjámin fiai is, hogy felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig mondának: Mondjátok meg, hogy mint történt ez a gonoszság? 4 És felele a Lévita, a megölött asszonynak férje, és monda: Gibeába, mely Benjáminé, mentem

én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. 5 És ellenem támadtak Gibeának férfai, és körülvettek miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de az én ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy meghalt. 6 Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam őt, és szétküldöztem az Izráel örökségének minden tartományába, mert útátlatosságot és aljasságot követtem el Izráelben. 7 Íme mindenjában, kik itt vagytok Izráel fiai, szóljatok erről és tanácskozzatok felőle. 8 Ekkor felállott az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közüünk sátorába ne menjen, és senki házához ne téjen, 9 Mert most Gibeá ellen ezt cselekedéndük: sorot vetünk rá. 10 És választunk tíz férfiút száz közül, és százat ezer közül, és ezeret tízezer közül, Izráelnek minden nemzetégből, hogy hordjanak éleelmet a népnek, hogy ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak minden gonoszsága szerint, melyet elkövetett Izráelben. 11 És összegyülekezett Izráel minden férfia a város ellen, mint egy ember, egyesületen. 12 És követeket küldötték az Izráel nemzetégei Benjámin minden törzseihez, mondván: Micsoda aljasság az, a mi ki közöttetek történt? 13 Most adjátok ki azokat a férfiakat, a Béliáli fiait, a kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem akartak hallgatni testvéreknek, az Izráel fiainak szavára, 14 Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a városokból Gibeába, hogy kimenjenek harcolni az Izráel fiaival. 15 És azon a napon a Benjámin fiai, a kik a városokból jöttek fel, huszonhatezer fegyverfogható férfiút számlálának, Gibeá lakói kívül, kik szám szerint hétszázan voltak, mind valólagott férfiú. 16 Ebből az egész népből volt hétszáz valólagott férfiú, a kik szűt voltak. Ezek mindenjában a parityával hajszálnyira biztosan találtak és nem hibáztak el. 17 Az Izráel fiai pedig szám szerint, a Benjámin fiai kívül, négyzsázezer voltak, fegyverfogható emberek, és mind hadakozó férfiak. 18 Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe, és megkérdezhék az Istenet, és mondának az Izráel fiai: Ki menjen fel először közüünk a Benjámin fiai ellen hadakozni? És monda az Úr: Júda először. 19 Felkeltek azért az Izráel fiai reggel, és taborba szálltak Gibeá előtt. 20 És kimentek Izráel emberei harcolni Benjámin ellen, és csatarendbe álltak fel ellenük az Izráel emberei Gibeánál. 21 És kivonultak a Benjámin fiai is Gibeából, és leveleztek az Izráel fiai közül az nap huszonkétezeret a földre. 22 De a nép, Izráel férfiai, megbátoríták magukat, és újra csatarendbe álltak ugyanazon a helyen, a melyen előtte való nap sorakoztak. 23 És felmenének az Izráel fiai, és ott sírtak, az Úr előtt egész estig, és megkérdeztek az Urat, mondván: Vajon elmenjek-é még harcolni az én atyámfának, Benjáminnak fiai ellen? Az Úr pedig monda: Menjetek fel ellene! 24 És mikor az Izráel fiai másnap a Benjámin fiai ellen felvonultak, 25 Kijött előbük Benjámin Gibeából másnap, és leveleztek az Izráel fiai közül még tizennyolczezer embert a földre, kik mindenannyian fegyverfoghatók voltaknak. 26 Ekkor felment Izráel minden fia és az egész nép, és elmenvén Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt és bőjtöltek aznap egész estvéig, és égoálodozattal és hálaadó áldozattal áldoztak az Úr előtt. 27 És megkérdezék az Izráel fiai az Urat, – mert ott volt abban az időben az Isten frigyládája. 28 És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia szolgált körülötte abban az időben – mondván: Vajon még egyszer felmenjek-é harcolni az én atyámfának Benjáminnak fiaival, vagy pedig abbanhagyjam? És monda az Úr: Menj, mert holnap kezdede adom őket. 29 És leseket vetett Izráel Gibeá ellen köröskörül. 30 És felvonultak az Izráel fiai a Benjámin fiai ellen

harmadnapon, és felállottak Gibea ellen úgy, mint annakelőtte. **31** Ekkor kijöttek a Benjámin fiai a nép ellen, elszakaszatának a várostól, és elkezdették a népet verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton, melynek egyike Béthelbe, másika Gibea felé vezet, és már megöltek minthogy harmincz férfiút Izráelből. **32** És mondának a Benjámin fiai: Megverettetnek ezek előttünk megint, mint először. Az Izráel fiai pedig mondának: Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, ki az országútra. **33** És az Izráel minden fiához elhagyta helyét és Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig előtörtek rejtek helyeikből Maareh-Gabából. **34** Ekkor az egész Izráelből tizezer válogatott férfiú tört Gibea ellen, és néki búslának a harcnak, és amazok észre sem vették, hogy veszedelemben forognak. **35** Így verte le az Úr Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az Izráel fiai azon a napon a Benjámin fiai közül huszonötözerszáz férfiú, kik mind fegyverfoghatók voltak. **36** Benjámin fiai tehát látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfai csak azért adtak helyet Benjáminnak, mert ők a lesékben bíztak, a melyeket Gibeánál helyeztek el. **37** És a les elősietett és előtört Gibea ellen, és a les bevonult, és leölte az egész várost fegyvernek élivel. **38** És abban egyeztek meg Izráel férfiai a les-csapatokkal, hogy erős füstfellegeit bocsátanak fel a városból. **39** Mikor aztán az Izráel férfiai visszafordultak a harcz közben, és Benjámin megkezdte az öldöklést és leölt minthogy harmincz férfiút Izráelből, és azt gondolta magában: Bizony megverettetnek előttünk, mint az első ütközetben: **40** Épen akkor kezdtett a felhő felemelkedni a városból, mint egy füstoszlop. És mikor aztán Benjámin hátrétekintett, láttá, hogy íme a város lángja már feléri az eget. **41** És az Izráel fiai megfordultak, és megijednének a Benjámin fiai, a kik most látták csak, hogy rajtok a veszedelem. **42** És elfutottak az Izráel férfiai elől a pusztába vivő útra; de a harcz ott is utólerzte őket, és az út közepén ölték le a városból jövőket. **43** Körülvették Benjáminit, üldözötték őt, letíporták a pihenő helyen, egészen a Gibea előtt leletrre eső vidéig. **44** És elesett Benjámin közül tizennyolcezer ember, mindenáján vímez férfiak. **45** Ekkor megfordultak, és a pusztába menekültek, a Rimmon sziklájához; de az útakon még megöltek közülök ötezer embert, és azután egész Gideomig mentek utánok, és megöltek közülök kétezer embert. **46** Azok tehát, aikik elestek Benjámin közül, összesen huszonötözer voltak, kik mindenáján fegyvert fogtak azon a napon, és mindenáján vímez férfiak voltak. **47** De hatszáz férfiú megfordult, és elmenekült a pusztába a Rimmon kősziklájára, és ott is maradt a Rimmon sziklán négy hónapig. **48** Az Izráel férfiai pedig visszatértek a Benjámin fláira, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektről a barmokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, tűzzel égették meg.

21 És az Izráel fiai megesküdtek Mispában, mondván: Senki mi közülünk nem adjal leányát Benjáminnak feleségül. **2** És a nép elment Béthelbe, és ott volt egész estvéig az Isten előtt, és felemelve szavát, nagy sírással sít. **3** És mondának: Oh Uram! Izráelnek Istene! Miért történt ez Izráelben, hogy ma Izráelből egy nemzetseg hiányzik? **4** És lón másnap reggel, felkele a nép és ott oltárt épített, és egészen égőáldozatot és háláadó áldozatot áldozott. **5** És mondának az Izráel fiai: Kicsoda az, aki nem jött fel a gyülekezetbe az Izráelnek minden nemzetsegéi közül az Úrhoz? Mert nagy eskü tettek volt egyszer a felől, aki fel nem jött az Úrhoz Mispába, mondván: Meghalván meghaljon az! **6** És megsánák az Izráel fiai Benjámit, az ő atyjokát, és mondának:

Kivágattatt ma egy nemzetseg Izráelből. **7** Mit cselekedjünk azokkal, aik megmaradtak, hogy feleséget kaphassanak? Mert mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk nézik feleségül a mi leányainkat. **8** És mondának: Van-e valaki az Izráel nemzetsegéi közül, aki nem jött fel az Úrhoz Mispába? És íme Jábes-Gileádból nem jött fel senki a gyülekezet táborába. **9** Mert megszámlálá magát a nép, és íme nem vala ott senki a Jábes-Gileád lakosai közül. **10** Ekkor elküldött a gyülekezet oda tizenkétezer harczban edzett férfiút, és megparancsolták nézik, mondván: Menjetek el, és vágjátok le Jábes-Gileád lakói fegyvernek élivel, még az asszonyokat és a gyermekeket is. **11** És ezt kell cselekednetek, hogy minden férfiút és minden asszonyt, aki már férfiúval hält, oljetelek meg. **12** Találának pedig a Jábes-Gileád lakói között négyszáz szűz leányt, aik még nem ismertek férfiút férfival való hálással, és elvitték őket a táborba Silóba, mely vala a Kanaán földén. **13** És elküldött az egész gyülekezet, és izent a Benjámin flainak, kik a Rimmon sziklán voltak, és békességet igérének nézik. **14** Így tért vissza abban az időben Benjámin, és nézik adták azokat feleségül, aiket meghagyta Jábes-Gileád asszony népei közül; de íme sem lón elég nézik. **15** És báknódék a nép Benjámin miatt, hogy az Úr ilyen rést csinált az Izráel törzsein. **16** Mondának azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is feleséget kapjanak, mert Benjáminból kipusztítattak az asszonyok? **17** És mondának: A Benjáminíták birtoka örökség szerint ezeké, aik megmaradtak, mert nem szabad Izráelben egy nemzetsegnek sem eltörölhetni. **18** De mi nem adhatunk nézik feleségeket leányaink közül, mert megesküdték az Izráel fiai, mondván: Átkozott, aki feleséget ad Benjáminnak! **19** És mondának: Íme az Úrnak esztendőnként való ünnepnapja lesz most Silóban, a mely északra fekszik Béthelből, napkelet felé az országút mellett, a mely Béthelből Sikem felé visz, és délré Lebonától. **20** Ez parancsolák azért a Benjámin flainak: Menjetek el, és leselkedjetek a szőlőkben. **21** És ha lájtatók, hogy jönek Siló leányai a körtáncban táncolni, akkor jöjjetek elő a szőlőkből, és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló leányai közül, és menjetek el a Benjámin földére. **22** Ha aztán atyaik vagy testvérek hozzánk jönek perlődni, akkor azt mondjuk nézik: Könöörüljétek rajtuk mi érettünk, mert nem hozhattunk mindeniknek feleséget ama hadból, és minthogy nem ti adtátok nézik, most nem vagytok vétkesek. **23** És ekképen cselekedtek a Benjámin fiai, és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a táncolók közül, aiket elraboltak. És elmentek, és hazatértek örökségükbe, és felépítették a városokat, és azokban laktak. **24** Az Izráel fiai pedig eltávoztak onnét abban az időben, mindenik a maga nemzetsegéhez és háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségebe. **25** Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei előtt.

Ruth

1 És lón azon napokban, a mikor a bírák bíráskodának, éhség lón a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. **2** A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiuk neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataik, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. **3** Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia. **4** A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig. **5** Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélküli. **6** Felkele azért ő és az ő menyei, és ő visszatérte Moáb mezejéről; mert halotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népéit, hogy adjon nékik kenyeret. **7** És kiméne arról a helyről, ahol volt, és vele a két menyé. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére, **8** És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, tértétek vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmaságot veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem! **9** Adja az Úr tinétek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának. **10** És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez! **11** Naómi pedig mondá: Térítétek vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én měhenben, a kik férjeitek lehetnének? **12** Térítétek vissza leányaim! menjetek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondánám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: **13** Ugyan megvárhátratók-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartózatnájok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserüségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze. **14** Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá. **15** Ó pedig mondá: Íme a te sógorasszonyod visszatér az ő népéhez, és az ő isteneihez, tért vissza te is a te sógorasszonyod után. **16** Ruth pedig mondá: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak töled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. **17** Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessének el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem töled. **18** Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet. **19** És menének mind a ketten, míglent Bethlehembe érkezének. És lón, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez? **20** És ő monda nézik: Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható. **21** Többed magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a mindenható nyomorúsággal illetett engemet? **22** Így tért vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menyé, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpáaratás kezdetén.

2 Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetéből; neve Boáz. **2** És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessenek az után, a kinek szemei előtt

kedvességet találók. És az monda: Menj édes leányom. **3** Elméne azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratót után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, aki Elimélek nemzetéből való volt. **4** És íme Boáz kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr! **5** És monda Boáz az ő szolgájának, aki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó? **6** És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, aki Naómival jött a Moáb mezejéről. **7** Aki mondá: Hadd szedegessenek, kérlek, és hadd tarlózgassák a kévék közt az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggeltől fogva minden mostanig: és csak épen most pihent egy keveset a házban. **8** És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom! Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen; hanem menj mindenütt szolgálóim után. **9** Szemeid legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Íme meghagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszemjűhol, menj az edényekhez és igyál abból, a mit a szolgák merítének. **10** Akkor ez arcra borula és meghajtja magát a földig, és monda néki: Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid előtt, hogy rám tekintettél, holott én idegen vagyok? **11** Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondta nékem minden, amit cselekedtével a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagyad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt. **12** Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek száryna alatt oltalmat keresni jöttél. **13** Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvigasztál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaid közül. **14** És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyéi a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jóllakott, sőt még hagyott is. **15** Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgáinak, mondván: A kévék között is hadd szedegessen, és meg ne piron Wassatok őt. **16** Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt. **17** És ő szedegete a mezőn minden estiglen, és kicsipél, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa. **18** És felvezé és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővev és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jóllakott vala. **19** És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, aki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz. **20** És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen az őtől, aki nem vonta meg irgalmaságát az előtől és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nékünk az a férfiú, legközelebbi rokonaink közül való ő. **21** És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat. **22** És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn. **23** Igy járt mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpáaratás és búzaaratás bevégződött; és az ő napaasszonyával lakott.

3 És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressék-é nékem nyugalmat, hogy jól legyen dolgod? **2** Avagy

nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálóival voltál? Ímé ő az éjel árpát szór a szérűn. 3 Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra ruhádat, és menj le a szérűre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és italát. 4 És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol fekszik, és menj oda, és hajts fel a leplet lábánál, és feküdj el oda. Ő majd megmondja néked, mit cselekedjél. 5 És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem. 6 És lement a szérűre, és minden úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. 7 És Boáz evett és ivott, és felvidáult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék. 8 Történt pedig éjféltájon, hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És íme: asszony fekszik az ő lábainál. 9 És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. 10 És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szereteteddel jobbat cselekedté, mint az elsővel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. 11 Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népmennek egész kapuja, hogy derék asszony vagy. 12 És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is. 13 Ez éjszakán hálj itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig. 14 És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerheté, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérűre jött. 15 És monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtag van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát, és feladtá néki, maga pedig bement a városba. 16 És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogyan vagy édes leányom? És ő elbeszélt néki minden, a mit cselekedett vele az a férfi. 17 És monda: Ezt a hat mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz. 18 És monda Naómi: Légy veszeg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

4 Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És íme arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és léüle. 2 Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút a város vénei közül és monda: Üljetek ide! És azok leülének. 3 És ő monda a legközelebbi rokonnak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, aki haza jött a Moáb mezejéről. 4 Én pedig gondoltam, hogy füledebe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülők előtt és az én népmennek vénei előtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem változt meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtag kívül nincs, aki megváltaná, és én vagyok utárad. És az monda: Én megváltom. 5 És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a Moábita Ruth-tól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszzsz a megholtnak, az ő örökségében. 6 A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszessem a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg. 7 Ez vala pedig a szokás régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyság Izráelben. 8

Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját. 9 És monda Boáz a véneknek és az egész népének: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem minden, a mi Eliméleké volt, és minden, a mi Kiljoné és Mahloné volt, Naómi kezéből; 10 Sőt a Moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy nevet támaszzsz a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszszén a megholtnak neve az ő atyai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma. 11 És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, aki a te házadba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerezzen nevet Bethlehemben. 12 És a te házad legyen, miként a Pérecz háza – a kit Thámár szült Júdának – abból a magzatból, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól. 13 Elvezé annakokáért Boáz Ruthot, és lón az néki felesége, és beméne hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút. 14 És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, aki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben! 15 És legyen ő a te lelkednek megvidámitója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, aki téged szeret, és aki többet ér néked hét fiúnál. 16 Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lón annak. 17 A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és neveztek az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyának. 18 És a Pérecz nemzetiségei ezek: Pérecz nemzé Hesront; 19 Hesron pedig nemzé Rámót, és Rám nemzé Amminádábot; 20 Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmónit; 21 Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; 22 És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

1 Sámuel

1 Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegységről való, és az ő neve Elkána vala, Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala. **2** És két felesége volt néki; az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de Annának nem valának gyermekei. **3** És ez az ember felmegy vala esztendőnként az ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai. **4** És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az ő feleségének, és minden fiának és leányának áldozati részt ád vala; **5** Annának pedig kétakkora részt ád vala, mivel Annát igen szerette; de az Úr bezárá az ő méhét. **6** Igaz bosszantja vala pedig Annát vételkedő társa, hogy felingerejle, mivel az Úr bezárá az ő méhét. **7** És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába, ekképen bosszantja őt, ő pedig sír vala és semmit sem evik. **8** És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bájkódol szívedben? Avagy nem többet érek-é néki tíz fiúnál? **9** És felkele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána ivának, (Éli pap pedig az Úrnak templomában az ajtófénél ől vala székelében), **10** És lelkében elkeseredve, könyörge az Úrnak, és igen sír vala. **11** És fogadást tón, mondván: Seregeknek Ura! ha megtékinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagyat adsz szolgáló leányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét soha! **12** Mivelhogy pedig hosszan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára; **13** És mivel Anna szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. **14** Monda azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól. **15** Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívetem öntöttettem ki az Úr előtt. **16** Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességből szólottam eddig. **17** És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izráelnek Istene adjá meg a te kérésedet, a melyet kérítél tőle. **18** Ő pedig monda: Legyen kedves előtte a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az ő útjára és evékel, és arcára nem vala többé szomorú. **19** És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába. És ismér Elkána az ő feleségét, Annát, és az Úr megemlékezék róla. **20** És történt idő multával, hogy terhes lón Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelnek, mert úgymond az Úrtól kértem őt. **21** És mikor felméne a férfi, Elkána és az ő egész háznépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőnként való áldozatát és fogadását: **22** Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztandom, felviszem őt, hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké. **23** És monda néki Elkána, az ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néked tetszik, maradj itthon, míg elválasztod; csakhogy az Úr teljesítse be az ő beszédét! Otthon marada azért az asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá. **24** És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevitte őt az Úrnak házába, Silóban. A gyermek pedig még igen kicsiny vala. **25** És leválták a tulkot, és a gyermeket

Élihez vitték. **26** Ő pedig monda: Óh Uram! Él a te lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, a ki itt állott mellettes, és könyörgött az Úrnak. **27** Ezért a fiút könyörgöttem, és az Úr megadta kérésem, a melyet tőle kértem. **28** Most azért én is az Úrnak szentem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrhoz.

2 És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban, Feltmagasztaltatott az én szarvam az Úrban. Az én szám felnyílt elleniségeim ellen, Mert szabadításodnak örvendezek én! **2** Senki sincs olyan szent, mint az Úr, Söt rajtad kívül senki sincs. Nincsen olyan kőszál, mint a mi Istenünk. **3** Ne szóljatok oly kevéllyen, oly nagyon kevéllyen; Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, Mert minden tüdő Isten az Úr, És a cselekedeteimet ő ítéli meg. **4** Az erős kézijásokat megrontja, És a roskadózókat erővel övedzi fel, **5** A megelégedettek béríti szegődnek el, Ehezők pedig nem lesznek; S mig a magtalan hét gyermeket szül, A sok gyermekű megfogyatkozik. **6** Az Úr ől és elevenít, Sírba visz és visszahoz. (**Sheol h7585**) **7** Az Úr szegényné tesz és gazdagít, Megaláz s fel is magasztal; **8** Felemeli a porból a szegényt, És a sáróból kihozza a szűkölködőt, Hogy ültesse hatalmasok mellé, És a dicsőségek székét adja nékik; Mert az Úré a földnek oszlopai, És azokra helyezé a föld kerekséget. **9** Híveinek lábait megtolmazza, De az istentelenek setétségen mulnak el, Mert nem az erő teszi hatalmassá az embert. **10** Az Úr, a kik vele versengenek, megrontja, Mennydögök felettesk az égebn, Az Úr megítéli a földnek határait, Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli felkentjének szarvát! **11** Elméne ezután Elkána Rámába az ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgája lett Éli pap előtt. **12** Éli fiai azonban Béliáli fiai valának, nem ismerék az Urat. **13** És a papoknak ez vala szokásuk a néppel szemben: Ha mikor valaki áldozatot tesz vala, eljött a papnak szolgája, midőn a húst főzték, és a háromágú villácska az ő kezében vala; **14** És beütíti vala a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy edénybe, és minden, a mit a villaéskával kihúz, magának veszi el a pap. Így cselekesznek egész Izráellel, kik oda mennek Silóba. **15** És minekeltőre a kóvérét megáldoznák, eljön a papnak szolgája és azt mondja az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el töled főtt húst, hanem csak nyerset. **16** És ha az ember azt mondja néki: Hadd gyűjtsák meg most a kóvérét, azután vedd el, a mint lelked kíványa: akkor azt mondjak vala: Semmiképen nem, hanem most adjad, mert ha nem, erővel elveszem. **17** Igen nagy volt azért az ifjakkak bűne az Úr előtt, mert az emberek megutálják vala az Úrnak áldozatát. **18** Sámuel pedig szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs efordal körül övezte. **19** És anyja kicsiny felső ruhát csinált vala néki, és felvivé néki esztendőnként, mikor férjével felment az esztendőnként való áldozat bemutatására. **20** És megáldá Éli Elkánat és az ő feleségét, és monda: Adjon az Úr néked magyatot ez asszonytól a helyett, a kiért könyörgött, és a kit az Úrnak kérte. És haza menének. **21** És meglátogatja az Úr Annát, ki az ő méhén fogada, és szült három fiút és két leányt. És a gyermek Sámuel felnevekéde az Úrnál. **22** Éli pedig igen vén vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek egész Izráellel, és hogy az asszonyokkal hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak. **23** Monda azért nékik: Miért cselekesztek ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől. **24** Ne tegyétek fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; vétkessé teszik az Úrnak

népéét. 25 Ha ember embertársa ellen vétkézik, megítéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkézik az ember, ki lehetne érette közbenjáró? De nem hallgatának atyjok szavára, mert az Úr meg akár őket ölni. 26 A gyermek Sámuel pedig folytonosan növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt. 27 És eljöve Istennék embere Élihez, és monda néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat atyád házáának, midőn Egyiptomban a Faraó házában valának? 28 És kíválasztám őt papnak Izráel minden nemzetégei közül magannak, hogy áldozzon az én oltáromon; hogy füstölő szert füstölgöttesen, hogy az efédöt előttem viselje; és atyád házára bíztam Izráel fiainak minden tüzes áldozatait. 29 Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem e hajlékban? És te többre becsülről fiaidat, mint engem, hogy magatokat hízlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának elejével. 30 Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jöllehet megmondottam, hogy a te házad és atyádnak háza mindenrőlké én előttem jár; de most, azt mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert a kik engem tisztelek, azoknak tisztességet szerzek, a kik azonban engem megutálhatnak, megtámadhatnak. 31 Íme, napok jönek, és levágom a te karodat és atyád házáának karját, hogy ne legyen vén ember a te házadban. 32 És meglátod az Istent hajlékának szorongattását, mind a helyett, a mi jót cselekedett volna Izráellel; és nem leszen vén ember a te házadban soha. 33 Mindazonáltal nem fogok mindenkit kiirtani öltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emészszem és lelkedet gyötörjem; de egész házadrépe férfikorban hal meg. 34 És az legyen előttem a jel, a mi következik két fiadra, Hofnira és Fineásra, hogy egy napon halnak meg mind a ketten. 35 Támasztok azonban magannak hűséges papot, ki kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építéki néki állandó házat, és az én felkentem előtt fog járni mindenkor. 36 És leszen, hogy minden az, aki megmarad a te házadból, eljön, hogy leboruljon előtte egy ezüst pénzecskéért és egy darab kenyérért, és ezt mondja: ugyan helyezz el engem a papi tisztségek egyikébe, hogy ehessem egy falat kenyeret.

3 És a gyermek Sámuel szolgái vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem vala nyilván való látomás. 2 És történt egyszer, mikor Éli az ő szokott helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), 3 És az Istennék szóvénére még nem olthatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennék látája volt: 4 Szólott az Úr Sámuelnek, ő pedig felele: Ímhol vagyok! 5 És Élihez szalada, és monda: Ímhol vagyok, mert hívált engem; ő pedig felele: Nem hívatalak, menj vissza, feküdj! 6 Élménye azért és leteküvék. 6 És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívált engem. És ő felele: Nem hívatalak fiam, menj vissza, feküdj! 7 Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje. 8 És szólítá az Úr harmadszor is Sámuelt; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert hívált engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket. 9 Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdj! 10 És ha szólítanak téged, ezt mondjad: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád! Elménye azért Sámuel, és leteküvék az ő helyére. 10 Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád! 11 És monda az Úr Sámuelnek: Íme én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a

két fülök megcsendül bele. 12 Azon a napon véghez viszem Élin minden azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégezem. 13 Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát minden örökre, az áhokság miatt, a melyet jól tudott, hogy miként teszik vala útlatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket. 14 Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem törlöttek el Éli házáának áhokságá, sem véres áldozattal, sem ételáldozattal. 15 Aluvék azért Sámuel minden reggelig, és akkor kinyitá az Úr házában ajtait. És Sámuel nem meri vala megjelenteni Élinek a látomást. 16 Szólítá azért Éli Sámuel, és monda: Fiam, Sámuel! Ő pedig felele: Ímhol vagyok. 17 És monda: Mi az a dolog, melyet mondott néked az Úr? El ne titkold előttem! Úgy cselekedjék veled az Istent most és azután is, ha te valamit elhallgatsz előttem mind abból, a mit mondott néked! 18 Megmondott azért Sámuel néki minden, és semmit sem hallgatott el előtte. Ő pedig monda: Ó az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik. 19 Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő ígéiből a földre nem hagy vala esni. 20 És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett. 21 És az Úr kezde ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

4 És ismeretessé lett Sámuel beszéde egész Izráelben. És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harcziolni, és tábori járának Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábori járának Áfekben. 2 És csatarendbe állának a Filiszteusok Izráel ellen, és megütköznek, és megverették Izráel a Filiszteusok által, és levágának a harcmezőn mintegy négyezer embert. 3 És mikor a nép a táborba visszatért, mondának Izráel vénei: Vajon miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk az Úr, és szabadítson meg ellensegéink kezéből. 4 Elkülde azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urának frigyládáját, aki ül a Kherubok felett. Ott volt Éli két fia is az Istent frigyládájával, Hofni és Fineás. 5 És mikor az Úr frigyládája a táborba érkezik, rivalgott az egész Izráel nagy rivalgással, hogy megrendülje a föld. 6 Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás hangját, mondának: Micsoda nagy rivalgás hangja ez a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy az Úrnak látája érkezett a táborba, 7 Megfelelémnek a Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba jött! És mondának: Jaj nékünk! mert nem történt ilyen soha az előtt. 8 Jaj nékünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatálmas Istennék kezéből? Ez az az Isten, aki Egyiptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában. 9 Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne keljen szolgálnotok a zsidóknak, mint a hogy ők szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harcoljatok! 10 Megütközének azért a Filiszteusok, és megverették Izráel, és kiki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy Izráel közül harminczezer gyalog hullott el. 11 És az Isten látája is elvétetett, és meghala Élinek mindenkit fia, Hofni és Fineás. 12 Akkor elszalada a harczból egy ember a Benjámin nemzetéből, és Silóba ment azon a napon, ruháit megszagadtatva és port hintvén a fejére. 13 És íme mikor oda ért, Éli az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten látája miatt. És mihelyt odaérte az ember, hogy hírt mondjon a városban, jajveszéktel az egész város. 14 És meghallotta Éli a kiáltás hangját, és monda: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig sietve eljöve, és megmondotta

Élinek. 15 Éli pedig kílenczvennyolc esztendő volt, és szemei annyira meghomályosodtak, hogy már nem is látott. 16 És monda az ember Élinek: Én a harczból jövök, én a harczból menekültem ma. És monda: Mi dolog történt, fiam? 17 Felele a követ, és monda: Megfutamodék Izráel a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszteség lón a népében, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten ládáját is elvették. 18 És lón, hogy midőn az Isten ládáját említi, hátraesék a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghala, mert immár vén és nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítélt Izráel felett. 19 És az ő menye, Fineásnak felesége, várandós vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten ládája elvétetett és az ő ipa és férje meghalának, térdre esék és szúlé, mert a fájdalmak meglepték. 20 És mikor elalált, mondának azok, akik mellette állanak vala: Ne félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt arra. 21 És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondván: „Oda van Izráel dicsősége”, mert elvétetett az Isten ládája, és az ő ipa és az ő férje. 22 És monda ismét: Oda van Izráel dicsősége, mert elvétetett az Isten ládája.

5 A Filiszteusok pedig vevék az Isten ládáját és elvittek Ében-Ézerből Asdódba. 2 És megfogták a Filiszteusok az Isten ládáját, és bevívén azt a Dágon templomába, Dágon mellé helyezték el. 3 És mikor az Asdóbeliek másnap korán felkelének, íme Dágon leesett arczzal a földre az Úr ládája előtt. És felvezék Dágont, és ismét helyreállíták. 4 Mikor pedig másnap korán reggel felkelének, íme Dágon ismét leesett arczzal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak feje és két kezefje letörve a küszöbön valának, csak Dágon dereka maradt meg. 5 Annakokáért a Dágon papjai és mind azok, akik a Dágon templomába járnak, nem lépnek a Dágon küszöbérre Asdóban mind e mai napig. 6 És az Úrnak keze az Asdóbeliekre nehezedék, és pusztítja vala őket; és megveré őket fekelyekkel, Asdót és határait. 7 Mikor azért látták az Asdóbeliek, hogy így van a dolog, mondának: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének ládája, mert reánk nehezedett az ő keze, és Dágonra, a mi istenünkre. 8 Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Mit csinálunk Izráel Istenének ládájával? Azok pedig felelénk: Vigyék Gáthba az Izráel Istenének ládáját. És elvívék Izráel Istenének ládáját. 9 És történt azután, hogy elvittek, az Úrnak keze igen nagy rémületére lón a városnak; és megver a városnak lakosait kicsinyű fogva nagyig, és fekelyek támadának rajtok. 10 Elküldék azért az Istennek ládáját Ekonra. És lón, hogy a mikor Ekonra jutott az Istennek ládája, felzúdulának az Ekonbeliek, mondván: Reám hozták Izráel Istenének ládáját, hogy megöljön engem és az én népemet. 11 Annakokáért elküldének, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének ládáját, hogy térjen vissza helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halálos rémület volt az egész városban; igen súlyos volt ott Istennek keze. 12 És azok az emberek, a kik nem haltak meg, fekelyekkel sújtattak annyira, hogy a város jajkiáltása felhatott az égig.

6 És az Úrnak ládája hét hónapig volt a Filiszteusok földén. 2 Akkor szólíták a Filiszteusok a papokat és jövendőmondókat, mondván: Mit tegyünk az Úrnak ládájával? Mondjátok meg nékünk, mi módon küldjük haza? 3 Azok pedig felelénk: Ha elkülditek Izráel Istenének ládáját, ne küldjétek azt üresen, hanem hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik el az ő keze rólatok. 4 És mondának: Micsoda az a vétekért való áldozat, melyet hoznunk

kell néki? Azok pedig felelénk: A Filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekelyeforma arany és öt arany egér, mert ugyanazon csapás van mindenken, a ti fejedelmeiteken is. 5 Csináljátok meg azért fekelyeiteknek képmását és egereteiteknek képmását, melyek pusztítják a földet, és így adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán megkönyebbek az ő keze rajtjai, és a ti isteneteiken és földetek. 6 Miért keményítétek meg szíveiteket, mint megkeményítették szívöket Egyiptom és a Faraó? Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát megmuttat rajtok, elbocsátá őket, hogy elmenjenek? 7 Most azért vegyetek és készítetek egy új szekeret és két borjas tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok be a szekérbe a teheneket, borjaikat pedig vigyétek el tőlük haza; 8 És vegyétek az Úrnak ládáját, és tegyétek a szekérre; az aranyterszámokat pedig, melyeket vétekért való áldozatul hoztak néki, tegyétek egy táskába az oldalára, és bocsássátok el, hadd menjen el. 9 És nézzetek utána, hogy ha az ő határának útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte nékünk ezt a nagy bajt; ha pedig nem, akkor megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott minket, hanem csak véletlen volt az, a mi velünk történt. 10 Úgy cselekednék azért az emberek; és vettek két borjas tehenet, és befogták a szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon. 11 És feltették az Úrnak ládáját a szekérre és a táskát az arany egerekkel és fekelyeiknek képmásával. 12 A tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé vivő úton menének; egy úton mentek, folytonosan bőgve, és sem jobbra, sem balra nem térének le. És a Filiszteusok fejedelmei utánok menének Béth-Semes határáig. 13 A Béth-Semesbeliek pedig búzaarattal foglalkozának a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a ládát: és örvendezének, hogy látták. 14 A szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józsua mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagdálták a szekér fáit és a teheneket megáldoztak az Úrnak egészen égőáldozatul. 15 Akkor a Léviták levették az Úrnak ládáját és a táskát, mely mellette volt, melyben az aranyterszámok valának, és a nagy kőre helyezték. A Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen égőáldozatot és véres áldozatot áldoztak az Úrnak. 16 És mikor a Filiszteusok öt fejedelme ezt láttá, visszatérére azon napon Ekonra. 17 Az arany fekelyek pedig, melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak az Úrnak, ezek: egyet Asdódért, egyet Gázáért, egyet Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekonról. 18 Az arany egerek pedig a Filiszteusok minden városainak száma szerint valának, melyek az ő fejedelem alá tartoztak, a kerített városoktól a kerítetlen helyiségekig. És bizonyág az a nagy kő, a melyre az Úrnak ládáját helyezték, mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józsua mezején. 19 És megvere az Úr a Béth-Semesbeliek közül némelyeket, mivel az Úrnak ládájába tekintének. Megvere pedig a nép közül ötvenezer és hetven embert. És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással sújtotta vala a népet. 20 Mondának azért a Béth-Semesbeliek: Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kíhez meg el mi tőlünk? 21 Követeket küldének akkor Kirjáth-Jeárim lakosaihoz, mondván: A Filiszteusok visszahozták az Úrnak ládáját, jöjjetek el, és vigyétek el azt magatokhoz.

7 És eljövénék a Kirjáth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak ládáját, és bevívék Abinádáb házába, mely a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának órizésére rendelék. 2 És lón, hogy attól a naptól fogva, a melyen Kirjáth-Jeárimban hagyta a ládát, sok idő eltelék, tudniillik húsz esztendő. És Izráelnek

egész háza síránkozék az Úr után. 3 Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótót, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből. 4 Elhányták azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótót, és csak az Úrnak szolgálának. 5 Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhol. 6 Összegyűlnek azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölnek azon a napon, és így szólának ott: Vélezünk az Úr ellen. És ekképen ítéle Sámuel Izráel fiait Mispában. 7 Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlnek Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelemhez Izráel ellen. És mikor ezt meghallották Izráel fiai, megrémülnek a Filiszteusoktól. 8 És mondának Izráel fiai Sámuelnek: Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhol, a mi Istenünkhez, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből. 9 Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohászkodék Sámuel Izráelről az Úrhol, és az Úr meghallgatá ót. 10 És lón, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végezé, eljövénak a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. Az Úr pedig mennydörgé nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarja őket, hogy megverettetnék Izráel előtt. 11 Akkor kijövénék Izráel emberei Mispábold, és üldöztek a Filiszteusokat és verték őket egészen Bethkáron alól. 12 Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Házerneket nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegítet minket az Úr! 13 És megalázatának a Filiszteusok, és nem menének többé Izráel határára. És az Úrnak keze a Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. 14 És visszavezé Izráel a városokat, a melyeket a Filiszteusok Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az ő határakat megszabadítá Izráel a Filiszteusok kezéből. És békesség lón Izráel és az Emoreusok között. 15 Sámuel pedig életének minden napjaiban ítéle Izráel felett. 16 És elmegy vala esztendőnként, és bejárta Béthelt, Gilgált és Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett mind e helyeken. 17 Annakutána visszatére Rámába, mert ott vala az ő háza, és ott is ítéletet hozta Izráel felett; és oltárt építette ott az Úrnak.

8 És lón, hogy a mikor Sámuel megvénhetet, az ő fiait tevé bírákká Izráel felett. 2 Elsőszüütt fiának pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Beérsebában bíráskodtak. 3 De fiai nem járának az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet. 4 Összegyűlnek azért Izráelnek minden vénéi, és elmentek Sámuelhez Rámába. 5 És mondának néki: Ímé te megvénhetdél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszsz nékünk királyt, a ki ítélen felettes, mint minden népnél szokás. 6 Azonban Sámuelnek nem tetszik a beszéd, hogy azt mondák: Adj nékünk királyt, a ki ítélen felettes. És könyörge Sámuel az Úrhol. 7 És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, a mit mondanak néked, mert nem téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettesük. 8 Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, a melyen kihoztam őket Égyptomból, egészen a mai napig (hogy elhagyta engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek. 9 Most azért hallgass szavukra; mindenálltal tégy ellenök bizonyásogat, és add tudtokra a király hatalmát, a ki uralkodni fog felettesök. 10 És Sámuel megmondá

az Úrnak minden beszédeit a népnek, mely tőle királyt kért. **11** És monda: A királynak, a ki uralkodni fog feletteset, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaiá teszi őket, és szekere előtt futnak. **12** Ezredesekké teendí őket, és hadhagyókká ötven ember felettes; velük szántatja meg barázdáit, és velük végezeti aratását, készíteti hadi szerszámat és harci szekereihez az eszközöket. **13** Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnáknak és sütknek. **14** Elveszi legjobb szántóföldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgáinak adjá. **15** Veterményeiteket és szőlőiteket megdészsmálja, és főbb embereinek és szolgáinak adjá. **16** Elveszi szolgáitokat, szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezeti azokkal. **17** Barmaitokat megdészsmálja, és ti szolgái lesztek néki. **18** És panaszoknai fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titeket. **19** A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondának: Nem! hanem király legyen felettesünk. **20** És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítélen minket is, és előtünk járjon, és vezesse a mi harcainkat. **21** És miután Sámuel meghallgatta a népnek minden szavát, megmondta azokat az Úrnak. **22** És monda az Úr Sámuelnek: Hallgass szavokra, és adj nékik királyt. És Sámuel monda Izráel férifiainak: Menjetek el haza, ki-ki az ő városába. **9** És volt egy ember a Benjámin nemzetsegéből, kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Sérornak fia, ki Bekoráthnak fia, ki Afíakhnak fia, ki Benjámin házából való volt; igen tehetős ember vala. **2** És volt néki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki sem volt szébb; vállától felfelé magasabb vala az egész népnél. **3** És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy magad mellé egyet a szolgák közül, és kelj fel, menj el, keress meg a szamarákat. **4** És bejárta az Efraim hegységét, és bejárta Salisa földét, de nem találták meg; és bejárták Sálim földét, de nem voltak ott; és bejárta Benjámin földét, de nem találták meg. **5** Mikor pedig a Suf földére jutottak, monda Saul az ő szolgájának, aki vele volt: Jer, térijünk vissza, nehogy atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék. **6** Az pedig monda néki: Ímé az Istennek embere most e városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nékünk is a mi útunkat, hogy merre menjünk. **7** És monda Saul az ő szolgájának: Elmehetünk oda, de mit vigyünk ez embernek? mert a kenyer elfogyott tarisznánkból, és nincsen mit vigyünk ajándékba az Isten emberének; mi van nálunk? **8** A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Ímé van nálam egy ezüst siklusnak negyedrésze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nékünk a mi útunkat. **9** Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Isten megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. **10** És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt. **11** A mint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkozának, a kik vizet meríteni jöttek ki, és mondának nékik: Itt van-e a néző? **12** És azok felelének nékik, és mondának: Igen, amott van előttem, siess azért, mert ma jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata íme a hegyen. **13** A mint a városba mentek, azonnal megtaláljátok, mielőtt felmenne a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem eszik addig, míg ő el nem jön, mivel a véres

áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak. Azért most menjetek fel, mert épen most fogjátok őt megtalálni. **14** Felemenének azért a városba. És mikor a városban menének, íme akkor jöve ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen. **15** És az Úr kijelentette Sámuelnek füleibe, egy nappal az előtt, hogy Saul eljött, mondván: **16** Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, és kend fel őt fejedelmül az én népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszeusok kezéből; mert megtekintém az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzá. **17** Mikor pedig Sámuel megláttá Sault, szóla néki az Úr: Íme ez az az ember, a kiről szólottam néked, ő uralkodj az én népem felett. **18** Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt a néző háza? **19** Sámuel pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre, és egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátak téged, és megmondom néked mind azt, a mi szívedben van. **20** A szamarak miatt pedig, melyek tőled ezelőtt három nappal elvesztek, ne aggódjál, mert megtaláltattak. És kié leend mind az, a mi Izráelben bescses? Avagy nem a tiéd és a te atyádnak egész házáé? **21** És Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én, Izráelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetsegem nem legkisebbé Benjámin törzsének nemzetsegéi között? Miért szólasz tehát hozzám ilyen módon? **22** Akkor Sámuel megfogta Sault és az ő szolgáját, és bevezette őket az étkész helyre; és nézik adta a főhelyet a meghívottak között, kik mintegy harminczan valának. **23** És monda Sámuel a szakácsnak: Hozd elő azt a darabot, melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondám, hogy tartsd magadnál. **24** Akkor a szakács felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tevé. És ő monda: Ímhol a megmaradt rész, vedd magad elé és egyél, mert erre az időre tétetett az el számodra, mikor mondám: Meghívtam a népet. Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. **25** És miután lejöttek a hegyről a városba, a felházban beszélgetett Saullal. **26** És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiálta Sámuel Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének ketten, ő és Sámuel az utcazára. **27** Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuel monda Saulnak: Mond meg a szolgának, hogy menjen előre előttünk – és előre ment -, te pedig most állj meg, hogy megmondjam néked az Istennek beszédét.

10 Akkor elővevé Sámuel az olajos szelenczét, és az ő fejére tölte, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-é, hogy fejedelemré kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? **2** Mikor azért te most elmégy tölem, találkozni fogsz két emberrel a Rákhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál, a kik azt mondják néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és íme, a te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiámért? **3** És mikor onnan tovább mégy, és a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három gódölyét visz, a másik visz három egész kenyeret, és a harmadik visz egy tömlő bort. **4** És azok bekességesen köszöntének téged, és két kenyeret adnak néked; te pedig vedd el azokat kezüköből. **5** Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszeusok előörsei vannak. Mikor pedig bemégy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jönök le, előttök lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők magok prófétálnak. **6** Akkor az

Úrnak lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszesz. **7** Mikor pedig minden őre jelen beteljesednek rajtad, tedd meg magadért minden azt, a mi csak kezed ügyébe esik, mert az Isten veled van. **8** Most azért menj le én előttem Gilgába, és íme én lemegyek te hozzád, hogy égoáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád megtek, és akkor tudtodra adom, hogy mit cselekedjél. **9** És lón, a mint hátra fordult, hogy Sámuelről eltávozzék, elváltoztatta Isten az ő szívét, és azon a napon beteljesednék minden azok a őre. **10** És mikor elmenének ama hegyre, íme a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke ő reá szálla, és prófétála ő közöttök. **11** És lón, hogy minden azok, kik ismerték őt annakelőtte, mikor látták, hogy íme a prófétákkal együtt prófétál, monda a nép egymás közt: Mi lelte Kisnek fiát? Avagy Saul is a próféták közt van? **12** És felele egy közülök, és monda: Ugyan kicsoda az ő atyuk? Azért lón példabeszéddé: Avagy Saul is a próféták közt van? **13** És mikor elvégez a prófétálást, felment a hegyre. **14** Saulnak nagybátyja pedig monda néki és a szolgájának: Hol jártatok? És ő monda: A szamarakat kerestük, de mivel sehol sem láttuk, Sámuelhez menénk. **15** Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondott néktek Sámuel? **16** És monda Saul a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nékünk, hogy a szamarakat megtalálták. De a mit Sámuel a királyságról mondott, nem beszélte el néki. **17** És összehívta Sámuel a népet Mispába az Úrhoz. **18** És monda Izráel inflainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki Izráelt Egyiptomból, és én szabadítottak meg titeket az égyiptombeliek kezéből és minden amaz országok kezéből, melyek sanyargatánnak titeket. **19** Ti pedig most megvetettétek a ti Isteneteket, a ki megszabadított titeket minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt mondottatok néki: Adj királyt nékünk! Most azért állíthatok az Úr elé a ti nemzetsegitek és ezreitek szerint. **20** És mikor előállítta Sámuel Izráelnek minden nemzetsegét, kiválasztaték sors által a Benjámin nemzetsegé. **21** Akkor előállítta a Benjámin nemzetsegét az ő házánépei szerint, és kiválasztaték a Mátri házánépe, azután kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék őt, de nem találták meg. **22** Megkérdeztek azért ismét az Urat: Vajon eljön-é ide az az ember? És az Úr monda: Íme ő a holmik közé rejzők el. **23** Akkor elfutának, és előhozták őt onnan. És mikor a nép közé állva, kimagaslék az egész nép közül vállától kezdve felfelé; **24** És Sámuel monda az egész népnek: Lájtátok-é, a kit választott az Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! Akkor felkiáltja az egész nép, és monda: Éljen a király! **25** Sámuel pedig előállítá a nép előtt a királyság jogát, és beírá egy kónyvbe, és letevé az Úr előlé. És elbocsátá Sámuel az egész népet, mindenkit a maga házához. **26** Azután Saul is elment hazára Gibeába és vele ment a sokaság, a kiknek szívét Isten megindította vala. **27** Néhány kaján emberek azonban azt mondák: Mit segíthet ez rajtunk? És megvetették őt és ajándékot nem vivnének néki. Ő pedig olyan volt, mintha semmit sem hallott volna.

11 És feljöve az Ammonita Náhás, és táborot jára Jásbes Gileád ellen. A Jásbesbeliek pedig mondának mindenjában Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk néked. **2** És monda nézik az Ammonita Náhás: Úgy szövetséget kötök veletek, ha kivágatom mindenjáratoknak jobb szemét, és tehetem ezt egész Izráelnek gyálatzatára. **3** Jásbes vénei pedig mondának néki: Enged nékünk hét napot, hogy követeket

küldjünk Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít meg minket, akkor kimegyünk hozzád. **4** Elmenének azért a követék Saulhoz Gibeába, és elmondták e beszédeket a nép fülé hallatára. És felelél az egész község az ő szavát, és sírának. **5** Saul pedig épen a mezőről jött vala a barmok után; és monda Saul: Mi történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a Jábesbeliek beszédeit. **6** És mikor hallotta e beszédeket, az Úrnak kelke Saulra szálla, és az ő haragja nagyon felgerjede. **7** És vett egy pár ökröt, és feldarabolá azokat, és a követektől elküldé Izráelnek minden határára, mondván: A ki nem vonul Saul után és Sámuel után, annak ökreivel így cselekesznek. És az Úrnak férfelme szálla a népre, és kivonulának mind egy szálig. **8** És megszámlálá őket Bézekben. És Izráel fiai háromszázezeren valának, a Júdabeliek pedig harminczezeren. **9** És mondának a követeknek, kik oda menének: Így szóljatok a Jábes-Gileádbelieknek: Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És elmenének a követek, és megmondák a Jábesbelieknek, és ők örvendeznének. **10** Mondának azért a Jábesbeliek: Holnap kimegyünk hozzátok, hogy egészen úgy cselekedjetek velünk, a mint néktek jónak tetszik. **11** Másodnapon pedig Saul a népet három seregre osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedé; a kik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közülök együtt. **12** Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, aki mondá: Saul fog-é rajtunk uralkodni? Adjátok elő a ferfiakat, hogy megöljük őket! **13** Saul azonban azt mondá: Senkit se oljtek meg a mai napon, mert ma szerzett szabadsálat az Úr Izráelnek. **14** Sámuel pedig monda a népké: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újtsuk meg ott a királyságot. **15** Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr előtt Gilgálban királyílyá tették Sault; és áldoztak ott háláldozatot az Úr előtt, és felette örvendeznének ott, Saul és Izráelnek minden férfin.

12 És monda Sámuel az egész Izráelnek: Ímé meghallgattam szavaitokat mindenben, valamit nékem mondottatok, és királyt választottam néktek. **2** És most ímé a király előttemek jár. Én pedig megvénhettem és megosztuem, és az én íam ímé ti köztetek vannak, és én is előttemek jártam ifjúságomtól fogva mind a mai napig. **3** Itt vagyok, tegyetek bizonyásogat ellenem az Úr előtt és az ő felkentje előtt: kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csalta meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy a miatt szemet hunyjak? És visszaadom néktek. **4** Ők pedig felelének: Nem csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál. **5** És ő monda nékik: Legyen bizonyás az Úr ti ellenetek, és bizonyás az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen bizonyáságul. **6** És monda Sámuel a népké: Igen, az Úr, aki rendelte Mózest és Áront, és aki kihozta atyáitokat Egyiptom földéről! **7** Most azért álljatok elő, hadd perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak minden jótéteményei felett, a melyeket cselekedett veletek és a ti atyáitokkal. **8** Miután Jákób Egyiptomba ment vala, atyáitok az Úrholz kiáltának, és az Úr elküldé Mózest és Áront, a kik kihozták atyáitokat Egyiptomból, és letelepíték erre a helyre. **9** De ők elfeledték az Urat, az ő Istenéket, azért adá őket Siserának, a Hásor serege vezérének kezébe, és a Filiszteusok kezébe és Moáb királyának kezébe, és azok harczolának ellenök. **10** Akkor kiáltának az Úrholz, és mondák: Vélezetünk, mert elhangytuk az Urat, és szolgáltunk a Baáloknak és Astarótnak; most azért

szabadítás meg minket ellenségeinknek kezéből, hogy néked szolgáljunk. **11** És elküldé az Úr Jerubbaált és Bédánt és Jeftét és Sámuelt, és megszabadítá titket mindenfelől ellenségeitek kezéből, és biztonságban laktatok. **12** Mikor pedig láttatók, hogy Náhás, az Ammon fiainak királya ellenetek jöve, azt mondatók nékem: Semmiképen nem, hanem király uralkodjék felettünk, holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyok. **13** Most azért, ímhol a király, a kit választottatok, a kit kértetek. Ímá, az Úr királyt adott nétek. **14** Hogyha az Urat félik, és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és mind ti, mind pedig a király, a ki felettesek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket követetek: megtartattok. **15** Ha pedig az Úr szavára nem hallgattok, és az Úr szava ellen engedetlenek lesztek: az Úrnak keze ellenetek leend, miként a ti atyáitok ellen. **16** Most is azért álljatok meg, és lássátok meg azt a nagy dolgot, a melyet az Úr visz véghez szemeitek előtt. **17** Avagy nem búzaaratás van-é most? Kiáltani fogok az Úrholz, és ő mennydörgést és esőt ád, hogy megtudjátok és meglássátok, mily nagy a ti gonoszságok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértetek magatoknak. **18** Kiáltta azért Sámuel az Úrholz, és az Úr mennydörgést és esőt adott azon a napon. És az egész nép nagyon megréltene az Úrtól és Sámuelről. **19** És monda az egész nép Sámuelnek: Könöörögj szolgáldírt az Úrholz, a te Istenedhez, hogy meg ne haljunk, mert minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak. **20** És monda Sámuel a népké: Ne féljetek! Ha már mind a genoszságot véghez vittétek, most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szíveteikből. **21** Ne téritetek el a hiábavalóságok után, a melyek nem használnak, meg sem szabadíthatnak, mert hiábavalóságok azok. **22** Mert nem hagyja el az Úr az ő népét, az ő nagy nevéért; mert tetszett az Úrnak, hogy titeket a maga népévé válaszson. **23** Sőt tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétezzem és felhagyjak az érettetek való könöögéssel; hanem inkább tanítani foglak titeket a jó és igaz útra. **24** Csak feljétek az Urat, és szolgáljatok néki hűségesen, teljes szíveteikből; mert lájtátok; mily nagy dolgot cselekedett veletek. **25** Ha pedig folytonos rosszat cselekesztek: mind ti, mind királyok elvesztek.

13 Saul harminc éves volt, mikor királyíly lett és mikor uralroké az Izráel felett két esztendeig. **2** Választa Saul magának az Izráel közül háromezer embert, és kétézer Saullal vala Mikmásban és Béthel hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában, a Benjámin városában; a népnek többi részét pedig elbocsátta, kit-kit a maga hajlékába. **3** És Jonathán megveré a Filiszteusoknak előőrsét, mely Gébában vala, és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a zsidók! **4** És meghallotta egész Izráel, hogy azt mondák: Megverte Saul a Filiszteusok előőrsét, és győzelmettessé vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyűlé Saul mellé Gilgálba. **5** Összegyűlének a Filiszteusok is, hogy harcoljanak Izráel ellen; harminczezer szekér és hatezer lovas volt, a nép pedig oly sok volt, mint a tenger partján lévő fővány; és feljövénék és tábori ütének Mikmásnál, Béth-Aventől keletre. **6** Mikor pedig Izráel ferfiai látták, hogy bajban vannak – mert a nép szorongattatott -: elrejtőzék a nép a barlangokba, a bokrok és kősziklák közé, sziklahasadékokba és vermekbe. **7** És a zsidók közül némelyek általmenének a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész

nép, mely mellette vala, rettegett. 8 És várakozék hét napig, a Sámuel által meghagyott ideig, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig elszélede mellőle. 9 Akkor monda Saul: Hozzátok ide az égoáldozatot és a háláaldozatokat. És égoáldozatot tőn. 10 És mikor elvégezte az égoáldozatot; ímé megérkezék Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy köszöntök őt. 11 És monda Sámuel: Mit cselekedtél?! Saul pedig felelte: Mikor láttam, hogy a nép elszélede mellőlem, és te nem jöttél el a meghagyott időre, a Filiszteusok pedig összegyűlének már Mikmásban, 12 Azt mondám: Mindjárt reárnak a Filiszteusok Gilgálban, és én az Úrnak színe előtt még nem imádkozám; bátorásogat vevék azért magamnak és megáldozám az égoáldozatot. 13 Akkor monda Sámuel Saulnak: Eztelenül cselekedtél; nem tartottad meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt néked, pedig most mindörökre megerősítette volna az Úr a te királyságodat Izráel felett. 14 Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, a kit az ő népe fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a mit az Úr parancsolt néked. 15 Felkelte ezután Sámuel, és elment Gilgálból Benjámin városába, Gibeába. És Saul megszámlálta a népet, mely körülötte található volt, mintegy hatszáz embert. 16 Saul pedig és az ő fia, Jonathán és a nép, mely körülötök található vala, Benjámin városában, Gébában tartózkodának, és a Filiszteusok Mikmásnál táborozzák. 17 Akkor a Filiszteusok táborából egy dúló sereg vált ki három csapatban; az egyik csapat az Ofra felé vivő útra fordult Suál földének; 18 A másik csapat a Bethoron felé vivő útra fordult; a harmadik csapat pedig a határ felé vivő útra fordult, mely a Sebőim völgyén át a pusztáig terjed. 19 És kovácsot egész Izráel földén nem lehetett találni, mert a Filiszteusok azt mondák: Ne csinálhassanak a zsidók szabályt vagy dárdát. 20 És egész Izráelnek a Filiszteusokhoz kellett lemenni, hogy megélesítse ki-kí a maga kapáját, szántóvasát, fejszéjét és sarlóját, 21 (Minthogy megtompulának a kapák, szántóvasak, a háromágú villa és a fejszék) és hogy az ösztököt kiegynесítsék. 22 Azért az ütközöt napján az egész népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya, sem dárdá nem találtaték, hanem csak Saulnál és az ő fiánál Jonathánnál volt található. 23 És a Filiszteusok előörse kijöve Mikmás szorosához.

14 És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt mondá szolgájának, aki az ő fegyverét hordozza vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előőrséhez, mely amott túl van; de atyának nem mondá meg. 2 Saul pedig Gibeá határában, a gránátfa alatt tartózkodék, mely Migron nevű mezőn van; és a nép, mely vele volt, mintegy hatszáz ember vala. 3 És Ahija is, ki Silóban az efédot viseli, fia Akhitobnak, az Ikábód testvéreinek, Fineás fiának, aki az Úr papjának, Élinek fia vala. És a nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozik. 4 A szorosok között pedig, melyeken keresztül akara menni Jonathán a Filiszteusok előőrséhez, volt egy hegyes kőszikla innen, és volt egy hegyes kőszikla túlfelől. Az egyiknek Boczéc, a másiknak pedig Sené volt a neve. 5 Az egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és a másik délré, Géba átellenében. 6 És monda Jonathán a szolgának, aki az ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körülmetéletleneknek előőrséhez, talán tenni fog az Úr érettünk valamit, mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást. 7 És fegyverhordozója felele néki: Tégy minden a te szíved szerint; indulj néki, íme én veled leszek kívánságod szerint. 8 Jonathán pedig monda: Nosza menjünk fel

ez emberekhez, és mutassuk meg magunkat nékik. 9 Ha azt mondják nékünk: Várjatok meg, míg oda érkezünk ti hozzátok, akkor állunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájok; 10 Ha pedig azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nékünk a jel. 11 Mikor pedig megmutatták magokat mind ketten a Filiszteusok előőrsének, mondának a Filiszteusok: Íme a zsidók kijödögének a barlangokból, a hova rejtőznek. 12 És szólának némelyek az előőrs emberei közül Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mi hozzánk, és valamit mondunk néktek. Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jöjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket. 13 És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán előtt, és fegyverhordozója is öldököl utána. 14 És az első ütközöt, melyben Jonathán és fegyverhordozója minتهgy húsz embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda hosszányn volt. 15 És félelem támada a táborban, a mezőn és az egész nép között; az előőrs és a dúló sereg – azok is megrémülnek – és a föld megrendüle; és Isten től való rettegés lön. 16 És megláták a Saul órei Benjámin városában, Gibeában, hogy a sokaság elszéleddet és ide-oda elszóratott. 17 Akkor monda Saul a népnek, mely vele volt: Nosza vegyétek számba a népet, és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közülünk; és a mikor számba vették, íme Jonathán és az ő fegyverhordozója nem valának ott. 18 És monda Saul Ahijának: Hozd elő az Isten ládját; mert az Isten ládjába akkor Izráel fiainál vala. 19 És történt, hogy a míg Saul a pappal beszéle, a Filiszteusok táborában mind nagyobb lón a zsbongás. Monda azért Saul a papnak: Hagyd abba, a mit kezdettél. 20 És felkiáltja Saul és a nép, mely vele volt, és elmenének az ütközetre. Ott pedig egyik a másik ellen harczola, és igen nagy zúrzavar lön. 21 És azok a zsidók is, kik, mint azelőtt is, a Filiszteusokkal valának, s velük együtt felljövénék a táborba és a körül valának, azok is Izráel népéhez csatlakozának, mely Saul és Jonathán mellett vala. 22 És Izráelnek mindenférfi, kik elrejtőzének Efraim hegységében, mikor meghallották, hogy a Filiszteusok menekültek, azok is üldözni kezdték őket a harcban. 23 És megsegíté az Úr azon a napon Izráelt. És a harc Béth-Avenen túl terjede. 24 És Izráel népe igen elepedett vala azon a napon, mert Saul esküvel kényszeríté a népet, mondva: Átkozott az, aki kenyereset eszik estvéig, míg bosszút állók elleniségeimen, azért az egész nép semmit sem evék. 25 És az egész föld népe eljuta az erdőbe, hol méz vala a föld színén. 26 Mikor pedig a nép beméne az erdőbe, jóllehet folyt a méz, mindenáltal senki sem érteté kezét szájához, mert felt a nép az eskü miatt. 27 Jonathán azonban nem hallotta vala, hogy atya megesketé a népet, és kinyújtja a vessző végét, mely kezében vala, és bemártá azt a lépesmészbe, és kezét szájához vivé; és felvidulának az ő szemei. 28 Szóla pedig valaki a nép közül, és mondá: Atyád ünnepélyesen megesketé a népet, mondva: Átkozott az, aki csak kenyereset is eszik ma, és a miatt a nép kimerüle. 29 És monda Jonathán: Atyám bajba vitte az országot; lássátok mennyire felvidulának szemeim, hogy ízlelek egy keveset ebből a mézből. 30 Hátha még a nép jól évet volna ma elleniségeinek zsákalmányából, melyet talált! Vajon nem nagyobb lett volna-é akkor a Filiszteusok veresége?! 31 És megverék azon a napon a Filiszteusokat Mikmártól Ajalonig. És a nép nagyon kimerüle. 32 Akkor a nép a prédának esék, és fogának juhot, ökröt és borjúkat, és megölék a földön, és megev a nép vérestől. 33 Megjelenték azért Saulnak, és mondának: Íme a nép vétkezik az Úr ellen, mert vérel

elegy eszik. Ő pedig monda: Hűtlenül cselekedtetek, gördítsetek azért most hozzám egy nagy követ. **34** Monda továbbá Saul: Menjetek el mindenfelé a nép között, és mondjátok meg nékik, hogy mindenki a maga ökrét és mindenki a maga juhát hozza én hozzá, és itt öljétek meg és egýetek meg, és nem fogtok vétkezni az Úr ellen, vérrel elegy evén. Akkor elhozza az egész nép, kézzel fogván ki-ki a maga ökrét azon éjjel, és ott megölök. **35** Saul pedig oltárt épített az Úrnak; azt az oltárt építé először az Úrnak. **36** És monda Saul: Menjünk le ez éjjel a Filiszteusok után, és foszszuk ki őket virradatig, és senkit se hagyunk meg közülök. Azok pedig mondának: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél minden. De a pap azt mondá: Járujunk ide az Istenhez. **37** És megkérdezé Saul az Istenet: Lemenjek-é a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe adod-é őket? De ő nem felelt néki azon a napon. **38** Monda azért Saul: Jertek ide mindenjában, a népnek oszlopai, hogy megtudjátok és meglássátok, kiben volt ez a bűn ma? **39** Mert él az Úr, aki Izráel oltalmazza, hogy ha fiamban, Jonathánban volna is, meg kell halnia; és az egész nép közül senki sem felele néki. **40** És monda egész Izráelnek: Ti legyetelek az egyik oldalon, én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik oldalon. És válaszolta a nép Saulnak: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél. **41** Akkor szóla Saul az Úrnak, Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! És kiválasztaték Jonathán és Saul, a nép pedig megmeneküle. **42** És monda Saul: Vessetek sorsot közöttém és fiam, Jonathán között. És kiválasztaték Jonathán. **43** Akkor monda Saul Jonathánnak: Mondd meg nékem, mit cselekedté? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda: A pálcza végével, mely kezembre vala, ízlelék egy keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg! **44** És Saul monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is, hogy meg kell halnok Jonathán. **45** A nép azonban monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, aki ezt a nagy szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen! Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejéről a földre, mert Istennek segedelmével cselekedte ezt ma. Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg. **46** Akkor Saul megtére a Filiszteusok üldözéséből; a Filiszteusok pedig az ő helyükre haza menének. **47** Miután tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett, hadakozék minden ellenséggel mindenfelé: Moáb ellen és Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok királyi ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, ahol megfordula, keményen cselekedék. **48** És sereget gyűjtve, megverte Amáleket, és megszabadítá Izráelt fosztogatóinak kezéből. **49** Valának pedig Saul fiai: Jonathán, Jisvi és Málkisua; és két leányának neve: az idősebbiknek Méráb, és a kisebbiknek neve Mikál. **50** És Saul feleségét Akhinőámnak hívták, aki Akhimaás leánya volt. Seregénék vezetőjét pedig Abnernek hívták, aki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia; **51** Mert Kis, a Saul atya és Nér, az Abner atya, Abiel fiai valának. **52** A Filiszteusok elleni háború pedig igen heves volt Saulnak egész életében; azért, ahol csak látott Saul egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit, azt magához fogadta.

15 És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királytáj kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. **2** Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy újtát álta néki, mikor feljöve Egyiptomból. **3** Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztitsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem old meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevét, mind a szamarat. **4** És összehívá Saul a

népet, és megszámlálá őket Thélaimban, kétszázezer gyalogost, és Júdából tízezer embert. **5** És elméne Saul Amálek városág, és megüközék ott egy völgyben. **6** És monda Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek ki az Amálekiták közül, hogy velük együtt téged is el ne veszesselek, mert te irlgamasságot cselekedtél Izráel minden fiaival, mikor Egyiptomból feljövénél. És eltávozik Kéneus az Amálekiták közül. **7** Saul pedig megveri Amáleket Havilától fogva egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Egyiptom átellenében van. **8** És Agágot, az Amálekiták királyát elfogta elve, a népet pedig mind kardére hánystá. **9** Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszülötteknek javát; a bárányokat és mindenzt, a mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értékkelten dolog volt, mindenzt elpusztíták. **10** Akkor szóla az Úr Sámuelt, mondván: **11** Megbántam, hogy Sault királyályá tettem, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuelt pedig felháborodék és kiáltja az Úrhoz egész éjszaka. **12** És korán felkele Sámuelt, hogy találkozzék Saullal reggel; és hírül adák Sámuelt, ezt mondván: Saul Kármelbe ment, és íme emlékoszlopot állított magának; azután megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba. **13** És a mint Sámuelt Saulhoz érkezék, monda néki Saul: Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtám az Úrnak parancsolatját. **14** Sámuelt azonban monda: Micsoda az a juhbégetés, mely füleinbe hat és az az ökörbögés, melyet hallok? **15** És monda Saul: Az Amálekitáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek; a többöt pedig elpusztítottuk. **16** Akkor monda Sámuelt Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig monda néki: Beszélj. **17** Monda azért Sámuelt: Nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindenztal Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királyályá kent fel téged Izráel felett?! **18** És elkülide az Úr téged az úton, és azt mondá: Menj el, és pusztitsál el az Amálekitákat, kik vétkezének; és hadakozzál ellenök, míg megsemmisíted őket. **19** Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és miért estél néki a prédának, és cselekedted azt, a mi bűnös az Úr szemei előtt? **20** És felele Saul Sámueltnek: Én bizonyára hallgattam az Úr szavára, és azon az úton jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam Agágot, az Amálekiták királyát, és az Amálekitákat elpusztítottam. **21** A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre rendelt juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgáiban. **22** Sámuelt pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az egő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! **23** Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király. **24** Akkor monda Saul Sámueltnek: Vétkezem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédetet; de mivel féltem a néptől, azért hallgattam szavokra. **25** Most azért bocsásd meg az én vétkemet, és térij vissza velem, hogy könnyörögjek az Úrnak. **26** Sámuelt pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetettem az Úrnak beszédét, és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett. **27** És mikor megfordula Sámuelt, hogy elmenjen, megragadta felső ruhájának szárnýát, és leszakada. **28** Akkor monda néki Sámuelt: Elszakítja tőled az Úr a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, aki jobb náladnál. **29** Izráelnek erőssége

pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember Ő, hogy valamit megbánjon. **30** És Ő mondta: Vétkettem, mindenáltal becsülj meg engem népemnek véne előtt és Izráel előtt, és velem tért vissza, hogy könyörögjek az Úrnak, a te Istenednek. **31** Visszatérte azért Sámuel Saullal, és könyörgött Saul az Úrnak. **32** Sámuel pedig mondta: Hozzátek ide előmbe Agágot, Amálek királyát. És elméne Agág kényesen Ő hozzá, és monda Agág: Bizonyára eltávozék a halál keserűsége. **33** És monda Sámuel: Miként a te kardod asszonyokat tett gyermektelenekké, úgy legyen gyermektelenné minden asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalá Sámuel Agágot az Ó előtt Gilgálban. **34** Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig felment az Ó házához Gibeába, Saul városába. **35** És Sámuel nem látogatá meg többé Sault egész halálának idejéig; de bákkódék Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbánta, hogy királytá tette Sault Izráel felett.

16 És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bákkódol még Saul miatt, holott én megvetettem Őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldeltek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. **2** Sámuel pedig monda: Hogyan menjek ell? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vígy magaddal egy üszőt, és azt mondjad: Azért jöttem, hogy az Únak áldozzam. **3** És hív meg Isait az áldozatra, és én tudtadra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számonra azt, a mit mondádonk néked. **4** És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város véne pedig megijednének, és eleibe menvén, mondának: Békességes-é a te jövetede? **5** Ő pedig felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az Únak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az Ó fiait pedig megszentelé, és elhívá Őket az áldozatra. **6** Mikor pedig bemenének, megláttá Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van az Ó felkentje! **7** Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az Ó külsőjét, se termetének nagyságát, mert megvetettem Őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van. **8** Szólítá azért Isai Abinádabot, és elvezeté Őt Sámuel előtt; Ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választa. **9** Elvezeté azután előtte Isai Sammát; Ő pedig monda: Ez sem az, a kit az Úr választa. **10** És így elvezeté Isai Sámuel előtt mind a hétfiát; Sámuel pedig mondá Isainak: Nem ezek közül választott az Úr. **11** Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és íme Ő a juhokat őrizi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozzas idé Őt, mert addig nem fogunk leülni, míg Ő ide nem jön. **12** Elkülde azért, és elhozzát Őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert Ő az. **13** Vevé azért Sámuel, az olajos szarut, és felkené Őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szállta, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. **14** És az Úrnak lelke eltávozék Saultól, és gonosz lélek kezdé gyötörni Őt, mely az Úrtól küldetett. **15** És mondának Saul szolgái néki: Íme most az Istentől küldött gonosz lélek gyötör téged! **16** Parancsoljon azért a mi urunk szolgádnak, kik körülöttek vannak, hogy keressenek olyan embert, a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istentől küldött gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyebszél. **17** És monda Saul az Ó szolgáinak: Keressetek tehát számonra olyan embert, a ki jól tud hárfázni, és hozzátek el hozzá. **18** Akkor felele egy a szolgák közül, és

monda: Íme én láttam a Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, aki tud hárfázni, a ki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. **19** Követeket küldje azért Saul Isaihoz, és monda: Küldök hozzád a fiadat, Dávidot, ki a juhok mellett van. **20** Isai pedig vőn egy szamarat, egy kenyéret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az Ó fiától, Dávidtól. **21** Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megálla előtte, az igen megszerette Őt, és fegyverhordozója lóni néki. **22** És elküldé Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid én nálam, mert igen megkedveltem Őt. **23** És lóni, hogy a mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebszé és jobban lóni, és a gonosz lélek eltávozék tőle.

17 És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a harczra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában van, és taborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnál. **2** Saul és az Izráeliták pedig összegyűlének, és táborot utének az Elah völgyében; és csatarendbe állának a Filiszteusok ellen. **3** És a Filiszteusok a hegyen állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. **4** És kijöve a Filiszteusok taborából egy bajnok férfiú, a kit Góliátnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing és egy arasz vala. **5** Fején rézsíssak vala és pikkelyes pánczélba volt öltözve; a pánczél súlya pedig ötezer rézsíklusnyi vala. **6** Lábán réz lápánczél és vállain rézpaizás volt. **7** És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyája, dárdájának hegye pedig hatszáz síklusnyi vasból volt; és előtte megy vala, ki a paizst hordozza vala. **8** És megálván, kiáltta Izráel csatarendjeinek, és monda nézik: Miért jöttetek ki, hogy harczra készüljetek? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én és ti Saul szolgái? Válaszszatok azért magatok közül egy embert, és jöjjön le hozzá. **9** Ha azután meg bír velem vívni és engem legyőz: akkor mi a ti szolgáitok leszünk; ha pedig én győzöm le Őt és megölöm: akkor ti legyetek a mi szolgáink, hogy szolgájatok nézkünk. **10** Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a mai napon Izráel seregét, állásokat azért ki ellenem egy embert, hogy megvívunk egymással. **11** Mikor pedig meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen felnék vala. **12** És Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolcz fia volt, és e ferífiú a Saul idejében vén ember vala, emberek között korban előhaladt. **13** És Isainak három idősebbik fiak Saullal elment a háborúba. Az Ó három fiának pedig, a kik a háborúba menének, ezek valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Samma. **14** És Dávid volt a legkisebbik. Mikor pedig a három idősebb elment Saul után: **15** Dávid elméne és visszatér Saultól, hogy atyának juhait őrizze Bethlehemben. **16** A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. **17** És monda Isai az Ó fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyéret, és sietve vidd el a táborba testvéreidhez. **18** Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. **19** Saul pedig azokkal együtt és az egész Izráel az Elah völgyében valának, hogy harcolnának a Filiszteusok ellen. **20** Felkele azért Dávid korán reggel, és a nyáját egy pásztorra bízván, felvette a terhet és elment, a mint meghagyta néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támásztott. **21** És csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. **22** Akkor Dávid rábítza a holmit arra, a

ki a hadi szerszámokatől őrizi, és elfuta a harcztérre és odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapotára felől. 23 És míg ő beszél velük, íme a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus, aki Gáthból való volt, előjöve a Filiszteusok csatarendei közül, és most is hasonlóképpen beszél vala; és meghallá ezt Dávid. 24 Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindenki által elutasított előle, és igen féltek vala. 25 És mondának az Izráeliták: Láttátok-e azt a férfit, aki feljöve? Mert azért jött ki, hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a királyt, leányát is néki adná, és atyjának házát szabadára tenné Izráelben. 26 És szóla Dávid azoknak az embereknek, aik ott állanak vele, mondva: Mi történik azzal, aki megöli ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmetéletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek seregét?! 27 A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondva: Ez történik azzal az emberrel, aki megöli őt. 28 És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszéle; és nagyon megharaguvek Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnezd az ütközgetet! 29 Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen csak szóbeszéd volt ez. 30 És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, mint korábban, és a nép is az előbbi beszélő szerint válaszolja néki. 31 És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatta őt. 32 És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggedjen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. 33 Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvív, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala. 34 És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhai mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadt egy bárányt a nyáj közül: 35 Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt. 36 A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körülmetéletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek seregét. 37 És monda Dávid: Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem a Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! 38 És feloltózteté Saul Dávidot a maga harczi ruhájába; részisakot tett a fejére, és feloltózteté őt páncélzalba. 39 Akkor Dávid felköté kardját harczi ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járni, mert még nem próbáltam; és levetet azokat Dávid magáról. 40 És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból ő síma kövecskét, eltevő azokat pásztori szerszámába, mely vele volt, tudniliuk tarisznyájába, és parattyájával kezében közeldeled a Filiszteushoz. 41 Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, aki a paizsát hordozza, előtte vala. 42 Mikor pedig oda tekint a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű. 43 És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok én, hogy te bottal jóssz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot Istenével együtt. 44 Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jöjj ide hozzáim, hogy testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam. 45 Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizszsal jóssz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének

nevében meggyek ellened, akit te gyalázattal illetél. 46 A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom rólad. A Filiszteusok seregénél temetné pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. 47 És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titokat kezünkbe fog adni. 48 És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledé: Dávid is siett és futott a viadalra a Filiszteus elő. 49 És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajtíván, homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyedé, és arcuccal a földre esék. 50 Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál, parattyával és kővel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. 51 És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megölte őt, és fejét azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy az ő hősük meghalt, megfutamodának. 52 És felkelének Izráel és Júda férfiai és felkiáltanak, és üldözék a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekon kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim felé vezető úton Gáthig és Ekonig. 53 Visszatérének azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták azoknak táborát. 54 Dávid pedig felvezéve a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a maga sátorába rakta le. 55 Saul pedig mikor láttá, hogy Dávid kiment a Filiszteus elő, monda Abnernek, a sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyermek? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! 56 És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? 57 És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust, megfogta őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében vala. 58 És monda néki Saul: Ki fia vagy te, oh gyermek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia vagyok.

18 Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforrt a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 2 És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atya házához. 3 És szövetséget kötönek Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 4 És Jonathán leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözöt is, saját kardját, kézívét és övét. 5 És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát eszesen viseli vala. És Saul a harcosok fölé tevé őt, és kedves lón az egész nép előtt, és a Saul szolgái előtt is. 6 És a mint hazafelé jövénak, mikor Dávid visszatér, miután a Filiszteusokat leverte, kimentek az asszonyok Saul király elől Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben táncoljanak, dobokkal, vígassággal és tomborákkal. 7 És énekelni kezdének az asszonyok, kik vígadózának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. 8 Saul pedig igen megharaguvek, és gonosznak tetszik az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. 9 Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. 10 Másnap pedig megszálítta Sault az Istenről küldött gonosz lélek, és prófétálni kezde a maga házában; Dávid pedig hárfázott kezével, mint naponként szokta, és a dárda Saul kezében vala. 11 És elhajtja Saul a dárdat, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is férrehojt előle. 12 És félni kezde Saul Dávidtól, mert az Úr vele volt, Saultól pedig

eltávozék. **13** És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. **14** És Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. **15** Mikor pedig láttá Saul, hogy ő igen eszesen viseli magát, félni kezd tőle. **16** De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük méne ki és jöve be. **17** És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérabot néked adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harczold az Úrnak harczaival; mert azt gondolá Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. **18** Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családja Izráelben, hogy a királynak veje legyek? **19** De történt abban az időben, mikor Mérabot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek adták őt feleségül. **20** Mikál, a Saul leánya azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszék néki a dolog. **21** És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy tehát most az én vőm. **22** És megparancsolá Saul az ő szolgáinak: Beszéljetek Dáviddal titokban, mondván: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgái is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak. **23** És elmondák a szolgák Dávid előtt és beszédeket. Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttetek, hogy a király vejével legyen valaki, holott én szegény és megvetett ember vagyok? **24** És megmondák Saulnak az ő szolgái, mondván: Ezt meg ezt mondta Dávid. **25** Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kiván a király más jegyajándékot, hanem csak száz Filiszteus előbörét, hogy bosszút állj a király ellensegéinek; mert Saul a Filiszteusok keze által akarja Dávidot elpusztítani. **26** Megmondák azért az ő szolgái Dávidnak e beszédeket; és tetszék ez a dolog Dávidnak, hogy a király veje legyen. A kitűzött napok még el sem tölének, **27** Mikor Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozzá Dávid előböréket, és minden beadta azokat a királynak, hogy a királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát, Mikált, feleségül. **28** Mikor pedig Saul látta és megtudta, hogy az Úr Dáviddal van, és Mikál, a Saul leánya szereti őt: **29** Akkor Saul még inkább félni kezde Dávidtól. És Saul ellenisége lón Dávidnak teljes életében. **30** A Filiszteusok vezérei pedig gyakran betörnek vala, de valahányszor betörnének, Dávid Saul minden szolgáinál eszesebben viselé magát; azért felette híressé lón az ő neve.

19 És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgáinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt. **2** Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtts el magad. **3** Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, ahol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint lesz, és tudnodra adom néked. **4** És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő atya, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkézzék a király Dávid ellen, az ő szolgája ellen, mert ő nem végett néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. **5** Mert ő koczkára tette életét és megverte a Filiszteust, és az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek. Te láttad azt és örültél rajta; miért vétkénnél azért az ártatlan vör ellen, megölvén Dávidot ok nélküli. **6** És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvén Saul: El az Úr, hogy nem fog megölteni! **7** Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán mind e beszédeket; és

Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, aki ismét olyan lőn előtte, mint annakelőtte. **8** A háború pedig ismét megkezdődik, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nézik, és azok elfutának előle. **9** Az Istentől küldött gonosz lélek azonban megszálta Saul, mikor házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig pengeté a hárfrát kezével. **10** Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akárta szegézni, de félrehajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszaladta, és elmenekült azon éjjel. **11** És követeket küldte Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondván: Ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnek. **12** És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszaladta, és megmenté magát. **13** És vevé Mikál a therápot és az ágyba fekteté azt, és feje alá kecskeszörből készült párnát tett, és betakará lepedővel. **14** Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogljak, azt mondá: Dávid beteg. **15** És Saul elküldé ismét a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondván: Ágyastól is hozzátok őt előmbe, hogy megöljem őt. **16** És mikor a követek oda menének: ímé, a theráp volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszörből készült párna volt. **17** Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsatlalt? – elbocsátá az én ellensegemet, és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő mondá nékem, bocsáss el engem, vagy megöllek téged. **18** Dávid pedig elfutván, megszabadula; és elment Sámuelt Rámába, és elbeszélte néki mindenkit, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő is Sámuelt, és Nájóthban tartózkodának. **19** És tudtára adák Saulnak, mondván: Ímé Dávid Nájóthban van, Rámában. **20** Követeket küldte azért Saul, hogy Dávidot fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak sereget, a kik prófétálának, és Sámuelt, aki ott állott, mint az ő előlárójuk; akkor az Istennek lelke Saul követére szállott, és azok is prófétálának. **21** Mikor pedig megmondták Saulnak, más követeket küldte, és azok is prófétálának. Akkor harmadízben is követeket küldte Saul, de azok is prófétálának. **22** Elméne azért ő is maga is Rámába. És a mint a nagy kúthoz érkezik, mely Székuban van, megkerdezé, mondván: Hol van Sámuelt és Dávid? És felelének: Ímé Nájóthban, Rámában. **23** És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek lelke szálla ő reá is, és folytonosan prófétálá, míg eljutott Nájóthba, Rámában. **24** És leveté ő is ruháit, és prófétálá, ő is Sámuelt előtt és ott feküvék meztelenül azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják: Avagy Saul is a próféták közt van-e?

20 Elfulta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit cselekedtem? Mi vétkem van és mi bűnöm atyád előtt, hogy életemre tör? **2** Ő pedig monda néki: Távol legyen! Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem meg ne mondaná. Miért titkolná el azért atyám előlém ezt a dolgot? Nem úgy van! **3** Mindazáltal Dávid még megesküvén, és monda: Bizonyára tudja a te atyád, hogy te kedvelsz engem, azért azt gondolá: Ne tudja ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék. De bizonyára él az Úr és a te lelked, hogy alig egy lépés van köztem és a halál között. **4** És felele Jonathán Dávidnak: A mit lelked kíván, megteszem éretted. **5** És monda Dávid Jonathánnak: Ímé holnap újhold lesz, mikor a királytalal kellene leülnööm, hogy egyem, de te bocsáss el engem, hogy elrejtőzzem a mezőn a harmadik nap estvéjéig. **6** Ha kérdezősködnél atyád utánam, ezt mondjad: Sürğősen kérézdetet Dávid tőlem, hogy

elmehessen Bethlehembe, az ő városába, mert ott az egész nemzetsegnek esztendőnként való áldozatja van most. 7 Ha azt fogja mondani: Jól van, úgy békessége van a te szolgádnak; ha pedig nagyon megharagudnék, úgy tudd meg, hogy a gonosz tette elhatározta magát. 8 Cselekedjél azért igalmasságot a te szolgáddal, mert az Úr előtt szövetséget kötöttél én velem, a te szolgáddal. Ha azonban gonoszság van bennem, ölj meg te; miért vinnél atyádhoz engemet? 9 Jonathán pedig felel: Távol legyen az tőled! Ha bizonyosan megtudom, hogy atyám elhatározta magát arra, hogy a gonosz tette rajtad végrehajtsa, avagy nem mondánám-é meg azt néked? 10 És monda Dávid Jonathánnak: Kicsoda adja nékem tudtomra, hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é? 11 És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki a mezőre; és kimenének mindenketen a mezőre. 12 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az Izráelnek Isten; ha kipuhatalthatom atyámtól holnap ilyenkorig vagy holnapután, hogy íme Dávid iránt jó akarattal van, tehát nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-é meg néked? 13 Úgy cselekedjél az Úr Jonathánnal most és azután is, ha atyámnak az tetszenék, hogy gonoszzal illessen téged: hogy tudtodra adom néked, és elküldelek téged, hogy békében elmehess. És az Úr legyen veled, mint volt az én atyámmal! 14 És ne csak a míg én élek, és ne csak magammal cselekedjél az Úrnak igalmassága szerint, hogy meg ne haljak; 15 Hanem meg ne vond igalmasságodat az én házamtól soha, még akkor se, hogyha az Úr kiirja Dávid ellenségeit, mindegyiket a földnek színéről! 16 Így szerze szövetséget Jonathán a Dávid házával; mondván: vegyen számot az Úr a Dávid ellenségeitől. 17 És Jonathán még egyszer megeskétel Dávidot, iránta való szeretetéből; mert úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 18 Monda pedig néki Jonathán: Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert helyed üres leend. 19 A harmadik napon pedig jőjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, ahol elrejtőzél amaz esemény napján, és maradj ott az útmutató kő mellett. 20 És én három nyilat lővök oldalához, mintha magamtól czélba lőnék. 21 És íme utánuk küldöm a gyermekeket: Eredj, keresd meg a nyilakat. Ha azt mondomb a gyermekeknél: Íme mögötted vannak emere: hozd el azokat és jójj elő, mert békességed van néked, és nincs baj, él az Úr! 22 Ha pedig azt mondomb a gyermekeknél: Íme előtted vannak a nyilak amarra: akkor menj el, mert elküldött téged az Úr. 23 És erre a dogra nézve, a melyet megbeszéltünk egymás között, íme az Úr legyen bizonyás közöttém és közötted mind örökké! 24 Elrejtőzök azért Dávid a mezőn. És mikor az újhold eljött, leült a király az ebédhez, hogy egyék. 25 És mikor leült a király a maga székébe, most is úgy, mint máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és Abner ült Saul mellé; a Dávid helye pedig üres vala. 26 És Saul semmit sem szólott azon a napon, mert azt gondolja: Valami történt vele; nem tiszta, bizonyosan nem tiszta. 27 És lón az újhold után következő napon, a második napon, mikor ismét üres volt a Dávid helye, monda Saul az ő fiának, Jonathánnak: Isainak fia miért nem jött el az ebédem sem tegnap, sem ma? 28 Jonathán pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid Bethlehembe; 29 És monda: Ugyan bocsáss el engem, mert nemzetsegünknek áldozata van most a városban, és ezt parancsolta nékem bátyám; azért, ha kedvelsz engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához. 30 Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen és monda néki: Te elfajult, engedetlen gyermek! Jól tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad gyalázatára és anyád szemérmények gyalázatára! 31 Mert mindaddig, míg

Isainak fia él a földön, nem állhatsz fenn sem te, sem a te királyságod; most azért küldj érette, és hozasd ide őt hozzámm, mert ő a halál fia. 32 Jonathán pedig felele Saulnak, az ő atyának, és monda néki: Miért kell meghalnia, mit vétett? 33 Akkor Saul utána dopta dárdáját, hogy általüsse őt. És megértle Jonathán, hogy atya elvégez, hogy megölje Dávidot. 34 És felkele Jonathán az asztalról nagy haraggal, és semmit sem evék az újholdnak második napján, mert bákkódott Dávid miatt, mivel atya gyalázattal illeté őt. 35 És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal együtt meghatározott időben, és egy kis gyermek volt vele. 36 És monda a gyermekeknek: Eredj, keresd meg a nyilakat, a melyeket ellővök. És mikor a gyermek elfutott, elliővé a nyilat, úgy hogy rajta túl méne. 37 És mikor a gyermek arra a helyre érkezik, ahol a nyíl vala, melyet Jonathán ellőtt, a gyermek után kiáltja Jonathán, és monda: Avagy nem tovább van-é a nyíl előtt? 38 És kiáltja Jonathán a gyermek után: Gyorsan siess, meg ne állj! És a gyermek, ki Jonathánnal vala, felszedé a nyilat és urához ment. 39 A gyermek pedig semmit sem értett, hanem csak Jonathán és Dávid értették e dolgot. 40 Atadtá azután Jonathán fegyverét a gyermeknek, aki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd be a városba. 41 Mikor pedig elment a gyermek, felkele Dávid a kő déli oldala mellől és arczzal a földre borula, és háromszor meghajtotta magát; és megcsókolták egymást, és együtt sírtak, mígnem Dávid hangosan zokogott. 42 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el a békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten az Úrnak nevére, mondván: Az Úr legyen köztem és közted, az én magom között és a te magod között örökre. Felkele ezután és elméne. Jonathán pedig bement a városba.

21 És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz. Akhimélek pedig megrettentve ment Dávid elől, és monda néki: Mi dolog, hogy csak egyedül vagy, és senki sincs veled? 2 És monda Dávid Akhimélek papnak: A király bízott reám valamit, és monda nékem: Senki se tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a mit parancsoltam néked; azért a szolgákat elküldém erre és erre a helyre. 3 Most azért, mi van kezdenél? Adj öt kenyerset nékem, vagy egyebet, a mi van. 4 És felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönséges kenyér kezemnél, hanem csak szentelt kenyér van, ha ugyan a szolgák tisztn tartották magokat, legalább az asszonytól. 5 Dávid pedig felele a papnak, és monda néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk az asszony mind tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgák holmija is tiszta vala (jóllehet az út közönséges): azért bizonyára megtartak ma szentek az edényeket. 6 Adott azért a pap néki szentelt kenyerset, mert nem volt ott más kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket elvettek az Úrnak színe elől, hogy meleg kenyerset tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az előbbi elvezétek. 7 Vala pedig ott azon a napon Saul szolgái közül egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak hívta, aki Edomitá volt, Saul pásztorainak számadója. 8 És monda Dávid Akhiméleknek: Nincsen-é kezdenél egy dárda vagy valami fegyver? mert sem kardomat, sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a király dolga súrgós vala. 9 És monda a pap: A Filiszteus Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében, ímhol van posztóbá betakarva az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert azonkívül más nincsen itt. És monda Dávid: Nincs ahhoz hasonló, add ide azt nékem. 10 És felkele Dávid, és elfutott azon a napon Saul elől, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. 11 És mondának Ákhis szolgái néki: Vajon

nem ez-é Dávid, annak az országnak királya? Vajon nem erről énekelték-e a körtáncban, mondván: Saul megverte az ő ezerét, Dávid is az ő tizezérét? 12 És mikor eszébe vevé Dávid ezeket a beszédeket, igen megrémüle Ákhistól, Gáthnak királyától. 13 És megváltoztatá magaviseletétől elöttük, és örjönge kezeik között, és írkál vala a kapuknak ajtai, nyálát pedig szakállán folyata alá. 14 És monda Ákhis az ő szolgáinak: Íme láttátok, hogy ez az ember megőrült, miért hoztátok őt hozzá? 15 Szűkölökön-e őrültekben, hogy ide hoztátok ezt, hogy bolondoskodjék előttem? Ez jöjjön-e be házamba?

22 Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. 1 És mikor meghallották testvérei és atyának egész háza népe, oda menének hozzá. 2 És hozzá gyűlének mindenek, a kik nyomorúságban valának, és mindenek, a kiknek hitelezők voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak; és mintegy négyszázan valának ő vele. 3 És elméne onnan Dávid Miczpába, Moáb földére, és monda Moáb királyának: Hadd jöjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten. 4 És vivé őket Moáb királya elé, és ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várban volt. 5 Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, hanem eredj és menj el Júda földére. Elméne azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. 6 És meghallotta Saul, hogy előtűnt Dávid és azok az emberek, a kik vele valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a fa alatt és dárdája a kezében vala és szolgái mindenjában mellette állnak). 7 Monda azért Saul az ő szolgáinak, a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak fiai! Isainak fia adni fog-é néktek mindenjáratoknak szántóföldeket és szőlőhegyeket, és mindenjáratokat ezredesekké és századosokká fog-é tenni. 8 Hogy mindenjában összesküdtetek ellenem? És senki sincs, aki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött Isai fiával? És senki sincs közöttetek, aki szánakozznak felettesem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította szolgámat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint a hogy e mai napon megtetszik? 9 Akkor felele az Edomit Doég, aki Saul szolgái között állott: Én láttam, hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz. 10 Aki ő érette megkérdez az Urat, és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá. 11 Akkor elküldte a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyának egész házanépét, a papokat, a kik Nóbban valának; és előjének mindenjában a királyhoz. 12 És monda Saul: Halld meg most te, Akhitóbnak fia! ő pedig monda: Ímhol vagyok uram. 13 És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és ő érette megkérdezést az Isten, hogy fellázadjon ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy most történik? 14 És felele Akhimélek a királynak, és monda: minden szolgáj között kicsoda hűségesből Dávidnál, aki a királynak veje, és aki akaradt szerint jár, és tisztelt ember a te házadban? 15 Vajon csak ma kezdém-e az Isten ő érette megkérdezni? Távol legyen tőlem! Ne tulajdonítson olyat a király szolgájának, sem atyám egész házanépének, mert erről a dologról semmit sem tud a te szolgád, sem kicsinyt, sem nagyot. 16 A király pedig monda: Meg kell halnod Akhimélek, néked és a te atyád egész házanépének! 17 És monda a király a poroszlóknak, a kik mellette állnak: Vegyétek körül és öljétek le az Úrnak papjait, mert az ő kezök is Dávid mellett vala, mert tudták, hogy ő menekül, és még sem mondta meg nékem. A király szolgái azonban nem akarták kezeiket felemelni, hogy az Úrnak papjaira

rohanjanak. 18 Akkor monda a király Doégnak: Fordulj nékik te, és rohanj a papokra. És ellenük fordula az Edomit Doég, és ő rohana a papokra. És azon a napon nyolcvanöt embert ölt meg, a kik gyalcs efódót viselének. 19 És Nóböt is, a papok városát fegyvernek élével vágatá le, minden férfit, minden asszonyt, minden gyermeket, minden csecsemőt, az ökröt és szamarat és bárányt, fegyvernek élével. 20 Akhitób fiának, Akhiméleknek egy fia azonban, akit Abjáthának hívtak, elmenekült, és Dávid után futott. 21 És megmondá Abjáthár Dávidnak, hogy megölette Saul az Úrnak papjait. 22 Dávid pedig monda Abjáthárnak: Tudtam én azt már aznap, mert ott volt az Edomit Doég, hogy bizonyosan megmondja Saulnak. Én adtam okot atyád egész házanépének halálára. 23 Maradj nálam, ne félj; mert a ki az én életemet halára keresi, az keresi a te életedet is, azért te bátorságosan lehetsz mellettem.

23 Értesíték pedig Dávidot, mondván: Íme a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a szérvüket. 2 Akkor megkérdez Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-é ezeket a Filiszteusokat? És monda az Úr Dávidnak: Ered el, és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát. 3 A Dávid emberei azonban mondának néki: Íme, mi itt Júdában is félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a Filiszteusok tábora. 4 Akkor Dávid ismét megkérdez az Urat, az Úr pedig válaszola néki, és monda: Kelj fel, és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezedbe adom. 5 Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába, és harczola a Filiszteusok ellen, és elhajtja marhájokat, és felette igen megveré őket. És megszabadítja Dávid Kehilla lakosait. 6 Lón pedig, hogy a mikor Abjáthár, az Akhimélek fia Dávidhoz menekült, az efódót is magával vitte. 7 Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid Kehillába ment; és monda Saul: Kezembe adta őt az Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba méne. 8 És összegyűjté Saul a harczra az egész népet, hogy Kehillába menjen, és körül fogja Dávidot és az ő embereit. 9 Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő ellene gonoszt forral, mondá Abjáthár papnak: Hozd elő az efódót. 10 És monda Dávid: Uram, Izráel Istene! bizonytal meghallotta a te szolgád, hogy Saul ide akar jóni Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam. 11 Vajon kezébe adnak-é engem Kehilla lakosai? Vajon lejön-é Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram, Izráel Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda az Úr: Lejön. 12 És monda Dávid: Vajon Saul kezébe adnak-é Kehilla lakosai engem és az én embereimet? És monda az Úr: Kezébe adnak. 13 Felkele azért Dávid és az ő emberei, mintegy hatszázán, és kimenének Kehillából, és ide se tova járnak vala, ahol csak járhatának. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetelkel. 14 És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen maradta. És Saul minden nap kereste, de az Isten nem adá őt kezébe. 15 Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törijön; és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erdőben vala: 16 Felkele Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté az ő kezét az Istenben. 17 És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utolérni téged, és te király leszesz Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. 18 És szövetséget kötének ketten az Úr előtt. És Dávid az erdőben maradta, Jonathán pedig haza ment. 19 És felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappang-é Dávid

az erős helyeken az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van?! **20** Most azért minthogy lelkednek főkivánsága az, hogy lejöjj, óh király, jöjj le; és a mi gondunk lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. **21** És monda Saul: Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam! **22** Menjetek azért el, és vigyázzatok ezután is, hogy megtudjátok és meglássátok az ó tartózkodási helyét, és hogy ki láttá őt ott, mert azt mondották nékem, hogy igen ravasz ő. **23** Annakokáért nézzetek meg és tudjatok meg minden bűvöhelyet, a hol ő lappang és minden bizonytalán térfelület vissza hozzá, hogy elmenjenek veletek; és ha az országban van, kikutatom őt Júdának minden ezrei között. **24** Azok pedig felkelnének, és elmenének Zifbe Saul előtt. Dávid pedig és az ő emberei Máon pusztájában valának a mezőségen, a mely a sivatagtól jobbkézre van. **25** És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse őt. Dávidnak azonban megizenték, és ő leszállt a kőszikláról, és Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot Máon pusztájában. **26** És Saul a hegynek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei pedig a hegynek másik oldalán. És épen, mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei már körül is kerítették Dávidöt és az ő embereit, hogy megfogják, **27** Akkor érkezék egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jöjj! mert a Filiszteusok betörtek az országba. **28** Akkor megtére Saul Dávid üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják azt a heyet a menekülés kősziklájának. **29** És Dávid elméne onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék.

24 Lőn pedig, hogy a mikor visszatéríti Saul a Filiszteusok üldözéséből, megizenték néki, mondván: Íme Dávid az Engedi pusztájában van. **2** Maga mellé vőn azért Saul az egész Izráel közül hárômezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidöt és az ő embereit a vadkecskék kőszikláin. **3** És eljutott a juhaklokhoz, a melyek az útfélen vannak, hol egy barlang volt; és beméne Saul, hogy ott szükségét végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtékeiben valának. **4** Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Íme ez az a nap, a melyről azt mondották az Úr néked: Íme kezedbe adom ellensegédet, hogy úgy cselekedjél vele, a mint néked tetszik. Felkelle azért Dávid, és elmetszés orozva Saul ruhájának szárnýát. **5** Lőn pedig ezután, hogy megsegett a Dávid szíve rajta, hogy elmetszé Saul ruhájának szárnýát; **6** És monda az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő. **7** És megfordé Dávid kemény szókkal embereit, és nem engedte meg nékik, hogy Saul ellen támadjanak. Mikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton: **8** Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiáltja, mondván: Uram király! Mikor pedig Saul hátratekinte, Dávid arczzal a földre hajolt, és tisztességet tón néki. **9** És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, aki azt mondja: Íme Dávid romlásodra tör?! **10** Íme a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembé adott ma a barlangban, és azt mondották, hogy ölelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondám: Nem emelem fel kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő. **11** Azért atyám! nézd, ugyan nézd felső ruhádnak szárnýát kezemben, mert mikor leváltam felső ruhádnak szárnýát, nem öltelek meg téged! Azért tud meg és lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és semmi gonoszság és nem vétkezem ellened, de te mégis életem

után leselkedel, hogy elveszessed azt. **12** Az Úr tegyen ítéletet közöttém és közötted, és álljon bosszút az Úr éretem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened. **13** A mint a régi példabeszéd mondja: A gonoszoktól származik a gonoszság; de az én kezem nem lesz ellened. **14** Ki ellen jött ki Izráelnek királya? Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? **15** Legyen azért az Úr itálóból, és tegyen ítéletet közöttém és közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből. **16** És lőn, hogy a mikor elmondotta Dávid e szókat Saul előtt, monda Saul: A te szavad-é ez, fiam, Dávid? És felkiáltja Saul, és síra. **17** És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én pedig rosszal fizettem néked. **18** És te megmondottad nékem a mai napon, minémű jót cselekedtél velem, hogy az Úr kezedbe adott engem, és te még sem öltél meg engem. **19** Mert ha valaki megtalálja ellensegét, elbocsátja-é őt békében az úton? Annakokáért fizesszen az Úr néked jóval azért, a mit velem ma cselekedtél. **20** Most pedig, mivel tudom, hogy te király leszesz, és Izráelnek királysága a te kezedben állandó lesz: **21** Esküdjél meg nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod kiirtani maradékomat és nevemet nem fogod kitörölni atyám házából! **22** És Dávid megesküvék Saulnak. És Saul elméne haza, Dávid pedig és az ő emberei felmenének az ő erősségekbe.

25 Meghala pedig Sámuvel, és egybegyűlé az egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő házában Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán pusztájába. **2** És volt egy ember Mánonban, a kinek jószága Kármelben vala, és ez igen tehetős ember volt: hárômezer juha és ezer kecskéje volt néki. És Kármelben épen juhait nyírta. **3** (Azt az embert pedig Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták, aki igen eszes és szép termetű asszony volt; a férfi azonban durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb nemzettségből való volt.) **4** És meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja. **5** Elkülde azért Dávid tíz ifjút, és monda Dávid az ifjaknak: Menjetek fel Kármelbe, és mikor Nábálhoz érkeztek, köszöntsétek őt nevemben békességen. **6** És így szóljatok: Légy békességen az életben, legyen békességen a te házadnépe és legyen békességen mindenend, a mid van! **7** Most hallottam, hogy juhaidat nyiratod. A te pásztoraid pedig velünk valának, nem bántottuk őket, és semmijük sem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg Kármelben valának. **8** Kérdezd meg szolgádat, ők meg fogják mondani néked. Legyenek azért ez ifjak kedvesek előtted, mert alkalmas időben jöttek. Adj kérlek abból, a mi kezed közt van, szolgáidnak, és a te fiadnak, Dávidnak. **9** Elmenének azért a Dávid szolgái, és szólának Nábálnak mind e beszédek szerint a Dávid nevében, és várakozának. **10** Nábál pedig felele a Dávid szolgáinak, és monda: Kicsoda Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai napság sok olyan szolga van, aik elsözöknek uraikról. **11** Vegyem azért kenyereset és vizemet és az én levágott marhámat, a melyet nyíróimnak levágattam, hogy olyan embereknek adjam, aikról azt sem tudom, hova valók? **12** Akkor megfordulának a Dávid szolgái az ő útjakra, és visszatérének; és mikor megérkeznek, értesítétek őt mind e beszédek felől. **13** És monda Dávid az ő embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté mindenki a kardját, Dávid is felköté az ő kardját; és felment Dávid után mintegy negyszáz ember; kétszáz pedig ott maradt a podgyásznál. **14** Abigail pedig, a Nábál feleségét értesíté a szolgák közül egy ifjú, mondván: Íme Dávid követeket küldött a pusztából, hogy köszöntsék a mi

urunkat, de ő előzé őket. 15 Azok az emberek pedig igen jó voltak mi hozzánk; és nem volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg velök jártunk, mikor a mezőn voltunk. 16 Olyanok voltak reánk nézve, mint a kőfá, mind éjjel, mind nappal, az alatt az egész idő alatt, míg velök valánk, mikor a juhokat őriztük. 17 Most azért értsd meg és lássad, hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen van a veszedelem a mi urunk és az ő egész háza ellen, ő pedig oly kegyetlen ember, hogy senki sem szóhat néki. 18 Akkor Abigail sietve vón készáz kenyeret, két tömlő bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát, száz kötés aszúszőjöt és készáz kötés száraz fügét, és a szamarakra rakta. 19 És monda az ő szolgáinak: Menjetek el előttem, íme én utánokat megylek; de férjének, Nábálnak nem mondá meg. 20 És történt, hogy a mint a szamáron megvala, és leereszkedék a hegynek egyik mellékősvényén: íme Dávid és az ő emberei lejövének eleibe, és ő összetálkozék velök. 21 Dávid pedig azt mondotta volt: Bizony hiába őriztem ennek mindenét, a mije van a pusztában, hogy semmi hija nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett roszzal fizet nékem. 22 Úgy cselekedjék az Isten Dávid ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabbold, a mi az övé, még egy ebet sem. 23 Mikor pedig megláttá Abigail Dávidot, sietve leszállott a szamárról, és arczzal leborula Dávid előtt, és meghajtá magát a földig. 24 És az ő lábához borulta, és monda: Oh uram! én magam vagyok a bűnös, mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod te előtted, és hallgasd meg szolgálóleányodnak szavait. 25 Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert a milen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uramnak szolgáit, a kiket elküldöttél volt. 26 Most pedig, oh uram! él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne saját kezdeddel szerez magadnak elégítételeit. Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekesznek. 27 És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, a kik az én uram körül forgolódnak. 28 Bocsásd meg azért a te szolgálóleányodnak vétkét; mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harczait harcolja az én uram, és gonoszság nem találtatik te benned a te életedben. 29 És ha valaki feltámadna ellened, hogy téged üldözön és életed ellen törjön: az én uramnak kelke az előknek csomójába leend beköpte az Úrnál a te Istenedenél; ellenségeidnek lelkét pedig a parityának öbleből fogja elhajtani. 30 És mikor az Úr megadjá a jót az én uramnak mind a szerint, a mint megmondotta felőled, és téged fejedelmül rendel Izráel fölét. 31 Akkor, oh uram, nem leend ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégítételeit. Mikor azért jót tesz az Úr az én urammal: emlékezzél meg szolgálóleányodról. 32 És monda Dávid Abigailnak: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki téged ma előmbe küldött! 33 És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem, hogy gyilkosságba ne essem, és ne saját kezemmel szerezze megamnak elégítételeit! 34 Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályozott engem, hogy veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre csak egyetlen ebe sem. 35 És átvevő Dávid az ő kezéből, a mit hozott néki, és monda

néki: Eredj el békességen a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet. 36 Mikor pedig Abigail Nábához visszaérkezék, íme olyan lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és Nábál szíve vigadozék azon, mert igen megrészegedett; azért ő semmit sem mondott meg néki, sem kicsinyt, sem nagyot egészen reggelig. 37 Reggel pedig, mikor Nábál kijózanodék, megmondá néki felesége ezeket a dolgokat; és elhalta az ő szíve ő benne, és olyanná lón, mint a kő. 38 És mintegy tíz nap mulva megveré az Úr Nábált, és meghala. 39 És mikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, monda: Áldott legyen az Úr, ki bosszút állott Nábálon az én gyalázatásomért, és szolgáját visszatartotta a gonoratól, a Nábál gonoroszságát pedig visszafordítá az Úr az ő fejére! És elküldé Dávid, és izent Abigailnak, hogy elvenné őt feleségeül. 40 Elmenének azért Dávid szolgái Abigailhoz Kármelbe, és beszélénék vele, mondván: Dávid küldött minket hozzád, hogy téged elvegyen feleségeül. 41 Ő pedig felálla, és meghajtotta magát arczzal a földre, és monda: Íme a te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossa az én uram szolgáinak lábat. 42 És Abigail sietve felkele, és felült a szamárra és az őt szolgálóleányára, a kik körülötte valának, és elment Dávid követei után, és az ő felesége lón. 43 Ahinoát is elvezé Dávid Jezréelből, és mind a kettő felesége lón néki. 44 Saul pedig az ő leányát, Mikált, a Dávid feleségét Pálitinak, a Láis fiának adá, aki Gallimból való volt.

26 És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Nemde nem a Hakila halmán lappang-é Dávid, a pusztá átellenében? 2 Felkele azért Saul, és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közül hárómezer válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot Zif pusztájában. 3 És táborot jára Saul a Hakila halmán, mely a pusztá átellenében van, az úton; Dávid pedig a pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul utána ment a pusztába: 4 Kémeket küldött ki Dávid, és megtudta biztosan, hogy Saul eljött. 5 És felkele Dávid, és elment arra a helyre, ahol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, ahol feküvén Saul és Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a kerített táborban feküvén, és a nép körülötte táborozott. 6 Akkor szóla Dávid, és monda a Hittéus nemzetégből való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, aki Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek én veled. 7 És elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És íme, Saul lefeküvén, alszik vala a kerített táborban, és dárdája a földbe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte feküvének. 8 Akkor monda Abisai Dávidnak: Kezdebe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegazzem a földhöz őt a dárdával egy ütéssel, és másodszor nem ütöm át. 9 Dávid azonban monda Abisainak: Ne veszesd el őt! Mert vajon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?! 10 És monda Dávid: Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harcza megy és ott vész el! 11 Távoztassa el azért az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem csak vedd a dárdát, mely feje mellett van, és a vizes korsót, és menjünk el. 12 Akkor elvezé Dávid a dárdát és a vizes korsót Saul feje mellől, és elmenének. És senki sem volt, aki lássa volna, sem aki észrevette volna, sem aki felserkent volna, hanem mindenki aluvának, mert az Úr mély álmot bocsátott reájuk. 13 És mikor Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a hegycsúcsán messzire, úgy, hogy nagy távolság volt közöttük. 14 És kiáltta Dávid a népnek és Abnernek,

a Nér fiának, mondván: Nem felelsz-é Abner? És felele Abner, és monda: Kicsoda vagy te, hogy így kiáltasz a királynak? **15** Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem férfi vagy-é te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És miért nem vigyázta a te uradra, a királyra? Mert a nép közül oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat, a királyt. **16** Nem jó dolog ez, a mit cselekedtél! Él az Úr, hogy halál fiai vagytok ti, a miért nem vigyázottak a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most azért nézd meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely fejénél volt? **17** És megismeré Saul a Dávid hangját, és monda: A te hangod-é ez fiam, Dávid? Dávid pedig monda: Az én hangom, uram király! **18** És monda: Miért üldözi szolgáját az én uram? Ugyan mit cselekedtem, és micsoda gonoszság van én bennem? **19** Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának szavát! Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jóillatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak legyenek az Úr előtt, mert kiúznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt mondván: Eredj, szolgáj! idegen isteneknek. **20** Azért ne omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy, mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken. **21** Saul pedig monda: Vétkezem! térij vissza fiam, Dávid, mert többé nem cselekszem veled gonoszul, mivel az én életem kedves volt előttet a mai napon. Íme, esztelenül cselekedtem, és igen nagyon véttem. **22** És felele Dávid, és monda: Ímholt a király dárdája, jöjjön ide a szolgák közül egy, és vigye el azt. **23** Az Úr pedig fizesszen meg mindenkinek az ő igazsága és hűsége szerint, mert az Úr kezembe adott téged ma, de én nem akartam felemelni kezemet az Úrnak felkentje ellen. **24** És a mennyire drága volt a mai napon a te felkelid én előttet, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt, és szabadítson meg engem minden nyomorúságból! **25** Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz! És elment Dávid a maga útjára, Saul pedig visszatért az ő helyére.

27 És monda Dávid magában: Egy napon mégis el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb reám nézve, mintha gyorsan elmenekülöök a Filiszteusok tartományába, így Saul felhagy azzal, hogy engem tovább is üldözzön Izráel egész területén, és így megszabadulok az ő kezéből. **2** Felkelvén azért Dávid, elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának, Ákhishoz, a Márok fiához, Gáth királyához. **3** És Dávid Ákhisnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei, mindegyik a maga házánépével együtt; Dávid és az ő két felesége, a Jezeréből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nából felesége. **4** Mikor pedig Saulnak megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült, nem üldözött tovább őt. **5** És monda Dávid Ákhisnak: Ha kedvet találtam előtted, adj helyet nékem valamelyik vidéki városban, hogy ott lakjam: miért laknék a te szolgád veled a királyi városban? **6** És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lón azért Siklág a Júda királyaié mind e mai napig. **7** És lón ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok földén lakozék, egy esztendő és négy hónap. **8** És felménye Dávid embereivel együtt és megtámadta a Gessureusokat, a Girzeusokat és az Amálekitákat: mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva, a melyen Súrba mégy egészen Égyiptom földéig. **9** És mikor Dávid megverte az országot, sem térfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhot, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza és

ment Ákhishoz. **10** Mikor pedig Ákhis azt kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felele: Júda déli részére és Jerákhmélnek déli részére és Kéneusnak déli részére. **11** Dávid azonban sem térfit, sem asszonyt nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamikép ellenünk ne nyilatkozzanak és azt mondják: Így cselekedett Dávid. Ez volt az ő szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok földjén tartózkodék. **12** És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan győzölhetessé tette magát az ő népe, Izráel előtt, azért örökük az én szolgám leend.

28 És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy harcoljanak Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tud meg, hogy velem kell jönök a táborba, mind néked, mind embereidnek. **2** Dávid pedig felele Ákhisnak: Meglátod bizonyval, hogy mit fog cselekedni a te szolgád. És monda Ákhis Dávidnak: Ennélfogva fejmet olta mazójává teszlek mindenkorra. **3** Sámuel pedig meghalt vala, és siratá őt az egész Izráel, és eltemeték őt saját városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat és jövendőmondókat kiirta a földről. **4** És mikor a Filiszteusok egybegyűlve, eljövén és táborot járának Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész Izráelt, és táborot járának Gilboánál. **5** A mint azonban Saul meglátta a Filiszteusok táborát, megfelemlék és az ő szíve nagyon megrémüle. **6** És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álmolatlás, sem az Urim, sem a próféták által. **7** Akkor monda Saul az ő szolgáinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjen hozzá, és megkérdezzem őt. Szolgái pedig mondának néki: Íme, Endorban van egy halottidéző asszony. **8** Másnak tetteté azért Saul magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének ejjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézés által, és idéz fel nékem azt, a kit mondok néked. **9** És monda az asszony néki: Íme te jól tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiirta a földről a varázslókat és jövendőmondókat; miért akarod azért törbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless engem?! **10** És megesküvén néki Saul az Úrra, mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed nem leszen. **11** Monda azért az asszony: Kit idézzek fel néked? És ő monda: Sámuelt idéz fel nékem. **12** Mikor pedig az asszony Sámuelt meglátta, hangsos felkállott. És szóla az asszony Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! **13** És monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látott feljőni a földből. **14** És ő monda néki: Milyen ábrázata van? ő pedig monda: Egy vén ember jő fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtja magát arczzal a föld felé, és tisztességet tőn néki. **15** Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidézettél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozik tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álmolatlás által; azért hívatalak téged, hogy megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem? **16** És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellensegéddé lón?! **17** És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak. **18** Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az ő felgerjedt haragját az Amálekitákon: azért cselekszik most így veled az Úr. **19** És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adjá, te pedig holnap fiaddal együtt velem leszesz. Izráelnek

táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr. 20 Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémíté Sámuel szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék. 21 Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor láttá, hogy annyira megrémült, monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettek életemet, és megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: 22 Most azért hallgass te is szolgálóleányod szavára, hadd tegyek egy falat kenyeres elődbe, és egyél, hogy erőd legyen, mikor útra kelsz. 23 Ő azonban vonakodék, és mondá: Nem eszem; de szolgái és az asszony is kényeszerítő őt, és ő engedett szavoknak, felkelt a földről, és feltűre az ágyra. 24 Vala pedig az asszony házánál egy hízott borjú, és sietve levágta azt; azután lisztet vett, és meggyűrta, és sültött kovásztalan pogácsát. 25 És vivé Saul elé és az ő szolgái elé, és evének; azután felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

29 Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afeknél; Izráel pedig tábort jár vala a forrásnál, mely Jezréel mellett van. 2 És a Filiszteusok vezérei kivonulárák, ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az ő emberei hátról menének Ákhissal. 3 És mondának a Filiszteusok vezérei: Mit akarnak ezek a zsidók? És monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgája, a ki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi rosszat attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. 4 De megharaguának ő reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok vezérei: Küldd vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jöjjön el mi velünk a harcza, hogy ellenünk ne forduljon a harcban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel? 5 Avagy nem ez-é Dávid, a kiről így énekelnek a körtáncban: Megverte Saul az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét? 6 Szólítá azért Ákhis Dávidot, és monda néki: Él az Úr, hogy te becsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a tárba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, e mai napig; de a vezér előtt nem vagy kedves. 7 Most azért téri vissza, és menj el békességen, és semmit se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. 8 És monda Dávid Ákhisnak: Vajon mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgádban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harczioljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? 9 Ákhis pedig felelé, és monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint az Istennek angyalá; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jöjjön velünk a harcba. 10 Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgáival együtt, a kik veled eljövénék; keljetek fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjek el. 11 Felkele azért Dávid embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezréelbe.

30 És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágbá megérkezék, ímé az Amálekíták betörének a déli vidékre és Siklágbá, és leverték Siklágot, és felégették azt tűzzel. 2 És fogságba hurczolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsintől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ő útjukra. 3 Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék; ímé az tűzzel felégettettet vala, feleségeik, fiaik és leányai pedig fogságba hurczoltattak. 4

Akkor Dávid és a nép, a mely ő vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erekjük sem volt a sírásra. 5 Dávidnak két felesége is fogságba hurczoltatott, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. 6 És Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép arról beszél, hogy megkövezí őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányai miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében. 7 És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efődot. És Abjáthár oda vivé az efődot Dávidhoz. 8 És megkérdez Dávid az Urat, mondán: Üldözzen-é ezt a sereget? Utóliérem-őket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utoléried, és szabadulást szerzesz. 9 Elméne azért Dávid, ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakhoz jutának, ott a népnek egy része megállott. 10 Dávid azonban negyszáz emberrel tovább üldözé az ellenséget; két száz ember pedig ott megállott, mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhetettek volna. 11 És találának a mezőn egy égyiptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyerset, hogy egyékké, és megitatták őt vízzel. 12 És adának néki egy csomó száraz fűgét és két kötés aszuszőlőt; és miután evett, magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyerset nem evett, sem vizet nem ivott. 13 És monda néki Dávid: Ki embere vagy te, és honnan való vagy? ő pedig monda: Égyiptomi ifjú vagyok, egy Amálekita embernek szolgája, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem immár ma harmadnapja. 14 Mi törtünk be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebnak déli vidékére; és Siklágot felégettük tűzzel. 15 És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket aholhoz a sereghez? És ő monda: Esküdjél meg nékem az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged aholhoz a sereghez. 16 Elvezet azért őket; és ímé, azok elszéledének az egész vidéken, és evének, ivának és táncolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából hozának. 17 És vágta őket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült meg közülök, hanem csak negyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elutának. 18 És minden megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekítákat; az ő két feleségeit megszabadítá Dávid. 19 És semmijük sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányai, a zsákmányból sem és mindenből, a mit elvittek tőlük; Dávid minden visszahozott. 20 És elvívé Dávid mind a juhokat és barmokat, melyeket tulajdon barmuk előtt hajtának, és azt mondják vala: Ez a Dávid zsákmánya! 21 Midón pedig Dávid aholhoz a két száz emberhez érkezik, a kik fáradtabbak valának, minthogy Dávidot követhették volna, és ott hagyta őket a Bésor patakjánál: kimenének Dávid előre és a nép előre, a mely vele volt. Dávid pedig a néphez közeledé, és köszönté őket békességgel. 22 Akkor mondának mind azok közül, a kik Dáviddel elmenének, így szólvan: Minthogy mind a gorosz emberek és Béliáli emberei nem jöttek el velünk, semmit se adjunk nékik a zsákmányból, a melyet visszaszerezünk, hanem csak kinek-kinek a magsa feleségét és gyermeket, azokat vigyék el, és menjek el. 23 Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjétek így, atyámfiai, azzal, a mit az Úr adott nékünk; ő oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk jött vala. 24 Vajon kicsoda engedhetne nékik ebben a dologban? Sőt inkább, a mekkora annak a része, a ki elment a harcba, akkora legyen annak is a része, a ki a holminál maradta; egyenlőképen osztozzanak. 25 És úgy történt ez attól a naptól fogva azután is; törvénnyé és szokássá tette

ezt Izráelben mind e mai napig. **26** Mikor pedig Dávid Siklágba érkezék, külde a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, mondván: Íme az Úr ellenségeinek zsákmányából való ajándék számokra. **27** Azoknak tudnillik, a kik Béthelben, a kik dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban laknak; **28** A kik Aroerben, a kik Sifmótban és a kik Estemoában laknak; **29** A kik Rákálban, a kik a Jerakhmélíták városaiban és a kik a Kéneusok városaiban laknak; **30** A kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban laknak; **31** A kik Hebronban és mindenhol helyeken, ahol Dávid embereivel megfordult vala.

31 És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak Izráel férfai a Filiszteusok elől, és elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén. **2** A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. **3** És a küzdelem igen heves lón Saul ellen, mikor megtalálták őt a kézives emberek, és igen megrettene a kézivesektől. **4** És mondá Saul az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztül azzal engem, hogy valami módon reám ne jöjjenek a körlümetéletlenek, és keresztszűrjának engemet és gúnyt üzzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akará, mert nagyon fél. Akkor Saul vevé a kardot és belébocsátkozék. **5** És fegyverhordozója a mint meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék az ő kardjába, és vele együtt meghala. **6** És meghala Saul és az ő három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is mindenjában egyenlőképen azon a napon. **7** És mikor meglátták az Izráel férfai, a kik a völgyön túl és a Jordánon túl laktak vala, hogy Izráel férfai elfutottak, és hogy Saul és az ő fiai meghalnak: elhagyták a városokat és elfutnak. A Filiszteusok pedig eljövénék és lakának azokban. **8** És történt másnap, mikor a Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az elesetteket, megtalálták Sault és az ő három fiát, a kik a Gilboa hegycsúcsán esének el. **9** És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerte, hogy hírt mondjanak bálványainak templomában és a nép között. **10** És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. **11** Mikor pedig értesültek felőle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: **12** Felkelének mindenjában a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és miután levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket; **13** Csontritkákat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és bőjtölének hét napig.

2 Sámuél

1 És lón Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekitálk legyőzéséből, és Dávid két napig Siklágban időzött: **2** Íme a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái megszaggtatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtja magát. **3** Monda pedig néki Dávid: Honnét jóssz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el. **4** Monda néki Dávid: Mond meg kérlek nékem, mint lón a dolog? Ó pedig felele: Megfutamodék a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia meghalának. **5** Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki ezt elbeszél: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán az ő fia? **6** Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegycsúcsra, és íme Saul az ő dárdájára támaszkodott vala, és íme a szekerek és lovagok utólérék őtet. **7** Hártratekintvén pedig Saul, meglátha engem és szólítja, és mondék: Ímholt vagyok én. **8** Monda pedig nékem: Ki vagy te? Felelek néki: Amálekitá vágok. **9** Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van. **10** Annakokáért én mellé állván, megölém őt, mert tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhözám a koronát, mely az ő fején vala, és az aranyperecet, mely az ő karján volt, és azokat íme ide hoztam az én uramnak. **11** Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és megszaggtatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ő vele valának. **12** És nagy zokogással sírának, és bőjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népének és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver által hullottak el. **13** És monda Dávid az ifjúnak, aki ezt elbeszél néki: Honnét való vagy te? Felele: Egy jövevény Amálekitá férfi fia vágok. **14** Ismét monda néki Dávid: Hogy nem féltél felemelni kezedet az Úr felkentjének elvesztésére? **15** És szólítja Dávid egyet az ő szolgái közül, kinek monda: Jőj elő és öld meg őt. Ki általátképtet az, és meghala. **16** És monda néki Dávid: A te véred legyen a te fejeden: mert a tennen nyelved vallása bizonyáságot tesz ellened, mondván: Én óltém meg az Úrnak felkentjét. **17** És keservesen síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő fián, **18** És monda (íjjal ez, hogy megtanulják Júda fiai, mely be van írva a Jásár könyvébe): **19** Izráel! A te ékkességed esett halmádon: miként hullottak el a hősök! **20** Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utcáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és ne ujjongjanak a körülmettételeknek leányai. **21** Gilboa hegycsúcsra, se harmat, se osztáti reákok ne szálljon, és mezőtök ne teremjen semmi áldozatra valót; mert ott hánystatt el az erős vitézek paizsa, Saulnak paizsa, mintha meg nem kenetettséget volna olajjal. **22** A megöletteknek vérétől és a hősöknek kövérétől Jonathán kézive hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt. **23** Sault és Jonathánt, a kik egymást szerették és kedvelték még életek, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszlánoknál erősebbek valának. **24** Izráel leányai! sirassátok Sault, ki karmazsinba öltözött gyönyörűen, és aranynyal ékesíté fel ruhátokat. **25** Oh, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jonathán halmádon esett el! **26** Sajnállakk testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzával jó szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél. **27** Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok!

2 Ezek után lón, hogy megkérdez Dávid az Urat, mondván: **3** Felmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. **4** Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám, a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége. **5** És embereit is, a kik vele valának, felvivé Dávid, kit-kit a maga házán épével, és lakának Hebron városában. **6** És eljövénéig Júda férifai, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán. Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei voltak azok, kik eltemették Sault; **7** Követeket küldte Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az igalmasságot cselekedték a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemették; **8** Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek igalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek, hogy ezt cselekedték; **9** Most azért a ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős férfiak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent királynak Júda háza önmagán. **10** Abner pedig, a Nér fia, aki Saulnak fővezére vala, felvezére Isbósetet, a Saul fiát, és elvívé Mahanáimba. **11** És királylýá tette őt Gileádon, Asuron és Jezárel városán, és az Efraim és Benjámin nemzetiségein, és az egész Izráelen. **12** Negyven esztendős vala Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezdte Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot. **13** Lón pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának házán, hétfestendő és hat hónap. **14** És elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának szolgái Mahanáimból Gibeonba. **15** Joáb is Sérújának fia, és a Dávid szolgái elmenvén, összetálikozának azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának ezek a halastón innen, amazok pedig a halastón túl. **16** Akkor monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő. **17** Felkelének azért és egyenlő számban általmenének a Benjámin nemzetéből és a Saul fiának, Isbósetnek seregből tizenketten, és a Dávid szolgái közül is tizenketten. **18** És kiki az ő társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába üté; és egyenlőképen minden elhullanak; és nevezék azt a mezőt Helkáth-Hassurimnak, mely Gibeonban van. **19** És felette erős harcz lón azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe a Dávid szolgái által. **20** Hárrom fia vala pedig ott Sérújának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn lakik. **21** És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem tére ki Abner után való futásában. **22** Hártratekintvén pedig Abner, monda: Te vagy-e Asáel? Felele: Én vagyok. **23** És monda néki Abner: Térj másfelé, vagy jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közül, és foszsd ki ő mindenéből; de Asáel nem akarta őt elhagyni. **24** Ismét monda Abner Asáelnek: Menj el a hámam mögül. Miért verjelek téged a földhöz? És micsoda orczával menjek Joábhöz, a te bátyához? **25** Mikor azért semmiképpen nem akart elérni, általátképtet el a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hatalj jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és ugyanott meghala. És lón, hogy mindazok, a kik arra a helyre érkezének, a hol Asáel esett és meghalt vala, megállának. **26** Joáb pedig és Abisai tovább üldözék Abnert; és midőn a nap lement, elérkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti úton. **27** Akkor egybegyűlökéznek az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának egy halomnak tetején. **28** És kiáltja Abner Joábnak, és monda: Vajon szüntelenül oldökölne kell-é a fegyvernek? Nem tudod-é, hogy siralmas lesz

ennek a vége? És meddig nem mondod a népnek, hogy térenek vissza testvéreiknek hátról? 27 És monda Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az ő atyafait. 28 Trombitát fuvatta azért Joáb, és megálla az egész nép, és nem üldözék tovább Izráelt, és nem harcolának tovább. 29 Abner pedig és az ő vitézi azon az egész éjszakán mennek vala a mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket bejárván, jutának Mahanáimba. 30 Joáb pedig megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjt az egész népet, és hiányozának Dávid szolgái közül tizenkilenczen és Asáel. 31 A Dávid szolgái pedig Benjámin nemzetéből, az Abner szolgái közül háromszáhatvan embert ölének meg, a kik meghalnak. 32 És felvezén Asáelt, eltemeték őt atyának sírboltjában, mely Bethlehemben vala. Joáb pedig és az ő vitézi egész éjjel menve, Hebronban virradának meg.

3 Sok ideig tartó hadakozás lón a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala. 2 Fiai születének Dávidhak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezréelből való Ahinoámtól; 3 A második pedig Kileáb, a Kármelbeli Nából feleségétől, Abigailról való, és a harmadik Absolon, a Mákhaba fia, a ki a Gessurbeli Thalmai király leánya vala; 4 És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abítál fia, 5 A hatodik Ithréam, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban. 6 Míg a hadakozás tartott a Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépéhez. 7 Vala pedig Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és monda Isbóset Abnernek: Miért mentél be az én atyámnak ágyasához? 8 Felette igen megharaguék azért Abner az Isbóset szaván, és monda: Ebfej vagyok-é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmaságot cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az ő atyafiaival és roroksaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te mégis ez asszonynak vétkét reám fogod most. 9 Úgy cselekedjék Isten Abnerrel most és ezután is, hogy a mint megesküdött az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele: 10 Hogy elveszem a királyságot Saulnak házától, és megerősítem Dávidnak székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind Bersebáig. 11 És nem felelhete semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle. 12 Követeket külide azért Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és íme az én erőm is te mellettes lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam. 13 Kinek felele Dávid: Jó, én frigyet kötök veled. De mindenálltal egyet kérék tőled, mondván: Addig ne lássad az én arcomat, míg el nem hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jóni, hogy arcomat lássad. 14 És követeket külide Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus előbörével jegyeztem el magamnak. 15 Elkülide azért Isbóset, és elvéteté őt az ő férjétől Pálitieltől, Láis fiától. 16 És vele ment az ő férje is, sírva követvén őt Bahurimig; és ott mondá néki Abner: Eredj, menj vissza; és hazára tére. 17 Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántatok Dávidot, hogy királyot legyen néktek: 18 Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: Az én szolgámnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok kezéből, és minden ellenségeinek kezéből. 19 Azután szóla Abner a Benjámin nemzetiséggel is, és elméne

Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin egész nemzetiségenek. 20 Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba és ő vele együtt húsz ember, megvendéglé Dávid Abnert és a vele volt embereket. 21 Ennekutána monda Abner Dávidhak: Felkelek és elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te veled, és uralkodjál mindeneknek úgy, a mint szívednek tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne békével. 22 És íme a Dávid szolgái és Joáb jönek vala a táborból, és sok prédiát hoznak magukkal, de Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala. 23 Joáb pedig és az egész sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíté Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Abner, Nérnek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére. 24 Beméne azért Joáb a királyhoz és monda: Mit cselekedtél? Íme Abner hozzád jött, miért bocsátál el őt, hogy elmenjen? 25 Ismered-é Abnert, a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasson, és kikémlelke a te kijövésedet és bemenésedet, és megtudjon minden, a mit te cselekszel. 26 És kimenvén Joáb Dávidtól, követeket külide Abner után, kik visszahozák őt a Sira kútjától; Dávid azonban nem tudja vala. 27 Visszajövén Abner Hebronba, férreszölít őt Joáb a kapu között, mintha titokban akarna vele beszélni, és általüté ott őt az ötödik oldalbordajánál, és meghalja Asáelnek, a Joáb atyafiaának véréért. 28 Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok én és az én országom mindenörökke az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának vérétől. 29 Szálljon ez Joábnak fejére, és az ő atyának egész háznépére; és el ne fogyjon a Joáb házból a folyásos, a belpoklos, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélküli szűkölködő. 30 Joáb pedig és Abisai, az ő atyafia azért ölék meg Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyjokfiát, Asáelt Gibeonban a harcon. 31 Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassatók meg ruháitokat, és öltözhetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig meg vala a koporsó után; 32 És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkiáltta a király, és igen síra az Abner koporsójára felettes, és síra az egész nép is. 33 És a király gyászdalt szerezvén Abner felettes, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek? 34 A te kezeid nem voltak megkötle, sem lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott elveszni az ember! És siratá őt ismét az egész nép. 35 Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem az Isten most és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyéret, sem egyebet nem eszem. 36 Mely dolgot mikor az egész község megérett, igen tetszik nékik; valamint a többi dolga is, a mit a király cselekeszik vala, igen tetszik nékik. 37 És megértette azon a napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megöltek. 38 Monda pedig a király az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? 39 Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérűjának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg az Úr annak, aki gonoszt cselekeszik, az ő gonoszsága szerint.

4 Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. Sőt az egész Izráel megrémüle. 2 Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki

Beeróból való vala, a Benjámin fiai közül; mert Beerót is a Benjámin városai közé számláltatik. 3 Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek Gittáimba, és lőnek ott jövevények mind e mai napig. 4 Jonathánnek pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia (öt esztendős vala, mikor Jezréelből hírt sjölt Saul és Jonathán felől, és felvérve őt a dajkája, hogy elszaladjon vele; lőn pedig, hogy mikor a dajka gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Mífibóset. 5 Elmenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala éső déli álmát aluszsa vala. 6 Bemervén azért ezek a ház belséjébe, gabonát vive, általúl őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az ő atyafia, Bahana, elszaladának. 7 Mikor azért ezek a házba bementek, éső hálószbájában az ágyán feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík mezőn. 8 És elvívék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondának a királynak: Ímhol Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; a ki üldözé a te lelkedet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az ő maradékán. 9 Felele pedig Dávid Rékábnak és Bahánának, az ő atyafianak, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nézik: Él az Úr, ki az én életemet megszabadította minden nyomorúságból, 10 Hogy én azt, a ki nékem hírt hozott vala, ezt mondvn: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megöletém őt Siklágból, holott jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért: 11 Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most vajon ne kívánjam-é meg az ő vért kezeitkből, hogy titoktól eltöröljék a földről? 12 Parancsolta azért Dávid az ő szolgáinak, hogy megöljék őket; és elvagdalak kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban, a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felvérén, eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

5 Eljövénék pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetiségei, és szólának ilyenképen: Ímé mi a te csontodból és testedből valók vagyunk, 2 Mert ennekkelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett. 3 Eljövénék azért Izráelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylýa kenék Dávidot Izráel felett. 4 Harmincz esztendős vala Dávid, mikor uralkodni kezde, és negyen esztendeig uralkodék. 5 Hebronban uralkodék a Júda nemzetsegén hétszendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben uralkodék harminczhárom esztendeig az egész Izráel és Júda nemzetégein. 6 Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálemben a Jebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jóssz ide be, hanem a sánták és vakok előznek téged! melylyel azt jelenték: Nem jó ide be Dávid. 7 Bevezé mindazáltal Dávid a Sion várát, és az immár a Dávid városa. 8 Mert azt mondá Dávid ama napon: Mindenki, a ki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornához és vágja ott a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlöl a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a házba! 9 És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és megépíté Dávid köröskörül, Millótól fogva befelé. 10 Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, mert az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele. 11 Követeket küldé pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz, és czédrusfákat is,

ács mestereket és kőmíveseket, és építének házat Dávidnak. 12 És belátta Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő népéért, Izráelről. 13 Vör pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai. 14 És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek: Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon, 15 Ibhár, Elisua, Néfeg, Jáfia, 16 Elisáma, Eljada és Elifélet. 17 Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylýa kenték Dávidet az Izráelen; felkelének minden a Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megérvént Dávid, aláméne az erőssége. 18 A Filiszteusok pedig elérkezének és elszélednék a Réfaim völgyében. 19 Megkérde azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a Filiszteusokat. 20 Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségit előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak. 21 És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszednék Dávid és az ő szolgái. 22 Azután ismét feljövénék a Filiszteusok, és elszélednék a Réfaim völgyében. 23 Megkérde azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj most reájok; hanem kerülj a hárut mögé és a szederfák ellenében támad meg őket. 24 És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje a Filiszteusok tábort. 25 És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeatól fogva, mind addig, míg Gézerbe mennél.

6 Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harmincezer embert. 2 És felkélvén, elméne Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten látóját, mely Névről, a Seregek Urának nevéről nevezették, ki ül a Kérubok között. 3 És tevük az Isten látóját új szekrére, és elhozák azt Abinádábnak házájától, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik az új szekeret. 4 Elvívék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten látójával, és Ahió a láda előtt megyen. 5 Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegyenye fából való minden szerszámokkal, hegedűkkal, lantokkal, dobokkal, sípokkal és cimbalombokkal. 6 És mikor Nákonnak szérűjére jutának, kinyújtja Uzza az ő kezét az Isten látójára, és megtartá azt; mert az ökrök félremozdították vala. 7 Ennekukáért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerősségeért: és meghala ott az Isten látójá mellett. 8 És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig. 9 Megfelemlék azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jöjjön az Úr látája én hozzáim? 10 És nem akará Dávid magához vinni az Úrnak látóját Dávidnak városába, hanem letétetéte azt Dávid a Gitteus Obed Edom házánál. 11 És lőn az Úrnak látája a Gitteus Obed Edom házánál három hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész háznépet. 12 És megmondák Dávid királynak ilyen szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mije van, az Isten látójáért. És elmenvén Dávid, elvívé az Isten látóját az Obed Edom házától Dávid városába vágassággal. 13 Mikor pedig azok, a kik az Úr látóját vitték, hat lépést mentek, áldozék ott egy ökröt és hízott borjút. 14 Dávid pedig teljes erejéből táncol vala az Úr előtt, és

gyolcs efödöt övedzett magára Dávid. 15 Dávid azért és Izráelnek egész háza felvivék az Úr látóját énekléssel és trombitaszóval. 16 Lón pedig, hogy mikor az Úr látójával Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és táncol az Úr előtt, megutálta őt szívében. 17 Mikor pedig bevitték az Úr látóját, és elhelyezék azt az ő helyére a sátornak közepére, melyet számára Dávid felállítattott: akkor áldozott Dávid egészen égóaldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt. 18 Mikor pedig elvégzte Dávid az egészen égóaldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek Urának nevében. 19 És osztogattata Dávid mind az egész népnek, Izráel egész seregénének, férfiaknak és asszonyoknak, mindenki egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kaláscot; és elméne minden az egész nép, kiki az ő házához. 20 Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét is: kijöve Mikál, a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő szolgáinak szolgálói előtt felfosztóztat vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztóni! 21 És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész házanépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezém. 22 Sőt minél inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál dicséretreméltőbb leszek a szolgálók előtt, a kikről te szólasz. 23 Ennekükáért Mikálnak, Saul leányának nem lön soha gyermeke az ő halálának napjáig.

7 Lón pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségtől, 2 Monda a király Nátán prófétának: Íme lássad, én czédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek látójára pedig a kárpitok között van. 3 És monda Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben van, vidd véghez, mert az Úr veled van. 4 Azonban lön az Úr szava Nátához azon éjjel, mondván: 5 Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy abban lakjam? 6 Mert én nem laktam házban attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Egyiptomból, mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és hajlékban jártam. 7 Valahol csak jártam Izráel fiai között, avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik nemzetsegének, a kinek parancsoltam, hogy legeltesse az én népemet Izráelt, mondván: Miért nem építettek nékem czédrusfából való házat? 8 Most azért ezt mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én hoztalaik ki téged a kunyhóból, a juhok mögül, hogy légy fejedelem az én népem felett, az Izráel felett; 9 És veled voltam mindenütt, valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet előtted; és nagy hírnevet szerzettet néked, mint a nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak. 10 Helyet is szerzik az én népemnek Izráelnek, és ott elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdítatik, és nem fogják többé az alónokságának fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte, 11 Attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidtől. És megmondotta néked az Úr, hogy házat csinál néked az Úr. 12 Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékodból származik, és megerősítöm az ő királyságát: 13 Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítöm az ő királyságának trónját mindörökké. 14 Én leszek néki atya, és ő lászen nékem fiam, aki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi

veszszővel és emberek fiainak büntetésével; 15 Mindazáltal irgalmaságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előttem. 16 És állandó leszen a te házad, és a te országod mindenrőkké tiéd leszen, és a te trónod erős leszen mindenrőkké. 17 Mind e beszéd szerint, és minden látás szerint szóla Nátán Dávidnak. 18 Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda az én házam népe, hogy engem ennyire elővittél? 19 És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! hanem íme szólasz a te szolgádnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram Isten! 20 De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat? 21 A te igéretekért, és a te jókararodat szerint cselekedted mindeneket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a te szolgádnak. 22 Ennekükáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtag kívül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel. 23 Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül, és magának nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Egyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől. 24 Mert megerősítettek magadnak a te népedet, az Izráelt, népedül mindenrőkké; és te voltál, Uram, nélik Istenök. 25 Most annakükáért, Uram Isten, a mit szólalt a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindenrőkké; és cselekedj úgy, a mint szólottál: 26 Hogy felmagasztaltassék a te neved mindenrőkké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izráelnek Istené, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtt! 27 Mert megjelentetted a te szolgádnak fülébe, óh Seregeknek Ura és Izráelnek Istené, ezt mondván: Házat építet néked. Ezért készítet szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. 28 Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te szolgád felől), 29 Legyen a te jókaratodnak áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen előttem mindenrőkké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgádnak háza mindenrőkké.

8 Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket: 1 És elfoglalá Dávid a Filiszteusok kezéből Méteg Ammát. 2 És megveré a Moábitákat is, és kötéllel mérte meg őket, lefektetvén őket a földre; két kötéllel mérte azokat, a kik megölendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lönök. 3 Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának királyát, mikor elméne, hogy haltalmát kiterjessze az Eufrátes folyó vízeig. 4 És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvaggadtal Dávid minden szekeres lovagnak és csak száz szekérbe valót hagyott meg közülök. 5 Eljövénék pedig a Sirabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Sirabeliek közül huszonkétezer férfit. 6 És helye Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Sirabeliek Dávidnak adófizető szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala. 7 És elvezé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer szolgáiának valának, és bevitte azokat Jeruzaálemben. 8 Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városaiból, Bétákból és Berótaiból felette igen sok rezet. 9 Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden

seregeit; **10** Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt, és áldja, hogy harczt Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tóival is hadakozik vala). És a Tói fia kezében aranyból, ezüstből és rézből való edények valának, **11** Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és aranyval együtt, a melyet az Úrnak szentelte mind ama népéktől, a kiket meghódoltattat; **12** A Síriabeliek től, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekitáktól és a Réhób fiaitól, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából. **13** És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatér, miután a Síriabeliek leverte a sós völgyben, tizennyolczeret. **14** Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala. **15** Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és igazságot. **16** Fővezére volt Joáb, Sérújának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékíró vala. **17** Sádók pedig, Akhitóbnak fia, és Akhimélek, Ábjátnak fia papok valának, és Sérája íródeák. **18** Benája Jéhójádnak fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója, a Dávid fiai pedig fők valának.

9 Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy igalmasságot cselekedjem ő vele Jonathánért? **2** Vala pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítának, és monda a király néki: Te vagy-e Siba? Felele: Én vagyok a te szolgád. **3** Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy cselekedjem vele az Isten igalmasságát? Felele Siba a királynak: Van még Jonathának egy fia, ki mind a két lábára sánta. **4** Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a királynak: Íme az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban. **5** Akkor elküldé Dávid király, és elhozatá őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házból Ló-Debáról. **6** És mikor megérkezett Dávidhoz Méfibóset, Jonathának a Saul fiának fia, arczzal leborula, és tiszteséget tón néki; és monda Dávid: Méfibóset! ki felele: Ímholt a te szolgád. **7** Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélküli igalmasságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyádért; és visszaodom néked Saulnak, a te nagyatádnak minden majorságát, és néked mindenkor asztalonnál lesz ételedez. **8** Akkor fejet hajta Méfibóset, és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok? **9** Szólítá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamit volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad fiának adtam. **10** A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te ifiad és szolgád, és beszolgáltassad, hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfibóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalonnál eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgája. **11** Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol nékem, szolgájának, a képen cselekeszik a te szolgád. És Méfibóset az én asztalonnál eszik, mint a király fiainak egyike. **12** Vala pedig Méfibósetnek egy fiacska, kinek neve Mika vala; a Siba házában lakozók pedig mindenjában Méfibóset szolgái valának. **13** Méfibóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

10 Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia. **2** És monda Dávid: Igalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atya is velem igalmasságot tett; és hozzá külde Dávid, hogy

vigasztalja őt szolgá által atya halála felől. Mikor Dávid szolgái Ammon fiainak földére érkezének: **3** Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajonbecsüli-é Dávid ezzel előtte a te atyát, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajon Dávid nem inkább azért küldötté-é hozzád szolgáit, hogy a várost megszeméljék és kikémeljék és teljesen elpusztítsák. **4** Elfogatá azért Hánon a Dávid szolgáit, és szakálóknak felétenyiratá, és ruháikat felben elmetszétek az alfelekit, és elbocsátá őket. **5** A mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe külide, (mert ezek az emberek igen meggyalázottak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevekedik szakálotok; és úgy jöjjetek haza. **6** Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöltekké lettek Dávid előtt, követet küldnék az Ammon fiai, és felfogadák Síriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Síriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakanak királyát ezer emberrel, és a Tóbbelieket, tizenkétezer embert. **7** A mint ezt Dávid meghallá, elküldötté Joábot és a vitézeknek egész sereget. **8** Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe állottak a kapu bejárata előtt. A Síriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Tóbbeliek és Maaka magukban valának a mezőn. **9** Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátról ellenség van ő ellene, kíválogatá az Izráel népének színét, és a Síriabeliek ellenében állítá fel. **10** A népnek maradtak az ő öccscsének, Abisainak vezetésére bízta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. **11** És monda: Ha erősebbek lesznek a Síriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítsélek. **12** Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjük úgy, a mint néki tetszik. **13** Elérkezék azért Joáb és az ő vele való sereg a Síriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte. **14** Látván pedig az Ammon fiai, hogy megfutamodtak a Síriabeliek, megfutamodának ő is Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálemben. **15** Mikor pedig látták a Síriabeliek, hogy megverették az Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének. **16** És elkülide Hadadézer, és elhozatá a Síriabelieket, a kik a vizen túl valának, és jövénék Helámba; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt előük. **17** Megízenék pedig Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általména a Jordánon, és juta Hélámhoz: és sereget rendelének a Síriabeliek Dávid ellen, és megüközének vele. **18** De a Síriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és levága Dávid a Síriabeliek közül hétszáz szekerest és negyvenezet lovagot, Sobákat is, a seregnék fővezérét megölé; és ugyanon meghala. **19** Mikor pedig látták mindenök a királyok, a kik Hadadézernek szolgái valának, hogy az Izráel által megverettek, békét kötötték Izráellel és nékik szolgálának; és nem merének többé a Síriabeliek kijöni az Ammon fiainak segítségére.

20 Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgáit ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt. **2** És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. **3** És elkülide Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda egy ember: Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége? **4** Akkor követeket külde Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hálá, mikor az ő tiszttálatosságából megtisztult; és

annakutána visszaméne az ő házához. 5 És fogada méhében az asszony, és elküldvén, megízené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe esem! 6 Akkor Dávid izene Joábnak: Külld haza hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. 7 Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérde őt Dávid Joábnak békessége felől, a népkép békessége felől és a harcz folyása felől. 8 Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot küldé utána. 9 Uriás azonban lefeküvén a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgáival, és nem méne a maga házához. 10 És megjelentek Dávidnak, mondván: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél? Miért nem mentél le a te házadhoz? 11 Felele Uriás Dávidnak: Az Isten látája, Izráel és Júda nemzetisége sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgái a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én hágomba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mivelem azt! 12 Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is. 13 Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék és ívék, és lerészegít őt, és kiméne este aludni az ő ágyára, az ő urának szolgáival együtt, de házához nem méne alá. 14 Megvirradván pedig, levelet írva Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. 15 Ír pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, ahol a harcz lehevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettekké és meghaljon. 16 Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, ahol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. 17 Kijövén azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának egyesek a nép közül, Dávid szolgái közül, és a Hitteus Uriás is meghala. 18 Kötvet külde akkor Joáb, és megízené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását. 19 És megparancsolá a követnek, mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak, 20 És ha a király haragra lobbanva azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harczochni? Avagy nem tudtátok-é, hogy lelövöldöznek a kőfárol? 21 Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubbóset fiát? Nemde nem egy asszony üté-é agyon a kőfárol egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? Azért miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mond meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. 22 Elméne azért a követ, és mikor megérkezett, elbeszél Dávidnak mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb. 23 És monda a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaütük őket a kapu bejáratáig; 24 Azonban a kőfárolról lövöldözének a nyilasok a te szolgádra, és a király szolgái közül egyesek meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt. 25 Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bántódjál a miatt; mert a fegyver úgy megemészt egyet, mint mást. Fokozzad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt. 26 Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét. 27 És mikor a gyászolásnak ideje eltelte, érette külde Dávid és házába viteté őt és lóni néki felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem tetszik az Úrnak.

12 Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. 2 A gazdagnak felettese sok juhai és ökre valának; 3 A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb

egy kis nőstény báránkyájánál, a melyet vett és táplált vala, s felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan vala, mintegy leány. 4 Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhai közül hozatni, hogy a vendégnék eltelt készségen belőle, a ki hozzá ment vala; hanem elvezé a szegénytől az ő báránnyát, és azt főzeti meg a vendégnék, a ki hozzá ment. 5 Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember ellen, és monda Nátán Dávidnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, aki azt cselekedte. 6 A báránnyért pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mivelte, és annak nem kedvezett. 7 És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. 8 És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felettese néked adtam Izráelnek és Júdának házát; és ha még ez kevés volt, ezt s ezt adtam volna néked. 9 Miért vetetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útlatos ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vettek feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. 10 Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megúltál engem, és a Hitteus Uriás feleségeit elvettek, hogy feleséged legyen. 11 Ezt mondja az Úr: Ímé én épén a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adam más felebarátodonak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. 12 Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágán cselekeszem azt. 13 Monda azért Dávid Nátán: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödet, nem fogsz meghalni. 14 Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, aki lett néked, bizonynal meghal. 15 Ezekután elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a gyermeket, a kit az Uriás felesége szült vala Dávidnak; és megbetegedék. 16 És könyörge Dávid az Istennek a gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a földön feküvé éjjel. 17 Felkelének azért az ő házában véne és menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem akar, és nem is evék ő velek kenyerset. 18 Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgái néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondjak vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy magának bajt szerezzen? 19 Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgái suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és mondja Dávid az ő szolgáinak: Meghalt-é a gyermek? Azok mondának: Meghalt. 20 Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkenék magát és más ruhát vőn magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyerset vivének eleibe, és evék. 21 Akkor mondának az ő szolgáit néki: Mi dolog ez, a mit műveltél? Míg a gyermek élt, bőjtöltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyerset ettél. 22 Monda ő: Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert ezt mondottam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és megé a gyermek. 23 De most, hogy meghalt, vajon miért bőjtölnek? Vajon visszahozhatom-é azzal? Én meggyek ő hozzá, de ő nem jő ide vissza én hozzá. 24 És megvígaszta Dávid az ő feleséget, Bethsabét, és beméne hozzá, és vele hála. És ő szüلت fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azzal, 25 A mint megizente vala

Nátán próféta által, ki nevezé az ő nevét Jedidjának, az Úrért. 26 Joáb pedig hadakozék az Ammon fiainak városa, Rabba ellen, és megvevé a királyi várost. 27 És követeket küldé Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettem a városnak egyik részét, ahol a víz van. 28 Most azért gyűjtés egybe a népkér maradékát, és szállj táborba a város ellen, foglal el azt, nehogy valamiképen, ha én foglalnám el, róla nevezetessé az én nevem. 29 Egybegyűjté azért Dávid mind az egész népet, és alámeré Rabba ellen, és harcza ellené, és elfoglalá azt. 30 És elvezé az ő királyuknak koronáját annak fejéről, melynek súlya egy tálentum arany volt, és drága kövekkel vala rakva, és lón a Dávid fején, és a városból felette sok zsákmányt hozott el. 31 A népet pedig, mely benne vala, kihozatá; és nemelyét fűrész, nemelyét vasborona alá, nemelyét fejsze alá vetteté; nemelyeket mészkemenczén vitt által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

13 Lón ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép húga vala, kinek neve Támár vala; és Amnon, a Dávid fa megszereté őt. 2 Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az ő hugáért, Támárért; mert szúr vala, és Amnon előtt lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen. 3 Vala azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvérenek fia; Jonadáb pedig igen eszes ember vala. 4 Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem. 5 És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tudd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd azt néki: Jőjön ide, kérlek, Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő kezéből egyem. 6 Lefeküvél azért Amnon, és tetteté, mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy őt meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jőjön ide hozzáim Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélést, és hadd egyem az ő kezéből. 7 Elkülde azért Dávid a Támár házához, ezt izenven: Eredj el mindenjárt az Amnon bátyához, és készíts valami enniavalot néki. 8 Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik vala. És lisztet vévén, meggyűr és bélést csinálá ő előtte, és megfőzé a bélést. 9 Előhozásánakutána a serpenyő, és kitölíté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjetek ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindenjában előle. 10 Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezéből; veve azért Támár a bélést, melyet készített vala, és bevívé Amnon bátyának az ágyasházba. 11 És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki: Jőjj, feküdj mellé, húgom. 12 Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot. 13 És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy bolond. Azért kérlek, szój a királynak, mert nem fog megtagadni engem töled. 14 Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvél. 15 És meggyűlölé őt Amnon felette igen, mert nagyobb lón gyűlölete, melyel gyűlölte őt, a szeretetnél, melyel őt megszerette vala. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgodra. 16 Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszságot annál, a melyet rajtam véghezvittél, hogy elűzz

engem. 17 Azonban nem akart reá hallgatni, 17 Hanem beszólítá szolgáját, aki néki szolgál vala, és monda: Üzd ki őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána. 18 Vala pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a milyenben a király leányai szoktak járni, míg szűzük valának. Kiúz azért ő a szolgá, és bezárá az ajtót utána. 19 Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka szoknyát, mely rajta volt, meghasogatá, kezét pedig fejére tevén, jaigatva jár vala. 20 És monda néki a bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most, hugom, mert atyádfia, ne bájkódjál azon felettesébb. Lakozék azért Támár nagy árváságban az ő bátyjának, Absolonnak házában. 21 Dávid király pedig hallván mindezeket, felette igen megharaguvelé. 22 Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, sem jót, sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Amnon, mivelhogy megszepelősítette az ő hugát, Támárt. 23 És lón két esztendő mulva, mikor Absolonnak juhadt nyírták Baál-Hásorban, mely Efraimból van, meghívá Absolon minden a király fiait. 24 Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Íme most nyírjak a te szolgádnak juhadt, azért jöjjön el kérém a király és az ő szolgái a te szolgáddal. 25 Monda a király Absolonnak: Ne, fiam, ne menjünk el mindenjában, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmeni, hanem megaládja őt. 26 Monda mégis Absolon: Ha nem, úgy jöjjön el velünk Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled? 27 Mikor pedig erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnonot is és minden a király fiait. 28 Parancsolta pedig Absolon az ő szolgáinak, ezt mondának: Kérlek, vigyázzatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és mondomb nétek: akkor üssétek le Amnonot és öljétek meg őt, semmit ne féljetek, hiszen én parancsoltam nétek, legyetelek bátrak, ne féljetek. 29 Úgy cselekednének azért az Absolon szolgái Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindenjában felkelnének, és kiki öszvérére üle, és elszaladának. 30 Mikor pedig még az útban voltak, a hír eljutott Dávidhoz, mondának: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. 31 Akkor felkele a király, megszagatá ruháit, és a földre feküvél, és az ő szolgái mindenjában megszagaggatott ruhában állanak vala előtte. 32 Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvérenek fia, és monda: Ne mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül; mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszepelősítette, Absolonnak minden szájában volt ez a dolog. 33 Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden fiai meghaltak, mert csak Amnon halt meg egyedül. 34 Absolon pedig elmenekült. És felemelvén az őralló az ő szemeit, látá, hogy sok ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. 35 És monda Jonadáb a királynak: Íme jönök a király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt. 36 És lón, a mint megszünt beszélni, megérkezének a király fiai, és szavokat felemelvén, sírának; és maga a király is és az ő szolgái mindenjában felette igen sírának. 37 Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihur fiához, Gessurnak királyához. És Dávid minden nap siratá az ő fiát. 38 Absolon pedig, minekutána elfuttott és Gessurba ment, három esztendeig volt ott. 39 Dávid király pedig felhagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen, mert megvigasztalódott Amnon felől, hogy meghalt.

14 Észrevében Joáb, Sérújának fia, hogy a királynak szíve vagyakozik Absolon után, 2 Elkülde Joáb Tékoá városába, és hozata önnét egy asszonyt, ki igen eszes vala, és monda néki: Kérlek tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzel fel

gyászrúhába, és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratta halottját. **3** És menj be a királyhoz, s így és így szólí hozzá. És Joáb szájába adta, hogy mit kelljen szóláni. **4** Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczcajal a föld leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király! **5** És monda néki a király: Mi bajod van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt. **6** És a te szolgálódnak két fia vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvéde volna, az egyik megséríté a másikat és megöl. **7** És íme az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondák: Add kezünke az ó testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt az ó testvérének lelkéért, a kit megölt, és veszessük el az örököst is. Így akarják eloltani a kicsiny szíkrácskát, a mely nékem megmaradt, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén. **8** Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz, és parancsolok a te dolgod felől. **9** Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ó trónja ártatlann leszen. **10** Monda erre a király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbe, és többé nem fog illetni téged. **11** Akkor ó mondta: Emlékezzék meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúló ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az én fiamat ne veszessék el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre. **12** És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ó mondta: Szólj. **13** Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltasztott magától, nem hívata vissza? **14** Mert bizonyára meg kell halunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelke sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számítvete előtte az eltasztott sem. **15** Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én szólnék a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindazáltal azt mondotta a te szolgálód: Mégis beszélek a királytól, hátha megtesszi a király, a mit az ó szolgálóleánya mond. **16** Igen, meghallgatja a király, és megszabadítja az ó szolgálóleányát annak kezéből, aki engem el akar veszteni és velem együtt az én fiamat az Istennek örökségéből. **17** Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a királynak beszéde szerezzen nyugodalmat, mert mint az Istennek angyala, olyan az én uram, a király, mivelhogy meghallgatja minden jót, minden gonoszt. És az Úr a te Istened legyen te veled. **18** És felelén a király, monda az asszonyak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérlek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek! **19** És monda a király: Vajon mindezekben nem a Joáb keze van-é veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra, sem balra nem lehet témi attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgád Joáb hagyta ezt nékem, és mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak szájába. **20** Hogy a dolognak más fordulatot adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bölcsesége szerint, hogy minden észrevegyen, a mi a földön van. **21** Akkor monda a király Joábnak: Íme megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd haza az én fiamat, Absolon. **22** És a földre arczcajal leborula Joáb, és térdet-fejet hajtán, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád,

hogy van valami becsületelem előtted; mert az ó szolgájának beszédét megcselekedte a király. **23** Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és hazához Absolon Jeruzsálemben. **24** És monda a király: Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ó házába, és a királynak orczáját nem láthatá. **25** Nem vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala. **26** És mikor a fejét megnyírja (mert minden esztendőben megnyírja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyírja le), az ó fejének haja nyom vala kétszáz siklust a királyi mérték szerint. **27** Lón pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támr vala; ez igen szép termetű asszony vala. **28** Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét még nem láitta. **29** Elkülde azért Absolon Joábhoz, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és elkülde másodszor is, de ő még sem akart elmenni. **30** Monda azért az ó szolgáinak: Nézzétek, a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ó árpája: menjetek el, és gyűjtsátok fel túzzel; és meggyűjtják az Absolon szolgái a gazdaságot túzzel. **31** Felkele azért Joáb, és méne Absolonhoz az ó házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te szolgáid az én gazdaságomat felgyűjtötték túzzel? **32** Felele Absolon Joábnak: Azért mert hozzád küldöttettem ily szóval, hogy ide jöjj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad néki: Mi szükség volt hajazónöm Gessurból? Jobb volna most is nékem ott lennem. Most azért szeretném a király arcát látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem. **33** Elméne azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a király Absolon, és elméne a királyhoz, és fejet hajtán a király előtt, arczcajal a földre borula. És megcsokolá a király Absolon.

15 Lón pedig annakutána, szerze magának Absolon szekeret, lovakat és ötven embert, kik előtte szaladjanak. **2** És reggelenként felkelvén Absolon, megállva az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólítja Absolon, és megkérde: Micsoda városból való vagy te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetiségeből való a te szolgád; **3** Monda néki Absolon: Íme a te beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, aki téged meghallgatna a királynál. **4** Mondja vala ismét Absolon: Vajha valaki engem tenne itélőbiróvá a földön, és én hozzájóné minden ember, a kinek valami ügye és pere volna, igazat tennék néki. **5** Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azzonnal kezét nyújtja vala, és megfogván, megszólolja vala őt. **6** És a képen cselekedék Absolon egész Izráellel, valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel flainak szíveket alattomban megnyeri vala. **7** Lón pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; **8** Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely Síriában van, ezt mondva: Ha valóban hazavezérel engem az Úr Jeruzsálemben, az Úrnak szolgálok. **9** Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén, elméne Hebronba. **10** Hírnököket küldje pedig Absolon Izráelnek minden nemzetiségehez, hogy megmondják: Mikor a trombitászot halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban. **11** És Absolonnal együtt kétszáz férfi is elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik jóhíszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról. **12** És elkülvén Absolon, hivatá a Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ó városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte.

És igen nagy lőn az összeesküvés, és a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. 13 És követ méne Dávidhoz ilyen izeettel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik. 14 Akkor monda Dávid minden szolgáinak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljetek fel, és füssunk el, mert itt nincsen számunkra menekülés Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamikép sietve utó ne érjen minket, s ne honzon szerencsétlenséget reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. 15 Mondának pedig a király szolgái a királynak: minden úgy legyen, a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, íme itt vannak a te szolgáid. 16 Kiméne azért a király és egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizzék a házat. 17 És kimenvén a király és egész háznépe ő utána, megállapodának a legszélső háznál. 18 És minden szolgái ő mellé menének; és a Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, az a hatszáz férfi, kik vele jóvének Gáthból, elvonulának a király előtt. 19 Monda pedig a király a Gitteus Ittainak: Miért jóssz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel szülő helyedre. 20 Csak tegnap jöttél, és már ma zaklassalak téged, hogy velünk jöjj? Én megtek oda, a hova mehetek; te pedig térij vissza, és vidd vissza testvéredet is; irgalmasság és igazság legyen veled. 21 És felele Itta a királynak, mondván: Él az Úr és él az én uram, a király, hogy valahol lesz az én uram, a király, mind halálában, mind életében, ott lesz a te szolgád is. 22 Monda azért Dávid Ittainak: Ám jöjj el és menjünk el. És elméne a Gitteus Itta és az ő emberei együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának. 23 És az egész föld népe nagy jaigatással sír vala, mikor az egész nép elméne. A király azért általmára a Kedron patakán, és a nép mind átméne az útra, a pusztá felé. 24 És íme vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének ládáját hordozzák vala; és letevék az Isten ládáját. Azonkörben Abjátár is felnéne, még a nép a városból mind kitakarodék. 25 És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba, ha én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hoz, megmutatja nékem azt, és az ő sátorát. 26 Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködök benned: ímholt vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik. 27 Monda annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? Azért menj haza békességben a városba, Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok, veletek együtt. 28 Lássátok, íme én itt időzöm, ennek a pusztának sík mezején, még tőletek hír jő, és nékem izentek. 29 Visszavívék azért Sádók és Abjátár Jeruzsálemben az Isten ládáját, és otthon maradának. 30 Dávid pedig felnéne az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélküli ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentőkben sírának. 31 Megizének azonkörben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. 32 És a mint feljuta Dávid a hegységi tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek, íme eleibe jöve az Árkéából való Khúsai, ki ruháját megszagatja és földet hinte fejére. 33 És monda néki Dávid: Ha eljősz velem, terhemre leszel nékem; 34 De ha a városba visszatérsz, és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, óh király, ennekkelőtte a te atyád szolgája voltam, most immár a te szolgád leszek, megronthatod Akhitófelnak ellenem való tanácsát. 35 És íme veled lesznek ott Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit hallándasz a király házból, mondj meg a papoknak, Sádóknak és Abjátárnak. 36 Íme ott van velük az ő két fiuk is, Akhimás, a Sádók fia, és Jonathán, az Abjátár

fia, kik által nékem mindjárt megizenthetitek, valamit hallotok. 37 Elméne azért Khúsai, a Dávid barátja a városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálemben.

16 Mikor pedig Dávid egy kevésbé alább ment a hegységi tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgája, két megnyergelt szamárral, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszúszőlő és száz csomó füge és egy tömlő bor vala. 2 És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépélegyek, hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad a pusztában. 3 És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a királynak: Íme Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel háznépe az én atyámnak országát. 4 És monda a király Sibának: Íme minden tized legyen, valamijő volt Mefibósetnek. Monda akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előttem, óh uram király! 5 Elméne azután Dávid király Bahurimig, és íme onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetsegéből való, kinek neve Sémei vala, Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala öket. 6 És kővel hajigál Dávidot és Dávid királynak minden szolgáit, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindenjában az ő jobb és balkele felől valának. 7 És így szóla Sémei szitkozódása közben: Ered, ered te vérszopó és istentelen ember! 8 Megfizet most az Úr néked Saul egész házanépének véréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és íme te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! 9 Monda pedig Abisai, Sérójának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejt veszem. 10 Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérójának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért műveled ezt? 11 És monda Dávid Abisainak és minden szolgáinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyan cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki. 12 Netalan reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átká helyett. 13 És meg vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegységen átellenében mervén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hány vala. 14 Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajemibe, és ott megnyugovék. 15 Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férfiak, bemenének Jeruzsálemben, és Akhitófel is ő vele. 16 Mikor pedig az Árkéából való Khúsai, a Dávid barátja bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Eljén a király, eljén a király! 17 És monda Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal? 18 Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal maradok. 19 Azután ugyan kinek szolgálnék örömebb, mint az én barátom fiának? A mint szolgáltam a te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád is. 20 Monda pedig Absolon Akhitófelnak: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk? 21 Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megérzi az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tettek magadat, és annál inkább megerősödnek mindazoknak kezeik, a kik mellettek vannak. 22 Sátort vonának azért Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. 23 És Akhitófel tanácsa, melyet adott,

olyannak tekintetett abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt Akhitófelnak minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17 Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és üldözzem Dávidot ez éjjel. **2** És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a király magát megölöm. **3** És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfiúról függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép békességben lesz. **4** Igen tetszik e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek. **5** És monda Absolon: Hívják ide mégis az Arkeabelli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is. **6** És mikor megérkezék Khúsai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófelnél ilyen tanácsot ád, megfogadjuk-é az ő szavát, vagy ne? Szólj hozzá. **7** Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófél ez egyszer adott. **8** És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívük, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt. **9** Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami más helyen, és meglehet, hogy mindenjárt kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett az Absolon népe. **10** És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlánakk szíve, igen megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek. **11** Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való föveny; és magad is menj el a hadba. **12** Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen, ahol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat a földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele vannak, egy se maradjon meg. **13** Ha pedig városba szaladna, mind az egész Izráel köteleket húzzon a város körül, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak egy kövecskét se találjanak ott. **14** És monda Absolon és Izráelnek minden férfia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófél tanácsánál. Az Úr parancsolta vala pedig, hogy az Akhitófél tanácsa elvettekké, mely jó vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. **15** Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófél Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. **16** Azért sietve küldjetek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessék a király és az egész nép, mely vele van. **17** Jonathán pedig és Akhimás a Rögél forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá ezeket nékik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a városba. **18** Meglátá mindazáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim városában, kinek tornáczában volt egy kút, és oda szállának alá. **19** Az asszony pedig egy terítőt vőn és beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vevék észre. **20** Menének pedig az Absolon szolgái az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nékik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék őket, de mivel nem találták, visszatérének Jeruzsálembe. **21** Mikor pedig

elmentek, kijövénék a kútból, és elmenvén, megmondák ezeket Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljetek fel és menjetek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófél. **22** Felkele azért Dávid és minden vele való nép, és által kelének a Jordánon, míg megvirrada; egy sem hiányzik, aki által nem ment volna a Jordánon. **23** Látván pedig Akhitófél, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergel szamarát, és felkelvén elméne házához, az ő városába; és elrendezvén háznépének dolgát, megfőjtá magát, és meghala; és eltemették az ő atyának sírjába. **24** És midón Dávid Mahanáimbá érkezett, átkelte Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfiai mindenjára ő vele. **25** És Amasát tevé Absolon fővezérre a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, aki beméne Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérójának, a Joáb anyjának nővére vala. **26** És tábor jára Izráel és Absolon a Gileád földén. **27** Lőn pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimbá jutott, íme Sóbí, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak fia, és a Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád tartományában, Rógelimban lakozó Barzillai. **28** Ágyineműt, medencéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt árpát, **29** Mézet, vajat, juhot, ünősjajokat hozának Dávidnak és az ő vele való népek eleségül. Mert azt gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltiikkadt a pusztában.

18 Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat rendele föléjük. **2** És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Séruja fiának, Abisainak, Joáb atyafiának keze alatt, harmadrészét pedig bízás a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király: Bizony én magam is elmegyek veletek. **3** De a nép monda: Ne jöjj! mert ha netalan mi megfutamodunk is, velünk nem gondolnak, és ha felerésben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnak; de te teszesz anynyit, mint mi tizezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nékünk segítségül. **4** Monda azért nékik a király: A mi néktek jónak tetszik, én azt mítvelem. Megálla azért a király a kapuban, és az egész sereg meg vala ki százanként és ezerenként. **5** Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittaiak, mondván: Az én fiammal, Absolonnal én érettem kiimeletesen bánjatok; hallá pedig ezt minden az egész had, mikor a király mindenik vezérnek parancsola Absolon felől. **6** Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az Efraim erdejénél. **7** És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgái által, és nagy veszteség volt ott azon a napon, mintegy húszezer emberé. **8** És kiterjedt a harc az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. **9** És találkozék Absolon Dávid szolgáival; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cseráfák sűrű ágai alá, hol fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvén az ég és föld között, az öszvér pedig elszaladt alólá. **10** Kit mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Íme, láttam Absolont egy cserfán függeni. **11** Monda pedig Joáb az embernek, aki megmondotta vala néki: Íme láttad, és miért nem ütötted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst siklussal és egy övvvel. **12** Monda az ember Joábnak: Ha minden ezer ezüstpénzt adnál is kezembé, nem ölném meg a király fiát; mert a mi fülünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittaiak, ezt mondva: Kiméleztek, bárki legyen, az ifjút, Absolont. **13** Vagy ha orozva

törtem volna életére – mivel a király előtt semmi sem maradt titokban – magad is ellenem támadtál volna. **14** Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni; és vőn hárrom nyílat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán. **15** Körülfogák akkor a Joáb fegyverhordozó szolgái tizen, és általverék Absolont, és megölék őt. **16** Megfűvíté azután a trombitát Joáb, és megtére a nép Izráelnek üzéséből, mert kiméni akará Joáb a népet. **17** Absolon pedig felvevék, és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hánynak reá. És az egész Izrás elmeneküle, kiki az ő sátorába. **18** Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen nékem oly fiam, a kin az én nevemnek emlékezete maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívattatik mind e mai napig. **19** Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy megszabadította őt az Úr az ő ellenségeinek kezéből. **20** És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mond meg a hírt, ma pedig ne mond meg; mivelhogy a király fia meghalt. **21** Monda azonkörben Joáb Kúsinak: Ered el, mond meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előt, és elszaladt. **22** És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiam; nem néked való ez a hírmondás?! **23** Bármint legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé Kúsit. **24** Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az órálló felméne a kapu tetejére, a kőfalra, és felemélvén szemeit, látá, hogy egy ember igyen fut egyedül. **25** Kiáltta azért az órálló, és megmondá a királynak, és monda a király: Ha egyedül jó, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve. **26** Látta pedig az órálló, hogy másik ember is fut, és lekiáltta az órálló a kapunálónak, mondván: Íme más ember is fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó. **27** Monda ismét az órálló: A mint látom, az elsőnek olyan a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrrel jó. **28** Kiáltván azért Akhimás, monda a királynak: Békességi! És meghajtá magát arccsal a földre a király előtt, és monda: Áldott az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen. **29** Monda akkor a király: Hogyan van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi történt. **30** És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megállva ott. **31** E közben Kúsi is megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt. **32** Monda a király Kúsinak: Hogyan van Absolon fiam? Felele Kúsi: Úgy legyenek az én uramnak, a királynak minden ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak, mint a te fiad. **33** És megháborodék a király, és felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: Szerelmes fiam, Absolon! édes fiam, édes fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyeted, Absolon, édes fiam, szerelmes fiam!

19 És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont. **2** És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja vala, hogy beszélik: Így bámkódik a király az ő fián. **3** És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott

a nép, mely szégyenli magát, hogy a harcóból elmenekült. **4** A király pedig eltakarván orczáját, fenszóval kiáltja vala a király: Édes fiam, Absolon! Absolon, édes fiam! szerelmes fiam! **5** Akkor méne Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítettek e mai napon minden te szolgádnak orczáját, kik e mai napon a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleségidnek lelkeit, és ágyasidnak lelkeit; **6** Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnék és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek; mert kijelentette ma, hogy előtter a vezérek és szolgák minden semmik: mert tapasztaltam ma, hogy csak élné Absolon, ha mi mindenjában meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked. **7** Azért most kelj fel, menj ki, és szój kedvök szerint a te szolgádnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel egy ember sem marad mellettes, és ez gonoszabb lesz rád nézve mindama nyomorúságánál, mely veled történt ifjúságodtól fogva, mind e mai napig. **8** Felkelle azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az egész népnek, mondván: Íme a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak. Izrás pedig elmenekült, kiki az ő sátorába. **9** Mind az egész nép között pedig nagy veszekedés vala Izráelnek mindenik nemzetiségeiben, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az országból. **10** Absolon pedig, kit felkentük vala, meghalt a hadban. Mit késték azért hazahozni a királyt? **11** Dávid király pedig elkülde Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondván: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnek szava eljutott a királynak házába. **12** Én atyámfiai vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak hazahozásában? **13** És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom és testem vagy-e? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segíjelen, ha nem leszel a sereg fővezére minden időben én előttem Joáb helyett. **14** És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik elküldének a királyhoz: Jójj haza mind te, mind a te szolgáid. **15** Hazatére azért a király; és a mint a Jordához érkezik, Júda férfiai Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigék a királyt a Jordánon. **16** Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a Júda nemzetiségevel eleibe méne Dávid királynak. **17** És ezer ember vala ő vele Benjámin nemzetéből, és Siba, a Saul házában való szolga, és tizenöt fiá, és húsz szolgája is vele valának, és általmenének a Jordánon a király előtt. **18** Kompot is vivének által, hogy a király háznépéit általhozzák, és hogy kedve szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment. **19** És monda a királynak: Ne tulajdonítsa vétkül nékem az én uram az én álnokságomat; és ne emlékezzél meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgád azon a napon, a melyen az én uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király; **20** Mert elismeri a te szolgád, hogy én vétkezem, és íme az egész József nemzetisége közül én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek. **21** És felele Abisai, Sérójának fia és monda: Nem ölöd-é meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen? **22** Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérójának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem újonnan Izrás királya. **23** És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és

megesküvék néki a király. **24** Méfibóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király elment vala, minden napig, a melyen békességgel haza jöve. **25** És lón, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem Méfibóset? **26** És ő felelte: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylyal; mert sánta a te szolgád. **27** És rágalmaszott engem, a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! **28** Mert jöllehet az én atyámnak egész háznépe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat azok közé helyezd, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda kérésem volna még a király előtt? **29** Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondottam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jószágon. **30** És monda Méfibóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én uram, a király békességen haza jöhete. **31** A Gileádból való Barzillai is eljöve Rögelimból, és általméne a királylyal a Jordánon, kísérén őt a Jordánon. **32** Barzillai pedig igen vén ember vala, nyolczvan esztendős, és ő táplálta vala a királyt, míg Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. **33** Monda pedig a király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. **34** Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felfelmetnék a királylyal Jeruzsálemben? **35** Nyolczvan esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-e még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy érzem-e, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-e az éneklő férfiak és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? **36** Egy kevés ideig óhajtana a Jordánon átmenni a királylyal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat? **37** Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylyal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik. **38** És monda a király: Jöjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik; és valamit tőlem kívánsz, megcselekeszem veled. **39** Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére. **40** Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megy vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. **41** És íme, Izráelnek minden férfiak eljövénének a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a Júda nemzetisége? És hozták által a királyt és az ő házénépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben? **42** Felelének pedig minden nyáján a Júda férfiak az Izráel férfiainak: Azért, mert a király közelebb áll hozzá; és miért neheztszel ezért a dologról? Avagy megvendégelté azért a király? Avagy megajándékozott-e valami ajándékkal? **43** Felelénél pedig az Izráel férfiak a Júda férfiainak, mondának: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van felettes. Miért tartottál azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza a mi királyunkat? De mindenált erősebb lón a Júda férfiainak szava, az Izráel férfiainak szavánál.

20 Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin nemzetiségből való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nékünk semmi fejünk Dávidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. Azért oh Izráel, oszoljatok el, kiki az ő sátorába. **2** Eltávozék azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda nemzetiségből valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán vizétől fogva mind Jeruzsálemit. **3** Bemenvén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyását, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájok be nem méne. És őrizet alatt lónek haláloknak napjáig, övezegységen elvén. **4** Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetiséget három nap alatt, és magad is itt légy jelen. **5** Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig késék, mint a hogy a király meghagyta vala néki. **6** Monda akkor Dávid Abisainak: Íme majd gonoszabbul cselekeszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad mellé a te uradnak szolgáit, és kergesd meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk. **7** Kímenének azért ő utána a Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindenjában, és kímenének Jeruzsálemből, hogy üldözék Sébát, Bikrinek fiát. **8** Mikor pedig ama nagy kősziklánál voltak, mely Gibeonnál van, Amasa jóve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övezdett fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor Joáb ment, leesék. **9** És monda Joáb Amasának: Egészésgben vagy-é atyámfia? És Joáb megfogá jobbkezével az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. **10** Amasa azonban nem őrizkedétek a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általuté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiont a bílit a földre, és noha többször nem üté által, mindenáltal meghal; Joáb pedig és Abisai, az ő atyafia, üldözék azután Sébát, a Bikri fiát. **11** Megállá pedig az Amasa teste felett Joábnak egy szolgája, és monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak javát kívánja, Joáb után siessen. **12** Amasa pedig fentreng vala a vérben az útnak közepén; látván pedig egy ember, hogy ott mindenki megáll, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vete ő reá; mivel lássa, hogy valaki csak arra ment, mind megállott. **13** Minekutána pedig kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözék Sébát, Bikrinek fiát. **14** És általméne Séba Izráelnek minden nemzetiségein, Abelán és Béth-Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlven, követik vala őt. **15** És eljövén, körül fogták őt Abelában Béth-Maaka városában, és nagy töltést emelének a város ellen, mely a kőfallal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a kőfalat, **16** Akkor kiáltja egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak: Jöjj ide hozzám, valamit mondok néked! **17** Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-é Joáb? Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgáldeányodnak szavát. És felele: Meghallgatom. **18** Akkor monda az asszony: Korábban azt szokták mondani: Kérdezük meg Abelát, és úgy végeztek. **19** Én Izráel békészerető hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért akarod elnyelni az Úrnak örökségét? **20** Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem, hogy elnyeljem és elveszsem! **21** Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a város alól. És monda az asszony Joábnak: Íme majd

kivetjük a kőfalon a fejét néged. 22 Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községhoz, és elvágatá Sérának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaozlának a város alól kiki az ō sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálemben, a királyhoz. 23 Joáb pedig Izráel egész serege felett való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok vezére vala. 24 Adorám pedig adószerd, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékíró vala. 25 Séja íródeák, Sádók pedig és Abjátár papok valának. 26 A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21 Lón pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé e miatt Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ó verszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a Gibeonitákat. 2 Hivatal azért a király a Gibeonitákat és szóla nézik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdték vala; Saul mindenáltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetisége iránti buzugalmából). 3 És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek, és mivel szerezek engeszettelést, hogy áldjátok az Úrnak örökségét? 4 Felélenek néki a Gibeoniták: Nincsen nékünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ó házánál, és nem kell mi nékünk, hogy valaki megölettezzék Izráelben. És monda: Valamit mondok, megcselekszem veletek. 5 Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a házából, a ki megemészett minket, és a ki ellenünk gonoszt gondola, hogy megsemmisítessünk, és meg ne maradhassunk Izráel egész határában; 6 Adj nékünk hétfembert az ó maradékai közül, a kiket felakasztunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom. 7 És kedvez a király Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr nevére tett esküvésért, mely közöttök tételettel, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között. 8 De elvezve a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Méfibósetet, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzillai fiának, Adrielnek, a Méholátból valónak. 9 És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az ápaarátás kezdetén ölettek meg. 10 Vón pedig Rispa, Ajának leánya egy zsákruhát, és kiteríté azt magának a kősziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lón reájok az egből: és nem engedé az égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a mezei vadakat éjszaka. 11 És megmondák Dávidnak, a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett. 12 Akkor elméne Dávid, és elhöz a Saul és Jonathán temeteit a Jábes-Gileádbeliktől, kik ellopták vala azokat a Bethsánnak utcázájáról, ahol őket a Filiszteusok felakasztottak vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault a Gilboa hegyén. 13 És elhozták onnéi Saulnak és az ó fiának, Jonathánnak temeteit, és összeszedték azoknak temeteit is, a kik felakasztattak. 14 És eltemeték Saulnak és az ó fiának, Jonathánnak temeteit a Benjámin földében, Sélában, az ó atyának, Kisnek sírboltjában; és megtették mindazt, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt. 15 Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ó szolgáival együtt, és harcolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfaráda. 16 Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt

felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidot; 17 De Abisai, Sérujának fia segített néki és általuté a Filiszteust és megölé. Akkor esküvessel fogadák néki a Dávid szolgái, ezt mondán: Soha többé velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétnekét el ne oltsad. 18 Lón azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób városánál, és Sibbékai, Husát városból való, akkor megölé Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala. 19 Azután újra lón háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a Béthlehemből való Jaharé Oregimnek fia megölé a Gitteus Góliátot, kinek kopjanye ilyen vala, mint a szővőnek zugolyfája. 20 Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, azaz mindenestől huszonnyeg, és ez is óriástól származott vala. 21 És szidalmazá Izráelt, de megölé Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. 22 Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind Dávid keze által és az ó szolgáinak kezeik által estek el.

22 Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá ó minden ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. 2 És monda: Az Úr az én kősziklám és kőváram, és szabadítóm nékem. 3 Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. Paizson nékem ő is idvességemnek szarva, erősségem és oltalmam. Az én idvezítőm, ki megszabadítasz az erőszakosságtól. 4 Az Úrhoz kiáltó, aki dicséretremélítő; És megszabadulok elleniségeimtől. 5 Mert halál hullámai vettek engem körről, Az istentelenség árjai rettentettek engem; 6 A pokol kötelei vettek körről, S a halál tőrei estek reám. (**Sheol h7585**) 7 Szükségeiben az Urat hívtam, S az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről szavamat, S kiáltásom eljutott fűleibe. 8 Akkor rengett és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak, És megrendülének, mert haragudott Ó. 9 Füst szállt fel orrából, És emésztő tűz szájából, Izzószen gerjedt belőle. 10 Lehajtá az eget és leszállt, És homály volt lábai alatt. 11 A Khérubon ment és röpült, És a szelek szárnyain tünt fel. 12 Sötétségből maga körül sátrákat emelt, Esőhullást, sűrű felhőket. 13 Az előtte levő fénnyességből Izzó szenek gerjedének. 14 És dörgött az egből az Úr, És a Magasságos hangot adott. 15 Ellővé nyilat és szétszórta azokat, Villámot, és összekeverte azokat. 16 És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ fundamentumai felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől, Orra lehletének fúvásától. 17 Lenyűlt a magasságból és felvett engem, S a mélyeséges vizekből kihúzott engem. 18 Hatalmas ellensegimtől megszabadított engem; Gyűlöömítől, kik hatalmasabbak valának nálam. 19 Reámtörtek nyomorúságom napján, De az Úr gyámolóm volt nékem. 20 Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadt, mert jóakaróm nékem. 21 Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, Kezeimmek tisztasága szerint fizetett meg nékem. 22 Mert megöríztetem az Úrnak utait, S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. 23 Mert ítéletei minden előttem vannak, S rendeléseitől nem távoztam el. 24 Tökéletes voltam előttem, s őrizkedtem rosszaságomtól. 25 Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint, Szemei előtt való tisztaságom szerint. 26 Az irgalmashoz irgalmas vagy, A tökéletes vitézhez tökéletes vagy. 27 A tisztához tisztá vagy, A visszáshoz pedig visszás. 28 Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel pedig megalázod a felfuvalkodottakat. 29 Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, S az Úr megvilágosítja az én sötétséget. 30 Mert veled harczi seregen is átfutok, Az én Istenemmel kőfalon is átugrom. 31 Az Istennek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tiszta; Paizsa

ő mindeneknek, a kik ő benne bíznak. 32 Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül? S kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? 33 Isten az én erős kőváram, Ki vezérli az igaznak útját. 34 Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé, S magas helyekre állít engem. 35 Kezemet harczra tanítja, Hogy az ércív karjaim által török el. 36 Idvességednek paizsát adtam nékem, S kegyelmed nagygyá tett engem. 37 Lépésemet kiszélesítettem attalam. És bokáim meg nem tátorodtak. 38 Üldözöm ellenségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza, míg meg nem semmisítsem őket. 39 Megsemmisíttem, eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábaim alatt hullanak el. 40 Mert te erővel öveztél fel engem a harczra, Lenyomat azokat, kik ellenem támadtak. 41 Megadtad, hogy ellenségeim hátat fordítottak nékem, Gyülöölöm, a kiket elpusztítottam én, 42 Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítса, Az Úrhoz, de nem felelt nékik. 43 Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, Összezúzom, mint az utcza sarát, széttaposom őket. 44 Megmentettél népmnek pártoskodásaitól, Népeknek fejűl tartasz fenn engemet, Oly nép szolgál nékem, melyet nem ismertem. 45 Idegen fiak hizelkednek nékem, S egy hallásra engedelmeskednek, 46 Idegen fiak elcsüggendnek, S váraikból reszketve jönek elő. 47 Él az Úr és áldott az én kősziklám. Magasztaltassék az Isten, idvességem kősziklája. 48 Isten az, ki bosszút áll értem, S alám hajta a népeket. 49 Ki megment engem ellenségeimről, Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, S az erőszakos embertől megszabadítasz engem. 50 Dícsélek azért téged, Uram, a pogányok között, S nevednek dícséretet éneklek. 51 Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindenrőkké!

23 Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szótára, annak a férfiúnak szótára, a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze. 2 Az Únak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. 3 Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kősziklája mondta nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten fejével uralkodik: 4 Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugárktól, esőtől sarjadzik a fű a földből. 5 Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, mindenkel ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességetem és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é? 6 De az istentelenek mindenjában olyanok, mint a kitépet tövis, melyhez kézzel nem nyúlnak; 7 Hanem a ki hozzá akar nyúlni is, fejszét és rudit vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg. 8 Ezek pedig a Dávid erős vitézeinek nevei: Joseb-Bassebet, a Tahkemonita, a ki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben nyolcszázat sebesített meg. 9 Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahói fia vala; ő egyike a három hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülezvén ott a harczra, és az Izráeliták megfutamodtak volt. 10 Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfarádt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabulást szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatére ő utána, de csak a fosztogatásra. 11 Ő utána volt Samma, a Harából való Agénak fia. És összegyülének a Filiszteusok egy seregebe ott, ahol egy darab szántóföld volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől: 12 Akkor ő megállta annak a darab földnek közepén, és megoltalmazá azt, és megveré a Filiszteusokat, és

az Úr nagy szabadítást szerze. 13 A harminc vezér közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának a Réfaim völgyében. 14 Dávid akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsége pedig Bethlehémrel. 15 Vizet kívánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi kútóból, mely a kapu előtt van? 16 Akkor a hárrom vitéz keresztl türt a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi kútóból, mely a kapu előtt van, és elhozván, vivék Dávidnak. Ő azonban nem akár meginni, hanem kiönté azt az Úrnak. 17 És monda: Távol legyen tőlem, Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az embereknek vérét igyam-é meg, kik életötök halára adva mentek el a vízért? És nem akár azt meginni. Ezt mívelte a hárrom hős. 18 Továbbá Abisai, Joábnak atyjafia, Sérujának fia, aki e hármonak feje volt, aki háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megölé azokat; és néki nagy híre vala a hárrom között. 19 A hárrom között bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindenáltal ama hárrommal nem ért fel. 20 Benája is, Jójadának fia, vitéz ember, nagytehetségű, aki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moabitáknak két fővítézetét. Ugyanől elmenvén, az oroszlánt is megölé a veremben, télen. 21 Ugyanől ölt meg egy Égyiptomból való tekintélyes embert. Az égyiptomi kezében dárdával, és ő csak egy pálczával méne reá; és kivevé az égyiptomi kezéből a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. 22 Ezeket cselekedé Benája, Jójadának fia, és néki is jó híre vala a hárrom erős vitéz között. 23 Híres volt ő a harminc között, mindenáltal ama hárrommal nem ért fel. És előljárvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. 24 Asáel is, Joáb atyjafia, e harminc közül való, kik ezek: Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia. 25 Haród városbeli Samma; azon Haródból való Elika. 26 Héles, Pálitból való; Hira, a Thékoából való Ikkies fia. 27 Abiézer, Anathóhból; Mébunnai, Húsáthból való. 28 Sálmon, Ahóhitból való; Maherai, Nétofátból. 29 Héleb, Bahanának fia, Nétofátból való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin fiai. 30 Benája, Piráthonból való; Hiddai, a patak mellett való Gáhasbeli. 31 Abíalbon, Árbátból való; Azmávet, Bárumból való. 32 Eljáhaba, Sahalbomból való; Jásen fia, Jonathán. 33 Samma, Harából való; Ahiám, Arárból való Sarának fia. 34 Elifélet, Ahásbainak fia, Maakátból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia. 35 Hesrai, Kármelból való; Paharai, Arírból való. 36 Jigeál, Sobabeli Nátánnak fia; Báni, Gádból való. 37 Sélék, Ammonita; Naharai, Beerótóból való; Joábnak, a Séruja fiának fegyverhordozója. 38 Ira, Jithriból való; Gáreb, Jithriból való. 39 Hitteus Uriás. Mindössze harminczhenet.

24 Ismét felgerjede az Únak haragja Izráel ellen, és felingeré Dávidot ő ellenek, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdát. 2 Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el, járd be Izráelnek minden nemzetiségeit, Dántól fogva Beerszabáig, és számlálójátok meg a népet, hogy tudjam a népnek számát. 3 És monda Joáb a királynak: Sokasítsa meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyit, mint a mennyi most van, és lássák azt az én uramnak, a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király? 4 Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt. 5 És általkélenek a Jordánon és tábort járának Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jászer mellett. 6 Azután menének Gileádba, és a Hodsi alföldére. Innét menének a Dán Jánán mellé, és Sídon környékére.

7 Ezután menének a Tírus erős városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden városaiba. Innét menének a Júdnak dél felől való részére, Beersebába. **8** És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálemben, kilenc hónap és húsz nap mulva. **9** És beadá Joáb a megszámlált népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetében ötszázezer férfiú vala. **10** Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhedék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétektem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgádnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem! **11** És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád prófétának, a ki Dávidnak lánnya vala, ezt mondva: **12** Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem veled. **13** Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: Akarod-é, hogy hét esztendeig való éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és ellenséged kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyek annak, a ki engem elküldött. **14** És monda Dávid Gádnak: Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmasága, és ne essem ember kezébe. **15** Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggelről fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak. **16** És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítsa, megeléglé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a népet öli vala: Elég immár, hagyd el. Az Úrnak angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szérűje mellett. **17** És szóla Dávid az Úrnak, mikor láitta az angyalt, a ki a népet vágja vala, és monda: Ímé én vétektem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem és az én atyámnak háznépe ellen. **18** Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, és rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szérűjén. **19** És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, a mint az Úr megparancsolta vala. **20** És feltekintvén Arauna, látá, hogy a király az ő szolgáival ő hozzá megy; és Arauna kimenvén, meghajtja magát a király előtt, arczzal a föld felé. **21** És monda Arauna: Mi az oka, hogy az én uram, a király az ő szolgájához jő? Felele Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled a szérűt, és oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megszünjék a csapás a nép között. **22** Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ókról az áldozathoz; a boronák és az ókról szerszámai pedig fa helyett; **23** Arauna mindez, óh király, a királynak adjá. És monda Arauna a királynak: A te Urad Istened engeszteltessék meg általad. **24** Monda pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot áldozni. Megvevé azért Dávid azt a szérűt és az ókröket ötven ezüst sikluson. **25** És oltárt építé ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és háláldozattal; és megkegyelmezé az Úr a földnek, és megszünék a csapás Izráelben.

1 Királyok

1 Mikor pedig megvénhedt és megöregedett Dávid király, bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt felmelegedni. **2** És mondának néki az ő szolgái: Keressenek az én uramnak, a királynak egy szűz leányt, aki a király körül legyen, és őt ápolja, aludjék karjai között, és melegítse fel az én uramat, a királyt. **3** Keresének annakokáért egy szép leányt Izráelnek minden határiban; és találák a Súnem városából való Abiságot, akit el is hozának a királyhoz. **4** És a leány igen szép volt, és a királyt ápolta és szolgált néki. De a király nem ismeret őt. **5** Adónia pedig, Haggithnak fia, felfuvakodék, ezt mondván: Én fogok uralkodni! És szerze magának szekereket, lovagokat és ötven előtte járó férfiakat. **6** Kit az ő atya soha meg nem szomorítta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez is pedig igen szép férfi volt, és őt Haggit szülte volt Dávidnak Absolon után. **7** És tanácskozék Joábbal, Séruja fiával és Abjátár pappal, kik az Adónia pártján voltak. **8** De Sádók pap, meg Benája, a Jójada fia, és Nátán próféta, és Sémei, és Réhi, és a Dávid erős vitézei nem állottak Adónia mellé. **9** Mikor pedig Adónia áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és egyéb kövér barmokból a Zohélet kőszíklánál, a mely a Rógel forrása mellett volt: meghívá egész rokonsgárt, a király fiait, Júda minden férfiait, a király szolgáit; **10** De Nátán prófétát és Benáját és amaz erős vitézeket és Salamont, az ő atyafáit nem hívá el. **11** Szóla akkor Nátán Bethsabénak, a Salamon anyjának, mondván: Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik, és a mi urunk Dávid nem tud róla semmit? **12** Jövel azért, hadd adjak néked tanácsot, hogy megmentsd a te életedet, és a te fiadnak, Salamonnak életét. **13** Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt néki: Uram király, nemde nem esküdtél-é meg a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe? Miért uralkodik hát Adónia? **14** És ímé mialatt még te ott a királylyal beszélsz, én is bemegyek utánad, és kiegészítem a te beszédidet. **15** És beméne Bethsabé a királyhoz a kamarába. És a király igen megvénhedett vala, és a Súnemből való Abiság szolgál vala a királynak. **16** És fejet hajta Bethsabé, és meghajtja magát a királynak. És monda a király: Mit kívánsz? **17** Felele néki Bethsabé: Édes uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe. **18** És ímé mégis Adónia lett királytá; és íme, uram király, te nem tudsz erről semmit. **19** Mert áldozott ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait, és Abjátár papot és Joábot, a seregnék hadnagyát, csak Salamont, a te szolgádát nem hívta meg. **20** Még most te vagy, Uram, a király; az egész Izráel népének szemei reád néznek, hogy megjelentsed nékik, kicsoda fog ülni az én uramnak, a királynak székében, ő utána. **21** De ha az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és az én fiam, Salamon leszünk bűnösök. **22** És ímé, mikor még a királylyal szólana, Nátán próféta megérkezik. **23** És bejelenték a királynak, mondván: Itt van Nátán próféta. És bemenvén a király eleibe, meghajtja magát a király előtt, arczzal a földre leborulván. **24** És monda Nátán: Uram király, te mondottad-é: Adónia legyen én utánam a király, és ő üljen az én királyi székembe? **25** Mert ma aláment, és áldozott ökrökkel és kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait és a seregnék hadnagyait és Abjátár papot: és íme ők esznek

és isznak ő előtte, és immár azt kiáltották: Éljen Adónia király! **26** Engem pedig, aki a te szolgád vagyok, és Sádók papot és Benáját, a Jójada fiát, és Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **27** Avagy az én uramtól, a királytól lett-é ez a dolog, hogy nem adadt tudtára a te szolgádnak, kicsoda fogna ülni az én uramnak, a királynak székében az ő holta után. **28** És felelén Dávid király, monda: Hívjátok hozzáni Bethsabét, aki beméne a király eleibe, és megálla a király előtt. **29** És megesküvék a király, mondván: El az Úr, aki megszabadította az én lelkemet minden nyomorúságból, **30** Hogy a miképen megesküdtem néked az Úrra, Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe én helyettem: ezt ma így meg is teszem. **31** És fejet hajta Bethsabé, arczzal a földre leborulván, és magát meghajtva a király előtt, monda: Éljen az én uram, Dávid király, mindörökkel! **32** Azután monda Dávid király: Hívjátok hozzáni Sádók papot és Nátán prófétát és Benáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének a király eleibe. **33** És monda nézik a király: Vegyétek mellétek a ti uratoknak szolgálati, és ültessétek Salamont, az én fiamat az én ösvényre, és vigyétek alá őt Gihonba; **34** És kenje őt ott Sádók pap és Nátán próféta Izráelnek királyává; és fújjátok meg a harsonákat, és kiáltásokat: Éljen Salamon király! **35** És jöjjetek fel onnét ő utána; és eljövén, üljen az én királyi székembe, és ő uralkodjék én helyettem; mert immár meghagytam néki, hogy ő legyen fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. **36** Felele akkor Benája, a Jójada fia a királynak, és monda: Ámen! Így szóljon az Úr, az én uramnak, a királynak Istene is. **37** A miképen vele volt az Úr az én urammal, a királylyal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és magasztalja feljebb az ő királyi székét az én uramnak, Dávid királynak királyi székénél. **38** Aláméne azért Sádók pap és Nátán próféta és Benája, a Jójada fia, a Kereteusok is és a Peleteusok, és felüliték Salamont a Dávid király ösvényére, és alávivék őt Gihonba. **39** És vevé Sádók pap az olajos szarut az Úr sátorából, és megkené Salamont; azután kürtölének, és az egész nép ezt kiáltá: Éljen Salamon király! **40** És felvonult utána az egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott, úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajától. **41** És Adónia is meghallotta és vendégei is mind, a kik nála valának, miután a lakomát már elvégezték; és meghallá Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért e zaj és mozgás a városban? **42** És a mikor ő még szólana, íme megérkezik Jonathán, az Abjátár pap fia. És monda Adónia: Jöjj be, mert megbízható férfi vagy, és jó hírt mondasz. **43** Jonathán pedig felelén, monda Adóniának: Igen, a mi urunk, Dávid király, Salamont tette királytá. **44** És elküldötté ő vele Sádók papot a király és Nátán prófétát, és Benáját, a Jójada fiát, a Kereteusokat is és Peleteusokat, és őt a király ösvényére ülteték, **45** És Sádók pap Nátán prófétával együtt királytá kente fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől zendült meg a város. Ez az a zaj, a melyet hallottatott. **46** És immár be is ült Salamon az országnak királyi székébe; **47** És a király szolgái is bemenének, hogy áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye az Isten a Salamon nevét híresekbe a te nevednél, és magasztalja feljebb az ő székit a te székednél. És meghajtja magát a király az ő ágyán. **48** És ekképen is szóla a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, aki adott e mai napon olyat, aki szemeim láttára helyettem üljen az én királyi székemben. **49** Akkor megrettenének, és felkelének mindenkyáján a hivatalosok, a kik Adóniával valának, és kiki minden dolgára méne. **50** De Adónia felt Salamontól, és felkészülve elfutott, és megragadta az oltárnak szarvait. **51** Hírül adák pedig

Salamonnak ilyen szókkal: Ímé Adónia Salamon királytól való féltében megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék meg ma nékem Salamon király, hogy meg nem öli az ő szolgáját fegyverrel. 52 És monda Salamon: Ha jámbor lészen, egy hajszál fejéről le nem esik a földre; de ha goroszság találatait ő benne, meg kell halnia. 53 Elkülde azért Salamon király, és elhozák őt az oltártól; és eljövén meghajtja magát Salamon király előtt; és monda Salamon király: Menj el a te házadhoz.

2 Mikor pedig elközelgett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot ada Salamonnak az ő fiának, ezt mondván: 2 Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férifiú. 3 És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek őrizetét, hogy az ő útaiin járj, és megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit és ítéleteit, és bizonysságítételeit, a mint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előumented legyen mindenekben, a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz; 4 Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét, melyet szóltott nékem, mondván: Ha megőrizendik a te fiaid az ő útjokat, járván én előttem tökéletességgel, teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván, mondomb: Soha el nem fogy a férifiú te közüled az Izráelnek királyi székiből. 5 Azt is jól tudod, mit cselekedett én velem Joáb, a Séruja fia, mit cselekedett az Izráel seregeinek két fővezérével, Abnerrel, a Nér fiával, és Amasával, a Jéter fiával, a kiket megölt, harczi vért az ő derekának övére és az ő lábának saruira. 6 Cselekedjél a te bölcsesged szerint, és ne engedd, hogy megöszülvén, békességgel menjen a koporsóba. (*Sheol h7585*) 7 De a gileádbeli Barzillainak fiaival cselekedejél irgalmaságot, és legyenek a te asztalod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzáim, mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. 8 És ímē veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbeli Benjáminita, a ki gyalázatosan szidalmazott akkor, mikor Mahanáimba mentem; de aztán, mikor elém alájött a Jordához, megesküdtem néki az Úrra, és mondék: Nem ölek meg téged fegyverrel; 9 Te azonban ne hayd őt büntetés nélkül, és mivel eszes férifiú vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az ő vénsegét vérrrel bocsássad a koporsóba. (*Sheol h7585*) 10 Azután elaludt Dávid az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában. 11 Az idő pedig, a melyben uralkodék Dávid Izráelen, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hétfestendeig, Jeruzsálemben pedig uralkodék harminchárom esztendeig. 12 Azután Salamon ült Dávidhak, az ő atyának királyi székibe, és megerősödék az ő királyi birodalma felette igen. 13 De Adónia, a Haggit fia beméne Bethsabéhoz, a Salamon anyjához, és az monda: Békességes-e a te jöveteled? Ki felele: Békességes. 14 És monda: Beszédem volna veled. Monda az: Szólj. 15 Akkor monda Adónia: Te tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész Izráel reám néz vala, hogy én uralkodjam; de elvéteték az ország tőlem, és lőn az ő atyámfiaé, mert az Úrtól adattaték néki. 16 Most egy kérést kerek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj! 17 És monda: Beszélj, kérlek Salamon királyjal; mert ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adjá nékem a Súnemből való Abiságot feleségül. 18 Felele Bethsabé: Jól van, majd szólok mellettesd a királynak. 19 És beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónia érdekében; és felkele a király, és élébe menvén meghajtja magát előtte, és leüle királyi székibe; és széket tétete a király anyjának, hogy üljön az ő jobbkeze felől. 20 És monda Bethsabé: Egy kis kérést kerek tőled, ne

szégyenítsd meg orczámat. És monda néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenítem meg orczádat. 21 Monda ő: Adassék a Súnemből való Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségül. 22 Akkor felele Salamon király, és monda az ő anyjának: De miért kérted te a Súnembeli Abiságot Adóniának? Kérjed néki az országot is; mert ő az én bátyám, és vele egyetért Abjátár pap, és Joáb, a Séruja fia. 23 És megesküvék Salamon király az Úrra, mondván: Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segíjelen, hogy Adónia a saját élete ellen szólotta ezt a beszédet! 24 Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak királyi székibe, és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta volt: ma Adóniának meg kell halnia! 25 Elküld azért Salamon király Benáját, a Jójada fiát, a ki levágá őt, és meghala. 26 Abjátár papnak pedig monda a király: Menj el Anathótba, a te jóságodba, mert halálnak fia vagy; de ma meg nem ötletlek, mivel te hordoztad az Úr Istennek lágáját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én atyámnak minden nyomorúságaiban részes voltál. 27 És kiúz Salamon Abjátárt, hogy ne legyen az Úrnak papja, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szóltott vala az Éli háza felől Silóban. 28 És eljutott ez a hír Joához, mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz, és elfulta Joáb az Úrnak sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. 29 Hírül adák pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak sátorához futott, és ímē az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon Benáját, a Jójada fiát, mondván: Menj el, vágd le őt. 30 Mikor pedig Benája az Úrnak sátorához ért, monda néki: Ezt mondja a király: Jőjj ki. Kinek felele Joáb: Nem, itt akarok meghalni. És megvív Benája a királynak e dolgot, mondván: Így szóltott Joáb és így felelt nékem. 31 És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint szóltott; vágd le őt és temesd el, hogy elvedd az ártatlan vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak házárol. 32 És fordítás az Úr az ő fejére az ő vérét, a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott, és megölé őket fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak tudta nélkül, tudniliik Abnert, Nérnek fiát, az Izráel seregénék fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda vitézeinek fővezérét. 33 Ezeknek a vére téren Joáb fejére és az ő magvának fejére mindörökkel: Dávidnak pedig és az ő magvának és az ő házának és királyi székének békessége legyen az Úrtól mindörök. 34 És elméne Benája, Jójada fia, és reá rohanván megölé őt; és eltemették az ő házában, a pusztában. 35 Rendelé pedig a király a Jójada fiát ő helyette a sereg fölén, és Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett. 36 És elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. 37 Mert valamely nap kimenéndesz, és általmenéndesz a Kidron patakján, tudd meg, hogy meg kell halnod, a te véred lészen tennen fejeden. 38 És monda Sémei a királynak: Tetszik nékem a beszéd; a miképen szóltott az én uram, a király; a képen cselekeszik a te szolgád; és sok ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. 39 Lón azonban háróm esztendő mulva, hogy Sémeinek két szolgája elszökött Ákishoz, Maaka fiahoz, a Gáthbeli királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondván: Ímē a te szolgád Gáthban vannak. 40 Ekkor felkelt Sémei, és megnyergelé szamarát, és elméne Gáthba Ákishoz, hogy megkeresse az ő szolgáit. Oda érvén Sémei, meghozá szolgáit Gáthból. 41 Hírül adák pedig Salamonnak, hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba, és hazá jött. 42 Akkor elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Nemde esküvessel kényszerítettek-é téged az Úrra, és bizonysságot

tettem néked, ezt mondván: Valamely napon kímenéndesz, s ide s tova menéndesz, bizonynal tudjad, hogy meghalsz; és azt mondád nékem: Tetszik e beszéd, megértem. **43** Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküvést, és a parancsolatot, a melyet néked parancsoltam? **44** Monda annakfelette a király Séméinek: Te tudod mindazt a gonoszságot, a melyről a te szived bizonyág, és a melyet atyámmal Dáviddal cselekedtél: az Úr most mindenzt a gonoszságot a saját fejedre fordította. **45** Salamon király pedig áldott lészen, és Dávidnak királyi széke lészen állandó az Úr előtt mindenrőkké. **46** És parancsola a király Benjánnak, a Jójada fiának, a ki elméne, és levágá Séméit, és meghala. És az ország megerősödék Salamon kezében.

3 Ságorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az Égyptombeli királytal; és elvevé a Faraó leányát, és hozzá Dávidnak városába, míg elvégez az ő házának és az Úr házának építését és Jeruzsálemnek kőfalát köröskörül. **2** De a nép áldozik vala a magas helyeken; mert nem építettet vala ház az Úr nevének mind ez ideig. **3** Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ő atyájának parancsolatiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. **4** És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt a nagy masaglat, és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot: **5** Megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjével álmában, és monda az Isten: Kérj, a mit akarsz, hogy adják néked. **6** És monda Salamon: Te a te szolgáddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképen ő is járt előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt a nagy irgalmasságot, hogy néki fiat adtál, aki az ő királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik. **7** És most, ó én Uram Istenem, te tettek a te szolgádat királytá. Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. **8** És a te szolgád a te néped között van, a melyet te magadnak választottál, nagy nép ez, a mely meg nem számláltathatók, meg sem írottathatók a sokaság miatt. **9** Adj azért a te szolgádat értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? **10** És tetszé e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. **11** Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem, és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségidnek lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítéletaltrére: **12** Íme a te beszéded szerint cselekszem, íme adok néked bölcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utárad sem tárdom olyan, mint te. **13** Sőt még a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem lesz hozzád hasonló senki minden te időben. **14** És ha az én útaimon járandasz, megőrizvén az én végzéseimet és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád, Dávid: meghosszabbítom életed idejét. **15** És mikor felserkent Salamon, íme álom volt. És méne Jeruzsálembe, és állva az Úr szövetségének ládája elé, és áldozék egészen égőáldozatokat, és készíté hálaáldozatokat, és szerze nagy lakomát minden szolgáinak. **16** Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megállá ő előtte. **17** És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és születem ő nála abban a házban. **18** És harmadnappal az én szülesem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk

abban a házban. **19** És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a fia: mert ráfeküdt. **20** És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóléányod aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát én mellém fektette. **21** Mikor pedig hajnalban felkeltem, hogy megszoptassam az én fiamat: íme, megholt; de reggel jól megnézegetvén, látám, hogy az nem az én fiam, a kit én születem. **22** Monda pedig a másik asszony: Nem úgy van, az én fiam az, a ki él, a te fiad pedig az, a ki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És ekképen versengették a király előtt. **23** Akkor monda a király: Ez azt mondja: Ez az én fiam, a ki él, és a te fiad az, a ki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. **24** És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a király elé, **25** Monda a király: Vágjátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. **26** Ekkor monda az az asszony, a kié vala az elő gyermekek, a királynak, mert megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az elő gyermeket, és ne öljétek meg őt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyim, se tied ne legyen; vágjátok ketté. **27** Akkor felele a király, és monda: Adjátok amannak az elő gyermekeit, és meg ne öljétek azt, mert az az ő anyja. **28** És mikor hallotta az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orczáját, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ő szívében az ítéletaltrére.

4 És lón Salamon király az egész Izráel felett királytá. **2** Ezek valának pedig az ő föemberei: Azária, Sádók papnak fia. **3** Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok, Jósafát, az Ahilud fia, emlékiró vala. **4** És Benája, a Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár papok. **5** És Azáriás, a Nátán fia, a tiszttartók előlőjárója; és Zábus, a Nátán fia, fótanácsos és a király barátja. **6** És Ahisár udvarbíró; Adónirám pedig, az Abda fia, kincstartó. **7** Vala pedig Salamonnak tizenkét tiszttartója az egész Izráelen, a kik ellátták a királyt és az ő háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig kellett az ellátásról gondot viselnie. **8** És ezek azoknak neveik: Húrnak fia az Efraim hegyén. **9** Dékernek fia Máksában, Sahálbimbán, Béth-Semesben és Elonban és Béth-Hanánban. **10** Hésednek fia Arúbotban, ő hozzá tartozott Szókö és Héfer egész fölide. **11** Abinádáb fiai volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Táfát, vala néki felesége. **12** Bahana, az Ahilud fia, bírja vala Taanákat és Megiddót és egész Béth-Seánt, mely Sartána mellett vala Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela Möhólág és mind Jokmámon túl. **13** Gébernek fia, Rámóth Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse fiának falui, melyek Gileádban valának; az övé volt az Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy város kőfallal és érczzárrakkal megerősítve. **14** Ahinádáb, Iddó fia Mahanáimban. **15** Ahimaás Naftalliban; a Salamon leánya, Bosmátát vevé magának feleségül ő is. **16** Bahana, Khúsiá fia, Áserben és Alóthban. **17** Jósafát, Paruákh fia, Issakhárban. **18** Simei, Éla fia, Benjáminban. **19** Géber, Uri fia, a Gileád földében, Sihonnak, az Emoreus királyának földében, és Ógnak, a Básánbeli királynak földében; és ez egy tiszttartó bírja vala azt a földet. **20** És Júda és Izráel megsokasodott, olyan sok volt, mint a tenger mellett való föveny, és ettek, ittak és vigadtak. **21** Salamon pedig uralkodék minden országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok földéig és Égyptomnak határáig, és ajándékokat hoznak vala, és szolgálnak vala Salamonnak, életének minden

idejében. 22 És Salamon eledele naponként ez vala: harmincz véka zsemlyeliszt és hatvan véka közönséges liszt; 23 Tíz hízlalt ököi, húsz fűvön járt ököi és száz juh; a szarvasokon, őzeken, bivalokon és hízlalt madarakon kívül. 24 Mert ő uralkodék minden helyeken a folyóvizen túl Thifásztól fogva egész Gázáig; minden királyokon, a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki minden alattvalótól köröskörül. 25 És Iakozék Júda és Izráel bátorsággal, kiki mind az ő szőlőtője és fügefája alatt. Dántól fogva Bersebáig; Salamonnak minden idejében. 26 És Salamonnak volt negyvenezer szekerbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja. 27 És ezek a tiszttartók ellátták Salamon királyt és mindazokat, a kik a Salamon király asztalánál valának, kiki az ő hónapján, minden fogyatkozás nélkül. 28 Azután árpát és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a helyre, a hol a király volt, kiki az ő rendelete szerint. 29 És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a fövény, mely a tenger partján van. 30 Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt, mint a napkelet minden fiainak bölcsesége és Egyiptomnak egész bölcsesége. 31 Sőt bölcsebb volt minden embereknél, még az Ezráhitá Ethánnál is és Hémánnál, Kálkónál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre neve vala minden nemzetiségek között köröskörül. 32 És szerze háromezer példabeszédét, és az ő énekeinek száma ezer és öt volt. 33 Szólott a fákról is, a Libánon czédrusfájától az izsópig, a mely a falból nevezkedik ki; és szólott a barmokról, a madarakról, a csúszó-mászó állatokról és a halakról is. 34 És jönek vala minden népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcseségét; a földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő bölcseséget.

5 És Híram, Tírus királya elküldé az ő szolgáit Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték királyába az ő atya helyett; mert Híram szerette Dávidot teljes életében. 2 És küldé Salamon Híramhoz, ezt izenvén néki: 3 Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem építhete házat az Úrnak, az ő Istenének nevének a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvettek vala, mígnem az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; 4 De most az Úr, az én Istenem nékem nyugodalmat adott mindenfelől, úgy hogy semmi ellenségem és senkitől semmi bántásom nincs. 5 Íme azt gondoltam magamban, hogy házat építé az Úrnak, az én Istenemnek nevének, a miképen szólott az Úr Dávidnak, az én atyámnak, ezt mondván: A te fiad, a kit helyetted ültetek a te királyi székedbe, ő épít meg azt a házat az én nemvénkek. 6 Most azért parancsol meg, hogy vágjanak nékem czédrusfákat a Libánonon. Az én szolgáim is együtt lesznek a te szolgáiddal; a te szolgáidnak pedig jutalmát megadom néked minden a szerint, a mit mondádasz; mert tudod, hogy nincsen mi közöttünk olyan ember, a ki a favágáshoz úgy értene, mint a Sidonbeliek. 7 Mikor azért meghallotta Híram a Salamon izeretét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e mai napon az Úr, a ki Dávidnak bőucs fiat adott e nagy népen. 8 És elkülde Híram Salamonhoz, ezt izenvén: Megértem a mi felől küldöttel hozzáim; én megteszem minden kivánságodat mind a czédrusfáakra, mind a fenyőfára nézve. 9 Az én szolgáim a Libánonról aláviszik a tengerre a fákat: én pedig azokat tutajokra rakativán, a tengeren addig a helyig vittem, a melyet te megizentetsz nékem, és azokat ott kihányatom, és te vitesd el. Te pedig abban teljesítsd kivánságomat, hogy adj eledelet az én háznépmemnek. 10 Ada azért Híram Salamonnak czédrusfákat és fenyőfákat, minden kivánsága szerint. 11 Salamon pedig ada Hírmának húszezer véka búzát az ő háznépének

táplálására, és húszezer kórus sajtolt olajat. Ezt adja vala Salamon Hírmának esztendőről-esztendőre. 12 Az azért bölcsességet ada Salamonnak, a mint megmondotta vala néki; és békesség lón Híram és Salamon között, és ők szövetséget tónekk egymással. 13 Salamon király pedig robotosokat szedte az egész Izráelből; és harminczezer ember lón robotossá. 14 A kiket aztán elkülde a Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer ember egymás után. Egy hónapig a Libánon hegycsúcsának, két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a robotosok feje. 15 Ezenkívül Salamonnak hetvenezer teherhordója, és nyolczvanezer kővágója volt a hegyen. 16 A pallérök fejedelmein kívül, aikre Salamon a munkának igazgatását bízta volt, aik hárômezeren és háromszázának valának, aik a munkálkodó népet szorgalmaztatták. 17 És megparancsolá a király, hogy nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen faragott köveket a ház fundamentomául; 18 Melyeket kifarágának a Salamon kőmívesei és a Híram ácsai és a Gibleusok; és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

6 És megépítették az Úrnak háza az Izráel fiainak Egyiptom földéből való kijövetele után a négyszányolcvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif hónapban, mely a második hónap. 2 És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építette, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harmincz sing magas volt. 3 És egy tornácz vala a ház temploma előtt, a melynek a hossza húsz sing volt, a hának szélessége szerint; a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában. 4 És építé a házon ablakokat is lezárt rostélyattal. 5 És építé a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíté mellék helyiségeket körül. 6 Az alsó emelet belső szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége héte sing volt, és bemélyedésekkel építé a ház körül kívülről, hogy az emeletek gerendái ne nyújjanak be a ház falaiiba. 7 Mikor pedig a ház építették, a kőbányának egészen kifarágott köveiből építették, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszénék, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattattat a háznak felépítésénél. 8 Az alsó emelet középső mellékelyiségeiben egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel a középső emeletbe, és a középsőből a harmadikba. 9 Megépíté ekkként azt a házat és elvégezé, és befedé a házat gerendákkal és czédrusfadeszkákkal. 10 És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek magasságuk öt-öt sing volt, és a házhoz czédrusfagerendákkal ragasztatták. 11 És lón az Úrnak beszéde Salamonhoz, ezt mondván: 12 Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben jársz, és az én ítélem szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolatimat, azokban járván: Én is bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; 13 És az Izráel fiai között lakozom, és nem hagyom el az én népemet, az Izráelt. 14 Megépíté azért Salamon azt a házat, és elvégezé azt. 15 És megbélléle a ház falait belől czédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal. 16 És építé a ház hátlóján egy húsz sing hosszú czédrusfa falat a padlózattól egész a padlásig, és építé azt a ház hálós részének: szentek-szentjének. 17 Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt. 18 Belülről az egész ház merő czédrus volt, kivesett sártökökkel és kinyílt virágimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott. 19 És a szentek-szentjét

építé a ház belső részében, hogy abba helyhezesse az Úr szövetségének látáját. 20 A szentek-szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom aranynyal; az oltárt is beborítá czédrusdeszkákkal. 21 És Salamon beborította a házat belől finom aranynyal, és arany láncot vont a belső rész előtt, a melyet szintén bevont aranynyal. 22 Úgy, hogy az egész ház be volt vonva merő aranynyal, sőt az oltárt is, a mely a szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá aranynyal. 23 És csinált a szentek-szentjébe két tiz sing magas Kérubot olajfából. 24 És öt sing volt az egyik Kérub szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a másik szárnya végéig tiz sing vala. 25 A másik Kérub is tiz sing volt; és mind a két Kérubnak mind a mértéke, mind a faragása egy vala; 26 Úgy, hogy az egyik Kérub magassága tiz sing, és ugyanannyi a másik Kérubé is. 27 És helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok kiterjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a ház egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeért egyik szárnya a másikkal. 28 És beborítá a Kérubokat aranynyal. 29 És a ház összes falain köröskörül kívül és belől Kérubokat, pálmáfákat és kinyilt virágokat metszetett ki. 30 És beborítá még a ház padlóját is aranynyal kívül és belől. 31 És a szentek-szentjének bemenetélen csinálta ajtót olajfából, az ajtósfélkiszöggelése egy ötödrész volt; 32 És két ajtószárnyat olajfából, és metszete reájok Kérubokat, pálmáfákat és kinyilt virágokat, és beborítá azokat aranynyal; a Kérubokat is és a pálmáfákat is megaranyoztatá. 33 E képen csinált a templom szenthelyénél is négyzetlegű ajtósfélkáfat olajfából. 34 És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik ajtón is két forgó ajtószárny volt, a másik ajtón is két forgó ajtószárny. 35 És metszete azokra Kérubokat és pálmáfákat és kinyilt virágokat, és beborítá aranynyal, rá alkalmaztatva azt a metszésre. 36 Azután felépíté a belső pitvarat három rend faragott kőből és egy rend czédrusgerendából. 37 Az ő uralkodásának negyedik esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban. 38 És a tizenegyedik esztendőben, Búl havában, (mely a nyolczadik hónap) végezték el a ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt hétszendeig.

7 Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom esztendeig, a mely alatti elvégezé az ő házát egészen. 2 Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza száz sing vala, szélessége ötven sing, magassága harmincz sing; építé azt négy rend czédrusoszlopzon és az oszlopokon czédrusgerendák valának. 3 És bepadlá czédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek valának negyvenöt oszlopzon, mindenik renden tizenöt. 4 És három rend ablak rajta egymással átellenben, három-három ellenében. 5 És mind az ajtók és azoknak oldalfái négyzögük valának az ablakkal együtt, és egyik ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden. 6 És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven sing és szélessége harmincz sing volt; és egy tornáczot ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek elé. 7 És építé a trón-termet, a hol ítélt, a törvényházat, a melyet czédrusfával bélélt meg a padlózattól fogva fel a padlásig. 8 Azután a saját házát építé, a melyben ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől, hasonlóan a másikhoz, és építé egy házat a Faraó leányának is, a kit feleségül vett Salamon, hasonlót e teremhez. 9 Mindezek drágakövekből voltak, mérték szerint kifaragva, fűrészzel metszve minden oldalról, a fundamentomtól

a tetozetig, kivül is mind a nagy pitvarig. 10 Még a fundamentomt is drága és nagy kövekből volt: tiz singnyi kövekből és nyolc singnyi kövekből. 11 És ezeken felül voltak a mérték szerint faragott drágakövek és czédrusfák. 12 És a nagy pitvarban köröskörül három sor faragott kő és egy sor faragott czédrusgerenda volt, épen mint az Úr házának belső pitvara és a ház tornacza. 13 És elkülde Salamon király, és elhozatá Hírámot Tírusból. 14 Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Naftali nemzetsegéből; az ő atya pedig Tírusbeli rézműves ember vala; és ez teljes vala bölcsességgel, értelemmel és tudományval, hogy tudna csinálni mindenféle mítvet rézből. Ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mítvet megcsinálta néki. 15 És formála két réz oszlopot, az egyik oszlop magassága tizenennyolc sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala át mind a két oszlopot. 16 És készíté két gömböt érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye, és öt sing magas volt az egyik gömb és öt sing magas volt a másik gömb. 17 Reczés műv hálók, láncműv zsinórok voltak a gömbökön, a melyek az oszlopok tetején valának; hét volt az egyik gömbön, és hétf volt a másik gömbön is. 18 És megkészíté az oszlopokat, és két sor díszítést tett köröskörül az egyik hálón, hogy befedje a gömböket, a melyek az oszlopfőkön voltak; és így csinálta a másik gömböt is. 19 És a gömbök, a melyek a tornáczban levő oszlopok tetején voltak, liliom formájukat voltak, négy singnyiek. 20 Gömbök voltak a két oszlop, felül, közel a kidomborodáshoz, a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránatalma volt sorban köröskörül a második gömbön. 21 És felállítá az oszlopokat a templom tornáczában; és felállítá a jobb oszlopot, és nevezé annak nevét Jákinnak, és felállítá a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. 22 És az oszlopok tetején liliomok formáltattak vala. És ilyen módon végezték el az oszlopok műve. 23 És csinálta egy öntött tengert, mely egyik szélétől fogva a másik szélén tiz sing volt, köröskörül kerek, és öt sing magas, és a kerületit harmincz sing zsinór érte vala körül. 24 Valának pedig a peremén alól köröskörül formáltatva apró sártókök; tiz-tiz mindenik singben az egész tenger körül, az ilyen sártóköcskék két renddel valának öntve köröskörül a maga öntésében. 25 És tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három nyugatra, három déle és három naptámadatra, és a tenger fölül rajtok, hatók pedig mind befelé. 26 És a vastagsága egy tenyérnyi volt, és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága, és kétezer báth fert bele. 27 És készíté tiz ércz-talpat, mindenik talpat négy sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három sing magasra. 28 És e talpak így voltak csinálva: oldalaik voltak, és az oldalak a szélpártázatok között voltak. 29 És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak, oroszlánok, ökrök és Kérubok voltak, és a pártázatokon felül is ekként; az oroszlánok és ökrök alatt pedig cifrázatok voltak bevésett munkával. 30 És mindenik talpnak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a négy szegletek támaszok voltak; a mosdómedencén alul voltak e támaszok öntve, és mindeniknek oldalán cifrázatok. 31 És a szája az ő kerekded fészkének belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a fészknek szája kerekded vala, oszlopformára csinálva, másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések valának, és azoknak pártázatai négyzögük valának, nem gömbölyük. 32 És négy kerék volt a pártázatok alatt, és a kerekék tengelyei a talphoz voltak erősítve, és mindenik keréknek magassága másfél sing vala. 33 És e kerekék hasonlók valának a székérnek kerekeihez, csakhogy a tengelyeik, kerékagyai, küllőik, talpaik mind öntve valának. 34 És négy vállacsát csinált mindenik talp négy szegletén; magából

a talpból jöttek ki a vállacsák. **35** És e talp tetején fél singnyi kerekded magasság volt köröskörül, és a talp tetején voltak annak tartókezei és pártázatai a maga öntéséből. **36** Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira Kérubokat, oroszlánokat és pálmafákat: mindeniknek az üres helye szerint, és koszorút köröskörül. **37** Így készítette a tíz talpat egy öntésből, egy mérték és forma szerint. **38** És csinálna tíz mosdómedencét is rézből, és mindenik mosdómedencébe negyven báth fér vala; és mindenik mosdómedencére négy singnyi vala, és a tíz talp mindenikén egy-egy mosdómedencze vala. **39** És helyhezettet a talpak ötét a ház jobbfelől való részére, és ötét a ház balfelől való részére; a tengert pedig helyhezettet a ház jobbrésze felől naptámadatra dél ellenébe. **40** És készített Híram még üstöket, lapátokat és medencéket, és elvégez az egész munkát, a melyet Salamon királynak csinált az Úr házához; **41** Tudniillik a két oszlopot és a kerek gömbököt, a melyek a két oszlop tetejére tétettek, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére tétettek. **42** És a négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóból, a két kerekded gömb befejezésére, a melyek valának az oszlopok tetején; **43** A tíz talpat és a talpakra való tíz mosdómedencét; **44** Az egy tengert és a tizenkét ókrót a tenger alá; **45** Fazekakat, lapátokat és medencéket. És mindezeket az edényeket, a melyeket Híram Salamon királynak az Úr háza számára készített, csiszolt rézből voltak. **46** A Jordán völgyében öntötték ezeket a király az agyagos földben, Sukhót és Sártán között. **47** És mindezeket az edényeket Salamon méretben hagyá, a réznék felettesebb való sokasága miatt. **48** És megcsináltat Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt, az arany asztalt, melyen a szent kenyerek állottak. **49** És a gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt balfelől a szentek-szentje elő, és arany virágokat, lámpákat, és hamvverőket. **50** Azután csészéket, késéket, medencéket, tömjénezőket és serpenyőket színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és a szenthely ajtaiak sarkait is mind aranyból. **51** És ilyenképen elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király csinálta az Úrnak házához. És bevívé Salamon az ő atyától, Dávidtól az Istennek szenteltetett jóságát, az ezüstöt, aranyat és az edényeket és azokat is az Úr házának kincsei közé tév.

8 Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és a nemzetseknek minden fejeit, az Izráel fiai atyaiknak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálembé, hogy az Úr szövetségének látóját felvígék a Dávid városából, mely a Sion. **2** És felgyűlének Salamon királyhoz az Izráel minden férfiáit az Ethánim havában, az ünnepen; ez a hetedik hónap. **3** Mikor pedig eljöttek mindenjára az Izráel vénei: felvezék a papok a látát, **4** És felvívék az Úr látóját, a gyülekezetnek sátorát, és minden a szent edényeket, melyeket valának a sátorban, és felvívék azokat a papok és a Leíták. **5** És Salamon király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, megyen vala ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem pedig meg nem irattathatnának a sokaság miatt. **6** És felvívék a papok az Úr szövetségének látóját az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szármайai alá. **7** Mert a Kérubok kiterjeszti vala szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a látát és annak rúdjait felülről. **8** És a rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a szentek-szentjének első része

felől; azonban kivül nem voltak láthatók; és ott vannak minden e mai napig. **9** És nem volt egyéb a látában, mint csak a két kótábla, a melyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Égyptom földéből. **10** Mikor pedig kijöttek a papok a szenthezéből: köd tölté be az Úrnak házát, **11** Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát. **12** Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. **13** Építve építettem házat néked lakásul; helyet, ahol örökkel lakjál. **14** Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét és az Izráel egész gyülekezete felállott. **15** És monda: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, aki szólott az ő szája által Dávidnak, az én atyámnak; és azt az ő hatalmasságával beteljesítette, mondva: **16** Attól a naptól fogva, a melyen kihoztam az én népemet, az Izráelt Égyptomból, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetégi közül, hogy ott nékem házat építenének, a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot választottam, hogy ő legyen az én népem, Izráel felett. **17** És ámárb az én atyám, Dávid már elvégezte volt, hogy ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének; **18** De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezed; **19** Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, aki a te ágyékodból származik, az épít házat az én nevemnek. **20** És beteljesíté az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám, Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székibe, a mikében megmondotta vala az Úr, és megépítém a házat az Úr, Izráel Istene nevének. **21** És helyet szerettem ott a lánának, a melyben az Úrnak szövetsége vagyon, a melyet szerzett a mi atyainkkal, mikor kihozta őket Égyptom földéből. **22** És oda állott Salamon az Úr oltára elő, az Izráel egész gyülekezetével szembe, és felemelé kezét az ég felé, **23** És monda: Uram, Izráel Istene! nincsen hozzá hasonló Isten, sem az égben ott fenn, sem a földön itt alant, aki megtartod a szövetséget és az igalmasságot a te szolgádnak, a kik te előttem teljes szívvel járnak; **24** A ki megtartottad azt, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal beteljesítettek, a mint e mai napon megtetszik. **25** Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértél, ezt mondva: A te magodból való férfiú el nem fogy én előttem, aki az Izráel királyi székibe üljen; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én előttem járjanak, a mint te én előttem jártál. **26** Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak. **27** Vajon gondolható-e, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Íme az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbbé a ház, a melyet én építettem. **28** De tekints a te szolgáld imádságára és könyörgésére, óh Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dicséretet és az imádságot, a melyel a te szolgáld könyörög előttem e mai napon; **29** Hogy a te szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondottad: Ott léşzen az én nevem; hallgasd meg ez imádságot, a melyel a könyörög a te szolgád e helyen. **30** És hallgasd meg a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek könyörgését, a kik imádkozádanak e helyen; hallgasd meg lakhelyedből, a mennyekből, és meghallgatván légy kegyelmes! **31** Mikor vétkezéndik valaki felebarátja ellen, és esküre kötelezettek, hogy megesküdjék és ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a

házban: 32 Te hallgasd meg a mennykből, és vidd véghez, és tégy igazat a te szolgáid között, kárhoztatván az istentelent, hogy fején telék a mit kerestet; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. 33 Mikor megveretették a te néped, az Izráel, az ő ellenségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzá megtérdenek, és vallást teéndenek a te nevedről, és néked imádkozádanak és könyörgédenek a házban: 34 Te hallgasd meg a mennyekből, és bocsásd meg az Izráelnek, a te népednek vétkét; és hozz vissza őket arra a földre, a melyet adtál az ő atyáinknak. 35 Mikor berekesztik az ég, és nem lészen eső, mert ellened vétkeztek; és imádkozádanak e helyen, és vallást teéndenek a te nevedről, és megtérdenek az ő bűnökbeli, mert te szorongatod őket: 36 Te hallgasd meg őket a mennyekből, és légy kegyelmes a te szolgáidnak és az Izráelnek, a te népednek vétke iránt, tanítsd meg őket a jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet örökségül adtál a te népednek. 37 Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszál, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalva jövend reájok: 38 A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő szívére mért csapást, és kiterjeszténi kezeti e ház felé: 39 Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakheyedből és légy kegyelmes, és cselekedd azt, hogy kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered minden embernek szívét. 40 Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak. 41 Sőt még az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nevedért; 42 (Mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezedet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozánd e házban: 43 Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakheyedből, és add meg az idegeneknek mindenzt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismérjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről nevezetet ez a ház, a melyet én építettem. 44 Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen, az úton, a melyen te küldöd el, és imádkozándik az Úrhoz, fordulván az úton és város felé, a melyet te magadnak választottál és a ház felé, a melyet építettem a te nevednek: 45 Hallgasd meg a mennyekből az ő imádságokat és könyörgésöket, és szerez nézik igazságot. 46 Ha a te ellened vétkezéndenek, – mert nincsen ember, a ki ne vétkezné – és megharagudván reájok, ellenség kezébe adándod, és fogva elviéndik őket azok, a kiktől megfogattak, az ellenségnek földére, messze vagy közel; 47 És eszükre ténekk a földön, melyre fogva vitettek, és megtérvén könyörgének néked azoknak földökön, a kiktől fogva elvittek, mondván: Vétkeztünk, hamisan és istentelenül cselekedtünk! 48 És megtérdenek te hozzád teljes szívökből és lelkökből, az ő ellenségöknek földében, a kik őket fogva elvittek, és imádkozádanak hozzád az ő földöknek útja felé fordulva, a melyet adtál az ő atyáinknak, és a város felé, a melyet magadnak választottál, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: 49 Hallgasd meg a mennyekből, a te lakheyedből az ő imádságokat és könyörgésöket, és szerez nézik igazságot; 50 És légy kegyelmes a te néped iránt, a kik ellened vétkezéndenek, és minden bűneik iránt, a melyekkel ellened vétkeztek; és szerez kedvességet nézik azok előtt, a kik őket fogva tartják, hogy könyörljenek rajtok; 51 Mert ők a te néped és örökséged, a kiket kihoztál Egyiptomból, a vaskemencze közepéből, 52 Hogy a te szemeid nézzenek a te szolgádnak imádságára és a te népednek

az Izráelnek könyörgésére; meghallgatván őket mindenkor, mikor téged segítségül hívnak. 53 Mert te különbálasztottad őket magadnak örökségül a földnek minden népei közül, a miképen megmondottad volt Mózes, a te szolgád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Egyiptomból, Uram Isten! 54 És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr oltára elől, és megszünék az ő térdéin való állástól, és kezeinek az egbe felemelésétől. 55 És felállván megáldá az Izráel egész gyülekezetét, felszóval ezt mondván: 56 Áldott legyen az Úr, a ki nyugodalmat adott az ő népének, az Izráelnek, minden ő beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ő jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az ő szolgája által. 57 Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, 58 Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járunk minden ő útaiiban, és őrizzük meg az ő parancsolatit, rendeléseit és végzésit, a melyeket a mi atyáinknak parancsolt. 59 És ezek a szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az ő szolgájának és az ő népének, az Izráelnek, minden időben, 60 Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy csak az Úr az Isten, és hogy ő kívülötte nincsen más. 61 És a ti szívetek legyen tökéletes az Úrhoz, a mi Istenünkhez, hogy járjatok az ő rendeléseiben, és őrizzétek meg az ő parancsolatit, miképen e mai napon. 62 És a király és az egész Izráel ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt. 63 És Salamon áldozék hálaoadó áldozatul, a melyet áldozék az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhúszezer juhot. És a képen szentelék fel az Úr házát a király és az Izráel minden fiai. 64 Ugyanazon napon szentelé fel a király a középső pitvar, mely az Úrnak háza előtt van; mert ott szerz egészen égoáldozatokat, ételáldozatokat és háláldozatokat kövéreit. Mert a rezáltár, mely az Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fert volna az égoáldozat, az ételáldozat és a háláldozatok kövére. 65 És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határától fogva Egyiptom határaig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, hét napig és újra hét napig, azaz tizenegy napig. 66 És a nyolcadik napon elbocsátá a népet. És áldák a királyt, és elmenének az ő hajlékaikba örömmel és víg szívvvel, mindama jók felett, a melyeket cselekedt az Úr az ő szolgájával, Dáviddal, és az Izráellel, az ő népével.

9 És lón, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését, és minden a mit kívánt és a mit akart építeni Salamon: 2 Megjelené az Úr Salamonnak másodszori is, a miként megjelent volt néki Gibeonban. 3 És monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél előttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyhezettetvén az én nevemet mindenrőkkel, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor. 4 És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szívvvel, úgy cselekedvén mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az én rendelésimet és végzésimet megtartandod; 5 Megerősítem a te birodalmadnak trónját az Izráelen mindenrőkkel, a mint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te nemzetsegédből való ferfiú az Izráel királyi székéből. 6 De hogya elszakadtok ti és a ti fiaitok én tőlem, és meg nem őrizénditek az én parancsolatimat és végzéseimet, melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen isteneknek szolgáltok, és meghajtoltak azok előtt: 7

Kigymálom az Izráelt a föld színéről, a melyet nézik adtam; e házat, melyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédlő és meséül lészen minden nép előtt. 8 És bár e ház felséges, mégis a kik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a föddel és ezzel a házzal? 9 És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenököt, a ki az ő atyáikat kihozta volt Égyptom földéből, és idegen istenekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak szolgáltak: ezért bocsátá ő reájok az Úr mind ezt a nyomorúságot. 10 És lón a húsz esztendő végén, a mialatt Salamon a két házat, az Úr házát és a király házát megépíté, 11 A melyekhez Híram, Tírus királya adott volt ajándékban Salamonnak czédrusfákat, fenyőfákat, aranyat egész kivánsága szerint: ada Salamon király Híramnak húsz várost Galileának földén. 12 És kiméne Híram Tírusból, hogy megnézze azokat a városokat, a melyeket Salamon néki ada, de nem tetszettek azok néki. 13 És monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a melyeket nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat mind e mai napig. 14 Küldött vala pedig Híram a királynak százhúsz tálentom aranyat. 15 És ez az összege annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon király, hogy megépíthesse az Úr házát, és a maga házát, és Millót, és Jeruzsálem kőfalait, és Kháczort, Megiddót és Gézert. 16 Mert a Faraó, Égyptom királya, feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégetté tűzzel, és a Kananeusokat, a kik a városban laktak, megölte, és adá azt ajándékban az ő leányának, a Salamon feleségének. 17 És megépíté Salamon Gézert és az alsó Bethoront; 18 Bahalátot és Thadmort a pusztában, azon a földön; 19 És a tárházak minden városait, a melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait, és a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben és a Libánonon, és az ő birodalmának egész földén. 20 És mindenzt a népet, a mely megmaradt volt az Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól, Jebuzeusoktól, a kik nem valának az Izráel fiai közül. 21 Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak volt, a kiket az Izráeliták ki nem irthattak, Salamon jobbágyokká tette minden e mai napig. 22 De az Izráel fiai közül senkit nem vetett Salamon szolgálata alá, hanem ezek hadakozó férfiak voltak és az ő szolgái és föemberei és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei. 23 És a hivatalnokoknak, a kik Salamon munkáinak élén álltak, száma ötszázötven volt, a kik igazgatták a népet, a mely dolgozott a munkán. 24 És a Faraó leánya felnéne a Dávid városából a maga házába, a melyet Salamon épített néki. Akkor építé meg Millót is. 25 És áldozék Salamon minden esztendőben háromszor, őrő és hálaáldozatot azon az oltáron, a melyet épített vala az Úrnak, és áldozik vala jóíllattal azon, a mely az Úr előtt vala. És elvégezé a házat. 26 És hajókat is csináltata Salamon király Esióngáberben, a mely Elót mellett van a Véres tenger partján, az Edom földén. 27 És elküldé Híram az ő szolgáit a hajókon, a kik jó hajósok és a tengeren jártasak valának, a Salamon szolgáival. 28 És egész Ofirig menének, és hozának onnan négyszázhúsz tálentom aranyat, és vivék azt Salamon királyhoz.

10 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljöve, hogy megkísérgesse őt nehéz kérdésekkel. 2 És bejöve Jeruzsálembe igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszerzámokat, igen sok aranyat és drágaköveket, és Salamonhoz méne, és szóla vele

mindenekről, a melyek szívén voltak. 3 És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. 4 És a mikor láttá Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcseségét, és a házat, a melyet épített vala; 5 És az ő asztalanát, és szolgáinak lakásait, és szolgái udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohárszékeit, és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott; 6 És monda a királynak: Mind igaz, a mit az én földemberen hallottam volt a te dolgaid felől és a te bölcseségedről, 7 De én hinni sem akartam azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és szemeimmel nem láttam. És íme nékem a felét sem beszéltek el: te meghaladtad bölcseséggel és jósággal a hírt, a melyet hallottam felőled. 8 Boldogok a te embereid, boldogok ezek a te szolgáid, a kik udvarlanak néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: 9 Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki kedvelt téged, hogy az Izráel királyi székibe ültetett, mert szerette az Úr az Izráelt mindörököt, és királytá tett téged, hogy ítéletet és igazságot szolgáltass. 10 És ada a királynak száz és húsz tálentom aranyat, és igen sok fűszerzámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen és ennyi sokaságú fűszerzámot, a mennyit Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. 11 És a Híram hajója is, mely aranyat hozott Ofirból, ébenfát is hozott Ofirból nagy bősséggel és drágaköveket. 12 És csinálta a király az ébenfából oszlopokat az Úr házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket és lantokat; nem hoztak soha többé olyan ébenfákat, és nem is láttak olyanokat minden e mai napig. 13 És Salamon király ada a Séba királynéasszonyának minden, a mit csak kívánt és kér tőle, azokon kívül, a melyeket gázdaságához képest ada Salamon király néki. Annakutána megtére, és méne az ő földébe szolgálva egyetemben. 14 Vala pedig mértéke az aranynak, a mely kezéhez jő vala Salamonnak minden esztendőben, hatszáz és hatvanhat tálentom arany. 15 Azonkívül, a mi jó vala az árus emberektől és a fűszerzámokkal kereskedő kalmárok től, és mind az Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tiszttartói. 16 És csináltata Salamon király kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. 17 És háromszáz kerek paizst vert aranyból, három font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király helyhezetté a Libánon erdő házába. 18 És készíté a király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá azt finom aranynyal. 19 Hat grádicsa volt e királyi széknek és e szék teteje kerekded vala hátul, és karjai valának mindenkitől az ülés mellett, és két oroszlán állva ott a karoknál. 20 És tizenkét oroszlán állva ott kétfejűl a grádics hat lépésén. Senki soha olyan nem csinált egyetlen országban sem. 21 És Salamon királynak összes ivóedényei is aranyból voltak, és a Libánon erdő házának összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok között semmi ezüst, mert annak semmi belseje nem vala Salamon idejében. 22 Mert a király Társis hajója, a mely a tengeren Híram hajójával járt, minden három esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis hajó aranyat, ezüstöt, elefántcsontokat, majmokat és pávákat. 23 És feljebb magasztaltaték Salamon király gazdagssággal és bölcseséggel a földön való minden királyoknál. 24 És minden az egész föld kíványa vala látni Salamont, hogy hallatnak az ő bölcseségét, melyet Isten az ő szívébe adott volt. 25 És azok néki ajándékot hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözeteiket, hadi szerszámokat, fűszerzámokat, lovakat, ösvényeket, esztendőnként. 26 És gyűjti Salamon szekereket és lovagokat, úgy hogy ezer és negyszáz szekere, és tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyheztese

a szekerek városaiba, és a király mellé Jeruzsálemben. 27 És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint a követ, és a czédrust, mint a vad fügefákat, a melyek nagy tömegben vannak a mezőn. 28 És Salamonnak Egyiptomból hozának lovakat, és a király kereskedői sereggel vették volt a lovakat megszabott áron. 29 És egy-egy székér hatszáz ezüst siklusért és egy-egy ló százötven siklusért ment fel és jött ki Egyiptomból, és ugyancsak ök szállították ezeket a Hitteusok királyainak és Síria királyainak.

11 Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kívül a Moábiták, Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és Hitteusok leányait, 2 Olyan népek közül, a kik felől azt mondotta volt az Úr az Izráel fiainak: Ne menjek hozzájok, és őket se engedjejtek magatokhoz jóni, bizonzára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodik Salamon szeretettel. 3 És valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajták az ő szívét. 4 És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívét az idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Urhoz, az ő Istenéhez, a mint az ő atyának, Dávidnak szíve. 5 Mert Salamon követi vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Milkómot, az Ammoniták útálatos bálványát. 6 És gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem kövét olyan tökéletességgel az Urat, mint Dávid, az ő atya. 7 Akkor építé Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen, a mely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai útálatos bálványának. 8 És ekképen cselekedék Salamon mind az ő idegen feleségeivel, a kik az ő isteneiknek tömjéneztek és áldoztak. 9 Megharaguév azért az Úr Salamonra, hogy elhajlott az ő szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, aki megjelent volt néki kétszer is, 10 És azt parancsolta volt néki, hogy ne kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az Úr parancsolatját. 11 Monda azért az Úr Salamonnak: Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket parancsoltam néked: elszakasztván elszakaszatom tőled az országot, és adom a te szolgádnak. 12 Mindazáltal míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért, a te atyádért; hanem a te fiadnak kezétől szakaszatom el azt. 13 De nem szakaszatom el az egész birodalmat; hanem egy nemzetiséget adok a te fiadnak Dávidért, az én szolgámért és Jeruzsálemt, a melyet magamnak választottam. 14 És ellenséget támaszta az Úr Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli királyi nemből való vala. 15 Mert mikor Dávid az Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére elment volt a megölletteknek temetésére, és levágott minden férfiú nemet Edomban, – 16 Mert hat hónapig volt ott Joáb az egész Izráellel, míg minden férfiú nemet ki nem vesztett Edomban, - 17 Akkor szaladt vala el Hadád és vele együtt valami Edomiták az ő atyának szolgái közül ő vele, bemenvén Egyiptomba. Hadád pedig akkor még kis gyermek volt. 18 Kik felkelvén Midiánból, menének Páránba, és melléjük vévén a Páránbeli férfiak közül, bemenének Egyiptomba a Faraóhoz, az Egyiptombeli királyhoz, aki házat ada néki, és ételt, italt szolgáltata néki, és jószágot is ada néki. 19 Igen kedvében lőn azért Hadád a Faraónak, úgyannyira, hogy feleségül adá néki az ő feleségének hugát, Táfnes királyasszonynak hugát. 20 És a Táfnes huga szülé néki Génubát, az ő fiát, és elválaszta azt Táfnes a Faraó házában, és Génubát ott volt a Faraó házában, a Faraó fiai között. 21 Mikor pedig Hadád meghallotta Egyiptomban,

hogy Dávid elaludt az ő atyáival, és hogy Joáb is, a seregnak fővezére, meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem, hadd menjek el az én földembe. 22 És felele néki a Faraó: Mi nélkül szűkölködöl én nálam, hogy a te földedbe igyekezel menni? Felele az: Semmi nélkül nem szűkölködöm, de kérlek bocsáss el engem. 23 És támaszta az Isten néki más ellenséget is, Rézont, az Eljáda fiát, a ki elfutott vala Hadadzertől, a Sóbabeli királytól, az ő urától. 24 És hadakozó férfiakat gyűjtött maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megölé őket Dávid; azután Damaskusba menvén ott lakának, és uralkodának Damaskusban. 25 És ellensége volt Izráelnek Salamonnak egész életében, a nyomorúságon kívül, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte Izráelét, és uralkodott Síriában. 26 Azután Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus, – a kinek anyja Sérwa, egy özvegy asszony volt – a Salamon szolgája emelte fel kezét a király ellen. 27 Annak pedig, a miért felemelte kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon megépítette Millót, és berakatta az ő atyának, a Dávid városának romlását; 28 Jeroboám erős férfiú vala; és látván Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában szorgalmatos, reá bízta a József háza gondviselésének egész terhét. 29 És törntéb ebben az időben, hogy mikor kiment egyszer Jeroboám Jeruzsálemből, találkozék az úton Ahijával, a Silóbeli prófétaival, és rajta új köpönyeg volt, és csak ketten valának a mezőn együtt. 30 És megragadva Ahija az új ruhát, a mely azon volt, hasíta azt tizenkét részre. 31 És monda Jeroboámnak: Vedd el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme elszakaszatom ez országot Salamon kezétől, és néked adom a tíz nemzetiséget; 32 Egy nemzetiséget hagyok pedig ő néára az én szolgámért, Dávidért, és Jeruzsálem városáért, a melyet magamnak választottam az Izráel minden nemzetiségei közül, 33 Még pedig azért, mert elhagyott engem, és imádták Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Kámost, a Moábiták istenét, és Milkomat, az Ammon fiainak istenét, és nem jártak az én utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett volna az én szemeimnek: az én rendelésimet és végzéseimet, a mint Dávid, az ő atya. 34 De nem veszem el az egész birodalmat az ő kezétől, hanem akarom, hogy fejedelem legyen életének minden idejében, Dávidért az én szolgámért, a kit választottam; mivelhogy megőrizte az én parancsolatimat és rendeléseimet; 35 Hanem az ő fiának kezétől már elveszem a királyságot, és néked adom azt, tudniillik a tíz nemzetiséget. 36 Az ő fiának pedig egy nemzetiséget adok, hogy Dávidnak, az én szolgámnak legyen előttem szövötneke mindenkor Jeruzsálemben, a városban, a melyet magamnak választottam, hogy ott helyheztessem az én nevemet. 37 Téged pedig felveszlek, és uralkodol mindenekben a te lelkednek kivánsága szerint, és király lépsz az Izráelen. 38 És ha te minden parancsolatimnak engedéndesz, és járándasz az én utaimban, és azt cselekedénded, a mi tetszik nékem, megőrizvén az én rendelésimet és parancsolatimat, a mint Dávid, az én szolgám cselekedett: én veled leszek, és építék néked állandó házat, a mint Dávidnak építettem, és néked adom az Izráelt. 39 És megsanyargatom ezért a Dávid magyát: de még sem örökre. 40 Igyekezik vala pedig Salamon megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa Egyiptomba, Sésákhöz, az Egyiptombeli királyhoz, és ott volt Egyiptomban, Salamon haláláig. 41 Salamonnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, a melyeket cselekedett, és bőlcsessége avagy nem írtattak-é meg a Salamon cselekedeteiről írott könyiben? 42 Az az idő pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben az egész Izráelen: negyven esztendő. 43 És

elaluvék Salamon az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyának, Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia uralkodék helyette.

12 És elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt fel az egész Izráel, hogy királytá tegyék őt. **2** Mikor pedig meghallotta ezt Jeroboám, a Nébát fia, (a ki még Égyptomban volt, a hová futott volt Salamon király elől, és Égyptomban tartózkodék Jeroboám, **3** És hozzá küldvén, elhivaták őt); elmenének Jeroboám és az Izráel egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván: **4** A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát, és a nehéz igát, a melyet mi reánk vetett, és szolgálunk néked. **5** És monda nézik: Menjetek el, és harmadnap mulva jöjjetek vissza hozzám. És a nép elméne. **6** És tanácsot tarta Roboám király a vénekkel, a kik Salamon, az ő atya előtt állottak vala életében, mondván: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak a népnek? **7** És szólának azok, mondván: Ha e mai napon szolgája lész e népnek, és nézik szolgálsz, és választ adsz nézik, és jó szót adsz nézik: mind éltig szolgálnak néked. **8** De ő megvet a vének tanácsát, a melyet néki adtak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele együtt nevekedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak. **9** És monda azoknak: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy választ adjunk e népnek, a mely nékem szólvan, azt mondja: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk vetett a te atyád! **10** És mondának néki az ifjak, a kik együtt nevekedtek volt fel ő vele: így szólj ennek a népnek, a mely szólvan néked, ezt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; e képen szólj nézik: Az én kis ujjam vastagabb az én atyám derekánál. **11** Most azért, ha az én atyám reátok nehéz igát vetett, én még nehezebbé teszem a ti igátkat: ha az én atyám ostromral fékezzet titeket, én skorpiókkal ostromozlak benneteket. **12** És elméne Jeroboám és mind az egész nép Roboámhöz harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondván: Jöjjetek hozzám harmadnapon. **13** És a király kemény választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát, a melyet adtak vala néki; **14** És szóla nézik az ifjak tanácsa szerint, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátkat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostromral fékezzet titeket, én skorpiókkal ostromozlak benneteket. **15** És nem hallgatá meg a király a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítse az ő beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. **16** Mikor pedig láttá az egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele az egész nép a királynak ekképen: Micsoda részünk van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában: menj el a te hajlékidba, óh Izráel! Most viseld gondját immár a te házadnak, óh Dávid! Elméne azért az Izráel az ő hajlékiba; **17** Úgy hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városában laktak. **18** És a mikor elküldé Roboám király Adorámot, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel, és meghala, és maga Roboám király is hamarsággal szekerébe üle, hogy elmeneküljön Jeruzsálembe. **19** Így szakada el az Izráel népe Dávidnak házától mind e mai napig. **20** És lón, mikor meghallotta az egész Izráel, hogy megijött Jeroboám, érette küldvén, hivaták őt a gyülekezetbe, és királytá tevék őt az egész Izráelen; senki pedig nem kövété Dávidnak házát, hanem csak egyedül a Júda nemzetége. **21** És mikor megérkezett Roboám Jeruzsálembe, összegyűjté Júda egész házát és Benjámin nemzetét, száznyolczvanezer válogatott

hadra való férfiút, hogy hadakozzanak az Izráel házával, és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon fiának. **22** De az Isten beszéde lón Sémajához, az Isten emberéhéz, mondván: **23** Ezt mondjad Roboámnak, a Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és Benjámin házának, és a többi népnek, mondván: **24** Azt mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti atyátokfiai ellen, az Izráel ellen; térijetek meg kiki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És ők engedének az Úr beszédeinek, és visszatérvén, elmenének az Úr beszéde szerint. **25** Jeroboám pedig megépíté Síkemet az Efraim hegycsúcsán, és abban lakék; és onnét kimenvén, építé Pénuelt. **26** És monda Jeroboám az ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid házához; **27** Ha felmegy a nép, hogy áldozatot tegyen Jeruzsálemben az Úrnak házában; e népnek szíve az ő urához, Roboámhöz, a Júda királyához hajol, és engem megölnek, és visszatérnek Roboámhöz, a Júda királyához. **28** Tanácsot tartván azért a király, csináltata két arany borjút, és monda nézik: Sok néktek Jeruzsálemben felmennetek: ímholt vannak a te isteneid, óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyptomnak földéből. **29** És az egyiket helyhezetté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. **30** És e dolog nagy bűnnék lett az okozója, mert a nép felment az egyik elő egészen Dánig. **31** Azután felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze a nép aljból, a kik nem voltak a Lévi fiai közül. **32** És szerze Jeroboám egy ünnepét is a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módra szerint, és áldozék az oltáron. Hasonlóképen cselekedék Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált vala, és szerze Béthelben papokat a magaslatokhoz, a melyeket csinált vala. **33** És áldozék azon az oltáron is, a melyet Béthelben állított fel, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az ő szívében gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel fiainak, és felménye az oltárra, hogy jóllátot szerezzen.

13 És íme Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett, hogy tömjént gyűjtson. **2** És kiálta az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja az Úr: Íme egy fiú születik a Dávid házából, a kinek neve Józsia lészen, a ki megáldozza rajtad a magaslatok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznek, és emberek csontjait égetik meg rajtad, **3** És ugyanazon napon csudát tőn, mondván: E léşen jegye, hogy az Úr mondotta légyen ezt: Íme az oltár meghasad, és kiomol a hamu, mely rajta van. **4** És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg őt. És megszárada az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni. **5** És meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úrnak beszéde által. **6** És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könöörög az Úrnak a te Istednednek, és imádkozz érettem, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könöörögött az Isten embere az Úrnak, visszahajlja a király keze, és olyan lón, mint azelőtt. **7** És monda a király az Isten emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg akarlek ajándékozni. **8** És monda az Isten embere a királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyéret, sem vizet nem innám e helyen; **9** Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél ott kenyéret, vizet se igyál; vissza se térd az úton, a melyen elmenéndesz. **10** És elméne más úton, és nem

tére meg azon az úton, a melyen Béthelbe ment. 11 És lakozék Béthelben egy vén próféta, a kihez eljövén az Ő fia, elbeszél az Ő atyának mindazt a dolgot, a melyet aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és elbeszélék azokat az Ő atyoknak. 12 Akkor monda nézik az Ő atyok: Mely úton ment el? És megtutaták az Ő fiai az útat, a melyen elment volt az Isten embere, a ki Júdából jött. 13 És monda az Ő fainak: Nyergeljétek meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a szamarat, felülre reá. 14 És elméne az Isten embere után, és megtalálá Őt egy cserfa alatt ülve, és monda néki: Te vagy-e amaz Isten embere, a ki Júdából jöttel? És monda: Én vagyok. 15 Akkor monda néki: Jere haza velem és egyél kenyeret. 16 De az felele: Nem lehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem eszem kenyeret, vizet sem iszom veled a helyen; 17 Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva: Ne egyél kenyeret, vizet se igyál ott, és ne térij azon az úton vissza, a melyen oda menéndesz. 18 És felele az néki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza Őt veled a te házádban, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. És e képen hazuda néki. 19 Megtére azért vele, és kenyeret evék az Ő házban, és vizet ívék. 20 Mikor pedig az asztalnál ülének: lőn az Úr beszéde a prófétához, a ki Őt visszahozta vala, 21 És kiáltja az Isten emberének, a ki Júdából jött vala, ezt mondván: Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a melyet néked az Úr, a te Istened parancsol volt; 22 Hanem visszatérítél, és kenyeret ettél és vizet ittal azon a helyen, a mely felől azt mondotta vala néked: Ne egyél ott kenyeret, vizet se igyál: Nem temettetik a te tested a te atyád sírjába. 23 És miután evett kenyeret és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétának, a kit visszahozott vala. 24 És mikor elment, egy oroszlán találá Őt az úton, a mely megölé Őt; és az Ő teste az úton fekszik vala, és minden szamár, minden oroszlán a holttest mellett állanak vala. 25 És íme az arra menő emberek láták az úton heverő testet, és az oroszlánt a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszél a városban, a melyben a vén próféta lakott. 26 A mit mikor meghallott a próféta, a ki visszahozta vala Őt az útról, monda: Az Isten embere az, aki engedetlen volt az Úr szájának; ezért adta az Úr Őt az oroszlánnak, és az törte össze és ölte meg Őt, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt néki. 27 És szóla az Ő fainak, mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És felnyergelték. 28 És Ő elment és megtalálá a holttestet az útfélre vetve, és a szamarat és az oroszlánt a holttest mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a szamarat sem tépte szét. 29 És feltevén a próféta az Isten emberének holttestét, és feltevén ait a szamárra, és visszahozá ait, és beméne a városba a vén próféta, hogy ott sirassa és eltemesse Őt. 30 És eltemeté a holtat a maga sírboltjába, és siraták Őt: Ah szerelmes atyámfia! 31 És miután eltemette Őt, szóla az Ő fainak, mondván: Ha meghalok, ebbe a sírba temessetek engem is, a melybe az Isten embere temettetett, temetmít tegyétek az Ő tetemei mellé; 32 Mert beteljesedik az, a mit kiáltott az Úrnak beszédével az oltár ellen, a mely Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen, a melyek Samaria városaiban vannak. 33 De még e történet után sem tért meg Jeroboám az Ő gonosz újtáról, hanem ismét papokat rendelete a nép aljából a magaslatokra, és a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy legyen a magaslatok papja. 34 És ez a dolog lett az oka a

Jeroboám háza vétkének, és a föld színéről való kiirtatásának és megsemmisítésének.

14 Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám fia. 2 És monda Jeroboám az Ő feleségének: Kelj fel most, és változtasd meg öltözetedet, hogy meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége, és menj el Silóba: Íme ott van Ahija próféta, aki nékem megmondotta volt, hogy királylá leszek e népen. 3 És végy magadhoz tíz kenyeres és pogácsát, és egy edényben mézet, és menj el hozzá; ő majd megmondja néked, mi történik a gyermekkel. 4 És e képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülve, elméne Silóba, és beméne az Ahija házába. Ahija azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az Ő szemei a vénség miatt. 5 És az Úr monda Ahijának: Íme a Jeroboám felesége jött hozzád, hogy valamit kérdjen tőled az Ő fia felől, mert beteg; te azért így s így szólj néki. És mikor bement, másnak tetteké magát. 6 De mikor meghallotta Ahija az Ő lábainak zörejét, a mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jójj be Jeroboám felesége; miért tettek magadat másnak? Én te hozzád kemény követséggel küldettem. 7 Menj el, mond meg Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Mivelhogy én téged e nép közül felmagasztaltalak, és téged fejelelemmé tettelek az én népének, az Izráelen; 8 És elszakaszottam az országot a Dávid házáttól, és azt néked adtam; te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, aki megörízte az én parancsolatimat, és a ki engem követett teljes szívemből, csak azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt; 9 Hanem goroszabbul cselekedtél mindenazonknál, a kik te előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket csináltál magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra ingerelj, és engem hádat mögé vetettél; 10 Azért íme én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiírtom Jeroboámnak még az eböt is, és minden bármelyiket, minden az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, mígnem vége lesz. 11 A ki meghal a Jeroboám maradékai közül a városban, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az Úr szólott. 12 Te pedig kelj fel, és menj haza, mert a mint belépsz a városba, meghal a gyermek; 13 És az egész Izráel sirata Őt, és eltemeti Őt, mert a Jeroboám magvából csak egyedül Ő temettetik el sírba, mivel a Jeroboám háznápe közül az Úr iránt, Izráel Istene iránt csak Ő benne találhatott valami jó. 14 És támaszt az Úr magának királyt Izráelben, aki kigyonlálja a Jeroboám házát egy napon. De mit mondok? Már is támasztott! 15 És megveri az Úr az Izráelt, mint a hogy a nád a vízben ide a tova hánynattalik, és elszakaszítja az Izráelt erről a jó földről, a melyet addot az Ő atyáknak, és szétszórja őket a folyóvizen túl, mivelhogy Aserákat csináltak magoknak, hogy az Urat ingereljék. 16 És kézbe adj a Izráel a Jeroboám bűneiért, a ki maga is vélték, és az Izráel is bűnbe ejtette. 17 És felkészült a Jeroboám felesége, elment és juta Thirsába. És mikor a ház kúszóbén belépett, meghalt a gyermek. 18 És eltemeték Őt, és siraták Őt az egész Izráel, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott az Ő szolgája, Ahija próféta által. 19 Jeroboámnak pedig egyéb cselekedetei, mimódon hadakozott és uralkodott, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 20 És az idő, a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét esztendő, és elaluvék az Ő atyáival, és uralkodék Nádáb, az Ő fia, a helyette. 21 Roboám pedig, a Salamon fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendős volt Roboám, mikor uralkodni kezdett, és

tizenhét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, a melyet az Úr választott volt magának az Izráelnek minden nemzetiségei közül, hogy ott helyhezesse az ő nevét: és az ő anyjának Naama volt a neve, a ki az Ammon nemzetégből való volt. 22 Júda is goroszul cselekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták őt az ő vétkeikkel, a melyekkel vékeztek, mint atyák azokkal, a melyeket ők cselekedtek volt. 23 Mert ők is építének magoknak magaslatokat, és faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldlőlő fa alatt. 24 És valának férfi paráznák is az országban, és cselekednének a pogányok minden útátos vétkei szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. 25 És lőn Roboám király örödök esztendjeiben, feljött Sisák, az Egyiptombeli király Jeruzsálem ellen. 26 És elvívé az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit, és minden, a mi csak elvihető volt; elvitte mind az arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott. 27 A melyek helyett Roboám király azután rézpaizsokat csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmeinek kezébe, a kik a király házának kapunálói valának. 28 És valahányszor a király bement az Úr házába, bevitték azokat a testőrök, és ismét visszahozták a testőrök házába. 29 Roboámnak pedig több dolgai és minden cselekedetei, nemde nem meg vannak-é írva a Júda királyainak krónika-könyvében? 30 És folyton hadakozás volt Roboám és Jeroboám között. 31 És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és az ő anyjának Naama volt a neve, az Ammoniták nemzetégből való; és Abija, az ő fia, lett a király ő helyette.

15 Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizennyolczadik esztendjejében Abija lett a király Júdában. 2 És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Maaka, az Abisalom leánya. 3 És járt az ő atyának minden bűneiben, a melyeket ő előtte cselekedett, és nem volt az ő szíve olyan tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyának szíve. 4 De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr az ő Istene szövétként Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén; 5 Mert Dávid azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, és el nem távozott azoktól, a melyeket parancsoló néki az ő életének minden idejében, kivéve a Hitteus Uriás dölgét. 6 És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között mind éltig. 7 Abija egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija és Jeroboám között. 8 És elaluvék Abija az ő atyáival, és eltemették őt a Dávid városában; és uralkodék helyette Asa, az ő fia. 9 Jeroboámnak az Izráel királynak a huszadik esztendjejében Asa lett a király Júdában, 10 És uralkodék negyvenegy esztendeig Jeruzsálemben; és az ő anyjának Maaka vala neve, az Abisalom leánya. 11 És Asa azt cselekedé, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az ő atya. 12 Mert kiveszté a férfiú paráznákat az országból; és lerontá mind a bálványokat, a melyeket csináltak volt az ő atyái. 13 És Maakát az ő anyját is megfosztá a királynésgáttól, mivelhogy egy iszonyú bálványt csináltatott a berekben; és elrontá Asa az ő bálványát, és megégetté azt a Kidron patakánál. 14 De ha a magaslatokat nem rontották is le, mégis Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden napjaiban. 15 És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és az aranyat, és az edényeket, a melyeket az ő atya és ő maga arra szenteltek volt. 16 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind

éltig. 17 Mert felljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy senkit ki és be ne bocsásson Asához a Júda királyához. 18 És vévén Asa minden az ezüstöt és aranyat, a mely megmaradt volt mind az Úr, mind a király házának kincseiből; adá azt az ő szolgáinak kezébe, és elküldé azt Asa király Benhadádnak, Tabrimmon fiának, aki Héczion fia volt, Siria királyának, aki Damaskusban lakott, ezt izenével néki: 19 Szövetség van köztem és te köözöttet, az én atyám és a te atyád között. Íme ajándékot küldök néked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. 20 És Benhadád engedelmeskedett Asa királynak és elküldé az ő seregeinek vezéreit az Izráel városai ellen; és bevezé Hijont és Dánt, és Abel Beth-Maakát, és az egész Kinneróhot a Naftali egész földével. 21 Mikor pedig Baása ezt meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és lakék Thirsában. 22 Akkor Asa király egybegyűjté az egész Júdát, senkit ki nem hagyván, és elhordák Rámának minden követet, minden fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetében és Mispát. 23 Asának minden egyéb dolgai pedig és egész uralkodása és valamit cselekedett, és a városok, a melyeket épített, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? kivéve azt, hogy vénségében megbetegedett a lábaira. 24 És elaluvék Asa az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival Dávidnak, az ő atyának városában. És Jósafát, az ő fia, uralkodék helyette. 25 Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második esztendjejében; és két esztendeig uralkodék Izráelen; 26 És goroszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az ő atyának útján és annak vétkében, a melylyel búnbe ejtette volt az Izráelt. 27 De Baása, az Ahija fia, az Issakáhr nemzetégből, pártot ütött ellene, és megveré őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok városánál; mert Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak. 28 És megölje őt Baása, Asának, a júdabeli királynak harmadik esztendjejében, és uralkodék helyette. 29 És lőn, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak egész háznépé; egy lelke sem hagyott Jeroboám háznépéből, míg nem mind elveszté őket az Úrnak beszéde szerint, a melyet megmondott volt az ő szolgája, a Silóbeli Ahija által, 30 A Jeroboám vétkeiré, a melyekkel vétkezék és az Izráel is vétekbe ejtjé; és a bosszantásért, a melylyel felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. 31 Nádáb egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 32 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind éltig. 33 Asának, a Júdabeli királynak harmadik esztendjejében lett Baása, az Ahija fia királytá aegész Izráelen Thirsában, huszonnegy esztendéig. 34 És goroszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám útján, és az ő vétkében, a melylyel búnbe ejtette az Izráelt.

16 Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: 2 Mivelhogy téged felemeltelek a porból, és fejedelemrem tettelek téged az én népemet, az Izráelen, te pedig a Jeroboám útján jársz, és búnbe ejtést az én népemet, az Izráelt, hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: 3 Íme én elvetem Baása maradékait, és az ő háza maradékait, és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát. 4 Aki Baása maradékai közül a városban hal meg, akit az ebek eszik meg; aki pedig a mezőn haland meg, akit az égi madarak eszik meg. 5 Baása több dolgai pedig, és a mit cselekedett, és az ő uralkodása vajon nincsenek-é megírva

az Izráel királyainak krónika-könyvében? 6 És elaluvék Baása az ő atyáival, és eltemették Thirsában, és az ő fia, Ela uralkodék ő utána. 7 És nemcsak azért lőn az Úrnak beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baása és az ő háza ellen és minden ő gonoszsága ellen, a melyet cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a Jerobám háza, hanem azért is, mert azt megölte. 8 És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királylá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. 9 Azonban az ő szolgája Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellené. És Ela Thirsában volt, és az ital miatt igen megrészegedett az Arsa házában, aki az ő házának Thirsában gondviselője volt; 10 És eljövén Zimri, megveré és megölé őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette.

11 Mikor pedig királylá lett és trónját elfoglalta, kiírta Baása egész házát minden rokonságával és barátáival együtt és nem hagyott belőle még csak egy ebet sem. 12 Így veszté ki Zimri a Baása egész házát, az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baása ellen szólott Jéhu próféta által: 13 Baása minden vétékeírt, és Elának, az ő fiának vétékelért, a kik vétek és vétekbe ejtették az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnak Istenét az ő bálványozásukkal. 14 Elának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 15 Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, uralkodék Zimri hét napig Thirsában; a nép pedig Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. 16 Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy pártot ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét választá királylá a táborban. 17 És felvonult Omri és az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállák Thirsát. 18 De Zimri, a mikor láttá, hogy a várost bevettek, bemenve a királyi ház palotájába, tűzzel magára gyújtá a királyi házat, és meghala. 19 Az ő búneiért, a melyekkel vétekék, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt; járván a Jerobám útjában és az ő bűnében, a melyet cselekedett volt, vétekbe ejtve az Izráelt. 20 Zimrinek egyéb dolgai pedig és az ő párttűse, a melyet cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? 21 Akkor kétfelé hasonlék az Izráel népe: a nép egyik része Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királylá, a másik része pedig Omrihoz ragaszkodott. 22 De a népnek az a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt, mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát követte, és meghalván Tibni, uralkodék Omri. 23 Asának, a Júdabeli királynak harminczegyedik esztendejében uralkodék Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék hat esztendeig. 24 És megvevé áron a Samaria hegyét Sémertől két tálentom ezüstön; és építé a hegyre, és nevezé a várost, a melyet építé, Sérmernek, a hegy urának nevéről, Samariának. 25 És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá mind az ő előtte valókat. 26 És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden útján és az ő bűnében, a melylyel vétekbe ejté az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráel Istenét az ő bálványozásai által. 27 Omrinak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, a melylyel cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? 28 És elaluvék Omri az ő atyáival, és eltemették Samariában, és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. 29 Akháb pedig, az Omri fia uralkodni kezde Izráelen, Asának, a Júdabeli királynak harmincnyolcadik esztendejében; és uralkodék Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában huszonkét

esztendeig. 30 És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindenazonknál, a kik ő előtte voltak. 31 Mert nem elégédék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabélt, Ethbaálnak, a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén, a Baálnak szolgála, és meghajtá magát annak. 32 És oltart emele a Baálnak a Baál házában, a melyet Samariában épített. 33 És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, a kik ő előtte voltak. 34 Ennek idejében építé meg a Béthelbeli Hiel Jérikhót. Az ő ősőszülött fiának, Abirámnak élete árán veté meg annak fundamentomát, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak élete árán állítá fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsué, a Nún fia által.

17 És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ez esztendőkben sem harmat, sem eső nem lészen; hanem csak az én beszédem szerint. 2 És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: 3 Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kéirth patakja mellett, mely a Jordán felé folyik. 4 És a patakóból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. 5 Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kéirth patakja mellett, a mely a Jordán felé folyik. 6 És a hollók hoztak néki kenyerset és húst reggel és este, és a patakóból ivott. 7 És lőn néhány nap múlva, hogy kiszáradt a patak; mert nem volt eső a földre. 8 És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: 9 Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam ott egy özvegyasszonyak, hogy gondoskodjék rólad. 10 És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, aki fát szedegégett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igynam. 11 De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyerset is kezedben. 12 Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegétek, és hazá megyek, és megkészítöm azt magamnak és az én fiammak, hogy megegyük és azután meghalunk. 13 Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszédedről; de mindenáltal nékem szűss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután szűss; 14 Mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ád a földnek színére. 15 És ő elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és evék minden őt, mind amaz, mind annak hánynépe, naponként. 16 A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által. 17 És lőn ezek után, hogy megbetegedék a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felettese nagy vala, annyira, hogy már a lélekzete is elállott. 18 Monda azért Illésnek: Mit véttem ellened, Istenekk embere? Azért jöttél hozzá, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat? 19 És monda néki: Add ide a te fiadat. És ő elvevé azt az ő kebeléről, és felvité a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő ágyára fekteté. 20 Akkor kiálta az Urhoz, és monda: Én Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, a kinél én lakom, hogy az ő fiát megölök? 21 És ráborult háromszor a

gyermekre, és felkiáltott az Úrhol, mondván: Én Uram, Istenem, téritsd vissza e gyermek lelkétő belé! 22 És meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtírt a gyermekbe a lélek, és megélede. 23 És felvén Illés a gyermeket, alávív őt a felházról a házba, és adá őt az ő anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad! 24 És monda az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkodon: igazság.

18 És lón sok idő multán, a harmadik esztendőben, az Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére. 2 És elméne Illés, hogy megmutassa magát Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. 3 És Akháb hivatá Abdiást, a ki az ő házának gondviselője volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; 4 Mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett oltalmába, és rejtette el ötvenenként egy-egy barlangba, és ott táplálta őket kenyérrel és vízzel). 5 És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba szerén-szerte a vizek forrásaihoz és a patakokhoz, hogyha valami füvet találhatnánk, hogy a lovakat és ösvényeket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni. 6 Eloszták azért magok között a földet, a melyen kiki elmenjen. Akháb egyedül ment az egyik úton, és Abdiás is egyedül ment a másik úton. 7 És mikor Abdiás az úton ment, íme Illés előtalálá őt, és mikor felismerte őt, arcra borula és monda: Nem te vagy-é az, uram, Illés? 8 Fele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Íme itt van Illés. 9 Ő pedig monda: Mit vétettem ellened, hogy a te szolgádat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem? 10 Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzetseg, sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen téged. És ha azt mondották: Nincs itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem találtak meg. 11 És most te azt mondod: Menj el, mondd meg a te uradnak: Íme itt van Illés. 12 Ha most elmegyek töled, téged pedig olyan helyre ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én elmegyek, hogy megmondjam Akhábnak, és ha ő téged nem talál meg, engem ölü meg; pedig a te szolgád féli az Urat gyermeksegédtől fogva. 13 Nem mondották-e meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel megölte az Úr prófétáit? hogy hogyan rejtettem el az Úr prófétáit közül száz férfiút ötvenenként egy-egy barlangba és tápláltam őket kenyérrel és vízzel. 14 És te mégis azt mondod: Menj el és mond meg a te uradnak: Íme itt van Illés; hogy megöljön engemet. 15 És felelle Illés: Él a Seregeknek Ura, a ki előtt állok: e mai napon megmutatom magamat néki. 16 Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne Akháb Illésnek. 17 És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-é az Izráel megháborítójá? 18 Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelét, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagyítotok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után járatok. 19 Most azért küldj el, gyűjtsd hozzá az egész Izráelt a Kármel hegyre, és a Baál négyzsázötven prófétáját, és az Aserának négyzsáz prófétáját, a kik a Jézabel asztaláról élnek. 20 És elküldé Akháb mind az egész Izráel fiaihoz, és egybegyűjté a prófétákat a Kármel hegyre. 21 És odamenvén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem. 22 Akkor monda Illés a népnek: Én maradtam meg csak egyedül az Úr prófétái közül; míg a Baál prófétái négyzsázötvenen vannak; 23 Adjatok azért

nékünk két tulkot, és ők válaszszák magoknak az egyik tulkot, a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat készítem el, a melyet a fákra rakkak, de tüzet én sem teszek alája. 24 Akkor hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, és én is segítségül hívom az Úrnak nevét; és a mely isten túz által felez, az az Isten. És felelén az egész sokaság, monda: Jó lesz! 25 És monda Illés a Baál prófétáinak: Válaszszátok el magatoknak az egyik tulkot, és készítsétek el ti először; mert ti többen vagytok, és hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, de tüzet ne tegyetek alája. 26 És vevék a tulkot, a melyet nézik adott, és azt elkészíték, és segítségül hívák a Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván: Baál! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet. És ott sántikáltak az oltár körül, a melyet készítettek. 27 Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten! Talán elmélik, vagy férlemre, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felserken. 28 És elkezdték hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint késekkel és borotvákkal metéltek magokat, míg csak ki nem csordult a vérök. 29 Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdték egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás. 30 Akkor monda Illés az egész sokaságának: Jöjjetek én hozzáim. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárát, a mely leromboltatott volt. 31 És vőn Illés tizenköt követ, a Jákób fiai nemzetsegéinek száma szerint, aiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; 32 És oltárt építé a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag ferne. 33 És oda készíté a fát, és felvagdálá a tulkot, és felraká azt a fára; 34 És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az egőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt mivelék; 35 Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett vízzel. 36 És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnak Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem. 37 Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívöket! 38 Akkor alászálla az Úr tüze, és megemészti az egőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt. 39 Mikor ezt láttá az egész sokaság, arcra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! 40 És monda Illés nézik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon közülök! És megfogák őket, és alávív őket Illés a Kison patakja mellé, és megölé ott őket. 41 Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása hallszik. 42 És felment Akháb, hogy egyékké iszik. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, és leborula a földre, és az ő orczáját az ő két térdre közé tevén. 43 És monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment, és arrafelé nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda Illés: Menj vissza hétszer. 44 És lón hetedúttal, monda a szolgá: Íme egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jő fel a tengerből. Akkor monda: Menj fel, mondd meg Akhábnak: Fogj be és menj le, hogy meg ne késeljen az eső. 45 És lón azonkörben, hogy besötétedett az ég a fellegektől és a szélől, és nagy eső lett. Akháb pedig szekérre ült és elment Jezréelbe. 46 És lón az Úr

keze Illésen, és felövezvén az ő derekát, még Akháb előtt futott el Jezréel felé.

19 És Akháb elbeszél Jézabelnek mindazokat, a melyeket Illés cselekedett és a többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel. **2** És követet külde Jézabel Illésre, mondán: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segíjenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint a hogy te cselektél azoknak életekkel minden egyig. **3** A mit mikor megértett, felkelvén elméne, vigyázván az ő életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. **4** Ó pedig elméne a pusztába egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! **5** És lefeküvén és elaluvé a fenyőfa alatt. És íme angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél. **6** És mikor körülözött, íme fejénél vala egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét lefeküvén. **7** És az Úr angala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van. **8** És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hórebig. **9** És beméne ott egy barlangba, és ott hálá. És íme lón az Úrnak beszéde ő hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés? **10** Ó pedig monda: Nagy búsalásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. **11** És monda: Jójí ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És íme ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszaghatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem. **12** És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék. **13** És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállva a barlang ajtajában, és íme szózat lón ő hozzá, a mely ezt monda: Mit csinálsz itt Illés? **14** És ő felele: Nagy búsalásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. **15** És monda az Úr néki: Menj el, térij vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutásd, kenjed királylyá Hazáelból Siriában; **16** És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királylyá Izráelben, és Elizeust, az Abelmöhöbeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe. **17** És lészen, hogy a ki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és a ki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg. **18** De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt. **19** És ó elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát, a mint szántott tizenkét járom ökörrel, és ő maga a tizenkettedikkel volt; és Illés hozzá méne, és az ő palástját reá veté. **20** És ó elhagyván az ökrököt, Illés után futott, és monda: Kérlek hadd csókoljam meg az én atyámát és az én anyámát, és azután követlek. És monda: Menj, térij vissza; mert mit cselekedtem tenéded? **21** És elmenvén ő tőle, vón azután egy pár ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból tüzet rakván, megfőzé azok húsát, és a népnek adá, és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgála néki.

20 És Benhadád, Síria királya összegyűjté egész sereget, és harminczkét király volt ő vele és nagyon sok ló és székér, és felsméne és megszállá Samariát, és ostromolni kezdte azt. **2** És követeket küldött Akhához, az Izráel királyához a városba; **3** És azt izené néki: Azt mondja Benhadád: A te ezüstöd és aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép fiaid is az enyémek. **4** És felele az Izráel királya, és monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok mindenekkel, a melyeket bírok. **5** Megtérvén pedig a követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután hozzád küldöttetem, és azt izentem, hogy a te ezüstödet és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem; **6** Azért holnap ilyenkor elküldöm az én szolgáimat hozzád, és felkutatják a te házadat, és a te szolgáid házait; és kezekhez veszik, a mi csak kedves előttem, és elhuzzák. **7** Akkor egybehívá az Izráel királya minden az ország véneit, és monda: Vegyétek eszetekbe, és lássátok meg, minemű gonosz szándékkal van ez; mert hozzá küldött az én feleségeimért és gyermekemért, ezüstömért és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle. **8** És mondának néki a vének mindenjában, és az egész nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd. **9** És ő monda a Benhadád követéinek: Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek felől először izentél a te szolgádnak, megcselekszem, de ezt a dolgot nem tehetem meg. Így elmenvén a követek, megmondák néki a választ. **10** Akkor hozzá küldi Benhadád, és monda: Úgy cselekedjenek velem az istenek és úgy segíjenek, hogy Samarián minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül mindeniknek csak egy-egy marokkal is jusson! **11** És felele az Izráel királya, mondán: Mondjátok meg néki: Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözök, mint a ki már leveti a fegyvert! **12** Meghallván pedig ezt a választ, mikor ő ivott a királyokkal a sátorokban, monda az ő szolgáinak: Vegyétek körül a várost! És azok körülvérvek azt. **13** És íme egy próféta méne Akhához, az Izráel királyához, a ki ezt mondá: Azt mondja az Úr: Avagy nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: íme é mai napon kezdebe adom azt, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr! **14** Monda pedig Akháb: Ki által? És felele: Azt mondja az Úr: A tartományok fejedelmeinek ifjai által. Akkor monda Akháb: Ki kezdje meg a harcot? És felele: Te! **15** Megszámlálá azért a tartományok fejedelmeinek ifjait, a kik kétszázharminczketten voltak; ezekután megszámlálá minden az Izráel fiainak is minden népét, hétezer embert. **16** És elindulának délnben. Benhadád pedig ott ivott a királyokkal a sátorokban, és lerészegedt ő és a harminczkét király, a ki segítségére jött vele. **17** És a tartományok fejedelmeinek ifjai vonultak ki legelőször. Benhadád pedig elküldte, és megmondották néki, ezt mondán: Valami térfiaik jöttek ki Samariából! **18** És monda: Akár békességről jöttek ki, fogjátok meg őket elevenen; akár viadálatról jöttek ki, fogjátok el őket elevenen. **19** De mikor kivonultak a városból a tartományok fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket követte: **20** mindenik vágni kezdte azt, a ki elője került, és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket, és megfutott maga Benhadád, Síria királya is lován a lovagokkal együtt. **21** És azután kivonult az Izráel királya, és megveré mind a lovagokat, mind a szekereket, és megveré a Siriabelieket nagy csapással. **22** És méne az Izráel királyához egy próféta, és ezt mondá néki: Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva ismét feljő Síria királya ellened. **23** A siriabeli király szolgái pedig mondának néki: A hegyeknek istenei az ő isteneik, azért győztek le bennünket; de vívunk csak meg velük

a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? 24 És tedd ezt: Küld el a királyokat, mindenkit a maga helyéről; és állíts hadnagyokat helyettők. 25 És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a melyet elvesztettél, és olyan lovakat és szekereket, mint amazok voltak; és vívunk meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede az ő szavoknak, és akképen cselekedék. 26 Mikor azért az esztendő elmult, rendbeszedte Benhadád a Síriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az Izráel ellen. 27 De az Izráel fiai összeszámítottak és elláttattak élelmemmel, és eleikbe menének azoknak. Táborba szállván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest olyanok voltak, mint két kicsiny kecskenyájacska; míg a Síriabeliek ellepték a földet. 28 Jött vala pedig egy Isten embere, és szóla az Izráel királyának, mondván: Azt mondja az Úr: Azért mert a Síriabeliek azt mondották, hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a völgyeknek Istene is: mindez a nagy sokaságot a te kezdebe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok az Úr. 29 És ott táboroztak egészen velök szemben hetednapig. A hetedik napon azután megütköztek, és az Izráel fiai levágtaik a Síriabeliek közül egy nap százezer gyalogost. 30 És a többiek elmenekülték Afek városába; de a falak rászakadtak a megmaradott huszonkétezer emberre, és Benhadád is elfutott és ott bolyongott a városban kamaráról-kamarára. 31 És mondának néki az ő szolgái: Íme hallottuk, hogy az Izráel házáának királyai kegyelmes királyok, azért hadd öltözünk zsákokba, és vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkedet. 32 És zsákokba öltözének, és köteleket vetnék nyakokba, és elmenénék az Izráel királyához, és mondának: A te szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek, az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfia ő! 33 És a férfiak jójelnek vették azt, és gyorsan megragadták a szót, és mondának: A te atyádfia Benhadád él. És monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő hozzá Benhadád, és felülte az ő szekerébe, 34 És monda néki: A városokat, a melyeket elvettek volt az én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj magadnak utcaikat Damaskusban, mint az én atyám csinált volt Samariában; én ezzel a kötéllel bocsátlok el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátta őt. 35 Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akarás őt megvernii. 36 Akkor monda néki: Azért, mert nem engedtél az Úr szavának: íme mihelyt én tőlem elmegy, megöl téged az oroszlán. És a mikor elment ő tőle, találta őt egy oroszlán, és megölte. 37 Találta azután más férfiat, a kinek monda: Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy megsebesítette. 38 És elméne a próféta, és az útfélen a király előálla és elváltoztatva magát szemeit bekötözővén. 39 Mikor pedig arra ment el a király, kiáltotta a királyhoz, és monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és íme egy férfiú eljövén, hozza én hozzáam egy férfiút, és monda: Órizd meg ezt a férfiút; ha elszaladárd, meg kell halnod érette, vagy egy tálentomban ezüstöt fizetesz. 40 És mialatt a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az az ember már nem volt. És monda néki az Izráel királya: Az a te ítéleteid; magad akartad. 41 És mindjárt elvezé a kötést az ő szemérlő, és megismeré őt az Izráel királya, hogy a próféták közül való. 42 És monda néki: Ezt mondja az Úr: Mert elbocsátottad kezdebdől a férfiút, a kit én halára szántam, azért lelked lészen lelkéért, és néped népéért. 43 És házához méne az Izráel királya szomorú és megbústult szívvel, és méne Samariába.

21 És történt ezek után, hogy a Jezréelbeli Nábótnak egy szőlője volt Jezréelben, Akhábnak, Samaria királyának a háza mellett. 2 És szóla Akháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzül adom meg az árat. 3 És felele Nábót Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget. 4 Akkor haza méne Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet szólott néki a Jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvék az ő ágyára, és arcázat a fal felé fordítá, és nem evék kenyerset. 5 Hozzá menvén az ő felesége Jézabel, monda néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyerset nem eszel? 6 És ő monda néki: Mert ama Jezréelbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érette, ő pedig azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet. 7 Akkor monda néki Jézabel, az ő felesége: Te bírod-é most az Izráel királyságát? Kelj fel, egyél kenyerset, és a te szíved örvendezzen, én majd néked adom a Jezréelbeli Nábót szőlőjét. 8 És levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő gyűrűjével, és elküldé azt a levelet a véneknek és a föembereknek, a kik Nábóttal egy városban laktak; 9 És a levélben ezt írta, mondván: Hiradeszetek böjtöt, és ültessétek Nábót a nép előre; 10 És ültessetek vele szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonyságot tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istent és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg őt, hogy meghaljon. 11 És ekképen cselekednék a vének és a föemberek, a kik az ő városában laktak, a mint Jézabel nézik megparancsolta, és a mint a levélben megírta, a melyet nézik küldött; 12 Bőjtöt hirdetnék, és ülteték Nábót a nép előre. 13 Előjöve azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és tanúbizonyságot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istent és a királyt. Kivívék azért őt a városból, és megkövezék, és meghala. 14 Azután megízenék Jézabelnek, mondván: Megkövezetett Nábót, és meghalt. 15 Mikor pedig meghallotta Jézabel, hogy megkövezetett Nábót és meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglald el a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet nem akart néked pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt. 16 És mikor meghallotta Akháb, hogy Nábót meghalt, felkelt Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és azt elfoglalja. 17 Akkor szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: 18 Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli királynak eleibe, a ki Samariában lakik, íme ott van a Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja; 19 És szólj néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, ahol felnyitták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te véredet is! 20 És monda Akháb Illésnek: Megint rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél az Úr szemei előtt. 21 Íme, azt mondja az Úr: Veszedelmet hozok reád, és elvesztem a te maradékaidat, és igyomlalom Akhábnak még az ebét is, és a berekesztettet és az elhagyatottat Izráelben; 22 És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baásának, az Ahija fiának házát azért, a miért haragra ingerlettél engem, és a miért bűnbe ejtettek az Izráelt. 23 És Jézabel felől is szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabell Jezréel kőfala előtt; 24

Azt, aki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, aki a mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg.

25 Mert bizonyára nem volt Akhábnak mássá, aki magát arra adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék az Úr szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel ösztökélelő. **26** Mert igen útálatos dolgot cselekedék, követvén a bálványokat mind a szerint, a mint cselekedének az Emoresuk, a kiket az Úr kívánt volt az Izráel fiai előtt. **27** Lón pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket, megszaggyá az ő ruháit, és zsákba öltözék és bőjtöle, és a zsákban hálá, és nagy alázatossággal jár vala. **28** És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: **29** Nem láttad-é, hogy Akháb hogyan megalázta magát előttem? Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom reá a veszedelmet az ő életében, hanem csak az ő fia idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.

22 És hárrom esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt hadakozás a Siriabeliek és az Izráel között. **2** De a harmadik esztendőben alámeinte Josafát, Júda királya az Izráel királyához, **3** Akkor monda az Izráel királya az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a miénk? És mi hallgatunk és nem veszszük vissza azt Siria kiráylától? **4** És monda Josafátnak: Feljössz-é velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az Izráel királyának: Úgy én, mint te, úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. **5** És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjei még ma az Úr beszéde után. **6** És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, közül négy száz férfiút, és monda nékik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr kezébe adj a királynak. **7** És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? **8** És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, aki által megkerédtükk az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlööm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindenig csak rosszat. És monda Josafát: Ne beszéljen így a király! **9** És előszóníta az Izráel királya egy udvarisztolgát, és monda: Hívд ide hamar Mikeást, a Jemla fiát. **10** És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták minden ott jövendöltek előttük. **11** És Sédékiás, a Kénaána fia, vasszavarakat készített, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem emészedőket. **12** És a próféták is mindenjában ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja. **13** A követ pedig, aki elment volt, hogy elhívja Mikeást, szóla néki, mondván: Íme a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. **14** Mikeás pedig monda: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az Úr mondandó nékem. **15** És mikor a királyhoz ment, monda néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjuk! Ő pedig monda néki: Menj fel és jár szerencsével; az Úr kezébe adj a királynak. **16** És monda néki a király: Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? **17** És monda: Látám az egész Izráelt szétszéledve a hegyeken, mint a juhokat, a melyeknek nincsen pásztoruk. És monda az Úr: Nincsen ezeknek urok? Térjen vissza kiki az ő házához békeességen. **18** És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem megmondottam-é néked, hogy soha jót nékem nem jövendöl, hanem csak rosszat. **19** És

monda Mikeás: Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat az ő székiben ülni, és az egész mennyei sereget az ő jobb- és balkeze felől melléte állani. **20** És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akháböt, hogy felmenjen, és elvesszen Rámoth Gileádnál? És ki egyet, ki mászt szól vala hozzá. **21** Akkor előjőve egy lélek, aki az Úr eleibe állta, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképen? **22** És felele: Kimegyek és hazug lélek leszek minden o profétáink szájában. Akkor monda az Úr: Csáld meg és győzd meg; menj ki, és cselekedj úgy. **23** Íme az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. **24** Akkor odalépett Sédékiás, a Kénaána fia, és arcuz csapván Mikeást, monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólana? **25** És monda Mikeás: Íme meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. **26** Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához; **27** És mondja: Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlöcze, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. **28** Monda pedig Mikeás: Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden népeket! **29** És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a Júda királya Rámoth Gileád ellen. **30** És monda az Izráel királya Josafátnak: Megváltoztatom ruhámat, és úgy megyek a viadalra, te pedig öltözzél fel ruhádbá. És elváltoztatáruháját az Izráel királya, és úgy méne a viadalra. **31** Siria királya pedig megparancsolá az ő szekerei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne vívjak se kicsinytel, se nagygal, hanem egyedül csak az Izráel királyai ellen vívjakat. **32** És a mikor meglátták a szekerek fejedelmeinek Josafátot, mondának: Nyilván ez az Izráel királya; és réa rohanván vívának ellenne. De Josafát elkezdt kiáltani. **33** Mikor pedig láták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. **34** Egy ember pedig csak úgy találomra kilövé az ő kézévit, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesütem! **35** És az ütközöt minden erősebb lett azon a napon, és a király az ő szekerében állott a Siriabeliek ellen, és meghalt este felé, és a vér a sebből a szekérbe csorgott. **36** És kikiálták napnyugotkor a táborban, mondván: minden ember menjen haza a maga városába és földjébe! **37** És meghalt a király és visszavitvén Samariába, eltemeték a királyt Samariában. **38** És mikor mosták az ő szekerét a Samaria mellett lévő tóban: az ebek nyáltak az ő vérét, és parázának fürödtek ott, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt. **39** Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, az elefántcsontból épített ház, és minden a városok, a melyeket épített, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **40** És elaluvék Akháb az ő atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia. **41** És Josafát, az Asa fia lett királyjá Dúlábán, Akhábnak, az Izráel királyának negyedik esztendejében. **42** És Josafát harminczöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Azuba volt a neve, Síli leánya. **43** És jára Asának, az ő atyjának minden útjában, és abból ki nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt kedves. Csakhogy a magaslatokat nem rombolták le, és a nép még áldozott és tömjénezett a magaslatokon. **44** És békességen élte Josafát az Izráel királyával. **45** Josafátnak egyéb dolgai pedig és az ő ereje, a melylyel cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajon

nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **46** A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az ő atyjának, Asának idejéből, kiúzte az országból. **47** Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes király. **48** És Josafát Társis hajókat csináltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esiongáberben. **49** Akkor mondá Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el az én szolgáim a te szolgáiddal e hajókon; de Josafát nem akará. **50** És elaluvék Josafát az ő atyáival; és eltemetteték az ő atyáival az ő atyjának, Dávidnak városában; és az ő fia, Jórám, uralkodék helyette. **51** Akházia pedig, az Akháb fia kezde uralnodni Izráelen Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik esztendejében, és uralkodék Izráelben két esztendeig. **52** És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván az ő atyjának és anyjának útján, és Jeroboámnak, a Nébát fiának útján, aki bűnbe ejté az Izráelt; **53** És szolgála a Baálhak, és azt imádá és haragra indítá az Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az ő atya cselekedett.

2 Királyok

1 És elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráeltől. **2** És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samariában, és megbetegedék, követeket küldött el, a kiknek azt parancsolta: Menjetek el, kérdjettek tanácsot a Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-e e betegségből? **3** Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követeinek, és szólj nékik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérdeni? **4** Azért azt mondja az Úr: Az ágyóból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elnéne Illés. **5** És mikor a követek visszajöttek ő hozzá, monda nékik: Miért jöttek vissza? **6** És felelének néki: Egy férfiú jöve előnkbé, és monda nékünk: Menjetek el, tértetek vissza a királyhoz, a ki titeket elküldött, és mondájátok meg néki: Ezt mondja az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te Baálzebubhoz, Ekron istenéhez küldesz tanácsot kérdeni? Azért az ágyóból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. **7** És monda nékik: Milyen volt az a férfiú, aki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket szólja néktek? **8** És felelének néki: Egy szőr-ruhás ember, derekán bőr örvöl felvezve. Akkor monda: Thesbites Illés volt. **9** És hozzá küldte egy ötven ember előtt járó főemberet, az alatta való ötven emberrel. És mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jöjj! le! **10** Felelénk Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emészsen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz szálla alá az égből, és megemészte őt és az ő ötven emberét. **11** És ismét küldte ő hozzá a király más ötven ember előtt való főemberet, mind az ötven férfival egybe, aki szóla és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jöjj! alá! **12** És felelé Illés, és monda nékik: Ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az égből alá, és emészsen meg téged és a te ötven emberdet. És Istennek tüze szálla alá az égből, és megemészte őt és az ő ötven emberét. **13** És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre borult Illés előtt, és könyörögvén néki, monda: Óh Isten embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgáidnak, ez ötven ember lelkének! **14** Íme tűz szállott le az égből és megemészte az ötven ember előtt való előbbi két főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid előtt! **15** Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele, ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a királyhoz. **16** És szóla néki: Ezt mondja az Úr: A miért követekeztet küldöttél tanácsot kérdeni Baálzebubhoz, Ekron istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten, a kinek a beszédeből tanácsot kérdhetnél: azért fel nem kelsz ez ágyóból, a melyben fekszel, hanem kétség nélkül meghalsz. **17** És meghalt az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés, és uralkodék Jórám ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdábeli királynak második esztendjeiben; mert Akháziának nem volt fia. **18** Akháziának egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

2 És lón mikor az Úr Illést fel akárá vinni a szélvész által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus Gilgárból. **2** És monda

Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az Úr Béthelbe küldött engem. És felelé Elizeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor lemenének Béthel felé: **3** Kijövének a próféták fiai, a kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok. **4** És monda néki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem Jérikhóba küldött. Ó azonban monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóba: **5** A próféták fiai, a kik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok. **6** Azután monda néki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felelé: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindenkit. **7** Ötven férfiú pedig a próféták fiai közül utánok mervén, velük szemben messze megállanak, mikor ők ketten a Jordán mellett megállottak. **8** És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva azt, megüté a vizet; és az kétfelé válik; úgy hogy mind a ketten szárazon menének át rajta. **9** És mikor általmentek, monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cselekedjem veled, mielőtt töled elragadatatom. És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam. **10** És ő monda: Nehéz dolgot kértél; mégis, ha majd meglátandász engem, mikor töled elragadatatom, meglesz, a mit kérsz: ha pedig meg nem látandász, nem lesz meg. **11** És lón, a mikor menének és mervén beszélgetnének, íme egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztja őket egymástól. És felménye Illés a szélvészben az érge: **12** Elizeus pedig ezt látván, kiált vala: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! És nem látja őt többé. És vevé a maga ruháit, és két részre szakasztá azokat, **13** És felelé az Illés palástjával, a mely róla leesett, és visszatér, és megállott a Jordán partján. **14** És vevé az Illés palástját, a mely róla leesett, és azzal megüté a vizet, és monda: Hol van az Úr, az Illés Istene? És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válik az; és általméne Elizeus. **15** És mikor látta őt a próféták fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának: Az Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének néki, és meghajták magokat ő előtte a földig; **16** És mondának néki: Íme a te szolgáid között van ötven ember, erős férfiak, küldd el őket, hadd keressék meg a te uradat, hátha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. De ő monda: Ne küldjetedek. **17** De azok kényszerítették őt egész a megszégyenülésig, és monda: Hát küldjetedek el! És elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem találák meg őt. **18** És mikor visszajöttek ő hozzá, mert Jérikhóban lakott, monda nékik: Nem mondottam-é, hogy ne menjetek el! **19** És mondának a város férifai Elizeusnak: Íme é a város jó lakóhely volna, a mint uram magad látod; de a vize ártalmas, és a föld gyümölcsét meg nem érleli. **20** És monda: Hozzatok nékem egy új csészét, és tegyetek sót belé. És elhozzák néki. **21** Ő pedig kiment a forráshoz, és bele veté a sót, és monda: Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam e vizeket; nem származik ezután azokból halád és idélen termés. **22** És egészségeské lónak a vizek mind e mai napig. Elizeus beszéde szerint, a melyet szólott. **23** Felménye azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne, apró gyermeket jövénék ki a városból, a kik őt csúfolják vala, ezt mondán: Jöjj! fel, kopasz, jöjj! fel, kopasz! **24** És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jövén ki, szétszagata közülök negyenkét

gyermeket. 25 Onnét azután felment a Kármel hegyére; onnét pedig Samariába tért vissza.

3 Jórám pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában, és Josafátnak, a Júda királyának tizenyolcadvadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, de nem annyira, mint az ő atya és anyja; mert elrontá a Baál képet, a melyet az ő atya készített volt. 3 De mindazáltal követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette volt az Izráelt, és el nem távozék azoktól. 4 És Mésának, a Moáb királyának nagyon sok juha volt, és az Izráel királyának adóban százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. 5 De mikor meghalt Akháb, a Moáb királya elszakadt az Izráel királyától. 6 Kiméne azért Jórám király azon a napon Samariából, és megszámlálá az egész Izráelt; 7 És elméne, és küldé követeket Josafáthoz, Júda királyához, ezt izenven néki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljösz-é velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaid. 8 És monda: Mely úton menjünk fel? Felele: Az Edom pusztájának útján. 9 És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velük volt barmoknak. 10 Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr azért híta egybe a három királyt, hogy a Moáb kezébe adjá őket! 11 És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnék az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgái közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet tölt vala. 12 És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és Josafát és az Edom királya. 13 És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az Izráel királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adjá őket. 14 És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, bizony téged nem néznélek, és rád sem tekintenék; 15 Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelet előtte az éneklő, az Úrnak keze lón ő rajta. 16 És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott a patakon árkotat; 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok minden ti, minden a ti nyájatok és barmaitok. 18 Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja. 19 És megvesztek minden kulticsos várost és minden szép várost, és minden jótermő fát kivagdalottak, és minden kútftöt betölöttök, és minden jó szántóföldet behánytak kövekkel. 20 És lón reggel, a mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek jónak vala Edom útjáról, és megtélik a föld vízzel. 21 Mikor pedig meghallotta az egész Moáb, hogy feljöttek a királyok ő ellenök harcolni, egybegyűlnek mindenjában, a kik fegyvert foghattak, és megállottak az ő tartományuk határában. 22 És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött a vizekre, úgy látták a Moábiták, mintha ő ellenökbe az a víz vereslenék, mint a vér. 23 És mondának: Vér ez! Megvívtak a királyok egymással, és megölte egyik a másikát. Prédára most, Moáb! 24 De mikor az Izráel táborához jutottak, felkeltek az Izráeliták, és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak előttük; betörtek hozzájuk és leverték Moáböt. 25 És városaikat lerontották, és a jó szántóföldekre kiki követ hányt, és elborították azt kövekkel, és minden kútftöt behánytak, és minden jótermő fát kivágta, úgy hogy csak Kir-

Haráset kőfalait hagyta fenn; de körülvevék azt is a parityások, és lerontották. 26 Látván pedig a Moáb királya, hogy legyőzettetik a viadalban, maga mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiú, hogy keresztül törjenek az Edom királyához; de nem bírtak. 27 Akkor vevé az ő elsőszületött fiát, a ki a helyete uralkodandó volt, és égoálidozatul megáldozá a kőfalon. Mely dolog felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének onnét, és megtérének az ő földjükbe.

4 És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei közül Elizeushoz, és mondta: A te szolgád, az én férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád felté az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvige minden a két gyermekemet, hogy néki szolgái legyenek. 2 Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondt meg nékem, mi van a házadban? Monda az: A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj. 3 Akkor monda: Menj el, kérj ott minden te szomszéiddiktő üres edényeket, de ne keveset; 4 És menj be és zárkózzál be magad a te fiaiddal, és tölt az olajból mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd fölé. 5 És elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták néki az edényeket, ő maga pedig csak töltögetett. 6 És mikor megtöltötte az edényeket, monda az ő fiának: Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több edény; és akkor megállott az olaj. 7 És elment, és elmondá ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződet; te pedig és a te fiaid éljetek a maradékából. 8 És történt ebben az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, aki tartóztatá őt, hogy nála egyékenyteret. És lón, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyék. 9 És monda az asszony a férjének: Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, aki szüntelen erre jár által, szent ember; 10 Csinálunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. 11 És történt egy napon, hogy oda ment Elizeus, és megszállott a felházban, és megpihenett ott. 12 És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hív ide azt a Súnemítát. Előhívá azért azt, és eleibe állá. 13 Megmondotta volt pedig néki: Mond meg néki: Ímé nagy szorgalmatossággal szolgálisz nékünk, mit kívánsz, hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király előtt, vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetességem között békességgel lakom. 14 Monda Elizeus: Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vér ember. 15 És monda: Hív ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. 16 És monda Elizeus: Esztendő ilyenkorra fiút fogsz ölelni. És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak! 17 És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. 18 De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyához, az aratókhoz, 19 És monda az ő atyjának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda az ő atya a szolgának: Vidd el őt az anyájához. 20 Ki mikor felvette őt, vivé az ő anyájához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt. 21 És felméne az asszony, és az Isten emberének ágyára tev őt, és az ajtót bezárván kijöve onnét. 22 És előhívá az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat, hadd menjenek el hamar az Isten emberéhez, és mindenjárt megjövök. 23 És az monda: Miért még ő hozzá, ma nincs sem újholt, sem szombat? Felele az: Csak hagyd rám! 24 És megnyergelé a szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és

siess, ne késlelj engem a menésben, hanem ha mondádom néked. **25** És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegycére. És mikor meglátta őt az Isten embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Ímé a Súnemita ez! **26** Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezz meg tőle, ha bekésségen van-e mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeké? Monda az: Békességen! **27** Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegycére, átöltele az ő lábait; de Géházi oda ment, hogy elűzze őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagy békét néki, mert megkeseredett az ő szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és nem jelentette meg nékem. **28** És monda az: Vajjon én kértem-é fiat az én uramról? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engemet? **29** És monda Elizeus Géházinak: Övezd fel derekat, és vedd kezdebe az én pálczámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne köszönj néki, és annak is, aki köszön néked, ne felej, és az én pálczámat tess a gyermek arczára. **30** De a gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak téged. Felkele azért és követé őt. **31** Géházi pedig már előttök elment volt, és a pálcázat a gyermek arczára fekteté, de nem szólott és nem is eszmélt rá a gyermek. Azért visszatért eleibe, és megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek. **32** És bement Elizeus a házba, és ímé a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. **33** És bement, és bezárta az ajtót magára és a gyermekre, és könyörgött az Úrnak. **34** És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt, és az ő száját a gyermek szájára tevé, szemeit szemeire, kezeit kezeire, és raborult, és megmelegedék a gyermek teste. **35** Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és reáborult. Akkor a gyermek prüsszente vagy hétszer, és felnyílt szemeit a gyermek. **36** Ő pedig szólítá Géházit, és monda: Hívd ide a Súnemítat. És oda hívá azt. És mikor oda ment, monda: Vedd a te fiadat. **37** Ki mikor bement, lábához esék, és leborula a földre, és az ő fiát fogván, kiméne. **38** Azután visszament Elizeus Gilgalba. Éhség vala pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele laknak vala. És monda az ő szolgájának: Tedd fel a nagy fazekat, és főzz valami főzelést a próféták fiainak. **39** Kiméne azért egy a mezőre, hogy paréjt szedjen. És holmi vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta a fazékba főzeléknak; de nem tudta, hogy mi az? **40** Mikor azután feladták a férfiaknak, hogy egyenek, és ők enni kezdének a főzelékből, felkiáltanak és mondának: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem bírták megenni. **41** Ő pedig monda: Hozzatok lisztet. És beleveté azt a fazékba, és monda: Add fel immár a népnek, hadd egyenek. És nem volt már semmi rossz a fazékban. **42** Jöve pedig egy férfi Baál Sálisából, és hoz vala az Isten emberének első zsengék kenyereit, húsz árpakenyeret, és megszendült gabonafejeket az ő ruhájában; de ő monda: Add a népnek, hadd egyenek. **43** Felele az ő szolgája: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig monda ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Ezznek és még marad is. **44** És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak beszéde szerint.

5 És Naámán, a siriai király seregénék fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyrabecsült volt, mert általa szabadította volt meg az Úr Siriát; és az a férfi vitéz hős, de bélpoklos volt. **2** Egyszer portyázó csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel országából egy kis léányt vittek el fogolyul, és ez Naámán feleségének szolgált. **3** És monda ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, aki Samariában

van, kétség nélkül meggyógyítaná őt az ó bélpoklosságából. **4** És Naámán beméne, és elbeszél az ő urának, mondván: Így s így szólott az Izráel országából való leány! **5** Akkor monda Siria királya: Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának. Elméne azért és vőn magával tiz tálement ezüstöt és hatezer aranyat, azon felül tíz öltözöző ruhát. **6** És elvivé a levelet az Izráel királyának, ezt írván: Mikor e levél hozzád érkezik, ímé az én szolgámat, Naámánt azért küldöttem hozzád, hogy őt gyógyítsd meg bélpoklosságából. **7** De a mikor elolvasta az Izráel királya a levelet, megszagatás az ő ruháit és monda: Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e férfiút az ó bélpoklosságából? Vegyétek eszetekbe és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. **8** Mikor pedig meghallotta Elizeus, az Isten embere, hogy az Izráel királya ruháit megszagatta, külde a királyhoz ilyen izenettel: Miért szaggattad meg a te ruháidat? Hadd jöjjön hozzáim, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben. **9** És elméne Naámán lovaival és szekereivel, és megálla az Elizeus házában ajtaja előtt. **10** És külde Elizeus követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisztulsz. **11** Akkor megharaguék Naámán és elment, és így szólt: Íme én azt gondoltam, hogy kijő hozzáim, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést. **12** Avagy nem jobbak-é Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden vizeinél? Avagy nem fürödhetném-é meg azokban, hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy haraggal elment. **13** De hozzá menének az ő szolgái, és szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta nekéd, avagy nem tettek volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? **14** Beméne azért a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. **15** Azután visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, és bennvén megálla előtte, és monda: Ímé, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, ez ajándékot a te szolgádtól. **16** Ő pedig monda: Él az Úr, aki előtt állok, hogy el nem veszem. Kénszeríti vala pedig őt, hogy elvegye; de ő nem akará. **17** És monda Naámán: Ha nem; adj kérlek a te szolgádnak a földből annyit, a mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgád többé égőáldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak. **18** Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgádnak, hogy mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék, és ő az én kezemre támaszkodik, ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én meghajlok a Rimmon templomában, bocsássá meg az Úr a te szolgádnak ebben a dologban. **19** És monda néki Elizeus: Eredj el békességgel. És mikor elment ő tőle úgy egy mérföldnyire, **20** Géházi, Elizeusnak, az Isten emberének szolgája azt gondolta: Íme az én uram megkimélé ezt a Síriabeli Naámánt, és nem akarás tőle elvenni, a mit hozott volt; ér az Úr, hogy utána futok, és valamit kerek tőle. **21** És utána futott Géházi Naámánnak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána fut, leugrott a szekérből és eleibe méne és monda: Rendben van minden? **22** És monda: Rendben. Az én uram küldött engem, ezt mondván: Íme most csak ez órában jött hozzáim két ifjú az Efraim hegycérol a próféták fiai közül: adj kérlek azoknak egy tálement ezüstöt és két öltözöző ruhát. **23** És monda Naámán: Kérlek végy

két tálentomot. És kényszeríté ót és egybeköte két tálentom ezüstöt két zsákba, és két öltözött ruhát, és azokat két szolgájának adá, a kik előtte vitték azokat. **24** De mikor a dombozhz ért, elvette tőlük azokat, és elrejté egy házban, és elbocsátá a férfiakat, és elmenének. **25** Ő pedig bennménvén, megállá az ő ural előtt, és monda néki Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgád seholvá. **26** Ő pedig monda néki: Nem ment ér el az én szívem veled, mikor az a férfiú leszállott szekeréből elődbe? Most az ideje, hogy szerez ezüstöt, és hogy végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgákat és szolgálóleányokat?! **27** Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindenrőkké. És kiment ó előre megpoklosodva, mint a hó.

6 És mondának a próféták fiai Elizeusnak: Íme ez a hely, ahol nálad lakunk, igen szoros nékünk; **2** Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenünk egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, a melyben lakjunk. És monda: Menjetek el! **3** És monda egy közülök: Nyugodj meg rajta, és jöjj el a te szolgáiddal. És monda: Én is elmegyelek. **4** És elmené velők. És menének a Jordán mellé, és ott fákat vágattak. **5** És történt, hogy mikor egy közülök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbé. Akkor kiáltta és monda: Jaj, jaj, édes uram! pedig ezt is kölcscón kértem! **6** És monda az Isten embere: Hová esett? És mikor megnutatta néki a helyet, levágott egy fát és utána dobta, és a fejsze feljött a víz színére. **7** És monda: Vedd ki. És kinyújtva kezét, kivevé azt. **8** Siria királya pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgáival, monda: Itt meg itt lesz az én táborom. **9** És elküldé az Isten embere az Izráel királyához, mondánv: Vigyázz, ne hagy el azt a helyet, mert ott akarnak a siriaiak betörni. **10** És elküldé az Izráel királya arra a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer. **11** És felháborodott ezen a siriai király szíve, és összegyűjtével az ő szolgáit, monda nékik: Miért nem mondjátok meg nékem, ki tart közülünk az Izráel királyával?! **12** Akkor monda egy az ő szolgái közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta, aki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a beszédeket, a melyeket te a te titkos házadban beszélsz. **13** És monda: Menjetek el és nézzétek meg, hol van, hogy utána küldjek és elhozzassan őt. És megjelenték néki, mondánv: Íme Dótánban van. **14** Akkor lovakat, szekereket és nagy sereget küldé oda, a kik elmenének ejjel, és körülvevék a várost. **15** Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgája, kiméne, és ímé seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgája: Jaj, jaj, édes uram! mit cselekedjünk? **16** Felele ő: Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velük. **17** És imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és látta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül. **18** És mikor azok hozzá lementek, könyörgött Elizeus az Úrnak, mondánv: Verd meg ezt a népet vaksággal! És megveré őket vaksággal az Elizeus kivánsága szerint. **19** És monda nékik Elizeus: Nem ez az út, sem ez a város; jertek el én utánam, és ahhoz a férfiúhoz vezetlek titeket, a kit kerestek. És elvezeté őket Samariába. **20** És mikor bementek Samariába, monda Elizeus: Óh Uram, nyisd meg ezek szemeit, hogy lássanak. És megnyitá az Úr az ő szemeiket és látanak, és ímé Samaria közepében voltak. **21** Az Izráel királya pedig mikor láttá őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-é őket,

atyám? **22** És monda: Ne vágasd. Le szoktad-é vágatni azokat, akitet karddal vagy kézivel fogsz el? Adj nékik kenyeret és vizet, hogy egyenek és igyanak, és elmenjenek az ő urokhoz. **23** És nagy lakomát szerzett nézik; és miután ettek és ittak, elbocsátá őket. Ők pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé nem jöttek a siriai portyázó csapatok az Izráel földjére. **24** És lőn ezek után, hogy Benhadád, Siria királya összegyűjté egész seregét, és felment és megszállotta Samariát. **25** És igen nagy inség lett Samariában, mert addig tartották megszállva a várost, míg egy szamárféj nyolczvan ezüst, és egy véka galambganéj őt ezüst lett. **26** És mikor az Izráel királya a kőfalra széjjeljára, egy asszony kiáltta ő hozzá, mondánv: Légy segítséggel, uram király! **27** A király monda: Ha nem segít meg téged az Isten, hogyan segítselek én meg? A szérűről vagy a sajtóról? **28** És monda néki a király: Mit akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig holnap eszszük meg. **29** És megfőztük az én fiamat, és megettük őt. Mikor azután másnap azt mondta néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő fiát. **30** Mikor pedig hallotta a király az asszonyak beszédét, megszagatá az ő ruháit, a mint a kőfalon járt, és megláttá a nép, hogy íme alól szákrúha van az ő testén. **31** És monda: Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segíjjen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! **32** Elizeus pedig ott ült az ő házában, és együtt ültek vele a vének. És elküldött a király egy férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott volna a követ, monda Elizeus a véneknek: Látjátok-é, hogy az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vesztesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok be az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Íme az ő ura labainak dobogása követi őt. **33** És mikor még így beszélne velők, már a követ leérkezett hozzá és nyomában a király, és monda: Íme ilyen veszedelem származott az Úrrol; várajak-é még tovább az Úrra?

7 És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. **2** És felelénk egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda Elizeus: Íme, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle. **3** A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghalunk éhen? **4** Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táborába, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. **5** És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táborába menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, íme már nem volt ott senki. **6** Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábara szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Íme az Izráel királya bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Égyptombeliek királyit, hogy ellenünk jöjjönek. **7** És felkelén futtának alkonyatkor, és elhagyák mind sátoraiat, mind lovaikat, minden szamaraiat, a mint a tábor volt, és elfutának, csakhogy életőket megmenthessék. **8** Mikor azért a bélpoklosok a tábor széléhez értek, bennménvén egy sátorba, evének és ivának, és elvívének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenéven elrejté azokat; és megtérvén más sátorba menének be, és abból is hozának és elmenéven, elrejtékn.

9 És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömmondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házának. **10** És elmenének, és kiáltanák a város kapuján állónak, és elbeszélék nékik, mondván: Odamentünk volt a Sirabeliek táboraiba, és íme már nem volt ott senki; emberek szava nem hallatszott, csak a lovak és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, a mint voltak. **11** Kiáltanák azért a kapunállok, és hírré tevék ott benn a király házában. **12** És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgáinak: Megmondom néktek, mit csinálnak velünk a Sirabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és csak azért mentek ki a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen, és bemegyünk a városba. **13** Akkor felele egy az ő szolgái közül, és monda: Ki kell választani a megmaradt lovak közül, a melyek a városban megmaradtak, ötöt, – íme épen olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, a mely megmaradt; íme épen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, – és küldjük ki, hadd lássuk meg. **14** És vevének két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriaiak táboraiba, mondván: Menjetek el és nézzétek meg. **15** És mikor utánu mentek egész a Jordánig, íme az egész út rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségben elhánytak. És mikor visszajöttek a követek, és elmondák ezt a királynak: **16** Kiment a nép, és kirabolta a Sirabeliek táborát, és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint. **17** A király pedig azt a főembert, a kinek kezére szokott támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten embere megmondotta, a ki megjövöndítö ezt, mikor a király lement hozzá. **18** Úgy történt, a mint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köböl árpát egy sikluson és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor Samaria kapujában. **19** És ezt felelte volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? és ő azt mondotta rá: Íme te szemeiddel meg fogod látni; de nem eszel belőle. **20** És teljesen így történt vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

8 És Elizeus szólott volt annak az asszonyak, a kinek a fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és menj el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, ahol tartózkodhatol; mert az Úr éhséget hívott elő, és el is jött a földre hét esztendeig. **2** És felkelt az asszony, és az Isten emberének beszéde szerint cselekedék, és elment ő és az ő háznépe, és lakék a Filiszteusok földében hét esztendeig. **3** Mikor pedig elmulta a hét esztendő, visszatér az asszony a Filiszteusok földéből, és elment, hogy panaszoljék a királynak az ő házáért és szántóföldeiért. **4** A király pedig beszélt Géháival, az Isten emberének szolgájával, mondván: Beszélд el, kérlek, nékem mindazokat a csudálatos dolgokat, a melyeket Elizeus cselekedett. **5** És mikor elbeszél a királynak, mimódón támasztotta fel a halottat, íme az asszony, a kinek a gyermekét feltámasztotta volt, éppen akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeiért; és monda Géházi: Uram király, ez az az asszony és ez az ő fia, a kit feltámasztott Elizeus. **6** És kikérdezé a király az asszonyt, és az elbeszél néki; és ada a király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd vissza néki minden jószágát, és a szántóföldnek minden hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet egész mostanig. **7** És Elizeus elment Damaskusba, Benhadád pedig, Síria királya

beteg volt, és hírűl adák néki, mondván: Az Isten embere ide jött. **8** És monda a király Hazáelnek: Végy ajándékot kezdebe, és menj eleibe az Isten emberének, és kérj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-é ebből a betegségből? **9** És eleibe ment Hazáel, és ajándékot vitt kezében mindenféle drága damaskusi jószágból negyven teve terhét; és elment, és megállott előtte, és így szólt: A te fiad, Benhadád, Síria királya, az küldött engem hozzád, mondván: Vajon meggyógyulok-é ebből a betegségből? **10** Felele néki Elizeus: Menj el, mond meg néki: Nem maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy halált hal. **11** És mereven ránézett Hazáelre, mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere. **12** És monda Hazáel: Miért sír az én uram? És felele: Mert tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fláira hozol; az ő erős városait megégett, az ő ifjait fegyverrel levágatod, és kis gyermekeit a földhöz vered, és terhes asszonyait kettő vágod. **13** És monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Síria királya. **14** És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz. **15** Másnap azonban elővette egy takarót és bemárván azt vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt: és uralkodék Hazáel ő helyette. **16** És Jórámnak, az Akháb fiának, az Izráel királyának ötödik esztendjeiben, mikor még Josafát vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a Josafát fia, Júda királya. **17** Harminczkét esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és nyolc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. **18** És járt az Izráel királyainak útján, a miképen cselekedtek volt az Akháb házból valók; mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt. **19** De az Úr még sem akarta elveszteni Júdát Dávidér, az ő szolgájáért; a mint megigérte volt néki, hogy szöveteinek ad néki és az ő fiainak mindörökkel. **20** Az ő idejében szakadt el Edom a Júda birodalmától, és választott királyt magának. **21** És átment Jórám Seirbe és minden harci szekere ő vele, s mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a nép, kiki az ő hajlékába. **22** És elszakadt Edom a Júda birodalmától mind e mai napig; ugyanebben az időben szakadt el Libna is. **23** Jórámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **24** És elaluvék Jórám az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette. **25** Jórámnak az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettédik esztendjeiben kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak, a Júdabeli királynak fia. **26** Huszonkét esztendő volt Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália volt, Omrinak, az Izráel királyának leánya. **27** És járt az Akháb házában útján, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb házában veje vala. **28** És hadba ment Jórámmal, az Akháb fiával, Síria királya, Hazáel ellen, Rámóth Gileádba; de a Sirabeliek megverték Jórámot. **29** Akkor visszatérít Jórám király, hogy meggyógyítassa magát Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Sirabeliek Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Síria királya ellen harczolt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya aláméne, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, ahol az betegen feküdt.

9 Elizeus próféta pedig szólítja egyet a próféták fiai közül, és monda néki: Övezd fel derekadat, és vedd kezdebe e

korsócska olajat, és menj el Rámóth Gileádba. 2 És menj be oda, és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érősz, költsd fel őt az ő atyafai közül, és vidd be a belsejű kamarába, 3 És vedd elő a korsócska olajat, és töltsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr: Téged kentelek királylyá Izráelen! És az ajtót kinyitván, fuss el, és semmit ott ne időz. 4 És elment az ifjú, a próféta tanítványa, Rámóth Gileádba. 5 És mikor bement, íme a seregek fejedelmei ott ültek együtt, és ő mondta: Beszédem volna veled, fejedeleml! És mondta Jéhu: Kivel volna beszéded ennyiönök közül? És mondta: Te veled, fejedeleml! 6 Felkelez az áter, és bement a házba, és fejére tölte az olajat, és mondta néki: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királylyá kentelek téged az Úrnak népének, az Izráelen, 7 Hogy elveszítesd Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert bosszút állak az én szolgáimnak, a prófétáknak véreéről, és mind az Úr szolgáinak véreéről Jézabelen. 8 És kivész egészen az Akháb háza, és kigynomlálom minden az Akhához tartozókat, még az ebet is, minden a berekesztettet, minden az elhagyottat Izráelben; 9 És olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának házát. 10 Jézabélt pedig az ebek eszik meg Jezsréel mezején, és nem lesz, aki eltemesze őt. És kinyitván az ajtót, elfutott. 11 És mikor Jéhu kiment az ő urának szolgáihoz, mondának néki: Békességes-é a dolog? Miért jött e bolond hozzád? És felele nézik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő beszédet! 12 És mondának: Hazugság! Mond meg az igazat. És mondta: Így s így szóla nékem, mondván: Azt mondja az Úr: Királylyá kentelek téged Izráelen. 13 Akkor nagy sietséggel kiki minden vevőt az ő ruháját, és alája terítették a grádics felső részére és megfuvatták a harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralrok! 14 Így ütött pártot Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen. Jórám pedig ott táborozott volt Rámóth Gileád alatt az egész Izráellel, Hazáel, Síria királya ellen. 15 De visszatért volt Jórám király, hogy magát Jezsréelben gyógyítassa a sebekből, a melyeket a Síriabeliek ütötték rajta, mikor Hazáel, Síria királya ellen harcolt. És mondta Jéhu: Ha néktek is úgy tetszik, ne engedjetek senkit kimenni a városból, aki elmenjen és hírül vigye ezt Jezsréelbe. 16 És befogatott Jéhu, és elment Jezsréelbe, ahol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a Júda királya lement volt, hogy meglátogassa Jórámot. 17 Mikor pedig az őr álló, aki Jezsréelben a tornyon állott, meglátta Jéhu seregét, hogy jó, mondta: Valami sereget látok. Akkor mondta Jórám: Válaszsz egy lovast és küldj előjök, és mondja ezt: Békességes-é a dolog? 18 És oda lovagolt a lovas előjük, és mondta: Azt kéri a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Megjelenté pedig ezt az őr álló, mondván: Hozzájok ment ugyan a követ; de nem tért vissza. 19 Akkor elküldött egy másik lovast, aki hozzájok ment, és mondta: Azt kéri a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. 20 Hírül adá ezt is az őr álló, mondván: Hozzájok ment ugyan; de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi fiának hajtása; mert mint egy őrült, úgy hajt. 21 Akkor mondta Jórám: Fogjatok be! És befogván az ő szekerét, kiméne Jórám, az Izráel királya, és Akházia, a Júda királya, mindenki a maga szekerén, Jéhu eleibe, és a Jezsréelbeli Nábot mezején találkoztak vele. 22 És mikor meglátta Jórám Jéhút, mondta: Békességes-é a dolog, Jéhu? Felele ő: Mit békességi? Mikor Jézabélnak, a te anyádnak paráznsága és varázslása minden nagyobb lesz! 23 Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni

kezde, és mondta Akházianak: Árulás ez, Akházia? 24 Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátra lövé a lapozkák között úgy, hogy a szívén ment át a nyíl, és lerogyott a szekérben. 25 És mondta Bidkárnak, az ő hadnagyának: Fogd meg és vesd a Jezsréelbeli Nábot mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atya, Akháb után lovagoltunk, és az Úr ő felőle ezt a fenyegetést mondotta: 26 Bizonyára megkeresem a Nábot vérét és az ő fiainak vérét, a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az Úr: Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr beszéde szerint. 27 Akházia pedig, a Júda királya, mikor láttá ezt, futni kezde a kert házának után; de Jéhu utána menvén, mondta: Ezt is vágjátok le a szekérben és megsebesítétek őt a Gúr hágójánál, a mely Jibleám mellett van; és ő Megiddóba menekülvén, ott meghalt. 28 És az ő szolgái elvitték őt szekrénen Jeruzsálemben, és eltemették az ő sirkoltjába az ő atyáival a Dávid városában. 29 Akházia pedig uralkodni kezdt Júdában Jórámnak, az Akháb fiának tizenegyedik esztendjeiben. 30 És mikor Jéhu Jezsréelbe ment és Jézabel ezt meghallotta, arcázt megékesíté kenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon. 31 És mikor Jéhu bevonult a kapun, mondta: Békesség van-é, óh Zimri! uradnak gyilkosa? 32 Ő pedig feltekintve az ablakra, mondta: Ki van ott velem? Ki? És alátekintett két vagy három főember. 33 És mondta azoknak: Vessétek alá őt. És aláveték, és az ő vére szétfrecskendezett a falra és a lovakra, és eladtaptatá őt. 34 Bemenvén pedig oda, evett és ivott, és mondta: Nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen mégis csak király leánya. 35 De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze fejeit. 36 És visszamenvén, megmondák néki, és ő mondta: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az ő szolgája, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jézabel testét a Jezsréel földén, 37 És olyan lesz Jezsréel földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézabel!

10 Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában. És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába Jezsréel fejedelmeihez, a vénekez, és az Akháb fiainak tútoraihoz, ilyen parancsolattal: 2 Mihelyt e levél hozzájok jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és fegyverekkel együtt, 3 Nézzétek meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai közül, azt ültessétek az ő atyának királyi székébe, és harcoljatok a ti uratok házáért. 4 És megrettenének felette igen, és mondának: Íme már két király nem maradhatott meg ő előtte, mimódron maradhatnánk hát mi meg? 5 És elküldének mind a király házának, mind a városnak fejedelmei, és a vének és a tútorok Jéhuhoz, mondván: A te szolgáid vagyunk mi, valamit parancsolsz nékünk, azt cselekeszszük; mi senkit királylyá nem teszünk, a mi néked tetszik, azt cselekedej! 6 És írt nékik levelet másodsor is, mondván: Ha velem tartotok és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejököt a férfiaknak, a ti uratok fiainak, és jöjjetek hozzá holnap ilyenkor Jezsréelbe. És a király fiai: hetven férfiú, és a város nagyjaival tartottak, a kik nevelték őket. 7 És mikor a levél hozzájok jutott, vevék a király fiait, és megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták, és ő hozzá küldték Jezsréelbe. 8 És mikor odaérkezett a követ, és bejelenté néki, mondván: Elhozták a király fiainak fejeit, mondta: Rakjátok két rakásba azokat a kapu előtt reggelgel. 9 És mikor reggel kiment,

megállott, és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Ímád az én uram ellen én ötöttem pártot és én öltet meg őt; de ki olte meg mind ezeket? 10 Azért vegyétek eszetekek ebből, hogy az Úrnak beszédéből egyetlen egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akhbá háza ellen szólott, és az Úr véghezvitte, a mit az ő szolgája, Illés által mondott. 11 Azután levágá Jéhu mindeneket, a kik megmaradtak volt az Akhbá házából Jezréelben, és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem írtotta a maradékát is. 12 És felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben volt a pásztorok juhnyíró háza. 13 És itt Akháziának, a Júda királyának atyafai talált Jéhu, és monda: Kik vagytok? És felelének azok: Akházia atyafai vagyunk, és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a királynéit. 14 Ő pedig monda: Fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték őket a juhnyíróház kútja mellett, negyvenkét férfiút; és egyetlen egyet sem hagyott meg közülük. 15 És mikor elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, aki előre jött, és köszönté őt, és monda néki: Vajon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújt kezet. És ő kezét nyújtja, és felütteté őt maga mellé a szekérbe. 16 És monda: Jer velem és lásd meg, mint állok bosszút az Úrért. És vele együtt vitték őt az ő szekerén. 17 És megérkezett Samariába, és levágta mindeneket, a kik az Akhbá nemzettségből megmaradtak volt Samariában, míg ki nem veszté azt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott Illésnek. 18 És Jéhu összegyűjté az egész népet, és monda néki: Akházia kevessé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni. 19 Most azért hívjátok hozzárm a Baál minden prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnokságóból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelelőit. 20 És monda Jéhu: Szenteljetek ünnepet Baálnak. És kikiálták. 21 És szétküldött Jéhu egész Izráelbe, és eljövénük mind a Baál tisztelelői, és senki el nem maradt aki el nem jött volna, és bemenének a Baál templomába, és megtélek a Baál temploma minden zugában. 22 Akkor monda a ruhatárnoknak: Hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelelőinek. És hozott nézik ruhákat. 23 És bement Jéhu és Jonadáb, a Rekháb fia a Baál templomába, és monda a Baál tisztelelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelelői. 24 És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égőáldozatokkal áldozzanak, Jéhu oda állított kívül nyolczvan embert, a kiknek azt mondta: Aki egyet elszalaszt azok közül, a kiket én kezeteikbe adok, annak meg kell érette halni. 25 Mikor pedig elvégeztek az égőáldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagynak: Menjetek be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágta őket fegyver élével, és elhányták az ő holttestéket a vitézek és a hadnagyon. Azután elmentek a Baál templomának városába, 26 És kihordván a Baál templomának bálványait, megégették azokat. 27 És lerontották a Baál képét is templomostól együtt, és azt árnyékszékké tették minden napig. 28 Így veszti ki Jéhu a Baált Izráelből. 29 De Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, aki vétekbe ejté az Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az arany borjuktól, melyek Béthelben és Dánban valának. 30 És monda az Úr Jéhunak: A miért szorgalmatosan megcselekedted azt, a mi nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint cselekedted az Akhbá házával: azért a te faid negyedízig ülnek az Izráel királyi székiiben. 31 De Jéhu még sem igyekezett azon, hogy az Úrnak,

Izráel Istenének törvényében járjon teljes szívéből, mert nem szakadt el a Jeroboám bűneitől, aki bűnebe ejtette az Izráelt. 32 Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megveré őket Hazáel, Izráel minden határában. 33 A Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád nemzettségének, a Rúben nemzettségének, Manasse nemzettségének egész földjét. Aroertől fogva; mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt. 34 Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, és minden erőssége, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 35 És elaluvék Jéhu az ő atyáival, és eltemeték őt Samariában. És uralkodék Joákház, az ő fia, helyette. 36 A napok pedig, a melyekben uralkodott Jéhu Izráelen Samariában, huszonnyolc esztendő.

11 És Athália, Akházia anyja, mikor láttá, hogy fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot megölte. 2 De Jóseba, Jómár király leánya, Akházia huga, fogá Joást, Akházia fiát, és ellöppván őt a király fiai közül, a kik megölettek vala, elrejté az ő dajkájával együtt az ágyasházban; és elrejték őt Athália elől úgy, hogy ez nem ölteteték meg. 3 És elrejtve vala Joás ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig, és Athália uralkodott az országban. 4 A hetedik esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához hivatta a Káriánusok és a testőrök csapatainak vezéreit, és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget kötött velük, és megesküdteté őket az Úr házában, és megmutatta nékik a király fiát. 5 És megparancsolta nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a harmadrész, a kik szombaton jönek őrségre, tartsa a király házának őrizetét; 6 A harmadrésze legyen a Súr kapuban, és a harmadrésze a testőrök háta mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal őrizzétek e házat, hogy senki reánk ne üthessen. 7 Az a két rész pedig közületek, az egész, a mely szombaton az őrszolgálatból kilép, vigyázzon az Úr házának megőrzésére a királyhoz vezető részen. 8 És vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverrel, és aki a sorokba benyomul, öltessék meg, és a király körül legyetek kijövetelekor és bemenetekor. 9 És a csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő embereit, azokat, a kik bementek szombaton az őrségre, azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada paphoz mentek. 10 És a pap a csapatok vezéreinek azokat a kopjákat és páiszokat adta oda, a melyek Dávid királyéi voltak és az Úr házában voltak. 11 És a testőrök ott állottak a király körül, mindenik fegyverrel kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az oltár és a szentély felé. 12 És kivezeté Jójada a király fiát, és fejébe tevé a koronát, és kezébe adá a bizonyosítélt, és királyilágy tevék őt és felkenék; és kezeikkel tapsolván, kiáltanak: Eljén a király! 13 Mikor pedig Athália meghallotta a testőröknek és a községek kiáltását, bement a néphez az Úr házába. 14 És mikor szétnézett, íme a király ott állott az emelvényen, a mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és a trombitások, és az egész föld népe ujjongott, és trombitáltak. Akkor megszagadt Athália az ő ruháit, és kiáltván, monda: Összesküvés! Összesküvés! 15 De parancsola Jójada pap a csapatok vezéreinek, a sereg hadnagyainak, és monda nékik: Vezessétek ki őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg fegyverrel. Mert azt mondta a pap: Ne öltessék meg az Úr házában. 16 És útát nyitottak néki, és ő arra az útra ment, a merre a lovakat vezetik be a király házába, és ott megölték. 17 És kötést tőn Jójada az Úr, a király és a nép között, hogy ők az

Úrnak népe lesznek; és külön a király és a nép között. **18** És elment az egész föld népe a Baál templomába, és azt lerombolta, és oltárait és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a Baál papját az oltárak előtt ölték meg. És a pap gondviselőket rendelete az Úr házában. **19** És maga mellé végén a csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőröket és az egész föld népét, elvívé a királyt az Úrnak házából, és menének a testőrok kapujának útján a király házához. És Joás ülé a királyok székébe. **20** És örvendezett mind az egész föld népe, és megyugovékkal a város, miután megölték Athálát fegyverrel a király háza mellett. **21** Joás hét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett.

12 Jéhunak hetedik esztendejében tették Joást királyá, és negyven esztendejben uralkodott Jeruzsálemben; az ó anyjának pedig Sibja vala neve, a ki Beersebából való volt. **2** És cselekedék Joás kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, a míg Jójada pap oktatá őt; **3** Azonban a magaslatok oltárai nem rontattak le, a nép még mindig ott áldozott és tömjénezett a magaslatok oltárain. **4** És megparancsolá Joás a papoknak, hogy minden pénzit, a mely Istennek szentelték és az Úr házába bevitetik, mind a megszámlálás pénzét és a személyek váltságának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad akaratja szerint az Úr házához bevisz. **5** Vegyék magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősséétől, és építsek meg az Úr házának romlásait mindenütt, ahol romlást látnak rajta. **6** De mikor Joás király huszonharmadik esztendejéig sem építettek meg a papok az Úr házának romlásait, **7** Előhívatta Joás király Jójada papot a többi papokkal együtt, és monda nézik: Miért nem építtek meg az Úr házának romlásait? Ezután ne vegyétek a pénzit magatokhoz a ti ismerőseitektől, hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. **8** És a papok beleegyeztek, hogy többé semmi pénzt nem vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. **9** És Jójada pap vett egy ládát, és annak a fedelén csinált egy nyílást, és helyhezetté azt az oltár mellé jobbfelől, a mely felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek a papok, a templom küszöbinek őrizői minden pénzit, a melyet az Úr házába hoznak. **10** És mikor látta, hogy sok pénz van a ládában, felment a király íródeájára a főpappal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták a pénzit, a mely az Úr házában találtatott. **11** És a megmérít pénzit a munka vezetőinek kezeibe adták, a kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták azt az ácsoknak és építőknek, a kik a házon dolgoztak. **12** És a kőműveseknek és a kőfaragóknak, fa és faragott kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására, és mindenarra, a mi a ház javítására szükséges volt. **13** De abból a pénzből, a melyet bevittek az Úr házába, nem csináltattak az Úr házához sem ezüst poharakat, sem kékset, sem medencéket, sem trombitákat, sem valami egyéb arany vagy ezüst edényt. **14** Hanem a munkásoknak adták azt, és csak az Úr házat javították ki abból. **15** Számot sem vettek azoktól az emberektől, aiknek keze által kiadták a pénz a munkásoknak, mert híven jártak el. **16** De a vétekért és a bűnért való pénzit nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. **17** Ebben az időben jött fel Hazael, Síria királya, és megszállotta Gáhot, és be is vette azt; azután megfordult Hazael, hogy Jeruzsálem ellen menjen. **18** De Joás, Júda királya, vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az ó atyái, Josafát, Jórám és Akházia, Júda királyai az Úrnak szenteltek volt, és a melyeket ő maga szentelt néki, és minden aranyat, a mely találatait minden az Úr házának, minden pedig a király kincsei között, és elküldé Hazaelnek, Síria királyának, és

az elment Jeruzsálem alól. **19** Joásnak egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **20** Fellázadván pedig az ó szolgái, pártot ütének ellene, és megöltek Joást Beth-Millóból, a merre Sillába meg az ember. **21** Jozakhár, a Simeáth fia, és Jozadáb, a Sómer fia, az ó szolgái ölték meg őt, és meghalt és eltemették őt az ó atyáival, a Dávid városában. És Amásia, az ó fia lett a király ó helyette.

13 Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának huszonharmadik esztendejében lett király Joákház, a Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendőig. **2** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, aki bűnbe ejté az Izráelt, és nem szakadt el azoktól. **3** És felgerjedt az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazaelnek, a Síria királyának kezébe, és Benhadádnak, a Hazael fiának kezébe, az ó életének minden idejében. **4** De könyörgött Joákház az Úrnak, és meghallgatta őt az Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy mikép nyomorgatja őket Síria királya. **5** És az Isten szabadítót küldött Izráelnek, aki megmentette őket a Síriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhashanak az ó sátorakban, mint azelőtt. **6** De még sem távoztak el a Jeroboám házának bűneitől, aki bűnbe ejté az Izráelt, hanem azokban jártak; sőt az Asera is helyén maradt Samariában; **7** Pedig nem hagyattatott meg Joákháznak több nép, mint ötven lovag, tíz szekér és tízezer gyalogos; a többöt mind megölte Síria királya, és olyanná tette, mint a cseplő pora. **8** Joákház egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ó ereje, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **9** És elaluvék Joákház az ó atyáival, és eltemették őt Samariában; és az ó fia, Joás, uralkodék ő helyette. **10** Joásnak, a Júda királyának harminczöldik esztendejében lett a király Joás, a Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat esztendőig. **11** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem távozik el Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől, aki az Izráelt bűnbe ejté, hanem azokban járt. **12** Joásnak egyéb dolgai pedig és valamit cselekedett és az ó erőssége, a melyivel Amásia, a Júda királya ellen harczolt, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **13** És elaluvék Joás az ó atyáival, és Jeroboám ült az ó királyi székébe; és eltemették Joás Samariában, az Izráel királyai mellé. **14** És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izráel királya, és arczára borulván sírt és monda: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! **15** És monda néki Elizeus: Végy kézívet és nyílakat! És ő kézívet és nyílakat vett kezébe. **16** Akkor monda az Izráel királyának: Fogd meg kezdeddel a kézívet. És ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátte kezeit a király kezére; **17** És monda: Nyisd ki az ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőjj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes nyíla ez, győzedelmes nyíl a Síriabeliek ellen; mert megvered a Síriabelieket Afekben a megsemmisülésig. **18** Monda azután: Vedd fel a nyílakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőjj a földe, és bele lőtt a földe háromszor; azután abbahagyta. **19** Akkor megharaguék reá az Isten embere, és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lóniőd, akkor megverte volna a Síriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a Síriabeliek. **20** Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A moábita portyázó csapatok pedig az országba törtek a következő esztendőben. **21** És történt, hogy

egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odadtétek azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus teteleihez, meglevenedett és lábaira állott. **22** Hazael pedig, Síria királya nyomorgatá az Izráelit Joákház minden napjaiban. **23** De megkegyelmezett az Úr nékül, és megkönyörült rajtok, és hozzájok tért az ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni, sem el nem vetette őket az ő orczája elől mind ez ideig. **24** És meghalt Hazael, Síria királya, és az ő fia, Benhadád lett helyette a király. **25** És visszavezé Joás, a Joákház fia Benhadánnak, a Hazael fiának kezéből a városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az ő atyának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és visszaszerzete Izráel városait.

14 Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Amásia, Joásnak, a Júda királyának fia. **2** Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. **3** És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még sem annyira, mint Dávid, az ő atya, hanem csak úgy tett minden, mint az ő atya, Joás. **4** Mert a magaslatokat nem rontották le, hanem a nép még mindig ott áldozott és ott tömjénezett a magaslatokon. **5** Mikor azután a birodalom kezében megerősödött, megölte az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyát megöltek volt. **6** De a gyilkosok fiait nem ölte meg, a mint meg van írva a Mózes törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta és megmondotta: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg. **7** Ugyanő megvert az Edomiták közül tizezeret a sós völgyben; és bevette Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteélnak mind e mai napig. **8** Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a Joákház fiához, aki Jéhunak, az Izráel királyának volt a fia, ezt izenéven: Jere, nézzünk egymás szemébe! **9** És elkülföldje Joás, Izráel királya Amásiahoz, Júda királyához, ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon van, elküldött a Libánon czédrusfájához, ezt izenéven: Add a te leányodat az én flammak feleségül; de a mező vadja, a mely a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón, és eltapodta azt. **10** Megverte az Edomitákat, azért fuvalkodtól fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel és maradj otthon; miért akarsz a szerencsétlenséggel harcza kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled együtt? **11** De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult Joás, Izráel királya, és szembe-szállokkat egymással, ő és Amásia, Júda királya Bethsemesnél, amely Júdában van. **12** De megveretett Júda Izráeltől, és kiki elfutott az ő sátorába. **13** És Amásiat, Júda királyát, Joásnak, az Akházia fiának fiát is elfogta Joás, Izráel királya Bethsemesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta Jeruzsálem kerítését, az Efraim kapujától egész a szegletkapui, négyszáz singre. **14** És elvitt minden aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely találtatott az Úr házában és a király házáinak kincsei között, és kezeseket is vévén, visszatérít Samariába. **15** Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, és az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a Júda királya ellen, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **16** És elaluvék Joás az ő atyáival, és eltemették Samariában az Izráel királyával együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette. **17** Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyának fia, Joásnak, a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után még tizenöt esztendeig élt. **18** És

Amásianak egyéb dolgai vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **19** És pártot ütöttek ő ellene Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána küldtek Lákisba, és megölték ott. **20** És visszahozták őt lovakon, és eltemették Jeruzsálemben, a Dávid városában az ő atyával. **21** És az egész Júda népe vevé Azáriát, a ki tizenhat esztendő volt, és ő tette királylá, az ő atya, Amásia helyett. **22** Ő építé meg Elátot, a melyet visszavett Júdának azután, hogy a király elaludt az ő atyával. **23** Amásianak, Joásnak, a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samariában, negyvenegy esztendeig. **24** És goroszul cselekedék az Úr szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, aki bűnból ejtette az Izráelit. **25** Ő szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Únak, Izráel Istenének beszéde szerint, a melyet szólott volt az ő szolgája, Jónás próféta, az Amitai fia által, aki Gáth-Kéferból való volt. **26** Mert megtekintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztett és az elhagyatott is semmi és nincs senki, aki az Izráel megszabadítaná. **27** És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevét eltörli az ég alól; annaknaként megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által. **28** Jeroboám egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi módon nyerte vissza Damaskust és a Júdához tartozó Hámátot az Izráelnek, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **29** És elaluvék Jeroboám az ő atyáival, Izráel királyával, és uralkodék az ő fia, Zakariás, ő helyette.

15 Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik esztendejében kezdett uralkodni Azária, Amásianak, a Júda királyának fia. **2** Tizenhat esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenkét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Jekólia, Jeruzsálemből való. **3** És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt minden a szerint, a mint az ő atya, Amásia cselekedett; **4** Csakhogy a magaslatok nem rontattak le, a nép még ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon. **5** És megverte az Úr a királyt, mert belpoklos lett egész halála napjáig, és külön házban lakott, és Jótám, a király fia kormányozta a házat, és ő szolgáltatott törvényt a föld népének. **6** Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **7** És elaluvék Azária az ő atyáival, és eltemették őt az ő atyáival a Dávid városában, és az ő fia, Jótám, uralkodék ő helyette. **8** Azáriának, a Júda királyának harmincnyolcadik esztendejében kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen, Samariában hat hónapig. **9** És goroszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek volt. Nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, aki vétekbe ejtette az Izráelit. **10** És összeesküdött ellenne Sallum, a Jábes fia, és megölte őt a nép szeme láttára, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. **11** Zakariásnak egyéb dolgai pedig, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. **12** Ez az Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te fiaid negyedízig ülnek Izráel trónján. És így történt. **13** Sallum, a Jábes fia lett a király Uzzíának, Júda királyának harmincziklencedik esztendejében, de csak egy hónapig uralkodott Samariában; **14** Mert Menáhem, a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment, és megölte Sallumot, a Jábes fiát Samariában, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. **15** Sallumnak egyéb dolgai pedig és összeesküvése, a melyet csinált, íme meg vannak írva az Izráel

királyainak krónika-könyvében. 16 Akkor verte le Menáhem Tífsáhot és mindeneket, a kik benne voltak, és egész határát Thirsától fogva, mert nem bocsátották be, azért veré le, és még a terhes asszonyokat is minden felhasogatára benne. 17 Azáriának, Júda királyának harmincziklenczedik esztendejéről fogva uralkodott Menáhem, a Gádi fia Izráelen tíz esztendeig Samariában. 18 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem hagya el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 19 És rátörte Pál, Asszíria királya az országra, és Menáhem Púlnak ezer tálentom ezüstöt adott azért, hogy legyen néki segítséggel az Ó birodalmának megerősítésében. 20 És Menáhem adót vetett Izráelben a gazdagokra, ötven ezüst siklust minden egyes emberre, hogy azt Asszíria királyának adják, és visszatérít Asszíria királya, és nem maradt ott az országban. 21 Menáhemnek egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 22 És elaluvék Menáhem az Ó atyáival, és uralkodék az Ó fia, Pekája Ó helyete. 23 És Azáriának, Júda királyának ötvenedik esztendejében kezdett uralkodni Pekája, a Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig. 24 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 25 És pártot ütött ellene Péka, a Remália fia, az Ó hadnagya, és megölte Ót Samariában, a király házánap palotájában, Argóbbal és Arjéval és ötven emberrel a Gileádbeliek fiai közül, és megölte Ót, és Ó lett helyébe a király. 26 Pekájának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 27 Azáriának, Júda királyának ötvenkettődik esztendejében kezdett uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen Samariában húsz esztendeig. 28 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 29 Pékának, az Izráel királyának idejében jött el Tiglát-Piléser, Asszíria királya, és foglalta el Hijont, Abélt, Beth-Maakát, Jánoát, Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a Naftali egész földét, és hurczolta el Óket, Asszírába. 30 De Hósea, az Ela fia, pártot ütött Péka, a Remália fia ellen, és levágta és megölte Ót, és Ó lett helyébe a király Jótámnak, az Uzzia fiának huszadik esztendejében. 31 Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 32 Pékának, a Remália fiának, az Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Jótám, Uzzíának, a Júda királyának fia. 33 Huszonöt esztendős volt, a mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az Ó anyjának Jérusa volt a neve, a Sádók leánya. 34 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az Ó atyja, Uzzia cselekedék; 35 Csak a magaslatokat nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a nép a magaslatokon. Ó építette meg az Úr házánap felső kapuját. 36 Jótámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 37 Ebben az időben kezdte az Úr rákulteni Júdára Réczint, Siria királyát, és Pékát, a Remália fiait. 38 És elaluvék Jótám az Ó atyáival, és eltemetteték az Ó atyáival, Dávidnak, az Ó atyjának városában, és Akház, az Ó fia, uralkodék Ó helyettsége.

16 Pékának, a Remália fiának tizenhetedik esztendejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak, a Júda királyának fia. 2 Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a

mi az Úrnak, az Ó Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az Ó atyja, 3 Hanem az Izráel királyainak útjukon járt, még az Ó fia is átvitte a tűzön, a pogányok útátáloosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. 4 És ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon és a halmokon és minden zöld fa alatt. 5 Abban az időben jött fel Réczin, Siria királya, és Péka, a Remália fia, az Izráel királya, Jeruzsálemet vívni, és körfüzárát Akház, de nem tudták legyőzni. 6 Akkor nyerte vissza Réczin, Siria királya Elátot a Siriabelieknek, és irtotta ki a zsíddokat Elátból; és Siriabeliek jövénél Elátba, és ott laknak mind e mai napig. 7 És követeket küldött Akház Tiglát-Piléserhez, Asszíria királyához, ezt izenével: Te szolgád és a te fiad vagyok; jöjj fel és szabadíts meg engem Siria királyának kezéből és az Izráel királyának kezéből, a kik reámadtak. 8 És vevé Akház az ezüstöt és aranyat, és a mely találattáék az Úr házában és a király házának kincsei között, és ajándékba küldé Asszíria királyának. 9 És engedett néki Asszíria királya, és feljövén Asszíria királya Damaskus ellen, bevette azt, és a benne levőket Kirbe hurczolta; Réczin pedig megölte. 10 És eleibe ment Akház Tiglát-Pilésernek, Asszíria királyának Damaskusba, és mikor megláttá Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt, elküldte Akház király annak az oltárnak hasonlatosságát és képet minden felszerelésével Uriás paphoz. 11 És megépítette Uriás pap az oltárt arra a formára, a melyet Akház király Damaskusból küldött, és elkezíté a Uriás pap, mire Akház király visszajött Damaskusból. 12 És mikor megjött a király Damaskusból és megláttá a király az oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta, 13 És meggyűjtött az Ó őröldözötját és ételáldozatját, és áldozott itálaldozattal is, és az Ó hálaáldozatainak vérét elhíntette az oltár körül. 14 És a rezoltárt, a mely az Úr előtt állott, elvitte a ház elől, hogy ne álljon az Ó oltára és az Úr háza között, és helyhezeté azt az oltár szegletéhez észak felől. 15 És megparancsolta Akház király Uriás papnak, mondván: E nagy oltáron gyűjtsd meg a reggeli őröldözapot és az esteli ételáldozatot, a király őröldözötját is az Ó ételáldozatával együtt, az egész föld népének is minden őröldözötjét, minden ételáldozatját, minden itálaldozatját, és az őröldozat minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körül hintsed el; a rezoltár felől pedig még majd gondolkozom. 16 És Uriás pap mind a szerint cselekedék, a mint Akház király megparancsolta. 17 És letörte Akház király a talpak oldalait, és lehántya azokról a mosdómedencéket; a tengert is ledobta a rézökről, a melyeken állott, és kőtalapzatra tette. 18 És áthalyezte a szombati hajléket, a melyet a házban építettek, és a király külső bejáró helyét az Úr házában, Asszíria királya miatt. 19 Akháznak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 20 És elaluvék Akház az Ó atyáival, és eltemetteték az Ó atyáival a Dávid városában, és uralkodék Ó helyettsége az Ó fia, Ezékiás.

17 Akháznak, a Júda királyának tizenkettődik esztendejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela fia, Samariában Izráelen, kilenc esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira, mint Izráel ama királyai, a kik előtte élték. 3 Ez ellen jött fel Salmanassár, Asszíria királya, és szolgájává lett Hóseás, és adót fizetett néki. 4 De mikor Asszíria királya megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és követeket küldött Suához, Egyiptom királyához, az évenkénti adót pedig nem küldötte meg Asszíria királyának: elfogatta Ó Asszíria királya és börtönbe vette. 5 És felméne az asszírai király az egész ország ellen, és feljövén

Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta. 6 És Hóseásnak kilencszedik esztendejében bevette Assiria királya Samariát, és elhurczolta az Izráelt Assiriába; és Halában és Hárbon a Gázán folyó mellett, és a Médek városaiban telepítette le őket. 7 Ez pedig azért történt, mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök ellen, aki őket kihozta Egyiptom földéből, a Faraónak, az egyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek. 8 És jártak a pogányok szerzésekben, akit az Úr kiúzött volt az Izráel fiai elől, és úgy cselekedtek, mint az Izráel királyai. 9 És alattomban oly dolgokat cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenére voltak az Úrnak, az ő Istenöknek, és építettek magoknak magaslatokat minden városaikban, az órtornyoktól a kerített városokig. 10 És emeltek magoknak faragott képeket és Aserákat minden magas halmokon és minden zöld fa alatt. 11 És ott tömjéneztek minden magaslaton, mint a pogányok, akit az Úr kiúzött volt előlük, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel az Urat haragra indították. 12 És a bálványoknak szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nékik: Ezt ne cselekedjétek. 13 És mikor bizonyásot tett az Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden látnoka által, ezt mondván: Térjetek meg a ti gonosz útaitokról, és őrizzétek meg az én parancsolataimat és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet parancsoltam a ti atyáitoknak; és a melyet ti hozzátok küldöttetem az én szolgáim, a próféták által! 14 Akkor nem engedelmeskedtek, hanem megkeményítették az ő nyakokat atyáik makacssága szerint, a kik nem hittek az Úrban, az ő Istenökben. 15 Sőt megvetették az ő rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött, és az ő bizonyságteletét, a melyekkel megintézte őket, és hiávalóságot követné, magok is hiávalábká lettek, és a körülük való pogányok után indulnak, a kik felől pedig azt parancsolta nékik az Úr, hogy azokat ne utánozzák. 16 És elhangtak az Úrnak, az ő Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket csináltak magoknak, két borjút és készítettek Aserát, és meghajlottak az ég minden seregei előtt, és a Baált tisztelték. 17 És átvitték fiaikat és leányait a tűzön, jövendőket mondtak és varázslást üztek, és magokat teljesen eladták a bűnnek az Úr bosszantására. 18 Azért igen megharaguvék az Úr Izráelre, és elveté őt színe elő; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda nemzetisége egyedül. 19 Sőt még a Júda sem őrizte meg az Úrnak, az ő Istenének parancsolatait, hanem az Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok. 20 Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától, és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta őket, mígnem mind elvette az ő szemei elő; 21 Mert elszakaszította Izráelt a Dávid házától, és királylyá tevék Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket. 22 És az Izráel fiai követték Jeroboám minden bűnét, a melyeket elkövetett, és nem távoztak el azoktól; 23 Míglen elveté az Úr az ő színe elől az Izráelt, a mint megmondotta minden ő szolgái, a próféták által. Így hurczoltatott el fogásra az Izráel az ő földéből Assiriába mind e mai napig. 24 És más népet telepített be Assiria királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámárból és Sefárvaimból, és beszállította Samaria városaiba az Izráel fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak városaiban laktak. 25 És történt ott lakásuk kezdetén, hogy nem az Urat feltélik, és az Úr oroszlánokat bocsátott reájok, a melyek többet megöltek közülük. 26 Mondának azért Assiria királyának: A pogányok, a kiket ide hoztál és Samaria városaiba telepítetted, nem tudják e föld Istene tiszteletének módját, azért oroszlánokat bocsátott az rájok, a melyek megölök őket, mert nem

tudják e föld Istene tiszteletének módját. 27 Parancsola azért Assiria királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közül, a kiket onnét elhoztatok, aki menjen el és lakjék ott, és tanítsa meg őket ama föld Istene tiszteletének módjára. 28 És elméne egy a papok közül, a kiket Samariából elvittek volt, és lakék Béthbelben, és megtanította őket, hogy mikép tisztelek az Urat. 29 De azért mindenik nép külön isteneket csinált magának, és behelyezték azokat a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritanusok építettek, mindenik nemzetseg a maga városában, a melyben lakott. 30 A Babilonból való férfiak csinálták a Sukkót-Benöt, a Kutból való férfiak csinálták a Nérgelt, és a Hámárból való férfiak az Asimát csinálták; 31 A Háveusok pedig a Nibeháztt és a Tartákat csinálták, míg a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az ő magzatjaikat az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek isteneinek. 32 De miután az Urat is tisztelték, a magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből, a kik ő érettök áldoztak a magaslatok házaiban. 33 Így tisztelték az Urat és szolgálták az ő isteneiket is, ama népek szokása szerint, a kik közül elhozták volt őket. 34 És minden e mai napig az ő régi szokásuk szerint cselekesznek; nem tisztelik igazán az Urat, és nem cselekesznek az ő rendeléseik és szokásuk szerint, sem pedig ama törvény és parancsolat szerint, a melyet az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel nevet adta. 35 És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és megparancsolta nékik, mondván: Ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne imádjátok őket, és ne szolgáljatok és ne áldozzatok nékik; 36 Hanem csak az Urat tiszteljetek, őt imádjátok és néki áldozzatok, aki titeket kihozott az Egyiptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. 37 És őrizték meg az ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét és parancsolatját, a melyeket megírt nékik, azokat cselekedvén minden időben, és idegen isteneket ne tiszteljetek; 38 És el ne felejtkezzetek a kötésről, a melyet veletek tettek, és ne tiszteljetek idegen isteneket; 39 Hanem az Urat tiszteljetek, a ti Isteneket, és ő megszabadít titeket minden ellenségetek kezéből. 40 De ezek nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásaiak szerint cselekedtek. 41 Így tisztelték ezek a pogányok az Urat és szolgálták az ő bálványait, és így cselekedtek az ő fiaik és unokáik is, a mint az ő eleik cselekedtek, mind e mai napig.

18 És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának harmadik esztendejében kezdett uralkodni Ezékiás, Akháznak, a Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakariás leánya. 3 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, a mint az ő atya, Dávid cselekedett volt. 4 Ö rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érczkígyó is, a melyet Mózes csinált; mert mind az ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak. 5 Egyedül az Úrban, Izráel Istenében bízott, és ő utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között sem azok között, a kik előtte voltak. 6 Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott ő tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, a melyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala. 7 És vele volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele volt. És elszakadt Assiria királyától, és nem szolgált néki. 8 Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig és határuk, az órtornyoktól a kerített városokig. 9 Ezékiás királynak negyedik esztendejében – a mely Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje – feljött

Salmanassár, Assiria királya Samaria ellen, és megszállotta azt; **10** És elfoglalta három esztendő mulva, Ezékiás hatodik esztendejében – ez Hóseásnak, az Izráel királyának kilencszedik esztendeje – ekkor vették be Samariát. **11** És elhurczolta Assiria királya az Izráelt Assíriába, és letelepíté Halába, Háborba, a Gózán folyó mellé, és a Médeusok városaiba; **12** Azért, mert nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenöknek szavára, hanem megszegtek az ő szövetségét, mindeneket, a melyeket Mózes, az Úr szolgája parancsolt vala; sem nem hallgattak rájok, sem nem cselekedték azokat. **13** Ezékiás királynak pedig tizenegyed esztendejében feljött Sénakhérib, Assiria királya Júdának minden kerített városa ellen, és elfoglalta azokat. **14** Akkor elküldött Ezékiás, Júda királya Assiria királyához Lákisba, ezt izenven: Vétkeztem, tért el én rólam; a mit rám vetsz, elviselem! És Assiria királya Ezékiásra, Júda királyára háromszáz tálementom ezüstöt és harmincz tálementom aranyat vetett ki. **15** És Ezékiás oda adott minden ezüstöt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között. **16** Ugyanebben az időben fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtajait és az ajtók felfárait, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga borítatott be, és oda adta azokat Assiria királyának. **17** És Assiria királya mégis oda küldte Thartánt, Rabsárist és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy haddal Jeruzsálembe, és felmenének és jutának Jeruzsálembe, és feljövén és oda érvén, megállának a felső halastó zsílipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van. **18** És kihívatták a királyt. És kiméne hozzájok Eliákim, a Hilkia fia, ki a király házának gondviselője volt, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró. **19** És monda nézik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt mondja a király, Assíria nagy királya: Micsoda bizodalom ez, a melyben te bizakodtál? **20** Azt mondái: csak szóbeszéd; tanács és erő kell a hadakozáshoz; vajon kihez bíztál, hogy fellázadtál ellenem? **21** Ímé, ebben a törött nádszában bizakodol, Egyiptomban, melyhez ha ki támaszkodik, bemegy az ő kezébe és általlikasztja! Ilyen a Faraó, Egyiptom királya mindenekhez, a kik ő hozzá bíznak! **22** Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi az Úrban, a mi Istenünkben bízunk; hát nem ez-é az, a kinek magaslatait és oltárait lerontotta Ezékiás, és mind Júdának, mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár előtt imádkozzatok Jeruzsálemben? **23** Nosza, fogadj hát az én urammal, Assíria királyával: Én néked kétezer lovat adok, ha tudsz reájok adni annyi lovast. **24** Hogy verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadhagyai közül csak egyet is, és hogyan bízhatol Egyiptomhoz a szekerek és a lovagok miatt? **25** Vajon az Úr tudta nélkül jöttem-é fel a hely ellen, hogy azt elveszessem? Az Úr mondotta nékem: Menj fel a föld ellen, és veszesd el azt! **26** És monda Eliákim, a Hilkia fia, és Sebna és Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgáddal siriai nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk zsírodal és nép füle hallatára, a mely a kőfalron van. **27** És felele nézik Rabsaké: Vajon a te uradhoz, vagy te hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam e dolgokat, avagy nem inkább a férfiakhoz-é, a kik a kőfalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a saját ganéjokat, és igyák meg a saját vizeletöket? **28** És oda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul beszélni, mondván: Halljátok meg a királynak, Assíria nagy királyának beszédi! **29** Azt mondja a király: Meg ne csaljon titeket Ezékiás; mert nem szabadíthat meg titeket az ő kezéből, **30** És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ezt mondván: Kétség nélkül megszabadít minket az Úr, és nem adatik e város az assíria király kezébe. **31** Ne hallgassatok Ezékiásra; mert így szól Assíria királya: Békéljetek meg velem, és jójjetek ki hozzáam, és kiki egyék

az ő szőlőjéből és fügefájáról, és igyék az ő kútjának vizéből; **32** Míg eljövök és elviszlek titeket a ti földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre, kenyeres és szőlős földre, olajfás, és mézes földre, hogy élhesseket és meg ne haljatok. Ne higyjetek Ezékiásnak, mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr megszabadít minket! **33** Vajon megszabadították-é a pogányok istenei, mindenik a maga földjét Assíria királyának kezéből? **34** Hol vannak Hámátnak és Arphádnak istenei? Hol Sefárvaimnak, Hénának és Hivának istenei? És Samariát is megszabadították-é az én kezemből? **35** Kicsoda a földön való minden istenek közül, aki megszabadította volna az ő földjét az én kezemből, hogy az Úr is kiszabadítáthná Jeruzsálemet az én kezemből? **36** De a nép csak hallatott, és nem felelt néki csak egy igét sem; mert a király megparancsolta volt, mondván: Ne feleljetek néki. **37** És elment Eliákim, a Hilkia fia, a király házának gondviselője, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró, Ezékiáshoz megszagadtat ruhákban, és elmondák néki Rabsaké beszédit.

19 Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király, megszagatta az ő ruháit, és zsákba öltözék, és bement az Úr házába. **2** És elküldte Eliákitom, a király házának gondviselőjét, és Sebnát, az íródeákat, és a papoknak véneit, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás prófétához, az Ámos fiához; **3** És mondának néki: Ezt mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak, de nincs erő szüléshez. **4** Netalán az Úr, a te Istened meghallotta Rabsakénak minden beszédet, a kit elküldött az ő ura, Assíria királya, hogy szidalommal illesse az elői Istent és káromló beszédekkel, a melyeket az Úr, a te Istened meghallott: könöörögj azért azokért, a kik még megmaradtak. **5** És elmenének az Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. **6** És monda nézik Ésaiás: Ezt mondjátok a ti uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem Assíria királyának szolgái. **7** Ímé én oly lelkeit adok belé, hogy hírt hallván, visszatér az ő földjére és fegyverrel vágatom le őt az ő földjében. **8** És mikor visszatér Rabsaké, Assíria királyát Libna ellen harcziolva találta, mert meghallotta volt, hogy Lákisból elment. **9** És halván Tirháka felől, a szerecsen király felől, ezt mondván: Ímé kijött, hogy hadakozzák te ellenet; visszafordult és követeket küldött Ezékiáshoz, ezt izenven: **10** Így szóljatok Ezékiásnak, a Júda királyának, mondván: Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol, ezt mondván: Nem adatik Assíria királyának kezébe Jeruzsálemt. **11** Ímé hallottad, mit cselekedtek Assíria királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te megszabadulhatsz-e? **12** Vajon megszabadították-é a pogányok istenei azokat, a kiket elveszettek az én atyáim: Gózánt, Aránt, Résefet és az Eden fiait, a kik Thelasárban voltak? **13** Hol van Hámát királya, Arphád királya és Sefárvain város királya? Héna és Hiva? **14** És elvezé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és elolvásá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt; **15** És imádkozék Ezékiás az Úr előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a ki a Kérubok között lakol, te vagy egyedül e föld minden országainak Istene, te teremtettek a mennyet és a földet; **16** Hajtsd hozzáam, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel Uram, a te szemeidet és lásd meg: és halld meg a Sénakhérib beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az elői Istent. **17** Igaz, Uram, Assíria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait. **18** És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket. **19**

Most azonban, mi Urunk, Istenünk, szabadíts meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy megismerje a föld minden országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten! 20 Akkor elküldött Ésaiás, az Ámós fia, Ezékiáshoz, ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Te a könyörgésedet, Assíria királya, Sénakhérib felől, meghallgattam. 21 Ez az, a mit az Úr ő felőle mondott: Megutál téged és megsúfol téged Sionnak szűz leánya, utánad fejté hajtoga Jeruzsálem leánya. 22 Kit szidalmaztál és kit gyaláltál? És ki ellen emeltek fel a te szódát, vagy ki ellen emeltek fel a te szemeidet a magasságba? Az Izráel szentje ellen! 23 Követeid által gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával meghágom a hegyek magasságait, a Libánon oldalait, és levágom magas cédrusait, legfelségesebb ciprusfáit, és bemegyek csúcának lakóhelyébe, kertes erdejébe. 24 Ástam és ittam idegen vizet, és kiszárítom lábaim talpával Égyptom minden folyóvizét. 25 Avagy nem hallottad? Régen megcsináltam, ős időktől elvégztem ezt! Most csak véghezvittem, hogy pusztakőhalmokká dönts az össze az erős városokat; 26 És hogy a benne lakók erejükben megfogyatkozzanak, megrontassanak és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a mező füve, fiatal paréj, a háztető füve és mint a kalászhajtás előtt elszáradt gabona. 27 És ismerem a te ülésedet, és járásodat kelésedet, és ellenem való tombolásodat; 28 A te ellenem való tombolásodért és a te elbizakodásodért, a mely felhatott füleimbe, az én karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba, és visszavizslek azon az úton, a melyen eljöttél. 29 Te néked pedig, Ezékiás, legyen ez jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, a mi magától terem; de a harmadik esztendőben már vettek és arattak, szőlőket plántáltak és azok gyümölcsét esziktek. 30 És a Júda házból a kiszabadt és a megmaradt gyökeret ver alól, és gyümölcsöt terem felül. 31 Mert Jeruzsálemből fog származni a maradék, és a megszabadult a Sion hegyéről: a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt! 32 Azért azt mondja az Úr Assíria királya felől: Be nem jő e városba, és nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem sáncot nem ás mellette. 33 Azon az úton, a melyen jött, tér vissza, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. 34 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgámért. 35 És azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az Assiriabeli táborban száznyolczvanötezeret, és mikor jó reggel felkeltek, ímé mindenütt holttestek hevertek. 36 És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib, Assíria királya, és Ninivében maradt. 37 És lón, mikor ő a Nisróknak, az ő Istenének templomában imádkozék, Adramélek és Sarézer, az ő fiai, levágta őt fegyverrel: magok pedig elszaladtak az Ararát földébe, és az ő fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

20 Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás, és hozzá mervén Ésaiás próféta, az Ámós fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz. 2 Akkor arczzal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: 3 Ó Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előttem hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy sírással. 4 Azonban Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lön ő hozzá, mondván: 5 Menj vissza és mond meg Ezékiásnak, az én népem fejedelmének: Azt mondja az Úr, Dávidnak, a te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könyhullatásidat, ímé én meggyógyítak téged, harmadnapra

felmégy az Úr házába; 6 És a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és megszabadítlak téged és e várost én érettem és Dávidért, az én szolgámért, 7 És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötés száraz füget ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult. 8 És mikor azt kérdezé Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra felmehetek az Úr házába? 9 Felele Ésaiás: Ez legyen jeled az Úrtól, hogy ő megcselekszi ezt a dolgot, a melyről szóltó néked: Előremjen-é az árnyék tiz grádicscsal, vagy visszatérjen-é tiz grádicscsal? 10 És felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tiz grádicscsal alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az árnyék tiz grádicscsal. 11 És könyörgött Ésaiás próféta az Úrhoz, és visszatéríté az árnyéket Akház napóráján, azonon a grádicsokon, a melyeken már aláment volt, tiz grádicscsal. 12 Ebben az időben küldött Berodákhoz Baladán, Baladánnak, a babilóniai királynak fia levelet és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy Ezékiás beteg volt. 13 És meghallgatá őket Ezékiás, és megmutatta nékik az ő egész kincsesházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszerszámokat, a drága kenetet és az ő fegyveres házát és minden, a mi csak találtatott az ő kincstárában, és nem volt semmi az ő házában és egész birodalmában, a mit meg nem mutatott volna Ezékiás. 14 Ekkor jött Ésaiás próféta Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit mondak ezek a férfiak, és honnét jöttek hozzád? És felele Ezékiás: Messze földről jöttek, Babilóniából. 15 És monda: Mit láttak a te házadban? Felele Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak van az én házamban, és nem volt semmi az én tárházamban, a mit nékik meg ne mutattam volna. 16 Akkor monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét: 17 Ímé eljő az idő, a mikor minden, a mi a te házadban van, és a mit eltettek a te atyáid és mai napig, elvitetik Babilóniába, és semmi sem marad meg, azt mondja az Úr. 18 És a te fiaid közül is, a kik több származnak és születnek, elhurcoltatnak és udvariszolgák lesznek a babilóniai király udvarában. 19 Ezékiás pedig monda Ésaiásnak: Jó az Úr beszéde, a melyet szólál: És monda: Nem merő jóság-é, ha békesség és hűség lesz az én napjaiban? 20 Ezékiásnak egyéb dolgai pedig és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat és a vízcsoveget, a melyekkel a vizet a városba vezette, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 21 És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az ő fia, Manasse uralkodék helyette.

21 Manasse tizenkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendőig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok útátálossága szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől: 3 Mert újra megépítette a magaslatokat, a melyeket Ezékiás, az ő atya lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy Akháb, az Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált. 4 És oltárokat is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt az Úr: Jeruzsálemben helyheztem az én nevemet! 5 Oltárokat épített az egész mennyei seregnék, az Úr házának mind a két pitvarában. 6 És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást üzött és ördöngösököt és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje. 7 És az Aserabálványt, a melyet készített, bevitte abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben

a házban és Jeruzsálemben, a melyet magamnak választottam Izráelnek minden nemzetiségei közül, helyheztem az én nevemet mindörökkel; **8** És ki nem mozdítom többé Izráel lábat erről a földről, a melyet adtam az ó eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolatim szerint cselekesznak, és az egész törvény szerint, a melyet nézik Mózes, az én szolgám parancsolt. **9** Ók azonban nem engedelmeskedtek, mert tévélgyésbe ejtő óket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kivesztett az Izráel fiai elől. **10** Akkor szóla az Úr az ó szolgái, a próféták által, mondván: **11** Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útátálosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindenazonknál, a melyeket az ó előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát is vétekbe ejtette az ó bálványai által: **12** Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, aki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. **13** És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házának mértékét; és kitörölm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, **14** És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom ót ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek; **15** Azért, mert gonoszul cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek az ó atyáinak Égyptomból való kijövetelők napjától fogva, mind e mai napig. **16** És Manasse nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kívül, a melylyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt. **17** Manassénak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei az ó vétké, a melyet cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **18** És elaluvék Manasse az ó atyáival, és eltemették az ó háza mellett lévő kerben, az Uzza kertjében, és az ó fia, Amon uralkodék helyette. **19** Amon huszonkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ó anyjának neve Mésullém volt, a Jótibelli Hárus leánya. **20** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a mint cselekedett Manasse, az ó atya. **21** És tökéletesen azon az úton járt, a melyen járt volt az ó atya, és szolgált a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atya, és azokat imádta. **22** És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útjában. **23** És pártot ütötték Amon ellen a maga szolgái, és megölték a királyt az ó házában. **24** De a föld népe levágta mindenazonkat, a kik pártot ütötték volt Amon király ellen, és a föld népe királylyá tevé az ó fiát, Jósiást, helyette. **25** Amonnak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **26** És eltemették őt az ó sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ó helyette.

22 Nyolc esztendős volt Jósiás, mikor uralkodni kezdett, és harmincszerig esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ó anyjának neve Jédida, a Boskátból való Adaja leánya. **2** És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, és járt az ó atyának, Dávidnak minden útjában, és nem tért el sem jobbra, sem balra. **3** És történt Jósiás király tizenyolcadik esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám fiának fiát, az íródeákat, az Úr házához, mondván: **4** Menj fel Hilliához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyült pénzt, a melyet gyűjtötték az ajtóörzők a néptől. **5** És adják azt az Úr házában való művesek pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavitsák; **6**

Az ácsoknak, az építőknek és a kőműveseknek, hogy fákat és faragott köveket vásároljanak a ház kijavítására. **7** De számadást nem kell tőlük venni a pénzről, a mely kezükbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. **8** És monda Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak: Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És Hilkia oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el azt. **9** És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz, és megvívé a királynak a választ, és monda: A te szolgád egybeszédék a pénzt, a mely a házban találtatott, és oda adták azt az Úr házába munkálkodók pallérainak kezébe. **10** És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak, mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És felolvás azat Sáfán a király előtt. **11** Mikor pedig hallotta a király a törvény könyvének beszédit, megszagadtá az ó ruháit. **12** És megparancsolta a király Hilkia papnak és Ahikámnak, a Sáfán fiának, és Akbórnak, a Mikája fiának, és Sáfánnak, az íródeáknak, és Asájának, a király szolgájának, mondván: **13** Menjetek el, kérdezzétek meg az Urat én érettem és a népert és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert nagy az Úr haragja, mely felgergedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek, hogy cselekedtek volna minden úgy, mint megíratott nékünk. **14** És elméne Hilkia pap és Ahikám, Akbór, Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a Tívia fiának – aki Harhásnak, a ruhák őrizőjének fia volt – feleségehez, aki Jeruzsálem más részében lakott, és beszélte vele. **15** És monda nézik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, aki titoktartásban hozzá küldött; **16** Ezt mondja az Úr: Íme én veszedelmet hozok a helyre és e helyen lakozóakra, a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott a Júda királya; **17** Mert elhagyta engem, és idegen isteneknek áldoztak jólláttal, hogy engem haragra indítsonak az ó kezüknek minden csinálnamával: azért felgerjed az én haragom e hely ellen, és meg sem oltatik. **18** A Júda királyának pedig, aki elküldött titoktartásban, hogy megkérdezzétek az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre, a melyeket hallottál, **19** Meglágyult a te szíved, és magadat megalázta az Úr előtt, hallván azokat, a miket e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy pusztulássá és átokká lesznek, és megszagattad a te ruháidat, és sírtál előttem; azért én is meghallgattalak, azt mondja az Úr. **20** Azért íme én téged a te atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és meg nem lájták a te szemeid azt a nagy veszedelmet, a melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a választ.

23 És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemelek minden vénei. **2** És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvás az előtök a szövetség könyvének, a mely megtaláltatott az Úr házában. **3** És oda állott a király az emelvénnyre, és kötést tón az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az ó parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívükkel és lélekből megőrizni, és beteljesíteni a szövetség beszédeit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott az egész nép a kötésre. **4** És megparancsol a király Hilliának, a főpapnak és a másod rendbeli papoknak és az ajtóörzőknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserának és az egész mennyei seregek csináltak, és megégeté azokat Jeruzsálemen kívül a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe vivé. **5** És kiált

a bálvány papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy a magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem körül, és mindeneket is, a kik a Baálnak, a napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei seregek tömjéneztek. 6 Kivéve az Úr házából az Aserát is Jeruzsálemben kívül a Kidron patakja mellé, és megégett a Kidron völgyében, és porrá zúzta, és annak porát a község temetőhelyére hinté. 7 És lerontá a férfi paráznák házait, a melyek az Úr háza mellett voltak, és a melyekben az asszonyok kárpitokat szóttek az Aserának. 8 És behozatta az összes papokat Júda városaiból, és megfertőztette a magaslatokat, a melyeken a papok tömjéneztek, Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, a melyek Józsuénak, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában. 9 De a magaslatok papjai soha sem áldoztak az Úr oltáran Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjokfai között ették. 10 Megfertőztette a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak. 11 És eltávolította a lovakat, a melyeket Júda királyai a napnak szenteltek az Úr házának bemeneténél, a Nátán-Mélek udvari szolga háza mellett, a mely a Pharavimban volt, és a nap szekereit tűzzel elégítette. 12 És az oltárok, a melyek az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, a melyeket Manasse csinált volt az Úr házának mindenkit pitvárában, lerontotta a király, és lehányván, porukat a Kidron patakjába szóratta. 13 Azokat a magaslatokat is megfertőztette a király, a melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegycsúcsának jobbfelől levő oldalán, a melyeket még Salamon, az Izráel királya épített volt Astörtének, a Sídonbeliek útátálosságának, és Kámósnak, a Moábiták útátálosságának, és Milkómnak, az Ammon fiai útátálosságának. 14 És összetörte az oszlopokat és kivágatta az Aserákat, és azok helyeit emberszentokkal töltötte meg. 15 Még azt az oltárt is, a mely Béthelben volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám, a Nébát fia csinált, a ki vétekbe ejté az Izráelt, – azt az oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot felégettette, porrá tette, és az Aserát megégetté. 16 És körültekintett Jósiás, és meglátta a sírokat, a melyek ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírokból, és megégett az oltáron, és megfertőztette azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt az Isten embere, a ki e dolgot megjövendölte volt. 17 És monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És felelének néki a város férfinak: Az Isten emberének sírja ez, a ki Júdából jött volt és mindeneket megjövendölte a Béthelbeli oltár felől, a miket most cselekedtél. 18 És monda: Hagyatok békét néki, és senki meg ne mozdítsa az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a tetemeivel együtt, a ki Samariából jött volt. 19 És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a melyek Samária városaiban voltak, a melyeket az Izráel királyai csináltak volt, hogy az Urat haragra ingereljék, és épen úgy cselekedett azokkal mindenekben, a mint Béthelben cselekedett. 20 És megálmodta a magaslatok összes papjait, a kik ott voltak, az oltáron, és emberi csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálemben. 21 És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepeljetek páskhát az Úrnak, a ti Istenteknek, a mint meg van írva a szövetség könyvében; 22 Mert nem szereztetett olyan páskha a birák idejétől fogva, a kik az Izráelt ítélik, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, 23 Hanem csak Jósiás király tizenyolczadik esztendejében szereztetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben. 24 És kivesztette Jósiás király

az ördöngösököt és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindeneket az útátálosságokat, a melyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédét, a melyek meg valának írva a könyiben, a melyet Hilcia pap talált meg az Úr házában. 25 Nem volt ő hozzá hasonló király ő előtte, aki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből. Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló. 26 De az Úr még sem szünt meg az ő megbúst nagy haragjától, a melylyel megharagudott volt Júdára mindenkoré a bosszantásokért, a melyekkel bosszantotta őt Manasse. 27 Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint a hogy az Izráelt elvetettem, és megútlom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a házat is, a melyről azt mondottam volt: Ott legyen az én nevem! 28 Jósiásnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 29 Az ő idejében jött fel Faraó-Néko, az égyptomi király Asszíria királya ellen az Eufrátes folyóvize mellé. És Jósiás király eleibe ment, de az megölte őt Megiddóban, a mint meglátta őt. 30 És az ő szolgái szekérre tévén őt, halva vitték el Megiddóból és Jeruzsálemben hozván, eltemeték őt az ő sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás fiát, és felkennvén őt, királytáv tevé az ő atya helyett. 31 Huszonhárom esztendős volt Joákház, mikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jeremiás leánya. 32 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt minden a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek volt. 33 De Faraó-Néko bilincsekbe verte őt Riblában, Hámát földjén, a mikor Jeruzsálemben királytáv lett; és az országra adót vetett, száz tálentom ezüstöt és egy tálentom aranyat. 34 És Faraó-Néko Eliákitom, a Jósiás fiát tette királytáv, az ő atya, Jósiás helyett, és nevét Joákimra változtatta; Joákházt pedig magával vivé, és az Égyptomba megérkezvén, ott halt meg. 35 Az ezüstöt és az aranyat megadt ugyan Joákim a Faraónak, de az országot sarcoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Néknak adjá. 36 Joákim huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya. 37 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt minden a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

24 Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig; de azután elfordult és eltártott tőle. 2 És rákündé az Úr a Káldeusok seregeit, a Síriabeliek seregeit, a Moábiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és rákündte őket Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott szolgái, a próféták által. 3 Csat az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a maga orczája elől Manasse bűneiért, mind a szerint, a mint cselekedett vala; 4 És az ártatlanságot is, a melyet kiáltott, és hogy betölötté volt Jeruzsálemet ártatlansággal; ezért nem akart az Úr megbocsátani néki. 5 Joákimnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 6 És elaluvék Joákim az ő atyáival, és az ő fia, Joákin uralkodék helyette, 7 És Égyptom királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királya minden elvett, a mi csak az égyptomi királyé volt, Égyptom folyóvízétől az Eufrátes folyóvízeig. 8 Tizenyolc esztendős

volt Joákin, mikor királytá lett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Nékhusta, a Jeruzsálembeli Elnatán leánya. 9 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atya cselekedett volt. 10 Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak, Babilónia királyának szolgái Jeruzsálem ellen, és szállták meg a várost. 11 Maga Nabukodonozor, Babilónia királya is feljött a város ellen, a melyet már az ő szolgái megszálltak volt. 12 És kiment Joákin, a Júda királya Babilónia királyához az ő anyjával, szolgáival, hadnagyaival és udvariszolgáival együtt, de fogásra vetette őt Babilónia királya az ő uralkodásának nyolcadik esztendejében. 13 És elvitte onnét az Úr házának minden kincsét és a király házának kincsét, és összevagadt minden arany edényt, a melyet Salamon, az Izráel királya csináltatott volt az Úr templomában, a mint az Úr megmondotta volt. 14 És elhurczolta az egész Jeruzsálemet, összes fejedelmet és minden vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket és lakatosokat, úgy hogy a föld szegény népén kívül senki sem maradt ott. 15 És elhurczolta Joákint is Babilóniába, és a király anyját, és a király feleségeit és udvariszolgáit, és az ország erős vitézeit fogásba hurczolta Jeruzsálemből Babilóniába; 16 És az összes előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a lakatosokat, ezeret, és az összes erős, harcra termett férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya. 17 És Babilónia királya Mattaniját, nagybátyját, tette ő helyette királytá, és nevét Sédékiásra változtatta. 18 Huszonegy esztendős volt Sédékiás, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Hamutál, a Libnából való Jeremias leánya. 19 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint Joákim cselekedett volt; 20 Mert az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és Júdával, míg csak el nem vette őket az ő orczája elől. Sédékiás azonban eltártott Babilónia kiráylától.

25 És történt az ő uralkodásának kilencszedik esztendejében, a tizedik hónapban, és annak tizedik napján, hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba szállott ellene, és köröskörül ostromtornyokat építettek ellene. 2 És megszállva tartott a város Sédékiás király tizenegy esztendejéig; 3 De a negyedik hónap kilencszedik napjánakkora inség lett a városban, hogy nem volt mit enni a föld népének. 4 És betörött a város, és a harcosok minden funi keztek éjjel a kettős kőfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett van; a Káldeusok pedig ott táboroztak a város körül. És a király is elfutott a puszta útján. 5 De a Káldeusok hada úzöbe vette a királyt, és utolérte őt Jerikró mezején, és egész serege szétszóródott mellőle. 6 És elfogták a királyt, és elvitték őt Babilónia királyához Ríblába, ahol itéletet tartottak fölötte. 7 És Sédékiás fiait saját szeme láttára vágták le; Sédékiás szemeit pedig megvakították, és lánczokba verve vitték el őt Babilóniába. 8 És az ötödik hónap hetedik napján – ez a Nabukodonozor, babilóniai király uralkodásának tizenkilencszedik esztendeje – feljött Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgája Jeruzsálemben; 9 És felgyűjtött az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálem összes házait és minden nagy palotákat felégettette tűzzel. 10 És Jeruzsálem kőfalait köröskörül lerombolta a Káldeusok serege, a mely a vitézek hadnagyával volt. 11 A többi népet pedig, a mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik Babilónia királyához hajlottak, és a többi népet minden elhurczolta Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya. 12 A föld

népének csak a szegényéből hagyott ott a vitézek hadnagya szőlőmíveseket és szántó-vető embereket. 13 És a rézoszlopokat, a melyek az Úr házában voltak, és a mosdómedencék talpait és a réztengert, a mely az Úr házában volt, összetörték a Káldeusok, és azok rezét Babilóniába vitték. 14 Elvitték a fazekakat is, a lapátokat, a késkeket, temjénezőket, és minden szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. 15 És elvitte a vitézek hadnagya a serpenyőket, a medencéket, a melyek közül némelyek aranyból, némelyek pedig ezüstből voltak, 16 A két rézoszlopot, a réztengert és a mosdómedencék talpait, a melyeket Salamon csinált volt az Úr házában; megmérhetetlen volt mindeneknek az edényeknek a reze. 17 Az egyik oszlop magassága tizennyolc sing volt, és egy rézgömb volt rajta és a gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörül hálózat és gránátalmák minden érczből, és ugyanilyen volt a másik oszlop is a hálózattal együtt. 18 És elhurczolta a vitézek hadnagya Serája papot is, az első rendből és Sofóniás papot, a második rendből és a három ajtónál, 19 És a városból elvitt egy főemberet, ki a hadakozó férfiak előljáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király körül forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a sereg hadnagyának íródeákját, a kik sereget gyűjtötték vala a föld népe közül, és hatvan férfiakat a föld népe közül, a kik ott találtattak a városban. 20 És vevé őket Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához Ríblába, 21 És levágta őket Babilónia királya, és megölte Ríblában a Hámát földjén. És így viteték el Júda az ő földjéről. 22 A Júda földjén megmaradt népnek pedig, a melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya, Gedáliát, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát, rendelte tisztartójára. 23 Mikor pedig meghallották a seregek hadnagyai minden, és az ő embereik, hogy Babilónia királya Gedáliát tette tisztartójára, elmentek Gedáliához Mispába, Izmáel, a Nétánia fia, és Johánán, a Kareáh fia, és Serája, a nétofáti Tánhumet fia, és Jahazánia, Maakáti fia, ők és az ő embereik; 24 És megesküdött nézik Gedália és az ő embereiknek, és monda nézik: Ne feljletek a Káldeusoknak való szolgálattól. Maradjatok az országban, és szolgáljatok Babilónia királyának, és jó dolgotok lesz. 25 A hetedik hónapban azonban elment Izmáel, Nétániának, az Elisáma fiának fia, aki királyi magból volt, és vele tíz férfiú, és megöltek Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat, a kik ő vele voltak Mispában. 26 És felkelt az egész nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és elmentek Egyiptomba; mert felték a Káldeusoktól. 27 És lón a harminchetedik esztendőben, Joákinnak, a Júda királyának fogásba hurczoltatása után, a tizenkettedik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-Merodák, Babilónia királya, az ő uralkodásának első esztendejében Joákint, Júda királyát a fogházba; 28 És kegyesen beszélte vele, és feljebb tette az ő székét a többi királyok székeinek, a kik nála voltak Babilóniában; 29 És kicsérélte fogásába ruháit, és mindenkor nála volt étele életének minden idejében. 30 És mindenkor kijárt az ő része, a melyet a király adott néki napról-napra életének minden idejében.

1 Krónika

1 Ádám, Séth, Énós. **2** Kénán, Mahalálél, Járed. **3** Énókh, Methuséláh, Lámkék. **4** Noé, Sém, Khám és Jáfet. **5** Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Javán, Thubál, Mésekh és Thirász. **6** A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth és Tógármah. **7** Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. **8** Khámnak fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. **9** Khúsnak fiai: Széba, Hálilah, Szábthah, Rahmáh és Szabthékah; Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. **10** Khús nemzé Nimirót is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. **11** Miczráim pedig nemzé Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. **12** Pathruszimot és Kaszlukhimot, a kiktől a Filiszteusok származtak, és Kaftorhimot. **13** Kanaán pedig nemzé Czídont, az ó elsőszülöttét és Khétet, **14** És Jebuzeust, Emorreust és Gírgazeust. **15** Khivveust, Harkeust és Szineust. **16** Arvadeust, Czemareust és Hamatheust. **17** Sémnek fiai: Élám és Assur, Arpaksád, Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és Mesek. **18** Arpaksád pedig nemzé Séláht és Séláh nemzé Hébert. **19** Hébernek is lett két fia, az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ó idejében osztatott el a föld; testvérenek neve pedig Joktán. **20** Joktán pedig nemzé Almodádot és Séléfet, Haczarmávethet és Jerákhot, **21** Hadórámot, Úzált és Díklát, **22** És Ebált, Abimáelét és Sébát, **23** Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai. **24** Sém, Arpaksád, Séláh. **25** Héber, Péleg, Réu. **26** Sérug, Nákhör, Tháré. **27** Abrám, ez az Ábrahám. **28** Ábrahám fiai: Izsák és Ismáel. **29** Ezeknek nemzetiségei pedig ezek: Ismáel elsőszülötte Nebájót és Kédár, Adbeél és Mibszám. **30** Misma és Dúmah, Massza, Hadad és Théma. **31** Jétur, Náfis és Kedmah; ezek az Ismáel fiai. **32** Keturának pedig, az Ábrahám ágyásának fiai, kiket szüle, ezek: Zimrán, Joksán, Médán, Midián, Isbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán. **33** És a Midián fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és Eldáh. Mindezek a Keturáh fiai. **34** Ábrahám pedig nemzé Izsákit; Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel. **35** Ézsaunak fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlálm és Korakh. **36** Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czezi, Gahtám, Kenáz és Timna és Amálek. **37** Réhuél fiai: Nakath, Zérakh, Samma és Mizza. **38** Széir fiai: Lótán és Sóbál, Czibhón, Haná, Disón, Eczer és Disán. **39** Lótán fiai pedig: Hóri és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna. **40** Sóbál fiai: Ajlán és Mánakháth, Hébál, Sefi és Onám; Czibhón fiai pedig: Aja és Haná. **41** Haná fia: Disón, Disón fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán. **42** Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán. Disán fiai: Húcz és Arán. **43** Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának Edom földén, mielőtt az Izráel fiai közzött király uralkodott volna: Bela, Behor fia, az ó városának neve Dinhába vala. **44** Bela meghalván, uralkodék helyette Jóbáb, a Boczrából való Zerakh fia. **45** És hogy Jóbáb meghala, uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. **46** Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadáf, a Bédad fia, ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; és az ó városának neve Havit vala. **47** Hadáf is, hogy meghala, uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. **48** Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. **49** Saul is meghala, és uralkodék helyette Báhál-Khanán, az Akhbór fia. **50** Báhál-Khanán holta után uralkodék helyette Hadáf; és az ó városának neve Páhi, feleségének pedig neve Mehetábéel, ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a leánya. **51** Hadáf halála után Edom fejedelem valának: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, **52** Ohólóbám fejedelem, Éla fejedelem és Pinon

fejedelem, **53** Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár fejedelem, **54** Magdiél fejedelem és Hirám fejedelem. Ezek voltak Edom fejedelmei.

2 Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Issakhár és Zebulon; **2** Dán, József, Benjámin, Naftáli, Gád és Áser. **3** Júdának fiai: Hér, Ónán és Sela; e három születék néki a Kanaánita Száhnak leányától. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. **4** Thámár pedig, az ó menye szülé néki Péreczet és Zerákhot. Júdának fiai mindenjában öten valának. **5** Pérecz fiai: Kheczrón és Khámul. **6** Zerák fiai pedig: Zími és Ethán, Hémán, Kálkól és Dára; mindenestől öten. **7** Kármí fiai: Ákán, Izráelnek megrontójá, mivel lopott a zsákmányból. **8** Ethán fia: Azária. **9** Kheczrón fiai, kik születének néki: Jérakhméel, Rám és Kélubai. **10** Rám nemzé Amminádábot, Amminádáb pedig nemzé Nahksont, a Júda fiainak fejedelmét. **11** Nahksont nemzé Szálmat, Szálma pedig nemzé Boázt. **12** Boáz nemzé Obedet; Obed nemzé Isait; **13** Isai pedig nemzé Eliábot, az ó elsőszülöttét, és Abinádábot, másodikat, Simeát, harmadikat. **14** Netanéáll, negyediket, és Raddait, ötödiket. **15** Osemet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiait; **16** És nővéreiket, Séruját és Abigáilt. Sérujának pedig fiai voltak: Absai, Joáb és Asáel, e három. **17** Abigáil szülé Amasát; Amasának atya pedig az Ismáel nemzettségből való Jéter vala. **18** Káleb pedig, a Kheczrón fia nemzett vala az ó Azuba nevű feleségétől és Jérióttól; és ezek az ó fiai: Jésér, Sobáb és Ardon. **19** Azuba meghala, és Káleb vevé magának feleségül Efratát, és ez szülé néki Húrt. **20** Húr nemzé Urit, Uri pedig nemzé Bésaléelt. **21** Azután beméne Kheczrón Mákirnak, Gileád atyjának leányához; mert ő ezt elvette vala hatvan esztendős korában, és szülé néki Ségubot. **22** Ségub pedig nemzé Jáirt, kinek huszonhárom városa vala a Gileád földén. **23** De Gesur és Áram elvették tőlük Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait, hatvan várost. Mindezek Mákirnak, a Gileád atyjának fiai. **24** Minekutána pedig meghala Kheczrón Káleb-Efratában, akkor szülé néki Abija, a Kheczrón felesége. Ashúrt, Tékoa atyját. **25** Jérakhmélnak, a Kheczrón elsőszülöttének fiai voltak: Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. **26** Volt más felesége is Jérakhmélnak, Atára nevű; ez az Onám anyja. **27** Rámmak, Jérakhmélnak elsőszülöttének pedig fiai voltak: Maás, Jámín és Héker. **28** Onám fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb és Abisúr. **29** Abisúr feleségének neve Abihail, a ki szülé néki Akhbánt és Mólidot. **30** Nádáb fiai: Széled és Appaim: Széled magtalanul halt meg. **31** Appaim fia: Isi; Isi fia: Sésán; Sésán fia: Áháli. **32** Jáda fiai, a ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán; Jéter magtalanul halt meg. **33** Jonathán fiai: Pélet és Záza. Ezek voltak a Jérakhméel fiai. **34** Sésánnak nem voltak fiai, hanem csak leányai; de volt Sésánnak egy Egyiptombeli szolgája, Járha nevű. **35** És adá Sésán és Járha nevű szolgájának az ó leányát feleségül, a ki szülé néki Athait. **36** Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán nemzé Zabádot; **37** Zabád nemzé Eflált; Eflál nemzé Obedet; **38** Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé Azáriát. **39** Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; **40** Elásá nemzé Sisémait; Sisémái nemzé Sallumot; **41** Sallum nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisámát. **42** A Káleb fiai pedig, a ki Jérakhméel testvére vala: elsőszülötte Mésa; ez volt Zifnek és Marésa fiainak atyjok, Hebronnak atya. **43** Hebron fiai: Kórah, Tappuah, Rékem és Séma. **44** Séma pedig nemzé Rahámot, a Jorkeám atyját; és Rékem nemzé Sammait, **45** A Sammai fia pedig: Máon; ez a

Máon volt a Bethsúr atya. 46 Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Háránt és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. 47 Jaddai fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa és Saáf. 48 A Káleb ágyasa Maaka szülé Sébert és Tirthánát. 49 És szülé Saáfot, Madmanna atyját, Sevát, a Makbénna atyját és Gibeá atyját; és Aksza a Káleb leánya vala. 50 Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az Efrata elsőszülöttének fia volt: Sobál, Kirját-Jeárim atya. 51 Szálma, Bethlehem atya; Háref, Bethgáder atya. 52 Voltak pedig Sobálhak is, a Kirját-Jeárim atyának fiai: Haroé, a fél Menuhót ura. 53 A Kirját-Jeárim háznépei: Jitresuk, Puteusok, Sumateusok, Misraiteusok; ezektől származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. 54 Szálma fiai, Bethlehem és a Netofátbéliek, Atróth, Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. 55 És a Jábesben lakozó tudós emberek háznépei: a Tirateusok, Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik Hámáttól, a Rékab házának atyjától származtak.

3 Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének néki: elsőszülötté vala Amnon, a Jezréelből való Ahinoámtól; második vala Dániel, a Kármelből való Abigaitolt. 2 Harmadik Absolon, a ki Maakának, a Gessurbeli Talmai király leányának volt a fia; negyedik Adónia, Haggittól való. 3 Ötödik Sefátia, Abitáltól való; hatodik Jitréam, az ő feleségétől, Eglától való. 4 E hat fia születétek néki Hebronban, a hol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig harminczárom esztendeig uralkodék. 5 Jeruzsálemben pedig ezek születének néki: Símea, Sóbáb, Nátán és Salamon, négyen, Bathsuától, az Ammiel leányától. 6 És Ibhár, Elísáma és Elifélet. 7 Nógah, Néfeg és Jáfia. 8 És Elísáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. 9 Mindezek a Dávid fiai, az ő ágyastársainak fiaián kívül; és ezeknek a huga, Támar. 10 Salamonnak pedig fia volt Roboám; ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. 11 Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek fia Joás. 12 Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. 13 Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, ennek fia Manasse. 14 Ennek fia Amon, ennek fia Jósiás. 15 Jósiásnak pedig fiai: elsőszülötte Johanán, második Jójákim, harmadik Sédékiás, Sallum negyedik. 16 Jójákim fiai: az ő fia Jékoniás, ennek fia Sédékiás. 17 Jékoniásnak fiai: Assir, ennek fia Saáthiel. 18 És Málkirám, Pedája, Sénasár, Jékámia, Hosáma és Nédábia. 19 Pedája fiai: Zerubábel és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanánia; és az ő hugok vala Selómit. 20 És Hásuba, Ohel, Berekia, Hasádia és Jusáb-Hésed, ezek ötöne. 21 Hanánia fiai: Pelátia és Jésaia; és Refája fiai és Arnám fiai, Obádia fiai, Sekánia fiai. 22 És Sekánia fiai: Semája. Semája fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, Neárja és Sáfát, ezek hatan. 23 Neárja fiai: Eljohéhai, Ezékiás és Azrikám, ezek hármán. 24 Eljohéhai fiai: Hódajéva, Eliásib, Pelája, Akkub, Johanán, Delája és Anáni; ezek heten.

4 Júda fiai ezek: Pérecz, Kheczrón, Kármi, Húr és Sobál. 2 Reája pedig, a Sobál fia nemzé Jáchátot; Jáchát nemzé Ahumáit és Lahádot; ezek a Sorateusok háznépei. 3 Ezek Etám atyjától valók: Jezréel, Jisma, Jidbás; és az ő hugoknak neve Hasleponi. 4 Pénuel pedig Gedor atya, és Ezer Húsa atya. Ezek Efrata elsőszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atya vala. 5 Ashúrnak pedig, a Tékoá atyjának volt két felesége, Heléa és Naára. 6 És Naára szülé néki Ahuzámot, Héfert, Teménít és Ahastárit. Ezek a Naára fiai. 7 Heléa fiai: Sérét, Jésohár, Etnán és Kócz. 8 Kócz pedig nemzé Hánubot, Hásobébat és Ahárhel háznépet, a ki Hárumnak fia vala. 9 Jábes pedig testvéreinél tiszteletréméltőbb vala, és azért nevezé őt az ő anyja Jábesnek,

mondván: Mivelhogy fájdalommal szülek őt. 10 És Jábes az Izráel Istenét hívá segítségi, mondván: Ha engem megáldánál és az én határomat megszélesítenéd, és a ta kezed én velem lenne, és engem minden veszedelemről megoltalmaznál, hogy bút ne lássak! És megadá Isten néki, a mit kért vala. 11 Kélib pedig, a Súkha testvére, nemzé Méhirt; ez az Eston atya. 12 Eston nemzé Béth-Rafát, Paseákhot, Tehinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak. 13 Kénáz fiai: Othniel és Serája; Othniel fia: Hatát. 14 Meonótai nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a Gé-Harasimbeliek atyját, mert mesteremberek valának. 15 Káleb fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám; és Ela fiai; és Kénáz. 16 Jéhaléel fiai: Zif, Zifa, Tirja és Asárel. 17 Ezra fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálón; és szülé Mirjámot, Sammait és Isbát, Estemóna atyját. 18 Ennek felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a Gedor atyját és Hébert, a Szókó atyját, Jékuthielt, a Zánoah atyját; ezek Bitiának, a Faraó leányának fiai, a kit Méred elvett vala. 19 Hódia nevű feleségének pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyjának nővére vala: Hagármá és a Maakátbeli Estemóna. 20 Simon fiai: Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon. Isi fiai: Zohét és Benzohét. 21 Júda fiának, Sélának fiai: Er, Léka atya, és Laáda, Marésa atya, és a gyapotcsővök háznépe Béth-Asbeában; 22 És Jókim és Kozeba lakosai, és Joás és Saráf, a kik Moáb urai voltak, és Jásubi, Léhem. De ezek már régi dolgok. 23 Ezek voltak a fazekasok, és Netaimbán és Gederában laktak. A királyljal laktak ott, az ő dölgáért. 24 Simeon fiai: Némuel, Jámín, Járíb, Zéráh, Saul; 25 Kinek fia Sallum, kinek fia Mibsám, kinek fia Misma. 26 Misma fiai: Hammúel az ő fia, Zakkur az ő fia, Simi az ő fia; 27 Siminek zintenhat fia és hat leányá volt; de testvéreinek nem volt sok fia, s általában háznépük nem volt oly népes, mint Júda fiái. 28 Lakoznak vala pedig Beersebában és Móládban és Haczar-Suálban. 29 Bilhában, Eczemberben és Toládban, 30 Bétuelben, Hormában és Czíklágban, 31 Beth-Markabótból, Haczar-Szuszimban, Beth-Biriben és Saáraimban; ezek valának az ő városaik mindaddig, még Dávid királylá lett. 32 Faluik pedig ezek: Etám, Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; 33 És mindazok a falvaik, a melyek e városok körül voltak Bálig; ezek valának lakóhelyeik és nemzetiségeik: 34 Mesobáb, Jámlek és Jósa, Amásia fia. 35 És Jóel és Jéhu, a Jósibia fia, ki Serája fia, ki Asiel fia vala; 36 És Eljoénai, Jaákoba, Jésöhája, Asája, Adiel, Jesiméel és Benája. 37 Ziza, a Sifi fia, ki Alon fia, ki Jedája fia, ki Simri fia, ki Semája fia. 38 Ezek a névszerint felsoroltak voltak a főemberek nemzetiségekben, a kik igen elszaporodtak volt atyjuk házában, 39 Azért elindulának Gedor felé, hogy a völgy keleti részére menjenek és ott barmaiknak legelőt keressenek. 40 Találának is zsíros és jó legeletető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodalmás és békességes), mert Khámból valók laktak ott azelőtt. 41 Elmenvén pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, lerombolták sátoraikat, és a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind e mai napig, s helyükbe letelepednének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket találtak. 42 És közülök, a Simeon fiai közül, némielyek elmenének a Seir hegycsere, úgymint ötszázan, a kiknek előljáróik az Isi fiai, Pelája, Nehája, Refája és Uzriel voltak. 43 És valakik az Amálek nemzetéből megmaradtak vala, mind levágák azokat, és ott letelepednének mind e mai napig.

5 Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő atyának ágyasházát, az ő elsőszülöttiségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia

vala, mindenből nem úgy hogy ők nevezessenek származás szerint elsőszülötteknek, 2 Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között; és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttégek haszna lón Józsefér: 3 Ezek Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh, Pallu, Kheczrón és Kármi. 4 Jóel fiai: Semája ennek fia, Góg ennek fia, Simei ennek fia. 5 Mika ennek fia, Reája ennek fia, Baál ennek fia. 6 Beéra ennek fia, a kit fogásába vitt Tiglát-Pilésér, az Assiriabeli király: ő a Rúbeniták fejedelme vala. 7 Testvérei pedig, családjaik, nemzetsegük megszámlálása szerint ezek valának: a fő Jéhiel és Zakariás, 8 Bela, Azáz fia, ki Séma fia, ki Jóel fia vala, ki Aróerben lakott Nébóig és Baál-Meonig. 9 Napkelet felé is lakik vala a pusztában való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak. 10 Saul királynak idejében pedig támasztának hadat a Hágárénusok ellen, és elhullának azok az ő kezeik által, és lakának azoknak sátoraiakban, Gileádnak napkelet felé való egész részében. 11 A Gád fiai pedig velük szemben a Básán földén laktak Szalkáig. 12 Jóel vala előljjárok, Sáfám második az után; Johánai és Sáfát Básánban. 13 És testvéreik, családjaik szerint ezek: Mikael, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia és Éber, heten. 14 Ezek az Abihail fiai, ki Húri fia, ki Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikael fia, ki Jéisisai fia, ki Jahadó fia, ki Búz fia. 15 És Ahi, a Gúni fiának, Abdielnek a fia volt a család feje. 16 Ezek Gileádban, Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban laktak, és Sáronnak minden legelőjén, határaikig. 17 Kik mindnyájan megszámláltatának Jótámnak, a Júda királyának idejében, és Jeroboánnak, az Izráel királyának idejében. 18 A Rúben fiai közül és a Gáditák közül és a Manasse felnemzetisége közül erős paizs- és fegyverhordozó férfiak, készívesek és a hadakozásban jártasok, negyvennégyezre herétszázhatvanan harcra kész férfiak; 19 Hadakozának a Hágárénusok ellen, Jétur, Náfis és Nódab ellen. 20 És győzedelmesek levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok és mindenek, a kik ezekkel valának; mert az Istenhez kiáltának harcz közben, és ő meghallgatja őket, mert ő benne bíztak. 21 És elvívék az ő barmaikat, ötvenezér tevét, kétszáztönenzer juhot, kétezer szamarat és százezer embert. 22 A seb miatt pedig sokan elhullának; mert Istenről vala az a harcz; és azok helyén lakának a fogásáig. 23 A Manasse nemzetége felének fiai pedig azon a földön laktak, a mely Básántól Baál-Hermonig, Szenirig és Hermon hegycsúcsig terjedt, mert igen megsokasodtak vala. 24 És ezek voltak az ő atyjok háznépének fejedelmei: Efer, Isi, Eliel, Azriel, Irméja, Hodávia és Jahdiel, igen erős férfiak, híres férfiak, a kik az ő atyjok háznépe között fők voltak. 25 Vétkézének pedig az ő atyjoknak Istené ellen; mert a föld lakónak bálványisteneivel paráználkodának, a kiket az Isten szemölök elől elpusztított. 26 Felindítá azért az Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak szívét és Tiglát-Pilésérnek, az asszíriai királynak szívét, és fogva elvívé őket, a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manasse felnemzetiséget is; és elvívé őket Haláhba és Háborába, Hárába és a Gózán folyóvízéhez minden e mai napig.

6 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 2 Kéhát fiai pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. 3 Amrám gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig: Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. 4 Eleázár nemzé Fineást, Fineás nemzé Abisua-t; 5 Abisua pedig nemzé Bukkit, Bukki nemzé Uzzit; 6 Uzzi nemzé Zeráhiát, Zeráhia nemzé Mérájót; 7 Mérájót nemzé Amáriát, Amária nemzé

Ahitúbot; 8 Ahitúb nemzé Sádókot; Sádók nemzé Ahimáhást; 9 Ahimáhás nemzé Azáriát, Azária nemzé Jóhanánt; 10 Jóhanán nemzé Azáriát, ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon Jeruzsálemben épített vala. 11 Azária nemzé Amáriát; Amária nemzé Ahitúbot; 12 Ahitúb nemzé Sádókot, Sádók nemzé Sallumot; 13 Sallum nemzé Hilkiát; Hilkiá nemzé Azáriát; 14 Azária nemzé Séráját, Sérája nemzé Jéhozadákat; 15 Jéhozadák pedig fogásába méne, mikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet fogásába vitetével Nabukodonozor által. 16 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 17 Ezek a Gerson fiainak nevei: Libni és Simhi. 18 Kéhát fiai: Amrám, Jiczchár, Khebron és Huzziel. 19 Mérári fiai: Makhlí és Musi. Ezek a Lévi háznépei az ő nemzetsegéik szerint. 20 Gersonnak fiai: Ligni az ő fia, Jáchán ennek fia, Zima ennek fia. 21 Jóah ennek fia, Iddó ennek fia, Zerah ennek fia és Jéáthérá ennek fia. 22 Kéhát fiai: Amminádáb az ő fia, Kórákh ennek fia és Asszir ennek fia; 23 Elkána ennek fia, Ebiásáf ennek fia és Asszir ennek fia. 24 Tákhát ennek fia, Uriel ennek fia, Uzzia ennek fia és Saul ennek fia. 25 Elkána fiai: Amásai és Ahimót, 26 Elkána. Elkána fia: Sófai az ő fia és Náhát ennek fia. 27 Eliáb ennek fia, Jéróhám ennek fia, Elkána ennek fia. 28 Sámuél fiai pedig: az elsőszülött Vásini, a második Abija. 29 Mérári fiai: Mahli, Libni ennek fia; Simhi ennek fia és Uzza ennek fia. 30 Simea ennek fia, Haggiya ennek fia és Asája ennek fia. 31 Ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az énekléshez, mikor az Isten látogatása elhelyeztetett. 32 És a míg Salamon felépíté az Úr házáját Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátorá előtt szolgáltak énekléssel és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint. 33 Ezek pedig a kik szolgáltak, és az ő fiaik: a Kéhátiták fiai közül Hémán főnékoló, Jóel fia, ki Sámuél fia. 34 Ki Elkána fia, ki Jéróhám fia, ki Eliél fia, ki Thóá fia. 35 Ki Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki Amásai fia. 36 Ki Elkána fia, ki Jóel fia, ki Azária fia, ki Séráfia fia. 37 Ki Tákhát fia, ki Asszir fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia. 38 Ki Jiczchár fia, ki Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izráel fia. 39 És ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf, a Berekiás fia, ki Simea fia vala. 40 Ki Mikael fia, ki Bahásia fia, ki Melkija fia. 41 Ki Ethni fia, ki Zerah fia, ki Adája fia. 42 Ki Etán fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia. 43 Ki Jáchát fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia. 44 Továbbá a Mérári fiai, a kik azokkal atyafiak valának, balkéz felől állnak vala; Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk fia. 45 Ki Kasábja fia, ki Amásia fia, ki Hilkiá fia. 46 Ki Amsi fia, ki Báni fia, ki Sémer fia. 47 Ki Makhlí fia, ki Musi fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia. 48 És testvéreik, a Léviták rendeltetének vala az Isten háza hajlékának egyéb szolgálatjára. 49 Áron pedig és az ő fiai az egészen megégetendő áldozatnak oltára mellé, és a füstölő oltár mellé, a szentek-szentéjének szolgálatja mellé, és az Izráel megszentelésére rendeltetének minden a szerint, a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta volt. 50 Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az ő fia, ennek fia Fineás, ennek fia Abisua. 51 Ennek fia Bulki, ennek fia Uzzi, ennek fia Zerája. 52 Ennek fia Merájót, ennek fia Amárja, ennek fia Ahitúb. 53 Ennek fia Sádók, ennek fia Akhimás. 54 És az Áron fiainak, a Kéhátiták nemzetsegéből, ezek a lakthelyeik, letelepedésük szerint az ő vidékükön, mert ez jutott volt nékik sors által. 55 Ók kapták Hebront, a Júda földében és a körülte való legelőket. 56 De e város földjeit és annak faluit Kálebek, a Jefunné fiainak adák. 57 Az Áron fiainak azért a Júda városai közül adák a menedékvárosokat, Hebront, Libnát és legelőit, Jaththirt és Esthemoát és ezeknek legelőit, 58 És Hilet és annak legelőit, és Débirt és annak legelőit, 59 Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest és annak

legelőit. **60** A Benjámin nemzetsegéből: Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit, Anatót várost is és annak legelőit. Ezeknek az ő nemzetsegék szerint tizenhárom városuk volt. **61** A Kéhát többi fiainak pedig az egy nemzetsegnek családjaitól, és a felnemzetsegéből, a Manasse nemzetsegének felétől, sors által tíz várost adtak. **62** Míg a Gerson fiainak meg az ő nemzetsegök szerint az Izsakhár nemzetsegéből, az Áser nemzetsegéből, a Naftali nemzetsegéből és a Manasse nemzetsegéből Básánban adtak tizenhárom várost. **63** A Mérári fiainak az ő nemzetsegök szerint a Rúben nemzetsegéből, a Gád nemzetsegéből és a Zebulon nemzetsegéből sors által tizenkét várost. **64** Adának tehát az Izráel fiai a Lévitának városokat, azoknak legelőivel együtt. **65** Sors által adták a Júda nemzetsegéből, a Simeon nemzetsegéből és a Benjámin nemzetsegéből ezeket a névszerint megnevezett városokat. **66** Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjaiból valók voltak, és a határukban levő városok az Efraim nemzetsegéből valának: **67** Azoknak adák a menedékvárosokat, Sikemet és annak legelőit az Efraim hegycsúcsán, Gézert és annak legelőit. **68** És Jokmeámot és annak legelőit, Bethoront és annak legelőit. **69** Ajalon és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. **70** A Manasse nemzetsegének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak családjai részére. **71** A Gerson fiainak pedig a Manasse felnemzetsegéből Gólánt Básánban és annak legelőit, és Astarótöt és annak legelőit: **72** Az Izsakhár nemzetsegéből adák Kédest és annak legelőit; Dobrátot és annak legelőit. **73** Rámótöt és annak legelőit, Anémét és annak legelőit. **74** Az Áser nemzetsegéből Másált és annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. **75** Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. **76** A Naftali nemzetsegéből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthaimot és annak legelőit. **77** A Mérári többi fiainak a Zebulon nemzetsegéből Rimmont és annak legelőit, és Thábort és annak legelőit. **78** A Jordánon túl Jéríkhó ellenében a Jordánnak napkelet felől való részében a Rúben nemzetsegéből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. **79** Kedemótöt és annak legelőit; Mefaátot és annak legelőit. **80** A Gád nemzetsegéből Rámótöt Gileádban és annak legelőit; Mahanaimot és annak legelőit. **81** Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

7 Izsakhár fiai: Thóla, Pua, Jásub és Simron, négyen. **2** Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmái, Jíbsán és Sámuel, kik fejedelmek valának az ő atyaiknak családjaiban. A Thóla fiai erős hadakozók voltak nemzetsegökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz vala. **3** Uzzi fiai: Izráhja; és az Izráhja fiai: Mikál, Obádia, Joel, Issia, öten, a kik mind főemberek valának. **4** És közöttük nemzetsegéik és családjaik szerint harminczatezer hadakozó férfi volt, mert sok feleségük volt és sok fiuk is. **5** Ezeknek testvérei is, Izsakhárnak egész nemzetsegére szerint erős hadakozó férfiak valának, nyolcvanhetezeren szám szerint mindenestől. **6** Benjámin fiai: Bela, Béker és Jediáel, hármán. **7** Bela fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérímót és Hiri, öt főember az ő nemzetsegökben, erős hadakozó férfiak, a kik megszámláltaután, huszonkétezerharmincnél többen valának. **8** Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai, Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémét; ezek mindenjában Béker fiai. **9** Azok megszámláltaután nemzetsegéik szerint, családjuk fejei és az erős hadakozó férfiak húszezerkétszázán valának. **10** Továbbá Jediáel fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus, Benjámin, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. **11** Ezek minden Jediáel fiai, családfók,

erős hadakozó férfiak, a kik tizenhétezerkétszázán mehetnek vala ki a viadalra. **12** Ir fiai: Suppim és Khuppim; Húsim Ahernek fia. **13** Naftali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bihá fiai. **14** Manasse fiai: Aszriel, kit szüle az ő felesége. Az ő ágyastársa pedig, a Síriabeli asszony szülé Mákir, a Gileád atyját. **15** Mákir pedig vevé feleségül Khuppimnak és Suppinnak hugát, kinek neve Maáka. A másiknak neve Czélofhád. Czélofhádnak leányai voltak. **16** Maáka, a Mákir felesége szüle fiat, a kit neve Péresnek; annak pedig öccscsét Sérésnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem. **17** Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. **18** Az ő huga, Moléket pedig szülé Ishodot, Abiézert és Makhlát. **19** Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniám. **20** Efraim fiai pedig: Sútélah, kinek fia Béred, ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát. **21** Ennek fia Zábád, ennek fia Sútélah, Ezer és Elhád. És megölik ezeket a Gáthbeliek, a földnek lakosai; mert alámentek vala, hogy barmaikat elhajtsák. **22** Efraim azért, az ő atyjok sokáig siratá őket, a kihez elmennek vala az ő atyajai, és őt vigasztalják vala. **23** Beméne azért az ő feleségéhez, ki fogada méhben, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szerencsétlenség történt az ő házában. **24** Leánya pedig Seéra vala, aki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát építé. **25** Réfah is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek fia Táhán. **26** Ennek fia Laadán, ennek fia Ammihud, ennek fia Elisáma. **27** Ennek fia Nún, ennek fia Józsue. **28** Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala: Béthel és annak mezővárosai; napkeletrre Naarán, napenyésztre Gézer és ennek mezővárosai, Sikem és ennek mezővárosai, szinte Gázág és az ehhez tartozó mezővárosokig; **29** És a Manasse fiai mellett: Béth-Seán és ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddó és ennek mezővárosai, Dór és ennek mezővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiaiak, Józsefnak fiai. **30** Áser fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és Szerakh, az ő hugok. **31** Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, aki Birzavít atyja volt. **32** Khéber pedig nemzé Jaflétet, Sómert, Hótámat és Suát, az ő hugokat. **33** Jaflét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaflét fiai. **34** Sómer fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám. **35** Testvérének, Hélemnek fia vala: Sófákh, Jimna, Séles és Amál. **36** Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer, Suál, Béri és Imra. **37** Bésér, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra. **38** Jéter fiai: Jéfunné, Pispa és Ara. **39** Ulla fiai: Ara, Hanniel és Risja. **40** Ezek minden Áser fiai, családfók, válogatott harczosok, a fejedelmek fejei; és megszámláltaután az ő nemzetsegök rendje szerint, huszonhatezer harczra képes férfi volt.

8 Benjámin pedig nemzé Belát, az ő elsőszülöttét, másodikat Ashbél, harmadikat Akhráhot, **2** Negyediket Nohát, és Ráját örököliket. **3** (Belának fiai voltak: Adár, Géra és Abihúd, **4** Abisua, Naamán, Áhóh.) **5** Gérát, Sepufánt és Hurámot. **6** Ezek az Ehud fiai: (Ezek voltak főemberként a Géba városában lakó nemzetseg között, kiket fogásba vittek Manahába.) **7** Nevezetesen Naamánt és Ahiját és Gérát vitték fogásba): nemzé pedig Uzzát és Akhíhúdot. **8** Saharáim pedig nemzé a Moáb mezején, minekutána eltasztá feleségeit, Husimot és Baarát; **9** Nemzé Hódes nevű feleségétől Jobabot és Sibját, Mésát és Malkámot, **10** Jéust is, Sokját és Mirmát. Ezek az ő fiai; főemberként az ő nemzetsegökben. **11** Husimtól nemzé Abitúbot és Elpaált. **12** Elpaál fiai: Eber, Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódot és ennek mezővárosait. **13** Béria, Séma, (ezek voltak fők az Ajalonban lakozó nemzetsegék közt, és ezek üzték vala el Gáthnak lakóit), **14** Ahio, Sasák, Jeremót, **15** Zebádia, Arád, Ader.

16 Mikael, Ispa, Jóha, Béria fiai. **17** Zebádia, Mésullám, Hizki, Héber. **18** Ismérai, Izlia és Jobáb; Elpaál fiai. **19** Jákim, Zikri, Zabdi, **20** Eliénai, Silletai, Eliel, **21** Adája, Berája és Simrát, Simhi fiai. **22** Jispán, Eber, Eiel, **23** Abdon, Zikri, Hanán, **24** Hanánra, Elám, Anatótia, **25** Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, **26** Samsérai, Sehája, Atália. **27** Jaarésia, Elia, és Zikri, Jéróhám fiai. **28** Ezek voltak a családfők az ő nemzetsegők szerint, főemberek és ezek laktak Jeruzsálemben. **29** Gibeonban pedig laktak Gibeonnak atya; az ő feleségének neve Maaka vala. **30** És az ő elsőszülötté Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nádáb; **31** Gedor, Ahio és Zéker, **32** És Miklót, a ki nemzé Simmát. Ezek is testvéreiknek átellenében, Jeruzsálemben laktak testvéreikkel. **33** Nér pedig nemzé Kist; Kis nemzé Sault, Saul nemzé Jonathánt, Malkisuát, Abinádábot és Esbaált. **34** Jonathán fia: Méribbá; Méribbá nemzé Mikát. **35** Mika fiai: Pitón, Mélek, Tárea és Akház. **36** Akház nemzé Jehoádát. Jehoáda pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri nemzé Mósát; **37** Mósa pedig Binát; ennek fia Ráfa, ennek fia Elásá, ennek fia Asel. **38** Továbbá ASELNEK hat fia volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek mind Asel fiai. **39** Az ő testvéreinek Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötté, Jézus második és Elifélet harmadik. **40** És az Ulám fiai erős hadakozó férfiak, kézivesek voltak, s gyermeikeik és unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin fiai közül valók voltak.

9 Az egész Izráel megszámláltatván nemzetsegéik szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak könyvébe, a kik genoszságukért Babilóniába vitetének. **2** A legelső lakosok az ő jószaágai s városaikban, ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. **3** Mert Jeruzsálemben laktak a Júda fiai közül s Benjámin fiai közül, Efraim és Manasse fiai közül valók: **4** Utái, Ammihud fia, ki Omri fia, ki Imri fia, ki Báni fia, a Pérec fiai közül való, ki Júda fia vala. **5** A Silóniták közül, Asája, ki elsőszülött vala s ennek fiai. **6** A Zérah fiai közül: Jéuel és az ő atyajafai, hatszázkilencvenen. **7** A Benjámin fiai közül: Sallu, Mésullám fia, ki Hodávia fia, ki Hasnéua fia. **8** Ibernája, Jéróhám fia, és Ela, Uzzi fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Sétáfja fia, ki Reuel fia, ki Ibniya fia vala. **9** Testvérek, nemzetsegéik szerint, kilencszázötvenhatan valának; ezek mind családfők voltak az ő atyjok háznépe szerint. **10** A papok közül is: Jedája, Jéhojárib és Jákin. **11** Azária, Hilkia fia, ki Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérájot fia, ki Ahitubnak, az Isten háza főgondviselőjének fia vala. **12** És Adája Jéróhám fia, ki Pashúr fia, ki Málkjája fia; Maasai, Adiel fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám fia, ki Mésillémít fia, ki Immer fia. **13** Ezeknek atyjokfiai az ő családfaiknak fejei, ezerhetszázhatvanan valának, buzgók az Isten háza dolgának munkájában. **14** A Léviták közül Semája, Hásúb fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai közül. **15** Bakbakkár, Héres és Galál, és Mattánia, a Mika fia, ki Zikri fia, ki Asáf fia vala. **16** Obádia, a Semája fia, Galál fia, ki Jédutun fia, és Bérékia, Asa fia, ki Elkána fia, a ki Nétofáti faluiban lakik vala. **17** És az ajtónállók: Sallum, Akkúb, Talmon, Ahimán és ezek testvérei; Sallum pedig fő vala. **18** (És ennek mindez ideig a királykapun van helye napkelet felől.) Ezek az ajtonállók a Léviták rendje szerint. **19** Sallum pedig a Kóré fia, ki Ebiás fia, ki Kórákh fia, és ennek rokonságai a Kórakhíták családjából a szolgálat munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő atyáik az Úr seregében őrizték vala a bejáratot. **20** Mikor Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő előljárójok, kivel az Úr vala. **21** Zakariás, a Meselémia fia, a gyülekezet sátorába való bejárat őrizője. **22**

Ezek mind választott ajtónállók voltak, kétsáztizenketten; kik az ő faluikban, nemzetsegök szerint, megszámláltattak volt; kiket Dávid rendelt és Sámuél próféta az ő tisztökbe. **23** Ók és fiaik őrizik vala renddel az Úr házának, a sátornak kapuit. **24** Négyfelé valának az őrizők: napkeletre, napnyugatra, északra és délre. **25** És ezeknek atyjokfiai az ő faluikban valának, de minden hetednap amazokhoz felmennek Jeruzsálemben bizonyos ideig. **26** De a kapunállók négy főemberének állandó megbizatásuk volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten házának kincseit. **27** És az Úrnak háza körül hálnak vala, mivelhogy az őrzés az ő tisztök volt, és minden reggel ők nyitják vala meg az ajtókat. **28** És közülök némelyek a szolgálati edényekre viselnek vala gondot; mert minden kivitelnél, minden a visszavitelnél számon veszik vala azokat. **29** Ugyanazok közül választattak vala némelyek másfél edénynek, a szenthely minden eszközeinek, a lisztnek, bornak, olajnak, tömjénnék és fűszereknek gondviselésre. **30** A papok fiai közül valók csinálják vala fűszerekből a drágakenetet is. **31** Továbbá Mattitia, a Léviták közül való (ki elsőszülötté a Kórakhíták közül való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. **32** A Kéhítíták fiai és azok atyjokfiai közül rendeltettek volt a szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészítsék azt. **33** Ezek közül valók valának az éneklők is, a Léviták közül a családfők, a kik szabadosok valának egyéb tisztítól az ő kamarájokban; mert éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. **34** Ezek a Léviták között családfők nemzetsegők szerint, főemberek, és ezek Jeruzsálemben laktak. **35** Gibeonban pedig laktak a Gibeon atya, Jéhiel, és az ő feleségének neve Maaka. **36** Az ő elsőszülötté Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb. **37** Gedor, Ahió, Zékária és Miklót. **38** Miklót pedig nemzé Simmát. Ezek is az ő atyjokfiai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő testvéreikkel. **39** Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jonathánt, Málkisuát, Abinádábot és Esbaált. **40** Jonathán fia Méribbá; és Méribbá nemzé Mikát. **41** Mika fiai: Pitón, Mélek és Tárea. **42** Akház pedig nemzé Jahrát, Jahrá nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. **43** Mósa nemzé Bineát, ennek fia Réfája, ennek fia Elásá, ennek fia Asel. **44** ASELNEK hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

10 A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt, és néhányan a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. **2** Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő fiait, és megölék a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. **3** És a viadal igen heves volt Saul körül, és rátálatván a kézivesek, nyilakal megsebesíték őt. **4** És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Vond ki fegyveredet, és verj által engem vele, mert netalan előjének a körülmetéletlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. Ragadá azéjt Saul a fegyvert, és belé bocsátókéz. **5** Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegyverbe bocsátókéz, és meghala. **6** Meghala azért Saul és az ő háróm fia, és egész háznépe is egyetemben meghala. **7** Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiáit, a kik a völgyben valának, hogy ők megfutamodtak, és hogy Saul és az ő fiai megholtak: pusztán hagyák városaikat és elfutának. Akkor eljövénék a Filiszteusok, és azokba beszállanak. **8** Lón pedig másodnap, eljövénék a Filiszteusok, hogy a holtakat kifoszszák, és megtalálák Sault és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén. **9** És kifoszták őt, és

elvezék fejét és az ő fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörül, hogy hírül adják bálványaiknak és a népekn. 10 Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomában akasztották fel. 11 Mikor pedig meghallotta az egész Jábegisgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: 12 Feltámadának mindenjában az erős férfiak, és elvívék Saulnak és az ő fiainak testét; és Jásbesbe vivén, eltemetik azoknak csontjaikat a tölygya alatt Jásbesben, és bőjtölének hetednapig. 13 Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel véltekezett az Úr ellen, az Úrnak igéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördöngöst is megkereste, hogy megkérdezze; 14 És nem az Urat kérde. Ezért elveszté őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

11 És gyűlnek az Izráeliták mindenjában Dávidhoz Hebronba, mondván: Íme mi a te csontod és a te tested vagyunk; 2 Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, aki az Izráelt ki- és bevezetted, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legeletted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én népemen, az Izráelen. 3 Elmenének azért mindenjában az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tón Dávid velük Hebronban az Úr előtt; és királytákkal kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által való beszéde szerint. 4 Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálembe; ez Jebus (ott a Jebuzeusok voltak a föld lakosai). 5 És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jössz! De megvevé Dávid a Sion várát; ez a Dávid városa; 6 Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, előjáró és vezér legyen. Felméne azért legelőször Joáb, a Sérupa fia; és lón előjáróval. 7 Azután lakék Dávid a várban, azért nevezék azt Dávid városának. 8 És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körörl; Joáb pedig megépíté a városnak maradékát. 9 És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala ő vele. 10 Ezek pedig a hősök előjárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az ő királyságáért egész Izráellel, hogy királytá válaszszák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint. 11 Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körül valának: Jásobeám, Hakkmoni fia, a harmincznak előjárója; ez emelte vala fel az ő kopjáját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíté. 12 Ezután Eleázár, az Ahóhita Dódó fia; aki a három közül egy vala. 13 Ő vala Dáviddel Pasdambimban, a hová összegyűlnek a Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és a nép elmenekült a Filiszteusok elől. 14 De ők megállának ott annak a darab földnek a közepén, és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és az Úr megszabadítájukat nagy szabadítással. 15 Továbbá, mikor alámentek hároman a harmincz főember közül Dávidhoz, a kősziklához, az Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig táborjáranak a Réfaim völgyben. 16 (Dávid az erősségen vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehemnél.) 17 Kivána Dávid vizet, és monda: Óh, ki adhatna nékem innom a Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! 18 Akkor keresztlüvágták magokat hároman a Filiszteusok táborán, és vizet merítének a Bethlehem forrásából, mely a kapu előtt vala, és felvivék, és menének Dávidhoz; de Dávid nem akara inni, hanem kitölté azat az Úrnak. 19 És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy ezt cselekedném. Avagy e férfiaknak vérét igyam-é meg, a kik életüköt halálra vetették? Mert ők ezt életük veszedelmével hozták. És semmiképen nem akara inni. Ezt cselekedé a három hős. 20 És Abisai, a Joáb testvére vala a háromnak előjárója; ő ragadt vala dárdát

háromszáz ellen, a kiket megsebesíté; és ő volt a leghíresebb a három között. 21 A három közül a kettőnél híresebb vala, azért volt azok előjárója; de azért egymaga még sem ért fől a hárommal. 22 Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia Kabséelből, aki nagy dolgokat cselekedék; ő ölte meg Moáb két oroszlánját, és ő méne alá a verembe, s ölte meg az oroszlánt, mikor havas idő volt. 23 Ugyanez ölé meg az Egyiptombeli férfi, akinek magassága öt sing volt, és oly dárda vala az Egyiptombeli férfi kezében, mint a szővő zugoly. Szembeszálla vele egy pálczával, s kiragadá az Egyiptombeli ember kezéből a dárdát, és saját dárdájával általveré. 24 Ezeket cselekedte Benája, a Jojada fia, aki híres vala a három hős között. 25 Híres vala ő a harminc között, de azzal a hárommal nem ért fel. És előjáróval tevő őt Dávid a tanácsosok között. 26 A seregnek pedig ezek vitézei: Asael, a Joáb testvére; Elhanán, Dódónak fia, ki Bethlehembeli vala. 27 Haroritból való Sammót, Péloból való Héles, 28 Tékoabeli Hira, Ikkés fia, Anatóbeli Abiézer, 29 Húsatbeli Sibbékai, Ahóhitbeli Hirai. 30 Nétofátbeli Maharai, Nétofátbeli Héled, Bahána fia; 31 Ittai, Ribai fia, a Benjámin fiainak Gibeá városából való; Pirátonbeli Benája; 32 Húrai, a Gaás völgyéből való; Arbatbeli Abiel; 33 Baharumi Azmávet, Saálbonitbeli Eliáha; 34 Gisonbeli Hászem fiai: Jonathán, Hararitbeli Ságé fia. 35 Hararitbeli Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, 36 Mekerátbeli Héfer, Pélonbeli Ahija, 37 Kármelből való Hésró, Naárai, Ezbái fia, 38 Jóel, Natán testvére; Mihbár, Géri fia; 39 Sélek, Ammon nemzetsegéből való; Berítbeli Naárai, Joábnak, aki Sérupa fia vala, fegyverhordozója; 40 Itrébeli Hira, Itrébeli Gáreb, 41 Hitteus Uriás, Zabád, Ahlai fia; 42 Hadina, a Rúben nemzetsegéből való Síza fia, ki a Rúbeniták előjárója vala, és vele harmincz valának. 43 Hanán, Maaka fia, és Mitnibeli Jósafát, 44 Asterátbeli Uzzija; Sáma és Jéhíel, Aroerbeli Hótám fiai. 45 Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibeli. 46 Mihávimbeli Eliel, Jéríbai és Jósávia, Elnaám fia, és Jitma, Moáb nemzetsegéből való. 47 Eliel és Obed és Jaásiel, Mésóbájából valók.

12 Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágbba, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, a kik a hősöknek a harczban segítői voltak. 2 Ivesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kővel hajtanak és nyíllal lönen vala, a kik Saul atyajafai közül valók valának, Benjámin nemzetsegéből. 3 Előjáró vala Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáia fiai és Jéziel és Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatóból, 4 És a Gibeonbeli Ismája, a harmincz közül való hős, a kiknek előjárójuk is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán és Gederátbeli Jázabád, 5 Elúzai, Jérímót, Behália, Semária és Hárufbeli Sefátja, 6 Elkána, Isjá, Azaréel, Jóézer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. 7 Joéla és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. 8 A Gádítád közül is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala az erősségen, erős és hadakozó férfiak, paizsosok, dárdások, a kiknek orczájuk, mint az oroszlánnak orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen lakozó vadkecskékhez. 9 Ézer az első, Obádia második, Eliáb harmadik, 10 Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, 11 Attai hatodik, Eliel hetedik, 12 Nyolczadik Johanán, kilencszeredik Elzabád, 13 Tizedik Jirméja, tizenegyedik Makbánnai. 14 Ezek voltak főemberek a seregben a Gád fiai közül; a legkisebbek egyike száz ellen, a legnagyobbak egyike ezer ellen! 15 Ezek azok, a kik a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha az árvíz a partot felülmúltá, és elűzték mindeneket, a kik a völgyben valának napkelet felől és napnyugat felől. 16 Jövénék Dávidhoz a Benjámin és a Júda

fiai közül is az erősségbe. 17 És kiméne Dávid elejükbe, és felelén, monda nézik: Hogya békesség okáért jöttök hozzáim, hogy segítségemre legyeket, az én szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok csalni, hogy eláruljatok az én ellenségeimnek, holott semmi gonoszságot nem követtem el: lássza meg a mi atyáink Istene és bűntessen meg. 18 A lélek pedig felindítá Amásait, a harmincznak fejedelmét, s monda: Oh Dávid, tied vagyunk és te veled leszünk, Isai fia! Békesség, békesség néked, békesség a te segítőidnek is, mert megsegít téged a te Istened! Magához fogadá azért őket Dávid, és főemberékké tevé a seregben. 19 Ennekfelette Manasséból is hajlának Dávidhoz, mikor a Filiszteusokkal együtt Saul ellen ment volna harcolni; de nem segéllék őket; mert tanácsot tartván, haza küldék a Filiszteusok fejedelmei, mondva: A mi fejünk veszésével fog visszamenni az ő urához, Saulhoz. 20 Mikor visszatéré Siklágbba, hajlának ő hozzá a Manassé fiai közül Adna, Józabád, Jediháel, Mikáel, Józabád, Elihu és Sillétai, a kik a Manasse nemzetéből való ezerek előljárói voltak. 21 És ezek Dávidnak segítségül voltak az ellenség seregei ellen; mert fejenként mind erős vitézek valának, és vezérek a seregben. 22 Annakfelette minden nap mennek vala Dávidhoz, hogy segítségére legyenek néki, míg serege nagygyá lón, mint az Istennek tábora. 23 Ezek pedig számszerint a viadalhoz készült előljárók, a kik Dávidhoz mentek vala Hebronban, hogy őt Saul helyett az országban királylýá válaszszák, az Isten igéretele szerint. 24 A Júda fiai közül, a kik paizst és kopját viselének hatezernyolc száz vala harcra készen. 25 A Simeon fiai közül vitéz férfiak a viadalra, hétezerszáz. 26 A Lévi fiai közül négyezerhatszáz vala. 27 Jojada is, ki az Áron fiai között előljáró vala, és ő vele háromezherhatszáz. 28 És az ifjú Sádók, a ki igen erős vala, és az ő atya házból huszonköt főember. 29 A Benjámin fiai közül, a kik Saul atyafiai valának, háromezer; mert még azok közül sokan hűségesen őrizik vala a Saul házát. 30 Az Efraim fiai közül húszezernyolc száz, igen vitézek, a kik az ő nemzetésekben híres férfiak valának; 31 Manassénak felnemzettségből pedig tizenyolczezer, kik névszerint kijelöltének, hogy elmenjenek és Dávidot királylýá válaszszák. 32 Az Izsakhár fiai közül, a kik felismerék az idő alkalmatos voltát, hogy tudnák, mit kellene Izráelnek cselekednie, kétszáz főember és az ő rokonai minden hallgatnak vala beszédjükre. 33 A Zebulon fiai közül a harcra kimenők, minden hadiszerszámokkal felkészülve, ötvenezeren valának, készek a viadalra állhatatos szívvé. 34 A Naftali nemzetéből ezer főember vala; és ő velek paizszsal s kopjával harminchéter vala. 35 A Dániták közül, a kik a viadalhoz készek valának, huszonnyolczezerhatszázban voltak. 36 És az Áser fiai közül a hadakozók és az ütközethez készek negyvenezeren valának. 37 A Jordánon túl lakozók közül, azaz a Rúbeniták, Gáditák és a Manasse nemzetének fele közül minden viadalhoz való szerszámokkal egyetemben, jötték százhúszezeren. 38 Mindezek hadakozó férfiak, a viadalra elkészülve, egy értelemmel mentek vala Hebronba, hogy Dávidot az egész Izráel felett királylýá válaszszák, sőt ezeken kívül is az egész Izráel egy szívvé azon volt, hogy Dávidot királylýá válaszszák. 39 És ott maradának Dáviddal harmadnapig, s esznek és isznak vala; mert az ő atyokfai készítettek vala nézik; 40 És úgy a szomszédságukban levők, mint mások Izsakhárig, Zebuloniig és Naftaliig hoznak vala kenyereket szamarakon, tevéken, ösvréreken és ökrökön, eleséget, lisztet,

fügét, aszuszolót, bort, olajat, vágóbarmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy öröm vala Izráelben.

13 Tanácsot tarta pedig Dávid az ezredeknél és századoknak fejeivel és minden előljárókkal. 2 És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha nétek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünktről van: küldjünk el mindenfelé a mi atyánkra hozzá, a kik otthon maradtak Izráel minden tartományában, s velük együtt a papokhoz és Lévitákhoz, az ő városaik és vidékeik szerint, hogy ők is gyűljenek hozzáink. 3 Hogy hozzuk ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzáink, mert a Saul idejében nem törödtünk vele. 4 És monda az egész gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak láttaték e dolog az egész nép előtt. 5 Összegyűjti azért Dávid mind az Izráel népét Egyiptomnak Nilus folyóvízétől fogva egészen Hámárig, hogy az Istennek ládáját elhozzák Kirjáth-Jeárimból. 6 Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába vagy Kirjáth-Jeárimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek ládáját, mely az ő nevérlő nevezetük, a ki a Kherubok között ül. 7 És helyhezették az Isten ládáját az Abinádád házából egy új szekrére; Uzza és Ahio vezetik vala a szekeret. 8 Dávid pedig és az egész Izráel táncolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, cziterákkal, hegedűkkal, dobokkal, czimbalmokkal és kúrtökkel. 9 Mikor pedig jutottak a Kidon szérvéhez, Uzza reá tév vélezet a ládára, hogy megtartsa, mert az ökrök félre térték vala. 10 És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és ő megveré, hogy reá tév vézét a ládára, s meghala ugyanonnan az Isten előtt. 11 Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr ily cspárással sújtja Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-Uzzának nevezik. 12 És félén kezde Dávid azon a napon Istentől, mondva: Miképen merjem magamhoz bevinni az Isten ládáját?! 13 És nem vivé be Dávid magához a ládát a Dávid városába, hanem elhelyez az a Gitteus Obed-Edom házában. 14 És az Isten ládája Obed-Edom házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-Edom házát és mindenét, valamije volt.

14 Külde pedig Híram, Tírus királya Dávidhoz követeket: czédrusfákat, kőmíveseket és ácsmestereket, hogy néki házat csináljanak. 2 És megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette a királyságban Izráel felett, mivelhogy igen felmagasztaltatott vala az ő országa az ő népéért, az Izráelért. 3 Vőn pedig Dávid még több feleséget Jeruzsálemben, és nemze Dávid még több fiakat és leányokat. 4 És ezek neveik azoknak, a kik születtek néki Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon, 5 Ibhár, Elisua és Elpélet, 6 Nogah, Néfeg és Jáfia, 7 Elisáma, Beheljada és Elifélet. 8 Megérvén pedig a Filiszteusok, hogy Dávid királylýá kenetet fel az egész Izráel felett, feljövénék mind a Filiszteusok, hogy megkeressék Dávidot. Mely dolgot mikor Dávid meghallott, azonnal ellenök ment. 9 A Filiszteusok pedig eljövén, elszéledének a Réfain volgyében. 10 Akkor Dávid megkérdez az Istant, mondva: Felmenjek-é a Filiszteusok ellen, és kezembé adod-é őket? És monda néki az Úr: Menj fel, és kezedbe adom őket. 11 Felmenének azért Baál-perásimba, és ott Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten eloszlata az én ellenségeimet az én kezem által, mint a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál-perásimnak. 12 És ott hagyák az ő bályván isteneiket, és Dávid megparancsolá, hogy megégessek azokat. 13 Ismét feltámadának a Filiszteusok és a volgyben széterjeszkedtek. 14 Azért Dávid ismét megkérdez az Istant, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánok, hanem

fordulj el tőlük, és menj reájok a szederfák irányában; **15** És mikor hallándod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadala; mert az Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok táborát. **16** Dávid azért úgy cselekedék, mint néki Isten meghagyta volt, és vágák a Filiszteusok táborát Gibeontól fogva szinte Gézerig. **17** És elterjede Dávid híre az országokban, és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra.

15 Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő városában; és helyet készített az Isten látójának, és annak sátorát állított fel. **2** Akkor monda Dávid: Nem szabad másnak hordozni az Isten látóját, hanem csak a Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák az Isten látóját, és néki szolgáljanak mindenörökkel. **3** Összegyűjté azért Dávid Jeruzsálemben az egész Izráel népét, hogy az Úr látóját az ő helyére vitesse, melyet számára csináltattal vala. **4** Összegyűjté Dávid az Áron fiait is és a Lévitákat. **5** A Kéhát fiai között fő vala Uriel, és az ő atyajai százhúszan valának. **6** A Mérári fiai között Asája volt a fő, és az ő atyajai kétszázhúszan valának. **7** A Gerson fiai között Jóel volt a fő, és az ő atyajai százharmincan valának. **8** Az Elisáfán fiai között Semája volt a fő, és az ő atyajai kétszázan valának. **9** A Hebron fiai között Eliel volt a fő, és az ő atyajai nyolcvanan valának. **10** Az Uzziel fiai között fő vala Amminádáb, és az ő atyajai százötönenkben. **11** Hivatta akkor Dávid Sádkó és Abjátár papokat, a Léviták közül pedig Urielt, Asáját, Jóelt, Sémáját, Elielt és Amminádabot. **12** És monda nézik: Ti vagyok a Léviták családfői. Szenteljétek meg magatokat s a ti atyátokfiait, és vigyétek az Úrnak, Izráel Istenének látóját arra a helyre, a melyet készítettem számára. **13** Minthogy kezdettől fogva nem mivelték ezt, az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. **14** Megszentelék azért magokat a papok és a Léviták, hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének látóját. **15** És felvezék a Léviták fiai az Isten látóját, úgy, mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a rudakkal vállaikra. **16** És monda Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyajokfai közül éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, czíterákkal és czimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval, nagy örömmel. **17** Választák azért a Léviták Hémánt a Jóel fiát, és az ő atyajai közül Asáfot, a Berekiás fiát, és a Mérári fiai közül, a kik azoknak atyajokfaiával valának, Etánt, a Kúsája fiát. **18** És ő velük együtt az ő atyajokfaiá másod renden, Zakariást, Bént, Jeázielt, Semirámót, Jéhielt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maaséját, Mattithját, Elifelet, Miknéját, Obed-Edomot és Jelihet, a kik ajtónállók valának. **19** Éneklők: Hémán, Asáf és Etán, réz czimbalmokkal, hogy zengedzzenek; **20** Zakariás, Aziel, Semirámót, Jéhiel, Unni, Eliáb, Maaséja és Benája lantokkal a szűzek módjára; **21** Mattithja, Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jéhiel és Azaziás, hogy énekeljenek czíterákkal a nyolczhúrú szerint. **22** És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő igazgatá az éneklést, mivel tudós vala. **23** Berekiás és Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: **24** Sébániás pedig és Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten látójá előtt; Obed-Edom és Jéhija, a kik kapunállók valának, a láda után mennek vala. **25** Dávid pedig s az Izráel vénei és az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvigyék az Úr szövetségének látóját az Obed-Edom házból, nagy örömben valának. **26** Lón pedig, mikor az Isten megsegíté a Lévitákat, aikik az Úr szövetségének látóját viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. **27** Dávid pedig biborból csinált ruhába öltözvén,

valamint a Léviták mind, a kik a látót viszik vala, az éneklők is és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala, énekelének (Dávidon pedig gyolcsból csinált efíd vala). **28** És az egész Izráel vivé az Úr szövetségének látóját nagy örömmel, kúrtökkel, trombitákkal, czimbalmokkal, zengedzévn lantokkal és cziterákkal. **29** Mikor pedig immár az Úr szövetségének látójá a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitékinte az ablakon, s látván, hogy Dávid király táncol és vígad, szívében megutálá őt.

16 Mikor pedig bevitték az Isten látóját és elhelyezék azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára felállított vala: áldozának egészen égő- és hálaáldozatokkal az Isten előtt. **2** És mikor Dávid elvégezte az egészen égóáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. **3** És Osztogata minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyereit, és egy-egy darab húst és egy-egy kaláscot. **4** És rendele az Úr látójá elé a Léviták közül szolgákat, a kik hirdessék, tiszteljék és dícsérjék az Urat, Izráel Istenen. **5** Asáf vala a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jéhiel, Mattithja, Eliáb, Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; **6** Továbbá Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala szüntelen az Isten szövetségének látójá előtt. **7** Azon a napon adott Dávid először éneket az Úrnak dícséretére Asáfnak és az ő atyajainak kezébe. **8** Dícsérjétek az Urat, hívjátok segítséggel az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait. **9** Énekeljetek néki, mondhatok dícséretet néki, beszéljetek minden csudálatos dolgairól. **10** Dicsekedjetek az ő szent nevében; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat keresik. **11** Keressétek az Urat és az ő erősséget; keressétek az ő orczáját szüntelen. **12** Emlékezzetek meg az ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedett, az ő csudáiról és az ő szájának ítéletiről. **13** Óh Izráelnek, az ő szolgájának magva! Jákóbnak, az ő választottjának fiai! **14** Ez az Úr, a mi Istenünk; az egész földön az ő ítéletei! **15** Emlékezzetek meg örökké az ő szövetségéről, és az ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetsegig; **16** A melyet szerzett Ábrahámmal; és az Izsáknak tett esküjéről. **17** Amelyet állítja Jákóbnak öröök végzésül, Izráelnek örökkévaló szövetségül, **18** Mondván: A Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek örökösétek. **19** Midőn ti számszerint kevesen valátok, igen kevesen, és zsellek azon a földön; **20** Mert járnak vala egyik nemzetsegítől a másikhoz, és egyik országból más országba: **21** Mégsem engedé senkinek őket bántani, sőt még a királyokat is megbünteté érettök. **22** Ezt mondván: Az én felkentjeimet ne bántsátok, prófétáimnak se árthatok. **23** Mind ez egész föld énekeljen az Únak, napról-napra hirdessétek az ő szabadítását. **24** Beszéljetek a pogányok között az ő dicsőségét, minden népek között az ő csudálatos dolgait; **25** Mert nagy az Úr és igen dícsérendő, és rettenetes minden istenei felett; **26** Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtte az egeket. **27** Dicsőség és tisztesség van ő előtte, erősség és vígasság az ő helyén. **28** Adjatok az Úrnak, népeknek nemzetsegéi, adjatok az Úrnak dicsőséget és erősséget! **29** Adjatok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jöjjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességeiben. **30** Rettegjen az egész föld az ő orczájától; a föld kerekessége is megerősítet, hogy ne ingadozzék. **31** Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik! **32** Zengjen a tenger és az ő teljessége; örvendezzen a mező és minden, a mi azon van. **33** Akkor örvendezni kezdenek az erdőnek fái

az Úr előtt, mikor eljövend megítélni a földet. **34** Tiszteljétek az Urat, mert igen jó, mert örökkévaló az ő igalmassága. **35** És mondjátok: Tarts meg minket, mi szabadító Istenünk, gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól, hogy a te szent nevedet tisztelhessük, dicsekedhessünk a te dícséreteden! **36** Áldott legyen az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! És monda a sokaság: Ámen! És dícséré az Urat. **37** Ott hagyá azért Dávid az Úr szövetségének ládájánál Asáfot és az ő atyafait, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak, **38** Obed-Edomot és az ő hatvannyolcz atyafiát (Obed-Edom pedig a Jedithun fia) és Hósát pedig ajtónállóknak. **39** Sádók papot pedig és az ő pap atyafait, az Úr sátra előtt hagyá a magaslaton, mely Gibeonban vala; **40** Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán minden reggel és estve, és hogy minden a szerint cselekedjenek, a mint megiratott az Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izráelnek, **41** Hémánt is és Jébutunt velök hagyá, és többeket is választott, a kik nevük szerint megneveztettek, hogy az Urat dícsérjék, mert az ő igalmassága örökkévaló. **42** És ő velök Hémánt és Jébutunt kúrtókkal, czimbalmokkal és az Isten énekének szerszámaival. A Jébutun fiait pedig kapunállókká tév. **43** Akkor eltávozék az egész nép, kiki az ő házához. Dávid pedig visszatére, hogy az ő háznépéit is megáldja.

17 Lőn pedig, mikor Dávid az ő házában ülne, monda Nátán profétának: Íme én czédrusfából csinált házban lakom, az Úr szövetségének ládája pedig kárpitok alatt. **2** Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled leend. **3** Azon éjjel pedig lőn az Istennek szava Nátánhoz, mondván: **4** Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs nékem házat lakásul; **5** Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba mentem és sátorból sátorba. **6** A mely helyeken jártam az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izráel birái közül (a kiknek parancsoltam vala, hogy az én népemet legejtessék), mondván: Miért nem csináltatok nékem czédrusfából házat? **7** Most azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népmekn, az Izráelnek, mondván: **8** És veled voltam mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád elől elvesztettem, ennekfelette oly hírt szerzettem néked, a minemű hírok van a hatalmasoknak, a kik a földön vannak; **9** Lakóhelyet is adtam az én népmekn, az Izráelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságunk fiai sanyargatni, mint azelőtt. **10** És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam volt, hogy bírák legyenek az én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet megalázám, és azt is jelentém néked, hogy az Úr házat épít néked. **11** És lészen, mikor betelnek a te életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom te utánad, mely a te fiaid közül való lesz, és az ő országát megerősítem. **12** Ó épít nékem házat, és megerősítem az ő királyi székét mindörökké. **13** Én leszek néki atya, ő pedig fiám lészen, és az én igalmasságomat ő tölle el nem veszem, mint a hogy a te előtted valótól elvettem; **14** Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindörökké, és az ő királyiszéke erős lesz mindörökké. **15** Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. **16** Beméne azért Dávid király,

és leüze az Úr előtt, és monda: Ki vagyok én, ó Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy engemet eddig juttattál? **17** Sőt még ez is kevés volt előtted, ó Isten! hanem ennekfelette szólál jóvendőt is a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettel engemet, Úr Isten! **18** És mit kérhetne Dávid többet te tőled, a te szolgádnak tisztelességre, holott te jól ismered a te szolgádat? **19** Óh Uram, a te szolgádért és a te szíved szerint cselekedéd minden a nagy dolgokat, hogy kijelentéd mindenket a csudálatos dolgokat, **20** (Óh Uram, nincsen senki hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több), minden szerint, a mint füleinKKkel hallottuk. **21** És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izráel, egy nemzetseg a földön, a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népü; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerez, kízzvná a pogányokat a te néped elől, a melyet Egyiptomból megszabadítál! **22** És az Izráel népét a te néppedd tevéd mindörökké, és te Uram, nézik Istenök lettél. **23** Most azért Uram, a szó, a melyet szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősítessék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, a mint szóltál. **24** Maradjon meg és magasztaltassék fel a te neved mindörökké, hogy mondhaSSák: A Seregek Ura az Izráel Istene, Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó előtted. **25** Minthogy te, én Istenem, a te szolgádnak füle hallására megjelenteted, hogy néki házat csinálssz: ezokáért indulna meg a te szolgád, hogy könyöröge előtted. **26** Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólád e jó dolgot a te szolgád felől. **27** Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házát, hogy legyen állandó mindörökké előtted; mivelhogy te, Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindörökké.

18 Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszeusokat, és megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt elvezé a Filiszeusok kezéből. **2** A Moábitákat is megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lettek. **3** Továbbá megveré Dávid Hámátból Hadadézert is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az Eufrátes folyóvízig vesse birodalmának határát. **4** Dávid pedig nyere ő tôle ezer szekeret és hétezer lovast és húszezer gyalogost; és minden szekeres lovagnak inait elvagdalitatá Dávid, és csak száz szekérbe valót tarta meg azokból. **5** És mikor eljövénék Damaskusból a Siriabeliek, hogy megsegéllenék Hadadézert, a Sóba királyát: levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. **6** És rendele Dávid tiszttartókat Síriában, ahol Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái. És megsegíté az Úr Dávidet mindenütt, a merre csak ment. **7** És vevé Dávid az arany paizsokat, a melyeket a Hadadézer szolgái viselének, és vivé Jeruzsálemba. **8** És hoza Dávid Tibhátból és Kúnból, a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinál Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket. **9** Mikor meghallotta vala pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézernek, a Sóba királyának egész hadát: **10** Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámot, hogy köszöntöné őt és megáldaná, mivelhogy megharcolt vala Hadadézerrel és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És külde Dávidnak sok arany, ezüst és rézedényt, **11** És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüsttel és az aranynyal együtt, a melyet nyert vala minden pogányuktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszeusuktól és Amálekáktól. **12** Abisai pedig, a Séruja fia, az Edomiták közül a Sónak völgyében megvere tizenennyolczeret. **13** És rendele Edomban Dávid tiszttartókat, és lettek az Edombeliek

mind Dávidnak szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. **14** Így uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat vala egész népének. **15** Joáb pedig, Séruja fia, a sereg előlárója volt, Jósafát, az Ahilud fia pedig emlékíró. **16** Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, voltak a papok; Sausa az íródeák. **17** És Benája, a Jójáda fia, a Kereteusok és Peleteusok előlárója volt; a Dávid fiai pedig elsők a király mellett.

19 Történt ezután, hogy meghalt Náhás, az Ammon fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette. **2** És monda Dávid: Minden jóval leszek a Náhás fiához, Hánunhoz; mert az ő atyja is jól tett volt velem. Ezért Dávid követeket küldé ő hozzá, a kik vigasztalnák őt az ő atyának halála miatt; és elmenének a Dávid szolgái az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt vigasztalnálak. **3** Akkor mondának az Ammon fiainak főemberei Hánunnak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád iránti tiszteletből küldött hozzá vigasztalókat? Avagy nem azért jöttek-é az ő szolgái hozzád, hogy a földet megvizsgálják, elpusztitsák és kikémlejék? **4** Megfogatá azért Hánun a Dávid szolgái és azokat megnyiratá, és ruhájokat félíg elmetszeti az ő derekukig, és úgy bocsátá el őket. **5** Elmenének pedig és értesíték Dávidot, hogy mi történt a férfiakkal. És külde eléjük (mert azok a férfiak felette nagy gyalázattal illettettek vala) és ezt izené a király: Maradjatok Jéríkhóban, míg szakállatok megnövend, akkor jöjjetek hozzáim. **6** Látván pedig az Ammon fiai, hogy tisztességtelen dolgot cselekedtek vala Dáviddel, küldének Hánun és az Ammon fiai ezer táloncra ezüstöt, hogy fogadjanak szekereket és lovagokat Mésopotámiából, siriai Maakából és Sóbából. **7** Fogadának azért magoknak harminczézer szekeret, Maakának királyát is az ő népével együtt, a kik előjének és tábort járának Medeba előtt. Az Ammon fiai is összegyűlnek az ő városaikból és jövénék az ütközetre. **8** A mit mikor meghallott Dávid, elküldé Joábot és a vitézek egész sereget. **9** És az Ammon fiai kímenvén, csatarendsbe állanak a város kapuja előtt; a mely királyok pedig segítségre jöttek vala, külön valának a mezőn. **10** Látván pedig Joáb, hogy mind elői, mind hátról ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel harcosai közül egynéhányát, és a Siriabeliek ellen rendelé. **11** A nép többi részét pedig testvéreire, Abisaira bízta, és ezek az Ammon fiaival állanak szembe. **12** És monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének erőt, én is megsegítek. **13** Légy erős, sőt legyünk bátrak mindenjáram a mi népkünkért és a mi Istenünk városaikért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki tetszik. **14** Harcra indul azért Joáb és az ő hada a Siriabeliek ellen, a kik ő előtte megfutamodának. **15** Az Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának a Siriabeliek: ők is megfutamodának Abisai elől az ő testvére elől, és a városba menekülnek; Joáb pedig visszatér Jeruzsálembe. **16** Látván pedig a Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettének, követeket küldének és kihozatták a Siriabelieket, a kik a folyón át laktak vala, és Sófák, a Hadadézer seregeinek vezére volt az előlárójuk. **17** Mikor pedig hírül adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt, és a Jordán vizén átmennén, hozzájok érkezék és csatarendsbe állott ellenök. És mikor csatarendsbe állott Dávid a Siriabeliek ellen, ők is megütközének ő vele. **18** De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétezer szekeret és negyvenezet gyalogot; annakfelette Sófákat, a sereg vezérét is megölé. **19** Mikor pedig látták a Hadadézer szolgái, hogy Izráel

előtt legyőzetének: békét kötöttek Dáviddel és szolgálának néki, és nem akarák többször a Siriabeliek megsegélleni az Ammon fiait.

20 És lőn az esztendőnek fordulásával, mikor a királyok harcba menni szoktak, elindítja Joáb a hadat, és elpusztítja az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt. **2** És elvezé Dávid az ő királyuknak fejéről a koronát, mely egy táloncra arany súlyú vala, s melyben drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból is temérdek zsákmányt vitt el. **3** A város népét pedig kihozatá és fúrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával; azután megtére Dávid az egész néppel Jeruzsálemben. **4** Ezután ismét had támadta Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a Husáties Sibbekai az óriások nemzetsegéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának. **5** Ismét lőn had a Filiszteusok ellen, a melyben megölé Elhanán, a Jáir fia a Gáthbeli Lákhmit, a Góliát atyafiát; és az ő dárdájának nyele hasonló vala a szövök zúgolyfájához. **6** Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy magas ember vala, a kinek hat-hat, vagyis huszonnyug ujja volt; ez is óriás fia vala. **7** És szidalommal illetté Izráelt, és megölé őt Jonathán, Dávid testvérenek, Simeának fia. **8** Ezek ugyanazon egy óriásnak fiai voltak Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ő szolgáinak keze által.

21 Támadta pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. **2** Monda azért Dávid Joábnak és a nép előláróinak: Menjetek el, számláljátok meg Izráelt, Beersebárból fogva Dániig: és hozzátok hozzáim, hadd tudjam számát. **3** Akkor monda Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ő népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgáldé azok, uram, király? S miért tudakozza ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére. **4** De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálemben. **5** És megjelenté Joáb a megszámlált népnek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel népének száma ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda fiai pedig négyszázhetvenezet fegyverfogható férfi. **6** A Lévi és Benjámin fiait azonban nem számlálta közéjük; mert sehogy sem tetszett Joábnak a király parancsolata. **7** Sőt az Istennek sem tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt. **8** Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkezem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem! **9** Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondáván: **10** Eredj el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszsz magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedjem veled. **11** Elméne azért Gád próféta Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszsz magadnak! **12** Vagy három esztendőig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztessél ellenségeid által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtag; vagy az Úr fegyvere és a döghaláj három napig kegyetlenkedjék földedben és az Úr angala pusztítson Izráel minden határaiban! Azért lássad most, mit felejlek annak, a ki engem hozzád küldött. **13** És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattásom! Hadd essem inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ő igalmassága) és ne essem emberek kezébe! **14** Bocsáta azért az Úr döghalált Izráelre; és meghalának Izráel közül hetvenezeren. **15** Bocsáta annakfelette angalt az Úr

Jeruzsálemlre, hogy elpusztítaná azt. És mikor vágna a népet, meglátta az Úr és könyörüle az ő veszedelmökön; és monda a pusztító angyalnak: Elég immár, szürjél meg. Az Úrnak angyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak szérűjénél. **16** Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látta az Úr angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, a melyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a néven is, zsákba öltözvén, az ő orczájokra. **17** És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, a ki vétezem és igen gonozszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezed és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás. **18** Akkor szóla az Úr angyala Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szérűjén. **19** Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet az Úr nevében szólott vala. **20** Mikor pedig Ornán hátratekintvén, láttá az angyalt, ő is az ő négy fia, a kik vele valának, elrejtőzének (Ornán pedig búzát csépel vala). **21** És juta Dávid Ornához. Mikor pedig feltekintett vala Ornán, megláttá Dávidot, és kimenvén a szérűről, meghajtá magát Dávid előtt, arczzal a földre. **22** És monda Dávid Ornánnak: Add nékem és szérrühelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak; igaz árán adjad nékem azt, hogy megsünjék e csapás a népen. **23** Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és az én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik; sőt az ökröket is oda adom egőáldozatul, és fa helyett a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatul; mindezeket ajándékul adom. **24** És monda Dávid király Ornánnak: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni töled; mert a mi a tied, nem veszem el töled az Úrnak és nem akarok egőáldozattal áldozni néki a másemből. **25** Ada azért Dávid Ornánnak a szérűrét hatszáz arany siklust. **26** És építé ott oltárt Dávid az Úrnak, és áldozék egő- és háláaldozatokkal és segítségül hívá az Urat, aki meghallgatja őt, mennyből tüzet bocsátván az egőáldozat oltárára. **27** És parancsolta az Úr az angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. **28** Abban az időben, mikor láttá Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. **29** (Az Úr sátorá pedig, a melyet csinált vala Mózes a pusztában, és az egőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala. **30** És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istenet megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától.)

22 Monda Dávid: Ez az Úr Istenek háza és az egőáldozatnak oltára Izráel számára. **2** Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövevényeket, a kiket kővágókká tőn, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák. **3** Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, az ajtóhoz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték nélkül. **4** Számtalan czédrusfát is; mert a Sídon és Tírus városbeliek czédrusfákat bőségesen szállítanak Dávidnak. **5** Mert monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és ékesség az egész világon; elkészíték azért mindeneket néki. Dávid azért mindeneket nagy bőségesen megszerze, minekkelőtte meghalna. **6** Hivatá azért Dávid az ő fiát, Salamon, és meghagyá néki, hogy az Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. **7** És monda Dávid Salamonnak: Édes fiam, én elgondoltam vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek; **8** De az Úr ekképen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek

házt, mert sok vért ontottál ki a földre én előttem. **9** Íme fiad lészen néked, a kinek csendessége lészen, mert nyugodalmat adok néki minden körülé való elleniségeitől; azért nevezetik Salamonnak, mert békességet és nyugodalmat adok Izráelnek az ő idejében. **10** Ó csinál az én nevemnek házat; ő lészen nékem fiam és én néki atya leszek, és megerősítsem az ő királyságának trónját Izráel felett mindenrőkké. **11** Most édes fiam legyen az Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szólott te felőled; **12** De adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvénymét megőrizzed. **13** Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesíted azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! **14** Íme én is az én szegénységben szereztem az Úr házának építésére százezer tálentom aranyat és ezerszer ezer tálentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkül, mert igen bőven van; fákat is, köveket is szerzettettem; te is szerezz ezekhez. **15** Van néked sok mivesed, kő- ésfafaragód és mindenféle dologban bölcs mesterembered. **16** Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: azért kelj fel, láss hozzá, és az Úr legyen veled! **17** Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy ők is legyenek segítségül az ő fiának, Salamonnak, ezt mondván: **18** Avagy nincsen-é az Úr a ti Istenek ti veletek, a ki néktek békességet adott köröskörül? Mert az én hatalmam alá adá e földnek lakosait, és meghódolt e föld az Úr előtt és az ő népe előtt. **19** No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívetek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének látáját és az Istenek szentelt edényeket a házba, a mely építettet az Úr nevének.

23 Megvénhedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: királylýa tevé az ő fiát, Salamon Izráel felett. **2** És összegyűjté Izráel összes fejedeletmeit, a papokat és a Lévitákat is. **3** És megszáláltatának a Léviták, harmincz esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfiaknál harmincznyolczer volt. **4** Ezek közül huszonnégyezeren az Úr háza teendőinek gondviselői valának, és hatezeren tisztítottak és bírák. **5** Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig dícséreti vala az Urat minden zengő szerszámokkal, melyeket Dávid készítettetted a dícsétre. **6** És Dávid őket csoportokba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Méráritákra. **7** A Gersoniták közül valók valának Lahdán és Simhi. **8** Lahdán fiai: Jéhiel a fő, Zétám és Joel hárman. **9** És a Simhi fiai: Selómít, Hásiel és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának fejei. **10** Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi fiai. **11** Jahát volt a fő, Zina második: de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének, az ő családjukban csak egy ágnak vétettek. **12** Kéhát fiai: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen. **13** Amrám fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztottat, hogy felszenteltetnék a szentek szentje számára, ő is az ő fiai mindenrőkké, hogy jóllatot tennének az Úr előtt, és szolgálnának néki, s az ő nevében a népet megáldanák mindenrőkké. **14** Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetiségi közé. **15** Mózes fiai: Gerson és Eliézer. **16** Gerson fiai: Sébuel a fő. **17** Eliézer fiai voltak: Rehbábia a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a Rehbábia fiai igen megsokasodtak vala. **18** Ishár fiai: Selómít, a ki fő vala. **19** Hebron fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik és

Jékálmám negyedik. **20** Uzziel fiai: Mika a fő, és Isjá második. **21** Mérári fiai: Mákhlí és Músí; Mákhlí fiai: Eleázár és Kis. **22** Meghalá pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját atyokfiai, a Kis fiai vettek el. **23** Músí fiai: Mákhlí, Eder és Jerémót, hárman. **24** Ezek Lévi fiai családfaik szerint, a családfók, az ő megszámláltatásuk szerint, neveik száma szerint fejenként, a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. **25** Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az ő népének, és Jeruzsálemben lakozik mindenrőkké. **26** Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az Isten hajlékát, s mindeneket az eszközököt, a melyek az ő szolgálatához valók. **27** Annakokáért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban és azon felül. **28** Mert az ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent edények tisztítása és az Isten házának szolgálatja által. **29** És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való lepényekre, a serpenyőben főttra és piritotttra, minden mértékre és mérőre. **30** És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dícséretére, úgy reggel, mint este; **31** És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken bizonyos szám szerint, a mint szükség vala, szüntelen az Úr előtt; **32** És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az ő atyokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában.

24 Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb, Abihú, Eleázár és Itamár. **2** Nádáb és Abihú még atyuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért Eleázár és Itamár viselék a papságot. **3** És elosztá őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az ő tisztök szerint a szolgálatra. **4** Eleázár fiai között pedig több főember találataik, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták őket. Az Eleázár fiai között családfaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közül, családfaik szerint, nyolc. **5** Eloszták pedig őket sors által válogatás nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennék fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közül valók. **6** És beírá őket Semája, a Nétanéel fia, a Lévi nemzetsegéből való íródeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki Abijárt fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfói előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az Itamár nemzetsegéből. **7** Esék pedig az első sors Jojáribra; a második Jedájára; **8** Hárimra a harmadik; Seóríbra a negyedik; **9** Málkjára az ötödik; Mijáminra a hatodik; **10** Hakkóra a hetedik; Abijára a nyolcadik; **11** Jésuára a kilencdesik; Sekániára a tizedik; **12** Eliásibra a tizenegyedik; Jákimra a tizenketedik; **13** Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizenegyedik; **14** Bilgára a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik; **15** Hézirre a tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolcadik; **16** Petáhiára a tizenkilencdesik; Jéhezkelre a huszadik; **17** Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonketedik; **18** Delájára a huszonharmadik; Maáziára a huszonnegyedik. **19** Ez az ő hivatalos rendjök szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az ő atyoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene. **20** A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrám fiai közül vala Subáel; a Subáel fiai közül Jehdéja. **21** A mi illeti Rehábát: a Rehábia fiai közül Isjá vala fő. **22** Az Ishár fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát. **23** A Hebron fiai közül első vala Jéríja,

Amária második, Jaháziel harmadik, Jekálmám negyedik. **24** Uzziel fiai: Mika; a Mika fiai közül Sámir. **25** Mika atyafia Isjája; Isjája fiai közül Zekáriás. **26** Mérári fiai: Mákhlí és Músí; Jaázija fia, Bénó. **27** Mérárinak Jaázijától, az ő fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. **28** Mákhlítól vala Eleázár, és ennek nem valának fiai. **29** Kistől: a Kis fiai közül való volt Jérakhmélem. **30** Músí fiai: Mákhlí, Eder és Jérímót. Ezek a Léviták fiai az ő családfaik szerint. **31** Ezek is sorsot vetének az ő atyokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel egyformán.

25 Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak cziterákkal, lantokkal és czimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra rendeltettek, az ő szolgálatuk szerint: **2** Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétiána és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett prófétál vala. **3** A Jédutun fiai közül: A Jédutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia és Simai, hatan cziterával az ő atyok Jédutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dícséretére prófétál vala. **4** A Hémán fiai közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel, Jérímót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddáliti, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallói, Hótir, Maháziót. **5** Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnoka a hatalom szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennégy fiút és három leányt ada. **6** Ezek mindenhyáján az ő atyuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal az Isten házának szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jédutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. **7** Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik jártasok valának az Úr énekekben, mindenhyáján tudósok, kétszázyolcannyolc vala. **8** És sorsot vetének a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. **9** És esék az első sors az Asáf fiaira, Józsefre; Gedálíára a második. Ó és testvérei tizenketten valának. **10** A harmadik Zakkúrra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **11** Negyedik Jésirre esék, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **12** Ötödik Nétiárára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **13** Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **14** Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **15** Nyolcadik Jésájára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **16** Kilencdesik Mattánára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **17** Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **18** Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **19** Tizenketedik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **20** Tizenharmadik Subárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **21** Tizenegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **22** Tizenötödik Jérímótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **23** Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **24** Tizenhetedik Josbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **25** Tizennyolcadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **26** Tizenkilencdesik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **27** Huszadik Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **28** Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **29** Huszonketedik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **30** Huszonharmadik Maháziótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **31** Huszonnegyedik Romámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.

26 Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közül Meselémiás, a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közül való volt. **2** A Meselémiás fiai közül elsőszülött Zekária, Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játñiel negyedik, **3** Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehoénai hetedik. **4** Obed-Edom fiai közül: Semája elsőszülött, Józabád második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanéel ötödik, **5** Ammíel hatodik, Issakhád hetedik, Pehulléti nyolcadik, mert az Isten megáldotta vala őt. **6** Az ő fiának, Semájának is születtek fiai, a kik családjukban uralkodtak, mert erős vitézek valának. **7** Semája fiai: Otnhi, Refáel, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős férfiak valának, Elihu és Sémákiás. **8** Ezek mindenjáran Obed-Edom fiai közül valók; mind ő magok, mind fiaik és testvérek derék férfiak valának, erősek a szolgálatra; hatvanketten Obed-Edomtól valók. **9** Meselémiásnak is fiai és testvérei tizennyolcan erős férfiak valának. **10** Hósának is, a Mérári fiai közül, valának fiai, kik között Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem mivel az ő atya őt akará választani főnek; **11** Hilkiás a második, Tebáliás a harmadik, Zekária negyedik; mindenjáran a Hósa fiai és testvérei, tizenhárman. **12** Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek által, hogy az ő atyjokfiaival együtt vigyázának és szolgálnának az Úr házában. **13** És sorsot vetének kicsiny és nagy egyaránt az ő családjaik szerint mindenik kapura. **14** És esék a napkelet felé való kapunak őrizetére sors szerint Selémiásra; Zekáriára pedig, az ő fiára, a ki bőcs tanácsadó vala, mikor sorsot vetének, esék az északi kapu sors szerint. **15** Obed-Edomnak a déli kapu; az ő fiainak pedig a kincstartó ház. **16** Suppimnak és Hósának a napnyugatra való kapu, a Salléketh kapuval együtt a felmenő töltésen, egyik őrizőhely szemben a másikkal. **17** Napkelet felé vala hat Lévita; észak felé minden napra négy; délré is minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő. **18** A külső részen napnyugat felé: négy a felmenő töltésen, kettő a külső rész felé. **19** Ezek az ajtónállók csoportjai a Kóriták és Méráriták közül. **20** A Leviták közül: Ahija volt az Isten háza kincsének, és az Istennek szentelt kincsnek főgondviselője. **21** A Lahdán fiai, Gersoniták fiai Lahdántól; a Lahdán családfői, Gersonita Jéhiéli. **22** Jéhiéli fiai: Zétám és Joel az ő testvére, a kik az Úr háza kincseinek valának gondviselői. **23** Az Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetsegéből valók is. **24** Sébuel pedig Gersonnak, a Mózes fiának fia a kincs főgondviselője volt. **25** Az ő atyajafiai pedig, Eliézertől valók, ezek: Rehábiás az ő fia, kinek fia Jésáia, kinek fia Jórám, kinek fia Zikri, kinek fia Selómít. **26** Ez a Selómít és az ő testvérei valának gondviselői minden megszentelt kincsnek, a melyet Dávid király, a nemzetiségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a hadakozó nép fejedelmei szenteltek vala Istennek, **27** A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az Úr házának építésére, **28** És a mit csak szentelt Sámuél próféta, és Saul, a Kis fia, és Abner, a Nér fia, és Joáb, a Séruja fia; és bárki szentelt is valamit Istennek: mind Selómítnak és az ő testvéreinek gondviselése alatt volt. **29** Az Išáriták közül Kenániás és az ő fiai Izráel külső dolgaival bízzattak meg, mint tisztartók és birák. **30** A Hebróniták közül Hasábiás és testvérei igen erős férfiak, ezeren és hétszázán valának, a kik Izráel népe között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában. **31** A Hebróniták között Jerija vala a fő (a Hebróniták nemzetsegéik és családjaik szerint megkerestetének a Dávid királyságának negyvenedik esztendejében és találtak bátor férfiakat Gileád-Jáézerben). **32** És az ő atyajafiai, erős férfiak, kétezerhétszázán valának, családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a Rubeníákon és Gádítákon és Manasse felnemzetségén, mind az Istennek, mind a királynak minden dolgaiban.

27 Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők, ezredesek, századosok és előlójárók azoknak, a kik a király szolgálatában álltak a seregek minden dolgaiban, a kik be- és kimennek hónapról-hónapra az egész esztendőn át; a seregek egyenként huszonnegyezer emberből állnak. **2** Az első csapatnak vezére az első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala, mely csapat huszonnegyezerből állott; **3** Ó a Péres fiai közül való volt és vezére az első hónapra rendelt sereg minden előlójárónak. **4** A második csapatnak vezére a második hónapban Dódai Ahohites vala és az ő csapatja; és Miklót az előlójáró. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **5** A harmadik seregnak a harmadik hónapban Benája volt a vezére, a ki Jójada főpapnak volt a fia; az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **6** Ez a Benája hős volt a harminc között, sőt a harminc felett való volt. Csapatjának előlójárója az ő fia, Ammizabád vala. **7** A negyediknek vezére a negyedik hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő fia, Zebádia. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **8** Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jízrahites Samhut vala. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **9** A hatodiknak vezére a hatodik hónapban a Tékoabbeli Ira volt, az Ikkés fia. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **10** A hetediknek vezére a hetedik hónapban a Pélonbell Héles vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **11** A nyolcadiknak vezére a nyolcadik hónapban a Husátbeli Sibbékai vala, a Zárhíták közül. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **12** A kilencszerdiknek vezére a kilencszerdik hónapban az Anatótbeli Abiézer vala, a Benjáminiták közül. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **13** A tizediknek vezére a tizedik hónapban a Nétófátbeli Maherai vala, a Zárhíták közül. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **14** A tizenegyediknek vezére a tizenegyedik hónapban a Pirathonbeli Benája vala, az Efraimíták közül. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **15** A tizenkettédiknek vezére a tizenkettédik hónapban a Nétófátbeli Héldai vala, Othniel nemzetsegéből való. Az ő csapatja is huszonnegyezerből állott. **16** Izráel nemzetései között, a Rubeníák előlójárója Eliézer, a Zikri fia; a Simeonitáké Sefátíás, a Maaka fia. **17** Lévinek Hasábia, a Kémuel fia; Áronnak Sádók; **18** Júdának Elihu, a Dávid atyajafia közül; Izsakharának Omri, a Mikáel fia; **19** Zebulonnak Ismája, az Obádiás fia; Naftalinak Jérímót, Azriel fia; **20** Efraim fiainak Hósea, az Azáziás fia; a Manasse felnemzetségének Jóel, a Pedája fia; **21** Manasse Gileád földén való felnemzetségének Iddó, a Zekáriás fia; Benjáminnak Jaasiel, az Abner fia; **22** Dánnak Azaréel, a Jérohám fia. Ezek valának az Izráel nemzetésein fejedelmei. **23** Nem számláltatá meg pedig Dávid azokat, a kik húsz esztendőn alól valának; mert az Úr megigérte, hogy megsokasítja Izráelt, mint az égnek csillagait. **24** Joáb, a Séruja fia megkezdé a számlálást, de véghez nem vivé, mivelhogy e miatt Istennek haragja támadt Izráel ellen. Ez okból a szám nem vétetett fel a Dávid király krónikájának száma közé. **25** A király kincsének gondviselője vala Azmávet, az Adiel fia; a mezőkön, a városokban, a falvakban, a várakban való kincseknek pedig Jónatán, az Uzziás fia volt a gondviselője; **26** A föld művelésére rendelt mezei munkások felett volt Ezri, a Kélub fia. **27** A szőlőművesek felett volt a Rámátbeli Simei, és a szőlőkben levő boros tárházak felett a Sifmitbeli Zabdi; **28** Az olajfák és a mezőn való fügefák művesei felett a Gideritbeli Baálfánán; az

olajos tárházak felett Joás; **29** A Sáron mezején legelő barmok felett a Sáronbeli Sitrai; a völgylekben legelő barmok felett pedig Sáfát, az Adlai fia. **30** A tevék felett az Ismáel nemzetéből való Obil; a szamarák felett a Mérónbeli Jehdéja; **31** A juhok felett a Hágárának Jaziz. Mindnyájan ezek valának a Dávid király jószágainak gondviselői. **32** Jónatán, a Dávid nagybátyja főtanácsosa vala, a ki értelmes és írástudó ember volt. Jéhiel, a Hakhmóni fia pedig a király fiaival vala. **33** Akhitófél is a királynak tanácsosa volt. Arkites Khúsai pedig a király barátja. **34** Akhitófél után volt Jójada, a Benája fia, és Abjátár; a király hadának fővezére pedig Joáb.

28 Egybehívatá pedig Dávid Jeruzsálembe az Izráel összes fejedelmeit, a nemzetégek fejedelmeit, a király szolgálatában levő csapatok előlárói, az ezredeseket, a századosokat, a király minden jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is, udvariszolgával, a harcosokat minden erős vitézivel egyetemben. **2** És felállva Dávid király az ő lábaira, és monda: Halljátok meg szómat atyámfiai és én népem! Elvégzém szívem szerint, hogy az Úr szövetsége ládájának nyugodalmas házat csináltatnék és a mi Istenünk lábainak zsámolyt; hozzá is készítettem minden az építéshez. **3** De az Isten monda nékem: Ne te csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember vagy, sok vért is ontottál immár. **4** Engem választa az Úr, Izráel Istene az én atyámnak egész házából, hogy lennék királya az Izráel népének mindörökük; mert Júdát választotta előlárónak és a Júda törzsében az én atyámnak háznépé; az én atyámnak fiai közül pedig engem méltóztatott királylá tenni egész Izráel felett. **5** És minden fiam közül (mert az Úr sok fiakat adott nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy ülne az Úr királyságának székében Izráel felett. **6** És monda nékem: Salamon a te fiad építí meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek; **7** Megerősítem az ő királyságát mindörökük; ha az én parancsolatimat és ítéletimet szorgalmatosan megtartándja, a mint e mai napon. **8** Most azért az egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: óriázzék s keressétek az Úrnak a ti Istenteknek minden parancsolatit, hogy bírhassátok a jó földet, és hogy örökségül hagyhassátok fiaitokra is magatok után mindörökük. **9** Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt keresénded, megtalálod; ha ellenben őt elhagyandod, ő is elhagy téged mindörökük. **10** Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt. **11** Akkor átadá Dávid az ő fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincseinek helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját. **12** És mindennek formáját, a melyeket szívében elgondolt vala, az Úr házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és a szent kincseknek számára köröskörül levő minden kamarák felől. **13** A papok és Léviták csapatjainak háza, az Úr háza szolgálatának minden munkája és az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől. **14** Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkel minden ezüst eszközök és a különböző szolgálatok eszközei számára. **15** Vagyis aranyat mértékkel az arany gyertyatartóra és azok arany szövétnekire, mértékkel mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartóra mértékkel, a

gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindenik gyertyatartó rendeltetése szerint. **16** És aranyat mértékkel, a szent kenyerek asztalai, minden asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst asztalok számára. **17** A villákra, medencékre és kancsóra tisztá aranyat; az arany poharakra is bizonyos mérték szerint ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra ezüstöt bizonyos mértékkel, minden pohárra. **18** A füstölkő oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint; aranyat a szekérnek azaz a Kéruboknak mintázására, a kik kiterjesztett szárnyakkal az Úr szövetségének láncait befedezik. **19** Mindezek az Úr kezétől írottak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára. **20** Monda ezek után Dávid Salamonnak, az ő fiának: Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne retteggi; mert az Úr Isten, az én Istenem veled lészen, téged el nem hagy, töled el sem távozik, míglélen elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét. **21** Íme, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten házának minden szolgálatára, veled lesznek minden munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is és az egész nép minden dolgádra nézve.

29 Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: Ím lájtatók, hogy egyedül az én fiamat Salamont választotta Isten, a ki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé lészen az a ház, hanem az Úr Istené. **2** Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szereztem aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákat a fára, ónyxkövet, foglalni való köveket, veres köveket, különbözőszínű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bőséggel. **3** Ezenfölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a mi kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, a melyeket szereztem a szentház számára. **4** Hárômezer tallentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tallentom tisztá ezüstöt, a házak falainak beborítására. **5** Aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mestereknek kezéhez. És ha valaki még adni akar, szabad akaratja szerint, töltse meg az ő kezét ma és adjon, a mit akar az Úrnak. **6** Azért szabad akaratjok szerint adának ajándékot az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetégeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei. **7** És adának az Isten házának szükségére ötezer tallentom aranyat és tízezer dáríkot; tízezer tallentom ezüstöt és tízennyolczeren rezet és százezer tallentom vasat. **8** És valakinel drágakövek találtatának, adák az Úr házának kincséhez, a Gersoniták közül való Jéhiel kezébe. **9** És örvendezze a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tisztá szívökből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett. **10** Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mind örökké! **11** Oh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, tied! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! **12** A gazdagság és a dicsőség minden te töled vannak, és te uralkodol mindeneken; a te kezedben van minden az erősség és minden a birodalom; a te kezedben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítetése. **13** Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dicsérjük a te dicsőséges nevedet; **14** Mert micsoda vagyok én, és micsoda

az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, a mint tettünk? Mert tőled van minden, és a miket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked. **15** Mert mi csak jövevények vagyunk te előttek és zselliérek, a mint a mi atyáink is egyenként; a mi életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. **16** Oh mi Urunk Istenünk! mind ez a gazdagság, a mit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezedből való és mindenek tiéid! **17** Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. **18** Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istené, tartsd meg mindenrőkké ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te felé! **19** Salamonnak pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatidat, bizonyágtételeidet és rendelésidet megőrizhesse, s hogy mindeneket megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat, a melyet én megindítottam. **20** És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezetet az Urat, az ő atyáik Istenét; s leborulván, tisztek az Urat és a királyt. **21** És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égoáldozatokkal az Úrnak másnapon, ezer tulkot, ezer kost, ezer bárányt italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izráelért. **22** S evének és ivának az Úr előtt azon a napon nagy vígasságban. Azután Salamon, a Dávid fiát másodszor is királylýá tevék és felkenék őt az Úrnak, hogy lenne fejedelem; Sádókot is fölkenék a főpapságra. **23** És üle Salamon az Úr székébe, mint király az ő atyának, Dávidnak helyében, és mindenben szerencsés vala, mert engedelmeskedék néki az egész Izráel. **24** A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai is mindenjában kezet adanak, hogy Salamon királynak engedelmeskedni fognak. **25** És igen felmagasztalá az Úr Salamon mind az egész Izráel népe előtt, és oly királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló egy királynak sem volt ő előtte Izráelben. **26** Így uralkodott Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. **27** Az idő pedig, a melyben uralkodék Izráel felett, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hétféle esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminc háromig uralkodék. **28** És meghala jó vénségben, életével, gazdagságával és minden dicsőségével megelégedve. És uralkodék az ő fia, Salamon helyette. **29** Dávid királynak pedig úgy első, mint utolsó dolgai, ímé megiratták a Sámuel próféta könyvében és a Nátán próféta könyvében és a Gád próféta könyvében; **30** Az ő egész országlásával, hatalmasságával és minden azzal, a mi az ő idejében történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

2 Krónika

1 Megerősök királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen felmagasztalá. **2** És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bíráknak és egész Izráel minden előlárónak és a családfőknek, **3** Hogy elmennének Salamon és az egész gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr szolgája csinált vala a pusztában; **4** De az Isten ládáját Dávid már felvitte volt Kirját-Jeáimból arra a helyre, melyet készített számára Dávid; mert sátor állított fel számára Jeruzsálemben. **5** A rézoltár azonban, melyet Bésálel, az Uri fia csinált, aki a Huri fia volt, ott volt az Úr sátora előtt; felkeresett tehát azt Salamon és a gyülekezet. **6** És áldozék őt Salamon a rézoltáron az Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égőáldozatot. **7** Azon éjszaka megjelenik az Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked. **8** És monda Salamon az Istennek: Te nagy irgalmaságot cselektél az én atyámmal, Dáviddel; és ő helyette engemet királytá tette. **9** Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, melyet szólottál volt az én atyámnak, Dávidnak; mert te választottál engem királytá a nép felett, mely oly sok, mint a földnek pora. **10** Most azért adj nékem bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? **11** Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tisztességet, avagy a téged gyűlölőknek lelkét, sem hosszú életet magadnak nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd az én népemet, mely felett királytá tettelek téged: **12** A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, sót gazdagságot, kincset és tisztességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak. **13** És visszatére Salamon Jeruzsálemben a Gibeon hegyéről, a gyülekezet sátora elől és uralkodék az Izráelen. **14** Szerze Salamon szekereket és lovagokat; és vala néki ezernégyszáz szekere és tizenkétezer lovajja, aiket helyeztette a szekerek városaiba és Jeruzsálemben a király mellé. **15** És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a czédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak. **16** És Salamonnak hoznak vala lovakat Egyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat szabott áron. **17** És mikor feljönök vala, hozának Egyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst siklusért, egy-egy lovat százötven ezüst siklusért; és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Síria királyainak.

2 Elvégzé Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát. **2** És rendele Salamon hetvenerzér férfit teherhordásra, nyolcvanezer férfit favágásra a hegyen; háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz. **3** És küldje Salamon a tírusbeli Hirám királyhoz, mondván: A mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedté, a kinek küldöttél czédrusfákat, hogy építene magának házat, melyben laknék; **4** Úgy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstöltő szerekkel jó illatot gerjeszszék, hogy folytonosan szent kenyerek álljanak előtte, s minden reggel és este égőáldozatot áldozzak szombatnapokon, az új holdnak

napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedniök az Izráelitáknak. **5** A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneknél. **6** De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egei őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhassák? hanem hogy csak jöjjelat tegyenek abban ő előtte. **7** Most azért küld hozzá tudós mesterembert, aki tudjon készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, báborból, karmazsinból és kék báborból; aki tudjon metszésetet metszeni az én mesterembereimmel együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak, aiket az én atyám, Dávid szerzett. **8** Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te szolgád tudják vágni a Libánusnak fáit; és íme az én szolgáim is a te szolgáiddal lesznek. **9** Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építék, nagy és csudálatos leszen. **10** És íme a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgáidnak adok húszezer véka cséplett búzát és húszezer véka árpát, húszezer báth bort és húszezer báth olajat. **11** Felele pedig Hirám, a Tírus királya levélben, melyet küld Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő népét, azért adott téged nékik királyul. **12** Ismét monda Hirám: Áldott az Úr, az Izráel Istene, aki mind a mennyet, mind a földet teremtette; aki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes fiát adott volt Dávid királynak, aki mind az Únak házat, mind magának királyi palotát akar építeni. **13** Íme küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, aki az én atyámé, Húramé volt; **14** A Dán nemzetsegének leányai közül való asszony fiát (és az ő atya Tírus városából való), aki tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, kövekből, fákból, báborból, kék báborból, lenből és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbizatik, a te tudós mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben. **15** Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort igért az én uram, küldje el az ő szolgáinak; **16** Mi pedig a Libánuson vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és elviszszük azokat szálakon a tengeren Joppéhoz, és te onnét vitessed Jeruzsálemben. **17** Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő atyának, Dávidnak megszámláltatása után és találta tának százötvenháromezerhatszázán. **18** És választa azok közül hetvenerzér teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolczanezeret; pallérököt, aiket a népet szorgalmaztatnák, rendele háromezerhatszázat.

3 Elkezdé építettet Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórija hegynél, mely Dávidnak, az ő atyának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérvűjén. **2** Elkezdé pedig az építést a második hónap második napján, királyságának negyedik esztendejében. **3** És ilyen alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél: hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége húsz sing. **4** És a tornácz a templom hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága pedig százhúsz sing; és beborítta azt belől tisza aranynal. **5** A derék házat pedig megbélelteté fenyőfákkal és finom aranynal borítá be, melyen pálmafákat és láncokat metszete. **6** És beborította a házat drágakövekkel ékesésgül, és az arany Párvaimból való arany volt. **7** És beborítatta a háznak gerendáit, ajtómellékit, falait és annak ajtait is aranyjal; és metszete a háznak falaira Kérubokat. **8** Megcsináltatá a szentek-

szentjét is, melynek hosszasága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is húsz sing volt, és beborítatá azt hatszáz tálentom finom aranynyal. **9** A szegeknek súlya ötven arany siklus volt. A felső helyiségeket is beborítatá aranynyal. **10** És csináltatott a szentek-szentjebe két Kérubot is, szoborműveket, és beboríták azokat aranynyal. **11** A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala; egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát érinté. **12** A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig, a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté. **13** Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire valának kiterjeszve; lábaikon állanak, és arcuk befelé. **14** Annakfelette függönyt is csináltatta, kék és piros bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott. **15** Két oszlopot is csináltata a ház előtt, a melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt felül mindenikre, a mely öt sing vala. **16** És csináltatott láncokat is, mint a belső részben, s az oszlopok tetejére helyhezteté; és száz gránátalmát is csináltatott, s a láncokba helyhezteté. **17** És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

4 Csináltatott részoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz sing vala. **2** Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik szélén tíz sing vala, köröskörül kerek, és öt sing magas, és harmincsing zsinór érte be a kerületit. **3** Az alatt ökör alakok valának köröskörül, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve ugyanazon öntésből. **4** Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugatra, három délre és három napkeletere, és a tenger felül vala rajtok, hárult pedig mind befelé. **5** Vastagsága egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága; és háromezer báth fert belé. **6** Csináltatott annakfelette tíz mosdómedencét, és ötöt helyheztete jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger pedig a végére vala, hogy abban mosakodjanak a papok. **7** Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyhezteté a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől. **8** Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyheztete a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medencét is. **9** Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornáczot; és ajtókat a tornáczra, s azok ajtait rézzel borítá be. **10** A tengert pedig helyhezteté jobbkéz felől napkeletre, délnek ellenébe. **11** Húram fazekakat, lapátokat és medencéket is csinált. És elvégezé Húram a mivét, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten házában; **12** Tudniillik a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. **13** És négyrészes gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóbá a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. **14** Csinálta talpatokat is, és azokra mosdómedencéket. **15** Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. **16** Fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezen eszközöket Húram az ő atya tiszta rézből csinálta Salamon királynak az Úr háza számára. **17** A Jordán mezején önteté azokat a király az agyagos földben, Sukkót és Serédáta között. **18** Mindezen eszközöket Salamon nagy mennyiségben csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát. **19** És megcsináltata Salamon minden

egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek voltak. **20** A gyertyatartókat és azoknak szövételeit is, hogy égenek azok rendeltetésük szerint a szentek-szentje előtt, finom aranyból. **21** Azok virágait, szövételeit és hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból. **22** És az ollókat, medencéket, tálakat és tömjénezőket finom aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjehez való bejárat belső ajtót és a templom házának belső ajtót aranyból.

5 És elvégezték az egész mű, a melyet Salamon király csinálta az Úr házához. És bevíve Salamon Dávidtól, az ő atyjától, Istennek szentelte jóságát, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyhezteté azokat az Isten házának kincsei közé. **2** Akkor Salamon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzeteségek összes fejedelmeit és az Izráel hánynépek fejedelmeit Jeruzsálemben, hogy felvígék az Úr szövetségének látóját a Dávid városából, a mely a Sion. **3** És felgyűlének Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónák ünnepén. **4** Mikor pedig eljöttek volna mindenjában az Izráel vénei; felvievé a Léviták a látát. **5** És felvívék a látát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvívék azokat a papok és Léviták. **6** Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezeté, a mely ő hozzá gyűlt, meg vala a láda előtt, áldozván juhokkal és örökkével, a melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem irattathatnának sokaságuk miatt. **7** És bevívek a papok az Úr szövetségének látóját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjebe, a Kérubok szárnyai alá. **8** A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztik vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a látát és annak rúdjait felülről. **9** Azután kijebb vonták annak rúdjait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a lácán kívül, a legbelso rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt minden napig. **10** Nem volt egyéb a látában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a Hóréb hegyén tett vala abba, a mikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövénék Egyiptomból. **11** Lón pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindenjában, a kik ott valának, magokat megszenteltek vala és akkor nem kellett megtartaniuk az ő sorrendjöket, **12** Annakokáért az énekes Léviták mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiái és testvérei fehér ruhákban, cimbalmokkal, lantokkal és czíterakkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és ő velük százhúszt kürtőlő pap; **13** Mert a kürtőlknek és éneklőknak tisztsök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelnének kürtőkkel, cimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dícsérén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelék köddel, **14** Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.

6 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. **2** Én pedig lakóházat építettem néked, helyet, ahol örökké lakjál. **3** Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét; és Izráel egész gyülekezetet felállott. **4** És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, ki szólott volt az ő szája által az én atyámnak, Dávidnak, és hatalmas kezeivel beteljesítette, mondván: **5** Attól a naptól fogva, a melyen kihozám az én népemet Egyiptom földéből, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetégi közül, hogy házat

építénének, a melyben lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne. 6 Hanem Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy vezére lenne az én népemnek, Izráelnek. 7 Ámbár az én atyám, Dávid elvégezé magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel Istenének, 8 De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tetted, hogy szívedben ezt elvégezted; 9 Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyeködből származik, ő épít az én nevemnek házat. 10 És beteljesíté most az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid helyett, és ülél az Izráel királyi székébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak, Izráel Istene nevének. 11 És abba helyeztem a látad, a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett volt az Izráel fiaival. 12 És oda állott Salamon az Úr oltára elő, az Izráel egész gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette. 13 Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, a melyet a tornácnak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felálla abba, és térdire esvén az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté, 14 És monda: Oh Uram, Izráelnek Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem mennyben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és írgalmasságodat a te szolgádhoz, a kik te előtted teljes szívvel járnak! 15 Ki megtartotta a te szolgádnak, az én atyámnak, Dávidnak, a mit szólottál néki; mert te magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai napon megtetszik. 16 Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igéről, mondván: Nem fogy el előttem a te magodból való fériú, a ki az Izráelnek királyiszében üljen; csakhogy a te fiad őrizzék meg az ő útjokat, hogy az én törvényemben járanak, mint te én előttem jártál. 17 Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodj meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgádnak, Dávidnak! 18 (Avagy lakozhatnék-e valósággal az Isten a földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.) 19 És tekints a te szolgád könnyögésére és imádságára, oh én Uram Istenem, meghallgatóván kiáltását és könnyögését, a melylyel könnyörög a te szolgád előttet! 20 Hogy a te szemeid éjjel és nappal figyelmezzének e házra, e helyre, a melyről azt mondottad, hogy nevedet abba helyezéded, meghallgatóván könnyögését a te szolgádnak, a mikor e helyen könnyörögne. 21 Hallgasd meg azért a te szolgádnak és a te népednek Izráelnek könnyögését, a mikor könnyörögni fognak e helyen; hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatóván őket, légy kegyelmes! 22 Mikor valaki vétkezéndik felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjük, és ő ide jő, megesküszik oltárod előtt ebben a házban, 23 Te hallgasd meg a mennyből és vidd végez, és tegy igaz ítéletet a te szolgád között, az istentelent megbüntetvén, fejére fordítván az ő útját; és az igazat megigazítván, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. 24 Mikor pedig megverettenek a te néped, az Izráel az ő ellenségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és hozzád visszatérve vallást tesznek a te nevedről, könnyörögnek és imádkoznak te előtted e házban: 25 Te hallgasd meg a mennyből, és bocsásd meg a te népednek, az Izráelnek bűnét, és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál nékik és az ő atyáknak. 26 Mikor az ég berekesztetik és nem lészen eső, mivel vétkeztek te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást tesznek a te

nevedről és megtérnek bűneikből, mert te sanyargatod őket: 27 Te hallgasd meg a mennyből, és légy kegyelmes a te szolgádhoz és a te népednek, az Izráelnek; minekutána őket megtanítandod az igaz útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet adtál a te népednek örökséggel. 28 Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszálly, ragya, sáska, cserebogár; ha az ő ellensége szorongatja az ő birodalmának földében; ha bármiféle csapás és nyomorúság jövend reájok: 29 A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájdalmát, és kezeit e házban kiterjeszté: 30 Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered az emberek fiainak szívét; 31 Hogy féljenek téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi atyáinknak. 32 Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezedért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván, könnyörögnek e házban: 33 Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből, és add meg az idegenek mindazt, a miért könnyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te nevedet, és tiszteljenek téged úgy, mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik e ház, a melyet én építettem. 34 Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könnyörögnek, hozzád fordulván e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: 35 Te hallgasd meg az égből az ő könnyögésöket és imádságukat, és szerezz nékik igazságot. 36 Ha vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki nem vétkezné) és reájok megharagudván, az ellenség kezébe adáンド és őket fogságba viendik azok, a kiktől megfogattak, messze földre vagy közelre, 37 És ha az idegen földön, a hol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogságuk helyén könnyörögnek hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan és gonoszul cselekedtünk; 38 És megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk földében, a hol őket fogva tartják, és könnyörögnek hozzád, az ő földjüknek útja felé fordulva, a melyet adtál volt az ő atyáknak, és e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: 39 Hallgasd meg akkor az ő könnyögésöket és imádságukat a mennyből, a te lakhelyedről, és szerezz nékik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened vétkezett. 40 Most azért, oh én Istenem, legyenek a te szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a könnyögésre ezen a helyen. 41 És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak látája! A te papjaid, oh Úr Isten, öltöztesse fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jónban. 42 Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetet királyod orczáját; emlékezzel meg Dávidhoz, a te szolgádhoz való nagy írgalmasságaidról!

7 És mikor Salamon elvégezte a könnyögést, tűz szálla le az égből, és megemészte az egészen égoáldozatot és a vérés áldozatot, és az Úr dicsősége betölté a házat, 2 Annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát. 3 És az Izráel fiai mindenjában látták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arccsal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és tisztelek az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindenrőkké való! 4 A király pedig és az egész nép áldoznak vala áldozatot az Úr előtt.

5 Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhúszezer juhval; és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az egész nép. **6** A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztökben; a Léviták is az Úrnak minden zengő szerszámaival, a melyeket Dávid király készítettet, hogy az Urat dícsérínekk (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel mely kezükbe adatott; a papok pedig trombitálának velők szemben, míg az egész Izráel ott állva. **7** És felszentelé Salamon a középső pitvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szeretégoálzodatokat és háláadóálzodatok kövéréit; mert a résztárra, a melyet Salamon készítette, nem fér vala az egőálzot, az ételáldozat és a háláadóálzot kövére. **8** És Salamon ünnepet szeret ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezék Hámáttól fogva az Egyiptom patakáig. **9** A nyolcadik napon pedig gyülekezést tartanak, mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon. **10** A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátorraikba, vigan és megelégedve minden jón felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel. **11** És Salamon bevégzé az Úr házát és a királyi palotát, s minden, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában; szerencsén bevégzé. **12** Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s monda néki: Meghallgattam a te könyörgésedet, és e helyet magamnak áldozat házául választottam. **13** Ímé, a mikor az egét bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet megemészsz; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népre: **14** És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket. **15** Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre. **16** Most választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindenkor, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor. **17** És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s az én rendelésimet és ítéletimet megtartandó: **18** Megerősítem a te birodalom trónját, a mint megigértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: Nem vétek el a te nemzetiségedből való férfiú az Izráel királyiszékből. **19** De hogyha ti elszakadtok, s rendelésimet és parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálandotok és azok előtt meghajoltok: **20** Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságul és példabeszédül adom őket minden nemzetsegnek. **21** És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmélkodni fog, és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal? **22** És azt felelik: Azért, mert elhagyta az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Egyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájuk minden veszedelmet.

8 Lón pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját: **2** Azokat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda. **3** Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté. **4** És megépíté Tádmort a pusztában, és minden

kincstartó városokat, a melyeket Hámátból épített. **5** Annak ellenfelete mind a felső, mind az alsó Bethoront megépíté s megerősített városokká tette kőfalakkal, kapukkal és zárokkal. **6** És Baalát, s a tárházak minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és minden, a mihez Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánuson és az ő egész birodalmának földén. **7** Mindzad a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül, az Emoreusok, Perizeusok, Hivveusok és a Jebuzeusok közül, a kik nem az Izráel közül valók; **8** Hanem azoknak fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irthattak, azokat Salamon adózítőkké téve minden napig. **9** De az Izráel fiai közül Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső dolgaiban; mert ezek hadakozó férfiak voltak, és az ő hadnagyainak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei. **10** Azok, a Salamon király seregeinek vezérei, kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen. **11** És felvíteté Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a házba, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak házában; mert szentséges hely az, mivel az Úr ládája abba vitetett. **12** Akkor egőálzodatokat áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet raktatt vala a tornácz előtt; **13** Naponként áldozának azon, Mózes parancsolata szerint, szombatnapokon, a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; tudniliik a kovászalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén. **14** És elrendelé az ő atyának, Dávidnak rendelése szerint a papok tisztázat az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztázat szerint, hogy dícsérénk az Isten és szolgálnának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének, Dávidnak parancsolata. **15** És nem térték el a király parancsolatjától, a melyet parancsolt vala a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a kincsek felől. **16** Ilyen módon bevégződött Salamonnak minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, annak befejezéséig, a mikor immár az Úr háza elkészült. **17** Azután elméne Salamon Esiongáberre és Elótba, a mely a tenger partján, Edom földén volt. **18** És külde Hirám az ő szolgái által néki hajókat és szolgákat, a kik a tengeren jártasok valának, a kik menének a Salamon szolgával együtt Ofirba, honnan negyszázötven talléton aranyat hozának és vivék Salamon királynak.

9 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamon hírét, eljöve, hogy megkísérte Salamonat nehéz kérdésekkel, Jeruzsálemben, igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salamonhoz méne, és beszél vele mindenekről, a melyek szívén voltak. **2** És Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salamon elől elrejtve, a melyet meg nem mondhatott volna néki. **3** És mikor látta Séba királynéasszonya Salamon bölcseségét és a házat, a melyet épített vala; **4** És az ő asztalának étkeit, szolgáinak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeiket, pohárnokait s azoknak öltözékeit, és az ő áldozatát, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott. **5** És monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcseségedről; **6** De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szememmel nem láttam. És íme nékem a felét sem beszélték el a te bölcseséged nagyságának; felülmúltad a hírt, a melyet hallottam. **7** Boldogok

a te embereid és boldogok ezek a te szolgáid, a kik szüntelen udvarlanak néked, hogy hallhatják a te bölcseségedet! 8 Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki téged annyira szeretett, hogy az ő székébe helyezett, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya; mivel a te Istenen szeretter Izráelt, hogy megerősítse őt mindenrőkkel, azért tett téged királyilag felettesítő, hogy szolgáltass ítéletet és igazságot. 9 És ada a királynak százhúszt tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot és drágaköveket. Nem is volt több olyan fűszerszám, mint a milyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. 10 És Hirám szolgái is és Salamon szolgái is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és drágaköveket is. 11 És csinálna a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat az éneklőknek. Ezekhez hasonlókat nem láttak azelőtt Júda országában. 12 Salamon király pedig ada a Séba királynéasszonynak minden, a mit csak kivánt és kért tőle, azonkívül, a mit ő a királynak hozott. Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az ő szolgái. 13 Vala pedig mértéke az aranynak, a mely esztendőnként bezajlva Salamonnak, hatszázhatvanhat tálentom arany, 14 Azonkívül, a mit hoznak vala a kalmárok és kerestekdők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat és ezüstöt Salamonnak. 15 És csináltatva Salamon király kétszáz paizst vert aranyból, mindenik paizsra hatszáz vert arany siklus ment fel. 16 Háromszáz kerek paizst is vert aranyból; mindenik paizsra háromszáz arany siklus megvala, a melyeket a király helyezte a Libánon erdejének házába. 17 És csináltatott a király egy nagy királyiséket elefántcsontból, és beborítatta azt finom aranyval. 18 Hat lépcsője volt a széknak, és arany zsámolva a székhöz erősítve, és támaszai valának mindenkit felől az ülés mellett, és két oroszlán állott a karok mellett. 19 És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcsőn mindenkit felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. 20 És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüstnek semmi bencse a Salamon idejében; 21 Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hirám szolgáival együtt. minden hárrom esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. 22 És felülmúlt Salamon király e földnek minden királyait gazdagságban és bölcseségen. 23 És a földnek minden királyai kivánnak vala szembe lenni Salamonnal, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, a melyet Isten adott vala az ő szívébe. 24 És azok mindenjában ajándékot vissznek vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert, fűszerszámot, lovakat és összvéreket esztendőnként. 25 És Salamonnak négyezer löistálól, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának, a kiket helyhezette a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben. 26 És uralkodó vala minden király felett az Efráites folyóvíztől a Filiszeusok földéig és az Egyiptom határáig. 27 És a király Jeruzsálemben olyanná tevez az ezüstöt, mint a köveket, és a czédrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fügefákat, a melyek nevekének a mezősgén bősséggel. 28 Hordnak vala pedig Salamonnak lovakat Egyiptomból és minden országból. 29 Salamonnak egyéb dolgai, úgy az elsők, mint az utolsók, avagy nem írtattak-é meg a Nátán próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija próféciájában, és Jehdó prófétának Jeroboámnak ellen, a Nébát fia ellen írt látásaiban? 30 És uralkodék Salamon Jeruzsálemben az egész Izráel felett negyven esztendeig. 31 És elaluvék Salamon az ő atyáival egyetemben, és eltemeték őt az ő

atyának, Dávidnak városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10 Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izráel, hogy őt királyilá választanák. 2 Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, a ki akkor Egyiptomban vala; mert oda futott volt Salamon király elől, visszatérte Jeroboám Egyiptomból. 3 És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljöve azért Jeroboám és az egész Izráel, és szólának Roboámnak, mondván: 4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát és az ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk néked. 5 És monda nézik: Harmadnapig gondolkodom róla, azután jójjétek hozzá. Elméne azért a nép. 6 És tanácskozék Roboám király a vén emberekkel, a kik Salamon előtt az ő atyá előtt álltak vala életében, mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? 7 És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a népnek, s kedvezel nézik és jó szóval beszélzs hozzájok; akkor te szolgáld lesznek mindenkor. 8 De ő megvetette a vénék tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele nevekedtek volt fel és néki udvaroltak. 9 És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbitts meg az igát, a melyet a te atyád reánk vetett. 10 Akkor felelének az ifjak, a kik ő vele együtt nevekedtek vala, mondván: így szólj a népnek, a mely szólának néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; így szólj nézik: Az én legkisebb ujjam erősebb atyám derekánál; 11 Most azért, ha az én atyám nehéz igát vetett reátk, én még nehezebbé teszem igátokat; ha az én atyám ostorról vert titeket, én skorpiókkal. 12 És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhhoz harmadnap, a mint a király meghagyta, ezt mondván: Jójjétek hozzá harmadnapon. 13 És a király kemény választ adott nézik, megvetve Roboám király a vénék tanácsát. 14 És az ifjak tanácsa szerint szóla nézik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorról vert titeket, én skorpiókkal. 15 És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítene az Úr az ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. 16 Mikor pedig az egész Izráel láttá, hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép a királynak, mondván: Micsoda részünk van nékünk Dávidban? Nincs nékünk örökségünk az Isai fiában! Menj el a te hajlékidba, oh Izráel! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész Izráel; 17 Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. 18 És mikor elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövez őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig siete szekerébe ülni, hogy Jeruzsálemben szaladjon. 19 Így szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai napig.

11 Méne azért Roboám Jeruzsálemben, és összegyűjté a Júda és Benjámin házát, száraznyolczvanezer válogatott hadviselőket, hogy hadakoznának Izráel ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak. 2 Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván: 3 Mond meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjáminban, így szólának: 4 Ezt mondja az Úr: Ne menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen; térijetek meg ki-ki a maga házába, mert én tólem lett e dolog. És engedének az Úr szavának,

és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennenek. 5 Lakozék azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában. 6 Így megépíté Bethlehemet, Etámot és Tékoát, 7 Bethsúrt, Sókót és Adullámot, 8 Gátot, Marésát és Zifet, 9 Adoráimot, Lákist és Azékát, 10 Sorát, Ajalon és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban. 11 És mikor megerősítette ez erősségeket, helyezett azokba előljárókat és szerzé tárházakat eleségnak és bornak és olajnak. 12 És mindenik városban szerze paizsokat és kopjákat, és rendkívül megerősíté azokat. És az övé lón Júda és Benjámin. 13 Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izráelben valának, ő hozzá csatlakozának minden ő határkból; 14 Mert a Léviták elhangták az ő faluikat és jószágukat, és Júdába és Jeruzsálemben menének, mert kiűzte vala őket Jeroboám és az ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálnának. 15 És rendele magának papokat a magaslatokhoz, a bákokhoz és a borjúkhöz, a melyeket csináltattat vala. 16 És utánuk Izráel minden nemzetiségi közül azok, a kik szívök szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálemben, hogy áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének. 17 És megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot, a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járának Dávidnak és Salamonnak útján. 18 És feleségül vevé Roboám Mahalátát, Jérímontrát, a Dávid fiának leányát és Abihait, Eliábnak, az Isai fiának leányát, 19 A ki szüle néki fiakat: Jeust, Semáriát és Zahámot, 20 És ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé néki Abiját, Attait, Zizát és Selomítot. 21 Legjobban szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizennyolc felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolc fiút és hatvan leányt. 22 És Roboám Abiját, a Maaka fiát tette testvérei között vezérré és előjáróvá, mert őt akárá királytá tenni. 23 És okosan gondolkodván, szétesztá fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és sok feleséget szerzett számukra.

12 Lón pedig, mikor Roboám az ő királyságát megszilárdította és abban megerősödött: elhagta az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izráel. 2 Azért a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve Sésák, az égyptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr ellen vétkezének). 3 Ezerkétszáz fegyveres székérel és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a nép, a mely vele Égyptomból feljött, a Libiabeliekkel, Sukkeusokkal és Szerecsenekkel; 4 És elfoglalá Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá. 5 Akkor Semája prófétáme Roboárhoz és a Júda fejedelmeihez, a kik Jeruzsálemben gyűlték össze Sésaktól való félőkben, és monda nézik: Ez mondja az Úr: Mivel ti engem elhangyatok, én is a Sésák kezébe bocsátlok titéket. 6 Akkor megállázák magokat az Izráel fejedelmei és a király, s mondának: Az Úr igazi! 7 És mikor az Úr lássa, hogy megállázék magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétáának: Megalázták magokat, nem vesztem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nézik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által; 8 Mindazáltal szolgái lesznek néki, hogy megtudják a különbséget az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között. 9 Feljöve azért Sésák, az égyptomi király Jeruzsálem ellen, és elvívé az Úr házának kincsét, s a király házának kincsét; mindazokat elvívé; az arany paizsokat is elvívé, a melyeket Salamon csináltattat vala. 10 Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata, és bízás azokat a gyalogosok fejedelminek kezére, a kik őrzik a király házának ajtaját. 11 És

mikor a király felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok szobájába. 12 Mikor azért megállázta magát Roboám, eltávozék az Úr haragja ő róla, hogy meg ne semmisülne mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. 13 Megerősödék azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyvenegy esztendővel vala Roboám, mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala az Izráel minden nemzetiségei közül, hogy ott helyheztesse az ő nevét; és az ő anyjának neve vala Naáma, a ki Ammonita volt. 14 Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará. 15 Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak, a látnoknak könyvében, a nemzetiségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész éltökben. 16 És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemetteték a Dávid városában; és uralkodék az ő fia, Abija, helyette.

13 Roboám királynak tizennyolczadik esztendejében kezde uralkodni Abija Júdában. 2 Hárrom esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És Abija és Jeroboám között háború vala. 3 Azért felkészüle Abija a háborúra négyszázezer válogatott harcosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállott nyolcszázszáz évvelként válogatott harcosból álló sereggel. 4 Akkor felálla Abija a Semáraim hegynének tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és monda: Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! 5 Avagy nem kellene-é néktek meggondolnotok, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és flainak, sónak szövetsége által? 6 Mindazáltal felkele Jeroboám, a Nébát fia, Salamonnak, a Dávid fiának szolgájá, és támadta az ő ura ellen; 7 Azután gyűlének ő hozzá a haszonlalan emberek, Beliálfiai, a kik ellene szügültek Roboámnak, a Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és félének szívű volt, és azok ellen magát nem oltalmazhatta. 8 És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid flainak kezében van, mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jeroboám öntetett nétek istenek gyanánt. 9 Avagy nem ti üzítétek-é el az Úrnak papjait, az Áron fiatát és a Lévitákat? És nem ti szereztek-é magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetiségei, akárkit, a ki az ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermeked tulokkal és hétkossal eljött, és lett a bálványok papja, a melyek nem istenek. 10 Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem hagytunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiatai, és vannak Léviták, a kik forgolódnak az ő tisztókben. 11 És áldoznak az Úrnak égőáldozattal minden reggel és minden estve, és füstölőáldozattal, és a kenyérnek a tiszta asztalra való tételére és az arany gyertyatartóra, szövénkeivel egybe gondot viselnek, meggyűjtve azokat minden estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti pedig elhangyatok őt. 12 Azért ímé mi velünk van az Isten vezér gyanánt, és az ő papjai a riadó körtökkel, hogy ti ellenetek körtöljenek. Izráel fiatai! Ne harcoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen, mert nem lesztek szerencsések! 13 Roboám pedig lest vetett ellenök, hogy hárít mögé kerüljön, s ilyen módon Júda előtt is ők legyenek, hárít mögött is a les. 14 Látván pedig Júda, hogy ímé mind elől, mind hátról megtámadtatának: kiáltának az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal. 15 És kiáltának Júda férfai; és

mikor kiáltanak a Júda férffai, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda előtt. **16** És az Izráel fiai menekülénék Júda elől, de az Isten kezükbe adá őket; **17** Mert megveré őket Abija és az ő népe nagy csapással, úgynyira, hogy az Izráeliták közül seb miatt ötszázezer áldozatot kerítettek felülről. **18** És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödnek, mert ők az Úrra, az ő atyáik Istenére támaszkodtak volt. **19** És üldözé Abija Jeroboámot, és elfoglalja őtőle egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit, s Efravint és annak faluit. **20** És nem jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré őt az Úr, és meghala. **21** Abija pedig hatalmassá lón, és vett vala magának tizenegy feleséget, a kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt. **22** Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei megríttattak az Iddó próféta könyvében.

14 Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az ő fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön. **2** És Asa minden cselekedet, a mi jó és igaz vala az Úr előtt, az ő Istené előtt; **3** Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltörötté, és az Aserákat kivágta; **4** És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék, és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját. **5** Kipusztítá Júda minden városából a magaslatokat és a nap-oszlopokat, és az ország csendes lón alatta. **6** És építetett megerősített városokat Júdában, mivelhogy nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkben, mert az Úr nyugodalmat adott vala néki. **7** Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünk, megkerestük és nyugodalmat adott nékünk minden felől. Azért építének és lón jó előmenetelők. **8** Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból paizst viselők és kézivesek kétszáznelyelcenzereken valának; mindezek erős vítezek. **9** És kijöve ő ellenök a szerecsen Zerah, ezerszer ezer emberrel és háromszáz székrel, és méne Marásáig. **10** Kiméne Asa is ő ellené, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett. **11** Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélküli való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk és sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. **12** Megveré azért az Úr a szerecsenet Asa és Júda előtt, és elutának a szerecsenet. **13** És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenet közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. **14** És Gérár könyékén elpusztítanak minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldűlték, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. **15** A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy térték vissza Jeruzsálemben.

15 És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke: **2** Aki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt keresénditek, megtaláljátok; de ha őt elhagyádjátok, ő is elhagy titeket. **3** Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkül,

tanító pap nélkül, és törvény nélkül van. **4** Ha megtért volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik. **5** De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindenknak, a kik a földön laknak; **6** Annyira, hogy egy nemzetseg a másik nemzetsegét és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötři őket minden sanyarúsággal. **7** Ti azért bátorosok legyetek, kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van. **8** Mikor pedig Asa meghallotta a beszédeket és az Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék, és elpusztítá a Júda és Benjámin földéről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegeségén, és megújítá az Úr oltárát is, a mely az Úr tornácsa előtt volt. **9** És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetsegét és azokat, a kik jövénnyek valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetsegéből; mert az Izráel nemzetsegéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Istene, ő vele volt. **10** Összegyűlnek azért Jeruzsálemba a harmadik hónapban, Asa királyságának tizenötödik esztendejében. **11** És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörel és hétezer juhval; **12** És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szível és teljes lélekkel fogják keresni. **13** És ha valaki nem keresné az Urat, az Izráel Istenét, megölhetetlek kicsinytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony. **14** És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kírtúszókkal. **15** És örvendezett az egész Júda az eskű fellett; mert teljes szívökből esküdték, és egyenlő akarattal keresték az Urat; és megtaláltaték általok, és az Úr nyugodalmat szerze nékik minden felől. **16** De még Maakáth, Asa király anyját is megfosztá a királynésgártól, mivel egy izsonyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak izsonyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégetté. **17** Jóllehet Izráelből a magaslatokat nem irtották ki, mindenáltal Asának tiszta szíve vala egész életében. **18** És bevíve az Isten házába, a mit atya és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket. **19** És nem volt háború Asa királyságának harmincötödik esztendejéig.

16 Asa király uralkodásának harminczatodik esztendejében feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kímenni, se bemenni Asához a Júda királyához. **2** De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hoza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak, a Siriabeli királynak, a ki lakik vala Damaskusban, mondván: **3** Szövetség van köztem és te közöted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt azelőtt. Íme küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. **4** És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevezéjön, Dánt, Abelmáimat és Naftáli minden kincses városait. **5** A mit mikor meghallott Baása, abbanhagyta Ráma építését és megszünteté munkáját. **6** Akkor Asa király felvezé az egész Júda népéét, és Rámából a köveket és a fákat minden elhordá, a melyekkel Baása a várost építí vala, és azokból Gébát és Mispat építé. **7** Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizalomad, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből. **8** Avagy nem vala-é a Szerecsenetnek és a Libiabelieknek nagy seregök,

felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalma, kezedbe adá azokat; **9** Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kikő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedéi ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellenére. **10** Akkor megharaguvék Asa a prófétára, és vetté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat megnyomorítta. **11** De ímé Asának minden első, minden utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. **12** És megbetegedék Asa, királyságának harmincziklenczedik esztendejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat. **13** És elaluvél Asa az ő atyával, és meghala az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében. **14** És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala a Dávid városában; és helyezék őt az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcscsé feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy égést rendeznének.

17 Uriakódék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen. **2** És sereget helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az ő atya, Asa meghódított vala. **3** És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyának Dávidnak előbbi útai jára, és nem kére segítséget a bálványuktól, **4** Hanem az ő atyának Istenét kereste, és az ő parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint. **5** Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt. **6** És az ő szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirta Júdából a magaslatokat és az Aserákat. **7** Királyságának harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zákariást, Nétanéelt és Mikáját, hogy tanítsanak a Júda városaiban, **8** És velük Lévitákat: Semája, Nétiánia, Zebádia, Asáel, Semirámót, Jónatanát, Adóniát, Tóbíás és Tóbádonia Lévitákat, és velük Elísáma és Jórám papokat. **9** Tanítának azért Júdában, és az Úr törvényének könyve velük vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a népet. **10** Ezért az Úr igen megettént a földnek minden országait, a melyek Júda körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni. **11** A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és adópénzt; az Árábiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot. **12** És Jósafát minden nagyobb és hatalmasabb lőn, és építé Júdában kastélyokat és tárházakat. **13** És sok munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben. **14** Ez pedig azoknak száma nemzetiségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer harcos. **15** Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznyolcvanezer ember. **16** Mellette Amásia, a Zikri fia, aki magát szabadakaratjából az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázzezer harcos. **17** A Benjámin nemzetéből vitéz harcos vala Eljada, és vele a kézivesek és paizsosok kétszázzezeren. **18** Mellette Jóbzabád, és vele száznyolcvanezeren harczra felszerelte. **19** Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívül, akit a király egész Júdában a megerősíté városokba helyezett.

18 Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő sőgorságot szerze Akhábbal. **2** Néhány esztendő mulva alálméne Akhábhöz Samariába, és levágatott Akháb az ő és a

vele való nép számára sok juhot és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba. **3** Mert ezt mondá Akháb, az Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának: Feljősé- velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harcban. **4** Azután monda Jósafát az Izráel királyának: Kérdezősködje meg ma az Úr beszéde után. **5** És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj el, és az Isten a király kezébe adj. **6** És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? **7** És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiú, aki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlööm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem minden rosszt; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! **8** Szólita azért az Izráel királya egyet az ő szolgái közül, és monda: Hív ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. **9** És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, királyi ruhákba öltözött; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták minden prófétáltnak vala ő előttük. **10** Csináltattat vala pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszárvakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Sirabelieket, míg nem megemészted őket! **11** A többi próféták is minden ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adj. **12** A követ pedig, aki elment volt, hogy elhívna Mikeást, szóla néki, mondván: Íme a próféták egyenlő akarrattal jót jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. **13** Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondandó! **14** Mikor azért a király elé jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjetek el, és jó szerencsétek leszen, kezetekbe adattatnak azok. **15** És monda a király néki: Hányszor esküdtessélek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? **16** Akkor monda: Látám az egész Izráelt elszélevede a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házához békességen. **17** És monda az Izráel királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-e, hogy nem fog nékem jót jövendölni, hanem rosszt? **18** Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. **19** És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akháböt, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszzen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szóla. **20** Akkor előjöve egy lélek, aki megállítva az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon? **21** És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái szájában. Monda azért: Csald meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy. **22** Íme azért most az Úr adta a hazugságnak lelkijét ezen a prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. **23** Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arcul csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana? **24** Felele Mikeás: Íme megláthatod magad azon a napon, a mikor egyik kamarárból a másik kamarába megy, hogy elrejtőzhessél. **25** Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához. **26** És mondójátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöczbe, s tápláljátok őt a nyomorúság

kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. **27** És monda Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg minden népek! **28** És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen. **29** És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztam, és úgy meggyek a viadala; te pedig öltözéssel fel ruhádba. És megváltottat az Izráel királya az ő ruháját, és menének viadala. **30** Síria királya pedig meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harcoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen. **31** És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel királya! És körfülgötték őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiáltja Jósafát, és az Úr megsegéllé őt, és az Isten azokat elfordítja tőle; **32** Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. **33** Egy férfi pedig kifeszíté kézivét csak úgy találomra, és találá az Izráel királyát a páncél és a kapocs között. És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesültem. **34** És az ütközöt mind erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekerében állott a Síriabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

19 Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő házához Jeruzsálemben békével. **2** És eleibe méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-e segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened. **3** Mindazáltal némi jó dolog találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istenek keresésére adtad magadat. **4** És Jósafát egy ideig Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim hegységeig, és megtérité őket az Úrhoz, az ő atyáknak Istenéhez; **5** És rendele bírákat azon a földön, Júdnak minden erős városaiba, városonként. **6** És monda a bíráknak: Jól meglássátok, a mit cselekesztek; mert nem ember nevében ítélek, hanem az Úrnak nevében, aki az ítéletben veletek lesz. **7** Azért az Úr félelme legyen rajtak, vigyázzatok arra, a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknel nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel. **8** Sőt Jeruzsálemben is beállítja némelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetiségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekedésekre. És ők Jeruzsálemben visszatérének. **9** És meghagy néik, mondván: Igý cselekedjetek az Úrnak félelmében hűséggel és tökéletes szívvel. **10** Ha valamely pert előtörke hoznak a ti atyákokfiai, a kik lakoznak az ő városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intstétek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reájuk és a ti atyákokfiaira az Úr haragja. Igý cselekedjetek és ne vétkezzetek. **11** És íme Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előjáróik lesznek. Legyetek azért erősek a ti tisztetekben és az Úr mellettek lesz az igaznak.

20 És lón ezek után, eljövénék a Moáb fiai és Ammon fiai, és velük mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele. **2** Eljövénék pedig a hírmordók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Síriából, és már Haséson-Támarban vannak; ez az Engedi. **3** Megfelemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdette az egész Júda országában böjtöt. **4** Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr segedelmét keressék,

Júdnak minden városaiból is jövénék, hogy az Urat megkeressék. **5** És megállja Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében, az Úr házában az új pitvar előtt; **6** És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-e egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezedben van az erő és hatalom, és senki nincsen, aki ellened megállhatna. **7** Oh mi Istenünk! nem te úzéd-e ki a földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-e azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindenrőlké? **8** És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajléket, mondván: **9** A mikor veszedelem jövend mi reánk, hárború, ítélet, döghalál vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg minket. **10** És most ímé az Ammoniták, a Moabiták és a Seir hegyén lakozók, a kiknek földjén nem akarás, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Egyiptom földéből kijöttek, hanem mellettök menének el és nem pusztíták el őket; **11** Ímé ezért azzal fizetnek nékünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiúzzanek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nékünk. **12** Oh mi Istenünk, nem ítéled-e meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő a nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád néznek a mi szemeink. **13** És a Júdabeliek mindenjában állanak vala az Úr előtt, gyermekkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. **14** Akkor Jaháziele, a Zakariás fia (ki Benája fia, ki Jéhíel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fia közül való Lévita vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet közepe, **15** És monda: Mindháján, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Igý szól az Úr néktek: Ne féjtek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harczoztok velök, hanem az Isten. **16** Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. **17** Nem kell néktek harcolniotok, hanem csak álljatok vesztag, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtakat. Júda és Jeruzsálem, ne feljétek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenök, mert az Úr veletek lesz. **18** Akkor Jósafát meghajtja fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádák az Urat. **19** A Kéhátiták fiai közül és a Kóriták fiai közül való Léviták pedig felállanak, hogy az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dicsérjék. **20** És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállja Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bizzatok az Úrban a ti Istenekben, és megerősítetek; bizzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! **21** Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekesit, hogy dicsérjék a szentség ékesességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irlgamassága; **22** És a mint elkezdték az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moabiták és a Seir hegyén lakozók ellen, a kik Júdára jövénék, és megverettetnék. **23** Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnak és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. **24** A Júda népe pedig méne Miszpába a pusztá felé, és mikor a sokaság felé fordulának: ímé csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg. **25** Akkor elméne Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jóságait megsákmányolják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának róluk, oly sokat, hogy alig viheték

el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala. **26** Negyednapra pedig gyűlének a hálaadásnak völgyére, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezik mind e mai napig. **27** Megtére azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal, az ő fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálemben nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta vala őket az ő ellenségeik felett. **28** És bemenének Jeruzsálemben, lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához. **29** És lón az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izráel ellenségei ellen. **30** Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene minden felől. **31** És uralkodék Jósafát Júda felett. Harminczöt esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ő anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. **32** És jára Asának, az ő atyának útján, el sem távozik attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog vala. **33** Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyái Istenéhez. **34** Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe. **35** Azután Jósafát, a Júda királya megbarátkozék Akháziával, az Izráel királyával, aki gonoszul cselekedett vala; **36** Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenek, melyeken Társisba mennék, és a hajókat Esióngáberben készíték. **37** Jövendölé azért Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen, mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az Úr megsemmisít a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetének Társisba.

21 És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és uralkodék helyette az ő fia, Jórám. **2** És az ő testvérei, a Jósafát fiai ezek valának: Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikael és Sefátya. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak. **3** És adott nékik az ő atyjuk sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágáságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülöttje. **4** Kezde azért Jórám az ő atyának királyságában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit mind megöl fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is némelyeket. **5** Harminczkét esztendős korában kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. **6** És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Akháb hányné; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék. **7** Nem akárta mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségről, a melyet Dávidossal kötött, és mivel igérettel tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak minden időben. **8** Az ő idejében szakadt el Edom Júda keze alól, és királyt választanak magoknak. **9** Elméne ugyan Jórám az ő vezéreivel és a szekerek mind ő vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik őt körülvették vala, és szekereiknek fejedelmeit; **10** Mindazáltal Edom elszakadt Júdának keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor elszakadt Libna is az ő keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. **11** Ő is csináltatott magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembeliek paráznlákoknak, sőt Júdát is felbiztató erre. **12** Juta pedig azonkörben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a te atyádnak, Dávidnak Istené: Mivel nem járál a te atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda királyának, Asának útján; **13** Hanem járál az Izráel

királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem lakói paráznlákoknak, a mint az Akháb háza is paráznlákokid; annakfelette testvéreidet, atyádnak házát megöléd, a kik jobbak voltak nálad: **14** Ímé az Úr nagy csapást bocsát a te népedre, fiaidra, feleségeidre és minden jószágodra. **15** Te pedig súlyos betegsége, bélbajba esel, mindaddig, míg a te béléd naponként kimegy a betegség miatt. **16** Felindítá azért az Úr Jórám ellen a Filiszteusok és az Arábiabeliek elméjét, a kik a szerecsenekkel határosok valának. **17** És feljövénék Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék mindenzt a vagyont, a mi a király házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joákház, a legkisebbik. **18** És mindezek után megveré őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatlan vala. **19** És ez így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki drága illatú fűszereket, mint az ő atyának égették vala. **20** Harminczkét esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És mikor minden részvét nélkül kimula, eltemeték őt a Dávid városában; de nem a királyok sírjába.

22 És királylá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket mind megölték azok, a kik az Arábiabeliekkel jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a Júda királyának fia. **2** Akházia negyvenkét esztendős volt, mikor királytá lett, és egy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala. **3** Ő is az Akháb házának útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre. **4** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az Akháb hányné, mert azok voltak tanácsadói atya halála után, az ő veszedelmére. **5** Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával Hazáel ellen a Síriabeli király ellen, Rámóth Gileádból; de a Síriabeliek Jórámot megverék. **6** Visszatért azért Jórám, hogy meggyógyítassa magát Jezréel városában; mert sebek valának rajta, melyekkel megsebesített Rámában, mikor Hazáel ellen, Síria királya ellen harcadt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda királyának fia, aláméne, hogy meglátogathat Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala. **7** Hogy Akházia Jórához méne, Isten akaratából, az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, aki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetet, hogy kiírtaná az Akháb hánynépét. **8** Lón azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akházianak szolgálnak vala, és megöl őket. **9** Akháziát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtőzött vala el) és vivék őt Jéhuhoz, aki megölötté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: Mégis a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat. És nem vala immár senki az Akházia hányné közül a ki képes lett volna a királyságra. **10** És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megöl a Júda hánynépének minden királyi sarját. **11** De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivívé őt titkon a király fiai közül, a kik megölettek, és elrejté őt és az ő dajkáját az agyasházban. És elrejté őt Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akházianak huga vala) Athália elől, hogy őt meg ne ölüsse. **12** És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

23 A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a Jérohám

fiával, Ismáellet a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maasjával az Adája fiával, és Elisafáttal a Zikri fiával; **2** A kik Júda országát körüljárva, összegyűjték Júdának minden városából a Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövénék Jeruzsálembe. **3** Szövetséget tón pedig mind az egész gyülekezet a királylýával az Isten házában, minekutána Jójada ekképen szólott nézik: Ímé a király fia fog uralmodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiairól; **4** Azért ez az a dolog, amit cselekedhetek kell: Harmadrész közületek, a kik a szombatra szoktak feljönni a papok és a Léviták közül, ajtónálló legyen; **5** Harmadrész a király házánál, és harmadrész a fókapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr házának pitvariban; **6** Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához. **7** És a Léviták vegyék körül a királyt, fegyvere mindenkinél kezében legyen, és ha valaki bemenne a házba, ott megöllettessék; és a király mellett legyetek, mikor bemegy és mikor kijön. **8** És mind a szerint cselekednének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megharancsolá, és kiki maga mellé vevé az ő embereit, mindeneket, a kik felmennek vala a szombatra, minden a kik kijön vala szombaton; mert Jójada pap nem ereszti el a csapatokat. **9** És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat és pánczélokat adá, a melyek Dávid királyéi voltak, a melyek az Isten házában valának. **10** És állítá az egész népet, mindenkinél fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a ház mellett a király körül. **11** Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bonyoságtétel, és királylájával, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván: Eljén a király! **12** Mikor pedig meghallotta Athália a futkos nép szavát, a kik a király dícsérik vala; akkor ő is felméne a nép közé az Úr házába. **13** És mikor láttá, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának az isteni dícséretben: megszagat Athália az ő ruháit, és mondja: Árulás, árulás! **14** És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előlőjáróit, mondván nézik: Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel ölettessek meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne öljétek meg őt az Úr házában. **15** Helyet adának azért néki, hogy kimehessen, és mikor jutott volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megöltek őt. **16** Szövetséget tón pedig Jójada ő maga között, az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek. **17** És beméne az egész sokaság a Baál házába, és azt elrontá, és annak minden oltárait, minden bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papját az oltárok előtt ölék meg. **18** És gondviselőket állítá Jójada az Úr házába, a léviták papok által, a kiket Dávid csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának őlegőáldozatokkal az Úrnak, a mint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint. **19** És állítá az ajtónállókat az Úr házának kapuihoz, hogy be ne mehessen, a kik tisztában bármely dolog által. **20** Azután maga mellé vevé a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralmodnak, s az egész ország népet, és kivezetné a királyt az Úr házbából, bemenének a király házának felső kapuján, és ülteték a királyt a királysékbé. **21** És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnugogév; minekutána Atháliát megölék fegyverrel.

24 Hét esztendős vala Joás, mikor uralkodni kezde, és ő uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából. **2** És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak teljes életében. **3** Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiakat és leányokat. **4** Ezek után elvégez magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házát. **5** És összehívattá a papokat és a Lévitákat, és mondta nézik: Menjetek el a Júda városaiba, és szedjetek az Izráel népértől fejenként pénzt, hogy a ti Istentek háza esztendőnként kijavítassék. Ti pedig siessetek e dologgal; de a Léviták nem sietnek. **6** Akkor hivatá a király Jójadát a papfejedelmet, és mondta néki: Miért nem gondoltál a Lévitáakra, hogy behozzák Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet rendelt Mózes az Úr szolgája és az Izráel gyülekezete, a gyülekezet sátorához? **7** Mert az istentelen Athália és az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindenki, a mi az Úr házának vala szentelve, a bálványokra költötték. **8** És mikor parancsolt a király, csinálának egy lánát, melyet az Úr házának kapuja előtt helyezének el, kívül. **9** És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgája Mózes parancsolt a pusztában Izráelnek. **10** Akkor a vezérek mindenjára és az egész nép örömmel vivék az ő ajándékaikat és veték a lánába, míg megtelék. **11** És időnként a Léviták által elvittek a lánát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy sok pénz van benne, eljövén a király írődeájká és a főpap választott embere, kiüríték a lánát, s azután ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének. **12** És adá azt a király és Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házának újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házának megerősítésére. **13** Munkálkodának azért a művesek, és az ő kezük által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házát előbbi állapotába helyezék, és megerősíték azt. **14** Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr háza számára edényeket, az isteni tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És áldozának vala őlegőáldozatokkal szüntelen az Úrnak házában, Jójadának, teljes életében. **15** Megvénhedék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharminc esztendős korában hala meg. **16** És eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istennel s mind az ő házával. **17** Minekutána pedig meghala Jójada, eljövénéknak a Júda fejedelmei, és meghajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájuk. **18** És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének házát, és szolgálának az Aserának és bálványoknak; mely vétkök miatt lón az Úrnak haragja Júda és Jeruzsálem ellen. **19** És küldé hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítenék őket az Úrhoz, a kik bonyoságot tevének ellenök, de nem hallgattak reájuk. **20** Az Isten lelke pedig felindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, aki felálla a nép között, és mondta nézik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úrnak parancsolatait? – mert az nem használ néktek. Ha elhagytátok az Urat, ő is elhagy titeket. **21** Amazok pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvárában megkövezék őt a király parancsolatjából. **22** És nem emlékezék meg Joás király a jótéteményről, a melylyel annak atya, Jójada vala ő hozzá élteben, hanem megölötté a fiát. Mikor pedig meghalna, ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll! **23** És már az esztendő elmúltával feljöve ellene Siria királyának serege, és méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népknek minden vezéreit a nép

közül, és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak; **24** Mert noha kevés emberrel jött vala rájok a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezükbe adá Júdának nagy sereget, mivel az Urat, atyáknak Istenét elhagyták; és Joásón is bosszú állanak. **25** És mikor tőle elmentek (súlyos betegségen hagyott hátra): pártot ütnek ellene az ő szolgái, a Jójada pap fiának haláláért, és megölék őt ágyában, és meghalja. És eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok sírjába. **26** Ezek ütötték ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Jóbád, a Moábbeli Simrith fia. **27** Az ő fiai, és alatta az adónak megszapordása, s az Isten házában kijavítása, íme meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

25 Huszonöt esztendős korában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilenc esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való. **2** És kedves dolgot cselekedtek az Úr előtt; de nem tiszta szívóból. **3** Lőn pedig azután, hogy országában megerősödék, megölje az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyát megöltek vala. **4** De azoknak fiait nem ölte meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a törvényben, a Mózes könyvében megiratott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne öletteszenek az atyák a fiakért és a fiak se öletteszenek meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért ölettessek meg. **5** Összegyűjté annak felette Amásia a Júda népét, és választa közülök a nemzetiségek szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálá őket a húsz esztendősöktől fogva és a kik feljebb valának, és talála azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat és paizsosokat, háromszázezeret. **6** Annakfelette az Izráeliták közül százezer erős vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön. **7** Eljöve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr nem lesz Izráellel, Efraim minden fiaival. **8** Ha nem hiszed, ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés. **9** Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet Izráel seregének adtam? És felel az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat. **10** Kiválasztá azért Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyükre; mely dologról igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal térték vissza helyeikre. **11** Amásia pedig felbátorodván, elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közül tízezeret. **12** És Júda fiai tízezeret elve fogtak el, a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és letaszították őket a magas kőszikláról, és mindenjában összeroncsooltattak. **13** Annak a seregek fiai pedig, a kiket visszaküldte Amásia, hogy ne menjenek ő vele hadba: Júdának városaira útnekk Samariától fogva mind Bethórónig; és levágván háromezert azok közül, nagy zsákmányt vivének el. **14** Lőn azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir fiainak isteneit elhöz és Isten gyanánt tisztelé azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nézik jóllapot gerjeszte. **15** Ezért megharaguék az Úr Amásiára, és prófétát külde hozzá, a ki monda néki: Miért imádod annak a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népöket a te kezedből? **16** Lőn pedig, mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a király: Vajon te tanácsosa vagy-é a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz. Megszünék azért a próféta, minekutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten

el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg. **17** Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot tartván, követet küldte Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza, szállunk szembe egymással! **18** Akkor Joás, az Izráel királya ilyen választ ada Amásiának, a Júda királyának: A Libánus hegynél való tövis külde a Libánuson való cédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiannak feleségül; eközben azonban arra menvén egy fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a tövist. **19** Te magadban így gondolkodtál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszsen általam. **20** De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégezte vala, hogy az ellenség kezébe adja őket, mivel az Edomiták isteneit keresték. **21** Felindula azért Joás, az Izráel királya, és szembeszállának egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van. **22** És Júda megverették Izráel által, és elmenekülének mindenjában sátorraikba. **23** Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia volt, Joás, az Izráel királya elfogt Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálemben, és Jeruzsálem kőfalát lerontá az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig négyszáz singnyire. **24** És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom birtokában találtatának, és a király házáának kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé. **25** Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghalt Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig éle. **26** Amásiának pedig többi dolgai, az elsők és utolsók, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében? **27** Azon időtől fogva pedig, hogy Amásia az Ürtől elszakada, összeesküvést szöttek ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána küldötték Lákisba, és megöltek ott őt. **28** És elhozák onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának városában.

26 Akkor előhözván az egész Júda nemzetisége Uzziást (ki tizenhat esztendős vala), királyilá tevék őt az ő atya Amásia helyett. **2** Ó építé meg Elótót, és csatolta ismét Júdához, minekutána Amásia király meghalt az ő atyáival egybe. **3** Tizenhat esztendős korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő mindenjában neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való. **4** És az Úr előtt kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atya, Amásia is cselekedett vala. **5** És keresi vala az Isten Zakariás prófétá idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindenkor, míg az Urat keresé, jó előmenetet adott néki Isten; **6** Mert kimentén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az Asdód kerítését letöré, és építé városokat Asdódban és a Filiszteusok tartományában. **7** És megsegéllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baálban, és Meunimban. **8** És adának az Amomiták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Egyiptomig; mert felette igen megnevekedett az ő hatalma; **9** És építé Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítetté azokat. **10** A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásatott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóterület szolgái, vinczellérei a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte. **11** Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harcza mehetett csapatokná, a mint megszámláltatott Jéhiel íródeák és

Maaséja előláró által Hanánias vezetése alatt, aki a király vezérei közül való. **12** A családfők egész száma a hadakozó vitézek között kétézerhatszáz vala. **13** És az Ő kezük alatt levő hadakozó sereg háromszáhétezerötösztág harczosból állott, a kik képesek valának megsegíteni a királyt ellenségei ellen. **14** És készítette Uzziás nézik, az egész sereg számára paizsokat, kopájkat, sisakokat, páncélokat, íveket és parityába való köveket. **15** Készítette annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilakkal és nagy köveknek kihajigálására. És az Ő híre messzire elterjed; mert csudálatosan megsegítették, méglen megerősödék. **16** Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezék az Úr ellen, az Ő Istené ellen. Bernéne az Úr templomába, hogy a füstölköltő oltáron füstölne. **17** És beméne Ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek. **18** És ellene állnak Uzziás királynak, és mondának néki: Uzziás! nem a te dolgod az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaié, a kik felszenteltetének, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkeztél és dicsőségedre nem leend az Úr Istenítől. **19** És megharaguvek Uzziás, a kinek kezében vala a füstölköltő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnák a papokra, bélpoklosság támadta a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölköltő oltár előtt. **20** És mikor tekintett volna Ő reá Azáriás főpap, és vele mind a többi papok, láták a bélpoklosságot az Ő homlokán; és elűzék Őt onnét, sőt maga is sietett kiemenni, mert az Úr megverte vala Őt. **21** És lón Uzziás király halála napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házból bélpoklosan, mert az Úr házából kivettetett vala. És Jótám, az Ő fia vala a király házában, aki ítélezék az ország népe felett. **22** Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámos fia. **23** És meghala Uzziás az Ő atyáival egybe, és eltemeték Őt az Ő atyáival a temetőbe, a mely a királyok vala, mert ezt mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az Ő fia.

27 Huszonöt esztendős vala Jótám, mikor uralkodni kezde, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az Ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya. **2** És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mint az Ő atya, Uzziás is cselekedett vala, csakhogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is vétkezék. **3** Ő építé meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat építé. **4** Annakfelette a Júda hegyes földén városokat építé, és a ligetekben palotákat és tornyokat építé. **5** Ő is hadakozott az Ammon fiainak királyai ellen, a kiket megvere; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz tálementom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is. **6** És hatalmassá lón Jótám, mert útjában az Úr előtt, az Ő Istene előtt járt. **7** Jótámnak pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, íme megírta az Izráel és a Júda királyainak könyvében. **8** Huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. **9** És elaluvék Jótám az Ő atyáival, és eltemeték Őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az Ő fia helyette.

28 Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az Ő atya; **2** Hanem az Izráel királyainak útján járt, és öntött bálványokat is csináltatott a Baál tiszteletére. **3** Annakfelette tömjéneze a

Hinnom fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok útátatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elői kiűzött volt. **4** Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmonok is és minden zöld fa alatt. **5** Ezért az Úr az Ő Istene adá ót a Síriabeli király kezébe, és Őt igen megverék, és sok foglyot hurczolának el Ő tőle, a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izráel királya kezébe is adaték, és az is igen megveré Őt. **6** Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhúszezer embert, mind vitézeiket; mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét. **7** Annakfelette az Efraimbeli vitéz Zíkri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot, az Ő házában gondviselőjét, és Elkánát, aki a király után második vala. **8** És elvivenek az Izráel fiai az Ő atyjokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlük, és azzal a zsákmánynyal mennek vala Samariába. **9** Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, aki eleibe mervén a hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nézik: Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, Őket kezetekbe adta, és ti sokat megölétek közülök haragotokban, a mely szintén az egig felhatott; **10** És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzatok, hogy nétek szolgáitok és szolgálóleányait legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-é magatokat bűnösökkel az Úrnál, a ti Isteneteknél? **11** Azért halljátok meg szomat: Vigyétek vissza a ti atyátkfai közül való foglyokat, a kiket ide hoztatók; különben az Úrnak nagy haragja leszen rajtak. **12** Akkor felkelének némelyek az Efraimból való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a Hadrai fia, azok ellen, a kik a viadalból jönök vala. **13** És mondának nézik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megkosasítatok; mert e nélkül is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izráel ellen. **14** Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt. **15** És felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvérük a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök, felöltözötték a zsákmányból; felöltözötték azokat, sarukat is adának lábáikra; ételt és italt is adának nézik; sőt meg is kenék Őket, és a gyengélkedőket szamarakra helyezék, és vivék Őket a pálmámafá városába, Jéríkhóba, az Ő atyjokfaihoz; azután megtérének Samariába. **16** Az időben külde Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy megsegíténé Őt. **17** Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közül sokat levágának, vagy rabságba hurczolának. **18** A Filiszeusok is mind ellepék a lapályon való városokat és Júdának dél felől való részét, és elfoglalják Béth-Semest, Ajalon, Gederótöt, Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala; **19** Mert az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izráel királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen. **20** Eljöve azért Ő ellene Tigrát-Pilésér, Assíria királya, aki sanyargatta Őt, és nem segítette meg. **21** Mert Akház kifosztá az Úr házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lón néki segítségére. **22** Sőt még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király. **23** Mert áldozék Damaskus isteneinek, a kik Őt megverétek vala, ezt mondva: Mivel Síria királyainak istenei megsegítik Őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segíjenek engem is, holott minden néki, mind az egész Izráelnek azok okozták romlását. **24** És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az Úr házának ajtait bezárá, és csinálna a maga számára oltárokat Jeruzsálemnek minden szegletén;

25 Júdának minden városában is magaslatokat építé, hogy az idegen isteneknek tömjénezzent, és haragra ingerlé az Urat, atyát Istenét. **26** Az Ő több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint utolsók, ímé meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. **27** Meghala pedig Akház az Ő atyáival, és eltemeték Őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék Őt az Izráel királyainak síriába. És uralkodék az Ő fia, Ezékiás, Ő helyette.

29 Ezékiás huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és uralkodék huszonkilenc esztendeig Jeruzsálemben; az Ő anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya. **2** És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mind a szerint, a mint Dávid, az Ő atya is cselekedett vala. **3** És az Ő királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitá az Úr házának ajtait, és azokat megújítatta. **4** És egybehitvá a papokat és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utcában; **5** És monda nékik: Hallgassatok meg engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tisztálanságot a szent helyről; **6** Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk előtt gonozul cselekedének, és elhagyták Őt, az Úr sátorától elfordították arcukat, hátat fordítván annak. **7** A tornácz ajtait is bezárták, a szövénkekkel eloltották, és füstölőszert nem füstölgötték és égoáldozatot nem áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen. **8** És ezért volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemen, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is láttátok. **9** És íme a mi atyáink fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogásba vitettek e dolog miatt. **10** Most azért elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. **11** Fiaim, most ne tévelyegjetek; mert az Úr választott titokat, hogy Ő előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgái legyetek néki és jóillatot szerezzenek. **12** Felkelének azért a Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a kik Kéhítíták valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az Abdi fia, és Azária a Jéhalél fia, és a Geroniták közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; **13** Az Eliásfán fiai közül Simri és Jéhie; az Asáf fiai közül Zakariás és Mattánia; **14** A Hemán fiai közül Jéhiel és Sime; a Jédutun fiai közül Semája és Uzziel. **15** Összegyűjték az Ő atyokfiait, és megszentelik magokat, és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. **16** És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden tisztálanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába. **17** Elkezdék pedig a megszentelést az első hónap első napján, és a hónap nyolcadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelik az Úr házát nyolc napon át, úgy hogy az első hónap tízenhatodik napján végeztek be. **18** És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és mondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az égoáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; **19** minden egyéb eszközöt is, a melyeket Akház király az Ő királysága alatt megszentségtelenített, mikor Isten ellen vétkezett vala, helyreállítottunk és megszenteltünk, és ímé mind az Úr oltára előtt vannak. **20** Reggel azért felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába. **21** És vivének fel hét tulkit és hét kost, hét bárányt és hét bakot bűnéről áldozatra az országért, a szent hajlékért és Júdáért, és

megparancsolá az Áron fiainak, a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán. **22** Megölék azért a tulkokat, és a papok azoknak vérükkel vévén, elhinték az oltárra; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhinték azoknak vérükkel az oltárra; a bárányokat is megölvén, azoknak vérét az oltára hinték. **23** Azután előhozzák a bűnéről való bakokat a király és a gyülekezet elő, és kezöket rájok tevék. **24** Minekutáná a papok azokat megölték, bűnéről való áldozást végeztek a vérükkel az oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az egész Izráelről parancsolta vala a király az égoáldozator és a bűnéről való áldozatot. **25** És beállítá a Lévitákat az Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és czterákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancsolata szerint; mert az Úrtól volt a parancs az Ő prófétáit által. **26** Előállának azért a Léviták a Dávid zengő szerszámaival; a papok is a trombitákkal. **27** És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen égoáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival. **28** És az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindenadvig, míg az egészen égoáldozatnak vége lön. **29** És a mikor elvégeztek az áldozatokat, a király és mindenjára a vele valók leborulván arczzal, imádkozzának. **30** És megparancsolá Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az Urat dicsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel; a kik, mikor nagy örömmel dicsérték az Urat, meghajoltak és leborulnak. **31** Azután szóla és monda Ezékiás: Most már felavattatók magatokat az Úrnak, azért jöjjetek, és hozzatok áldozatokat és dicsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet hoza áldozatokat és dicsérő áldozatokat, és minden a kit a szíve indított, egészen égoáldozatot. **32** És az égoáldozatra való barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, ez volt: hetven tulok, száz kos, két száz bárány. Mindezek egészen égoáldozatul valának az Úrnak. **33** Azonkívül szenteltek az Úrnak hatszáz tulkit és háromezer juhot. **34** De mivel a papok kevesen valának, és nem győztek az áldozatokat minden megnyúzni, ezért az Ő atyokfiai, a Léviták segítségükre valának nézik mindenadvig, míg azt a munkát elvégezék, és míg a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívük valának a magok megszentelésében, mint a papok. **35** Az egészen égoáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és az egészen égoáldozatokhoz való itáláldozatokkal; és ekképen helyreállítattat az Úr házának szolgálata. **36** Örvendeze azért Ezékiás és Ő vele az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen történt ez a dolog.

30 És külde Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálemben, hogy megtartanák a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének. **2** És tanácsot tarta a király és fejedelmei azzal, hogy a gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban tartásá meg a páskhát. **3** Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelhették meg magokat kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben. **4** És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind az egész gyülekezetnek. **5** Elhatározották tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig, hogy jöjjenek Jeruzsálemben páskhát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, a mint megitratott. **6** Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmekkel az egész Izráelhez és Júdához, és

a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! tériket meg az Úrhoz, Ábrahámnek, Izsának és Izráelnek Istenéhez s Ő is megtér a maradékhoz, mely megmaradt még köztetek az Asszírabeli királyok kezétől. 7 És ne legyek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istené ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok lájtátok. 8 Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az Ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Isteneknek, és elfordul rólatok haragja. 9 Mert hogy ha ti megtéreñdetek az Úrhoz, a ti atyátokfai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a kik őket fogásba vitték, és megtérnek erre a földre, mert igralmas és kegyelmes az Úr, a ti Istenek, és nem fordítja el orczáját tőletek, ha Ő hozzá megtéreñdetek. 10 Mikor pedig a híradók városról-városra menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebuloni, nevetik és csúfolják vala őket; 11 Mindazáltal némelyek az Áser, Manasse és a Zebulon nemzetsegéből megalázák magokat, és eljövénék Jeruzsálembe. 12 Júdában is ezt cselekedé az Istenek keze, adván beléjök egy akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmeknek az Úr beszéde szerint. 13 Sok nép gyüle azér Jeruzsálembe, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala. 14 És felkelének, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölk oltárokat is mind elronták, és a Kidron patakába hánnyták. 15 És megölék a páskhabárányt a második hónap tizennegyedik napján; s a papok és Léviták megszégyenlék és megszentelék magokat, és égoáldozatokat vittek az Úr házába; 16 És kiki álla az Ő helyére az Ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik vala a vért a Léviták kezéből. 17 Minthogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a páskhabárány megölésével foglalkozának azokért, a kik tisztálaton voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; 18 Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon nemzetsegéből, nem szentelték meg magokat, mindenáltal megevék a páskhabárányt, nem úgy, a mint megratott; de könyörge Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tiszítása meg azt; 19 mindenkit, a ki szívét elkészítette, hogy keresse az Isten, az Urat, az Ő atyá Istenét, ha nem a szentségnek tisztasága szerint is. 20 És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmeze. 21 Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és dícsérík vala az Urat minden nap a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal. 22 És kegyes beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmeseik és jóindulattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakomát tartottak hétnapn át, áldozván háláadó-áldozatokkal, és dícsérív az Urat, atyáik Istenét. 23 Tanácsot tarta pedig az egész gyülekezet, hogy még hétf napig szentelje ünnepet; és így még hétf napot töltötték el vígasságban; 24 Mert Ezékiás, a Júda királya ada a gyülekezetnek ezer tulkot és hétezer juhot, a fejedelmeik is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot; és megszentelék magokat a papok elegen. 25 Nagy örömben vala azér az egész Júda gyülekezete, a papok és a Léviták és azoknak egész gyülekezete, a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában lakozók. 26 És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehez hasonló

ünnepl Jeruzsálemben. 27 Ezek után felállának a papok és a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az Ő szavok, és felhata az Ő könyörgésök mennybe az Isten szentséges lakhelyébe.

31 A mint mindeneknek vége lón: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városában találtatának, s a bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdalák, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasseban, míg nem befejeztek; azután visszatérnek az Izráel fiai mind, kiki az Ő örökségébe és városába. 2 És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-kit az Ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égoáldozatokra és a háláadó-áldozatokra, a szolgálatra, háláadásra és dícséretrre az Úr taborinak kapuiban. 3 És rendel a király az Ő jövedelmének egy részét az égoáldozatok számára, a szombatnapok, az újhold és az ünnepék égoáldozatai számára, a mint megratott az Úr törvényében. 4 Meghagyá a népk is, Jeruzsálem lakosinak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez annál inkább ragaszkodjanak. 5 A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izráel fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengéjét bőséggel megadák; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák. 6 És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városában, ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az Ő Istenöknek szenteltetett, és rakásokná felhalmozák. 7 A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezék el. 8 Oda mervén pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az Ő népét, Izráelt. 9 Megkérde pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől. 10 Kinek felelve Azáriás, a fópap, a Sádók nemzetsegéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az Ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt. 11 És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat, és megcsinálák. 12 Behordák azér az ajándékokat, a tizedeket, és a mi megszentellettet, nagy hűséggel, és ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második pedig ennek atyafia, Simei. 13 Jéhíl pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérímot, Jóbázából, Eiel, Ismákia, Máhát és Benjára, gondviselők valának, Konánianak és atyafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából. 14 Kór Levíta pedig, a Jenma fia, a ki ajtónálló vala napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát. 15 Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jésua, Semája, Amária és Sekánia a papok városában, hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az Ő atyókfainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek, 16 (Az Ő nemzetsegök férfiain kívül, a három esztendős fiút fogva feljebb) mindenkinet, a kinek bejárása vala az Úr házába a maga napján, a naponként való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint; 17 A papok nemzetsegének családjaik szerint, a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősök és feljebb valók volhnának, az Ő rendtartások és csapatjaik szerint. 18 És azok családjának minden kisdeddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az Ő hitök szerint szentelték vala magokat a szentségre; 19 Az Áron fiának is, a papoknak, az Ő városaikhoz tartozó vidék környékén, minden városban valának névszerint

megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közül, és minden nemzetének a Léviták között. **20** És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Isten előtt, azt művel. **21** És minden munkában, a melyet elkezdtet az Isten házának szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresvén az ő Istenét, teljes szível jár vala el, és ezért szerencsés vala.

32 Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába menvén, megszállá a megerősített városokat, azt mondván, hogy elfoglalja azokat magának. **2** Mikor tehát Ezékiás látta, hogy Sénakhérib eljöve, és Jeruzsálemet meg akarná szállani: **3** Tanácsot tarta vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kívül való forrásokat betöltsé; és azok segítségére lönök néki; **4** Mert összegyűlven a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondván: Miért találjanak az asszirai királyok elegendő vizet, ha eljőnek?! **5** És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kívül másik kőfalat is emelt, s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst. **6** És a nép fölé seregvézéreket tett, és maga köré gyűjtvenőket a város kapujának utcázára, szóla az ő szívök szerint ekképen: **7** Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljetek, meg se rettenjetek az asszirai királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele. **8** Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegíjeljen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától. **9** Ezek után elküld szolgáit Sénakhérib, az asszirai király Jeruzsáleme (ő pedig Lákis mellett volt egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Jódához, mely Jeruzsálemben vala, mondván: **10** Ezt mondja Sénakhérib, az asszirai király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? **11** Avagy nem Ezékiás áltatott-é a titkokat, hogy éhséggel és szomjúsággal ölné meg titkokat, mondván: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből! **12** Avagy nem Ezékiás pusztította el az ő magaslatait és oltárait, mikor így szólott Jódához és Jeruzsálemhez, mondván: Csak egy oltár előtt imádkozzatok, és csak azon tömjénezzetek?! **13** Avagy nem tudjátok-é, mit műveltelem én és az én atyám a föld minden népeivel? Vajon e föld nemzetégeinek istenei megszabadíthatták-é az én kezemből az ő földököt? **14** És kicsoda és nemzetégek istenei közül az, a melyeket az én atyám elvesztettek, a ki az én kezemből az ő népént megszabadíthatna volna, hogy a ti Istenek is az én kezemből titokat megszabadíthatna? **15** Most azért Ezékiás titokat el ne árítson és meg ne csaljon ily módon; ne higyjetek néki, mert ha egy népkön és országnak istene sem szabadíthatna meg az ő népét kezemből és az én atyám kezéből: mennyivel kevésbé szabadíthat meg titokat a ti Istenek az én kezemből! **16** Sőt ezenkívül az ő szolgái még sokat szólának az Úr Isten ellen, és az ő szolgája Ezékiás ellen. **17** Levelet is íra, az Urat, Izráel Istenét káromlással illetvén, és szólánk ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg az ő népét kezemből. **18** És kiáltanak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálemben népe ellen, mely a kerítésen vala, hogy őket megrettentenék és megháborítanák, abban a reményben, hogy így a várost elfoglalhatják. **19** És úgy szólának a Jeruzsálemben Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek

emberi kézzel csináltattak. **20** Akkor Ezékiás király könyörge, és ő vele Ésaiás próféta az Ámos fia e káromlássért, és felkiáltának az égre. **21** És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle minden erős vitézt, előjárót és vezért az asszirai király taborában, és nagy szégyennel megtére az ő földébe. Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölik meg őt. **22** Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálemben népet Sénakhéribtől az asszirai királytól, és minden másoktól, és védelmező őket mindenfelől. **23** És sokan ajándékot hoznak vala Jeruzsálemben az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután. **24** Az időben Ezékiás halálos betegsége esé; de könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. **25** De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért Istennek haragja lőn rajta, Júdán és Jeruzsálemben. **26** Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálemben lakosaival egybe; ezért nem szálla többé reájok az Úrnak haragja Ezékiás életében. **27** És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsesházat az ezüst, arany, drágakővek és drága fűszerzsákok, paizsok és mindenféle drága szerszámok számára; **28** És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájának pedig aklokat. **29** Városokat is építé magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságát adott néki. **30** És Ezékiás volt az, aki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés vala Ezékiás; **31** De mivel a Babilóniabeli fejedelmek követelével megharapkozék, a kikő hozzá küldetek, hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lőn; elhagyá őt az Isten, hogy megkíséríté őt és meglátná, mi volna az ő szívében. **32** Ezékiásnak pedig többi dolgája és jótéteményei íme meg vannak írva az Ésaiás prófétának, az Ámos fiának látásában, és a Júda és Izráel királyainak könyvében. **33** Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálemben nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

33 Tizenkét esztendős vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. **2** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt a pogányok útjalatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiűzött vala. **3** Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atya azelőtt elrontott vala, és oltárokat emelle Baálnak, Aserákat is plántálá, és tisztele az ég minden seregeit, és szolgála azoknak. **4** Sőt az Úr házában is építé oltárokat, a melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben léşzen az én nevem örökké. **5** És építé oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házának mindenkit pitvariban. **6** És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának volgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényesztéset üzött, ördöngösököt és jövendőmondókat szerzett, és sok gonoszságot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná. **7** A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házban és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel minden nemzetégei közül, helyheztetem az én nevemet mindenrőkké; **8** És nem őzöm ki az Izráelt e földről, melyet adtam volt a ti

atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartandják, a melyeket nézik Mózes által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket és ítéleteket; **9** De Manasse elcsábítja Júdát és Jeruzsálem lakóit, hogy még gonoszabbul cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigynomlált volt az Izráel fiai elől. **10** És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népé; de nem figyelmezének reá. **11** Reájok hozzá azért az Úr az Asszíriabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogták és vasba vervén megkötözék őt két láncszal, és Babilóniába vivék. **12** Mikor pedig nagy nyomorúságban volna, fohászkodék az Úrhoz az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyának Istene előtt. **13** És könyörgögén hozzá megkegyelmezte néki, és meghallgatván könyörgését, visszahozza őt Jeruzsálemben, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az igaz Isten. **14** Ezek után a Dávid városának külső kőfal felépíté Gihontól napnyugat felé a völgyben, a halkapu bemeneteléig; Ofelt is körülvéte magas kerítéssel, és Júdának minden megerősített városaiba seregvezéreket helyez. **15** És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házból, és minden oltárt, a melyet az Úr házának hegynél és Jeruzsálemben emelte, kihányat azokat a városon kívül. **16** És megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. **17** Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének. **18** Manassénak pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, íme meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között. **19** Az ő könyörgése pedig, és hogy az Isten mint kegyelmezett volt meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekkelőtte megalázta volna magát; íme meg vannak írva a Hózai beszédei között. **20** És meghala Manasse az ő atyával, és eltemetéki az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia helyette. **21** Huszonkét esztendős vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. **22** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atya Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon mindama bálványoknak, a melyeket az ő atya Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala. **23** Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő atya Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá Amon a bűnt. **24** Pártot ütének pedig az ő szolgái ő ellene, és őt saját házában megölék. **25** A föld népe pedig levágá mindeneket, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylá tevé a föld népe Jósiást az ő fiát helyette.

34 Nyolcz esztendős vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendeig Jeruzsálemben. **2** És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyának Dávidnak útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra; **3** Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdékeresni az ő atyának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. **4** Leronták ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákat is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe széttrombolá és apróra törétek, és elhínteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala. **5** A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. **6** Így cselekedék Manassénak, Efraimnak és

Simeonnak városaiban is, mind Naftaliig, azoknak pusztáiban köröskörül. **7** Lehányatá azért az oltárokat; az Aserákat és a bálványokat összetördelel minden porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész földén; azután megtére Jeruzsálemben. **8** Királyságának tizenyolczadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Aszália fiát, és Maaséját a város elől járóját, és Joát a Joákház fiát, az emlékírót, hogy kijavíttatnák az Úrnak, az ő Istenének házát. **9** És menének Hilkiás fópaphoz, és átadták néki az Isten házába begyült pénzét, a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtötték Manassétől, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálemlakóitól. **10** És adák a munkavezetőknek, a kik felvígyláztak az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavitsák és helyreállitsák a házat. **11** És adának pénz az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket, és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai. **12** És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jákab és Obádia Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhítátiak fiai közül valók, a kik szorgalmazzák vala őket. E Léviták pedig mindenjáran mesterek valának az éneklőszerszámokban. **13** A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazzák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók. **14** Mikor pedig kihozák azok a pénz, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilka pap az Úr törvénykönyvét, a melyet Mózes által adott volt. **15** Szóla pedig Hilka, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilka a könyvet Sáfánnak. **16** És vivé Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszél néki a dolgot, mondván: Valamit bíztál a te szolgádra, abban híven eljárnak; **17** Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak kezébe. **18** Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilka pap nékem egy könyvet ada; és olvasott abból Sáfán a király előtt. **19** Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédét, ruháit megszagattá. **20** És parancsol a király Hilka papnak és Ahikámnak a Sáfán fíanak, Abdonnak a Mika fíanak, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván: **21** Menjetek el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott. **22** Elméne azért Hilka és a király embere Húda prófétáasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utcában lakik vala) és a szerint szólának néki. **23** Ki monda nézik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titéket hozzáim küldött; **24** Ez mondja az Úr: Íme én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakkosira, mindeneket az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyiben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt; **25** Mivel elhagyta engem, és idegen isteneinek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszzenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedt az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik. **26** A Júda királyának pedig, a ki titéket küldött, hogy az Urat megkérje, így szóljatok: Így szól az Úr, Izráel Istene: A mi a beszédeket illeti, a melyeket hallottál: **27** Mivel a te szíved meglagyult, és magadat megalázadt az Isten előtt, mikor hallád az ő beszédeit e hely ellen

és az Ő lakosai ellen; mivel magadat megalázta előttem, és ruhádat megszaggattad és sírtál előttem: én is meghallgattalak, ezt mondja az Úr. 28 Íme én téged a te atyáid közé takarítlak, és tételet a te sírodba bekességen, és nem lájták a te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok a helyre és ennek lakóira. És e szerint beszéltek el ezt a királynak. 29 Akkor a király elküldé, és összegyűjtött Júdának és Jeruzsálemben minden véneit. 30 És felménye a király az Úr házába, és ő vele Júdának minden férifai, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a Léviták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, és elolvásá fülök hallására a szövetség könyvének minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr házában. 31 Azután felállván a király az Ő helyén, fogadást tón az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi, és hogy parancsolatait, bizonyságtételeit és rendeléseit teljes szívéből és teljes lelkéből megőrzendi, cselekedvén a szövetség beszédeit, a melyek megirattak abban a könyvben. 32 És felfogadtatá e dolgot mindenakkal, a kik Jeruzsálemből és Benjáminból valók. És Jeruzsálem lakói az Istennek, az Ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekednének. 33 Akkor elpusztított Jósiás minden útálatos bálványt Izráel fiainak egész földjéről, és kényszeríte mindenkit, valaki találtatik vala Izráelben, hogy szolgáljon az Úrnak, az Ő Istenének; és az Ő egész életében nem szakadának el az Úrtól, atyáik Istenétől.

35 És megtárt Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megölék a páskhabárányt az első hónap tizenegyedik napján. 2 És állítá a papokat az őrillésekra, és buzdítá őket az Úr házának szolgálatára. 3 És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktatják, és magokat az Úrnak szentelék: Helyhezessétek a szent látá a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Isteneknek, és az Ő népének az Izráelnek. 4 És készítétek el magatokat a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya elrendelte volt, és megríta az Ő fia Salamon. 5 És álliatok a szent helyen, a nép közül való testvéreitek családjainak csoportjai és a Léviták családjának egy-egy csoportja szerint. 6 Azután öljétek meg a páskhabárányt, és szenteljétek meg magatokat, és készítétek el azt a ti atyátoknak, hogy az Úrnak Mózes által tett beszéde szerint cselekedjetek. 7 És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyeket, mindezeket a húsvéti áldozatokra; mindenkinet, valaki ott találtatik vala, szám szerint harminczeret, és háromezer tulkot; ezek mind a kiráyleből valának. 8 Az Ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községek, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkiá, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz juhot és háromszáz tulkot. 9 Konánia pedig és Semája és Nétanéel az Ő atyafai, Hasábia, Jéhiel és Jóbábád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötezer juhot és ötszáz tulkot. 10 Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre állának, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. 11 Megölék azért a páskhabárányt, és a papok hintik vala kezüköből a vér, a Léviták pedig a bárányok bőrét húzzák le. 12 És külön választák az egészben egőáldozatra valókat, hogy adnák azokat a nép közül való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megrírott; azonképen a tulkokból is elválaszták. 13 És megsüték a páskhabárányt szokás szerint a tüznél; a megszenteltetett állatokat pedig megfőzük fazekakban,

vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községeknek. 14 Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték a páskhabárányt, mert a papok, az Áron fiai az egőáldozatoknak és a kövérsegeknek megáldozásával el valának foglalva késő éjszakáig, azért a Léviták készíték el mind magoknak, minden papoknak, az Áron fiainak. 15 Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáfának, Hémánnak és Jédotunnak, a király prófétájának parancsolata szerint; az ajtonállók is mindenjában az ajtóknál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az Ő atyjokfiai, a Léviták készíték vala el nekik. 16 És elkészüle az Úrnak minden szolgálata azon a napon, hogy megtartanák a páskhát, egészen egőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolata szerint. 17 Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban az időben, és a kovász nélküli való kenyerek ünnepét hét napon át. 18 Ehez hasonló páskhát nem tartottak Izráelben a Sámuél próféta idejétől fogva; Izráel királyai közül is senki sem tartott olyan páskhát, a milyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. 19 Jósiás királyságának tizennyolcadik évében tartatott ez a páshka. 20 Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás helyreállítta, feljöve Nékő, Egyiptom királya, hogy az Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment. 21 És noha követeket küldé ő hozzá Nékő, ezt mondavn: Mi közöm te hozzád nékem, Júda királya? Mert én most nem ellened megyelek, hanem az én országom ellenessége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged; 22 Mindazált Jósiás nem tére ki ő előle, hanem, hogy megütköznek vele, öltözött megváltoztatá, és nem hallgatott Nékő beszédeire, a melyek az Isten szájából származtak vala. Elméne azért, hogy megütközzék vele Megiddó mezején. 23 Akkor a készíves nyílakat lövénék Jósiás királyra, és monda a király az Ő szolgáinak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon megsebesültem. 24 Levévén azért őt az Ő szolgái a szekérből, másik szekerére helyezék, és vivék Jeruzsálemben: És meghala, és eltemetteték az Ő atyáinak sírjába; s egész Júda és Jeruzsálem síránkozik Jósiás felettes. 25 Jerémiás is siratja Jósiást, és siralmás énekekkel siratják vala őt az éneklő férifiak és asszonyok mindenjáram mind e mai napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s íme azok meg vannak írva a Jerémiás siralmaiban. 26 Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg van írva; 27 És az Ő első és utolsó dolgai, íme meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

36 És előhöz a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királylik tette őt atyja helyett Jeruzsálemben. 2 Huszonhárom esztendős vala Joákház, mikor uralkodni kezde, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben. 3 És letevé őt Egyiptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat. 4 És Egyiptom királya Eliákimot, az Ő testvérét tette királyilá Júda és Jeruzsálem felettes, megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az Ő testvérét fogá és elvívé Nékő Egyiptomba. 5 Huszonöt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendőig uralkodék Jeruzsálemben; de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az Ő Istene előtt. 6 És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai király, és kettős béköt vete lábaira, hogy Babilóniába vinné őt. 7 Az Úr házában való edények egy részét is elvívé Nabukodonozor Babilóniába, és helyezteté

azokat az ő templomába, Babilóniában. 8 Joákimnak pedig többi dolgai és az ő útátalosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak ő benne, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királynak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az ő fia. 9 Nyolcz esztendős korában kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben; de ő is goroszul cselekedék az Úr előtt. 10 Az esztendő fordultával pedig elküldte Nabukodonozor király, és elvitetté őt Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királylýá tevé az ő testvérét Sédékiást Júda és Jeruzsálem felett. 11 Huszonegy esztendős korában kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizenegy esztendeig Jeruzsálemben. 12 És goroszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében szól vala néki. 13 Sőt még Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, a ki őt az Isten nevére megesküdtette vala, s makacscsá és önfeljúvó lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez. 14 Sőt még a papok fejedelmei és a nép is, mindenjában szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a melyet megszentelt vala Jeruzsálemben. 15 És az Úr, az ő atyáinak Istene elküldé hozzájok követeit jó idején, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének. 16 De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; mígnen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség. 17 És reájok hozá a Káldeusok királyát, a ki fegyverrel őlé meg ifjaitak az ő szent hajlékukban, s nem kedveze sem az ifjaknak és szúzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindenjájokat kezébe adá. 18 És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindeneket Babilóniába viteté. 19 Az Isten házát meggyújták, Jeruzsálem kófalait lerontották, palotáit mind elégeték tüzzel, és minden drágaságait elpusztították. 20 És a kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurczolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgáivá lettek mindaddig, míg a persiai birodalom fel nem támadott; 21 Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg lerója a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendők. 22 És Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván: 23 Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és ő parancsolta meg nékem, hogy épísek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, az ő Istene, és menjen fel.

Ezsdrás

1 Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, felindítá az Úr Czírus persa király lelkét, és ő kihirdette az ő egész birodalmában, előszóval és írásban is, mondván: **2** Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; **3** Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálemben, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben lakozik. **4** És mindenkit, aki még megmaradt, minden helyről, ahol lakik, segítsék azon helynek férifai ezüsttel, aranytal, jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkénytelen adnak az Isten házához, mely Jeruzsálemben van. **5** Fölkélenek azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a Léviták, és mindenjában, a kiknek felindítá az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van. **6** És minden körültök lakók segítik őket ezüst edényekkel, aranytal, jószággal, barommal, drágaságokkal, mindenazon kívül, a mit önkénytelen adának. **7** Czírus király pedig előhozatá az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek házába helyezett vala; **8** Előhozatá ezeket Czírus, a persák királya, Mithredáthes kincstártó kezeihez, aki is átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelméné. **9** És számok ez vala: harmincz arany medencze, ezer ezüst medencze, huszonkilenc kés, **10** Harmincz arany pohár, négyszázít másrendbeli ezüst pohár, és ezer más edény. **11** minden arany és ezüst edényeknek száma ötezernégyszáz. Mindez magával vivé Sesbassár, mikor a foglyok kijövének Babilóniából Jeruzsálemben.

2 Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket Nabukodonozor, Babilónia királya, fogva vitettet Babilóniába, s most visszajövénék Jeruzsálemben és Júdába, kiki az ő városába. **2** Kik jövénék Zorobábel, Jésuával, Nehémiással, Serájával, Rélájával, Mordokhaival, Bilsánnal, Miszpárral, Bigvaival, Rehummal, Baanával. Izráel népe férfinak száma ez: **3** Paros fiai kétezerszázhetvenkettő; **4** Sefájfa fiai háromszázhetvenkettő; **5** Árah fiai hétszázhetvenöt; **6** Pahath-Moáb fiai, Jézua és Joáb fiaitól, kétezernyolc százatzenkettő; **7** Élám fiai ezerkétszázhetvennagy; **8** Zattu fiai kilencszáznegyenöt; **9** Zakkai fiai hétszázhatvan; **10** Báni fiai hatszáznegyenkettő; **11** Bébai fiai hatszázhuszonzárom; **12** Azgád fiai ezerkétszázhuszonzákkettő; **13** Adónikám fiai hatszázhatvanhat; **14** Bigvai fiai kétezerötvenhat; **15** Ádin fiai négyszázötvennagy; **16** Áter fiai, Ezékiáštól, kilencszennyal; **17** Bésai fiai háromszázhuszonzárom; **18** Jórá fiai százitizenkettő; **19** Hásüm fiai kétszázhuszonzárom; **20** Gibbár fiai kilenczenöt; **21** Bethlehem fiai százhuszonzárom; **22** Netófah férfinai ötvenhat; **23** Anathót férfinai százhuszonzályolc; **24** Azmáveth fiai negyenkettő; **25** Kirjáth-Árim, Kefira és Beéróth fiai hétszáznegyenárom; **26** Ráma és Géba fiai hatszázhuszzonegy; **27** Mikmás férfinai százhuszonzákkettő; **28** Béthel és Ái férfinai hétszázhuszonzárom; **29** Nebó fiai ötvenkettő; **30** Magbis fiai százötvenhat; **31** A másik Élám fiai ezerkétszázhetvennagy; **32** Hárím fiai háromszázhúz; **33** Lód, Hárid és Ónó fiai hétszáhzsonöt; **34** Jéríkó fiai háromszáznegyenöt; **35**

Szenáia fiai háromezerhatszázharmincz; **36** A papok: Jedája fiai, Jézua családjából, kilencszázhetvenhárom; **37** Immér fiai ezerötvenkettő; **38** Pashur fiai ezerkétszáznegyenhét; **39** Hárím fiai ezertizenhét; **40** A Léviták: Jésuának és Kadmiélnek fiai, Hodávia fiaitól, hetvennagy. **41** Az énekesek: Asáf fiai százhuszonzályolc; **42** A kapunállók fiai: Sallum fiai, Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai, összesen százharminczkilenc. **43** A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai; **44** Kérósz fiai, Sziaha fiai, Pádón fiai, **45** Lebána fiai, Hagába fiai, Akkub fiai, **46** Hágáb fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, **47** Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, **48** Resin fiai, Nekóda fiai, Gazzám fiai, **49** Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, **50** Aszna fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai. **51** Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, **52** Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, **53** Barkós fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, **54** Nesiah fiai, Hatifa fiai; **55** Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Haszsatófereth fiai, Peruda fiai, **56** Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, **57** Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hássebaim fiai, Ámi fiai. **58** Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai háromszázkilenczenkettő. **59** És ezek, a kik feljövénék Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-é: **60** Delája fiai, Tóbias fiai, Nekóda fiai hatszázhetvenkettő. **61** És a papok fiai közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, ki a Giléádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget, és ezek nevéről nevezeték; **62** Ezek keresték írásukat, tudniliük a nemzetsegék könyvét, de nem találák, miért is kirekesztének a papságból; **63** És megmondá nézik a király híльтartójára, hogy ne egenek a szentséges áldozatból, míg nem pap íté az Urimmal és Tummimmal. **64** Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan. **65** Szolgáikon és szolgálóikon kívül – ezek száma hétezerháromszázharminczhét – valának nézik énekes férfinak és asszonyainak kétszázan. **66** Lovaiak hétszázharminczhat, ösvérek kétszáznegyenöt; **67** Tevíék négyszázharminczöt, hatezerhétszázhúsz szamárral. **68** A családfők közül pedig, mikor megérkeznek az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, némelyek önkénytelen adakozának az Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén; **69** Tehetségük szerint adának az építés költségére aranyban hatvanegyezer dárikot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát. **70** És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a Léviták szolgái városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban vala.

3 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának, felgyűl a nép egyenlőképen Jeruzsálemben. **2** És fölkele Jézua, Jósádák fia, s az ő atyafai, a papok, és Zorobábel, Sealtiél fia s az ő atyafai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzának rajta égóáldozatokat, a mint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében. **3** És erős fundamentomra állíták fel az oltárt, mert felnék vala a földnek népéétől, és áldozának rajta égóáldozatokat az Únak, reggelie és estveli égóáldozatokat. **4** És megülék a sátoros ünnepet, a mint írva van, s áldozának égóáldozatot napról-napról szám és szokás szerint minden napit az ő napján. **5** És azután áldozák az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnep napjain viendő égóáldozatot, és mindenkoré válót, a kik önkénytelen ajándékozának az Úrnak. **6** Tehát a hetedik hónap első napjától fogva kezdének égóáldozatot áldozni az Úrnak, a mikor az Úr templomának alapkője még

nem tétetett le. 7 És adának pénzt a kő- és favágóknak s a mesterembereknek, és ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek, hogy hozzanak czédrusfákat a Libánonról a joppéi tenger felé, Czírus, persa király nézik addot engedelme szerint. 8 Második esztendőben azután, hogy fölmenének az Isten házához Jeruzsálemben, a második hónapban megkezdték az építést Zorabábel, a Sealtié fia és Jésua, a Jósádák fia és a többi atyafiaiak, a papok és Léviták és mindenjában, a kik a fogsgából visszajöttek vala Jeruzsálemben, és rendelék a Lévitákat, a kik húsz esztendősök vagy azon felüli valának, az Úr háza építésének vezetésére. 9 És előlálla Jésua, az ő fiai és atyafiai, Kadmiél és fiai, a Júda fiai, egyenlőképen, hogy vezérei legyenek az Isten házát építő munkásoknak, továbbá Hénádád fiai, fiai és testvéreik, – mind Léviták. 10 S midőn az építők letették az Úr templomának alapkővét, Jésua és Zorabábel oda álltak a papokat öltözöttükben kúrtókkal, s a Lévitákat, Ásáf fiait czimbalmokkal, hogy dicsérjék az Urat, Izráel királynak, Dávidnak rendelete szerint. 11 És énekelének, dicsérvén az Urat és hálát adván néki, mert jó, mert mindenrőkkel van az ő igralmassága Izráelen! És mind az egész nép nagy felszóval kiált vala, dicsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapkőve immáron letétegett! 12 Nagy soka pedig a papok és a Léviták és a családfők közül, a vének, a kik látták vala az első házat, mikor alapot vettek vala most e háznak az ő szemök előtt, nagy felszóval sírnak vala, soka pedig örömkben nagy felszóval kiáltanak vala; 13 Úgy hogy a nép nem tud vala megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a nép kiált vala nagy felszóval, és ez a szó messze földre meghallatott.

4 Mikor pedig meghallák Júda és Benjámin ellenségei, hogy a kik a fogsgából visszatértek, templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének: 2 Menének Zorabábelhez és a családfőkhöz, s mondának nézik: Hadd építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük s néki áldozunk Esárhaddon, Assíria királynak idejétől fogva, a ki ide hozott fel minket! 3 És monda nézik Zorabábel és Jésua és Izráel családainak többi fői: Nem veletek együtt kell nékünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, a miképen megparancsolta nékünk a király, Czírus, Persia királya. 4 És igyekezék a tartomány népe megkötni Júda népének kezeit és elrémiteni azt az építéstől. 5 És felbereli ellenetanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királynak egész idejében, Dárius persa király uralrokodásáig. 6 És Ahasvérus uralkodásakor, uralrokodásának kezdetén, vadolást írának Júda és Jeruzsálem lakói ellen. 7 Artaxerxes napjaiban pedig Bislám, Mithredathes és Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel írták, mely azután arám nyelvre fordítattott át. 8 Rehum, a helytartó és Simsai, a kanczellár, írának egy levelet Jeruzsálemben ellen Artaxerxes királyhoz ekképen. 9 Írának pedig ekkor Rehum, a helytartó és Simsai, a kanczellár és ezeknek többi társaik: a Dineusok, Afásatakeusok, Tarpeleusok, Afárseusok, Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok, Dehaveusok és a Hélameusok. 10 És a többi népek, a kiket a nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett lakosokká Samária városában és a többi városokban, melyek a folyóvizen túl vannak és a többi. 11 Ez mássá a levélnek, melyet hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének: „A te szolgáid, a folyóvizen túl lévő férfiak, és a többi. 12 Tudtára légyen a királynak, hogy a szolgáid, a kik feljöttek tőled, megérkezének

hozzánk Jeruzsálemben; a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik s a fundamentomokat javítgatják. 13 Mostan tudtára légyen a királynak, hogy ha ez a város megépítetik s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják. 14 Mostan, mivel a palota savával szóunk s épen ezért a király kárát nem illik elnézniük, ez okért küldjük e levelet és tudatjuk a királyt, 15 Hogy nézzen utána valaki atyaid történeteinek könyvében, és meg fogd találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztítatott is el e város. 16 Tudatjuk mi a királyt, hogy ha ez a város megépülend és a kőfalak elkészülnek: ennek miatta birtokod a folyóvizen túl nem lészen.” 17 A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak és Simsainak, a kanczellárnak és többi társaiknak, a kik Samariában laknak vala, és minden folyóvizen túl lakozóknak: „Békesség és a többi. 18 A levél, melyet hozzá küldtetek, világosan felolvastatott előttem; 19 És megparancsolám, hogy nézzenek utána, és úgy találák, hogy ez a város eleitől fogva királyok ellen támadó volt, és hogy pártút és lázadás történt vala benne; 20 És hogy hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben és uralkodtak minden a folyóvizen túl lakókon, és adó, rovás és úti vám fizetették nézik. 21 Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg a férfiakat, s e város ne építessék addig, míg tölem parancsolat nem jövend; 22 És meglássátok, hogy ebben valami mulasztást el ne kövessetek, hogy ne nevezkedjék a veszedelemben a királyok megkárosítására!” 23 Mihelyt Artaxerxes király levélnek mására felolvastaték Rehum és Simsai, a kanczellár és társaik előtt, menének nagy hamarsággal Jeruzsálemben a zsidókhoz, és megakadályozák őket erővel és hatalommal. 24 Akkor megszünök az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának második esztendejéig.

5 És prófétálának a próféták, Aggeus, a próféta és Zakariás az Idd fia a zsidóknak, a kik valának Júdában és Jeruzsálemben, szólván nézik az Izráel Istenének nevében. 2 Akkor fölkelének Zorabábel, Sealtié fia és Jésua, a Jósádák fia, és hozzá kezdnek Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben van, s velük valának Isten prófétái, támogatván őket. 3 Abban az időben jöve hozzájok Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznaír és társaik, és így szólának nézik: Ki adott nétek szabadságot, hogy e házat építétek s e kőfalat készítsétek? 4 Ekkor megmondák nézik ily módon, hogy kik ama férfiak névszerint, kik ez épületet építik. 5 És az ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem akadályozzák meg őket az építésben, míg az ügy Dárius elébe jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra nézve. 6 Mássá a levélnek, melyet küldött Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznaír és az ő társai, az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl lakának, Dárius királyhoz. 7 Tudósítást küldének ugyanis hozzá, ekként levén az írva: „Dárius királynak minden békesség! 8 Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Istennek házához, és az építettük nagy kövekből, és fa raktatik a falakra, és e munka szorgalmatosan folyik, és jó szerencsés leszen az ő kezök által. 9 Ekkor megkérdénnék azokat a véneket, íly módon szólván hozzájok: Ki adott nétek szabadságot, hogy e házat építétek, s hogy e kőfalat készítsétek? 10 Sőt még neveiket is megkérdeztek tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megírhassuk azon férfiak nevét, kik fejeik. 11 És ekképen felelének nékünk,

mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének szolgái vagyunk, és építük e házat, mely ennekkelőtök sok esztendőkön át meg vala építve, és Izráelnek egy nagy király építé és végezé be azt. **12** De minekutána haragra ingerelték volt atyáink a mennyneken Istenet, adá őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, a ki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte. **13** Azonban Czírusnak, Babilónia királyának első esztendejében Czírus király szabadságot adott, hogy Istennek ezt a házát megépítenék. **14** Sőt az Isten házához való arany és ezüst edényeket is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s bevitte volt azokat a babilóniai templomba, kihozatá Czírus király a babilóniai templomból s adatá azokat annak a Sesbassár nevűnek, a kit helytartól rendelt; **15** És monda néki: Vedd ez edényeket, menj és helyezd el azokat a jeruzsálemi templomba, és az Isten háza építéssék meg előbbi helyén. **16** Ekkor ez a Sesbassár eljött, letev az Isten házában alapkövét, mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeddig építetik, és még sem végződött be. **17** Mostan azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király kincstártó házában, ott Babilóniában, ha úgy van-é, hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házában megépítésére, mely Jeruzsálemben van, s a király akaratját erre nézve küldje hozzánk.”

6 Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, hol a kincseket tartják vala Babiloniában. **2** És találtaték Akhmetá várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs, melyre emlékezett ez vala írva: **3** „Czírus király első esztendejében, Czírus király parancsolatot adott Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építéssék meg, oly helyül, hol áldozatokat áldoznak; s alapzati felemelgettévén, magassága hatvan sing, szélessége is hatvan sing legyen. **4** A nagy kövek rétege három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király házából adassék. **5** Sőt az Isten házában arany és ezüst edényeit is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s vitt vala Babilóniába, adják vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba, helyökre, s te helyezd el azokat az Isten házába.” **6** Mostan azért Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, és az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl laknak, távol legyetek onnan! **7** Hagyatok, hadd épüljön meg Istennek ama háza! A zsidói helytartója és a zsidók vénei építék meg Isten ama templomát a maga helyén! **8** És megparancsolom azt is, hogy mit cselekedjetek a zsidók ama véneivel, hogy megépítsek Isten ama házát; tudniillik a király folyóvizen túl való adójának kincseiből pontosan költség adassék ama férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkül, **9** És a mik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égoáldozatra a menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nézik napoknákt és pedig mulasztás nélkül, **10** Hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek a királynak és fiaiak életéért. **11** És megparancsolom azt is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak házából szakítassék ki egy gerenda s felállítáttáván szegeztessék reá, háza pedig szemétdombbá tétessek e miatt. **12** Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást, megrontson minden királyt és népet, a ki felemelendi kezét, hogy megszegje e rendelést, hogy elpusztítja Istennek ama házát, mely Jeruzsálemben van. Én, Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék. **13** Akkor Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, miután

Dárius ily rendelést küldött, ahoz képest cselekedének pontosan. **14** És a zsidók vénei építének és jó szerencsések valának Aggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása folytán, és megépítették elvégezték Izráel Istenének akaratjából, és Czírus, Dárius és Artaxerxes, persiai királyok parancsolatjából. **15** Bevégezetek pedig e ház az Adár hó harmadik napjáig, mely Dárius király országlásánál hatodik esztendejében vala. **16** És megtarták Izráel fiai, a papok, a Léviták és a fogáságból visszajött többiek Isten házábanak felszentelését örömmel. **17** Vivének pedig Isten házábanak felszentelésénél áldozatul száz bikát, kétszáz kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakt bűnért való áldozatra egész Izráelről, Izráel nemzetiségeinek száma szerint. **18** És rendelék a papokat az ő osztályaik és a Lévitákat az ő rendjeik szerint Istennek szolgálatára Jeruzsálemben, Mózes könyvének rendelése szerint, **19** És megtarták a rabságból visszajöttek a páskhát az első hó tizenegyedik napján; **20** Mert megtisztultak vala a papok és Léviták: egyetemen mindenjában tiszíták valának, és megölök a húsvéti bárányt mindenkor, a kik a rabságból megjöttek, és atyjokfiaiért a papokért és önmagokért; **21** És megevék azt Izráel fiai, a kik a rabságból visszajöttek vala, és mindenkor, a kik elkülnöntötték vala magokat a föld népeinek tiszttalanságától s hozzájok állottak vala, hogy keressék az Urat, Izráel Istenét. **22** És azután megtarták a kovászta kenyerek ünnepét hétf napon örömmel, mert megvidámította vala őket az Úr, hozzájok hajtván az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az Istennek, Izráel Istenének háza építésében.

7 És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki Hilkiás fia, **2** Ki Sallum fia, ki Sádók fia, ki Ahitub fia, **3** Ki Amária fia, ki Azariás fia, ki Mérájóth fia, **4** Ki Zerahja fia, ki Uzzi fia, ki Bukki fia, **5** Ki Abisua fia, ki Fineás fia, ki Eleázár fia, ki pedig Áronnak, a főpapnak fia volt. **6** Ez az Ezsdrás feljöve Babilóniából, (ő, aki bőlc írástudó vala a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izráel Istené adott vala) és megadá néki a király az Úrnak, az ő Istenének rajta nyugvó kegyelme szerint minden kérését. **7** Feljövénék pedig az Izráel fiai, a papok, a Léviták, az énekesek, a kapunállók és a Léviták szolgái közül többen Jeruzsálemben Artaxerxes király hetedik esztendejében. **8** És Ezsdrás megérkezék velük Jeruzsálemben az ötdökl hónapban, a király hetedik esztendejében. **9** Ugyanis az első hónak első napján határozá el a Babilóniából való feljövetlét, és az ötdökl hó első napján érkezett Jeruzsálemben, az ő Istenének rajta nyugvó jó kegyelme szerint; **10** Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendelésekét és ítéleteket. **11** És ez mása a levélnek, melyet addott vala Artaxerxes király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki írástudó vala az Úr parancsolatainak beszédben, Izráelnek adott rendeléseiben: **12** „Artaxerxes, a királyok királya Ezsdrás papnak, ki a menny Istenének törvényében bölcs írástudó és a többi. **13** Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izráel népe, papjai és a Léviták közül Jeruzsálemben akar menni, veled elmehet. **14** Minthogy te elbocsáttatol a királytól és hét tanácsosától, hogy utána nézz Júdának és Jeruzsálemben, a te Istened törvénye szerint, mely kezeden van, **15** És hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és tanácsosai önkényeset ajándékoznak Izráel Istenének, kinek hajléka Jeruzsálemben van, **16** És mindenkor az ezüstöt és aranyat, melyet kapni fogsz Babilónia egész tartományában, együtt a nép és a papok önkényeset ajándékával, mit ezek önkényeset ajándékoznak az ő Istenök

házának, mely Jeruzsálemben van. **17** Annalfogva gondosan végy e pénzen bikákat, kosokat és bárányokat s hozzájok való étel- és itáláldozatokat, s áldozd meg azokat Istenetek házának oltárán, mely Jeruzsálemben van: **18** A megmaradott ezüsttel és arannyal pedig, a mit jónak láttok cselekedni te és atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjétek. **19** És az edényekkel, melyek néked adattak át a te Istened házának szolgáltatára, számolj be Isten előtt Jeruzsálemben. **20** Egyéb szükségét pedig Istened házának, mit csak teljesítendő kell, teljesítsd a király kincstári házból. **21** És én, Artaxerxes, a király, parancsolom minden a folyóvizen túl lakó kincstartóimnak, hogy minden, a mit csak kérend tőletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében írástudó, pontosan teljesítessék, **22** És pedig száz táalentom ezüstig, száz kór búzából, száz báth borig, száz báth olajig és sóban, a mennyi elég. **23** minden, mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan teljesítessék a menny Istenének házáért, hogy meg ne haragudjék a királynak és flainak országára. **24** Veletek pedig tudatjuk, hogy sem a papokra, sem a Lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunálókra, sem a Léviták szolgáira, sem Isten e háza szolgáira, adót, rovást és úti vámot senkinek vetni nem szabad. **25** És te Ezsdrás, a te Istened bölcs törvénye szerint, a mely kezdenben van, rendelj ítélöket és birákat, a kik törvényt tegyenek minden a folyóvizen túl lakó nép között, mindenből, a kik tudják Istenednek törvényeit, és a kik nem tudják, azokat tanítását! **26** Valaki pedig nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a király törvényét, ítélet hozzássék felette pontosan, vagy halára, vagy számkivételekre, vagy jószágvesztésre, vagy fogására.” **27** Áldott az Úr, atyáink Istene, a ki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsálemben van. **28** És a ki hozzá fordítá iringalmasságát a király előtt és tanácsosai előtt és a király minden hatalmas fejedelmei előtt! És én megerősödven az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme által, családfőket gyűjték össze Izráelből, hogy feljönnének velem.

8 Ezek pedig családfők és nemzetiségi eredetük azoknak, a kik feljövénék velem Artaxerxes uralkodásakor Babilóniából: **2** Fineás fiai közül: Gersóm; Ithamár fiai közül: Dániel; Dávid fiai közül: Hattus; **3** A Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele egy nemzetiségben másfélszáz férfi; **4** Pahath-Moáb fiai közül: Eliójénaí, Zerahia fia s vele két száz férfi; **5** Sekánia fiai közül a Jaháziel fia s ō vele háromszáz férfi; **6** Ádin fiai közül: Ebed, Jónáthán fia és vele ötven férfi; **7** Élám fiai közül: Ésaiás, Athália fia s vele hetven férfi; **8** Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és ō vele nyolcvan férfi; **9** Joáb fiai közül: Abálida, Jéhiel fia s vele két száz tizenegyelc férfi; **10** Selómith fiai közül a Jószipha fia és vele százhatvan férfi; **11** Bébai fiai közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolc férfi; **12** Azgád fiai közül: Jóhánán, Hakkátán fia és vele százfiz férfi; **13** Adónikám fiai közül az utódok s neveik: Elifélet, Jeiéi és Semájáa és velök hatvan férfi; **14** És Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velök hetven férfi. **15** Mikor pedig összegyűjtém őket az Aháva felé folyó folyóvízhez, hol három napig valánk, megnézem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül nem találtam közöttük senkit. **16** Elküldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt, Náthánt, Zakariást, Mesullámot, mint családfőket, és Jójáribot és Elnáthánt, mint eszes embereket. **17** És rendelém őket Iddóhoz, aki fő vala a Kászifia nevű helyen, és betanítám őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az ő atyjafainak, a Léviták szolgáinak a Kászifia nevű

helyen, – hogy hozzanak szolgákat a mi Istenünk házához. **18** És elhozák nékünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szelkelt, a Mahli fiai közül, a ki Lévi fia, a ki meg Izráel fia vala, és Serébiát, fiaival és tizennyolc testvéreivel együtt. **19** És Hasábiát s vele Ésaiást, a Mérári fiai közül, testvéreivel és húsz fiával együtt; **20** És a Léviták szolgái közül, a kiket Dávid a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába, két százhuszat; mindenjájok nevei feljegyeztettek. **21** Ekkor bőjtöt hirdeték ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marháinknak. **22** Mert szégyeltem vala a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi elleniségeink ellen ez útban, mert ezt mondta volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindenből, a kik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindenből, a kik elhagyják őt. **23** És bőjtölénk és a mi Istenünkhez könyörgénk annakokáért, és meghallgatott minket. **24** Ekkor különválaszték a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához és hozzájok atyjokfiai közül tizet. **25** És átmérém nézik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és tanácsosai és fejedelmei és minden Babilóniában élő Izráeliták ajándékozának. **26** Kezökhöz mérék pedig hatszázötven táalentom ezüstöt, száz táalentomot éró ezüst edényeket és száz táalentom aranyat. **27** Húsz arany poharat, melyek ezer dárkot érnek vala, és két szép ragyogású rézedeny, melyek oly becsesek, mint az arany. **28** És mondék nézik: Ti az Úrnak szentei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkényesen adott ajándék: **29** Vigyázzatok azért reá és megőrizzétek, míg átméríték a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házának kamaráiban! **30** És átvevék a papok és a Léviták az ezüstöt, aranyat és az edényeket súly szerint, hogy vigyék Jeruzsálemben Istenünk házához. **31** Elindulánk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettő napján, hogy Jeruzsálemben menjünk; s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségek kezéből ez úton. **32** És megérkezénk Jeruzsálemben, és pihenéknk ott három napig. **33** Negyednap pedig átmérítet az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth papnak Uriás fiának kezéhez, vele lévén Eleázár, a Fineás fia, és velük Józadáb, a Jézua fia és Nódia, a Binnui fia, Léviták, **34** minden szám és súly szerint, s feljegyeztet az egész súly abban az időben. **35** A kik pedig megérkeztek a fogságból, a rabságnak fiai, égőáldozatokat vívénék Izráel Istenének: tizenkét tulokat egész Izráelről, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnéről való áldozatra, mindenzt egészen égőáldozatul az Úrnak. **36** És átadták a király parancsolatait a király helytartónak, s a vizen túl lévő helytartóknak, és ezek segíték a népet és az Isten házát.

9 Minekutána ezek elvégeződnek, jövénék hozzá a főemberek, mondván: Izráel népe és a papok és a Léviták nem különíték el magokat a tartományok népeitől, a miképen pedig azoknak, a Kananeusoknak, Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak, Égyiptomiaknak és Emoreusoknak útlátatos vétke szerint el kellett volna, **2** Mert ezek leányai közül vettek vala feleséget magoknak és fiaiknak, és megelegyedett a szent mag e tartományok népeivel; és pedig a fejedelmek és főemberek valának elsők e bűnen. **3**

Mihelyt e dolgot meghallottam, megszaggatám alsó- és felső ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és vesztek ütem. **4** És hozzáim gyűlénék mindenjában, a kik reszketve gondoltak Izráel Istenének beszédeire azoknak vétke miatt, a kik a fogságból megijöttek vala; és én vesztek ülöök vala mind az estvéli áldozatig. **5** Az estvéli áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból, megszaggatván alsó- és felső ruhámat; és térdeimre esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az én Istenemhez. **6** És mondak: Én Istenem, szégyenlem és átallom felemelni, én Istenem, az én orczámat te hozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejünk fölött és a mi vétkeink mind az égig nevedektek! **7** A mi atyáink napjaitól fogva nagy vétekben vagyunk mi mind e mai napig, és a mi álnokságainkért adattunk vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok kezébe, fegyver által rabságra és ragadományra és orczapirulásra, a mint ez a mai nap is van. **8** És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nékünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgáságunkban. **9** Mert szolgák vagyunk mi, de szolgáságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzáink fordítá igalmasságát Persiának királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy felemelhessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nékünk bátoroság lakást Júdában és Jeruzsálemben. **10** És most mit mondunk, óh mi Istenünk, mindezek után? Azt, hogy mi mégis elhagytuk parancsolataidat, **11** A melyeket parancsoltál szolgáid, a próféták által, mondva: A föld, melyre bementek, hogy bírájátok azt, tisztaáland föld, a tartományok népeinek tisztátlalansága miatt, útátálosságaik miatt, melyekkel betöltek azt egyik végétől a másikig tisztátlalanságukban; **12** Annakokáért leányaitokat ne adjátok az ő fiainak és az ő leányaikat ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javokat soha, hogy megerősödjétek és éljetek a föld javaival, és örökségképen adhassátok azt fiaitoknak mindörökkel. **13** Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétkünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nékünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adad nékünk e maradékot, **14** Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat s összehásodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-é haragudni reánk mindaddig, míg megemészettünk, hogy sem maradékunk, sem hírmondónk ne legyen? **15** Oh Uram, Izráel Istene! igaz vagy te, mert meghagyált minket, maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Íme előttem vagyunk vétkünkben, és nem állhatunk meg előttem e miatt!

10 És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tőn, sírva és földre borulva az Isten háza előtt, sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a nép is sokat és keservesen. **2** És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Elám fiai közül, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül: mindazáltal van reménysége Izráelnek, mind e mellett is! **3** Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk minden asszonyokat és a tőlük szülötteket az én Uramnak és azoknak akaratja szerint, a kik reszketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! **4** Kel fel! mert reád néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss hozzá! **5** Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megeskét a papoknak, a Lévitáknak és az egész

Izráelnek fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni; és megesküvének. **6** És fölkele Ezsdrás az Isten háza elől, és elméne Jóhánánnak. Eliásib fíanak szobájához s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek vétke miatt. **7** És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben mindenazonknak, a kik a rabságból hazajöttek, hogy Jeruzsálemben gyűljenek; **8** Valaki pedig el nem jön harmadnapra, a fejedelmek és vének tanácsa szerint, adassék minden vagyona a templomnak, és ő maga vettessék ki a rabságból hazajötöknek gyülekezetéből. **9** Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden férfiai harmadnapra Jeruzsálemba a kilencszélik hóban, e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten házának piaczán, aggódván e dolog és az esőzések miatt. **10** Ekkor fölkele Ezsdrás, a pap, és monda nézik: Ti vétkeztetek, hogy idegen feleségeket vettek magatoknak, hogy ezzel is többítenétek Izráel vétkét; **11** Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak Istene előtt, és cselekedjetek az ő akaratja szerint, elkülönítvén magatokat e föld népeitől és az idegen feleségektől. **12** És felele az egész gyülekezet, és monda felszóval: Ekképen, a te beszéded szerint kell minékünk cselekednünk! **13** De e nép igen sok és az esős idő miatt kivíl nem állhatunk; annak felette ez nem egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a kik vétkeztünk e dologban; **14** Hadd álljanak hát elő fejedelmeink, az egész gyülekezetét, és mindenki, aki idegen feleséget vett magának, városonként jájjön elő bizonyos időben s velők a városoknak vénei és bírái, hogy elforditsuk magunkról a mi Istenünknek e dolog miatt való búslásának haragját! **15** Csak Jónathán, az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia állanak fel ez ellen és Mésullám és Sabbathai, a Léviták támogatói őket. **16** És cselekednének ekképen azok, a kik a rabságból hazajöttek; és választa magának Ezsdrás, a pap férfiakat, a családfőket, családjuk szerint, s mindenjájok nevei feljegyzettek. És összeülnének a tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot; **17** És bevégezék azt mindenazon férfiakra nézve, a kik idegen feleséget vettek vala magoknak, az első hónak első napjáig. **18** Találtatának pedig a papok fiai közül, a kik idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jézúának, a Jósádak fának és az ő testvéreinek fiai közül: Maaséja, Eliézer, Járib és Gedálja; **19** És kezöket adák, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltetének vétükükért; **20** Immér fiai közül pedig: Hanáni és Zebádja. **21** Hárím fiai közül: Maaszéja, Elija, Semája, Jéhiel és Uzzia, **22** Pashur fiai közül: Eljoénaj, Maaszéja, Ismáel, Nethanéel, Józabád és Elásza; **23** Továbbá a Léviták közül: Józabád, Simei és Kélája. (az a Kelita), Pethahja, Júda és Eliézer; **24** Az énekesek közül pedig: Eliásib, s a kapunállók közül: Sallum, Telem és Uri; **25** Továbbá Izráel népéből: Parós fiai közül: Ramia, Jezíja, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája; **26** Elám fiai közül: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jerémóth és Elija; **27** Zattu fiai közül: Eljoénai, Eljásib, Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza; **28** Bébá fiai közül: Jóhánán, Hanánia, Zabbai és Athlai; **29** Báni fiai közül: Mesullám, Mallukh, Adája, Jásub, Seál és Rámóth; **30** Pahat-Moáb fiai közül: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja, Mattánia, Besalán, Binnui és Manasse; **31** A Hárím fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon; **32** Benjámin, Mallukh, Semarja; **33** Hásüm fiai közül: Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei, **34** Báni fiai közül: Maádai, Amrám és Uél; **35** Benája, Bédéja, Keluhu; **36** Vanja, Merémóth, Eliásib; **37** Mattánia, Mattenai és Jaaszái; **38** Báni, Binnui, Simei; **39** Selemia, Náthán és Adája; **40** Makhnadbai, Sásai, Sárai; **41** Azareél, Selemia és Semária; **42** Sallum, Amaria, József: **43**

A Nebó fiai közül: Jéiel, Mattithja, Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája. **44** Mindezek idegen feleségeket vettek vala magoknak. És valának e feleségek között olyanok is, a kik már fiakat szülték.

Nehemiás

1 Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lőn a Kislév nevű hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában valék. **2** És jöve hozzáim Hanáni, egy az én atyámfiai közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlük a fogsságból megszabadult maradék zsidók felől és Jeruzsálem felől. **3** És mondának nékem: A fogsságból megszabadult maradék zsidók ott abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelül Jeruzsálem kőfala lerontattat, s kapui tűzben égtek meg! **4** Hogy pedig meghallám e beszédeket, leültem és sírtam és keseregtem napokon át, s bőjtölök és imádkozám a mennynek Istene előtt; **5** És mondék: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy és rettentetés Isten! Ki megtartja a szövetséget és iringalmasságot az ő szeretőinek és az ő parancsolatait megtartónak; **6** Oh, legyen figyelmetes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most előttem nappal és éjjel Izráel fiainak, szolgáidért, és vallást télezek az Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vétkéztünk te ellened, én is s az én atyámnak háza vétkéztünk! **7** Felette igen vétkéztünk ellened, és nem tartottuk meg a parancsolatokat, és a rendeléseket és a törvényeket, melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak. **8** Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: Ha ti vétkeztek, én meg elszélesztélek titeket a népek között; **9** Ha pedig megtérendetek hozzáim és megtartjátok parancsolataimat és cselekeszítéket azokat: még ha az égneknél utolsó szélén volnának is szétszórta gyermeketeik, onnan is összegyűjti őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! **10** És ők a te szolgáid és a te néped, a kiket megszabadítottál a te nagy erőd által és a te erős kezed által! **11** Kérlek oh Uram, legyen figyelmetes a te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgádnak könyörgésükre, a kik kívánják férni a te nevedet, és adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a királynak pohárnoka voltam.

2 És lőn a Niszán nevű hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendjejében, bor vala ő előtte és én fölvevém a bort, adám a királynak; azelőtt pedig nem voltam szomorú ő előtte. **2** És monda nékem a király: Miért szomorú a te orczád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! És felette igen megfélemlém. **3** Akkor mondék a királynak: Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orczám, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye, pusztán hever és kapui megemészítettek tűzben?! **4** És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz? És könyörgék a mennynek Istenehez. **5** És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előttem a te szolgád, azt kérem, hogy bocsáss el engem Júdába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! **6** És monda nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig léşzen utazásod és mikorra jösz viaszta? És tetszik a királynak engem elbocsátani, miután én tudtam vele az időt. **7** És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a folyóvizen túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek; **8** És adasson egy levelet Ászáfhöz, a király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendákul a templom várának kapuihoz, és a város kőfalához, és a házhoz, melybe költözni fogok.

És megadá nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. **9** És megérkezém a folyóvizen túl való tisztartókhöz és átadám nékik a király leveleit. Bocsátott vala pedig velem a király föembereket a seregből és lovagokat. **10** Mikor pedig a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nékik, hogy jótt valaki, a ki Izráel fiainak javokat keresi. **11** Azután elmenék Jeruzsálembe, és ott pihenék három napig. **12** És fölkkelék éjszaka, én és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek, hogy mire indítá az én Istenem az én szívetem, hogy azt Jeruzsálemről megcselekedjem, és barom sem vala velem, csak az, melyen ülök vala, **13** És kimenék a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemét-kapuhoz, és vizsgálgtatám Jeruzsálem kőfalait, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz által megemészítének. **14** Azután átmenék a forrás kapujához és a király tavához, holott nem vala hely a baromnak, hogy velem átmenjen. **15** Azért gyalog menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgtatám a kőfalat, azután megfordultam és bementem a völgy kapuján, és hazatértem. **16** A föemberek pedig nem tudták vala, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előláróknak, sem a föembereknek, sem a többi munkásoknak ez ideig nem jelentettem meg. **17** Ekkor mondék nékik: Ti lájtátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek meg; jertek, építések meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul! **18** És megjelentem nékik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmem, és a király beszédít is, a melyeket nékem szól, és mondának: Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jára. **19** Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a mit miveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot tüni? **20** Kiknek felelék, és mondék: A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nékünk, és mi mint az ő szolgái kelünk fől és építünk, néktek pedig részletek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

3 És fölkelle Eliásib, a főpap és atyafiai, a papok és építékek a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; építékek pedig a kőfalat a Meáh toronyig, a melyet meg szentelének, s azután Hanánel tornyáig; **2** És ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; **3** A halaknak kapuját pedig építékek a Hasszenáa fiai, ők gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsai és zárárait; **4** Mellettük javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Mesézábeli fiának a fia, és ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. **5** Ezek mellett pedig javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának jármába. **6** Az ó-város kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsai és zárárait; **7** És mellettük javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala helyéig; **8** Mellettük javítgatott Uzziel, Harhájának fia az ötvösökkel, és ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; **9** Mellettük javítgatott Refája, Húr fia, a ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelem vala; **10** Mellette javítgatott Jedája, Harumáfia, és pedig a

maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. 11 A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárim fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. 12 És mellettük javítgatott Sallum, Hallóhés fia, a ki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, ő is az ő leányai. 13 A völgy kapuját javítgaták Hánun és Zánoah lakói, ők építék meg azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závárait; és a kőfalból ezer singet a szemét-kapuig. 14 A szemét-kaput pedig javítgatá Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závárait. 15 És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a Kól-Hóze fia, Mispa tartományának fejedelme, ő építé meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és závárait; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájónekn. 16 Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-Sur tartománya felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe való helyig, és az újonnan készült tóig, és a vitézek házáig. 17 Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya felének fejedelme, tartománya lakosaival; 18 Ő utána javítgatának atyjokfiai: Bavvai, a Hénadád fia, Kéila tartománya másik felének fejedelme; 19 Javítgatá pedig ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház felmenetelének ellenébe; 20 Ő utána Barukh, Zakkai fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig; 21 Ő utána javítgata Merémóth Uriásnak fia, a ki Hakkos fia vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib házának végéig; 22 Ő utána javítgatának a papok, a környék főfiai; 23 Ezek utána javítgata Benjámin és Hassub, az ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata Azariás, Maaséja fia – a ki Ananiás fia vala – az ő háza mellett; 24 Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia egy másik darabot, Azáriás házától minden a zugig és szegletig; 25 Továbbá Palái, az Uzai fia, a szegletnek és a felső toronynak ellenébe, mely a király házból a tömlöcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a Parós fia; 26 (A Léviták szolgái pedig laknak vala az Ófelben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a kiemelkedő torony ellenéig;) 27 Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig; 28 A lovak kapuján felül javítgatának a papok, kiki az ő házának ellenébe; 29 Utánok javítgata Sádók, Immér fia az ő háza ellenébe; és ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a napkeleti kapu órizője; 30 Ő utána javítgata Hananiás, Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az ő szobája ellenébe; 31 Utána javítgata Malkija, az ötvösök egyike, a Léviták szolgáinak és a kereskedőknek házáig, a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek hágójáig; 32 A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

4 Lón pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; 2 És szóla az ő atyjafiai és a samáriai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek és nyomorult zsidók? Vajjon megengedik-é ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégtek! 3 Az Ammonita Tóbiás pedig mellette állván, mondá: Bármit építsenek, ha egy róka lép fel reá, összezúzza köveiknek falát. 4 Halld meg, oh mi istenünk! hogy csúffá lettünk, fordításad gyalázásukat az ő fejökre, és add őket prédára a rabságnak

földében; 5 Ne fedezd el az ő hamisságokat és az ő bűnök a te orczád elől el ne törléssék, mert téged bosszantának az építők előt! 6 És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvel dolgozott. 7 Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbiás, továbbá az Arábiabeliek, az Ammoniták és az Asdódeusok, hogy javítgattanak Jeruzsálem kőfalai, és hogy a törések betömése megkezdődött, felette nagy haragra gerjedének; 8 És összeesküvének mindenjában egyenlő akarattal, hogy eljönök Jeruzsálemet megostromolni és népét megrémíteni. 9 De mi imádkozunk a mi Istenünkhez, és állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy feltünk tölök. 10 És mondák a zsidók: Fogytán van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. 11 A mi ellenségeink pedig ezt mondották: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közkbe bemegyünk és őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. 12 És lón, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, a kik ő mellettük laknak vala és nékünk tízszer is mondották: Térjetek haza! 13 Azért állítám a hely alsó és nyílt részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzeteségek szerint, fegyvereikkel, dárdaikkal és kezéivekkel. 14 És körültekintvén, fölkeltem és így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: Ne feljetelek tölök! A nagy és rettentenes Úrra emlékezzetek, és harcitoljatok testvéreteikért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaitokért! 15 És lón, hogy meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk az ő szándékukat, és hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk mi mindenjában a kőfalhoz, kiki az ő munkáljához; 16 De aznap törpöl fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat, kezíveket és páncélokat, és a fejedelmek ott állanak az egész Júda háznára mögött. 17 A kőfalon munkálkodók közül a tehernek hordói egyik kezükkel, a mely a munkát végez, rakodának, másik kezük pedig a fegyvert tartja vala, 18 A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra vala felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. 19 És így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén a kőfalon, egymástól messze esünk; 20 Azért oda gyűljítek hozzánk, hol a trombita szavát halládjátok, a mi Istenünk hadakozik érettünk! 21 Ekképen munkálkodunk vala; és legényeimnek fele dárdákat tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak feltámadásáig. 22 Ugyanekkor megparancsolám a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka őrködjenek felettünk és nappal dolgozzanak. 23 És sem én, sem az én atyámfiai, sem legényeim, sem az órizők, a kik én utánam valának, nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

5 Lón pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjokfiai, a zsidók ellen. 2 Valának, a kik ezt mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nékünk gabona kell, hogy együnk és éljünk. 3 És valának, a kik ezt mondják vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat zálogba kell adogatnunk, nékünk gabona kell, mert ehezünk. 4 Viszontag valának, a kik ezt mondják vala: Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és szőlőinkre; 5 És íme, bár a mi testünk épen olyan, mint a mi atyánkfinak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaink, mi nékünk mégis rabság alá kell adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink is, és nincs erőnk arra, hogy őket megválthatnók,

hisz mezeink és szőlőink másokéi már! **6** Felette nagy haragra gerjedtem azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat hallottam; **7** És magamba szálva, gondolkodtam erről, és megfogdém az előjárókat és föembereket, ezt mondánv nézik: Ti a ti atyátokfaival szemben uzoráskodtok! És szerék ő ellenök nagy gyűlést; **8** És mondám nézik: Mi megváltottuk a mi atyánkflait, a zsidókat, a kik a pogányoknak eladtattak vala, a mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni a ti atyátokflait, s ők nékünk adják el magokat?! És hallgatának és nem tudnák felelni semmit. **9** És mondék: Nem jó dolog ez, a mit ti cselekesztek. Hát nem fogtok a mi Istenünk felelmében járni, hogy valahára ne gyalázzanak már minket a pogányok, a mi elleniségeink? **10** Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönözünk nékik; engedjük el, kérlek, e tartozást! **11** Adjátok vissza, kérlek, nézik még ma az ő mezeiket, szőlőket, olajkerteit és házaikat; ennekfelette, a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak századát engedjétek el. **12** És felelénék: Visszaadjuk és tőlük nem veszünk semmit; úgy cselekszünk, a mint te mondod. Ekkor egybehívám a papokat és megeskettetém őket, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni. **13** Ruhámat is megrázám és mondék: Épen így rázzon ki az Isten minden embert az ő házából és vagyonából, és épen így legyen kirázzatott és üres, valaki meg nem teljesíti e beszédét. És monda az egész gyülekezet: Ámen. És dicsér az Urat, és e beszéd szerint cselekedett a nép. **14** Sőt azon naptól fogva, melyen Júdának földére helytartójukul rendeltettem, Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva harmincskeddi esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én atyámfiai a helytartónak járó kenyéret nem éverek. **15** Holott az előbbi helytartók, a kik én előttem valanak, terhelék a népet és vevének tőlük kenyérét és borít negyven ezüst sikluson felül; sőt még legényeik is zsarnokoskodának a népen. De én nem cselekedém így az Isten feleleme miatt. **16** Sőt még e kőfalnon is dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s minden én legényeim egybegyűltenek ott a munkára. **17** Annakfelette a zsidók, továbbá a másfélszáz főember és a kik jönek vala mi hozzánk a körültünk lakó pogányok közül, az én asztalomnál esznek vala. **18** A mit minden napra készítenek vala: egy ökröt, hat kövér juhot, és madarakat is készítenek nékem, minden tíz napra vala mindenféle bor bőségesen; és mindenellett sem kivántam be a helytartó kenyéret, mert nehéz vala a szolgálat ezen a népen. **19** Emlékezzél meg rólam, én Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel cselekedtem!

6 És lón, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás, az Arábiabeli Gesem és a mi többi elleniségeink, hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jóllehet még az ideig ajtókat nem állítottam a kapukra: **2** Küldé Szanballat és Gesem hozzám ilyen izerettel: Jer és találkozzunk a faluk egyikében, az Onó-völgyében; holott ők gonoszt gondoltak ellenem. **3** Küldék azért követeket hozzájok ilyen izerrel: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszünnék e munka, ha attól eltávozzán, hozzájok mennék. **4** És küldének hozzám ilyen módon négy ízben, és én ilyen módon felelek nézik. **5** Küldé továbbá hozzám Szanballat ilyen módon örödször az ő legényét, a kinek kezében egy felnyitott levél vala, **6** Melyben ez vala írva: A szomszéd népek között ez a hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, annakáért építet te a kőfalat; és hogy te leszel az ő királyok, e beszédek szerint. **7** Sőt még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te

felőled Jeruzsálemben, ezt mondánv: Király van Júdában! És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! **8** Én pedig küldék ő hozzá ilyen izerrel: Nem történt semmi olyan, a minőt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad mindenzt a te szívedben. **9** Mert mindenek el akarnak vala minket rettenteni, ezt mondánv: Leveszik kezéket a munkáról és az felben marad! Azért hát, oh Uram! erősítsd meg az én kezeimet. **10** És én elmentem Semájának, a Delája fiának házába, a ki Mehétabéé fia vala, és őt bezárkózva találtam, és monda: Menjünk az Isten házába, a templomi belsejébe és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljőnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönek el, hogy megöljenek. **11** Én pedig mondék: Avagy ily férfiúnak, mint én vagyok, illik-e futni? Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem megyek! **12** És megismerém, hogy nem az Isten küldötte őt, hanem azt a profécziát azért mondá nékem, mert Tóbiás és Szanballat felbéréltek őt. **13** Azért vala pedig felbérélve, hogy én megrettenjek ésakképen cselekedvén, vétkezzem, hogy így rossz híremet köthessék és rágalmazhassanak. **14** Emlékezzél meg én Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik szerint, és a jövendőmondó Noádja asszonyról és a többi jövendőmondókról is, a kik rémítgetnek engem. **15** Elvégezetetek pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. **16** És lón, hogy midőn meghallák minden mi elleniségeink, megfelemények minden pogányok, a kik körültünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a mi Istenünkötő vitetett végbe e munka. **17** E napokban is sok levelet küldenek némely zsidó előjárók Tóbiásnak, és viszont Tóbiástól sok jóve hozzájok. **18** Mert sokan Júdában ő hozzá esküdték, mivelhogy ő veje vala Sekániának, az Arah fiának, és Jóhánán, az ő fia, Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette volt el. **19** Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az én beszédeimet megvívé néki. Leveleket pedig Tóbiás folyton küldött, hogy engem elrettentene.

7 És lón, hogy midőn megépítetek a kőfal, felállítám az ajtókat és kirendeltetnék a kapunállók, az énekesek és a Léviták őrizetre; **2** És hadnagyokká tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivel hogy ő hűségesebb és istenfélőbb vala sokaknál. **3** És mondék nézik: Meg ne nyittassanak Jeruzsálem kapui mindaddig, míg a nap melegen nem süt, és míg az őrök ott állanak, addig tegyék be az ajtókat és zárájokat be azokat; azután állításokat őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, nemelyeket az ő vigyázó helyükre, s másokat az ő házok ellenébe. **4** A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép kevés lévén benne, házak nem épültek. **5** Felindítá az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem az előjárókat, a föembereket és a népet, hogy felírottassanak; és megtalálám azok nemzetiségeinek könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából, melyben ily írást találék: **6** Ezek a tartományok fiai, a kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket fogva vitéztek Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövénék Jeruzsálembé és Júdába, kiki az ő városába. **7** Kik jövénék Zorobábellel: Jézua, Nehémiás, Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána, Izráel népe férfiainak számok ez: **8** Parós fiai: kétezerszázhetvenkettő; **9** Sefátja fiai: háromszázhetvenkettő; **10** Arah fiai: hatszázötvenkettő; **11** Pahath-Moáb fiai, Jézua és Joáb fiaitól: kétezernyolczszázítzennyolcz; **12** Elám fiai: ezerkétszázötvennagy; **13** Zattu fiai: nyolczszáznegyvenöt; **14** Zakkai fiai: hétszázhatvan; **15** Binnui

fiai: hatszáznegyvennyolc; **16** Bébai fiai: hatsázhuszonnnyolc; **17** Azgád fiai: kétézerháromszázhuszonkettő; **18** Adónikám fiai: hatszázhárvanhét; **19** Bigvai fiai: kétézerhatvanhét; **20** Adin fiai: hatsázötvenöt; **21** Áter fiai, Ezékiástól: kilencvennyolc; **22** Hásüm fiai: háromszázhuszonnyolc; **23** Bésai fiai: háromszázhuszonnéggy; **24** Hárif fiai: százkízenkettő; **25** Gibeon fiai: kilencvenöt; **26** Bethlehem és Netófa férffai: száznyolczvannyolc; **27** Anathót férffai: százhuszonnyolc; **28** Beth-Azmáveth férffai: negyvenkettő; **29** Kirjáth-Jeárim, Kefira és Beéróth férffai: hétszáznegyvenhárom; **30** Ráma és Géba férffai: hatsázhuszonegy; **31** Mikmás férffai: százhuszonkettő; **32** Béthel és Ai férffai: százhuszonhárom; **33** A másik Nébó férffai: ötvenkettő; **34** A másik Elám fiai: ezerkétszázötvennéggy; **35** Hárim fiai: háromszázhusz; **36** Jerikói fiai: háromszáznegyvenöt; **37** Lód, Hádid és Ónó fiai: hétszázhuszonegy; **38** Szenáa fiai: háromezerkilencszázharminc; **39** A papok: Jedája fiai Jézua családjából: kilencszázhetvenhárom; **40** Immér fiai: ezerötvenkettő; **41** Pashur fiai: ezerkétszáznegyvenhét; **42** Hárim fiai: ezertizenhét; **43** A Léviták: Jézua és Kadmiel fiai, Hódávia fiaitól: hetvennéggy; **44** Az énekesek: Asáf fiai: száznegyvennyolc; **45** A kapunállók: Sallum fiai, Áter fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai: százharmincnyolc; **46** A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai, **47** Kéróz fiai, Szia fiai, Pádón fiai, **48** Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai, **49** Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, **50** Réaja fiai, Resin fiai, Nekóda fiai, **51** Gazzám fiai, Uzza fiai, Pászéah fiai, **52** Bészai fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai, **53** Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, **54** Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, **55** Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, **56** Nesiah fiai, Hatifa fiai; **57** A Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai, **58** Jaala fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, **59** Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hassebaim fiai, Ámon fiai; **60** Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai, háromszázkilenczenkettő. **61** És ezek, a kik feljövénék Tel-Melahóból, Tel-Harsából, Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráelből valók-e? **62** Delája fiai, Tóbias fiai, Nekóda fiai, hatszáznegyvenkettő; **63** És a papok közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, a ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget és ezek nevéről nevezteték; **64** Ezek keresték írásukat, tudniillik nemzetsegő könyvét, de nem találák, miért is kirekesztének a papságóból; **65** És megmondá nézik a király helytartójá, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem a pap íté az Urimmal és Tummimmal; **66** Mind az egész gyülekezet együttes negyvenkétezerháromszázharminczenhét - valának nézik énekes férffai és asszonyai kétszáznegyvenöt; **68** Lovaiák hétszázharminczhat, öszvéreik kétszáznegyvenöt; **69** Tevíük négyszázharminczt, szamaraik hezetherhétszázhús; **70** Némelyek pedig a családfők közül adakozának az építésre: a király helytartójá ada a kincsekhez aranyban ezer dárikot, ötven medencét, ötszázharmincz papi ruhát; **71** A többi családfők pedig adának az építés költségére aranyban húszezer dárikot, és ezüstben kétézerkétszáz mánet; **72** És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer dárik, és ezüstben kétézer máne, és hatvanhét papirusza vala. **73** És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai, mind a Léviták szolgái, szóval az egész Izráel a magok városaikban.

8 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának; felgyűle az egész nép egyenlökképen a piacra, mely a vizek kapuja előtt vala, és mondák az írástudó Ezsdásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr Izráelnek. **2** Előhozás azért Ezsdás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együt valának férfiak és asszonyok és mindenek, a kik azt értelemmel hallgathatták, a hetedik hónap első napján. **3** És olvasa abból a piaczon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltő fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindenek előtt, a kik azt érthetik vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. **4** Áll vala pedig az írástudó Ezsdás egy ezen célére csinált faemelvényen, és mellette állva jobb keze felől Matthithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől pedig: Pedája, Misael, Malkija, Hásüm, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám. **5** És felnyitja Ezsdás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötté vala az egész népnek; és mikor fölnyitja, felálla az egész nép. **6** És áldá Ezsdás az Urat, a nagy Istenet, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arczzal a földre. **7** Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbathai, Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Jóbabád, Hanán, Pelája Léviták pedig magyarázzák vala a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén áll vala. **8** Olvasának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérte az olvasottakat. **9** Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdás, a pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keszirejtek és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá. **10** És ő mondá nézik: Menjetek, egyetek kövérít és igyatok édest és küldetek belőle részt annak, a kinek semmi nem készítetett, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bántódjatok, mert az Úrnak örömé a ti erősségek. **11** A Léviták is csendesíték vala az egész népet, mondván: Hallgassatok, mert e nap szent és ne bántódjatok! **12** Elméne azért minden az egész nép enni és inni és részt küldeni és szerezni nagy vígasságot, mert megértették a beszédeket, a melyekre őket tanították vala. **13** Másod napon pedig összegyűlének az egész népnek, a papoknak és Lévitáknak családfői Ezsdáshoz, az írástudóhoz, hogy megértenék a törvénynek beszédít. **14** Találák pedig írva a törvényben, melyet parancsolt vala az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben kell lakozniak az ünnepen, a hetedik hónapban, **15** És hogy nézik tudatniuk kell és ki kell hirdetniük minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzátok lombokat a nemes és vad olajfárol, mirtus és pálmalombokat, szóval akármely sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket, a mint meg van írva. **16** Kiméne azért a nép, és hozának lombokat, és csinálának magoknak leveles színeket, kiki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piaczán és Efraim kapujának piaczán. **17** Csinálá pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogságóból, leveles színeket, és lakának a leveles színeken; mert nem cselekedtek vala így Józsuénak, a Nún fiának idejétől fogva Izráel fiai mind az napig, és lón felette igen nagy örömkük. **18** És olvasának az Isten törvényének könyvből minden napon, az első napig fogva mind az utolsó napig, és ünneplének hét napon át; a nyolcadik napon pedig egybegyülekezés tartatott a törvény szerint.

9 Azután ugyanezen hónak huszonnegyedik napján egybegyűlnek Izráel fiai és bőjtölének, gyászba öltözvén és port hintvén fejükre. **2** És elválanak az Izráel magvából valók minden idegenektől, és előállván, vallást tőnek az Ó bűneikről és atyáik hamisságairól. **3** És megállának helyükön, és olvasanak az Úrnak, az Ó Istenöknek törvénye könyvből a nap negyedrésze alatt, negyedrésze alatt pedig vallást tőnek és leborulálnak az Úr előtt, az Ó Istenök előtt. **4** És feláll a Léviták emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Banni, Serébia, Báni és Kenáni és kiáltanak nagy felszóval az Úrhoz, az Ó Istenökhöz. **5** És mondának a Léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindörökkel; és áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dícséretnél! **6** Te vagy egyedül az Úr! Te teremtettek az egét, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és minden, a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindenjájoknak, és az egnek serege előtted borul le. **7** Te vagy az Úr, az Isten, a ki választottad Ábrámot és kihozad Ót a Káleusoknak Úr nevű városából, és nevezéd Ót Ábrahámnak. **8** És találás az Ó szívét hűnek te előtted és szerzél vele szövetséget, hogy addod a Kananeusok, Hitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Jebuzeusok, Girgázeusok földét, hogy addod az Ó magvának; és megteljesíted beszédeidet, mert igaz vagy tel! **9** Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak Egyiptomban való nyomorúságát, és az Ó kiáltásukat meghallád a Veres tengernél, **10** És tevél jeleket és csodákat a Faraón és minden szolgálin és földének egész népén, mert tudtad, hogy kevényen cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság is van. **11** És a tengert kétfelé választad Ó előttök és szárazon menének át a tenger közepén; üldözöket pedig mélységebe borítád, mint követ nagy vizekbe. **12** És felhőnek oszlopában vezetéd Ót nappal s tűznek oszlopában éjjel, hogy megvilágosítsd nékik az utat, melyen menjenek. **13** És a Sinai hegyre leszállál, s szólál velök az égből, s adál nékik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat. **14** A te szent szombatotad is megjelented nékik, és parancsolatokat, rendeléseket és törvényt parancsolál nékik szolgád, Mózes által. **15** És kenyeret az égből adál nékik éhségükben, és vizet a kősziklából hozál ki nékik szomjúságokban; és mondás nékik, hogy menjenek be és bírják a földet, melyre nézve fölemelkedt kezedet, hogy nékik adod. **16** Ók pedig, a mi atyáink, felfuvalkodának, és megkeményíték nyakukat és nem hallgaták parancsolataidat; **17** És vonakodának engedelmeskedni, és meg nem emlékezének a te csudatételeiről, a melyeket velök cselekedtél, hanem megkeményíték nyakukat, és arra adák fejöket, hogy visszatérnek rabságukba az Ó makacsodásukban; de te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és igalmás, hosszúrő és nagy kegyelmeségű, és el nem hagyad Ót. **18** Sőt még borjuképet is csinálának magoknak, és ezt mondják: Ez a te Istened, aki kihozott téged Egyiptomból, és nagy bosszúsággal illettek téged; **19** És te nagy igalmasságodban nem hagyad el Ót a pusztában; a felhőnek oszlopa nem távozik el felőlük nappal, hogy vezérlekne Ót az úton, és a tűznek oszlopa éjjel, hogy világítana nékik az úton, melyen menének. **20** És a te jó lelkedet adad nékik, hogy Ót oktatná; és mannádat nem vonád meg szájuktól, s vizet adál nékik szomjúságokban. **21** És negyven esztendőig tápláltad Ót a pusztában, fogyatkozásuk nem vala, ruhák el nem nyúttenek és lábaik meg nem dagadának. **22** Adál annakfelette nékik országokat és népeket, és elosztás ezeket

határok szerint és Ók elfoglalák Síhon földét, és Hesbon királyának földét, és Ógnak, Básán királyának földét. **23** Fiaikat pedig megsokasítás, mint az ég csillagait, és bevívéd Ót a földre, mely felől megmondás atyáknak, hogy bemennek arra, hogy bírják azt. **24** És bemenének a fiak és elfoglalák a földet, és megalázad előttük a földet lakót, a Kananeusokat, s kezükbe adásd Ót, minden királyat, minden föld népeit, hogy cselekedjenek velök kedvük szerint. **25** És megvevének erős városokat és kövér földet, s elfoglalának minden jóval teljes házakat, kőből vágott kutakat, szőlőös és olajfás kerteket és sok gyümölcsfát, s evének és megelégedének és meghízának, s gyöngyörködnek a te nagy jóvoltodban. **26** Makacsodának pedig és pártot ütének ellened, és veték törvényedet hátról mögé; prófétaidat is meggyilkolák, a kik bizonyágot tőnek ellenök, hogy Ót te hozzád térítenék, és nagy bosszúsággal illettek téged. **27** Annakokáért adásd Ót nyomorgatóik kezébe és megnyomorgatás Ót; de nyomorúságok idején hozzád kiáltának, és te az égből meghallgatás és nagy igalmasságod szerint adál nékik szabadítókat, és megszabadítás Ót nyomorgatóik kezéből. **28** És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt cselekvének előtted, és te átadás Ót ellenségeik kezébe, a kik uralrokodának rajtok; s midőn ismét hozzád kiáltának, te az égből meghallgatás és megszabadítás Ót igalmasságod szerint sokszor. **29** És bizonyágot tevél ellenök, hogy visszatérítsd Ót törvényedhez; de Ók felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatidat, és végzései ellen vétkezének, melyeket ha valaki megtart, él azok által; és makacsodáva hábat fordítanak, s nyakukat megkeményítik és nem engedelmeskednek. **30** És mégis meghosszabbítád felettök kegyelmedet sok esztendőkön át, s bizonyágot tevél ellenök lelkeddel, prófétaid által, de nem figyelmezének; annakokáért adásd Ót a föld népeinek kezébe. **31** De nagy igalmasságod szerint meg nem emészted Ót, sem el nem hagyad Ót, mert te könyörülő és igalmás Isten vagy. **32** Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy, erős és rettentető Isten, aki megörízed a szövetséget és igalmasságot, ne legyen kicsiny előtted minden a nyomorúság, a mely utolért minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétainkat, atyáinkat és egész népedet, Assíria királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. **33** Hiszen te igaz vagy mindenekben, valamelyek reánk jövénk; mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekvünk! **34** Hiszen a mi királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedtek törvényedet és nem figyelmeztek parancsolataidra és bizonyágotteleire, melyek által bizonyágot tették Ó ellenök; **35** És Ók az Ó országokban s a te nagy jóvoltodban, melylyel megáldás Ót, s a széles és kövér földön, melyet nékik adál, nem akartak szolgájád lenni; és nem térték meg gonosz cselekedeteikből. **36** És íme mi most szolgák vagyunk azon a földön, melyet a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és javát, íme mi szolgák vagyunk azon; **37** És termését bőven hozza a királyoknak, a kiket fölibük helyezél a mi bűneinkért, s testeinken uralrokodnak és barmainkon az Ó kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! **38** És mindenmellett a mi erős kötést szerénk és azt aláírtuk, melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink és papjaink.

10 A megpecsételt kötésekben pedig ott valának: Nehémiás, a király helytartója, a Hakhalia fia és Sédékiás; **2** Serája, Azariás, Jeremiás, **3** Pashur, Amaria, Malakiás, **4** Hattus, Sebánia, Malluk, **5** Hárim, Merémóth, Abdiás, **6** Dániel, Ginnethón, Bárukh, **7** Mesullám, Abija, Mijámin, **8** Maazia, Bilgai, Semája; ezek papok

voltak. **9** A Léviták pedig ezek: Jésua, Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közül, Kadmiel, **10** És atyafaiak: Sebánia, Hódija, Kelita, Pelája, Hanán, **11** Mika, Rehób, Hasábia, **12** Zakkur, Serébia, Sebánia, **13** Hódija, Báni, Beninu. **14** A nép fejei pedig ezek: Parós Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, **15** Bunni, Azgád, Bébai, **16** Adonija, Bigvai, Adin, **17** Áter, Ezékiás, Azzur, **18** Hódija, Hásüm, Bésai, **19** Hárif, Anathóth, Nébai, **20** Magpiás, Mesullám, Hézir, **21** Mesézabel, Sádók, Jaddua, **22** Pelátia, Hanán, Anája, **23** Hőseás, Hanánia, Hásüb, **24** Hallóhes, Pilha, Sóbek, **25** Rehum, Hasabná, Maaszéja, **26** És Ahija, Hanán, Anán, **27** Mallukh, Hárím, Baána. **28** És a nép többi része, a papok, a Léviták, a kapunállók, az énekesek, a Léviták szolgái és mindenki, a ki elköltönté magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik, leányaik mindenki, a kinek értelme és okossága vala, **29** Csatlakozának atyokfaihoz, előljárókhöz, és átok mellett eskütt tevénék, hogy az Isten törvényében járnak, a mely Mózes által az Isten szolgája által adatott vala ki; s hogy megőrizik és cselekeszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit; **30** És hogy nem fogjuk adni leányaikat feleségül a föld népeinek, sem az ő leányaikat nem fogjuk venni a mi fiainknak, **31** És hogy a föld népeitől, akik árúkat és mindenféle gabonát hoznak szombaton eladni, nem fogunk venni tölök szombaton és egyéb szent napon, és hogy nem fogjuk bevetni a földet a hetedik esztendőben, és elengedünk minden tartozást. **32** És megállapítánk magunkra nézve parancsolatokat: hogy vetünk magunkra harmadrész siklust esztendőnként a mi Istenünk házának szolgálatára. **33** A szent kenyerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a szüntelen való égóáldozatra, a szombatonkon, újholdak napján vienő áldozatokra, az ünnepnapokra, a szent dolgokra, a bűnért való áldozatokra, hogy mindezek megtisztítsák Izráelt; és a mi Istenünk házának minden munkájára: **34** Sorsot veténk továbbá a fa hozása felől a papok, Léviták és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk házába családaink szerint bizonyos időkben esztendőnként, hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, a mint meg van írva a törvényben, **35** És hogy felviszszük földünknek első zsengéjét és minden fa gyümölcisének első zsengéjét esztendőnként az Úr házába; **36** Annakfelette fiainknak, barmainknak első fiait, a mint meg van írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzásait a mi Istenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak a mi Istenünk házában. **37** És a mi lisztjeinknek, felemelt áldozatainknak, minden fa gyümölcisének, mustnak és olajnak zsengéjét felviszszük a papoknak, a mi Istenünk házának kamaráiba, földünknek tizedét pedig a Lévitákhöz; mert ők, a Léviták szedik be a tizedet minden földműveléssel foglalatoskodó városainkban. **38** És legyen a pap, Áron fia a Lévitákkal, midőn a Léviták a tizedet beszedik; és a Léviták vigyék fel a tizednek tizedét a mi Istenünk házába, a tárháznak kamaráiba; **39** Mert a kamarákba kell hozniok Izráel fiainak és Lévi fiainak a gabonának, a mustnak és az olajnak ajándékát, holott vannak a szent edények és az Istennek szolgáló papok, a kapunállók és az énekesek; és mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házát.

11 És lakozának a nép fejedelmei Jeruzsálemben, a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden tíz emberből vinnének egyet Jeruzsálemben, a szent városba lakóul, a többi kilenc pedig marad a maga városában. **2** És áldá a nép mindenazon férfiakat, a kik önkéntesen vállalkozának arra, hogy

Jeruzsálemben lakoznak. **3** Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben megtelkednek; de Júda városaiban lakozék kiki az ő örökségében, városaikban: az Izráel, a papok, a Léviták, a Léviták szolgái és Salamon szolgáinak fiai. **4** Jeruzsálemben azért megtelkednek a Júda fiai közül és Benjámin fiai közül: Júda fiai közül: Athája, Uzzija fia, ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki Sefátia fia, ki Mahalálél fia vala, a Pérez fia közül, **5** És Maaszéja, Báruk fia, ki Kolhóze fia, ki Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki Zakariás fia, ki Hasilóni fia vala. **6** Pérez fia összesen, a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhatvannyolc erős férfi; **7** Benjámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja fia, ki Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, **8** És ő utána Gabbai, Szallai, kilencszázhuszonnyolcan; **9** És Jóel, a Zikri fia előljárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua fia, a város másodrendű előljárója. **10** A papok közül: Jedája, Jójárib fia, Jákhhin, **11** Serája pedig, a Hilkiás fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki Akhitúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala, **12** És atyokfiai, a kik a ház munkáját teljesítik vala, nyolczászhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur fia, ki Malkija fia vala, **13** És az ő atyafai, a családfrók kétsáznegyvenketten, és Amasszai, Azaréi fia, ki Ahzai fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, **14** És az ő atyokfiai, vitéz férfiak, százhuszonnyolcan, előljárójok volt pedig Zabdiel, a Hagedolim fia. **15** A Léviták közül pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, ki Bunni fia vala. **16** És Sabbethai és Józabád, az Isten házának külső munkája felett felügyelők valának a Léviták fejei közül, **17** És Mattánia, – a Mika fia, ki Zabdi fia, ki Asáf fia vala, – a ki vezetője volt a háláadó éneklésnek, s elkezdte azt az imádság után, és Bakbukia, a ki másodrendű vala atyafai között, és Abda, Sammua fia, ki Gálálfia, ki Jeduthun fia vala; **18** A Léviták összesen a szent városban: kétszázyolc vannégen. **19** A kapunállók pedig: Akkub, Talmón és atyokfiai, a kapukat őrizők százhetvenketten. **20** A többi Izráelíták pedig, a papok, a Léviták lakozának Júdának minden városaiban, kiki az ő örökségében. **21** A Léviták szolgái pedig lakozának az Ófelben, és Siha és Gipsa valának előljáróik a Léviták szolgáinak. **22** A Léviták előljárója vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi, a Báni fia, – ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Mika fia volt, – Asáf fiai, az énekesek közül; **23** Mert ők, a Léviták, a király parancsolata szerint, az énekesek pedig kötés szerint végezék naponként való teendőjüket; **24** Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fiának, Zerahnak fiai közül, a király oldala mellett vala a nép minden dolgában. **25** A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai közül lakozának Kirájth-Arbában és mezővárosaiban, Dibonban és mezővárosaiban, Jekabseében és faluiban. **26** Jésuában, Móládában és Beth-Péletben. **27** Hasár-Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiban, **28** Siklágban, Mekónában és mezővárosaiban, **29** En-Rimmonban, Sorában, Jarmuthban, **30** Zánoáhiban, Adullámban és faluiban, Lákitban és határaiban, Azékában és mezővárosaiban, – ekként laknak vala Beér-Sebától mind a Hinnom völgyéig. **31** Benjámin fiai pedig laknak vala Gebától fogva Mikmásban, Ajában, Béthelben és mezővárosaiban. **32** Anatótban, Nóbban, Anániában, **33** Hásóban, Rámában, Gittajimban, **34** Háidiban, Sebóimban, Nebalátban, **35** Lódban, Onóban, s a mesteremberek völgyében. **36** A Léviták közül pedig némely júdai osztályok Benjáminhoz csatlakozának.

12

Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövénék Zorobábellel, Sealtiél fiával és Jésuával: Serája, Jeremiás, Ezsdrás. 2 Amária, Mallukh, Hattus, 3 Sekánia, Rehum, Meremóth, 4 Iddó, Ginnethói, Abija, 5 Mijámin, Maádia, Bilga, 6 Semája, Jójárib, Jedája, 7 Szallu, Ámón, Hilkija, Jedája, – ezek valának fejei a papoknak és atyjokainak Jésua napjaiban. 8 A Léviták pedig ezek: Jésua, Binnui, Kadmiel, Serébia, Jehuda, Mattánia, – ki vezetője vala háláadó éneklésnek, atyjafiaival. 9 És Bakbukia, s Unni, az ő atyjokfiai velök szemben, tisztók szerint. 10 És Jésua nemzé Jojákimot, s Jojákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé Jójádát, 11 És Jójáda nemzé Jónathánt, s Jónathán nemzé Jadduát. 12 Jójákim napjaiban pedig papok, családfők valának: Serája családjában Merája, Jerémiásban Hanánia, 13 Ezsdraséban Mesullám, Amáriáéban Jóhanán, 14 Melikuéban Jónathán, Sebaniáéban József, 15 Hárímeban Adna, Merajóthéban Helkai, 16 Iddóéban Zakhariás, Ginnethónéban Mesullám, 17 Abijáéban Zikri, Minjáminéban és Móadiáéban Pilta, 18 Bilgáéban Sammua, Semájáéban Jónathán, 19 Jójáribéban Mattenai, Jedajáéban Uzzi, 20 Szallaiéban Kallai, Amókéban Éber, 21 Hilkijáéban Hasábia, Jedajáéban Nethanéel. 22 A Léviták közüli Eliásib, Jójáda, Jóhanán és Jaddua napjaiban felirattak a családfők, a papok pedig mind a persiai Dárius országlásáig. 23 A Léviták családfői felirattattak a krónikák könyvében Jóhanánnak, Eliásib fiának napjaig; 24 A Léviták családfői valának: Hasábia, Serébia, Jésua a Kadmiel fia, és az ő atyjokfiai velök szemben a dícsérő és háláadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint, mint egy éneklő sereg együtt a másikkal. 25 Mattánia, Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón, Akkub pedig kapunállók, őrt állván a kapuk kincses házainál. 26 Ezek valának Jojákim napjaiban, ki Jésua fia, ki Jósadák fia volt, és Nehémiaásnak, a helytartónak és Ezsdrasnak, a törvénytudó papnak napjaiban. 27 Jeruzsálem kőfalának felszentelésekor pedig tölkeresék a Lévitákat minden ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálemben, hogy véghezvígék a felszentelést örömmel és háláadással és énekléssel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal. 28 És összegyűlnek az énekesek fiai mind Jeruzsálem környékéről, mind pedig a Netófátiak faluból. 29 Mind Beth-Gilgálból, mind Geba és Azmáveth határaiból, mert falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem körül. 30 És minekutána megtisztíták magokat a papok és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat és a kőfalat. 31 Azután felvivém Júda fejedelmeit a kőfalhoz és rendelék két nagy háláadást éneklő sereget és csapatokat; az egyik jobbkéz felé méne a kőfal mellett a szemétkapu felé, 32 És utánok méne Hósáája és Júda fejedelmeinek fele, 33 És Azária, Ezsdrás és Mesullám, 34 Júda és Benjámin, Semája és Jeremiás, 35 A papok fiai közül kúrtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki Semája fia, ki Mattánia fia, ki Mikája fia, ki Zakkur fia, ki Asáf fa vala, 36 És az ő atyjaiak: Semája, Azarél, Milalai, Gilalai, Máaj, Nethanéel, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének éneklőszerszámaival; Ezsdrás pedig, az írástudó előttök megvála; 37 Méne pedig a sereg a forrás kapuja felé, s egynenesen fölmenének Dávid városának lépcsőin a kőfalhoz vezető lépcsőre, s menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet felé. 38 A háláadást éneklő második sereg pedig, mely átellenben megvála – én pedig és a népkem fele utánok – méne a kőfal mellett, a kemencék tornya mellett, mind a széles kőfalig, 39 És az Efraim kapuja mellett és az ó város kapuja mellett és a halaknak kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony mellett mind a juhok kapujáig, s megállának a tömlöcz kapujában.

40 És megálla a háláadást éneklő minden sereg az Isten házáánál, és én s a fejedelmeknek fele velem, 41 És a papok: Eljákim, Maaséja, Minjámin, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanánia kúrtökkel, 42 És Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer; és zengedezezek vala az énekesek, és Jizrahia az előjáró. 43 És áldozának azon napon nagy áldozatokkal, és vigadának, mert az Isten megvidámitá őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek is vigadának; és Jeruzsálemnek öröme nagy messze hallottat. 44 Es rendeltetének ama napon férfiak a kincseknek, felemelt áldozatoknak, első zsengéknek és a tizedeknek tárházai fölött, hogy összegyűjtsék azokba a városok határaiból a törvény szerint való részöket a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendeze Júda a papokon és a Lévitákon, a kik ott állnak tisztökben, 45 Mint a kik megőrzik Istenök rendtartását s a tisztság rendtartását, és az énekesek és a kapunállók is ott állnak tisztökben, Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak parancsolata szerint; 46 Mert Dávidnak napjaiban Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek hálát adó és őt dícsérő éneklésnek vezetője. 47 És a Zorobábel és Nehémiaás napjaiban megadjva vala az egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az ő részöket naponként, nevezetesen oda szentelik vala azt a Lévitáknak, a Léviták pedig az Áron fiainak.

13

Azon a napon olvasának a Mózes könyvből a népnek hallatára és írva találák benne, hogy Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, 2 Mivelhogy nem mentek vala eleikbe Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálámot, hogy őket megátkozná, de a mi Istenünk az átkot áldásra fordítá. 3 És lón, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közül minden elegy-belegy népet. 4 Ennekkelőtte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának kamarái fölött rendelteték, rokonságba jutott Tóbáíssal; 5 És átengedett néki egy nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a tómjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak ajándékát helyeztetik vala el. 6 Mind ennek történtekor én nem valék Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai királynak harminczkettédik esztendéjében visszamentem vala a királyhoz, s napok múltán újra szabadságot kértem a királytól. 7 És visszatérök Jeruzsálemben, és megértém e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett vala Tóbáisért, hogy átengedett néki egy kamarát az Isten házának pitvaraiból. 8 Igen gonosznak tetszék pedig ez nékem s kivettem Tóbáis hánzán minden edényeit abból a kamarából; 9 És parancsolatomra megtisztíták a kamarákat, és visszahordatám azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tómjént. 10 Megtudtam azt is, hogy a Léviták részeit nem adták meg; ennek miatta kiki az ő mezejére széléde el az Isten házában szolgáló Léviták és énekesek közül. 11 És megfeddém a fejedelmeket, és mondék: Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyűjtve a Lévitákat, helyükre állítám őket; 12 Az egész Júda pedig meghozá az olajnak, a mustnak és a gabonának tizedét a tárházakba. 13 És felügyelőkké rendelém a tárházak fölött Selemiát, a papot, Sádókot, az írástudót és Pedáját a Léviták közül, és melléjük Hanánt, ki Zakkur fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az ő tisztök vala kiosztani atyjokainak részét. 14 Emlékezzel meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröllessenek az én jótéteményem, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásával! 15 Azon napokban

láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és mindenféle terhet behoznak Jeruzsálembe szombat napon, és bizonyiságot tevék ellenök, a mely napon elesenget árulnak vala. **16** Tírusiak is lakozának a városban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árút, melyeket eladnak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben. **17** Annakokáért megfeddém Júda előjáróit, és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cseleksztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját? **18** Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozzá mindenzen gonoszt és e városra?! És ti mégis növelitek Isten harajját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot! **19** Lőn annakokáért, hogy midőn megárványkosodtak Jeruzsálem kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezáratának az ajtók, s megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat utániig, annakfelette legényeim közül a kapukhoz rendelék, mondván: Nem fog bejöni teher a szombatnak napján! **20** Annakokáért a kereskedők és minden áruk árusai kívül hálának Jeruzsálemenegyszer vagy kétszer; **21** És bizonyiságot tevék ellenök, és mondám nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek, kezet vetelek reátk! Az időtől fogva nem jöttenek szombaton. **22** És megparancsolám a Lévitáknak, hogy magokat megtisztítsák, s hogy menjenek el és őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvezz nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint! **23** Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. **24** És fiaik felerésze asdódi nyelven beszél vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. **25** Annakokáért feddődém velök, és megátkozám őket, és megverék közülök néhányat, és megtépém őket, és megesketém őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiainknak, és ne vegyetek leányai közül feleséget fiaitoknak és magatoknak. **26** Avagy nem ebben vétkezett-é Salamon Izráel királya? Noha nem volt sok nép között hozzá hasonlatos király, a kit szeret vala az ő Istene és királylýá tette vala őt Isten egész Izráel fölött; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok! **27** És néktek engedjünk-é, hogy cselekedjétek mindenzen nagy gonoszságot, vétkezzetek Istenünk ellen, idegen asszonyokat vévén feleségül? **28** Jójadának (ki Eliásib főpapnak fia vala) fiai közül is egy veje vala a Horonitbeli Szanballatnak, előzém azért őt tőlem. **29** Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a papságnak és a papság szövetségének és a Lévitáknak ilyen megfertőztetéséért! **30** És megtisztítám őket minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak és a Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában, **31** A fa hozására is bizonyos időkben és az első zsengékre. Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

Eszter

1 Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az, aki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig százhuzsonhét tartományon), **2** Azokban a napokban, amikor Ahasvérus király ülé királyi székében, a mely Susán várában volt, **3** Uralkodása harmadik évében lakomát szerze minden fejedelmének és szolgáinak: Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok fejedelmei előtte valának, **4** Midón mutogatá országa dicsőségének gaudagságát és az ő méltóságának fényes díszét sok napon át, száznyolcban napig. **5** És mikor elmultak ezek a napok, tőn a király az egész népnek, mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig, hét napig tartó lakomát, a király palotája kertjének udvarán. **6** Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való oszlopokon. Aranyból és ezüstből való kerevet voltak az alabástromból, fehér márványból, gyöngykőből és vörös márványból való padzsatón. **7** Ittak pedig arany poharakból és különb-különbféle poharakból, és királyi bor bőven vala, királyi módon. **8** És az ivás, rendelet folytán, kényszer nélkül történt; mert így hagyta meg a király háza minden gondviselőjének, hogy kinek-kinek akarata szerint cselekedjenek. **9** Vásti királyné is lakomát szerze a nőknek, a királyi házban, mely Ahasvérus királyé vala. **10** Hetedik napon, mikor megvídámult a király szíve a bortól, mondá Méhumánnak, Biztának, Hárbonának, Bigtának és Abagtának, Zetárnak és Karkásnak, a hétfudvarmesternek, a kik szolgálának Ahasvérus király előtt, **11** Hogy hozzákk el Vástit, a királynét a király elő, királyi koronával, hogy megmutassa a népeknek és fejedelmeknek az ő szépségét; mert szép arcú vala. **12** De Vásti királyné nem akara menni a király szavára, mely vala az udvarmesterek által. Erre igen megharagudott a király, és az ő haragja felgerjede benne. **13** És monda a király az időket mérő bőlcseknek, (mert a királynak összes dolgai a jog- és törvénytudók elé tartoznak). **14** Legközelebb valának pedig hozzá: Karséna, Sétár, Admata, Társis, Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hét fejedelme, a kik láták a király arcát, és elől ülnek az országban): **15** Törvény szerint mit kellene cselekedni Vásti királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus királynak az udvarmesterek által üzlet beszédeit? **16** Akkor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt: Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de valamennyi fejedelem és minden nép ellen, Ahasvérus király minden tartományában; **17** Mert a királyné cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy, hogy megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják: Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné hozzá menjen, és nem ment. **18** És e napon ugyanazt fogják mondani Persia és Média fejedelemasszonyai, a kik meghallják a királyné cselekedetét, a király minden fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. **19** Ha azért a királynak tetszik, bocsásson ki királyi parancsot a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények közé, visszavonhatatlanul, hogy ne jöjjön többé Vásti Ahasvérus király színe elő, és hogy az ő királyságát adja a király másnak, aki jobb ő nálánál. **20** És hallják meg a király rendeletét, a melyet teend, egész országában, mert igen nagy az, hogy minden asszony adjá meg a tiszteletet az ő férjének, a legnagyobbtól a legkisebbig. **21** És tetszett a szó a királynak és a fejedelmeknek, és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. **22** És leveleket küldé a

királynak minden tartományába, tartományról tartományra, annak saját írása szerint, és népről-népre, annak nyelve szerint, hogy legyen minden férfi úr az ő házában és beszéljen az ő népének nyelvén.

2 Ezek után, a mint megszünt Ahasvérus király haragja, megemlékezék Vástiról, és arról a mit cselekedett, és arról a mit végeztek felőle. **2** És mondának a király apródai, a kik néki szolgálának: Keressenek a királynak szép ábrázatú szűz leányokat. **3** És rendeljen a király tiszteket országának minden tartományába, a kik gyűjtésen össze minden szép ábrázatú szűz leányt Susán várába, az asszonyok házába, Hégainak, a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze alá, és adjanak nékik szépítő szereket. **4** És az a leány, aki tetszik a király szemeinek, uralkodjék Vásti helyett. És tetszett a dolog a királynak, és úgy cselekedék. **5** Vala egy zsidó férfiú Susán várában, a kinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, aki Simei fia, a ki Kis fia, Benjámin nemzetsegéből. **6** Aki Jeruzsálemből fogva vitetett el a száműzött néppel, a mely elvitették Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el Nabukodonozor, babilóniai király. **7** És ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek az ő nagybátyja leányának; mert sem atya, sem anyja nem volt, és a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor meghalt az ő atya és anyja, Márdokeus leánya gyanánt magához fogadá. **8** Lón pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdetettet és sok leány gyűjtöttet Susán várába, Hégi keze alá, akkor felvétetett Eszter is a király házába, Hégainak, az asszonyok őrének keze alá. **9** És tetszett a leány az ő szemeinek és kegyébe fogadá, és siete néki szépítő szereket adni, és kiadni az ő részét és hét leányzót, a kit néki a király házából kelle kiszemelni, és vivé őt és az ő szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába. **10** Meg nem mondá Eszter az ő nemzetsegét és származását; mert Márdokeus meghagyta néki, hogy meg ne mondja. **11** Márdokeus pedig minden nap járt az asszonyok házáinak pitvara előtt, hogy tudakozódjék Eszter hogyléte felől, és hogy mi történik vele. **12** Mikor pedig eljött az ideje minden leánynak, hogy bemenne Ahasvérus királyhoz, miután asszonyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak vele (mert ennyi időbe telik az ő szépítésük, hat hónapig mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekkel és asszonyi szépítő szerekkel): **13** Akkor így ment a leány a királyhoz: Mindent, a mit kívánt, megadtak néki, hogy menjen azzal az asszonyok házából a király házáig; **14** Este bement és reggel visszatérít az asszonyok második házába, Sahágáznak, a király udvarmesterének, a hálótársak őrzőjének keze alá; nem jött többé a királyhoz, csak ha kívánta őt a király, és nevén hívta. **15** Mikor azért eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja, Abihail leányának, a kit leánya gyanánt fogadott, hogy bemenne a királyhoz, nem kivánt mászt, mint a mit Hégi, a király udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott néki, és kedves vala Eszter mindenki szemei előtt, aki őt látá. **16** És felvittek Eszter Ahasvérus királyhoz, az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez a Tébet hónapja, országlásának hetedik évében. **17** És a király Eszter minden asszonyánál inkább szereté, és minden leányánál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett. **18** És nagy lakomát adott a király minden ő fejedelmének és szolgáinak, az Eszter lakomáját, és a tartományoknak nyugalmat adott, és ajándékokat osztogata királyi módjára. **19** És mikor összegyűjték a szűzök másodsor, Márdokeus ülé a király kapujában. **20** És Eszter nem mondá meg

sem származását, sem nemzetiségett, miképen megparancsolá néki Márdokeus; mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor gyáma volt. 21 Azokban a napokban pedig, mikor Márdokeus ülé a király kapujában, megharagudott Bigtan és Téres, a király két udvarmestere, a kapuőrei, és azon voltak, hogy rávettek kezeiket Ahasvérus királyra. 22 Tudtára esett e dolog Márdokeusnak, és megmondá Eszter királynének, és Eszter elmondá a királynak Márdokeus nevében. 23 És megvizsgálták a dolgot és úgy találták, és mind a kettőt fára akasztották. És megíratták a krónikák könyvébe a király előtt.

3 Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibeli, és felmagasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden fejedelménél, a kik vele valának. 2 És a király minden szolgái, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak és leborultak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg nézik a király; de Márdokeus nem hajtott térdet és nem borult le. 3 Mondának azért a király szolgái, a kik a király kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szeged meg a király parancsát? 4 Lőn pedig, mikor így szólának néki minden nap és nem hallgata rájuk, feljelenték Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai, mert azt jelenté nézik, hogy ő zsidó. 5 És látván Hámán, hogy Márdokeus térdet nem hajt és nem borul le előtte, megtélik Hámán haraggal. 6 De kevés volt előtte, hogy csakis Márdokeusra magára vesse rá kezét, (mert megmondíták néki Márdokeus nemzetiségett) azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus nemzetét. 7 Az első hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt, azaz sorst vetének Hámán előtt napról-napra és hónapról-hónapra a tizenkettedikig, s ez Adár hónapja. 8 És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetiségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. 9 Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elveszteszenek, és én tízezer tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király kincstárába vigyék. 10 Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. 11 És monda a király Hámánnak: Az ezüst tied legyen s a nép is, hogy azt cselekedjed vele, a mi néked tetszik. 12 Előhívatanak azért a király irnokai az első hónap tizenharmadik napján, és megrátek minden úgy, a miként Hámán parancsolá, a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az egyes tartományokban valának, és minden egyes nép fejéinek; minden tartománynak annak írása szerint, és minden egyes népknek az ő nyelvei szerint, Ahasvérus király nevében iratott és megpecsételgett a király gyűrűjével. 13 És elküldettek a levelek futárok által a király minden tartományába, hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsek minden zsidókat, ifjútól a vénig, gyermeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak, (ez Adár hónapja) és hogy javaikat elragadják. 14 Az írásnak mássa, hogy tétekké törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy legyenek készen azon a napon. 15 A futárok kimenének gyorsan a király parancsával. És a törvény Susán várában is kiadatott; a király pedig és Hámán leülték, hogy igyanak; de Susán városa felháborodott.

4 Márdokeus pedig megtudta mindenzt, a mi történt; és Márdokeus megszagatá ruháit, zsákba és hamuba öltözék, és a város közepére méne és kiáltja nagy és keserves kiáltással. 2 És előjött a királynak kapuja elő; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákrúhaban. 3 És minden egyes tartományban, azon helyen, a hová a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siralom és jaigatás; zsák és hamu vala terítve sokak alá. 4 Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondák néki, és megszomorodék a királyasszonny nagyon, és küldé ruhákat, hogy felöltöztenek Márdokeust, és hogy vesse le a zsákat magáról; de nem fogadá el. 5 Akkor előhívata Eszter Hatákat, a király udvarmesterei közül a ki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? 6 Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utcázájára, mely a király kapuja előtt vala. 7 És elmondá néki Márdokeus mindenzt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elveszteszenek. 8 És az írott rendeletnek mássát is, a melyet Susánban adtak ki eltörökítésükre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezen előtte az ő nemzetiségett. 9 Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. 10 És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy tudassa Márdokeussal: 11 A király minden szolgája és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, a ki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatlanul, egy a törvénye, hogy megölethessék, kivéven, a kire a király aranypálcázát kinyújtja, az él; én pedig nem hívattam, hogy a királyhoz bemenjek, már harmincz napja. 12 És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. 13 És monda Márdokeus visszaüzené Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. 14 Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan lészen könnyebbsegök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra? 15 És monda Eszter visszaüzené Márdokeusnak: 16 Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találtatik, és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megnyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek. 17 Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett minden, a mint néki Eszter parancsolá.

5 Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött királyisan, és megállt a király házának belső udvarában, a király háza ellenében, és a király ülé királyszékében, a királyi házban, a ház ajtajának átellenében. 2 És lőn, a mint megláttá a király Eszter királynét, hogy áll az udvarban, kegyet talála szemei előtt, és kinyújtja a király Eszterre az arany pálcázat, a mely kezében vala, akkor oda méne Eszter, és megilleté az arany pálcza végét. 3 És monda néki a király: Mi kell néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az ország fele is, megadatik néked. 4 És felele Eszter: Ha a királynak tetszik, jöjjön a király és Hámán ma a lakomára, melyet néki készítettem. 5 És monda a király: Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát. És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet Eszter készített vala. 6 Monda pedig a király Eszternek borivás közben: Mi a te kívánságod? Megadatik néked. És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, megléşen! 7 És felele Eszter, és monda: Az én kívánságom és

kérésem ez: 8 Ha kegyet találtam a király szemei előtt, és ha a királynak tetszik megadni kivánságomat és teljesíteni kérésem: jöjjön el a király és Hámán a lakomára, a melyet készíték nékik, és holnap a király beszéde szerint cselekszem. 9 És kiment Hámán azon a napon vigan és jó kedvvel. De a mint meglátá Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem kelt és nem mozdult meg előtte, megtélik Hámán haraggal Márdokeus ellen. 10 De megtartóztatá magát Hámán, és haza ment, és elküldvén, magához hivatá barátait és Zérest, az ő feleségét. 11 És elbeszél nékik Hámán gazdagságának dicsőségét, flainak sokaságát és mindenzt, a mivel felmagasztalta őt a király, és hogy feljebb emelte őt a fejedelmeknél és a király szolgáinál; 12 És monda Hámán: Nem is hívott Eszter királyné mását a királylal a lakomára, a melyet készített, hanem csak engem, és még holnapra is meghívattattam hozzá a királylal. 13 De mindez semmit sem ér nékem, valamíg látom a zsidó Márdokeust ülni a király kapujában. 14 És monda néki Zéres, az ő felesége és minden barátja: Csináljanak ötven könyöknyi magas fát, és reggel mondd meg a királynak, hogy Márdokeust akaszszák reá, és akkor menj a királylal a lakomára vigan. És tetszett a dolog Hámánnak, és megcsináltatta a fát.

6 Azon éjjel kerülte az álom a királyt, és megparancsolá, hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és ezek olvastattak a király előtt. 2 És írva találák, a mint Márdokeus feljelenté Bigtanát és Térest, a király két udvarmesterét, a küszöb őrzőit, a kik azon voltak, hogy rávétik kezöket Ahasvérus királyra. 3 És monda a király: Micsoda tiszességet és méltóságot adtak azért Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ő szolgái: Semmit sem juttattak néki azért. 4 Akkor monda a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készítettem néki.) 5 És felelének néki a király apródjai: Imé Hámán áll az udvarban. És mondja a király: Jöjjön be! 6 És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell cselekedni azzal a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván? (Hámán pedig gondolá az ő szívében: Kinek akarna a király nagyobb tiszességet tenni, mint én nékem?) 7 És monda Hámán a királynak: A férfiúnak, a kinek a király tiszességet kíván, 8 Hozzanak királyi ruhát, a melyben a király jár, és lovát, a melyen a király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát szoktak tenni. 9 És adják azt a ruhát és lovát a király egyik legelső fejedelménak a kezébe, és öltözötték fel azt a férfiút, a kinek a király tiszességet kíván, és hordozzák őt a lovón a város utcáin, és kiáltások előtte: Így cselekesznék a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván. 10 Akkor monda a király Hámánnak: Siess, hozd elő azt a ruhát és azt a lovát, a mint mondád, és cselekedj úgy a zsidó Márdokeussal, a ki a király kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindabbold, a mit szóltál. 11 Előhozá azért Hámán a ruhát és a lovát, és felöltözötté Márdokeust, és lovón hordozá őt a város utcáján, és kiáltás előtte: Így cselekesznék a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván. 12 És Márdokeus megtére a király kapujához. Hámán pedig siette házába, búlusva és fejét betakarva. 13 És elbeszél Hámán Zéresnek, az ő feleségeinek és minden barátjának mindazt, a mi vele történt. És mondának néki az ő bőlcsei és Zéres, az ő felesége: Ha Márdokeus, a ki előtt kezdélt hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesen előtte. 14 És a míg így beszélénél vele,

eljövénék a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

7 És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter királynéhoz. 2 És monda a király Eszternek másodnapon is, borivás közben: Mi a te kivánságod Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te kérésed? Ha az országnak fele is, meglészen. 3 És felele Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg nékem életemet kivánságomra, és nemzetsegemet kérésemre. 4 Mert eladtattunk, én és az én nemzetsegem, hogy kipuszítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek minket; ha csak szolgákul, vagy szolgálókul adattunk volna el, akkor hallgatnák, jölehet az ellenség nem adna kárptolást a király veszteségeire. 5 És szóla Ahasvérus király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol van az, a kit az ő szíve erre vitt, hogy azt cselekedné? 6 És monda Eszter: Az ellenség és gyűlööl, ez a gonosz Hámán! Akkor Hámán megrettene a király és királyné előtt. 7 A király pedig felkelle haragjában a borivástól és méne a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt, hogy eltételeiről gyűrögjön Eszter királynént; mert láttá, hogy a király részéről elvégeztetett az ő veszte. 8 És mikor a király visszatér a palota kertjéből a borivás házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala. Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a király szájából, Hámán arcát befedék. 9 És monda Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Íme a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, a ki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában, ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok őt magát reá! 10 Felakaszták azért Hámánt a fára, a melyet készített Márdokeusnak, és megszünék a király haragja.

8 Azon a napon adá Ahasvérus király Eszter királynénak Hámánnak, a zsidók ellenségének házát, és Márdokeus beméne a király elébe, mert elmondotta Eszter, micsodája ő néki. 2 Lehúzá azért a király az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán házának fejévé. 3 És tovább szóla Eszter a király előtt, és leborult annak lábához és sírt és könyörögött, hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. 4 És a király kinyújtja Eszterre az arany pálcázát, és Eszter felkelt és megáll a király előtt, 5 És monda: Ha a királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtte, és ha helyes a dolog a király előtt, és én kedves vagyok szemei előtt: írássék meg, hogy vonassanak vissza az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat, a kik a király minden tartományában vannak. 6 Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetsegemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfiainak veszedelmet? 7 Monda pedig Ahasvérus király Eszter királynénak és a zsidó Márdokeusnak: Íme Hámán házát Eszternek adtam, és őt felakasztották a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét. 8 Ti pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak gyűrűjével van megpecsételve, vissza nem vonható. 9 Hivattatának azért a király irokai azonnal, a harmadik hónapban (ez a Siván hónap), annak huszonharmadik napján, és megírák úgy, a miként Márdokeus parancsolá a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak

és a tartományok fejéinek, Indiától fogva Szerecsenországig százhuzsonhét tartományba; minden tartománynak annak írása szerint, és minden nemzetsegnek az ő nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvök szerint. **10** És megírá Ahasvérus király nevében, és megpecsételé a király gyűrűjével. És külde leveleket lovas futárok által, a kik lovagolnak a király ménés gyors paripán. **11** Hogy megegedte a király a zsidóknak, a kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisíték minden népnek és tartománynak seregét, a mely ōket nyomorgatja, kicsinyeket és nőket, és hogy javaikat elragadják. **12** Egy napon, Ahasvérus királynak minden tartományában, tizenharmadik napján a tizenkettédik hónapnak (ez Adár hónapja). **13** Az írásnak mássa, hogy adassék törvény minden egyes tartományban, meghirdetett minden népnek, hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy megbosszulják magokat ellenségeiken. **14** A futárok a királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgősen a király parancsolata szerint; és kiadatott a törvény Susán várában is. **15** Márdokeus pedig kiméne a király elői kék bíbor és fehér királyi ruhában, és nagy arany koronával, és bíborbárseny palástban, és Susán városa vígada és örvendeze. **16** A zsidóknak világosság támadta, öröm, vigasság és tiszesség. **17** És minden tartományban és minden városban, a hová a király szava és rendelete eljuta, öröme és vigalma lön a zsidóknak, lakoma és ünnep, és sokan a föld népei közül zsidókká lettek; mert a zsidótól való félelem szálta meg őket.

9 A tizenkettédik hónapban azért (ez az Adár hónap), annak tizenharmadik napján, a mikor előtt az ideje a király szavának és végzésének, hogy akkor teljesítéssék, azon a napon, a melyen a zsidók ellenségei reméltek, hogy hatalmat vesznek rajtok, ellenkezőleg fordult; mert magok a zsidók vőnek hatalmat azokon, a kik ōket gyűlölék. **2** Egybegyűlénék a zsidók városaikban, Ahasvérus király minden tartományában, hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztőket keresték, és senki sem állhatott meg előttük; mert miattok való félelem szállott minden népre. **3** És a tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és a király hivatalnokai magasztálták a zsidókat; mert a Márdokeustól való félelem szállott rájok. **4** Mert nagy volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden tartományba; mert ez a fériú, Márdokeus, emelkedett és nagyobbodott. **5** És levélt a zsidók minden ellenségeket fegyverrel, megölvén és megsemmisítvén azokat, és akaraton szerint cselekednének gyűlölőikkel. **6** És Susán várában megölének és megsemmisítének a zsidók ötszáz fériút. **7** Parsandátát, Dalpont és Aspatát. **8** Porpatát, Adálájt és Aridátát. **9** Parmástát, Arisait, Aridait és Vajzátát. **10** Tíz fiát Hámánnak, Hammedátnak fiának, a zsidók ellenségének megölték; de zsákmányra nem tették rá kezöket. **11** Azon a napon megtudá a király a Susán várában megöletteknek számát. **12** És monda a király Eszter királynénak: Susán várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz fériút és Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban mit cselekesznek? Mi a kivánságod? és megadatik néked. És mi még a te kérésed? és meglészen. **13** És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy cselekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz fiát akaszszák fel a fára. **14** És szóla a király, hogy úgy tegyenek. És kiadaték a parancs Susánban, és Hámán tíz fiát felakasztották. **15** És összegyűlik a zsidók, a kik Susánban valának, Adár havának

tizenegyedik napján is, és megölének Susánban háromszáz fériút; de zsákmányra nem tették rá kezöket. **16** És a többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak, összegyűlénék és feltámadtak életökért, és békében maradtak ellenségeiktől; megölének pedig gyűlölőikből hetvenötzeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket. **17** Történt ez az Adár hónapjának tizenharmadik napján, és megyugovának a tizenegyedik napon, és tették azt vigalom és öröm napjává. **18** De a zsidók, a kik Susánban valának, egybegyűlének azon hónap tizenharmadik és tizenegyedik napján, és megyugovának azon hónap tizenötödik napján, és azt tették vigalom és öröm napjává. **19** Azért a vidéki zsidók, a kik kerítetlen falvakban laktak, Adár hónapjának tizenegyedik napját tették öröm és vigalom napjává és ünneppé, a melyen ajándékokat küldözgetnek egymásnak. **20** És megírá Márdokeus e dolgokat, és leveleket külde minden zsidónak, a ki Ahasvérus király minden tartományában, közel és távol, vala. **21** Meghagyva nézik, hogy tartsák meg az Adár hónapnak tizenegyedik napját és annak tizenötödik napját évről-évre, **22** Mint olyan napokat, a melyeken megyugovának a zsidók ellenségeiktől, és mint olyan hónapot, a melyben keserűségekőrre és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat vigalom és öröm napjai, és küldjenek adjándékot egymásnak és adományokat a szegényeknek. **23** És felfogadák a zsidók, hogy megcselekszik, a mit kezdettek és a mit Márdokeus ira nézik. **24** Mert az agági Hámán, Hammedátnak fia, minden zsidónak ellensége, szándékozott a zsidókat elveszteni, és Púrt, azaz sorsot vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse; **25** De mikor a király tudomására jutott, megyarancsoláj levélben, hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakasztja őt és fiait a fára. **26** Annakokáért elnevezék e napokat Púrimnak a Púr nevétől. És azért ezen levél minden szava szerint, és a mit láttak erre nézve, és a mi érte őket: **27** Elhatározák és elfogadák a zsidók mind magokra, mind ivadékokra és minden azokra, a kik hozzájok csatlakoznak, örökkére, hogy megtartják e két napot, írásuk és határozatuk szerint, minden esztendőben. **28** És ezen napok emlékezetben lesznek és megük azokat nemzedékről-nemzedékre, családról-családra, tartományról-tartományra és városról-városra. És ezek a Púrim napjai el nem műlnak a zsidók között, és emlékük ki nem vész ivadékaik közül. **29** Ira pedig Eszter királyné, Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész hatalommal, hogy megerősítsek e második levelet a Púrimról. **30** És külde leveleket minden zsidónak Ahasvérus országának százhuzsonhét tartományába, békességes és igazságos szavakkal; **31** Hogy megerősítessenek ezek a Púrim napjai, meghatározott idejükben, a miképen meghagyta nézik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a mint elrendelték magokra és ivadékaikra a bőjtölés és ajakíltás dolgát. **32** És Eszter beszéde megerősíté ezt a Púrim történetét, és könyvbe iraték.

10 És Ahasvérus király adót vettete a földre és a tenger szigeteire. **2** Az ő erejének és hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus nagy méltóságának története, a melyel felmagasztalá őt a király, avagy nincsenek-é megírva Média és Persia királyainak évkönyveiben, **3** Mert a zsidó Márdokeus második volt Ahasvérus király után, nagy a zsidók között, és kedves az ő atyafai sokasága előtt, a ki jávát keresé népének, és békességet szerze minden ivadékának.

Jób

1 Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfőlő vala és bűn-gyűlőlő. **2** Születék pedig néki hét fia és három leánya. **3** És vala az ó marhája: hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédeje igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál. **4** Eljártak vala pedig az ó fiai egymáshoz és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elkuldtek és meghívíták vala az ó hárrom hugokat is, hogy együtt egyenek és igyanak velök. **5** Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elküldé értök Jób és megszentelő óket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égoáldozattal mindenjájuk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ó szívökben! Iggy cselekedik vala Jób minden napon. **6** Lón pedig egy napon, hogy eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljöve a Sátán is közöttök. **7** És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerülem és át meg át jártam a földet. **8** És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfőlő, és bűngyűlőlő. **9** Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélküli feli-é Jób az Istent? **10** Nem te vettetted-é körül őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott a földön.

11 De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindzadt, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?! **12** Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindzadt, a mije van, kezedbe adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. **13** Lón pedig egy napon, hogy az ó fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ó elsőszülött bátyjoknak házában. **14** És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettük legelésznek vala. **15** De a Sabeusok rajtak ütének és elhajták azokat, a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **16** Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből, és megégetté a juhokat és a szolgákat, és megemészté óket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **17** Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort isznak vala az ó elsőszülött bátyjoknak házában; **18** És íme nagy szél támadta a pusztá felől, megrendíté a ház négy szegéletét, és rászakada az a gyermekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **20** Akkor felkele Jób, megszagaggatá könötsét, megberetvárá a fejét, és a földre esék és leborula. **21** És monda: Mezítelen jötem ki az én anyámnak méhből, és mezítelen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! **22** Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.

2 Lón pedig, hogy egy napon eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. **2** És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerülem és át meg átjártam a földet. **3** Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot? Bizony nincs a földön

olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfőlő, bűngyűlőlő. Még erősen áll a ő feddhetetlenségeben, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. **4** És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bőr bőrért; de minden a mije van, odaad az ember az életéért. **5** Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontrólban és testében: avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged? **6** Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezedbe van ő, csak életét kiméld. **7** És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóböt undok fekelyivel talpát fogva a feje tetejéig. **8** És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett. **9** Monda pedig ő néki az ó felesége: Erősen állás-é még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Istent, és halj meg! **10** Ő pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istenről, a rosszat nem vennök-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ó ajkáival. **11** Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja mind ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik az ó lakó helyéből: a témaúri Elifáz, a suki Bildád és a naamai Czófár; és elvégezék, hogy együtt mennek be, hogy bákkódjanak vele és vigasztalják őt. **12** És a mint rávették szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és fenhangon zokognak vala; azután pedig megszagaggatá kiki a maga könötsét, és port hintének fejükre ég felé. **13** És ülnek vele hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látták vala, hogy igen nagy az ó fájdalma.

3 Ezután megnyitá Jób az ó száját, és megákozás az ó napját. **2** És szóla Jób, és monda: **3** Veszszen el az a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondták: fiú fogantatott. **4** Az a nap legyen sötétség, ne törödjék azzal az Isten onnét felül, és világosság ne fényljék azon. **5** Tartsa azt fogva sötétség és a halál árnyéká; a felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék rettentetessé. **6** Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz. **7** Az az éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon. **8** Átkozzák meg azt, a kik a nappalt átkozzák, a kik bátrak flingerelni a leváthánt. **9** Sötétüljenek el az ó estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját! **10** Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtette el szemeim elől a nyomorúságot. **11** Mert is nem haltam meg fogantatásomkor; mert ki nem multam, mihelyt megszülettem? **12** Mert vettek fel engem térdre, és mért az emlőkre, hogy szopjam?! **13** Mert most fedeknérem és nyugodnám, aludnám és akkor nyugaton pihenhetnék – **14** Királyokkal és az ország tanácsosaival, a kik magoknak kóhalmokat építenek. **15** Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel töltik meg házaikat. **16** Vagy mert nem lettem olyan, mint az elásott, idéten gyermek, mint a világosságot sem látott kisdedek? **17** Ott a gonoszok megszűnnek a fenyegetéstől, és ott megnugyosznak, a kiknek erejük ellankadt. **18** A foglyok ott mind megnugyosznak, nem hallják a szorongatónak szavát. **19** Kicsiny és nagy ott egyenlő, és a szolga az ó urától szabad. **20** Mert is ad Isten a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívűeknek? **21** A kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmassabban keresik mint az elrejtett kincset. **22** A kik nagy örömmel örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót. **23** A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten bekerített köröskörül. **24** Mert kenyерem gyanánt van az én fohászkodásom, és sóhajtásaim ömölnek, mint habok. **25** Mert a mitől remegve

remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam.
26 Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám.

4 És felele a témáni Elifáz, és monda: **2** Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná türtözöttetni magát a beszédben? **3** Ímé sokat oktattál, és a megfáradott kezeket megerősítetted; **4** A tántorgót a te beszédeid fentartották, és a részkető térdet megerősítetted; **5** Most, hogy rád jött a sor, zokon veszed; hogy téged ért a baj, elrettensz! **6** Nem bizodalmasd-é a te istenfélmed, s nem reménységed-é utaidnak becsületessége? **7** Emlékezzél, kérlek, ki az, aki elveszett ártatlansul, és hol törlöttetek el az igazak? **8** A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak és gonoszságot vetnek, ugyanazt aratnak! **9** Az Istennek lehelletől elvezsnek, az ő haragjának szelétől elpusztulnak. **10** Az oroszlán ordítása, a sakál üvöltése, és az oroszlán-kölykök fogai megsemmisülnek. **11** Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, a nőstény oroszlán kölykei elszélednek. **12** Szó lopódzék hozzám, s valami nesz út meg abból fülemet. **13** Éjjeli látásokon való törprengek között, mikor mély álom fogja el az embereket. **14** Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszkedtet minden csontomat. **15** Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szóre felborzolódék. **16** Megállá, de ábrázatját fól nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és ilyen szót hallék: **17** Vajjon a halandó igaz-é Istenél: az ő teremtője előtt tiszta-é az ember? **18** Ímé az ő szolgáiban sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát: **19** Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molnári?! **20** Reggeltől estig győrűdnek, s a nélküli, hogy észrevennék, elvezsnek örökre. **21** Ha kiszakítatik belőlük sátoruk kötele, nem halnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?

5 Kiállts csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz? **2** Mert a bolondot boszúság öli meg, az együgyűt pedig buzgóság veszi el. **3** Láttam, hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de nagy hamar megákoztam szép hajlékát. **4** Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban megrontatnak, mert nincs, aki kimente őket. **5** A mitlearatnak néki, az hezéző eszi meg, a töviskerítésből is elviszi azt, kincseket törvetők nyelik el. **6** Mert nem porpból támad a veszedelem s nem földből sarjad a nyomorúság! **7** Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázszikrái. **8** Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznám ügyemet. **9** A ki nagy, végére lehetetlen dolgokat művel, és csudákat, a miknek száma nincsen. **10** A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát. **11** Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászolókat szabadulással vidámtitsa. **12** A ki semmivé teszi a családok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék. **13** A ki megfogja a bőlcseteket az ő csalárdáságukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi. **14** Nappal sötétségre bukkannak, és délnél is tapogatva járnak, mint éjszaka. **15** A ki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájuktól, és az erősnek kezéből a szegényt; **16** Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamiság befogja az ő száját. **17** Ímé, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáljad! **18** Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei még is gyógyítanak. **19** Hat bajobjóból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged. **20** Az éhínségen

egment téged a haláltól, és a háborúban a fegyveres kezektől. **21** A nyelvek ostora elől rejve leszel, és nem kell félned, hogy a pusztulás rád következik. **22** A pusztulást és drágáságot nevedet, és a fenevadaktól sem félsz. **23** Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei vad is békességen lesz veled. **24** Majd megtudod, hogy békességen lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te hajlékodat, nem találás benne hiányt. **25** Majd megtudod, hogy a te magod megszaporodik, és a te sarjadékor, mint a mezőn a fű. **26** Érett korban térsz a koporsóba, a mint a maga idején takarítatik be a leáratott gabona. **27** Ímé ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6 Jób pedig felele, és monda: **2** Oh, ha az én bosszankodásomat mélegre vetnék, és az én nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba! **3** Bizony súlyosabb ez a tenger fővénynél; azért balgatagok az én szavaim. **4** Mert a mindenható nyilai vannak én bennen, a melyeknek mérge emészi az én lelkemet, és az Istennek rettentései ostromolnak engem. **5** Ordít-é a vadszamár a zöld fűvön, avagy bőg-é az ökör az ő abrakja mellett? **6** Vajjon ízetlen, sótalan étket eszik-á az ember; avagy kellemes íze van-é a tojásfehérnek? **7** Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok nének, mint a megromlott kenyér! **8** Oh, ha az én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit reménylek; **9** És tetszenék Istennek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem! **10** Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonganék a fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét. **11** Micsoda az én erőm, hogy várakozzam; mi az én végem, hogy türtöztessem magam?! **12** Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én testem aczérból van-é? **13** Hát nincsen-é segítség számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?! **14** A szerencsétlen barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a mindenhatónak felelelmét. **15** Atyámfiai hűtlénül elhagyta mint a patak, a mint túláradvának medrükön a patakok. **16** A melyek szennyesek a jejtől, a melyekben olvadt hó hömpölyög; **17** Mikor átmelegülnek, elapadtak, a hőség miatt fenéig száradnak. **18** Letérnek útjokról a vándorok; felmennek a sivatagba utánonk és elvezsnek. **19** Nézegetnek utánon Téma vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. **20** Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpirulnak. **21** Így lettettek ti most semmivé; látjátok a nyomort és féltek. **22** Hát mondtam-é: adjatok nékem valamit, és a ti jószágotokból ajándékozzatok meg engem? **23** Szabadításokat ki engem az ellenség kezéből, és a hatalmasok kezéből vegyetek ki engem? **24** Tanításokat meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értések meg velem. **25** Oh, mily hathatósak az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? **26** Szavak ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségsbeesettnek szaval! **27** Még az árvának is néki esnétek, és sírt ásnálok a ti barátotoknak is?! **28** Most hát tessék néktek rám tekintenetek, és szemetekbe csak nem hazudom? **29** Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamiság. Kezdjétek újra, az én igazságom még mindig áll. **30** Van-é az én nyelvemen hamiság, avagy az én ínyem nem veheti-é észre a nyomorúságot?

7 Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az ő napjai nem olyanok-é, mint a bérésnek napjai? **2** A mint a szolgá kíványa az ámyékot, és a mint a bérés reményi az ő bérét: **3** Úgy részesülem én keserves hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái jutottak számomra. **4** Ha lefekszem, azt mondomb: mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a hánykolódással

reggeli szürkületig. 5 Testem férgekkel van fedve és a pornak piszkójával; bőröm összehúzódik és meggennyed. 6 Napjaim gyorsabba voltak a vételőnél, és most reményseg nélkül tünnék el. 7 Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellet, és az én szemem nem lát többé jót. 8 Nem lát engem szem, a mely rám néz; te rám veted szemed, de már nem vagyok! 9 A felhő eltűnik és elmegy, így a ki leszáll a sírba, nem jól fel többé. (Sheol h7585) 10 Nem tér vissza többé az ő hajlékába, és az ő helye nem ismeri őt többé. 11 Én sem tartóztatom hát meg az én számát; szólok az én lelkemnek fájdalmában, és panaszokom az én szívemnek keserűségében. 12 Tenger vagyok-é én, avagy czethal, hogy őrt állítasz ellenem? 13 Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám, megkönyebbíti panaszolkodásomat az én ágyasházam: 14 Akkor álmokkal rettentesz meg engem és látásokkal háborítasz meg engem; 15 Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfojtatást, inkább a halált, mint csontjaimat. 16 Utálom! Nem akarok örökki élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem. 17 Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsülök, és hogy figyelmet fordítod reá? 18 Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbáld őt. 19 Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem, a míg nyálamat lenyelem? 20 Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek őrizője? Mért tettél ki czéltáblául magadnak? Mert legyek magamnak is terhére. 21 És mert nem bocsátod meg vétkemet és nem törölök el az én bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

8 Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: 2 Meddig szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak beszéde sebes szél? 3 Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a mindenható elforgatja-é az igazságot? 4 Ha a te fiaid vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette el őket. 5 De ha te az Istenet buzgón keresed, és a mindenhatóhoz bocsánatért könyörögsz; 6 Ha tiszta és becsületes vagy, akkor legott felserken érettet, és békességesse teszi a te igazságodnak hajlékát. 7 És ha előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod boldog lesz nagyon. 8 Mert kérdez meg csak az azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az ő atyákról való tudakozásra! 9 Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön. 10 Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélük-é meg szívök szerint néked?! 11 Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? 12 Még gyenge korában, ha fel nem szakasztják is, minden fűnél előbb elszárad. 13 Ilyenek az ösvények mindzaknak, aik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysege is elvész. 14 Mivel szétfoszol bizakodása, és bizodalma olyan lesz, mint a pókháló. 15 Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem marad meg. 16 Bő nedvességű ez a napfényen is, és ágazata túlnő a kertjén. 17 Gyökerei átfonónak a kőhalmon; átfúródnak a szikla-rétegen. 18 Ámha kiirtják helyéről, megtagadjá ez őt: Nem láttalak! 19 Ímé ez az ő pályájának öröme! És más hajt ki a porból. 20 Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant, de a gonoszoknak sem ád előmenetelt. 21 Még betölti szádat nevetéssel, és ajakidat vigassággal. 22 Gyűlölöid szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátora megsemmisül.

9 Felele pedig Jób, és monda: 2 Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaz a halandó ember Istennél? 3 Ha perelni akarna ő vele, ezer közül egy sem felelhette meg néki. 4 Bölcs szívű és hatalmas erejű: ki szegülhetne ellene,

hogy épsgében maradjon? 5 A ki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, és megfordítja őket harajában. 6 A ki kirengeti helyéből a földet, úgy hogy oszlopai megrepedeznek. 7 A ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat. 8 A ki egymaga feszítette ki az egeket, és a tenger hullámain tapos. 9 A ki teremtte a gönczölszekeret, a kaszás csillagot és a fiastyukot és a délnél titkos táráit. 10 A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul. 11 Ímé, elvonul mellettem, de nem látom, átmegy előtem, de nem veszem észre. 12 Ímé, ha elragad valamit, ki akadályozza meg; ki mondhatja néki: Mit cselekszel? 13 Ha az Isten el nem fordítja az ő harajját, alatta meghajolnak Ráháb czinkosai is. 14 Hogyan felelhetnék hát én meg ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat? 15 A ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért könyörögnek itélő birához. 16 Ha segítségül hívánám és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamat fülébe vevé; 17 A ki forgósélnben rohan meg engem, és ok nélkül megsokasítja sebeimet. 18 Nem hagyna még lélezetet se vennem, hanem keserűséggel lakatna jól. 19 Ha erőre kerülne a dolog? Ímé, ő igen erős; és ha itéletrére? Ki tüz ki én nékem napot? 20 Ha igaznak mondánám magamat, a szájam károhoztna engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne engemet. 21 Ártatlan vagyok, nem törődök lelkemmel, útalam az életemet. 22 Mindegy ezt! Azért azt mondomb: elveszít ő ártatlant és gonoszt! 23 Ha ostorával hirtelen megöl, neveti a bűntelenek megpróbáltatását. 24 A föld a gonosz kezébe adatik, a ki az ő bíráinak arcztal elfedezi. Nem így van? Kicsoda hát ő? 25 Napjaim gyorsabba valának a kengyelutónál: elfutának, nem láttak semmi jót. 26 Ellebbentek, mint a gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű. 27 Ha azt mondomb: Nosza elfelejtem panaszomat, felhagyok haragoskodásommal és vidám leszek: 28 Megborzadok az én mindenféle fájdalmamtól; tudom, hogy nem találsz bűntelennek engem. 29 Rossz ember vagyok én! Minek fáraszszam hát magamat hiába? 30 Ha hóvizzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet: 31 Akkor is a posványba mártanál engem és az én ruháim is útánának engem. 32 Mert nem ember ő, mint én, hogy néki megfelelhetnék, és együtt pörbe állanánk. 33 Nincs is közöttünk igazlátó, a ki kezét közbe vethesse kettőnk között! 34 Venné csak el rólam az ő veszszéjét, és az ő rettentésével ne rettegetné engem: 35 Akkor szólánék és nem félnék tőle: mert nem így vagyok én magammal!

10 Lelkemből útalam az életemet, megeresztem felőle panaszomat; szólok az én lelkem keserűségében. 2 Azt mondomb az Istennek: Ne károhozz engem; add tudtomra, miért perlesz velem?! 3 Jó-é az néked, hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezdenek munkáját, és a gonoszok tanácsát támogatod? 4 Testi szemeid vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint halandó lát? 5 Mint a halandónak napjai, olyanok-é a te napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai? 6 Hogy az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után kutatsz. 7 Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gonosz, még sincs, aki kezdeből kiszabadítson! 8 Kezeid formáltak engem és készítének engem egészen köröskörül, és mégis megrontasz engem?! 9 Emlékezzél, kérlek, hogy mint valami agyagedényt, úgy készítétek engem, és ismét porrá tennél engem? 10 Nem úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot, megolttá engem? 11 Bőrrel és hússal ruháztál fel engem, csontokkal és inakkal befedeztél

engem. **12** Életet és kegyelmet szerzettél számonra, és a te gondviselésedőrizte az én lelkemet. **13** De ezeket elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted el magadban: **14** Ha vétkezem, minden járt észreveszed rajtam, és bűnöm alól nem mentesz föl engem. **15** Ha istentelen vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem föl fejemet, eltelve gyalázattal, de tekint nyomorúságomra! **16** Ha pedig felelemkednél az, mint oroszlán kergetné engem, és ismét csudafájdalmakat bocsátanál reám. **17** Megújítanád a te bizonyásigat ellenem, megöregbítenéd a te boszúállásodat rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem. **18** Miért is hoztál ki engem anyámnak méhéből? Vajha meghaltam volna, és szem nem látott volna engem! **19** Lettem volna, mintha nem is voltam volna; anyámnak méhből sírba vittek volna! **20** Hiszen kevés napom van még; szünjék meg! Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy kevessé, **21** Mielőtt oda megyek, honnét nem térhetek vissza: a sötétségnek és a halál árnyékának földébe; **22** Az éjfél homálynak földébe, a mely olyan, mint a halál árnyékának sűrű setésége; hol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sűrű setéség.

11 Felele a Naamából való Czófár, és mondta: **2** A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a csácsogó emberneknél legyen-é igaza? **3** Fecsegései elhémítják az embereket, és csúfolódol is és ne legyen, aki megszégyenítsen?! **4** Azt mondod: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te szemeid előtt. **5** De vajha szóralna meg maga az Isten, és nyitná meg ajkait te ellened! **6** És jelentené meg néked a bölcsességek titkait, hogy kétszerre többet ér az az okosodásnál, és tudnád meg, hogy az Isten még el is engedett néked a te bűneidől. **7** Az Isten mélységet elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é? **8** Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágánál: hogy ismerheted meg? (Sheol h7585) **9** Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél. **10** Ha megtapas, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg? **11** Mert ő jól ismeri a csalárd embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra! **12** És értelmessé teheti a bolond embert is, és emberré szülheti a vadszámár csikóját is. **13** Ha te a te szívedet felkészítenéd, és kezedet felé terjesztenéd; **14** Ha a hamisságot, a mely a te kezedenben van, távol tartanád magadtól, és nem lakozná a te hajlékodban gonoszság; **15** Akkor a te arczodat fölemelhetnéd szégyen nélkülfel, erős lennél és nem félnel; **16** Sőt a nyomorúsággról is elfejezkeznél, és mint lefutott vizekről, úgy emlékeznelnél arról. **17** Ragyogóbban kelne időd a déli fénynél, és az éjfél sötétség is olyan lenne, mint a kora reggel. **18** Akkor bíznál, mert volna reménységed; és ha széttékinnenél, biztonságban aludnál. **19** Ha lefeküdnél, senki föl nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked. **20** De a gonoszok szemei elepednek, menedékük eltünik előlök, és reménységek: a lélek kilehellése!

12 Felele erre Jób, és mondta: **2** Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcsesség! **3** Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenféléket? **4** Kikaczagják a saját barátait azt, mint engem, aki Istenhez kiált és meghallgatja őt. Kikaczagják az igazat, az ártatlant! **5** A szerencsétlen megvetni való, gondolja, a ki boldog; ez vár azokra, a kiknek lábok roskadoz. **6** A kóborlók sátrai csendesek és bátoroságban vannak, a kik ingerlik az Isten, és a ki kezében hordja Istenét. **7** Egyébiránt kérdez meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok

megmondják néked. **8** Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélik néked. **9** Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt? **10** A kinek kezében van minden elő állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke. **11** Nemde nem a fül próbálja-é meg a szót, és az íny kóstolja meg az ételt? **12** A vén emberekben van-e a bölcseség, és az érteleм a hosszú életben-é? **13** Ő nála van a bölcseség és hatalom, övé a tanács és az érteleм. **14** Íme, a mit leront, nem épül föl az; ha valakire rázásra az ajtót, nem nyílik föl az. **15** Íme, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják a földet. **16** Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelyezett és a ki tévelygésre visz. **17** A tanácsadókat fogásra viszi, és a birákat megbolondítja. **18** A királyok bilincseit feloldja, és övet köt derekukra. **19** A papokat fogásra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja. **20** Az ékesen szólótól eltávolítja a beszédet és a vénetől elveszi a tanácsot. **21** Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övét megtárgítja. **22** Feltárja a sötétségből a mélyeséges titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza. **23** Nemzeteket növel fel, azután elveszítí őket; nemzeteket terjeszt ki messzire, azután elűzi őket. **24** Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és úttalan pusztában bujdostatja őket. **25** És világítanán setében tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

13 Íme, mindezeket láta az én szemem, hallotta az én fülem és megértette. **2** A mint ti tudjátok, úgy tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. **3** Azonban én a mindenhatóval akarok szólani; Isten előtt kívánom védeni ügyemet. **4** Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindenjában haszontalan orvosok. **5** Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségtre lenne. **6** Halljátok meg, kérlek, az én feddőzésem, és figyeljetek az én számnak pörlekedéseire. **7** Az Isten kedvéért szóltok-é hamiságat, és ő érette szóltok-é csalárdsgatót? **8** Az én személyére néztek-é, ha Isten mellett tusakodtok? **9** Jó lesz-é az, ha egészen kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é őt, a mint megcsalható az ember? **10** Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók. **11** Az ó fensége nem rettent-é meg titket, a tôle való félelem nem száll-é rátok? **12** A ti emlékezéseit hamuba írott példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvak. **13** Hallgassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akármire essék is rajtam. **14** Miért szaggatnám fogaimmal testemet, és miért szorítanám markomba lelkemet? **15** Íme, megőr engem! Nem reményem; hiszen csak utaimat akarom védeni előtte! **16** Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe. **17** Hallgassátok meg figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat. **18** Íme, előterjesztem ügyemet, tudom, hogy nékem lesz igazam. **19** Ki az, aki perelhetne velem? Ha most hallgatnom kellene, úgy kimulnék. **20** Csak kettőt ne cselekedj velem, színed elől akkor nem rejzőöm el. **21** Vedd le rólam kezedet, és a te rettentésed ne rettentsem engem. **22** Azután szólíts és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj. **23** Mennyi bűnöm és vétkem van nékem? Gonoszságomat és vétkemet add tudtomra! **24** Mert rejted el arczodat, és tartasz engemet ellenségedű? **25** A letépett falevelet rettegteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é? **26** Hogy ily sok keserűséget szabtál reámb, és az én ifjúságomnak vétkét örökölteted velem?! **27** Hogy békóba teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábomnak nyomait? **28** Az pedig elsenyed, mint a redves fa, mint ruha, a melyet moly emészt.

14 Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. 2 Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltünik, mint az ámyék és nem állandó. 3 Még az ilyen ellen is felnyitod-é szemeidet, tennen magaddal törvénybe állítasz-é engem? 4 Ki adhat tisztaat a tisztaábanból? Senki. 5 Nincsenek-É meghatározva napjai? Az ó hónapjainak számát te tudod; határt vetettél néki, a melyet nem hághat át. 6 Fordulj el azért tőle, hogy nyugodalmra legyen, hogy legyen napjában annyi öröme, mint egy bérésnek. 7 Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ó hajtásai el nem fogynak. 8 Még ha megaggodik a földben a gyökere, és ha elhal a porban törzsöke: 9 A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. 10 De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kiműlik, hol van ő? 11 Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: 12 Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az ó almukból. 13 Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik a te haragod; határt vetrél nékem, azután megemlékeznél rólam! (*Sheol h7585*) 14 Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglélen elkövetkeznék az én elváltázásom. 15 Szólítanál és én felelnék néked, kivánkoznál a te kezednek alkotása után. 16 De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkéimet! 17 Gonorzságom egy csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez. 18 Még a hegy is szétemlök, ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről; 19 A köveket lekoptatja a víz, a földet elsdorja annak árja: az ember reménységit is úgy teszed semmivé. 20 Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arczt, úgy bocsátod el őt. 21 Ha tisztességi éri is fiait, nem tudja; ha megszégyenülnek, nem törödik velük. 22 Csak ómagáért fáj még a teste, és a lelke is ómagárit kesereg.

15 Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: 2 Vajon a bölcs felelhet-é ilyen széles tudománynal, és megtöltheti-é a hasát keleti széllel? 3 Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a melyekkel semmit sem segít. 4 Te már semmivé akarod tenni az Isten felelmét is; és megkevesíted az Isten előtt való buzgólkodást is! 5 Mert gonoszságod oktatja a te szádat, és a csalárdok nyelvét választottad. 6 A te szád károhozat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak ellened. 7 Te születél-é az első embernek; elérő formáltattál-é, mint a halmok? 8 Az Isten tanácsában hallgatótlál-é, és a bölcséset magadhoz ragadtad-é? 9 Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg? 10 Ósz is, agg is van közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál. 11 Csekélyiségek-É előtted Istennek vigasztalásai, és a beszéd, a mely szeliden bánt veled? 12 Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottak a te szemeid? 13 Hogy Isten ellen fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztesz ki a szádon? 14 Micsoda a halandó, hogy tiszta lehetne, és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik? 15 Ímé, még az ó szenteiben sem bízok, az egek sem tiszták az ó szemében: 16 Mennyivel kevésbé az útlatos és a megromlott ember, aki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet?! 17 Elmondom néked, hallgass rám, és a mint láttam, úgy beszélem el; 18 A mit a bölcsék is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáktól valót; 19 A kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen nem meggy vala. 20 Az istentelen kínözzi önmagát egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejtve van az ó esztendeinek száma. 21 A félelem hangja cseng az ó fileiben; a békesség idején

tör rá a pusztító! 22 Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegycére van ő kiszemelve. 23 Kenyér után futkos, hogy hol volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja. 24 Háborgatják őt a nyomorúság és rettegés; leverik őt, mint valami hárború felkészült király. 25 Mert az Isten ellen nyujtotta ki kezét, és erősködött a Mindenható ellen; 26 Kinyujtott nyakkal rohant ellenne, domború pajzsainak fellege alatt. 27 Mivel befedezte az arczt kövérsséggel, és hájat borított temporára; 28 És lakozott elrombott városokban; lakatlan házakban, a melyek dűlőfélben vannak: 29 Meg nem gazdagodik, vagyona meg nem marad, jószága nem lepi el a földet. 30 Nem menekül meg a setésgötől, sarjadékát láng perzseli el, és szájának lehellelőtől pusztul el. 31 Ne higyjen a hívságnak, aki megcsalatott, mert hívság lészen annak jutalma. 32 Nem idejében telik el élete, és az ága ki nem virágzik. 33 Lehullatja, mint a szőlővessző az ó egresét, elhánya, mint az olajfa az ó virágát. 34 Mert a képmutató házanépe meddő, és tűz emészt meg az ajándékból való sátракat. 35 Nyomorúságot fogan, álnokságot szül, és az ó méhök csalárdását érlel.

16 Felele pedig Jób, és monda: 2 Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindenjában! 3 Vége lesz-é már a széles beszédeknak, avagy mi ingerel téged, hogy így felelök? 4 Én is szőlőhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketek az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek; csőválhátnám miattatok a fejemet; 5 Erősíthetnék titeket csak a szájammal és ajakim mozgása kevesbíténé fájdalmatokat. 6 Ha szólnék is, nem kevesbednék a keserűségem; ha veszeglek is: micsoda távozik el tőlem? 7 Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítad egész házam népét. 8 Hogy összenyomtál engem, ez bizonyás lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem. 9 Haragja széttépett és üldöz engem. Fogait cskorgatta rám, ellenségekmenten villogtatja felém tekintetét. 10 Feltártották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecsődíték ellenem. 11 Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet. 12 Csendességen valék, de szétszagata engem; nyakszirten ragadtott és szétzúzott engem, czéltáblává tűzött ki magának. 13 Körülvettek az ó íjászai; veséimet meghasítja és nem kimél; épémet a földre kiontja. 14 Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. 15 Zsák-ruhát varrak az én feklyes bőrömre, és a porba fúrtam be az én szarvamat. 16 Orczám a sírástól kívörösödött, szempilláimra a halál árnyéka szállt; 17 Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tisztá. 18 Oh föld, az én véremel el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! 19 Még most is ímé az égben van az én bizonyásom, és az én tanuim a magasságban! 20 Csúfolóm a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, 21 Hogy ítélez meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ó felebarátjával való dolgát. 22 Mert a kissabott esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza.

17 Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír. 2 Még mindig csúfot úznek belőlem! Szemem az ó patvarkodásuk között virraszt. 3 Kezest magadrán rendelj, kérlek, nékem; különben ki csap velem kezet? 4 Minthogy az ó szívöket elzártad az értelem elő, azért nem is magasztalhatod fel őket. 5 A ki prédiává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogvatkoznak. 6 Példabeszéddé tőn engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előtök. 7 A bosszúság miatt szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék. 8 Elálmélkodnak ezen

a bocsületesek, és az ártatlan a képmutató ellen támad. 9 Ám az igaz kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz. 10 Nosza hát, térijetek ide mindenjában; jöjjetek, kérlek, úgy sem találok bőlcset köztetek. 11 Napjaim elmulának, szívemnek kincsei: tervezem meghiusulának. 12 Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétséggé lesz. 13 Ha reménykedem is, a sír már az én házam, a sötétségben vettem az én ágyamat. (Sheol h7585) 14 A sírnak mondomb: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagyok az én anyám és néném. 15 Hol tehát az én reménységem, ki törödik az én reménységemmel? 16 Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban. (Sheol h7585)

18 Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: 2 Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg a dolgot, azután szójunk! 3 Miért állítottunk barmoknak, és miért vagyunk tiszttálanok a ti szemeiteknek? 4 Te érettetek, aki szaggatja lelkét haragjában, vajon elhagyattatik-é a föld, és felszakasztatik-é a kőszikla helyéről? 5 Sőt inkább a goroszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tűzöknek szírája. 6 A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövétnéke kialszik felette. 7 Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt. 8 Mert lábával hálóból bonyolódik, és ó-verem felett jár. 9 A sarka törbe akad, és kelepce fogja meg őt. 10 Hurok rejtett el a földbe ellene, és zsinig az ő szokott ösvényén. 11 Mindenfelől félelmek rettentik őt, és üldözik őt léptennymon. 12 Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett. 13 Megemészti testének izmait, megemészti izmait a halál zsengéje. 14 Eltünik sátorából az ő bátorsága, és a félelmek királyához folyamodik ő. 15 Az lakik sátorában, aki nem az övé, és hajlékára kénkövet szórnak. 16 Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágatik az ága. 17 Emlékezete elvész a földről, még az utcákon sem marad fel a neve. 18 A világosságról a sötétsége tasztíjak, a föld kerekességről elüldözik őt. 19 Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján. 20 Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket. 21 Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, aki nem tiszteli Istenet.

19 Felele pedig Jób, és monda: 2 Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? 3 Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködött ellenem? 4 Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. 5 Avagy csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni az én gyalázatom felett? 6 Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett engem körül. 7 Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyét kiáltok, de nincsen igazság. 8 Utamat úgy elgáltotta, hogy nem mehetek át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. 9 Tisztességből kivetkőztetett, és fejemnek koronáját elvevér. 10 Megronta köröskörül, hogy elveszszek, és reménységet, mint a fát, letördele. 11 Felgerjesztette haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint elleniségeivel. 12 Seregei együtt jövénék be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett taboroznak. 13 Atyámaifai távol úzé mellőlem, barátaim egészen elidegenedtek tőlem. 14 Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam. 15 Házam zselliérei és szolgálói idegennek tartanak engem, jövevény lettem előttök. 16 Ha a szolgámat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki. 17 Lehelletem idegenné lett házastársam előtt, s könyörgésem az

én ágyékom magzatai előtt. 18 Még a kisdedek is megvetnek engem, ha fölkelik, ellenem szónak nékem. 19 Megúlt minden meghitt emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak. 20 Bőrömöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak fogam húsalával menekültem meg. 21 Könörlőjeket rajtam, könörlőjeket rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem! 22 Miért üldözött engem úgy, mint az Isten, és mért nem elgesztes meg a testemmel? 23 Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének! 24 Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metszetnének! 25 Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. 26 És miután ezt a bőrömöt megrágyák, testem nélkül látom meg az Istenet. 27 A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más. Az én veséim megemészettek én benнем; 28 Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! látna, hogy a dolog gyökere én benuem rejlik. 29 Féljetek a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

20 Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda: 2 Mindamellett az én gondolataim feleletere kényszerítenek engem, és e miatt nagy az izgatottság benuem. 3 Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az én értelmes lelkem megfelel majd étem. 4 Tudod-é azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert e földre helyhezette, 5 Az istentelenek vígassága rövid ideig tart, és a képmutató öröme egy szempillantásig való? 6 Ha szinte az egig érne is az ő magassága, és a fellegeit érné is a fejével: 7 Mint az emésztele, úgy vész el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? 8 Mint az álom, úgy elrepül és nem találják őt; eltünik, mint az éjjeli látomás. 9 A szem, a mely rá ragyogott, nem látja többé, és az ő helye sem törödik már vele. 10 Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják az ő rabolt vagyonát. 11 Csontrai, ha megtelnek is ifjú erővel, de vele együtt roskad az a porba. 12 Ha édes az ő szájában a goroszság, és elrejti azt az ő nyelve alá; 13 És kedvez annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogatja ínyei között: 14 Az ő étké elváltozik az ő gyomrában, viperá mérgevé lesz a belében. 15 Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiúzi azt az Isten. 16 A viperának mérgeit szopta és a siklónak fulánkja öli meg őt, 17 Hogy ne lássa a folyóvízket, a tejel és mézzel folyó patakot. 18 A mit másokról szerzett, vissza kell adnia, nem nyelheti el, ép így az ő cserébe kapott vagyonát is, hogy ne örvendezhessen annak. 19 Mert megrontotta és ott hagyta a szegényeket, házat rabolt, de nem épít meg azt. 20 Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti meg semmi drágaságát. 21 Az ő falánksága elől semmi sem maradt meg, azért nem lesz tartás az ő jóléte. 22 Mikor teljes az ő bősége, akkor is szükséget lát, és mindenféle nyomorúság támad reá. 23 Mikor meg akarja tölteni a hasát, reá bocsátja haragjának tüzét, és azt önti rá étele gyanánt. 24 Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczérból csinált íj veri át. 25 Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette. 26 mindenféle titkos sötétség van az ő vagyonán; fúvás nélkül való tűz emészi meg őt; elpusztítatik az is, a mi sátrában megmaradt. 27 Megjelentek álnokságát az egek, és a föld ellene támad. 28 Házának jövedelme eltünik, szétfoly az az ő haragjának napján. 29 Ez a gonosz ember fizetése Istenől, és az ő beszédének jutalma a Mindenhatótól.

21 Felele pedig Jób, és monda: 2 Jól hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti vigasztalástok helyett. 3 Szenvedjetek el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki

beszédemet. 4 Avagy én embernek panaszolkodom-é? Miért ne volna hát keserű a lelkek? 5 Tekintsetek reám és álmélkodjatok el, és tegyétek kezeteimet szátokra. 6 Ha viaszzaemlékezem, mindenjárt felháborodom, és reszketés fogja el testemet. 7 Mi az oka, hogy a goroszok élnék, vénséget érnék, sőt még meg is gyarapodnak? 8 Az ő magvak előttök nő fel ő velük, és az ő sarjadékuk szemeik előtt. 9 Házok békességes a felelemről, és az Isten visszeje nincsen ő rajtok. 10 Bikája folyat és nem terméketlen, tehene megellék és el nem vetél. 11 Keresztki, mint nyájat, kisdedeiket, és ugrándoznak az ő magzataik. 12 Dobot és hárfát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének. 13 Jólléiben töltik el napjaikat, és egy pillanat alatt szálunk alá a sírba; (**Sheol h7585**) 14 Noha azt mondják Istennek: Távozzál el tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! 15 Micsoda a Mindenható, hogy tiszteľjük őt, és mit nyerünk vele, ha esedezünk előtte? 16 Mindazáltal az ő javok nincsen hatalmukban, azért a goroszok tanácsa távol legyen tőlem! 17 Hányszor aluszik el a goroszok szövétneke, és jő rájok az ő veszedelmök! Hányszor osztogatja részöket haragjában. 18 Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél előtt, és mint a polyva, a melyet forgószerel ragad el. 19 Isten az ő fiai számára tartja fenn annak büntetését. Megfizet néki, hogy megérzi majd. 20 Maga lája meg a maga veszedelmét, és a mindenható haragiából iszik. 21 Mert mi gondja van néki házanépére halála után, ha az ő hónapjainak száma letelt? 22 Ki taníthatja Isten bölcseségre, hisz ő ítéli meg a magasságban levőket is! 23 Ez meghal az ő teljes boldogságában, egészben megelégedetten és nyugodtan; 24 Fejődényei tejjal vannak tele, csontjainak veljé nedvességtől árad. 25 Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem élhetett a jóval. 26 Együtt feküsznek a porban, és férég lepi őket. 27 Ímé, jő tudom a ti gondolatitokat és a hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtak ellenem; 28 Mert ezt mondjátok: Hol van ama fölembernek háza, hol van a goroszok lakozásának sátorá? 29 Avagy nem kérdeztétek é meg azokat, a kik sokat utaznak és jeleket nem ismeritek? 30 Bizony a veszedelemnek napján elrejtetik a gorosz, a haragnak napján kiszabadul. 31 Kicsoda veti szemére az ő útját, és a mit cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért? 32 Még ha a sírba vitetik is ki, a sírdomb felett is él. 33 Édesek lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert, a mint számtalanok mentek el előtte. 34 Hogyan vigasztalnákat hát engem hiáavalósággal? Feleselésetek igazságtalanság marad.

22 Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda: 2 Az Istennek használ-e az ember? Sőt önmagának használ az okos! 3 Gyönyörűségére van-é az a mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é, hogy feddhetetlenül jársz? 4 A te isteni félelmedért fedd-é téged, és azért perel-é veled? 5 Avagy nem sok-é a te goroszságod, és nem véghetetlen-é a te hamisságod? 6 Hiszen zálogot vettél a te atyádiától méltatlannul, és a szegényeket mezítelenké tettek. 7 Az eltiltakodnak vizet sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadtad a kenyereset. 8 A ki hatalmas volt, azé vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik vala rajta. 9 Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, és az árváknak karjai előtterek. 10 Azért vett körül téged a veszedelem, és rettegett téged hirtelen való rettegés; 11 Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a vizek árja, a mely elborít! 12 Hát nem olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen magasak! 13 És mégis azt mondod: Mit tud az Isten; megitélheti-é, a mi a homály mögött van? 14

Sűrű felhők leplezik el őt és nem lát, és az ég körülétén jár. 15 Az ős világ ösvényét követed-é, a melyen az álnok emberek jártak; 16 A kik időnap előtt ragadtattak el, és alapjukat elmosta a víz?! 17 A kik azt mondják vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velük a mindenható? 18 Ő pedig megtöltötte házáját jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem. 19 Látják ezt az igazak és örülnek rajta, az ártatlan pedig csúfolja őket: 20 Valósággal kigynomállatot a mi ellenségünk, és az ő maradékjokat túz emészti meg! 21 Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességen: ezekből jó származik reád. 22 Végy csak oktatást az ő szájából, és véd szívedbe az ő beszédeit! 23 Ha megtérsz a mindenhatóhoz, megéppítettel, és az álnokságot távol űzök a te sátorodtól. 24 Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: 25 És akkor a mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd. 26 Bizony akkor a mindenhatóban gyönyörködöl, és a te arczodat Istenhez emeled. 27 Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted fogadásaidat. 28 Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az néked, és a te utaidon világosság fénylik. 29 Hogya megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja. 30 Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztságáért szabadul meg az.

23 Felele pedig Jób, és monda: 2 Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszodom. 3 Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig. 4 Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. 5 Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelné nékem; hadd érteném meg, mit szólana hozzáim. 6 Vajon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak figyelmezne reám! 7 Ott egy igaz perelne ő vele; azért megszabadulhatnák bírámtól örökre! 8 Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre. 9 Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. 10 De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany. 11 Lábam az ő nyomokát követte; utá megöriztem és nem hajoltam el. 12 Az ő ajánakin parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát. 13 Ő azonban megmarad egy mellett. Kicsoda térithetné el őt? És a mit megkíván lelke, azt meg is teszi. 14 Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála. 15 Azért rettegek az ő színe előtt, és ha csak róla gondolok is, felek tőle. 16 Mert Isten felemlítette meg az én szívemet, a mindenható rettentett meg engem. 17 Miért is nem pusztultam el e sötétség előtt, vagy miért nem takarta el előlem e homályt?

24 Miért is nem titkolja el a mindenható az ő büntetésének idejét, és miért is nem látják meg az ő ismerők az ő ítéletének napjait? 2 A határok odább tolják, a nyájat elrabolják és legeltezik. 3 Az árvák szamarát elhajtják, és az özvegyeknek ökrét zálogba viszik. 4 Lelőkik az útról a szegényeket, és a föld nyomorultjai együtt lappanganak. 5 Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni; a pusztára ad nékik kenyereket fiaik számára. 6 A mezőn a más vetését aratják, és a gorosznak szőlőjét szedik. 7 Mezítelenül hálnak, testi ruha nélkül, még a hidegen sincs takarójuk. 8 A hegyi zápor csurog le rólok, s hajlékuk nem lévén, a sziklát ölelik. 9 Elszakítják az emlőtől az árvát, és a szegényen levőt zálogba viszik. 10 Mezítelenül járnak, ruha nélkül, és éhesen vonszolják a kékét. 11 Az ő kerítéseik között ütik az olajat, és

tapossák a kádakat, de szomjuhoznak. 12 A városból haldoiklók rimánkodnak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nemtörődik e méltatlansággal. 13 Ezek pártot ütötték a világosság ellen, utait nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein. 14 Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt és szűkölködőt, éjjel pedig olyan, mint a tolvaj. 15 A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen szem reám, és arczára álarcozt teszen. 16 Setében tör be a házakba; nappal elzárkoznak, nem szeretik a világosságot. 17 Sőt inkább a reggel nézik olyan, mint a halálnak árnyéka, mert megharapta a halál árnyékának felelmeivel. 18 Környen siklik tova a víz színén, birtoka átkozott a földön, nem tért a szőlőkbe vivő útra. 19 Százszág és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik vétkeznek. (Sheol h7585) 20 Elfelejtíti őt az anyaméh, féregnek lesz édességevé, nem emlékeznek róla többé, és összetörök, mint a reves fa. 21 Aki megrontotta a meddőt, aki nem szül, és az özvegygyel jót nem tett. 22 De megtámadatja erejével a hatalmasokat; felkel az, pedig nem bízott már az élethez. 23 Biztonságot ad néki, hogy támaszkodjék, de szemei vigyáznak azoknak útjaira. 24 Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásülyölyednek, mint akárki és elenyésznek; és levágattattak, mint a búzakalász. 25 Avagy nem így van-é? Ki hazudtolhatna meg engem, és tehetsé semmivé beszédemet?

25 Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: 2 Hatalom és fenség az övé, aki békességet szerez az ő magasságaiban. 3 Van-é száma az ő seregek, és kire nem kér fel az ő világossága? 4 Hogy-hogy lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, aki asszonytól született? 5 Nézd a holdat, az sem ragyog, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. 6 Mennyivel kevésbé a halandó, aki féreg, és az embernek fia, aki hernyó.

26 Jób pedig felele, és monda: 2 Bezzeg jól segítettél a tehetetlenben, meggyámoltottad az erőtelen kart! 3 Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanúsítottál! 4 Kivel beszélgettél, és kinek a lelke jött ki belőled? 5 A halottak is megremegnek tőle; a vizek alatt levők és azok lakói is. 6 Az alvilág mezítében előtte, és eltakaratosan a holtak országa. (Sheol h7585) 7 Ő terjeszti ki északot az üresség fölén és függeszti föl a földet a semmiség fölé. 8 Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy, hogy a felhő alattok meg nem hasad. 9 Ő rejt el királyi székenek színét, felhőjét fölibe terítvén. 10 Ő szab határt a víz színe fölé – a világosságnak és setétségekkel elvégződéséig. 11 Az egek oszlopai megrendülnek, és düledeznak fenyegetéseitől. 12 Erejével felriasztja a tengert, és bölcseségével megtöri Ráhábot. 13 Lehellével megékesítí az egét, keze átdöfi a futó kígyót. 14 Ímé, ezek az ő útainak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának mennydörgését ki érthetné meg?

27 Jób pedig folytatá az ő beszédét, mondta: 2 Él az Isten, aki az én igazamat elfordította, és a mindenható, aki keserűsséggel illette az én lelkemet, 3 Hogy mindaddig, a míg az én lelkem én benuem van, és az Istennek lehellete van az én orromban; 4 Az én ajakim nem szólunk álnokságot, és az én nyelvem nem mond csalárdáságot! 5 Távol legyen tőlem, hogy igazat adják néktek! A míg lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. 6 Igazságomhoz ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim miatt nem korhol

az én szímem. 7 Ellenségem lesz olyan, mint a gonosz, és aki ellenem támad, mint az álnok. 8 Mert micsoda reménysége lehet a képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elragadja az ő lelkét? 9 Meghallja-é kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá? 10 Vajon gyönyörködheti-é a mindenhatóban; segítséggel hívhatja-é mindenkor az Istenet? 11 Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik a mindenhatónál vannak, nem titkolom el. 12 Ímé, ti is mindenjában látjátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal hivalkodtok?! 13 Ez a gonosz embernek osztályrásze Istentől, és a kegyetlenek öröksége a mindenhatótól, a melyet elvesznek: 14 Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak sokasulnak meg, és az ő magzatai nem lakkhatnak jól kenyérrel sem. 15 Az ő maradékai dögvész miatt temettetnek el, és az ő özvegyeik meg sem siratják. 16 Ha mint a port, úgy halmozná is össze az ezüstöt, és úgy szerezni is össze ruháit, mint a sarat: 17 Összeszerezheti ugyan, de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan osztozik. 18 Házát pónk módjára építette föl, és olyanná, mint a csősz-csinálta kunyhó. 19 Gazdag fekszik le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmije sincsen. 20 Meglepi őt, mint az árvíz, a félelem, éjjel ragadja el a zivatar. 21 Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről. 22 Nyilakat szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze elől. 23 Csapodkják felette kezeiket, és kisuvoltik őt az ő lakhelyéből.

28 Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranynak, ahol tisztítják. 2 A vasat a földből hozzák elő, a követ pedig ércszé olvasztják. 3 Határt vet az ember a setétségek, és átkutatja egészen és végig a homálynak és a halál árnyékának kövét. 4 Aknát tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfejtjeznének, alámerülnek és lebegnek emberekktől messze. 5 Van föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van forgatva, mintegy tűz által; 6 Köveiben zafir található, göröngyeiben arany van. 7 Van ösvény, a melyet nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt. 8 Nem tudják azt büszke vadak, az oroszlán sem lépked azon. 9 Rávetti kezét az ember a kovakőre, a hegyeket tövből kiforgatja. 10 A sziklákból tárnakat hasít, és minden drága dolgot meglát a szeme. 11 Elköti a folyók szívárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza. 12 De a bölcseség hol található, és az értelemek hol van a helye? 13 Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az élők földén az nem található. 14 A méliséget azt mondja: Nincsen az beninem; a tenger azt mondja: én nálam sincsen. 15 Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető. 16 Nem mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszzsal, sem zafirral. 17 Nem ér fel vele az arany és gyémánt, aranyedényekért be nem cserélhető. 18 Korall és kristály említni sem való; a bölcseség ára drágább a gyöngyöknel. 19 Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színaranynal sem mérhető össze. 20 A bölcseség honnan jő tehát, és hol van helye az értelemek? 21 Rejtve van az minden élő szeme előtt, az ég madrai elől is fedve van. 22 A pokol és halál azt mondják: Csak hírét hallottuk füleinkkel! (questioned) 23 Isten tudja annak útját, ő ismeri annak helyét. 24 Mert ő ellát a föld határirá, ő lát mindenit az ég alatt. 25 Mikor a széleinél súlyt szerzett, és a vizeket mértékre vette; 26 Mikor az esőnek határt szabott, és mennydörgő villámoknak útát: 27 Akkor láttá és kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt. 28 Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak félelme: az a bölcseség, és az értelelem: a gonosztól való eltávozás.

29

Jób pedig folytatá az Ő beszédét, és monda: **2** Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a mikor Isten őrzött engem! **3** Mikor az Ő szövéneke fénylett fejem fölött, s világánál jártam a setetét; **4** A mint java-koron napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra! **5** Mikor még a Mindenható velem volt, és körültem voltak gyermekim; **6** Mikor lábaimat édes tejben mostam, és melletem a szikla aljapatakokat ontott; **7** Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a köztérben székemet fölláltam: **8** Ha megláttak az ifjak, félrevonultak, az öregek is folkeltek és álltak. **9** A fejedelmek abba hagyta k a beszédét, és tenyeröket szájukra tették. **10** A főemberek szava elnémult, és nyelvök az ínyöhöz ragadt. **11** Mert a mely fül hallott, boldognak mondott engem, és a mely szem látott, bizonyságot tett én felőlem. **12** Mert megmentém a kiáltozó szegényt, és az árvát, a kinek nem volt segítsége. **13** A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztettem. **14** Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítétem. **15** A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. **16** A szűkölököknek én atyjok valék, az ismeretlenek ügyét is jól meghányám-vetém. **17** Az álnoknak zápfogait kitörösém, és fogai közül a prédiát kiütém vala. **18** Azt gondoltam azért: fészkkummel veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim. **19** Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamón hál meg a harmat. **20** Dicsőségem megijül velem, és kézivem erősebbé lesz kezemben. **21** Hallgatták és figyeltek reám, és elnémultak az én tanácsomra. **22** Az én szavaim után nem szóltak többet, s harmatként hullt rájok beszédem. **23** Mint az esőre, úgy vártak rám, és szájukat tátották, mint tavasi záporra. **24** Ha rájok mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arcjom derűjét nem sötítétek be. **25** Örömest választottam útjokat, mint főember ütem ott; úgy laktam ott, mint király a hadseregeben, mint a ki-bánkódókat vigasztal.

30

Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam a kiknek atyjokat az én juhaimnak komondorai közé sem számláltam volna. **2** Mire való lett volna nékem még kezök ereje is? Rájok nézve a vénség elveszett! **3** Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságát. **4** A kik keserű füvet tépknek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyérök. **5** Az emberek közül kiúzik őket, úgy hurítják őket, mint a tolvajt. **6** Félelmetes völgyekben kell lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban. **7** A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek. **8** Esztelen legények, sőt bescstelen fiak, a kiket kivertek az országból. **9** És most ezeknek lettem gúnydalává, nézik levélk beszédtárgyuk! **10** Útálnak engem, messze távoznak tőlem, és nem átalanak pokdösi előttem. **11** Sőt leoldják kötelöket és bántalmaznak engem, és a zabolát előttem kivetik. **12** Jobb felől ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek felém, hogy megrontsanak. **13** Az én útamat elrontják, romlásomat öregbítik, nincsen segítség ellenök. **14** Mint valami széles résen, úgy rontanak elő, pusztulás között hömpölyögnek ide. **15** Rettegések fordultak ellenem, mint vihar úzik el tisztességet, boldogságom eltűnt, mint a felhő. **16** Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem; nyomorúságnak napjai fognak meg engem. **17** Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim. **18** A sok erőlködés miatt elváltozott az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra. **19** A sárba vetett engem, hasonlóvá lettem porhoz és hamuhoz. **20** Kiáltok hozzád,

de nem felelsz; megállók és csak nézel reám! **21** Kegyetlenne változtál irántam; kezed erejével harczolsz ellenem. **22** Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz engem a viharban. **23** Hiszen tudtam, hogy visszatérítész engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába; **24** De a roskadóban levő ne neujtsa-é ki kezét! Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-e segítségről? **25** Avagy nem sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölökőd miatt nem volt-é lelkem szomorú? **26** Bizony jót reméltem és rossz következék, világosságot várta és homály jöve. **27** Az én bensőm forr és nem nyugoszik; megrohantak engem a nyomorúságnak napjai. **28** Feketülten járok, de nem a nap hőssége miatt; felkelek a gyülekezetben és kiáltozom. **29** Atyjok fiává lettem a sakáloknak, és társokká a strucz madaraknak. **30** Bőröm feketülten hámlik le rólam, és csontom elég a hőség miatt. **31** Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jájgatók szavává.

31

Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem. **2** És mi volt jutalmam Istenről felülről; vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból? **3** Avagy nem az istentelent illeti-é romlás, és nem a gonosznevő-é veszedelem? **4** Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg lépésemet? **5** Ha én csalárdásgáll jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett: **6** Az Ő igazságának mérlegével mérem meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat! **7** Ha az én lépésem letért az útról és az én lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez szenny tapadt: **8** Hadd vessek én és más egye meg, és tépjék ki az én maradékaimat gyökerestől! **9** Ha az én szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én felebarátomnak ajtaján: **10** Az én feleségem másnak őröljön, és mások hajoljanak rája. **11** Mert gyalázatosság volna ez, és bírak elé tartozó bűn. **12** Mert tűz volna ez, a mely pokolig emészteni, és minden jövedelmemet tövestől kiírtaná. (questioned) **13** Ha megvettem volna igazát az én szolgámnak és szolgálómak, mikor pert kezdtek ellenem: **14** Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki? **15** Nem az teremtette-é ő is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-e bennünket anyánk ólében? **16** Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az özvegy szemeit edepni engedtem; **17** És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett; **18** Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevekedett nálam, és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt! **19** Ha látta a ruháltat veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt; **20** Hogyha nem áldottak engem az Ő ágyékai, és az én juhaim gyapjából fel nem melegedett; **21** Ha az árva ellen kezemet feleltemeltem, mert láttam a kapuban az én segítségemet; **22** A lapockák járól essék ki a vállam, és a forgósontról szakadjon le karom! **23** Hiszen úgy rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valé! **24** Ha reménységemet aranyba vettem, és azt mondta az olvasztott aranynak: Én bizodalma! **25** Ha örültem azon, hogy nagy a gazdagságom, és hogy sokat szerzett az én kezem; **26** Ha néztem a napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt, **27** És az én szívem titkon elcsábult, és szájammal megcsókoltam a kezemet: **28** Ez is bíró elé tartozó bűn volna, mert ámitottam volna az Isten oda fent! **29** Ha örvendeztem az engem gyűlölkének nyomorúságán, és ugráltam öröömöben, hogy azt baj érte; **30** (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átkot kérjek az Ő lelkére!) **31** Ha nem mondta az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az Ő húsával jól nem lakott? **32** (A

jövevény nem hált az utcán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.)

33 Ha emberi módon elítékoltam vétkemet, keblembe rejtve bűnömet:

34 Bizony akkor tarthatnák a nagy tömegtől, rettegnek kellene nemzetiségek megvetésétől; elnémulnék és az ajtón sem lépnek ki!

35 Oh, bárcsak volna valaki, aki meghallgatna engem! Íme, ez a végszóm: a Mindenható feleljen meg nékem; és írjon könnyet ellenem az én vádlóm.

36 Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona gyanánt a fejemre tennem!

37 Léptemnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá!

38 Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdái együtt siránkoztak;

39 Ha annak termését fizetés nélkül ettem, vagy gázdájának lelkét kiottam:

40 Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly!

Itt végződnek a Jób beszédei.

32 Miután ez a három ember megszünt vala felelni Jóbnak, mivel Ő igaz vala önmaga előtt: 2 Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, aki Büztől való vala, a Rám nemzetsegéből. Jób ellen gerjedt fől haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istennél. 3 De felgerjedt haragja az Ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóböt. 4 Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának Ő nála. 5 De mikor láttá Elihu, hogy nincs felelet a három ferífi szájában, akkor gerjedt fől az Ő haragja. 6 És felele a Büztől való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedet emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. 7 Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bölcseséget az évek sokasága! 8 Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehellése, a mi értelmet ad néki! 9 Nem a nagyok a bölcsök, és nem a vének értik az ítéletet. 10 Azt mondomb azért: Hallgass réám, hadd tudassam én is véleményemet! 11 Íme, én végig vártam beszédeiteket, figyeltem, a miók okoskodtatok, a miók szavakat keresgéltek. 12 Igen ügyeltem reátk és imé, Jóböt egyikötök sem czáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt. 13 Ne mondójátok azt: Bölcsességre találtunk, Isten győzheti meg Őt és nem ember! 14 Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. 15 Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyt belőlök a szó. 16 Vártam, de nem szóltak, csak általak és nem feleltek többé. 17 Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet! 18 Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek. 19 Íme, bensőm olyan, mint az új bor, a melynnek nyílása nincsen; miként az új tömlök, csaknem szétszakad. 20 Szólok teát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek. 21 Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem egy embernek sem; 22 Mert én hizelkedni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtő!

33 No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet! 2 Íme, megnyitom már az én szájamát, és a beszéd nyelvem alatt van már. 3 Igaz szívűlő származnak beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. 4 Az Istennek lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellete adott nékem életet. 5 Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és állj elő! 6 Íme, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sárbori formáltattam én is. 7 Íme, a tőlem való felelem meg ne háborítson; kezem nem lészen súlyos rajtad. 8 Csak az imént mondadt fülem hallatára, hallottam a beszédrének hangját: 9 Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkül: mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem. 10 Íme, vádakat talál ki ellenem, ellensegének tart engem! 11 Békóba

veti lábaimat, és örzi minden ösvényemet. 12 Íme, ebben nincsen igazad – azt felelem néked – mert nagyobb az Isten az embernél!

13 Miért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt? 14 Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! 15 Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szendregnek; 16 Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintéstőkkel.

17 Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, és elrejtse a kevéllységet a férfi elől. 18 Visszatartja lelkét a romlástól, és életét hogy azt fegyver ne járja át. 19 Fájdalommal is bünteti az Ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való háborgásával. 20 Ugy, hogy az Ő ínye undorodik az ételétől, és lelke az Ő kedves ételétől. 21 Húsa szemlátomást aszik le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett, kiülnek. 22 És lelke közelget a sírhöz, s élete a halál angyalaihoz. 23 Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességet; 24 És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg Őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! 25 Akkor teste fiatal, erőtől duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. 26 Imádkozik Istenhez és Ő kegyelmébe veszi, hogy az Ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadja az Ő igazságát. 27 Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkettem és az igazat elterítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem; 28 Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi. 29 Íme, mindez kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel, 30 Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világjalon az élet világosságával. 31 Figyel Jób, és hallgass meg engem; hallgass, hadd szóljak én! 32 Ha van mit mondandó, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat. 33 Ha pedig nincs, hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bölcseségre!

34 És szóla Elihu, és monda: 2 Halljátok meg bölcsék az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzámi füleiteket! 3 Mert a fül próblája meg a szót, mint az íny kóstolja meg az életet. 4 Keressük csak magunk az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? 5 Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja igazságomat. 6 Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl talált hibám nélküli! 7 Melyik ember olyan, mint Jób, aki iszsza a csúfolást, mint a vizet. 8 És egy társaságban forog a gonoszterőkkel, és az istentelen emberekkel jár! 9 Mert azt mondja: Nem használ az az embernek, ha Istenkel bekességen él. 10 Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Isten től a gonoszság, és a Mindenhatótól az álnokság! 11 Sőt inkább, a mint cselekszik az ember, úgy fizet néki, és kiki az Ő útja szerint találja meg, a mit keres. 12 Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem fordít az igazságot! 13 Kicsoda bízta reá a földet és ki rendezte az egész világot? 14 Ha csak Ő magára volna gondja, lelkét és lehellését magához vonná: 15 Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba. 16 Ha tehát van eszed, halld meg ezt, és a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára! 17 Vajon, aki gyűlöli az igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é? 18 Aki azt mondja a királynak: Te semmirevaló! És a fölembereknek: Te gonosznev! 19 Aki nem nézi a fejedelmek személyét és a gazdagot a szegénynek fölibe nem helyezte; mert mindenjában az Ő kezének munkája. 20 Egy pillanat alatt meghalnak; éjfélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a hatalmas is eltűnik kéz nélkül! 21 Mert Ő szemmel tartja mindenkinél útját, és minden lépését jól látja. 22 Nincs

setétség és nincs a halálnak árnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosztelevő; 23 Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy az Isten elő kerüljön ítéletre! 24 Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat állít helyökbe. 25 Ekképen felismeri cselekedeteiket, és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsoltatnak. 26 Gonosztelevők gyanánt tapodja meg őket olyan helyen, ahol látták. 27 A kik azért távoztak el, és azért nem gondoltak egyetlen útjával sem, 28 Hogy a szegény kiáltását hozzájok juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását meghallja. 29 Ha ő nyugalmat ád, ki kárhoztatja őt? Ha elrejti arcázat, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember elől egyaránt; 30 Hogy képmutató ember ne uralkodjék, és ne legyen tőre a népnek. 31 Bizony az Istenhez így való szólani: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; 32 A mit át nem látok, arra te taníts meg engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem! 33 Avagy te szerinted fizessen-é csak azért, mert ezt megveted, és hogy te szabd meg és nem én? Nos, mit tudsz? Mond! 34 Az okos emberek azt mondják majd nékem, és a bölcs férfiú, aki reám hallgat: 35 Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkül valók. 36 Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! 37 Mert vétkét gonoszsággal tetézi, csapod közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

35 Tovább is felele Elihu, és monda: 2 Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb, mint Istené? 3 Hogyha ezt mondod: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkezném? 4 Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt. 5 Tekints az égre és lásd meg, és nézd meg a fellegeket, milyen magasan vannak felettes! 6 Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod búneidet, mit ártasz néki? 7 Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezdből? 8 Az olyan embernek árt a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen ember fiának használ. 9 A sok erőszak miatt kiáltoznak; jaigatnak a hatalmasok karja miatt; 10 De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, aki hálaénekre indít éjszaka; 11 A ki többre tanít mindenkit a mezei vadaknál, és bőlcsebbekké tesz az ég madarainál? 12 Akkor azután kiálthatnak, de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt; 13 Mert a hiábavalóságot Isten meg nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint. 14 Hátha még azt mondod: Te nem látod őt; az ügy előtte van és te réá vársz! 15 Most pedig, mivel nem buntet haragja, és nem figyelmez a nagy álnokságra: 16 Azért tátja fel Jób hívságra a száját, és szaporítja a szót értelem nélkül.

36 És folytatával Elihu, és monda: 2 Várr még egy kevssé, majd felvilágosítak, mert az Istenéről még van mit mondani. 3 Tudásomat messzünnén veszem, és az én teremtőmnek igazat adok. 4 Mert az én beszédem bizonyára nem hazugság; tökéletes tudású ember áll mellette. 5 Ímé, az Isten hatalmas, még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje. 6 Nem tartja meg a gonosznak életét, de a szegénynek igaz törvényt teszen. 7 Nem veszi le az igazról szemeit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy felmagasztaltassanak. 8 És ha békókba veretnek, és fogya tartatnak a nyomorúság kötelein: 9 Tudtokra adja cselekedetöket, és vétekkel, hogyha elhatalmaztak rajtok. 10 Megnyitja füleiket a feddőzsésnek és megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek: 11 Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben. 12 Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban műlnak ki. 13 De az álnok

szívűek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötözik őket. 14 Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életük a parázánakéhoz hasonló. 15 A nyomorultat megszabadítja az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülöket. 16 Téged is kiszabadítana az ínség torkából tág mezőre, ahol nincs szorultság, és asztalod étké kövérséggel lenne rakva; 17 De ha gonosz ítéletal vagy tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság. 18 Csakhogy a harag ne ragadjon téged csúfkodásra, és a nagy váltásigdij se tántorítson el. 19 Ad-é valamit a te gazdagságodra? Sem aranyra, sem semmiféle erőfeszítésre! 20 Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki helyőkből. 21 Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságánál jobban szereted. 22 Ímé, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, aki úgy tanítson, mint ő? 23 Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot cselekedté? 24 Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek! 25 minden ember azt szemléli; a halandó távolról is látna. 26 Ímé, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt! esztendéinek száma sem nyomozható ki. 27 Hogyha magához szívja a vízcseppek, kódéból mint eső cseperegnek alá, 28 A melyet a fellegek özönnel öntenek, és hullatnak le temerdek emberre. 29 De sőt érthet-é valaki a felhő szétoszlását, az ő sátorának zúgását? 30 Ímé, széterjeszti magára az ő világosságát, és ráborítja a tengernek gyökereit. 31 Mert ezek által ítéli meg a népeket, ád eledelt bőségesen. 32 Kezeit elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen. 33 Az ő dörgése ad hírt felőle, mint a barom a közeledő viharról.

37 Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből. 2 Halljátok meg figyelmetesen az ő hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából kijön! 3 Az egész ég alatt szétereszt az, és villámát is a földnek széleig. 4 Utána hang zendül, az ő fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha szava megzendült. 5 Isten az ő szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem érhetjük. 6 Mert azt mondja a hónak: Essél le a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó zápornak: Szakadjatok. 7 minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő műve. 8 Akkor a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad. 9 Rejtekéből előjön a vihar, és az északi szelektől a fagy. 10 Isten lehellete által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége. 11 Majd nedvességgel öntözi meg a felleget, s áttörni a borulatot az ő villáma. 12 És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogy mindenzt megtegyék, a mit parancsol nézik, a föld kerekségének színén. 13 Vagy ostromul, ha földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt. 14 Vedd ezt füledebé Jób, állj meg és gondold meg az Istennek csudáit. 15 Megtudod-é, mikor rendeli azt rájok az Isten, hogy villanjon az ő felhőjének villáma? 16 Tudod-é, hogy miként lebegnek a felhők, vagy a tökéletes tudásnak csudáit érted-é? 17 Miképen melegülnek át ruháid, mikor nyugton van a föld a déli szélől? 18 Vele együtt terjesztettek ki az egét, a mely szilárd, mint az aczéltükör? 19 Mond meg nékünk, mit szólunk néki? A setétség miatt semmit sem kezdhettünk. 20 Elbeszélik-é néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna! 21 Néha nem látták a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át rajta és kiderül. 22 Észak felől aranyszínű világosság támad, Isten körül félelmetes dicsőség. 23 mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélete

ereje, és a tiszta igazságot el nem nyomja. 24 Azért rettegjék őt az emberek; a kevél bőlcsek közül nem lát ő egyet sem.

38 Majd felel az Úr Jóbnak a forgószélből és mondta: 2 Ki az, a ki elhomályosítja az öörök rendet tudatlan beszéddel? 3 Nosza övezd fel, mint férfiú derekat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem! 4 Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat! 5 Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinort? 6 Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegéletkövét; 7 Mikor együtt örvendeznék a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának? 8 És kicsoda zárta el ajtókkal a tengert, a mikor előült, az anyaméhből kijött; 9 Mikor ruházatává a felhőt tevérem, takarójául pedig a sűrű homályt? 10 Mikor reávontam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje: 11 És azt mondám: Eddig jójj és ne tovább; ez itt ellenne áll kevél habjaidnak! 12 Parancsoltál-é a reggelnek, a mióta megvagy? Kimitattad-é a hajnalnak a helyét? 13 Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a goroszok róla. 14 Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhában. 15 Hogy a goroszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemeült kar összetöréssék? 16 Eljutottál-é a tenger forrásáig, bejártad-é a mélységnek fenekét? 17 Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit láttad-é? 18 Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindez jól tudod? 19 Melyik út visz oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnak hol van a helye? 20 Hogy visszavinnéd azt az ő hatrába, és hogy megismernéd lakása útjait. 21 Tudod te ezt, hiszen már akkor megszületted; napjaidnak száma nagy! 22 Eljutottál-é a hónák tárházához; vagy a jégesőnek tárházát láttad-é? 23 A mit fantartottam a szükség idejére, a harcz és háború napjára? 24 Melyik út visz oda, ahol széteszik a világosság, és szétterjed a keleti szél a földön? 25 Ki hasított nyílást a záپoresőnek, és a mennyörgő villámnak útát? 26 Hogy aláéssék az ember nélkül való földre, a pusztaságra, holott senki sincsen; 27 Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy sarjaszson zsenge pázsitot? 28 Van-é atyja az esőnek, és ki szülte a harmat cseppeit? 29 Kinek méhéből jött elő a jég, és az őg daráját kicsoda szülte? 30 Miként rejzőznék el a vizek mintegy kő alá, és mint zárol be a mély vizek színe? 31 Összekötheted-é a fiastyúk szálait; a kaszáscsillag köteleit megoldhatod-é? 32 A hajnalcsillagot előhözhatod-é az ő idejében, avagy a gönczölszekeret forgathatod-é fiával együtt? 33 Ismered-é az ő törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a földön? 34 Felemelheted-é szavatad a felhőig, hogy a vizeknek bősége beborítson téged? 35 Kibocsáthatod-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é néked: Itt vagyunk? 36 Ki helyezett bőlcseset a setét felhőkbe, vagy a tünményeknek ki adott értelmet? 37 Ki számlálta meg a bárányfelhőket bőlcsességgel, és ki üríti ki az égnek tőmőlőt; 38 Mikor a por híg sárrá változik, és a göröngyök összetapadnak? 39 Vadászol-é prédát a nőstény oroszlánnak, és az oroszlánkölyök éhségét kielégítend-é; 40 Mikor meglapulnak tanyáikon, és a bokrok között lesben veszegelnek? 41 Ki szerez a hollónak eledelt, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak; kóvályognak, mert nincs mit enniük?

39 Tudod-é a kőszáli zergék ellésének idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? 2 Megszámláltad-é a hónapokat, a meddig vemhesek; tudod-é az ellésök idejét? 3 Csak összegörnyednek, elszűlik magzataikat, vajudásaitól

megszabadulnak. 4 Fiaik meggyyarapodnak, a legelőn nagyrányónek, elszélednek és nem térnek vissza hozzájok. 5 Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e számárnak kötelét, 6 A melynél házául a pusztát rendelén, és lakóhelyéül a sósföldet? 7 Kineveti a városbeli sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiáltozását. 8 A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle zöld gázt felkeres. 9 Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jázsolodnál? 10 Oda kötheted a bölényt utánad? 11 Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá? 12 Hiszed-é róla, hogy vetésedet behordja, és szérűdre betakarítja? 13 Vígan leng a struczmadar szárnya: vajon az eszterág szárnya és tollazata-é az? 14 Hiszen a földön hagyja tojásait, és a porral költeti ki! 15 És elfeledi, hogy a láb eltiporthatja, és a mezei vad eltaphatja azokat. 16 Fiaival oly keményen bánik, mintha nem is övéi volnának; ha fáradtsága kárba vész, nem bánja; 17 Mert Isten a bőlcseséget elfelejtette vele, értelmet pedig nem adott néki. 18 De hogyha néki ereszkedik, kineveti a lovat és lovagját. 19 Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénynel te ruházod-é fel? 20 Felugraszthatod-é, mint a sáskát? Tússzögése dicső, félelmetes! 21 Lábai vermet ásnak, örvend erejének, a fegyver elő rohan. 22 Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől; 23 Csröög rajta a tégez, ragyog a kopja és a dárdá: 24 Tombolva, nyilhogva kapálja a földet, és nem áll veszteg, ha trombita zeng. 25 A trombitaszóra nyerítéssel felel; messzirol megneszeli az ütközöt, a vezérek lármáját és a csatázit. 26 A te értelmet miatt van-é, hogy az ölyv repül, és kiterjeszti számyait dél felé? 27 A te rendelésedre száll-é fent a sas, és rakja-é fészkét a magasban? 28 A kősziklán lakik és tanyázik, a sziklák párkányain és berczetőkön. 29 Onnét kémele enni való után, messzire ellátnak szemei. 30 Fiai vért szívnak, és a hol dőg van, mindenjárt ott terem.

40 Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és mondta: 2 A ki pert kezd a felelhetetlenül, cázolja meg, és a ki az Istennel feddődik, feleljen néki! 3 És szóla Jób az Úrnak, és mondta: 4 Íme, én parányi vagyok, mit felelek néked? Kezemet a szájamra teszem. 5 Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé! 6 Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószélből, és mondta: 7 Nosza! övezd fel, mint férfi, derekatad; én kérdezlek, te pedig taníts engem! 8 Avagy semmihez teheted-é te az én igazságomat; károhozthatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy? 9 És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, mennyörgő hangon szólasz-é, mint ő? 10 Ékesítsd csak fel magadat fénynel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel! 11 Öntsд ki haragodnak tüzet, és láss meg minden kevélét és álázd meg őket! 12 Láss meg minden kevélét és törd meg őket, és a goroszokat az ő helyükön tipord le! 13 Rejtsd el őket együvé a porba, orczájukat kösd be mélyeséges sötéttel: 14 Akkor én is dicsőítek, hogy megtartott téged a te jobbkezed! 15 Nézd csak a behemotot, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökör! 16 Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősségét hasának izmaiban! 17 Kiegyenesít farkát, mint valami cézdrust, lágyékának inai egymásba fonódnak. 18 Csonhai érczcsővek, lábszárak, mint a vasrudak. 19 Az Isten alkotásainak remeke ez, az ő teremtője adta meg néki fegyverét. 20 Mert füvet teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadozik. 21 Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak bűvhelyein. 22 Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, és körülveszik őt

a folyami fűzfák. 23 Ha árad is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is. 24 Megfoghatják-é őt szemei láttára, vagy átfúrhatják-é az orrát törökkel?!

41 Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel? 2 Húzhatsz-é gúzst az orrába, az állát szigonynal átfurhatod-é? 3 Vajjon járul-é elődbe sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima beszédekkel? 4 Vajjon frigyet köt-é veled, hogy fogadd őt örökösl szolgádul? 5 Játszhatol-é vele, miként egy madárral; gyermekid kedvéért megkötözheted-é? 6 Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok között feloszthatják-é azt? 7 Tele rakhadtod-é nyársakkal a bőrét, avagy szigonynal a fejt? 8 Vesd rá a kezedet, de megemlékezzél, hogy a harczt nem ismétéled. 9 Íme, az ő reménykedése csalárd; pusztá látása is halára ijeszt! 10 Nincs oly merész, aki őt felverje. Ki hát az, aki velem szálina szembe? 11 Ki adott nékem előbb, hogy azt visszafizessem? A mi az eg alatt van, minden énýem! 12 Nem hallgathatom el testének részeit, erejének mintváltát, alkotásának szépségét. 13 Ki takarhatja fel ruhája felszínét, két sor fogá közé kicsoda hatol be? 14 Ki nyitotta fel orczájának ajtait? Fogainak sorai körül rémület lakik! 15 Büszkesége a csatornás pajzsok, összetartva minthey szorító pecséttel. 16 Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje levegő se megy. 17 Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok. 18 Tüsszentése fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái. 19 A szájából szövötnekek jönek ki, és tüzes szikrák omlanak ki. 20 Orrlyukaiból góz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből. 21 Lehellete meggyűjtja a holt szenet, és a szájából láng lövel elő. 22 Nyakszirtjén az erőtanyáz, előtte félelem ugrányodzik. 23 Testének részei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem izeg-mozog. 24 Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő. 25 Hogya felkél, hősök is remegnek; ijedtőkben vesztes állnak. 26 Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, legyen bár dárda, kopja vagy kelevéz. 27 Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az aczélt, mint a korhadt fát. 28 A nyíl vesszője el nem úzi őt, a parattyákok pozdorjává változnak rajta. 29 Pozdorjának tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását. 30 Alatta éles cserepek vannak; mint szeges borona hentereg az iszap felett. 31 Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi, mint a festékdedény. 32 Maga után világos ösvényt hagy, azt hinné valaki, a tenger megőszült. 33 Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtettet, hogy ne rettegjen. 34 Lenéz minden nagy állatot, ő a király minden ragadozó felett.

42 Jób pedig felele az Úrnak, és monda: 2 Tudom, hogy te minden megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, a mit elgondoltál. 3 Ki az – mondod – a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgoz ezek nékem, és fel nem foghatom. 4 Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem! 5 Az én fülemenek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. 6 Ezért hibáztatom magam és báknódomb a porban és hamuban! 7 Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób. 8 Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkot és hétkost, és menjetek el az én szolgához Jóbhoz, és áldozzatok magatokért égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék ti érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy

rettenetesen ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób. 9 Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Czofár, és úgy cselekednék, a miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinté Jónak személyére. 10 Azután eltávolítá Isten Jóból a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jónak mindazt, a mije volt. 11 És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden előbbi ismerőse, és evének ő vele együtt kerjenek az ő házában; sajnákozának felette és vigasztalák őt minden nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kikiada néki egy-egy pénzt, és kiki egy-egy aranyfüggőt. 12 Az Úr pedig jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét, mert lón néki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. 13 És lón néki hét fia és három leánya. 14 És az elsőnek neve vala Jémima, a másodiké Kecziha, a harmadiké Kéren-Happuk. 15 És nem találtatnak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között. 16 Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az ő fiait és unokáit negyedig. 17 És meghala Jób jó vénségben és betelve az élettel.

Zsoltárok

1 Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; **2** Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. **3** És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lészen. **4** Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit szétszór a szél. **5** Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. **6** Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.

2 Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiáavalóságot a népek? **2** A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő felkentje ellen: **3** Szaggassuk le az ő bilincseket, és dobujuk le magunkról köteleiket! **4** Az egekben lakozó neveti, az Úr megszúfola őket. **5** Majd szól nézik haragjában, és megrettenti őket gerjedelmében: **6** Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! **7** Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzettelek téged. **8** Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait. **9** Összetörök őket vasvesszővel: széjjelzűz őket, mint cserépedényt. **10** Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái! **11** Szolgáljátok az Urat felelemmel, és örljítetek reszketéssel. **12** Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne veszszetek az úton, mert hamar felgerjer az ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő benne bíznak!

3 Dávid zsoltára; fia, Absolon elől való futásakor. Uram! mennyire megsokasztak elleniségeim! sokan vannak a réam támadók! **2** Sokan mondják az én lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél, (Szela) **3** De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem, az, aki felmagasztalja az én fejemet. **4** Felszóval kiálték az Úrhol, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. (Szela) **5** Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem. **6** Nem félek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott ellenem. **7** Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden elleniséget; a gonoszok fogait összetörted. **8** Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod. (Szela)

4 Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára. Mikor kiáltok, hallgas meg engem, igazságomnak Istene; szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörül rajtam és halld meg az én imádságomat! **2** Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? Meddig szeretek hiáavalóságot, és kerestek hazugságot? (Szela) **3** Tudjátok meg hát, hogy kedvetljetévé választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok! **4** Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljetek szívetekekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! (Szela) **5** Igazságnak áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban. **6** Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arczodnak világosságát, oh Uram! **7** Nagyobb öröömöt adsz így szívembe, mint a mikor sok az ő búzajok és boruk. **8** Békességen fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bártóságos lakozást.

5 Az éneklőmesternek a nehilótra, Dávid zsoltára. Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én sóhajtásomat! **2**

Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom! **3** Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok. **4** Mert nem olyan Isten vagy te, aki hamisságban gyönyörködnél; nem lakhatik tenálad gonosz. **5** Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélék, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. **6** Elveszed, a kik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert útálya az Úr. **7** Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te feleimedben. **8** Uram, vezess engem a te igazságodban az én elleniségeim miatt; egyengesd előttem a te útadat! **9** Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejük csupa romlottság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvükkel hizelkednek. **10** Kárhoztasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által; taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert fellázadtak ellened. **11** És majd örülnek mindenjában, a kik bíznak benned; mindenrőkké vágadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik szeretik a te nevedet. **12** Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.

6 Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminith szerint; Dávid zsoltára. Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. **2** Könyörül rajtam Uram, mert ellankadtam: gyögyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! **3** Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míglén? **4** Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért; **5** Mert nincs emlékezés rölad a halálban, a seolban kicsoda dicsősít téged? (Sheol h7585) **6** Elfaradtam sőhajtásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könyhullatással öntöztem nyoszolyámat. **7** Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhetet minden szorongatót miatt. **8** Távozzatok tőlem minden, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam szavát. **9** Meghallgatja az Úr az én könyörgésem, elfogadja az Úr az én imádságomat. **10** Megszégyenül majd és igen megháborodik minden elleniségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

7 Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt a Benjáminita Kús beszéde miatt. Én Uram Istenem, benned bízom; oltalmazz meg engem minden üldözöttől, és szabadsít meg engem, **2** Hogy szét ne téje, mint az oroszlán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító. **3** Én Uram Istenem, ha cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben. **4** Ha gonoszszal fizettem jó emberemnek, és háborgattam ok nélkül való elleniséget: **5** Akkor ellenég üldözze lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet, és sújtja porba az én dicsőségetem. (Szela) **6** Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedj fel elleniségeim dühe ellen; serkenj fel mellettelem, te, aki parancsoltál ítéletet! **7** És népek gyülekezete vegyen téged körül, és felettök térfel vissza a magasságba. **8** Az Úr ítéli meg a népeket. Bíráj meg engem Uram, az én igazságom és ártatlanságom szerint! **9** Szünjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és erősítse meg az igazat; mert az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. **10** Az én paizsom az Istennél van, aki megszabadítja az igazszívűeket. **11** Isten igaz biró; és olyan Isten, aki minden nap haragszik. **12** Ha meg nem tér a gonosz, kardját élesítí, kézívet felvonja és felkészíti azt. **13** Halásos eszközökkel fordít reá, és megtüzesít nyilait. **14** Íme, álnoksággal vajúlik a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül. **15** Gödröt ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, a mit csinált. **16** Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és

szálljon feje tetejére az ő erőszakosságá. 17 Dicsérem az Urat az ő igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

8 Az éneklőmesternek a gittithre; Dávid zsoltára. Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet. 2 A csecsemők és csecsszopók szájával erősítettek meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és boszszúállót elnémítsd. 3 Mikor látom egedet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: 4 Micsoda az ember – mondomb – hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? 5 Hiszen kevessel tettet őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronázadt őt! 6 Úrrá tettet őt kezeid munkáin, minden lábai alá vetettél; 7 Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is; 8 Az ég madarakat és a tenger halait, minden, a mi a tenger ösvényein jár. 9 Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!

9 Az éneklőmesternek a műthüllbén szerint; Dávid zsoltára. Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem minden csudattelepedet. 2 Örülök és örvendezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet; 3 Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbüktak és elvesztek a te orczád előtt; 4 Hogy véghezvitte ítétemet és ügyemet: az ítélező-székben ültél, mint igaz bíró. 5 Megdorgáltad a pogányokat, elvesztette a gonoszt: nevőket mindenörökre kitörölte. 6 Az ellenség megszünt, elpusztult örökre; és a városoknak, a miket feldültál még az emlékezetök is elveszett. 7 Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő széket. 8 És ő megitéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknél méltányosan. 9 És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. 10 Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagyad el, Uram, a kik keresnek téged. 11 Zengjetek az Úrnak, a ki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit. 12 Mert számon kéri a kiontott vért, megemlékezik rólók, nem feledekezik el a szegények kiáltásáról. 13 Kónyörűl rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölööm miatt van, a ki felemel szengem a halál kapuiba! 14 Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiban; hadd örvendjek a te szabadításodban. 15 Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ásták; a hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lábok. 16 Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el. (Higgajon, Szela) 17 Seolba jutnak a gonoszok, oda minden nép, a mely elfeledekezik Istenről. (**Sheol h7585**) 18 Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre. 19 Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandon; ítéltessenek meg a pogányok te előtted! 20 Rettentsd meg, Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! (Szela)

10 Uram, miért állasz távol? Miért rejzől el a szükség idején? 2 A gonosznak kevélysége miatt sanyarog a szegény. Essenen foglyul a cseleknék, a miket koholtak. 3 Mert dicsekcsík a gonosz az ő lelkének kivánságával, és a fösvény megveti és szidja az Urat. 4 A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolata. 5 Szerencsések az ő útai minden időben; messze vannak tőle ítéleteid, elfújja minden ellenségét. 6 Azt mondja szívében: Nem rendülök meg soha örökké, mert nem esem bajba. 7 Szája telve átkozódással, csalársággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság. 8 Az utczák zugaiban lappang, a rejtek helyeken megöli

az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. 9 Leselkedik a rejtek helyen, leselkedik, mint az oroszlán az ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt. 10 Lenyomja, tiporja, és erejétől elesnek az ügyefogyottak. 11 Azt mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtette arcát: nem is látott soha! 12 Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet; ne feledekezz el a szegényekről! 13 Miért szidja Isten a gonosz? Miért mondja szívében: Nem keresed rajta. 14 Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessess kezed. Te reád hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. 15 Törd össze a gonosznak karját; és keressed a rosszon az ő gonoszságát, míg már nem találisz. 16 Az Úr király mindenha és mindenrőkkel: a pogányok kivesznek az ő földjéről. 17 A szegények kivánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősíted szívöket, füleiddel figyelmezél, 18 Hogy ítéletet tegy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne rettentse a földből való ember.

11 Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti hegyekre, mint a madár?! 2 Mert ímé, a gonoszok megvonják az íjat, ráillesztették nyilokat az idegre, hogy a sötétségben az igazszívűekre lövöldözzenek. 3 Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz? 4 Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökéi megpróbálják az emberek fiait. 5 Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az ő lelke. 6 Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az ő osztályrészök! 7 Mert az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orczáját.

12 Az éneklőmesternek a seminithre; Dávid zsoltára. Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltüntek a hívek az emberek fiai közül. 2 Hamisságot szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívűből szónak. 3 Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajkakat, a nyelvet, a mely nagyokat mond. 4 A kik ezt mondják: Nyelvükkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettesünk? 5 A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztoságból helyezem azt, a ki arra vágyik. 6 Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvastott ezüst, hétszer megtisztítva. 7 Te Uram, tartsd meg őket; őrizd meg őket a nemzetiségtől örökké. 8 Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

13 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. 2 Uram, meddig felejtsz el rólam végképen? Meddig rejted el orczádat tőlem? 3 Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? 4 Nézz ide, felej nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halára; 5 Hogy ne mondja ellenségem: megyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. 6 Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

14 Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, útátalosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék. 2 Az Úr letekintett a mennyből az emberek faira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Isten kereső? 3 Mindnyájan elhajlottak; egyetemen elromlottak, nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. 4 Nem tudják-é ezt mind a gonosztévők, a kik megeszik az én népemet, mintha

kenyeret ennének, az Urat pedig segítségül nem hívják? 5 Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetéggel van! 6 A szegénynek tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ő bizodalma. 7 Vajha eljöne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izráel.

15 Dávid zsoltára. Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? 2 A ki tökéletességen jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. 3 Nem rágalmaz nyelvélvet; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak. 4 A megbélyegzett útálatos az ő szemeiben, de az Urat félőket tiszтели: a ki kárára esküszik, és meg nem változtatja. 5 Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.

16 Dávid miktáma. Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. 2 Ezt mondomb az Úrnak: Én Uram vagy te; felettes való jóm nincsen. 3 A szentekben, a kik e földön vannak és a felségesekben, bennök van minden gyönyörűségem. 4 Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más isten után sietnek; nem áldozom meg véres itálaldozatjokat és nem veszem nevőket ajkaimra. 5 Az Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatod az én sorsomat. 6 Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem. 7 Áldom az Urat, a ki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én veséim. 8 Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülik. 9 Azért öürü az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztosággal lakozik. 10 Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szentet rothatás lásson. (Sheol h7585) 11 Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.

17 Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jó csalárd ajakról. 2 A te orczádtól jöjjön ki ítélem, a te szemeid hadd lassanak igazat. 3 Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon. 4 Az emberek cselekedeteinél a te ajkak igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire. 5 Ragaszkodtak léptein a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. 6 Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzárm füledet, hallgasd meg az én beszédemet. 7 Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmet, a ki megszabadítód jobboldal a te benned bízókat a támadóktól. 8 Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaид árnyékába rejtj el engemet. 9 A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem. 10 Megkörverédt szívöket elzárták, szájokkal kevényen szólanak. 11 Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. 12 Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtek helyen ülö oroszlánkölyökhez. 13 Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyverreddel; 14 Az emberektől, oh Uram, kezeddel, a világ embereitől! Az ő osztályrészük az életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővököndnek fiakkal, a miék pedig marad, gyermeikekre hagyják. 15 Én igazságban nézem a te orczádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felserkenek.

18 Az énekloómesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, a ki az Urhoz ez ének szavait azon a napon mondotta, a melyen az Úr megszabadította őt minden ellensegének kezéből, és a Saul kezéből. És monda: Szeretlek Uram, én erősséged! 2 Az Úr az én kősziklám, várám és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. 3 Az Urhoz kiáltó, a ki dicséretre méltó, és megszabadulok ellensegéimtől. 4 Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. 5 A Seol kötelei vettek körül; a halál tőrei fogtak meg engem. (Sheol h7585) 6 Szükségeimben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából, és kiáltásom eljutott füléibe. 7 Megindult, megrendült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak; és megindultak, mert haragra gyúlt. 8 Füst szállt felorrából, és szájából emésztő tűz;izzó szén gerjedt belőle. 9 Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt lábai alatt. 10 Kérubon haladt és röpült, és a szelek szárnyain suhant. 11 A sötétséget tette rejtek helyévé; sátor a körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. 12 Az előtte lévő fényességből felhőin jégesőt át és eleven szén. 13 És dörgött az Úr a mennyekben, és a Magasságos zengett; és jégeső hult és eleven szén. 14 És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította azokat. 15 És meglátszottak a vizek medrei s megmutatkoztak a világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének fuvásától. 16 Lenyűlt a magasból és felvett engem; kivont engem nagy vizekből. 17 Megszabadított engem az én erős ellensegémtől, s az én gyűlölőmtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál. 18 Rám jöttet veszédelmem napján; de az Úr volt az én támazom. 19 És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem. 20 Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztaisége szerint fizetett meg nékem; 21 Mert megöríztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. 22 Mert minden ítélete előttém, és rendeléseit nem hánymat el magamtól. 23 És tökéletes voltam előtte, órizkedtem az én vétkemtőt. 24 És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tisztaisége szerint, a mi szemei előtt van. 25 Az irgalmashoz irgalmas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy. 26 A tisztaival tiszta vagy; s a visszáshoz visszás vagy. 27 Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevél szemeket megalázod; 28 Mert te gyujtad meg az én szövétnekemet; az Úr az én Istenem megvilágosítja az én sötétséget. 29 Mert általam táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalron is átugrom. 30 Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindenazonknak, a kik bíznak benne. 31 Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? 32 Az Isten, a ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi úamat: 33 Olyanná teszi lábat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. 34 Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim meghajlítják az érczíjat. 35 És adtam nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbold megcsíráldított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem. 36 Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem tántorogtam lábaim. 37 Üldözöm ellensegéimet és előrem őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmisíttek. 38 Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak. 39 Mert te öveztél fel engem erővel a harcra, alárm görbeszted az ellenem felkelőket. 40 És megadtad, hogy ellensegéim meghátráltak, és az én gyűlölőimet elpusztítahamm. 41 Kiáltottak, de nem volt szabadító, az Urhoz és nem felelt nékik. 42 És apróra törtem őket, a milyen a szél elővaló por, és megtapodtam őket mint utcza sarát. 43 Megmentettél

engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejével tettél engem; oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismertem. **44** A mint hall a fülöök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem. **45** Az idegenek elepedtek, és reszketve jönek elő zárt helyeikből. **46** Él az Úr és áldott az én kősziklám, magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene! **47** Az Isten, a ki bosszút áll értem, és népeket hajít aláim; **48** A ki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem. **49** Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. **50** Nagy segítséget ád az ő királynak és irgalmaságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindörökki.

19 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Az egek beszélnek Isten dicsőségeit, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. **2** Napnak mond beszédet; éj ejnekn ad jelentést. **3** Nem olyan szó, sem olyan beszéd, a melynek hangja nem hallható: **4** Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátorát. **5** Olyan ez, mint egy völgyenye, a ki az ő agyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futathaja a pályát. **6** Kijövetele az ég egyik szélétől s forgása a másik szélénig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől. **7** Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a leletet; az Úrnak bizonyoságítétele biztos, bőlcscsé teszi az együgyűt. **8** Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámitják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. **9** Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindenrőkké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. **10** Kivánatosabbak az aranynál, még a sok színaranyánál is; és édesebbek a méznél, még a színméznél is. **11** Szolgádat is intik azok; a ki megtartja azokat, nagy jutalma van. **12** Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos búnöktől tisztits meg engemet. **13** Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek, sok vétektől. **14** Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előttem, legyenek, oh Uram, kősziklám és megváltóm.

20 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve. **2** Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged. **3** Emlékezzék meg minden ételáldozatdról, és égoálzádózataidat találja kövérének. (Szela) **4** Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékat. **5** Hogy örvendhessünk a te szabadságodban, és a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk: teljesítse az Úr minden kérésedet! **6** Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjet; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével. **7** Ezek szekerekben, amazonok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg. **8** Azok meghanyatlannak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk. **9** Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

21 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben felette örvendez. **2** Szívének kivánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. (Szela) **3** Sőt eléje vittet javaidnak áldásait; szín-arany koronát tettél fejére. **4** Életet kéri töled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent. **5** Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája. **6** Sőt áldássá tettek őt örökké, megvidámitották őt színen örömeivel. **7** Bizony a király bízik az Úrban, és nem inog meg, mert

vele a Magasságosnak kegyelme. **8** Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbold megtalálja gyűlölödöt. **9** Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. **10** Gyümölcsüket kiveszted e földről, és magvakat az emberek fiai közül. **11** Mert gonoszságot terveztek ellened, családságot gondoltak, de nem vihetik ki; **12** Mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuknak feszíted. **13** Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!

22 Az éneklőmesternek az ajelethassakhar szerint; Dávid zsoltára. Én Istenem, én Istenem, miért hagyál el engemet? Távol van megtartásomtól jaigatásomnak szava. **2** Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgat szeg; éjjel is és nincs nyugodalmam. **3** Pedig te szent vagy, a ki Izráel dícséretei között lakozol. **4** Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. **5** Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg. **6** De én férig vagyok s nem férifü; embereknak csúfja és a nép útálata. **7** A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félrehúzzák ajkaiat és hajtognak fejöket: **8** Az Urá bárta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködtött benne! **9** Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, és biztattál engem anyámnak emlőin. **10** Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál Istenem. **11** Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, a ki segítsen. **12** Tulkok sokasága kerített be engem, körülfigtak engem Básán bikái. **13** Feltártották rám szájokat, mint a ragadozó és ordító oroszlán. **14** Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. **15** Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába fektet szengemet. **16** Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfigrott; átyukasztották kezeimet és lábaimat. **17** Megszámlálhatnám minden csontomat, ő pedig csak néznek s bámulnak rám. **18** Megosztznak ruháimón, és köntösömre soroszt vetnek. **19** De te, Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre. **20** Szabadítsd meg lelkemet a kardtól, s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből. **21** Ments meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem. **22** Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. **23** Ti, a kik féliket az Urat, dicsérjelek őt! Jákób minden ivadékai dicsőítsék őt, és féljék őt Izráel minden magzata! **24** Mert nem veti meg és nem útálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orczáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. **25** Felőled lesz dicsértem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, a kik félik őt. **26** Esznek a nyomorultak és megelégesznek, dicsérík az Urat, a kik őt keresik. Eljén szívetek örökké! **27** Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul előtte a pogányok minden nemzetisége. **28** Mert az Úr a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is. **29** Esznek és leborulnak a föld gazdagai minden; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak, és a ki életben nem tarthatja lelkét. **30** Ót szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak. **31** Eljőnek s hirdetik az ő igazságát az ő utánok való népnek, hogy ezt cselekedte!

23 Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom; nem szűkölökön. **2** Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. **3** Lelkemet megvidámitja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. **4** Még ha a halál árnyékának

völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszsződ és botod, azok vigasztalnak engem. 5 Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. 6 Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

24 Dávid zsoltára. Az Úr a föld s annak teljessége; a föld kerekessége s annak lakosai. 2 Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. 3 Kicsoda meg fel az Úr hegycé? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? 4 Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdásra. 5 Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől. 6 Ilyen az őt keresők nemzetisége, a Jákób nemzetisége, a kik a te orczádat keresik. (Szela) 7 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. 8 Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. 9 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség király! 10 Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. (Szela)

25 Dávidé. Hozzád emelem, Uram, lelkemet! 2 Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örülnyenek rajtam ellenségeim. 3 Senki se szégyenüljön meg, aki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül elpártolnak töled. 4 Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. 5 Vezess engem a te igazságodban és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, minden nap várunk téged. 6 Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak. 7 Ifjúságomnak vétékeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért, Uram! 8 Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétékezőket. 9 Igazságban járatja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat. 10 Az Úrnak minden útja kegyelmé és hűség azoknak, a kik szövetséget és bizonyságait megtartják. 11 A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az. 12 Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az út, a melyet válaszszon. 13 Annak lelke megmarad a jóban, és magzata örököli a földet. 14 Az Úr bizodalmas az őtőlkhöz, és szövetségével oktatja őket. 15 Szemeim mindenha az Úrra néznek, mert ő húzza ki a törből lábamat. 16 Tekints reámban és könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok. 17 Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts meg engem. 18 Lásd meg szegénységet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet. 19 Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlölséggel gyűlölnek engem. 20 Örizd meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam. 21 Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engem, mert téged várunk. 22 Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából.

26 Dávidé. Ítélij meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül. 2 Próbálj meg, Uram, és kísérts meg, és vizsgáld meg veséimet és szívemet. 3 Mert kegyelmed szemem előtt van, és hűségedben járok-kelek. 4 Nem ütem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam. 5 Gyűlööm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülök. 6 Ártatlanságban mosom kezemet, és oltárodat gyakorlom Uram! 7 Hogy hallatós szóval dicsérejlek téged, és elbeszéljem minden csodatettetet. 8 Uram, szeretem a te

házadban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. 9 Ne sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együvé, 10 A kiknek kezében vétek van, és jobbjuk telve vesztegetéssel. 11 Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam. 12 Lábam megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

27 Dávidé. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek? 2 Ha gonoszok jönök ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim – ők botlanak meg és hullanak el. 3 Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reámban, mégis ő benne bízom én. 4 Egyet kerek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. 5 Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, szíklára emel fel engem. 6 Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedekek az Únak. 7 Halld meg, Uram, hangomat – hívlek! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem! 8 Helyettedd mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram! 9 Ne rejtjeld el orczádat előlemben; ne utasítsd el szolgádat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagy el engem, üdvösségemnek Istene! 10 Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem. 11 Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözööm miatt. 12 Ne adj át engem szorongatóim kivánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek. 13 Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az előknek földén! 14 Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

28 Dávidé. Hozzád kiáltok, Uram, én szírem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradván, a sírba szállókhoz hasonló. 2 Halld meg esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet a te szentséged lakheye felé. 3 Ne számlálj engem a hitetlenek és gonoszterők közé, a kik békességgel szónakkal felebarátaihoz, pedig gonoszság van szívükben. 4 Fizess meg nékik az ő cselekedeteik és igyekezetük rosszasága szerint; kezök munckája szerint fizess meg nékik; add meg nékik jutalmukat! 5 Mint ahogyan nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és fől nem építi őket. 6 Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát. 7 Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegítettem; örvend szívem és énekekkel dicsérém őt. 8 Az Úr az ő népének ereje, és az ő fólkentjének megtartó erőssége. 9 Tartsd meg a te népedet és álld meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket minden örökké!

29 Dávid zsoltára. Adjatok az Únak, ti fejedelmeinek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletét és dicséretet! 2 Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességen. 3 Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett. 4 Az Úr szava erős, az Úr szava fenséges. 5 Az Úr szava czédrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon czédrusait is. 6 És ugrádoztatja azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szíriót, mint a bivalyfát. 7 Az Úr szava túzlángokat szór. 8 Az Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. 9 Az Úr szava megborjaztatja a nóstény szarvasokat, lehántja az erdőket, és az ő hajlékában minden azzt

mondja: dicső! 10 Az Úr trónolt az özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindenrőkkel. 11 Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel.

30 Dávid zsoltára. Templomszentelési ének. Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örlüljenek rajtam. 2 Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem! 3 Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélészettél a sírbaszállok közül. (Sheol h7585) 4 Zengedezztek az Úrnak, ti hívei! Dicsősítétek szent emlékezétét. 5 Mert csak pillanatig tart haragja, de élethosszig tanításnak jóakaratára; este bánat száll be hozzánk, reggelre örömmel. 6 Azt mondta azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha. 7 Uram, jókedvemből erősséget állítottál fől hegymre; de elrejtéden orczádat, és megroszkadtam. 8 Hozzád kiáltok, Uram! Az Én Uramnak irgalmáért könyörgök! 9 Mit használ vérem, ha sírba szálik? Dicsér-e téged a por; hirdeti-é igazságodat? 10 Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy segítségem! 11 Siralmamat vígásrá fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztélek örömmel. 12 Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséretet: Uram, én Istenem, örökké dicsősítlek téged.

31 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Te benned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazsággal szabadítás meg engem. 2 Hajtsd hozzáam fületed, hamar szabadítás meg; légy nékem erős kőszálám, erődtít házam, hogy megtarts engem. 3 Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hárt engem a te nevedért és vezérelj engemet. 4 Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettem nékem; hiszen te vagy az én erősségem. 5 Kezdede bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, ah Uram, hűséges Isten. 6 Gyűlööm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én. 7 Hadd vigadják és örüljek a te kegyelmednek, a miért meglátod nyomorúságomat és megismered a háborúságokban lelkemet; 8 És nem rekesztesz be engem ellenség kezébe, sőt tágas térré állatot lábaimat. 9 Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom; ellenenyed a búbánat miatt szemem, lelkem, testem. 10 Mert bábanban enyészik életem, és sóhajtásban műlnak éveim; bűnöm miatt roskadóz erőm, és kiasznak csontjaim. 11 Temérdek üldözőm miatt csúfságággal lettem, kívált szomszédaim, és ismerőseimnek félelmévé; a kik az utcán látnak, elfutnak tőlem. 12 Töröltem, akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény. 13 Mert hallottam sokak rágalmát, iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és terveztek, hogy elrabolják lelkemet. 14 De én benned bízom, Uram! Azt mondomb: Te vagy Istenem. 15 Életem ideje kezdetben van: szabadítás meg ellenségeim kezéből és üldözöttségből. 16 Világosítsd meg orczádat a te szolgádon, tarts meg engem jóvoltodból. 17 Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívítak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a Seolba. (Sheol h7585) 18 A hazug ajkak némuljanak el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevéliséggel és megvetéssel. 19 Mily bőséges a te jóságod, a melyet fentartasz a téged félőknek, és megbizonyítasz a te benned bízókon az emberek fiai előt. 20 Elrejtéden őket a te orczádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban örződ őket a perpatvarkodó nyelvpektől. 21 Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon! 22 Én ugyan azt gondoltam ijdétemben: Elvettettem szemeid elől; de mégis, meghallgattad esedezőseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád. 23 Szeressétek az Urat minden ti ő kedveltei; a híveket megőrizi az Úr és bőven

megfizet a kevélén cselekvőknek! 24 Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindenjában, a kik várjátok az Urat!

32 Dávid tanítása. Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttattott, vétke elfedeztetett. 2 Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdás nincsen. 3 Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. 4 Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. (Szela) 5 Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondta: Bevallom hamisságot az Úrnak – és te elvettek rólam bűneimnek terhét. (Szela) 6 Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá. 7 Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemről; végy körül engem a szabadulás örömeivel! (Szela) 8 Bölcscé teszlek és megtanítják téged az útra, a melyen jársz; szemeimmel tanácsolunk téged. 9 Ne legyetek oktalanok, mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állát, mert nem közelít hozzád. 10 Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. 11 Örüljetek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendezztek mindenjában ti egyeneslelkűek!

33 Örvendezztek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. 2 Dicsérétek az Urat cziterával; tízhúr hárffával zengjetek néki. 3 Énekeljetek néki új éneket, lantoljatok lelkesen, harsogón. 4 Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges. 5 Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a föld. 6 Az Úr szavára lettek az egék, és szájának leheletére minden seregök. 7 Összegyűjti a tenger vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat. 8 Féljen az Úrtól minden az egész föld, rettegen tőle minden földi lakó. 9 Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott. 10 Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, meghiúsítja a népek gondolatait. 11 Az Úr tanácsa megáll mindenrőkkel, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. 12 Boldog nép az, a melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökségül választott magának. 13 Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. 14 Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. 15 Ő alkotta mindenjárok szívét, és jól tudja minden tettőket. 16 Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a hős sem menekül meg nagy erejével; 17 Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg. 18 Ámde az Úr szemmel tarja az ő felőket, az ő kegyelmében bízókat, 19 Hogy kimentse lelköket a halából, és az éhségenből eltartha őket. 20 Lelkünk az Urat várja, segítségünk és paizsunk ő. 21 Csak ő benne vigad a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! 22 Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bíztunk te benned.

34 Dávidé, mikor elváltoztatta értelmét Abimélek előtt, és mikor ez előzte őt és elment. Áldom az Urat minden időben, dicsérete minden ajkamon van! 2 Dicsekedik lelkem az Úrban; s halják ezt a szegények és örülnek. 3 Dicsősítétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! 4 Megkerestem az Urat és meghallgattam engem, és minden félelmemből kimentett engem. 5 A kik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul. 6 Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. 7 Az Úr angyala tábort jár az ő félők körül és kiszabadítja őket. 8 Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik. 9 Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert a kik őt félik, nincs fogyatkozásuk. 10 Az oroszlánok

szűkölöknek, eheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülnek. **11** Jőjtek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titket az Úr félelmére! **12** Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? **13** Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadt a csalárd beszédétől. **14** Kerüld a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és kövess azt. **15** Az Úr szemei az igazakon vannak, és az Ó fülei azoknak kiáltásán; **16** Az Úr orczája pedig a gonosznevőkön van, hogy kiírta, emlékezetetők a földről. **17** Ha igazak kiáltnak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket. **18** Kőzel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. **19** Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr. **20** Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból. **21** A gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat. **22** Az Úr kimenti az Ó szolgái lelkét, és senki meg nem lakol, aki Ó benne bízik.

35 Dávidé. Perelj Uram a velem perlőkkel; harczoj a velem harcزوikkal. **2** Ragadj paizst és vértet, és kelj föl segítségre. **3** Szegézz dárdát és rekeszd el üldözööm újtát, mondd lelkemnek: Én vagyok segítséged. **4** Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják. **5** Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak angyala verdesse őket. **6** Legyen útjok sötét, csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. **7** Mert ok nélkül vetették elém titkon vont hálójokat, és ok nélkül ásták vermet az én lelkemnek. **8** Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálója, a melyet kivetett, essék belé a veszedelembé. **9** Az én lelkem pedig vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában. **10** minden temetem ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! A ki megszabadítód a nyomorultat a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölököt az Ó megraboljától. **11** Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, a miről nem tudok. **12** Jóért rosszal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. **13** Pedig én az Ó betegségükben gyászba öltöztem, bőjtel gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza szált. **14** Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam-keltem érte; mintha anyámát siratnám, úgy jártam bútori meghajolva: **15** Ók pedig öürütek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a rágalmaszók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak. **16** Ingyenélők léha csúfokássai között fogaiat vicsorgatva rám. **17** Oh Uram, meddig nézed? Szabadítás meg lelkemet tombolásaitól, az oroszlánkököktől az én egyetlenemet. **18** Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között magasztallak téged. **19** Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltátan gyűlölmén se hunyorgassanak rám. **20** Mert nem beszélnek békességet, hanem a kik békességesek e földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak. **21** Föltöttöttük rám szájokat, azt mondta: Haha! Haha! Láttá a szemünk. **22** Láttad, oh Uram – ne hallgass, oh Uram; ne légy távol tőlem! **23** Serkenj fól, ébredj ítétemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért. **24** Ítélij meg engem a te igazságod szerint, oh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam! **25** Ne mondhatták szívökben: Örül mi lelkünk! Ne mondhatták: Elnyeltük őt! **26** Szegényüljenek meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szegyen és gyalázat borítja be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem. **27** Vigadjanak és örüljenek, a kik kivánják az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, aki kivánja az Ó szolgájának békességet. **28** Az én nyelvem pedig hirdeti fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

36 Az éneklőmesternek; az Úr szolgájáé, Dávidé. A gonosznak hamisága felől így gondolkozom szívemben: nincs ő előtte isten-félelem; **2** Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha gyűlölködhetik. **3** Százának beszéde hiábavalóság és hamiság: megszünt bölcs lenni és jót cselekedni. **4** Hiábavalóságot gondol agyában; nem a jó útra áll, és nem veti meg a rosszat. **5** Uram, az égig ér a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőkig! **6** Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy mélységek; az embert és barnot te tartod meg, Uram! **7** Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaideinak árnyékába menekülnek. **8** Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvízéből. **9** Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot. **10** Terjeszd ki kegyelmességedet a te ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűkre. **11** Ne támadjon engem a kevéllynék lába, és ne üldözzön engem a gonosznak keze. **12** Hullnak már a gonosznevők; eltaszíttnak és nem állhatnak fell!

37 Dávidé. Ne bosszankodjál az elveteműltekre, ne iránykodjál a gonosznevőkre. **2** Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngé növény elfonnyadnak. **3** Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és húséggel élj. **4** Gyönyöröködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. **5** Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. **6** Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. **7** Csillapodjál le az Úrban és várját őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ. **8** Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! **9** Mert az elveteműlek kívágattatnak; de a kik az Urat várják, öröklök a földet. **10** Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. **11** A szelidek pedig öröklök a földet, és gyönyöröködnek nagy békességen. **12** Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: **13** Az Úr neveti őt, mert látna, hogy eljő az ő napja. **14** Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívőket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék, és leöljék az igazán őket; **15** De fegyverök saját szívököbe hat, és ívők eltörök. **16** Jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az Ó gazdagsága. **17** Mert a gonoszok karja eltörök, de az igazakat támogatja az Úr. **18** Jól tudja az Úr a feddhetetleneknek napjait, és hogy örökségek mindenrőkkel meglez: **19** Nem szegényülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban. **20** De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellenisége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként mulik el. **21** Kölcson kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irlgalmas és adakoz. **22** Mert a kiket ő megáld, öröklök a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattatnak azok. **23** Az Úr szilárdítja meg az igaz ember léptetit, és útját kedveli. **24** Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével. **25** Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregető. **26** Mindennapon irgalmatoskodik és kölcson ad, és az Ó magzatja áldott. **27** Kerüld a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindenrőkkel. **28** Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megőrzi őket mindenrőkkel, a gonoszok magvát pedig kiírja. **29** Az igazak öröklök a földet, és mindenről rajta lakoznak. **30** Bölcseséget beszél az igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól. **31** Istenének törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. **32** Leselkedik a gonosz az igazra, és halára keresi azt; **33** De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem

károkoztatja, mikor megítéltetik. 34 Várjad az Urat, őrizd meg az Ő útját; és fölmagaszta téged, hogy örököld a földet; és meglátod, a mikor kiírtatnak a gonoszok. 35 Láttam elhalatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa; 36 De elmult és íme nincsen! kerestem, de nem található. 37 Ügyel a feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövőndő a béké emberé. 38 De a bűnösök minden elvesznek; a gonosznak vége pusztulás. 39 Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az Ő erősségéök a háborúság idején. 40 Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert Ő benne bíznak.

38 Dávid zsoltára emlékeztetőül. Uram, haragodban ne fenyíts meg engem; felgerjedésedben ne ostorozz meg engem! 2 Mert nyilaid belém akadtak, és kezed rám nehezült. 3 Nincs épseg testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaiban vétkeim miatt. 4 Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként, erőm felett. 5 Megsenyedtek, megbúzhódtek sebeim oktalanúságom miatt. 6 Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon; naponta szomorúan járok. 7 Mert derekam megtelt gyulladással, és testemben semmi ép sincsen. 8 Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem keserűsége miatt jajgatok. 9 Uram, előttem van minden kívánságom, és nincs előlem elrejtve az én nyögésem! 10 Szívem dobogva ver, elhagy erőm, s szemem világa – az sincs már velem. 11 Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze állanak. 12 De tört vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és családságot koholnak minden nap. 13 De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, aki nem nyitja föl száját. 14 És olyanná lettem, mint az, aki nem hall, és szájában nincsen ellenmondás. 15 Mert téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem! 16 Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; mikor lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem! 17 És bizony közel vagyok az eleséshöz, és bánatom mindig előttem van. 18 Sőt bevallom bűneimet, bájkodom vétkem miatt. 19 De ellenségeim élnek, erősök; megsokasodtak hazug gyűlölőim, 20 És a kik jóért rosszal fizetnek; ellenem törnek, a miért én jára törekzem. 21 Ne hagy el Uram Istenem, ne távolodj el tőlem! 22 Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

39 Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára. Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen. 2 Elnémultam, veszegléssel hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott. 3 Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz gerjede fel, így szólék azért az én nyelvemmel: 4 Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen műländó vagyok. 5 Íme tenyérnyívé tettek napjaimat, és az én életem te előttem, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden ember, akárhogyan áll is! (Szela) 6 Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatoskodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat! 7 Most azért, mit reméllek, oh Uram?! Te benned van bizodalamm. 8 Ments ki engem minden álnokságomból; ne tégy engem bolondok csúfjává! 9 Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted. 10 Vedd le rólam a te ostorodat; kezed fenyítéke miatt elenyészem én. 11 Mikor a bún miatt büntetéssel fenyzítesz valakit, elemészted, mint moly, az Ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság minden ember. (Szela) 12 Halld meg Uram az én könyörgésem, figyelmezzél kiáltásomra, könyhullatásomra

ne veszegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ősöm. 13 Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek és nem leszek többé!

40 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. 2 És kivont engem a pusztulás gódrából, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábat, megerősítvén léptem. 3 És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemtettek, és bíztak az Úrban. 4 Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizalomát, és nem fordul a kevélyekhez és a hazugságra vetemedetekhez! 5 Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy elszámlálhatnám. 6 Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedvelté; füleimet fölnyitottad; égőáldozatot és bűnét való áldozatot sem kívántál. 7 Akkor azt mondtam: Íme jövök; a könytekercsben írva van felőlem, 8 Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepet van. 9 Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; íme, nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! 10 Igazságosságot nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. 11 Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod minden megőrvényed. 12 Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem. 13 Tessék Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram segítségemre! 14 Szégyenüljenek meg és piruljanak minden, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják. 15 Pusztuljanak el az Ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! 16 Örülnek és örvendeznek majd mindenhol, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat. 17 Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítséged, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

41 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Boldog, aki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. 2 Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kivánságának. 3 Az Úr megerősítőtől az Ő betegágyán; bármilyen az ágya, megkönyíted betegségeben. 4 Én azt mondtam: Uram kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! 5 Ellenségeim rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve? 6 Ha látogathni jön be valaki, hiábavalóságot beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utcára és beszél. 7 minden gyűlölőm együtt suttog reám, gonoszat koholnak ellenem: 8 Istennek átká szállott Ő reá, s mivel hogy benne fekszik, nem kér fel többé! 9 Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, aki kenyereset ette, fölemtelte sarkát ellenem. 10 De te Uram, könyörül rajtam és emeli föl engemet, hadd fizessek meg nékik! 11 Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségedem nem ujjong feletteset; 12 Engem pedig feddhetetlenségeomban támogatsz, és színed elé állatsz mindenha. 13 Áldott az Úr, Izráelnek Istene öröktől fogva mindenrőkkel. Ámen, ámen!

42 Az éneklőmesternek; Kóráh fiainak tanítása. Mint a szarvas kivánkozik a folyóvizekre, úgy kivánkozik az én lelkek hozzád, oh Isten! 2 Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt? 3 Könnyhullatásom volt kenyерem éjjel és nappal, mikor minden nap azt mondta nékem: „Hol van a te Istened?” 4 Mikor ezekről emlékezem, megkeseredem lelkembet; mert nagy csoportban vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig. 5 Miért csüggédsz el lelkem és nyughatatlanokodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki az ő orczájának szabadításáért. 6 Istenem! elcsüggéd bennem az én lelkem; azért emlékezem reád a Jordán és Hermon földjéről, a Micszár hegyéről. 7 Örvényt hív elő zuhatagaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölött! 8 Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez. 9 Hadd mondjam Istennek, az én kőszálamnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? 10 Mintha zúzdás volna csontjaimból, mikor gyalázna engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem: Hol van a te Isten? 11 Miért csüggédsz el lelkem, és miért nyughatatlanokodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

43 Ítélij meg engem oh Isten! és oltalmazz meg ügyemet az irgalmatlan nemzetseg ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem. 2 Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? 3 Külld el világossádot és igazságot, azok vezessék engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaiba. 4 Hadd menjek be Isten oltárahoz, vígasságos öröömöknek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem! 5 Miért csüggédsz el lelkem, miért nyughatatlanokodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

44 Az éneklőmesternek; a Kóráh fiainak tanítása. Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszéltek el nékünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél. 2 Nemzeteket űztél te ki saját kezdeddel, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted. 3 Mert nem az ő fegyverökkel szereztek földet, és nem az ő karjok segítették nékik; hanem a te jobbold, a te karod és a te orczád világossága, mert kedvelteid őket. 4 Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! 5 Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. 6 Mert nem az ívben bízom, és kardom sem védelmez meg engem; 7 Hanem te szabadtasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölőinket te szégyenít meg. 8 Dicsérjük Isten minden nap, és minden örökké magasztaljuk nevedet. (Szela) 9 Mégis megvetettél, meggyláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel. 10 Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik gyűlönök minket, fosztogattak magoknak. 11 Oda dobtal minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórta minket a nemzetek között. 12 Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becstült az árat magasra. 13 Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak, gúnya és nevetségre a körültünk levőknek. 14 Pélédbabeszélül vetettél oda a pogányoknak, fejcsőválasra a népeknak. 15 Gyálatatom naponta előttem van, és orczám szégyene elborít engem. 16 A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség és a bosszúálló miatt. 17 Mindez utolért

minket, mégsem feleldünk el téged, és nem szegtük meg a te frigyetet. 18 Nem pártolt el töled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről: 19 Noha kiúztál minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. 20 Ha elfeledtük volna Istenük nevét, és kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez: 21 Nemde kifürkészte volna ezt Isten? Mert ő jól ismeri a szívek titkait. 22 Bizony te érettetd gyilkoltak minket minden napon; tekintettek bennünket, mint vágó-juhokat. 23 Serken fel! Miért alszol Uram?! Kelj fel, ne vess el minket örökké! 24 Miért rejted el orczádat, és felejted el nyomorúságunkat és háborúságunkat? 25 Bizony porba hanyatlak lelkünk, a földhöz tapad testünk. 26 Kelj fel a mi segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmedért!

45 Az éneklőmesternek a sosannimra, Kóráh fiainak tanítása; ének a szerelmesről. Fölbuzog szívem szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelvem gyors írónak tolla. 2 Szebb, szébb vagy az ember finainál, kedvesség ömlede az ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké. 3 Kösd derekadra kardodat vitéz! Dicsőségedet és ékességedet. 4 És ékességedben haladj diadallas az igazságért, a szelídsegért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed. 5 Nyilaid élesek; népek hullanak alád; a király elleniségeinek szívében. 6 Trónod oh Isten örökkévaló! igazságnak pálcázja a te királyságodnak pálcázája. 7 Szereted az igazságot, gyűlöld a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid föl. 8 Mirha, áloe, kácziaillat minden öltözeted; elefántcsont palotából zeneszóval vidálmítanak téged. 9 Királyok leányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban. 10 Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide fületed! Feledd el népedet és az atyád házát. 11 Szépségedet a király kivánja; hiszen urad ő, hódolj hát néki! 12 Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked. 13 Csupa ékesség a király leánya bent, vont aranyból van a ruhája. 14 Hímés öltözetben viszik a királyhoz, szűzek vonulnak utána, az ő társnói; néked hozzák őket. 15 Bevezetik őket örömmel, vígssággal; bemennek a király palotájába. 16 Atyáid helyett fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön. 17 Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékől nemzedékire; örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek!

46 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a halamothra. Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban. 2 Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe: 3 Zúghatnak, tajtjékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. (Szela) 4 Forrásainak árja megörvendeztetni Isten városát, a Felségesnek szent hajlékeit. 5 Az Isten ő közeppette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor. 6 Nemzetek zajongnak, országok mozognak; kieresztő hangját, megszeppen a föld. 7 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela) 8 Jójjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön; 9 Hadakat némit el a föld szélénél; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben. 10 Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. 11 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk! (Szela)

47 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Ti népek mind tapsoljatok, harsojatok Istennek vígsságot szóval. 2 Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön. 3 Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá. 4 Kiválasztja

nékünk örökségünket, Jákób dicsőségét, a kit szeret. (Szela) 5 Felvonal Isten harsona-szónál, kúrtzengés között az Úr. 6 Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek királyunknak, énekeljetek! 7 Mert az egész föld királya az Isten: énekeljetek bőlcseggel. 8 Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az Ő szentségeknek trónján. 9 Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos Ő igen!

48 A Kórah fiainak zsoltáréneke. Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az Ő szentséges hegyén. 2 Szépen emelkedik az egész föld óróme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa. 3 Isten van az Ő palotáiban, ismeretes ott, mint menédék. 4 Mert íme, a királyok összegyűltek, de továbbuték együttesen. 5 Megláttaik Ők, legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak. 6 Rémület fogta el ott Őket, fájdalom, a minden a szülőföldön; 7 A keleti széllel összezúzod Tarsis hajóit. 8 A miként hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában, a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az Isten! (Szela) 9 A te kegyelmedről elmélkedünk oh Isten a te templomodnak belsejében. 10 A milyen a neved oh Isten, olyan a te dicséredest a föld határáig; igazsággal teljes a te jobbold. 11 Örül Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéletedért. 12 Vegyétek körül a Siont, kerüljétek meg azt, számláljátok meg tornyait. 13 Jól nézzétek meg sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövőndő nemzedéknek: 14 Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindenrőkük, Ő vezet minket mindenhalálig!

49 Az éneklőmesternek, a Kórah fiainak zsoltára. Halljátok meg ezt mind ti népeket, figyeljetek minden ti, e világ lakói! 2 Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény. 3 Az én szájani bőlcsességet beszél, szívemnek elmulkedése tudomány. 4 Példabeszédre hajtom fülemet, hármaszóval nyitom meg mesémet. 5 Miért féllek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körül, 6 A kik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekesznek? 7 Senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltáságdíjat Istennek. 8 Minthogy lelköknek váltása drága, abba kell hagynia örökre; 9 Még ha örökké élné is és nem látná meg a sírgödört. 10 De meglátja! A bőlcsek is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják. 11 Gondolatjok ez: az Ő házok örökkévaló, lakóhelyeik nemzedékről-nemzedékre szállnak, nevőket hangoztatják a földön. 12 Pedig az ember, még ha tisztességen van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak. 13 Ez az Ő sorsuk bolondság nézik; de azért gyönyörködnek szavokban az Ő követőik. (Szela) 14 Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legeltei Őket, és az igazak uralkodnak rajtuk reggel; alakjukat elemészti a Seol, távol az Ő lakásuktól. (Sheol h7585) 15 Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem. (Szela) (Sheol h7585) 16 Ne féj, ha valaki meggazzdagszik, ha mögöregbül házának dicsősége; 17 Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le utána. 18 Ha életében áldottnak vallja is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: 19 Mégis az Ő atyának nemzetiségehez jut, a kik soha sem látnak világosságot. 20 Az ember, még ha tisztességen van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.

50 Asáf zsoltára. Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtág. 2 A Sionról, a melynek

szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. 3 Eljön a mi Istenünk és nem hallhat; emészti túz van előtte, s körülte erős forgószél. 4 Hívja az egeket oman felül, és a földet, hogy megitélje népét: 5 Gyűjtsétek elém kegyesemet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet! 6 És az egek kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten biró. (Szela) 7 Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izrael, hadd tegyek bizonyásogat rólad; Isten vagyok én, a te Istened. 8 Nem feddelek én téged áldozataidért, és hogy égóáldozataid szüntelen előtem vannak. 9 De nem fogadhatok el tulkit a te házadból, vagy bakokat a te aklaiból; 10 Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. 11 Ismerem a hegyeknek minden száryasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. 12 Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek minden. 13 Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é? 14 Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásidat! 15 És hív segítséggel engem a nyomorúság idején, én megszabadítlok téged és te dicsőítesz engem. 16 A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért beszélsz te rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetséget? 17 Hiszen te gyűlölföld a fenyítést, és hatalmötévet rendelésimet! 18 Ha lopót látsz, mellé addod magad, és ha paráznákat, társalkodol velők. 19 A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdásgapot sző. 20 Leülsz és felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszidalmazod. 21 Ezeket teszed és én hallgassák? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és elédbe sorozom azokat. 22 Értsétek meg ezt, ti Isten felejtők, hogy el ne ragadjalak menthetetlenül: 23 A ki hálával áldozik, az dicsőít engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

51 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; Mikor Ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsábeli vétkezett. Könöörül rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint törlőd el az én búneimet! 2 Egészen moss ki engemet az én álhokságomból, és az én vétkeimból tisztíts ki engemet; 3 Mert ismerem az én búneimet, és az én vétkem szüntelen előtem forog. 4 Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid előt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. 5 Íme én vétekben fogantattam, és bűnben melengettet engem az anyám. 6 Íme te az igazságban gyönyörködől, a mely a vesékbén van, és bensőmben bőlcsességre tanítasz engem. 7 Tisztíts meg engem izesíppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérrebb leszek a hónál. 8 Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörötök. 9 Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és törlőd el minden álhokságomat. 10 Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelkeit újítsd meg bennem. 11 Ne vess el engem a te orczád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. 12 Add vissza nékem a te szabadításodnak öröömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. 13 Hadd tanítsam a bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. 14 Szabadíts meg engemet a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. 15 Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséredestet. 16 Mert nem kívánsz te véresáldozatot, hogy adnék azt, égóáldozatban sem gyönyörködök. 17 Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lelék; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg! 18 Tégy jól a te kegyelmedből a Sionnal; és építsd

meg Jeruzsálem kőfalait. **19** Akkor kedvesek lesznek előttem az igazságnak áldozatai; az égó és egész áldozat: akkor a te oltáron áldoznak néked tulkokkal.

52 Az éneklőmesternek; Dávid tanítása; Mikor az Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt mondá néki: Dávid az Akhimélek házába ment be. Mit dicsekedel goroszságban, oh te magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való! **2** Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak mestere! **3** Szereted a goroszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szóni. (Szela) **4** Szeretsz minden ártalmas beszédet, és az álnok nyelvet. **5** Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigomlál téged a te haljéködből, és kiszaggat téged az elők földéről. (Szela) **6** És látták ezt az igazak, és félnek, és nevetnek rajta: **7** Ímé az a férfiú, a ki nem Isten fogadta erősségevé, hanem az ő gázdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő goroszságában volt! **8** Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében mind örökkön örökké. **9** Áldlak téged örökké, hogy így cselekedté; nevedben remélek, mert jóágos vagy, a te híveid előtt.

53 Az éneklőmesternek a mahalathra, Dávid tanítása. Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék. **2** Isten letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Isten kereső? **3** Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. **4** Avagy nincs érteleм a hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyeret ennénék, a kik az Isten segítségül nem hívják? **5** Ott félnek nagy félelemmel, a hol nincsen félelem; mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik tábor járnak ellened; megszégyenítend azokat, mert az Isten megvetti őket. **6** Oh, vajha eljőne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!

54 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása; Mikor a Zífeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmasságoddal állj boszszút értem! **2** Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. **3** Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. (Szela) **4** Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója. **5** Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. **6** Kész szívvél áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. **7** Mert minden nyomorúságból megszabadított engem, s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

55 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása. Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne rejtsd el magadat az én kónyörögésem elői; **2** Figyelmezz én reám és hallgasd meg engemet; mert keseregve bolyongok és jaigatok! **3** Az ellenségnak szaváért és a hitetlenek nyomorgatásáért: mert hazugságot hárítanak reám, és nagy dühösséggel ellenkeznek velem. **4** Az én szívem részket bennem, és a halál félelmi körülvettek engem. **5** Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem. **6** Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnek és nyugodnám. **7** Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznám. (Szela) **8** Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből. **9** Rontsd meg Uram,

és oszlasd meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást látok a városban. **10** Nappal és éjjel körüljárás azznak kőfalaival, bent hamisság és ártalom van abban. **11** Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak teréről a zsarnokság és csalárdás. **12** Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz azt elszenvendhém; nem gyűlőlőm emelte fel magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől: **13** Hanem te, hozzá hasonló halandó, én barátom és ismerősöm, **14** A kik együtt édes bizalomban élünk; az Isten házába jártunk a tömegben. **15** A halál vegye őket körül, elevenen szálljanak a Seolba; mert goroszság van lakásukban, kebelökben. (Sheol h7585) **16** Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. **17** Estve, reggel és délben panaszodom és sóhajtozom, és ő meghallja az én szót. **18** Megszabadítja lelkemet békességre a rám támadó hadtól, mert sokan vannak ellenem. **19** Meghalja Isten és megfelel nézik, (mivelhogy ő eleitől fogva trónol, (Szela)) a kik nem akarnak megváltozni és nem félik az Istenet. **20** Kezeit felemelte a vele békességen levőkre; megszegte az ő szövetségét. **21** A vajnál simább az ő szája, pedig szívében háborúság van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák azok. **22** Vessed az Úrra a te terhered, ő gondot visel rőlad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz. **23** Te, Isten, a veszedelem vermebe taszítod őket; a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élik meg; én pedig te benned bízom.

56 Az éneklőmesternek a Jónathelem rehokimra; Dávidnak miktáma; mikor megragadták őt a filiszteusok Gáthban. Könöörül rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és minden nap hadakozván, nyomorgat engem! **2** Ellenségeim minden napon tátognak reám: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh magasságos Isten! **3** Mikor félmem kellene is, én bízom te benned. **4** Isten által dicsekedem az ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? **5** minden nap elforgatják beszédeimet; minden gondolatjok ellenem van, ártalomra. **6** Egybegyűlnek, elrejtöznek, sarkaimat lesik, mert kívánjak az én lelkemet. **7** Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd meg, oh Isten, a népeket! **8** Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát? **9** Meghátrálnak majd ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten. **10** Dicsérem Isten, az ő igéretéért, dicsérem az Urat az ő igéretéért. **11** Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? **12** Tartozom, oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a háláldozatokat; **13** Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

57 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktáma; mikor Saul elől a barlangba menekült. Könöörül rajtam, oh Isten könöörül rajtam, mert benned bízik az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg elvonulnak a veszedelemek. **2** A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, a ki jót végez felőlem. **3** Elküld a mennyből és megtart engem: meggylázza az engem elnyelőt. (Szela) Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét. **4** Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, a kiknek foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya. **5** Magasztaltassál fel az egék felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged! **6** Hálót készítetek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. (Szela) **7** Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem;

hadd énekeljék és zengedezzek! 8 Serken fel én dicsőségem, serken fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnalt! 9 Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. 10 Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. 11 Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

58 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktáma. Avagy valóban a néma igazságot szólaltatjátok-é meg? Avagy igazán ítétek-é ti embernek fiai? 2 Sőt inkább hamisságot forgattak a ti szívetekben! a ti kezeiteknek hamisságát méríték e földön. 3 Eltertek a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjok méhétől kezdve. 4 Mérögök olyan, mint a kigyónak mérge; mint a siker áspisé, a mely füleit bedugja. 5 A mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölöt, a ki bűbájakban jártas. 6 Isten, rontsd meg az ő fogaiat az ő szájokban; az oroszlánoknak zápfogait törд össze, Uram! 7 Olvadjanak el, folyjanak szélyel, mint a víz; ha felteszi nyilait, legyenek tomultak azok. 8 Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az aszszonynak idéten szülötte, a mely nem láttá a napot. 9 Mielőtt megereznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, minden előn elragadja azt a forgószél. 10 Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gonoszknak vérében. 11 És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ittől Isten e földön!

59 Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktáma; midőn embereket külde Saul, és őrizék az ő házát, hogy megöljék őt. Szabadít meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg engemet! 2 Szabadít meg engemet a gonosztevőktől, és a vérontó emberek ellen tarts meg engemet; 3 Mert ímé lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; a nélkül, hogy hibás vagy vétkez volnék, Uram! 4 Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek ellenem: serken fel előmbe és lásd meg ezeket! 5 Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serken fel! Büntesd meg minden pogánykat, ne könnyörülj senkin, a ki hamisságot cselekszik. (Szela) 6 Estenden megijenennek, ordítanak, mint az eb; körüljárják a várost. 7 Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szablyák vannak: hisz, úgy mond, kicsoda hallja meg? 8 Te pedig, Uram, neveted őket, és megcsúfolod minden pogány népet. 9 Hatalmával szemben te ráad vigyázok; mert Isten az én váram. 10 Előmbe jön az én kegyelmes Istennem; látnom engedi Isten az én ellenségeim romlását. 11 Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék; bujdósokká tudd őket a te hatalmaddal, és alárd meg őket Uram, mi paizsunk! 12 Szájuknak vétke az ő ajkaiaknak beszéde, fogattassanak meg kevéllységükben; mert csak átkot és hazugságot szólnak. 13 Veszítsd el őket búslásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek; és tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind a földnek határáig. (Szela) 14 Estenden megijenennek, ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost. 15 Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak. 16 Én pedig éneklel a te hatalmadat, és reggelenkint zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltáj és menedékem az én nyomorúságom napján. 17 Én erősségeim! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istennem!

60 Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak tanító miktáma; Mikor harczolt a mesopotámiai szírusokkal és a czóbai szírusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az

Edomitákat a Sóvölgyben, tizenkétezeret. Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket; megharagudtál, hozz vissza minket! 2 Megrendítettek ez országot, kettő szakaszottat; építsd meg romlásait, mert megindult. 3 A te népeddel nehéz dolgokat látta: bódító borral ittattál minket. 4 Adtál a téged félőlköt, melyet felelemjenek az igazságért. (Szela) 5 Hogy megszabaduljanak a te kedvelteid: segíts jobbodal és halggass meg minket! 6 Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukköt völgyét: 7 Enyim Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelőm. 8 Moáb az én mosdómedencém, Edomra vetem az én sarumat; te Filisztea nékem örölli! 9 Kicsoda vezet engem az erős városba? Kicsoda kísért el Edomig engem? 10 Nem te-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, s nem vonultál ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? 11 Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiávalvaló. 12 Istenrel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellensegéinket.

61 Az éneklőmesternek hangszerre: Dávid. Hallgasd meg, oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél az én könyörgésemre. 2 E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vígy el engem innen a szíkkára, a hova én nem jutok. 3 Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyon az ellenség ellen. 4 Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaид árnyéka alá! (Szela) 5 Mert te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te nevedetisztelőinek örökségét megadtad nékem. 6 Adj napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre nyujtsd. 7 Isten előtt lakozzék örökké; kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg őt. 8 Így éneklel majd a te nevedet szüntelen, hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

62 Az éneklőmesternek, Jedutun szerint; Dávid zsoltára. Csak Istenben nyugszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom. 2 Csak ő az én kőszíklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettesebb. 3 Meddig támadtok még egy ember ellen; meddig törtök ellene valamennyien, mint meghanyatlott fal és dűlő kerítés ellen? 4 Csak arról tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából; szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. (Szela) 5 Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reményegem. 6 Csak ő az én kőszíklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. 7 Istenrel van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kőszíklám, az én menedékem Istenben van. 8 Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk. (Szela) 9 Bizony hiávalvalók a közembernek fiai és hazugok a fölembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél. 10 Ne bízzatok zsarolt javakban, és rabolt jószággal ne kevéllyekedjetek; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok; 11 Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. 12 Tiéd Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinél az ő cselekedete szerint!

63 Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt. Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhöz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize; 2 Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélnél a te hatalmadat és dicsőségedet. 3 Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. 4 Áldanálak

ezért életem fogytáig; a te nevedben emelném fel kezeimet. 5 Mintha zsírral és kövérsgéggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicséretet téged az én szájam! 6 Ha reád gondolok ágyamban: örváltásról örváltásra rölad elmélkedem; 7 Mert segítségem voltál, és a te szárnyaiddnak árnyékában örvendeztem. 8 Ragaszcodik hozzád az én lelkem; a te jobbold megítámogat engem. 9 Azok pedig, a kik veszedelembre keresik lelkemet, a föld mélyesgeibe juthnak. 10 Szablya martalékaival esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei. 11 A király pedig örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, a ki ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

64 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasd meg, Isten, az én szómat, mikor panaszodom; az ellenségtől való félelemről mentsd meg életed. 2 Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől, a gonosztek gyűlekezetétől. 3 A kik megélesítik nyelvöket, mint a szablyát; irányozzák nyílukat, keserű beszédöket. 4 Hogy lövöldözék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem férnek. 5 Megátalkodottak gonosz szándékban; megegyeztek, hogy tört vetnek titkon, mondják: ki látja őket? 6 Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták; mindenök keble és szíve kikutathatatlan. 7 De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl út rajtok sebet. 8 És megejtik őket, a nyelvök lesz ellenök; izsonyodik mindenki, a ki őket látja. 9 Akkor megfélmenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennel dolgát, és megrétki cselekedetét. 10 Örvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül; és dicsekdeni fognak minden egyenesszívűek.

65 Az éneklőmesternek; zsoltár; Dávid éneke. Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked teljesítik ott a fogadást. 2 Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test. 3 Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. 4 Boldog az, a kit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével! 5 Csdálatos dolgokat szólasz nékünk a te igazságodban, idvességünknek Istene; a föld minden szélenéknél és a messze tengernek bizodalma; 6 A ki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal; 7 A ki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását. 8 Félnek is jeleadtól a szélek lakói; a napkelet és nyugot határait megörvendeztetted. 9 Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt; Istennel folyója tele van vizekkel; gabonát szerzesz nékik, mert úgy rendeltezt azt. 10 Megitthatod barázdiát, göröngyeit meglapítod; záپoresővel meglágyítod azt, termését megáldod. 11 Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal, és a te nyomokaidon kövérseg fakad; 12 Csepegnak a pusztai legelői és a halmokat vígság övezi. 13 A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; örvendeznek és énekelnek.

66 Az éneklőmesternek; zsoltár, ének. Örvendézz Istennel, oh te egész föld. 2 Énekeljetek az ő nevének dicsőségeid; dicsőisétek az ő dicséretét! 3 Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid. 4 Az egész föld leborul előtted; énekel néked, éneklji a te nevedet. (Szela) 5 Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain. 6 A tengert szárazrás változtatta, a folyamon gyalog mentek át: ott örvendeztünk ő benne. 7 A ki uralkodik az ő hatalmával öröké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. (Szela) 8 Áldjátok népek a mi Istenünket,

és hallassátok az ő dicséretének szavát. 9 A ki megeleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak. 10 Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, a mint tiszttíjak az ezüstöt. 11 Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat. 12 Embert ültettél fejükre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bóségre. 13 Elmegyek házadba égóáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, 14 A melyeket ajakim igértek és szájam mondott nyomorúságomban. 15 Hízlalt juhokat áldozom néked égóáldozatul, kosok jólláttal áldozatával; ókróket bakokkal együtt áldozom néked. (Szela) 16 Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszélem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkem mell. 17 Hozzá kiálték az én szájammal, és magasztalás volt nyelvem alatt. 18 Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem halhatott volna az én Uram. 19 Ámde meghallgatott Isten, figyelmezt könyörgésem szavára. 20 Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésem, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

67 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; zsoltár; ének. Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítja meg az ő orczáját rajtunk. (Szela) 2 Hogy megismerjék a földön a te útadat, minden nép között a te szabadításodat. 3 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindenjában. 4 Örvendnek és vágadnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. (Szela) 5 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindenjában. 6 A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk; 7 Megáld minket az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

68 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára, éneke. Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlőlői. 2 A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől; 3 Az igazak pedig örvendeznek és vágadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel. 4 Énekeljetek Istennek, zengedezzék az ő nevének; csináljatok útat annak, a ki jön a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örlőljek előtte. 5 Arvaknak atyja, özvegyeknek bírája az Isten az ő szentséges hajlékában. 6 Istennel hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. 7 Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: (Szela) 8 A föld reng vala, az egek is csepegnék vala Isten előtt, ez a Sinai hegység is az Isten előtt, az Izrael Istene előtt. 9 Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala. 10 Benne tanyázott a te gyülekezeted: te szerzd jóvoltodból a szegények, oh Isten! 11 Az Úr ad vala szólóniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának. 12 A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat. 13 Ha cserények között hevertek is: olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy mint vitorla-tollai, a melyek színárany fényük. 14 Mikor a mindenható szétszórta benne a királyokat, mintha hó esett volna a Salmonon. 15 Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye; 16 Mit kevélkedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az Úr mindörökkel! 17 Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában. 18 Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál embereken: még a pártütők is ide jönnek lakni, oh Uram Isten! 19 Áldott legyen az Úr! Napról-

napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! (Szela) 20 Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, aki megszabadít a haláltól. 21 Csaik Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját: 22 Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységből is kihozlak, 23 Hogy lábatad veresre fesset a vérben, ebeidnek nyelvez az ellenségből lakomázzék. 24 Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. 25 Elől mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok. 26 A gyülekezetekben áldjátok az Istenet, az Urat áldjátok, ti Izráel magyából valók! 27 Ott a kis Benjámin, aki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei és az ő gyülekezetök; a Zebulon fejedelmei és a Naftali fejedelmei. 28 Istened rendelte el a te hatalmadat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél! 29 A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat. 30 Fenyítsd meg a nádasnak vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszednek; szórd szét a népeket, a kik a háborúban gyönyörködnek. 31 Eljönek majd a főemberek Egyiptomból; Szerecsenország hamar kinyújtja kezeit Istenhez. 32 E földnek országai minden énekeljetek Istennek: zengjetek dicséretet az Úrnak! (Szela) 33 A ki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, onnént szól nagy kemény szóval. 34 Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van. 35 Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istené ád erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

69 Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé. Szabadítás meg engemet, oh Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. 2 Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; fenecketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem. 3 Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak, várván Istenemet. 4 Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélküli gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztemre török, a kik ellenségeim alap nélküli; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem! 5 Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak te előttem: 6 Ne szégyenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh Izráelnek Istenet! 7 Mert te érettet viselek gyalázatot, és borítja piroság az én orczámat. 8 Atyámfia előtt idegennek lettem, és anyám fiai előtt jövevénynyé. 9 Mivel te a házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázónak gyalázásai hullanak reám. 10 Ha sírok és bőjtöléssel gyötöröm lelkemet, az is gyalázatomra válik. 11 Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nézik. 12 A kapuban tilik rólam szólanak, és a borozók rólam énekelnek. 13 Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűségeddel. 14 Ments ki engem az iszapból, hogy el ne súlyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlöldőimtől és a fenecketlen vizekből; 15 Hogy el ne borítson a vizek ára, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne zároljon felettem! 16 Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te igralmasságodnak sokasága szerint tekints én reáim; 17 És ne rejtsd el orczádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! 18 Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadítás meg engem. 19 Te tudod az én gyalázatomat, szégyenmet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat. 20 A gyalázat

megtörte szívetem és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigaszталóra, de nem találék. 21 Sőt ételemben mérget adnak vala, és szomjúságomban ecsettél itatnak vala engem. 22 Legyen az ő asztalok előttök tőrré, és a bátorságosoknak hálóvá. 23 Setétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat tudd mindenkorra roskataggá. 24 Önts ki a te haragodat reájok, és a te haragodnak búslására érje utol őket. 25 Legyen az ő palotájok pusztá, és az ő hajlékukban ne legyen lakos; 26 Mert a kít te megvertél, azt üldözök, és a töled sujtottak fájdalmát szólíjak meg. 27 Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el. 28 Töröllessenek ki az elők könyvéből, és az igazak közé ne irattassanak. 29 Engem pedig, aki nyomorult és szenvendő vagyon, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed! 30 Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással. 31 És kedvesebb lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tuloknál. 32 Látják ezt majd a szenvendők és örülnek; ti Isten keresők, elevenedjék a ti szívetek! 33 Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg. 34 Dicsérjék őt az egek és a föld; a tengerek és a mi csak mozog azokban! 35 Mert megtartja Isten a Siont, és megépíti Júdának városait; és ott lakoznak majd és bírnak fogják azt. 36 És az ő szolgáinak maradékai öröklik azt, és abban laknak majd, a kik szeretik az ő nevét.

70 Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékezetetres. Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess! 2 Szégyenüljenek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat érje őket, a kik bajomat kívánják. 3 Hárályanak meg gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! 4 Örülnek és örvendeznek majd benned mindenek, a kik keresnek tégedet, és ezt mondják majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az Isten! 5 Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzáim, oh Isten; segedelmem és szabadítóm vagy te Uram: ne késsé!

71 Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha. 2 A te igazságod szerint ments meg és szabadits meg engem; hajtsd hozzáim füledet és tarts meg engem. 3 Légy sziklaváram, a hova menekülni szüntelen; rendelkezzél megtartásom felől, mert kőszálám és erősségem vagy te. 4 Én Istenem, szabadítás meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! 5 Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, én bizodalommam gyermeksegémtől fogva! 6 Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen. 7 Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erős bizodalamm. 8 Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel. 9 Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem! 10 Mert felőlem szólanak elleneim, és a kik életemre törnek, együt tanácskoznak, 11 Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, aki megszabadítás. 12 Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre! 13 Szégyenüljenek meg és enyészszenek el életemre törnek; borítja szégyen és gyalázat azokat, a kik vesztemre törnek! 14 Én pedig szüntelen reménylek, és szaporítom minden te dicséretedet. 15 Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat, mert számtal sem tudom. 16 Az Úr Istennek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem! 17 Oh Isten, gyermeksegémtől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaiddat.

18 Vénsgemig és megőszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetsegnek, és minden következendőnek a te nagy tetteidet! **19** Hisz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló te hozzád, oh Isten?! **20** A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettel velünk, de ismét megelevenítesz, és a föld mélységeből ismét felhözöl minket. **21** Megoskasítod az én nagyságomat; hozzáam fordulsz és megvigasztalsz engem. **22** Én is tisztelek téged lanttal a te hűségédért, én Istenem! Éneklek néked hárfával, oh Izráelnek szentje! **23** Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és lelkem is, a melyet megváltottál. **24** Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert megszégyenültek és gyalázattal illettettek, a kik vesztemre törnek.

72 Salamoné. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. **2** Hadd ítélez népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. **3** Teremjenek a hegyek békességet a népnek, és a halmok igazságot. **4** Legyen birája a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködők fiain, és törje össze az erőszakoskodót. **5** Félijenek téged, a miig a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre. **6** Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet. **7** Virágözök az ő idejében az igaz és a béke teljessége, a miig nem lesz a hold. **8** És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól a föld határáig. **9** Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalák ellenségei a port. **10** Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adománynal járuljanak elő. **11** Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgálóján néki. **12** Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője. **13** Könöörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; **14** Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelküket, és vérük drága az ő szemében. **15** És éljen ő és adjanak néki Seba aranyából; imádkozzanak érte szüntelen, és áldják őt minden napon. **16** Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rongen gyümölcse, mint a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek füve. **17** Tartsan neve mindenrőkké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt. **18** Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, a ki csudadolgozat cselekszik egyedül! **19** Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindenrőkké, és teljéb be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen! **20** Itt végződnek Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

73 Aszfázs zsoldára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívük. **2** De én?! Már-már meghanyatlottak lábaiim; és kis hijá, hogy léptem el nem iszamodtak. **3** Mert irigykedtem a kevelyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. **4** Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. **5** A halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostoroztatnak. **6** Ezért nyakuknak ékessége kevélsgék, ruha gyanánt erőszak borítja őket. **7** A kövérseg miatt kinn ülnek az ő szemeik, elmjéök gondolatai csaponganak. **8** Gúnyolódnak és gonoszágot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhérázással. **9** Az égre tátogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet. **10** Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; **11** És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem? **12** Imé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! **13** Bizony hiába tartottam én tisztán szívet, és

mostam ártatlanságban kezeimet; **14** Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztam minden reggel! **15** Ha azt mondomb: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el. **16** Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. **17** Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát. **18** Bizony sikos földön helyezted el őket; pusztáságokra vetted ki őket. **19** Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. **20** Mint álmat, ha felszerenünk: te Uram, ha felszerkész, úgy veted meg képöt. **21** Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim: **22** Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad. **23** De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. **24** Tanácsoddal igazgatz engem, és azután dicsősége fogadsz be engem. **25** Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! **26** Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindenrőkké! **27** Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. **28** De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

74 Aszáf tanítása. Miért vetettél el, oh Isten, teljesen? Miért füstölg haragod a te legelődnek juhai ellen? **2** Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régén szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! **3** Lépj fel a teljes pusztaságba; minden tönkre tett az ellenség a szent helyen! **4** Támadód a te gyülekezeted hajlékában ordítanak; jeleket tüztek fel jelekké. **5** Úgy tünnek fel, mint mikor valaki fejszéjét emelgeti az erdőnek sűrű fáira. **6** Faragványait már minden összetördelek: fejszékkel és pörölyökkel. **7** Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették. **8** Ezt mondották szívökbén: Dúljuk fel őket mindenestől! Felgyűjtötték Istennek minden hajlékát az országban. **9** Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk, a ki tudná: meddig tart ez? **10** Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökkel gyalázza-é az ellenség a te nevedet? **11** Miért húzod vissza kezedet, jobboldat? Vond ki kebedeből: végezz! **12** Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, a ki szabadításokat mivel e föld közepette. **13** Te hasítottad ketté a tengert erőddel; te törted össze a czethalak fejeit a vizekben. **14** Te rontottad meg a levíathának fejét, s aadtad azt eledeül a pusztai népknek. **15** Te fakasztottad fel a forrást és patakot, te száraztadt meg az örök folyókat. **16** Tiéd a nappal, az éjszaka tiéd; te formáltad a világosságot és a napot. **17** Te szabadt meg a földnek minden határát: a nyarat és a telet te formáltad. **18** Emlékezzél meg erről: ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet. **19** Ne adjad a fenevadnak a te gerliczédnak lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne felekezzél meg végképen! **20** Tekints a szövetségre; mert telve vannak e földnek rejtekheleyei zsaroló tanyákkal. **21** A megrontott ne téren szégyenvallással vissza; a nyomorult és szűkölködő dicsérje a te nevedet. **22** Kelj fel, oh Isten, és védd a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyalázatásdról, a melylyel naponként illet téged a bolond! **23** Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen nevekedik!

75 Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszfázs zsoldára, ének. Tisztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved közel van, hirdetik csodatetteid. **2** Ha megszabom a határidőt, én méltányosan itélek. **3** A föld és annak minden lakosa elcsüggéd; én erősítem

meg annak oszlopait. (Szela) 4 A kérkedőknek azt mondomb: Ne kérkedjetek; és a gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat! 5 Ne emeljetek magasra szarvokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal; 6 Mert nem napkeletűtől, sem napnyugattól, s nem is a pusztá felől támad a felmagasztalás; 7 Hanem Isten a biró, aki egyet megaláz, mászt felmagasztal! 8 Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is iszsza és szopja a föld minden gonosznevője. 9 Én pedig hirdetem ezt mindenrőlké, és éneket mondok a Jákób Istenének. 10 És a gonoszoknak szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

76 Az éneklőmesternek hangszerekkel; Aszfád zsoltára, ének. Ismeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve Izraelben. 2 Mert hajléka van Sálemben, és lakheye Sionban. 3 Ott törte össze a kéziv villámait, palisz, szablyát és a hadat. (Szela) 4 Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a szákmányadó hegyek. 5 Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat aluszszák, és minden hős kezének ereje veszett. 6 A te dorgálásodtól, oh Jákób Istene, megszibbadt minden székér, minden ló. 7 Te, te rettentetés vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor haragszol? 8 Az egekből jelentettek ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett, 9 Mikor felkelt Isten az ítéletre, hogy megszabadítása a föld minden nyomorultját! (Szela) 10 Mert az emberek haragja megdicsítő téged, miután felövezed végső haragodat. 11 Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek; mindenjában, a kik ő körülle látnak, hozzanak ajándékot a Rettentenesek. 12 Mert a fejedelmek gógyét megtöri, rettentetés a föld királyaihoz.

77 Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszfád, zsoltár. Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezzet reám. 2 Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. 3 Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem. (Szela) 4 Szemeimet ébren tartod; hánykolodom, de nem szóhatok. 5 Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről. 6 Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívbenben elgondolkodom és azt kutatja lelkem: 7 Avagy mindenrőkkel elvet-e az Úr? és nem lesz-e többé jóakaró? 8 Avagy végképen elfogyott-e az ő kegyelme? vagy megszűnik-e igéretem nemzedékről nemzedékre? 9 Avagy elfelejtkezett-e könyörülni Isten? avagy elzártá-é haragjában az ő irgalmát? (Szela) 10 És mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbjába megváltozott. 11 Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodádról; 12 És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteindről gondolkozom. 13 Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? 14 Te vagy az Isten, aki csodát mívelsz; megnutattad a népek között a te hatalmadat. 15 Megváltottad népedet karoddal a Jákób és a József fiait. (Szela) 16 Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és megfelemlének; a mélységek is megrázkódanak. 17 A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és a te nyílaid szélytel futkostanak. 18 Mennydögésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindeniséget; megrázkódott és megindult a föld. 19 Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. 20 Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

78 Aszfád tanítása. Figyel én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számnak beszédeire. 2 Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtt dolgokat szólok a régi időből. 3 A miket halottunk és tudunk; és a miket atyáink beszélték nékünk, 4 Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. 5 Mert bizonyságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izraelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; 6 Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; 7 Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák. 8 Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt. 9 Efraim fiai, a fegyveres ifászok hátat fordítottak az ütközöt napján; 10 Nem őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni az ő törvényében; 11 Sót elfelejtkeztek az ő tetteiről, csodáiról, a melyeket mutatott nékik. 12 Apáik előtt csodát mívelt Égyptom földjén, a Czoán mezején. 13 Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és felállította a vizeket fal gyanánt. 14 Vezette őket nappal felhőben, és egész éjén át tűznek világosságában. 15 Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniuk adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből. 16 Patakot fakasztott a kősziklából, és folyamok módiára vizeket ömlesztett: 17 Mégis folyvást vétkeztek ellené, és haragították a Felséget a pusztában; 18 És megkísérték Isten az ő szívökben, enni valót kérvin az ő kívánságuk szerint. 19 És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-é Isten asztalt teríteni a pusztában? 20 Íme, megcsapta a kősziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek; de vajon tud-e kenyeret is adni? avagy készíthet-e húst az ő népének? 21 Meghallotta az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izrael ellen; 22 Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő segedelmében, 23 És ráparancsolt a felhőre ott fenn, és az egek ajtait megnyitotta. 24 És hullatott reájuk mannát edelöl, és mennyei gabonát adott nékik. 25 Angyalok kenyérét ette az ember, bőséggel vetett nékik eleséget, 26 Megindítá a keleti szelet az egekben, és elhozta erejével a déli szelet; 27 És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és annyi madarat, mint a tenger fövénye. 28 És leszállítta azokat az ő táboruk közepére, az ő sátoraihoz köröskörül. 29 Evének azért és igen megelégedének, és a mit kívántak, azt hozzá nékik. 30 Még fel sem hagyta a kívánságukkal; az étel még a szájukban vala: 31 Mikor az Isten haragja felgerjede ellenök, és főbbjeik közül sokakat megölé, és Izraelnek ifjait levágá; 32 Mindamellett is újra vétkezének, és nem hivének az ő csodadolgaiban. 33 Azért hiábaivalóságban töltette el napjaikat, éveiket pedig rettegésben. 34 Ha olte őket, hozzá fordultak, megtéríték és Isten keresék. 35 És eszükbe vevék, hogy Isten az ő sziklajok, és a felséges Isten az ő megváltójok; 36 És hízelkedének néki szájokkal, nyelvükkel pedig hazudozának néki. 37 De szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az ő szövetségéhez; 38 Ö azonban iringalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragiát, és nem önti ki teljes búsalását. 39 Azért eszébe vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebенő szél, a mely nem tért vissza. 40 Hányszor keserítették őt a pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben?! 41 És újra kísértették az Isten, és ingerelték Izrael szentjét. 42 Nem emlékeztek meg az ő kezéről, sem a napról, a melyen megváltotta őket a nyomorgatótól; 43 Midőn kitűzte jeleit Égyptomban, és csodáit a Czoán mezején.

44 És vérré változtatta folyóikat, hogy nem ihatták patakjaikat. **45** Legyeket bocsáta reájok, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusztítja őket. **46** Odaadta termésüket a szöcskénék, s munkájuk gyümölcsét a sáskának. **47** Jégesővel pusztítá el szőlőjüket, s figefákat kőesővel. **48** Odaveté barmaikat a jégesőnek, marhákat pedig a mennyöveknek. **49** Rájok bocsátá harajjának tüzét, mérgeit, búslását és a szorongatást: a gonosz angyalok seregét. **50** Utat tört harajjának, s nem tartotta meg a haláltól lelköket, és életöket döghalálnak vetté. **51** És megöle minden elsőszülöttet Égyptomban, az erő zsengéjét Khám sátoraiiban. **52** Elindítá mint juhokat, az ő népéét, s vezeté őket, mint nyájat a pusztában. **53** És vezeté őket biztonságban, és nem félének, ellenségeiket pedig elborítá a tenger. **54** És bevíve őket az ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerzett az ő jobbkezével. **55** És kiúzé előlük a pogányokat, és elosztá nézik az örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátoraiiban az Izráel törzseit. **56** De megkísérték és megharagíták a magasságos Isten, és nem őrizék meg bizonyáságát; **57** Elfordulának ugyanis és hútlenek levének, mint apáik; viaszfélé fordulának, mint a csalfa kéziv. **58** Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaiKKal. **59** Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izráelt felette megútlá. **60** És elvété magától Silói hajlékát, a sátor, a melyben lakott vala az emberek között; **61** Sőt fogásba vitéj erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe. **62** És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede. **63** Ifjait tűz emészté meg, és szüzei nem énekeltek meg. **64** Papjai fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást. **65** Akkor felserkene az Úr, mintegy álmóból; mint hős, aki bortól vigadoz; **66** És visszaveré ellenségeit; s örökk gyalázatot vete reájok. **67** Azután megútlá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; **68** Hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegyét, a melyet szeret. **69** És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, a melyet örökk időre fundált. **70** És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaiból. **71** A szoptatós juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóböt, az ő népét, és Izráelét, az ő örökségét. **72** És legelteté őket szívének tökéletessege szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

79 Aszáf zsoltára. Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet kőhalommá tették. **2** Szolgád holtestét az ég madaraknak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadajainak. **3** Ontották véröket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket. **4** Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetséggel a körülünk lakóknak. **5** Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjedez féltő szerelmed, mint a tűz? **6** Ontsd ki haragodat a pogányokra, a kik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítséggel a te nevedet; **7** Mert megemészették Jákóböt, és hajlékát elpusztították. **8** Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkéről; siess elénk írgalmasságoddal, mert megnyomorodunk nagyon. **9** Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségeiről; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. **10** Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgád kiottott véréért való bosszúállásod. **11** Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait; **12** És fizess meg szomszédaink keblére hétszeresen a gyalázatért, a melylyel illettek téged, oh Uram! **13** Mi pedig, a te néped és a te legelőd

nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

80 Az éneklőmesternek a sosannim-éduthra; Aszáf zsoltára. Oh Izráelnak pásztora, hallgass meg, a ki vezérelde Józsefet, mint juhnyáját; a ki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényeddel! **2** Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszd fel a te hatalmadat, és jőj el, hogy szabadíts meg minket! **3** Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk. **4** Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek könyörgésére? **5** Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket. **6** Perpatvárrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. **7** Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk! **8** Égyptomból szőlőt hozál ki, kiúzéd a pogányokat és azt elütetted. **9** Helyet egyengettél előtte, és gyökeret ereszttet, és ellepé a földet. **10** Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszeti olyanok lettek, mint az Isten czédrusfái. **11** Sarjait a tenerig ereszté, és hajtásait a folyamig. **12** Miért rontottad el annak gyepűit, hogy szaggathassa minden járókelő? **13** Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. **14** Oh Seregek Istene! kérlek, térij vissza, tekints alá az egekből és lásd és tekints meg e szőlőtő! **15** És a csemétét, a mit jobbold ültetted, a sarjat, melyet felneveltél! **16** Elégett a tűzben, levágatott; arczod haragjától elvesznek. **17** Legyen a te kezed a te jobbodnak feríján, és az embernek fián, a kit megerősítéssel magadnak, **18** Hogy el ne térdünk töled. Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet. **19** Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

81 Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé. Örvendezetek Istennek, a mi erősségünknek; ujjongjatok a Jákób Istenének! **2** Dalt zengjetek és dobot zengészetek, gyönyörű hárfáit cziterával együtt. **3** Fújatok kúrtót új holdra, holdtöltek, a mi ünnepünk napján; **4** Mert végzett dolog ez Izráelnél, a Jákób Istenének rendelése. **5** Bizonyoságul tette ő a József nemzetiségeben, a mikor kijött Égyptom földe ellen. Nyelvet hallék ott, a mit nem tudtam. **6** Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek a kosáról. **7** A nyomorúságban segítséggel hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennyörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. (Szela) **8** Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyoságot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem! **9** Ne legyen te nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! **10** Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyptom földről: nyisd szét a te szájad és betölöm azt. **11** De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. **12** Ott hagytam azért őt szívöknek keményiségeiben, hogy járanak a magok tanácsa szerint. **13** Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én utáimon járna! **14** Legott megaláznám elleniségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem. **15** Az Úrnak gyűlölöi hízelegnének néki, és örökkévaló volna az ő idejök. **16** És ő megelégitné őt java búzával, és sziklából folyó mézzel töltének be téged!

82 Aszáf zsoltára. Isten áll az Istennek gyülekezetében, itél az istenek között. **2** Meddig itéltek még hamisan, és emeltek a gonoszok személyét? (Szela) **3** Ítéjtek a szegények és árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot! **4** Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből

szabadítások ki. 5 Nem tudnak, nem értenek, setéségben járnak; a földnek minden fundamentoma ing. 6 Én mondattam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindenjában: 7 Mindamellett meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint akármely főember. 8 Kej fel, oh Isten, ítéld meg a földet, mert néked jutnak örökségül minden népek.

83 Ének; Aszáf zsoltára. Isten, ne veszegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! 2 Mert íme, háborognak ellenségeid, s gyűlölöd fejöket emelik. 3 Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenczeid ellen tervezet szóneket. 4 Ezt mondják: Jertek, veszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izráel nevét! 5 Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötötték ellened: 6 Az Edomiták és Ismáeliták sátrai, a Moabiták és Hagarénusok; 7 A Gebaliták, Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok Tyrus lakosaival együtt. 8 Az asszir is szövetkezett velök, segítőjévé lettek a Lót fiainak. (Szela) 9 Úgy bánj velök, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábinnal a Kison patakjánál! 10 A kik elvesztek vala Endornál, és a föld szeméjévé lönök. 11 Tedd őket, fejedelmököt olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és Szalmunát, minden felkentőkkel, 12 A kik ezt mondották: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékeit! 13 Én Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelő, és a milyen a polya a szél előtt; 14 Olyanokká, mint a tűz, a mely meggyűjtja az erőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket. 15 Így kergesd őket a te szélvészeden, és forgószeleddel így rettenttsd őket! 16 Töltsd el orczájukat gyalázattal, hogy keressék Uram a te nevedet! 17 Szégyenüljenek meg és rémüulenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, 18 Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön.

84 Az éneklőmesternek, a gititre; Kóráh fiainak zsoltára. Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! 2 Kivánkozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szímem és testem ujjongnak az élő Isten felé. 3 A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait helyezhesse, – a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! 4 Boldogok, a kik lakoznak a te házádban, dicsérhetnek téged szüntelen! (Szela) 5 Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. 6 Átmenvén a Síralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. 7 Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon. 8 Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyögésemet; hallgasd meg Jákóbnak Istene! (Szela) 9 Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkented orczáját! 10 Mert jobb egy nap a te tornázaiban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában! 11 Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek. 12 Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.

85 Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára. Jóakarattal voltál Uram a te földedhez. Vísszahoztad a Jákób nemzetéből való foglyokat. 2 Elengetted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnüköt. (Szela) 3 Elhárítottad róluk minden búsulásod, elfordítottad haragod gerjedezsét. 4 Hozz vissza bennünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg ellenünk való bosszankodásodat! 5 Avagy mindörökk haragszol-e ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-e haragod? 6 Avagy nem elevenítesz-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen

benned? 7 Mutasd meg nékünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat adjad mi nékünk! 8 Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélkül békességet szól az ő népének és kegyeltjeinek, hogy vissza ne térenjen a bolondságra. 9 Bizonyára közel van az ő szabadítása az őt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzák a mi földünkön. 10 Irgalmasság és hűség összetállóknak, igazság és békesség csökolgatják egymást. 11 Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből. 12 Az Úr is megadja a jót, és földünk is megtéri gyümölcsét. 13 Igazság jár előtte és követi őt az ő lépéseinél útján.

86 Dávid imádsága. Hajtsd hozzá Uram füledet, hallgasd meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én! 2 Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, aki bízik benned. 3 Könöörülj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! 4 Vidámtárs meg a te szolgádnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. 5 Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmaságú mindenkhöz, a kik hozzád kiáltanak. 6 Figyelmezzél Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én könyörgésemnek szavát! 7 Nyomorúságomnak idején hozzád kiáltok, mert te meghallgaszt engem. 8 Nincsen Uram hozzá hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlók a te munkáidhoz! 9 Eljönök a népek mind, a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet. 10 Mert nagy vagy te és csodadolgotkató mívelsz; csak te vagy Isten egyedül! 11 Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. 12 Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet örökké! 13 Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélységes pokolból. (Sheol h7585) 14 Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, a kik meg sem gondolnak téged. 15 De te Uram, könyöörül és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú! 16 Tekints reám és könyöörülj rajtam! Add a te erődet a te szolgádnak, és szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát! 17 Adj jelt nékem javamra, hogy lássák az én gyűlölmő és szégyenüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvígaszta engem.

87 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát. 2 Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát. 3 Dicsőséges dolgokat beszélnek felőled, te Istennek városa! (Szela) 4 Előszámlálom Egyiptomot és Bábelit, mint ismerőimet. Íme Filisztea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született. 5 És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ő, a Felséges, erősítői azt. 6 Az Úr beírván, feljegyzи a népet: ez ott született! (Szela) 7 És tánczolva énekelik: minden forrásaime te benned vannak.

88 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. Az éneklőmesternek a Mahalath-lehannóhra. Az Ezrahitá Hémán tanítása. Uram, szabadításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: 2 Jusson elődbe imádságom, hajtsad füled az én kiáltozásomra! 3 Mert betelet a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott. (Sheol h7585) 4 Hasonlatossá lettem a sírba szállókhöz; olyan vagyok, mint az erejveszett ember. 5 A holtak között van az én helyem, mint a megölteknek, a kik koporsóján feküsznek, a kikről többé nem emlékezel, mert elszakasztaattak a te kezdtől. 6 Mély sírba vetettél be engem, sötétsége, örvények közé. 7 A te haragod reámba nehezedett, és minden haboddal nyomtál

engem. (Szela) 8 Elszakasztottad ismerőseimet tőlem, útálattá tettél előttök engem; bereksettettem és ki nem jöhetek. 9 Szemem megsenyegett a nyomorúság miatt; kiáltalak téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet. 10 Avagy a holtakkal teszel-é csodát? Felkelnek-é vajon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? (Szela) 11 Beszéljék a koporsóban a te kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén? 12 Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat, és igazságodat a feledékenység földén? 13 De én hozzád rimánkodom, Uram, és jó reggel elédbe jut az én imádságom: 14 Miért vetsz el hát Uram engem, és rejted el orczádat én tőlem? 15 Nyomorult és holtleven vagyok ifjúságomtól kezde; viselem a te rettentéseidet, roskadozom. 16 Általmentek rajtam a te búslásaid; a te szorongatásaid elemészettek engem. 17 Körülvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem. 18 Elszakasztottál tőlem barátot és rokot; ismerőseim a – setéség.

89 Az Ezrahita Ethán tanítása. Az Úrnak kegyelmességet hadd énekeljem örökké! Nemzetiségről nemzetiségre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! 2 Mert azt mondomb: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősíted a te hűséges voltodat az egekben, mondván: 3 Szövetséget kötöttet az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: 4 Mindörökké megerősítem a te magodat, és nemzetiségről nemzetiségre megépítem a te királyi széket. (Szela) 5 És az egek dicsérik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében. 6 Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhöz, s ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között? 7 Igen rettenetes Isten ő a szentek gyűlésében, és felelmetes mindazokra, a kik körülte vannak. 8 Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged. 9 Te uralkodol a tengernek kevélsgén; mikor az ő habjai felemelkednek, te csendesíted le azokat. 10 Te rontád meg Egyiptomot mintegy átdőföttet; erős karoddal elszéleszteted ellenségeidet. 11 Tieid az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad. 12 Az északot és a délöt teremtettel, a Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek. 13 A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbold méltóságos. 14 Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt. 15 Boldog nép az, a mely megeríti a kúrt szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! 16 A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak. 17 Mert az ő erejöknek ékessége te vagy; a te jóakartoddal emeled fel a mi szarvunkat is. 18 Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk. 19 Akkor látásban szóltál a te kegyelteknek, és mondád: Segísetget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat; 20 Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt. 21 A kivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősítí meg őt. 22 Nemi nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; 23 Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölöit. 24 És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. 25 És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. 26 Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kősziklája! 27 Én meg elsőszülötttemmé teszem őt és felebbvalóvá a föld királynainál. 28 Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő vele. 29 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi

székét, mint az egeknek napjait. 30 Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzésem szerint; 31 Ha az én rendelésemet megtörök, és meg nem tartják az én parancsolatimat: 32 Akkor vesszővel látogatom meg az ő búnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; 33 De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. 34 Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. 35 Megesküdtem egyszer az én szentségeimre: vajon megcsalhatnám-é Dávidot? 36 Az ő magva örökké meghamarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap. 37 Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonyoság. (Szela) 38 De te mégis elvetted és megúltadt őt, és megharagudtál a te felkentedre. 39 Felbontottad a te szolgáddal kötött szövetséget, földre tiportad az ő koronáját. 40 Lerontottad az ő kőfalat mind; romokká tetted erősségeit. 41 Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá lón az ő szomszéda előtt. 42 Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbját, és megvidálmítottad minden ellenséget. 43 Még fegyverének élét is elvettek, és nem segítettek őt a harcban. 44 Eltöröltted az ő fényességet, és az ő királyi székét a földre vetted. 45 Az ő ifjúságának napjait megrövidítettek, gyalázatot borítottál reá. (Szela) 46 Meddig rejtégezed még magad, oh Uram, szüntelen, és ég a te haragod, mint a tűz? 47 Emlékezzél meg rólam: mily rövid az élet! Mily semmirre teremtettek te mind az embernek fiait! 48 Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált s megszabadítása magát a Seolnak kezéből? (Szela) (Sheol h7585) 49 Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél Dávidnak a te hűséges voltodra! 50 Emlékezzél meg Uram a te szolgádnak gyalázatjáról! hogy sok népkön gyalázatját hordozom keblemen, 51 A melyekkel gyalázta a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázta a te felkenteknek lépéseit. 52 Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és Ámen.

90 Mózesnek, az Isten emberének imádsága. Uram, te voltál nékünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! 2 Minekölte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten. 3 Te viaszatéríté a halandót a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fiai! 4 Mert ezer esztendő annyi előttet, mint a tegnapi nap, a mely elmült, és mint egy órjárási idő éjjel. 5 Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, a mely reggel sarjad; 6 Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megsárad. 7 Bizony megemészünk a te haragod által, és a te búslásod miatt megromlunk! 8 Elédbe vetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orczádnak világa elé. 9 Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemészük a mi esztendeinket, mint a beszédet. 10 A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, a mely gyorsan továbbtűnik, mintha repülnénk. 11 Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat? 12 Tanits minket úgy számlálni napjainkat, hogy bőlcsekké szívhez jussunk. 13 Térj vissza Uram! meddig késel? és könyörülj a te szolgádon. 14 Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vigadjunk minden mi időnkben. 15 Vidámitás meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk. 16 Láttassék meg a te művéd a te szolgádon, és a te dicsőséged azoknak fiain. 17 És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve

mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nékünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!

91 Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. 2 Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem Ő benne bízom! 3 Mert Ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. 4 Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és páncél az Ő hűsége. 5 Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; 6 A dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely délben pusztít. 7 Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít. 8 Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését! 9 Mert azt mondadt te: Az Úr az én oltalmam; a Felségeset választottad a te hajlékoddá: 10 Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; 11 Mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban. 12 Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábatdat a kőbe. 13 Oroszlánon és áspiskigyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. 14 Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevetemet! 15 Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. 16 Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.

92 Zsoltár, ének szombat napra. Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! 2 Hirdethi jó reggel a te kegyelmet, és éjjelente a te hűséges voltodat. 3 Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfrán való zengedezőssel. 4 Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedeteddel, a te kezednek műveiben örvendezem. 5 Mely nagyok Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid! 6 A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt: 7 Hogy mikor felsarajznak a gonoszok, mint a fű, és virágognak mind a hamisság cselekedők, mindenrőlké elvezszzenek ők; 8 Te pedig Uram, magasságos vagy örökké! 9 Mert ímé, a te ellenségeid elvesznek, és elszélednek mind a hamisság cselekedők! 10 De magasra növeszed az én szarvamat, mint az egyszarvút; elárasztatom csillagolájjal. 11 És legettetem szememet az én ellenségeimen, és az ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem. 12 Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánonon. 13 Plánták ők az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornázaiban virágzanak. 14 Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldelők lesznek; 15 Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne!

93 Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr, hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon. 2 Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! 3 A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; 4 A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban. 5 A te bizonyosaid igen bizonyosak, a te házadat illeti Uram szentség, napok hosszáig!

94 Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg! 2 Emelkedjél fel te, földnek birája, fizess meg a kevélyeknek! 3 A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek? 4 Piszkolódnak, keményen szólnak, kérkednek mindenjában a hamisság cselekedői. 5 A te

népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet. 6 Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják. 7 És ezt mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákób Istene! 8 Eszméljetek ti bolondok a nép között! És ti balgatagok, mikor térték eszettelre? 9 A ki a fület plántálta, avagy nem hall-e? És a ki a szemet formálta, avagy nem lát-e? 10 A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenyt-e meg? ő, a ki az embert tudományra tanítja: 11 Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábavalók. 12 Boldog ember az, a kit te megfeddesz Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre; 13 Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlenek! 14 Bizony nem veti el az Úr az Ő népéét, és el nem hagyja az Ő örökségét! 15 Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek mind az igazszívűek. 16 Kicsoda támad fel én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen? 17 Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznák lelkem a csendességen. 18 Mikor azt mondtam: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámagatott engem. 19 Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vágásztalásaid megvidámították az én lelkemet. 20 Van-é kőze te hozzád a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? 21 Egybegyűlekeznek az igaznak lelke ellen, és elkarhoztatják az ártatlannak vérét. 22 De kőváram lőn én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmannak kősziklája; 23 És visszafordítja reájok az Ő álnokságukat, és az Ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk.

95 Jőjjetek el, örvendezünk az Úrnak; vágadozzunk a mi szabadításunk kősziklájának! 2 Menjünk előbe háláadással; vágadozzunk néki zengedezősekkel. 3 Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül. 4 A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi. 5 A kié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. 6 Jőjjetek, hajolunk meg, borulunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! 7 Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az Ő legelőjének népei és az ő kezének juhai vagyunk; vajha ma hallanátok az Ő szavát. 8 Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában: 9 A hol megkísértettek engem a ti atyáitok; próbára tettek engem, jóllehet látották az én cselekedetemet. 10 Negyven esztendeig bosszankodtam a nemzetsegen, és mondám: Tévelgyő szívű nép ők, és nem tudják ők az én útamat! 11 A kiknek megesküdtetem haragomban: Nem mennek be az én nyugalmam helyére.

96 Énekeljetek az Únak új éneket; énekelj az Únak te egész föld! 2 Énekeljetek az Únak, áldjátok az Ő nevét; hirdessétek napról-napra az Ő szabadítását. 3 Beszéljétek a népek között az Ő dicsőségét, minden nemzet között az Ő csodadolgait; 4 Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettentenes minden isten felett. 5 Mert a nemzeteknek minden istene bályván, az Úr pedig egeket alkott. 6 Ékesség és fenség van előtte; tisztesség és méltóság az Ő szent helyén. 7 Adjatok az Úrnak népeknak nemzetiségei: adjatok az Úrnak dicsőséget és tisztességet! 8 Adjatok az Úrnak neve dicsőséget; hozzatok ajándékot és jőjjetek be az Ő tornázaiba! 9 Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességen; rettegjen előtte az egész föld! 10 Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő itélte meg a népeket igazsággal. 11 Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! 12 Viduljon a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája

is, 13 Az Úrnak orczája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

97 Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. 2 Fehő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége. 3 Túz jár előtte, és köröskörül elégeti az ő szorongatóit. 4 Megvilágosítják az ő villámai a világot; látja és megretteg a föld. 5 A hegyek, mint a viasz megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt. 6 Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép láta az ő dicsőséget. 7 Megszégyenülnek minden a faragott képek szolgái, a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte minden az istenek. 8 Hallotta és örvendezze Sion, és örtülenek Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram! 9 Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltál minden isten felett! 10 A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi ő az ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja őket. 11 Világossással fel az igazra, és az egyenesszívűkre öröm. 12 Örüljetek igazak az Úrban, és tisztelejtek az ő szentséges emlékezetét!

98 Zsoltár. Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja. 2 Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megijelentette az ő igazságát. 3 Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai minden a mi Istenünknek szabadítását. 4 Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatos fel, örvendezzük és zengedezzük! 5 Zengedezzük az Úrnak hárffával, hárffával és hangos énekkessel; 6 Trombitákkal és kúrtzengéssel vígadozzatok a király, az Úr előtt! 7 Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és a kik lakoznak benne. 8 A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek. 9 Az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

99 Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remegjen a föld! 2 Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett. 3 Tisztelejük a te nagy és rettenetes nevedet, – szent az! 4 És tisztelességi a királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítettek az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztek Jákóban. 5 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábaiak zsámolya elé; szent ő! 6 Mózes és Áron az ő papiával, és Sámuél az ő nevét segítségi hírvíkkal egybe, segítségi hívják vala az Urat, és meghallgatja őket. 7 Felhőoszlopan szólt vala hozzájuk; megröízték az ő bizonyágtételét és rendeletét, a melyet addott vala nézik. 8 Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájuk; de bosszúálló az ő hiábavalóságaik miatt. 9 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegynél; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

100 Háládó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! 2 Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek elője vigassággal. 3 Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk. 4 Menjetek be az ő kapun háládadással, tornácsaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevéit! 5 Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

101 Dávid zsoltára. Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram! 2 Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívmek tökéletessége szerint járok én az én házamban. 3 Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlölöm: nincs köze hozzá. 4 A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek. 5 A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elveszem azt; a nagyrálat és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem. 6 Szemmel tartom a föld hűségeit, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem. 7 Nem lakozik az én házamban, a ki csalárdásogot mível; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt. 8 Reggelenként elveszem e földnek latrait, hogy kigyonláljak az Úrnak városából minden gonosznevőt.

102 A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és kiönti panaszát az Úr elő. Uram, hallgasd meg az én imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzá! 2 Ne rejtsd el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzá a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgasd meg engem! 3 Mert elenyésznek az én napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely, üszkösök. 4 Letaroltatott és megszáradt, mint a fű az én szivem; még kenyeresem megevéséről is elfelejtkezem. 5 Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt. 6 Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon. 7 Virrasztok és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn. 8 minden napon gyalázna engem ellenségeim, csúfolóm esküsznek én reám. 9 Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könyekkel vegyítem, 10 A te felindulásod és búsulásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz vertél engem. 11 Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam. 12 De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetesről nemzetésre áll. 13 Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörül rajta, mert eljött a megszabott idő. 14 Mert kedvelik a te szolgáid annak kőveit, és a porát is kímélik. 15 És félik a népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a te dicsőségedet; 16 Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségeiben. 17 Oda fordult a gyámtalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem últála. 18 Irrattásék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtendő nép dicsérni fogja az Urat. 19 Mert alátekintett az ő szentségenek magaslatáról, a mennyeből a földre nézett le az Úr. 20 Hogy meghallja a fogolyak nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait. 21 Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben. 22 Mikor egybegyülnek a népek mindenjában, és az országok, hogy szolgáljának az Úrnak. 23 Megsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napjaimat. 24 Ezt mondám: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek nemzedékéig tartanak. 25 Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezdenek munkájá. 26 Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözötet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak. 27 De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. 28 A te szolgádának fiai megmaradnak, és az ő magvak erősen megáll előtterek.

103 A Dávid. Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. 2 Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feleddkezzel semmi jótéteményéről. 3 A ki megbocsátja minden bűnödet, megyogyítja minden betegséget. 4 A ki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és irgalmasággal koronáz

meg téged. 5 A ki jóval tölti be a te ékességetet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé. 6 Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal. 7 Megismertette az ő útait Mózessel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit. 8 Könöörülről és iringalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. 9 Nem feddők minduntalan, és nem tartja meg haraját örökké. 10 Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nékünk a mi álnokságaink szerint. 11 Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az ő félők iránt. 12 A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. 13 A milyen könöörülről az atya a fiakhoz, olyan könöörülről az Úr az ő félők iránt. 14 Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk. 15 Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága. 16 Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé. 17 De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az ő félőkön, és az ő igazsága a fiaknak flain; 18 Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatjairól, hogy azokat megcselekedjék. 19 Az Úr a mennyekbe helyeztette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. 20 Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejük, a kik teljesítik az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. 21 Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgái, akaratának teljesítői! 22 Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

104 Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltözött magadra! 2 A ki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket, mint egy kárpitot; 3 A ki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek számyain; 4 A ki a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáivá. 5 Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké. 6 Vízáradattal, mint egy ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala. 7 Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennydögcsednek szavától szétriadának. 8 Hegyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál nékik. 9 Határt vetettél, a melyet át nem hágna, nem térnél vissza a földnek elborítására. 10 A ki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között; 11 Megitassák a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is megolösik szomjúságukat. 12 Melléltök lakoznak az égneknél madarai, az ágak közül hangicsálnak. 13 A ki megötözi a hegyeket az ő palotájából; a te munkáidnak gyümölcséből megelégyítik a föld. 14 A ki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az embereknek hasznára, hogy eleded vegyenek a földből. 15 És bort, a mely megvidámítja a halandónak szívét, fényesebbé teszi az orczát az olajnál; és kenyeres, a mely megerősít a halandónak szívét. 16 Megelégyítetnek az Únak fái, a Libánonnak czédrusai, a melyeket plántált; 17 A melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a melynek a ciprusok a háza. 18 A magas hegyek a vadkecskéknek, a sziklák hörcsögöknek menedéke. 19 Teremtett holdat ünnepéknak mutatására; a napot, a mely lenyugósát tudja. 20 Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek összes vadai; 21 Az oroszlánkölykök, a melyek ordítanak a prédáért, sürgetvén Istentől elededelket. 22 Ha felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaiban heverézsnek; 23 Az ember munkájára megy ki, és az ő dolgára mind estvéig. 24 Mily számtalanok a te műveid,

Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal. 25 Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt. 26 Amott gályák járnak s czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne. 27 Mindazok te reád néznek, hogy megadjad edeldeket alkalmas időben. 28 Adsz nékik és ők takarnak; megnyitod kezedet, és megtelnek a te jóvoltoddal. 29 Elfordítod orczádat, megháborodnak; elveszed a lelköket, kimulnak és porrás lesznek újra. 30 Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a földnek színét. 31 Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben; 32 A ki, ha rátekint a földre, megrendül az; megilleti a hegyeket, és füstölöngnek azok. 33 Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedekek az én Istenemnek, a míg vagyok! 34 Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az Úrban; 35 Veszszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; dicsérje az Urat!

105 Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit! 2 Énekeljetek néki, zengedezzetek néki, beszéljetek el minden ő csodatételét. 3 Dicsekedjetek az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a kik keresik az Urat. 4 Kivánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orczáját szüntelen. 5 Emlékezzetek meg az ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jeleiről és az ő szájának ítéleteiről. 6 Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az ő választottának fiai! 7 Ő, az Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az ő ítélete. 8 Megemlékezik az ő szövetségéről mindenrőlké; az ő rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetsegiglen; 9 A melyet kötött Ábrahámmal, és az ő Izsáknak tett esküvéséről. 10 És odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül, 11 Mondván: Néked adom Kanaán földét, sors szerint való örökségetekül. 12 Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy zsellérek abban, 13 És egyik nemzettől a másikhoz bujdósának, egyik országból a másik néphez: 14 Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattok, mondván: 15 Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártatok! 16 Mikor éhséget idéz elő a földön; és a kenyérnek minden botját eltöré, 17 Elkündött előttük egy férfit, Józsefet, a ki rabul adatott vala el; 18 A lábat békóba szorították, ó maga vasban járt vala, 19 Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt. 20 Elkündült a király és feloldotta őt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette őt; 21 Úrrá tevő őt az ő házán, és uralkodóvá minden jóságán; 22 Hogy főembereit tetszére szerint kötözheteté, és véneit is bölcsességre taníthatá. 23 És beméne Izráel Egyiptomba, s Jákób a Khám földén zselliérkedék. 24 És igen megszaporít az ő népét, és erősebbé tevő elnyomónál. 25 Elváltoztatá azoknak szívét, hogy gyűlöljék az ő népét, és álnokul cselekedjenek az ő szolgáival. 26 Elkündlte Mózest, az ő szolgáját, és Áront, a kit választott vala. 27 Elvégezék azok között az ő jeleit, és a csodákat a Khám földén. 28 Sötétséget bocsátott és elsötétítette azt, és azok nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek. 29 Vizeket vérré változtatá, és megölé az ő halaikat. 30 Földjük békáktól hemzsege, még a királyuk termeiben is. 31 Szólt, és támádnak legyek és szúnyogok minden ő határukban. 32 Adott nékik eső gyanánt jégesőt, és lángoló tüzet a földjükre. 33 És elvezé szőlőjüket és fügefájokat, és széttördelé határuknak

elő fáit. 34 Szólt és támadta sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár. 35 És megemészte minden növényt az ő földjökön, és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészte. 36 És megőle minden eloszulötött földjökön, minden erejöknek zsengéjét. 37 És kihozá őket ezzettel és arannyal, és nemzetiségeikben nem volt beteges. 38 Örült Égyiptom, mikor kijövének, mert a tőlök való felelem megszálta őket. 39 Felhőt terjeszte ki, hogy befedezze őket, és tüzet, hogy világítson éjjel. 40 Könörgött és fűrjeket hoza, és mennyei kenyérrel elégítette meg őket. 41 Megnyitotta a kősziklát és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. 42 Mert megemlékezett az ő szentséges igéretéről, a melyet tón Ábrahámnak, az ő szolgájának. 43 Kihozá azért az ő népét örömmel, és az ő választottai vígassággal. 44 És nézik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradtságos szerzeményét. 45 Azért, hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek az Urat!

106 Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségét? 3 Boldog, aki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben. 4 Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jóságodért; jöjj el hozzám szabadításoddal, 5 Hogy láthatassam választottaidhoz való jóvoltadat, és örvendezhessek néped örömben; hogy dicsekedjem a te örökségeddel! 6 Vétkenzünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok valánk. 7 Atyáink nem értették meg Égyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél. 8 De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét. 9 Rákiált a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon. 10 És kisegíté őket a gyűlöл kezéből; kimentette őket ellenség kezéből. 11 Szorongatókat víz borította el, egy sem maradt meg belőlük. 12 És hittek az ő beszédeinek, és énekelték az ő dicséretét. 13 Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várak az ő tanácsát! 14 Epekedés epeszté őket a pusztában, és próbára tevék Istent a sivatagon. 15 És megadá nézik, a mit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkükbe. 16 És irigységre indulának Mózes ellen a táborban, az Úr szentje, Áron ellen. 17 Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá Abirám seregét. 18 És tűz gyulladt fel azok seregében, láng égetté el a gonoszokat. 19 Borjút csináltak a Hóréb alatt, és hajlonagtak az öntött bálvány előtt. 20 Felcseréltek az ő dicsőségeket: ökörnek képével, a mely füvet eszik. 21 Elfeledkezének Istenről, szabadítójokról, aki nagy dolgokat művelt Égyiptomban, 22 Csodákat a Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett. 23 Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az ő választottja, elébe állott a résre, hogy elforditsa haragját, hogy el ne veszítse őket. 24 És becsmérelték a kívánatos földet, nem hittek az ő igéretének. 25 És morgolódtak sátraikban, és nem hallgattak az Úr szavára. 26 De ő felemelé kezét reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában; 27 S hogy a pogányok közé dobja magvaikat, és szétszórja őket a tartományokban. 28 Majd hozzácsapódta a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait. 29 És felerítétek cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás. 30 Ekkor felállott Fineás és ítélt; és a csapásnak vége lőn. 31 És igazságul tulajdonítatták néki firól-fira mindörökké. 32 Megharagíták a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok, 33 Mert megkeseríté az ő szívét, és gondatlansz szólt ajkáival. 34 Nem irtották ki a népeket

sem, a mint utasította őket az Úr. 35 Sőt összeegyezték a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. 36 És tiszteülték azoknak bálványait, és tőrré levének azok reájok. 37 És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek. 38 És ártatlan vért ontanak: fiaik és leányaik vérét, akitet Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőzték a föld öldökléssel. 39 És tisztalanokká lőnek cselekedeteikben, és paráznnakká tetteikben. 40 De felgyűlt az Úr haragja népe ellen, és megúltála az ő örökségét. 41 És odaadá őket pogányok kezébe, és gyűlöлőik uralkodtak rajtuk. 42 És sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek azoknak hatalma alatt! 43 Számtalanszor megmentette őket, de ők fellháboríták szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe. 44 De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat; 45 És megemlékezett velük kötött szövetségről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődék. 46 És könyörületességre indítá irántok mindeneket, a kik őket fogva elvívék. 47 Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és dicsekedjünk a te dicséreteddel. 48 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden nép mondja: Amen. Dicsérjétek az Urat.

107 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Ezt mondják az Úrnak megváltottai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből; 3 És a kiket összegyűjtött a különböző földekről: napkelet és napnyugat felől, északról és a tenger felől. 4 Bujdostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé utat nem találtak vala. 5 Éhesek és szomjasok valának; lelkük is elepedt bennök. 6 De az Úrhoz kiáltanak szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket. 7 És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz juthassanak. 8 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgiáért, 9 Hogy megelégíté a szomjúhoz lelket, és az éhező lelket betölté jóval! 10 A kik setétségen és a halálhak árnyékában ülnek, megköztötött nyomorúsággal és vassal; 11 Mert ellensegülik az Isten beszédének, és a Felségesnek tanácsát megúltálták; 12 Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségük. 13 De az Úrhoz kiáltanak szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. 14 Kihozá őket a setétségből és a halálhak árnyékából, kötelekezett pedig elszaggatá. 15 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgiáért, 16 Hogy összetöré az ércz-kapukat, és a vas-zárakat letördelé! 17 A balgatagok az ő gonoszságuknak útjaéért, és az ő hamisságukért nyomorgattattak. 18 minden étket útala az ő lelkök, és a halál kapujához közelgetének. 19 De az Úrhoz kiáltanak szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. 20 Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből. 21 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgiáért, 22 És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék az ő cselekedeteit örvendezéssel! 23 A kik hajókon tengerre szállnak, és a nagy vizeken kalmárokodnak, 24 Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a mélységen. 25 Szólott ugyanis és szélvész támaszta, a mely felduzzasztá a habokat. 26 Az egig emelkedének, a fenékgi sűlyedének; lelkük elolvada az inségen. 27 Szédülének és tántorgának, mint a részeg, és minden bölcsességüknek esze vész vala. 28 De az Úrhoz kiáltanak az ő szorultságukban, és sanyarúságukból kivezeté őket. 29 Megállítá a szélvész, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. 30 És örülének,

hogy lecsillapadtak vala, és vezérle őket az ő királyságuknak partjára. **31** Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaért! **32** És magasztalják fel őt a népnek gyülekezetében, és dicsérék őt a vénék ülésében! **33** Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; **34** Gyümölcstermő földet meddő földő, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt. **35** Pusztaságot tett vala álló tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká. **36** És telepitett oda éhezőket, hogy lakó-városokat építsenek. **37** És mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcscsőt szerezzenek. **38** És megáldá őket és igen megszaporodának, és barmaikat sem kevesítette meg. **39** De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt. **40** Gyalázatot zúdított a fejedelmekre, és bujdostatta őket út nélkül való kietlenben. **41** De felemel a nyomorultat az ínségből, és hasonlóvá tette a nemzeteket között! **42** Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. **43** A bőlcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességeit!

108 Ének. Dávid zsoltára. Kész az én szímem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzelek; az én dicsőségem is kész. **2** Serken fel te lant és harfa, hadd keltem fel a hajnalt! **3** Hálát adok néked a népek között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között! **4** Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te hűséges voltod! **5** Magasztaltassál fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön! **6** Hogy megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezeddel és hallgass meg engem! **7** Az ő szentélyében szólott az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Síkhemet, és felmérhetem Sukkothnak volgyét. **8** Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm. **9** Moáb az én mosdómedencém, Edomra az én saruimat vetem, Filistea felett kaczagok. **10** Kicsoda visz el engem a kerített városba? kicsoda vezérél engem Edomig? **11** Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel? **12** Adj szabdalást nékünk az ellenségtől, mert hiábavaló az emberi segítség! **13** Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket.

109 Az éneklőmesternek, Dávidé; zsoltár. Én dicséretemnek Istene, ne hallgass! **2** Mert a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnült ellenem, hazug nyelvel beszélnek én velem. **3** És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül. **4** Szeretetemért ellenkeznek velem, én pedig imádkozom. **5** Roszszal fizetnek nékem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetemért. **6** Állíts főlbe gonoszt, és vádló álljon az ő jobb keze felől. **7** Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen. **8** Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el. **9** Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygyé. **10** És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyeiktől távol keressenek eledelet. **11** Foglalja le minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét. **12** Ne legyen néki, a ki kegyelmet mutasson iránta, és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árvain! **13** Veszszen ki az ő maradéka; a második nemzedékben törlőtessék el a nevök! **14** Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne törlőtessék! **15** Mindenkor az Úr előtt legyenek, és emlékezetük is veszszen ki a földről, **16** A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy

megölje. **17** Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozék az el ő tőle. **18** Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. **19** Legyen az néki palástul, a melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel mindenkor övezze magát. **20** Ez legyen jutalmak az Úrtól az én vádolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre. **21** De te, én Uram, Istenem, báњ velem a te nedevét; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadítás meg engem! **22** Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szímen is megsebesítettem én beninem. **23** Úgy hanyatlom el, mint az ármék az ő megnyúlásakor; ide s tova hányattatom, mint a sáska. **24** Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a kövérsgötől. **25** Sőt gyalázatossá lettem előttök; ha látnak engem, fejöket csóválják. **26** Segíts meg engem, Uram Isten; szabadítás meg engem a te kegyelmed szerint! **27** Hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája ez, hogy te cselekedted ezt, Uram! **28** Átkozzanak ők, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg és örvendezzen a te szolgád. **29** Öltözzenek az én vádolóim gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint egy köpenye! **30** Hálát adok az Úrnak felettesebb az én számmal, és dicsérem őt a sokaság közepette! **31** Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

110 Dávidé; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá. **2** A te hatalmad pálcázáját kinyújtja az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között! **3** A te néped készséggel siet a te sereggűjítésed napján, szentséges öltözeteiben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja. **4** Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint. **5** Az Úr a te jobbold felől; megrontja az ő haragja napján a királyokat; **6** Itéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összeszű messze földön minden fót. **7** Az út mellett való patakban iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

111 Dicsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes szívóból: az igazak környezetében és a gyülekezetben. **2** Nagyok az Úrnak cselekedetei; kivánatosak mindenkoruknak, a kik gyönyörködnek azokban. **3** Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. **4** Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr. **5** Eledelt ad az ő félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről örökké. **6** Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nékik adván a pogányok örökségét. **7** Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. **8** Megingathatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak. **9** Válságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettenetes az ő neve. **10** A bölcseség kezdete az Úrnak felelme; jó belátása van mindenkinél, a ki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

112 Dicsérjétek az Urat. Boldog az ember, aki féli az Urat, és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik. **2** Hős lesz annak magva a földön; a hírek nemzedéke megáldatik. **3** Gazdagság és bőség lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad. **4** Az igazakra világosság fénylik a sötéten: attól a ki irlamas, kegyelmes és igaz. **5** Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi. **6** Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz. **7** Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó. **8** Rendületlen

az ő szíve; nem fél, míglen ellenségeire lenéz. 9 Osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindenig; az ő szarva felemeltek dicsőséggel. 10 Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kivánsága semmivé lesz.

113 Dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Úrnak szolgái! 1 dicsérjétek az Úrnak nevét, 2 Áldott legyen az Úr neve mostantól fogva és örökkel! 3 Napkelettől fogva napnyugotig dicsértekké az Úr neve! 4 Felmagasztaltattot az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egéken. 5 Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhez, aki a magasságban lakozik? 6 A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön; 7 A ki felemeli az alacsonyt a porból, és a szúkölködöt kivonszsa a sárbeli, 8 Hogy odaüttesse őket a főemberek közé, az ő népének főemberei közé; 9 A ki beülteti a meddőt a házbá, mint magzatoknak anyiját, nagy örömré. Dicsérjétek az Urat!

114 Mikor Izráel népe kijöve Egyiptomból, Jákóbnak házanépe az idegen nép közül: 2 Júda lón az ő szentséges népe és Izráel az ő királysága. 3 A tenger látá őt és el futamodék; a Jordán hárta fordula. 4 A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak bárányai. 5 Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy hárta fordulál? 6 Hegyek, hogy szóktok vala, mint a kosok? Ti halmok, mint a juhoknak bárányai? 7 Indul meg te föld az Úr orczája előtt, a Jákób Istene előtt, 8 A ki átváltoztatja a kősziklát álló tóvá, és a szertet vizek forrásavá.

115 Nem nékünk Uram, nem nékünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért! 2 Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök? 3 Pedig a mi Istenünk az égben van, és a mit akar, azt mind megcselekszi. 4 Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája. 5 Szájok van, de nem szólanak; szemeik vannak, de nem látnak; 6 Fülek vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak; 7 Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólanak az ő torkukkal. 8 Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, és mindenkor, a kik bíznak bennök! 9 Izráel te az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 10 Áronnak háza! az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 11 A kik félitek az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 12 Az Úr megemlékezik mi rólunk és megáld minket; megáldja Izráel házát, megáldja Áronnak házát. 13 Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat. 14 Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat. 15 Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette a mennyet és a földet. 16 Az egék az Úrnak egee, de a földet az ember fiainak adta. 17 Nem a meghaltak dicsérík az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbe. 18 De mi áldjuk az Urat mostantól fogva mindenrőkkel. Dicsérjétek az Urat!

116 Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. 2 Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben. 3 Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségebe jutottam. (Sheol h7585) 4 És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az én lelkemet! 5 Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas. 6 Az Úr megörzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. 7 Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett tevelé. 8 Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól,

szemeimet a könyhullástól és lábat az eséstől: 9 Az Úr orczája előtt fogok járni az élőnek földén. 10 Hittem, azért szóltam; noha igen megalázthatott volék. 11 Csüggdedézésben ezt mondtam én: minden ember hazug. 12 Mivel fizessek az Úrnak minden hozzával jó tételeményéért! 13 A szabadulásért való poharat felelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. 14 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. 15 Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála. 16 Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztatd ki az én köteleimet. 17 Néked áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül. 18 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, 19 Az Úr házának tornázaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

117 Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a népek! 2 Mert nagy az ő kegyelmessége mi hozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökkel. Dicsérjétek az Urat!

118 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme! 2 Mondja hát Izráel, hogy örökkévaló az ő kegyelme! 3 Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az ő kegyelme! 4 Mondják hát, a kik félik az Urat, hogy örökkévaló az ő kegyelme! 5 Szükségeimben segítségül hívám az Urat, meghallgattott és tágas térré tett engem az Úr. 6 Velem van az Úr, nem felek; mit árthat nékem ember? 7 Velem van az Úr az én segítőm közt, és nézni fogok az én gyűlölöimre. 8 Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. 9 Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni. 10 Körülvettek engem mind a pogányok, de az Úr nevében elvesztém őket. 11 Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket. 12 Körülvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket. 13 Igen tasztított engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem. 14 Erősségem és énekiem az Úr, és ő lón nékem szabadulásul. 15 Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátorában: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 16 Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 17 Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! 18 Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak. 19 Nyíssátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem az Urat! 20 Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. 21 Magasztallák téged, hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél! 22 A kő a melyet az építők megvetettek, szegéletkővé lett! 23 Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt! 24 Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk ezen! 25 Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetet! 26 Áldott, aki jó az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! 27 Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. 28 Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallák téged. 29 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme!

119 Boldogok, a kiknek útjok feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. 2 Boldogok, a kik megőrzik az ő bizonyásait, és teljes szívük keresik őt. 3 És nem cselekesznek hamisságot; az ő útaiiban járnak. 4 Te parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól megőrizzük. 5 Vajha igazgattatnának

az én útaim a te rendeléseid megőrzésére! 6 Akkor nem szégyenülnek meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! 7 Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire. 8 A te rendeléseidet megőrzöm; soha ne hagy el engem! 9 Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által? 10 Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! 11 Szívembe rejtem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. 12 Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre. 13 Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. 14 Inkább gyönyörködök a te bizonyásaidnak útjában, mint minden gazdagságban. 15 A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek. 16 Gyönyörködök a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el. 17 Tégy jól a te szolgáddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. 18 Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemlélem a te törvényednek csodálatos voltát. 19 Jövevény vagyok e földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat. 20 Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt. 21 Megdorgálod a kevéllyeket; átkozottak, a kik elhajolnak parancsolataidtól. 22 Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyásaidat! 23 Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgád a te rendeléseidről gondolkodik. 24 A te bizonyásaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóm. 25 Lelkem a porhoz tapad; elevenít meg engem a te igéreted szerint. 26 Útaimat elbeszéltem előttem és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre! 27 Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodalatos dolgaidról! 28 Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg a te igéd szerint! 29 A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem! 30 Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem. 31 Ragaszkodom a te bizonyásaidhoz; Uram, ne hagy megszégyenülni! 32 A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívetemet! 33 Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizzem azt mindvégig. 34 Oktass, hogy megőrizzem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívémből. 35 Vézrelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködök abban. 36 Hajtsd szívetmet a te bizonyásaidhoz, és ne a telhetetlenségre. 37 Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne lássonak hiábavalóságot; a te útadon éltess engemet. 38 Teljesítsd igéretedet a te szolgádnak, a ki fél téged. 39 Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te ítéleteid. 40 Ímé, kivánkozom a te határozataid után; éltess engem a te igazságod által. 41 És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megigérte. 42 Hogy megfelelhessek az engem gyalázónak, hiszen bizodalomm van a te igében! 43 És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert váróm a te ítéleteidet! 44 És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindenrőkkel. 45 És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem. 46 És a királyok előtt szólok a te bizonyásaidról, és nem szégyenülök meg. 47 És gyönyörködök a te parancsolataidban, a melyeket szeretek. 48 És felelemel kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről. 49 Emlékezz meg a te szolgádnak addot igédről, a melyhez nékem reménységet adtál! 50 Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem. 51 A kevéllyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől. 52 Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom. 53 Harag

vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik elhagyták a te törvényedet. 54 Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdósámnak hajlékában. 55 Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet. 56 Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem. 57 Azt mondám Uram, hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása. 58 Teljes szívből kónyörögök a te színed előtt: kónyörülj rajtam a te igéreted szerint! 59 Meggondoltam az én útaimat, és lábam a te bizonyásaidhoz fordítom. 60 Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. 61 Az istentelenek kötelei körülkerítettek engem; de a te törvényedről el nem feledkezem. 62 Éjfélkor felkelek, hogy hálót adjak néked, igazságod ítéleteiről. 63 Tárosok vagyok mindenazonknak, a kik félnek téged, és a kik határozataidat megtartják. 64 A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes és föld: taníts meg engem rendeléseidre! 65 Jót cselekedtél a te szolgáddal, Uram, a te igéd szerint. 66 Az okosságnak és tudománynak drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak. 67 Minekeltőtte megalázta vala, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra. 68 Jó vagy te és jóltevő, taníts meg engem a te rendeléseidre. 69 A kevéllyek hazugságot kölötték reám, de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat. 70 Kövér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködök. 71 Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet. 72 A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst. 73 A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. 74 A kik téged félnek, látnak engem és örvendeznek, mivel a te igédben van az én reménységem. 75 Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem. 76 Legyen velem a te kegyelmed, hogy megvígasztaoldjam a te szolgáldnak tett igéreted szerint. 77 Szálljon reám a te irgalmaságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködök. 78 Szégyenüljenek meg a kevéllyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, holott én a te határozataidról gondolkodom. 79 Forduljanak hozzáim, a kik téged félnek, és ismerik a te bizonyásaidat! 80 Legyen az én szímem feddhetetlen a te rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek. 81 Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod kívánása miatt; a te igédben van az én reménységem. 82 A te beszéded kívánása miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondva: mikor vígasztaelsz meg engem? 83 Noha olyanná lettem, mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem. 84 Mennyi a te szolgádnak napja, és mikor tartasz ítéletet az én üldözööm felett? 85 Vermet ástak nékem a kevéllyek, a kik nem a te törvényed szerint élnek. 86 minden parancsolatod igaz; csalárdul üldöznek engem; segíts meg engem! 87 Csaknem semmivé tettek engem és földön, de én nem hagytam el a te határozataidat. 88 A te kegyelmed szerint elevenít meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonyásait. 89 Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyiben. 90 Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az. 91 A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. 92 Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban. 93 Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg engem. 94 Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem. 95 Vártak rám a gonoszok, hogy elveszzenek, de én a te bizonyáságra figyelek. 96 Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa. 97 Mely igen szeretem a te törvényedet, egész

napestig arról gondolkodom! 98 Az én elleniségeimnél bölcsébbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok. 99 minden tanítónál értelmesebb letttem, mert a te bizonyásaid az én gondolataim. 100 Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra. 101 minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédedet. 102 Nem távoztam el a te ítéleteidől, mert te oktattál engem. 103 Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesbb az az én számnak! 104 A te határozataidból leszek értelmes, gyűlööm azért a hamiságnak minden ösvényét. 105 Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága. 106 Megesküdtem és megállom, hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit. 107 Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd szerint. 108 Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előttem Uram! és taníts meg a te ítéleteidre. 109 Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a te törvényedről el nem feledd kezem. 110 Tört vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidról el nem tévelkedtem. 111 A te bizonyásaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok. 112 Az én szívem hajlik a te rendeléseidre teljesítésére mindenha és mindenig. 113 Az állhatatlantok gyűlööm, de a te törvényedet szeretem. 114 Menedékm és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem. 115 Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizzem az én Istenemnek parancsolatait. 116 Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszégyenüljek reménységemben. 117 Segíj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen. 118 Megtagadod mindeneket, a kik rendeléseidről elhajolnak, mert az ó alnokságuk hazugság. 119 Mint salakot mind elveted a földnek istentelenít, azért szeretem a te bizonyásaidat. 120 Borzad testem a töled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidől. 121 Mérítányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak! 122 Légy kezes a te szolgádáról az ó javára, hogy a kevelyek el ne nyomjanak engem. 123 Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után. 124 Cselekedjél a te szolgáddal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! 125 Szolgád vagyok, oktass, hogy megismérjem a te bizonyásaidat! 126 Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. 127 Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat. 128 Igaznak tartom azért minden határozatot, és a hamiságnak minden ösvényét gyűlööm. 129 Csodálatosak a te bizonyásaid, azért az én lelkem megőrizi azokat. 130 A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatta az együgyűeket. 131 Szájamat feltáton és lihegek, mert kívámon a te parancsolataidat. 132 Tekints reám és könyörül rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin. 133 Vezérelド útamat a te igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamiság uralkodjék rajtam! 134 Oltalmazz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizzem a te határozataidat! 135 A te orczádat világosítsd meg a te szolgádon, és taníts meg a te rendeléseidre! 136 Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. 137 Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos. 138 A te bizonyásaidat igazságban és hűségen jelentetted meg, és mindenek felett való egyenességen. 139 Buzgósgárom megemésztem engem, mert elfeledkeztek a te beszédedről az én elleniségeim. 140 Felettesebb tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt. 141 Kicsiny vagyok én és megvetett, de a te határozataidról el

nem feleddkezem. 142 A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz. 143 Nyomorúság és keserűség ért engem, de a te parancsolataid gyönyörűségeim nékem. 144 A te bizonyásaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek! 145 Teljes szívbeli kiáltok hozzá, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet. 146 Segítségül hívlek: tarcs meg engem, és megőrzöm a te bizonyásaidat. 147 Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzá; a te beszédedben van reménységem. 148 Szemeim megelőzik az éjjeli órséget, hogy a te beszédedről gondolkodjam. 149 Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint, Uram! Eleveníts meg a te jóvoltod szerint! 150 Közelgetnek hozzá az én gonosz háborgatóim, a kik a te törvényedről messze távoztak. 151 Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság. 152 Régtől fogva tudom a te bizonyásaid felől, hogy azokat örökké állandókká tettek. 153 Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadíts meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el! 154 Te perelj peremben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem! 155 Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a te rendeléseiddel. 156 Nagy a te irgalmaságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. 157 Sokan vannak az én háborgatóim és üldözőim, de nem térek el a te bizonyásaidról. 158 Láttam a hűteleneket és megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. 159 Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! 160 A te igédnék summája igazság, és a te igazságod ítélete minden örökkévaló. 161 A fejedelmeknek nélküli üldöztek engem; de a te igédről felt az én szívem. 162 Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. 163 A hamiságöt gyűlööm és útalam; a te törvényedet szeretem. 164 Naponként hétszer dicséret teged, a te igazságodnak ítételeiről. 165 A te törvényed kedvelőinek nagy békességek van, és nincs bántódásuk. 166 Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te parancsolataidat cselekszem. 167 Az én lelkem megtartja a te bizonyásaidat, és azokat igen szeretem. 168 Megtartom a te határozataidat és bizonyásaidat, mert minden útám nyilván van előttem. 169 Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színed elé; tégy bölcsessé engem a te igéd szerint. 170 Jusszon elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadíts meg engem! 171 Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. 172 Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz. 173 Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam! 174 Uram! vágyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem. 175 Élen az én lelkem, hogy dicséren téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam! 176 Tévelyelek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

120 Grádicsok éneke. Nyomorúságomban az Úrholz kiálték, és meghallgata engem. 2 Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől! 3 Mit adjanak néked, vagy mit nyujtsanak néked, te csalárd nyelv?! 4 Vítéznek hegyes nyílait fenyező parázsával. 5 Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom és a Kédár sátrai közt lakom! 6 Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnak gyűlölöivel! 7 Magam vagyok a békesség, de mi helyt megszólalok, ők viadalra készek.

121 Grádicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. 2 Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtte az eget és földet. 3 Nem engedi, hogy lábad

inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. 4 Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! 5 Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékd a te jobbkézed felől. 6 Nappal a nap meg nem szűr téged, sem éjjel a hold. 7 Az Úr megríz téged minden gonosztól, megrízi a te lelkedet. 8 Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

122 Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! 2 Ott álltak a mítábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! 3 Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város! 4 A hová feljárnak a nemzetek, az Úrnak nemzetiségei, bizonyságul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére. 5 Mert ott ülnek az ítélezők, Dávid házának székei. 6 Könöörögjetek Jeruzsálem békességeért; legyenek boldogok a téged szeretői! 7 Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. 8 Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhattam: béke veled! 9 Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kivánhassak jót tenéked!

123 Grádicsok éneke. Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó! 2 Ímé, mint a szolgák szemei urokknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, míg nem megkönyörül rajtunk! 3 Könöörül rajtunk, Uram, könöörül rajtunk! Mert igen elteltünk gyalázattal. 4 Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevelyek gyalázodásával.

124 Grádicsok éneke, Dávidtól. Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, így szóljon Izráel, 2 Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: 3 Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felgerjedt haragjok ellenünk; 4 Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk; 5 Akkor átutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. 6 Áldott az Úr, aki nem adott minket fogaiak prédájául! 7 Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarasznak töréből. A tőr elszakadt, mi pedig megszabadultunk. 8 A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az egét és földet.

125 Grádicsok éneke. A kik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké megáll. 2 Jeruzsálemet hegycsúcsok körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké. 3 Mert nem pihen meg a gonoszság pálcájára az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtás ki kezeiket az igazak. 4 Tégy jóit, Uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal! 5 A görbe utakra tévedezőket pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonoszvőkkel; békesség legyen Izráelen!

126 Grádicsok éneke. Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodrók. 2 Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vígadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! 3 Hatalmassan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. 4 Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakot a déli földön! 5 A kik könyhullatással vetnek, vígadozással aratnak majd. 6 A ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vígadozással jő elő, kévit emelve.

127 Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem épít a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem örzi a várost, hiába vigyáz az őriző. 2 Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradssággal szerzett kenyeret

ennek! Szerelmesének álmában ád eleget. 3 Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom. 4 Mint a nyílak a hősnak kezében, olyanok a serdülő fiak. 5 Boldog ember, aki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

128 Grádicsok éneke. Mind boldog az, aki féli az Urat; aki az ő útjában jár! 2 Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod. 3 Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül. 4 Ímé, így áldatik meg a férifi, aki féli az Urat! 5 Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében; 6 És meglássad fiaidnak fiait; békesség legyen Izráelen!

129 Grádicsok éneke. Sokat szorongattak engem ifjúságom óta! mondja most Izráel. 2 Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem. 3 Szántók szántottak háton, hosszúra nyujtották barázdáikat. 4 Igaz az Úr! Elszaggatja a gonoszok kötelét. 5 Megszégyenülnek és hátraszorulnak mindenek, a kik gyűlölik a Siont. 6 Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnék. 7 A melyet sem aratót nem szed markába, sem kevékötőt az ölebe. 8 Az átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

130 Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád, Uram! 2 Uram, hallgasd meg az én szótomat; legyenek fülei figyelmetesek könyörgő szavamra! 3 Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! 4 Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy félejnek téged! 5 Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő igéretében. 6 Várja lelkem az Urat, jobban, mint az őrök a reggelt, az őrök a reggelt. 7 Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! 8 Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéről.

131 Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodabolgok után; 2 Sőt lecsendesítém és elnémítám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermekek az anyjánál; mint az elválasztott gyermekek, olyan bennen az én lelkem. 3 Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökké!

132 Grádicsok éneke. Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról; 2 A ki megesküdt az Úrnak, fogadást törn a Jákób Istenének: 3 Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba; 4 Nem bocsátok álmot szemeimre s pilláimra szendert; 5 Míg helyet nem találunk az Úrnak, Jákób Istenének hajlékot! 6 Ímé, hallottunk róla Efratában; rátolátlunk Jaar térségeiben: 7 Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához! 8 Indulj Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak látádája! 9 Papjaid öltözökbenek igazságba, kegyeltjeid pedig örvendezzenek! 10 Dávidért, a te szolgádért, ne fordulj el felkent színétől! 11 Hűséget esküdött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyek gyümölcset üttem székedbe; 12 Ha megtartják fiaid szövetségemet és bizonyságomat, a melyekre megtanítom őket, fiaik is mindörökké székebben ülnek. 13 Mert a Sion választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül: 14 Ez lesz nyugvóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem; 15 Eleséggel megáldom gazdagon, szegényeit jóltartom kenyérrel;

16 Papjait meg felruházom szabadítással, és vígan örvendeznek kegyeltjei. **17** Megnöveszem ott Dávidnak hatalmát, szövétket szerzek az én felkentemnek. **18** Ellenségeire szégyent borítók, rajta pedig koronája ragyog.

133 Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyaiak! **2** Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfoly a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére; **3** Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életedet örökké!

134 Grádicsok éneke. Nosza, áldjátok az Urat mind, ti szolgái az Úrnak, a kik az Úr házában álltok éjjelente! **2** Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat! **3** Áldjon meg téged az Úr a Sionról, a ki teremtte az egét és a földet!

135 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgáit az Úrnak! **2** A kik álltak az Úrnak házában, Istenünk házána pitvaraiban. **3** Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevet, mert gyönyörűséges! **4** Mert kiválasztá magának az Úr Jákóbot, Izráelt a saját örökségéül. **5** Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb. **6** Mind megtesszi az Úr, a mit akar: az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységen. **7** Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. **8** A ki megverte Égyptom elsőszülöttet, az emberétről a baroméig. **9** Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyptom, Faraóra és összes szolgáira. **10** A ki megvert sok népet, és megölt erős királyokat: **11** Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden királyát. **12** És odaadta földüköt örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek. **13** Uram! Örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged. **14** Mert birája az Úr az ő népének, és könyörületes az ő szolgái iránt. **15** A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai. **16** Szájok van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; **17** Fülök vannak, de nem hallanak, és lehellet sincsen szájokban! **18** Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, és mindenek között, a kik bíznak bennök. **19** Izráel háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat! **20** Lévinek háznépe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok az Urat! **21** Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat!

136 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. **2** Magasztaljátok az istenek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme. **3** Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő kegyelme. **4** A ki nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő kegyelme. **5** A ki teremtte az egeket bőlcseggel; mert örökkévaló az ő kegyelme. **6** A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme. **7** A ki teremtte a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ő kegyelme. **8** A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az ő kegyelme. **9** A holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az ő kegyelme. **10** A ki megverte az égyptomiakat elsőszülöttéikben; mert örökkévaló az ő kegyelme. **11** A ki hozta Izráelt azok közül; mert örökkévaló az ő kegyelme. **12** Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló az ő kegyelme. **13** A ki kétfelé választotta a veres tengeret; mert örökkévaló az ő kegyelme. **14** És átvitte Izráelt annak középen; mert örökkévaló az ő kegyelme. **15** Faraót

pedig és seregét a veres tengerbe meríté; mert örökkévaló az ő kegyelme. **16** A ki vezérlette népét a pusztában; mert örökkévaló az ő kegyelme. **17** A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő kegyelme. **18** És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló az ő kegyelme. **19** Szíhont, az Emoreusok királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. **20** Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. **21** És örökségül adta az ő földjüket; mert örökkévaló az ő kegyelme. **22** Örökségül szolgájának, az Izráelnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. **23** A ki megemlékezett rólunk alacsonyságunkban; mert örökkévaló az ő kegyelme. **24** És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló az ő kegyelme. **25** A ki eldedet ad minden testnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. **26** Magasztaljátok az egek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

137 Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk. **2** A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárffáinkat, **3** Mert énekszóra nögattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mondva: Énekeljetek nékünk a Sion énekei közül! **4** Hogyan énekelnők az Úrnak énekét idegen földön?! **5** Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam az én jobbkezem! **6** Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vígasságom fejének! **7** Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondta Jeruzsálemt napján: Rontsátok le, rontsátok le fenékg! **8** Babilon leánya, te pusztulára vált! Áldott legyen a ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nékünk! **9** Áldott legyen, a ki megragadja és szíklához paskolja kisdedeidet!

138 Dávidé. Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt. **2** Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet. **3** Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt. **4** Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit, **5** És énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége! **6** Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélét pedig távolról ismeri. **7** Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, és a te jobbkézed megment engemet. **8** Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagy el a te kezeidnek alkotásait!

139 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. **2** Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat. **3** Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamat jól tudod. **4** Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt Uram! **5** Elői és hátul körülzártál engem, és fölöttek tartod kezedet. **6** Csodálatos előtem e tudás, magasságos, nem érthetem azt. **7** Hová menjek a te lelked elől és a te orczád elől hova fussak? **8** Ha a mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. (Sheol h7585) **9** Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: **10** Ott is a te kezed vezérelne engem, és a te jobbkézed fogna engem. **11** Ha azt mondomb: A sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz, **12** A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság. **13** Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. **14** Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztetél.

Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem. **15** Nem volt elrejtve előttem az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítattam, mintegy a föld mélyében. **16** Látták szemeid az én alaktalán testemet, és könyedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök. **17** És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summájai! **18** Számlálgatom őket: többek a fővénynél; felserkenek s mégis veled vagyok. **19** Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek, füssatok el tőlem! **20** A kik gonoszul szóhak felől, és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. **21** Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölöket? Az ellened lázadókat ne útáljam-é? **22** Teljes gyűlölettel gyűlööm őket, ellenségeimmé lettek! **23** Vizsgáj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! **24** És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságna valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!

140 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Szabadíts meg engem, Uram, a gonosz embertől; a zsarnok férítől védj meg engemet! **2** A kik gonoszt gondolnak szívököben, és minden nap háborút kezdenek. **3** Nyelvöket élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. (Szela) **4** Ments meg, oh Uram, a gonosz kezétől; a zsarnok férítől védj meg engemet! A kik megejeteni szándékoznak lépéseimet. **5** Tört hánnyak élém titkon a kevélyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek élüm! (Szela) **6** Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram könyörgésem szavát! **7** Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján! **8** Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! (Szela) **9** A körültem ólakkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átká. **10** Eleven szenek hulljanak reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! **11** A nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert üzze a veszedelem, míg nyaka szakad. **12** Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. **13** Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orczád előtt lakoznak az igazságosak.

141 Dávid zsoltára. Uram! hívlak téged: siess én hozzá; figyelmezz szavamra, mikor hívlak téged. **2** Mint jóllátható füst jusson előbe imádságom, s kezem felemelése estvéi áldozat legyen. **3** Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztessék az én ajkaim nyilását! **4** Ne engedd szívetem rosszra hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztévő emberekkel egybe; és ne egyem azoknak kedvelt ételéből! **5** Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalýájokban. **6** Ha sziklához paskoltatnak az ő bíráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek. **7** Mint a ki a földet vágia és hánlya, úgy szóratnak szét csontjaik a Seol torkában. (*Sheol h7585*) **8** De az én szemeim, Uram Isten, rajtag csürgenek; hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet! **9** Őrizz meg a törtöt, a mit élém hánytak, és a gonosztévöknek hálótól! **10** Essenek az álnokok saját tőreikbe; míg én egyben általmegyek!

142 Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor. Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök az Úrhoz. **2** Kiönöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat, **3** Mikor elcsüggéd bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tört hánytak elém. **4** Tekints jobbra

és lásd meg, hogy senki sincsen, aki ismerne; nincsen számonra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. **5** Hívlak téged, oh Uram; s ezt mondomb: Te vagy oltalmam és örökségem az élőknek földén; **6** Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadítás meg engem üldözömtől, mert hatalmasabbak nálamnál! **7** Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.

143 Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzel imádságom; hűséged és igazságod szerint hallgas meg engemet. **2** Ne szállj perbe a te szolgáddal, mert egy előr sem igaz előttem! **3** Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja éltemet; betaszít engem a sötétségebe a milyen a régen megholtaké! **4** Elcsüggéd bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! **5** Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem. **6** Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomjú föld, úgy edep utárad. (Szela) **7** Siess, hallgas meg engem Uram! Elfogytatkozik az én lelkem. Ne rejtsd el orczádat előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz. **8** Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem az útat, melyen járjak, mert hozzád emelem lelkemet! **9** Szabadíts meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád menekülök! **10** Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. **11** Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! **12** És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el minden okot, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgád vagyok.

144 Dávidé. Áldott az Úr, az én kóváram, aki hadakozásra tanítja kezemet, s viadalra az én ujjaimat. **2** Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és szabadítóm nékem; paizsom, és az, a kiben én bízom: ő veti alám népemet. **3** Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondol van reá? **4** Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék. **5** Uram, hajlítsd meg egeideit és szállja alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstöljönem! **6** Lövelj villámot és hányp szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszüket. **7** Nyújtás le kezeidet a magasból; ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből; **8** A kiknek szájuk hazugságot beszél, s jobb kezük a hamisság jobb keze. **9** Isten! Új éneket éneklek néked; tizhúrú hangszerrel zengedezlek téged; **10** Ki segítséget ád a királyoknak, s megmenti Dávidot, az ő szolgáját a gonosz szablyától. **11** Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek szájuk hazugságot beszél, s jobbkezük a hamisság jobbkeze. **12** Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban; leányaink, mint a templom minttájára kifáragott oszlopok. **13** Legyenek telve tárházaink, eledelt eledelre szolgáltassanak; juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi legelőinken. **14** Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás, sem kiáltozás ne legyen a mi utcáinkon. **15** Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

145 Dávid dicsérő éneke. Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké! **2** minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké! **3** Nagy az Úr és igen dicséretes, és az ő nagysága megfoghatatlan.

4 Nemzedék nemzedéknek dícséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságodat. **5** A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról elmélkedem. **6** Rettenetes voltod hatalmát beszélik, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. **7** A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek. **8** Irgalmas és könyörületes az Úr, késedesmels a haragra és nagy kegyelmű. **9** Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez. **10** Dicsér téged, Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. **11** Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmadat beszélik. **12** Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. **13** A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre. **14** Az Úr megtámagat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtet. **15** Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod eledelöket. **16** Megnyitod a te kezedet, és megelégítesz minden előt ingyen. **17** Igaz az Úr minden ő útában, és minden dolgában kegyelmes. **18** Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűsséggel hívja őt. **19** Beteljesíti az őt félőknek kivánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. **20** Megörzi az Úr mindeneket, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíteti. **21** Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

146 Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az Urat! **2** Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenemnek, a míg vagyok. **3** Ne bizzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! **4** Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei. **5** Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében; **6** A ki teremtette az egét és földet, a tengert és minden, a mi bennök van. A ki megtarja a hűséget örökké; **7** Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ád az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. **8** Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesít a meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. **9** Megoltalmazza az Úr a jövedényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja. **10** Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion, nemzedékről nemzedékre! Dicsérjétek az Urat!

147 Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkől énekelni jó; hiszen ő dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog! **2** Az Úr épít Jeruzsálemet, összegyűjt Izráelnek elűözöttet; **3** Meggyögyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. **4** Elrendeli a csillagok számát, és mindenjáratot nevéről nevezi. **5** Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bőlcsességeknek nincsen határa. **6** Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. **7** Énekeljetek az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek! **8** A ki beborítja az egét felhővel, esőt készít a föld számára, és füvet sarjaszt a hegyeken; **9** A ki megadjá táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak. **10** Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiabn gyönyörködik; **11** Az őt félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek. **12** Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet! **13** Mert erősekkel teszi kapuid zárait, s megáldja benned a te fiaidat. **14** Békességet ád határidnak, megelégít téged a legjobb búzával. **15** Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete! **16** Olyan havat ád, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port. **17** Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt? **18** Kibocsátja szavát s szótolvásztja őket; megindítja szelét s

vizek folydogálnak. **19** Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izráellel. **20** Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velük. Dicsérjétek az Urat!

148 Dicsérjétek az Urat az égből; dicsérjétek őt a magas helyeken! **2** Dicsérjétek őt angyalai minden; dicsérjétek őt minden ő serege! **3** Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt minden: fényes csillagai! **4** Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég felett vagytok! **5** Dicsérjék ők az Úrnak nevét, mert parancsolt és előálltak ők. **6** Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér el attól. **7** Dicsérjétek az Urat a földről: víziszörnyek és mély vizek ti mind! **8** Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik; **9** Ti hegyek és halmok mindenjában, minden gyümölcsfa s minden ti czédrusok; **10** Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok; **11** Földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és minden földi bárík! **12** Ifjak és szűzek, vének gyermekkel; **13** Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre kihat! **14** És felelemte az ő népének szavát. Dicsőítse minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

149 Dicsérjétek az Urat! Énekeljetek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! **2** Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örölkjenek az ő királyukban! **3** Dicsérjék az ő nevét tánczzal; dobbal és hárffával zengjenek néki. **4** Mert kedveli az Úr az ő népet, a szenvendőket szabadulással dicsőíti meg. **5** Vígadozzanak a kegyesek tiszességeben; ujjongjanak nyugvó helyükön. **6** Isten-dicsőítés legyen torkulban, kétéltű fegyver kezeikben; **7** Hogy bosszút álljanak a pogányokon, és megfenyíték a nemzeteket! **8** Hogy láncra fűzzék királyaikat, föembereiket pedig vas-bilincsekbe. **9** Hogy végrehajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!

150 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istant az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! **2** Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint! **3** Dicsérjétek őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárán és cziterán; **4** Dicsérjétek őt dobbal és tánczzal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával; **5** Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal. **6** minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

Példabeszédek

1 Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának példabeszédei, 2 Bölcsesg és erkölcsnek tanulására, értelmes beszédek megértésére; 3 Okos fenyítéknek, igazságnak és ítéletnek és becsületességnek megnyerésére; 4 Együgyűeknek eszesség, gyermekek tudomány és meggondolás adására. 5 Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat. 6 Példabeszédnek és példázatnak, bölcsök beszédeinek és találós meséinek megértésére. 7 Az Úrnak féllelme feje a bölcseségek; a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megútálják. 8 Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. 9 Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranylánc a te nyakadra. 10 Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. 11 Ha azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk vér után, rejtézzünk el az ártatlan ellen ok nélküli; 12 Nyeljük el azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik mélyesége szállottak; (**Sheol h7585**) 13 minden drága marhát nyerűnk, megtöltjük a mi házainkat zsákmánnal; 14 Sorsodat vesd közénk; egy erszényünk legyen mindenjáunknak; 15 Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől; 16 Mert lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására. 17 Mert hiába vett ki a hálót minden szárnyas állat szemei előtt; 18 Ezek mégis vérök árán is ólakodnak, lelkök árán is leselkednek; 19 Ilyen az útja minden kapzsi embernek: gazdájának életét veszi el. 20 A bölcseség künн szerül-szerte kiált; az utcákon zengedezteti az ő szavát. 21 Lármás utcázfököni kiált a kapuk bemenetelin, a városban szólja az ő beszédit. 22 Míglen szeretitek, oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a balgatagok a tudományt?! 23 Térjetek az én dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én beszédimet néktek. 24 Mivelhogy hívtalak titkot, és vonakodtatok, kiterjeszté az én kezemet, és senki eszébe nem vette; 25 És elhagytatók minden én tanácsomat, és az én feddéssemmel nem gondoltatok: 26 Én is a ti nyomorúságokon nevetek, megcsúfolak, mikor eljő az, a mitől félték. 27 Mikor eljő, mint a vihar, az, a mitől félték, és a ti nyomorúságok, mint a forgószél elközelget: mikor eljő ti reátok a nyomorgatás és a szorongatás. 28 Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem találnak. 29 Azért hogy gyűlőlték a bölcseséget, és az Úrnak féllemét nem választották. 30 Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet. 31 Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és az ő tanácsokból megelégednek. 32 Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket, és a balgatagoknak szerencséje elveszti őket. 33 A ki pedig hallgat engem, lakozik bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől.

2 Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat elrejted magadról, 2 Ha figyelmeztetvén a bölcsességre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, 3 Igen, ha a bölcseségért kiáltasz, és az értelemért a te szódát felemeled, 4 Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincsekét kutatod azt: 5 Akkor megértesz az Úrnak féllemét, és az Istennek ismeretére jutsz. 6 Mert az Úr ád bölcseséget, az ő szájából tudomány és értelemben származik. 7 Az igazaknak valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak, 8 Hogy megörizzse az igazságnak útát,

és kegyeseinek útját megtartja. 9 Akkor megértesz az igazságot, és törvény és becsületességet, és minden jó útát. 10 Mert bölcseség meggy a te elmédbé, és a tudomány a te lelkedenben gyönyörűséges lesz. 11 Meggondolás örködik felettes, értelemben öriz teged, 12 Hogy megszabadítson téged a gonosznak útától, és a gonoszságzóló férifiktől; 13 A kik elhagyják az igazságnak útát, hogy járanak a setétségek útai. 14 A kik örülnek gonoszt cselekedvén, vágadnak a gonosz álnokságokon. 15 A kiknek ösvényeik görbék, és a kik az ő útaiakon gonoszok. 16 Hogy megszabadítson téged a nem hozzá tartozó asszonytól, az idegentől, a ki az ő beszédével hizelkedik, 17 A ki elhagyja az ő ifjúságának férjét, és az ő Istenének szövetségéről elfelejtkezik; 18 Mert a halálra hanyatlak az ő háza, és az ő ösvényei az élet nélkül valókhöz. 19 Valakik mennek ahhhoz, nem térnek meg, sem meg nem nyerhetik az életnek útait. 20 Hogy jár a jóknak útjokon, és az igazaknak ösvényeit kövessed. 21 Mert az igazak lakják a földet, és a tökéletesek maradnak meg rajta. 22 A gonoszok pedig a földről kivágattattak, és a hitetlenül cselekedők kiszaggattattak abból.

3 Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az én parancsolatimat megörizzse a te elméd; 2 Mert napoknak hosszú voltát, és sok esztendős életet, és békességet hoznak néked bőven. 3 Az igralmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára; 4 Így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt. 5 Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelméről pedig ne támaszkodjál. 6 minden te útidaiban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat. 7 Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; félid az Urat, és távozzál el a gonosztól. 8 Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a te csontaidnak. 9 Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengéjéből. 10 Eképen megtelnek a te csűrei elégéggel, és mustal áradnak el sajtód vállúi. 11 Az Úrnak fenyítését fiam, ne útáld meg, se meg ne únd az ő dorgálását. 12 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel. 13 Boldog ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és az ember, a ki értelmet szerez. 14 Mert jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aranyánál ennek jövedelme. 15 Drágább a fényses kárunkuloksnál, és minden te gyönyörűségeid nem hasonlíthatók hozzá. 16 Napoknak hosszúsága van jobbjában, baljában gazdagság és tisztelesség. 17 Az ő útai gyönyörűséges útak, és minden ösvényei: békesség. 18 Életnek fája ez azoknak, a kik megragadják, és a kik megtartják boldogok! 19 Az Úr bölcseséggel fundálta a földet, erősítette az egét értelemmel. 20 Az ő tudományára által fakadtak ki a mélyesből a vizek, és a felhők cseppegnek harmatot, 21 Fiam, ne távozzanak el a te szemeidől, órizd meg az igaz bölcseséget, és a meggondolást! 22 És lesznek ezek élet a te lelkednek, és kedvesség a te nyakadraknak. 23 Akkor bátorággal járod a te útadat, és a te lábadat meg nem ütid. 24 Mikor lefekszel, nem rettegysz; hanem lefekszel és gyönyörűséges lesz a te álmod. 25 Ne félj a hirtelen való félelemről, és a gonoszok pusztításáról, ha eljő; 26 Mert az Úr lesz a te bizodalma és megőri a te lábadat a fogságtól. 27 Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. 28 Ne mondd a te felebarátodnak: menj el, azután térij meg, és holnap adok; holott nálad van, a mit kér. 29 Ne forralj a te felebarátod ellen gonoszt, holott ő együtt ül bátorságosan te veled. 30 Ne háborogj egy

emberrel is ok nélkül, ha nem illetett gonoszszal téged. 31 Ne irígykedjél az erőszakos emberre, és néki semmi útát ne válaszd. 32 Mert útálja az Úr az engedetlent; és az igazakkal van az ő titka. 33 Az Úrnak átka van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét megáldja. 34 Ha kik csúfolók, ő megcsúfolja azokat; a szelídeknek pedig ád kedvességet. 35 A bőlcsek tiszességet örökölnék; a bolondok pedig gyalázatot aratnak.

4 Halljátok meg, fiaim, atyátok erkölcsi tanítását, és figyelmezzetek az értelemek megtudására. 2 Mert jó tanulságot adok nétek; az én tudományomat el ne hagyjátok. 3 Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt. 4 Tehát tanított engem, és mondá nékem: tartsa meg az én beszédemet a te elméd, hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; 5 Szerezzen bőlcsest, szerezzen eszességet; ne felejtje kezével el, se el ne hajolj az én számnak beszéditől. 6 Ne hagyd el azt, és megtart téged; szeresd azt, és megőriz téged. 7 A bőlcsest kezdte ez: szerezze bőlcsest, és minden keresményedből szerez értelmet. 8 Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tisztelettel tesz téged, ha hozzád öleled azt. 9 Ád a te fejednek kedvességek koszorúját; igen szép ékes koronát ád néked. 10 Hallgasd, fiam, és vedd be az én beszédimet; így sokasulnak meg néked a te életednek esztendei. 11 Bőlcsesteknek útára tanítottalak téged, vezettedek téged az igazságnak ösvényén. 12 Mikor jársz, semmi nem szorítja meg a te járásodat; és ha futsz, nem ütközől meg. 13 Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd meg azt, mert az a te életed. 14 A hitetleneknek útjára ne menj, se ne jár a gonoszok ösvényén. 15 Hagyd el, át ne menj rajta; térd el tőle, és menj tovább. 16 Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekesznek; és kimegy szemükön az álom, ha másról romlásra nem juttattak. 17 Mert az istentelenségek étkét eszik, és az erőszaktételnek borát iszzák. 18 Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig. 19 Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben ütköznek meg. 20 Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédmire hajtsad füledet. 21 Ne távozzanak el a te szemeidől, tartsd meg ezeket a te elmedben. 22 Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész testöknek egészség. 23 minden feltét dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet. 24 Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajak álnoxságát távoztasd el magadtól. 25 A te szemeid előre nézzenek, és szemöldökid egyenest magad elé irányuljanak. 26 Egyengesd el lábaid ösvényit, s minden te útaid állhatatosak legyenek. 27 Ne térd jobbra, se balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól.

5 Fiam! az én bőlcseségemre figyelmezz, az én értelmemre hajtsd a te füledet, 2 Hogy megtartsd a meggyondolást, és a tudományt a te ajakid megőrizzék. 3 Mert színmézet cseppeg az idegen asszony ajka, és símább az olajnál az ő ínye. 4 De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű tőr. 5 Az ő lábai a halálra mennek, az ő léptei a sírba törekzenek. (*Sheol h7585*) 6 Az életnek útát hogy ne követhesse, ösvényei változókká lettek, a nélkül, hogy ő eszébe venné. 7 Most azért, fiaim, hallgassatok engem, és ne távozzatok el számnak beszéditől! 8 Távoztasd el attól útadat, és ne közelgess házának ajtajához, 9 Hogy másoknak ne add a te ékességet, és esztendeidet a kegyetlennek; 10 Hogy ne az idegenek teljenek be a te marháiddal, és a te keresményed más házába ne jusson. 11 Hogy

nyögöök kelljen életed végén, a mikor megemésztek a te húsod és a te tested, 12 És azt kelljen mondani: miképen gyűlölem az erkölcsi tanítást, és a fenyítéket útalta az én elmém, 13 És nem hallgattam az én vezetőim szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam fülemet! 14 Kevés híja volt, hogy minden gonoszságba nem merültem a gyülekezetnek és községek közepette! 15 Igyl vizet a te kútadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet. 16 Kifolyjanak-é a te forrásid, az utcákra a te vized folyásai? 17 Egyedül tied legyenek, és nem az idegenekéi veled. 18 Legyen a te forrásod áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének. 19 A szerelmes szarvas, és kedves zerge; az ő emlői elégítsenek meg téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél szüntelen. 20 És miért bujdosnál, fiam, az idegen után, és öleinél keblét az idegennek? 21 Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinél útai, és minden ösvényeit ő rendeli. 22 A maga álhokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnnek köteleivel kötözötték meg. 23 Ő meghal fenyíték híján, és bolondságának sokasága miatt támolyog.

6 Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, és kezedet adván, kötelezted magadat másért: 2 Szádnak beszédei által estél törbe, megfogattál a te szádnak beszédevél. 3 Ezt míveld azért fiam, és mentsd ki magadat, mert a te felebarátodnak kezébe jutottál; eredj, alázd meg magadat, és kényszerítsd felebarátodat. 4 Még álmot se engedj szemeidnek, se szunnyadást szemöldökidnek, 5 Szabadítsd ki magadat, mint a zerge a vadász kezéből, és mint a madár a madarásznak kezéből. 6 Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bőlc! 7 A kinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura, 8 Nyárban szerzi meg az ő kenyérét, aratáskor gyűjti eledelet. 9 Oh te rest, meddig fekszel? mikor kelsz fel a te álmodóból? 10 Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek; 11 Igý jő el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szűkölökédés, mint a paizsos férfiú! 12 Haszontalan ember, hamis férfiú, a ki álnok szájjal jár, 13 A ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjaival jelt ád. 14 Álhokság van az ő szívében, gonoszt forral minden időben, háborúságot indít. 15 Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik, s nem lesz gyógyulása. 16 E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog útálatai az ő lelkének: 17 A kevél szemek, a hazug nyelv, és az ártatlan vétő ontó kezek, 18 Az álnok gondolatokat forrál elme, a gonoszra sietséggel futó lábak, 19 A hazugsághelelő hamis tanú, és a ki szerez háborúságokat az atyafiak között! 20 Őrizd meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását el ne hagyd. 21 Kösd azokat szívedre mindenkor, fúzda a nyakadba. 22 Valahová mégyesz, vezérrel téged, mikor aluszol, őriz téged, mikor felserkensz, beszélget te veled. 23 Mert szövétnek a parancsolat, és a tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések. 24 Hogy a gonosz asszonytól téged megőrizzenek, az idegen asszony nyelvénél hizelkedésétől. 25 Ne kivánd az ő szépségét szívedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel; 26 Mert a parázna asszony miatt jut az ember egy darab kenyérre, és más férfi felesége drága életet vadász! 27 Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? 28 Vagy járhat-é valaki elevenszénén, hogy lábai meg ne égnének? 29 Igý van, valaki bemegy felebarátjának feleségéhez, nem marad büntetlen, valaki illeti azt! 30 Nem útálják meg a lopót, ha lop az ő kivánságának betöltsére, mikor éhezik; 31 És ha rajta kapatik, hétnyöt kell adnia, az ő házának minden marháját érette adhatja; 32 A ki

pedig asszonynal paráználkodik, bolond; a ki magát el akarja veszteni, az cselekszi ezt! **33** Vereséget és gyalázatot nyer, és az Ő gyalázatai el nem törölhetik. **34** Mert a féltekenység a férfiú haragja, és nem cselekszik kegyelmességgel a bosszúállásnak napján. **35** Nem gondol semmi váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még ha nagy sok ajándékot adsz is néki.

7 Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolataimat rejtj el magadnál. **2** Az én parancsolatimat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat mint a szemed fényét. **3** Kösd azokat ujjádra, írd fel azokat szíved táblájára. **4** Mondd ezt a bölcsesnégek: Én néném vagy te; és az eszességet ismerősdnek nevezd, **5** Hogy megőrizzen téged a nem hozzá tartozó asszonytól, és az Ő beszédelivel hizelkedő idegentől. **6** Mert házam ablakán, a racs mögül néztem, **7** És látk a bolondok között, eszembe vevék a fiak között egy bolond ifjat, **8** Aki az utcán jár, annak szeglete mellett, a házahoz menő úton lépeget, **9** Alkonyatkor, nap estjén, és setét éjfélben. **10** És íme, egy asszony eleibe jő, paráznának öltözéteben, álnok az Ő elméjében. **11** Mely cselecsap és vakmerő, a kinek házában nem maradhathatnak meg az Ő lábai. **12** Néha az utcán, néha a tereken van, és minden szegletnél leselkedik. **13** És megradagá Őt és megcsókolá Őt, és szemtelenségre vetemeden, monda néki: **14** Hálaáldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásimat. **15** Azért jövök ki elődbe, szorgalmatosan keresni a te orczádat, és reád találtam! **16** Paplanokkal megvetettem nyoszolyámat, égyptomi szővészű szőnyegekkel. **17** Beillatoztam ágyamat mirhával, álóessel és fahéjjal. **18** No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a szeretetben; vigadjunk szerelmeskedésekkel. **19** Mert nincs otthon a férjem, elment messze útra. **20** Egy erszény pénzt vőn kezéhez; holdtoltére jó haza. **21** És elhiteté Őt az Ő mesterkedéseinek sokaságával, ajkainak hizelkedésével elragadá Őt. **22** Utána megy; mint az ökör a vágóhídra, és mint a bolond, egyszer csak fenytő békóba; **23** Míg nem átjárja a nyíl az Ő máját. Miképen siet a madár a tőrre, és nem tudja, hogy az az Ő élete ellen van. **24** Annakokáért most, fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az én útaimat megtartják. **25** Hallgassátok a tudományt és legyetek bölcsök, és magatok el ne vonjátok! **26** Boldog ember, aki hallgat engem, az én ajtóm előtt virrasztván minden nap, az én ajtóm felől fűrészvén. **27** Mert a ki megnyer engem, nyert életet, és szerzett az Úrtól jóakaratot. **28** De aki vétkézik ellenem, erőszakot cselekszik az Ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöi, szereti a halált!

8 Avagy a bölcsesség nem kiált-é, és az értelem nem bocsátja ki az Ő szavát? **2** A magas helyeknek tetein az úton, sok ösvény összetalálkozásánál áll meg. **3** A kapuk mellett a városnak bemenetelin, az ajtók bemenetelinél zeng. **4** Tinétek kiáltók, férifiak; és az én szóm az emberek fiaihoz van! **5** Értsétek meg ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok vegyétek eszetekbe az értelmet. **6** Halljátok meg; mert jeles dolgokat szólók és az én számnak felnívítása igazság. **7** Mert igazságot mond ki az én ínyem, és útát az én ajkaimnak a goroszság. **8** Igaz én számnak minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy elfordult dolog. **9** Mind egyenesek az értelmesnek, és igazak azoknak, kik megnyerték a tudományt. **10** Vegyétek az én tanításomat, és nem a pénzöt; és a tudományt inkább, mint a választott aranyat. **11** Mert jobb a bölcsesség a drágagyöngöknél; és semmi gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek. **12** Én bölcsesség lakozom az eszességen, és a megfontolás tudományát megnyerem. **13** Az Úrnak félelme a gorosznak gyűlölése; a kevélyiséget és felfuvalkodást és a gorosz útát, és

az álnok szájat gyűlölösöm. **14** Enyém a tanács és a valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő. **15** Én általam uralkodnak a királyok, és az uralkodók végeznek igazságot. **16** Én általam viselnek a fejedelmek fejelelemséget, és a nemesek, a földnek minden bírái. **17** Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak. **18** Gazdagság és tisztelesség van nálam, megmaradandó jó és igazság. **19** Jobb az én gyümölcsöm a tiszta aranyánál és színaranyánál, és az én hasznom a válogatott ezüstnél. **20** Az igazságnak útán járok, és az igazság ösvényének közepén. **21** Hogy az engem szeretőknek valami valóságot adjak örökségül, és erszényeiket megtoltsem. **22** Az Úr az Ő útának kezdetétől szerzett engem; az Ő munkái előtt régen. **23** Örök időktől fogva felkennettem, kezdtöttől, a föld kezdetétől fogva. **24** Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. **25** Minekeltől a hegyek leülepdedtek volna, a halmoknak előtte születtem. **26** Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét. **27** Mikor készíté az eget, ott valék; mikor felvét a mélységek színén a kerekséget; **28** Mikor megerősíté a felhőket ott fenn, mikor erősekkel lónek a mélységeknek forrásai; **29** Mikor felvét a tengernek határit, hogy a vizek át ne hágják az Ő parancsolatját, mikor megállapítá e földnek fundamentomait: **30** Mellette valék mint kézimvies, és gyönyörűsége valék mindennap, játszva Ő előtte minden időben. **31** Játszva az Ő földének kerekségén, és gyönyörűségemet lelke az emberek fiaiban. **32** És most fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az én útaimat megtartják. **33** Hallgassátok a tudományt és legyetek bölcsök, és magatok el ne vonjátok! **34** Boldog ember, aki hallgat engem, az én ajtóm előtt virrasztván minden nap, az én ajtóm felől fűrészvén. **35** Mert a ki megnyer engem, nyert életet, és szerzett az Úrtól jóakaratot. **36** De aki vétkézik ellenem, erőszakot cselekszik az Ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöi, szereti a halált!

9 Bölcsesség megépítette az Ő házát, annak hét oszlopát kivágván. **2** Megölte vágánivalót, kitöltötte borát, asztalát is elkészítette. **3** Elbocsátá az Ő leányit, hivogat a város magas helyeinek tetein. **4** Ki tudatlan? téren ide; az értelem nélkül valónak ezt mondja: **5** Jőjjetek, éljetek az én étkemmel, és igyatok a borból, melyet töltöttem. **6** Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljetek, járjátok az eszességnél útan. **7** Aki tanítja a csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot, szégyenére lesz. **8** Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcsét, és szeret téged. **9** Adj a bölcsnek, és még bölcsébb lesz; tanítsd az igazat, és öregítib a tanulságot. **10** A bölcsességnek kezdté az Úrnak felelme; és a Szentnek ismerete az eszesség. **11** Mert én általam sokasulnak meg a te napaid, és meghosszabbítják néked életednek esztendőit. **12** Ha bölcs vagy, bölcs vagy te magadnak; ha pedig csúfoló vagy, magad valloid kárát. **13** Balgaság asszony fecsegő, bolond és semmit nem tud. **14** És leült az Ő házának ajtajába, székre a városnak magas helyein. **15** Hogy hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjukon. **16** Ki együgyű? téren ide, és valaki esztelen, annak ezt mondja: **17** A lopott víz édes, és a titkon való étel gyönyörűséges! **18** És az nem tudja, hogy ott élet nélküli valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az Ő hivatalosai! (Sheol h7585)

10 Salamon bölcs mondásai. A bölcs fiú örvendezeti az Ő atyját; a bolond fiú pedig szomorúsága az Ő anyjának. **2** Nem használnak a goroszság kincsei; az igazság pedig

megszabadít a halálból. 3 Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istenteleneknek kivánságát pedig elveti. 4 Szegényné lesz, aki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít. 5 Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba merül az aratás idején a megszégyenítő fiú. 6 Áldások vannak az igaznak fején; az istentelenek szája pedig erőszaktélt fed be. 7 Az igaznak emlékezete áldott; a hamisaknak neve pedig megrothad. 8 A bőucs elméjű beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú pedig elveszti magát. 9 A ki tókéletességen jár, bátorággal jár; aki pedig elterdít az ő útát, kiismertetik. 10 Aki szemmel hunyorgat, bántást szerez; és a bolond ajkú elesik. 11 Életnek kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek szája pedig erőszaktélt fedez el. 12 A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedezi a szeretet. 13 Az eszesek ajkain bölcseség találtatik; a vessző pedig a bolond hátának való. 14 A bőlcsek tudományt rejtegetnek; a bolondnak szája pedig közeli romlás. 15 A gazdagnak marhája az ő megerősített városa; szűkölököknek romlása az ő szegénységük. 16 Az igaznak keresménye életre, az istentelennek jövedelme bűnre van. 17 A bőlcseges megőrizőnek útja életre van; a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg. 18 Aki elfedezi a gyűlölséget, hazug ajkú az; és a ki szól gyálatot, bolond az. 19 A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; aki pedig megtartoztatja ajkait, az értelmes. 20 Választott ezüst az igaznak nyelvét; a gonoszok elméje kevés éró. 21 Az igaznak ajkai sokakat legelgettetnek; a bolondok pedig esztelenségekben halnak meg. 22 Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást. 23 Miképen játéka a bolondnak bűnt cselekedni, azonképen az eszes férfiúnak bőlcsen cselekedni. 24 A mitől retteg az istentelen, az esik ő rajta; a mit pedig kivánnak az igazak, meg lesz. 25 A mint a forgószél ráfuvall, már oda van az istentelen; az igaznak pedig örökké való fundamentoma van. 26 Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak, a kik azt elküldötték. 27 Az Úrnak félelme hosszabbítja meg a napokat; az istenteleneknek pedig esztendeik megrövidülnek. 28 Az igaznak reménysége örööm; az istenteleneknek várakozása pedig elvész. 29 Erősség a tökéletesnek az Úrnak úta: de romlás a hamisság cselekedőinek. 30 Az igaz soha meg nem mozdul; de az istentelenek nem lakják a földet. 31 Az igaznak szája bőségesen szól bőlcsességet; a gonoszság nyelvét pedig kivágatik. 32 Az igaznak ajkai azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszságot.

11 Az álnok font útálatos az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves néki. 2 Kevélyseg jó; gyálatat jó; az alázatosoknál pedig bőlcsesg van. 3 Az igazakat tökéletességek vezeti; de a hitetleneket gonoszságuk elpusztítja. 4 Nem használ a vagyon a haragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból. 5 A tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön istentelenségeiben esik el az istentelen. 6 Az igazaknak igazságok megszabadítja őket; de az ő kivánságokban fogatnak meg a hitetlenek. 7 Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész. 8 Az igaz a nyomorúságból megszabadul; az istentelen ő helyette beesik abba. 9 Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány által megszabadulnak. 10 Az igazak javán örül a város; és mikor elvesznek az istentelenek, örvendezés van. 11 Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig megromol. 12 Megútálja felebarátját a bolond;

esztes ferífi pedig hallgat. 13 A rágalmazó megjelenti a titkot; de a hűséges lelkű elfedezi a dolgot. 14 Ahol nincs vezetés, elvész a nép; a megharadás pedig a sok tanácsos által van. 15 Teljességgel megrontatik, aki kezes lesz idegenéről; aki pedig gyűlöli a kezességet, bátorásos lesz. 16 A kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók pedig megtartják a gazdagságot. 17 Ó magával tesz jó a kegyes ferífi; a kegyetlen pedig öntestének okoz fájdalmat. 18 Az istentelen munkál álnok keresményt; az igazságszerzónék pedig jutalma valóságos. 19 Aki őszinte az igazságban, az életére -, aki pedig a gonoszt követi, az vesztére műveli azt. 20 Utálatosok az Úrnál az álnok szívűek; kedvesek pedig ő nála, a kik az ő útjokban tökéletesek. 21 Kézadással erősít, hogy nem marad büntetlen a gonosz; az igazaknak pedig magva megszabadul. 22 Mint a disznó orrában az aranyperez, olyan a szép asszony, a kinek nincs okossága. 23 Az igazaknak kivánsága csak jó, az istentelenek várakozása pedig harag. 24 Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és aki megtartoztatja a járandóságot, de ugyan szűkölökök. 25 A másossal jóltevő ember megkövérédik; és aki más felüdít, maga is üdül. 26 Aki búzaját visszatartja, átkozza azt a nép; annak fején pedig, aki eladjá, áldás van. 27 Aki jóra igyekezik, jókaratot szerez: aki pedig gonoszt keres, ő magára jó az. 28 Aki bízik az ő gazdagságában, elesik; de mint a fa ága, az igazak kivirágznak. 29 Aki megháborítja az ő házát, annak öröksége szél lesz; és a bolond szolgája a bőucs elméjűnek. 30 Az igaznak gyümölcsé életnek fája; és lelkeket nyer meg a bőucs. 31 Íme, az igaz e földön megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös!

12 Aki szereti a dorgálást, szereti a tudományt; aki pedig gyűlöli a fenyítéket, oktalan az. 2 A jót ember jókaratot nyer az Úrtól; de a gonosz embert károztatja ő. 3 Nem erősül meg ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökerök ki nem mozdul. 4 A derék asszony koronája az ő férjének; de mint az ő csontjaiban való rothatás, olyan a megszégyenítő. 5 Az igazaknak gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa csalás. 6 Az istenteleneknek beszédei leselkednek a vér után; az igazaknak pedig szája megszabadítja azokat. 7 Leomlanak az istentelenek, és oda lesznek; az igazak háza pedig megáll. 8 Az ő értelme szerint dicserítik a ferífi; de az elfordult elméjű utálatos lesz. 9 Jobb, akit kevésre tartanak, és szolgája van, mint aki magát felmagasztalja, és szűk kenyerű. 10 Az igaz az ő barmának érzését is ismeri, az istentelenek szíve pedig kegyetlen. 11 Aki műveli az ő földét, megelégedik eledellel; aki pedig követ hiábavalókat, bolond az. 12 Kívánja az istentelen a gonoszok prédáját; de az igaznak gyökere ád gyümölcsöt. 13 Az ajkaknak vétkebenében gonosz tőr van, de kimeneklik a nyomorúságból az igaz. 14 Az ő szájának gyümölcséből eléglik meg a ferí jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi az ember önmagának. 15 A bolondnak úta helyes az ő szeme előtt, de aki tanáccsal él, bőucs az. 16 A bolondnak haragja azon napon megismertetik; őlefedezi pedig a szidalmat az eszes ember. 17 Aki igazán szól, megjelenti az igazságot, a hamis bizonyás pedig az álnokságot. 18 Van olyan, aki beszél hasonlókat a tőrszúrásokhoz; de a bőlcseknek nyelvét orvosság. 19 Az igazmondó ajak megáll minden örökké; a hazugságnak pedig nyelvét egy szempillantásig. 20 Álnokság van a gonosz gondolóknak szívében; a békességnak tanácsosiban pedig vígágasság. 21 Nem vettetik az igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig teljesen nyavalýával. 22 Utálatosok az Úrnál a

csalárd beszédek; a kik pedig cselekesznek hűségesen, kedvesekő nála. 23 Az eszes ember elfedezi a tudományt; a bolondok elméje pedig kikiáltja a bolondságot. 24 A gyorsaknak keze uralkodik; a rest pedig adófizető lesz. 25 A férfiúnak elményében való gyötrelem megalázza azt; a jó szó pedig megvidámítja azt. 26 Útba igazítja az ó felebarátját az igaz; de az istentelenek útja eltévelíti őket. 27 Nem süti meg a rest, a mit vadászásával fogott; de drága marhája az embernek serénysége. 28 Az igazságnak útjában van élet; és az ó ösvényének úta halhatatlanság.

13 A bőlc fiú enged atya intésének; de a csúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ád. 2 A férfi az ó szájának gyümölcséből jár; a hitetenek lelke pedig bogosszúságítellel. 3 A ki megörzi az ó száját, megtartja önmagát; a ki felnyitja száját, romlása az annak. 4 Kivánsággal felindul, de hiába, a restnek lelke; a gyorsak lelke pedig megkövérédi. 5 A hamis dolgot gyűlöli az igaz; az istentelen pedig gyűlölségessé tesz és megszégyenít. 6 Az igazság megörzi azt, a ki útjában tökéletes; az istentelenség pedig elveszíti a bűnöst. 7 Van, aki hánya gazdagságát, holott semmije sincsen; viszont tette magát szegénynek, holott sok marhája van. 8 Az ember életének váltsága lehet az ó gazdagsága; a szegény pedig nem hallja a fenyegetést. 9 Az igazak világossága vígassággal ég; de az istenteleneknek szövétkene kialszik. 10 Csak háborúság lesz a kevéllységből: azoknál pedig, a kik a tanácsot bevezsik, bőlcsesg van. 11 A hiáavalóságból kerestet marha megkisebbül; a ki pedig kezével gyűjti, megőregbíti azt. 12 A halogatott reménység beteggé teszi a szivet; de a megadatott kívánság életnek fája. 13 Az igének megújtálója megrontatik; a ki pedig féli a parancsolatot, jutalmát veszi. 14 A bőlcsek tanítása életnek kúfeje, a haláltörének eltávoztatására. 15 Jó értelem ád kedvességet; a hiteteneknek pedig útja kemény. 16 minden eszes cselekszik bőlcsességgel; a bolond pedig kijelenti az ó bolondságát. 17 Az istentelen követ bajba esik; a hívséges követ pedig gyögyulás. 18 Szegénység és gyalázat lesz azon, aki a fenytéktől magát elvonja; a ki pedig megfogadjá a dorgálást, tiszteleimet. 19 A megnyert kívánság gyönyörűséges a léleknek, és útlatosság a bolondoknak eltávozniuk a gonosztól. 20 Aki jár a bőlcsekkel, bőlc lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megomor. 21 A bűnösököt követi a gonosz; az igazaknak pedig jóval fizet Isten. 22 A jó örökséget hágy unokáinak; a bűnösök marhái pedig eltétetnek az igaz számára. 23 Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de van olyan, aki igazságtalansága által vész el. 24 A ki megtartóztatja az ó vesszejét, gyűlöli az ó fiát; a ki pedig szereti azt, megkeresi ót fenytékkel. 25 Az igaz eszik az ó kívánságának megelégedéséig; az istentelenek hasa pedig szűkölködik.

14 A bőlc asszony építi a maga házát; a bolond pedig önkézével rontja el azt. 2 A ki igazán jár, féli az Urat; a ki pedig elfordult az ó utában, megújtala őt. 3 A bolondok szájában van kevélseységnak pálczája; a bőlcseknek pedig beszéde megtartja őket. 4 Mikor nincsenek ökrök: tiszta a jásszol; a gabonának bősége pedig az ökörnek erejétől van. 5 A hűséges tanú nem hazud; a hamis tanú pedig hazugságot bocsát szájából. 6 A csúfoló keresi a bőlcseget, és nincs; a tudomány pedig az eszesnek könyű. 7 Menj el a bolond férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak beszédét. 8 Az eszesnek bőlcsessége az ó utanak megértése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás. 9 A bolondokat megcsúfolja a bűnért való áldozat; az igazak között pedig jóakarat van. 10 A szív tudja az ó lelke keserűségét; és az

ő örömeiben az idegen nem részes. 11 Az istenteleneknek háza elvész; de az igazaknak sátora megvirágzik. 12 Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halára menő út. 13 Nevetés közben is fáj a szív; és végre az öröm fordul szomorúságra. 14 Az ó útaiból elégszik meg az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfi. 15 Az együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz. 16 A bőlc félvén, eltávozik a gonosztól; a bolond pedig dühöngő és elbizakodott. 17 A hirtelen haragú bolondságot cselekszik, és a cselekvő férfi gyűlölséges lesz. 18 Bírák az esztelenek a bolondságot örökség szerint; az eszesek pedig fornyák a tudománynak koszorúját. 19 Meghajtják magokat a gonoszok a jóm előtt, és a hamisak az igaznak kapujánál. 20 Még az ó felebarátjánál is útálatos a szegény; a gazdagok pedig sok a barátja. 21 A ki megújtálja az ó felebarátját, vétkezik; a ki pedig a szegényekkel kegyelmességet cselekszik, boldog az! 22 Nemde tévelyegnek, a kik gonoszt szereznek? kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknek. 23 minden munkából nyereség lesz; de az ajkaknak beszédéből csak szűkölködés. 24 A bőlcseknek ékességek az ó gazdagságuk; a tudatlanok bolondsága pedig csak bolondság. 25 Lelkek szabadít meg az igaz bizonyás; hazugságokat szól pedig az álnok. 26 Az Úrnak félelmében erős a bizonalom, és az ó fiainak lesz menedéke. 27 Az Úrnak félelme az életnek kúfeje, a haláltörének eltávoztatására. 28 A nép sokasága a király dicsősége; a nép elfogyása pedig az uralkodó romlása. 29 A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; a ki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az. 30 A szelíd szív a testnek élete; az irigység pedig a csontoknak rothatása. 31 A ki elnyomja a szegényt, gyálatáttal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteleti, a ki könyörül a szűkölködőn. 32 Az ó nyavalýájába ejti magát az istentelen; az igaznak pedig halála idején is reménysége van. 33 Az eszesnek elnéjében nyugszik a bőlcseseg; a mi pedig a tudatlanokban van, magát hamar megismерheti. 34 Az igazság felmagasztalja a nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek. 35 A királynak jóakaratja van az eszes szolgához; haragja pedig a megszégyenítőhöz.

15 Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot. 2 A bőlcsek nyelvén beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki. 3 minden helyeken vannak az Úrnak szemei, nézvén a jókat és gonoszokat. 4 A nyelv szelidsége életnek fája; az abban való hamisság pedig a léleknek gyötremlme. 5 A bolond megújtálja az ó atyának tanítását; a ki pedig megbecsüli a dorgálást, igen eszes. 6 Az igaznak házában nagy kincs van; az istentelennek jövedelmében pedig háborúság. 7 A bőlcseknek ajkaiak hitegetnek tudományt; a bolondoknak pedig elméje nem helyes. 8 Az istentelenek áldozatja gyűlölséges az Úrnak; az igazak könyörgése pedig kedves néki. 9 Utálat az Úrnál az istentelennek úta; azt pedig, a ki követi az igazságot, szereti. 10 Gonosz dorgálás jő arra, a ki útját elhagyja; a ki gyűlöli a fenytéket, meghal. 11 A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve. (Sheol h7585) 12 Nem szereti a csúfoló a feddést, és a bőlcsekhez nem megy. 13 A vidám elme megvidámítja az orczát; de a szívnek bánatja miatt a lélek megszomorodik. 14 Az eszesnek elméje keresi a tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot. 15 minden napjai a szegények nyomorúságosak; a vidám elmejének pedig szüntelen lakodalma van. 16 Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a

temérdek kincs, a hol háborúság van. 17 Jobb a párnak étele, a hol szeretet van, mint a hízlalt ökör, a hol van gyűlölség. 18 A haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszúlúr pedig lecsendesítí a háborgást. 19 A restnek útja olyan, mint a tövises sóvény; az igazaknak pedig útja megegyengett. 20 A bőlc fiú örvendezeti az atyját; a bolond ember pedig megútálja az anyját. 21 A bolondsgár öröme az esztelennek; de az értelmes férfiú igazán jár. 22 Hiába valók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek. 23 Öröme van az embernek szája feleletében; és az idejében mondott beszéd, oh mely igen jó! 24 Az életnek úta felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely alafelé van. (**Sheol h7585**) 25 A kevélyeknek házát kiszakgatja az Úr; megerősítí pedig az özvegynek határát. 26 Útálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek. 27 Megháborítja az ő házát, aki követi a telhetetlenséget; aki pedig gyűlöli az ajándékokat, él az. 28 Az igaznak elméje meggondolja, mit szóljon; az istenteleneknek pedig szája ontja a gonoszt. 29 Messze van az Úr az istentelenektől; az igazaknak pedig könyörgését meghallgatja. 30 A szemek világa megvidámítja a szivet; a jó hír megerősít a csontokat. 31 A hely fül hallgatja az életnek dorgálását, a bőlcsek között laktak. 32 Aki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő lelkét; aki pedig hallgatja a feddést, értelmet szerez. 33 Az Úrnak félelme a bőlcseinek tudománya, és a tisztességek előtte jár az alázatosság.

16 Az embernél vannak az elme gondolatai; de az Úrtól van a nyelv felelete. 2 minden útai tiszták az embernek a maga szemei előtt; de aki a lelkeket vizsgálja, az Úr az! 3 Bízzad az Úrra a te dolgaidat; és a te gondolaidat véghez mennek. 4 Mindent teremtett az Úr az ő maga céjlára; az istentelenet is a büntetésnek napjára. 5 Útálatos az Úrnak minden, aki elményében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetetten. 6 Könyörületestéggel és igazsággal töröltetik el a bűn; és az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól. 7 Mikor jókarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jókarívá teszi. 8 Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal. 9 Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását. 10 Jósige van a király ajkain; az ítéletben ne szóljon hamisságot az ő szája. 11 Az Úr az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérők. 12 Útálatos legyen a királyoknál istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősítették meg a királyiszék. 13 Kedvesek a királyoknak az igaz beszédeket; és az igazmondót szereti a király. 14 A királynak felgerjed haragja olyan, mint a halál követe; de a bőlc férfiú leszállítja azt. 15 A királynak vidám orczájában élet van; jókaratja olyan, mint a tavaszi eső fellege. 16 Szerzeni bőlcsejét, oh menyinivel jobb az aranyról; és szerzeni eszességet, kívánatosb az ezüstnél! 17 Az igazak országújára eltávozás a gonosztól; megtartja magát az, aki megoríti az ő útát. 18 A megromlás előtt kevélseg jár, és az eset előtt felfuvalkodottság. 19 Jobb alázatos lélekkel lenni a szelidekkel, mint zsákmányon osztozni a kevéllyekkel. 20 Aki figyelmez az igére, jót nyer; és aki bízik az Úrban, oh mely boldog az! 21 Aki elményében bőlc, hívati értelmesnek; a beszédnek pedig édessége neveli a tudományt. 22 Életnek kúfeje az értelem annak, aki bírja azt; de a bolondok fenyítéke bolondságuk. 23 A bőlcnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbíti a tudományt. 24 Lépesmész a gyönyörűséges beszédeket; édesek a léleknek, és meggyógyítói a tetemeknek. 25 Van oly

út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. 26 A munkálkodó lelke magának munkálkodik; mert az ő szája kényszeríti őt. 27 A haszontalan ember gonoszt ás ki, és az ő ajkain mintegy égő tűz van; 28 A gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat. 29 Az erőszakos ember elhiteti az ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt. 30 Aki behúnyia szemeit, azért teszi, hogy álnokságot gondoljon; aki összeszorítja ajkait, már véghez vitte a gonoszságot. 31 Igen szép ékes korona a vénsgég, az igazságnak útjában találtatik. 32 Jobb a hosszúlúr az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz meg. 33 Az ember kebelében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete.

17 Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség; mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben háborúság van. 2 Az értelmes szolgá uralmodik a gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek részét veszi. 3 Az olvasztótéglély az ezüst számára van, és a kemencze az aranyéra; a szívek vizsgálójára pedig az Úr. 4 A gonosztévő hallgat az álnok beszédekre, a csalárd hallgat a gonosz nyelvre. 5 Aki megcsúfolja a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét; aki gyönyörködik másnak nyomorúságában, büntetlen nem lészen! 6 A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak ékessége az atyák. 7 Nem illik a bolondnak az ékes beszéd; még kevésbb a tisztességesnek a hazug beszéd. 8 Drága kő az ajándék elfogadójának szemei előtt; mindenütt, a hova csak fordul, okosan cselekszik. 9 Elfedezi a vétket, aki keresi a szeretetet; aki pedig ismétlen előhöz egy dolgot, elszakaszítja egymástól a barátságosokat is. 10 Foganatosb a dorgálás az eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. 11 Csak ellenkezést keres a gonosz, végre kegyetlen követ bocsáttatik ellene. 12 Találjon valakire a fiától megfosztott medve, csak ne a bolond az ő bolondsgában. 13 Aki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a gonosz annak házától. 14 Mint aki árvizet szabadít el, olyan a háborúság kezdete; azért minekkelőtte kihatna, hagyd el a versengést. 15 Aki igaznak mondja a bűnöst, és kárhozta az igazat, útálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő. 16 Miért van a vétel ára a bolondnak kezében a bőlcsej megszerzésére, holott nincsen néki elméje? 17 minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére. 18 Értelmetlen ember az, aki kezét adjá, fogadván kezességet barátja előtt. 19 Szereti a gonoszt, aki szereti a háborúságot; aki magasbítja kapuját, romlást keres. 20 Az elfordult szívű ember nem nyerhet jót, és aki az ő nyelvvel gonosz, esik nyomorúságba. 21 Aki szül bolondon, szüli ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atyja. 22 A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszárítja a csontokat. 23 A kebelből kivett ajándékot az istentelen elveszi, a törvény útának elfordítására. 24 Az eszesnek orczájából kitetszik a bőlcsej; a bolondnak pedig szemei országolnak a földnek végéig. 25 Búsalása az ő atyának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserűsége. 26 Még megbírságolni is az igazat nem jó, a tisztességest megverni igazságáért. 27 Aki megtartóztatja beszédét, az tudós ember, és aki higgadt lelkű, az értelmes férfiú. 28 Még a bolond is, amikor hallgat, bőlcnek ítéltetik; mikor ajkait bezárja, eszesnek.

18 A maga kivánsága után meg az agyas ember, minden igaz bőlcsej ellen dühösködik. 2 Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen. 3 Mikor eljő az istentelen, eljő a megútlás;

és a szidalommal a gyalázat. 4 Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó patak a bölcseségnek kúfeje. 5 A gonosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben. 6 A bolondnak beszédei szereznek versengést, és az ő szája ütéseket kiált. 7 A bolondnak szája az ő romlása, és az ő beszédei az ő életének tőre. 8 A susárlónak beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét átihatják. 9 A ki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, aki tönkre tesz. 10 Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorásos leszen. 11 A gazdagnak vagyona az ő erős városa, és mint a magas kőfal, az ő gondolata szerint. 12 A megromlás előtt felfuvalkodik az ember elméje; a tisztesség előtt pedig alázatoság van. 13 A ki felel valamit, míg meg nem hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. 14 A férfiú lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelke ki viseli el? 15 Az eszesnek elmeje tudományt szerez, és a bölcséknak füle tudományt keres. 16 Az embernek ajándéka szabad útát szerez néki, és a nagyoknak orczája elé viszi őt. 17 Igaza van annak, aki első a perben; míg nem eljő az ő peresfele, és megvizsgálja őt. 18 A versengéseket megszünteti a sorsvetés, és az erőseket elválasztja. 19 A felingerelt atyafiú erős az erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a vár zárja. 20 A férfi szájának hasznával elégédik meg az ő belseje; az ő beszédeinek jövedelmével lakik jól. 21 Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és a miképen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét. 22 Megnyerte a jót, aki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól! 23 Alázatos kérést szól a szegény; a gazdag pedig keményen felel. 24 Az ember, a kinek sok barátja van, széttörteik; de van barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.

19 Jobb a tökéletesen járó szegény a gonosz nyelvűnél, aki bolond. 2 A lélek sem jó tudomány nélkül; és a ki csak a lábával siet, hibázik. 3 Az embernek bolondsága fordítja el az ő útát, és az Úr ellen haragszik az ő szíve. 4 A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénytől pedig az ő barátja elválik. 5 A hamis tanú büntetetten nem marad, és a hazugságoknak szólója meg nem szabadul. 6 Sokan hizelegnek a nemeslelkű embernek, és minden barát az adakozó. 7 A szegényt minden atyafia gyűlöli, még barátai is eltávolodnak tőle; unszolja szavakkal, de ők eltünnek. 8 A ki értelmet szerez, szereti az életét, aki megőrzi az értelmességet, jót nyer. 9 A hamis bizonyás nem marad büntetlen, és a ki hazugságokat beszél, elvész. 10 Nem illik a bolondhoz a gyönyörködés; sokkal inkább nem illik a szolgának uralkodni a fejedelmeken. 11 Az embernek értelme hosszúlőrővé teszi őt; és ékességére van néki elhallgatni a vétkeket. 12 Mint az ifjú oroszlánnak ordítása, olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a füvön, az ő jóakaratja. 13 Romlása az ő atyának a bolond fiú, és mint a szüntelen cseppegés, az asszonynak zsémbelődése. 14 A ház és marha atyától való örökség; az Úrtól van pedig az értelmes feleség. 15 A restség álomba merít, és a lomha lélek megéhezik. 16 A ki megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; a ki nem vigyáz útaira, meghal. 17 Kölcsön ád az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti néki. 18 Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény felőle; de annyira, hogy ő megold, ne vigyen haragod. 19 A nagy haragú ember büntetést szenvedjen, mert ha menteni akarod, még növeled haragiát. 20 Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre. 21 Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg. 22 A mit leginkább kell embernek kivánni, az irgalmaság az, és jobb a

szegény a hazug férfiúnál. 23 Az Úrnak félelme életre visz; és az ilyen megelégedve tölti az éjet, gonoszszal nem illetették. 24 Bemártja a rest az ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza. 25 Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz okosabb; és ha megdorgálod az eszest, megériti a tudományt. 26 A ki atyával erőszakoskodik, anyját elűzi: gyalázatos és megszégyenítő fiú az. 27 Szünjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást, mely téged arra visz, hogy a bölcseségnek igéjétől eltévedj. 28 A semmire való bizonyás csúfolja a törvényt; az istentelenek szája elnyeli a gonoszságot. 29 A csúfolóknak készítettek a büntetések, és az útsek a bolondok hátának.

20 A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletréved, nem bölcs! 2 Mint a fiatal oroszlán ordítása, olyan a királynak rettentése; a ki azt haragra ingeri, vétkézik a maga élete ellen. 3 Tisztesség az embernek elmaradni a versengéstől; valaki pedig bolond, patvarkodik. 4 A hideg miatt nem szánt a rest; aratni akar majd, de nincs mit. 5 Mély víz a férfiúnak elméjében a tanács; mindenálltal a bölcs ember kimerítí azt. 6 A legtöbb ember talál valakit, aki jó hozzá; de hű embert, aki találhat? 7 A ki az ő tökéletességében jár, igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! 8 A király, ha az ő itélőszékeiben ül, tekintetével minden gonoszt eltávoztat. 9 Ki mondhatná azt: megtisztítottam szímet, tiszta vagyok az én bűnömötől? 10 A kétféle font és a kétféle mérték, útálatos az Úrnál egyaránt minden a kettő. 11 Az ő cselekedetiből ismerti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. 12 A halló fület és a látó szemet, az Úr teremtte egyaránt mindenkitől. 13 Ne szeresz az álmot, hogy ne légy szegény; nyisd fel a te szemeidet, és megelégszel kenyérrel. 14 Hitvány, hitvány, azt mondja a vevő; de mikor elmegy, akkor dicsekedik. 15 Van arany és drágagyöngök sokasága; de drága szer a tudományt teljes ajak. 16 Vedd el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért vedd el zálogát. 17 Gyönyörűséges az embernek az álnokságnak kenyere; de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal. 18 A gondolatok tanácskozással erősek; és bölcs vezetéssel folytass hadakozást. 19 Megjelenti a titkokat, aki rágalmazó; tehát a ki fccsegő szájú, azzal ne barátkozzál. 20 A ki az ő atyát vagy anyját megátkozza, annak kialszik szövétneke a legnagyobb setétségen. 21 A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg nem áldatik. 22 Ne mondд: bosszút állok rajta! Várad az Urat, és megszabadít téged! 23 Útálatos az Úrnál a kétféle súly; és a hamis fontok nem jó dolgok. 24 Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért az ő útában? 25 Tőr az embernek meggyőzhetetlenül mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni. 26 Szétszórja a gonoszokat a bölcs király, és fordít reájok kereket. 27 Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, aki megvizsgálja a szív minden rejtekét. 28 A kegyelmesség és az igazság megőrizik a királyt, megerősítő irgalmaság által az ő széket. 29 Az ifjaknak ékessége az ő erejük; és a véneknek disze az ősz haj. 30 A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.

21 Mint a vizeknek folysai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt! 2 Az ember minden úta igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. 3 Az igazságnak és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr az áldozatnál. 4 A szemnek fenhéjázása és az elmének kevélisége: az istentelenek szántása, bűn. 5 A szorgalmatossnak igyekezete csak gyarapodásra van; valaki pedig

hirtelenkedik, csak szükségre jut. **6** A hamisságnak nyelvével gyűjtött kincs elveszett hiábavalósága azoknak, a kik a halált keresik. **7** Az istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem akartak igazságot cselekedni. **8** Tekervényes a bűnös embernek úta; a tisztának cselekedete pedig igaz. **9** Jobb a tető ormán lakni, mint hárborgó asszonyal, és közös házban. **10** Az istentelenek lelke kíván gonoszt; és az ő szeme előtt nem talál könyörületre az ő felebarátja. **11** Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz bőlcs; mikor pedig a bőlcset oktatják, ő veszi eszébe a tudományt. **12** Nézi az igaz az istentelenek házát, hogy milyen veszedelemben jutottak az istentelenek. **13** A ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik. **14** A titkon adott ajándék elfordítja a haragot; és a kebelben való ajándék a kemény búsulást. **15** Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de ijedelem a hamisság cselekedőinek. **16** Az ember, aki eltévelvédik az értélemnek útáról, az élet nélkül valók gyülekezetiben nyugszik. **17** Szűkölökődő ember lesz, aki szereti az örömet; a ki szereti a bort és az olajat, nem lesz gazdag! **18** Az igazért váltságdíj az istentelen, és az igazak helyett a hitetlen büntetették meg. **19** Jobb lakozni a pusztának földén, mint a fedődő és haragos asszonynal. **20** Kivánatos kincs és kenet van a bőlcseknek házában; a bolond ember pedig eltékozolja azt. **21** A ki követi az igazságot és az igalmasságot, nyer életet, igazságot és tiszességet. **22** A hősök városába felmegy bőlcs, és lerontja az ő bizodalmonknak erejét. **23** A ki megőrzi száját és nyelvét, megtartja a nyomorúságtól. **24** A kevél dölyfösnek csúfoló a neve, aki haragjában kevéliséget cselekszik. **25** A restnek kívánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. **26** Egész nap kivánságtól gyötretik; az igaz pedig ád, és nem tartóztatja meg adományát. **27** Az istentelenek áldozata útálatos; kvált mikor gonosz tettért viszi. **28** A hazug bizonyás elvész; a ki pedig jól figyelmez, örökké szól. **29** Megkeményíti az istentelen ember az ő orczáját; az igaz pedig jól rendeli az ő útát. **30** Nincs bőlcseség, és nincs értelem, és nincs tanács az Úr ellen. **31** Készen áll a ló az ütközetnek napjára; de az Úré a megtartás!

22 Kivánatosb a jó hírnév nagy gazdagságánál; ezüstnél és aranyánál a kedvesség jobb. **2** A gazdag és szegény összetállóknak, mindenkor pedig az Úr szerzi. **3** Az eszes meglájtja a bajt és elrejti magát; a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják. **4** Az alázatosságnak bérre az Úr felelmé, gazdagság és tiszesség és élet. **5** Tövisek és török vannak a gonosznak útjában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol jár azoktól. **6** Tanítsa a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhidik is, el nem távozik attól. **7** A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgája a kölcsönvevőt a kölcsönadónak. **8** A ki vet álnokságot, arat nyomorúságot; és az ő haragjának vesszeje megtörtérik. **9** Az igalmás szemű ember megáldatik, mert adott az ő kenyeréből a szegénynek. **10** Úzsd el a csúfolót, és elmegy a háborgás is, és megszüníti a patvarkodás és a szidalmazás. **11** A ki szereti a szívnek tisztaságát, beszéde kedvesség: annak barátja a király. **12** Az Úrnak szemei megőrizik a tudományt; a hitetlenek beszédét pedig felforgatja. **13** A rest azt mondja: oroszlán van ottkin, az utczák középén megölettetném. **14** Mély verem az idegen asszonyoknak szája; a kire haragszik az Úr, oda esik. **15** A gyermek elméjéhez költetett a bolondság; de a fenyítés vesszeje messze elűzi ő tőle azt. **16** A ki elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az ő marháját; a ki ád a gazdagnak: végre szűkölökösre jut. **17** Hajtsd füledet, és hallgasd a bőlcseknek

beszédeit; és a te elmédet figyelmeztesd az én tudományomra. **18** Mert gyönyörűséges lesz, ha megtartod azokat szívedben; legyenek együtt állandók a te ajkaidon! **19** Hogy az Úrban legyen a te bizodalmad, arra tanítottalak ma téged, igen, téged. **20** Nem írtam-é néked drága szép tanulságokat, tanácsokban és tudományban? **21** Hogy tudtadra adjam néked az igazság beszéelinek bizonyos voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszul elküldődnek. **22** Ne rabold ki a szegényt, mert szegény ő; és meg ne rontsd a nyomorultat a kapuban; **23** Mert az Úr forgatja azoknak ügyét, és az ő kirabliók életét elragadja. **24** Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj; **25** Hogy el ne tanuld az ő útait, és tört ne keress tennem magadnak. **26** Ne légy azok között, a kik kézbe csapnak, a kik adósságért kezeskednek. **27** Ha nincs néked miből megadnod; miért vegye el a te ágyadat te alóladd? **28** Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid. **29** Láttál-é az ő dolgában szorgalmatos embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között.

23 Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan reá vigyázz, ki van előtted. **2** És kést tégy a torkodra, ha mértékleтten vagy. **3** Ne kivánd az ő csemegéit; mert ezek hazug étkek. **4** Ne fáraszd magadat ebben, hogy meggazdagul; ez ilyen testi eszességeidől szunjél meg. **5** Avagy a te szemeidet veted-é arra? holott az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű, és az ő felé elrepül! **6** Ne egyél az íriгy szeműnek étkéből, és ne kivánd az ő csemegéit; **7** Mert mint a ki számítgatja a falatot magában, olyan ő: egyél és igyál, azt mondja te néked; de azért nem jó akarattal van tehazzád. **8** A te falatodat, a melyet megettél, kihányod; és a te ékes beszédidet csak hiába vesztegeted. **9** A bolondnak hallására ne szólj; mert megújálja a te beszédidnek bőlcseségét. **10** Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj; **11** Mert az ő megváltójuk erős, az forgatja az ő ügyöket ellened! **12** Add a te elmédet az erkölcsi tanításra, és a te füleidet a bőlcs beszédekre. **13** Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; ha megvered őt visszövel, meg nem hal. **14** Te visszövel vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod ki. (Sheol h7585) **15** Szerelmes fiam, ha bőlcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nékem is. **16** És vágadoznak az én veséim, a te ajkaidnak igazmondásain. **17** Ne irigyükedjék a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr felelmében légy egész napon; **18** Mert ennek bizonyos vége van; a te várakozásod meg nem csalatkozik. **19** Hallgasd te, fiam, engem, hogy bőlcs, és jártasd ez úton szívedet. **20** Ne légy azok közül való, a kik borral dőzsölnek; azok közül, a kik hússal dobzódnak. **21** Mert a részeseg és dobzódó szegény lesz, és rongyokba öltözött az aluvás. **22** Hallgasd a te atyádat, a ki nemzett téged; és meg ne útáld a te anyádat, mikor megvénhidik. **23** Szerezz igazságot, és el ne adj: bőlcseséget és erkölcsöt és eszességet. **24** Igen örül az igaznak atya, és a bőlcsek szülője annak vígadóz. **25** Vígadjon a te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szülőd. **26** Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék. **27** Mert mély verem a tisztálatan asszony, és szoros kút az idegen asszony. **28** És az, mint a tolvaj leselkedik, és az emberek között a hitetleneket szaporítja. **29** Kinek raj? kinek oh raj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkül való sebek? kinek szemeknek veressége? **30** A bornál mulatóknak, a kik mennek a jó bor kutatására. **31** Ne nézsd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillagását; könnyen alá

csuszamlik, 32 Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp. 33 A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és a te elmed gondol gonoszságot. 34 És olyan leszel, mint a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az árbóczának tetején. 35 Ütöttek engem, nékem nem fájt; vertek, nem éreztem! Mikor ébredek fel? Akkor folytatom, ismét megkeresem azt.

24 Ne irigykedjél a gorosztelevőkre, se ne kívánj azokkal lenni. 2 Mert pusztítást gondol az ő szívök, és bajt szólnak az ő ajkai. 3 Bölcsesg által építették a ház, és értelemmel erősítették meg. 4 És tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával. 5 A bőlcs férfiú erős, és a tudós ember nagy erejű. 6 Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van. 7 Magas a bolondnak a bölcsesg; a kapuban nem nyitja meg az ő száját. 8 Aki azon gondolkodik, hogy goroszt cselekedjék, azt cselszövőnek hívják. 9 A balgatag dolognak gondolása bűn; és a rágalmazó az ember előtt útálatos. 10 Ha lágyan viselgett magadat a nyomorúságnak idején: szűk a te erőd. 11 Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra vitetnek, és a kik a megejtésre tántorognak, tartóztasd meg! 12 Ha azt mondánád: ímé, nem tudtuk ezt; nemde, aki a vizsgálja az elméket, ő érti, és a ki őrizi a te lelkedet, ő tudja? és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet. 13 Egyél, fiam, mézét, mert jó; és a színméz édes a te ínyednek. 14 Ilyennek ismerd a bölcseget a te lelkedre nézve: ha azt megtalálod, akkor lesz jó véged, és a te reménységed el nem vész! 15 Ne leselkedjél, oh te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágasházát! 16 Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért; az istentelenek pedig csak egy nyavalával is elvesznek. 17 Mikor elesik a te ellenséged: ne öürü; és mikor megütközik: ne vágadjon a te szíved, 18 Hogy az Úr meg ne lássa és gorosz ne legyen szemeiben, és el ne fordítsa arról az ő harajját te reád. 19 Ne gerjed haragra a gorosztelevők ellen, ne irigykedjél az istentelenekre; 20 Mert a gorosznak nem lesz jó vége, az istentelenek szövétnéke kialszik. 21 Féld az Urat, fiam, és a királyt; a pártútők közé ne elegyedjél. 22 Mert hirtelenséggel feltámad az ő nyomorúságok, és e két rendbeliek büntetését ki tudja? 23 Ezek is a bőlcsek szavai. Személyt válogatni az ítéletben nem jó. 24 A ki azt mondja az istentelenek: igaz vagy, ezt megátkozzák a népek, megútlálják a nemzetek. 25 A kik pedig megfeddik a bűnöst, azoknak gyönyörűségükre lesz, és jó áldás száll reájok! 26 Ajkakat csókolgat az, aki igaz beszédeket felel. 27 Szerezd el kívül a te dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána építsd a házadat. 28 Ne légy bizonyoság ok nélküli a te felebarátod ellen; avagy ámitánál-é valakit a te ajkaidal? 29 Ne mond el ezt: a miképen cselekedett én velem, úgy cselekszem ő vele; megfizetek az embernek az ő cselekedete szerint. 30 A rest embernek mezejénél elmenék, és az esztellennek szőleje mellett. 31 És ímé, mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a gyom; és kógyepüje elromlott vala. 32 Melyet én látván gondolkodám, és nézvén, ezt a tanulságot vevém abból: 33 Egy kis álom, egy kis szunyniadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, 34 És így jő el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szükséged, mint a paizsos férfiú.

25 Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszedezettek Ezékiásnak, a Júda királyának emberei. 2 Az istennék tiszességeire van a dolgot eltitkolni; a királyoknak pedig tiszességeire van a dolgot kikutatni. 3 Az ég magasságra, a

föld mélységre, és a királyoknak szíve kikutathatatlan. 4 Távolítsd el az ezüstből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek: 5 Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerősítetik igazsággal az ő széke. 6 Ne dicsekedjél a király előtt, és a nagyok helyére ne állj; 7 Mert jobb, ha azt mondják néked: jer ide fel; hogynem mint levettetted néked a tiszességes előtt, a kit látták a te szemeid. 8 Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen kérdened, mit cselekedjél az után, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. 9 A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd; 10 Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatod el ne távozzék. 11 Mint az arany alma ezüst tányéron: olyan a helyén mondott igen! 12 Mint az arany függő és színarany ékkesség: olyan a bőlcs intő a szög fogadó fülnél. 13 Mint a havas hideg az aratásnak idején: olyan a hív követ azoknak, a kik őt elbocsátják; mert az ő urainak lelkét megvidámi. 14 Mint a felhő és szél, melyekben nincs eső: olyan a férfiú, aki kérkedik hamis ajándékkal. 15 Tűrés által engeszteletek meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot. 16 Ha mézet találysz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hánym azt. 17 Rítkán tessé lábat a te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te veled, és meg ne gyűlöljön téged. 18 Pöröly és kard és éles nyíl az olyan ember, aki hamis bizonysságot szól felebarátja ellen. 19 Mint a romlott fog és kimirault láb: olyan a hitellennek bizodalma a nyomorúság idején. 20 Mint a ki leveti ruháját a hidegnek idején, mint az ecset a sziksón: olyan, aki éneket mond a bábanatos szívű ember előtt. 21 Ha éhezik, a ki téged gyűlöl: adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni vizet; 22 Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére, és az Úr megfizet néked. 23 Az északi szél esőt szül; és haragos ábrázatot a suttogó nyelv. 24 Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszonynal, és közös házban. 25 Mint a hideg víz a megfáradt embernek, olyan a messze földről való jó hírhallás. 26 Mint a megháborított forrás és megromlott kútató, olyan az igaz, aki a gorosz előtt ingadozik. 27 Igen sok mézet enni nem jó; hát a magunk dicsőségét keresni dicsőség? 28 Mint a megromlott és kerítés nélküli való város, olyan a férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

26 Mint a hő a nyárhoz és az eső az aratáshoz, úgy nem illik a bolondhoz a tiszességek. 2 Miképen a madár elmegy és a fecske elrepül, azonképen az ok nélküli való átok nem száll az emberre. 3 Ostor a lónak, fék a szamárnak; és vessző a bolondok hátának. 4 Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is ő hozzá hasonlatos; 5 Felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bőlcs a maga szemei előtt. 6 A ki bolond által izen valamit, lábait vagdajla el magának, és bosszúságot szenned. 7 Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bőlcsmondás a bolondoknak szájában. 8 Mint a ki követ köt a parityába, úgy cselekszik, a ki a bolondnak tiszességet tesz. 9 Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad az eszes mondás a bolondoknak szájába. 10 Mint a lövöldöző, a ki minden megsebez, olyan az, aki bolondot fogad fel, és a ki csavargókat fogad fel. 11 Mint az eb megtér a maga okádására, úgy a bolond megkettőzeti az ő bolondságát. 12 Láttál-e oly embert, aki a maga szemei előtt bőlcs? A bolond felől jobb reménységed legyen, hogynem mint a felől! 13 Azt mondja a rest: ordító oroszlán van az úton! oroszlán van az utcákon! 14 Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában. 15 Ha a rest az ő kezét a tálba nyújtotta, resteli azt csak szájházo is

vinni. 16 Bölcsebb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, a ki okos feleletet ád. 17 Kóbor ebet ragad fülön, a ki felháborodik a perpatavaron, a mely őt nem illeti. 18 Mint a balga, a ki tüzet, nyilakat és halász szerszámokat lövöldöz, 19 Olyan az, aki megcsalja az ő felebarátját, és azt mondja: csak tréfáltam! 20 Ha a fa elfogy, kialuszik a tűz; ha nincs sússárló, megszűnik a háborgás. 21 Mint az elevenszére a holtszén, és a fa a tűzre, olyan a háborúságszerző ember a patvarkodásnak felgyujtására. 22 A fondorlónak beszédei hízelkedők, és azok áthatják a szív belsejét. 23 Mint a meg nem tisztított ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, olyanok a gyulásztó ajkak a gonosz szív mellett. 24 Az ő beszédeivel másnak tetteti magát a gyűlöölő, holott az ő szívében gondol álnokságot. 25 Mikor kedvesen szól, ne bízzál ő hozzá; mert hét izsonyatosság van szívében. 26 Elfedeztethetik a gyűlölség csalással; de nyilvánvalóva lesz az ő gonoszsága a gyülekezetben. 27 A ki vermet ás másnak, abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ, arra gurul vissza. 28 A hazug nyelv gyűlöli az általa megrontott embert, és a hízelkedő száj romlást szerez.

27 Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod, mit hoz a nap tereád. 2 Dicsérjen meg téged más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid. 3 Nehézség van a kőben, és teher a fövényben; de a bolondnak haragja nehezebb minden kettőnél. 4 A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt? 5 Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos szeretetnél. 6 Jószándékóból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlölönek csókja. 7 A jóllakott ember még a lépesményet is megtapodja; de az éhes embernek minden keserű édes. 8 Mint a madárka, ki elbujdosott fészkétől, olyan az ember, aki elbujdosott az ő lakóhelyétől. 9 Mint a kenet és jó illat megvidámítja a szívet: úgy az ő barátjának édes szvai is, melyek lelke tanacsából valók. 10 A te barátodat, és a te atyádnak barátját el ne hagyd, és a te atyádfának házába be ne menj nyomorúságodnak idején. Jobb a közel való szomszéd a messze való atyafinál. 11 Légy bölcs fiam, és vídámítsd meg az én szímet; hogy megfelelhessek annak, aki engem ócsárol. 12 Az eszes meglátja a bajt, elrejtíti magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják. 13 Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért zálogold meg. 14 A ki nagy hangon áldja az ő barátját, reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdonítatik néki. 15 A sebes záporosé idején való szüntelen csepegés, és a morgó asszonyember hasonlók. 16 Valaki el akarja azt rejteni, szelet rejt el, és az ő jobbja olajjal találkozik. 17 Miképen egyik vassal a másikat élésítik, a képen az ember élésít az ő barátjának orczáját. 18 Mint a ki őrzi a füget, eszik annak gyümölcséből, úgy a ki az ő urára vigyáz, tiszteletet tek. 19 Mint a vízben egyik orca a másikat meghutatja, úgy egyik embernek szíve a másikat. 20 Mint a sír és a pokol meg nem elégednek, úgy az embernek szemei meg nem elégednek. (Sheol h7585) 21 Mint az ezüst a tégyelen, és az arany a kemenczében próbáltatik meg, úgy az ember az ő híre-neve szerint. 22 Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban mozsártörővel a megitört gabona között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága. 23 Szorgalmasan megismerd a te juhaid külsejét, gondol a nyájakra. 24 Mert nem örökkévaló a gazdagság, és vajjon a korona nemzetiségről nemzetiségre lesz-é? 25 Mikor levágatott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és begyűjtettek a hegyekről a fűvek: 26 Vannak juhaid a te ruházatodra, és

kecskebakok mezőnek árával, 27 És elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére, és szolgálóleányaidnak ételül.

28 minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak. 2 Az ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és tudós ember által pedig hosszabbodik fennállása. 3 A szegény emberből támadt elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hágy kenyерet. 4 A kik elhagyják a törvényt, dicsérik a latrokat; de a kik megtartják a törvényt, harcolnak azokkal. 5 A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot; a kik pedig keresik az Urat, minden megértenek. 6 Jobb a szegény, aki jár tökéletesen, mint a kétfelé sántáló istentelen, a ki gazdag. 7 A ki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; a ki pedig társalkodik a dobzódókkal, gyalázattal illeti atyját. 8 A ki öregbít az ő marháját kamattai és uzsurával, annak gyűjt, a ki könöörül a szegényeken. 9 Valaki elfordítja az ő fulét a törvénynek hallasától, annak könyörgése is útálatos. 10 A ki elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermébe maga esik bele; a tökéletesek pedig örökség szerint bírják a jót. 11 Boldcs az ő maga szemei előtt a gazdag ember; de az eszes szegény megvizsgálja őt. 12 Mikor örvendeznek az igazak, nagy ékkesség az; mikor pedig az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. 13 A ki elfedezi az ő vékeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmaságot nyer. 14 Boldog ember, aki szüntelen retteg; a ki pedig megkeményíti az ő szívét, bajba esik. 15 Mint az ordító oroszlán és éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó istentelen. 16 Az értelemben szűkölködő fejedelem nagy elnyomója; de a ki gyűlöli a hamis nyereséget, meghosszabbítja napjait. 17 Az ember, akit ember-vér terhel, a sírig fut; senki ne támogassa őt. 18 A ki jár tökéletesen, megtartatik; a ki pedig álnokul két úton jár, egyszerre elesik. 19 A ki munkálja az ő földét, megelégedik étellel; a ki pedig hiábavalóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. 20 A hívő ember bővelkedik áldásokkal; de a ki hirtelen akar gazzdagulni, büntetlen nem marad. 21 Személyt válogatni nem jó; mert még egy falat kenyérért is vétkezhetik az ember. 22 Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és nem veszi észre, hogy szükség jó reá. 23 A ki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű. 24 A ki megrabolja az atyját, és anyját és azt mondja: nem vétek! társa a romboló embereknek. 25 A telhetetlen lélek háborúságot szerez; a ki pedig bízik az Úrban, megerősödik. 26 A ki bízik magában, bolond az; a ki pedig jár bölcsen, megszabadul. 27 A ki ád a szegénynek, nem lesz néki szüksége; a ki pedig elrejt a szemet, megsokasulnak rajta az átok. 28 Mikor felemtetnek az istentelenek, elrejtíti magát az ember; de mikor azok elvesznek, öregbülnak az igazak.

29 A ki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörök, gyógyíthatatlanul. 2 Mikor öregbülnek az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen, sóhajt a nép. 3 A bölcseség-szerető ember megvidámítja az ő atyját; a ki pedig a parázánakhoz adja magát, elveszti a vagyont. 4 A király igazsággal erősít meg az országot; a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt. 5 A ferfiú, aki hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. 6 A gonosz ember vétkezében tör van; az igaz pedig énekel és vágad. 7 Megérti az igaz a szegényeknek ügyét; az istentelen pedig nem tudja megérteni. 8 A csúfoló férfiak fellobbantják a várost; de a bölcsék elfordítják a haragot. 9 Az eszes ember, ha veteledik a bolonddal, akár felháborodik, akár névet, nincs nyugodalom.

10 A vérszomjasak gyűlőlik a tökéletes embert; az igazak pedig oltalmazzák annak életét. **11** Az ő egész indulatját előmutatja a bolond; de a bőlcs végre megcsendesítí azt. **12** A mely uralkodó a hamisságnak beszédire hallgat, annak minden szolgái latrok. **13** A szegény és az uzsorás ember összetálkoznak; mind a kettőnek pedig szemeit az Úr világosítja meg. **14** A mely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindenrőkkel megáll. **15** A visszér és dorgálás bőlcseket ád; de a szabadjára hagyott gyermek megszégyenít az ő anyját. **16** Mikor nevekednek az istentelenek, nevekedik a vétek; az igazak pedig azoknak esetét megérik. **17** Fenyítsd meg a te fiadat, és nyugodalmat hoz néked, és szerez gyönyörűséget a te lelkednek. **18** Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh mely igen boldog! **19** Csak beszéddel nem tanul meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. **20** Láttál-e beszédeiben hirtelenkedő embert? a bolond felől több reménység van, hogynem a felől! **21** A ki lágyan neveli gyermeksegédtől fogva az ő szolgáját, végre az lesz a fiú. **22** A haragos háborgást szerez; és a dühösökönök sok a vékte. **23** Az embernek kevélisége megalázza őt; az alázatos pedig tiszességet nyer. **24** A ki osztózik a lopóval, gyűlőli az magát; haljia az eskút, de nem vall. **25** Az emberek től való felelem törtet; de aki bízik az Úrban, kiemeltek. **26** Sokan keresik a fejedelemnek orczáját; de az Úrtól van kinek-kinek ítélete. **27** Izsonyat az igazaknak a hamis ember; és izsonyat az istentelennek az igaz úton járó.

30 Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet mondott a férfi Itielnek, Itielnek és Ukálnak. **2** minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs emberi értelem én bennem. **3** És nem tanultam a bőlcseget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám. **4** Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az ő köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határit? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek fiának neve, ha tudod? **5** Az Istennek teljes beszéde igen tiszta, és paizs az ahhoz folyamodóknak. **6** Ne tégy az ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne légy. **7** Kettőt kérék tőled; ne tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék. **8** A hiáavalóságot és a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet vagy gazzdagágot ne adj nékem; táplál engem hozzáim illendő eleddel. **9** Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével! **10** Ne rágalmazd a szolgát az ő uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bűnhődnöd ne kelljen. **11** Van oly nemzetseg, a ki az ő atyát átkozza, és az ő anyját nem áldja. **12** Van nemzetseg, a ki a maga szemei előtt tiszta, pedig az ő rútságából ki nem tisztítottat. **13** Van kevél szemű nemzetseg, és a kinek szemöldökei igen fellátnak! **14** Van olyan nemzetseg, a kinek fogai fegyvereik, és a kinek zápfogai késék; hogy a szegényeket kiemésszék a földről, és az emberek közül a szűköködőket. **15** A nadálynak két leánya van: addssa, addssza! E három nem elégyszik meg; négyen nem mondják: elég; **16** A sír és a meddő asszony, a föld meg nem elégyszik a vízzel, és a tűz nem mondja: elég! (*Sheol h7585*) **17** A szemet, mely megcsúfolja atyját, vagy megútájára az anyja iránt való engedelmességet, kivágják a völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak. **18** E három megfoghatatlan előttem, és e négy dolgot nem tudom: **19** A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát a kősziklán, a hajónak nyomát a mely tengerben, és a férfinak útát a leányzóval. **20**

Ilyen a paráznlakodó asszonyak úta; eszik, azután megtörli száját és azt mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt. **21** Három dolog alatt indul meg a föld, és négyet nem szenvedhet el. **22** A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt, mikor elég kenyerre van, **23** A gyűlött asszony alatt, ha mégis férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha örököse lesz az ő asszonyának. **24** E négy apró állata van a földnek, a melyek bőlcsek, elmések: **25** A hangyár erőtlé nép, mégis megkeresik nyáran a magok eledelét; **26** A marmoták nem hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják az ő házokat; **27** Királyuk nincs a sáskáknak, mindenáltal mindenáján szép renddel mennek ki; **28** A pókot kézzel megfoghatod, mégis ott van a királyok palotáiban. **29** Három állat van, a mely szépen jár, sót négy, a mely jól jár. **30** Az oroszlán, a hős a vadak között, mely el nem fut senki elől; **31** A harczra felékesített ló, vagy a kecskebak, és a király, a kinek senki nem mer ellene állani. **32** Ha bolond voltál felfüvulkodásodban, vagy ha meggondoltad: kezedet szájdra vussed. **33** Mert miképen a ki tejet köpül, vajat csinál; és a ki keményen fújja ki az ő orrát, vér hoz ki: úgy a ki a haragot ingerli, háborúságot szerez.

31 Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel tanította vala őt az anyja. **2** Mit szóljak, fiam? mit, én méhem gyermeke? mit, én fogadásimnak gyermeke? **3** Ne add asszonyoknak a te erőid, és a te útaidat a királyok előlőrőnek. **4** Távol legyen a királyoktól, oh Lemuel, távol legyen a királyoktól a bornak itala; és az uralkodottól a részegítő ital keresése. **5** Hogy mikor iszik, el ne felejtkezzük a törvényről, és el ne fordításra valamely nyomorultnak igazságát. **6** Adjátok a részegítő italt az elveszendőnek, és a bort a keseredett szívűeknek. **7** Igyék, hogy felejtkezzék az ő szegénységéről, és az ő nyavalýjáról ne emlékezzék meg többé. **8** Nyisd meg a te szádat a mellett, a ki néma, és azoknak dolgában, a kik adattak veszedelemmre. **9** Nyisd meg a te szádat, ítélij igazságot; forgasd ügyét a szegények és a szűköködőnek! **10** Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket. **11** Bízik ahoz az ő férjének lelke, és annak marhája el nem fogy. **12** Jóval illeti őt és nem gonosszal, az ő életének minden napjaiban. **13** Keres gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvvel. **14** Hasonló a kereskedő hajókhöz, nagy messziről behozza az ő eledelét. **15** Felkel még éjjel, eledelt ád az ő házának, és rendel ételt az ő szolgálóleányinak. **16** Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek munkájából szőlőt plántál. **17** Az ő derekát felövezí erővel, és megerősíti karjait. **18** Látja, hogy hasznos az ő munkálkodása; éjjel sem alszik el az ő világa. **19** Kezit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót. **20** Markát megnyitja a szegénynek, és kezit nyújtja a szűköködőnek. **21** Nem félti az ő házánépét a hótól; mert egész házanépe karmazsinba öltözött. **22** Szönyegeket csinál magának; patyolat és bíbor az ő öltözete. **23** Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a tartománynak véneivel. **24** Gyolcsot sző, és eladjá; és övet, melyet ád a kereskedőnek. **25** Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak. **26** Az ő száját bőlcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. **27** Vigyáz a házanépe dolgára, és restségnek étkét nem eszi. **28** Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje, és dicsériőt: **29** Sok leány munkálkodott serénységgel; de te meghaladod mindenötök! **30** Csalárd a kedvesség, és hiáavaló a szépség; a mely asszony feli az Urat, az szerez dicséretet magának! **31** Adjatok ennek az ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban az ő cselekedetei!

Prédikátor

1 A prédkátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei. **2** Felette nagy hiábavalóság, azt mondja a prédkátor; felette nagy hiábavalóság! minden hiábavalóság! **3** Micsoda hasznávan az embernek minden ő munkájában, melyel munkálkodik a nap alatt? **4** Egyik nemzetseg elmegy, és a másik előj; a föld pedig mindenrőkké megmarad. **5** És a nap feltámad, és elnyugszik a nap; és az ő helyére siet, ahol ő ismét feltámad. **6** Siet dédre, és átmegy észak felé; körbe-körbe siet a szél, és a maga keringéséhez visszatér a szél. **7** minden folyóvíz siet a tengerbe; mindenáltal a tenger mégis meg nem telik: akármicsoda helyre a folyóivek siennek, ugyanazon helyre térnek vissza. **8** minden dolgok mint fáradoznak, senki ki nem mondhatja; nem elégednék meg a szem látván, sem be nem teljesednék hallásával a fül. **9** A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. **10** Van valami, a miről mondjak: nézd ezt, új ez; régen volt már száz esztendőkön át, melyek mi előttünk voltak. **11** Nincs emlékezet az előbbiekről; azonképen az utolsó dolgokról is, melyek jövendők, nem lesz emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. **12** Én prédkátor, királya voltam Izráelnek Jeruzsálemben. **13** És adám az én elmémet mindenek vizsgálására és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy gyötörődjene vele. **14** Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap alatt, és íme minden csak hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! **15** Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható. **16** Szóltam az én elmémmel, mondván: íme, én nagygyá lettem, és gyűjtöttem bölcseséget mindenek felett, a kik fők voltak én előttem Jeruzsálemben, és az én elmém bőven látott bölcseséget és tudományt! **17** Adtam annafelette az én elmémét a bölcseségnek tudására, és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme. **18** Mert a bölcsességek sokaságában sok búsalás van, és valaki öregbít a tudományt, öregbít a gyötrelmet.

2 Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged a vigan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És íme, az is hiábavalóság! **2** A nevetésről azt mondomb: bolondság! a vígasságról pedig: mit használ az? **3** Elvégezém az én szívemben, hogy boritalra adom magamat, (pedig szívem a bölcseséget követé) és előveszem ezt a bolondságot, mígnem meglátom, hogy az emberek fiainak mi volna jó, a mit cselekedjenek az ég alatt, az életök napjainak száma szerint. **4** Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magamnak házakat; ülteték magamnak szőlőket. **5** Csinálék magamnak kerteket és ékességre való kerteket, és ülteték beléjük mindenféle gyümölcsstermő fákat. **6** Csinálék magamnak víztartó tavakat, hogy azokból öntözzen a fáknak sarjadó erdejét. **7** Szerék szolgákat és szolgálókat, házamnál nevezekedett szolgáim is voltak nékem; öreg és apró barnoknak nyájaival is többel bírtam mindeneknél, a kik voltak én előttem Jeruzsálemben. **8** Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is, és királyok drágaságait és tartományokat; szerék magamnak éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat, és az emberek fiainak gyönyörűségit, asszonyt és asszonyokat. **9** És nagygyá levék és megnevekedém mindeneket, a kik előttem voltak Jeruzsálemben; az én bölcseségem is helyén volt. **10** Valamit kívánnak vala az én szemeim: meg

nem fogtam azoktól, meg sem tartóztattam az én szívet semmi vígasságtól, hanem az én szívem örvendezett minden én munkámmal gyűjtött jókban; mivelhogy ez volt az én részem minden én munkáimból. **11** És tekinték minden dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én munkámra, mit fáradsággal végeztem vala; és íme, az mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és nincsen annak semmi haszná a nap alatt!

12 Azért fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot és esztelenséget, az az hogy mit cselekesznek az emberek, a kik a király után következnek: azt, a mit régen cselekedtek. **13** És láttam, hogy hasznos a bölcseség a bolondságnál, miképen hasznos a világosság a setétségnél. **14** A bölcsnek szemei vannak a fejében; a bolond pedig setében jár; de ugyan én megismerém, hogy ugyanazon egy végük lesz mindeneknek. **15** Annakokáért mondám az én elmében: bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért valék tehát én is bölcsebb? és mondék az én elmében: ez is hiábavalóság! **16** Mert nem lesz emlékezete sem a bölcsnek, sem a bolondnak mindenrőkké; mivelhogy a következendő időben már minden elfelejtjetek: és miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond is. **17** Azért gyűlölek az életet; mert gonosznak látszék nékem a dolog, a mi történik a nap alatt; mert minden hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! **18** Gyűlölek én minden munkámat is, melyet munkálodom a nap alatt; mivelhogy el kell hagynom azt oly embernek, aki én utána lesz. **19** És ki tudja, ha bölcs lesz-e vagy bolond? és mégis uralkodik minden munkámon, a mit cselekedtem és bölcsen szereztem a nap alatt! Ez is hiábavalóság! **20** Annakokáért elfordulék én, megfogván reményégtől az én szívemet minden munkám felől, melyel munkáladtam a nap alatt. **21** Mert van oly ember, a kinek munkája elvégezettet bölcseséggel, tudománynal és jó kimenetellel; és oly embernek adj azt örökségül, aki abban semmit sem munkálkodott. Ez is hiábavalóság és nagy gonosz! **22** Mert micsoda marad meg az embernek minden ő munkájából és elméjének nyughatatlan fáradozásából, melyel ő munkálódott a nap alatt? **23** Holott minden napja bánat, és búslás az ő foglalatosságára, még éjjel is nem nyugodott az ő elméje. Ez is hiábavalóság! **24** Nincsen csak e jó is az embernek hatalmában, hogy egyék, igyék, és azt cselekedje, hogy az ő szíve lakozék gyönyörűséggel az ő munkájából; ezt is láttam én, hogy az Istennek kezében van. **25** Mert kicsoda ehetnék és élhetne gyönyörűségére rajtam kívül? **26** Mert az embernek, aki jó az ő szemei előtt, adott Isten bölcseséget és tudományt és örökmöt; a búnósnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre és az egybehordásra, hogy adj a annak, aki jó az Isten előtt. Ez is hiábavalóság és az elmének gyötrelme!

3 Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. **2** Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültetettet. **3** Ideje van a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. **4** Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jaigatásnak és ideje a szókdelésnek. **5** Ideje van a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. **6** Ideje van a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. **7** Ideje van a szakatásnak és ideje a megvarrásnak; ideje a hallatásnak és ideje a szólásnak. **8** Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlöletsnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békességnak. **9** Micsoda haszná van a munkásnak

abban, a mibenő munkálkodik? 10 Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. 11 Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindenig. 12 Megismertem, hogy nem tehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen kíki, és hogy a maga javát cselekedje az ő életében. 13 De még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő egész munkájából, az Istennek ajándéka. 14 Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten ezt a végre műveli, hogy az ő orczáját rettegjék. 15 A mi most történik, régen megvan, és a mi következik, immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmult. 16 Láttam annakfelette a nap alatt, hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság van. 17 És mondék magamban: az igazat és a hamisat megítéli az Isten; mert minden ember akaratjának ideje van, és minden dolognak ő nála. 18 Így szólék azért magamban: az emberek fiai miatt van ez így, hogy kíválogassa őket az Isten, és hogy meglássák, hogy ők magokban véve az oktalan állatokhoz hasonlók. 19 Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végük van azoknak; a mint meghal egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság. 20 mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, és mindenik porról lesz. 21 Vajjon kicsoda vette eszébe az ember lelkét, hogy felmegy-; és az oktalan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é? 22 Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendezzen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része a világban: mert ki hozhatja őt vissza, hogy lássa, mi lesz ő utána?

4 Víszont látám én minden nyomorgatásokat, a melyek a nap alatt történnék, és íme, nyilván van azoknak, a kik nyomorgattanak, könyvhullatások, és vágásztalójuk nincs nézik; és az őket nyomorgatóknak kezekből erőszaktéltet szenvednek, és vágásztalójuk nincs nézik. 2 És dicsérém én a megholtakat, a kik már meghaltak vala, az elők felett, a kik még élnek; 3 De minden kettőn boldogabbnak azt, aki még nem lett, aki nem látta azt a gonosz dolgot, a mely a nap alatt történik. 4 És látám én, hogy minden dolgát és minden ügyes cselekedést az ember az ő felebarátja iránt való irigységből rendeli; annaklárái ez is hiábavalóság és lélek-fájdalom! 5 A bolond egybekapcsolja a kezeit, és megemészti a maga testét. 6 Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint minden a két maroknak teljessége nagy munkával és leiki gyötrelemmel. 7 Víszont láték a nap alatt más hiábavalóságot. 8 Van oly ember, aki egymaga van és nincs vele másik, sem fia, sem atyafia nincs; mindenkor nincs vége minden ő fáradtságának, és az ő szeme is meg nem elégszik gazdagsággal, hogy azt mondaná: vajjon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet minden jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság és gonosz foglalatosság! 9 Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmok vala az ő munkájuktól. 10 Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha elesik, és nincsen, aki őt felemelje. 11 Hogyan együtt feküsznek is ketten, megmelegsznek; az egyedülvaló pedig mimódron melegedhetik meg? 12 Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellené állhatnak annak; és a hármas kötél nem hamar szakad el. 13

Jobb a szűköködő, de bőlc gyermek a vén és bolond királynál, aki nem szenvedi el az intést többé. 14 Mert az a fogásból is uralkodásra megy, holott ennek országában szegénységen született. 15 Láttam a nap alatt járó minden előket a második gyermek mellett; aki amannak helyére lépőndő vala. 16 És hogy az egész sokaságnak nincs vége, mindenkornak, aiknek ő élén volt; mindenkor az utánok valók már semmit nem örvendeztek ő benne. Mert ez is hiábavalóság és leiki gyötrelem!

5 Őrizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához megy, mert hallgatás végett közöledned jobb, hogynem a bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cselekesznek. 2 Ne gyorsalkodjál a te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig e földön, azért a te beszéded kevés legyen; 3 Mert álon szokott következni a sok foglalatosságból; és a sok beszédből bolond beszél. 4 Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! 5 Jobb hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be. 6 Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mond az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszesse a te kezeidnek munkáját. 7 Mert a sok álonban a hiábavalóság is és a beszéd is sok; hanem az Isten félje. 8 Ha a szegényeknek nyomorítatását, és a törvények és igazságnak elfordítatását látod a tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert egyik felsőrendű vigyáz a másik felsőrendűre, és ezek felett még felsőbbrendűek vannak. 9 Az ország haszna pedig mindenekfelett a földmívelést kedvelő király. 10 Aki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és aki szereti a sokaságot nem telik be jövedelemmel. Ez is hiábavalóság. 11 Mikor megszaporodik a jószág, megszaporodnak annak megemészői is; mi haszna van azért benne urának, hanem hogy csak reá néz szemeivel? 12 Édes az álon a munkásnak, akár sokat, akár keveset egyéik; a gazdagnak pedig bővöködése nem hagyja őt aludni. 13 Van gonosz nyavalva, a melyet láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott gazdagság; 14 Ugyanis az a gazdagság elvész valami szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak kezében nem lesz semmi. 15 A mint kijött az ő anyjának méhéből, mezítélen meg ismét el, a mint jött vala: és semmit nem vesz el munkájáért, a mit kezében elvinne. 16 Annakokáért ez is gonosz nyavalva, hogy a mint jött, a képen meg el. Mi haszna van néki abban, hogy a szélnék munkálkodott? 17 És hogy az ő teljes életében a setében evett, sokszori haragjal, keserűséggel és búsalással? 18 Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy szép dolog enni és inni, és jól élni minden ő munkájából, a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete napjainak száma szerint, a melyeket adott néki az Isten; mert ez az ő része. 19 És a mely embernek adott Isten gazdagságát és kincseket, és a kinek megengedte, hogy egyik abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen az ő munkájának: ez az Istennek ajándéka! 20 Mert nem sokat emlékezik meg az ilyen az ő élete napjainak számáról, mivelhogy az ő szívének örömét az Isten kedveli.

6 Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy baj az az emberen; 2 Mikor valakinek az Isten ád gazdagságot és kincseket és tisztességet, és semmi nélkül nem szűköködik, valamit kívánhat lelkének, és az Isten nem engedi néki, hogy éljen azzal, hanem más ember él azzal: ez hiábavalóság és gonosz nyavalva! 3 Ha száz gyermeket szül is valaki, és sok esztendeig

él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok, de az ő lelke a jóval meg nem elégszik, és nem lesz temetése néki: azt mondom, hogy jobb annál az idéten gyermek, 4 Mert hiábavalóságra jött, setétségen meggy el, és setétséggel fedeztetik be neve, 5 A napot sem láta és nem ismerte; tűrhetőbb ennek állapotja, hogynem amannak. 6 Hogyha ketezer esztendőt él volna is, és a jóval nem él: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-e minden? 7 Az embernek minden munkája szájáért van; mindenáltal az ő kívánsága be nem telik. 8 Mert minden különbözik a bőlcs a bolondtól, és minden a szegény, aki az elők előtt járni tud? 9 Jobb, a mit ember szemmel lát, hogynem a lélek kivánsága; ez is hiábavalóság és a léleknek gyötrelme! 10 Valami van, régen ráadatott nevezete, és bizonyos dolog, hogy mi lesz az ember, és nem perlekedhetik azzal, aki hatalmasból nálánál. 11 Mert van sok beszéd, a mely a hiábavalóságot szaporítja; és mi haszna van az embernek abban? 12 Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az embernek jó e világban, az ő hiábavaló élete napjainak száma szerint, a melyeket mintegy árnyékot tölt el? Kicsoda az, aki megmondhatná az embernek, mi következik ő utána a nap alatt?

7 Jobb a jó hír a drága kenetrén; és a halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. 2 Jobb a síralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házahoz menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az előember megemlékezik arról. 3 Jobb a szomorúság a nevetésnél; mert az orczának szomorúsága által jobbá lesz a szív. 4 A bőlcseknek elméje a síralmas házban van, a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak házában. 5 Jobb a bőlcseknek dorgálását hallani, hogynem valaki halja a bolondoknak éneklését. 6 Mert olyan a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt; ez is hiábavalóság! 7 Mert a zsarolás megbolondítja a bőlcs embert is, és az elmét elveszti az ajándék. 8 Jobb akármi dolognak vége annak kezdetinél; jobb a túró, hogynem a kevél. 9 Ne légy hirtelen a lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok kebelében nyugszik. 10 Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? mert nem bőlcsesegéből származik az ilyen kérdés. 11 Jó a bőlcseg az örökséggel, és előmenetelökre van az embereknek, a kik a napot látják. 12 Mert a bőlcsegnek árnyéka alatt, és a gazdagságnak árnyéka alatt egyformán nyugszik az ember! de a tudomány hasznosból, mivelhogy a bőlcseg életét ád az ő urainak. 13 Tekints meg az Istennek cselekedetit; mert kicsoda teheti egyenessé, a mit ő görbévé tett? 14 A jó szerencsének idején elj a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten szerzette, a végre, hogy az ember semmit abból eszébe ne vegyen, a mi reá következik. 15 Mindent láttam az én hiábavalóságomnak napjain: van oly igaz, aki az ő igazságában elvész; és van gonosz ember, aki az ő életének napjait meghosszabbítja az ő gonoszságában. 16 Ne légy felettesebb igaz, és felettesebb ne bőlcsekkel; miért keresnél magadnak veszedelmet? 17 Ne légy felettesebb gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál meg idő előtt? 18 Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is a te kezedet meg ne vond; mert a ki az Isten fél, mind ezektől megszabadul! 19 A bőlcseg megerősíti a bőlcset inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban vannak. 20 Mert nincs egy igaz ember is a földön, aki jót cselekednék és nem vétkeznék. 21 Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgádat, hogy átkoz téged. 22 Mert sok esetben tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondottál egyebeknek. 23 Mind ezeket megpróbáltam

az én bőlcsegével. Mikor azt gondolám, hogy bőlcs vagyok, én tőlem a bőlcseg távol vala. 24 Felette igen messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda tudhatja meg azt? 25 Fordítám én magamat és az én szívet a bőlcsegnek és az okoskodásnak tudására, kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam a bolondságnak gonoszságát, és a tévélygésnek balgatagsságát. 26 És találtam egy dolgot, mely kereserves a halálnál; tudniillik az olyan asszonyt, a kinek a szíve olyan, mint a tőr és a hájó, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. Aki Isten előtt kedves, megszabadul attól; a bűnös pedig megfogattakattól. 27 Lásd, ezt találtam, azt mondja a prédikátor; mikor gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, 28 A mit az én lelkem folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem találtam. 29 Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtte az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.

8 Kicsoda hasonló a bőlcshöz, és ki tudja a dolgok magyarázatát? Az embernek bőlcsegére megvilágosítja az ő orczáját; és az ő ábrázójának erőssége megváltozik. 2 Én mondom, hogy a királynak parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre való esküvés miatt. 3 Ne siess elmenni az ő orczája elől, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar, megcselekszi. 4 Mivelhogy a király szava hatalmas; és kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? 5 Aki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bőlcsnek elméje megérint minden időt, minden ítéletet; 6 Mert minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek nyomorúsága sok ő rajta; 7 Mert nem tudja azt, a mi következik; mert ki mondja meg néki, mimódron lesz az? 8 Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálhak napja felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a gonoszság nem szabadítja meg azt, aki azzal él. 9 Mindezt láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az ember az emberen maga kárára. 10 És azután láttam, hogy a gonoszok eltemették és nyugalomra mentek; viszont a szent helyről kimentek, és elfelejtettek a városban olyanok, a kik becsületesen cselekedtek. Ez is hiábavalóság! 11 Mivelhogy hamar a szentenzia nem végezetít el a gonoszságnak cselekedőjén, egészsen arra van az emberek finainak szíve ő Bennök, hogy gonoszt cselekedjenek. 12 Bár meghosszabbítja életét a bűnös, aki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek léşen jól dolgok, a kik az ő orczáját félik; 13 A hitteltek pedig nem lesz jó dolga, és nem hosszabbítja meg az ő életét, olyan lesz, mint az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. 14 Van hiábavalóság, a mely a földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. 15 Annakokáért dicsérem vala én a vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világban, hanem hogy egyék, igyék és vígadjon; és ez kísérje őt munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ád néki Isten a nap alatt. 16 Mikor adám az én szívet a bőlcsegének megtudására, és hogy megvizsgáljak minden fáradtságot, a mely a földön történik, (mert sem éjjel, sem nappal az emberek szeme álmot nem lát): 17 Akkor eszembe vevém az Istennek minden dolgát, hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet

végére: sőt ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet végére.

9 Mert mindezt szívemre vettem, és pedig azért, hogy megvígsgáljam mindezt: hogy az igazak és bölcsék és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak; szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind ez előttük van. **2** minden olyan, hogy mindenkit érhet, egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztátlannak, mind annak, aki áldozik, mind aki nem áldozik, úgy a jónak, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint aki féli az esküvést. **3** Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy mindeneknek egyenlő szerencséjük van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonoszsággal, és elméjükben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé mennek. **4** Mert akárkinek, valaki minden elők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az elő eb, hogynem a megholt oroszlán. **5** Mert az elők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emlékezetük elfelejtett. **6** Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik. **7** No azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat; mert immár kedvesek Istennek a te cselekedeted! **8** A te ruháid mindenkor legyenek fejér, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék. **9** Éld életedet a te feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiáavaló életednek minden napjaiban, a melyeket Isten adott néked a nap alatt, a te hiáavalóságodnak minden napjaiban; mert ez a te részed a te életedben és a te munkádban, melylyel munkálódol a nap alatt. **10** Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekeded; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs a Seolban, a hová menenđ vagy. (*Sheol h7585*) **11** Fordítván magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcséké a kenyér, és nem az okoské a gázdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem idő szerint és történetből lesznek mindezek. **12** Mert nem is tudja az ember az ó idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a tőrben, miképen ezek, azonképen megfogatnak az emberek fiai a gonosznak idején, mikor az eljő reájok hirtelenséggel. **13** Ezt is bölcseségeink láttam a nap alatt, és ez én előttem nagy volt. **14** Tudniliuk, hogy egy kicsiny város volt, és abban kevés ember volt, és eljött az ellen hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy erősségeket épített. **15** És találtatott abban egy szegény ember, aki bölcs volt, és az ó bölcseségével a várost megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a szegény emberről. **16** Akkor én azt mondám: jobb a bölcseség az erősségnél; de a szegénynek bölcsesége útálatos, és az ó beszédít nem hallgatják meg. **17** A bölcsöknek nyugodt beszédét inkább meghallgatják, mint a bolondok között uralkodónak kiáltását. **18** Jobb a bölcsesség a hadakozó szerszámoknál; és egy bűnös sok jót veszt el.

10 A megholt legyek a patikáriusnak keneti megbüdösítik, megerjesztik; azonképen hathatósabb a bölcseségnél, tiszteßégnél egy kicsiny balgatagság. **2** A bölcs embernek szíve az ó jobbkezénél van; a bolondnak pedig szíve balkezénél. **3** A bolond, mikor az úton jár is, az ó elmejére hiányos, és mindenek hirdeti, hogy ó bolond. **4** Mikor a fejedelemnek haragja felgerjed te ellened, a te helyedet el ne hagyjad; mert a szelídseg nagy

bűnöket lecsendesít. **5** Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés volna, a mely a fejedelemről származik. **6** Hogy a bolondság nagy méltóságra helyeztetett, a gazdagok pedig alacsony sorsban ülnek. **7** Láttam, hogy a szolgák lovakon ültek; a fejedelem pedig gyalog mentek a földön, mint a szolgák. **8** A ki vermet ás, abba beesik; és a ki a gyepűt elhánnya, megmarja azt a kígyó. **9** A ki a kőveket helyőkből kihányja, fájdalmat szenned azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a miatt. **10** Ha a vas megtompul, és annak elít meg nem köszörül az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a bölcseség pedig minden dolognak eligazítására nagy előmenetel. **11** Ha megharap a kígyó, a míg meg nem varázsolatott, azután semmi haszna nincsen a varázslónak. **12** A bölcs ember szájának beszédei kedvesek; a bolondnak pedig ajkai elnyelik őt. **13** Az ó szája beszédeinek kezdete bolondság, és az ó szája beszédeinek vége gonosz balgatagság. **14** És a bolond szaporítja a szót, pedig nem tudja az ember, a mi következik, és a mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt néki? **15** A bolondnak munkája elfárasztja őt, mert a városba sem tud menni. **16** Jaj néked ország, kinek a te királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek. **17** Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes ember, és a te fejedelmid idejében esznek a testnek erejéért és nem az italért. **18** A restség miatt elhanyatlak a házfedél, és a kezek restsége miatt cseppek a ház. **19** Vígasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a bor vidámítja meg az előket: és a pénz szerzi meg mindeket. **20** Még a te gondolatodban is a királyt ne átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gázagnak ne mondj: mert az égi madár is elviszi a szót, és a szárnys állat is bevádolná a te beszédet.

11 Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálod azt. **2** Adj részt hétnek vagy nyolcnapnak is; mert nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. **3** Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre; és ha leesik a fa dérére vagy északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. **4** A ki a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz, nem arat. **5** Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, aki mindeneket cselekszik. **6** Reggel vesd el a te magodat, és este se phientesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-e vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszermind. **7** Valóban, édes a világosság és jó a mi szemeinkkel nézünk a napot. **8** Mert ha sok esztendeig él is az ember, mindenkorban örvendezzen; és megemlékezzék a setétségek napjairól, mert az sok lesz. Valami eljövendő, minden hiáavalóság. **9** Örvendez a te ifjúságodban, és vidámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és jár a te szívednek útaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítétele von! **10** Vesd el a haragot a te szívedből, és vesd el a gonoszt a te testedből; mert az ifjúság és a hajnal hiávalóság.

12 És emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemek napjai el nem jönök, és míg a nem jönök az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! **2** A míg a nap meg nem setétedik, a világossággal, a holdtal és csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek az eső után. **3** Az időben, mikor megremegnek a háznak órizői, és megrogynak az erős férfiak, és megállanak az örlő leányok, mert megkevesbedtek, és meghomályosodnak az ablakon kinézők. **4** És az ajtók kívül bezáratnak, a mikor is a malom zúgása halkabbá

lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok. **5** minden halmocsától is félnek, és mindenféle ijedelmek vannak az úton, és a mandolafa megvirágzik, és a sáska nehezen vonzolja magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember az ő örököök házába, és az utczán körül járnak a sírók. **6** Minekelőtte elszakadna az ezüst kötél és megrombolna az arany palaczkocská, és a veder eltörnék a forrásnál, és beletörnék a kerék a kútba, **7** És a por földde lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta volt azt. **8** Felette nagy hiábavalóságok, azt mondja a prédikátor, mindezek hiábavalóságok! **9** És azonfelül, hogy a prédikátor bőlcs volt, még a népet is tudományra tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és írt sok bőlcs mondást. **10** És igyekezett a prédikátor megtudni sok kivánságos beszédeket, igaz írást és igaz beszédeket. **11** A bőlcseknek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítóinak szavai; melyek egy pásztotl adattak. **12** Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs vége, és a sok tanulás fáradtságára van a testnekek. **13** A dolognak summája, mindenket hallván, ez: az Istenet féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek fődolga! **14** Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.

Énekek Éneke

1 Énekek éneke, mely Salamoné. 2 Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; mert a te szerelmeid jobbak a bornál. 3 A te drága kenetid jók illatозásra; a te neved kiöntött drága kenet; azért szeretnek téged a leányok. 4 Vonj engemet te utánad, hadd füssünk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vígadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged. 5 Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai; mint Kédár sátrai és Salamon szőnyegei. 6 Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlőknek őrizőjévé tettek engem, – a magam szőlőjét nem őriztem. 7 Mondd meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, hol legelethetsz, hol delelhetetesz délen; mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál? 8 Mivelhogy nem tudod, oh asszonynak között legszebb! jőj ki a nyájnak nyomdokain, és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül. 9 A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítták téged, én mátkám. 10 Szépek a te orczáid a halántéakra valólánczokban, a te nyakad a gyöngysorokban. 11 Arany lánczokat csinálunk néked, ezüstből csinált gyöngyökkel. 12 Mikor a király az ő asztalánál ül, nárdusnak jölláttá származik én tőlem. 13 Olyanaz én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, mely az én kebeleim között hál. 14 Mint az Engedi szőlőiben a cziprusfűrt, olyannékem az én szerelmesem. 15 Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid olyanok, mint a galambok. 16 Ímé, te is szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, és a mi nyoszolyánk zöldellő. 17 A mi házainknak gerendái cédrusfák, és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2 Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgyek lilioma. 2 Mint a liliom a tövisek között, olyan az én mátkám a leányok között. 3 Mint az almafa az erdőnek fái között, olyan az én szerelmesem az ifjuk között. Az ő árnyékában felette igen kivánok ülni; és az ő gyümölcsje gyönyörűséges az én ínyemnek. 4 Bevissz engem a borozó házba, és zászló felettem a szerelme. 5 Erősítsetek engem szőlővel, üdítsetek fel engem almákkal; mert beteg vagyok a szerelemnek. 6 Az ő bal keze az én fejem alatt van, és jobb kezével megölél engem. 7 Kényszerítek titket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet addig, a míg akarja. 8 Az én szerelmesemnek szavát hallom, ímé, ő jő, ugrálva a hegyeken, szökkelve a halmokon! 9 Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához. Ímé, ott áll a mi falunkon túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon keresztül, 10 Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. 11 Mert ímé a tél elmult, az eső elmult, elment. 12 Virágok láttattak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön. 13 A fügefa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jőj hozzá! 14 Én galambom, a kősziklának hasadékiban, a magas kőszálnak rejtekében, mutasd meg nékem a te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes! 15 Fogjátok meg nékünk a rókákat, a rókafiakat, a kik a szőlőket elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak. 16 Az én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliomok között

legeltet. 17 Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak: térről meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegycinek.

3 Az én ágyasházban éijeeken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem találtam. 2 Immár felkelek és eljárom a várost, a tereket és az utcákat, keresem azt, a kit szeret az én lelkem; keresém őt, és nem találám. 3 Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülök. Mondék nézik: Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret? 4 Alig mentem vala el azoktól, mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám, mígnem bevívem őt anyám házába, és az én szülőmnék ágyasházába. 5 Kényszerítelek titket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre, és a mezőnek szarvasira, fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamig ő akarja. 6 Kicsoda az, aki feljő a pusztából, mint a füstnek oszlopja? Mirhátol és tömjéntől illatos, a patikáriusnak minden jó illatú poratról. 7 Ímé, ez a Salamon gyaloghinta, hatvan erős férfi van körülötte, Izráelnek erősei közül! 8 Mindhyájan fegyverfogok, hadakozásban bőlcsek, kinek-kinek oldalán fegyvere, az éjszakának félmele ellen. 9 Hálóágyat csinált magának Salamon király a Libánus fáiból. 10 Oszlopait ezüstből csinálta, oldalát aranyból, ágyát biborból, belső része ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által. 11 Jőjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, Salamon királyt a koronában, melylyel megkoronázta őt az anyja, az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának napjára!

4 Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te havajd hasonlít a kecskéknek nyájához, melyek a Gileád hegycíről szállanak alá. 2 A te fogaid hasonlók a megnyirt juhoknyájához, melyek a földőből feljönek, melyek mind kettősökkel ellenek, és nincsen azok között meddő. 3 Mint a karmazsin cérna, a te ajkaid, és a te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja, olyan a te vakszemed a te fátyolod alatt. 4 Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, a mely építetett fegyveres háznak, a melyben ezer paizs függesszett fel, mind az erős vitézek paizsai. 5 A te két emlőd olyan, mint két vadkecske, egy zergének kettős fia, a melyek a liliomok között legelnek. 6 Míg meghűsül a nap, és elmulnak az árnyékok, elmegyek a mirhának hegycíre, és a tömjénnék halmára. 7 mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned! 8 Én velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról eljőj; nézz az Amanának hegycíről, a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjokból, a párduczoknak hegycíről. 9 Megsebesítettek az én szívet, én húgom, jegyesem, megsebesítettek az én szívet a te szemeidnek egy tekintésével, a te nyakodon való egy aranyláncszal! 10 Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te szerelmeid! jobbak a bornál, és a te keneteidnek illatja minden fűszerszámnál! 11 Színmézet csepegnak a te ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyelved alatt, és a te ruháidnak illatja, mint a Libánusról illatja. 12 Olyan, mint a berekeszett kert az én húgom, jegyesem! mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútató! 13 A te csemeteriőd gránátalmás kert, édes gyümölcsökkel egybe, cziprusok nárdusokkal egybe. 14 Nárdus és safrány, jölláttat nád és fahéj, mindenféle temjéntermő fákkal, mirha és álöves, minden drága fűszerszámmal. 15 Kerteknek forrása, élő vizek kútfeje, melyek folynak a Libánusról. 16 Serkenj fel északi szél, és jőj el déli szél, fűjj az én kertemre, folyjanak annak drága illatú

szerszámai, jöjjön el az én szeremesem az ő kertébe, és egye annak drágalátos gyümölcsét.

5 Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, szedem az én mirhámat, az én balzsamommal, eszem az én lépesmészemet az én mézettel, iszom az én boromat az én tejemmel. Egyetek barátim, igyatok, és részegedjetek meg, szeremesem! **2** Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, és íme az én szeremesemnek szava, a ki zörget, mondván: Nyisd meg nékem, én húgom, én mátkám, én galambom, én tökéletesem; mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam az éjszakának harmatjával! **3** Felelék én: Levettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mi módon keverném azokat a porba? **4** Az én szeremesem kezét benyújtja az ajtónakhasadékán, és az én belső részeim megindulának ő rajta. **5** Felkelék én, hogy az én szeremesemnek megnyissam, és az én kezimről mirha cseppeg vala, és az én ujjaimról folyó mirha a závar kilincsére. **6** Megnyitám az én szeremesemnek; de az én szeremesem elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszéden: keresém őt, de nem találám, kiáltám őt, de nem felele nékem! **7** Megtalálának engem az őrizőt, a kik a várost kerülök, megverének engem, megbesétezőnek engem, elvezék az én felőlöttetől a kőfátnak őrizőit. **8** Kényszerítélek titeket, Jeruzsálemnek leányai, ha megtaláljátok az én szeremesemet, mit mondok néki? hogy én a szerelem betege vagyok! **9** Micsoda a te szeremesed egyéb szeremesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a te szeremesed egyéb szeremesek felett, hogy mincket ilyen igen kényszerítesz? **10** Az én szeremesem fejér és piros, tízezer közül is kitetszik. **11** Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany; fodor haja fekete, mint a hollónak. **12** Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, melyek tejben fürödnek, szépetljesen helyhezettek. **13** Az ő orzája hasonlatos a drága füveknek táblájához, a melyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliomok, melyekről cseppegő mirha foly. **14** Az ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba; az ő teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva. **15** Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánum; tetszetes mint a czédrusfa. **16** Az ő ínye édességek, és ő mindenestől fogva kívánatos! Ez az én szeremesem, és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai!

6 Hová ment a te szeremesed, oh asszonyoknak szépe? hogyan fordult a te szeremesed, hogy keressük őt veled együtt? **2** Az én szeremesem, elment az ő kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék a kertekben, és liliomokat szedjen. **3** Én az én szeremesem vagyok, és az én szeremesem enyim, a ki a liliomok közt legeltet. **4** Szép vagy én mátkám, mint Tírsa városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, mint a zászlós tábor. **5** Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, mert azok megzavarannak engem. A te hajad olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról szállanak alá. **6** A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, melyek feljőnek a földőből, melyek mind kettősöket ellenek, és meddő azok között nincsen. **7** Mint a pomagránát darabja a te vakszemed, a te fatyolod alatt. **8** Hatvanan vannak a királynék, és nyolcvanan az ágyasok és számtalan a leányzó. **9** És az én galambom, az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlenegye, az ő szülőjének választottja. Látják a leányok, és boldognak mondják őt, a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt. **10** Kicsoda

az, aki úgy láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettentetés, mint a zászlós tábor? **11** A diófás kertekbe mentem vala alá, hogy a völgynek zöld fűveit lássam; hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák virágzanak-e? **12** Nem tudtam, hogy az én elmém ültete engem az én nemes népemnek díszhintajába. **13** Térj meg, oh Sulamit! térij meg, hogy nézzünk téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli körtánczot!

7 Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, oh fejedelem leány! A te csípőd hajlásai olyanok, mint a kőöntűk, mesteri kezeknek mive. **2** A te köldökök, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség nélkül; a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körül kerítve. **3** A te két emlőd, mintkét őzike, a vadkecskénék kettős fiái. **4** A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; a te szemeid, mint a Hesbonbeli halastók, a sok népű kapunál; a te orrod hasonló a Libánum tornyához, mely néz Damaskus felé. **5** A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, és a te fejeden hajadnak fonatéka a baborhoz, a király is megköltetné fűréteid által! **6** Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem, a gyönyörűségek közt! **7** Ez a te termeted hasonló a pálmafához, és a te emlőid a szőlőgerézdekez. **8** Azt mondám: felhágok a pálmafára, megfogom annak ágait: és lesznak a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei, és a te orrodnak illatja, mint az almának. **9** És a te ínyed, mint a legjobb bor, melyet szeremesem kedvére szürcsöl, mely szóra nyitja az alvók ajkait. **10** Én az én szeremesem vagyok, és engem kíván ő! **11** No, én szeremesem, menjünk ki a mezőre, hálunk a falukban. **12** Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, ha kinyílott-é virágja, ha virágzanak-é a gránátalmáfák: ott közelöm az én szerelmimet veled. **13** A mandragórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, melyeket ohén szeremesem, néked megtartottam!

8 Vajha lennél nékem én atyámfa, ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kívül találván megcsókolnálak; még sem útálnának meg engem. **2** Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktatgnál engem, én meg borral itatnálak, fűszeressel, gránátalma borral. **3** Az ő balkeze az én fejem alatt, és jobbkezével megölél engem. **4** Kényszerítélek titeket, Jeruzsálemnek leányai, miért költemétek és miért serkentétek fel a szerelmet, míg nem ő akarja? **5** Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, a ki az ő szeremeséhez támaszkodik? Az almafa alatt költöttelek fel téged, ott szült téged a te anyád, ott szült téged a te szülőd! **6** Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. (**Sheol h7585**) **7** Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégismegvetnék azt. **8** Kicsiny húgunk van nékünk, a kinek nincsen még emlője; mit cselekedjünk a mi húgunk felől, a napon, melyen arról szót tesznek? **9** Ha ő kőfal, építünk azon ezüstből palotát; ha pedig ajtó ő, elrekeszti őt a cédrus-deszkával. **10** Mikor én olyan leszek, minta kőfal, és az én emlőim, mint a tornyok; akkor olyan leszek ő előtte, mint a ki békességet nyer. **11** Szőlője volt Salamonnak Baálhamonban, adta az ő szőlőjét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért hoz ezer-ezer ezüst siklust. **12** Az én szőlőmre, mely én reám néz, nékem gondom lesz: az ezer siklus, Salamon, tiéd legyen, a kétszáz annak gyümölcsének őrizője. **13** Oh te, a ki lakol a

kertekben! A te társaid a te szódra figyelmeznek; hadd halljam én is. **14** Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

Ézsaiás

1 Ésaiásnak, Ámos fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzíásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban. **2** Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szó: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. **3** Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jáslál; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá! **4** Oh gonosz nemzetseg, hamissággal megterhelteztett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyta az Urat, megúltálták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle. **5** Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? minden fej beteg, és minden szív erőtelen. **6** Tetőtől talpig nincs e testben épseg, csupa seb és dagadás és kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. **7** Országok pusztaság, városaitokat tűz perzselé föl, földeteket szemetek láttára idegenek emésztik, és pusztaság az, mint a hol idegenek dültak; **8** És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromolt város. **9** Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volhnák hasonlók. **10** Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! **11** Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr; megelegtem a kosok egészen égőáldozatait és a hízlali barmok kővérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm; **12** Ha eljöttök, hogy szímen előtt megjelenjetek, ki kíványa azt tületek, hogy pitvarimat tapossátok? **13** Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útját előttem; újhold, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. **14** Újholdaitokat és ünnepeiteket gyűlölli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni. **15** És ha kiterjeszték kezeiteket, elrejtem szemeimet előletek; sót ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallatom: vérrel rakvák kezeitek. **16** Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjetek meg gonoszt cselekedni; **17** Tanuljatok jót tenni; törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. **18** No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú. **19** Ha engedelemmel hallgatándotok, e föld javaival éltek; **20** És ha vonakodtok, sót pártot ütök, fegyver emészt meg; mert az Úr szája szolt! **21** Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott benne, és most gyilkosok! **22** Ezüstöt salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve: **23** Fejedelmid megátalkodottak és lopónak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül eléjük. **24** Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős Iste: Jaj! mert végzettságot veszek háborgatóimon, és bosszút állok ellenségimen! **25** És kezemet ellened fordítom, és kiolvastom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat; **26** És adok néked oly birákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondjam te néked: ez igaz város, ez hív város. **27** Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által; **28** De elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyta. **29** Mert szégyen éri őket a cseráfáért, a melyekben gyönyörködtek, és pirulni fogtak a kertek miatt, a melyeket kedveltek; **30** És hasonlatosok lesztek

az elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélküli való kerthez: **31** És csepűvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindenket égni fognak, és oltójuk nem léşen.

2 Ésaiásnak, Ámos fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől. **2** Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állni az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb leszen a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok; **3** És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útaira, és mi járunk az Ő ősvényein, mert tanítás Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde; **4** Ki ítéletet tesz a pogányok között, és bíráskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul. **5** Jákóbnak háza! jertek járunk az Úrnak világosságában! **6** Mert elhagyadt, Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel telvék napkeleti erkölcsökkel, és szemfényesztők, mint a Filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget; **7** És betelt földje ezüsttel és aranyval, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek; **8** És betelt földje bálványokkal, és kezeik csinálmannák hajolnak meg, mit ujjaiak csináltak. **9** Ezért porba hajtatiak a közember, és megaláztatik a föember, és meg nem bocsátás nézik. **10** Menj be a kősziklába, és rejtfőzzél el a porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt. **11** A kevél szemű közember megaláztatik, és a föemberek magassága porba hajtatiak, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. **12** Mert a seregek Urának napja előj minden kevél és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik. **13** És Libánon minden cédrusai ellen, a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak minden tölgyfái ellen; **14** minden magas hegyek ellen, és minden felemelkedett halmok ellen; **15** minden magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; **16** És Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges drágaságok ellen. **17** És porba hajtatiak a közember kevélisége, és megaláztatik a föemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon. **18** És a bálványokat teljességgel elveszti. **19** És bemennek a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. **20** Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, **21** Hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. **22** Oh szünjetek meg hát az emberben bízni, a kinek egy lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő?

3 Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből És Júdából a támaszt és a táplálót, a kenyérnek minden erejét és a víznek minden erejét; **2** Az erőst és hadakozót, bírót és prófétát, jóst és öreget; **3** Az ötvenedés hadnagyat, a tisztes embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz érőt; **4** És adok nékik gyereközöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak rajtok. **5** És nyomorra jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az ő térsára ellen támad, a gyermek az öreg ellen, becstelen a tisztes ellen; **6** És ha valaki mefragadjá atya nemzetsegéből való rokonát, mondván: Néked ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezed alatt legyen: **7** Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamba nincsen

kenyér és nincs ruha; ne tegyek engem e nép fejedelmévé! 8 Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. 9 Arczuk tekintete tesz ellenök bizonyságot, bűneikkel Sodoma módjára Kerkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj lelköknél! mert magok szereztek magoknak gonoszt. 10 Mondjátok az igaznak, hogy jól lészen dolga, mert cselekedeteik gyümölcsével élnek. 11 Jaj a gonosznak, gonoszul lesz dolga, mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek néki. 12 Népem nyomorgató gyermek, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezéreid hitetők, és ösvényidnek útját elrejtik előled. 13 Előálla perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket. 14 Az Úr törvénye megy népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt, szegénytől rablott marha van házaitokban: 15 Mi dolog, hogy népemet összezúzzatok, és a szegények orczáját összetörítek? ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura. 16 És szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemeikkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek: 17 Megkopaszítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az Ő szemérőket megmezteníti. 18 Ama napon eltávolítja az Úr az Ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, 19 A fülönfüggőket, a karpereczeket és a fátynokat, 20 A pártákat, a lábláncokat, az öveket, a jóillattartókat és az ereklyéket, 21 A gyűrűket és az orrpereczeimet, 22 Az ünnepi ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket, 23 A tükröket, a gyolcsingeket, a főkötiöket és a keczeléket: 24 És lesz a balzsamillat helyén bűdösség, az öv helyén kötél, és a felfodorzott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén zsáruha, és a szépség helyén homlokra sütött bélég. 25 Férflaid fegyver által hullnak el, és vítezeid harczban: 26 És sírnak és gyászolnak kapui, és ő elpusztítattván, a földön ül;

4 És megragad hét asszony egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyérét eszszük és a mi ruhánkba öltözökönk, csak hadd nevezessünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat! 2 És ama napon az Úrnak cseméje ékes és dicsőséges lészen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. 3 És lészen, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az elők közé beiratott. 4 Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét eltilszítá belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: 5 Akkor teremten fog az Úr Sion hegycének minden helye fölén és gyülekezetei fölén nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fénymességet éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lészen; 6 És sátor lészen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

5 Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; 2 Felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és középéré tornyot építettet, sőt benne már sajtot is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! 3 Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juda férflai: ítéletek köztem és szőlőm között! 4 Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! 5 Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapodtassék; 6 És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapálhatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! 7 A seregek Urának

szőlője pedig Izráel háza, és Júda férflai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogőrzésre, s ím lón jogorázás; és irlalomra, s ím lón siralom! 8 Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecské sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön! 9 Hallásomra megesküdt a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztaságággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül, 10 Mert tíz hold szőlő egy báth bort eresz, és egy hómer mag egy efát terem. 11 Jaj azoknak, a kik jó reggelén részegítő ital után futkosnak, és mulatnak estig, és bor hevítő őket: 12 És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalomban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják kezeinek cselekedetét. 13 Ezért fogásba megy népem, mivelhogy tudomány nélkül való, és föemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt edped meg; 14 Azért a sír kiszélesítő torkát és feltáta száját szertelen, és leszállnak abba népem föemberei, és zajongó sokasága, és minden örvendezői; (*Sheol h7585*) 15 És porba hajtatk a közember, és megaláztatik a föember, és a nagyok szemei megaláztatnak. 16 És felmagasztaltatik a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli magát igazságban. 17 És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gázdagoknak romjain idegenek élnek! 18 Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; 19 A kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg. 20 Jaj azoknak, a kik a gonosz jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édet keserűvé! 21 Jaj azoknak, a kik magoknak bőlcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! 22 Jaj azoknak, a kik hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyiésében; 23 A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük: 24 Ezért, mint a polyvát megemészti a tűznek nyelve, és az egő széna összeomlik: gyökerök megrothat, virágjok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izráel szentjének beszédét megúltálták. 25 Ezért gerjed fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemelé rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és holttestök szemétként fekszik az utcán. Mindezekkel haragja el nem mult, és keze még felemelvę van. 26 És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán lakozóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljönök. 27 Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem; 28 Nyilai élesek, és minden ő kézivei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekei mint a forgószer; 29 Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-kölykök, és morog s prédiát ragad s elviszi, és nincs, aki elvegye tőle; 30 És rámordul ama napon, mint tenger mormolása; és ő a földre néz, de ímé ott sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a rábortult homályban!

6 A mely esztendőben meghala Uzzias király, látám az Urat ülni magas és felemelgettett széken, és palástja betölté a templomot; 2 Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orczáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; 3 És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével! 4 És megrendülének az ajtó küszöbe a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. 5 Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztálatlan ajkú vagyok és tisztálatlan ajkú nép

közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim! 6 És hozzárepült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a melyet fogóval vett volt az oltárról; 7 És illeté számat azzal, és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnőd elfedeztetett. 8 És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk? Én pedig mondék: imhol vagyok én, küldj el engemet! 9 És monda: Menj, és mond ezt a népké: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjetek; 10 Kővérítsd meg a nép szívét, és füleit duggd be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térijen, és meg ne gyógyuljon. 11 És én mondék: Meddig lészen ez Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is pusztá lészen; 12 És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lészen a földön; 13 És ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; de mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az törzsük szent mag lészen!

7 És lőn a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljöve Reczin, Szíriának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de nem veheté meg azt. 2 És hírül vivék a Dávid házában, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt. 3 És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jászub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének útján; 4 És mondд néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő üszögdarab miatt, Reczinnek és Szíriának, és Remalja fiának felgeredett haragja miatt! 5 Mivelhogy gonosz tanácsot tartott ellened Sziria, Efraim és Remalja fia, mondván: 6 Menjünk el Júda ellen, s reszkettessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylá benne Tábeal fiát, 7 így szól az Úr Isten: Nem áll meg és nem lészen ez! 8 Mert Sziria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő, s megromol Efraim és nép nem lészen. 9 Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja fia: ha nem hiszik, bizony meg nem maradtok! 10 És szóla ismét az Úr Akházhoz, mondván: 11 Kérj jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységekben vagy fent a magasban! 12 És mikor szóla Akház: Nem kérék s nem kísértem az Urat! 13 Akkor monda a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok? 14 Ezért ád jelt néktek az Úr maga: Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezí azt Immánuelnek, 15 Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a goroszt megvetni, és a jót választani; 16 Mert mielőtt e gyermekek megtanulná megvetni a goroszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két kiráylától te reszketsz. 17 És hozni fog az Úr reád és népedre és atyád házára oly napokat, milyenek még nem jöttek, mióta Efraim elszakadt Júdától: Asszíria királyát. 18 És lesz ama napon: süvölt az Úr az Égyiptomi folyóvize mellett való legyeleknek, s Asszíria földje méheinek, 19 S mind eljönnek, és letelepszenek a meredek völgyekben és sziklák hasadékaiban, minden töviseken és minden legelőkön. 20 Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett beretvával, Asszíria királya által a főt s a lábak szőréit, a mely a szakált is levezzi; 21 És lesz ama napon, hogy kiki egy fejőstéhenet tart és két juhot, 22 És lészen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak

megmaradott e földön. 23 S lészen ama napon, hogy minden helyet, a hol ezer szőlőtő ezer siklust éró vala, tövis és gaz ver fel. 24 Nyilakkal és kézívvel mehet oda az ember, mivel tövis és gaz verte fel mind az egész földet; 25 Sőt a hegyekre, a melyeket kapával kapáltanak, sem fogsz felmenni, félvén a tövistől és gaztól; hanem barmok legelőjévé lesznek és juhok járásvá.

8 És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess zsákmányra és gyorsan prédára; 2 És én hív tanukul választom magamnak Uriást, a papot és Zakariást, Jeberekiás fiát. 3 És bementem a prófétaasszonyhoz, aki fogant, és szült fiat; és mondá az Úr nékem: Nevezd nevét: siess zsákmányra és gyorsan prédára. 4 Mert mielőtt e gyermekek ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját Asszíria királyának szolgája elviszi. 5 Ismét szólott az Úr hozzá, mondván: 6 Mivel megúltála e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja fiában gyönyörködik: 7 Azért ímér rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Asszíria királyának minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és foly minden partjai felett, 8 És becsap Júdába, és megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjeszt szárnyai ellepik földednek szélességét, hogy Immánuel! 9 Fenekejtek csak népek és romlatajok meg; figyeljetek, valakik messze laktok; készüljetek és megrontatok; készüljetek és megrontatok. 10 Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljetek beszédet, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk! 11 Mert így szólott hozzá az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népké útján ne járjak, mondván: 12 Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne feljettek és ne rettegjetek; 13 A seregek Urát: Ót szenteljétek meg, Ót feljétek, és Ót rettegjétek! 14 És Ó néktek szentelhely lészen; de megütközés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, s tőr és háló Jeruzsálem lakosainak. 15 És megütköznek köztük sokan, s elesnek és összetörnek; törbe esnek és megfogatnak! 16 Kösd be e bizonyágtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban! 17 Én pedig várom az Urat, aki elrejtéj orczáját Jákób házáttól, és benne bízom. 18 Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától vagyunk mi! 19 És ha ezt mondják tinétek: Tudákozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenéről tudakozik-e a nép? az élőkért a holtaktól kell-é tudakozni? 20 A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnalok: 21 Úgy bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve; és lészen, hogya megéhezik, felgered és megátkozza királyát és Istenét, s néz fölfelé, 22 És azután a földre tekint, és íme mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ó pedig a súrú sötéten elhagyatva!

9 De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Naftali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát. 2 A nép, a mely sötétségen jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök! 3 Te megsokasítod e népet, nagy öröömöt szeresz néki, és örvendeznek előtted az aratók öröömével, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. 4 Mert terhes igáját és háta vesszejét, az ót nyomorgatónak botját összetörök,

mint a Midián napján; **5** Mert a vitézek harczi saruja és a vérbe fertőzöttet öltöztet megég, és tűznek eledele lészen; **6** Mert egy gyermek születik nékünk, fiú adatik nékünk, és az uralom az ō vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! **7** Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fólemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindenrőkkel. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt! **8** Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben, **9** Hogy megértsze az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva: **10** Téglák omloktak le, és mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czédrusokat ültetünk helyükre! **11** De az Úr ellenök hozza Reczin szorongatóit, és ellenségeket rájok uszítja; **12** A Sziríabeliek elől, és a Filiszteusok hátul, s falják Izráelt feltárt torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. **13** Hiszen e nép nem tért meg az ōt verő Istenhez, és a seregeknek Urát nem keresték; **14** Ezért kivágja az Úr Izráelből a fót és farkat, a pálmaágat és a kákát egy napon. **15** A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, a ki hazugságot szól. **16** Mert e nép vezérei hitettképp lettek, és a kiket vezetnének, elvesztek. **17** Ezért ifjaiiban sem gyönyörködik az Úr, s árvain és özvegyein sem könyörül; mert mindenjában istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. **18** Mert a gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tövist és gazi emészt, és megyűjtja a sűrű erdőt, és felgomolyig az füst oszlopában. **19** A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép a tűznek eledele lön: Senki atyafián nem könyörül, **20** Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem elégszik meg; mindenjában karjoknak húsát eszik, **21** Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindenkit Júda ellen kelnek. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van.

10 Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek, **2** Hogy elriaszzák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek az ō prézájok, és az árvákban zsákmányt vessenek. **3** S vajon mit míveltek a meglátogatásnak és a messzünnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségéért, és hol hagyjátok dicsőségeteket? **4** Bizony csak: a foglyok alá hanyatlannak és a megölettek alá hullanak; mind ezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. **5** Jaj Assiriának, haragom botjának, mert pálcza az ō kezében az én búsalásom! **6** Istantelen nemzetseg ellen küldtem ōt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prézdáljon és zsákmányt vessen, és eltagoda azt, mint az utczák sarát. **7** De ō nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigynomálni sok népetet. **8** Mert így szól: Vajon vezéreim nem mind királyok-é? **9** Nem úgy megvettem-é Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáhot, mint Aphádot? És Samariát, mint Damaskust? **10** Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának, **11** Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ō bálványával: nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel? **12** Ezért ha majd elvégezi az Úr minden dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét és nagyralátó szeme kevélységét. **13** Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem ezt és bölcseséggel, mivel

okos vagyok; elvettem sok népeknek határit, és kincseikben zsákmányt vettem, és leszállítám, mint erős, a magasan ülőket; **14** És kezem úgy találta minthogy fészket a népek gazdagságát; és a mily könnyen elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki, aki szármányt mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak siopogott volna is! **15** Avagy dicsekszik-é a fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, a ki vonza azt? Mintha a bot forgatná azt, a ki őt felemelé, és a pálcza felemelné azt, a mi nem fa! **16** Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire ösztövéréget bocsát, és az ō dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése; **17** És lészen Izráel világossága tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészti gazzát és tövisét egy napon; **18** Az ō erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadózó; **19** Erdője fáinak maradéka kicsiny lészen, és azokat egy gyermek is felírhatja! **20** És lészen ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házból, az ōt nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; **21** A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős Istenhez. **22** Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a tenger fönye, csak maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal! **23** Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön. **24** Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és pálcázját felemeli rád, miként Égyptom egykoron; **25** Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsalásom, és haragom az ō megemésztőkre lészen! **26** És a seregeknek Ura ostort emel ō ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb kőszikláján, és pálcázjáthat a tenger fölöl emeli, mint Égyptomban egykoron. **27** És lesz ama napon: eltávozik az ō terhe válladról és igája nyakadról, és megromol az iga a kövérsegnek miatta. **28** Ajáthba jő, Migrónba átsiet, Mikhmásnál rakja le hadakozó szerszámait; **29** Átmennek a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gibea, Saulnak városa elfut. **30** Kiálts Gallim leánya, és vedd füleidbe Laisa, és szegény Anathóth! **31** Madméná megindul, Gébim lakosai mentik övéket; **32** Még Nóbba megyen ma, hogy ott megálljon, és emeli már kezét Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen! **33** De ímé az Úr, a seregeknek Ura: levagdala az ágakat rémitő hatalommal, és a magas termetük kivágattatnak, és a magasságosak megaláztnak; **34** Az erdő sűrű ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas által.

11 És száraznak egy visszszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevekedik. **2** A kin az Úrnak lelke megnyugoszik: bőlcsesgének és értelemek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. **3** És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítélni, és nem füleinek hallása szerint bíráskodik: **4** Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéleteségben bíráskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és aikai lehélvet megöli a hitetlen. **5** Derekának övezdője az igazság lészen, és vesének övezdője a hűség. **6** És lakozik a farkas a báránynyal, és a párducz a kecskefűvel fekszik, a borjú és az oroszlán-kölyök és a kővér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek őrzi azokat; **7** A tehén és medve legelnek, és együtt feküsznek fiaik, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik; **8** És

gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliszkus lyuka felett terjengeti kezét: **9** Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségeimnek hegycímer, mert teljes lészen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják. **10** És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, aki a népek zászlójára lészen, eljönök a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség lészen. **11** És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriáról, Egyiptomról, Pathrosról, Szerecsenország ról, Elám ról, Sinátról, Hamátról és a tenger szigeteitől. **12** És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéleit flait, és Júdának szétszort leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól. **13** Megszünik Efraimnak irigysége, és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem irigykedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra. **14** És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, és kezét vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek nézik. **15** És az Úr megátkozza Egyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölén erős száraztató szélben, és hét patakra csapja azt, és népet sarus lábbal vezeti át, **16** És csinált út lészen népe maradékának, a mely megmaradt Assiriáról, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből.

12 És így szólsz ama napon: Hálákat adok nézed, oh Uram! mert jöllehet haragutál rám, de elfordult haragod, és megvígásztaltál engemet! **2** Ímé, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert erősségem és énekiem az Úr, az Úr, és Iñ nékem szabadítóm! **3** S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, **4** És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ó nevét, hirdessétek a népek között nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ó neve. **5** Mondjátok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! **6** Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izráelnek Szentje!

13 Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaiás, Ámós fia. **2** Emeljetek zászlót kopasz hegyen, kiáltatok nézik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapui! **3** Én parancsoltam felszentelt vítezimnek, és elhívtam erősímet haragomnak véghezvitelére, a kik én bennem büszkén örvendenek. **4** Hah! zsbongás a hegyeken, mint nagy néptőmegé; hah! összegyűlt népek országainak zúgása; a seregek Ura harczi sereget számlál. **5** Jönek messze földről, az égnek végéről, az Úr, és haragjának eszközei, elpusztítani minden egész földet. **6** Jaigassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jő a mindenhatótól. **7** Ezért megerőten lülnek minden kezek, és elolvad minden embernek szíve; **8** És megrémülnek, kínók és fájdalmak fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon csodálkozik, és arcuk lángba borul. **9** Ímé az Úrnak napja jő kegyetlen búsulással és felgeredt haraggal, hogy a földet pusztaságággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról. **10** Mert az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüköt, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündököltei. **11** És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és az erőszakosodóknak gógiét megalázom. **12** Drágábbá teszem az embert a színaranyánál, és a férfit Ofir kincsaranyánál. **13** Ezért az egeket megrenditem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása miatt, és felgeredett haragjának napján, **14** És mint az úzött zerge, és mint a pázsitor nélküli való

nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; **15** Valaki ott találattík, átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt hull el, **16** Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét, házaikat elzsákmányolják, és feleségeiket megszepplősítik. **17** Ímé, én feltámasztom ellenök a Médiabeliket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnek; **18** Kéziveik szétzúznak ifjakat, és nem kónyörülnek a méh gyümölcsén, a fiaknak nem igralmaz szemük: **19** És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekésének dísze, mint a hogyan elpusztítta Isten Sodomát és Gomorát; **20** Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetiségről nemzetiségre, nem von sátorott az arábiai, és pázsitorok sem tanyáznak ott; **21** Hanem vadak tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szöködnek ott; **22** És vad ebek üvöltének palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.

14 Mert könyörül az Úr Jákóbón, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a jövevény hozzájuk adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; **2** És felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyükre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek foglyul vivők, és uralkodnak nyomorgatóikon. **3** És majd ama napon, a melyen nyugalmat ad néked az Úr fáradtságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, **4** E gyűnydalt mondod Babilon Királyára felett, és szólsz: Miként lón vége a nyomorgatónak, a szolgáság házának vége lón! **5** Eltörte az Úr a gonoszok páczaját, az uralkodóknak vesszejét. **6** A ki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergették feltartózhatlanul. **7** Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek. **8** Még a cziprusok is örvendenek rajtad: a Libánon czédrusai ezt mondják: Mióta te megdöltél, nem jő favágó ellenünk. **9** Alant a sír megindul te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait; (**Sheol h7585**) **10** Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél! **11** Kevélysegéd és lantaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók! (**Sheol h7585**) **12** Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! **13** Holott te ezt mondád szívedben: Az egbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyeztem ülőszéketem, és lakom a gyülekezet hegynél messze északon. **14** Felibők hágók a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. **15** Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélyiségebe! (**Sheol h7585**) **16** A kik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborútjára, aki királyságokat rendített meg? **17** A ki a föld kerekségét pusztaságággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza! **18** A népeknak minden királyai dicsőségen nyugosznak, kiki az ő síráján, **19** Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány gall, takarva megölletekkel, fegyverrel átveretekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holtest! **20** Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítad földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem! **21** Készítetek öldöklést az ő fiainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják a földet, és városokkal töltések be a földnek színét! **22** És felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr; **23** És a sundisznónak örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjével, szól a seregeknek Ura.

24 Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: Úgy lészen, mint elgondolám, úgy meg véghez, mint elvégezém: **25** Megrontom Assíriát földemen, és megtapodom hegyeimben, és eltávozik róluk igája, és terhe válláról eltávozik. **26** Ez az elvégezett tanács az egész föld felől, és ez ama felelmelt kék minden népek fölött. **27** Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelennel? Az ő keze fel van emelve; ki fordítja el azt? **28** A mely esztendőben meghalt Akház király, akkor lón e jövendölés. **29** Ne örvendő oly nagyon Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából bazilikus jő ki, a melytől szánya sárkány származik. **30** És legelnek a szegényeknek elsőszülöttei, és a szűkölökődők bártossággal nyugosznak; és én kivesztem gyökeredet éhséggel, és maradékodat megölök. **31** Jajgass kapu, kiáltás város! remeg egész Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem marad el seregeiből egy sem! **32** És mit felelnék a népek követei? Azt, hogy az Úr veté meg a Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

15 Jövendölés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Kir-Moáb! **2** Felmennek a templomba, és Dibon a magaslatokra megy sírni, Nebón és Médebán jaigat Moáb, minden fejen kopaszszág, minden szakál lenyírva! **3** Utczáin gyászruhába öltöznek, házfedelein és piacain jaigat minden, és könyökben olvad el! **4** És kiált Hesbon és Eleále, szavok Jáháczig hallatik; ezért ordítanak Moáb vízéi, és lelke reszkét. **5** Szíven kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a háróm éves üszőig nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását hallatják. **6** Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a pázzit, elfogyott a fű, és semmi zöld nem lészen. **7** Ezért a mit megmenthettek és jószágukat a fűzfáknak patakja mellé hordják. **8** Mert kiáltás zengé körül Moáb határát, jaigatása Eglaimig, és Beér-Élimig hallatik jaigatásá! **9** Mert Dimon vizei megteltek vérrel, mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire oroszlánt, és a földnek maradékira.

16 Kündítétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére. **2** Mert mint a bujdosó madár szétszórt fészek körül, olyanok lőnek Moáb leányai az Arnon gázlóin: **3** Adj tanácsot, tarts ítéletet; tegyed árnyékodat délben olyanná, mint az éjszaka, rejtsd el a kiúzotteket, és a bujdosót ne add ki! **4** Lakozzanak benned menekültjeim, és Moábnak te légy oltalom a pusztító ellen! Mert vége a nyomorgatónak, megszünt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók. **5** És Isten kegyelme megerősített egy ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője. **6** Hallottuk volt Moáb kevéliségett, a felettesebb kevélét, gógiét, kevéliségett, dühét, és üres kérkedését. **7** Ezért jaigatni fog Moáb Moábért, minden jaigatni fog, és nyögtök Kir-Háresethnek romjain egészen megtörve. **8** Mert Hesbon földére elherradának, és Sibma szőlőjének drága visszűrőt a népek fejedelmei levágzták. Jáézerig értek azok, a pusztát bejárták, kacsai széterjedtek, és a tengeren túlnyúltak. **9** Ezért siratom Jáézer siralmával Sibma szőlőjét, megnedvesítétek könyeimmel Hesbon és Eleále, mert szürederől és aratásdról a víg éneklés elmaradt. **10** Elvétetett a vígság és öröm a kertből, és a szőlőkben nem vágadnak és nem kiáltanak, bort sajtókban nem nyom a bornyom, véget vetettem a víg éneklésnek. **11** Ezért bensőm Moábért, mint a cíterá sín, és szíven Kir-Heresért! **12** És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb a magaslaton elfáradt, és hogy templomába megy

imádkozni, de nem mehet! **13** Ez a beszéd, a melyet szólott az Úr Moáb felől már régen. **14** És most szól az Úr, mondván: Háróm esztendő alatt, melyek, mint napszámos esztendő, megalázatik Moáb dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka kicsiny, kevés és erőtelelen leszen.

17 Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa elpusztítatik, és romok halmává lesz; **2** Aróer városai elhagyatnak, és barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul. **3** És vége lesz Efraim erősségeknek, és Damaskus híratalának; Siria maradáka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége, ezt mondja a seregeknek Ura. **4** És lesz ama napon: megvékonyl a Jákób dicsősége, és húsa kövérsege megösztövéredik. **5** És lészen, mint mikor az arató összefogja a gabonát és a kalászokat kezévellearatja, és lészen, mint mikor valaki kalászokat szed össze a Refáim völgyében; **6** És csak mezgérés marad belőlök, mint az olajfa megrázásakor két-három bogya az ágak hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai között, így szól az Úr, Izráel Istene. **7** Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; **8** És nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket és a nap-oszlopokat. **9** Erős városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erőd és hegyető, a melyeket elhagytak volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek. **10** Mert elfelejtkeztl megszabadító Istenedről, és nem emlékeztél meg erős kőszáladról, ez okért ültetél gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt plántáltál beléjök; **11** A mely napon elültetted, körül sövénylez és reggelre magodat felviragoztatás: de nem lészen aratás sebeidnek és nagy fájdalmadnak napján! **12** Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a népések háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek! **13** A népések, mint sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja azt és el fut messzire, és elragadtatik, mint a hegyek polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél előtt; **14** Estvének idején rémület száll reájok és minekelőtte megvirlad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és sorsok rablóinknak!

18 Jaj a szárnysuhogás országának, a mely Szerecsenország folyón túl van; **2** A mely követeket küld a tengeren gyékényből csinált tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek földét folyók hasítják át. **3** Föld kerekességek minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken zászló emelkedik, és hallgassatok, ha kúrt szól! **4** Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan nézem sátoromból verőfényes melegnél, harmatöz felhőnél aratás hévségében. **5** Mert aratás előtt, ha a virágzás véget ér, és a virág érő förté lészen, levágja a vesszőket metszőkkel, és a kacsokat eltávolítja és lemetszi. **6** Mind ott hogyatnak a hegyek madaraknak és a föld állatainak, és a madarak rajtak nyaralnak, és a föld minden állatai rajtak telelnek. **7** Abban az időben ajándékot viszon a seregek Urának a magas és derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

19 Jövendölés Égyptom ellen. Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyptomba, és megháborodnak előtte Égyptomnak bálványai, és az égyptomiak szíve megolvad ő bennök. **2** És összevesztem az égyptomiakat az égyptomiakkal,

és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen. 3 És elfogyatkozik az égyiptomiak lelke ō bennök, és az ō tanácsát elnyelel, és tudakoznak a bálványoktól, szemfénysesztőktől, halottidézóktól és jövödőmondóktól. 4 És adom az égyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura. 5 És elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad és elapad. 6 És bűdösséget árasztanak a folyamok, elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak. 7 A pázsit a folyó mellett, a folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárads, elporlik és nem léşzen. 8 És keserégek a halászok, és gyászolnak minden, a kik a folyóból horgot vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek ki, búsulnak. 9 És megszégyenülnek a fésült len készítői és a gyolcs szövői. 10 Hatalmasaik megtöretnek, és minden napszámosaik báknódnak lelkükben. 11 Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bőlc tanácsosai egy eszét veszített tanács; mimódon mondjátok a Faraónak: bőlcsek fia vagyok, régi királyoknak fia? 12 Ugyan hol vannak bőlcseid? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura Égyiptom felől? 13 Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nőf fejedelmei, és elámiták az Égyiptomiakat törzseik szegletekői. 14 Az Úr beléje önté a szédelgés lelkét, hogy Égyiptomot elhitessék minden dolgaiban; miként a részeg tántorog az ō okádása felett. 15 És nem lesz Égyiptomnak semmi munkája, a melyet cselekednék a fő és fark, a pálmaág és a káka. 16 Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszonyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésselől, a melyet fölemel ellene. 17 És Júda földé felelmére lesz Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a seregek Urának tanácsáért, a melyet Ő végzett felőle. 18 Ama napon lesz öt város Égyiptomnak földén, a melyek Kanaán nyelvén szólanak, és esküsznek a seregeknek Urára; az egyik „pusztulás városának” nevezetik. 19 Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyiptom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak; 20 És lesz jegyül és bizonysságul a seregek Urának Égyiptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nékik megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítsa. 21 És megismerteti magát az Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom az Urat ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik. 22 De ha megveri az Úr Égyiptomot, megvervén, meggogyítja, és megtérnek az Úrhoz, és Ő meghallgatja és meggogyítja őket. 23 Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és Assiria megégyiptomba, Égyiptom meg Assiriába, és Égyiptom Assiriával az Urat tisztei. 24 Ama napon Izráel harmadik lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a földnek közepette; 25 Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája, Assiria! és örökségem Izráel!

20 Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Assiria királya küldvén ōt, és vívá Asdódot és azt elfoglalta:
2 Ez időben szólt az Úr Ésaiás, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül. 3 És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyiptomra és Szerecsenországra nézve: 4 Úgy viszi el Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és mezítelen alfellel, Égyiptomnak gyalázatára; 5 S megrettennek és megszégyenülnek

Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a melyben dicsekedtek. 6 És szól e partvidék lakosa ama napon: Ímé így járt reménységünk, hova segítségről futottunk, hogy Assiria királyától megszabadulunk; hát mi miként menekülhetnénk meg?

21 Jövendölés a tenger pusztasága ellen. Mint szélvészek, délen tombolók, úgy jó a pusztából, rettentetés földről. 2 Kemény látás jelentetett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jőj fel Elám, száll meg Madai, minden ō foħászkodásának véget vetek. 3 Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok fogtak el, mint a szűlő asszony kínjai; gyűtrődőm hallása miatt, és megrémülem látása miatt. 4 Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tevé nékem. 5 Terítis aztazt, vigyázzon a vigyázó, egyetek, igyatok; fől fejedelmek, kenjétek a paizst! 6 Mert így szóltó hozzá az Úr: Menj és állass órállót, a mit lát, mondja meg. 7 És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. 8 És kiáltta, mint oroszlán: Uram, az örtörönyban állók szüntelen napestig, és őrhelyemen állók egész éjszakákon. 9 És íme, lovas csapat jött, páros lovagok, és szólt és mondá: Elesett, elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. 10 Oh én cséplésem és szérűmnek fia, a mit hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém meg néktek! 11 Jövendölés Dúma ellen: Seirből így kiáltnak hozzá: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még ez éj? 12 Szólt a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjetek, forduljatok vissza és jertek el! 13 Jövendölés Arábia ellen: Az erdőben háltock Arábiában, Dédán utazó seregei. 14 A szomjazó elé hozzatok vizet! Témá földének lakosi kenyerőkkel jönnek a bujdosó elébe. 15 Mert az ellenség fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a felvont kézivek előtt és a nehéz harcz előtt. 16 Mert így szóltó hozzá az Úr: Még egy esztendő, mely mint a bérbesen esztendeje, és elvész Kédárnak minden dicsősége; 17 És Kédár vítéz fiainak kézive számának maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene mondá.

22 Jövendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére? 2 Te lármával teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel ölettek meg, és nem harczon hullottak el! 3 Hadhagyaid mind elszaladtak a késziv előtt, de megköztöttek; a kik benned találtattak, mind megköztöttek, midőn futni akartak messzire. 4 Ezért mondomb: Ne nézzetek reámk, hadd kesergessem magamat sírással; ne siressetek vígasztalni engem, népem leánya romlása felett. 5 Mert rémületének és eltapodtatásnak és zavarának napja jő Istentől, a seregeknek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a kőfalat, és a hegyeken kiáltás hallatik. 6 És Elám fölvette a tegezt, és jó szekeren emberekkel és lovagokkal, és Kir paizst meztelenít. 7 És léşzen, hogy szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a kapu felé. 8 És fölfedi Júdának fatyolát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére, 9 És meglátjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét. 10 És megszámláljátok Jeruzsálem házait, és némely házat lerontotok, hogy a kőfalat megerősíthessétek; 11 És árkot csináltok a két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzé ezt, Ő nem lájtátok! 12 És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírársa és gyászolásra, ti magatok megkopaszítására és gyászruha-öltésre, 13 És íme öröm és vígasság; barmok ölése, juhok levágása,

húsevés és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!

14 És megjelenté magát füleimben a seregek Ura: Meg nem bocsáttatik e bűn tinétek, míg meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura. **15** Így szólt az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház föberéhez, és mond meg néki: **16** Mi dolgod itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának! **17** Ímé az Úr elhajít téged erős hajtással, és megragadván megradag, **18** Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda mennek dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata! **19** És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről. **20** És lesz ama napon, hogy elhívom szolgámat, Eliákitom, a Hilkiás fiát, **21** S felöltöztem őt öltözetedbe, és öveddel megerősítem, és uralmadat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának; **22** S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki; **23** S beverem őt, mint szeget erős helyre, és leszen dicsőséges székül az ő atya házának; **24** S reá függesztik atya házának minden dicsőségét: fiakat és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészeendényektől a tömlőknek minden edényeig. **25** Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörök a teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

23 Jövendölés Tírus ellen. Jagassatok Tarsis hajói, mert elpusztítattat, úgy hogy nincs benne ház és abba bemenet!

A Kitteusok földéről jelentetett meg nézik. **2** Némuljatok meg lakosi e partvidéknak, a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltötték be egykor. **3** Melynek sok vizeken át a Sihó veteménye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt! **4** Pirulj Sidon, mert szól a tenger és a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szülem, és nem tápláltam ifjakat, és nem neveltem szüzeimet. **5** Mihelyt e hír Égyptomba eljut, Tírus e híre miatt szenvendhet ott is. **6** Menjetek át Tarsisba, és jagassatok ti partidék lakói! **7** Ez-é a ti örvendező várostok? melynek eredete ósidőkből való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire! **8** Ki végezé ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a földnek tiszteletesei. **9** A seregeknek Ura végezé ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnak kevéliségeit, és hogy megalázza a föld minden tiszteletesét. **10** Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító ő! **11** Kezét kinyújt a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztitsák erősségeit; **12** És szólt: Nem fogsz többé örvendezni, te megszelőített szűz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem leszen nyugodalmad! **13** Ímé, a Káldeusok fölle; a nép, mely eddig nem vala; Assíria adá azt a pusztá lakosainak; felállítá órtornyait, lerombolá Tírus palotáit, rommá tév azt. **14** Jagassatok Tarsis hajói, mert erősségek elpusztítattat! **15** És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejteti hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő multán Tírus sorsa a parázna nő éneke szerint leszen: **16** Végy czterát, járd be a várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj! **17** És lesz hetven esztendő multán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld minden országaival a földnek színén! **18** S leszen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmozatik fel, sem el nem rejtezik, mert az Úr

előtt lakozók lészen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk legyen.

24 Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit! **2** S olyan lesz a nép, mint a pap; a szolga, mint az ő ura; a szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez; **3** Megüresítettvén megüresítettek a föld, és elpusztítattaván elpusztítattak; mert az Úr szólá e beszédet. **4** Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kereksege, elhervadnak a föld népének nagyai. **5** A föld megfertőzöttet lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegtek, megtörtek az örökk szövetséget. **6** Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a földnek lakói, és kevés ember marad meg. **7** Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vidám szívűek. **8** Megszűnt a dobow vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziterának vidámsága megszűnt. **9** Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az ívónak; **10** Rommá lón az álnokság városa, bezároltatott minden ház, senki be nem lehet! **11** Az utcákon panaszokdás hallik a bor miatt; minden örmő alkonyra szált, a föld vígassága elköltözött. **12** A városban csak pusztaság maradt és rommá zúzattat a kapu. **13** Mert így lesz a föld közeppette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezgérleskor, midőn a szüret elmult. **14** Ók felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalognak a tenger felől. **15** Ezért dicsérjétek az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izráel Istenének nevét. **16** A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség az igaznak! S én mondék: végem van, végem van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitetlenséggel a hitetlenek hitetlenséget cselekesznek. **17** Rettegés, verem és tőr vár rád földnek lakójá! **18** És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a tőrben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. **19** Romlással megromol a föld, töréssel összetörök a föld, rengéssel megrendül a föld; **20** Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kér fel többé! **21** És lesz ama napon: meglátogatja az Úr a magasság sereget a magasságban, és a föld királyait a földön: **22** És összegyűjtve összegyűjtnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és sok napok után meglátogattatnak. **23** És elpirul a hold, és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralmodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség lészen.

25 Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dícsérem nevedet! **2** Mivel csodát cselekvél, örk tanácsaid hűség és igazság. **2** Mert a városból kőrakást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját olyanná tettek, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem épül. **3** Ezért dicsőítek téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged! **4** Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévsg ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész. **5** Mint hévsegét száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévseg sűrű felleg miatt, megszűnt a pogányoknak éneke. **6** És szerez a seregek Ura minden népeket és hegynyi lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; **7** S elveszi e hegyni lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; **8** S elveszi e fátyolt, mely beborít minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden

népségeket; **8** Elveszti a halált örökre, és letöri az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott. **9** És szólnak ama napon: Íme Istenünk, a kit mi várunk és a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi várunk, örölkünk és örvendezünk szabadításában! **10** Mert az Úr keze nyugszik e hegyen, és elatapostatik Moábat az ő földében, mint elatapostatik a szalma a ganaj levében. **11** És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy ússzék; de az Úr megalázza kevélységet és kezei csalárdzságát; **12** És magas falaid erősséget lerontja, megalázza, a földre, porba dobja.

26 Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal és bánya gyanánt! **2** Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője. **3** Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel Te benned bízik; **4** Bizzatok az Úrban örökkel, mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van. **5** Mert meghorgasztja a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta azt; **6** Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpái! **7** Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készítéz az igaznak útját. **8** Mi is várunk Téged, ítéleted ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után vagyott a lélek! **9** Szívem utánad vagyott éjszaka, az én lelkem is bensőben Téged keresett, mivel ha ítéleid megijelennék a földön, igazságot tanulnakh a földnek lakosai. **10** Ha kegyelmet nyer a gorosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamiságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltságát. **11** Uram! magas a Te kezed, de nem látják! de látni fogják, és megszégyenülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg ellenségeidet. **12** Uram! Te adsz nékünk békességet, hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk. **13** Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nékünk kívüled; de általad dicsőítjük neved! **14** A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörli emlékezetöket. **15** Megszaporítád népet, Uram! megszaporítád népet, magadat megdicsőíted, kiterjeszteted a földnek minden határáit. **16** Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostrom. **17** Miként a terhes asszony, aki közel a szüléshez, vajudik, felkiált fájdalmiban, előttek olyanok voltunk, Uram! **18** Mint terhesek vajadtunk, de csak szelet szűltünk: szabadsulása nem lőn e földnek, és nem hulttak el a föld kerekségek lakói. **19** Megelevenednek halottaik és holttesteiim fölkelnek: serkenjetek föl és énekeljetek, a kik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat! **20** Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmulik a bús harag! **21** Mert íme az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakónak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megőletteit többé!

27 Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, a keringő kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben van. **2** Ama napon a színború szőlőről énekeljetek: **3** Én, az Úr, őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal megőrzöm azt; **4** Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jó elém, csatára megyek ellene, és meggyűjtem azt mind együtt; **5** Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem! **6** Jövendőben Jákób meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betöltek a földnek színét gyümölcscsel. **7**

Avagy az ő verőnek verése szerint verte őt? vagy ellenségei megőletteinek megölése szerint öletett-é meg? **8** Mértek szerint ítélted őt, midőn elvetette! Reájok fütt kemény lehelletével a keleti szél napján. **9** Ezért így tiszttíttatik el a Jákób hamissága, és épen ez a gyümölcse bűne elhagyt hely, miként a pusztá, ott legel a borjú és ott hever, és megemészti annak ágát. **11** És ha megszáraddak gallayai, összetörétek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotójá. **12** És lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvízétől Egyiptom patakjáig, és ti egyenként összeszedetek, Izráel fiai. **13** És lesz ama napon: megfújják a nagy kúrtót, és eljönök, aik elvezetek Asszíria földében és aik kiüzettek Egyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

28 Jaj Efraim részegei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van. **2** Ímé, egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt! **3** Lábbal tapodtatik meg Efraim részeinek kevély koronáját, **4** És úgy jár dicsőséges ékességeinek hervadó virágá, a mely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli. **5** Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; **6** És ítéletnek lelke annak, aki az ítélezőkben ül, és erősségek azoknak, aik visszanyomják a kapuig az ellenséget. **7** De ezek is tántorognak a bor miatt, és széddük a részegítő italtól: pap és próféta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, széddük a részegítő ital miatt, tántorognak a jövendőlátásban, és inognak az ítélemondásban; **8** Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélküli. **9** Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érte meg? A tejtől elszakaszottakkal-é és a csecstől elválasztottakkal-é? **10** Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi. **11** Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni és néphez, **12** Ó, aki ezt mondá nézik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani! **13** És lőn nézik az Úr beszédét, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járanak és hátra essenek és összetörések és törbe jussanak és megfogassanak! **14** Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csufoló férfiak, aik uralkodtak e népen, a mely Jeruzsálemben lakik. **15** Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostromozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejtezenk el! (**Sheol h7585**) **16** Ezért így szól az Úr Isten: Íme, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szeglegkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut! **17** És a jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színlélővé, és jég sőpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejekeit. **18** És eltöröltek a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségek meg nem áll; az ostromozó áradat ha eljő, eltapod titeket, (**Sheol h7585**). **19** S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megéretteti e tanítást; **20** Mert rövid lesz az ágy, hogy benne

kinyújtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtőzéskor. 21 Mert mint a Perázim hegynél, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz. 22 És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett. 23 Vegyétek fületeikbe és hallítójuk szavam¹, figyeljetek és hallgassátok beszédem!² 24 Hát minden szántás a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-é földét? 25 Nemde, mikor elegyengette színét, hint fekete köményt, és szór illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt földbe, és tönkölyt a szélre? 26 Így szoktatá Őt rendre és tanítá Istene. 27 Mert nem cséplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bottal verik ki, és az illatost pálczával; 28 A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töri. 29 Ez is a seregek Urától származott: Ó ád csodás tanácsot és nagyságos bölcseséget!

29 Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, ahol Dávid lakott! Eztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek! 2 És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és siraalom, és lesz nékem, mint Áriel. 3 Körülveszlek táborral, és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened. 4 És megalázattán, a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidőz, a földből, és porból sipog beszéded. 5 Ellenségednek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és mint a repülő polva az erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen. 6 A seregek Urától látogattatik meg, mennydögessel, földindulással, nagy zúgással, forgószéllel, viharral és emésztő tűzi lánggal; 7 Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt megszorítják. 8 És lesz, mint mikor álmodik az éhező, és íme eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik a szomjazó, és íme iszik, és midőn fölserken, íme szomjas és lelke edep: így lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen. 9 Ámulhatok és bámulhatok, vakítatók magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. 10 Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; 11 És lesz minden látás nétek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a melyetoda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szó: Nem tudom, mert bepecsételtetett. 12 És ha e levelet annak adják, aki nem tud írás, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szó: Nem tudok írást. 13 És szólt az Úr: Mivel e nép szájai közelget hozzáim, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lön: 14 Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcsesinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik. 15 Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? 16 Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen! 17 Nemde kevés idő multán a Libánon termőfölddel lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? 18 És meghallják ama nápon a siketek az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak. 19 És nagy

örömük lesz a szenvendőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében. 20 Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden űrei, 21 Kik az embert elítélik egy szóért, és tört vetnek annak, aki űket a kaput megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat. 22 Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ó, aki megváltá Ábrahámöt: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem sáppad meg többé az ő orczája. 23 Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel Istenét. 24 És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

30 Jaj a pátos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznak véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkem által, hogy bűre bűnt halmozzanak! 2 A kik Egyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküjönök a Faraónak oltalmába, és Egyiptom árnyékába rejtőzködjenek. 3 És lesz néktek a Faraó oltalma szegyentekre, és az elrejtőzködés Egyiptom árnyékában gyalázatotokra. 4 Mert már Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánésig érkezén. 5 Megszégyenülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nékik, a mely nem segít és nem használ, sőt szegyénkre és gyalázatukra lesz! 6 Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán és viperák és szármás sárkányok jönek ki; viszik szamárcsikók hátán gazdagságukat, és a tevéknek púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ. 7 Hitvány és üres Egyiptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, aki veszeg ül, 8 Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvre ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyosáig örökre. 9 Mert párttűrő nép ez, apát megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét; 10 Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nékünk igazat, beszéljetek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdúságokat! 11 Hagyjátok el az útat, térijtek le már ez ösvényről, vigyétek el előlünk Izráelnek Szentjét! 12 Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megúltátkot e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: 13 Azért e bűn olyan lesz tinétek, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfal, a melynek aztán nagy hirtelen jő el romlása; 14 És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimélez nélkül előtérül, és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a tócsából. 15 Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességen és reménységen erősségeket lett volna; de ti nem akarátok; 16 Hanem ezt mondátok: Nem, sőt lóra ülvén, futunk; ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágtatunk; ezért gyorsak lesznek üldözöttek. 17 Ezer fut egynek riasztására, ötnek riasztására minden elfuttok, mígnem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon. 18 S azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtak, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzen néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, a kik Ót szolgálják. 19 Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtad Ó kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked; 20 És ad néktek az Úr kenyerset a keserűségen, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek! 21 És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra

elhajoltok. 22 És megútlájatok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszóród őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nékik. 23 És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon. 24 A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal élnek, a melyet megszűrték lapáttal és villával. 25 És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok a nagy öldöklés napján, mikor a tornyok leomlanak. 26 És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségének sebét meggyógyítja! 27 Ímé, az Úr neve jő messziiről, haraja eg és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz! 28 Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját vesse a népégek szájába. 29 És fölzendül énekeket, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, aki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel kőszálához. 30 És megzendít az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbústul haragiában és emésztő tűz lángjában, vízáradással, zivatarral és jágeső kővel. 31 Mert az Úrnak szavától megretten Assíria, veri azt akkor vesszővel; 32 És a büntető vessző minden sújtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és cziterákkal fogjátok kisérni, és Ő kezét fel-felemelvén, harczol ellene. 33 Mert készen van a szörnyű tűzhely régén, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvalata gyűjti meg azt, mint kénkötés patak.

31 Jaj nékik, a kik Égyiptomba mennek segítségért, lovakra támashodnak, és a szekerek sokaságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik. 2 De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és a bűnt cselekvők segítsége ellen. 3 Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek. 4 Mert így szólott az Úr hozzáim: A mint mormol az oroszlán és az oroszlánkölyök zsákmánya mellett, a mely ellen összehívhatnak a pároszorok sereggel, és szavaktól Ő meg nem retten, és meg nem ijd sokaságuktól: így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán! 5 Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadják, kimélvén megmenti. 6 Térjetek vissza hát hozzá, a kitől oly nagyon elpároltatók, Izráelnek fiai! 7 Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre. 8 És elesik Assíria, nem féríti kardjától, és nem ember kardja emészti meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek; 9 És kőszála felelem miatt menekül, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemenczéje Jeruzsálemben.

32 Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítéletalében; 2 Olyan lesz mindenagyik, mint a rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhoz földön. 3 És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei figyelmeznek; 4 A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és

a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól. 5 Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a családot sem hívják nagylelkűnek. 6 Mert a bolond csak bolondot beszél, és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye. 7 A családrnak eszüközei csalárdok, ő álnokságot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólna is. 8 De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad. 9 Ti gondtalan asszonyok, keljetek fel, halljátok szavam¹, és ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem!¹ 10 Kevés idő multán megháborodtok ti elbizakodottak, mert elvész a szüret, és gyümölcsszedés sem lesz. 11 Reszkessetek, ti gondtalanok, rettentjetek meg, ti elbizakodottak; vetkezzetek mezítelenre és övezétek fel ágyékaitokat gyászruhával. 12 Gyászolják az emlőket, a szép mezőket, a termő szőlőtőket. 13 Népemnek földt tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak minden örömkázait; 14 A paloták elhagyatvák, a város zaja elhémult, torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a vadszámár kedvére él, a nyájak meg legallek. 15 Míglen kiöntetik reánk a lélek a magasból, és léşen a pusztá termőföldé, és a termőföld erdőnek tartatik; 16 És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön; 17 És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcsé nyugalom és biztonság mindörökké. 18 Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban. 19 De jágeső hull és megdől az erdő, és a város elszülyedve elszülyed! 20 Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon ereszíték a barmok és szamarak lábait!

33 Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, a kit még meg nem csaltak! Ha bevégzed a pusztítást, el fogsz pusztítatni; ha készen leszel csalárdásoggal, téged fognak megcsalni. 2 Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónk a szorongatásnak idején! 3 Egy zendülő szózattól elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népégek. 4 És elpusztítják zsákmányotokat sáska pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak reá. 5 Felmagasztaltatott az Úr, mert magasságban lakozik, betölte Sion ítélettel és igazsággal. 6 És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcsesében és tudományban; az Úr fejelme lesz kincse. 7 Ímé, erőseik ott kün kiáltanak, a békesség követei keservesen sírnak. 8 Puszták az ösvények, megszűnt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel! 9 Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszégyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy pusztta, és lombtalán Básán és Karmel. 10 Most fölkelék, így szól az Úr, most föltámadok, most fölemelkedem! 11 Fogantok szalmát, szültök polvát, dühöktök tűz, megemészti titkot. 12 A népek égetté mészszé lesznek, levágott tövisekkel; tűzben hamvadtak el. 13 Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok meg közel valók az én hatalmamat! 14 Megrettentek a bűnösök Sionban, felelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülünk megemésző tűzzel, ki lakhatik közülünk örökhosséggel? 15 A ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: 16 Az igazságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. 17 A király ékességében lábják szemeid; látnak széles

országot. 18 Szíved elgondolja a mult félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírása? 19 A góggos népet nem látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem érhető. 20 Lássad Siont, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sártort, mely nem vándorol, melynek szegéi soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak; 21 Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott nénkünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jő evezős hajó, és nehéz gálya rajtuk át nem megy. 22 Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! 23 Megtárgultak köteleid, árboczfájok alapját nem tartják erősen, vitorlát nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, még a sánták is zsákmányt vetnek. 24 És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

34 Jójjetek népek és halljátok, nemzetsek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kereksége és minden szülöttei. 2 Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbúst minden ő seregökre; megátkozá, halálra adta őket. 3 Megöljtettem maradnak, hullák bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérök miatt. 4 Elporhad az ég minden serege, és az ég mini írás egybehajtak, és minden serege lehull, miként lehull a szőlő levele és a fügefáról a hervadó lomb. 5 Mert megrészegült fegyverem az égben, és íme leszáll Edomra, átkom népére, ítéletre. 6 Az Úr fegyvere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövérével; mert áldozatja lesz az Úrnak Bocrában, és nagy öldöklés Edom földén. 7 Elhullnak a bivalyok is velük, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrel. 8 Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. 9 És változnak patakjai szurokká, és pora kénkővé, és leszen földe égoj szurokká. 10 Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetsegről nemzettségre pusztán marad, soha örkékk senki át nem megy rajta; 11 És örökségül bírándja azt ökörbiaka, sündiszno; és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá a pusztaság mérőkötelét és a semmiségek köveit. 12 Nemesei nem választanak többé királyt, és minden fejedelmi semmivé lesznek. 13 És fölveri palotáit tövis, csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka és struczok udvara. 14 És találkozik vadmacska a vadébbel, és a kisertet társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és ott lel nyughelyet magának. 15 Oda rak fészkét a bagoly és tojik és ül tojáson és költ árnyékában, csak ott gyűlnek együtt a sasok! 16 Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijjok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket! 17 Ő vetett sorsot köztök, és keze osztá ki azt nézik mérőkötelével; örökre bírni fogják azt, nemzetsegről nemzettségre lakoznak abban.

35 Örvend a pusztá és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike. 2 Virulva virul és örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét, Istenük ékességét. 3 Erősítétek a lankadt kezeket, és szilárdításatok a tántorgó térdetek. 4 Mondjátok a remegő szívüknek: legyetek erősek, ne féljetek! Íme, Istenetek bosszúára jő, az Isten, a ki megfizet, Ő jő, és megszabadít teket! 5 Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyíttatnak, 6 Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. 7 És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú

föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, ahol feküsznek, fű, nád és káka terem. 8 És lesz ott ösvény és út, és szentség útának hívati: tisztában nem megy át rajta; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, még a bolond se téved el; 9 Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! 10 Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és öröök öröm fejükön, vígasságot és öröömöt találnak; és eltűnik fájdalom és súhaj.

36 És lón Ezékiás király tizenegyedik esztendejében, feljöve Szanhérib asszír király Júdának minden erős városai ellen, és azokat meghevve. 2 És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákitóból Jeruzsálembe, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső töv folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. 3 És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfna fia az emlékíró. 4 És mondá nézik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol? 5 Azt mondom, hogy csak szóbeszél az, hogy ézs és erő van nálatok a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál! 6 Íme te e megtört nádszálban bízol, Egyiptomban, melyre a ki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúria azt; ilyen a Faraó, Egyiptomnak királya, minden benne bízóknak. 7 És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajon nem Ő-é az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. 8 Most azért harczoj meg, kérlek, az én urammal, az asszír királytal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat tültetni reájok. 9 Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, aki legkisebb az uram szolgái között? De hisz Egyiptomban van bizalmad, a szekerekért és lovagokért. 10 És most talán az Úr nélküli jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt! 11 És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgáidhoz arám nyelven, mert értjük azt, és ne zsidóul szólj hozzáink, e kőfalon levő nép füle hallatára. 12 És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a kőfalon, hogy egyék ganéjokat és igyák vizeletüköt veletek együtт! 13 És odaálla Rabsaké, és kiálta felszóval zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédít! 14 Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadítthat meg titeket. 15 És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik e város az asszírai király kezébe! 16 Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek velem szövetséget és jöjjetek ki hozzáim, és akkor kiki ehetik szőlőjéből és az ő olajfájáról, és ihatja kútjának vizét. 17 Míg előjövök és elviszlek titeket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő földére. 18 Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-é a népek istenei, kiki az ő földét Assiria királyának kezéből? 19 Hol vannak Hamáth és Arphádnak istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették Samariát kezemből? 20 Kicsoda a földék minden istenei között, aki megszabadította volna földét kezemből, hogy az Úr megszabadítssa Jeruzsálemet az én kezemből? 21 Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki! 22

Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékíró, Ezékiához meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki a Rabsáék beszédeit.

37 És lön, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogatáruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába. 2 És elküldé Eljákimoto az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákok, és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához. 3 Kik mondának néki: Így szól Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez! 4 Talán meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsáék beszédeit, a kit elküldött az ő ura, az asszírai király, hogy káromolja az elői Istenet, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan! 5 Így menének el Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. 6 És monda nékik Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az asszíriai király szolgái. 7 Ímé, én oly lelket adok beléje, hogy hírt hallván, téren vissza földére, és elejtjem őt fegyver által az ő földében! 8 Rabsaké pedig visszatérvén, találá az asszíriai királyt Libna ellen harcziolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistót elindult. 9 És meghallván Tirháka, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy ellened harcziolon; ezt meghallván, követeket küldé Ezékiáshoz, mondva: 10 Így szóljatok Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondva: nem adatik Jeruzsálem az asszíriai király kezébe! 11 Hiszen te hallottad, mit műveltek Asszíria királyai minden országokkal, eltörölven azokat, és te megszabadulnál? 12 Hát megszabadíták é azokat a népek istenei, a melyeket eleim elpusztítanak? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait? 13 Hol van Hamáth királya és Arphádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva? 14 És elvezé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt. 15 És könyörge Ezékiás az Úrhoz, mondva: 16 Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te vagy a föld minden országainak Istene, Te teremted a mennyet és a földet. 17 Hajtsd ide Uram füledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek minden beszédét, a melyeket izent az elő Isten káromlássá! 18 Bizon, Uram, Asszíria királyai elpusztított minden országokat és azoknak földjét, 19 És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek voltak, hanem emberi kéznek csinálmánya, fa és kő; így veszthették el azokat. 20 És most Uram, mi Istenünk! szabadítás meg minket az ő kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten egyedül. 21 És külde Ésaiás, Ámós fia Ezékiáshoz, mondva: Így szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám könyörögél Szanhérib miatt, Asszíria királya miatt: 22 Ez a beszéd, a melyet az Úr felőle szól: Megútál téged, gúnyt úz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad Jeruzsálem leánya; 23 Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra látsz? Izráel Szentje ellen! 24 Szolgáid által megkáromlás az Urat, és ezt mondás: Temérdek szekerremmel fölmentem e hegyek magaslatára, a Libánón csúcsára, és kivágom magas czédrusait, válogatott ciprusait, és behatolok végső magaslatába és kertjének erdejébe! 25 Én ástam és vizet ittam, és kiszáraztam lábam talpalával Égyiptom minden folyójt. 26 Hát nem hallottad-é, hogy régtől fogva én tevém ezt, az óskor napjaiiban elvégzém ezt, és most előhozám, hogy pusztta kőrakássá tegy erős városokat?!

27 És lakóik elájultak és megrendültek és megszégyenültek, és lönök mint a mező füve és gyöngé zöldség, és mint a virág a házterítőn, mint szárba nem indult vetés! 28 Ülésedet, kimentet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. 29 Ellenen való haragodérit, és mert kevéliséged fülemben jutott, vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek az úton, a melyen jóval! 30 S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik évben sarjut, és a harmadik évben vesseket, arassatok és szőlőt ültessetek, és egyétek gyümölcsét. 31 Júda házának maradványa pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül. 32 Mert Jeruzsálemből meggy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt! 33 Azért így szól az Úr Asszíria királyáról: Nem jó be a városba, nyilat sem lő reá, és nem szállja meg paizssal azt, és töltést sem készít ellene. 34 Az úton, a melyen jött, visszatér, de e városba be nem jó, azt mondja az Úr. 35 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért! 36 Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott az asszír táborban száznyolczvánötezeret, és midőn reggel az emberek felköltek, íme azok mindenjában holt hullák valának! 37 Elindula azért és ment és visszatér Szanhérib, az asszíriai király, és lakozék Ninivében. 38 És lön, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő istenének templomában, fiai: Adramélek és Sarésér levágák őt karddal; és ezek Arafrát földére menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

38 Azon napokban halálos betegségebe esések Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás Ámós fia, a próféta, és mondá néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! 2 És Ezékiás arczzal a falnak fordulván, könyörge az Úrnak, 3 És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy a mi jó előttem, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen. 4 És lön az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondva: 5 Menj el, és mond Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeideit, íme, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok. 6 És az asszíriai király kezéből megszabadítátkéged és e várost; megoltalmazom e várost! 7 Ez legyen jel néked az Úrtól, hogy teljesítí azt az Úr, a mit mondott: 8 Ímé, visszatérítem az árnyékom, azokon a fokokon, a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatérítem az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult. 9 Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, és betegségből folygógyult. 10 Én azt mondám: hát napjaimmak nyugalmában kell alászállnom a sír kapuihoz, megfosztva többi éveimtől! (Sheol h7585) 11 Mondám: nem látom az Urat, az Urat az elők földében, nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt. 12 Porsátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor hajléka! Összehajtám, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonárol engem; reggeltől estig végzesz velem! 13 Reggelig nyugton várta; mint oroszlán, úgy törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig végzesz velem! 14 Mint a fecske és a daru, sihogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg! 15 Mit mondjak? hogy szólott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton élem le éveimet lelkem keserűsége után! 16 Oh Uram! ezek által él minden! és ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet! 17 Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet

a pusztulásnak verméből, mert hájad mögé vetette minden bűneimet! **18** Mert nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! (**Sheol h7585**) **19** Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet! **20** Az Úr szabadított meg ememet; azért énekeljük énekemet éltünk minden napjaiban az Úrnak házában! **21** Akkor mondá Ésaiás, hogy vegyenek így fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekelyre, hogy meggyógyuljon. **22** És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegyek az Úr házába?

39 Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult. **2** És örvende rajtok Ezékiás, és megmutatja nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kenetet, s egész fegyvertárat, és minden, a mi kincséből között található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás házában és egész birodalmában. **3** És eljött Ésaiás, a próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze földről jöttek hozzá, Bábelből. **4** És monda: Mit látanák házadban? És monda Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak házamban van, semmi nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül. **5** És monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld a seregek Urának beszédét: **6** Íme napok jönek, és elvittek, valami házadban van, és a mit csak e mai napig gyűjtöttet eleid, Bábelpéntek; nem marad semmi meg, ezt mondja az Úr! **7** És fiaid közül, a kik töled származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyiok Bából királyának palotájában. **8** Akkor monda Ezékiás Ésaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te szóltál! és monda: Csak napjaiban legyen béke és állandóság!

40 Vígasztaljátok, vígasztaljátok népemet, így szól Istenetek! **2** Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiről. **3** Egy szó kiált: A pusztában készítétek az Úrnak útát, ösvényt, egyengesettek a kettlenben a mi Istenünknek! **4** minden völgy föllemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává. **5** És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szólt. **6** Szózat szó: Kiált! és monda: Mit kiáltás? minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virág! **7** Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá; bizony tű a nép. **8** Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindenörökre megmarad! **9** Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szótat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek! **10** Íme, az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jó, és megizetése ő előtte. **11** Mint pásztor, nyáját úgy legelelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelídén vezeti. **12** Ki mérete meg markával a vizeket, és ki mértéklé az egeket arasszal, a föld porát ki foglalá mércezébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a mérlegserpenyőbe? **13** Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta őt, mint tanácsos? **14** Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa őt, és tanítás Ót igazság ösvényére, és tanítás ismeretre, és oktassa őt az értelem útjára? **15** Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; íme a szigeteket mint kis port emeli föl! **16** És a Libánon nem elég a tűzre, és vada

sem elég az áldozatra. **17** minden népek semmik ő előtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja. **18** És kihez hasonlítjátok az Isten, és minő képet készítetek ő róla? **19** A bálványt a mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüst láncot reá; **20** A ki szegény ily áldozatra, oly fát választ, a mely meg nem rothat; okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz. **21** Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é, hát nem hirdettetett nétek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomait? **22** Ki úl a föld kereksége fölött, a melynek lakói mint sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpiton, és kifeszít, mint a sátor, lakásra; **23** Ki a fejedelmet semmivé teszi, és a föld biráit hiábavalókká változtatja; **24** Még alig plántáltattak, még alig vettetnék el, alig vert gyökeret a földben törzsük, és ő csak rájok fuvall, és kiszáradnak és őket, mint polvát, forgószél ragadja el: **25** Kihez hasonlítottak hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. **26** Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? ő, a ki kihozza seregöket szám szerint, mindenjáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen. **27** Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtegett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! **28** Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankadt el, végére mehetetlen bőlcsessége! **29** Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. **30** Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtátorodnak a legkülönibb is; **31** De a kik az Úrban bíznak, erekjük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyük, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

41 Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új erőt, közelgjenek, majd szóljanak, együtt hadd szállunk perbe! **2** Ki támasztá fel azt keletről, a kit igazságban hív az ő lábához? A népeket kezébe adja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szórja szét, mint repülő polvát kézive által! **3** Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen lábaival nem járt. **4** Ki tette és vitte végbe ezt? A ki elhívja eleitől fogva a nemzeteket: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én! **5** Látták a szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és egybegyűltek. **6** Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erő! **7** És bátorítja a mester az ötvöst, és a kalapáccsal simító azt, aki az ülőt veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősítő szegékekkel, hogy meg ne mozduljon. **8** De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva; **9** Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatárainál elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem útállak: **10** Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggédj, mert én vagyok Istened; megerősítélek, sőt megsegítélek, és igazságom jobbjával támogatnak. **11** Íme, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, a kik fölgerednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek. **12** Keresed őket és meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak. **13** Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondóm néked: Ne félj, én megsegítélek! **14** Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítélek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje! **15** Íme, én teszlek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed. **16** Te szórd, és a szél

vigye el őket, és elszéleszsze őket a forgószél, és te örlísz az Úrban, és dicsekkel Izráelnek Szentjében. 17 A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. 18 Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónán középen forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá. 19 A pusztában czédrust, akácot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben cziprust, platánt, sudarczédrussal együtt, 20 Hogy lássák, megtudják, eszközökbe vegyék és megértsék mindenjában, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt! 21 Hozzátek ide üvegeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. 22 Adják elő és jelentsék meg nékünk, a mik történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végöket, vagy a jövendőket tudassátok velünk! 23 Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok; vagy hát miveljetek jót vagy gonoszt, hogy mérkőzzünk és majd lássuk együtt! 24 Ímé, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; útlat az, a ki titeket szeret. 25 Feltámasztám északról, és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas a sarat tapossa. 26 Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondánók: Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudatá senki, nem hallá szavatokat senki sem! 27 Sionnak először én hirdetém, íme itt vannak a tanúk, és örömmondót adtam Jeruzsálemnek. 28 És néztem és nem volt senki, ezek közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket és felejtenek nékem. 29 Ímé, mindenjában semmik ők, semmiség cselekedetök, szél és hiábavalóság képeik.

42 Ímé az én szolgám, a kit gyámlítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek. 2 Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcaon. 3 Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. 4 Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várak tanítására. 5 Így szól az Úr Isten, a ki az egeket teremté és kifeszíté, és kiterjeszíté termésivel a földet, a ki lelket át a rajta lakó népnek, és leheletet a rajta járóknak: 6 Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. 7 Hogy megnyilis a vakoknak szemei, hogy a foglyot a tömlöczból kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket. 8 Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségettem másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. 9 A régiék ímé beteltek, és most újatok hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek. 10 Énekeljetek az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határainról, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói. 11 Emeljék fel szavatok a pusztá és annak városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kősziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak. 12 Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben. 13 Az Úr, mint egy hős kijő, és mint hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein erőt vesz. 14 Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztatám: most mint a szülő nő nyögök, lihegek és fúvok! 15 Elpusztítok hegyeket és halmokat, és megszáraztam minden fűvöket, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok. 16 A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előttük a sötétséget világossággá teszem, és az egyenleten földet

egyenessé; ezeket cselekszem velük, és őket el nem hagyom. 17 Meghátrálnak és mélyen megszégyenülnek, a kik a bálványban bíznak, a kik ezt mondják az öntött képnek: Ti vagytok a mi isteneink! 18 Oh, ti süketek, hallatok, és ti vakok, lássatok! 19 Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességet megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgájá! 20 Sokat láttál, de nem vettet eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall. 21 Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségesse. 22 De e nép kirabolatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlöczben mindenjában, és fogházakban rejttek el, prédiává lettek és nincs szabadító; ragadománynya ilettek és nincsen, a ki mondáná: add vissza! 23 Ki veszi ezt közületek fülébe? a ki figyelne és hallatna ezután! 24 Ki adta ragadományul Jákóböt és Izráelét a prédiáknak? Avagy nem az Úr-é, a ki ellen vétkézénk, és nem akarták járni útait és nem hallgattak az Ő törvényére? 25 Ezért ontá ki reá búslásának haragját és a had erejét; körülte lángolt az, de ő nem érett; és égett benne, de nem tért eszére!

43 És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! 2 Mikor vizen mégy át, el veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha túzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzel téged. 3 Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltáságodba Egyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. 4 Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedéről: 5 Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnugatról egybegyűjtelek. 6 Mondom északnak: add meg; és délnék: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiainkat messzünneni, és leányimat a földnek végéről, 7 Mindent, a ki csak az én nevemről neveztetik, a kit dicsőségemre teremtettettem, a kit alkottam és készítettem! 8 Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket, a kiknek füleik vannak! 9 minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népések: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állítás elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: Igaz. 10 Ti vagyok az én tanuum, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! 11 Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! 12 Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagyok az én tanuum, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. 13 Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimenten; cselekszem, és ki változtatja azt meg? 14 Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttetem el Bából, és leszállítom mindenjádot, mint menekülőket a Káldusokkal együtt vídámságuk hajóiba. 15 Én az Úr vagyok, szent Isteneket, Izráelnek teremtője, királyok. 16 Így szól az Úr, a ki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt, 17 A ki kihozott szekeret és lovát, sereget és vítezt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának! 18 Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! 19 Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. 20 Dicsőítni fog engem a mező vada, a sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy

választott népmek inni adjak. 21 A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet! 22 És még sem engem hívtál segítségül Jákób, hanem megfáradtál én bennem Izráel! 23 Nem adtam nékem égoáldozatul bárányaidat, és áldozataiddal nem dicsőítettem engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak. 24 Nem vettél pénzen nékem jóllátú nádat, és áldozataid kövérével jól nem tartoltál, csak bűneiddel terhél, vétkéiddel fárasztál engemet. 25 Én, én vagyok, a ki eltörök álnokságaidat enmagármá, és bűneidről nem emlékezem meg! 26 Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszél el, hogy igaznak találtassál! 27 Az első atyád vétkezett, és tanítóid elpártoltak tőlem! 28 Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóböt, és gyalázatra Izráelt!

44 És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam. 2 Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam! 3 Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntök lalkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre. 4 És nevekednek mint fű között, és mint a fűzfák vízek folyásinál. 5 Ez azt mondja: én az Úré vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önélezével írja: az Úré vagyok, és hízlelege Izráel nevét említi. 6 Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. 7 És ki hirdetett hozzám hasonlón? jelentse meg és hozza azt elém, mióta e világ népét teremté; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt. 8 Ne felijetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagyok tanuum! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok! 9 A bálványok csinálói minden hiábavalók, és kedvenczeik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljenek. 10 Ki alkott istent, és bálványt ki öntött? a mely semmit sem használ! 11 Ímé, minden barátaik megszégyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze minden és álljanak elő; feljenek, szégyenüljenek meg együtt! 12 A kovács fejszét készít, és munkálkodik a szénnel, és alakítja azt pörölyivel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfarád. 13 Az ács mérőszínort von, és lefesti azt íróvesszővel, és meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt férifiú formájára, ember ékkességre, hogy házának lakjék. 14 Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az erdő faiból, fenyőt plántál, a melyet az eső fölnevel. 15 Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlük és melegszik, meggyűjtja és kenyereset süt; sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készít és előtte leborul; 16 Felét túzben megégeti, felénél húst eszik: pecsenyét süt és megelégszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valé! 17 Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadít meg, mert te vagy istenem! 18 Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívük nem eszmél. 19 És nem veszi eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét túzben megégetém és kenyereset sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megettem; és maradékából útátalosságot csináljak-é, és leboruljak a fa-galy előtt? 20 Ki hamuban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette féleire azt, hogy meg ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van-é jobbkezemben? 21 Oh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy,

Izráel! nem feledlek el. 22 Eltöröktem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térij én hozzám, mert megváltottalak. 23 Örüljetek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltások földnek mélységei, ujjongva énekeljetek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltá az Úr Jákóböt, és Izráelben megdicsőíti magát. 24 Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, a ki minden cselekszem, a ki az egeket egyedül kifeszít, és kiszélesítem a földet magamtól; 25 Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bőlcseket megszégyení, és tudományukat bolondsággá teszi. 26 A ki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi követei tanácsát, a ki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépítessenek! és romjait felállatom! 27 Ki ezt mondja a mélységnak: Száradj ki! és kiapasztom folyóvizeidet! 28 Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépítessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

45 Így szól az Úr felkentjéhez, Czíruszhoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassák előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; 2 Én menénd előttem, és az egyenetlenekeket megegyenesítem, az érczajtótak összetöröm, és leütöm a vaszárakat. 3 Néked adom a sötétségnak kincseit és a rejtekheylek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki taged neveden hívtalak, Izráel Istene. 4 Az én szolgámárt, Jákóbért, és elválasztott Izráelemet neveden hívtalak el, szeretettel szólítálak, noha nem ismerél. 5 Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felövezetélek téged, bár nem ismerél. 6 Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen! 7 Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, aki mindezet cselekszem! 8 Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyilék meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság saradjon fel vele együtt; én az Úr teremtem azt! 9 Jaj annak, aki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajon mondja-é az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmanyod ezt: Nincsenek kezei? 10 Jaj annak, aki atyjának mondja: Miért nemzesz? és az asszonynak: Miért szülsz? 11 Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődöt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bizzatók reá! 12 Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtem, én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregöt én állattam elő. 13 Én támaztottam ót fel igazságban, és minden útait egyengetem, ó épít meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura! 14 Így szól az Úr: Égyiptom gyűjött kincse és Kús nyeresége és a nagy termetű Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek, téged követnek, békókban járnak, előtted leborulnak és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több Isten! 15 Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító! 16 Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemen gyalázatban járnak a bálványok faragói; 17 És Izráel megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallottok szégyent és gyalázatot soha örökké; 18 Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté: Ő az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen! 19 Nem titkon szóltam, a

sötétség földének helyén; nem mondta Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak. 20 Gyűljeted egybe és jőjjetek elő, közelejjetek mind, a kik a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez, a ki meg nem tart! 21 Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemen tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem. 22 Térjetek én hozzá, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több! 23 Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv! 24 Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszégyenülnek mindenek, a kik reá haragusznak. 25 Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

46 Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak, terhéül a megfáradott állatnak! 2 Elesnek, összerogynak együtt, nem menthetik meg a terhet; és ők magok fogságba mennek. 3 Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket magamra raktam anyátkom méhétől fogva, és hordozatalak születésetek óta; 4 Vénségtetkig én vagyok az, és megőszüléstetkig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom. 5 Kihez hasonlítok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlók volnának? 6 Kitöltök az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnekk a mértékkel, és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon; meghajolnak, leborulnak előtte. 7 Vállukra veszik azt és hordozzák, majd állványára helyezik és veszeg áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá, nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg. 8 Emlékezzetek meg erről, és legyeket erősek, vegyétek eszetekbe, párttűök! 9 Emlékezzetek meg a messze régi dolgoról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzáam hasonlatos. 10 Ki megjelentem kezdetől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat; 11 Ki elhívom napkeletről a sast, meszsze földről tanácsom fejérőt; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem! 12 Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol vagytok az igazságtól. 13 Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

47 Szállj le és ülj a porba, Babilon szúz leánya, ülj a földre királyi szék nélküli, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkényeztetettnek! 2 Vedd a malmot és őrölj lisztet, född fel fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, född fel czombodat és menj át a folyókon. 3 Földözöttessék föl meztelenséged és láttassék meg szeméremed; bősszút állók és embert nem kímélek! 4 Igyszól a mi Megváltónk, seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje! 5 Ülj néman és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének! 6 Fölgeredtem volt népem ellen; megfertőztettem örökségemet és kezdebe adtam azt: te nem cselekedtél velök irgalmaságot, az öregre nehéz igáttetettél! 7 És ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről. 8 És most halld meg ezt, bujálkodó, a ki bátorságban ülsz, a ki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több, nem ülöök özvegyiségen, és

a gyermektelenséget nem ismerem! 9 És mind e kettő előjére ad nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegyeség, teljességgökkben jönök el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és sok nagyon igéző szózatod. 10 Gonoszságodban bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és tudományod csatl meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több. 11 Azért jó te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet meg nem engesz telhetsz, és hirtelen jó pusztulás reád, nem is tudod! 12 No állj elő hát igéző szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságodtól fogva vesződtél, talán segíthetsz valamit, talán visszariasztatod a veszedelmet. 13 Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád. 14 Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emészté meg őket, nem mentik meg életőket a lángból, még szén sem marad belőlük melegülésre, sem körülülhető parázs! 15 Így járnak azok, a kikkel vesződtél; és a kik kereskedő társaid voltak ifjúságodtól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

48 Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevérol nevezették, és Júda forrásából származának, a kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; de nem híven és nem igazán. 2 Mert a szent várostól nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregeknek Ura! 3 Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének, 4 Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinaból van nyakad és homlokod ércz: 5 Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtoda adtam, hogy ezt ne mond: Faragott képem mivelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket. 6 Hallottad volt, és most lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-é erről bizonyosat? Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltaták, a melyeket nem tudtál; 7 Mostan rendeltetted el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlök, hogy ezt ne mond: Ímé, tudtam én azokat. 8 Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy, és pártítónek hívatal anyád méhétől fogva. 9 Ne vemért elhalásztom haragomat, és dicséretemért fékezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak. 10 Ímé, megtisztítottak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltak a nyomor kemenczéjében. 11 Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan szentségtelenítettem meg nevem?! És dicsőségemet másnak nem adom. 12 Hallgass rám Jákób és Izráel, én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó. 13 Hiszen kezem veté a föld alapját, és jobbom terjeszti ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. 14 Gyűljeted egybe minden, és halljátok meg: ki jelenté meg közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelen, és karja léşzen a Káldeusokon. 15 Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja. 16 Közelgjetek hozzáam, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét. 17 Igyszól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell. 18 Vajha figyelmeztél volna parancsolataim! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai; 19 És olyan volna magod, mint a tengernek fővénye, és méhednek gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem

pusztulna el neve orczám elől. 20 Menjetek ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végős határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot. 21 Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezeti is őket: kősziklából vizet fakaszt nézik, és meghasítja a sziklát és víz öml belőle. 22 Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!

49 Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről. 2 Hasonlóvá tevé számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtt el engem, és fényes nyíllal tett engemet, és tegzébe zárt be engem. 3 És mondá nékem: Szolgám vagy te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. 4 És én mondám: Hiába fáradoztam, semmiré és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítélem, és jutalmam Istenennél. 5 És most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot Ő hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtessék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem! 6 Így szól: Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetseginek megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknak is világosságul adtalak, hogy üdvööm a föld végéig terjedjen! 7 Így szól az Úr, Izráel megváltójá, Szentje, a megvetett lelkühöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, aki hú, Izráel Szentjéért, aki téged elválasztott. 8 Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek; megtartalak és nép szövetségévé teszlek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket; 9 így szórván a foglyoknak: Jőjjetek ki! és azoknak, aik sötétkben ülnek: Lépjek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz: 10 Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi. 11 És teszem minden hegyemet úttá, és ősvényeim magasak lesznek. 12 Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről. 13 Ujjongatok egek, és föld örvendez, ujjonga énekeljetek hegyek; mert megvígaszatalá népéét az Úr, és könyörül szegényein! 14 És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! 15 Hát elfelekezhetik-é az anya gyermekeiről, hogy ne könyörüljön méhé fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledekezem. 16 Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen. 17 Elősietnek fiaid, romboloid és pusztítód eltávoznak belőled. 18 Emeld fel körösökűl szemeidet, és lássad, mindenhol egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindenhol, mint ékszer, és felkötök, mint menyasszony. 19 Mert romjaid és pusztaságaid elpusztult földed, minden szűk lesz most a lakosság, és messze távoznak elpusztítód. 20 Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam! 21 És te így szólsz szívedben: Ki szülte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte fől? Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak? 22 Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekre, és előtök zászlómat felláthatom, és elhozzák fiaidat ölükben, és leányaid vállukon hordoztatnak. 23 És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkái, arczcajal a földre borulnak előttem és lábaid porát nyalják; és megtudod, hogy

én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg nem szégyenülnek. 24 Elvétethetik-é a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? 25 Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háboratóidat el hárítom meg, és én tartom meg fiaidat. 26 És ettem nyomorgatáddal az önnön húsokat, és mint a musttól, vérőktől megrészegednek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartod és megváltod, Jákóbnak erős Istene!

50 Így szól az Úr: Hol van anyátok elváló levele, a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy kölcsönadóm közül, a kinek titoktak eladtalak? Ímé, a ti vételeket adattatok el, és bűneitekért bocsátatott el anyátok! 2 Miért jöttem, holott nem volt ott senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én dorgálásommal kiszáraztam a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbűzhögnek halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságolt meghalnak. 3 Felöltöztem az egeket sötétségebbe, és gyászruhával fölösök be azokat. 4 Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíti a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok. 5 Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. 6 Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szaggatóknak, képemet nem fölödtetem be a gyalázás és köpödsés előtt. 7 És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. 8 Közel van, aki engem megigazít, ki perel én velem? Állunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzáim! 9 Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, mindenhol, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket! 10 Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ó, aki sötétségen jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támashodjék Istenhez! 11 Ímé, ti mind, a kik tüzet gyujtotok, felővezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettetsetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, a melyeket megyűjtöttetek! Kezemből jó ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

51 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintsetek a kőszálra, a melyből kivágattattak, és a kútől nyílására, a melyből kiásattattak! 2 Tekintsetek Ábrahámra, atyátokra, és Sárára, aki titokat szűlt, hogy egymagát hívta el őt, és megáldám és megszaporítám őt. 3 Mert megvígaszálja az Úr Siont, megvígaszálja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találtatik abban, hálaadás és dicséret szava! 4 Figyeljetek reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás meggy ki tölem, és törvényemet a népek megvilágosítására megalapítom. 5 Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjam népeket ítélnék: engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. 6 Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakossági hasonlókép elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. 7 Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne felijetek az emberek gyalázatától, és szídalmaik miatt kétségebe ne essetek! 8 Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom

nemzetiségről nemzetiségre! 9 Kelj föl, kelj föl, öltöz fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te vagy-é, a ki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdölte? 10 Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekeit úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! 11 Igy térik meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönek, és örökök öröm fejükön; vígasságot és örömtől találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj! 12 Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a fú?! 13 Hogy elfelekedeztél az Úrról, Teremtődről, a ki az egét kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félisz szüntelen minden napon nyomorgatónak haragjától, a ki igyekezik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? 14 Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: 15 Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem? 16 És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te! 17 Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megitadt az Úr kezéből haragja poharát; a tántorgás óblös kelyhét megitadt, kiüríté! 18 Nem vala vezetője minden fiai közül, a kiket szűlt, nem fogta senki őt kezén minden fiai közül, a kiket fölnevelt. 19 E kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged? A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vágaszatlalak téged? 20 Fiaid elájultam ott feküdték minden utcázának fejeinél, mint a hálóba esett zerge, megrészegedve az Úr haragjától, Istenednek feddésétől. 21 Ezért halld meg ezt, szenvendő, ki részeg vagy, de nem bortól! 22 Igy szól Urad, az Úr, és Istened, a ki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás poharát, haragom óblös kelyhét, nem iszod többé azt meg! 23 És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt mondották lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te rajtad, és a te hádatat olyanná tettek, mint a föld, és mint a minő az utcza a járóknak!

52 Serkenj föl, serkenj föl, öltöz fel erősségedet, Sion, öltözzél felekességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép te beléd többé körülmetéletlen, tisztálat! 2 Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya! 3 Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! 4 Mert így szól az Úr Isten: Egyiptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossék, és azután Assiria nyomorgatá őt ok nélkül. 5 És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitettet ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen minden nap gúnyoltatik. 6 Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, a ki mondomb: Ímé, itt vagyok! 7 Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! 8 Halld őrilléidet! felelemlik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr! 9 Ujjongva énekeljetek minden napjában, Jeruzsálem romjai, mert megvígaszál az Úr népét, megváltja Jeruzsálemet. 10 Feltűrte az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai Istennünkt szabadítását! 11 Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztálatot ne illessetek, jertek ki közülök, tisztításokat meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok. 12 Mert ne sietséggel jertek ki, és ne futással menjetek; mert előttetek meg

az Úr, és követni fog Izráel Istene! 13 Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. 14 Miképen eliszonyodtak tőled sokan, oly rűt, nem ember volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: 15 Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölölte a királyok befogják szájokat, mert a mit nézik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

53 Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentett meg? 2 Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos! 3 Utált és az emberek től elhagyott volt, fájdalmak férfia és betegség ismerője! mint a ki elől orczánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. 4 Pedig betegséinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! 5 És ő megsebesített bűneinkért, megrontatt a mi vétkéinkért, békességeinknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. 6 Mindnyájan, mint juhok eltévelvédünk, kiki az ő útara tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. 7 Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémül az őt nyírő előtt; és száját nem nyitotta meg! 8 A fogásból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatt azzal, hogy népem bűnéért lőn rajta vereséget! 9 És a gonoszok között adatak sírt néki, és a gazzdagok mellé juttatott kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és alónkság sem találtatott szájában. 10 És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlélkét áldozatul adjá, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. 11 Mert lelke szenvendése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vitékeket ő viseli. 12 Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a búnósök közé számláltatott; pedig ő sokak búnét hordozá, és a búnósököt imádkozott!

54 Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottak fiai a férjénél való fiainál, azt mondja az Úr. 2 Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárپjtaj terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegédeit. 3 Mert mind jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz őröksgébe, és pusztávarosokat megnépesítnek. 4 Ne félij, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyálatztal, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és övezegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel. 5 Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ó neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenednek hívattatik. 6 Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: 7 Egy rövid szempillantásig elhagyta látak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; 8 Búslásom felbuzdultában elrejtjém orczámat egy pillantásig előled, és öröki irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. 9 Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvíze; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvíze a földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. 10 Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tölel el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. 11 Oh te szegény, szélvésztől

hányt, vígaszatalás nélkül való! Íme, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak. **12** Rubinból csinálom falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodat drágakövekből; **13** És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. **14** Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorra, mert nincsen mit felnéd, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád. **15** És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! Aki ellened összegyűl, elesik általad. **16** Íme, én teremtem a kovácsot, aki a parazsat éleszti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtem a pusztítót is a vesztésre! **17** Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, kárhoztat: ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

55 Oh minden áján, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetelek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. **2** Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségen. **3** Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzáim; hallgassatok, hogy élen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. **4** Íme, bizonyosáig adtam őt a népeknak, fejedelmül és parancsolónak népeknak. **5** Íme, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített. **6** Keresztek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. **7** Hagyja el a gonosz az ő utát, és a bűnös férfi gondolatait, és téren az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhoz, mert bővelkedik a megbocsásban. **8** Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! **9** Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaioknál, és gondolataim gondolataitoknál! **10** Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megötözi a földet, és termővé, gyümölcsözvé teszi azt, és magot ád a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek: **11** Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzáim üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldötttem. **12** Mert örömmel jöttök ki, és békességen vezéreltettek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fái tapsolnak. **13** A tövis helyén ciprus nevekedik, és bogács helyett mirtus nevekedik, és lesz ez az Úrnak dicsőségi és örök jegyül, a mely el nem törölhetik.

56 így szól az Úr: Örizzétek meg a jogosságot, és cselekedjetek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljőjjön, és igazságom, hogy megjelenék: 2 Boldog ember, a ki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! Aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. 3 És ne mondja ezt az idegen, aki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakasz az Úr engem az Ő népéttől! ne mondja a herélt sem: Íme, én megszáradt fa vagyok! 4 Mert így szól az Úr a heréteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik azt, a miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez: 5 Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fikban és lányokban előnév; örökké nevet adok nékik, a mely soha el nem vesz; 6 És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak, és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgái legyenek;

mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: 7 Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvídámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házának hívati minden népek számára! 8 Így szól az Úr Isten, aki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtőtteleiben! 9 Mezőnek minden vadai! jertek el enni, erdőnek minden vadai! 10 Órállói vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni; álmódók, heverők, szunnyadni szeretők! 11 És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pároszorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a magok útára térik, kiki nyeresége után, mind együtt! 12 Jertek, hadd hozzak bort, és igyunk részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy és dicső felettébb!

57 Az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elői ragadtatik el az igaz; **2** Bemegy békessége, nyugosznak ágyaikon, a kik egyenes útaikon járának. **3** És ti közeljetelek ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodol. **4** Ki felett örvendeztek? Ki ellen tátjátok fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-é a bűn gyermekai, a hazugságnak magva? **5** A kik lángoltak a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyermeketeket a völgyekben, a hegyek hasadékai alatt. **6** A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok a te részed, töltöttél nézik italáldozatot is, vivél ételáldozatot és én jó néven vegyem-é ezeket? **7** Magas és felemelkedett hegyen helyeztél ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot. **8** Az ajtó és ajtófél mögé tettek bálványjeleidet, és tőlem eltávozván, fölfedtél ágyadat, fölmentél rá, és megszélesítéd, és szövetséget szerzél velük, szerdetted ágyukat, a merre csak látta. **9** És menél a királyhoz olajjal, és megsokasítad keneteidet, és elküldéd követeidet messze földre, és megaláztd magadat a sírig. (**Sheol h7585**) **10** Nagy útadon megfáradál, és még sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezed, így nem levél beteg! **11** Kitől feltél és rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezél, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok már régtől fogva? **12** Én jelentem meg igazságodat, és csinálmányaid nem használnak néked. **13** Ha kiáltasz: szabadítson meg téged bálványid raja; mindenhol szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki benne bízik, örökségül bírja a földet, és örököli szent hegyemet. **14** És szól egy szó: Töltsétek, töltsétek, készítsétek az útat, vegyetek el minden botránkozást népem útáról. **15** Mert így szól a magasságos és felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét. **16** Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtem. **17** Mert a telhetetlenségenként vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém magamat és megharagudtam; és Ó elfordulva, szíve útjában járt. **18** Útait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vígasztalást nyújtok néki és gyászolóinak, **19** Megteremtem ajkaikon a hálának gyümölcset. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt! **20** És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt háný ki. **21** Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

58 Kiáls teljes torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házában vétkeit. 2 Holott ők engem minden nap keresnek, és tudni kivánják útaimat, mint oly nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kérík tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják. 3 Mért bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod? Ímé, bőjtölések napján kedvteléstelek úzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. 4 Íme perrel és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gázsnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. 5 Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lelkét gyöti? Avagy ha mint káka lehajta fejét, és zsákat és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek és az Úr előtt kedves napnak? 6 Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjetek? 7 Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdósokat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? 8 Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtt jár; az Úr dicsősége követ. 9 Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jaigatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elveteted közüled az igát, és megszünisz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; 10 Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégyíted: feltámad a setétségen világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. 11 És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégití lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy. 12 És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felerakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. 13 Ha megtartóztad szombaton lábatad, és nem úzod kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségek hívod, az Úr szent és dicsőséges napijának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: 14 Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!

59 Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; 2 Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orczáját el előttemek, hogy meg nem hallgattat. 3 Mert kezeitek bemoeskolvák vérrrel, és ujjaitoik vétekkel, ajkaitoik hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog. 4 Nincsen, a ki az igazság mellett szólna, és nincsen, a ki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szülnek. 5 Vipera tojásait költik ki, és pónkhálót szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátappedsz, vipera kél ki. 6 Pónkhálójukból nem lesz ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben. 7 Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vétít ontsanak; gondolataik hamisságnak gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken. 8 A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbülik, a ki azon jár, nem ismeri a békességet. 9 Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra,

és íme, sötétség, és fényességre, és íme, homályban járunk! 10 Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint a kiknek szemök nincs, megüközürük déliben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek közt. 11 Morgunk, mint a medvék mindnyájan, és nyögén nyögünk, mint a galambok, várjuk az ítéletet és nem jő, a szabadulást és távol van tőlünk. 12 Mert sokak előlt gonoszságaink, és bűneink bizonyságot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkineket ismerjük: 13 Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávozánk a mi Istenünkktől, szólunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szólunk szívünkől hazug beszédeket. 14 És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. 15 És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt kerüli, préddává lesz. És láttá ezt az Úr és nem tetszik szemeinek, hogy jogosság nincsen. 16 És látá, hogy nincsen senki, és álmelkodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt. 17 És felült az igazságot, mint pánczél, és a szabadítás sisakja van fején; felült a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búsulással vevé magát körül, mint egy paláttal. 18 A cselekedetek szerint fog megfizetni: haraggal elleniségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek. 19 És félik napnyugottól fogva az Úrnak nevét, és naptámadattól az ő dicsőséget, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt. 20 És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. 21 És én ő velük ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugszik, és beszédeim, a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodonak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mind örökké!

60 Kelj fel, világosodjál, mert előttje világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. 2 Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. 3 És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességez. 4 Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: minden nap egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ößen hozatnak el. 5 Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kitered szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözone, és hozzád jő a népeknek gazdagsága. 6 A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebábold jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik. 7 Kédár minden juhai hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házát meggelcsőttem. 8 Kik ezek, kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? 9 Igen, engem várnak a szigetek; és előjönnek Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messziről, és ezüstjöket és aranyakat azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izrael Szentjének, hogy téged megdicsőített. 10 Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaiak szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben megkönyörültem rajtad. 11 És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltatnak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyai is bevitetnek. 12 Mert a nép és az ország, a mely néked nem szolgál, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. 13 A Libánon ékessége hozzád jő, ciprus, platán, sudar czédrus, minden együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem. 14 És meghajolva hozzád mennek a téged

nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megúltáloid, és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje Sionának. **15** A helyett, hogy elhagyott és gyűlölt valál és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszlek, és gyönyörűséggé nemzetiségről nemzetiségre. **16** És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene. **17** Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá az igazságot. **18** Nem hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás határidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. **19** Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességi nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékességed, **20** Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök világosságod, és gyászod napjainak vége szakad. **21** És néped mind igaz lesz, és a földet mindenörökke bírják, plántálásom vissziszála ők, kezeim munkája dicsőségemre. **22** A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megeszem ezt.

61 Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömt mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívüket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözöttöknek megoldást; **2** Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvígasztaljak minden gyászolót; **3** Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nékik ékességet a hamu helyett, örömnök kenetét a gyász helyett, dicsőségnék palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére! **4** És megépítik a régi romokat, az ósi pusztaságokat helyreállítják, és a puszta városokat megújítják, és a régi nemzetések pusztaságait. **5** És ott állnak az idegenek, és legeltek juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vinczelléreitek lesznek. **6** Ti pedig az Úr papjainak hívattatok, Istenünk szolgáinak neveztetek; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek. **7** Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt öröklékenek földükben, örökös örömkül lesz. **8** Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölmön a gázsággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velök. **9** És ismeretes lesz magyok a népek között, és ivadékaik a népések között, valakik lájták őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok. **10** Örvendezvén örvendezek az Úrban, öürüjön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltözött fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint völgyen, a ki pap módon épít fel magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit. **11** Mert mint a föld meghermi cseméjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

62 Sionért nem halgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, még földerül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. **2** És meglájták a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. **3** És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdzs Istened kezében. **4** Nem neveznek többé elhagyattnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez

adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. **5** Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és a mint örlő a völgyény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örlőni. **6** Kőfalaidra, Jeruzsálem, örizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem halgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! **7** És ne hagyatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségesse teszi Jeruzsálemet e földön. **8** Megesküdt az Úr jobbjára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem iszszák mustodat, a melyért munkálódtál, **9** Hanem a betakarók egyék azt meg, és dicsérjék az Urat, s a beszűrők igyák meg azt szentségeim pitvaraiban. **10** Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítésétek a népnek útát, töltétek, töltések az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölén. **11** Ímé, az Úr hirdette mind a föld határaig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jő, és megfizetése ő előtte! **12** És hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

63 Ki ez, ki jó Edomból, veres ruhákban Boczrából, a ki ékes öltözéteben, ereje sokaságában büszke? Én, a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. **2** Miért veres öltözett, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? **3** A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapadtam őket búslásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscsent vérök ruháimra, és egész öltözemet bekevertem. **4** Mert bosszúállás napja volt szívemben, és megváltottaim esztendeje előtt. **5** Körültekinték és nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem! **6** És megtapadtam népeket búslásomban, és megrészegíttem őket haragomban, és ontám a földre véröket! **7** Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, a melyet velük cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. **8** És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lón nékik megtartójok. **9** minden szenvédésöket Ő is szenvedte, és orczájának angyala megszabadtá őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban. **10** Ők pedig engedetlenül voltak és megszomoríták szentségének lelkét, és ő ellenségekkel lón, hadakozott ellenük. **11** S meglemlékezik népe a Mózes régi napjaирól: hol van, a ki öket kihozá a tengerből nyájának pásztorával? hol van, a ki belé adá az Ő szentséges lelkét? **12** Ki Mózes jobbján járatá dicsőségenek karját, a ki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen? **13** Ki járatá őket mélységekben, mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak! **14** Mint a barmot, a mely völgybe száll alá, nyugodalomba vitte őket az Úr lelke: így vezérellett népedet, hogy magadnak dicső nevet szerez! **15** Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem! **16** Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. **17** Miért engedél eltévelgyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményíted meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgáidért, örökséged nemzetiségeiről! **18** Kevés ideig

bírta szentségednek népe földét, ellenségink megtapadták szent helyedet. **19** Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem neveztetett neved.

64 Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; **2** mint a tűz meggyűjtja a rózsát, a vizet a tűz felforralja; hogy nevedet ellenségidnek megjelentsd, hogy előtted reszkessének a népek; **3** Hogy cselekedné rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted a hegyek elolvadnának. **4** Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más Istenet te kívüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Ót várja. **5** Elébe még annak, a ki örvend és igazságot cselekszik, a kik útaidban rólaid emlékeznek! Ímé, Te felgerjedtél, és mi vétkézenk; régóta így vagyunk; megtartatunk-e? **6** És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztálatan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! **7** S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki felserkenne és beléd fogóznék, mert orczádat elrejtédtőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztál. **8** Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezed munkája vagyunk mi minden nyájan. **9** Oh ne haragudjál Uram felettesebb, és ne mindenrőkkel emlékezzél meg álnokságainkról; ímé lásd, kérünk, minden nyájan a Te néped vagyunk. **10** Szentségednek városai pusztává lettek, Sion pusztává lón, Jeruzsálem kietlenné. **11** Szentségednek és ékességednek házát, hol téged atyáink dicsértenek, tűz perzelő fől, és minden a miben gyönyörködénk, elpusztult. **12** Hát megtartóztatod-é magad mind e mellett is, Uram; hallgatsz- és gyötörsz minket felettesebb?

65 Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem is kérdzettek; megtaláltattam magamat azokkal, a kik nem is kerestek. Ezt mondám: Ímhol vagyok, ímhol vagyok, a népkön, a mely nem nemről neveztetett. **2** Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak nyomán; **3** A nép után, mely ingerel engem szemtől szembe, szünetlenül, kertekben áldozik, és téglákon szerez jóíllatot, **4** Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leves van táláiban, **5** Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jöjj hozzáim, mert szent vagyok néked; e nép füst az orromban és szüntelen égő tűz. **6** Ímé, felirattott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblökben: **7** Vétkéitekért és atyáitok vétkéiret mind együtt, szól az Úr, a kik hegyeken tettek jóíllatot és halmokon csúfoltak engemet meg, és viaszamérem először jutalmokat keblökre. **8** Igy szól az Úr: Mint a mikor mustot lehetsz a fűrben, ezt mondják: ne veszesd el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgálmáért, és nem vesztek mindenöt el! **9** És nevelek Jákóból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek örököse legyen, és bíráj azat valásztottaim, és szolgálmak lakjanak ott! **10** És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor völgye barmok fekvőhelyévé népmen számára, a mely engem kereset. **11** Ti pedig, a kik az Urat elhagyátok, a kik szent hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt készítétek, és Meninek itáláldozatot töltöttök, **12** Titeket én a kard alá számlállak, és minden nyájan leborultok megölésre: mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottatók: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem szerettem, azt valásztottatók. **13** Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgálm esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgálm isznak, ti pedig szomjúhoztok, ímé, szolgálm

örvendnek, de ti megszégyenültök! **14** Ímé, szolgálm vígádnak szívök boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában, és megtört lélekkel jaigatni fogtok; **15** És átok gyanánt hagyjátok itt neveteket az én valásztottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgáit más nével nevezi, **16** Hogy a ki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és a ki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledvék a régi nyomorúságok, és mert elrejtével szemeim elől. **17** Mert ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiék ingyen sem említetnek, még csak észbe sem jutnak; **18** Hanem örüljetek és örvendjetek azoknak mindenrőkkel, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet vígasságára teremtem, és az ő népért örömmé. **19** És vágadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé abban siraalomnak és kiáltásnak szava! **20** Nem lesz ott többé csupán néhány napot ért gyermek, sem vén ember, a ki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendős korában hal meg és a búnós száz esztendős korában átkoztatik meg. **21** Házakat építnek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. **22** Nem úgy építnek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják valásztottaim. **23** Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai haláluknak, mivel az Úr áldottainak magva ők, és ivadékaik velük megmaradnak. **24** És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam. **25** A farkas és bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegycí; így szól az Úr.

66 Igy szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a föld lábaiimnak zsámolya: minő ház az, a melyet nékem építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye? **2** Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet rettegi. **3** A ki bikát ől, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az ebet ől; a ki ételáldozattal jó, disznóvért hoz elém; a ki tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák útaikat, és lelkük útálatosságaikban gyönyörködött: **4** Akképen választom én is az ő megcsúfolásukat, és rájok hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt valászták. **5** Halljátok az Únak beszédét, a kik rettegtek az ő beszédrére: így szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnek, nemevért eltasztanak: Jelenjék meg az Úrnak dicsősége, hogy nelassuk öröömötök; de ők megszégyenülnek. **6** Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet elleniségeinek. **7** Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra. **8** Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgot? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szűlél Sion az ő fiait! **9** Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szüleist? szól az Úr, vagy én, a ki születek, bezárjam-é a méhet? így szól Istened. **10** Örüljetek Jeruzsálemmel, és örvendjetek fölötté mind, a kik őt szeretitek; vágadjatok vele örvendezéssel minden nyájan, a kik gyászoltatok miatta! **11** Hogy szopjatok és megelégedjetek megvígasztaltatásának emlőjén, hogy igyatok és örvendjetek dicsőségének bőségén. **12** Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok;

ölbén fognak hordozni, és téerdeiken czirógatnak titeket. **13** Mint férfi, a kit anyja vígásztal, akként vígásztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vígásztalást! **14** Meglájtatók és örül szívetek, csontjaitok, mint a zöld fű, virágosnak, és megösmerik az Úr kezét az Ő szolgáin, és haragját ellenségei fölött. **15** Mert ímé, az Úr előj túzben, s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse búsalásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal. **16** Mert az Úr tűzzel ítéles kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek. **17** A kik magokat megszentelik és mossák a bálvány kertekért, egy pap megett, a középen; a kik disznóhúst esznek és ferget és egeret, együtt pusztulnak el minden, mondja az Úr. **18** És én cselekedeteiteket és gondolataitokat megbüntetem! Eljő az idő, hogy minden népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy eljövén, meglássák az én dicsőségemet. **19** És teszek köztök jelt, és küldök közülök megszabadtakat a népekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az ijjászokhoz, Tubálhoz és Javánhoz; a messze szigetekbe, a melyek rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik dicsőségemet a népek között. **20** És elhuzzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálemben, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. **21** És ezek közül is választok a papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr. **22** Mert mint az új egék és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek; **23** És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr. **24** És kimentvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem vétkeztek, mert az ő férgök meg nem hal és tüzök el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

Jeremiás

1 Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatóban, Benjámin földén lakó papok közül vala; **2** A kíhez szóla az Úr Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda királyának napjaiban, az ő uralkodásának tizenharmadik esztendejében; **3** Továbbá Jójakimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának napjaiban, Sedékiásnak, a Jósiás fiának, Júda királyának egészen tizenegyedik esztendejéig, Jeruzsálem fogásba viteléig, a mi az ötödik hónapban vala; **4** Szóla pedig az Úr nékem, mondván: **5** Mielőtt az anyaméhbén megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövél, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé. **6** És mondék: Ah, ah Uram Isten! Imé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én! **7** Az Úr pedig monda nékem: Ne mondд ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszélд mindenzt, a mit parancsolok néked. **8** Ne félj tölök, mert én veled vagyok, hogy megszabadítalsalak téged! mond az Úr. **9** És kinyújtja az Úr az ő kezét, és megilleté számát, és monda nékem az Úr: Imé, az én igéimet adom a te szádban! **10** Lásd, én e mai napon népeket fölé és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztits, rombolj, építs és plántálj! **11** Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit látsz te, Jeremiás? És mondék: Mandulavesszőt látok én. **12** És monda nékem az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én igére, hogy beteljesítsem azt. **13** És másodszor is szóla hozzá az Úr, mondván: Mit látsz te? És felelék: Forró fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van. **14** És monda nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e földnek minden lakosára. **15** Mert íme, előhívom én az északi országok minden nemzetéért, mondja az Úr, és előjének, és kiki felállítja az ő királyi székét Jeruzsálem kapui előtt, és köröskörül minden kerítése ellen, és Júdának minden városa ellen. **16** És kimondom ítéleteimet felettesök az ő mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. **17** Te azért övezd fel derekadat, és kelj fel, és mond meg nékik mindenzt, a mit én parancsolok néked; meg ne riadj tölök, különben én riasztalak el téged előlök! **18** Mert íme én erősítet várossá, vasoszloppá és érczbástyává teszlek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen és a föld népe ellen. **19** Viaszkodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítalsalak téged.

2 Majd szóla az Úr nékem, mondván: **2** Menj el, és kiáltás Jeruzsálem füleihe, mondván: Ezt mondja az Úr: Emlékezem reád gyermekkorod ragaszkodására, mátkáságod szeretetére, a mikor követtél engem a pusztában, a még be nem vetett földön. **3** Szent volt Izráel az Úrnak, az ő termésének zsengéje; a kik emésztik vala őt, mind vétkeznek vala, veszedelem támadá rájok, azt mondja az Úr. **4** Halljátok meg az Úr szavát, Jákób háza és Izráel házának minden nemzetége. **5** Így szól az Úr: Micsoda hamisságot találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiába valóság után jártak, és hiába valókká lettek? **6** Még csak azt sem mondta: Hol van az Úr, aki felhozott minket Égyiptom földéről, aki vezérelt minket a pusztában, a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak és a halál árnyékának földén, a melyen nem vonult át ember, és ahol halandon nem lakott? **7** És bevittek titkokat a bőség földébe, hogy annak gyümölcséivel és javaival éljetek; és bementek, és megfertőztétek az én földemet, és az én örökséget útátálossá tevétek. **8** A

papok nem mondta: Hol van az Úr? A törvény magyarázói nem ismertek engem, és a pásztorok hűtelennekkel lettek hozzáim, a próféták pedig a Baál által prófétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek. **9** Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és perleni fogok a ti fiaitok fiaival is! **10** Menjetek csak át a Kittim szigeteire, és lássátok meg; és küldjetek Kédárba is és szorgalmasan vizsgálódjatok, és lássátok meg, ha volt-e ott ehhez hasonló? **11** Ha cserélt-e valamely nemzet isteneket? noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcsérélte az ő dicsőséget tehetetlenséggel! **12** Álmelkodjatok ezen, oh egek, és borzadjatok és rémüliketek meg igen! azt mondja az Úr. **13** Mert kettős goroszságot követett el az én népem: Elhagyta engem, az elő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; és repedezett kútakat ástak, a melyek nem tartják a vizet. **14** Szolgá-é Izráel, a vagy otthon szülött-é ő? Miért lett prézává? **15** Oroszlánok ordítanak reá, megeresztik hangjukat, és sivataggá teszik földjét; városai szétromboltatnak, lakatlanok. **16** Nőf és Tahpan fiai is betörök koponyádat. **17** Vajon nem te szerezted-é ezt magadrak? Elhagyad az Urat, a te Istenedet, a mikor vezérelt téged az úton! **18** Most is mi dolgod van néked Égyiptom útjával? Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy mi dolgod van néked Assúr útjával? Hogy a folyam vizet igyad? **19** A magad goroszsága fenyít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged. Tud meg hát és lásd meg: mily gorosz és keserves dolog, hogy elhagyat az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. **20** Bizony régóta széttörtém a te igádat, és letéptem köteleidet, és azt mondadt: Nem leszek rabszolgá; mindamellett minden magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálsz vala te, mint egy parázna. **21** Pedig én úgy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges magot: mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává! **22** Még ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megkosástanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előtttem, mondja az Úr Isten. **23** Mimódon mondhatnád: Nem undokáltattam meg, nem jártam a Baálok után?! Lásd meg a te útadat a völgyben, ismerd meg csak: mit cselekedtél! Gyorslábú kancza-teve, a mely ide-oda futkos útán. **24** Pusztához szokott nőstény vadszamár, a mely érzékkiségeinek kívánságában levegő után kapcod. Gerjedelmét kicsoda csillapíthatja le? Senki ne fáraszsa magát, aki ezt keresi, megtalálja ezt a maga hónapjában. **25** Tartóztasd meg lábadat a mezítelenségtől, és torkodat a szomjúságtól! És te azt mondod: Hiába, nem lehet! mert idegeneket szeretek, és utánon járok. **26** A miképen megségyenül tollvaj, ha rajtakapják, akképen szégyenül meg Izráel háza: ő maga, az ő királyai, fejedelmei, papjai és prófétái, **27** A kik azt mondják a fának: Te vagy az én atyám! A kőnek pedig: Te szültél engem! Bizony háttal fordulnak felém és nem arczzal, de nyomorúságuk idején azt mondják majd: Kelj föl és szabadít meg minket! **28** De hol vannak a te isteneid, a melyeket magadrak készíté? Keljenek fel, ha megszabadíthatnak téged a te nyomorúságod idején; hiszen annyi istened volt, oh Júda, a hánny városod! **29** Miért perlekedtek velemon? Mindnyájan hűtelenekké lettek hozzáim, mondja az Úr. **30** Hiába ostromoztam fiaitokat, a fenytés nem fogott rajtok; fegyveretek úgy emésztettek prófétáitokat, mint pusztító oroszlán. **31** Oh te nemzetseg! Lásd meg az Úr dolgát! A pusztá voltam-é én Izráelnek, vagy a setétség földje? Miért mondotta az én népem: Szabadok vagyunk, nem megünk többé hozzád! **32** Vajon elfelejtkezik-é a lány az ő ékszereiről; a menyasszony az ő nyaklánczairól? Az én népem pedig számtalan napokon elfelejtett

engem! 33 Mit szépíted a te útadat, hogy te szeretetet keresel; holott még a goroszokat is tanítod a te útaidra! 34 Még ruháid szélén is található szegény, ártatlan emberek vére, nem azért, hogy betörésen kaptad őket, hanem mindamazokért! 35 És azt mondod: Bizonyára ártatlan vagyok, hiszen elfordult tőlem az ő haragja! Ímé, én törvénybe szállok veled, mivelhogy azt mondod: Nem vétkezem! 36 Mit futkosol oly igen, változtatván útadat? Égyiptom miatt is megszégyenülsz, a mint megszégyenültél Assúr miatt. 37 Még ettől is elszakadsz s kezeidet fejedre kulcsolod, mert útálja az Úr a te bizodalmasaidat, és nem leszel velők szerencsés.

3 Nos hár! Ha elbocsátja valaki az ő feleségét, és ez eltávozik tőle és más férfitől lesz: vajon visszamehet-e még a férfi ő hozzá? Nem lenne-é az a föld fertelmesen megfertőztetve? Te pedig sok szeretővel parázsnálkodtál, és visszajönnél hozzá? mondja az Úr. 2 Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg: hol nem széplősítettek meg téged? Az útakon várta reájok, mint az arab a pusztában, és megfertőztették a földet paráznáságaiddal és goroszságoddal. 3 Noha megvonattak a korai záporok, és késői eső sem volt: mégis parázna asszony homlokúv lettél, szégenkezni nem akartál. 4 Nemde mostantól így kiáltasz nékem: Atyám! Ifjúságomnak te vagy vezére. 5 Mindörökkel haragszik-é, mindenügy bosszankodik-é? Ímé, ezt mondod, de cselekszed a goroszságokat, a mint töled telik. 6 És monda az Úr nékem Jósiás király napjaiban: Láttad-é, a mit az elpártolt Izráel cselekedett? Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő fa alá, és ott parázsnálkodott. 7 És mondám, miután mindez megcselekedte: Térj vissza hozzá! de nem tért vissza. És láttá ezt az ő hitszegő húga, a Júda. 8 És láttam, hogy mindamellett is, hogy elbocsátottam az elpártolt parázna Izráelt, és adtam néki elválsáról való levelet: nem felt a hitszegő Júda, az ő húga, hanem elment, és ő is parázsnálkodott. 9 És lón, hogy az ő paráznáságának hírével megfertőztette a földet; mert kővel és fával parázsnálkodott. 10 És mindez után sem tért vissza hozzá az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességevel, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr. 11 És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. 12 Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondjad: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reákok haragomat, mert kegyelmes Vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökkel. 13 Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szerteutottál útaidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szíroma nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. 14 Térjetek meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjtekkel lettem néktek, és magamhoz veszlek titkemet, egyet egy városból, kettőt egy nemzetsegóból, és beviszlek titkemet Sionba. 15 És addol nétek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudománynal és értelmemmel. 16 És ha majd megsokasodtok és megszaporodtok a földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem mondják többé: Az Úr szövetségének ládája! Szívére se veszi senki, rá se gondolnak, meg sem látogatják, és nem készítik meg újra. 17 Abban az időben Jeruzsálemet hívák majd az Úr királyiszékének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálemben, és nem követik többé gorosz szívöknek makacsságát. 18 Azokban a napokban a Júda háza Izráel házával fog járni, és együtt mennek be az északi földről abba a földbe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. 19 Azt mondám ugyanis

magamban: Miképen tegyelek téged a fiak közé, és adjam néked a kivánatos földet, a pogányok seregének drága örökségét? És azt végezém: Hív engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! 20 Mindamellett a mint hitszegővő lesz az asszony az ő tárca iránt: úgy lettetek hitszegőkké irántam, Izráel háza, azt mondja az Úr. 21 Szó hallatszik a magaslatokon, Izráel fiainak esedék sírása, mert elfordították újokat, elfelejtkeztek az Ürről, az ő Istenökőről. 22 Térjetek vissza, szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolástokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk! 23 Bizony hiábavaló a halmokról, a hegyekről való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben van Izráel megmaradásai! 24 És ez a gyalázatosság emészette a mi atyáink szerzeményét gyermeksegünk óta: juhaikat, szarvasmarhákat, fiakat és leányakat! 25 Gyalázatunkban neverünk, és elborít minket a mi szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen: mi és a mi atyáink gyermeksegünk óta mind e mai napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.

4 Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzá térj vissza, és ha eltávolítod a te útálatosságaidat előlem és nem ingadozol; 2 És így esküszöl: Él az Úr! hűségen, egyenességen és igazságban: akkor ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne dicsékesznek. 3 Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfiainak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vesseket tövisek közé! 4 Metéljétek magatokat körül az Úrnak, és távollítsátok el szívetek előzőreit, Júda férfiái és Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyűladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek goroszsága miatt. 5 Adjátok hírül Júdában, és hallassátok Jeruzsálemben és mondjátok, és kürtöljétek az országban; kiáltások teljes erővel, és mondjátok: Gyűljetek össze és menjünk be az erősített városokba! 6 Emeljetek zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást! 7 Felkelt az oroszlán az ő tanyájából, és a népek pusztítójára elindult; kijött helyéből, hogy elpusztitsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakaibanokká lesznek. 8 Öltöztek azért gyászba, sírjatok és jágassatok, mert az Úr haragjának tüze nem távozott el rólunk! 9 Azon a napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsgája és a főember bátorsgája, és a papok elálmékolnak, és a próféták elcsodálkoznak. 10 Én pedig ezt mondom: Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt a népet, és Jeruzsálemet, ezt mondvnán: Békességek lesz! holott a szablya lelkünkig hatott. 11 Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemelek: Száraztató szél jő a magas helyekről a pusztában, az én népem leányának útján; nem szóráshoz és nem tisztításhoz való! 12 Erős szél jő onnan reáni is; azért hát ítéletet mondok ellenök. 13 Ímé! úgy jó fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél. Ja! nékünk, mert elvesztünk! 14 Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a goroszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te bűnös gondolataid? 15 Mert hírmondó szava hangzik Dán felől, és Efraim hegycsúcsán vészirhirdető. 16 Mondjátok meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálemben ellen: Örizök jönnek messze földről, és kiáltoznak Júda városai ellen. 17 Mint a mezőnek őrizői, úgy lesznek ellene köröskörül, mert daczoskodott velem! mondja az Úr. 18 A te magad viselete és a te cselekedeteid szereztek ezeket néked; ez a goroszságod bizony keserű, bizony egész a szívedig hatott! 19 Oh én belsem, oh én belsem! Aléldozom, oh én szívemnek rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgathatók! Hiszen hallottad én lelkem a kurt szavát, a harczi riadót! 20

Vészre vész jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraim, kárpitaim egy pillantás alatt! **21** Meddig látok még hadi zászlót, és hallom a kúrt szavát? **22** Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és nem értelmesek! Bölcsek ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! **23** Nézek a földre, de íme kietlen és pusztta; és az égre, de nincsen világosság! **24** Nézek a hegyekre is, íme reszkethetek; és a halmokra, de mind ingadoznak! **25** Nézek és íme egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. **26** Nézek, és íme a bő termő föld pusztává lön; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt! **27** Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész ország, de nem vetem végét! **28** Azért gyászol a föld, és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólottam, határoztam, és meg nem bánom és el nem térek attól. **29** A lovasonak és a kéziveseknek kiáltozása elől elfut minden város, elrejtőznek a sűrűségekbe, és felmásznak a szíklakra: minden város elhagyottá lett, és egyetlen ember sem lakik azokban. **30** És te, elpusztult, mit cselekszel akkor? Ha bíborba öltözöl, ha arany kősöntűkkel ékesíted magadat, és ha festékkel mázolod is ki szemeidet: hiába szépítged magadat! Megvetnek téged a szeretőid, életedre törnek. **31** Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szűlőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapodja kezeit: Jaj nékem! mert roskodozik lelkem a gyilkosok előtt.

5 Járjátok el Jeruzsálem utcáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piaczain, ha találtok-é egy embert; ha van-é valaki, aki igazán cselekszik, hűségre törekzik, és én megbocsátok néki! **2** Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisán esküsznek! **3** Uram! a te szemeid avagy nem a hűségre néznek-é? Megverted őket, de nem bántódtak; tönkre tettetted őket, de nem akarják felvenni a dorgálást; orczáik keményebbékkel lettek a kósziklánál; nem akartak megtéríeni. **4** Én pedig ezt mondjam vala: Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! **5** Elmegyek azért a föemberekhez, és beszélek velük; hiszen ők ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! Ámde ők törték össze egyetemlegesen az igát, és tépték le a köteleket! **6** Azért széttéri őket az oroszlán az erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz ólalkodik az ő városaik körül; a ki kijön azokból, mind szétszagaggatták; mert megsokasodtak az ő bűneik, és elhalmasodtak az ő hitszegései. **7** Oh, miért bocsátanék meg nékéd? Fiaid elhagyottak engem, és azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam őket, mégis paráználkoztak és tolontak a parázna házába. **8** Mint a hizlalt lovak, vízckándozókkal lettek; kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. **9** Avagy ne büntessem-é meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az e féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelkem? **10** Menjetek fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne tegyétek semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az Úréi azok! **11** Mert igen hűtelenné lett hozzáim az Izráel háza és a Júda háza, azt mondja az Úr! **12** Megtagadták az Urat, és azt mondálták: Nincsen ő, és nem jöhetsz reánk veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! **13** A próféták is széllé lesznek, és nem lesz, aki beszéljen bennök: így esik az ő dolguk! **14** Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szólattatok: íme tűzzé teszem az én igémét a te szádiban, ezt a népet pedig fákká, hogy megemészsz őket! **15** Íme, én hozok reákok messzünnén való nemzetet, oh Izráel háza! ezt mondja az

Úr. Kemény nemzet ez, ős időből való nemzet ez; nemzet, a melynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél! **16** Tegze olyan, mint a nyitott sír; mindenjában vitézek. **17** És megemészti aratásodat és kenyeredet; megemészti fiaidat és leányaidat; megemészti juhaidat és ökreidet; megemészti szőlődet és fügendet; erősített városaidat, a melyekben te bizakodol, fegyverrel rontja le. **18** De még ezekben a napokban sem teszlek benneteket egészen semmivé, azt mondja az Úr. **19** Ha pedig az lenne, hogy kérdeznétek: Miért cselekedte mindezt velünk az Úr, a mi Istenünk? akkor azt mondjad nékik: A miképen elhangytatok engem és idegen isteneknek szolgáltatok a ti földetek: azonképen idegeneknek fogtok szolgálni olyan földön, a mely nem a tiétek. **20** Hirdessétek ezt a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondva: **21** Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, a kiknek szemeik vannak, de nem látnak; fülei vannak, de nem hallanak! **22** Nem félték-é engem? ezt mondja az Úr. Az én orczám előtt nem remegtek-é? Hiszen én rendeltem a fönyenet a tenger határának örökl korlátul, a melyet át nem hághat, és ha megrázkodtatóják is habjai, de nem bírnak vele, és ha megháborodnak, sem hághatnak át rajta. **23** De ennek a népknek szilaj és daczos szíve van; elhajlottak és elmentek; **24** És még szívökben sem mondják: Oh, csak felnők az Urat, a mi Istenünket, a ki esőt, korai és késői záport ad annak idejében; az aratásnak rendelt hetéit megorzti számunkra! **25** A ti bűneitek fordították el ezeket tőletek, és a ti vétkeitek fosztottak meg titkot e jótól! **26** Mert istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülnelnek, mint a madarászok; tört hánynak, embereket fogdosnak. **27** Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká! **28** Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonusz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítélettel, hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. **29** Hát ezeket ne büntessem-é meg, ezt mondja az Úr; az ilyen nemzetben, mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem? **30** Borzadalmas és rettenetes dolgok történnék e földön: **31** A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszsök szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd utoljára?!

6 Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok kürtöt Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-Hakkeremben; mert veszedelemben fenyeget észak felől és nagy romlás! **2** A szép és elkönyeztetett asszonyhoz tettem hasonlóvá Sion leányát. **3** Pásztorok jönenek el hozzá nyájaikkal együtt; felvonják mellette a sátrokat köröskörül; kiki legelteti, a mi keze ügyébe esik. **4** Készüljetek hadba ellenne; keljetek fel, és menjünk fel délen! Jaj nékünk, mert hanyatlík már a nap, mert hosszabbodnak az esti árnyékok! **5** Keljetek fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! **6** Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Vágyatok fákat és hánynatokat töltséti Jeruzsálem ellen; a büntetés városa ez, csupa nyomorgatás van benne! **7** Mint a kút hidegen tartja meg a vizet, úgy tartja meg az ő gonoszságát: erőszakosság és önkény hallatszik benne, és betegség és vereség van előttem szüntelen. **8** Térj eszedre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelkem; hogy pusztává ne tegyelek téged, lakhatatlan földde! **9** Ezt mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel maradékát, mint a szőlőt. Fordítsd kezedet reájok, mint a szőlőszedő a kosarakra! **10** Kinek szóljak és kiket kérjek, hogy hallják? Íme, az ő fülök körülmetéletlen és nem figyelhetnek! Íme, az Úr szava útátelossággá lett előttök; nem gyönyörködnek

abban: **11** Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam azt visszatartani! Önts ki a gyermekre az utczán, és az ifjak gyülekezetére is egyszersmind; sőt még a férj a feleséggel, az öreg az aggastyánnal szintén fogattassanak el; **12** És házaik idegenekre szálíjanak, mezőik és feleségeik is egyszersmind; mert kinyújtom kezemet e föld lakosaira, azt mondja az Úr. **13** Mert kicsinyeikről fogva nagyaiig mindenjában telhetlenségnak adták magokat; a prófétától fogva a papig mindenjában csalárdzsátog úznek. **14** És hazugsággal gyógyítgatók az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! **15** Szégyenkezni kellene, hogy útálatoságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek majd az elesenőkkel; az ő megfenyítettsök idején elhullanak, azt mondja az Úr. **16** Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek! És azt mondta: Nem megyünk! **17** Órállókat is rendeltem föléjök, mondván: Figyeljetek a kürtnek szavára! És azt mondta: Nem figyelünk! **18** Azért halljátok meg, ti nemzetek, és tudd meg, te gyülekezet azt, a mi következik reájok. **19** Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcsét; mert nem figyeltek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették. **20** Minek nékem ez a tömjén, a mi Sébáboról kerül, és a messze földről való jöllött fahéj? A ti égőáldozataitok nincsenek kedvemre, sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek nékem. **21** Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én akadályokat szerzek a népkér, és megboltnak bennök az atyák és fiak együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. **22** Így szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi földről, és nagy nemzet serken fel a földnek végéről! **23** Kézívet és kopját ragad, kegyetlen az és nem könyörül; szavok zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként viadralra készen te ellened, oh Sion leánya! **24** Halljuk a híret: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, reszketés, mint a vajudó asszonyon. **25** Ki ne menjetek a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere, rémület fenyeget köröskörül. **26** Népem leánya! Örts gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az egyszüließet siratják, zokogi keservesen; mert reánk tör a pusztító hamar! **27** Próbálóvá tettelek téged az én népem között; órállóvá, hogy megismerd és megpróbáld az ő útjokat. **28** Mindenjában igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz és vas; mindenjában elveteműlik ők. **29** Megégett a fúvó a tüztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tiszítáthatók. **30** Megvetett ezüstnek hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket!

7 Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, mondván: **2** Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! **3** Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítások meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! **4** Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! **5** Mert csak ha valóban megjobbítájtok a ti útaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán ítélek az ember között és felebarátja között; **6** Ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem járjatok a magatok veszedelmére: **7** Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindöröké. **8** Ímé, ti hisztek

a hazug beszédeknek, haszon nélküli! **9** Nemde loptok, öltök és paráználkodtok, hamisan esküsztök, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertek; **10** És eljötök, és megállotok előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az útálatoságokat cselekedhessétek! **11** Vajon látrok barlangjává lett-e ez a ház ti előttetek, a mely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja az Úr. **12** Mert menjetek csak el az én helyemre, a mely Silóban van, ahol először lakoztam az én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért! **13** Most pedig, mivelhogy mindezeket a cselekedeteket megcseleksztek, azt mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam, és szóltam ti nétek, de nem hallottátok, és kiáltottam nétek, de nem feleltetek: **14** Azért úgy cselekszem a házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben ti bizakodtok, és e hellylel, a melyet nétek és a ti atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. **15** És elvetlek titeket szí nem elől, a mint elvetettem mind a ti atyáitokfiait, Efraimnak minden magvát. **16** És te ne imádkozz e népért, se jájszót, se könyörgést ne emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatok téged! **17** Nem látod-e te: mit cselekesznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcázain? **18** A fiak fát szedegetnek, az atyák gyűjtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének béléseket készítsenek, és az idegen isteneknek itáláldozatokkal áldoznak, hogy engem felerjeljenek. **19** Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, és nem magokat-é, hogy gyalázat borítsa arcukat? **20** Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kömilik a helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcseire, és égni fog, és el nem aluszik. **21** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Égőáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz, és egyetek hűst! **22** Mert nem szóltam a ti atyáitokkal, és nem rendelkeztem velük, a mikor kihoztam őket Egyiptom földéről, az égőáldozat és véres áldozat felől; **23** Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómrá, és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és minden csak azon az úton járjatok, a melyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok! **24** De nem hallgattak, és fulöket sem hajtották felém, hanem az ő gonosz szívök fálsultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának felém, és nem arczzal. **25** Attól a naptól fogva, a melyen kijöttek a ti atyáitok Egyiptom földéből és mai napig küldtem hozzáját minden én szolgámat, a prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttetem; **26** De nem hallgattak reám, és fulöket sem hajtották felém; hanem megkeményítétek nyakukat, és gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! **27** Ha elmondod nékik mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nékik, és nem felelnek néked: **28** Akkor ezt mond nékik: Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének szavára, sem fenytését fel nem veszi; elveszett a hűség; kiszaggattatott az ő szájokból. **29** Nyírd le hajadat és vesd el, és kezdj a hegyeken gyászneket, mert útálja az Úr és elhagyja a nemzetséget, a melyre haragszik. **30** Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiai, azt mondja az Úr; útálatoságaikat bevitték abba a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőzessék azt. **31** És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessek fiaikat és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt. **32** Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, a mikor nem

beszélnék többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az öldöklés völgyéről; és temetkezni fognak Tófetben, és hely sem lesz elég. **33** És e nép holtteste az ég madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelőkké, és nem lesz, a ki elriassza azokat! **34** És megszüntetem Júda városában és Jeruzsálem százán az örömnök szavát és a vígasságok szavát, a völlegék szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

8 Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból; **2** És kiterítik azokat a napra és a holdra és az égnak minden serege elé, amelyeket szerettek, és a melyeknek szolgáltak, és a melyek után jártak, és a melyeket kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedtek össze, el sem temették, ganéjjá lesznek a föld színén! **3** És inkább választja a halált, mint az életet az egész maradék, mindenek, a kik megmaradtak a gonosz nemzetsegből, mindenek a helyeken; a hol megmaradtak, a hová kiűztem őket; azt mondja a Seregek Ura! **4** Ezt is mondjad nélik: Igý szól az Úr: Úgy esnek é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak, nem fordulhatnak-é vissza? **5** Miért fordult el ez a nép, Jeruzsálem népe, örökkelfordulással? A csalárdásnak adták magokat, viaszfordulni nem akarnak. **6** Figyeltem és hallottam: nem igazán beszélnék, senki sincs, aki megbáríja az ő gonoszságát, ezt mondán: Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térnek, mint a harcra rohanó ló. **7** Még az eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniök, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét! **8** Hogyan mondhatjátok: Bölcsek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony íme hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! **9** Megszégyenülnek a bölcsök, megrémülnek és megfogattanak! Íme, megvetették az Úr szavát; micsoda bölcsességük van tehát nékik? **10** Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom, mezőket hódítóknak; mert kicsinytől fogva nagyig mindnyájan nyereség után nyargalnak; a prófétától fogva a papig mindnyájan hamisságot úznek. **11** És hazugsággal gyógyítatják az én népem leányának romlását, mondán: Békesség, békesség, és nincs békesség! **12** Szégyenkezniök kellene, hogy útátálosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyítettsük idején elhullanak, azt mondja az Úr. **13** Végekben véget vetek nézik, azt mondja az Úr! Nincs gerezed a szőlőtökén, nincs füge a fügefán, a levele is elhvardat; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket. **14** Miért ülünk még? Gyűljetek össze, és menjünk be az erősített városokba, és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra juttatott minket, és mérge vizet adott innunk; mert vékeztünk az Úr ellen! **15** Miért békességre vární, holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott íme itt van az ijedelem. **16** Dántól fogva hallatszik az ő lovainak tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész föld; és eljőnek és megemészti a földet és mindenét, a mije van, a várost és annak lakóit. **17** Mert íme, én vipera-kígyókat bocsátok reátk, a melyek ellen nincsen varázslás, és megmarnak őket, azt mondja az Úr! **18** Megnyugodhatom-é a nyomorúság felett? Szívem eleped én ben nem! **19** Íme, az én népem leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é ott az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az ő királya? Miért ingereltek fel engem az ő faragott bálványaiakkal, az idegen semmiségekkel? **20** Elmult az aratás, elvégződött a

nyár, és mi nem szabadultunk meg! **21** Az én népem leányának romlása miatt megromlottam, szomorkodom, iszonyat fogott el engem! **22** Nincsen-é balzsamolaj Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyított meg az én népem leánya?

9 Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal sirathatnám az én népem leányának megítéljeit! **2** Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlök; mert mindenjában paráznák, hitszegők gyülekezetet! **3** Felvonták nyelvöket, mint kézivöket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön; mert gonoszságból gonoszsága futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr. **4** Mindenki őrizkedjék a barátjától, és egyetlen átyatokfiának se higyjék, mert minden atyafi csalé csal, és minden barát rágalmazva jár. **5** Egyik a másik ellen csúfoskodik, és nem szólhat igazat; nyelvöket hazug beszédre tanítják, elfáradtak a gonosztévesben. **6** A te lakásod az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem akarnak tudni felőlem, ezt mondja az Úr. **7** Azért ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én megolvastom őket, és megpróbálom őket, mert mit cselekedtem egyebet az én népem leánya miatt? **8** Sebző nyíl a nyelvök, álnokságot beszél; szájával békességesen szól barátjához, a szívében pedig ilesz hányn. **9** Avagy ne fenyeítsem-é meg őket ezekért? azt mondja az Úr; vajon az efféle nemzetiségen ne álljon-é bosszút a lelkem? **10** A hegyeken sírást és zokogást támasztok, és a pusztai ligetekben gyászneket; mert kiégnék úgy, hogy senki se megy keresztül rajtok, és nem hallják a nyájak bégetését; az ég madarakról fogva a barmokig minden elköltözök és elmenekül. **11** Jeruzsálemet pedig kőhalommá teszem, sakálok tanyájává, és Júda városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. **12** Kicsoda olyan bölcs férfiú, hogy értse ezeket, és a kihez az Úr szája szólt, hogy hirdesse azt, hogy miért vész el a föld, és ég ki, mint a puszta, a meleny senki se menjjen keresztül? **13** Monda továbbá az Úr: Mivelhogy elhangyták az én törvényemet, a melyet előjök adtam, és nem hallgattak az én szómról, és nem jártak a szerint; **14** Hanem jártak az ő kevéllyel szívök után és a Báálok után, a mikre atyái tanították őket: **15** Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Íme, én megételem őket, ezt a népet, ürömökkel, és megitatjam őket mérgek vízzel. **16** És szétszóróm őket a nemzetek között, a melyeket nem ismertek sem ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg megsemmisítem őket. **17** Ezt mondja a Seregek Ura: Figyelmezetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat, hogy jöjjenek el, és a bölcs asszonyokhoz is küldjétek, hogy jöjjenek el, **18** És siessenek és fogjanak síráshoz miattunk, és a mi szemeink is hullassanak könyekeket, és szempilláink vizet ömlésszenek! **19** Mert a Sionról siraalomnak szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk! Igen megszégyenültünk, mert elhangyuk e földet, mert széthányták lakhelyeinket! **20** Bizony halljátok meg, ti asszonyok, az Úrnak szavát, és vegye be a ti fületek az ő szájának beszédét, és tanítások meg leányaitokat a sírásra, és egyik asszony a másikat a jajgatásra; **21** Mert feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotáinkba, hogy kipusztítsa a gyermekeket az útakról, az ifjakat az utcákról. **22** Szólj! ezt mondja az Úr, és az emberek holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, és mint a kéve az arató után, és nincs, aki összegyűjtse. **23** Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességevel, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; **24** Hanem azzal dicsekedjék, a ki

dicsekdedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, a ki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr. **25** Ímé, eljönök a napok, azt mondja az Úr, és megfenyítek minden körülmetélkedettet a körülmetéletlenekkel együtt: **26** Égyiptomot és Júdát, Edomit és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a kik nyírott üstökűek és a pusztában lakanak; mert minden a nemzet körülmetéletlen, és Izráelnek egész háza is körülmetéletlen szívű.

10 Halljátok meg a szót, a mit az Úr szól nétek, Izráel háza! **2** Ezt mondja az Úr: A pogányok újtát el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne feljetedek, mert a pogányok félnek azoktól! **3** Mert a népek bálványai csupa hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ács-mester kezei készítik bárddal. **4** Ezüsttel és aranyval megékesít azt, szegekkel és pörölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. **5** Olyanok, mint az egyenes palmafás, és nem beszélnek; viszik-hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne feljetedek tőlük, mert nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! **6** Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy és nagy a te neved a te halataladért! **7** Ki ne félne tőled, nemzetek királya! Bizony téid a tisztelet, mert a nemzetek minden bőlcse közt és azok minden országában sincs hozzád hasonló! **8** Mind egyig balgatagok és bolondok; hiábavalóságokra tanít; fa az. **9** Társisból hozott lapított ezüst és Ofirból való arany; az ácsnak és az ötvös kezének munkája; öltözötték kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány. **10** De az Úr igaz Isten, elő Isten ő, és örökkévaló király; az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvedhetik el az ő felindulását. **11** (Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, a kik az eget és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!) **12** Ó teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcseségével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével. **13** Szavára víz-zúgás támad az égben, és felhők emelkednek fel a föld határainál; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtékheyből. **14** minden ember bolondá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. **15** Hiábavalók azok, nevetessére való munka, elvesznek az ő megfenyítettséök idején! **16** Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a minden ség alkotója ő, és Izráel az ő örökségének pálczája; Seregek Ura az ő neve! **17** Gyűjtsd össze a földről a te áruidat, a ki erősített városban lakozol! **18** Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket, hogy megtaláljanak. **19** Jaj nékem az én romlásom miatt, gyógyithatatlan az én sebem! De azt mondomb mégis: Bizony ilyen az én vereségem, és szenvedem azt! **20** Sátorom elpusztítottat, köteleim minden elszakadóztak, fiaim elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé, aki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat! **21** Mert oktalanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsések, és minden nyájuk szétszóratott. **22** A hír hangja ímé megjött, és nagy zúgás két észak földe felől, hogy pusztává tegyék Júdának városait, és sakálok tanyájává. **23** Tudom Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő utja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga lépését! **24** Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkel, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! **25** Önts ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem ismernek téged, és ama nemzetiségekre, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot, bizony megették őt, és elemészették őt, és lakóhelyét elpusztították!

11 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván:

2 Halljátok meg e szövetség igéit, és beszéljétek el Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak! **3** Ezt mondjad azért nékik: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Átkozott mindenki, a ki meg nem hallja e szövetségnek igéit, **4** A melyet akkor parancsoltam a ti atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, a vaskemenczéből, mondván: Halljátok meg az én szómat, és cselekedjétek minden azokat, a miket én parancsolok nétek, és népemmi lesztek, én pedig Istenetekké leszek nétek; **5** Hogy beteljesítem az esküvest, a melylyel megesküdtetem a ti atyáitoknak, hogy nékik adom a téjjel és mézzel folyó földet, a mint most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram! **6** És monda az Úr nékem: Kiáltsd minden igéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcázin, mondván: Halljátok e szövetség igéit, és cselekedjétek azokat! **7** Mert kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhoztam őket Égyiptom földéről, mind e napig, szünetlenül kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat! **8** De nem hallották, még fülöket sem hajtották arra, hanem ment kiki az ő gonosz szívének hamissága után, és rájok szabtam e szövetségnek minden igéjét, a melyeket azért parancsoltam, hogy megcselekedjék, de nem cselekedték. **9** És monda az Úr nékem: Pártútás van a Júda férfai és Jeruzsálem lakosai között. **10** Visszatértek az ő atyáknak előbbi bűneire, a kik nem akarták hallani az én igéimet, és ők magok is idegen istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegte az én szövetségemet, a melyet az ő atyáikkal kötöttem. **11** Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet hozok reájok, a melyből ki nem menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzáim, de nem hallgatom meg őket. **12** És elmennek Júda városai és Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek ők áldozni szoktak, de azok nem oltalmazzák meg őket az ő nyomorúságuk idején. **13** Mert városaidnak száma szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem utcázának száma szerint készítették a gyalázatnak oltárait, az oltárokat, hogy áldozzatok a Baálnak! **14** Te azért ne esdekelj e népért, és egy kiáltó és esdeklő szót se ejts érettök, mert én meg nem hallgatom őket, mikor kiáltanak majd hozzáim az ő nyomorúságuk miatt. **15** Mi köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek istentelenséget cselekedtetél; a szent húst abbahagyta; mikor gonoszságban vagy, akkor örvendezel. **16** Lombos, szép formás gyümölcsű olajfa nevet adott néked az Úr. Nagy vihar morajánál tüzet gyújtja rajta, és leromlottak az ágai. **17** A Seregek Ura, aki plántált téged, rosszat végzett felőled Izráel házának és Júda házának rosszasága miatt, a mit elkövettek magokban, hogy engemet haragra ingereljenek, áldozzán a Baálnak. **18** Az Úr tudtul adta nékem, és én tudtam; te láttad meg velem az ő cselekedeteit is! **19** Én pedig olyan valék, mint a mészárszékre hurczolt szelíd bárány, és nem tudtam, hogy tervezet szőttek ellenem, mondván: Pusztításuk el e fát gyümölcsével együtt; irtsuk ki ezt az elők földéből, hogy még a nevét se emlegessék többle! **20** És oh Seregek Ura, igaz biró, veséknak és szívnek vizsgálója: hadd lássam a te bosszúállásodat rajtok, mert néked jelentettem meg az én ügyemet! **21** Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbeli embereknek, a kik életédre törnek és ezt mondják: Ne prófétálj az Úr nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! **22** Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítem őket; az ifjak fegyver által halnak meg, fiaik és leányaik pedig meghalnak éhen. **23** És senki sem marad meg közülük, hogyha veszedelmet hozok az Anatóthbeli emberekre, az ő büntetésök esztendejét.

12 Igaz vagy Uram, hogyha perlek is veled; éppen azért hadd beszéllessek veled peres kérdésekről! Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békességen mindenjában a hűtlenkedők? 2 Beplántálod őket, meg is gyökereznek; felnevekednek, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy az ő szájokhoz, de távol vagy az ő szívöktől! 3 Engem pedig ismertsz, Uram! látsz engem, és megvizsgáltad írántad való érzésemet: szakítás külön őket, mint a mészárszékre való juhokat, és készítás őket a megölésnek napjára! 4 Meddig gyászoljon a föld, és meddig száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el barom és madár; mert azt mondják: Nem látna meg a mi végünket! 5 Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimóndon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekedné a Jordán hullámai között? 6 Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe is: ők is hűtlenül bántak veled; ők is tele torokkal kiabáltak utánad! Ne higj nékik, még ha szépen beszélgetnek is veled! 7 Elhagytam házamat; ellőktem örökségemet, ellensegének kezébe adtam azt, a kit lelkem szeret. 8 Az én örökségem olyanná lett hozzáim, mint az oroszlán az erdőben; ordítva támadt ellenem; ezért gyűlööm őt. 9 Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem gyűlnék-é ellene madarak mindenfelől? Jöjjetek, seregeljetek össze mind ti mezei vadak; siassetek az evésre! 10 Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az én osztályrészemet; az én drága örökséget sivatag pusztává tették! 11 Pusztává tették, felém sír, mint pusztai! Elpusztítattak az egész föld, mert nincs senki, aki eszére téren. 12 A pusztában levő minden magaslatra pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emészti a föld egyik szélétől a föld másik széleig; seninek sem lesz békessége. 13 Búzát vetettek és tövist aratnak; fáradnak, de nem boldogulnak, és szégyent vállottak a ti jövedelmetekkel az Úr haragjának búslására miatt. 14 Ezt mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik hozzányúlnak az én örökségemhez, a melyet örökséggel adtam az én népmnek, Izráelnek: Íme, én kigyomlalom őket az ő földüköből, és Júda házát is kigyomlalom közülök! 15 És azután, ha majd kigyomlalom őket, ismét könyörülök rajtok, és visszahozom őket, kit-kit az ő örkiségebe, és kit-kit az ő földére. 16 És ha megtanulják az én népmnek utait, és az én nevemre esküsznek ilyen módon: Él az Úr! a mint megtanították népemet megesküdni a Baárala: akkor felépülnek majd népem között. 17 Ha pedig nem hallatnak meg, akkor bizony kigyomlalom azt a népet, és elveszem, azt mondja az Úr.

13 Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj magadnak lenövet, és illeszd azt a derekadra, de vízbe ne vidd be azt! 2 És megvásároltam az övet, a mint az Úr rendelte vala, és derekamra illesztém. 3 És másodszor szól vala az Úr hozzáim, mondván: 4 Vedd az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van, és kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtsd el azt ott a kőszikla hasadékában. 5 És elmenék, és elrejtélem azt az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. 6 Sok nap mulva pedig újra mondta nékem az Úr: Kelj fel, menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely felől parancsoltam, hogy ott rejtsd el. 7 És elmenék az Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az övet, a hová elrejtettem azt, és íme, az ő rothatott vala, egészen hasznavezetetlen. 8 És szóla az Úr nékem, mondván: 9 Ezt mondja az Úr: Így rothaszom meg a Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. 10 Ez a gonosz nép, a mely nem akar hallgatni az én beszédeimre, a

mely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen istenek után, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádják: olyanná lesz majd, mint ez az ő, a mely egészen hasznavezetetlen. 11 Mert a miként derekára kapcsolja a ferí az övet; akként kapcsoltam magamhoz Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népem, az én nevemre, dicséretremre és tisztességi remere, de nem engedelmeskedtek. 12 Ilyen szókkal szólj azért nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istené: minden tömlőt meg kell tölteni borral! És azt mondják néked: Avagy nem tudjuk-é jó, hogy minden tömlőt borral kell megtölteni? 13 Te pedig azt mondd nékik: Ezt mondja az Úr: Íme betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a kik Dávid trónján ülnek, és a papokat, a prófétákat, és Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; 14 És összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket! 15 Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szöldöt! 16 Dicsősítétek az Urat, a ti Isteneteket, mielőtt setétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábaitokat a setét hegyekben; mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatta azt, és sűrű homálylá fordítja! 17 Ha pedig nem hallatjátok ezt: sírni fog az én lelkek a rejtek helyeken a ti kevélységek miatt, és zokogva zokog; a szemem pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogásába vitetik. 18 Mondd meg a királynak és a királynéásszonynak: Alázatok meg magatokat, és üljetek veszteseg, mert lesesik fejeteikről a ti dicsőségek koronája! 19 A déli felől való városok bezároltatnak, és nem lesz, aki megnyissa azokat; fogásra vitetik Júda egészen, fogásra vitetik mindenestű! 20 Emeljétek fel szemeiteket, és nézzezték azokat, a kik északról jönök! Hol van a nyáj, a mely néked adatot, a te dicsőségednek juhnyája? 21 Mit mondasz, hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad ellen, fejedelmekké tettek fejeden! A fájdalmak nem környezékeznek-é még téged, mint a szülőasszonyt? 22 És ha azt mondod a te szívedben: Miért következnének ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a te sarkaid. 23 Elváltoztathatja-é bőrét a szerecsen, és a párducz az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, a kik megszoktatók a gonoszt. 24 Azért szétszöröm őket, a mint hánya-veti a pozdorját a pusztának szele. 25 Ez a te sorsod, a te kimért részed én tőlem, ezt mondja az Úr, aki elfelejtkeztl én rólam, és hittél a hazugságnak. 26 Azért én is arczodra borítom fel a te ruhádat, hogy látható legyen a te gyalázatod! 27 A te paráznáságaidat és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a halmokon, a mezőn láttam a te útátlatosságaidat. Jaj néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután se? Meddig még?

14 Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott a szárazság felől: 2 Gyászol Júda, és kapui roszkodznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. 3 Fejedelmeiket gyermekéiket vízért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel; szégyenkeznek és pironkodnak, és befedik fejüket. 4 A föld miatt, a mely retteg, mert nem esett eső a földön, szégyenkeznek a szántóterük, és befedik fejüket. 5 Még a szarvas-üsző is megellik a mezőn, és ott hagyja fiát, mert nincsen fű. 6 A vadszamarak pedig a sziklához állanak, levegő után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik eltitkadják, mert nincs fű. 7 Ha bűneink ellenünk tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk

ellened! 8 Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság idején! Miért vagy e földön úgy, mint valami jóevény és mint valami utas, a ki éjjeli szállásra tért be? 9 Miért vagy olyan, mint a megriasztott férfi; mint a vitéz, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és mi a te nevedről neveztetünk; ne hagy el minket! 10 Ezt mondja az Úr és népnek: Úgy szerettek ide-oda futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő bűnökről, és vétkeikért megfenyítő őket. 11 És mondá nékem az Úr: Ne kónyörögj e népért, az ő javára. 12 Mikor bőjtöltek, én meg nem hallgatom kiáltásukat, és ha égőáldozatot vagy ételáldozatot készítenek, nem lesznek kedvesek előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal írtom ki őket. 13 És mondék: Ah, Uram Isten! Hiszen a próféták mondják vala nékik: Fegyvert nem láttok, éhség sem lesz rajtak, sőt állandó békességet adok néktek ezen a helyen. 14 És monda az Úr nékem: Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nékik, nem is beszéltem velük; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot és szíbeli csalárdásgát jövendölnek nétek. 15 Azért ezt mondja az Úr a próféták felől, a kik az én nevemben prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták! 16 A nép pedig, a melynek ők prófétálnak, ott hever majd Jeruzsálem utcáin az éhség és a fegyver miatt, és nem lesz, aki eltemesze őket, őket és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; így zúdítom rájok gonoszságukat! 17 Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könyeket hullatnak ejjel és nappal, és nem szünnek meg; mert nagy rontásnak rontatott meg a szűz, az én népmennék leánya, igen fájdalmas vereséggel. 18 Ha kimegyek a mezőre, hát íme éhség miatt elepedtek vannak ott! Bizony próféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet nem ismernek! 19 Egészen elvetették-é Júdát, avagy a Siont útálja-é lelked? miért vertél úgy meg, hogy semmi orvosságunk se legyen? Békességet vártunk, de nincs semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de íme, itt van a rettegés! 20 Ismerjük Uram a mi gonoszságainkat, atyáink bűnét; bizony vétkeztünk ellened! 21 Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te veltünk való szövetségedet! 22 Vannak-é a pogányok bálványai között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-é bíznunk, hiszen te cselekedted mindenzt!

15 És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez; küld ki az orczám elől, hadd menjenek! 2 Ha pedig ezt mondják néked: Hová menjünk? ezt mondjad nékik: Így szól az Úr: Aki ki halára való, halára; aki fegyverre való, fegyverre; aki éhségre való, éhségre, és aki fogására való, fogására. 3 Mert négyfélél támadok reájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítanak. 4 Bújdosókká teszem őket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak, Júda királyának fiáért, azok miatt, a miket ő Jeruzsálemben cselekedett. 5 Mert ki kónyörül meg rajtad Jeruzsálem, és ki vígásztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é? 6 Te elhagytál engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; belefáradtam a szánakozásba! 7 Elszórom őket szórólapáttal e földnek kapuiban; gyermektelenné teszem,

elvesztem az én népemet; nem tértek vissza útaikról. 8 Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövényénél; pusztítót viszek reájok, az ifjúság anyjára déliben; bocsátók reája nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket. 9 Elsenyved, aki hét fiút szűl; kileheli lelkét; lehanyatlak az ő napja, mikor még nappal volna; megszégyenül és pironkodik; a maradákaikat pedig fegyverre vetem az ő elleniségeik előtt, azt mondja az Úr! 10 Jaj nékem, anyám, mert versengés férfiává és az egész föld ellen perlekedő férfiúv szült engemet! Nem adtam kölcsönt és nékem sem adtak kölcsönt: mégis mindenjában szidalmaznak engem! 11 Monda az Úr: Avagy nem jára tartalak-é meg téged? Avagy nem azt teszem-é, hogy ellensegéd a baj idején és nyomorúság idején kérni fog téged? 12 Vajon eltöri-é a vas az északi vasat és rezet? 13 Vagyonodat és kincseidet rablónak adom, nem pénzért, hanem a te mindenféle vétkezárt, minden határodban. 14 És elvittek elleniségeddel olyan földre, a melyet nem ismersz, mert haragomnak tüze felgerjedt, lángra gyűlt ellenetek! 15 Te tudod, Uram! Emlékezzél meg rólam és tekints reám, és állj bosszút értem üldözöttem; a te haragodnak halogatásával ne ejts el engem; tud meg, hogy érte ded szenvedek gyalázatot! 16 Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid örömmöre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztemet oh Uram, Seregeknek Istene! 17 Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem üjongtam velük; a te hatalmad miatt egyedül ültem, mert bosszúsággal töltöttél el engem. 18 Miért lett szünetlenné az én fájdalmam, és halálossá, gyógyíthatatlanná az én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vizű, csalóka patak! 19 Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, én is visszatérítlek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam. ők térienek meg te hozzád, de te ne téj őt hozzájok! 20 És a nép ellen erős érczbástyává teszlek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadításalak téged, azt mondja az Úr! 21 És megszabadíták téged a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

16 Majd szóla az Úr nékem, mondván: 2 Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid és leányaid ezen a helyen! 3 Mert ezt mondja az Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen születnek, és anyjaik felől, a kik szülök őket, és atyaik felől, a kik nemzették őket e földön: 4 Keserves halállal halnak meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek; ganéjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt pusztulnak el, és az ő holttestök az ég madarainak és a mezei vadaknak lesznek eledelük. 5 Mert ezt mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, se sírni ne menj, se ne vígásztald őket; mert megvontam e néptől az én békességet, azt mondja az Úr: az irgalmaságot és kegyelmet. 6 És meghalnak nagyok és kicsinyek e földön; el sem temetik, meg sem siratják őket, sem össze nem metélik magokat, sem hajokat ki nem tépik ő érettök. 7 Kenyeret sem törnek nékik a gyászoláskor, hogy vígásztalják őket a meghaltért; a vígásztalás poharával sem itatják őket az ő atyjokért és anyjokért. 8 A lakodalmas házba se menj be, hogy leülj velök enni és inni. 9 Mert azt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Imé, én megszüntetem e helyen, a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vigasságnak szavát és az örömknek szavát, a vőlegénynek szavát és a menyasszonynak szavát. 10 És hogyan tudtára adod e népnek mind e határozatokat, és ezt mondják néked: Miért

határozta az Úr ellenünk mindezt a nagy gonoszt; és micsoda a mi bűnünk és micsoda a mi vétkünk, a melylyel vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen? **11** Akkor ezt mondja nékik: Azért, mert elhagyta engem a ti atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagyta, és az én törvényemet meg nem tartották. **12** És ti gonoszabbal cselekedtek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindenjában a ti gonosz szívetek hamisságát kövitetek, nem hallgatva reám. **13** Azért kivetlek titeket a földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, sem a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörlök rajtak. **14** Azért ímé, eljön a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondjak többé; Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait Egyiptom földéről; **15** Hanem ezt: Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait északnak földéről és minden dama födekről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáiknak adtam. **16** Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr, hogy halászszák ki őket; azután pedig elküldök sok vadász után, hogy vadászszák ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklákat hasadékaiból is. **17** Mert szemmel tartom minden útjokat; nem rejtőzhetek el orczám elől, és nincsen elfedve az ő bűnök szemeim elől. **18** Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért és vétkeikért kétszeresen, mert megszentségtelenítették az én földemet az ő útjalatosságainak holttestével, és betölötték az én örökségemet az ő fertelmeségeikkel. **19** Oh Uram, én erősségeim, én bátyám és én menedékiem a nyomorúság idején! Hozzád jónék majd a nemzetek a föld határairól, és ezt mondjak: Bizony hamis isteneket bírtak a mi atyánk és hiába lókolat, mert nincs köztük segíteni tudó. **20** Csinálhat-é az ember magának isteneit? Hiszen azok nem isteneik! **21** Azért ímé, megismertem velük ez úttal, megismertem velük az én kezemet és hatalmát, és megtudják, hogy az Úr az én nevem.

17 A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van felírva; fel van vése szívök táblájára és oltárai szarvaira, **2** Mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő oltáraikról, Aséra bálványaikról a zöld fák mellett és a magas halmonok. **3** Oh én hegem a síkon! Vagyonodat, minden kincsetet prézávva teszem a te magaslataidért, minden határodban való vétkeidért. **4** És elszakítattal, és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismersz; mert tűzre lobbantottatók haragomat, örkékké égni fog. **5** Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bizik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! **6** Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látni, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. **7** Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, és a kinek bizodalma az Úr; **8** Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcöséstől meg nem szűnik. **9** Csalárdabb a szív mindenennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? **10** Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fűrkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint. **11** Mint a fogoly madár, mely fiakat gyűjt, melyeket nem ő költött, olyan, aki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a halálakor pedig bolonddá lesz. **12** Óh dicsőség trónja, kezdettől fogva magasságos, szentségünknek

helye. **13** Izráelnak reménysége, oh Uram! A kik elhagynak téged, mind megszégyenülnek! A kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták az élő vizeknek kútjejét, az Urat! **14** Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadítás meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem! **15** Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van az Úr szózata? Most jöjjön el! **16** De én nem siettem elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem kívántam, te tudod; a mi ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt előttem. **17** Ne légy nékem rettentésemre: reménységem vagy te a háborúság napján! **18** Szégyenüljek meg, a kik üldöznek engem, de ne én szégyenüljek meg; ők rettegjenek és ne én rettegjenek; hozz reájok háborúság napját, és kezdesz zúzással zúzd össze őket! **19** Ezt mondá nékem az Úr: Menj és állj meg a nép flainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek minden kapujában! **20** És ezt mondja nékik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejártok a kapukon! **21** Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombat-napon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! **22** Házaitokból se vigyetek ki terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat-napot, úgy a mint atyáitoknak megharancsoljam! **23** De ők nem hallgattak, és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne vehessék. **24** Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet és város kapuin szombat-napon, és megszentelik a szombat-napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: **25** Akkor e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, a kik a Dávid székén ülnek, szekerekben és lovakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának ferfiai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mindenrőköt. **26** És beszél Júda városaiból, Jeruzsálem környékéről, Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről és dél felől, hozván őrgrádozatot, véres áldozatot, ételáldozatot és temjént, és hozván hálaáldozatot az Úrnak házába. **27** Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.

18 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: **2** Kejj fel és menj le a fazekasnak házába, és ott közlöm veled az én beszédeimet! **3** Lemenék azért a fazekas házába, és ímé ő edényt készít vala a korongon. **4** És elromla az edény, a melyet ő készít vala és a mely mint agyag volt a fazekas kezében, és azonnal más edényt készítje belőle, a mint a fazekas jobbnak láttá megkészíteni. **5** És szóla az Úr nékem, mondván: **6** Vajjon nem cselekedtem-é veletek úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! **7** Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyelemmel, megrontom és elvesztem: **8** De megtér az a nép az ő gonoszságából, a mely ellen szólottam: én is megbánom a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gondoltam. **9** És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; **10** De a gonoszt cselekszi előttem, és nem hallgat az én szómára: akkor megbánom a jót, a melylyel vele jót tenni akartam. **11** Most azért beszélj csak a Júda férfiaival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet készíték

ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térfajtak meg, kiki a maga gonosz útáról, és jobbítások meg útaitokat és cselekedeteiteket! **12** Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk gondolatai után megyünk, és mindenjában a mi gonosz szívünk hamiságát cselekeszszük. **13** Azért ezt mondja az Úr: Kérdezzelek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen útálatosan cselekedett Izráel leányai! **14** Elhagyja é a mezőség sziklaját a Libanon hava? Vajon kiszárittható-e a felfakadó, csörgedező, hullámzó vizek? **15** Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak áldozik; elcsábították őket az ő útakról, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járanak; **16** Hogy pusztaságággá tegyem földjüket, örököks csúfságággá, hogy a ki átmegy rajta, elálmékodjék és fejét csóválja. **17** Mint keleti szél szöröm szét őket az ellenség előtt, háttal és nem arczzal nézek reájok az ő pusztulásuk napján. **18** Ők pedig mondák: Jertek és tervezzünk terveket Jeremiás ellen, mert nem vész el a törvény a paptról, sem a tanács a bőlcstől, sem az ige a prófétától! Jertek el és verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk egy szavára sem! **19** Figyelmezz réam Uram, és az én pereseimnek szavát is halld meg! **20** Hát roszzal fizetnék a jóért, hogy ők vermet ásnak nékem? Emlékezzel! Előtted álltam, hogy javokra beszéljek, hogy elfordítsam rólok haragodat. **21** Azért juttasd fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy legyenek az ő asszonyaik magtálonokká és özvegyekké; férjeik pedig legyenek halál martalékává, ifjaiat fegyver verje le a harcon. **22** Kiáltás hallattassék házaikból, mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak, hogy elfogjanak engem, és tört vetettek lábaimnak. **23** Te pedig Uram, tudod minden ellenem való gyilkos szándékutat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne török ki vétkeiket orczád elől, hanem veszni valók legyenek elötted; a te haragod idején bánj el velök!

19 Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei közül és a papok vénei közül. **2** Menj el a Ben-Hinnom völgyébe, a mely a fazekasok kapujának bejáratánál van, és kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én szólok néked; **3** És ezt mondjad: Halljátok meg az Úr szavát Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én veszedelmet hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül bele a füle. **4** Azért, mert elhagyta engem, és idegennél tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne, a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrrel; **5** És magaslatokat építének a Baálnak, hogy megégessek fiaikat a tűzben, égoálidozatul a Baálnak, a mit én nem parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is gondoltam. **6** Azért íme eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és e hely nem nevezetik többé Tófetnek, sem Ben-Hinnom völgyének, hanem öldöklés völgyének. **7** És eszét veszem e helyen Júdának és Jeruzsálemnek, és fegyverrel ejtem el őket ellenségeik előtt, és az életükre töröknek kezével; holttesteket pedig az ég madarainak és a mezei vadaknak adom edelédül. **8** És e várost csudává teszem és nevetséggé, a ki csak átmegy rajta, álmékodik és szörnyűkodik az ő nagy romlásán. **9** És megétem velök az ő fiai húsát és leányaik húsát és megeszi kiki az ő barátjának húsát, a megszállás alatt és a veszedelem alatt, a melyivel megszorongatják őket ellenségeik és a kik keressék az ő lelkötök. **10** Azután törd el e korsót azok szeme láttára, a kik elmennek veled. **11** És ezt mondand nézik: Ezt mondja a Seregek

Ura: Így töröm össze e népet és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a mely többé meg sem építhető; és Tófetben temettetnek el, mert nem lesz más hely a temetkezésre. **12** Így cselekszem e helyelől és ennek lakosaival, azt mondja az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. **13** És Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokkák lesznek, mint a Tófet helye; mindeneket a házak, a melyeknek tetején az ég egész seregek áldoztak és itáláldozatot vittek az idegen isteneknek. **14** Azután hazajöve Jeremiás Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt prófétálni; megálla az Úr házának pitvarában, és szóla az egész népnek: **15** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé én ráhozom e városra és ennek minden városára minden veszedelmet, a melyről szóltam ő ellene; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják az én beszédeimet.

20 És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint e szókat prófétálja vala: **2** És megcsapdosá Passúr Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöcze, a mely a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett. **3** És lőn másnap, hogy kivevé Passúr Jeremiást a tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak nevezett téged az Úr, hanem Mágor Missábibnak; **4** Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelemben ejtelek téged és minden barátodat, és elhullanak az ő ellenségeik fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig odaadom a babiloni király kezébe, és elviszi őket Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: **5** És odaadom e városnak minden vagyonát és minden kereshetőt, és minden drágaságát, és Júda királyainak minden kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják, elhurcolják és Babilonba viszik azokat. **6** Te pedig Passúr és a te házadnak minden lakosa, rabságba mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott temettetel el, te és minden barátod, a kiknek hamisan prófétáltál. **7** Rávettél Uram engem és rávéttem, megragadtál engem és legyőztél! Nevetegessé lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; **8** Mert a hányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkor gyalázatomra és csúfságomra lett nékem. **9** Azért azt mondomb: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha egő tűz volna szívemben, az én csontjaimból rekeszettel, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. **10** Mert hallom sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést! Jelentsétek fel és ezt mi is feljelentjük: mindenek is, a kik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeznek, mondván: Talán megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta; **11** De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim és nem bírnak velem, igen megszégyenülnek, mert nem okosan cseleksznek: örökkévaló gyalázat lesz rajtok és fejezhetetlen. **12** Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálod az igazat, látod a veséket és a szíveket, hadd lássam a te büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én ügyemet! **13** Énekeljetek az Úrnak, dicsérjétek az Urat, mert a szegénynek lelkét megszabadítja a gonoszok kezéből. **14** Átkozott az a nap, a melyen születtem; az a nap, a melyen anyám szült engem, ne legyen áldott! **15** Átkozott ember az, aki kiörömhírt vitt az én atyámnak, mondván: Fiúmagzatod született néked, igen megörvendeztetvén őt. **16** És legyen az az ember olyan, mint azok a városok, a melyeket elveszgett az Úr és meg nem bánta; és haljon reggel kiáltozást, és harczi riadót déliben. **17** Hogy nem ölt meg engem az én anyám méhében, hogy az én anyám nékem

koporsóm lett volna, és méhe soha sem szűlt volna! **18** Miért is jöttem ki az én anyámnak méhéből, hogy nyomorúságot lássak és báнатot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?

21 Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúrt Melkiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát, mondván: **2** Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk, ha cselekszik-é az Úr velünk minden ő csodáí szerint, hogy elhagyjon minket? **3** És monda nézik Jeremiás: Ezt mondjátok Sedékiásnak. **4** Így szól az Úr, Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámot, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtok, a kik kívül a kőfalon ostromolnak titeket, és begyűjtöm őket a városnak közepébe; **5** És én kinyuttott kézzel vívok ellenetek és nagy erős karral és haraggal, búsalással és nagy felindulással. **6** És megverem a városnak lakosait, mind az embert, mind a barmot; nagy döghalálal halnak meg. **7** És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a Júda királyát, és az ő szolgáit, és a népet, és a kik megmaradnak a városban a döghaláltól, a fegyvertől és az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megöli őket éles fegyverrel: nem kedvez nézik, nem enged és nem könyörül rajtuk. **8** Azután ezt mondjad e népének: Ezt mondja az Úr: Ímé, én előtökbe adom néktek az élet útját és a halál útját. **9** A ki e városban lakik, fegyver, éhség és döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy belőle és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul nyeri; **10** Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! **11** Júda királya házának mondott meg: Halljátok meg az Úr szavát! **12** Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a nyomorgatónak kezéből, különben az én haragom kitör, mint a tűz és felgerjed, és nem lesz, a ki megolthassa, az ő cselekedeteiknek gonoszsága miatt. **13** Ímé, én reátok megylek, te völgy lakója és síkságnak szírtje; azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le mi ellenük, és kicsoda jön be a mi házainkba? **14** És a ti cselekedeteiteknek gyümölcse szerint fenyíték meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyújtok az ő erdejében, és köröskörül az minden megemészti!

22 Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának házába, és beszél el ezeket: **2** És ezt mondott: Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid király székeben ülsz, te és a te szolgáid, és a te néped, a kik bejártok e kapukon! **3** Ezt mondja az Úr: Tegyetek ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a nyomorgató kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet pedig ne nyomorgassátok és rajta ne erőszakoskodjatok, és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. **4** Mert ha ezt cselekszitek, akkor királyok mennek be e háznak kapuin, a kik a Dávid székebe ülnek, szekereken és lovakon menvén ő, az ő szolgái és az ő népe. **5** Ha pedig nem hallgattok e szókra, én magamra esküszöm, azt mondja az Úr, hogy elpusztul e ház. **6** Mert így szól az Úr a Júda királyának házához: Ha Gileád volnál nékem és a Libánon feje: mégis elpusztíták téged, mint a városokat, a melyekben nem laknak. **7** És felkészítem ellened a rablókat, mindenket az ő fegyverével, és kivágják a te válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik. **8** És sok nép megy át e városon, és ezt mondják

egymásnak: Miért mivelte az Úr ezt e nagy várossal? **9** És ezt mondják: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek frigyt, és idegen istenek előtt borultak le és azoknak szolgáltak. **10** Ne sirássátok a halottat és ne bánkódjatok érte, hanem azzat sirássátok, a ki elment, mert nem jó vissza többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg. **11** Mert ezt mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának fia felől, a ki uralkodik az ő atyja, Jósiás helyett: A ki megy a helyből, nem tér többé ide vissza. **12** Hanem a helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet nem látja többé. **13** Jaj annak, a ki hamisan épít házat, felházaít pedig álnokul; a ki az ő felebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérét néki meg nem adja. **14** A ki ezt mondja: Nagy házat építék magannak és tágas felházakat, és ablakait kiszélesítési és czédrusfával béleli meg és megfesti czinóberrel. **15** Király vagy-é azért, hogy czédrus után kivánkozol? A te atyád nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot cselekedett, azért jó dolga volt. **16** Igazságosan ítéle a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-é az igaz ismeret felőlem? azt mondja az Úr! **17** De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre vágnak, és az ártatlan vérére, és ragadozásra és erőszak elkövetésére. **18** Azért ezt mondja az Úr Joáikmnak, Jósiás, Júda királya fiaiknak: Nem siratják őt: Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének. **19** Ugy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuiin kívül! **20** Menj fel a Libánonra és kiáltás, és a Básánon emeld fel szódat és kiáltás az Abarimról, mert szeretőid minden tönkre jutottak. **21** Szólamtam néked, mikor jól volt dolgod, de ezt mondottad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én szóimat! **22** minden pásztorodat szél emészti meg, és a szeretőid rabságra mennek; akkor szégyent vallasz majd és pironkodol minden gonoszságodért. **23** Te, a ki a Libánonon lakozol, a czédrusfákon fészkelysz: hogy fogsz majd nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő vajudása? **24** Elek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás; Joáikmnak, a Júda királyának fia pecsétyűrű volna is az én jobbkezemben: mindazáltal onnan lerántanálak. **25** És odaadlak téged a te lelked keresőinek kezébe, és azoknak kezébe, a kiknek tekintetétől félisz, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a Káldeusoknak kezébe. **26** És elvetlek téged és a te anyádat, a ki szűlt téged, idegen földre, a melyben nem születtettek, és ott haltok meg. **27** És nem jónék vissza arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajöni kivánkozik. **28** Avagy útálatos és elromlott edény-é ez a feríti, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, amelyben semmi gyönyörűség nincsen? Miért lökték el őt és az ő magvát, és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek? **29** Föld, föld, föld! halld meg az Úrnak szavát! **30** Ezt mondja az Úr: Írjátok fel ezt a feríti, mint gyermektelent, mint olyan embert, a kinek nem lesz jó előmenetele az ő idejében; mert senkinek, a ki az ő magvából a Dávid székeben ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik többé Júdában.

23 Jaj a pásztoroknak, a kik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. **2** Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik legellették az én népemet: Ti szélesztettétek el az én juhaimat és ūztétek el őket; és nem néztetek utánok; ímé, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr. **3** Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, a melyekre elűztem őket, és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és megsokasodnak. **4** És pásztorokat rendelek melléjük, hogy

legeltessék őket, és többé nem félnek és nem rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr. 5 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik és mérítányosságot és igazságot cselekszik e földön. 6 Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorosan lakozik, és ez lesz az ő neve, a melylyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk! 7 Azért ímé elközelgetnek a napok, azt mondja az Úr, a melyekben nem mondják többé: Él az Úr, a ki kihozta Izráel fiait Egyiptom földéből. 8 Hanem inkább ezt mondják: Él az Úr, a ki kihozta és a ki haza vezérlette Izráel házának magvát az északi földről és minden napnak földetől, a melyekre kiúztem vala őket, és lakoznak az ő földjükön. 9 A próféták miatt megkeseredett az én szívem én bennem, minden csontom reszket; olyan vagyok, mint a részeg férfi és mint a bortól elázott ember, az Úrért és az ő szent igéjéért. 10 Mert betelt a föld paráznákkal, mert a hamis esküvés miatt gyászol a föld, a pusztának legelője kiszáradt, és az ő futásuk gonosz, és az ő hatalmasságuk hamis. 11 Mert mind a próféta, mind a pap istentelenek, még házamba is megtaláltam az ő gonoszságukat, azt mondja az Úr. 12 Azért az ő útjok olyan lesz, mint a sikamlós útak a setében, megbotlanak és elesnek: mert veszedelmet hozok reájok, az ő büntetésöknek esztendéjét, azt mondja az Úr. 13 A Samariabeli prófétákban is bolondságot láttam: a Baál nevében prófétáltak, és elcscalták az én népemet, az Izráelét. 14 De a jeruzsálemi prófétákban is rútságot láttam: paráználkodnak és hazugságban járnak; sőt pártját fogják a gonoszoknak, annyira, hogy senki sem tért meg az ő gonoszgából; olyanok előttem mindenjában, mint Sodoma, és a benne lakók, mint Gomora. 15 Azért ezt mondja a Seregek Ura a próféták felől: Ímé, én ürmöt adok enniök és mérgét adok inniök, mert a jeruzsálemi prófétáktól ment ki az istentelenség minden földre. 16 Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, a kik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívöknek látását szólják, nem az Úr szájából valót. 17 Szüntelen ezt mondják azoknak, a kik megvetnek engem: Azt mondta az Úr: Békességeket lesz néktek és mindenkinnek, a ki az ő szívénak keménysége szerint jár; ezt mondák: Nem jő ti reátek veszedelem! 18 Mert ki állott az Úr tanácsában, és ki láitta és hallotta az ő igéjét? Ki figyelmezett az ő igéjére és hallotta azt? 19 Ímé, az Úrnak szélvésze nagy haraggal kitör, és a hitetlenek fejére forgószél zúdul. 20 Nem szűnik meg az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesít szívénak gondolatait; az utolsó napokban értitek meg e dolog értelmét. 21 Nem küldöttem e prorfétákat, de ők futottak, nem szóltam nékim, mégis prófétáltak. 22 Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én igéimet hirdették volna az én népemnek, és eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról, és az ő cselekedetöknek gonoszságától. 23 Csak a közelben vagyok-é én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-é Isten a messzeségben is? 24 Vajjon elrejtőzhetik valaki a rejtekhelyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajjon nem töltöm-é én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. 25 Hallottam, a mit a próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az én nevemben, mondván: Álmot láttam, álmot láttam. 26 Meddig lesz ez a hazugságot prófétáló próféták szívében, a kik az ő szívük csalárdsgágát prófétálják? 27 A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek, miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a Baálért? 28 A próféta, a ki álomlátó, beszéljen álmot; a kinél pedig az én igém van, beszélje

az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? azt mondja az Úr. 29 Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly? 30 Azért ímé én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik az én beszédeimet ellóják egyik a másikától. 31 Ímé, én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik felemelik nyelvöket és azt mondják: az Úr mondja! 32 Ímé, én a prófétákra támadok, a kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélük azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízelkedésekkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nékim, és használni sem használtak e népknek, azt mondja az Úr. 33 Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nékim azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket, azt mondja az Úr. 34 A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házát. 35 Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyafiának: Mit felel az Úr? és mit szólt az Úr? 36 És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinnek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek, beszédét. 37 Ezt mondjad a prófétáinkat: Mit felelt néked az Úr és mit szólt az Úr? 38 Hogya az Úrnak terhét említték, tehát ezt mondja az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottatok: ez az Úrnak terhe, jóllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe; 39 Ezért ímé én elfeledlek titeket, és kigyonlállak titeket, és a várost, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, elvetem az én orczám elől. 40 És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejthetetlen.

24 Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár füge volt letéve az Úr temploma előtt, miután Nabukodonozor babilonai király Jékóniást, Joákimnak, a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és az ácsokat és kovácsokat fogságra hurcolzár Jeruzsálemből, és elvivé őket Babilonba. 2 Az egyik kosárban igen jó fügék valának, a milyenek az először éró fügék; a másik kosárban pedig igen rossz fügék valának, sőt ehetsztenek a rosszaság miatt. 3 És monda az Úr nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügék. A jó fügék igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt rosszaságok miatt ehetsztenek. 4 És szóla az Úr nékem, mondván: 5 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügék, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, a kiket a helyről a Kaldeusok földjére vittem, az ő javokra. 6 És őket szemmel tartom az ő javokra, és visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom, és beplántálom és ki nem szaggatom. 7 És szívet adok nékim, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmi lesznek, én pedig Istenőkké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzáim. 8 És a milyenek a rossz fügék, a melyek ehetsztenek a rosszaság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem Sedékiárt, a Júda királyát, és az ő maradékát, és az ő fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak e földön, és azokat, a kik Egyiptom földén laknak. 9 És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemnek a föld minden országában; gyalázatnak, példabeszédnek, gúrynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiúzom őket. 10 És fegyvert, éhséget és döghalált bocsátok reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet nékim adtam és az ő atyáiknak.

25 Az a beszéd, a mely lón Jeremiáshoz az egész Júda népe felől, Joákim negyedik esztendéjében; a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, az első esztendéjében

Nabukodonozornak a babiloni királynak; **2** A melyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván: **3** Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki fia vala Ammonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis huszonharmadik esztendő óta) szóla az Úr nékem, és szólattam én néktek, jó reggel szótalam, de nem hallgattatók. **4** És elküldte az Úr ti hozzátok minden ő szolgálját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem hallgattatók, és fületeket sem hajtottatók a hallásra. **5** Ezt mondta: Térjetek meg már mindenjában a ti gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekből, hogy lakkassatok a földön, a melyet az Úr adott nétek és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökkel. **6** És ne járatok idegen istenei után, hogy szolgáljatok nékit és imádjátok őket, és ne ingereljetek fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzák rátok. **7** De nem hallgattatók reám, azt mondja az Úr, hogy felingereljetek engem a ti kezeitek munkájával a ti veszedelmetekre. **8** Azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Mivelhogy nem hallgattatók az én beszédemre: **9** Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetsegét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket a földre és ennek lakóira és minden körül való nemzetekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztaságággá. **10** És elveszem tőlük az öröm szavát, a vígasság szavát, a völlegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését és a szövétnek világosságát. **11** És ez egész föld pusztaságággá és csudává léşzen, és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig. **12** És mikor eltelik a hetven esztendőt, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népénen az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldék földön, és örökkévaló pusztaságággá teszem azt. **13** És végbeviszem azon a földön mindenazokat, a miket szólattam felőle, mindenaz, a mi megvan írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől. **14** Mert ő rajtok is uralkodnak majd sok nemzetet és nagy királyok, és megfizetek nékit az ő cselekedeteik szerint és az ő kezeiknek munkája szerint. **15** Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene nékem: Vedd el kezemből a harag borának poharat, és itasd meg vele mindenáma nemzeteket, a kikhez én küldelek téged. **16** Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjük bocsátok. **17** És elvevém a pohárt az Úr kezéből, és megitatám mindenáma nemzeteket, a kikhez küldle engem az Úr: **18** Jeruzsáemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztaságággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint e mai napon van: **19** A Faraót, Egyiptom királyát, az ő szolgáit és fejedelmeit és minden ő népéét, **20** És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaron és Azotusnak maradékait, **21** Edomit, Moábot és az Ammon fiait, **22** És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a tengeren, **23** Dédánt és Témánt és Búzt és mindenazokat, a kik lenyírott üstökűek, **24** És Arábiának minden királyát és az egyveleg nép minden királyát, a kik a pusztában laknak, **25** És Zimrinek minden királyát és Elámnak minden királyát és a Médusok minden királyát, **26** És északnak minden királyát és a Médiusok minden királyát, **27** És minden királyát és a közelvalókat, minden távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, a melyek a föld színén vannak; Sésák királya pedig ezek után iszik. **28** Azért ezt mond nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igynak és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljetek a fegyver előtt, a melyet én küldök közétek. **28** És ha majd a te

kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mond nékik: Így szól a Seregek Ura: Meg kell innoton. **29** Mert ímé, a város ellen, a mely az én nevemről nevezetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egyszen megmenekültök-é? Nem menekesztek, mert eln fegyvert hozok a földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, **30** Te pedig prófétáld meg nékik mind és szókat, és ezt mond nékik: Az Úr a magasságóból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. **31** Elhat a harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélt birája, a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr. **32** Így szól a Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől. **33** És azon a napon az Úrtól levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj. **34** Jaggassatok pázsotorok, és kiáltsatok, és heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megölésteteknek és szétszórásatoknak ideje, és elhullottok, noha drága edények vagytok. **35** És nincs hová futniak a pázsotoroknak, és menekülnök a nyáj vezéreinek. **36** Hallatszik a pázsotorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jaigatása, mert elpusztította az Úr az ő legeletű helyeket. **37** Elpusztultak a békességes legeletű helyek az Úr felgerjedt haragja miatt. **38** Elhagyta azokat, mint az oroszlán az ő barlangját, mert pusztaságággá lett az ő földjük a zsarnoknak dühé miatt és az ő felgerjedt haragja miatt.

26 A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, e szót szólás az Úr, mondván: **2** Ezt mondja az Úr: Álj az Úr házának pitvarába, és mond el Júdának minden városából azoknak, a kik imádkozni jönek az Úr házába, mindenazokat az igéket, a melyeket parancsoltam néked, hogy mond el nékik. Egy szót se hagy ell! **3** Hátára szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz újtától, akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nékik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszságá miatt. **4** És mond meg nékik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, a melyet előtökbe adtam, **5** Hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgáimnak beszédére, a kiket én küldék hozzátok, és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatók rájok: **6** Akkor e házat hasonlóvá teszem Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává. **7** Hallák pedig a papok és próféták és az egész község Jeremiást, a mint ez igéket szólás az Úr házában. **8** És lőn, mikor elvégez Jeremiás a beszédét, a melyet az Úr parancsolt vala minden az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: Halállal kell lakolnod! **9** Miért prófétált az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűlé az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak házában. **10** De meghallák ezeket a Júda fejedelmei, és felmenének a király házából az Úrnak házába, és leülének az Úr új kapujának ajtajában. **11** És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, a mint füleitkel hallottatók. **12** És szóla Jeremiás mindenazoknak a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, hogy prófétáljak a ház ellen és e város ellen minden és szókkal, a melyeket hallottatók. **13** Most azért jobbítások meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket,

és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az Úr megbánja a veszedelmet, a melylyel fenyegetett titeket. **14** Én magam pedig ímé kezeteiben vagyok, cselekedjetek velem, a mint jónak és a mint helyesnek tetszik nétek. **15** De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll ti reátok és e városra és ennek lakosaira, mert bizony az Úr küldött el engem hozzátok, hogy a ti füleitekbe mondjam mind e szókat. **16** És mondák azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és prófétáknak: Nem műtő ez az ember a halálra: mert az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szólt nékünk! **17** Felkelének az ország vénei közül is némely férfiak, és szólának az egész összegyűlt népnek, mondván: **18** A móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és szóla az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: A Siont megszántják, mint szántóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyét erdő növi be; **19** Megölte-é azért őt Ezékiás, Júdának királya és az egész Júda? Nem félte-é az Urat? Nem könyörgött-é az Úrnak? És nem megbántha-é az Úr a veszedelmet, a melylyel fenyegette őket? És mi olyan nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre? **20** Volt egy másik ember is, aki az Úr nevében prófétált, Uriás, Semajának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen és a föld ellen, egészen a Jeremiás szerint. **21** És meghallá Jójákim király és minden vitéze és minden fejedelme az ő beszédeit, és halálra kerestette őt a király; de meghallá Uriás és megijedt, és elfutott és átmennet Égyptomba. **22** És Jójákim király embereket küldött Égyptomba, Elnátánt, az Akbor fiát, és más férfikat vele együtt Égyptomba. **23** És kihozák Uriást Égyptomból és vivék Jójákim király elő, aki megölte őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté. **24** De Ahikámnak, a Sáfán fiának keze Jeremiással lön, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

27 A Jójákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósíásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szóla az Úr Jeremiáshoz, mondván: **2** Így szól az Úr nékem: Csinálj magadnak köteleket, és jármot és vedd azokat a nyakadba. **3** És küldd azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, a kik előjének Jeruzsálemben Sedékiáshoz, Júdának királyához, **4** És parancsolód meg nékik, hogy mondják meg az ő uraiknak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istené, ezt mondjátok a ti uraitoknak: **5** Én teremtemettem a földet, az embert és a barmot, a melyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyujtott karommal, és annak adom azt, aki kedves az én szemeim előtt: **6** És most én odaadom mind e földeteket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. **7** És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jó az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok. **8** Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem meg azt a nemzetet, azt mondja az Úr, míglén kiirtom őket az ő kezével. **9** Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se szemfénysesztőitkre, a kik ezt mondják nétek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. **10** Mert ők hazugságot prófétálnak nétek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiúzzelek titeket, és elveszszetek! **11**

Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál néki, az ő földében hagyom, azt mondja az Úr, és mivel azt és lakozik benne. **12** Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is mind e beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni királynak jármát, és szolgáljatok neki és az ő népének, és éltek! **13** Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, a mint szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a babiloni királynak? **14** Ne hallgassatok hát a próféták szavaira, a kik így szólnak nétek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak nétek. **15** Mert nem küldöttem őket, azt mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak, hogy kiúzzelek titeket, és elvesszetelek ti és a próféták, a kik prófétálnak nétek. **16** A papoknak és ez egész népnek is így szóltam: Ezt mondja az Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik prófétálnak nétek, mondván: Íme, az Úr házának edényei visszahozatnak Babilonból most mindenjárt, mert hazugságot prófétálnak ők nétek: **17** Ne hallgassatok rájok; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért legyen e város pusztasággyá? **18** Ha ők próféták és ha nálok van az Úrnak igéje: imádkozzanak most a Seregek Urának, hogy az edények, a melyek még az Úr házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba; **19** Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az álványok felől és az edények maradványai felől, a melyek még e városban maradtak, **20** A melyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogásába vivé Jékóniást, Jójákmink, a Júda királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és Jeruzsálemben minden fő népéit; **21** Bizony ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istené az edények felől, a melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben: **22** Babilonba vitetnek, és ott lesznek minden napig, a melyen meglátogatom őket, azt mondja az Úr; és felhözöm azokat, és visszahozom azokat e helyre.

28 És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben, az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, aki Gibeonból való vala) az Úrnak házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: **2** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene, mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. **3** Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr házának mindenmaz edényeit, a melyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba. **4** És Jékóniást, Jójákmink, a Júda királyának fiát és minden jídabeli foglyokat, a kik elvittek Babilonba, visszahozom én e helyre, azt mondja az Úr; mert eltöröm a babiloni király jármát. **5** Akkor monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép szemei előtt, a mely ott áll vala az Úrnak házában; **6** Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, a melyekkel prófétálád, hogy az Úr házának edényei és a foglyok is minden visszahozatnak Babilonból e helyre, **7** Mindzázálta halld csak a beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek: **8** A próféták, a kik előttem és előttem elejtő fogva voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghalárlóról prófétáltak. **9** A mely próféta a békességről prófétált, mikor beteljesedik a próféta beszéde, akkor ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban? **10** És vevé Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttöré azt. **11** És szóla Hanániás az egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az

Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára. **12** És szóla az Úr Jeremiásnak, miután letörök Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a járom, mondván: **13** Menj el, és beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr: A fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat. **14** Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Vasjármot vetettem minden nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom. **15** És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged, és te hazugsággal biztadat e népet. **16** Azért így szól az Úr: Íme, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez esztendőben: mert pártütőleg szóltál az Úr ellen. **17** És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a hetedik hónapban.

29 Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta külde Jeruzsálemből a fogásban való vének maradékainak, és a papoknak és a prófétáknak, és az egész népnek, a melyet fogva vitt vala el Nabukodonozor Jeruzsálemből Babilonba. **2** (Miután Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgák, Júda és Jeruzsálem fejedelemi és az ács és a kovácmester kijövének Jeruzsálemből.) **3** Elasának a Sátán fiának, és Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a babiloni királyhoz Babilonba, mondván: **4** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene mindenára foglyoknak, a kiket Jeruzsálemből Babilonba vitettem: **5** Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcszeit. **6** Vegyetek magatoknak feleségeket és szűljetek fiakat és leányokat, és a fiatalok is házasításokat meg, a leányaitokat pedig adjátok férjhez, és szülienek fiakat és leányokat, és szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjetek. **7** És igyekezzetek a városnak jólétént, a melybe fogásra küldöttelek titeket, és könyörögjetek érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jólététek. **8** Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ne hitessenek el titeket a ti prófétáitok, a kik közöttetek vannak, se a ti jövendőmondóitok, és ne figyelmezzetek a ti álmaitokra, a melyeket álmودottok. **9** Mert ők hamisan prófétálnak néktek az én nevemben: Nem küldöttetek őket, azt mondja az Úr. **10** Mert ezt mondja az Úr: Miheilyet eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betölöm rajtakat az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket a helyre. **11** Mert én tudom az én gondolatimat, a melyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kivánatos véget adjak néktek. **12** Akkor segítségre hívók engem, és elmentek és imádók engem, és meghallgattak titeket. **13** És kerestek engem és megtaláltak, mert teljes szívtekből kerestek engem. **14** És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogásból, és összegyűjtik titeket minden nemzet közül és mindenára helyekről, a hová kiúztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak a helyre, a honnan számvettettek titeket. **15** Mert ezt mondjátok: Támasztott nékünk az Úr prófétákat Babilonban is. **16** Mert ezt mondja az Úr a királynak, a ki Dávid székében ül, és az egész népnek, a mely a városban lakik, tudni illik a ti atyátok fiainak, a kik nem mentek el veletek a fogásra: **17** Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én reájak küldöm a fegyvert, az éhséget és a döghalált, és olyanokká teszem őket, a milyenek a keserű fügék, a melyek a rosszaság miatt ehetetlenek. **18** És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és

rettenetessé teszem őket a föld minden országára, átokká és csudává és szörnyűséggé és mindenára nemzetnek gúnyává, a melyek közé kivetettem őket. **19** Azért mert nem haloggattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr, a melyeket én üzente nékik az én szolgáim, a próféták által, jó reggel elküldvén, de nem haloggattatók, azt mondja az Úr. **20** Ti azért, ti foglyok, haljátok meg az Úrnak szavát mindenhyáján, a kiket Jeruzsálemből Babilonba küldtem. **21** Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene Akhábra a Kolája fiára, és Sedékiásra a Mahásiás fiára, a kik hamisan prófétálnak néttek az én nevemben: Íme, én odaadom őket Nabukodonozornak, Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megöli őket. **22** És mindenára vesznek átokformát a Júdából való foglyok, a kik Babilonban vannak, mondván: Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást és mint Akhábot, a kiket túzzel égették meg a babiloni király. **23** Mert istentelenséget cselekedtek Izráelben, és paráznlakkadtak az ő felebarátja feleségével, és az én nevemben hazugságot szóltak, a mit nem parancsoltam nékik. Én pedig tudom azt, és bizonyság vagyok, azt mondja az Úr! **24** A nehélmítő Semájának is szólj, ezt mondván: **25** Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél a magad nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van, és Sofóniás paphoz, a Mahásiás fiához; és az összes papokhoz, mondván: **26** Az Úr tett téged pappá Jojáda pap helyébe, hogy felügyelök legyenek az Úr házában minden bolond férfiún, és prófétálni akarón, hogy vessest ezt a tömlöczbe és a kalodába. **27** Most azért, miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiáist, a ki nékitek prófétát? **28** Sőt még hozzáink küldött Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építsetek házakat és lakjatok bennök, plántáljatok kerteket és éljetek azoknak gyümölccseivel. **29** És elolvásá Sofóniás pap a levelet a Jeremiás próféta hallására. **30** És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: **31** Küldj el mindenára foglyokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr a nehélmítő Semája felől: Mivelhogy prófétált néttek Semájá, holott én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott titeket; **32** Azért ezt mondja az Úr: Íme, én megfenyítem a nehélmítő Semáját és az ő magvát; nem lesz néki embere, aki lakjék a nép között, és nem látja a jót, melyet én az én néppel cselekszem, azt mondja az Úr; mert az Úr ellen való szót szólott.

30 Az a szó, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, mondván: **2** Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, mondván: Mindanna szókat, a melyeket mondottam néked, írd meg magadnak könyvben; **3** Mert íme, előjönk a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az Úr, és visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő atyáknak adtam, és bírni fogják azt. **4** Ezek pedig azok a szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szólott. **5** Ezt mondta ugyanis az Úr: A felelemek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. **6** Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőt, és miért változtak orczáik faktósárgává? **7** Ja! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbón; de megszabadul abból! **8** És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő igáját a te nyakadról, köteleidet leszaggatom, és nem szolgálnak többé idegeneknek. **9** Hanem szolgálnak az Úrnak az ő Istenöknek, és Dávidnak az ő királyoknak, a kit feltámasztok nékik. **10** Te azért ne félj, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel; mert ímhol vagyok én, a ki megszabadított téged a messze földről, és a te magodat az ő fogásának földéből;

és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban lesz, és nem lesz, a ki megháborítsa. **11** Mert veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megtartsalak téged: mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kiúztelek téged, csak néked nem vetek véget, hanem megfenyítélek téged ítélettel, mert nem hagylak egészen büntetés nélkül. **12** Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a te sebed, gyógyíthatatlannak a te sérülésed. **13** Senki sincsen, a ki megítélye a te ügyedet, hogy bekössze sebedet, orvosságok és balzsam nincsenek számodra. **14** Elfeledekezz rólaid minden szeretőd, és nem keres téged: mert megvertelek ellenséges veréssel, kegyetlen ostromozással, a te bűnödnek sokaságáért, és hogy eláradtak a te vétkeid. **15** Miért kiáltozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled. **16** Azért mindazok, a kik benyelnek téged, elnyeleknek, és valamennyi ellenséged mind fogásra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká, és minden te zsákmányolodat zsákmányná teszem. **17** Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja az Úr. Mert számítettem hívtak téged, Sion; nincs, a ki tudakozódjék felőle. **18** Ezt mondja az Úr: Ímé, visszahozom Jákób sátorának foglyait, és könyörülök az ó hajlékain, és a város felépítetik az ó magas helyén, és a palota a maga helyén marad. **19** És hálaadás és örööm szava jó ki belőlük, és megsokásítom őket és meg nem kevesednek, megőregbítem őket és meg nem kisebbednek. **20** És az ó fiai olyanok lesznek, mint eleintén, és az ó gyülekezete erősen megáll az én orczám előtt, de megbüntetem mindeneket, a kik nyomorgatták őt. **21** És az ó fejedelme ó belőle támad, és az ó uralkodója belőle jó ki, és magamhoz bocsátom őt, hogy közeledjék hozzáim: mert kicsoda az, aki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jöjjön, azt mondja az Úr. **22** És népemm lesztek, én pedig a ti Isteneket leszek. **23** Ímé, az Úrnak szélvésze, haragja tör elő, és a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. **24** Nem szűnik meg az Úr felgeredt haragja, míg végbe nem viszi, és még meg nem valósítja az ó szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg a dolgot.

31 Az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetiségenek Istene leszek, és ők az én népemm lesznek. **2** Ezt mondja az Úr: Kegyetlen talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, az Istenő előtte menvén, hogy megnyugtassa őt, az Izráelt. **3** Messzünnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjeszтtem reád az én iringalmasságomat. **4** Újra felépítlek téged, és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra felékesíted magadat, dobokkal és vágodák sereгében jösz ki. **5** Még szőlőket plántálasz Samariának hegyein: a kik plántálják a plántákat, élnek is azok gyümölcsével. **6** Mert leszen egy nap, mikor a pásztorok kiáltnak az Efraim hegyén: Keljetek fel, és menjünk fel Sionba az Úrhez, a mi Istenünkhez. **7** Mert ezt mondja az Úr: Énekeljetek Jákóbnak vígassággal, és ujjongjatok a nemzetek fejének. Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát. **8** Ímé, én elhozom őket észak földéből, és összegyűjtöm őket a földnek széleiről, közöttük lesz vak, sánta, viselős és gyermekszűlő is lesz velük, mint nagy sereg jónek ide vissza. **9** Siralommal jönek és imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek, mert atya leszek az Izráelnek, és az Efraim nékem elsőszülöttem. **10** Halljátok meg az Úrnak szavát, ti pogányok, és hirdessétek a messzevaló szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izráelt, az gyűjtő

őt össze, és megőrzi, mint a pásztor a maga nyáját. **11** Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette a nálánál erősebbnek kezéből. **12** És eljőnek és énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak javaihoz, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé, és az ó lelkök olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem bánkódnak többé. **13** Akkor vágodoz a szűz a seregen, és az ifjak és a vénék együttesen, és az ó síralmokat örömré fordítom, és megvígásztalom és felvidámítom őket az ó bánatukból. **14** És a papok lelkét megeléгitem kövérséggel, és az én népem eltelik javaimmal, azt mondja az Úr. **15** Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jaigatás; Rákhel siratta az ó fiait, nem akart megvígásztaltni az ó fiai felől, mert nincsenek. **16** Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szótad a sírástól és szemeidet a könyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földéből térek vissza. **17** Jövendődnek is jó reménysége lészen, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajönenek az ó határaikra. **18** Jól hallottam, hogy panaszoltokodott Efraim: Megvertél engem és megverettem, mint a tanulatlan tulok; térits meg engem és megtérek, mert te vagy az Úr, az én Istenem. **19** Mert azután, hogy megtérítettem engem, megbántam bűnömet, és miután megismertem magamat, czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert viselem az én ifjúságomnak gyalázatát. **20** Avagy nem kedves fiamé nékem Efraim! Avagy nem kényeztetettem gyermekeket? Hiszen valahányszor ellene szóltam, újra meglemlékeztem ő róla, azért az én belső részeim megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, azt mondja az Úr! **21** Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen mentél, jöjj vissza Izráelnek leánya, jöjj vissza ide a te városodba! **22** Meddig bújdosol, oh szófogadatlan leánya? Mert az Úr új rendet teremt e földön. Asszony környékezi a férfit. **23** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Újra a szókat mondjak majd a Júda földén és az ó városaiban, mikor visszahozom az ó foglyait: Áldjon meg téged az Úr, oh igazsának háza, oh szent hegy! **24** És ott lakoznak majd Júda és minden ő városa, a szántóterők és baromtatók együttesen. **25** Mert megitatom a szomjú lelket, és minden éhezű lelket megeléгítek. **26** Ezért vagyok ébren és vigyázok, és az én álmom édes nékem. **27** Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel házát és a Júda házát embernek magvával és baromnak magvával. **28** És a miképen gondom volt arra, hogy kigyomláljam és elrontsam, letörjem és pusztitsam és veszedelemben sodorjam őket, azonképen vigyázok arra, hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az Úr! **29** Ama napokban nem mondjak többé: Az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. **30** Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért hal meg; minden embernek, ki megeszi az egrest, tulajdon foga vásik el bele. **31** Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. **32** Nem ama szövetség szerint, a melyet az ó atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de a kik megrontották az én szövetséget, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr. **33** Hanem ez lesz a szövetség, a melyet a napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ó belsejükbe helyezem, és az ó szívükbe írom be, és Istenőkkel leszek, ők pedig népemm lesznek. **34** És nem tanítja többé senki az ó telebarátját, és senki az ó atyafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindenjában megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ó bűneiket, és

vétkeikről többé meg nem emlékezem. 35 Ezt mondja az Úr, aki adta a napot, hogy világítson nappal, a ki törvényt szabott a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsanak éjjel, aki felháborítja a tengert és annak habjai zúgnak, Seregek Ura az Ő neve: 36 Ha eltünnek e törvények előlem, azt mondja az Úr, az Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem nép ne legyen. 37 Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld fundamentomait: én is megútlalom Izráelnek minden magyát, minden szemét, a miket cselekedtek, azt mondja az Úr! 38 Íme eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és felépítetik a város az Úrnak a Hanániel tornyától fogva a szeglet kapujáig. 39 És kijebb megy még a mérőkötél azzal átellenben a Garéb hegycsúcsa, és lefordul Góhat felé. 40 És a holttesteknek és a hamunak egész völgye, és az egész mező a Kidron patakáig, a lovak kapujának szegletéig kelet felé az Úr szent helye lesz, nem rontatik el, sem el nem pusztítatik soha örökké.

32 Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik esztendejében: Ez az esztendő a Nabukodonozor tizennyolczadiik esztendeje. 2 És akkor megszállotta vala a babiloni király serege Jeruzsálemet, és Jeremiás prófétája elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a Júda királyának házában vala. 3 Mert Sedékiás, a Júda királya zártatta be őt, mondván: Miért prófétaélsz te, ezt mondván: Ezt mondta az Úr: Íme, én e várost a babiloni király kezébe adom és beveszi azt? 4 És Sedékiás, a Júda királya, meg nem menekszik a Káldeusok kezéből, hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája szól amannak szájával, és ennek szemei látták amannak szemeit. 5 És Babilonba viszi Sedékiást és ott lesz mindaddig, míg meg nem látogatom őt, azt mondja az Úr, hogyan hadakoztak a Káldeusok ellen, nem lesz jó dolgotok. 6 És monda Jeremiás: Szólott az Úr nékem, ezt mondván: 7 Íme, Hanameél, Sallumnak, a te nagybátyádnak fia hozzád megy, mondván: Vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban van, mert téged illet vér szerint, hogy megvegyed. 8 Eljöve azért hozzám Hanameél, az én nagybátyámnak fia, az Úr beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban, a Benjámin földén van, mert téged illet, mint örököst, és te read néz vér szerint is, vedd meg hát magadnak. Akkor észrevevém, hogy az Úr szava ez. 9 Azért megvevém Hanameélétől, az én nagybátyámnak fiától a mezőt, a mely Anatótban van, és kifizettem néki a pénzt, tizenhét ezüst siklust. 10 És beírám levélbe és megpecsétlem, és tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegén. 11 Ezután kezembé vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételvén a parancsolat és törvények szerint, és a közönséges levelet is. 12 És a vétel felől való levelet odaadám Bárunknak, a Néria fiának, aki Mahásjás fia vala, Hanameélnak, az én nagybátyámnak fiának szemei előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának írva a vétel felől való levélbe, minden júdaiak szemei előtt, a kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. 13 És parancsolék Bárunknak azok szemei előtt, mondván: 14 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Vedd fel e leveleket, ezt a vételi levelet, mind a bepecsételtetett, mind a közönséges levelet, és tudd azokat cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak. 15 Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Még házakat, mezőket és szőlőket fognak venni e földön. 16 És könyörgék az Úrnak, miután odaadám a vétel felől való levelet Bárunknak, a Néria fiának, mondván: 17 Ah, ah, Uram Istent! Íme te teremtettek a mennyet és földet a te

nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen előtted! 18 A ki igralmasságot cselekszel ezerízigen, és a ki az atyák bűnéért az ő fiaik keblében fizetsz meg ő utánok, te nagy Isten, te hatalmas, a kinek neve Seregek Ura! 19 Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a kinek szemei jól látták az emberek fiainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizessz a ő útai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint; 20 A ki jeleket és csudákat tettél Égyptom földén és minden napiglan minden Izráel földén, minden az embereken, és nevet szerzett a magadnak, a mint ez mai nap is megvan. 21 És kihoztad a te népedet, az Izráelt Égyptom földéből jelekkel és csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral, és nagy rettegettéssel. 22 És nékik adadt e földet, a mely felől megesküdtél az ő atyáknak, hogy adsz nékik tejjel és mézzel folyó földet. 23 És bementek és birtokolták azt, minden földet nem hallgattak a te szódra, és nem jártak a te törvényeidben, a miket parancsoltál nékik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem cselekedtek, azért minden gonoszt rájok borítottad. 24 Íme, a sáncok a városhoz érnek, hogy bevegyék azt, és e város odaadatik a Káldeusok kezébe, a kik megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal. És a mit szólottál, meglett, íme látod is. 25 És mégis azt mondottad, Uram Istent, nékem: Végy magadnak mezőt pénzen, és legyenek tanúid felőle, holott a város a Káldeusok kezébe adatik. 26 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 27 Íme, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajon van-e valami lehetetlen nékem? 28 Azért ezt mondja az Úr: Íme, én odaadom e várost a Káldeusok kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. 29 És bementek a Káldeusok, a kik ostromolják a várost, és e várost felgyűjtják tűzzel és felégetik azt, és a házakat is, a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és áldoztak idegen isteneknek, hogy engem haragra ingerüljenek. 30 Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságuktól fogva csak azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek engem az ő kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. 31 Mert csak bosszúságomra és búsulásomra volt e város, attól a naptól fogva, a melyen építették azt, mind ez ideig, úgy hogy el kell azt törlenem az én színem elől. 32 Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a melyet cselekedtek, hogy felháborításnak engem, ők magok, az ő királyai, fejedelmeik, pappaik és prófétáik és Júda vitézei és Jeruzsálem polgárai. 33 És háttal fordultak felém és nem arczzal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az intéz befogadására. 34 Sőt az ő útátálosságaikat behelyezték a házba, a mely az én nememről nevezetetik, hogy megfertőztessék azt. 35 És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaiat a Moloknak, a mit nem parancsoltam nékik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez útátálosságot megcselekedjék, hogy Júdát vétekre vigyék. 36 És most azért azt mondja az Úr, Izráel Istene a városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni király kezébe, fegyver, éhség és döghalál miatt: 37 Íme én összegyűjtöm őket minden júdai földéről, a melyekre kiúztem őket haragomban, felgerjedésemben és nagy bosszankodásomban, és visszahozom őket a helyre, és lakni hagyom őket bátorágban. 38 És népemről lesznek nékem, én pedig nékik Istenök leszek. 39 És adok nékik egy szívét és egy útát, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az ő fiaiknak ő utánok. 40 És örökkévaló szövetséget kötök velük, hogy nem fordulok el tőlük és a velük való jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívökbe,

hogy el ne távozzanak tőlem. 41 És örvendezek bennök, ha jót cselekedhetem velük és biztosan beplántálhatom őket a földbe, teljes szível és teljes lélekkel. 42 Mert ezt mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre mind a nagy veszedelmet, azonképen hozom rájok minden a jót, a mikelét én ő felölök mondok. 43 És vesznek még mezőt a földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez emberek nélküli, barnok nélküli, és odaadatik a Káldeusok kezébe. 44 Pénzen vesznek mezőket, és beírják a levélbe, és megpecsétlik, és tanukat állítanak a Benjámin előtt, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyi városokban és a sík földi városokban és a dél felé való városokban, mert visszahozom az ő foglyaikat, azt mondja az Úr.

33 Másodszor is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő még fogva vala a tömlöcz pitvarában, mondván: 2 Ezt mondja az Úr, aki megteszi azt, az Úr, aki megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő neve. 3 Kiált hozzám és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatlanokat, a melyeket nem tudsz. 4 Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak házai és a Júda királyának házai felől, a melyek lerontattak kosokkal és fegyverrel. 5 Mikor elmentek, hogy vívjanak a Káldeusokkal, és hogy megtöltsék azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrejtettem az én orczámat a várostól az ő sok gonoszságukért: 6 Ímé, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom nékik a békesség és hűség kincseit. 7 És visszahozom Júdát és Izráelt a fogszágból, és felépítem őket, mint azelőtt. 8 És megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel vétköztek ellenem, és megbocsátom minden bűneimet, a melyekkel vétköztek ellenem, és a melyekkel gonoszul cselekedtek ellenem. 9 És ez a város lészen nékem híremre, nevemre, öröömre, tisztelességemre és dicséretemre a földnek minden nemzetége előtt, a kik hallják mindenára jót, a melyet én cselekszem velük, és félni és rettegni fognak mindenára jóért és mindenára békességről, a melyet én szerzek nékik! 10 Ezt mondja az Úr: Hallatszani fog még e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez, emberek nélküli és barom nélküli való), a Júda városaiban és Jeruzsálem utcáiban, a melyek elpusztítottak és ember nélküli és lakó nélküli és oktalan állat nélkül vannak, 11 Örömnek szava és vígasság szava, völgyény szava és menyasszony szava, és azoknak szava, kik ezt mondják: Dicsérjétek a Seregek Urát, mert jó az Úr, mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik hálaáldozatot hoznak az Úr házába, mert visszahozom e föld népéét a fogszágból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. 12 Ezt mondja a Seregek Ura: E pusztai helyen, a melyen nincs ember és barom, és ennek minden városában pásztorok fognak még lakozni, a kik az ő juhaikat terelgetik. 13 A hegyi városokban, a sík földi városokban, a dél felől való városokban, a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban még juhnyájak fognak átmenni a számlálónak keze alatt, azt mondja az Úr. 14 Íme, eljönek a napok, azt mondja az Úr, és megbizonyítom az én jó szómat, a melyet az Izráel házának és a Júda házának szóltam. 15 Azokban a napokban és abban az időben sarjasztok Dávidnak igaz sarjadékot, és jogot és igazságot szerez e földön. 16 Azokban a napokban megszabadul a Júda, és bátorságban lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk. 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a Dávid férfi sarjadéka, aki az Izráel házának székébe üljön. 18 És a lévita papok férfi sarjadéka sem vész ki előlem, aki égőáldozatot áldozzon, és

ételáldozatot egessen, és véres áldozatot készítsen mindenkor.

19 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 20 Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetséget a nappal, és az én szövetséget az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: 21 Az én szolgámmal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, aki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgáimmal. 22 Mint az ég serege meg nem számlálható, és a tenger fővenye meg nem mérhető, úgy megsokasítom az én szolgámnan, Dávidnak magvát, és a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak. 23 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 24 Nem vettet észre, mit szóla e nép? mondván: A két nemzetet megúltálták úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az. 25 Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égneknél és a földnek, 26 Jákóbnak és az én szolgámnanak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, aki uralkodjék Abrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogszágból, és megkegyelmezek nékik.

34 Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, (mikor Nabukodonozor a babiloni király és az egész serege és a föld minden országa, a melyek az ő hatalma alatt valának, és a népek minden váltak vala Jeruzsálemet és minden városát) mondván: 2 Ezt mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mondd meg Sedékiásnak, a Júda királyának, és így szójú néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a babiloni király kezébe, és felgyűjtsz ezt tűzzel. 3 És te el nem szaladsz az ő kezéből, hanem bizonyval megfognak és kezébe adnak, és a te szemeid meglátják a babiloni királynak szemeit, és az ő szája a te száddal szól, és bemégy Babilonba. 4 Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr te felőled: Nem halsz meg fegyver által. 5 Békességen halsz meg, és a mint füstöltek a te atyáidnak, az előbbi királyoknak, a kik te előtt voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak téged: Jaj uram! Mert én szóltam e szót, azt mondja az Úr. 6 És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a Júda királyának, mind e szavakat Jeruzsálemben. 7 A babiloni király serege pedig vívia vala Jeruzsálemet és Júdának minden városát, a melyek megmaradtak vala, tudniillik Lákit és Azekát, mert a Júda városai közül csak ezek maradtak valá meg, mint erősített városok. 8 Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak, minekutána Sedékiás király szövetséget köte az egész Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén köztük. 9 Hogy kiki bocsássa szabadon szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát a héber férit és a héber leányt, hogy senki ne szolgáltasson közöttük az ő Júdabeli atyafiával. 10 És engedelmeskedtek minddyájan a fejedelmek és az egész nép, a kik szövetséget kötöttek, hogy kiki szabadon bocsássza az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltasson többé; és engedelmeskedtek és elbocsáták azokat. 11 De azután elváltózának, és visszahozák a szolgákat és szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak vala, és őket szolgákká és szolgálóleányokká tevék. 12 És lón az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mondván: 13 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, a melyen kihoztam őket Egyiptom földéről, a szolgálatnak házából, mondván: 14 Mikor a héber esztendő ettelik, kiki bocsássza el az ő héber atyafiát, aki nékéd eladtatt vala és hat esztendeig szolgált téged; bocsássad őt magadtól szabadon.

De nem hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket sem hajtották erre. **15** És ti ma megtértetek vala, és igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot hirdetvén az ó atyafiának, és én előttem szövetséget kötöttetek abban a házban, a mely az én nevemről nevezetettem. **16** De elváltóztatok, és beszennyeztétek az én nevemet, és kiki visszahozta az ó szolgáját és kiki az ó szolgálóléányát, kiket egészben szabadon bocsátottatok vala, és igába vetették őket, hogy nétek szolgáitok és szolgáló leányaitok legyenek. **17** Azért ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki szabadságot hirdessen az ó atyafiának és kiki az ó felebarátjának. Ímé, én hirdetek nétek szabadságot, azt mondja az Úr, a fegyverre, a döghalára és az éhségre, és odaadlak titeket a föld minden országainak útátárára. **18** És odaadom a férfiakat, a kik megszegtek az én szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait, a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet ketté vágának és átmenének annak részei között, **19** Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgákat és a papokat és a földnek minden népét, a kik átmentek a tulok részei között: **20** Odaadom őket az ó ellenségeik kezébe, és az ó lelköket keresők kezébe, és az a babiloni király seregének kezébe, a mely eltávozik tőletek. **22** Ímé, én parancsolok, azt mondja az Úr, és visszahozom őket e városra, és vívjak azt, és beveszik és felgyűjtiák tűzzel, és pusztasággá teszem Júda városait, lakhatatlanokká.

35 Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jojákimnak, Jósiás, Júda királya fiának idejében, mondván: **2** Menj el a Rékabíták házához, és szólj velök, és vidd be őket az Úr házába, a kamarával egyikébe, és adj nékik bort inni. **3** És mellém vevém Jaazánát, Jeremiásnak fiát, ki fa vala Habasánának, és az ó rokonait és minden fiait és a Rékabíták egész háznépét. **4** És bevívem őket az Úr házába, a Hanán fiainak a kamarájába, ki Igdáliaiának, az Isten emberének fa vala, a mely a fejedelmek kamarájá mellett vala. Mahásiásnak, Sallum fiának kamaráján felül, a ki az ajtónak őrizője vala. **5** És a Rékabíták háza népének fiai elő borral telt kancsókat és poharakat tevük, és ezt mondám nékik: Igyatok bort! **6** És felelénék: Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékabnák fia, a mi atyánk parancsolta nékünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. **7** Se házat ne építsétek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartassatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek a földnek színén, a melyben ti jövevények vagytok. **8** És hallgattunk Jónadábnak a Rékab fiának, a mi atyánknak szavára mindabban, a miket parancsolt nékünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a mi fiaink és a mi leányaink. **9** Se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlönk, se mezőnk, se vetésünk ne legyen nékünk. **10** Hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cselekedtünk, a mint nékünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. **11** Mikor pedig feljőve Nabukodonozor, a babiloni király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálemba a káldeai sereg előtt és a Siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. **12** És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: **13** Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda férfinak és Jeruzsálem lakosainak: Nem veszítétek fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? azt mondja az Úr. **14** Jónadábnak, a Rékab

fiának intései teljesedtek, a melyekkel megparancsolta az ó fiainak, hogy bort ne igyanak, és minden ideig sem ittak bort; mert hallgattak az ó atyjok parancsolatjára; én is szóltam nétek; szóltam pedig jó reggel, de nem engedték nékem. **15** És elküldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém, mondván: Kérlek, kiki téren meg az ó gonosz útáról, jobbítások meg cselekedeteiteket, és idegen istenek után ne járjatok, hogy nékik szolgáljatok, és lakoztak a földön, a melyet nétek és a ti atyáitoknak adtam, de fületeket sem hajtatók reá, és nem hallgattatok reám. **16** Mivelhogy Jónadábnak, a Rékab fiának fiai teljesítik az ó atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala nékik, e nép pedig nem hallgata reám; **17** Azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ímé, én rábocsátom Júdára és Jeruzsálemnek minden lakóira minden veszedelmet, a melyről szóltam nékik; azért mert szóltam nékik, de nem hallták, kiáltottam nékik, de nem feleltek. **18** A Rékabíták házábanak pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyáitoknak parancsolatjára, és megtartottatok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, a mint meghagyta volt nétek: **19** Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Nem fogyatkozik el Jónadábnak, a Rékab fiának maradéka, a ki előttem álljon mindenkor.

36 És Jojákimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendjeiben is szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: **2** Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked az Izráel és a Júda ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósiás ideje óta mind e napig. **3** Háttha meghallja a Júda háza mindeneket a veszedelmeket, a melyeket én néki szerezni szándékozom, hogy kiki megtérjen az ó gonosz útáról, és megbocsássam az ó bűnöket és vétköket. **4** És előhívja Jeremiás Bárukot, a Néria fiát, és megírja Báruk a Jeremiás szája után a könyvbé minden szókat, a melyeket az Úr szólott vala néki. **5** És parancsol Jeremiás Bárunknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem mehetek be az Úr házába. **6** Azért te menj be, és a könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában bőjtí napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyülnek az ó városaikból, olvasd el nékik. **7** Háttha az Úr elő száll könyörgésük, és mindenki megtér az ó gonosz útáról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a melyivel szólott az Úr e nép ellen! **8** Bárunk pedig, a Néria fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás próféta megparancsolta vala, elolvásán a könyvből az Úrnak szavát, az Úrnak házában. **9** És Jojákimnak a Jósiás fiának, Júda királyának ötödik esztendjeiben, a kilencszédi hónapban bőjtére hívták fel az Úr elő az egész Jeruzsálem népét és az egész népet, a mely Júda városából jött vala fel Jeruzsálemben. **10** És elolvás Bárunk a könyvből Jeremiás beszédeit az Úr házában Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a felső pitvarban, az Úr háza új kapujának nyílásában az egész nép hallatára. **11** És hallá Mikeás, Gamáriának, a Sáfán fiának fa az Úrnak minden beszédét a könyvből. **12** És leméne a király házába az írástudó szobájába, és ímé, ott ülnek vala mind a főemberek, Elisáma, az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbónak fia, és Gamária, Sáfánnak fia, és Sedékiás, Hanániásnak fia, és a többi főember is. **13** És elbeszél nékik Mikeás mindeneket, a melyeket hallott vala a könyvből, mikor olvasá Bárunk a nép hallatára. **14** Azért elküldék minden főember Jéhudit, a ki Natániának fia vala, a ki Selémiának

fia vala, a ki Kusinak fia vala, Bárukhoz, mondván: A könyvet, a melyből olvastál a nép hallatára, vedd kezdebe, és jóvel. És kezébe vevé Báruk, a Néria fia a könyvet, és elméne hozzájok. **15** És mondának néki: Úlj le csak e olvasd azt a mi fülnük hallatára, és elolvasás Báruk fülök hallatára. **16** És mikor meghallák mind e szókat, megrettentve tekintettek egymásra, és mondának Bárunknak: Bizony megjelentjük minden szókat a királynak. **17** Bárukot pedig kérdezék, mondván: Jelentsd meg csak nékünk, mímódon írtad minden szókat az ő szájából? **18** És monda nékik Báruk: Szájával mondotta nékem minden szókat, én pedig beírtam e könyyre tintával. **19** És mondának a föemberek Bárunknak: Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok. **20** És elmenének a királyhoz a pitvarba (és letevék a könyvet az írástudó Elisámának szobájában) és elmondák minden szókat a király hallatára. **21** És elküldé a király Jéhudit, hogy hozza el a könyvet; azért elhöz az írástudó Elisámának szobájából, és elolvasá az Jéhudi a király hallatára és minden föemberek hallatára, a kik a király előtt állnak vala. **22** A király pedig a téli házban ül vala a kilencszedik hónapban, és a tűz ég vala előtte. **23** És mikor Jéhudi három vagy négy levelet elolvasott vala, elmetéle azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajtja, a mely a tűzhelyen vala, mígnem az egész könyv megégett a tűzben, a mely a tűzhelyen vala. **24** Nem rettentek meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi szolgája, a kik hallják vala minden szókat. **25** Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem hallgatták rájok. **26** Hanem meghagyá a király Jerákmeélnak, a Hammélek fiának, és Sérájának, az Azriél fiának, és Selémiának, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárukot, az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr elrejté őket. **27** Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégették vala a könyvet és a beszédeket, a melyeket Báruk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: **28** Térj vissza, végy magadnak más könyvet, és írd bele minden az előbbi szókat, a melyek az előbbi könyvben valának, a melyet Jojákim, a Júda királya megégettett. **29** És Jojákimnak, a Júda királyának mondta meg: Ezt mondja az Úr: Te égették meg a könyvet, mondván: Miért írtál ilyen szókat bele: Bizonyosan eljő a babiloni király, és elveszti e földet, és kipusztít belőle embert és állatot? **30** Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda királya felől: Nem lesz néki, a ki a Dávid székkébe üljen, és az ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig a dérré. **31** És megbüntetem őt, és az ő magvát, és az ő szolgáit az ő bűneikért, és rájok bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárokra és Júdának férflaiara minden azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik, de nem hallgattak meg. **32** Azért más könyvet vön Jeremiás, és adá azt Bárunknak, az írástudó Néria fiának, és beírá abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégették vala a tűzben. És több dolgot is írának bele, hasonlókat az előbbiekhöz.

37 Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiásnak fia, Kónia helyett, a ki Jojákimnak fia vala, kit Nabukodonozor, a babiloni király királylyá tett vala Júdának földében. **2** De nem hallgatá sem ő, sem az ő szolgái, sem a föld népe az Úrnak szavát, a melyet szólott vala Jeremiás próféta által. **3** És elküldé Sedékiás király Júkált, Selémiának fiát, és Sofóniást, Mahásziás papnak fiát Jeremiás prófétához, mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk az Úrnak, a mi Istenünknek. **4** Jeremiás pedig beszéki meg vala a nép között, mert még nem vetették vala őt be-

a tömlöczbe. **5** A Faraó serege pedig kijött Égyptomból, és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet. **6** És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: **7** Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, a ki elküldött titket én hozzá, hogy megkérdezzék engem: Íme, a Faraó serege, a mely kijött a ti segítségetekre, viaszamegy Égyptom földébe. **8** És visszatérnek a Káldeusok, és ostromolják e várost, és beveszik azt, és megégették tűzzel. **9** Ezt mondja az Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyoson elmennek mi rólunk a Káldeusok; mert nem mennek el. **10** Mert ha a Káldeusoknak egész sereget megveritek is, a kik ostromolnak titket, és közülök csak néhány megsebesült marad is: valamennyi felkél az ő sátorából, és megégették e várost tűzzel. **11** És mikor a Káldeusok serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serege miatt, **12** Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, menvén a Benjámin földére, hogy osztályrész kapjon onnan a nép között. **13** Mikor pedig ő a Benjámin kapujához éré és ott vala egy őr, a kinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, a ki Hanániásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát, és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! **14** És monda Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz; de nem hallgata rá. És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt a fejedelmekhez. **15** És a fejedelmek megharaguávának Jeremiásra, és megvertek őt, és veték a fogházba az írástudó Jónatan házába: mert azt rendelték vala fogháznak. **16** Mikor Jeremiás a tömlöcze és a börtönbe juta, és sok napig vala ott Jeremiás; **17** Akkor elküldé Sedékiás király és előhozzát őt, és megkérdezi a király a maga házáinál titkon, és monda: Van-e kijelentés az Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És azt is mondá: A babiloni király kezébe adatol. **18** Azután monda Jeremiás Sedékiás királynak: Mit véttem ellened és a te szolgáid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettetek engem? **19** És hol vannak a ti prófétáitok, a kik prófétáltak néktek, mondván: Nem jő el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen? **20** Most halld csak, uram király, és hallgasd meg az én könyörgésemet, és ne küldj engem vissza az írástudó Jónatan házába, hogy ott ne haljak meg. **21** Parancsolta azért Sedékiás király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és adjanak néki naponként egy-egy darab kenyéret a sütők utcájából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

38 De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliai Passúrnak fia, és Jukál a Selémiás fia, és Passúr a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás az egész népnek, mondván: **2** Ezt mondja az Úr: A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt, éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a Káldeusokhoz, él, és az ő élete nyereség lesz néki és él. **3** Ezt mondja az Úr: Bizony Nyá a babiloni király seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. **4** És mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd meg ezt az embert, mert megerőtlíteni a vitézek kezeit, a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeit, hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére. **5** És monda Sedékiás király: Ám a ti kezetekben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. **6** Azért elvívék Jeremiást, hogy bevessek Melíkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. **7** És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, a ki udvari szolga vala (ő

pedig a király házából vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-kapuban ül vala. **8** Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: **9** Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, a mit Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyer és városban. **10** Parancsolta azért a király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harminc embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. **11** Vőn azért Ebed-Melek magához harminc embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hozza onnét régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. **12** És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. **13** Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában. **14** Elkülde pedig Sedékiás király, és magához hozzátá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Úrnak házából, és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! **15** Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? és ha tanácsot adok, nem hallgatsz rám. **16** És megesküvék Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él az Úr, a ki teremtette nékünk e lelket, hogy nem ölik meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe, a kik keresik a te lelkedet! **17** Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istené, az Izráel Istene: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked, és e város nem égettetik meg tűzzel, hanem élsz te és a te házad népe. **18** Ha pedig nem mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tűzzel, te sem szaladsz el kezökből. **19** Monda Sedékiás király Jeremiásnak: Félek én a Júdabelektől, a kik átszöktek a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem, és csúfoskodnak rajtam! **20** És monda Jeremiás: Nem adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a melyet én mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. **21** Ha pedig te kimenni nem akarsz: ez a szó, a melyet megjelentett nékem az Úr: **22** Ímé, minden asszony, aki megmaradt vala a Júda királyának házából, kivitetik a babiloni király fejedelmeihez; és ezt mondják azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek rajtad a te jóakaró embereid, a te lábaid most beragadtak a sárba, ők pedig visszafordultak. **23** Azért minden feleségedet és gyermekedet kiviszik a Káldeusoknak, te sem menekedel meg kezökből, hanem megfogatol a babiloni király kezével, és e várost felegeti tűzzel. **24** Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: Senki se tudjon e szókról, és nem halász meg! **25** Ha meghallják a fejedelmek, hogy beszéltem veled, és eljőnek hozzád és ezt mondják néked: Mondod meg csak nékünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? **26** Ezt mond nékik: Állázatosan könörgék a királynak, hogy ne visszen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak ott. **27** És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz és megkérдék őt, és egészen úgy felele nékik, a mint a király parancsolta vala: és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. **28** És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában mind a napig, a melyen bevezérek Jeruzsálemet, és ott vala, mikor bevezérek Jeruzsálemet.

39 Sedékiásnak, a Júda királyának kilenczedik esztendjejében, a tizedik hónapban eljőve Nabukodonozor, a babiloni király

és egész serege Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. **2** Sedékiás tizenegyedik esztendjejében, a negyedik hónapban, a hónap kilenczedikén ledűlé a város kőfala. **3** És bemenének a babiloni király fejedelmei minden leülének a középső kapuban: Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó, Sársekim, Rabsáris, Nergál-Sarézer, Rabmág és minden a többi fejedelmei a babiloni királynak. **4** És mikor meglátta vala őket Sedékiás, a Júda királya és minden a vitézők férifiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városból a király kertjén át az ajtón, a két kőfal között, és kimenének a pusztába vivő úton. **5** És úzek őket a káldeai seregek, és elfogák Sedékiást Jerikró pusztájában, és elhözök őt és elvívék Nabukodonozornak, a babiloni királynak Riblába, Hamát földére, és ítéletet monda rája. **6** És megölé a babiloni király Sedékiásnak fiait szeme láttára Riblában, és Júdának minden nemeseit is megölé a babiloni király. **7** A Sedékiás szemeit pedig kitolatá, és vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba. **8** A király házát pedig és a nép házait felgyűjtik a Káldeusok tűzzel, és Jeruzsálem kőfalait leronták. **9** A nép többi részét pedig, a mely a városban maradt vala: és a szökevényeket, a kik hozzá szöktek vala, a nép többi részét, a még megmaradtakat elvívé Nabuzáradán, a poroszlók feje, Babilonba. **10** A nép szegényeit pedig, a kiknek semmijük sem vala, ott hagyá Nabuzáradán, a poroszlók feje, Júda földében, és ada nékik szőlőket és szántóföldeket azon a napon. **11** Jeremiás felől pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király Nabuzáradánnak, a poroszlók fejének, mondván: **12** Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz néki, hanem azt cselekedd vele, a mit ő akar. **13** És elkülde Nabuzáradán, a poroszlók feje, és Nebusázból, Rabsáris és Nergál-Sarézer, Rabmág és a babiloni királynak több főembere. **14** Elküldének, mondomb, és elhözök Jeremiást a tömlöcz pitvarából, és rábízik őt Gedáliausra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára, hogy haza vigye őt, és lakozzék a nép között. **15** Az Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz pitvarában fogva vala, mondván: **16** Menj el, és szólj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondott beszédeimet, és azon a napon szemeid előtt lesznek azok. **17** És azon a napon megszabadíták téged, azt mondja az Úr, és nem adatol amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. **18** Hanem bizonyára megszabadíták téged, nem esel el fegyver miatt, és a lelked zsákmányul lesz néked, mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

40 Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá őt Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is láncokkal vala megkötözve a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok között, a kik Babilonba vitetnek vala. **2** És a poroszlók feje elvívé Jeremiást, és monda néki: Az Úr, a te Istened rendelte ezt a büntésté a hely ellen. **3** És ráhozta és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta vala. Mert vétkeztek az Úr ellen, és nem hallgattatok az ő szavára, azért teljesedett be ti rajtatok e dolog. **4** Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a láncotól, a mely a te kezeiden van; ha tetszik néked Babilonba jönök, jöjj velem, nékem pedig gondom lesz reád, ha pedig nem tetszik néked, hogy eljőj velem Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előttől van, a hova jobbnak és helyesebbnek látszik menned, menj oda. **5** (De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj vissza Gedáliashoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, akit a babiloni király tisztartóvá

tett Júda városaiban, és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik mennen, oda menj. És ada a poroszlók feje néki étket és ajándékot, és elbocsátá őt. **6** És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. **7** És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik, hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette tisztartóvá az országban, és hogy reá bízta a férfiakat és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit azok közül, a kik Babilonba el nem vittek vala; **8** Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel, Natániának fia, és Jóhánán és Jónatán, Káreának fiai, és Serája, Tankumetnek fia, és a netofáti Efainak fiai, és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. **9** És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvék nézik és az ő embereiknek, mondván: Ne féljetek a Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatok a földön és szolgáljatok a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. **10** És én íme Mispában lakom, hogy szolgálatukra álljak a Káldeusoknak, a kik előjének hozzánk, ti pedig szedjetek össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezhetek edényeitekbe, és lakjatok a ti városaitokban, a melyeket elfoglaltatok. **11** És mindenek a Júdabeliek is, a kik a Moabitánál, az Ammon fiainál, az Edomitánál, és a kik akármely tartományban valának, meghallák, hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette előtök tisztartóvá. **12** Azért hazá jövénék mindenjában a Júdabeliek mindenünnen, a hova elfutottak vala, és eljövénék a Júda földébe Gedáliáshoz Mispába, és bort és igen sok gyümölcsöt szerzének össze. **13** És Jóhánán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének Gedáliáshoz Mispába. **14** És mondának néki: Nem tudod-é, hogy Baálisz, az Ammoniták királya elküldte Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hiv azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia. **15** Jóhánán pedig, Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában, mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te eletedet? Hiszen a Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala, mind eloszlanak, és Júdának maradéka is elvész. **16** És monda Gedáliás, Ahikámnak fia Jóhánának, a Kárea fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot szólasz Ismáel felől!

41 És a hetedik hónapban csakugyan eljöve Ismáel, Natániának, Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből és a király főemberei közül való vala, és tiz férfiú vele Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és együtt érkezének Mispában. **2** És felkelle Ismáel, Natániának fia és a tiz férfiú, a kik vele valának, és megölék Gedáliást, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát szablyával, és megölé ő azt, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön! **3** És mindeneket a Júdabelieket is, a kik Gedáliással valának Mispában, és a Káldeusokat is, a kik ott találtatának, tudniillik a vitéző embereket, megölé Ismáel. **4** Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még mikor senki sem tudta azt: **5** Férfiak jövénék Sikemből, Silóból és Samariából: nyolczvan férfiú levágott szakállal, megszagadtat ruhában és bevagdalt testtel, kezükben ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában. **6** És kiméne előjök Ismáel, Natániának fia Mispából, menés közben is sírván. És mikor előjök ért vala, monda nézik: Jerteik el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához. **7** És mikor bementek vala a városba, megölé őket Ismáel, Natániának fia, és hányá őket az árokba, ő és a férfiak, a kik vele valának. **8** De tiz ember találtaték

ő közöttük, a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert kincsünk van nékünk a mezőn, búza és árpa, olaj és méz és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket az ő atyokfiaival. **9** Az árok pedig, a melybe behányá Ismáel mindenáig emberek holttestét, a kiket megölé Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala Baásá ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának fia megtölté ezt a megöllettekkel. **10** És fogásra vivé el Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala, a király leányait és az egész népet, a mely Mispában hagyatt vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók feje Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott vala; foglyul ejté azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy az Ammon fiaihoz menjen. **11** És meghallá Jóhánán, Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel, Natániának fia cselekedett vala. **12** És magokhoz vevék mind az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy víznél, a mely Gibeonnál vala. **13** És mikor megláttá vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhánánt, Káreának fiát és a seregnak minden vezetőjét, a kik vele valának, megörülé. **14** És visszatére az egész nép, a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és elméne Jóhánánhoz, Káreának fiához. **15** Ismáel pedig, Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhánán elől, és az Ammon fiaihoz méne. **16** És magához vevén Jóhánán, Káreának fia, és a seregnak minden vezetője, a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából, miután ez megölé Gedáliást, Ahikámnak fiát, az erős férfiakat, vitézeket és asszonynépeket és gyermeket és udvari szolgákat, a kiket visszahoztott vala Gibeonból: **17** Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál, a mely közel vala Betlehemhez, hogy elmenjenek és bemenjenek Egyiptomba. **18** A Káldeusok miatt, mert félnek vala tölök, mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön.

42 Eljöve pedig a csapatoknak minden tisztje, és Jóhánán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának fia, és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, **2** És mondának Jeremiás prófétának: Hallgasd meg alázatos kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te Istenednek minden maradékét; mert kevesen maradtunk meg a sokaságból, mint a te szemeid jól látnak minket; **3** És jelentse meg nékünk az Úr, a te Istened az útat, a melyen járunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk. **4** És monda nézik Jeremiás próféta: Meghallottam. Íme, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti beszédeitek szerint, és mindenzt, a mit felel az Úr nétek, megjelentem nétek, el nem titkolok semmit tőletek. **5** Ók pedig mondának Jeremiásnak: Az Úr legyen ellenünk tökeletes és igaz tanúbizonyúság, ha nem mind ama beszéd szerint cselekszünk, a melylyel elküld meg hozzánk az Úr, a te Istened. **6** Ha jó, ha rossz, hallgatni fogunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, a melyért mi téged ő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert mi hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára. **7** Lőn pedig tiz nap múlva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak. **8** És odahívá Jóhánánt, Káreának fiát, és a seregeknek minden tisztjét, a kik vele valának, és az egész népet kicsinytől fogva nagyig. **9** És monda nézik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem, hogy megjelentsem előtte a ti könyörgésteket: **10** Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítétek titeket és el nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a

gonoszt, a mit cselekedtem veletek. **11** Ne féljetek a babiloni királytól, a kitől most féltek, ne féljetek tőle, azt mondja az Úr; mert veletek vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak titéket az ő kezéből. **12** És igalmasságot cselekszem veletek, hogy igalmas legyen hozzátok, és lakni hagyjon titéket a ti földetekben. **13** De ha ti ezt mondjátok: Nem lakunk e földön, nem hallgatván az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, **14** Mondván: Nem! hanem Égyiptom földére megyünk be, a hol nem látunk harcot és nem hallunk trombitaszót, és kenyерet nem éhezünk, és ott lakozunk: **15** Most azért halljátok meg az Úrnak szavát, Júdának maradékai! Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ha ti csak orczáitokat fordítjátok is úgy, hogy bemenjetek Égyiptomba, és bementek, hogy ott tartózkodjatok: **16** Akkor a fegyver, a melytől ti féltek, legott utóér benneteket Égyiptom földén, és az éhség is, a mitől rettegtek, körülvesz titéket Égyiptomban, és ott haltok meg. **17** Mert az lesz, hogy mindazok a férfiak, a kik úgy fordítják orczájokat, hogy bemenjenek Égyiptomba, hogy ott tartózkodjanak, meghalnak fegyver, éhség és döghalál miatt, és egy sem marad meg közülök, és nem szabadul meg a veszedelemtől, a melyet én bocsátok reájok. **18** Mert ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Miképen kiömlik az én haragom és búslásom Jeruzsálem lakosaira, azonképen kiöntöm az én haragomat ti reátok, ha bementek Égyiptomba; és lesztek ott átok, csuda, szidalom, gyalázat, és többé nem lájtátok e helyet! **19** Az Úr szólott hozzájtok, oh Júdának maradékai! Ne menjetek Égyiptomba; jól tudjátok meg, hogy bizonyását tettem ma ellenetek. **20** Mert magatokat csalájátok meg a ti szívetekben: mert ti küldöttetek engem az Úrhöz, a ti Istenetekhez, mondván: Könööröjj az Úrnak, a mi Istenünknek, és a mint sző az Úr, a mi Istenünk, úgy jelentsd meg nékünk, és akképen cselekszünk. **21** Mikor pedig ma megjelentek nétek, nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára és egýáltalan azokra, a melyekért engem ti hozzájtok küldött. **22** Most azért tudjátok meg jól, hogy fegyverrel, éhséggel és döghalállal haltok meg a helyen, a hová kivánkoztok menni, hogy ott tartózkodjatok.

43 És a mint Jeremiás teljesen elmondta az egész népnek az Úr, az ő Istenök minden rendelését, melyekért az Úr, az ő Istenök küldötte vala ő hozzájok, mindazokat a rendeléseket, mondóm, **2** Akkor monda Azariás, Hosájának fia, Jóhanán, Káreának fia, és valamennyi kevélű férfiak, mondván Jeremiásnak: Hazugságot szólsz te, nem küldött téged az Úr, a mi Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek be Égyiptomba, hogy ott tartózkodjatok. **3** Hanem Báruk, Nériának fia izgat téged mi ellenük, hogy minket a Kádeusok kezébe adjon, hogy megöljönem minket, és vitessenek Babilonba. **4** És nem hallgata Jóhanán, Káreának fia, sem a seregnak valamennyi tiszte, sem az egész nép az Úr szavára, hogy a Júda földén maradjanak. **5** Hanem elvíve Jóhanán, Káreának fia, és a seregnak minden tiszte Júdának egész maradékát, a kik visszajöttek vala mindama nemzetek közül, a hová kiúzettek vala, hogy lakozzanak Júdának földében. **6** A férfiakat és az asszonyokat, a gyermeket és a király leányait és minden lelket, a melyet Nabuzáradán, a poroszlók feje hagyott vala Gedáliással, Ahikámnnak, Sáfán fiának fiával, és Jeremiás prófétát és Bárukot, Nériának fiát. **7** És elmenének Égyiptomnak földébe, mert nem hallgattak az Úr szavára, és bemenének Táfnésig. **8** És szóla az Úr Jeremiásnak Táfnésben, mondván: **9** Végy a kezedbe nagy köveket, és rejtsd el azokat a sárba, a tégláégetőkemenczébe, a mely a Faraó házának ajtajában

van Táfnésben, a Júdabeli emberek szeme láttára. **10** És ezt mondд nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én elküldök és felhözom Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és az ő székét e kövekre teszem, melyeket elrejtettem, és azokra vonja fel az ő sátorát. **11** És betör, és megveri Égyiptom földét, a ki halára való, halára, és a ki rabságra, rabságra, és a ki fegyverre, fegyverre jut. **12** És tüzet gyűjtok Égyiptom isteneinek házaiban, és felégeti azokat, és foglyokká teszi őket, és magára ölti Égyiptom földét, miképen a pásztor magára ölti ruháját, és kimegy onnan békességgel. **13** És Bethsemesnek, a mely Égyiptom földében van, faraggott képeit lerontja: és Égyiptom isteneinek házait tüzzel felégeti.

44 Az a szó, a mely lőn Jeremiáshoz, minden Júdabeliek felől, a kik laknak vala Égyiptom földében, a kik laknak vala Migdolban, Táfnésben, Nóbán és Pátrósz földében, mondván: **2** Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ti láttatók mindenzt a veszedelmet, melyet ráhoztam volt Jeruzsálemre és Júdának minden városaira, és ímé, azok most pusztává lettek, és senki sem lakozik bennök. **3** Az ő gonoszságokért, a melyet cselekedtek, hogy felingereljenek engem, elmenvén, hogy áldozatot vigyenek és szolgáljanak az idegen isteneknek, a kiket ők nem ismernek vala, sem ti, sem a ti atyáitok. **4** És elküldöttetem hozzájok minden szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém el, mondván: Kérlek, ne cselekedjétek ez útálatos dolgot, a mit gyűlölok. **5** De nem hallgattak, és a fulöket sem hajtották arra, hogy megtérjenek az ő gonoszságokból, és idegen isteneknek ne áldozzanak. **6** Azért kiömlött az én bosszum és az én haragom, és felgerjedt Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, és pusztasággá és sivataggá lónek mind e napig. **7** Most azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Miért szereztek nagy veszedelmet a ti lelketek ellen, hogy kipuszításokat közületek férfit és asszonyt, gyermeket és csecsemőt Júda kebeléből, hogy magatoknak még csak maradékot se hagyjatok; **8** Ingerelvén engem a ti kezeitek alkotásaival, áldozván az idegen isteneknek Égyiptom földén, a melyre ti tartózkodni jöttek be, hogy veszedelmet szereztek magatoknak, és hogy átokban és gyalázatban legyetelek e földnek minden nemzeténél? **9** Vajon elfelejtkeztek-e a ti atyáitok gonoszságairól és a Júda királynainak gonoszságairól és az ő feleségeiknek gonoszságairól és a ti gonoszságaitokról, a ti feleségeiteknek gonoszságairól, a melyeket Júdának földén cselekedték és Jeruzsálemnek utcáin? **10** Nem alázták meg magokat mind e mai napig se, és nem féltek, sem az én törvényem szerint nem jártak, sem az én parancsolataim szerint, a melyeket előtökbe és a ti atyáitok elébe adtam. **11** Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én ellenetek fordítom orczámat veszedelemre, és hogy az egész Júdát kipuszítsam. **12** És felveszem Júdának maradékát, a kik magok elé tűzték, hogy bemennek Égyiptom földére, hogy ott lakozzanak, és mindenjában megemésztesznek Égyiptom földén, elesnek fegyver miatt, megemésztesznek éhség miatt, kicsintől fogva nagyig: fegyver és éhség miatt halnak meg, és átokká, csudává, szidalommal és gyalázattá lesznek. **13** És megfenyitem azokat, a kik Égyiptom földében lakoznak, miképen megfenyítettem a Jeruzsálembelieket fegyverrel, éhséggel és döghalállal. **14** És a Júda maradékai közül, a kik ide jöttek, hogy Égyiptom földében tartózkodjanak, senki sem menekül és szabadul meg, hogy visszatérjen Júdának földébe, a hova lelkök hajtja őket, hogy oda visszatérjenek és ott lakozzanak;

mert nem térek vissza, hanem csak a kik menekülnek. **15** És felelének Jeremiásnak mindama férfiak, a kik tudják vala, hogy az Ő feleségeik az idegen isteneknek áldozának, és mindenkor az asszonyok, a kik ott állnak vala nagy tömegben, és az egész nép, a mely Egyiptom földén, Pátrósban lakozik vala, mondván: **16** Abban a dologban, a mi végett szóltál nékünk az Úr nevében, nem hallgatunk reád; **17** Hanem csak azt cselekeszszük, a mit mi a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölő áldozatot viszünk az ég királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen cselekedtünk mi és a mi atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemnek utcazáin, mert akkor beteltünk kenyérrel, és jó dolgunk volt, és semmi rosszat nem láttunk. **18** De a mióta nem áldozunk többé az ég királynéjának füstöléssel, és nem viszünk néki italáldozatot mindenben szűkölökönk, és fegyver és éhség miatt emésztetünk. **19** És hogya mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki italáldozatot viszünk: vajon a mi férjeink híre nélkül csinálunk-é néki béléseket, hogy őt tiszteljük, és néki itali áldozatot vigyünk? **20** Szóla azért Jeremiás az egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és az egész népnek, a kik e szót felelték néki, mondván: **21** Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és Jeruzsálem utcazáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe: nem arról emlékezzet-é meg az Úr, és nem az jutott- néki eszébe? **22** És nem szenevezhette tovább az Úr a ti cselekedeteitek gonoszságát, az útálatosságok miatt, a melyeket cselekedtetek, és pusztaságággal lett a ti földetek és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja mind e napig. **23** A miatt, hogy füstölve áldozatok, és vétkeztek az Úr ellen, és nem hallgattatok az Úr szavára, és az Ő törvénye és az Ő parancsolatai és az Ő tanúbizonyságai szerint nem járatok, azért következett ti reátok ez a veszedelem minden e napig. **24** Monda továbbá Jeremiás az egész népnek és az összes asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát minden, ti Júdabeliek, kik Egyiptom földén vagyok. **25** Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Ti és a ti feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és végbevittetek a ti kezeitekkel, mondván: Bizonyára teljesítjük a mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk az ég királynéjának, hogy füstölve áldozzunk, és néki italáldozatot vigyünk. Megerősítvén megerősítették a ti fogadásaitokat, és megcselekedvén megcselekedték a ti fogadásaitokat. **26** Azért halljátok meg az Úr szavát minden, ti Júdabeliek, a kik Egyiptom földében lakoztok: Íme, én az én nagy nemet megesküdtem, azt mondja az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja az én nememet kiejeni, mondván: Él az Úr Isten, egész Egyiptom földén! **27** Íme, én vigyázok reájok az Ő kárakra és nem javukra, és megemésztem Júdának minden férfia, a kik Egyiptom földén vannak, fegyver miatt, éhség miatt, mígmin mind elfogynak. **28** De a kik a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Egyiptom földéről Júdának földére, szám szerint kevesen, és minden megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Egyiptom földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik szó teljesedik be, az enyém-é vagy az övék? **29** És ez lesz néktek a jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlak titkokat ezen a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak az én beszédeim a reátok következendő veszedelem felől. **30** Ezt mondja az Úr: Íme, én odaadom Faraó Ofrát, Egyiptom királyát az Ő ellenségeinek kezébe és az Ő lelkét keresők kezébe, miképen odaadtam Sedékiást, a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az Ő ellenségének és az Ő lelkét keresőnek kezébe.

45 Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla Báruknak, Néria fiának, mikor ő könyve írá és szókat Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósiás, Júdabeli király fiának negyedik esztendejében, mondván: **2** Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk: **3** Ezt mondottad: Jaj mostan nékem, mert az Úr az én bánatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én fohászkodásomban, és nyugodalmat nem találtam. **4** Ezt mond néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én felépítettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam, kiszaggatom, és pedig az egész földön. **5** És te kivánsz-é magadnak nagyokat? Ne kivánj: mert íme én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden helyen, a hová elmégy.

46 Ez a szó, a melyet az Úr szóltott Jeremiás prófétának a pogányok felől; **2** Egyiptom felől, a Nékó Faraónak, Egyiptom királyának serege felől, a mely az Eufrátés folyó mellett, Kárkemisben vala, a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében: **3** Készítsetek vértet és paizst, és induljatok a harczra. **4** Nyergeljétek a lovakat, és üljetek fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítások a kopjákat, öltétek fel a pánczélöket. **5** Mit látok? Ők megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! mindenfelől félelem, azt mondja az Úr. **6** Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátés folyó mellett legyőznek és elhullanak. **7** Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizű folyamok? **8** Egyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet, elveztem a várost és a benne lakókat. **9** Jőjjetek fel lovak, és zörögjek szekerek, jőjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a Lidiabeliek, a kik kézivet viselnek! **10** Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemészett és jól lakik és megrészegül az Ő vörökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátés folyó mellett. **11** Menj föl Gileádba, és végy balzsamtet szűz, Egyiptomnak leányá: hiába sokasítod az orvosságokat, nincs gyógyír számodra! **12** Hallották a pogányok a te gyalázatodat, és a te kiáltásoddal betelek a föld, mert vítezébe ütközött, és minden ketten együtt estek el. **13** Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szóltott, Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövetele felől az Egyiptom földének megverésére: **14** Hirdessétek Egyiptomban és híreszteljétek Migdóban, híreszteljétek Nóbán és Táfnesben, és ezt mondjátok: Állj elő, és készítsd fel magadat, mert fegyver emészti meg a te kerületeidet. **15** Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket. **16** Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népünkhez és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elől. **17** Ezt kiáltják akkor: A Faraó, Egyiptom királya, a haborúságnak királya, elhaladta a rendelt időt. **18** Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek Ura, hogy mint a Táborhegy áll a hegyek között, és mint a Kármel a tenger között, úgy jő el. **19** Készíts magadnak elköltözésre való edényeket, Egyiptom leányának lakosa, mert Nő elpusztul és megégett, lakatlanná lesz. **20** Szép üszötnő Egyiptom, de pusztulás tör reá észak felől. **21** Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt borjuk, de ők is meghátrálnak,

egyetemlegesen elfutnak, meg nem állanak, mert romlásuk napja jön reájok, az ő megfenyítettséök ideje. 22 Az ő szava mint a csúszó kígyóé, mert nagy sereggel indulnak, és szekercékkel jőnek ellene, mint a favágók. 23 Kivágják az ő erdejét, azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. 24 Megszégenült Égyptom leánya, északi nép kezébe jut. 25 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izrael Istene: Ímé, én megfenyítem Nő-Ammont és a Faraót és Égyptomot és az ő isteneit és királyait, mind a Faraót, mind azokat, a kik bíznak benne. 26 Odaadom őket az ő lelkük keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, és az ő szolgáinak kezébe; de azután úgy lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. 27 És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel, mert ím, én megszabadítlak téged messziről, és a te magodat is az ő fogáságuk földéről, és visszatér Jákób és megnyugszik és békességen lesz, és nem lesz, a ki megijeszsze. 28 Ne félj te, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kivetettelek téged, néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged ítélettel, mert nem hagyhatlak teljesen büntetés nélkül.

47 Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának a Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó Gázát. 2 Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, és olyan lesz, mint a kiáradott folyó, és elárasztja a földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa ordít. 3 Ménei patának csattogó hangjától, szekereinek zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak az atyák a fiakra erejük ellankadása miatt. 4 És a nap miatt, mely előjött, hogy elpusztítás egész Filiszteát, kivágja Tírust és Szidont és segítségének minden meghamaradt törédekét, mert az Úr elrontja Filiszteát, a Káftor szigetének maradékát. 5 Kopaszság lepte meg Gázát, Askalon elnémult, maradéka az ő völgyüknek: meddig vagdalod magadat? 6 Oh szabályája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! 7 Miképen nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.

48 Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az Izrael Istene: Jaj Nébónak, mert elpusztított; megszégenült, bevételetet Kirjátaim, Misgáb megszégenült és elremült. 2 Nincs már dicsősége Moábnak Hesbonban, gonoszt gondoltak ő ellene, mondván: Jertek el és veszessük el őt, ne legyen nemzetiségi! Madmen te is elnémulsz, fegyver jár nyomodban! 3 Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból: pusztulás és nagy romlás! 4 Elnyomorodott Moáb, kicsinyei sikoltva kiáltanak. 5 Mert a Luhit hágóján siralmat siralom ér, mert Horonáim lejtőin az ellenség hallatja vészkiáltását. 6 Fussatok, mentések meg lelkeketet, és legyetek mint a hangafa a pusztában! 7 Mivelhogy a te bizodalmad marháidban és kincseidben volt, te is bevételel, és Kámos fogásra megy papijaival, fejedelmeivel együtt. 8 És rátör a pusztító minden városra, egy város sem menekedik meg, és elvész a völgy, és feldülálik a síkság, a mint megmondta az Úr: 9 Adjatok szárnyat Moábnak, hogy repülven elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki sem lakik azokban. 10 Átkozott, a ki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a véről! 11 Nyugodtan élt Moáb gyermekiségtől fogva, és pihent az ő seprejében, és edényből-edénybe nem öntötték és fogásra sem ment, azért maradt meg az íze rajta, és nem

változott el az ő szaga. 12 De ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és rablókat bocsátok reá, a kik megrabolják őt, és megüresíték edényeit, palaczkjait pedig összetörjék. 13 És megszégenül Moáb Kámós miatt, a mint megszégenült Izráel háza Béthel miatt, a melyben bizalma volt. 14 Mimódon mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harczra? 15 Elpusztul Moáb, városai fellobbannak, válogatott ifjai pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! 16 Közel van Moáb veszedelme, ihol jő és igen siet az ő veszedelme! 17 Bánkódjatok miatta mindenjában, a kik körülte vagytok, és mindenjában, a kik ismeritek az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős visszű, a dicső pálcza! 18 Szállj le a dicsőségből és ülj szomjan Dibonnak meghamaradt leánya, mert a Moáb pusztítója feljött ellened, elrontja a te erősségeidet. 19 Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd meg a futót és a menekülőt, és ezt mond: Mi történt? 20 Megszégenült Moáb, mert megtört. Ordítások és kiáltások! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztított Moáb! 21 Mert rájött az ítélet a sík földre; Hónorá, Jására és Mefátra. 22 És Dibonra, Nébóra és Beth-Diblátaimra. 23 És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-Meonra. 24 És Kirjátra, Boczrára és Moáb földének minden messze és közel való városaira. 25 Letöröttet a Moáb szarva, és karja levágatott, azt mondja az Úr. 26 Részegsítétek le őt, mert hősködött az Úr ellen, és heverjen Moáb az ő okádásában, és legyen csúfás ő is. 27 Vajon nem csúfod elé néked az Izráel? Avagy a lopók között találtatott, hogy mikor szólottál felőle, kevényen hányad magadat? 28 Hagyájtok el a városokat, és lakatok a kősziklákból, Moáb lakosai, és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján belől rak fészket. 29 Hallottuk a Moáb kevélységét: igen kevély, az ő felfuvalkodását és kevélységét, kérkedését, és az ő szívénék elbizakodottságát. 30 Én ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és az ő fecsegése nem igaz, és nem igaz a cselekedete sem. 31 Azért jaigatok Moábon, és az egész Moábért kiáltok, a Kír-Héres férfiaiért nyög az én lelkem. 32 Jobban siratljak téged, mint siratták Jaézert, a ki Sibmának szőlője! A te hajtásaid túlhataltak a tengeren, a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcseidre és a te szüretedre pusztító rontott. 33 És eltűnik az örööm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a kádakból kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömjajjal; az éneklő nem énekel. 34 Hesbon kiáltása miatt Elealéig és Jáhásig felhat az ő szavok; Soártól fogva Horonáimig és Eglath-Selisájjáig, mert a Nimrim vize is elapad. 35 És kifogyasztom Moábból, azt mondja az Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő isteneinek. 36 Ezért zokog a szívem Moábért, mint a síp, és zokog szívem a Kír-Héres férfiaiért, mint a síp, mivelhogy a kincsek elvesztek, a mikel gyűjtött. 37 Mert minden fő kopasz, és minden szakál elnyiratott, minden kézen metéllek, és minden derékon gyászruha. 38 Moábnak minden házpadján és utcáján mindenütt síralom, mert összetörtem Moáböt, mint az edényt, mely semmirékkeliő, azt mondja az Úr. 39 Jaigatnak, ezt mondván: Hogy összezúzatott! Hogy fordult háttal Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett Moáb, és rettentésre mindazoknak, a kik körülte vannak. 40 Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a saskeselyű repül reá, és kiterjeszti Moábra szárnyait. 41 Bevettetek a városok, és az erősségek elfoglaltattak, és a Moáb vitézeinek szíve olyan volt a napon, mint a vajudó asszonyak szíve. 42 És Moáb elpusztul, úgy hogy nem lesz nép többé, mert az Úr ellen felemelkedett. 43 Félelem, verem és tőr jő te ellened, Moáb lakosa, azt mondja az Úr. 44 A ki elfut a félelem elől, a verembe esik, és a ki kijő

a veremből, a tőrben fogatik meg, mert rábocsátom Moábra az Ő megfenyítésének esztendejét, azt mondja az Úr. **45** A Hesbon árnyékában állanak meg a hatalom elői futók; de tűz jő ki Hesbonból és láng Szíhonnak közepéből, és elemészti Moábnak üstököt és a háborgó fiaknak koponyáját. **46** Jaj néked Moáb! Elveszett Kámósnak népe, mert fiaid fogásra vitteket, és leányaid is fogásra. **47** De visszahozom Moábot a fogásból sok idő mulva, azt mondja az Úr. Eddig van Moáb ítélete.

49 Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-é Izráelnek fiai? Nincsen-é örököse néki? Miért birtokolja Milkom Gádot, és az Ő népe miért lakik annak városaiban? **2** Azért imé eljönök a napok, azt mondja az Úr, és harczi riadót hallatok Rabbában az Ammon fiaival, és romhalommá lesz, és leányai tűzzel égettetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik most őt birtokolják, azt mondja az Úr. **3** Ordíts Hesbon, mert elpusztítottat Hái! Kiáltatok Rabbá leányai, öltözzetek gyászba, sírjatok és futkossatok a szorosokon, mert Milkom a fogásba megy, papjai és fejedelmei is vele együtt. **4** Mit dicsekedel völgyeddel, völgyed bőségével, engedetlen leány, a ki az Ő kincseiben bízik és ezt mondja: Kicsoda támad ellenem? **5** Imé én félelmet bocsátok reád, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, minden szomszédod felől, és szétrebbentek egymástól, és nem lesz, a ki összegyűjtse az elszéledteket. **6** De azután visszahozom majd a fogásból az Ammon fiait, azt mondja az Úr. **7** Ezt mondja a Seregek Ura Edom felől. Nincs bölcsesség többé Témánban? elveszett-é a tanács az értelmesektről? hiába valóvá lett-é az Ő bölcsességek? **8** Fussatok, fordulatok, rejtőzzetek el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét hozom ő reá az Ő megfenyítésének idején. **9** Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket, ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, a míg nékik tetszik. **10** Bizony én mezítélenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetik, magva elpusztul, és atyafiai és szomszédai sem lesznek. **11** Hagyd el a te árváidat, én eltartom özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket. **12** Mert azt mondja az Úr: Imé, a kiknek nem kell vala meginniok a pohárt, ugyancsak megiszzák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-é? Nem maradzs büntetlenül, mert bizonzára megiszod. **13** Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy útaláttá és gyalázattá, pusztaságággá és átokká lesz Bocra, és minden városa örökkévaló pusztaságággá lesz. **14** Hírt hallottam az Úrtól, és követ küldetett a nemzetekhez, a ki ezt mondja: Gyűljetek össze, indulatok ellene, és keljetek fel a harcra, **15** Mert imé, kicsinye teszlek téged a nemzetek között, és az emberek között útátossá. **16** A te könnymelűséged csalt meg téged és a te szíved kevélysége, a ki a szíklák hasadékaiban lakol, és elfoglaltad a halmon tetejét. Ha olyan magas helyen rakod is fészkedet, mint a saskeselyű, onnént is lerántalak téged, azt mondja az Úr. **17** És pusztaságággá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta elálmélikodik, és sziszeget egész veresége felett. **18** A mint Sodomának és Gomorának és az Ő szomszédainak ellsúlyedésekor volt, azt mondja az Úr, ott sem lakik több ember, és benne emberek fia nem tartózkodik. **19** Imé, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségből az örközöld legelőre, de hamarsággal kiúzom őt onnan, és a kiválasztottat teszem azon fejedelemré, mert kicsoda hozzá hasonló, és ki szab nékem törvényt, és kicsoda az a pásztor, aki megállhat ellenem? **20** Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet tervezett Edom felől, és az Ő gondolatait, a melyeket gondolt Témán polgárai felől. Bizony elhurcolják őket,

a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtok a saját legelőjök. **21** Az Ő romlásuk zajától megrendült a föld, az Ő kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig. **22** Ímé, feljő mint saskeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti Boczrán: és Edom vitézeinek szíve olyan lesz az napon, mint a vajudó asszony szíve. **23** Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Arphát, mert gonosz hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, a mely nem nyughatik. **24** Megrendült Damaskus, futáshoz készül és reszketés fogja el, szorongás és fájdalmak szállják meg őt, mint a szűlő asszony. **25** Miért is nem marad ki a dicsőséges város, az én örömmönök városa? **26** De elhullanak az Ő ifjai is az Ő utcajákon, és minden harczi ember levágatik azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. **27** És tüzet gyűjtok Damaskus kőfalán, és megemészti a Ben-Hadád palotáit. **28** Kédárnak és Házornak országai felől, a melyeket megvert Nabukodonozor, a babiloni király, ezt mondja az Úr: Keljetek fel, menjetek fel Kédárra, és pusztításatok keletnek fiait. **29** Sátoraikat és nyájokat elveszik, és kárítjaikat és minden edényöket és tevéket elviszik, és ezt kiáltják feléjük: Rettegés körökörül! **30** Fussatok el, igen siesseltek, rejtőzzetek el mélyen, Házornak lakói, azt mondja az Úr, mert tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni király, és ellenetek gondolatot gondolt. **31** Keljetek fel, menjetek a békességes nemzet közé, azok közé, a kiak bátorságban lakoznak, azt mondja az Úr, sem kapujok, sem zárjok nincsen, egyedül laknak! **32** Tevék! prédiává lesznek, és az Ő sok barmaik zsákmányá, és elszóróm őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden oldal felől veszedelmet hozok reájok, azt mondja az Úr. **33** És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló pusztaságággá, senki nem lakik ott, és embernek fia nem is tartózkodik azon. **34** Az Úr szava, a melyet szóla Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a Júda királyának országlása kezdetét, mondván: **35** Ezt mondja a Seregek Ura: Imé, én eltröröm az Elám kezvét, erejének zsengéjét. **36** És négy szelet hozok Elám ellen, az égnak négy határáról, és elszóróm őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, akihez nem futnak az Elám szökevényei. **37** És megrettentem Elámot az Ő elleniségei előtt és az Ő lelköknek keresői előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt haragomat, azt mondja az Úr, és utánok bocsátom a fegyvert mindaddig, míg meg nem emésztem őket. **38** És az én székemet Elámba helyezem, és kiveszem onnát a királyt és a fejedelmeimet, azt mondja az Úr: **39** De végezetre visszahozom Elámot a fogásból, azt mondja az Úr.

50 Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől és a Káldeusok földje felől, Jeremiás próféta által. **2** Hirdessétek a nemzetek között és hallassátok, emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok; ezt mondjátok: Bevétettet Babilon, megszégyenült Bél, letörtetett Merodák, megszégyenültek az Ő faragott képei, letörtetek az Ő bálványai. **3** Mert ézsakról nép jön fel ellene, pusztává teszi ez az Ő földét, és nem lesz, aki lakozzék benne; embertől fogva a baromig elutnak, elmennek. **4** Azokban a napokban, és abban az időben, azt mondja az Úr, eljönök az Izráel fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jönnek és mennek és keresik az Urat, az Ő Istenöket. **5** A Sion felől kérdezőkönként, arrafelé fordítják orczájokat. Eljönök és oda adják magokat az Únak örök szövetségre, a mely feleddhetetlen. **6** Elveszett juhnyáj volt az én népem, pásztorai félrevezették őket, a hegyekben bujdostatták őket, hegyről halomra jártak, elfelejtkeztek az Ő tanyájukról. **7** A ki csak reájok talált, emészette őket, és az Ő elnyomóik ezt mondtaik: Nem vétkeztünk, mert vétettek az

Úr ellen, pedig igazság otthona, atyáknak reménysége volt az Úr. 8 Fussatok ki Babilonból és jőjjetek ki Káledea földéből, és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt; 9 Mert ímén, én nagy nemzetek gyülekezétét támasztom és hozom fel Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene, legott bevétetik. Nyilal ilyanok, mint a legyőzhetetlen vízé, a ki nem tért vissza sikertelenül. 10 És Káleda prézává lesz, a kik predára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr. 11 Csak öröketek, csak tomboljatok örökségem elpusztítói: csak ugrádozzatok, mint a nyomtató tinó, és nyerítsetek, mint a ménlovak. 12 Megszégyenül a ti anyátok, a ti szülőtök igen csúffá lesz: ímé, a nemzetek seprejévé, pusztává, százaföldé, sivataggá lesz. 13 Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem egészen pusztasággá lesz, aki csak átmegy Babilonon, álmélkodik és sziszeget egész veresége felett. 14 Sorakozzatok köröskörül Babilon ellen, minden ti ijászok, lőjjetek reá, ne kimélijétek a nyilat; mert az Úr ellen vétkézzet! 15 Kiáltatok reá köröskörül, kezét adta, lehullottak az ő szegletkövei, leromlottak az ő kőfalai: bizony az Úr büntetése ez; büntessétek meg őt, és a mint cselekedett, úgy cselekedjetek vele. 16 Vágjátok ki Babilonból a magvetőt és a ki sarlót fog aratás idején; a gyilkos fegyver elői kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő fölide felé fut. 17 Elszéledt juhnyáj az Izráel, oroszlánok kergették szét; először benyelte őt Asszíria királya, végre pedig ez a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte az ő csontjait. 18 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: ímé, én megfenyítem a babiloni királyt és az ő földöt, miként megfenyítém az asszíriai királyt. 19 És visszaviszem az Izráelt az ő lakkelyére, és Básánban legel és a Kármelen, és az Efraim hegyén és Gileádban megelégszik az ő lelke. 20 Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak: mert kegyelmes leszek azokhoz, akit meghagyok. 21 A kétser párutók földére menj fel, és a meglátogattatás lakót irtsd ki, öljed és irtsad őket, azt mondja az Úr, és minden a szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked. 22 Harczi zaj a földön és nagy romlás. 23 Hogy elmúlt és összetört az egész föld pörölye! milyen útátálossá lett Babilon a nemzetek között. 24 Törbe ejtettelek téged, és meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utól érettél és megragadtál, mert pörlekedtél az Úrral. 25 Felnyitotta az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő harajjának szereit: mert e cselekedet az Uré, a Seregek Uráé Káledea földén. 26 Törjetek reá a szélekről, nyíssátok fel az ő magtárait, tapodjátok őt, mint a kékét, és irtsátok ki, hogy ne legyen maradéka. 27 Döfjelek le minden tulkát, le velük a vágóhídra! Oh jaj nézik; mert eljött az ő napjok, az ő megfenyítetésű ideje! 28 A futók és a Babilon földéből menekülők zaja megjelentik majd a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek bosszúállását, az ő templomáért való bosszúállását. 29 Gyűjtsetek össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit a ki kézivét feszít, köröskörül járjatok ellene tábort, hogy senki el ne szaladhasson: fizessetek meg néki az ő cselekedete szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjetek vele; mert az Úr ellen kevélkedetek, az Izráelnek Szentje ellen! 30 Azért elhullanak az ő ifjai az ő utcáiban, és minden vitéz elvész azon a napon, azt mondja az Úr. 31 Ímé, én ellened vagyok, te kevél, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed napja. 32 És megbotlik a kevél és ilesik, és senki nem lesz, aki felköltsé őt, és tüzet gyűjtök az ő városaiban, hogy megemészszek azokat, a kik körülte vannak. 33 Ezt mondja a Seregek Ura: Megnyomorítattak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindenjában,

a kik fogságra vitték őket, beléjük ragadnak, nem akarják őket elbocsátani. 34 De az ő megváltójok erős, Seregek Ura az ő neve, bizonyosan felveszi az ő perket, hogy megnyugtassa a földet, és Babilon lakóit megrettentse. 35 Fegyver lesz a Káleusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakói és az ő fejedelmein és az ő bőlcsein. 36 Fegyver lesz az ő varázslón, és megbolondulnak; fegyver lesz az ő vitézein, és elijednek. 37 Fegyver lesz az ő lovain és szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne van, és hasonlók lesznek az asszonyokhoz. Fegyver lesz az ő kincsein, és elprédáltatnak. 38 Szárazság lesz az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok fölle az, és faragott képekkel dicsékednek. 39 Azért sakálok lakoznak ott baglyokkal, és struczmádnak fiai lakoznak benne, és soha többé nem lakják azt, és nem lesznek lakosai nemzedékről nemzedékre. 40 A mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait, azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember sem, és embernek fia sem lakja azt. 41 Ímé, nép jött északról, és nagy nemzet és sok király támad fel a föld határaiból. 42 Ivet és paiszt ragadnak, kegyetlenek azok, és semmi irgalmasság nem lesz bennök, szavok mint a tenger zúgása, és lovakon jönek, minden viadala készek te ellened, te Babilon leánya! 43 Hallja a babiloni király az ő hírokot, és kezei elesnek, szorongás fogja el őt, fájdalom, mint a gyermekszűrőt. 44 Ímé, mint a Jordán erősségeből való oroszlán, úgy jön fel az öörközől ligetre, de hamar kiúzom őt arról, és aki arra választatott, azt teszem azon fejedelemrem, mert kicsoda hasonlatos hozzá! és ki szab nékem törvénnyt, és ki az a pásztor, aki ellenem álljon? 45 Azért halljátok meg az Úr tervét, a melyet Babilon ellen tervezett, és az ő gondolatait, a melyeket Káledea ellen gondolt. Bizony elhajták őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélkodik felettük a legelő. 46 Babilon bevételének zajától megindul a föld, és kiáltása hallatszik a nemzetek között!

51 Ezt mondja az Úr: ímé, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én ellenségem szívében lakoznak. 2 És szórókat küldök Babilon ellen, és felszórják őt, és földét kiürésítik, mert mindenfelől ellenre lesznek a veszedelem napján. 3 A kézivesre kézives vonja fel ijját, és arra, aki páncéjlába öltözik. Ne kedvezzeted ifjainak, öldössétek le egész sereget: 4 És essenek el megöletve a Káleusok földén, és átverve az ő utcáin. 5 Mert nem hagyatott el Izráel és Júda az ő Istenétől, a Seregek Urától, noha az ő földök rakva vétekkel az Izráelnek Szentje ellen. 6 Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg az ő lelkét, ne veszszetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem szerint. 7 Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a mely megrészegít ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. 8 Hamar elesett Babilon és összeomlott, jaigassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul! 9 Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyájtok el őt, és menjünk kiki a maga földére, mert az égig hatott az ő életére, és felemelkedett a felhőkig. 10 Kihozta az Úr a mi igazságainkat, jerteik és beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek dolgát. 11 Eléssítétek a nyílakat, töltétek meg a tegzéket; felindította az Úr a Médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolata, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása. 12 Babilonnak kőfalain tűzzétek ki a zászlót, erősítétek meg az őrséget, szerezzétek vigyázókat, rendeljétek el a leseket: mert az Úr meggondolta és

meg is cselekszi azokat, a miket szólott Babilon lakói ellen. 13 Oh te, a ki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek kincses teméről, eljött a te véged és a te rablásod határal! 14 Megesküdt a Seregek Ura az ő lelkére, mondván: Bizony betöltelek téged emberekkel, mint sáskákkal, és diadalmas éneket énekelnek felőled. 15 Az, aki teremtette a földet az ő erejével, aki megalapította a világot az ő bölcsességével, és kiterjesztette az egeket az ő értelmével. 16 Egy szavával vizek zúgását szerez az égben, és felhőt visz fel a föld határainál, villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az ő tárházból. 17 minden ember bolonddá lett tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül a maga bálványa miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek. 18 Hiábavalóságok ezek, nevetségre való művek, az ő megfenyítették idején elvesznek. 19 Nem ilyen a Jákób osztályrészé mert mindennek teremtője és az ő örökségének pálczája, Seregek Ura az ő neve! 20 Pörölyöm vagy te nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem el veled. 21 És általad zúztam össze a lovakat és lovagjaikat, és általad zúztam össze a szekeret és a benne ülőt. 22 És összezúztam általad ferít és asszonyt, és összezúztam általad a vétet és a gyermeket, és összezúztam általad az ifjat és a szűzet, 23 És összezúztam általad a pásztorot és nyáját, és összezúztam általad a szántóvetőt és az ő igamarháját, és összezúztam általad a hadnagyokat és a főembereket. 24 És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakosának mindazokért az ő gonoszságaikért, a melyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja az Úr. 25 Íme, én ellened fordulok, te romlásnak hegye, azt mondja az Úr, aki az egész földet megrontottad, és kinyújtom reád kezemet, és levletet téged a kőszikláról, és kiégett heggyé teszlek téged. 26 És belőled nem visznak követ a szegreteget és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság leszel, azt mondja az Úr. 27 Túzzétek ki a zászlót az országban, fűjjátok meg a trombitát a nemzetek között, avassátok fel ellene a nemzeteket, gyűjtsétek össze ellene az Ararának, Menninek és Askenáznak országait, válaszzatok ő ellene hadvezért, hozzátok ki a lovakat mint rettenetes sáskasereget. 28 Avassátok fel ellene a nemzeteket, Médiának királyait, az ő hadnagyait és minden főemberét, és az ő birodalmának egész földét. 29 És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úrnak gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy Babilon földét pusztasággá, lakatlanná tegye. 30 Babilon vitézei felhagyottak a viadallal, erősségeikben ülnek, elfogyott a vitézségek, asszonyokká lettek, felgyűjtötték lakjhelyeit, zárait letörték. 31 Futár futár előtér, és hírmondó a hírmondó előtér, hogy megjelentse a babiloni királynak, hogy bevétetett az ő városa mindenfelülről. 32 És a révhelyek elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel kiszárittattak, és a vítezek elrettentek. 33 Mert ezt mondja a seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya olyan, mint a széűr, itt van az ő tapostatásának ideje, egy kis híja még, és eljő az ő aratásának ideje. 34 Benyelt engem, megemészett engem Nabukodonozor, a babiloni király, üres edénynek tett engem, benyelt engem mint a sárkány, betöltötte a hasát az én csemegéimmel, és kivetett engemet. 35 Az én rajtam esett erőszak és az én testem Babilonra téren, azt mondja a Sionnak lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja Jeruzsálem! 36 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megítélem a te ügyedet, és kiapasztom az ő forrását, 37 És Babilon körakássá lesz, sárkányok lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakatlanná lesz. 38 Együtt ordítanak, mint az oroszlánok, harsognak, mint

az oroszlánkölyök. 39 Az ő kedvöknek idején készíték nékik lakomát, és megrészegíték őket, hogy vígadjanak, és örökkévaló álmot aludjanak, és fel ne serkenjenek, azt mondja az Úr. 40 Előhozom őket, mint a bárányokat a megmetszésre, mint a kosokat a bakokkal egyetemben. 41 Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földök dicséreti! Milyen útláttal lett Babilon a nemzetek között! 42 Feljött Babilonra a tenger, habjainak özönével elborítottat. 43 Városai pusztává, sivataggá és kopár földdé lesznek, a melyen senki sem lakik, sem embernek fia át nem meggy rajta. 44 Megfenyítem Bélt is Babilonban, és kivonom szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak hozzá a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. 45 Jöjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tüzétől. 46 És el ne olvadjon a ti szívtek és ne féljetek a hírtől, a mely hallatszik a földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön, uralkodó tör uralkodóra! 47 Azért ímé, eljőnek a napok, és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész földe megszégyenül, és minden ő megöltjei elhullanak ő közötté. 48 És örvendeznek Babilon felett az ég és a föld és minden benne valók, mert észak felől eljőnek reá a pusztítók, azt mondja az Úr. 49 Babilon is elesik, Izráel megölöttjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész föld megölöttjei. 50 Menjetek el, a kik megszabadultak a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a távolból az Úrról, és jusson eszeteikbe Jeruzsálem. 51 Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyalázodást, orczáinkat szégyen borította, mert idegenek jöttek az Úr házának szentségeibe. 52 Azért ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és meglátogatom az ő faragott képeit, és egész földén sebesültek nyögnek. 53 Ha az egbe hág is fel Babilon, és ha megerősítísi az ő erős magaslatát, pusztítók törnek reá tőlem, azt mondja az Úr. 54 Kiáltás hallatszik Babilonból, és a Káldeusok földéből nagy romlás. 55 Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszítí belőle a nagy zajt, és zúgnak az ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az ő szavok harsogásá. 56 Mert pusztító tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörlik az ő kézívek, mert a megfizetésnek Istene, az Úr, bizonyával megfizet. 57 És megrészegítem az ő fejedelmeit, bőlcseit, hadnagyait, tisztartói és vitézeit, és örökkévaló alusznam, és nem serkennek fel, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! 58 Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon széles kőfala földig lerontatik, és az ő búszke kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak, és a nemzetek a tűznek, és kifáradnak. 59 Ez a szó, a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria fiát, aki a Mahásjás fia volt, mikor ő Babilonba ment Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik esztendőjében; Serája pedig szállásmester vala. 60 És megírá Jeremiás egy könyvbén minadt a veszedelmet, a mely Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, a melyek megirattak Babilon felől. 61 És monda Jeremiás Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvasd minden szókat, 62 Ezt mondjad: Uram, te szólottál a hely ellen, hogy elveszítsed ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől baromig, hanem örökkévaló pusztaság legyen. 63 És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss reá követ, és hajítsd be az Eufrátes közepeibe. 64 És ezt mond: Igý merül el Babilon, és meg nem menekedik a veszedelemtől, a melyet én hozok reá, akármint fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás beszédei.

52 Huszonegy esztendős volt Sedékiás, mikor uralkodni kezde, és tizenegy esztendőig uralkodék Jeruzsálemben, és az

ő anyjának neve Hammútál vala, a Libnából való Jeremiás leánya. 2 És gonoszt cselekedék az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett vala. 3 Mert az Úr haragjáért vala ez Jeruzsálemen és Júdán, míglen elveté őket színe elől. Sedékiás ugyanis engedetlen lőn a babiloni királynak. 4 És az ő uralkodásának kilencszáz tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén eljöve Nabukodonozor, a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálemre, és tábort járának ellene, és mindenfelől sáncot vetnék fel ellene. 5 És megszállva lőn a város Sedékiásnak tizenegyedik esztendejéig. 6 A negyedik hónapban, a hónapnak kilencszázidén nagy éhség támadta a városban, annyira, hogy a föld népének kenyere sem vala. 7 És bevéteték a város, és a harcosok mind elfutának, és éjszaka kimenének a városból a kapu felé, a két kőfal között, a melyek a király kertjénél valának (a Káldeusok pedig a város mellett valának köröskörül) és menének az úton, a mely sík földre viszten. 8 A Káldeusok serege pedig űzé a királyt, és utólerék Sedékiást a jerikói síkon, mert egész serege elfuta mellőle. 9 Megfogák azért a királyt, és vivék őt a babiloni királyhoz Riblába, a Hamát földére, a ki törvényt monda reá. 10 És leöleté a babiloni király a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden fejedelmét is leöleté Riblában. 11 Sedékiás királynak pedig szemeit tolatáti ki, és láncra vereté és viteté őt a babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt halála napjáig. 12 Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilencszáz esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak) Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a babiloni király előtt, eljöve Jeruzsálemben. 13 És felégeté az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálemnek minden házait és minden nagy házat felégett tűzzel. 14 És Jeruzsálem egész kőfalát köröskörül lerontá a Káldeusok mindenféle serege, a kik a vitézek fejével valának. 15 A községek szegényeiből pedig és a többi nép közül, a kik a városban megmaradtak vala, és a szókevények közül, a kik elszöktek vala a babiloni királyhoz, és a sokaságnak maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje. 16 De a föld szegényei közül ott hagyá Nabuzáradán, a vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóterőket. 17 A rézoszlopokat pedig, a melyek az Úr házában valának és a talpakkal és a réztengert, a mely az Úr házában vala, összetörék a Káldeusok, és azoknak minden rezét elvívék Babilonba. 18 A fazekakat is és a lapátokat, a késeket és a medencéket, a tömjénezőket és a rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, mind elvivék. 19 És a csészéket, a serpenyőket, a medencéket és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket és a serlegeket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst, ezüstben, mind elvivé a vitézek feje. 20 Két oszlop, egy réztenger és tizenkét rézökör vala, a melyek a talpakkal alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott vala az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze megmérhetetlen vala. 21 És az oszlopok közül az egyik oszlopnak tizennyolc sing vala a magassága, és tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörül, vastagsága pedig négy ujjnyi, és belől üres vala. 22 Rézgömb vala rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala, és a hálók és gránátalmák a gömbön köröskörül minden rézből valának, és ilyen a második oszlop, és ilyenek a gránátalmák is. 23 A gránátalma pedig kilencvenhat vala kifelé, összesen száz gránátalma vala a hálón felüli köröskörül. 24 Elvivé a vitézek feje Seráját is, a főpapot, és Sofóniást a második papot, és az ajtónak három őrizőjét. 25 És a városból elvive egy főembert, a ki felügyelőjök vala a harcosoknak, és hetet ama férfiak közül, a kik állanak vala a király előtt, a kik a városban találtatának,

és a seregek főirődeákját, a ki a föld népét besorozta vala, és hatvan férfiút a föld népe közül, a kik a városban találtatának. 26 És felvezé ezeket Nabuzáradán, a vitézek feje, és elvivé őket a babiloni királyhoz Riblába. 27 És levágatá őket a babiloni király és megölhető őket Riblában, a Hamát földén, és fogásra viteték Júda az ő földéről. 28 Ennyi az a nép, a melyet fogásra vitte Nabukodonozor a hetedik esztendőben, hárômezer és huszonhárom Júdabeli. 29 A Nabukodonozor tizennyolcadvadik esztendejében Jeruzsálemből nyolcszáz és harminczkét lélek. 30 Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében fogásba vitte Nabuzáradán, a vitézek feje hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer és hatszáz lélek. 31 Lőn pedig Jojákin júdabeli király fogásának harminczhetedik esztendejében, a tizenkettédik hónapban, a hónak huszonötödikén, felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az ő uralkodásának első esztendejében Jojákkinnak, a Júda királyának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. 32 És szépen szóla vele, és királyi székét ama királyoknak széke fölre emelte, a kik vele valának Babilonban. 33 És felcserélte tömlöczbeli ruháit, és mindenkor vele eszik vala ételeit, életének minden napjában. 34 És költségére állandó költség adatik vala néki a babiloni királytól minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

Jeremiás sir

1 Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lőn, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek között, a tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lőn! **2** Sírván sír ejelente, s könny borítja az orczáját! Senki sincs, ki vágasztalná, azok közül, kik szerették: mind megcsalták barátai, ellenségeivé lónek. **3** Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott ül ő a pogányok között; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözöje utólérte a szorultságában. **4** Sionnak útai gyászolnak; nincsen, aki ünnepnapra járjon; kapuja minden elpusztult; papjai sóhajtoznak, szűzei nyögnek, csak keserűsége van néki. **5** Elnyomói fókké lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg őt az ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt. **6** És elhagyta Sion leányát minden ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találnak eledeket, és erőtelénül futnak az üldöző előtt. **7** Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltipartásának napjain minden ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisítésén. **8** Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden tiszteleje megvetette, mert látták az ő mezejelenségét, ő maga pedig sóhajtó és elfordul. **9** Szennye a ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosan alásültetd, nincs vágasztalója. Lásd meg Uram, az én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt rajtam! **10** Szorongató nyújtja kezét minden kincse után, sőt láta, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe, a kikről azt parancsoltad, hogy be ne menjenek a te községedbe. **11** Egész népe sóhajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az ételért, hogy megéledjenek. Lásd meg Uram és tekints meg, mily útalaatossá lettem! **12** Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é oly bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a melyivel engem sujtott az Úr az ő búsult haragjának napján! **13** A magasságból tüzet bocsátott csontjaiba, és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak; hátra vetett, pusztává tett engem; egész napon beteg vagyok. **14** Saját kezével róta össze az én vétkeim igáját; ráfonódtak nyakamra; megrendítette erőmet; oda adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem állhatok. **15** Rakásra hánnya az Úr minden vitézemet én bennem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje ifjaimat; sajtóból taposta az Úr Júda szűz leányát. **16** Ezekért sírok én; szememből, szememből víz folyik alá, mert messze távozott tőlem a vágasztaló, a ki megélesséngem; fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség. **17** Terjesztfeti kezeit Sion: nincs vágasztalója; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörül; Jeruzsálem csúfsággá lett közöttük. **18** Igaz ő, az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérlek, minden népek, és lássátok meg az én bánatomat: szűzeim és ifjaim fogásba menének! **19** Kiáltottam azoknak, a kik szerettek engem de ők megcsaltak engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek. **20** Lásd meg Uram, hogy szorongattatom, belső részeim megháboradtak; elfordult bennem az én szívem, mert bizony pártot ütöttem; künfegyver pusztít, benn minden olyan, mint a halál! **21** Hallották, hogy sóhajtóm és nincs vágasztalom; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örültek, hogy te ezt cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én!

22 Jusson elődbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden bűnömért; mert sok az én sóhajtásom, és beteg a szívem.

2 Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról az ő haragja napján. **2** Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit. **3** Felgerjedt haragjában letördelé Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbkezét az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emészgett köröskörül. **4** Feszítette kézivét, mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezét, mint támadó, és megölt minden, a mi a szemmel kívánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását. **5** Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokásította Júda leányának a búját, baját. **6** És eltapoda sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfelejtette az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megúgtalt haragja hevében királyt és papot. **7** Megvetette az Úr az ő oltárát, megúltála szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütötték az Úr házában, mint ünnepnapon. **8** Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötele, nem vonta vissza kezét a pusztítástól, és siraalomra jutott a bástya és a kőfal, együtt búslakodnak! **9** Kapui besülyedtek a földbe, elveszti és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok közt vannak. Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól. **10** A földön ülnek, elnémultak Sion leányának vénei, port szorták a fejükre; zsákba öltöztek, földre csüggesztétek fejüköt Jeruzsálemnek szűzei. **11** Elsenyedtek szemeim a könyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a földre omlik az én népem leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermeek és a csecsszopó a város utcáin. **12** Azt mondta anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utcáin, mikor kilehelték lelköket anyjoknak kebelén. **13** Mivel bizonyítás mellettet, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy megvágasztaljak, Sionnak szűz leánya?! Bizony nagy a te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyögyít meg téged?! **14** A te prófétáid hazugságát és bolondságát hirdettek nézed, és nem fedtél fel a te álnokságodat, hogy elfordították volna fogásodat; hanem láttak tenéked hazug és megtévelítő prófétálásokat. **15** Összecsapják feletteset kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és csóválják fejüköt Jeruzsálem leánya felett: Ez-é a város, a melyről azt mondta: tökéletes szépség, az egész földnek öröme? **16** Feltártották ellened szájokat minden ellenségedet; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet vártunk; megértük, láttuk! **17** Megcselekedte az Úr, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szolt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad az ellenséget, felemelte szarvát a te szorongatódnak. **18** Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának kőfala! Folyjon alá könnyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen. **19** Kejj fel, riadj éjjel, az őrjárosok kezdetén; önts ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt; emeld fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltak az éhség miatt minden utcának szegletén. **20** Lásd meg Uram és tekints meg, kivel cselekedtél így! Avagy megegyék-é az asszonyok az ő měhöknek

gyümölcsét, dédelgetett kisdedeket; avagy megöletteknek-é az Úrnak szent helyén pap és próféta? 21 Az utcákon a földön fekszik gyermek és vén; szűzeim és ifjaim fegyver miatt hullottak el; öldökötél haragod napján, mészároltál, nem kiáltél. 22 Egybehívta mint valami ünnepnapra az én rettegettőimet mindenfelől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségem emésztette meg őket!

3 Én vagyok az az ember, aki nyomorúságot látott az ó haragjának vesszeje miatt. 2 Engem vezérlett és járatott sötétségen és nem világosságban. 3 Bizony ellenem fordult, ellenem fordítja kezét minden nap. 4 Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsolta csontjaimat. 5 Erősséget épített ellenem és körlött méreggel és fáradtsággal. 6 Sötét helyekre ültetett engem, mint az öörök meghaltakat. 7 Körülkerített, hogy ki ne mehessekk, nehézzé tette láncomat. 8 Sőt ha kiáltok és segítségül hívom is, nem hallja meg imádságomat. 9 Elkerítette az én útaimat terméskővel, ösvényeimet elforgatta. 10 Olákkodó medve ő nékem és lesben álló oroszlán. 11 Útaimat elterelte, és darabokra vagdalt és elpusztított engem! 12 Kifeszítette kézivét, és a nyíl elé czélul állított engem! 13 Vesíme bocsátotta tegzének fiait. 14 Egész népemnek csúfjává lettem, és gúnydalukká napestig. 15 Eltöltött engem keserűséggel, megrézegítette engem ürömmel. 16 És kova-kővel tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem. 17 És kizártad lelkem a békességből; elfeledkeztem a jóról. 18 És mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban. 19 Emlékezzel meg az én nyomorúságomról és eltapodtatásomról, az ürőről és a méregről! 20 Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik beninem az én lelkem. 21 Ezut veszem szímemre, azért bízom. 22 Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ó irgalmasságá! 23 minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! 24 Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom. 25 Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek, a mely keresi őt. 26 Jó vární és megadással lenni az Úr szabadításáig. 27 Jó a férfiúnak, ha igárt visel ifjúságában. 28 Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára. 29 Porba teszi szóját, mondván: Talán van még reménység? 30 Orczáját tartja az ő verőnek, megelégszik gyázzattal. 31 Mert nem zár ki örökre az Úr. 32 Sőt, ha megszomorít, meg is vígaztal az ó kegyelmességeknek gazdagsága szerint. 33 Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiait. 34 Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; 35 Hogy elfordítassák az ember ítélete a Magasságosnak színe előtt; 36 Hogy elnyomassék az ember az ó peres dolgában: ezt az Úr nem nézi el. 37 Kicsoda az, aki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? 38 A Magasságosnak szájából nem jő ki a gonosz és a jó. 39 Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért bűnhődik. 40 Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és térijük az Úrhoz. 41 Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. 42 Mi voltunk gonoszok és pártútők, azért nem bocsátottál meg. 43 Felöltötted a haragot és üldözött minket, öldökötél, nem kiáltál. 44 Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne jusson az imádság. 45 Sepredékké és útláttá tettél minket a népek között. 46 Feltártotta száját ellenünk minden ellenségünk. 47 Rettegés és tör van mi rajtunk, pusztulás és romlás. 48 Víz-patakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt. 49 Szemem csörgedező és nem szűnik

meg, nincs pihenése, 50 Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az egből. 51 Szemem bánatba ejtő lelkemet városomnak minden leányáért. 52 Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellensegéim ok nélkül. 53 Veremben fotották meg életemet, és követ hánnyat rám. 54 Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam! 55 Segítségül hívta a te nevedet, oh Uram, a legalos veremből. 56 Hallottad az én szómat; ne rejtsd el füledet sóhajtásom és kiáltásom elől. 57 Közelegj hozzá, mikor segítségül hívjak téged; mondd: Ne félj! 58 Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. 59 Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítéld meg ügyemet. 60 Láttad minden bosszúállásukat, minden ellenem való gondolatjokat. 61 Hallottad Uram az ó szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat; 62 Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való minden nap szándékukat. 63 Tekints meg leülésöket és felkelésöket; én vagyok az ó gúnydaluk. 64 Fizess meg nékik, Uram, az ő kezeiknek munkája szerint. 65 Adj nékik szívbeli konokságot; átkodul reájok. 66 Üldöz haragdan, és veszesd el őket az Úr ege alól!

4 Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szépszínárany, kiszórattak a szent hely kövei minden utcza szegletére. 2 Sionnak drága fiait, a kik becsesekben valának mint a színárany, cserépedénynek tekintették, a fazekas munkájának. 3 Még a sárkányok is oda nyujtják emlőiket, szoptatják fiaikat; az én népem leányá pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a pusztában. 4 A csecsemő nyelve az inyéhez tapadt a szomjúság miatt; a kisdedek kenyeret kértek, és nem volt, aki nyújtott volna nékik. 5 Kik pompás ételeket evének, elpusztulának az utcákon; a kik bíborban neveltetének, a szemétdombot ölelgetik. 6 Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhődése Sodoma bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem ütötték fel. 7 Az ó názireusai tisztábbak valának a hónál, fehérekben a tejnél, testök pirosabb vala, mint a korál, termetök mint a zafir. 8 De most feketébb az ó ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg őket az utcákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa. 9 Jobban jártak, a kik fegyverrel öltettek meg, mint a kik éhen vesztek el; mert azok átveretve multak ki, ezek pedig a mező termésének hiánya miatt. 10 Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekiket, hogy azok eledeleik legyenek az én népem leányának romlásakor. 11 Még teljesít az Úr az ó búslását, kiöntötte az ó felgerjedt harajját, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemészette annak fundamentomait. 12 Nem hitték a föld királyai, sem a föld kerekségének lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be Jeruzsálemnek kapuiin. 13 Az ó prófétáinak bűne, az ó papjainak vétke miatt van ez, a kik az igazaknak vérét ottották abban. 14 Tántorogtak, mint vakok az utcákon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruhájának sem érintheték. 15 Távozzatok! tisztálilan! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdostak is; a pogányok között ezt mondta: Nem lakhatnak itt sokáig! 16 Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint reájok, mivel hogyan nem járhattunk a mi utcáinkon; elközelgett a mi végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk! 17 Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnekn saskeselyűinél; a hegyeken kergettek

minket, a pusztában ólalkodtak utánunk. **20** Orrunk lehellete, az Úr felkente megfogattaték az ő vermeikben, a kiről azt mondottuk: az ő ármékában élünk a pogányok között. **21** Örülj és vágadozz, Edom leánya, a ki Uz földjén lakozol, mert még te rád is rád kerül a pohár, megrészegedel és meztelekedel. **22** Eltörültetik a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog téged száműzni többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya fölfedi a te bűneidet.

5 Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat! **2** A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. **3** Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. **4** Vizünket pénzért iszsaszuk, tűzfánkat áron kapjuk. **5** Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. **6** Égyptomnak adtunk kezet, az assziroknak, hogy jöllakjunk kenyérrrel. **7** Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket. **8** Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs a ki megszabadítson kezökből. **9** Életünk veszélyeztetésével szerezük kenyérünket a pusztában levő fegyver miatt. **10** Bőrünk, mint a kemencze, megfeketedett az éhség lázától. **11** Az asszonyokat meggylázta Sionban, a szűzeket Júda városaiban. **12** A fejedelmeket kezőkkel akasztották fel; a vének orczait nem becsülik. **13** Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és a gyermekek a fahordásban botlanak el. **14** A vének eltüntek a kapuból, megszüntek az ifjak énekelni. **15** Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi körtáncunk. **16** Elesett a mi fejünknek koronája, jai most nékünk mert vétkeztünk! **17** Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink; **18** A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon! **19** Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről nemzedékre! **20** Miért feledkezel el örökre mi rólunk? miért hagysz el minket hosszú időre? **21** Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újitsd meg a mi napjainkat, mint régen. **22** Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettesebb!

Ezékiel

1 És lón a harminczadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok között a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkozának az egek, és láték isteni látásokat. **2** A hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogásigba vitelének). **3** Valójában lón az Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lón ott rajta az Úrnak keze. **4** És látám, és ímé forgószél jött északról, nagy felhő egymást éró villámlással, a mely körül fényesség vala, középből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás középből. **5** És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatjuk: emberi formájok vala. **6** És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindenikőjöknek; **7** És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának talpa, és szíkráznak vala, mint a simított ércz színe. **8** Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyőjöknek orczái és szárnyaik. **9** Szárnyaik egymás mellén lévén szerkeszve, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányában meg vala. **10** És orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek jobbfelől, és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek hátul; **11** És ezek az ő orczáik. És szárnyaik felüli kiterjeszve valának, mindeniknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket. **12** És mindenik az ő orczája irányában meg vala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban. **13** És a lelkes állatok között látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározza a lelkes állatok között; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. **14** És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás czikázása. **15** És mikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. **16** A kerekék mintha tarsiskóból készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkeszve, mintha egyik kerék a másik kerék középében volna; **17** Jártukban négy oldaluk felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban; **18** És talpaik magasak valának és félelmeseik, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül minden négyenél. **19** És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekék is mellettük, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekék is. **20** A hová a lélek vala menendő, mennek vala, a hová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekék fölemelkednek vala mellettük, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekékben. **21** Ha azok mentek, ezek is mennek vala, és ha azok áltak, ezek is álnak vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekék is mellettük, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekékben. **22** És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjeszve felüli fejük felett. **23** És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérven; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala ammonnan az ő testöket. **24** És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek zúgását, úgy mint a mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását; mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat. **25** És lón kiáltás a mennyezeten felül, a mely vala fejük felett, és ők megállván, leeresztik vala szárnyaikat. **26** És a mennyezeten felül, a mely fejük felett vala, látszék mint valami zafirkő, királyi széknek

formája, és a királyi széknek formáján látszék mint egy ember formája azon felül; **27** És látám izzó érczként ragyogni, a melyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé, és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, **28** Mint a milyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orczámrá esém, és hallám egy szólónak szavát.

2 És monda nékem: Embernek fial állj lábaidra, és szólok veled. **2** És lélek jöve én belém, a mint szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala nékem. **3** És mondá nékem: Embernek fia! küldelék én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetsekhez, a kik pártot ütöttek ellenem; ők és atyáik utkeztek ellenem mind e mai napig. **4** A kemény orczájú fiakhoz és makacs szívűkhez küldelék téged, és ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten! **5** Ők pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztük. **6** Te pedig, embernek fia, ne félj tőlük, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok és tövisök vannak is veled, és ha skorpiók lakol is együtt; beszédöktől ne félj, orczájuktól ne rettegj, mert ők pártos ház. **7** És szóljad az én beszédemet nékik, vagy hallják, vagy nem, mert pártos ház. **8** Te pedig, embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne légy pártos mint ez a pártos ház, nyisd föl szádat, és egyed, a mit én adok néked. **9** És látám, és ímé egy kéz nyúlt felém, és ímé benne egy könyv türete vala. **10** És kiterjeszté azt előttem, és ímé be vala írva elől és hátul, és írva valának reá gyásznekek és nyögések és jajszók.

3 És mondá nékem: Embernek fia! a mi előttem van, edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az Izráel házának. **2** Felnyitám azért számat, és megégetté velem azt a türetet. **3** És mondá nékem: Embernek fia! hasadat tartsd jól és belső részeidet töltsd meg ezzel a türettel, a melyet adok néked. És megevém azt, és lón az én számban, mint az édes méz. **4** És mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik. **5** Mert nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez küldetel te, hanem az Izráel házához. **6** Nem sok népekezh, a kik homályos ajkúak és nehéz nyelvűek, kiknek nem érthetnéd beszédöket; bizony, ha ő hozzájok küldöttelek volna, ők hallgatnának reád. **7** De az Izráel háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izráel háza kemény homlokú és megáltalkodott szívű. **8** Ímé keménynyé tettem orczádat, a milyen az ő orczájok, és keménynyé homlokodat, a milyen az ő homlokuk. **9** Olyanná, mint a gyémánt, a mely keményebb a tűzkónél, tettem a te homlokodat; ne félj tőlik, és meg ne rettenj tekintetöktől, mert pártos ház. **10** És mondá nékem: Embernek fia! minden beszédimet, a melyeket szólok néked, vedd szívedbe, és füleiddel halld meg. **11** És eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják vagy nem. **12** És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttöm nagy dörgés szavát: Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről. **13** És amaz állatok szárnyainak zúgását, a melyek egymást érik vala, és mellettük a kerekék csikorgását, és nagy dörgés szavát. **14** És a lélek fölemele és elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragjában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala. **15** És eljuték Tél-Abíbbá a foglyokhoz, a kik lakoznak vala a Kébár folyó mellett, és leülék, ők is ott ülvén; és ott ülék hét nap némán ő közöttük. **16** És lón hét nap mulva az Úr szava hozzáim, mondván: **17** Embernek

fia! Őrálóló adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. 18 Ha ezt mondomb a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlen az ő gonosz útjáról, hogy éljön: az a gonosznevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. 19 De ha te megintégett a hitetlen, és ő meg nem tért hitetlenségből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentettest a te lelkedet. 20 És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek elője botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intettest őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, a melyeket cselekedett; de vérét a te kezedből kívánom meg. 21 Ha pedig te megintégett ait az igazat, hogy az igaz ne vételezzék, és ő nem vétkezik többé: élvén él, mert engedett az intések, és te a te lelkedet megmentettest. 22 És lőn ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled. 23 Fölkelék azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, a melyet a Kébár folyó mellett láttam, és orczámra esém. 24 És jöve belém a lélek, és állata engem lábamra, és szóla hozzám és monda nékem: Menj be és zárd be magadat a te házadban. 25 És te, oh embernek fia, ímé köteleket vetnek reád és azokkal megköözöknek téged, és ki nem mehetsz közikbe; 26 Nyelvedet pedig én ragasztom ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy közöttök feddőző férfiú, mert ők pártos ház. 27 Mikor pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten; a ki hallja, hallja, a ki nem akarja, nem hallja, mert ők pártos ház.

4 És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tudd azt elődbe, és véss reá egy várost, Jeruzsáemet, 2 És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, tölti ellene sáncot, és indíts ellene táborokat, és állass ellene faltörő koskat köröskörül. 3 És végy magadnak egy vassserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt te közted és a város között, és irányozd tekintetedet erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold. Jel ez az Izráel házának. 4 Te pedig feküdj baloldaladra és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket. 5 És pedig meghatároztam néked az ő vétkők éveit napok száma szerint, háromszázkilenczen napban; eddig viseljed az Izráel házának vétkét. 6 És ha ezeket kitöltötted, feküdj a jobboldaladra másodszor, és viseld a Júda házának vétkét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendől számítottam néked. 7 És Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet, és karod feltűrve legyen, és prófétálj ő ellene. 8 S ímé köteleket vettem reád, hogy meg ne fordulhass egyik oldaladról a másikra, míg betöltöd ostromodnak napjait. 9 És végy magadnak búzát és árpát és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tudd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyert; a napok száma szerint, a míg oldaladon fekszel, háromszázkilenczen napon egyed ait. 10 A te ételed pedig, a melylyel élsz, legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre egyed ait. 11 És vizet mérték szerint igyál, a hinnek hatodrészét igyad időről-időre. 12 És ételedet árpa-lepény formájában egyed, és emberi ganéj tőzegénél süssed azt szemök láttára. 13 És mondá az Úr: Így eszik az Izráel fiai tisztátlan kenyeréket a pogányok közt, a kik közé őket kiüzöm. 14 És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ímé az én lelkem soha meg nem fertéztettem, és dögöt és vadító szaggatottat nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig, és számon be nem

ment tisztátlan hús. 15 És mondá nékem: Nézd, marhaganéj mented néked emberi tőzeg helyett, hogy annál süsd meg a te kenyeredet. 16 És mondá nékem: Embernek fiai ímé én eltöröm a kenyérnek botját Jeruzsálemben, és eszik kenyeréket mértékkel és rettegéssel, és vizöket mértékkel és ájulással iszszzák. 17 Azért, hogy kenyér és víz nélkül szüköldökjenek, és elborzadjanak mindenjában, és megrohadjanak az ő vétköben.

5 És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot, borbélyok beretvájául vedd azt magadnak, és vond el azt a te fejeden és szakállodon, és végy magadnak mérő serpenyőket, és oszd el szörűket. 2 Harmadrészét tűzben égesd meg a város közepette, midón betelnek a megszállásnak napjai; azután vadd a harmadrészét, vagdald apróra a karddal a város körül, és harmadrészét szórd oda a szélnek, és én kardot vonszok utánok. 3 És végy ki innét szám szerint keveset, és kösd be azokat ruhád csücskébe; 4 És ezekből ismét végy ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a tűzben; ebből meggyen tűz Izráel egész házára. 5 Így szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közé helyhezettet őt, és körülte tartományokat. 6 De pártos volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok, és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a melyek körülte vannak, mert törvényeimet megúltálták, és rendeléseimben nem jártak. 7 Azért így szól az Úr Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a kik körültetek vannak, rendeléseimben nem jártatok és törvényeimet nem cselekedtétek, sőt csak a pogányok törvényei szerint is, a kik körültetek vannak, nem cselekedtétek: 8 Ezokért így szól az Úr Isten: Ímé én is ellened leszek, és teszek közötted ítéletet a pogányok szeme láttára; 9 És cselekszem rajtad azt, mit soha nem cselekedtem és minéműt nem cselekszem többé, – minden te útátlosságidért. 10 Azért az apák egyék meg fiaikat te közötted, és a fiak egyék meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszöröm minden maradékodat a szél minden irányában. 11 Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaiddal és minden útátlosságaidal, azért én is elfordítom rőlad irgalom nélküli szememet, s én sem könnyűrőlök rajtad. 12 Harmadrészed döghalálal hal meg és éhség miatt pusztul el közötted, és harmadrészed fegyver miatt hull el körülötted, és harmadrészedet szétszöröm a szél minden irányában, és kardot vonszok utánok. 13 És teljessé lesz haragom s nyugtatomban búsulásomat s vágysztaalást veszek; és megértik, hogy én, az Úr szóltam buzgó szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok. 14 És teszlek pusztaságig és gyalázattá a pogányok közt, a kik körülted vannak, minden melleddel elmenő szeme láttára. 15 És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, a kik körülted vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással és búsult feddékkel, én, az Úr mondattam; 16 Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy pusztításanak, a melyeket a ti pusztítástokra fogok bocsátani; és éhséget halmozok fölétek, és eltöröm köztetek a kenyér botját. 17 És bocsátok reátk éhséget és gonosz vadállatokat, hogy gyermektelenné tegyenek, és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert hozok reád, én, az Úr mondattam.

6 És lőn az Úrnak szava én hozzáam, mondán: 2 Embernek fia, vesd tekintetedet Izráel hegyeire, és prófétálj ellenök: 3 És mondjad: Izráel hegyei, haljájátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja az Úr Isten a hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek

és a völgyeknek: Ímé én fegyvert hozok reátkot, és elvesztem a ti magaslataitokat. **4** És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlópaitok, és elhullatott sebesültjeiteket bálványaitok előtt. **5** És vetem az Izráel fiainak holttesteit bálványaiak elő, és szétszóróm csontjaitokat oltáraitok körül. **6** minden lakóhelyetekben a városok elpusztuljanak, és a magaslatok elveszzenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágattassanak naposzlópaitok, és eltöröltesse nek csinálmannyaítok. **7** És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **8** De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, a kik megmenekedtek a fegyvertől a pogányok közt, mikor szétszórattak a tartományokban. **9** Akkor megemlékeznek én rólam menekültjeitek a pogányok közt, kik közé fogásigba vittének, mert megtörtem parázna szívöket, mely tölelm elszakadt, és bálványaiakkal paráznlakodó szemeiket, és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért, melyeket cselekedtek minden útátosságuk szerint; **10** És megismerik, hogy én vagyok az Úr: nem hiába mondottam, hogy megcselekszem velök e goroszt. **11** Így szól az Úr Isten: Csapj tenyeredbe, toppants lábaddal és mond: Ja! az Izráel háza minden gorosz útátosságáért, mert fegyver, éhség és döghalál miatt hullanak el; **12** A ki messze van, döghalál miatt hal meg, aki közel van, fegyver miatt esik el, és a ki megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg, és teljessé teszum búslásomat rajtok. **13** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott lesznek bálványaiak között az ó oltáraiak körül, minden magas halmon, minden hegyekn teteiben, minden zöld fa alatt és minden lombos terpentínia alatt, ahol csak kedves illatot adának minden bálványaiknak. **14** Kinyújtom azért kezemet reájok, és teszem a földet kietlen pusztaságággá, a pusztától fogva Dibláig minden lakóhelyükön, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr!

7 És lón az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** És te, emberneka, így szól az Úr Isten Izráel földjének: Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! **3** Immár itt a vég rajtag; s bocsátom haragomat reád, és megítéllek útaid szerint, és vetem reád minden útátosságodat. **4** És nem kedvez az én szemem néked, sem meg nem szánlak; hanem a te útaidat vetem reád, és útátosságaid közöttet lesznek és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **5** Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen veszedelem; ímé eljött. **6** Vég jött, eljött a vég, fölserkent ellened, ímé eljött! **7** Eljött a végzet reád, földnek lakosa! eljött az idő, közel a nap, rémülets és nem víg éneklés a hegyeken. **8** Most rövid időn kiöntöm búslásomat reád, és teljessé teszem haragomat rajtag, és megítéllek útaid szerint, és rád vetem minden útátosságodat. **9** És nem kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak; útaid szerint fizetek tenéked, és a te útátosságaid közöttet lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki ver. **10** Ímé a nap, ímé eljött, kisarjad a végzetet, kivirágzott a vessző, kivirult a kevéllység. **11** Az erőszakosság a gonoszság veszszéjévé nőtt fel, nincs semmi meg belülök, sem sokaságukból, sem tömegüköből, s nincs egy jaj is miattok! **12** Eljött az idő, elközölgett a nap; a vevő ne örljön, az eladó ne szomorkodjék, mert harag jön minden sokaságára. **13** Mert az eladó eladtott jószágához nem térhet vissza többé, még ha élve az elők közt maradna is, mert a jövendölés az ó egész sokasága ellen vissza nem tér, és vétke miatt senki sem lehet hosszú életű. **14** Kürtöljetek a kürttel és készítsetek el minden; ám nincsen, aki harczra menjen, mert

haragom minden ő sokasága ellen. **15** A fegyver kívül, a döghalál és éhség belül; aki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és aki a városban, azt éhség és döghalál emészi meg. **16** És menekülnek menekültjeik, és lesznek a hegyeken, mint a völgyek galambjai: minden nyáján nyögén, kiki vétke miatt. **17** minden kéz elérőlénél, és minden térd elolvad, mint a víz. **18** Felovszkodnak zsákkal, és befedi őket rettegés, és minden orczán szégyen, és minden fején kopaszsgá. **19** Ezüstjöket az utcákra vetik, és aranyuk szenny lesz előttük; ezüstjök s aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búslásának napján; lelküket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem töltethet; mert csábítójuk volt az a vétekre. **20** És a belőle készült drága ékességeket kevélkedésre használják, és útátosságuk képeit, undokságaiat abból csinálták, azért tettem előttök azt szennyez; **21** És adom azt az idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek prédaúl, hadd fertézzessék meg. **22** És elfordítom tőlük arcomat, hadd fertézzessék meg szent helyemet; s betörjenek belé a rontók és megfertézzessék. **23** Készítsd a láncot; mert a föld tele van véres ítélettel, és a város tele van erőszakossággal. **24** És elhozom a pogányok leggonoszabbait, hadd foglalják el házaikat; s véget vetek a hatamasok kevéllységek, s fertézzet lesz templomuk. **25** Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. **26** Egy romlás a másikra jő, és egy hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a véneknel. **27** A király szomorkodik, a fejedelem irányába öltözök; s a föld népének kezei megdermednek. Utjok szerint cselekszem velök, ítételek szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

8 És lón a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamba, és Júda véne ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. **2** És látám, és ímé vala minthogy tünök formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz. **3** És kinyújtja egy kézformát, és megragadta engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevibe engem Jeruzsálemben isteni látásokban a belső kapu bejáratához, a mely északra néz, ahol vala helye a bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel vala; **4** És íme ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, a melyet láttam a völgyben. **5** És monda nékem: Embernek fia! emeld fől csak szemeidet észak felé. Fölelemér azért szemeimet észak felé: és íme északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálvanya a bejáratnál. **6** És mondá nékem: Embernek fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útátosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útátosságokat is fogsz látni. **7** És vive engem a pitvar bejáratához, és látám, és íme egy lyuk vala a falban. **8** És mondá nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! És átrontrék a falon, és íme egy ajtó vala ott. **9** És mondá nékem: Menj be és lásd meg a gorosz útátosságokat, melyeket ezek ott cselekesznek. **10** Bemenék azért és látám, és íme az útátatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai vannak bevérsve a falon köröskörül. **11** És hetven férfiú Izráel házának véne közül (ezek közepette Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttük, mindenik a maga törmjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll vala fel. **12** És mondá nékem: Láttad-é, emberneka, Izráel házának véne mit cselekesznek a sötéten, kiki az ó képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr,

elhagyta az Úr ezt a földet. 13 És mondá nékem: Még egyéb nagy útátalosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek. 14 És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzat. 15 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeken nagyobb útátalosságokat is fogsz látni. 16 És bevive engem az Úr házáának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornácz és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hátokkal az Úr templomára és orczájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot. 17 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának íly útátalosságokat cselekedni, a milyenetek itt cselekedtek? hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz! 18 És is búslásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallatom meg őket.

9 És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a kezében legyen vesztő eszköze. 2 És ímé hat férfi jó vala a felső kapu újtáról, a mely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve, és írőszköz vala derekán. És bemenének és állanak az ércszoltár mellé. 3 És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiált a gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán írőszköz vala. 4 És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, a kik sóhajtanak és nyögnek mindenkorát az útátalosságokért, a melyeket cselekedtek annak közepében. 5 És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok. 6 Vénet, ifjat, szüzet, gyermekeit és asszonyokat öljettek meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. 7 És mondá nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltsetek meg a pitvarokat megöllettekkel. Menjetek ki. És kimenének és öldöklenek a városban. 8 És lón, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczáma és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntöd búslásodat Jeruzsálemre? 9 És mondá nékem: Izráel és Júda házáinak vétké felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagya az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. 10 Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat fejőkhöz verem! 11 És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek írőszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint parancsolód.

10 És látám, és ímé a mennyezeten, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettesök, mint valami zafirkő, olyan, mint egy királyi széknek formája. 2 És szóla a gyolcsba öltözött férfiúnak, és mondá: Menj be a forgókerekek közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyeredet őrő üszöggel onnét a Kérubok közül, és szórd a városra. És beméne szemem láttára. 3 A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvart. 4 És eltávozik az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelék a ház a felhővel, és a pitvar betelék az Úr dicsőségének fényességevel. 5 És a Kérubok

szárnyainak csattogása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél. 6 És lón, mikor parancsolt ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerekek közül, a Kérubok közül, az beméne, és állva a kerék mellé. 7 És kinyújtá egy Kérub a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok között, és vőn és tevő a gyolcsba öltözött markába, ki elvev és kiméne. 8 És látszék a Kérubok emberi kéznek formája szárnyaik alatt. 9 És látám, és ímé, négy kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala az egyik Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és olyanok valának a kerekek, mintha tarsiskőből volnának. 10 És mintha volna minden a négyöknek ugyanazon egy formája, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna. 11 Jártokban minden a négy oldaluk felé mennek vala, meg nem fordulnak vala jártokban, hanem arra, a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem fordulnak vala mentőkben. 12 És egész testök és hátok és kezeik és szárnyaik és a kerekek rakva valának szemekkel körösörül minden a négy kerekükön. 13 Hallám, hogy a kerekek forgókerekeknek nevezétek fülem hallatára. 14 És négy orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub-orcza, és a második orcza ember-orcza, a harmadik oroszlán-orcza és a negyedik sas-orcza. 15 És fölemelkednének a Kérubok. Ez ama lelkes állat, a melyet láttam a Kébár folyó mellett. 16 És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekek is mellettük, mikor pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerekek sem az ő oldaluktól. 17 Ha azok állanak vala, ezek is állanak, és ha azok felemelkednek vala, fölemelkednének ezek is velük, mert a lelkes állat lelke vala bennük. 18 És elvonula az Úrnak dicsősége a ház küszöbétől, és állva a Kérubok fölé. 19 És fölemelék a Kérubok szárnyaikat, és fölemelkednének a földről szemmel láttára kimentőkben és a kerekek is mellettük; és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel Istenének dicsősége vala felül ő rajtuk. 20 Ez ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt a Kébár folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának. 21 Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt. 22 És orczák formája: ugyanazok az orczák valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam, tudniillik formájukat és őket magokat. mindenik a maga orczája felé megy vala.

11 És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látjam Jaazanját, Azzur fiát, és Pelatjáhut, Benájáhu fiát, a nép fejedelemiteit. 2 És mondá nékem: Embernek fia! ezek a férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és rossz tanácsot adnak ebben a városban, 3 Mondván: Nem egyhamar fogunk házakat építeni; ez a város a fazék, mi pedig a hús. 4 Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia! 5 És esék reám az Úr lelke, és mondá nékem: Mondjad, így szól az Úr: Igý szólottatok, Izráel háza! és a mi lelketekben készül, én tudom. 6 Sokakat öltetek meg ebben a városban, és utcáit megtöltöttétek megöllettekkel. 7 Ezért, így szól az Úr Isten: Megöletteitek, kiket a város közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék, és titeket kivisznek belőle. 8 Fegyvertől feltetek, fegyvert hozok reátk, azt mondja az Úr Isten. 9 És kivisztek titeket belőle, és adlak titeket idegenek kezébe, és tartok ítéletet fölítettek. 10 Fegyver miatt hulljatok el, Izráel határán ítélek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 11 E város ne legyen

fazekatok, hogy ti benne hús legyetek, Izráel határán ítélek el őket. **12** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert az én végzésemiben nem jártatok, és rendeléseimet nem cselekedtetek, hanem a pogányok móda szerint cselekedtetek, a kik körültek vannak. **13** És lőn, mikor prófétáltam, Pelatjáhu, Benájáhu fia meghala, én pedig orczáma esém és kiálték nagy felszóval, és mondék: Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel maradékának! **14** És lőn az Úrnak szava én hozzá, mondván: **15** Embernek fia! a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és Izráel egész háza együtt azok, a kikről Jeruzsálem lakói ezt mondják: távozzatok el az Úrtól, nékünk adatott ez a föld örökségül. **16** Ezokáért mondjad: így szól az Úr Isten: Mivelhogy távol vettem őket a pogányok közé, és szétszorttam őket a tartományokba, tehát én leszek nékik templomul rövid időre a tartományokban, a melyekbe mentek. **17** Ennekokáért mondjad: így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül és együvő hozlak titeket a tartományokból, a melyekben szétszórattak, és adam nékik Izráel földjét. **18** És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmeségeit és minden útálatoságait ő belőle. **19** És adok nékik egy szívet, és új lelkeket adok belétek, és eltávolítom a kőszívét az ő testőkből, és adok nékik hússzívet; **20** Hogy az én végzésemiben járjanak és rendeléseimet megőrizzék és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök. **21** De a kiknek szívök az ő fertelmeségeik és útálatoságai szíve szerint jár, azoknak újtát fejőkhöz verem, mondja az Úr Isten. **22** És fölemelék a Kérubok szárnyaikat s a kerekék mellettők, és Izráel Istenének dicsősége rajtok felül vala. **23** És felszállá a Úrnak dicsősége a város közepéből, és áll a hegyre, mely a várostól keletre van. **24** A lélek pedig felvőn engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszáll előlem a látás, a melyet láttam. **25** És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem megijelentettem.

12 És lőn az Úmak szava énhozzám, mondván: **2** Embernek fia! pártos ház közepebbe lakol, kiknek szemeik vannak a látásra, de nem látnak, füleik vannak a hallásra, de nem hallanak, mert ők pártos ház. **3** És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemeik előtt, és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára; talán megláttá! mert ők pártos ház. **4** És vidd ki eszközeidet, úgy, mint vándorútra való eszközöket, nappal szemök láttára, te pedig menj ki estve szemök láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. **5** Szemök láttára emeld válladra, a sötéten vidd ki, orczádat fedd be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelű rendeltelek az Izráel házának. **7** Úgy cselekedtem azért, a mint parancsolva vala nékem; eszközeimet kihordám nappal, mint vándorútra való eszközöket, és este átyukasztám a falat kezmemel; a sötéten kivivém, vállamra emelém szemök láttára. **8** És lőn az Úr beszéde én hozzá reggel, mondván: **9** Embernek fia! Nem mondta-é nékem Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel? **10** Mondjad nékik: így szól az Úr Isten: a fejedelemnek szól ez a próféczia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel egész házának, a mely ott lakozik. **11** Mondjad: Én csodajeletek vagyok; a mint én cselekedtem, úgy történik velök: fogásba, rabságra mennek. **12** És a fejedelem, ki közöttök van, vállát megrakván a sötéten, kimegyen; a falat átyukasztják, hogy így vigyék ki őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemeivel épen ő a földet. **13** És kiterjeszem hálfómát ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Bábólba a

Kádeusok földére, de azt nem fogja látni, és ott fog meghalni. **14** És mindeneket, kik körülle vannak az ő segítségére, és minden seregeit szélnék szórom mindenfelé, és kardot vonak utánok. **15** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eloszlatom őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba. **16** De meghagyok közülök kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s dőghaláltól, hogy elbeszéljék minden útálatoságukat a pogányok közt, a kik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **17** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **18** Embernek fia! kenyereredet rettegéssel egyed, és vizedet reszketéssel és felelemmel igyad. **19** És szól a föld népének: Ezt mondja az Úr Isten Jeruzsálem lakóról, Izráel földjéről: kenyeröket felelemmel eszik és vizöket ajálással iszszák, hogy pusztaságra vetkőzzék földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt. **20** És a lakott városok elpusztulnak s a föld pusztaság lesz és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **21** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **22** Embernek fia! micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmié lesz minden látás. **23** Ezokáért mondд nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Megszüntetem e közmondást és nem mondogni ják azt többé Izráelben, sőt inkább mondд nékik: elközelgették a napok, és minden látás teljesül. **24** Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő jövendölgetés Izráel házának közepe. **25** Mert én szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglélsen, nem halad tovább. Mert a ti napjaitokban, pártos ház, szólok egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten! **26** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **27** Embernek fia! íme, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ő. **28** Ezokáért mondjad nékik: így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; a mit szólok, az a szó meglélsen, ezt mondja az Úr Isten.

13 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! prófétálj Izráel prófétái ellen, a kik prófétálnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívökből próféták: Halljátok meg az Úr beszédet! **3** Így szól az Úr Isten: Ja! a bolond prófétáknak, a kik az önnön telkők után mennek, mert semmit sem láttak. **4** Mint rókák a romok közt, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráell! **5** Nem hágtatok fel a törésekhez, nem falaztatok falat Izráel háza körül, hogy megállhassatok a harcban az Úrnak napján. **6** Hívságot láttak s hazug jövendölgetést, kik ezt mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket, és még váriják, hogy betelik beszédök. **7** Avagy nem hiábavaló látást láttatok-e, és nem hazug jövendölgetést szóltatok-e? midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr! holott én nem szólottam! **8** Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy hívságot szólottatok és hazugságot láttatok, azért íme én ellenetek leszek, ezt mondja az Úr Isten. **9** És lészen kezem a próféták ellen, kik hívságot látnak és hazugságot jövendölgetnek; az én népem gyülekezetében nem lesznak, Izráel házának könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem mennek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. **10** Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! holott nincsen beke; és ha a nép falat épít, íme ők bemázolják azt mázzal. **11** Mondjad a mázzal mázolóknak, hogy leomlik; ömlő záporoső lészen, és ti jegeső kövei hulljatok, szélvihar hasítson! **12** És íme leomlik a fal. Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a mázolás, a melylyel mázolátk? **13** Ezokáért így szól az Úr Isten: És meghasogatom szélviharral búsulásomban, és ömlő zápor lészen haragomban, és lesznek jegeső kövei búsulásomban annak

elrontására. 14 És ledöntöm a falat, melyet mázzal mázoltatok és levemet a földre, és meztelen lesz fundamentoma; és leomlik, és ti veszszetek el közepe, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Úr. 15 És teljessé teszem búsulásomat a falon és azokon, a kik mázolák azt mázzal, és mondom néktek: nincs a fal és nincsenek, a kik azt mázolák. 16 Tudniillik Izráel prófétái, kik prófétálnak Jeruzsálemeink és látnak néki békességnél látását, holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. 17 És te, embernek fia, fordítsd orczádat néped leányaira, a kik önnön szívükön prófétálnak, és prófétálj ellenök. 18 És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ja! azoknak, a kik kötéseket varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat készítenek akármilyen termetűek fejére, hogy lelkeket vadászszanak! Némely lelkeket elvadásztok népemtől, másokat elevenen megtartottak a magatok hasznára. 19 És megszentségtelenítetek engem népem előtt néhány marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljettek, melyeknek nem kellene meghalniok, és hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniök, hazudozván népemnek, a mely hazugságra hallgat. 20 Ezokáért így szól az Úr Isten: Íme én kötéseit ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket vadászszátok, mint madarakat; és leszaggatom azokat karjaitokról, s a lelkeket, melyeket ti vadásztok, szabadon bocsátom, mint madarakat. 21 És elszaggatom takaróitokat, és megszabadítom népemet kezetekből, és nem lesznek többé zsákmány a tő kezeteiben, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 22 Mivelhogy megszomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősítetek a hiteten kezít, hogy meg ne téren gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam. 23 Ezokáért hívását nem láttok és jövendőt nem jövendölgették többé, s megszabadítom népemet a ti kezetekből, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

14 És jövének hozzám férfiak Izráel véne közül, és leülének én előttem. 2 És lón az Úrnak beszéde hozzám, mondván: 3 Embernek fia! Ezek a férfiak fölvették bálványaiat szívőkbe, és vétkeik botránkozását orczáik elé állították. Vajon engedjem-e, hogy megkérdezzem engem? 4 Ezokáért szólj velük, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel házából bálványait szívébe felveszi, és vétkeinek botránkozását teszi orczái elé, és meg a prófétához: én, az Úr felelek meg annak énmagam által bálványainak sokasága miatt; 5 Hogy megragadjam Izráel házát az ő szívükben, a kik elfordultak tőlem bálványaiat miatt mindenkyában. 6 Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjetek meg, és forduljatok el bálványaitoktól és minden útlatosságtoktól fordítások el orczátkat. 7 Mert valaki az Izráel házából és a jövevények közül, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem, és az ő bálványait veszi fől szívébe, és vétkeinek botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához, hogy ez tanácsot kérjen ő néki én tőlem: én, az Úr felelek meg annak énmagam által; 8 És ellene fordítom orczámát annak a férfiúnak, és vetem őt jegyül és közbeszédül, és kiirtom népem közül, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 9 Ha pedig a próféta megtéveszteni engedi magát, hogy kijelentést adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát; és kinyújtom kezemet ellene, és kiveszem őt az én népem, Izráel közül. 10 És viselik vétköket; a milyen a kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is. 11 Azért, hogy el ne tévelyedjék többé Izráel háza én tőlem, és többé meg ne fertézzék magokat minden ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és én legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. 12 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: 13 Embernek

fia! ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván tőlem, és én kinyújtván kezemet ellene, eltörném néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiirtanék belőle embert és barmot; 14 És ha volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten. 15 Ha gorosz vadállatokat bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenné tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki át nem menne a vadállatok miatt: 16 Benne ama három férfiú (élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanák meg, az ország pedig pusztává lenne. 17 Avagy ha fegyvert hozznék amaz országra, és mondanám: fegyver, menj át ez országon! és kiirtanék belőle embert és barmot, 18 És ama három férfiú benne volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem leányokat, hanem csak magokat szabadítanák meg. 19 Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búsulásomat reá vérben, hogy kiírtak belőle embert és barmot, 20 S Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a magok lelkét szabadítanák meg. 21 Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítétemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiírtak belőle embert és barmot! 22 Íme, megmaradnak benne néhány menekültök, a kiket kivezettek, fiák és leányok; íme ők kiemelnek hozzájátok, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket, és végasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindenra nézve, a mit hoztam reá. 23 És megvígasztalnak titkok, ha lábjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

15 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! mire való a szőlőtőke fája egyéb fa között, a venyige, mely az erdő fái között van? 3 Avagy vesznek-é abból fát, hogy valami eszközöt csináljanak belőle? avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenféle edényt akasszanak reá? 4 Íme a tűznek adatott, hogy megemészsze; két végét megemésztette már a tűz, és közepe megpörköldődött, vajon való-é valami eszközre? 5 Íme, míg ép vala, semmi eszközre nem vala jó; mennyivel kevésbé csinálhatnak belőle valamit most, mikor a tűz megemésztette és megpörköldődött! 6 Azért így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtőke fáját az erdő fái közül a tűznek adtam megemészsére, úgy adtam oda Jeruzsálem lakói; 7 És ellenök fordítom arcomat. A tűzből jöttek ki és a tűz emészsze meg őket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor arcomat ellenök fordítom. 8 És teszem a földet pusztasággá, mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az Úr Isten.

16 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemeink az ő útlatosságát, 3 És mondjad: így szól az Úr Isten Jeruzsálemeink: A te származásod és születésed Kanaán földjéről való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus asszony. 4 Születésed pedig ilyen volt: a mely napon születtél, el nem metszették a köldököt, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lenné, sóval sem törltek meg, sem be nem póláltak. 5 Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könnyörülven rajtad; hanem kivetettek a nyílt mezőre, mert útáltak, a mely napon születtél. 6 Ekkor elmenék mellettesd és látálak véredben eltapodva, és mondék néked: A te véredben elj! mondék ismét néked: A te

véredben élj! 7 Sok ezerekre szaporítottak, mint a mezei füvet, és megszaporodál és fölnevekedél és jutál nagy szépségre; emlőid duzzadtának s szörök kirött vala, de te mezítélen és befedeztetlen valál. 8 Ekkor elmenék mellettes, és látálatok, és íme a te korod a szerelem kora vala, és kiterjesztémmel fölötted számyamat s beföldözém mezítelenségedet, és megeskívém néked s frigye léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lől az enyém. 9 És megmosálatok vízzel és elmosám rólad véredet, és megkenélek olajjal. 10 És feloltötzetélek hímes ruhába, és felsaruztalak borjúfóka bőrrrel, s övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. 11 És felékesítélek ékeségekkel, s adtam karpereczeket kezeidre és láncot nyakadra. 12 És adtam orrperecet orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre. 13 És felékesítéd magadat aranyNAL és ezüsttel, és öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes ruha; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépülél felette igen, s királyságra jutál. 14 És kiméne híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes vala az ékességeim által, a melyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten. 15 De elbízás magadat szépségedben és paráznává lón híred szerint, elárasztál paráznaságaidal minden mellettes elmenőt: legyen kedve szerint! 16 És vevél a te ruháidból s csinálál magadnak magaslatokat különböző szinnel borítva, s paráználkodál azokon; ilyen még nem volt és nem is lesz. 17 És vevél a te ékességiét az én aranyomból és ezüstömből, melyeket néked adtam, és csináltál magadnak férfiú képeket, és azokkal paráználkodál. 18 És vevél hímes ruhádat és befedezd azokat, és olajomat és füstölőszeremet vetél előjök. 19 És az én eledelemet, melyet néked adtam, – lánglisztet és olajjal és mézzel etettelek vala, – ő előjök rakad kedves illatul; így lón, ezt mondja az Úr Isten. 20 És vevél a te fiaidat és leányaidat, kiket nékem szültél vala, és megáldozás óket azoknak eledelűl. Avagy nem volt-é már elég paráznaságodból, 21 Hogy megöltesd fiaimat is, és oda adád óket, miidén tűzben nézik áldozásd? 22 És minden útátosságaidban és paráznaságaidban meg nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól mikor mezítelen és befedeztetlen valál, véredben eltapodva voltál. 23 És lón minden gonoszságod után, (Jaj, jaj néked! azt mondja az Úr Isten,) 24 Építél magadnak tetőt, és csináltál magaslatot minden utcán. 25 És minden keresztnál megépítéd magaslatodat, s útátossátevéd szépségedet, és kétfelv vetél lábaidat minden mellettes elmenőnek, és sokasitád paráznaságodat. 26 És paráználkodál Égyiptom fiaival, szomszéddal, a nagytestüekkel, és sokasitád paráznaságodat, hogy engem ingerelj. 27 És íme kinyújtottam kezemet ellened, s megkisebbítém rendelt részedet, és adálak téged a te gyűlöloidnek, a Filiszeusok leányainak csúfolásukra, a kik átállák fajtalan útadat. 28 S Asszíria fiaival is paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál velök, és még sem elégedél meg. 29 És sokasitád paráznaságodat a kalmárok földje, Kálidea felé, de még ezzel sem elégedél meg. 30 Mily gyenge a szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket cselekedted, egy rakonczátlan rima cselekedeteit! 31 Hogy állítál magadnak fedelet minden kereszttúton, és magaslatokat csinálál minden utcán, de nem voltál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért. 32 Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el! 33 minden rimának bért adnak, te pedig magad adadt ajándékidat minden szeretődnek, így megvásárlad óket, hogy bemenjenek hozzád mindenfelől paráznaságidért. 34 És lón különbögközted és más asszonyok közt paráznaságaidban; mert utánad nem jártak a paráznák; te adál bért nézik és bért ők nem adának

néked, így lón különbséged. 35 Azért te rima, halld meg az Úr beszédét! 36 Így szól az Úr Isten: A miatt, hogy eláradt gyalázatod és föl van takarva mezítelenséged a te szeretőiddel való paráznaságaidban; és minden útátlos bálványaid miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál: 37 Ezokáért íme egybegyűjtöm minden szeretődet, kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szerettél, együtt azokkal, a kiket gyűlöltél, és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet előttök, hogy lássák minden te mezítelenséget. 38 És megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok ítéletével, és véredet kiontatom búslásomban és félő szerelmemben. 39 És adlak téged kezükbe, és leszakítják tetődet és lerontják magaslataidat és lehúzzák rólad ruháidat és elveszik ékességeidet, és hagynak mezítelenül s ruhátlanul. 40 És összehoznak gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdalnak fegyvereikkel. 41 És megégetik házaidat tűzzel, és ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára, és megszüntetem paráznaságodat, és bért sem adsz többé. 42 És megnyugtom búslásomat rajtad, hogy eltávozzék félőt szerelmem te tőled, s megnyugoszm és többé nem haragszom. 43 Mivelhogy meg nem emlékeztél ifjúságod napjairól, és ingerlettél engem mindezekkel, azért imé én is fejedhez verem útadat, ezt mondja az Úr Isten, és többé nem cselekszed a fajtalanáságot minden útátosságod mellett. 44 Íme, valaki közmondással él, rólad veszi azt, mondván: A minémű az anya, olyan a leánya is. 45 Anyád leánya vagy te, aki megúltála férjét s fiait, és öcséidnek nénje vagy, a kik megúltálták férjeiket és fiaikat; anyátok Hitteus asszony és atyátok Emoreus. 46 És a te néhén Samaria vala, ő és leánya, ki balkezden felől lakik vala; és öcséd, aki jobbkézden felől lakik vala, Sodoma és leánya. 47 És nem az ő útaikon jártál, és nem az ő útátosságai szerint cselekedtél, de csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál minden útadban. 48 Élek én! azt mondja az Úr Isten, így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leánya, a mint cselekedtél te és a te leányaid. 49 Íme, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnak: kevélseg, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölökőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. 50 És felfuvalkodának s cselekedének útátosságot előttem, és elveszítém őket, mikor ezt megláttam. 51 És Samaria félannyit sem vétkezett, mint te, mert többek a te útátosságaid, mint az övék; és így nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítad minden útátosságiddal, a melyeket cselekvél. 52 Te is azért viseld gyalázatodat, a melyre pedig nénédet ítélted; a te bűneid miatt, melyekben nálok útátossabban cselekvél, igazabbak ők nálad. Szégyenül meg hát te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítad. 53 És visszahozom foglyait, Sodomának s leányainak foglyait és Samariának s leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepe; 54 Azért, hogy viseljed gyalázatodat és megszégyenülj mindenfelől, miket cselekedtél, mikor azoknak vígásztalásukra leszel. 55 És nőtestvéreid, Sodoma és leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és te is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. 56 És nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban kevélkedésed napján, 57 Minekeltőre kitudódott volna gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk vagy Siria leányainak s minden körülötted valóknak, a Filiszeusok leányainak, kik útának téged köröskörül? 58 Fajtalanáságodat és útátosságaidat magad viseled, azt mondja az Úr. 59 Mert ezt mondja az Úr Isten: És ha úgy cselekedtem

veled, mint te cselekedtél, midőn megvetetted az esküt, hogy megtörд a frigyet: **60** Én megemlékezem frigyméről, a melyet veled ifjúságod napjaiban kötöttem, és örök frigyet vetek veled. **61** És te megemlékezel útaidról és megszégyenled magadat, mikor hozzád veszed nőtestvéreidet, a kik nagyobbak nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adom őket néked leányaidul, de nem a te frigyedből. **62** És én megerősítem frigyetet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. **63** Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat szégyenledeled, mikor megketyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.

17 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia, adj találós mesét, és mondj példabeszédet Izráel házának. **3** És mondjad: Így szól az Úr Isten: A nagyszárnyú nagy saskeselyű, melynek hosszú csapótollai valának, s mely rakva vala különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra, és elfoglalá a czédrusfa tetejét. **4** Gyöngé ágainak hegyét letépte, és vivé azt a kalmárok földére, az árusok városában tev le. **5** És vön annak a földnek magvából, és elvet azt terményen mezőbe; sok vizek mellé vivé; mint fűzfát ülteté el. **6** És felsarjadt, és lón elterülő, alacsony szőlőtővé, hogy vesszőit amahhoz fordítás s gyökerei amaz alatt legyenek, és szőlőtővé lón, és vesszőket terme, s ágacsákat bocsáta ki. **7** És vala más nagy szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé, ez a szőlőtő feléje terjeszti gyökereit s vesszeit hozzá nyújtá ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; **8** Pedig jó földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat hajtson és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen jeles szőlőtő. **9** Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajon jó szerencsés lesz-é? Vajon gyökereit nem szaggatja-é ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon, hajtásának minden ága elszáradjon, és pedig nem erős karral és sok néppel támad reá, hogy kitépje azt gyökerestől. **10** És ímé elplántáltatott, jó szerencsés lesz-é? Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-é el teljesen, ültetésének ágyában nem szárad-é el? **11** És lón az Úr szava hozzá, mondván: **12** No, mondjad a pártos háznak: Avagy nem értétek-é mi ez? Mondjad: Ímé, eljött a babiloni király Jeruzsálembe, és fogá királyát és fejedelemét és elvívé őket magához Babilonba. **13** És vőn a királyi magból, s frigyet szerze vele, s megesketé őt, de a földnek erőseit elvívé, **14** Hogy alacsony királyság legyen, hogy fel ne emelkedjék, hanem frigyet megőrizze, hogy ez megálljon. **15** De pártot üte ellene, bocsátván követeit Égyptomba, hogy adjon néki lovakat és sok népet. Vajon jó szerencsés lesz-é? Vajon megszabadítja-é magát, a ki ezeket cselekszik? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-é? **16** Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a királynak lakóhelyén, a ki őt királyította tette, a kinek tett esküjét megvetette, s a kivel tett frigyet megszegte, ott nála, Babilonban hal meg. **17** És a Faráó nagy haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz a háborúban, mikor sáncot töltenek és tornyot építenek sok lélek kiirtására. **18** S ha megvetette az esküt, hogy megszegje a frigyet, pedig ímé, kezet adott rá, s mégis megcselekedte mindezeket; nem fog megszabadulni! **19** Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet, melyet megvetett, és frigyemet, melyet megszeggett, fejéhez verem. **20** És kiterjesztem hálómát ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Babilonba s ott törvényezem vele gonoszságáért, melyivel ellenem járt. **21** És minden menekültje minden seregből fegyver miatt hull el, és a megmaradtak szélnek szélednek mindenfelé, és megtudjátok,

hogy én, az Úr beszéltem. **22** Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas czédrus tetejéből, és elültetem; felső ágaiból egy gyöngé ágát szegek le, s elplántálom én magas és fölémelt hegyen. **23** Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czédrussá nevezek, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozni. **24** És megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr tettem a magas fát alacsonynyá, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát, és zölddel tettem az asszú fát. Én, az Úr szólottam és megcselekedtem.

18 És lón az Úr szava hozzá, mondván: **2** Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktatók mondani Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egest, és a fiak foga vásott meg bele? **3** Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnak Izráelben. **4** Ímé, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; a mely lélek vétkézik, annak kell meghalni! **5** És ha valaki igaz lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; **6** Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit fől nem emeli Izráel házának bálványaira, és felebarátja feleségét meg nem fertézeti, és asszonyhoz tisztátlanságában nem közeledik; **7** És senkit nem nyomorgat, az adósnak a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az éhezőnek kenyerét adja és a mezeitlenet ruhával befödi; **8** Uzsorára nem ád, kamatot nem vesz, megvonja kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek közt; **9** Az én parancsolatimban jár és törvényeimet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él, ezt mondja az Úr Isten. **10** És ha erőszakos fiat nemz, a ki vért ont, és csak egyet is cselekszik amazokból; **11** Mindezeket pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; **12** A szűkölködöt és szegényt nyomorgatta, ragadományokat ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte szemeit, útátalosságot cselekedett; **13** Uzsorára adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él! Mindezeket az útátalosságokat cselekedte, halállal haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! **14** S ímé, ha fiat nemz, és ez látja atyának minden vétkét, melyeket cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint: **15** A hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli fel Izráel házának bálványaira, felebarátjának feleségét meg nem fertézeti, **16** És senkit sem nyomorgat, zálogot nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyerét az éhezőnek adja és a mezeitlenet ruhával befödi; **17** A szegényre nem veti rá kezét, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimból jár: az ilyen ne haljon meg atya vétkeért, hanem élvén éljen. **18** Atya, mert nyomorgatást követett el, ragadományt ragadozott atyafiától, és a mi nem jó, azt cselekedte népe között: ímé meghal a maga vétkeért. **19** És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú az apa vétkét? Ám a fiú, törvény szerint és igazságot cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s cselekedte azokat: élvén éljen. **20** A mely lélek vétkézik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. **21** És ha a gonosznevő megtér minden vétkeből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. **22** Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lészen; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. **23** Hát kívána kivánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? **24** És ha az

igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden útálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekeszik, nemde éjlen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem lészen: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. **25** És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-é? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? **26** Ha elhajol az igaz az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, és a miatt meghal: gonoszsága miatt hal meg, melyet cselekedett. **27** És ha a gonosztvő megtér az ő gonoszságától, melyet cselekedett, és törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. **28** Mert belátta és megtért minden gonoszságától, melyet cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. **29** És azt mondja az Izráel háza: Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? **30** Ennekük árát mindenkitet az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen gonoszságotok. **31** Vessétek el magatoktól minden vétkeitetet, melyekkel vétkeztek, és szerezzelek magatoknak új szívet és új lelket; Miért halhatók meg, oh Izráel háza! **32** Mert nem gyönyörködök a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg azért és éljetek!

19 Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről. **2** És mondjad: Mi volt anyád? Nőstény oroszlán; oroszlánok között fekszik vala, fiatal oroszlánok között nevelé fel kölykeit. **3** És fölnevele egyet kölykei közül; fiatal oroszlánná lón, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. **4** És meghallák ezt róla a népek; vermőkben megfogaték, és elvívék őt horgokon Égyiptom földjére. **5** És mikor láta, hogy késik, hogy oda veszett reményisége, vőn egyet kölykei közül, ezt tevé fiatal oroszlánná. **6** És ez jár vala az oroszlánok között, fiatal oroszlánná lón, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. **7** És ismeré az ő özvegyeiket s városaikat elpusztítja, és megrettene a föld és annak teljesége, ordítása hangjától. **8** És veték ellene a pogányok köröskörül a tartományokból és kiteríték réa hálójukat, vermőkben megfogaték; **9** És veték őt ketreczbe horgokon, s elvívék őt Babilon királyához, elvívék őt várakra, hogy többé ne hallassék szava Izráel hegyein. **10** Anyád a te nyugalmadban olyan vala, mint a víz mellé ültetett szőlőtő, gyümölcssel és vesszővel bővelkedik vala a sok víztől. **11** És lönök néki erős vesszei, uralkodók pálcázainak valók, és nagy vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetsék magasságával és vesszeinek sokaságával. **12** De kiszaggattaték Isten haragja által, a földre vetteték, és a napkeleti szél elszárasztja gyümölcsét; letörtének és elszáradának erős ágai; tűz emészti meg. **13** És most a pusztában plántáltatott, száraz és szomjú földön. **14** És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét megemészti, és nincs többé rajta erős vessző, nincs pálca az uralkodásra! Gyászének ez és gyászének lesz.

20 És lón a hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén: jövénék férfiak Izráel vénei közül megkérdezni az Urat, és leülének előttem. **2** És lón az Úr beszéde hozzáim, mondván: **3** Embernek fia! beszélj Izráel véneivel, és mondjad nékik: Igý szól az Úr Isten: Nemde engem megkérdezni jöttetek-é? Élek én, hogy nem engedem, hogy megkérdezhetek engem, ezt mondja az Úr Isten. **4** Ítélni akarod őket, ítélni akarsz, embernek fia? add tudtokra atyák útálatosságait! **5** És mondjad nékik: Igý szól az Úr

Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelét, és fölelemém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertetem magamat velük Égyiptom földjén, és kezemet fölelemém nézik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istentek! **6** Azon a napon feleltem kezemet nézik, hogy kihozzam őket Égyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala nézik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; **7** És mondék nézik: Kiki az ő szemei útálatosságait elvesse, és Égyiptom bálványaival meg ne fertézzétek magatokat; én vagyok az Úr, a ti Istentek! **8** De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő szeme útálatosságait el nem veté és Égyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám azért, hogy kiöntöm búslásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok Égyiptom földjének közepette. **9** De cselekedtem az én nememért, hogy ez meg ne gyalázassék a pogányok szemei előtt, a kik között ők valának, a kiknek szemei előtt megismertettem magamat velük, hogy kihozom őket Égyiptom földjéről. **10** És kihozám őket Égyiptom földjéről, s vivém őket a pusztába. **11** És adám nézik parancsolatimat, és törvényeimet kijelentem nézik, melyeket az ember ha cselekszik, él azok által. **12** És adám nézik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem éső közöttök; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **13** De pártot üté ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimból nem jártak és törvényeimet megveték, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertézték felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búslásomat rájok a pusztában, hogy elveszsem őket. **14** De cselekedtem az én nememért, hogy meg ne gyalázassék a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam vala őket. **15** És fől is emelém én kezemet nézik a pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet adtam nézik, mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; **16** Mivelhogy törvényeimet megvetették és parancsolataimban nem jártak, és szombataimat megfertézték, mert bálványaiak után járt vala szívők: **17** Mindazáltal kedvezett szemem nézik, hogy el ne veszessem őket, és nem vetettem nézik véget a pusztában. **18** És mondék fiaiknak a pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járatok, és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaiakkal magatokat meg ne fertézzétek. **19** Én vagyok a ti Uratok, Istentek: az én parancsolatimból járatok, az én törvényeimet tartsátok meg, és azokat cselekedjétek. **20** És az én szombataimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem éső közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **21** De pártot ütének a fiak ellenem, parancsolataimban nem jártak, s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; szombataimat megfertézték; mondám azért, hogy kiöntöm búslásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok a pusztában. **22** De visszavontam kezemet, s cselekedtem az én nememért, hogy meg ne gyalázassék a pogányok előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam őket. **23** Fől is emelém én kezemet nézik a pusztában, hogy elszélesztem őket a pogányok köze, és szétszórom őket a tartományokba; **24** Mivelhogy törvényeimet nem cselekedték, s parancsolataimat megvetették, és szombataimat megfertézték, s atyáik bálványai után voltak szemeik. **25** És én is adtam nézik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne éljenek. **26** S megfertézetem őket ajándékaikkal, mikor tűzön vittek át minden eloszüllöttet, hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **27** Azért szól az Izráel házának, embernek fia, és mondjad nézik: Igý szól az Úr Isten:

Még ebben is gyalázattal illettek engem a ti atyáitok, hogy hűtőnél elszakadának tőlem: **28** Mikor bevittem őket a földre, a melyért fölelmettem kezemet, hogy azt nézik adom, megtékinnének minden magas halmot és minden sűrű ágú fát, és ott áldozzák vala az ő áldozatjaikat, és ott adják vala haragra ingerlő ajándékaikat; és oda teszik vala kedvelt illatjokat, és oda öntik vala italáldozataikat. **29** És mondék nékik: Micsoda e magaslat, a hova ti gyülekezetek? És nevezik nevét magaslatnak mind e mai napig. **30** Ennekőkáért mondjad Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Nemde a ti atyáitok módjára fertéztetitek é meg magatokat, és az ő útálatosségaik szerint paráznlákdoktok-é? **31** És ajándékaikat vitelével, mikor átvizsíték fiaitokat a tűzön, fertéztetitek meg magatokat minden bálványaitok előtt mind e mai napig, és én engedjem, hogy megkérdezze engem, Izráel háza? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem engedem, hogy megkérdezze engem! **32** És a mi lelketekben támadt, semmiképpen sem lesz meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a pogányok, mint a tartományok nemzetiségei, szolgálván fának és kóneknak. **33** Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással uralkodom rajtakat. **34** És kiviszlek titokat a népek közül, és egybegyűjtelek titokat a tartományokból, melyekbe elszéledtek, erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással; **35** És vezetlek titokat a népek pusztájára, hol szemtől-szembe törvénykezem veletek. **36** A mint törvénykezem a ti atyáitokkal Egyiptomi földénél pusztájában; úgy törvénykezem veletek, ezt mondja az Úr Isten. **37** És átvízszek titokat a vessző alatt, és hozlak titokat a frigynek kötelébe. **38** És kitisztítom közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és a földről, melyen jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! **39** Ti pedig, Izráel háza, azt mondja az Úr Isten, mindeneket járjon az ő bálványai után és szolgáljón azoknak; de azután bizony, hallgatni fogtok rám, és az én szent nevemet többé meg nem fertéztetitek ajándékitokkal és bálványaitokkal. **40** Mert az én szent hegyemen, Izráelnek magas hegyén, ezt mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel egész háza együtt azon a földön; ott kedvelem őket, ott kívánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak első zsengéjét mindenben, mit nékem szenteltek. **41** Kedves illatban kedveltekket titokat, mikor kihozlak titokat a népek közül és egybegyűjtelek titokat a tartományokból, melyeken elszéledtek, és megszenteltetem ti bennetek a pogányok szemei előtt. **42** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor beviszszek titokat Izráel földjére, arra a földre, melyért fölelmettem kezemet, hogy adom azt a ti atyáitoknak. **43** És ott megemlékezzek útaitokról, s minden cselekedeteikről, melyekkel magatokat megfertéztettek, s megútáljátok ti magatokat minden gonoszságoktól, melyeket cselekedtetek. **44** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem veletek az én nevemért, és nem a ti gonosz útaitok és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten! **45** És lón az Úrnak beszéde hozzá, mondván: **46** Embernek fia! fordítsd orczádat délré, és szólj dél felé és prófétálj a déli mező erdeje ellen! **47** És mondjad a déli erdejének: Halld meg az Úr beszédét, így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyújtok benned, hogy megemészzen te benned minden zöldelő és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng, és még a miatt minden orcza déltől északig. **48** És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyújtottam meg azt, mert meg nem aluszik. **49** És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem példabeszédekben beszél ez?

21 És lón az Úrnak beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! fordítsd arcodat Jeruzsálem felé, és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen! **3** És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én read megtek, és kivonszam kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt. **4** Azért, hogy kivágjak belőled igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből minden test ellen délről északig. **5** És megéri minden test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből, mert belé többé vissza nem tér. **6** És te, embernek fia, nyögi! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögi szemök láttára. **7** És lésszen, mikor mondják néked: Miért nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és elolvad minden szív és elérőtlenedik minden kéz és elcsüggéd minden lélek és minden térd elolvad mint a víz. Ímé beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr Isten. **8** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **9** Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondta az Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is fényesített! **10** Hogy öldököljön, megélesítettet, hogy legyen villámlása, megfényesítettet. Avagy örlülünk-é? Fiam e veszszeje megvet minden fát! **11** És adta azt megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesítettet az a kard s megfényesítettet, hogy adják a megölőnek kezébe. **12** Kiáltás és jaigass, embernek fia! mert ez az én népemen lésszen és Izráel minden fejedelmin: e kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss cszombodra. **13** Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy lésszen, ezt mondja az Úr Isten! **14** Te pedig, embernek fia, prófétálj, és csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard, most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő kard körüljárja őket. **15** Hogy elolvadjon a szív és sokan elhulljanak: minden kapukban rájok vetem a kard villámlására, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesítettet! **16** Szedd össze magadat; tarts jobbra, tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van. **17** Én is összecsapom tenyeremet, és megnyugatom haragomat. Én, az Úr szólottam. **18** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **19** És te, embernek fia, csinálj magadnak két útat, a melyen jöjjön a babiloni király kardja; egy földről jöjjön ki minden a kettő; s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejénél vésd föl. **20** Utád csinálj, hogy jöjjön a kard az Ammon flainak Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített Jeruzsálemre. **21** Mert megáll a babiloni király az útak kezdetén, a két út fejénél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a májat. **22** Jobbjába adta a jövendőlés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy töltson sáncot, építse tornyot. **23** De ez nézik hamis jövendőlésnek látszik: szent esküük vannak nézik Istenről; ám Ö emlékezetbe hozza vétköket, hogy megfogassanak. **24** Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétkéketet, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megáltassanak bűneitek minden cselekedeteikben; mivelhogy eszembe juttak, kézzel megfogattok. **25** És te elvetemedet, te gonoszterő, Izráel fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: **26** Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem lésszen ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! **27** Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jó az, akié az uralkodás, és néki adom azt! **28** És te, embernek fia, prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon flairól és gyalázkodásukról, és mondjad: Fegyver, fegyver, öldöklésre kivont, megfényesítettet, hogy ragyogjon, azért, hogy

villámlék; 29 De mivel felőled hiábavalóságot látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged a megől gonoszok nyakára, a kiknek napjok előjött az utolsó vétek idején: 30 Tedd vissza hüvelyébe azt; a helyen, melyen teremtettél, származásod földjén ítélek meg téged. 31 És kiontom reád haragomat, búsulásom tüzét fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik mesterek, téged elveszteni. 32 A tűz eledele leszel; véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jösz többé, mert én, az Úr szótam.

22 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 És te, embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-é ítélni a vérontó várost? add tudtára minden útátalosságait, 3 És mondjad: Igý szólt az Úr Isten: Te város, ki közepében vért ontott, hogy eljőjön ideje, és bálványokat csinált magának önmaga megfertéztetésére; 4 Véred miatt, melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaiiddal, melyeket csináltál, fertézteted meg magadat, s közelebb hoztad napjaidat s eljutottál esztendeidig; azért adlak gyalázatul a pogányoknak, és csúfolásul minden tartománynak. 5 A kik közel s távol vannak tőled, megszűfolnak téged, te fertézzet nevű, sok háborúságú! 6 Ímé, Izráel fejedelmei, kiki az Ő tehetisége szerint azon volt benned, hogy vért ontsanak. 7 Apát és anyát megúltáltak te benned, a jövevényen nyomorgatást cselekedtek te közepettek, árvát és özvégvet sanyargattak benned. 8 A mi nékem szenteltelett, megúltad, s szombatimat megfertézteted. 9 Rágalmazók voltak benned, hogy vért ontsanak, s a hegyeken ettek benned, fajtalanságot cselekedtek közepettek. 10 Az atya szemérmet foltakarták benned, a havivér miatt tisztálatant erőszakolták benned. 11 Egyik felebarátjának feleségével cselekedett útátalosságot, a másik meg menyét fertéztette meg fajtalanságban, s volt, aki húgát, atyának leányát erőszakolta benned. 12 Ajándékot vettek fel benned a vérontásra, uzorát és kamidot szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdággal, s én rólam elfelejtkeztél, ezt mondja az Úr Isten. 13 És ímé, összecsapom tenyeremet nyereségeden, a melyet csináltál, és a vérontásokon, melyek lőnek te benned. 14 Vajjon megállíthat-é szíved, avagy erősek lesznek-é kezeid azokban a napokban, mikor én számolok veled? Én, az Úr, szólattam és meg is cselekszem. 15 És eloszlattak téged a pogányok közé, és szétszórak a tartományokba, s véget vetelek tisztátlanságodnak. 16 S örökségül bírak téged a pogányok szeme láttára, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. 17 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 18 Embernek fia! Izráel háza salakká lett nékem; egészen réz és ón és vas és ólom a kemencze közepette; ezüstsalakká lettek: 19 Ennekokáért így szól az Úr Isten. Mivelhogy mindenjában salakká tettek, azért ímé, egybegyűjtelek titeket Jeruzsálem közepébe. 20 A mint egybe szoktak gyűjteni ezüstöt és rezet és vasat és ólomt és ónt a kemencze közepébe, hogy tüzet gerjeszzenek rá a megolvastásra; így gyűjtelek egybe búsulásomban és haragomban, és bevetlek s megolvastlak titeket. 21 És egybegyűjtelek titeket, és rátok fúvom búsulásom tüzét, hogy benne megolvadjatok. 22 A mint megolvad az ezüst a kemencze közepében, úgy olvadtok meg ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki haragomat reátok. 23 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 24 Embernek fia! mondjad néki: Te vagy a föld, mely meg nem tiszttult; esőt nem kapott a haragnak napján. 25 Pártosok az ő prófétái ő közepette; olyanok, mint az ordító oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek, özvegyeit megsokasítják őbenne. 26 Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertéztették, a

mi nékem szenteltelett! különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tiszta és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszentségtelenítettek engem. 27 Előljárói ő közepette mint a ragadományt ragadózó farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek nyereséggel. 28 És prófétáit mázolnak nézik mázzal: hiábavalóságot látnak s jövendölnek hazugságot nézik, mondván: Igý szól az Úr Isten! holott az Úr nem beszél. 29 A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt ragadoz, a szűkölködő és szegényt sanyargatja, s a jövevényt törvénytelen nyomorgatja. 30 És keresék közülök valakit, aki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országról, hogy el ne pusztítsam azt; de senkit nem találék. 31 Ennekokáért kiontám haragomat reájok, megemésztem őket búsulásom tüzével, útjokat fejőkhöz verém, azt mondja az Úr Isten.

23 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának leányai. 3 És paráználkodának Egyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket, ott nyomogatták szűzi kebelüket. 4 És nevük: Oholá a nagyobbik, és húga Oholibá; és lőnek enyimekké, és szülének fiakat és leányokat. A mi pedig a nevőket illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá. 5 És paráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede szeretőihéz, a közelí Assiriabeliekhez. 6 Kik kék bíborba öltözötték, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak mindenjában, lovagok, lovakon ülök. 7 És nékik adá magát paráznáságaiban Assiria válogatott ifjainak; és mindenazonknál, kikhez felgerjede, minden ő bálványaiikkal megfertézteté magát. 8 De az Egyiptombeliektről való paráznáságait is el nem hagyá, mert vele háltaif ifjúságában, s ők nyomogatták szűzi kebelét, és kiöntötték ő reá paráznáságukat. 9 Ennekokáért adtam őt szeretőinek kezébe, Assiria ifainak kezébe, kikhez fölgerjedt. 10 Azok feltakarák szemérmét, fiait és leányit elvívék s magát fegyverrel ölik meg, úgy hogy híre-neve lőn az asszonyoknál, s ítéletet cselekedének rajta. 11 És látá húga, Oholibá, és még gonoszabbul folytatá bujálkodását amannál, és paráznáságait nénje paráználkodásainál. 12 Assiria faihoz fölgerjedt, közelí helytartókhöz s fejedelmekhez, teljes szépségen öltözökhöz, lovagokhoz, lovakon ülőkhöz, kik mindenjában kívánatos ifjak. 13 És látám, hogy megfertéztette magát: egy az útjok kettőjöknek. 14 És még szaporítá paráznáságait, és látá férfiakat bevésve a falon, a Kádeusok képeit, bevésve vörös festékkel, 15 Kik övet viseltek derekukon, csomós süvegeket fejükön, olyanok mind, mint a szekéről harcölök, hasonlók Bábel faihoz, kiknek szülőföldje Kádea; 16 És fölgerjedt hozzájok szeméi nézésében, s bocsáta követeket hozzájok Kádeába. 17 És eljövénék ő hozzá Bábel fiai a szerelem ágyasházába, s megfertézték őt paráznáságukkal, úgyhogy tisztálatan lett miattok; s ekkor lelke eltávozék tőlük. 18 És mikor feltakarta paráznáságait és feltakarta szemérmet, eltávozék az én lelkem ő tőle, a mint az ő nénjétől lelkem eltávozott vala. 19 És megsokasítá paráznáságait, megemlékezvén ifjúságának napjairól, mikor Egyiptom földjén paráználkodott; 20 És fölgerjedt azok bujálkodóihoz, kiknek teste olyan, mint a szamarak teste, és folyásuk, mint lovak folyása. 21 És megemlékezél ifjúságod fajtalanodására, mikor ők, az egyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy szorongassák ifjúságod emlőit. 22 Ennekokáért Oholibá, így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te szeretőidet ellened, kiktől pedig eltávozott lelked, s reád hozom őket mindenfelől. 23 Babilon fiait és minden Káldeabelit, Pekódöt és Soát és Koát,

Assiria minden fiátől velük, kívánatos ifjukat, helytartókat s fejedelmeiket, mindenjájokat, szekéről harcölököt s előkelőket, és lovakat ülöket, mindenjájokat. 24 És jönek reád szekereknek és kerekeknek tömegével s népek sokaságával, nagy és kis paizsszal s sisakkal körülvesznek téged mindenfelől, s adok nékik hatalmat az ítéletre, s megítélnek téged az ő ítéletök szerint. 25 És megmutatom rajtad félítő szerelmemet, s cselekszenek veled kegyetlenül; orrodat s füleidet elmetélík, s maradékod fegyver miatt hull el; ők fiaidat és leányaidat elviszik, s maradékodat tűz emészt meg. 26 S megfosztanak ruháidót, és elveszik ékességeidet. 27 És véget vetek fajtalanságodnak s Égyptom földjéről való paráznáságodnak, s nem emeled fól szemeidet rájok, s Égyptomra nem emlékezel többé. 28 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én adlak téged azoknak kezébe, a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott lelked. 29 És gyűlőlásggel cseleksznek veled, és minden, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s ruhálatlan hagynak, hogy feltakartassék paráznáságaid szemérme. És fajtalanságod s paráználkodásaid 30 Hozták ezeket reád; mivelhogy paráználkodtál a pogányok után, mert megfertéztettek magad azok bálványáival. 31 Nénéd útján jártál, azért az ő poharát adom kezedbe. 32 Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát megiszed, mely mély és széles; leszen nevetségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. 33 Részegséggel és bánattal megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te néned, Samaria pohara! 34 Meg kell innod azt s fenékit hajtanod; és cserepein rágodni fogsz, emlőidet megszagadt azokon, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten. 35 Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy elfelejtkeztl én rólam s hádat mögöttettem engemet, te is hordozd fajtalanságodat s paráznáságaidat. 36 És monda az Úr nékem: Embernek fia! avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát? Hirdekd nékik útátalosságaikat. 37 Mert házasságot törték, és vér van kezeiken, és bálványaikal törték házasságot, és fiaikat is, kiket szültek vala nékem, tűzben nékik áldozak azok eledeléül. 38 Sőt ezt is cselekedték velem: megfertézték az én szent helyemet azon a napon, és szombatimat megszentségteleníték. 39 És mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak, bemenének az én szenthelyembe azon a napon, hogy megszentségtelenítsék, és ímé, így cselekedtek az én házamban. 40 Sőt elküldötték messzünneni jövő emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé eljövének, a kiknek kedvénk megmosódál, kendőzéd szemeidet, és fölékesítéd magad ékességgel; 41 És ültél pompás kerevetre, s terített asztal vala az előtt, és az én füstöltő szeremet és olajomat arra tevéd; 42 És lón ott örvendező sokasának zaja. És küldötték az emberek sokaságából való férfiakhoz, hozzájának ivótársakat a pusztából; és ezek adának karperczekeit az ő kezeikre és ékes koronát fejőkre. 43 És mondék: Még az elaggott is házasságot tör? most már paráznáságod fog paráználkodni, és úgy lön. 44 És bemenének hozzá, mint a hogy a parázná asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholához és Oholibához, s fajtalan asszonyokhoz. 45 És igaz férfiak, ezek itélük meg őket a házasságtörök, és vérontók ítéletével, mert házasságtörök és vér van kezeiken. 46 Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak rájok gyülekezetet, és adják őket bántalmazásra és ragadományra. 47 És kövezze meg őket a gyülekezet, és vagdalják össze őket fegyvereikkal; fiaikat és leányaiat oljék meg, és házaikat tűzzel égessék meg. 48 És megszüntetem a fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és nem cseleksznek a ti fajtalanságok szerint. 49 És reátok vetik fajtalanságokat, s bálványaitok vétkeit viselíték, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

24 És lón az Úr beszéde hozzá a kilencszeri esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén, mondán: 2 Embernek fia! írd fel magadnak e nap nevét, épen ezen napét: Babilon királya épen ezen a napon jött Jeruzsáleme. 3 És mondja példabeszédét a pártos hízra, és mondja nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Tedd fől a fazekat, tudd fől, és tölt s vizet is bele. 4 Gyűjtsd össze a bele való darabokat, minden jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal töltsd meg. 5 Végy válogatott juhokat, és tegy máglyát a csontoknak is a fazék alá; forrald erősen, még csontjai is főjenek benne. 6 Ezokáért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek rozsdája benne van, és rozsdája nem ment le róla! Darabról darabra szedd ki, a mi benne van: nem esett sors reá. 7 Mert vére ott van közepében, kopasz szíklára ontotta, nem a földre öntötté, hogy por fedje be. 8 Hogy haragomat felindítsam és bosszút álljak, kopasz szíklára ontottam vérét, hogy be ne fedeztessék. 9 Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak! én is nagy máglyát rakk! 10 Bőven rakd a fát, gyűjtsd meg a tüzet, főzd meg jól a húst, forrald a levet, és a csontok szétfőjének. 11 És állítsd üresen az ő szenére, hogy meghevüljön s megtüzesedjék ércze, és megolvadjon benne tisztálansága, megemésztessek rozsdája. 12 A fáradózásokat kifárasztotta, és nem ment le róla az ő sok rozsdája, tűzbe hát rozsdájával! 13 A te tisztálanságodban fajtalanság van, mivelhogy tisztogattalak, de meg nem tisztultál, azért tisztálanságodból többé meg nem tisztulsz, míg meg nem nyugotom haragomat rajtad. 14 Én, az Úr szólattam; jóni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem kedvezek és nem könyörülök: a te útaid és cselekedeteid szerint ítélek meg téged, ezt mondja az Úr Isten. 15 És lón az Úr beszéde hozzá, mondán: 16 Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jaigass, se könyed ne hulljon. 17 Fohászkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy, fejékkességet kósd fel, és saruidat vedd lábádra, s ne fedezd be bajuszodat, és az emberek kenyerét ne egyed. 18 És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem, és úgy cselekedém reggel, a mint meg vala hagyva nékem. 19 És mondá nékem a nép: Avagy nem jelented-é meg nékünk, mit jelentenek ezek nékünk, hogy te így cselekszel? 20 És mondék nékik: Az Úr beszéde volt én hozzá, mondán: 21 Mondd meg az Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem szenthelyemet, a ti erősségeknek kevéliségeit, szemeitek gyönyörűségét, lelketek kivánságát, és fiaitok és leányaitok, kiket hátrahagyatok, fegyver miatt hullnak el. 22 És úgy cseleksztek, a mint én cselekedtem: bajuszotokat be nem fedezitek, s az emberek kenyerét nem eszitek, 23 S fejékkességek fejetekben, és saruitok lábaitokon lesznek; nem sírtok s nem jaigattok, hanem megrohadtok vétkeitekben, s nyögve fohászkodtok egymáshoz. 24 És léşsen nétek Ezékiel csodajelűl: a mint ő cselekedett, egészen úgy cseleksztek ti is, mikor ez eljő; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. 25 És te, embernek fia, bizonyára azon a napon, mikor elveszem tőlek erősségeket, dicsőségek óromét, szemeik gyönyörűségét és lelkük kivánságát, fiaikat és leányaiat: 26 Azon a napon, a ki megmenekült, eljő hozzád, hogy hírt mondjon néked. 27 Azon a napon megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma; s leszel nékik csodajelűl, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

25 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj ellenök. 3 És mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten beszédét! így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy megfertéztetted; és Izrael földjére, hogy elpusztítottad; és Júda házára, hogy fogságba mentek: 4 Ezokáért íme adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék sátrákat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket, ők eszik meg gyümölcsödet, s ők iszszák meg tejedet. 5 És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 6 Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy tapolsz kezdeddel és tombolsz lábaddal és örlülsz teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: 7 Ennekökkáért íme kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a népeknek, és kivágunk a népések közül, és elvesztlek a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr. 8 Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: ímé, Júda háza is olyan, mint a többi népek: 9 Ezokáért íme megnyitom Moáb oldalát a városok felől, az ő városai felől mindenfelől, az ország ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjáitam felé, 10 Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adam örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai a népek között; 11 Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 12 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedt Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta: 13 Azért, így szól az Úr Isten, kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és barnot, és teszem őt pusztasággá Temántói fogva, és Dedárig fegyver miatt hulljanak el. 14 És bosszumát állom Edomon népmennem, Izráelnek keze által és cselekszenek Edommal az én búsulásom és haragom szerint, s megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a Filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút áltak lelkükben megvetéssel, hogy elveszessék Izráelt örökö gyűlölséggel: 16 Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Íme, én kinyújtom kezemet a Filiszteusokra, és kivágom a Keréteusokat, és elvesztem a tenger partján lakók maradékát; 17 És cselekszem rajtok nagy bosszúállásokat fenyítő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszumát állom rajtok.

26 És lón a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején, lón az Úrnak beszéde hozzá, mondván: 2 Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus Jeruzsálemre: Haha! előt a népek kapuja, felém fordulva nyitva van; én megtelek, ha ő elpusztul; 3 Ezokáért így szól az Úr Isten: Íme én, Tírus, te reád megyek, és hozok fel ellened sok nemzetet, miként a tenger főlözö hullámít. 4 És elhányják Tírus kőfalait és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s kopasz szíklává teszem őt. 5 Hálók kivető helye lesz a tenger középén, mert én szöllöttem, ezt mondja az Úr Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. 6 És leányai, kik a mezőségen vannak, fegyverrel öletteszenek meg, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 Mert így szól az Úr Isten: Íme, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. 8 Leányaid ott a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat ellened tornyot, és tölt ellened sáncot, és emel ellened paizs-fedelet. 9 És faltörő kosával üteti kőfalaidat, s tornyaidat lerontja fegyvereivel. 10 Lovainak sokasága miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kerekeknek és szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid, mikor bemegy kapuidon, a mint

be szoktak menni a megtörött városba. 11 Lovainak körmeivel tapodja meg minden utcazádat, népedet fegyverrel öli meg, s erősséged oszlopai a földre dőlnek. 12 És prédrája hányják gázdagságodat, és elragadozzák áruidat, és letörök kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják, és köveidet és fáidat, s még porodat is a víz közepére hányják. 13 És megszüntetem éneklésed hangosságát, és cíteráid zengése nem hallatik többé. 14 És kopasz szíklávás teszlek; hálók kivető helye leszel, hogy többé meg ne építenek; mert én, az Úr szóltam, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned való öltön-ölettetnek, megrendülnek a szigetek! 16 És leszáll királyi székéről a tenger minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes ruhákat levetik: rettegésükre öltöznek, a földön ülnek és rettegnék minden szempillantásban, s elborzadnak miattad. 17 És gyászénetet kezdenek rólod, és ezt mondják néked: Mimóndon veszél el te, a kit laknak a tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a tengeren, ő és lakosai, a kik felelmőkre valának minden mellettük lakozóknak! 18 Íme, rettegnek a szigetek zuhanásod napján, és megfelemlenenek a tengerben való szigetek ilyen véged miatt. 19 Mert azt mondja az Úr Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszlek, mint a mely városokat nem laknak; mikor a mélység árját felhözöm reád, hogy beborításnak a sok vizek: 20 Akkor levoncszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak, a hajdan népéhez; és lakatlak téged a mélységek országában, a hajdan pusztaságaiban, együtt azokkal, a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakjék benned. És ha megmutattam dicsőséget az előknek földén: 21 Rémségesen cselekszem veled és nem leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem találnak, ezt mondja az Úr Isten.

27 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 Te pedig, embernek fia, kezdj gyászénetet Tírusról. 3 És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondadt: Én tökéletes szépségenben vagyok. 4 A tengerek szívében vannak határaid, építőid tökéletessé tették szépségédet. 5 Senir ciprusaiból építették mindenkor oldaladat, czédrust hoztak a Libánorrol, hogy árbócfáit csináljanak néked. 6 Básán cseráfáiból csinálták evezőidet; evezőpadjaidat a ciprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt elefántcsontból csinálták. 7 Egyiptomi hímes fehér gyolcs vala vitorlár, hogy legyen zászlód; Elísának szigeteiről való kék és piros bíbor volt sátrad borítékja. 8 Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bőlcseid, oh Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. 9 Gebal vénei és bőlcsei voltak benned, kik hasadékaidat javítgatták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned, hogy kicséréljék áruidat. 10 Perzsák és lidiaiak és libiaiak voltak seregedben hadakozó férfiaid, paizst és sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének. 11 Arvad fiai és sereged voltak kőfalaidon köröskörül, és kemény vitézek voltak tornyaidban; paizsaikat felfüggesztétek kőfalaidon köröskörül, mik tökéletessé tették szépségedet. 12 Tarsis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gázdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólomt adtak ők áruidert. 13 Javán, Tubál és Mések, ezek a te kalmárid; rabszolgákat és részéndényeket adtak cserébe áruidért. 14 Tógarma házából lovakat és lovagokat és ösvényeket adtak néked árukuk. 15 Dedán fiai a te kalmárid, sok sziget kereskedése van hatalmad alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked adóba. 16 Arám a te kereskedőtársad

mesterműveid sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér gyulcsot, korálokat és rubint adtak ők árúidért. **17** Júda és Izráel földje, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből és édes süteményt és mézet és olajat és balzsamot adtak csereáruidért. **18** Damaskus a te kereskedőtársad mesterműveid sokaságában, sok különféle gazdagságod miatt, – Helbon borával és hófehér gyapijával. **19** Vedán és Jáván Uzárból adtak árúidért: kovácsolt vasat, kásiáti és jó illatú nádat, ezeket csereáruidért. **20** Dedán a te kalmárod, lovagláshoz való nyeregerek arárokkal. **21** Arábia és Kédár fejedelmei, ők mindenjában hatalmad alatt kereskednének; bárányokkal, kosokkal és bakokkal kereskednének veled. **22** Séba és Raema kalmárai a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat és mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők árúidért. **23** Hárán és Kanne és Eden, Seba kalmárai, Asszíria és Kilmad mind a te kereskedőtársad. **24** Ezek a te kalmáraid tökéletes árukkel, bíbor és hímes köntösökkel és drága ruháknak kötelekkel egybekötött és czédrusfából csinált szekrényeivel, a te sokadalmadban. **25** Tarsis hajói hordozták árúidat, és megteléi, és felette igen híressé levél a tengerek szívében. **26** Nagy vizekre vivének téged a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szívében. **27** Gazdagságod és árúid, csereáruid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javítgatói és csereáruid árúsaí és minden hadakozó férfinak, a kik benned vannak, és minden benned való sokaság, beleesnek a tengerek szívébe zuhanásod napján. **28** Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a mezőiségek. **29** És kiszállnak hajóikból mindenjában, kik az evezőt fogják, hajósok és a tenernek minden kormányosi a szárazföldre lépnek. **30** És hallatják fölöttel hangjukat, s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejükre, hamurban fetrengetek. **31** És kopaszra nyíratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sírnak felettes lelküli keserűségben keserves sírással. **32** És kezdenek fölötted fájdalmukban gyászéneket, és így énekelnek róladd: Ki volt olyan, mint Tírus? mely mosi mint temető a tenger közepette! **33** Mikor kímennek vala árúid a tengerekből, sok népet megelégitél; gazdagságod és csereáruid sokaságával meggazdagítád a földnek királyait. **34** Most összeomlottál a tengerek ről le a vizek mélységeibe, csereáruid és egész sokaságod benned elsiülted. **35** A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, arczaik rangatónak. **36** A népek között való kereskedők fütyölnek felettes. Rémségesse lettél, s többé örökki nem leszel!

28 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: **2** Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondadt: Isten vagyok én, Isten székében ülök a tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olylik tevéd szíved, minő az Isten szíve, **3** Lám, hát bölcsébb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! **4** Bölcseségeddel és értelmeddel gyűjtöttél magadnak gazdagságot, s gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidba. **5** Bölcseségednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítád gazdagságodat, és felfuvalkodott szíved gazdagságod miatt. **6** Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylik tevéd szíved, minő az Isten szíve: **7** Azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegytelenebbjeit, és kivonsák fegyvereket bölcseséged szépsége ellen, és megfertéztetik fényességedet. **8** A sírgödörbe szállítanak alá, s meghalsz a megöltek halálával a tengerek szívében. **9** Vajon mondván mondod-é megőlőd előtt: Isten vagyok én? holott ember vagy

és nem Isten a téged átütőnek kezében! **10** Körülmetéletlenek halálával halsz meg, idegeneknek keze által. Mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. **11** És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: **12** Embernek fia! kezdj gyászéneket Tírus királyáról, és mond néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétyűrője, teljes bölcseséggel, tökéletes szépséggel. **13** Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniolllal, topazzal és jáspissal, társískővel és onixsal, berillussal, zafirral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. **14** Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy álltálak téged, hogy Isten szent hegynél valál, tüzes kövek között jártál. **15** Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. **16** Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztlelek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. **17** Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. **18** Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért túzet hoztam ki belsődből, ez emészttet meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. **19** mindenjában, a kik ismertek a népek között, elborzadnak miattad; rémségesse lettél, s többé örökki nem leszel! **20** És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: **21** Embernek fia! vesd tekintetedet Sidrona, és prófétálj ellene. **22** És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Sidon, és megdictőitem magamat közeppetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem magamat benne. **23** És bocsátok reá döghalált és vért utcaira, és sebesítétek hullanak el benne fegyver miatt, mely reád jó mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **24** És ne legyen többé Izráel házának szúró tővise és fájdalomserző tükéje mindenek között, kik körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr. **25** Így szól az Úr Isten: Mikor egybegyűjtem Izráel házát a népek közül, kik közé szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtok a pogányok szeme láttára, és laknak az ő földjükön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. **26** És laknak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem mindenazon, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök.

29 A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenkettédikén lón az Úr beszéde hozzám, mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra, Égyptom királyára, és prófétálj ellene és egész Égyptom ellen. **3** Szólj és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Faraó, Égyptom királya, te nagy krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremtem magamnak. **4** És horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyóid halai odaragadjanak pikkelyeidhez, és kivonszak folyóid közepéből, és folyóid minden halait, melyek odaragadnak pikkelyeidhez. **5** És kivetlek a pusztába téged és folyóid minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedeltek s nem gyűjtetek; a földi vadaknak s az égi madaraknak adlak eledelelül. **6** És megtudják mindenjában Égyptom lakói, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy ők naádzálbot valának Izráel házának; **7** Melyet ha megfognak kezökkel, összetörsz, s felhasítod egész vállokat, és ha reád támaszkodnak,

összeroppansz, s megrázod egész derekokat: **8** Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. **9** És legyen Egyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja: A folyó enyém, és én teremtem: **10** Ezokáért ímé, én ellened megyek, és folyóid ellen, és teszem Egyiptom földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva Siénéig, és Szerecsenország határáig. **11** Ne menjen át azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne lakják negyven esztendeig. **12** És adom Egyiptom földjét pusztaságra az elpusztult földek között, s városai lesznek az elpusztult városok közt pusztaságban negyven esztendeig, és eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, s szétszórom őket a tartományokba. **13** Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm az égyiptomiakat a népek közül, kik közé szétszórattak. **14** És visszahozom Egyiptom foglyait s visszaviszem őket Pathrós földjére, az ő eredetük földjére, és ott lesznek alacsony királyság. **15** A többi királyságokhoz képest alacsony lészen s többé nem emeli magát a nemzetek fölé; és megkevesbítem őket, hogy el ne tapodják a nemzeteket. **16** És nem lesz többé Izráel házának bizodalma, mely vétekre emlékezтessen engem, midőn feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten. **17** És lőn a huszonhetedik esztendőben, az első hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **18** Embernek fia! Nabukodonozor Babilon királya nagy fáradtsággal fárasztotta sereгét Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll feltörт; de jutalmá nem lőn néki és sereгének Tírusból a fáradtságért, a melylyel miatta fáradott. **19** Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a babiloni királynak adom Egyiptom földjét, és elviszi gazzdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja prédióját, és ez lesz jutalma sereгének. **20** Fizetésül, a melyért fáradott, adom néki Egyiptom földjét, mert értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. **21** Azon a napon szarvat sarjaszok Izráel házának, és a te szádat megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

30 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** Embernek fia! prőfétálj és mond: Így szól az Úr Isten: Jagassatok! Jaj annak a napnak! **3** Mert közel egy nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok ideje lesz az. **4** És bemegy a fegyver Egyiptomba, és lesz részketés Szerecsenországban, mikor hullanak a sebesültek Egyiptomban, és elviszik gazzdagságát, s elrontatnak fundamentomai. **5** A szerecsenek s a libiaiak s a lidiaiak és az egész gyülevész és Kúb és a frigy földének fiai velük együtt fegyver miatt hullnak el. **6** Így szól az Úr: És elessenek, a kik Egyiptomot támogatják, és alászálljon erősségeknek kevélyisége: Migdoltól fogva Siénéig fegyver miatt hullanak el benne, ezt mondja az Úr Isten. **7** És elpusztulnak elpusztult tartományok között, és városai elpusztult városoknak közepette lesznek. **8** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek Egyiptomra, és összetörök minden segítője. **9** Azon a napon követek mennek ki előttem hajókon a bátorságban lakó Szerecsenország elrémitésére, s lésszen rettegés bennök Egyiptom ama napján; mert ímé jön! **10** Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Egyiptom lármáját Nabukodonozor, babiloni király keze által. **11** Ó és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek legkegyetlenebbjei, elhozatnak a föld elvesszésére, és kivonszák fegyverőket Egyiptom ellen, és betölthik a földet mögöttekkel. **12** És a folyóvizeket kiszárasztom, és eladom a

földet gonoszok kezébe, és elpusztítom a földet s teljességeit idegenek keze által, én, az Úr szólattam. **13** Így szól az Úr Isten: És elvesztem a bálványokat és megszüntetem a bálványképeket Nóból s a fejedelmet Egyiptom földjéről, nem lészen többé, és bocsátok félelmet Egyiptom földjére. **14** És elpusztítom Pathróst, s vetek tüzet Zoárra, és teszek ítéleteket Nóbán. **15** És kiönt haragomat Sinre, Egyiptom erősségére, és kivágom a sokaságot Nóból. **16** És vetek tüzet Egyiptomra, kínok közt vergődik Sin, és Nő megtörök és Nóbá betörnek fényses nappal. **17** Aven és Fibéseth ifjai fegyver miatt hullanak el, és ők magok fogásagra mennek. **18** És Tehafneheszben megsötétedik a nap, mikor ott összetöröm Egyiptom pálcázát, és megszűnik benne erejének kevélyisége, ő magát felhő takarja el, és leányai fogásra mennek. **19** És cselekszem ítéleteket Egyiptomban, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. **20** És lőn a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **21** Embernek fia! A Faraónak, Egyiptom királyának karját eltörtem, és íme be nem kötötték, hogy megorvosolják, hogy tegyenek körülköтést reá, hogy megerősödјék fegyverfogásra. **22** Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen megyek, Egyiptomnak királya ellen, és eltöröm mind a két karját, azt, amely még erőс, és azt, amely már eltörött, s elejtetem vele kezéből a fegyvert. **23** És eloszlatom az Egyiptombelieket a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba. **24** És megerősítsem Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a megsebesültök szoktak. **25** Megerősítsem azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt kinyújtsa Egyiptomnak földje ellen. **26** És eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

31 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a harmadik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr szava hozzáim, mondván: **2** Embernek fia! szólj a Faraónak, Egyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy hasonló a te nagyságodban? **3** Íme, Assúr czédrus vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyával árnyékot tartó s magas növésű, melynek felhőkig ért a teteje. **4** Víz nevelít nagygyá, a mélység vizei tették magassá, folyóikkal körüljárták ültetése földjét, s csalai folyásaikat bocsáták a mező egyéb fához. **5** Ennekokáért lőn magasb növése a mező minden fájánál: s megsokasulának ágai, s hosszúra nevekednének galyai a sok víztől, midőn kiterjeszté azokat. **6** Az ő again csinál vala fészket minden égi madár, és galyai alatt fiadzott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala sok mindenféle nép. **7** És széppé lőn magasságával, hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé nyúlik vala. **8** A czédrusok el nem takarák őt az Isten kertjében, a cziprusok nem valának hasonlók ágaiból, s a platánoknak nem valának olyan galyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében. **9** Széppé tőm őt az ő sok ágaival, úgy hogy irigykedett rá Éden minden fája az Isten kertjében. **10** Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy magasra nevekedtél, és fölemelт tetejét a felhők közé, és szíve felfluvalkodott az ő magasságában: **11** Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bánjék el vele, gonoszságáért kiűztem őt. **12** És kiválták őt az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei, és leterítették. A hegyekre és minden völgyekbe hullottak ágai,

és össztörtek galyai a föld minden mélységeiben, és leszállt árnyékából a föld minden népe, és ott hagyák őt. **13** Ledőlt törzsökén lakik vala minden égi madár, és ágához gyűl vala a mező minden vada; **14** Azért, hogy magasra ne nevekedjék egy víz mellett való fa se, és fől ne emelje tetejét a felhők közé; hogy ne bizzék önmagában kevélén senki a vízivörök közül; mert mindenjában halálra adtak a mélység országába az emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak. **15** Így szól az Úr Isten: Azon a napon, a melyen sírba aláméne, gyászba öltözöttém miatta a mélység vizeit, és megtartóztatám folyóikat, úgy hogy a sok víz elzáraték, s meggyászoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden fája elepede miatta. (*Sheol h7585*) **16** Zuhánásának hangja miatt megreszkettetem a nemzeteket, mikor leszállíttam őt a sírba együtt velük, kik sírgödörbe szállnak; és vígasztalástől a mélység országában Éden minden fája, a Libánon szépsége és java, minden vízivő. (*Sheol h7585*) **17** Ezek is alászálltak vele a sírba azokhoz, a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik mint segítőtársai árnyékában ülének a nemzetek között. (*Sheol h7585*) **18** Kihez vagy hát hasonló dicsőségeben és nagyságban Éden fái közti? Hiszen le fogsz szállítatni Éden fáival a mélység országába; körülmetéletlenek között feküszöl együtt a fegyverrel megölettekkel. A Faraó ez és minden sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

32 És lőn a tizenkettedik esztendőben, a tizenkettedik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** Embernek fia! kezdj gyászénetet a Faraóról, Egyiptom királyáról, és mondjad néki: Nemzetek fiatal oroszlánja, elvesztél; hiszen te olyan valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövöl folyóidon és megháborítád lábaiddal a vizeket és felzavartad folyóikat. **3** Így szól az Úr Isten: Ezért kivetem rád hálómakat sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban. **4** És leterítiek a földre, a mezőseg színiére vetlek, és reád szállítom az ég minden madarát, s megelégitem belőled az egész föld vadait. **5** S vetem húsdat a hegyekre, és betöltöm a völgyeket rothatásoddal. **6** És megitatom áradásod földjét vérekből mind a hegyekig, s a mélységek megtelnek belőled. **7** És mikor eltolatak, beborítom az egét, s csillagait besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével. **8** minden világító testet megsötételek miattad az égen, és bocsátok sötétséget földedre, ezt mondja az Úr Isten. **9** És megszomorítom sok nép szívét, ha elhíresztem romlásiadat a nemzetek között, a földeken, a melyeket nem ismersz. **10** És cselekszem, hogy elborzadjanak miattad a sok népek, s királyaiak rémülinyenek el rémülessel miattad, mikor villgotatom fegyveremet előttök, s remegni fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért, zuhanásod napján. **11** Mert így szól az Úr Isten: A babiloni király fegyvere jön reád. **12** Vitézeknek fegyvereivel hullatomban el sokaságodat, ők a népek legkegyetlenebbjei mindenjában; és elpusztítják Egyiptom kevéliségett, és elvész minden sokasága. **13** És elvesztem minden barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel azokat többé ember lába, sem barmok körme azokat föl nem zavarja. **14** Akkor meghiggasztom vizeket, és folyóikat, olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, **15** Mikor Egyiptom földjét pusztasággá teszem, és kipusztul a föld teljességeből, mert megverek minden rajta lakót, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **16** Gyászének ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva; Egyiptomról és minden sokaságáról énekeljék sírva, ezt mondja az Úr Isten. **17** És lőn a tizenkettedik esztendőben, a

hónap tizenötödikén, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **18** Embernek fia! sírj Egyiptom sokaságán, és szállítás alá őt te és a hatalmas nemzetek leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe szálltak. **19** Kinéi nem voltál volna kedvesebb? Szállj alá, hadd faktessenek a körülmetéletlenek mellé! **20** A fegyverrel megölettek között essenek el! A fegyver átadatott; húzzátok lefelé őt és minden sokaságát! **21** Szónyi fognak felőle a vitézek hatalmasai a sír közepéből együtt az ő segítőivel: alászálltak, hogy itt feküdjenek a körülmetéletlenek, mint fegyverrel megöltek! (*Sheol h7585*) **22** Itt van Asszúr és egész sokasága, körülte sírjai, mindenjában megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, **23** A kinek sírjai a sírgödör legményén vannak és sokasága az ő sírja körül van, mindenjában megölettek, fegyver miatt elestek, kik félelmére valának az élők földjének. **24** Itt van Elám és egész sokasága az ő sírja körül, mindenjában megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak körülmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak; a megölettek közé vetették őket! **25** A megölettek között vetettek néki ágyat minden sokaságával, körülte vannak ennek sírjai, mindenjában körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének. **26** Itt van Mésék-Tubál és minden sokasága, körülte vannak ennek sírjai, mindenjában körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az élők földjének. **27** És nem feküsznek együtt az erősekkel, kik elestek a körülmetéletlenek közül, kik hadiszerszámakkal szálltak alá a sírba s kiknek az ő fegyvereireket fejük alá tették; meri lőn az ő vétkők csontjaikon, mivelhogy félelmére valának a vitézeknek az élők földjén. (*Sheol h7585*) **28** Te is a körülmetéletlenek között rontatol meg, és fekszel a fegyverrel megölettek mellett. **29** Itt van Edom királyával és minden fejedelmével, kik vettettek erősségekben a fegyverrel megölikhez, ők a körülmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, kik sírgödörbe szálltak. **30** Ott vannak észak uralkodói mindenjában, és minden sidoni, a kik alászálltak a megölettekkel, rettenetes voltukban, erősségekben megszégyenülve; és feküsznek körülmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. **31** Ezeket látni fogja a Faraó, és megvígasztalódik minden sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt mondja az Úr Isten, **32** Mert félelmére adtam őt az élők földjének; ezért ott vetnek ágyat néki a körülmetéletlenek között, a fegyverrel megölettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának, ezt mondja az Úr Isten.

33 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad néki: Mikor hozzádonk fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő magok közül, és őt órállójukká teszik: **3** És ő látna a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet; **4** Ha valaki hallandja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver előjé és őt utoléri: az ő vére az ő fején lesz. **5** Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. **6** Ha pedig az órálló látna a fegyvert jóni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és előj a fegyver s utolér közülök valamely lelket, ez a maga vétke miatt érettet utol, de vérét az órálló kezéből kérlem elő. **7** És te, embernek fia, órállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsed őket az én nevemben. **8** Ha ezt mondomb a hitetlennek: Hitetlen, halálnak

halálával halsz meg; és te nem szóládász, hogy visszatérítsd a hitetlen az Ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezédből kívánom meg. **9** De ha te megitetted a hitetlen az Ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, Ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. **10** Te pedig, embernek fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván: Bizony a mi bűneink és vétkeink rajtunk vannak, és bennök mi megrothadunk, mimódron éljünk azért? **11** Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjetek meg, térjetek meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel házal? **12** Te pedig, embernek fia, szójú néped fiaihoz: Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon, a melyen vétkezendik, és a hitetlen hitetlensége által el nem esik a napon, melyen megtérend hitetlenségből, és az igaz nem élhet az Ő igazsága által a napon, melyen vétkezendik. **13** Mikor ezt mondomb az igazról: Elvén éljen; és Ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal. **14** S ha mondomb a hitetlennek: halállal halsz meg; és Ő megtér bűnemből és törvény szerint s igazságot cselekszik; **15** Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot: elvén él, és meg nem hal. **16** Semmi Ő vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, elvén él. **17** És ezt mondjak néped fiai: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az Ő útjok nem igazságos. **18** Mikor az igaz elfordul az Ő igazságától s gonoszságot cselekszik, meghal a miatt. **19** És mikor a hitetlen elfordul az Ő hitetlenségtől és törvény szerint s igazságot cselekszik, él a miatt. **20** És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja: mindeneket az Ő útja szerint ítélem meg, Izráel háza. **21** És lón fogásunknak tizenkettédik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzá egy menekült Jeruzsálemből, mondván: Megvétetett a város! **22** És az Úrnak keze lón én rajtam este a menekült előtte előtt, és megnyitás számát, mikorra az hozzá jöve reggel, és megnyilatkozék szám, s nem valék néma többé. **23** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **24** Embernek fia! azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt Ábrahám, mikor örökségül kapta a földet, mi pedig sokan vagyunk, nékünk a föld örökségül adatott. **25** Ezokáért mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset eszték, és szemeiteket bálványaitokra emeltek, és vért ontotok; és a földet örökségül kapnátok? **26** Fegyverekben bíztatok, útátálosságot cselekedtetek, és mindeneket az Ő telebarátja feleséget megfertéztette; és a földet örökségül kapnátok? **27** Ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken vannak, fegyver miatt hullnak el; és a kik a mezőnek színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik az erősségekben és a barlangokban vannak, döghalállal halnak meg. **28** És teszem a földet pusztaságok pusztaságává, s megszünik erősségének kevélisége, és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki átmenjen rajtok. **29** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem mindenféle útátálosságukért, melyeket cselekedtek. **30** És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a falak mellett s a házaknak ajtaiiban; és egyik a másikkal szól, kiki az Ő atyafiával, mondván: Jertek, kérlek, és halljátok: micsoda beszéd az, amely az Úrtól jő ki? **31** És eljőnek hozzád, a hogy a nép

össze szokott jöni, s oda ülnék elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédidet, de nem cselekszik, hanem szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkakra, szívük pedig nyereség után jár. **32** És íme, te olyan vagy nézik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat. **33** De ha beteljesednek, mert íme beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttök.

34 És lón az Úrnak beszéde hozzá: **2** Embernek fia! prófétálj Izráel pásztorai felől, prófétálj és mondjad nékik, a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat legeltették! Avagy nem a nyájat kell-é legeletni a pásztoroknak? **3** A tejet megették, és a gyapjúval ruházkoztatok, a hizottat megöltek; a nyájat nem legelegették. **4** A gyöngéket nem erősítették, és a beteget nem gyógyították, s a megtörötten nem kötözgették, s az elűzöttet vissza nem hozták és az elveszettet meg nem keresték, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatók rajtak; **5** Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lönök mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak; **6** Tévelygett nyájam mindenhegyen s minden magas halmon, és az egész föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt, aki keresné, sem aki tudakozónék utána. **7** Annakokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: **8** Élek én, ezt mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam ragadományá lón, és lón az én nyájam mindenféle mezei vadak eledelévé, pásztor hiányában, és nem keresték az én pásztoraim az én nyájamat, hanem legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájamat nem legeltették; **9** Enneknekáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: **10** Így szól az Úr Isten: Ímé, megtek a pásztorok ellen, és előkérém nyájamat az Ő kezékből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagokat, s kiragadom juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nékik ételül. **11** Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozodom utána. **12** Miképen a pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozódom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, a hova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. **13** És kihozom őket a népek közül s egybegyűjtöm a födekről, és beviszem őket az Ő földjükre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a mélységekben s a föld minden lakóhelyén. **14** Jó legelőn legeltetem őket, és Izráel magasságos hegyein leszen akluk, ott feküsznek jó akolban, s kövér legelőn legelnek Izráel hegyein. **15** Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten; **16** Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröt kötözgetem, s a beteget erősítem; és a kövérét s erőset elvesztem, és legeltetem őket úgy, mint illik. **17** Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én ítéletet teszek juh és juh között, a kosz és bakok között. **18** Avagy kevés-é néktek, hogy a jó legelőt legelíték, hogy még legelőit maradék lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját iszzászok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok? **19** És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszzák! **20** Annakokáért így szól az Úr Isten hozzájok: Ímé én, én teszek ítéletet kövér és osztóvér juh között, **21** Mivelhogy oldallal és vállal eltasztókkal és szarvaitokkal előklelik minden erőtelent, míg szétszórván, azokat kiűziktek; **22** És megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh között. **23** És állatok fölénk egyetlenegy pásztort, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelte őket s ő lesz nékik

pásztoruk. 24 Én pedig, az Úr, leszek nékik Istenök, és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttök. Én, az Úr mondottam. 25 És szerzek ő velükék békességnek frigyt, és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben. 26 És adok reájok és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. 27 A mező fája megadja gyümölcsét s a föld megadja termését, és lesznek földjükön bátorságosan, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok keresztfáit, és kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatják. 28 És nem lesznek többé prézádul a pogányoknak, s a föld vadai nem eszik meg őket; és látnak bátorságosan, s nem lesz, aki felijeszesse őket. 29 És támasztok nékik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztesse éhség miatt a földön, s ne viseljék többé a pogányok gyalázatát; 30 És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenök, velük vagyok, és ők népem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten; 31 Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.

35 És lón az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és prófétálj ellené.

3 És mondjad néki: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Sei hegye, és kinyújtom kezemet reád, s teszlek pusztaságok pusztaságává. 4 Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra jutsz, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. 5 Mivelhogy örökkévaló gyűlölséget tartasz, és odaadás Izráel fiait a fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek idején; 6 Ennekéért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy vérré teszlek téged, és vér kergessen téged. Te nem gyűlölted a vért, a vér kergessen hát téged. 7 És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává, és kiírom belőle az átmenőt és visszatérőt. 8 És betöltöm hegyeit megölötteivel; halmaid és völgyeid és minden mélységed: fegyverrel megölöttek hullanak beléjük. 9 Örök pusztaságággal teszlek, és városaidat ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 10 Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld enyém lesz és örökségül bírjak, holott az Úr ott volt; 11 Annakéért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy a te haragod és fölgerjedésed szerint cselekszem veled, a melylyel te cselekedtél irántok való gyűlölségedből; és megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. 12 És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izráel hegyei ellen mondta, mondván: Elpusztultak, nékünk adattak ételü! 13 Így kérkedtek ellenem szátkal, s szórtatók ellenem beszédeiteket: én meghallottam! 14 Így szól az Úr Isten: Az egész föld örökménye pusztulást hozok rád. 15 A mint te öröltél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és minden egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

36 És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől, és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr beszédét, 2 így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja az ellenség reátok: Haha! és: Az ósi magasságok a mi örökségünk lónekn. 3 Ennekéért prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak, és kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyetek öröksége a pogányok maradékának, és az emberek rágalmazó ajkára-nyelvére kerültek; 4 Ezokáért, Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Így szól az Úr Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, melyek ragadományra és

csúfolásra lónek a pogányok maradékának köröskörül. 5 Azért ezt mondja az Úr Isten: Bizony, feltű szerelmem tüzében beszéltem a pogányok maradékai és egész Edom ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül teljes szívöknek örömvével és lelkök megvetésével, hogy azt néptelenül zsákmányokká tegyék; 6 Ezokáért prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Így szól az Úr Isten: Ímé, feltű szerelmemben és búslásomban beszéllek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek; 7 Ennekéért ezt mondja az Úr Isten: Én fölemelem kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttek vannak, ők viseljék gyalázatukat. 8 Ti pedig, Izráel hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsöket az én népemnek, Izráelnek, mert közel vannak, hogy hazajöjenek. 9 Mert ímé, én hozzátok hajlok és hozzátok fordulok, és megmívelnek és bevetnek titeket. 10 És megsokásítom rajtakat az embereket, Izráel házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat megépítik. 11 És megsokásítom rajtakat az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és lakatom őket rajtakat, mint régi időkben, és több jóval leszek hozzátok, mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 12 És járatok rajtakat embereket, az én népemet, Izráelt, és bírjának téged, s te légy nékik örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelemné. 13 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy mondják nétek: emberevő vagy és gyermektelenné teszed népedet: 14 Ennekéért embert nem eszel többé, és népedet gyermektelenné nem teszed többé, ezt mondja az Úr Isten. 15 És többé nem hallatom ellened a pogányok gyalázását, és a népek szidalmát többé nem visel, és nemzetdetet többé gyermektelenné nem teszed, ezt mondja az Úr Isten. 16 És lón az Úr beszéde hozzáim, mondván: 17 Embernek fia! mikor Izráel háza a maga földén lakott, megfertéztette azt életével és cselekedeteivel; mint a havi betegség tisztálansága, olyan vala élete előtt. 18 És kiöttem haragomat reájok a vérét, a melyet ontottak a földre, és bálványaiKKal megfertéztették azt. 19 És eloszlatám őket a pogányok közé, és szétszóratának a tartományokba, életök és cselekedeteik szerint ítélem meg őket. 20 És bemenvén a pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az én szent nevemet, mikor ezt mondták rólok: az Úr népe ezek, és az ő földéről jöttek ki! 21 Ekkor könyörültem szent nevemért, melyet megfertéztetet Izráel háza a pogányok közt, a kikhez menének. 22 Ennekéért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem ti érettetek cselekszem, Izráel háza, hanem az én szent nevemért, melyet ti megfertéztetted a pogányok között, a kik közé menétek. 23 És megszenteleм az én nagy nevemet, mely megfertéztetett a pogányok között, melyet ti fertéztetted meg köztök; és megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az Úr Isten, mikor megszenteleм magamat rajtakat az ő szemök láttára. 24 És fölvélezek titeket a pogányok közül, s egybegyűjtétek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre. 25 És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztálanságotktól és minden bálványaituktól megtisztítlak titeket. 26 És adok nétek új szívet, és új lelkeket adok belétek, és elveszem a kőszívét testetekből, és adok nétek hússzívet. 27 És az én lelketem adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatiiban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek. 28 És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és lesztek nékem népem s én leszek nétek Istenetek. 29 És megtartalak titeket minden tisztálanságotktól, és előhívom a gabonát és megsokásítom

azt, és nem adok reátok éhséget. **30** És megsokasítom a fa gyümölcsét és a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a pogányok között. **31** És megemlékeztek a ti gorosz útaitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megútlójátok ti magatokat vétkeitek és útátlosságaitok miatt. **32** Nem ti érettetek cselekszem, ezt mondja az Úr Isten, tudtotok legyen! Piruljatok és szégyenüljetek meg útaitok miatt, Izráel hára! **33** Ezt mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztíták titeket minden vétkeketől, azt cselekszem, hogy lakják a városokat, és a romok megépíttetnek. **34** És az elpusztult földet mívelik, a helyett, hogy pusztán hevert minden átmenő szeme láttára; **35** És ezek mondják: Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett, mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve lakják. **36** És megtudják a pogányok, a kik körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr építettem meg a lerontottakat s plántáltam be a pusztaságot. Én, az Úr mondtam és megcselekedtem. **37** Így szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérti hagyom magamat Izráel házának, hogy cselekedjem övelök: Megsokásítom őket, mint a nyájat, emberekkel. **38** Mint az áldozatra szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhaz az ő ünnepein, így lesznek a rommá lett városok teljesek emberek nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

37 Lőn én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek közeppette, mely csontokkal rakva vala. **2** És átvitt engem azok mellett köröskörül, és ímé, felette sok vala a völgy színén, és ímé, igen megszáradtak vala. **3** És monda nékem: Embernek fia! vajjon megéledneknéz ezek a tetemek? és mondék: Uram Isten, te tudod! **4** És monda nékem: Próbátalj e tetemek felől és mondjad nékik: Ti megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! **5** Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek: Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megéledjetek. **6** És adok reátok inakat, és hozok reátok hűst, és bőrrel beborítak titeket, és adok belétek lelket, hogy megéledjetek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **7** És én prófétálék, a mint parancsolva vala nékem: És mikor prófétálnék, lőn zúgás és ímé zörgés, és egybemenének a tetemek, mindenkit tetem az ő teteméhez. **8** És látám, és ímé inak valának rajtak, és hús nevezkedett, és felül bőr borította be őket: de lélek nem vala még bennök. **9** És monda nékem: Próbátalj a léleknek, prófétálj embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelék felől jöjj elő lélek, és lehely ezekbe a mególettekbe, hogy megéledjenek! **10** És prófétálék a mint parancsolá. És beléjök néma a lélek s megélednének, s állanak lábaikra, felette igen nagy sereg. **11** És monda nékem: Embernek fia! ezek a tetemek az Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! **12** Annakokáért prófétálj, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izráel földjére. **13** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitandóm sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! **14** És adom az én lelkemet belétek, hogy megéledjetek, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. **15** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **16** És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáé és Izráel fiai, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: József, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az ő társaié. **17** És tedd együve azokat, egyiket a másikhoz egy fává, hogy egygyé legyenek

kezedben. **18** És ha mondják néked a te néped fiai, mondván: Avagy nem jelentet-é meg nékünk, mit akarsz ezekkel? **19** Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel nemzetiségeit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeteszem őket egy fává, hogy egygyé legyenek az én kezemben. **20** És ha e fák, a melyekre írsz, kezedben lesznek szemök láttára: **21** Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közül, a kik közé mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjükre. **22** És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráelnek hegyné, és egyetlenegy király lesz mindenjájok királya, és nem lesznek többé két néppé, és ezután nem oszolnak többé két királyságra. **23** És többé meg nem fertéztetik magokat bálványaiakkal és útátlosságaikkal és minden bűnekkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyöttől, a melyekben vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek nékik istenök. **24** És az én szolgám, Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztorra lesz mindenjájoknak; és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrzik és cselekszik. **25** És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiak és fiaiknak fiai mindenrőkké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké. **26** És szerzek velök békességek frigyet, örökkévaló frigy lesz ez velük; és elülettem őket és megsokásítom, és helyheztem az én szenthelyemet közéjük örökké. **27** És lesz az én lakhelyem felettesök, és lesznek nékik Istenök és ők nékem népem. **28** És megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttök lesz mindenrőkké.

38 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, és Mágóc földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és prófétálj felőle. **3** És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. **4** És elcsalogatnak, és horgokat vetek szádba, és kivezettek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindenjában teljes fegyverzetbe öltözvén, nagy sokaságot, nagy és kis paizszsal, fegyvert viselők mindenjában; **5** Perzsák, szerecsenek, libiaiak vannak velök, mindenjában paizszsal és sisakkal; **6** Továbbá Gómer és minden serege, Tórgarma háza messze északról minden seregével, sok nép van veled. **7** Készülj hozzá és készítsd elő magadat te és minden sokaságot, kik te hozzád gyűlik, és légy nekik vezérök. **8** Sok idő mulva kirendelettel: esztendők végevel bejösz a földre, mely a fegyvertől már megnyugodott, melynek lakói sok nép közül gyűjtettek egybe Izráel hegycire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetseg a népek közül hozzatott ki, s aztán lakozék bátorosan mindenjába; **9** És feljösz, bemegy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled. **10** Így szól az Úr Isten: És lészen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot. **11** És mondasz: Felmegyek a nyílt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorosan laknak; kik laknak mindenjában kőfal-kerítés nélkül, sem zárjuk, sem kapujuk nincs nékik; **12** Hogy zsákmányt vess és prédát prédáj, hogy fordítsd kezedet a már népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közül gyűjtetett egybe, mely jóságát és gazdagságát szerez s lakoziak a földnek köldökén. **13** Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt venni jöttél? Nemde prédát prédálni

gyűjtöttet egybe sokaságodat? hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess. 14 Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mond ezt Gógnak: Így szól az Úr Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorosan lakik, nem tudod-e meg? 15 És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovon ülök mindenjában, nagy sokaság és hatalmas sereg. 16 És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben léşen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ó szemök láttára, Gógo! 17 Így szól az Úr Isten: Te vagy-é hát, a kiről szólottam a régi napokban az én szolgáim, Izráel prófétáit által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át, hogy tégedő reájok hozlak? 18 És lészen azon a napon, a mely napon Gógo előj Izráel földje ellen, ezt mondja az Úr Isten, felszáll haragom orromban. 19 És feltő szerelmiben, búsalásom tüzében szólok: Bizony azon a napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. 20 És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és a mező vadai és a földön csúszó-mászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak a hegyek, és leesnek a meredek kösziklák, és minden fal a földre hull. 21 És előhívom ellene minden hegymet felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen lészen. 22 És törvénykezem vele döghalálal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregére s a sok népre, a mely vele lesz. 23 És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokaságá előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

39 És te, embernek fia, prófétálj Gógo ellen, és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megylek Gógo, Rós, Mések és Tubál fejedelme! 2 És elcsalogsatlak és vezetgetlek, és felhözök a messze északról, és beviszlek Izráel hegyeire. 3 És kiütöm kézivedet balkezedből, és nyilaidat jobbkezedből kiejtem. 4 Izráel hegyein esel el te és minden sereged és a népek, melyek veled lesznek; a ragadozó madaraknak minden szármás állatnak és a mezei vadaknak adtalak edelélü. 5 A mező színén esel el, mert én szótam, ezt mondja az Úr Isten. 6 És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, a kik a szigeteken bátorosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 És az én szent nevemet megismertem az én népem, Izráel között, s többé nem hagyom megfertéztetni szent nevemet; és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izráelben! 8 Ímé, eljött és meglett, ezt mondja az Úr Isten; ez az a nap, amelyről szólottam. 9 És kimenek Izráel városainak lakói, és feltüzelik és felélegetik a fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kékívet és a nyílikat és a kézbeli pálcázat és dárdákat, és tüzelnek velük hét esztendeig. 10 És fát nem hordanak a mezőről, sem az erdőkről nem vágnak, hanem a fegyverekből tüzelnek, és zsákmányt vetnek zsákmányolóikban, s prédáloikat elprédálják, ezt mondja az Úr Isten. 11 És lészen azon a napon, hogy adok Gógnak helyet, hol temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keletre a tengertől, ez fogja bezárnai e vándor népséget; és ott temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik Gógo gyülevésze völgyének. 12 És eltemeti őket Izráel háza, hogy a földet megtisztitsa, hét álló hónapig. 13 És temetni fog az ország egész népe, s lészen ez nékik dicsőségükre a napon, melyen megdicsőíttem magamat, ezt mondja az Úr Isten. 14 És választanak embereket, kik a földet szüntelen bejárják,

temetgetvén ama vándor népséget, azokat, kik még a föld színén maradtak, hogy azt megtisztitsák. Hét hónap mulva indulnak keresni. 15 És bejárják e járók a földet, és ha ki embertetemet lát, jelt állít mellje, míg a temetgetők eltemetik azt a Gógo gyülevésze völgyében. 16 És egy városnak is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. 17 És te, embernek fia, így szól az Isten, mondjad a madaraknak, minden szármás állatnak és minden mezei vadnak: Gyűjletek egybe és jőjtek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek néktek Izráel hegyein, és igyeket húst és igyatok vért! 18 Vitézek húsát egyétek, s a föld fejedelmeinek vérét igyátok, kosok, bárnyok és bakok, bikák, Básánban hízottak mindenjában; 19 S egyetek kövérsegét jóllakásig, és igyatok vért megrézségedésig az én áldozatomból, a melyet szerzek néktek; 20 És lakjatok jól az én asztalomnál lovakból és paripákból, vitézekből és minden hadakozó ferfiakból, ezt mondja az Úr Isten. 21 És megmutatom az én dicsőségemet a pogányok között, és megláttjak mindazok a pogányok az én ítétemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet, melyet rájok vetettem. 22 És megtudja Izráel háza, hogy én vagyok az Úr, az ó Istenök, attól a naptól fogva és azután. 23 És megtudják a pogányok, hogy az ó véke miatt vitetett fogására Izráel háza, mivelhogy elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámat tőle; azért adtam őt ellenségei kezébe, és hullottak el fegyver miatt mindenjában. 24 Az ó tisztátlanságuk s bűneik szerint cselekedtem velük, és elrejtettem orczámat tőlük. 25 Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s feltő szerelemre gyulladok szent nevemért. 26 És elfelejtj gyaluzatukat és minden vétköket, melylyel vétkeztek ellenem, mikor laknak földjük bátorosan, és őket senki sem rettegett. 27 Mikor visszahozom őket a népek közül, és egybegyűjtöm őket ellenségeik földjeiről, akkor megszentelem magamat bennük sok nép szeme láttára. 28 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ó Istenök, ki fogására vittem őket a pogányok közé, majd egybegyűjtém őket földjükre, és senkit közülök többé ott nem hagyok. 29 És többé el nem rejtem orczámat tőlük, mivelhogy kiötöttem lelkemet Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

40 Huszonötödik esztendejében fogásunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizenegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lón az Úr keze én rajtam, és elvit engemet oda. 2 Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letőn engem egy igen magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete déli felől. 3 És oda vitt engem, és ímé egy férfiú vala ott, tekintete mint az ércznek tekintete, és len-zsinór vala kezében és mérőpálcza; és a kapuban áll vala. 4 És szóla nékem az a férfiú: Embernek fia! Láss szemeiddel és füleiddel hallj, és figyelmes légy mindarra, a mit mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hozzáttal ide: hirdesd mindenötöt, a miket látsz, Izráel házának. 5 És ímé, kőfal vala a házon kívül köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálcza vala hat singnyi (a közsingben s egy tenyérben); és mérje az épület szélességét egy pálcányira s magasságát egy pálcányira. 6 És méne egy kapuhoz, mely napkeletre néz vala, és felménye grádicsain, és mérje a kapu küszöbét egy pálcányi szélességre, a másik küszöböt is egy pálcányi szélességre; 7 És az örkamarát egy pálcányi hosszúságra és egy pálcányi szélességre, és az örkamarák közét őt singnyire, és a kapu küszöbét, a kapu tornácsa mellett belől, egy pálcányira. 8 És

méré a kapu tornáczát belől egy pálczányira. 9 És méré a kapu tornáczát nyolc singnyire, és gyámoszlopait két singnyire; vala pedig a kapu tornáca belől. 10 És a napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három-három őrkamarája vala, egy mértéke mind a háromnak, és egy mértékők a gyámoszlopoknak is mind egyfelől, mind másfelől. 11 És méré a kapu nyílásának szélességét tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre; 12 És az őrkamarák előtt való korlátot egy singnyire, és egy singnyire vala e korlát másfelől is; mindenik őrkamara pedig hat singnyi vala egyfelől és hat singnyi másfelől. 13 És méré a kaput az egyik őrkamara tetejétől a másik tetejéig; huszonöt singnyi szélességre ott, hol ajtó ajtóval vala szemben. 14 És tevén a gyámoszlopokat hatvan singre, és a gyámoszlopokhoz nyúlik vala a pitvar a kapunál körös-körül. 15 És a bejárat kapujának elejtől a belső kapu tornáczának elejéig vala ötven sing. 16 És az őrkamarákon szoros ablakok valának, és gyámoszlopaikon is belül a kapuban köröskörül, hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok köröskörül belől, és a gyámoszlopokon pálmafaragások. 17 És vitt engem a külső pitvarba, és íme, ott kamarák és kőből rakott pádimentom vala készítve a pitvaron köröskörül; harminzs kamara vala a kőből rakott pádimentomon. 18 És a kőből rakott pádimentom a kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az alsó kőből rakott pádimentom vala ez. 19 És méré a szélességet az alsó kapu elejtől fogva a belső pitvar külső elejéig száz singnyire, a keleti és északi oldalon. 20 És a kapunak is, mely néz vala északra, a külső pitvaron, megmérje hosszúságát és szélességét; 21 És őrkamaráit valának: három egyfelől és három másfelől, és gyámoszlopai és tornáza egy mértékben valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és szélessége huszonöt sing. 22 És ablakai és tornácsa és pálmafaragásai annak a kapunak mértéke szerint valának, mely néz napkeletere, és hét grádicson mennek vala fel hozzá; és tornáczai, e grádicsok előtt valának. 23 És a belső pitvarnak kapuja vala az északi és napkeleti kapu ellenében, és mérte kaputól kapuig száz singet. 24 És vitt engem a déli útra, és íme, egy kapu vala ott dél felé, és megmérje gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mérték szerint. 25 És ablakai valának és tornáczának is köröskörül, olyanok mint amaz ablakok; hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 26 És hét grádicsa vala feljáratának, és tornácsa azok előtt vala; és pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a másik másfelől gyámoszlopain. 27 És kapuja vala a belső pitvarnak dél felé, és mérte kaputól kapuig déli felé száz singet. 28 És bevitt engemet a déli kapun át a belső pitvarba, és megmérje a déli kaput ugyanama mértékek szerint; 29 És őrkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 30 És tornáczok valának köröskörül, hosszúságuk huszonöt sing, és szélességük öt sing. 31 És tornácsa a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain, és nyolc grádicsa vala feljáratának. 32 Vitt továbbá engem a belső pitvarba kelet felé, és megmérje a kaput ugyanama mértékek szerint; 33 És őrkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 34 És tornácsa vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopain pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől, és nyolc grádicsa vala feljáratának. 35 És vitt engem az északi kapuhoz, és megmérje ugyanama mértékek szerint; 36 őrkamaráit,

gyámoszlopait és tornáczát, és ablakai valának köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 37 És tornácsa a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain mind egyfelől, mind másfelől, és nyolc grádicsa vala feljáratának. 38 És egy kamara vala, és annak ajtaja a kapuk gyámoszlopainál; ott mossák vala meg az egészen égoáldozatot. 39 És a kapu tornáczában két asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy azokon öljék meg az egészen égoáldozatot és a bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot. 40 És oldalt kivül, északra onné, hol fermennek a kapu ajtajához, két asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is két asztal. 41 Négy asztal egyfelől, és másfelől is négy asztal a kapu oldalán; nyolc asztal, ezeken ölik vala az áldozatot. 42 És négy asztal vala az égoáldozatra faragott kőből, másfél sing hosszú és másfél sing széles és egy sing magas; ezekre teszik a szerszámokat, melyekkel az égoáldozatot és egyéb áldozatot ölnek. 43 És a szegek valának egy tenyérnyiek, oda erősítve belől köröskörül, s az asztalokra jöve az áldozat húsa. 44 A belső kapun kivül pedig vala két kamara az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek eleje dél felé vala, s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala. 45 És szóla nékem: Ez a kamara, mely délré néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglalatosak: 46 Az a kamara pedig, mely északra néz, azoké a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglalatosak, ezek a Sádók fiai, kik az Úrhol járulnak a Lévi fiai közül, hogy szolgáljanak néki. 47 És megmérje a pitvart; hosszúsága száz sing és szélessége is száz sing, négyzsögire; és az oltár vala a ház előtt. 48 És vitt engem a ház tornáczába, és a tornácz gyámoszlopát megmérje egyfelől is öt singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig három singre egyfelől s másfelől is három singre. 49 A tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége tizenegy sing, és tíz grádicson mennek vala fől hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől, másik másfelől.

41 És bevitt engem a templomba, és megmérje a gyámoszlopokat, hat sing széles vala egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. 2 És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldalfalai öt sing egyfelől és öt sing másfelől; és megmérje hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz singre. 3 És beméne belsőjébe, és megmérje az ajtó gyámoszlopait két singre, és az ajtó hat singre, és az ajtó oldalfalait hét singre. 4 És megmérje hosszúságát húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé, és mondá nékem: Ez a szentek szentje. 5 És megmérje a ház falát hat singre, és az oldalépület szélességét négy singre a ház körül mindenfelől. 6 És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, harminczan valának három sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy azon erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve. 7 És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban köröskörül a házon, ezért lón kiszélesedése az épületnek fölfelé. És az alsó sorról menének fől a felsőhöz és a középsőhöz. 8 És láték a háznál valami magasságot köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, egy teljes pálczányi, hat singnyire a fal tövének párkányáig. 9 Az oldalkamara külső falának szélessége pedig öt singnyi vala. És a mi üresen maradt a ház oldalkamrai között, 10 És a kamarák között húsz singyi

szélesség vala a ház körül köröskörül. **11** És az oldalépületnek ajtaja az üresen maradt hely felé vala, egyik ajtó északra és a másik ajtó délről, és a szabadon hagyott hely szélessége öt singnyi vala köröskörül. **12** És az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugat felé vala, hetven singnyi széles vala, s az épület fala öt singnyi széles köröskörül, hosszsága pedig kilencven sing. **13** És méré a háznak hosszát száz singre, és az elkülönített helyet s az épületet és falait száz sing hosszságára; **14** És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét kelet felé száz singre. **15** És méré az épület hosszságát az elkülönített hely felé, mely ennek háta mögött vala, és ennek folyosói minden egyfelől, minden másfelől száz singre. És magában a templomban és a belső helyen és a külső tornáczban. **16** A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának minden hármuk körül, szemben a küszöbbel, simított fadeszkákból köröskörül. A földtől az ablakokig, az ablakok pedig befedve valának. **17** Az ajtónak felső részéig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörül a belső és külső helyen minden mérték szerint. **18** Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája vala. **19** És emberorcsa néz vala a pálmafaragásról egyfelől, és oroszlánorcsa a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész házon köröskörül. **20** A földtől fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a falon. **21** A szenthelynek ajtófélái négysegűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak a formája. **22** Fából, három sing magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának. És mondád nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll. **23** És kettős ajtóvalának a szenthelynek és a szentek szentjének, **24** És kettős ajtóvalának az ajtoszárnynaknak, két forgó ajtóik, kettő az egyik ajtoszárnynakban és két ajtó a másikban. **25** És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóján, Kérubok és pálmák, mint valának készítve a falakon, és faküszöb vala a tornácz előtt kívül; **26** És szoros ablakok és pálmák valának minden egy- és minden másfelől a tornácz oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

42 És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala; **2** A száz sing hosszú oldal előt az északi oldalra, és vala ötven sing a szélessége. **3** A húsz singnek ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és a kőből rakott pádimentom ellenében, mely a külső udvarhoz tartozik, folyosó vala folyosó ellenében három sorban. **4** És a kamarák előtt tiz sing széles út vala befelé, hosszsága száz sing; és átaik észak felé valának. **5** És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók elvettek belőlük. **6** Mivelhogy három sorban valának és nem valának oszlopaiak, mint a pitvaroknak; ezért lón az alsókhöz és a középsőkhöz képest elvéve a helyből. **7** És egy fal, mely kívül vala, párhuzamosan a kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák előtt, ötven sing hosszú vala. **8** Mert a kamarák hosszsága, melyek a külső pitvar felé valának, ötven sing vala, és íme, a szenthely ellenében száz sing vala. **9** És e kamarák alatt vala a bejáró hely napkelet felől, ha beléjük a külső pitvarból méne valaki. **10** A pitvar falának szélességében dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának. **11** És egy út vala előttük, melyek hasonlatosak valának a kamarákhöz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és olyan szélességűek, mint ezek, és minden kijárásuk és elrendezésük olyan vala,

mint ezeké. És valamint amazoknak ajtói, **12** Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtói is, melyek dél felé valának: egy ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki hozzájok méne. **13** És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak, azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott rakják le az igen szentséges áldozatokat, az eledeli, a búnért való és a vétekért való áldozatot; mert szent az a hely. **14** Mikor bemennék oda a papok, ki ne jöjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruhákat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez. **15** És mikor a belső háznak mérésein véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, és megméré azt köröskörül. **16** Méré a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. És megfordula, és **17** Méré az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. És megfordula, **18** A déli oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. **19** Fordula aztán a nyugati oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. **20** Mind a négy szél irányában méré azt. Kőfala vala köröskörül, hosszsága ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválaszsa a szentet a köztől.

43 És vitt engem a kapuhoz, aholhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. **2** És íme, Izráel Istenének dicsősége jó vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsőségétől. **3** És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor láttam, mikor menék a várost elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. És orczámrá esém. **4** És az Úr dicsősége beméne a házbaba a kapunak útján, mely néz napkeletre. **5** És fölemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és íme, az Úr dicsősége betölte a házat. **6** És hallám, hogy valaki beszélget hozzáim a házból, holott ama férfiú mellettem áll vala. **7** És mondád nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, ahol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nevemet többé meg ne fertézesse Izráel háza, ők és királyaik paráznaságukkal és királyaiak holttesteivel, magaslataikkal, **8** Mikor küszöbüket az én küszöbön mellé és ajtófélákat az én ajtóféláim mellé tették, és csak a fal vala között és közöttük; és megfertézték az én szent nevemet útlatosságaikkal, melyeket cselekedtek, ezokáért elvesztém őket haragomban. **9** Most már eltávoztatják paráznaságukat és királyaiak holttestit tőlem, és ő köztük lakozom mindenrőkké. **10** Te, embernek fia, hirdessed Izráel házának ezt a házat, hogy piruljanak vétékeik miatt. És mérjék utána arányosságát; **11** És ha pirulni fognak mind a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és minden rendeléseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik és írd meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendeléseit, s azokat cselekedjék. **12** Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Íme, ez a ház törvénye. **13** És ezek az oltár méretei singek szerint (egy sing tesz egy közsinget és egy tenyert): talpa vala egy sing magas és egy sing széles, korláta pedig a szélén köröskörül egy arasznyi. És ez az oltár magassága: **14** A földön való taftól az alsó bekerítésig két sing s szélessége egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig négy sing és szélessége egy sing; **15** És az Istenhegye négy sing,

és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak egy sing. 16 És az Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét sing vala tizenkét sing szélesség mellett, négyszögben négy oldala szerint. 17 És a bekerítés vala tizennégy sing hosszú, tizennégy sing szélesség mellett, négy oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörül. És grádicsai napkeletre néztek. 18 És mondá nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor elkészül, hogy égőáldozattal áldozzanak rajta és vért hintsenek reá, 19 Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik a Sádók magvából valók, a kik járulhatnak én hozzáim, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem, egy fiatal bikát bűnért való áldozatul. 20 És végy véréből, és tudd az oltár négy szarvára és a bekerítés négy szegletére és a korlátra köröskörül, és tisztísd meg azt, és szenteld meg. 21 És vegyed a bikát, mely a bűnért való áldozat, és égesd meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kívül. 22 Másodnap pedig vígy egy ép kecskebakot bűnért való áldozatul, és tisztítsák meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával megtisztították. 23 Mikor elvégezed az oltár megtisztítását, vígy áldozatul egy ép, fiatal bikát és egy ép kost a nyájból. 24 És áldozzál velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sót reájok, és vigyék azokat égőáldozatul az Úrnak. 25 Hét napig minden nap egy-egy bakot hozz bűnért való áldozatul, és egy fiatal bikát és egy kost a nyájból, mint épeket hozzák. 26 Hét napon át szenteljék és tisztítsák meg az oltárt és töltések meg kezét. 27 És betöltsék a napokat; a nyolcadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron égőáldozataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlak titéket, ezt mondja az Úr Isten.

44 És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt. 2 És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istene ment be rajta, azért be lesz zárva. 3 A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne ülön, hogy kenyereset egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki. 4 És bevitt engem az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és ímé, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orczáma esém. 5 És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmetes légy, és lásd szemeiddel, és fülei áldozat meg, valamiket én szólók te veled az Úr házának minden rendtartásairól és minden törvényéről, és légy figyelmetes a háznak bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál. 6 És mondjad a pártosnak, Izráel házának: így szól az Úr Isten: Elég legyen immár néktek minden útátálosságok, Izráel háza! 7 Mikor idegeneket, körülmeteletlen szívűeket és körülmeteletlen testűeket engedtetek bemenni, hogy szenthelyemen legyenek, hogy megfertézzessék azt, az én házamat; mikor áldozatra fölvitték kenyereset, a kövér séget és vért: ekkor megtörtétek az én frigymet minden útátálosságokon felül; 8 És nem voltatok foglalatosak a szentségeimhez való szolgálatban, hanem azokat tettek foglalatosakká szolgálatomban az én szenthelyemen, magatok helyett. 9 Így szól az Úr Isten: Senki idegen körülmeteletlen szívű és körülmeteletlen testű be ne menjen az én szenthelyemre, minden idegenek közül, a kik Izráel fiai között vannak. 10 Sőt még a Léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izráel eltévelkedték (a kik eltévelkedtek én tőlem bálványai után), viseljék vétköket; 11 És legyenek szenthelyben szolgák a ház kapuinak őrizetére, és legyenek szolgák a házban: ők öljék le az égőáldozatot és egyéb áldozatot a népnek, és ők

álljanak előttök, hogy szolgáljanak nézik; 12 Mivelhogy szolgálták nézik bálványai előtt, és lőnek Izráel házának vétekre csábítói: ezért emeltek föl kezemet ellenök, ezt mondja az Úr Isten, hogy viseljék vétköket. 13 Ne közeledjenek hozzáim, hogy nékem, mint papok szolgáljanak, és hogy minden szentségemhez járuljanak, a szentségek szentségeihez; hanem viseljék gyalázatukat és útátálosságait, melyeket cselekedtek. 14 És teszem őket foglalatosakká a házhoz való szolgálatban, annak minden szolgálatánál, és minden nap, a mit abban cselekedni kell. 15 De azok a lévita-papok, a Sádók fiai, a kik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglalatosak voltak, mikor Izráel fiai eltévelkedtek tőlem, ők járuljanak én hozzáim, hogy szolgáljanak nézik és álljanak én előttöm, hogy áldozzanak nézik kövér séggel és vérrel, ezt mondja az Úr Isten. 16 Ők járjanak be az én szenthelyembe, és járuljanak az én asztalamhoz, hogy szolgáljanak nézik, és legyenek foglalatosak az én szolgálatomban. 17 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. 18 Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. 19 Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruhákat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal. 20 És fejüköt kopaszra ne nyírják, de nagy hajat se neveljenek, hanem hajokat megegyengessék. 21 És senki a papok közül bort ne igyék, mikor a belső udvarba bemennek. 22 És özvegyet vagy eltasztottat feleségül magoknak ne vegyenek, hanem szűzektet Izráel házának magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehetnek. 23 És az én népemet tanításak, hogy mi a különböszig szent és köz között, és a tisztában és tiszta között való különböszig ismertessék meg velök. 24 És peres úgyben ők álljanak elő itélni, az én törvényeim szerint itélezik meg azt; és tanításaimat s rendeléseimet megtartsák minden ünnepemén, és az én szombataimat megszenteljék. 25 És holt emberhez be ne menjen, hogy magát megfertéztesse, csak atyájáért és anyájáért és fiajáért és leányájáért és fiútestvéréért és leánytestvéréért, kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg magát. 26 És megtisztulása után számláljanak nézik hét napot. 27 És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. 28 És lészen nézik örökségek: én vagyok az ő örökségek, és birtokot ne adjatok nézik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. 29 Az ételáldozat és a bűnért és vétekért való áldozat, ez legyen érésök, és valami Izráelben Istennek szenteltetik, minden az övéi legyen. 30 És minden első termés zsengéje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, tudniliük minden áldozatotokból, legyen a papoké, és liszjeitek zsengéjét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. 31 Semmi döglöttet és vadolt szaggatottat, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne legyenek a papok.

45 És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségük, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötözer és szélessége tízezer sing, szent legyen az egész határában köröskörül. 2 Ebből legyen a szenthely ötszáz sing, ötszáz singgel mérete egy négyzetből minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen minden oldalon. 3 És ebből a megmérte helyből mérj ki huszonötözer sing hosszúságot és tízezer sing szélességet, és ebben lesz a szenthely, mint igen szent hely. 4 Szent rész ez a földből; legyen a papok, a

szenthely szolgáié, a kik ide járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nékik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. 5 És huszonötözer sing hosszából és tízezer sing széltében legyen a Léviták, a ház szolgáié tulajdonukul, húszkamarául, 6 És a város tulajdonául adjatok ötezer sing szélességet és huszonötözer sing hosszságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáráért legyen ez. 7 És a fejedelem tulajdona lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának minden a két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti oldalon keletre, és hosszságára olyan lesz, mint a részek közül egyé, a napnyugoti határtól a napkeleti határig. 8 Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át a többi földet Izráel házának az Ő nemzetiségei szerint. 9 Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már nétek, Izráel fejedelmei! A törvényletséget és erőszaktétel távoztassátok el, és cselekedjetek törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népmérőt sarcsolástokat, ezt mondja az Úr Isten. 10 Igaz mérőserpenyőitek legyenek és igaz éfátok és igaz báthotok: 11 Az éfa és a báth egy mértékűek legyenek, úgy hogy a hómernek tizedét fogadja be a báth, és a hómernek tizede legyen az éfa, a hómerhez kell mértéköt igazítani. 12 És a sekelnék húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. 13 Ez az áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából egy hatodrészt éfa, és egy hómer árpából is az éfa hatodrészét adjátok. 14 És az olajból rendelt rész egy báth olajból: a báth tizede a körből, tíz báthból, egy hómerből, mert tíz báth egy hómer. 15 És egy darab a nyájóból, kétszáz darab után Izráel bővízű földjéről ételáldozatra és égoáldozatra és hálaadó áldozatokra, az Ő megszentelésökre, ezt mondja az Úr Isten. 16 A földnek egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem részére Izráelben. 17 A fejedelem tiszte pedig lészen, hogy vigyen egészen égoáldozatokat és ételáldozatot és itáladozatot az ünnepeken és az újholdak napján és a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein: Ő teljesítse a búnérőt való áldozatot és az ételáldozatot és az egészen égoáldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy megszentelje Izráel házát. 18 Ezt mondja az Úr Isten: Az első hónapban, a hónap elsején végy egy fiatal, hibátlan bikát és tisztítsd meg a szenthelyet. 19 És vegyen a pap a búnérőt való áldozat véréből, és hintse a ház ajtótérfűlára és az oltár bekerítésének négy szegletére és a belső pitvar kapufélfáira. 20 És így cselekedjél a hónap hetedik napján a tudatlanságból vétkezőért és a vigyázatlanságért, és így tisztítsátok meg a házat. 21 Az első hónapban, a hónap tizenegyedik napján legyen a ti páskátok; a hétfáján napokban kovásztalan kenyéret egyetek. 22 És a fejedelem azon a napon áldozzék Ő magáért és a föld egész népéért egy bikával, búnérőt való áldozatot. 23 És az ünnep hét napján tegyen egészen égoáldozatot az Úrnak hét bikával és hét kossal, épekkel, naponként hét napon át, és búnérőt való áldozatot egy kecskebakkal naponként; 24 És ételáldozatul tegyen egy éfát a bika mellé és egy éfát a kos mellé, és az olajból egy hínt az éfához. 25 A hetedik hónapban, a hónap tizenötödik napján, az ünnepen hasonlóképen cselekedjék hét napon át: a búnérőt való áldozattal, az egészen égoáldozattal, az ételáldozattal és az olajjal.

46 Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja, mely keletre néz, zárva legyen a dologtevő hat napon, szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold napján is nyissák ki. 2 És a fejedelem jöjjön be a kapu tornáczának útján kívülről, és álljon a kapu felfélája

mellé, és mikor a papok megáldozzák az Ő égoáldozatát és hálaadóáldozatait, Ő leborulva imádkozzék a kapu küsöbén, azután menjen ki, a kaput pedig ne zárják be estvéig. 3 És leborulva imádkozzék az ország népe ugyanannak a kapunak bejáratainál a szombatokon és az újholdnak napjain az Úr előtt. 4 Az égoáldozat pedig, melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombatnapon, hat ép bárány és egy ép kos legyen; 5 És az ételáldozat: egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé ételáldozatul, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. 6 Az újhold napján pedig egy ép, fiatal bika és hat bárány és egy kos, minden épeket legyenek. 7 És a bika mellé egy éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ételáldozatul; és a bárányok mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy hínt az éfához. 8 És mikor bemegy a fejedelem, a kapu tornáczának útján menjen be, és ezen az úton menjen ki. 9 Mikor pedig a föld népe megyen be az Úr eleibe az ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék, a déli kapu útján menjen ki; a ki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki; ne téren vissza azon kapu útjához, a melyen bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki. 10 A fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttük menjen be, és mikor kimennek, együtt menjen ki velük. 11 És az ünnepeken és a szent egybegyűléseken legyen az ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. 12 Továbbá, mikor a fejedelem szabad akaratból tesz égoáldozatot, vagy hálaadó áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki néki a kaput, mely napkeletre néz, és Ő vigye égoáldozatát és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat napon szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be a kaput kimenése után. 13 És egy esztendős ép bárányt áldozz égoáldozatul naponként az Úrnak; minden reggel áldozz azzal. 14 És ételáldozatot tégy hozzá minden reggel: egy hatodrészt éfát, és az olajból a hín harmadrészét a liszt megnedvesítésére, ételáldozatul az Úrnak; örökre állandó rendelések ezek. 15 Hozzátok azért a bárányt és az ételáldozatot és az olajat minden reggel állandó égoáldozatul. 16 Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik fiának a maga örökségből, az az Ő fiaié legyen tulajdonul öröksékgépen. 17 De ha örökségből valamelyik szolgájának ad ajándékot, az a szabadság esztendejéig lesz azé, azután viaszszáll a fejedelemre; csak az Ő öröksége lesz az Ő fiaié. 18 És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségből, hogy nyomorgatással kivesse Őket tulajdonukból; a maga tulajdonából adjon örökséget flainak, hogy az én népem közül senki el ne széledjen a maga tulajdonából. 19 És bevitt engem ahhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett oldalaslag vala, a kamarákhoz, a papok szenthelyéhez, melyek északra néznek, és ímé, ott egy hely vala leghatólnyugotra. 20 És monda nékem: Ez a hely, ahol a papok főzzék a vétekért és a búnérőt való áldozatot, és a hol süssék az ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök a külső pitvarba, a nép megszentelésére. 21 És kivitt engem a külső pitvarba, és elhordozta engem a pitvar négy szegletén, és ímé, a pitvar mindenik szegletében egy-egy pitvar vala. 22 A pitvarnak négy szegletében zárt pitvarok valának, negyven sing hosszúságúak és harminc sing szélesek; egy mértéke vala a négy szegleten való pitvaroknak. 23 És falazások valának bennök köröskörül mind a négy körül, és a falazások alatt konyhák valának csinálva köröskörül. 24 És monda nékem: Ez a főzõház, ahol főzzék a háznak szolgái a nép véres áldozatát.

47 És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé, víz jó vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfoly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre. **2** És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordozza engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletere néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. **3** Mikor kiméne az a férfinak napkelet felé, mérőszínörrel a kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokágig ér vala. **4** És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és átvitt engem s a víz derékgig ér vala. **5** És mére még ezeret, s vala olyan folyó, hogy át nem leheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem lábholható. **6** És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezet engem a folyó partján. **7** És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa vala mindenfelé fejlől. **8** És mondá nékem: Ez a víz a keleti tájéakra foly ki, és a lapácra megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz. **9** És lészen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög, valahova e folyam bemegyen, élni fog; és a halaknak nagy bőségök lészen, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement. **10** És lészen, hogy halászok állanak rajta Éngeditől Énegláimig: varsák kivető helye lészen; nemök szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. **11** Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. **12** És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevekedik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcsük el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsük teremnek, mert vízük onnát a szenthegyiből foly ki; és gyümölcsük ededre és leveleik orvosságra valók. **13** És monda az Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint örökségül osszátok el magatok között a földet Izráel tizenkét törzsöke szerint, Józsefnak két örökséget. **14** És vegyétek azt örökségül mindenirányban egyenlően, mivel hogyan fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a föld örökségül. **15** És ez legyen a föld határa, észak felé a nagy-tengertől, Hetlónon át Sedádnak menve: **16** Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa és Hamát határa között van, a középső Hásér, mely Havrán határán van. **17** Így legyen a határ a tengertől Haczar-Énónig Damaskus határán és azontúl északra, és Hamát határán: ez az északi oldal. **18** És a keleti oldalon: Havrán és Damaskus és Gileád között és Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a keleti tengerig mérjelek: ez a keleti oldal. **19** És a déli oldalon dél felé: Támaatról a versengések vizéig Kádesben, azután a folyó felé a nagy-tengerig: ez a déli oldal dél felé. **20** És a nyugati oldal: a nagy-tenger, ama határtól fogva addig, ahol egyenesen Hamátba menni: ez a nyugati oldal. **21** És oszszátok el ezt a földet magatok között Izráel nemzetiségei szerint. **22** És legyen, hogy sorsvetéssel oszszátok el azt magatok között és a jövénnyek között, a kik közötteket lakoznak, a kik közöttek fiakat nemzettek, és úgy tartsátok őket, mint a ki ott született az Izráel fiai között: veletek együttesen sorsvetéssel legyen örökségük Izráel nemzetiségei között. **23** És úgy legyen, hogy a mely nemzetéggel lakozik a jövénny, ott adjátok ki az ő örökséget. Ezt mondja az Úr Isten.

48 Ezek a nemzetiségek nevei: az északi határon a Hetlántól Hamáthig vezető út mentén Haczar-Énónig Damaskus határán, észak felé, Hamát mentén, és pedig legyen az óvá a keleti és nyugati oldal: Dán, egy rész; **2** És Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Áser, egy rész; **3** És Áser határa

mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Naftali, egy rész; **4** És Naftali határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Manasse, egy rész; **5** És Manasse határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Efraim, egy rész; **6** És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Rúben, egy rész; **7** És Rúben határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Júda, egy rész; **8** És Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig legyen a szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek: huszonötözer sing széles és olyan hosszú, mint egy-egy rész a keleti oldaltól a nyugati oldalig, és a szenthely annak közepette legyen; **9** A szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek, huszonötözer sing hosszú és tízezer sing széles legyen; **10** És ezeké legyen ez a szent áldozat: a papoké északra huszonötözer sing és nyugatra tízezer sing szélesség és keletre tízezer sing szélesség és délről huszonötözer sing hosszúság, és az Úr szenthelye annak közepette legyen: **11** A papoké, a kik megszenteltettek a Sádók fiai közül, a kik szolgálatomban foglalatosak voltak, a kik nem tévedtek el, mikor Izráel fiai eltéveltek, mint a hogy eltéveltek volt a Léviták. **12** Övék legyen ez, mint egy áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a Léviták határán. **13** A Lévitáké pedig legyen a papok határa mentén huszonötözer sing hosszúság és tízezer szélesség; az egész hosszúság legyen huszonötözer és a szélesség tízezer. **14** És semmit abból el ne adjanak, se el ne cseréljék, se másra át ne száljíjön a földnek és zsengéje, mert az Úrnak szentellették. **15** És az ötezer sing, mely a szélességen megmaradt a huszonötözernek mentén, közhely a város számára, mint lakóhely és tágasság, és legyen a város annak a középében. **16** És ezek legyenek annak méretei: az északi oldalon négyezérötszáz sing és a déli oldalon négyezérötszáz és a keleti oldalon négyezérötszáz és a nyugati oldalon négyezérötszáz. **17** És a város alatt legyen tágasság észak felé kétszázötven sing és dél felé kétszázötven és keletre kétszázötven és nyugatra kétszázötven. **18** A mi pedig megmaradt a hosszaságban a szent áldozat mentén, tízezer keletre és tízezer nyugatra, az ott maradjon a szent áldozat mentén, és legyen annak termése a város szántóvétőinek eledele. **19** És a ki szántóvető a városban, mivelje azt Izráelnek minden nemzetiségből. **20** Az egész huszonötözer sing szent áldozatot huszonötözer sing négysszögben adjátok szent ajándékul a város tulajdonával együtt. **21** A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán, szemben a huszonötözer sing szent áldozattal a keleti határig és nyugat felé szemben a huszonötözer singgel egészen a nyugati határig lészen, a kiosztott részek mentén, a fejedelemé; és legyen a szent áldozat és a ház szenthelye annak közepette. **22** És a Léviták tulajdonától és a város tulajdonától fogva, mely középében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda határa és Benjámin határa között a fejedelemé legyen. **23** És a többi nemzetiségek: a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Benjámin, egy rész. **24** És Benjámin határan a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Simeon, egy rész. **25** És Simeon határan a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Issakhár, egy rész. **26** És Issakhár határan a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Zebulón, egy rész. **27** És Zebulón határan a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Gád, egy rész. **28** És Gád határan a déli oldalon dél felé, legyen a határ Támaatról a versengések vizéig Kádesben, a patak felé a nagy-tengerig. **29** Ez a föld, melyet sorsvetéssel örökségül eloszszatok Izráel nemzetiségei között, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten. **30** És ezek a város külös részei: Az északi oldalon négyezérötszáz

sing mérték. **31** És a város kapui, Izráel nemzetiségeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy. **32** És a keleti oldalon négyezeröttszáz sing és három kapu: József kapuja egy, Benjámin kapuja egy, Dán kapuja egy. **33** És a déli oldalon is négyezeröttszáz sing mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy. **34** A nyugati oldalon négyezeröttszáz sing három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Naftáli kapuja egy: **35** Köröskörül tizennyolcezer sing; és a város neve ama naptól fogva: Ott lakik az Úr!

DánIEL

1 Jójakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszállá azt. **2** És kezébe adá az Úr Jójakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevivé az ő istenének kincsesházába. **3** És mondá a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat, **4** A kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvérére. **5** És rendele nékik a király mindennap szükségtől a királyi ételből és a borból, melyből ő izsik vala, hogy így nevelje őket három esztendeig, és azután álljanak a király előtt. **6** Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: DánIEL, Ananiás, Misáel és Azariás. **7** És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik: tudniliik elnevezé DánIEL Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelit Misáknak, Azariást Abednegónak. **8** De DánIEL eltökél az ő szívében, hogy nem fertőzeti meg magát a király ételével és a borral, a melyből az izsik vala, és kér az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie. **9** És az Isten kegyeleme és irgalomra méltóvá tevé DánIEL az udvarmesterek fejedelme előtt; **10** És mondá az udvarmesterek fejedelme DánIELnek: Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte a ti ételeketet és italotokat; minek lássa, hogy a ti orczátok hitványabb amaz ifjaknál, a kik egykorúak veletek? és így bűnbe kevernétek az én fejemet a királynál. **11** És mondá DánIEL a felügyelőnek, a kire az udvarmesterek fejedelme bírta vala DánIELT, Ananiást, Misáelt és Azariást: **12** Tégy próbát, kérlek, a te szolgáiddal tíz napig, és adjanak nékünk zöldségféléket, hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. **13** Azután mutassák meg néked a mi ábrázatunkat és amaz ifjak ábrázatát, a kik a király ételével élnek, és a szerint cselekedj majd a te szolgáddal. **14** És engede nékik ebben a dologban, és próbát tón velük tíz napig. **15** És tíz nap mulva szébbnek látszik az ő ábrázatuk, és testben kövérébbek valának mindenazonként az ifjaknál, a kik a király ételével élnek vala. **16** Elvezé azért a felügyelő az ő ételköt és az ő italokul rendelt bort, és ad vala nékik zöldségféléket. **17** És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcséget; DánIEL pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is. **18** Miután pedig elmúlt az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy elejé vigyék őket, bevivé őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elő. **19** És szóla velők a király, és mindenjájok között sem találtaték olyan, mint DánIEL, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt. **20** És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a király tölök tudakozódék, tízszerre okosabbaknak találá őket mindenazonként az írásdóknál és varázslóknál, a kik egész országában valának. **21** És ott vala DánIEL a Cyrus király első esztendejéig.

2 És Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében álmokat látta Nabukodonozor, és nyugtalan lón az ő lelke, és álma felbeszakadt. **2** És mondá a király, hogy hívjanak írásdókat, varázslókat, búbájosokat és Káldeusokat, hogy

fejsek meg a királynak az ő álmait; és bemenének azok, és állának a király elő. **3** És monda nézik a király: Álmot láttam, és nyugtalan a lelém megtudni az álmot. **4** És mondák a Káldeusok a királynak szirai nyelven: Király, örökké élj! mondd meg az álmot a te szolgádnak, és megjelentjük az értelmét. **5** Felele a király, és monda a Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem az álmot és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti házaitok szemétdombokká téteketek. **6** Ha pedig az álmot és annak értelmét megjelentek: ajándékokat, jutalmat és nagy tisztességet vesztek tőlem; ezért az álmot és annak értelmét jelentsétek meg nékem. **7** Felelének másodszor, és mondának: A király mondja meg az álmot az ő szolgáinak: és az értelmét megjelentjük. **8** Felele a király, és monda: Bizonnyal tudom én, hogy csak időt akartok ti nyerni, mert lájtatók, hogy áll az én szavam. **9** Hogy ha az álmot meg nem mondjátok nékem, csak egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétevázó beszédet koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor tudom, hogy az értelmét is megjelenthetek nékem. **10** Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák: Nincs ember a földön, aki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot. **11** Mert a dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, aki azt megjelenthesse a király előtt, hanemha az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel. **12** E miatt a király megharaguék és igen felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni bölcsék mind veszítésszenek el. **13** És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcséket; és keresik vala DánIEL és az ő társait, hogy megölésszenek. **14** Ekkor DánIEL bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi testőrség fejének, aki kiment vala, hogy megöllesse a babiloni bölcséket. **15** Szóla és monda Arióknak, a király föemberének: Miért e kegyetlen parancsolat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot DánIELnek. **16** És beméne DánIEL, és kér a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak. **17** Ekkor DánIEL haza méne, és elmondá e dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak: **18** Hogy kérjenek az egek Istenétől írgalmasságot e titok végett, hogy el ne veszzenek DánIEL és az ő társai a többi babiloni bölcsékkal együtt. **19** Akkor DánIELnek megjelenteték az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor DánIEL az egek Istenét. **20** Szóla DánIEL, és monda: Áldott legyen az Istenek neve örökkön örökké: mert övé a bölcseség és az erő. **21** És ő változtatja meg az időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ád bölcseséget a bölcséknak és tudományt az értelmeseknek. **22** Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a setétségen; és világosság lakozik vele! **23** Néked adok hálát, atyámnak Istene, és dicsérlek én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál nékem, és mostan megjelentetted nékem, a mit kérünk tőled; mert a király dolgát megjelentetted nékünk! **24** Beméne azért DánIEL Ariókhoz, a kit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcséket; elméne azért, és mondá néki: A babiloni bölcséket ne veszítess el; vígy engem a király elé és a megfejtést tudtára adom a királynak. **25** Akkor Ariók sierte bevitte DánIELt a király előbe, és mondá: Találtam feríti Júdának fogoly fiai között, a ki a megfejtést megjelenti a királynak. **26** Szóla a király, és monda DánIELnek, a kit Baltazárnak nevezének: Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmot, a melyet látta, és annak értelmét? **27** Felele DánIEL a király előtt, és mondá: A titok, a melyről a király tudakozódék, a bölcsék,

varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthették a királynak; **28** De van Isten az égben, a ki a titkokat megjelenti; és Ő tudtárta adta Nabukodonozor királynak: mi leszen az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása a te ágyadban ez volt: **29** Néked, oh király! gondolataid támadtak a te ágyadban a felől, hogy mik lesznek ez után, és a ki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, a mi lesz. **30** Nékem pedig ez a titok nem bőlcsesegóból, a mely bennem minden elő felett volna, jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tudtára adassák a királynak és te megértsed a te szívednek gondolatait. **31** Te láttad, oh király, és íme egy nagy kép: ez a kép, mely hatalmas vala és kívály az Ő fényessége, előtőd áll vala, és az ábrázata rettentetés volt. **32** Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből, **33** Lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának. **34** Nézed vala, a míg egy kő leszakada kéz érintése nélkül, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzá azokat. **35** Akkor egygyé zúzódék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lónek mint a nyári szérűn a polyva, és felkáپ azokat a szél, és helyöket sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leüté az állóképet nagy hegygyé lón, és betölte az egész földet. **36** Ez az álom, és értelmét is megmondjuk a királynak. **37** Te, oh király! királyok királya, kinek az egek Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; **38** És valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak lakoznak, a te kezdebe adta azokat, és úrrá tett téged mindezekben: Te vagy az arany-fej. **39** És utánad más birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön uralrokodik. **40** A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert miként a vas széttör és összezűz minden; bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. **41** Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vasból valónak láttal: a birodalom kétfélé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. **42** És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. **43** Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. **44** És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át hanem szétzúzza és elrontja mindeneket a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. **45** Minthogy láttad, hogy a hegyről kő szakad vala le kéz érintése nélkül, és szétzúzá a vasat, rezet, cserepet, ezüstöt és aranyat: a nagy Isten azt jelentette meg a királynak, a mi majd ezután leszen; és igaz az álom, és bizonyos annak értelme. **46** Akkor Nabukodonozor király arcra borula és imád Dánielt, és meghagyá, hogy ételalhozattal és jó illattal áldozzanak néki. **47** Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonytal a ti istenetek, Ő az isteneidnek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titket! **48** Akkor a király fölmagastalá Dánielt, és sok nagy ajándékot adta néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartománya felett, és a babiloni összes bőlcseknek előjárójává tevé Őt. **49** És Dániel kérte a királyt, hogy Sidrákot, Misákat és Abednégót rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.

3 Nabukodonozor király csináltata egy arany állóképet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállítatta azt a

Dura mezején, Babilon tartományában. **2** És Nabukodonozor király egybegyűjtött a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytévőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az állóképnek felavatására, a melyet Nabukodonozor király állítottat vala. **3** Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytévők és a tartományok minden igazgatója az állókép felavatására, a melyet Nabukodonozor király állítottat, és megállának az állókép előtt, a melyet Nabukodonozor állítottat. **4** És a hírnöök hangsosan kiált: Meghagyatik nétek, oh népek, nemzetek és nyelvek! **5** Mihelyt halljátok a kürnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantranak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állítottat. **6** Akárki pedig, aki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemenczébe. **7** Azért mihelyt hallák mind a népek a kürnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantranak és mindenféle hangszernek szavát: leborulának, mind a népek, nemzetiségek és nyelvek, és imádák az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állítottat. **8** Elmenének azért ebben az időben káldeabeli férfiak, és vátad emelének a zsidók ellen; **9** Szólának pedig és mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké élj! **10** Te, oh király! parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantranak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le, és imádja az arany állóképet; **11** Aki pedig nem borul le és nem imádja, vettessék be az égő, tüzes kemenczébe. **12** Vannak zsidó férfiak, akit a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becslülik téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany állóképet, a melyet felállítottál, nem imádják. **13** Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákat és Abednégöt; erre elhözük a férfiakat a király elé. **14** Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tiszteletek-e az én istenemet és nem imádjátok-e az arany állóképet, a melyet felállítattam? **15** Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantranak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az állóképet, a melyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek az égő, tüzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titokat az én kezeimből? **16** Felelénék Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. **17** Íme, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezdeből is, oh király, kiszabadít minket. **18** De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, a melyet felállítottál, nem imádjuk. **19** Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal, és az Ő orczájának színe elváltozik Sidrák, Misák és Abednégő ellen; azért szóla, és meghagyá, hogy fűtsék be a kemencét hétszerte inkább, mint szoktak vala befűteni. **20** És meghagyá a legerősebb férfiaknak az Ő seregében, hogy kötözék meg Sidrákot, Misákat és Abednégót, és vessék őket az égő, tüzes kemencébe. **21** Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstul, palástostul és egyéb öltönyöstul megköltöztek, és az égő, tüzes kemencébe vettetek. **22** A miatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkívül izzó vala: azokat a férfiakat, a kik Sidrákot, Misákat és Abednégót felvitték,

megölé a tűznek lángja. 23 Az a három ferífi pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az őgő, tűzes kemenczebe esék megköözve. 24 Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három ferífiut veténk-é a tűz közepébe megköözve? Felelénék és mondának a királynak: Bizonyára, oh király! 25 Felele, és monda: Ímé, négy ferífiut látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiaé. 26 Nabukodonozor ekkor az őgő, tűzes kemencze szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istenek szolgái, jertek ki és jőjjetek ide! Azonnal kijövénak Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből. 27 És egybegyűlven a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a ferífiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket. 28 Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, a ki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgáit, a kik ő benne bíztak; és a király parancsolatát megszegtek és veszedelemre adták az ő testőket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenökön kívül. 29 Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetseg és nyelv, a mely káromlást mond Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombába tétessek: mert nincs más Isten, aki így megszabadíthatsson. 30 Akkor a király nagy tisztességre emelé Sidrákot, Misákot és Abednégót Babilon tartományában.

4 Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakoznak, mondá: Békességetek bőséges legyen! 2 A jeleket és csudákat, a melyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom megijelenteni. 3 Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csudái! az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre száll. 4 Én Nabukodonozor békében valék az én házamban, és virágzó az én palotámban. 5 Álmot láték és megréttente engem, és a gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látásai megháborítanak engem. 6 És parancsolatot adék, hogy hozzák előmbe Babilonnak minden bölcsét, hogy az álom jelentését tudassák velem. 7 Akkor bejövénék az írástudók, varázslók, Káldusok és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmat, de az értelmét nem jelentették meg nékem. 8 Végezetre bejöve élém Dániel, a kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve, és a kiben a szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmat. 9 Baltazár, az írástudók elseje, tudom, hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi titok sem homályos előttem, az én álomm látásait, a miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. 10 Az én fejem látásai az én ágyamban ezek voltak: Látám, hogy ímé, egy fa állva a föld közepette, és annak magassága rendkívüli volt. 11 Nagy volt a fa és erős, és magassága az éigig ért, és az egész föld szélénél volt látható. 12 Levelei szépek és gyümölcse sok, és táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnýéket talála a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden elő. 13 Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; 14 Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdáljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hánýjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alól, és a madarak az ő ágairól. 15 De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben,

és vas és ércz láncokba verve a mező füvén; égi harmattal öntöztek, és a barmokkal legyen része a föld füvében. 16 Az ő emberi szíve változék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múlik el felette. 17 Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és a Szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az elők, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja, annak adjá azt, és az emberek között az alábbvaló emeli fel arra. 18 Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét; mivelhogy az én országomnak egyetlen bőlcse sem tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent isteneknek lelke van benned. 19 Ekkor Dániel, a kinek neve Baltazár, közel egy óraig rémüldözék, és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne rettentesenek téged! Felele Baltazár, és monda: Uram, az álom szálljon a te gyűlölőidre, a magyarázata pedig a te ellenségeidre! 20 A fa, a melyet láttál, a mely nagy és erős volt, és a melynek magassága az eget érte és ellátszék az egész földet; 21 És levelei szépek, gyümölcse pedig sok, és táplálék rajta mindeneknek; alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak lakozának: 22 Te vagy az, oh király, a ki nagygyá és erőssé lettél, a kinek nagysága megnövekedék és fölér az éigig, és hatalmad a föld végéig. 23 Hogy pedig látta a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből, és azt mondá: Vájátok le a fát és pusztításokat el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és ércz láncokba verve a mező füvén, és égi harmattal öntöztek és a mezei barmokkal legyen része, a míg hét idő múlik el felette; 24 Ez a jelentés, oh király, és a felséges Isten végezése ez, a mely bekötvezik az én uramra, a királyra, 25 És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal öntöznek téged, és hét idő múlik el felettesed, míg nem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adjá azt, a kinek akarja. 26 Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, mihelyest megismered, hogy az Ég uralkodik. 27 Azért, oh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeidől igazság által szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed. 28 Mindez betelék Nabukodonozor királyon. 29 Tizenkét hónap mulva a babiloni királyi palotán sétálá. 30 Szóla a király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én építettem királyság hánának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességeire? 31 Még a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvétettet töled. 32 És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el felettesed, a míg megesméréd, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adjá azt, a kinek akarja. 33 Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül kivetették, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal öntöztek az ő teste, míg nem szóre megnöve, mint a saskeselyű tolla, és körmei, mint a madarakéi. 34 És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldam a felséges Istent, és dícsérém és dicsőítem az örkékk előt, kinek hatalma örkékkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre áll. 35 És a föld minden lakosa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakosai között, és nincs, aki az ő kezét

megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél? 36 Abban az időben visszatére hozzá az én értelmem, és országom dicsőségére az én ékességem, és méltóságom is visszatére hozzá, és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének engem, és visszahelyeztettem az én országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. 37 Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az ő utai ítélet, és azokat, a kik kevélsgében járnak, megalázhatja.

5 Belszázár király nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ívek. 2 Borozás közben mondta Belszázár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az ő atya a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 3 Akkor elhízhák az arany edényeket, a melyeket elvivének az Isten házának templomából, mely Jeruzsálemben van, és ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 4 Bort ivának, és dicsérék az arany-, ezüst-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket. 5 Abban az órában emberi kéznek ujjai tünének fel, és írának a gyertyatartóval szemben a király palotájának meszelt falán, és a király nézé azt a kézfejet, a mely ír vala. 6 Ekkor a király ábrázatja megváltozik, és az ő gondolatai megháboríták őt, és derekának inai megoldódanak és az ő térdie egymáshoz verődnek. 7 Erősen kiátozik a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Káldeusokat és jövendőlököt. Szóla a király és monda a babiloni bölcsenknek: Akárki legyen az az ember, aki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét megjelenti nékem, bíborba öltözöttet és aranylánc lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban. 8 Akkor bemenének a király bölcssei minden, de nem tudták elolvasnai az írást, sem annak értelmét megfejtenei a királynak. 9 Akkor Belszázár király igen megettene, és az ő ábrázatja elváltozik rajta, és az ő főemberei is megzavarodanak. 10 A királyasszony a király és az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma házába, és szóla a királyasszony, és monda: Király, örökké élj! Ne rettentsemek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne változzék el! 11 Van egy férfiú a te országodban, a kiben a szent isteneknek lelke van, és a te atyád érdejében értelel, tudomány, és az istenek bölcségehez hasonló bölcseség találtaték benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőlök fejévé tőn; igen, a te atyád, a király; 12 Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és értelel, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése és rejtelylek megfejtése találhatott. Most azért hivattassék elő Dániel, és az megjelenti az értelmet. 13 Erre Dániel a király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-é ama Dániel, aki a júdabeli foglyok fiai közül való, a kit ide hozott a király, az én atyám, Júdából? 14 És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és értelel és tudomány és kíválgó bölcseség találtatott te benned? 15 Csak imént hozzának elém a bölcsök és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog értelmét megjelenteni. 16 De felőled azt hallottam, hogy te tudod az értelmet megfejtenei és a titkokat megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást és értelmét nékem megmondani, bíborba öltözettel és aranylánc lesz a nyakodon, és mint harmadik uralkodol az országban. 17 Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéid legyenek, és adományaidat másnak adjad, mindazáltal az írást

elolvason a királynak, és jelentését megmondom néki. 18 Te, oh király! A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tisztességet ada Nabukodonozornak, a te atyádnak; 19 És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek, nemzetek és nyelvek minden féltek és rettegtek tőle; megölt, a kit akart; és életben tartott a kit akart; feleltek, a kit akart; és megalázott, a kit akart; 20 De mikor a szíve felülvalkodott, és a lelke megkeményedett megátalkodottan: levették az ő birodalmának királyi székéből, és dicsőséget elvezék tőle; 21 És az emberek fiai közül kivettek, és az ő szíve olyanná lón, mint a barmoké; és a vadzsamarakkal lón az ő lakása, és fűvel etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal öntözöttet, míg megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, a kit akar. 22 És te, Belszázár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindez tudtad. 23 Sőt felelmelektől az egek Ura ellen, és az ő házáának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket dicséréd, a kik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Isten pedig, a kinek kezében van a te lelked, és előtte minden te útad, nem dicsőítettek. 24 Azért küldöttetted ő általa ez a kéz, és jegyeztetted fel ez az írás. 25 És ez az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! 26 Ez pedig a szavaknak az értelme: Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. 27 Tekel, azaz megmérte a mérlegén és híjjával találta tőle. 28 Peresz, azaz elosztatott a te országod és adatott a médeknek és persáknak. 29 Akkor szóla Belszázár, és öltözötték Dánielt bíborba, és aranyláncot vetnék nyakába, és kikiálták felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban. 30 Ugyanazon az éjszakán megöllették Belszázár, a Káldeusok királya. 31 És a mèd Dárius foglalá el az országot mintegy hatvankét esztendős korában.

6 Tetszék Dáriusnak, és rendele a birodalom fölé százhúszt tiszttartót, hogy az egész birodalomban legyenek; 2 És azok fölé három igazgatót, a kik közül egy vala Dániel, hogy a tiszttartók nékik adjanak számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen. 3 Akkor ez a Dániel felülvállalá az igazgatókat és a tiszttartókat, mivelhogy rendkívüli lelek volt benne, úgy hogy a király őt szándékozzen tenni az egész birodalom fölé. 4 Akkor az igazgatók és tiszttartók igyekeznek okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy véket nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtaték benne. 5 Akkor mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az ő Istenének törvényében! 6 Akkor azok az igazgatók és tiszttartók berohantak a királyhoz, és így szólának: Dárius király, örökké élj! 7 Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók, fejedelemek, tanácsosok és a kormányzók, hogy királyi végzés hozzásék, és erős tilalom adassék, hogy ha valaki harminc napig kér valamely istentől vagy embertől, tekívüled, oh király, vettessék az oroszlánok vermébe. 8 Most azért, oh király, erősítsd meg e tilalmat és add ki írásban, hogy meg ne változtassék a médek és persák vissza nem vonható törvénye szerint. 9 Annakokáért Dárius király adott írást és tilalmat. 10 Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megiratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyíva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdire esék, könyörge és dicséretet tőn az ő Istenre előtt, a miként azelőtt

cselekszik vala. **11** Akkor azok a férfiak berohantak és megtalálák Dánielt, a mint könyörge és esedezék az Ő Istene előtt. **12** Ekkor bemenének, és mondák a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-é a tilalmat, hogy ha valaki kér valamit valamely istentől vagy embertől harmincz napig, tekívüled oh király, vettessék az oroszlánok vermébe? Felele a király és mondta: Áll a szó! a médekkel és persák vissza nem vonható törvénye szerint. **13** Erre felelének, és mondák a királynak: Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, nembecsű téged, oh király, sem a tilalmat, a mit megírtál; hanem háromszor napjában elkönyörgi könyörgését. **14** Akkor a király, a mint hallotta ezt, igen restkelkedik a miatt, és szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítsa, és napnyugotig törekedék őt megmenteni. **15** Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a királynak: Tud meg, király, hogy ez a médekkel és persák törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, a melyet a király rendel, meg ne változtassék. **16** Erre szóla a király, és előhözük Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, Ő szabadítson meg téged! **17** És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétlik a király az Ő gyűrűjével és az Ő föembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. **18** Erre eltávozik a király az Ő palotájából, és étlen tölté az éjszakát, és vigasságtevő szerszámokat sem hozata eléje; kerülte őt az álom. **19** Hajnalban a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne. **20** És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval kiáltja Dánielnek; szóla a király, és monda Dánielnek: Dániel! az élő Istennek szolgája, a te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-e szabadítani téged az oroszlánoktól? **21** Akkor Dániel szóla a királynak: Király, örökké elj! **22** Az én Istenem elbocsátá az Ő angyalát, és bezárás az oroszlánok száját és nem árthatnak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előttem és te előttem sem követtem el, oh király, semmi vétket. **23** Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevük Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az Ő Istenében. **24** És parancsola a király, és előhözük azokat a férfiakat, a kik Dánielt vádolák, és az oroszlánok vermébe vettetének mind ők, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekekére sem jutának, a mikor rájok rontának az oroszlánok és minden csontjukat összezúzták. **25** Akkor Dárius király ira minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakozának: Békességek bőséges legyen! **26** Én tőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istenét; mert ő az élő Isten, és örökké megmarad, és az Ő országa meg nem romol, és uralkodása mind végig megtart; **27** Aki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki megszabadította Dánielt az oroszlánok hatalmából. **28** És ennek a Dánielnek jó szerencsés lón dolga a Dárius országában és a persa Czírus országában.

7 Belszázárnak, a babiloni királynak első esztendjeiben álmot látta Dániel és fejének látásait az Ő ágyában. Az álmot akkor folyegyzé; a dolog velejét elmondá. **2** Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és ímé, az egnek négy szelle hárborút támaszta a nagy tengeren; **3** És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. **4** Az első olyan, mint az oroszlán, és sas szárnai valának. Nézém, míg szárnai kitépettek, és felemeltek a földről, és mint valami ember, lábra állították és emberi szív adaték néki. **5** És ímé, más állat, a

második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogat között, és így szólának néki: Kele fel és egyél sok hűst! **6** Ez után látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszánya vala a hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték néki. **7** Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és izonyú és rendkívül erős: nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözik mindenektől az állatotktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki. **8** Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az előbbi szarvak közül kiszakaszatték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj. **9** Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerei őrű tűz; **10** Tűzfolyam foly és jő vala ki az Ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezreszer tízezeren állának előtte; itélők ülének le, és könyvek nyittanak meg. **11** Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézém, míg megölheték az állat, és az Ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre. **12** A többi állatotktól is elvéteték az Ő hatalmok; de ideig-óráig tartó élet adaték nékik. **13** Látám éjszakai látásokban, és ímé az egnek felhőben mint valami emperifia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. **14** És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem műlik, és az Ő országa meg nem rontatik. **15** Megrendülék én, Dániel, az én lélkember ezek miatt, és fejem látásai megháborítanak engem. **16** Oda menék egyhez az ott állók közül, és bizonyosat kérék tőle mindeneket felől, és szóla nékem, és e dolognak értelmét tudatá velemon: **17** Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy király, a kik támadnak a földön. **18** De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké. **19** Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözik mindenektől, és rendkívül rettenetes vala; vasfogai és érczkörmei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. **20** A tíz szarv felől is, a melyek a fején valának, és a felől, a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társainál. **21** Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket. **22** Mignem eljöve az öreg korú, és az itélet adaték a magasságos egek szenteknek; és az idő eljöve, és elvezek az országot a szentek. **23** Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz a földön, a mely különbözik minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltagoda és szétzúzza azt. **24** A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különbözik lesz mint az előbbiekn, és három királyt fog megalázni. **25** És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szentete megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az Ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig. **26** De itélők ülnek és az Ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszsen. **27** Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az Ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik. **28** Itt vége lón a beszédnek. Engemet, Dánielt pedig az én gondolatim igen megetténtének és az én ábrázatom el változék rajtam; de e beszédet megtartám szívemben.

8 Belszázár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, annak utána, a mely először jelent meg nékem. **2** És látek látomásban; és mikor látek, Susán várában voltam, a mely Elám tartományában van; és látek látomásban, és íme az Ulai folyam mellett valé. **3** És felelemel szemeimet és látám, és íme egy kos álla a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. **4** Látám azt a kost szarvaival öklelezni napnyugot, észak és dél felé; és semmi állat sem állhatna meg előtte, és senki sem szabadíthatna meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és nagygyű lőn. **5** És míg én szemlélém, íme, egy kecskebák jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is illeté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ó szemei között. **6** És méne a kétszarvú koshoz, a melyet látké állani a folyam előtt; és feljeje futa erejének indulatában. **7** És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, a ki őt megmentse annak kezéből. **8** A kecskebák pedig igen nagygyű lőn; de mikor elhalatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az egnek négy szele felé. **9** És azok közül egyből egy kis szarv támadta, és nagyon megnöve délré, napkeletre és a kívánatos föld felé. **10** És megnöve minden az eg seregeig; és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. **11** És a seregnék fejedelméig növekedék, és elvette tőle a minden nap áldozatot, és elhányatták az ó szentségének helye. **12** És sereg rendeltetett a minden nap áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik, és jó szerencsé van. **13** És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, a ki szól vala: Meddig tart e látomás a minden nap áldozat és a pusztító vétek felől? s a szent hely és a sereg meddig tapostatik? **14** És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága. **15** És lőn, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmét: íme előlme álla egy férfiúhoz hasonló alak. **16** És emberi szót hallék az Ulai közén; kiáltja pedig és monda: Gábriel, értesd meg azzal a látást! **17** És oda jöve, ahol én állék, és a mint jöve, megrettenék és orczáma esém, és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! mert az utolsó időre szól ez a látomás. **18** És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a földre; de megillette engem és helyemre állítá; **19** És monda: Íme, én megmondom néked, mi lesz a haragnak végén? Mert a végső időre szól. **20** Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Persiának királya. **21** A szőrös kecskebák Görögország királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között vala, az az első király. **22** Hogy pedig az letörtétek, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével. **23** És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orczájú, ravaszágokhoz érő király. **24** És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. **25** És a maga eszén jár, és szerencsés lesz az álnokság az ó kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélküli rontatik meg. **26** És az estvéről és reggelről való látomás, a mely megmondatott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való. **27** És én, Dániel, elájulék és

beteg valék néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezэм; és álmékkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

9 Dáriusnak, az Aszérus fiának első esztendejében, aki a Médiabeliek nemzetiségeből vala, aki királytá tétetett vala a Káldeusok országán; **2** Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. **3** És orczámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, bőjtöléssel, zsákban és hamuban. **4** És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, aki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. **5** Vékeztünk és goroszságot műveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidtől. **6** És nem hallgatánk a te szolgáidra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. **7** Tied Uram az igazsági, minden pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfiain, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelben, a közel és távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivetettetők az őt gonoszságuk miatt, a melylyel vékezték ellened. **8** Miénk, oh Uram, orczánk pirulása, a mi királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, a kik vékeztünk ellened. **9** A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellen; **10** És nem hallgattunk az Ürnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járunk az ó törvényeiben, a melyeket előlkbe adott, az ő szolgái, a próféták által. **11** És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának törvényében; mert vékeztünk ellen! **12** És teljesít az ó szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíráink ellen, a kik minket ítélik, hogy nagy veszedelmet hoz reánk; mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt Jeruzsálemben. **13** A mint írva van a Mózes törvényében, az a veszedelem mind reánk jöve! És az Ürnak, a mi Istenünknek színe előtt nem esedeztünk, hogy megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk volna a te igazságodra. **14** Azért készen tartotta az Úr a veszedelmet, és azt reánk hozzá: mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. **15** Most azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet Egyiptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szereztél magadnak, mint ma is van: vékeztünk, gonoszul cselekedtünk! **16** Uram, a te igazságod teljessége szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyedtől, mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körtülnk. **17** És most hallgasd meg, oh Istenünk, a te szolgádnak könyörgését és esedezését, és világosítsd meg az Úrért a te orczádat a te szent helyeden, a mely elpusztítottat. **18** Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk és hallgas meg; nyisd meg szemeidet és tekints meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy iргалmasságodban bízza terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket. **19** Uram, hallgas meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél tenneni magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped. **20** És még

szólék és imádkozám, és vallást tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről; és esedezőemet az Úr elő, az én Istenem elő terjesztem az én Istenemnek szent hegycírt. 21 És még az imádságot mondóm vala, mikor ama férfiú, Gábriel, a kit előbb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megillette engem az estvéi áldozat idején. 22 És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemele tanításokat. 23 A te esedezősed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem; mert te kedves vagy: vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást! 24 Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröljessék a hamisság és elhosszák az örökkigazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkennetessék a Szentek szentje. 25 Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítetése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van és újra megépítetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben. 26 A hatvankét hét mulva pedig kírattak a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe; és vége lesz mintegy vízözön által, és végig tart a háború, elhatározatott a pusztulás. 27 És egy héten át sokakkal megerősít a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak, és útálatosségek szárnýán pusztít, a míg az enyészet és a mi elhatározatott, a pusztítóra szakad.

10 Czírusnak, Persia királyának harmadik esztendjejében ige jelentétek Dánielnek, aki Baltazárnak nevezették; igaz az ige és nagy bajról való; és figyele az igére és megérté a látomást. 2 Azokon a napokon én, Dániel, bántakodtam három egész héting. 3 Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hétn. 4 És az első hónapnak huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján valék. 5 És felemélém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi aranyval övezve. 6 És teste olyan mint a társiskő, és orczája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétek, karjai és lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása. 7 És egyedül én, Dániel látta a látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettentés szálla reajok, és elfutának, hogy elrejtőzzenek. 8 És én egyedül vagyattam, és látam ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orczám ellenzülni, és oda lőni minden erőm. 9 És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én ajultan orczára esém, és pedig orczámmal a földre. 10 És ímé, egy kéz illette engem, és felsegített térdimre és tenyereimre; 11 És monda nékem: Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldettem! És mikor e szót szóla velem, felállék részketve. 12 És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtam megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te beszédeid miatt jöttem. 13 De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljöve segítségemre, és én ott maradék a persa királyoknál; 14 Jöttem pedig, hogy tudtadra adjam, a mi a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra szól. 15 És mikor ilyen szavakkal szóla velem,

orczámmal a földre esém és megnémülék. 16 És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitjam a számat és szólek és mondám annak, aki előttem áll: Uram, a látomás miatt reám fordulának az fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. 17 És mi módon szóhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgája? Hiszen bennem attól fogva nem állha meg az erő, és lélekzet sem marada bennem. 18 És ismét illete engem az emberhez hasonló, és megerősíté engem. 19 És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős! És mikor szóla velem, megerősödém, és mondék: Szóljon az én Uram, mert megerősítél engemet. 20 És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérök, hogy küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jő elő! 21 De megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, aki én velem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály a ti fejedelmetek.

11 Én is a méd Dárius első esztendjejében mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére legyek. 2 És most igazságot jelentek: Ímé, még három király támad Persiában, és a negyedik meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, minden meghozzat Görögország ellen. 3 És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint cselekszik. 4 De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az égneknégy tája szerint, de nem száll az ő maradékira, és nem az ő hatalma szerint, a melylyel ő uralkodott, mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak adatik ezeken kívül. 5 És elhalatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közül is egyik, és ez hatalmat vesz rajta és uralkodik, nagy uralkodás lesz az ő uralkodása. 6 És esztendők mulva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéltesse, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltatják őt és az ő kísérőit és az ő nemzőjét és azt, aki őt egy ideig gyámolította. 7 De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, aki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszálja és beveszi. 8 És azoknak istenei is bálványaikkal és drága arany- és ezüstédenyeikkel együtt fogásba viszi Egyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz, mint az északi király. 9 Ez ugyan bemegy a déli király országába, de visszatér az ő földére. 10 De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségeig. 11 És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik. 12 És a mint a sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letípor; még sem lesz hatalmas. 13 Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy készlettel jő bizony. 14 És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak. 15 Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erőszített várost; és délnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni. 16 És az, aki reátorl, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem lesz, aki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezétől. 17 Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével, és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki feleségül, hogy megrontsa,

de az nem áll meg és nem tart vele. **18** És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért. **19** És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlík, elesik és nem találítik meg. **20** Ennek helyébe jön az, a ki adószedőt jártat végig az ország dicső földén, de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban. **21** És ennek helyébe egy útálatos áll, a kire nem teszik az ország ékességét; hanem alattomban jó, és hízelkedéssel jut az országhoz. **22** És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtörétek; még egy szövetséges fejedelem is. **23** Mert a vele való megbarátkozás óta csalárdul cselekszik ellene, és reátor és győzedelmet vesz rajta kevés néppel. **24** Alattomban még az ország gazdag részeibe is behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyainak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlök, és az erősségek ellen is cselt kohol, de csak egy ideig. **25** És felindítja az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert cselt koholtak ellene. **26** És a kik az ő ételét eszik, megrontják őt, és az ő serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. **27** De ennek a két királynak szíve is goroszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólának egymásnak; de siker nélkül, mert a vég még bonyos időre elmarad. **28** Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent szövetség ellen van, és ellenne tesz, és újra visszatér az ő földére. **29** Bizonyos időben megijő, és délre meg: de nem lesz utolsor úgy, mint először volt. **30** Mert kitteus hajójának ellene és megijed, és visszatér és dühön a szent szövetség ellen és cselekszik ellene; visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. **31** És seregek állanak fel az ő részről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a minden nap áldozatot, és felteszik a pusztító útátlatosságot. **32** És a kik goroszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegresre csábítja hizelkedésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. **33** És a nép értelmesei sokat oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogás és rablás miatt napokig. **34** És miközben elhullanak, megsegítettnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájok képmutató beszédekkel. **35** És elhullanak az értelmesek közül is, hogy megpróbáltassanak, megtisztítassanak és megfehérítessének a vég idejéig; mert a rendelt idő még hátra van. **36** És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfülvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól, és szerencsés lesz, míg nem betelik a harag; mert a mi elhatározattat, az végre is hajtatók. **37** Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölre magasztalja magát. **38** De a helyett tiszтели az erődök istenét annak helyén; és azt az istent, a kit nem ismertek az ő atyái, tiszтели aranynal, ezüsttel, drágakövekkel és boccses ajándékokkal. **39** És az erődített városokban így teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokasítja és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt. **40** De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószél, úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör az országokba, előzölli és végigjárja azokat. **41** És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az Ammon flainak színe-java. **42** És kezeit az

országokra veti, és Egyiptom fölle meg nem menekedhetik. **43** És ura lesz Egyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágalátos javainak; libiabeliek és szerecsenek is lesznek az ő kísérében. **44** De megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy haraggal, hogy elveszessen és megöljön sokat. **45** És felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent hegycsúcs között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

12 És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped; a ki csak beírva találtaik a könyvben. **2** És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában, felszerkennék, némelyek örökké életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útátlatosságra. **3** Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznak, miként a csillagok örökkön örökké. **4** Te pedig, Dániel, zárd be a beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végző időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás. **5** És széttekinték én, Dániel, és íme másik kettő állा ott, egyik a folyóvíz partján innét, a másik túl a folyóvíz partján. **6** És mondá a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala: Mikor lesz végük e csudadolgoznak? **7** És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett vala, hogy felemel az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké előre, hogy ideig, időkig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindenek elvégeztenek. **8** Én pedig hallám ezt, de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége? **9** És monda: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve a beszédek a vég idejéig. **10** Megtisztulnak, megfehérédenek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik, **11** És az időtől fogva, hogy elvétetik a minden nap áldozat, és feltétetik a pusztító útátlatosság, ezerkétszáz és kilencven nap lesz. **12** Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszáz és harminczötö napot. **13** Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkész a te sorsodra a napoknak végén.

Hóseás

1 Az Úr igéje, a mely lőn Hóseáshoz, a Beeri fiához, Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli királyok idejében, és Jerobóámnak, a Joás fának, Izráel királyának idejében. **2** A mikor beszélni kezde az Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermeket; mert paráználkodván paráználkodik e föld, nem követvén az Urat. **3** Elméne tehát és elvezé Gómert, Diblajim leányát; és az teherbe esék, és fiút szüle néki. **4** És mondá az Úr néki: Nevezd őt Jezréelnek, mert még egy kis idő, és megbüntetem a Jehu házát a Jezréel vére miatt, és eltörlöm Izráel házának királyságát. **5** És azon a napon léşen az, hogy eltöröm az Izráel ívét a Jezréel völgyében. **6** Ismét teherbe esék, és leányt szüle. És mondá néki az Úr: Nevezd őt Ló-Rukhámáhnak; mert nem kegyelmezek többé az Izráel házának, hogy akárímképen könyörülnek rajtok. **7** De a Júda házának megkegyelmezek, és megtartom őket az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív, vagy kard, vagy haború által, sem lovak és lovasok által. **8** Mikor elválasztá Ló-Rukhámáh, ismét teherbe esék, és fiút szüle. **9** És mondá az Úr: Nevezd őt Ló-Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én sem leszek a tiétek. **10** De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger fővénye, a mely még nem mérettethetik és meg nem számláltathatik; és léşen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Elő Istenek fiai! **11** És összegyűlnek Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy fejedelmet választanak, és feljönök az országból, mert nagy lesz a Jezréel napja!

2 Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! és a ti húgaitoknak: Rukhámáh! **2** Pereljetek anyátokkal, pereljetek (mert nem feleségeim ő, és én sem vagyok néki férje), hogy tüntesse el az ő bujaságát arczáról, és az ő paráznáságát emlői közül; **3** Különben meztelenre vetkőztetem őt és olyanná teszem, a milyen volt születése napján, és a pusztához teszem hasonlatozássá, és olyanná változtatom őt, a milyen a kiaszott föld, és megőlöm őt szomjúsággal. **4** Sót fiain sem könyörülök, mert paráznáságnak fiai ők is. **5** Mert paráználkodott az ő anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt mondotta: Elmegyek szeretőim után, a kik megadják kenyeremet, vizemet, gyapjúmat és lenemet, olajomat és italomat. **6** Azért ímé tövissel rekesztem el útadat, és sövényt fonok eleibe, hogy ne találja meg ösvényeit. **7** És szaladgál majd szeretői után, de nem éri el őket; és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, azt mondja majd: Elmegyek hát és visszatérrek előbbi férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint mostan: **8** Mert nem vette eszébe, hogy én adtam néki a búzát, a mustot és az olajat, és én sokasítottam meg ezüstjét és az aranyat, a mit ők a Baálra költöttek. **9** Azért visszaveszem búzamat a maga idejében és mustomat is az ő divatjában, és elragadom gyapjúmat és lenemet, a melyek meztelensége befedésére lettek volna. **10** És most feltárom az ő gyalázatát szeretői előtt, és senki sem szabadítja őt ki az én kezemből. **11** És megszüntetem minden örömet, ünnepét, újholidát, szombatját és minden ünnepe napját. **12** És elpusztítom szőlejét és fügefáját, a melyekről ezt mondta: Ez az én bérém, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővé teszem azokat, és a mezei vad emészti meg őket. **13** És megbüntetem őt a Baálok napjaért, a melyeken füstölve áldozott azoknak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát, és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett, ezt mondja az

Úr. **14** Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. **15** És onnan adom meg néki az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint ifjúságának idején és mint Égyptomból lett feljövetelének napján. **16** És azon a napon, ezt mondja az Úr, így fogsz engem híjni: Én férjem, és nem hívsz engem többé így: Baalom. **17** És kivesztem az ő szájából a Baálok neveit, hogy azoknak neve se említtessék többé. **18** És azon a napon frigyet szerzek nézik a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a föld férgével, és az ívet, kardot és háborút eltörlönk e földről, és bátorságos lakozást adok nékik. **19** És eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítéettel, kegyelemmel és iringommal jegyezlek el. **20** Bizony, hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat. **21** És azon a napon meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a földet; **22** A föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. **23** És bevetem őt magamnak a földebe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

3 És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, a kit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; a mint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a szőlőskalácsokat. **2** És megszerzém azt magamnak tizenöt ezüstönk és egy hómer árpán és egy letek árpán. **3** És mondám néki: Sok ideig ülsz nálam; nem paráználkodol és nem leszel férfi; én is így leszek te irántad. **4** Mert az Izráel fiai is sok ideig maradnak király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, szoborkép nélkül, eföd nélkül és theráfok nélkül. **5** Azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az ő Istenöket, és Dávidot, az ő királyukat, és remegve folyamodnak az Úrhoz és az ő jóságához az utolsó időkben.

4 Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a földnek lakóiival, mert nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istenek ismerete a földön. **2** Hamisan esküsznek és hazudnak és gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek és egyik vér a másikat éri. **3** Azért búsul a föld és elerőltentl minden, a mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is elveszítetnek. **4** Mindazáltal senki se perlekedjék, és senki se feddőzzék! hiszen a te néped olyan, mint azok, a kik a pappal czivónak. **5** De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel; anyádat is elveszítem. **6** Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról. **7** Mennél számosabbak lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; de gyalázatra fordítom dicsőségöket! **8** Népem vétkéből elősköndnek ők és bűneik után áhítózik lelkük. **9** De úgy jár a pap is, mint a nép; megbüntetem őket az ő útaikért, és megfizetek néki cselekedeteiről. **10** Esznek majd, de meg nem elégesznek; fajtalanodnak, de nem szaporodnak, mert megszüntek az Urra vigyázni. **11** Paráznáság, bor és must elveszi az ést! **12** Népem az ő bálványát kérdezi, és az ő pálczájára mond néki jövendőt; mert a fajtalanág lelke megtéveszt, és paráználkodnak az ő Istenök megett. **13** A hegyek tetején áldoznak és a halmokon füstölnek: a cserfa, a nyára és a tölgyfa alatt, mert kedves annak az árnyéka. Ezért paráználkodnak a ti leányaitok, és

házasságtörök a ti menyeitek. **14** Nem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodnak, menyeiteket sem, hogy házasságtörök, mert ők magok is félremennek a paráznákkal és áldoznak a kurvákkal. De az értelmetlen nép elbukik. **15** Ha te paráználkodol is Izráel, csak a Júda ne vétkézzék! És ne járjatok Gilgálba, és ne menjetek fel Beth-Avenbe! és ne esküdjétek így: Él az Úr! **16** Mert szilajkodik Izráel mint a szilaj üsző; most tágas földön legelte őket az Úr, mint a bárányt. **17** Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára! **18** Ivásuk elfajult, utalnak paráználkodnak; igen szeretik pajzsait a gyalázatot. **19** Szárnyaiohoz köti őt a szélvész, és megszégyenülnek áldozataik miatt.

5 Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljetek, Izráel háza! Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátok vonatkozik az ítélet, mert tőrré lettek Miczpának, és kiterített hálóvá a Táboron. **2** Szertelen a hitehagyottak öldöklése, de én mindenjárok fenytékelé leszek. **3** Jól ismerem én Efraimet, és Izráel nincs elrejtve előlem; hiszen most is paráználkodol Efraim! megfertőztetet az Izráel. **4** Nem engedik őket az ő cselekedeteik megtérni az ő Istenőkhöz, mert paráznáság lelke van közöttük, és nem ismerik az Urat. **5** Izráel ellen az ő bűszkesége tesz tanúbizonyását, Izráel és Efraim bűneik miatt vesznek el; velőr együtt Júda is elvész. **6** Juhaiakkal és ökreikkal mennek keresni az Urat, de nem találják; eltávozott az ő tőlük. **7** Hűténül cselekedtek az Úr ellen, mert idegen fiakat nemzettek; most azért megemészti őket az újhold, örökségeikkel egyben. **8** Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, a tárogatót Rámában; rivalgatók Beth-Avenben: Utánad Benjámin. **9** Efraim pusztává lesz a büntetés napján; Izráel törzsei ellen kijelentettem a váltózhatatlan ítéletet. **10** Júda fejedelmei olyanok, mint a határrontók; kiontom rájok az én haragomat, mint a vizet. **11** Efraim el van nyomva, összetörve az ítélettől, mert tetszett néki követni az emberi rendelést! **12** Én pedig olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a Júda házának, mint a rothadás. **13** Látta ugyan Efraim a maga betegségét, Júda is a maga sebét, és Efraim Assíriához folyamodott és küldött Járéb Királyhoz; de az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le rólatok a sebet. **14** Mert olyan leszek Efraimnak, mint az oroszlán, és Júda házának, mint az oroszlán-kölyök. Én, én szaggatom szét; elmegyek, felkapom, és nem lesz, a ki megszabadítás! **15** Elmegyek, visszatérök helyemre, mígnem megismerik, hogy vélkeztek, és keresni fogják az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

6 Jertek, térdünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de bekötöz minket! **2** Megelevenít minket két nap mulva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy eljünk az ő színe előtt. **3** Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzáink, mint az eső, mint a késői eső, a mely megáztatja a földet. **4** Mit cselekedjem veled Efraim? Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggeli felhő és mint a korán műlő harmat. **5** Azért vertem meg a próféták által és megölöm őket az én számnak beszéivel. Bizony, a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap. **6** Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat. **7** De ők, mint Ádám, áthágíták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlénül ellenem. **8** Gileád a gonosztévők városa, vérrel van bemocskolva. **9** És miképen tolvajok leselkednek, úgy tesz a papok szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony, gonosz dolgokat cselekesznek. **10** Rettenetes dolgokat látok Izráel

házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg van fertőztetve Izráel. **11** Júda! a te számodra is készített aratást, mikor fordítok az én népmennek fogságán.

7 A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik ki Efraim vétke és Samaria gonoszsága; mert csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utcán. **2** És eszközbe sem veszik, hogy emlékezem minden gonoszságukra. Most körülvették őket az ő cselekedeteik, a melyek színem előtt vannak. **3** Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt, és hazugságaikkal a fejedelmeket. **4** Mindnyájan házasságtörök; olyanok, mint a kemencze, a melyet befut a sütő; szünetel a tüzeléssel, a tésztá bekovásolásától annak megkeléséig. **5** Királyunk napján a fejedelmek beteggé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyújtja az ő kezét. **6** Mert, mint a kemencze, közelednek álnokságukban az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az ő sütőjök; reggel ég, mint a lángoló tűz. **7** Mindnyájan tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemészlik biráikat. Királyuk mind elhullottak. Nincs köztök sen, aki hozzájárult kiáltana. **8** Efraim összekeveredt a népekkel. Olyanná lón az Efraim, mint a meg nem fordított pogácsa. **9** Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre. Ósz hajjal is hinte van már, és azt sem veszi észre. **10** Izráel ellen az ő bűszkesége tesz tanúbizonyását, és még sem térek vissza az Úrhoz, az ő Istenőhöz, és nem keresik őt mindennek daczára sem. **11** És olyan lett Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyptomhoz kiáltanak, Assíriához folyamodnak. **12** De a mint mennek, kiterjesztem hálóm ellenök; levonszom őket, mint az ég madarát; megbüntetem őket az ő gyülekezetöknek adott kijelentés szerint. **13** Jaj nézik, mert eltávoztak én tőlem! Pusztulás reájok, mert vétkeztek ellenem. Én ugyan megszabadítanám őket; de ők hazugságot szólnak ellenem! **14** És nem kiáltanak hozzáim szívökből, hanem ordítóznak ágyasházaikban; a búza és a must miatt gyűlnek egybe; ellenem fordulnak. **15** Pedig én tanítottam őket, én erősítettem meg karjokat, és ők mégis gonoszt gondolnak ellenem. **16** Megtérnek, de nem a magasságos Istenhez. Olyanok, mint a csalárd kézív. Fegyvertől hullnak el fejedelmeik, az ő nyelvöknek mérge miatt. Ez lesz gyalázatjok Égyptom földén.

8 Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, úgy jön az Úr házára! Mert megsegíték az én frigymet, és vétkeztek az én törvényem ellen! **2** Kiáltnak hozzáim: Én Istenem! mi, az Izráel, ismerünk tégedet! **3** Megvetette Izráel a jót, kergesse hát az ellenség. **4** Királyt emeltek ők; de nem én általam; fejedelmet választottak, de tudtomon kívül. Ezüstjökből és aranyuktól bálványokat formáltak; csak azért, hogy semmivé legyen. **5** Megúltála a te borjútadat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök. Meddig nem lehetnek még tiszátak? **6** Mert ez is Izráelből való! kézmvíves csinálta azt, és nem Isten az. Bizony forgácsnak lesz Samaria borjúja! **7** Mert szelet vetnek és vihart aratnak. Nem indul szárba; termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek nyelik be azt. **8** Elnyeletetted Izráel! Olyan immár a népek közt, mint az edény, a melyen nincs gyönyörűség. **9** Mert ők Assíriához folyamodnak; Efraim magában bolygó vadszámár; szeretőket bérélnek. **10** De ha bérélnek is a pogányok közt, most összegyűjtöm őket, és kezdenek majd lefogni a fejedelmek királyának terhéitől. **11** Mivel megszaporította Efraim az oltárokat a bűnre, bűnre vezették őt az oltárok. **12** Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat. **13** Nékem szánt áldozatképen húst vágnak és esznek; az Úr nem tekint azokra kedvesen. Immár megemlékezik az ő álnokságukról, és megbünteti az ő vétkeket; Égyptomba fognak ők visszatérni.

14 Most Izráel elfeledkezett az ó alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészt meg az ó erősségeit.

9 Ne örvendezz Izráel oly vígan, mint a pogányok; mert paráználkodással elszakadtál a te Istenedtől, és szeretted a bűnbért minden búzaszérűn. **2** Szérű és sajtó nem tartja el óket; hiányozni fog abból a must. **3** Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyptomba tér vissza Efraim; Assíriában tisztálatant esznek. **4** Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek kedvesek előtte. Áldozataik olyanok lesznek, mint a gyásztornak kenyere; mindenjában, a kik abból esznek, megfertéztetnek, mert kenyerök csak étvágynak szolgál; nem jut be az Úr házába. **5** Mit cselekesztek majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján? **6** Mert íme elbujdosnak a pusztulás miatt; Égyptomb gyűjti be, Móf temeti el óket. Ezüst kincsöket a csalán örökli; tövis lesz sátoraiakban. **7** Elérkeztek a számadásnak napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd Izráel! Bolond a próféta, örölt a léleknek embere a te vétked sokasága miatt és mert akkora a gyűlölség. **8** Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétnák minden útaira háló vettetett; gyűlölség van Istenének házában. **9** Mélyen elfajultak, mint Gibeá napjaiban; de megemlékezik álnokságaikról, és megbünteti az ó gonoszságokat. **10** Mint szőlőfűrötök a pusztában, úgy találtam Izráelt; mint a fügefa első termésének zsengéjét, úgy néztem a ti atyáitokat; de bementek Baál-Pearhoz és a gyalázatosnak adták magokat, és útátlatossá váltak, mint a mit szerettek. **11** Efraim! Elszáll dicsőségök, mint a madár! Nem lesz szülés, sem terhesség, sem fogamzsás! **12** Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelenekké teszem őket; sőt még nékik is jáj, ha elfordulok tőlük. **13** Efraim, a mint néztem, mint Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az ó fiait. **14** Adj nékik oh Uram! Mit adj? Adj nékik meddő méhet és kiszáradt emlőket. **15** minden gonoszságuk Gilgálban van, mert ott gyűlölték meg őket. Cselekedeteik gonoszsága miatt kiúzóm őket házamból; nem szeretem őket többé; fejedelmeik mindenjában pártútjuk. **16** Meg van verve Efraim, gyökerük elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt. Még ha nemzenének is, megölöm méhöknek szerelmes magzatit. **17** Elveti őket az én Istenem, mert nem hallgattak reá, és bujdosókká lesznek a pogányok között.

10 Buja szőlőt az Izráel, a mely termi az ó gyümölcseit. Gyümölcének sokasága szerint sokasította meg oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állított fel. **2** Csalárd a szívök; de most meglakolnak! Ó maga tőri le oltáraikat; elpusztítja bálványaiat. **3** Bizony mondják most: Nincsen királyunk, mert nem feljük az Urat, és a király mit segíthet rajtunk?! **4** Összevissza beszéltek; hamisan esküdtek; szövetséget kötöttek; de mint a bürök a mező barázdáin, úgy sarjadzak ki az ítélet. **5** Beth-Aven borjúi miatt aggódnak Samaria lakói. Bizony megsiratja azt az ó népe, és papjai is remegnek miatta, az ó dicsősége miatt; mert eltávozott az attól. **6** Azt magát is Assíriába vonzsolják ajándékul Járeb királynak. Szégyent vall Efraim, és megszégyenül Izráel az ó tanácsa miatt. **7** Elveszett Samaria! Az ó királya, mint forgács a víz színén! **8** És Aven magaslatai, az Izráel vétke, lerontatnák. Tövis és bogácskóró növi be oltáraikat, és mondják majd a hegyeknek: Borításokat be mincket! A halmoknak pedig: Omoljatok reánk! **9** Gibeá napjaitól fogva vékezel, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket Gibeában a harcz a gonoszság fiai ellen. **10** Megförittem hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenök,

a mikor megkötötetnek kettős gázságukért. **11** Efraim szoktatott üsző, a mely szeret nyomtatni; de én rámegyek az ó szép nyakára: igába fogom Efraimet; Júda szántani fog, Jákób boronál néki. **12** Vessellet magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerírati! Szántatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, míg nem eljő, hogy igazság esójét adjon néktek. **13** Istenelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcsét, mert bíztál a te utadban és vitézeidnek sokaságában! **14** Azért zendülés támad a te néped között, és minden te erősséged elpusztítatik, a miképen elpusztította Salman Beth-Arbelt a harcának napján; az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik. **15** Így cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságokért; hajnalra bizony elvész Izráel királya!

11 Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és Égyptomból hívtam ki az én fiamat. **2** A mint hívták őket, úgy mentek el előlök: a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek. **3** Pedig én tanítottam járni Efraimet; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket. **4** Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetrem köteleivel, és olyan voltam hozzájok, mint a kik leemelik szájukról az igát, és éltet adtam nyájasan eleikbe. **5** Nem tér vissza Égyptom földére; hanem Assíria lesz az ó királya, mert nem akarnak megtérim. **6** És fegyver száll az ó városaira, és elpusztítja az ó zárait, és felemészti őket az ó szándéka miatt. **7** Mert az én népem átalakodott hajlandó elfordulni tőlem. Ha hivogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta. **8** Miképen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izráel! Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim! Megesett bennem az én szívem; fellángolt minden szánlammam! **9** Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök én. **10** Az Urat fogják követni. Ordít, mint az oroszlán; ha ő ordít, remegye gyűlnek össze fiak napnyugot felől. **11** Rettegve jónék elő, mint a madár, Égyptomból, és mint a galamb, Assíriának földéből; és letelepítém őket házaikba, ezt mondja az Úr! **12** Körülvett engem Efraim hazugsággal, az Izráel háza pedig csalárdssággal; de Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

12 Széllél táplálkozik Efraim és fut a keleti szél után. Mindennap szaporítja a hazugságot és a sanyargatást, és frigyet szereznek az Assírussal és Égyptomba visznek olajat. **2** Pere van az Úrnak a Júdával is, és megbünteti Jákóböt az ó útai szerint. Cselekedetei szerint fizet meg néki. **3** Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel. **4** Küzdött az angyallal és legyőzte; sírt és könyörgött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt velünk. **5** Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ó neve. **6** Térj hát vissza a te Istenedhez; őrizd meg az írgalmasságot és az ítéletet, és bizzál szüntelen a te Istenedben. **7** Kanaánita ő! Hamis mértékek vannak kezében; szeret mászt megcsalni. **8** És Efraim ugyan ezt mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont szerettem magamnak. Semmi szerzémenyemben nem találnak rajtam álnokságot, a mely bún volna! **9** De én vagyok az Úr, a te Istened Égyptom földétől kezdve. Újra sátorok lakójává teszlek téged, mint az ünneplés napjain. **10** Mert én szólattam a prófétához; én szokásítottam meg a látásokat, és én szólattam hasonlatokban a prófétek által. **11** Ha Gileád a gonoszság városa, bizony semmivé lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik is olyanokká

lesznek, mint a kőrakások a mező barázdáin. 12 Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel, és egy asszonyért pástorkodott. 13 És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Égyiptomból, és próféta által tartatott meg. 14 Gonoszul ingerelte Efraim az Istenet; de rajta szárasztja a sok vért, és gyalázatosságát megfizeti néki az ő Ura.

13 Efraim szólott volt, rettegés: nagygyá lett Izráelben, de vélezett a Baállal, és meghalt. 2 Most is többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket az ő ezüstjökből, bálványokat az ő eszköz szerint. Képfaragók csinálmánya minden! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak, borjúkat csókolnak! 3 Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán eltűnik; mint a szérűről elsodort polyva és mint a kéménynek füstje. 4 Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istenet kívülem, és rajtam kívül nincs más szabadítót! 5 Én ismertelek téged a pusztában, az eltitkadt földön. 6 A mint legeltek: elteltek; elteltek és szívök felfuvalkodék: azért hát elfelejtkeznek rólam. 7 De olyan is leszek hozzájok, mint az oroszlán; mint a párducz, úgy lesekedem az úton. 8 Rájok rohanok, mint a kölykétől megfosztott medve, és széttépem szívök borítóját, és falfalom ott őket, mint egy nőstény oroszlán. A mezei vad szaggatja szét őket! 9 Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem törekedtéi, a te segítőd ellen. 10 Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És báráid, a kik felől ezt mondád: Adj nékem királyt és fejedelmeket! 11 Adtam néked királyt haragomban, és elvettem az én búsolásomban! 12 Egybe van kötve Efraim álnoksága; eltéve az ő bűne! 13 A szülőasszony kínái lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jó ki anyjának méhéből. 14 Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh haláli? Hol van a te romlásod oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. (Sheol h7585) 15 Mert bár a testvérek között ő a legvirágzóbb: feljő a keleti szél, az Úr szele támad fel a pusztából; kiszárad kútfeje, elapad forrása: az rabolja ki minden drága kincseinek tárházát. 16 Meglakol Samaria, mert dacolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágathnak.

14 Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuktál álnokságod miatt! 2 Vigyetek veletek beszédeket, és térjetek vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked. 3 Asszia nem segít meg minket; lóra sem ülünk, és nem mondjuk többé kezeink csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. 4 Kigyógyítom őket hútlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom. 5 Olyanná leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágoszni fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon. 6 Kiterjednek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfaé, illata pedig, mint a Libánoné. 7 Visszatérnek az ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágosznak, mint a szőlőtő; híre olyan lesz, mint Libánon boráé. 8 Efraim így szól: Mi közöm nékem többé a bálványokhoz?! Én meghallgatom és figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő ciprusfa! Tőlem származik a te gyümölcsöd! 9 Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? Kicsoda az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek rajtok.

Jóel

1 Az Úrnak igéje, a mely lón Jóelhez, a Petuel fiához. **2** Vének! halljátok meg ezt, és hallgassátok meg, e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időökben, vagy a ti atyáitoknak idejében? **3** Beszéljetek el azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ő fiaiknak, és azoknak fiai a következő nemzettségek. **4** A mit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a szöcskő meghagyott, megette a cserebogár; és a mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. **5** Serkenjetek fel részegek és sírjatok, és jaigassatok minden, ti borívók a mustért, mert elvétetett az a ti szántotktól! **6** Mert egy nép jött fel az én földemre, erős és megszámláthatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyrai, mint a nóstény oroszláné. **7** Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta és széjjelhányta; fehérlekenet annak ágai. **8** Keseregi, mint a szúz, a ki gyászba öltözik az ő ifjúsága férfjéért. **9** Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgái. **10** Elpusztítottat a mező, gyászol a föld; mert elpusztítottat a gabona; kiszáradt a must; kiapadt az olaj. **11** Szégyenüljetek meg, ti szántóvetők; jaigassatok szőlőművesek: a búzáért és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! **12** Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadta; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül. **13** Öltsetek gyászt és sírjatok, ti papok! Jaigassatok, ti oltár szolgái; jöjjetek és háljatok gyászruhákban, Istenem szolgái; mert megvonattott az étel- és italáldozat Isteneteknek házától. **14** Szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést; gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltatok az Úrhoz. **15** Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a mindenhatótól. **16** Hát nem szemünk láttára irtatott-ki az élelem, az öröm és vígasság Istenünk házából?! **17** Elsenyedtek a magvak barázdiákat, elpusztultak a gabonás házak, összedőlték a csűrök; mert kiaszott a gabona. **18** Mint nyög a barom! Meghaborodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük; búnódnek még a juhnyájak is! **19** Hozzád kiáltok Uram, mert tűz emészette meg a pusztá virányait, és láng perzselté le a mező minden faját. **20** A mező vadai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak a vizeknek ágai, és tűz emészette meg a pusztá virányait.

2 Fújátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent hegyemen! Rémülnyenek meg e föld minden lakói; mert eljő az Úrnak napja; mert közel van az. **2** Sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja; mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Nagy és hatalmas nép, a milyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz utána többé, nemzetesgről nemzettségre. **3** Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi. **4** A milyen a lovak alakja, olyan annak alakja, és száguldóznak, mint a lovasok. **5** Rohannak a hegyek tetején, mintha hadi szekerek robognának; mintha tarolt emésztő láng ropogna; a milyen az útközetre kész hatalmas nép. **6** Elrémiülnek tőle a népek; minden arcz elsáppad. **7** Száguldóznak, mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat. **8** Egymást nem szorongatják; mindenik a maga útján halad; néki rohannak a fegyvernek, és nem esik seb rajtok. **9** Betörnek a városba, futkároznak a kőfalron,

felhágnak a házakra, betörnek az ablakokon, mint a tolvaj. **10** Reszket előttök a föld, és megrendülnek az egek; a nap és hold elsötétednek, a csillagok is bevonják fényüket. **11** És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? **12** De még most is így szól az Úr: Térjek meg hozzáni teljes szívetek szerint; bőjtölessel is, sírással is, kesergéssel is. **13** És szíveteket szaggassatok meg, ne ruháitokat, úgy térijek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörűl és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bájkódik a gonosz miatt. **14** Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek! **15** Fújátok kürtöt a Sionon; szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést! **16** Gyűjtsétek össze a népet, szenteljetek meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszopokat; menjen ki a vőlegény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. **17** A tornácz és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgái, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenök? **18** Erre buzgó lón az Úrnak szeretete az ő fölle iránt, és kegyelmezett az ő népének. **19** És választ tőn az Úr, és mondá az ő népének: Íme, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között. **20** Az északi népet is elűzöm töletek, és pusztá és sivatag vidékre vetem azt; elejt a keleti tengerbe, hatalját a nyugati tengerbe, és bűze magasra száll; felszálí bűdössége, mert nagy dolgokat cselekedett. **21** Ne félj, te föld! Örülj és vígadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az Úr! **22** Ne féljetek, ti mezei vadak! mert zöldülnek a pusztának virányai; mert a fa megtérmi gyümölcsét; a füge és szőlő is kitáják gazdagásgukat. **23** Ti is, Sionnak fiai! örvendezetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja nétek az első igazság szerint, és korai és kései esőt hullat nétek az első hónapban. **24** És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtok a mustot és az olajat. **25** És kipótolom nétek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem. **26** És esztek bőven és megelégesztek, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem. **27** És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem. **28** És léşsen azután, hogy kiönön lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmoodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. **29** Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiötöm azokban a napokban az én lelkemet. **30** És csodajeleket mutatok az égen és a földön; vérét, tüzet és füstoszlopakat. **31** A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérérré, minkelelőtől eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. **32** De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben léşzen a szabadulás, a mint megijére az Úr, és a megszabadultak között lesznek azok, a kiket elhí az Úr!

3 Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben, a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogságát: **2** Egybegyűjtem akkor minden a pogányokat, és levezetem őket a Josafát völgyébe, és perbe szállok ott velük, az én népemért és örökségemért, az

Izraelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé, és megosztottak az én földemen; **3** Népmere pedig sorsot vetettek; a fiút szajháért adták oda, a leányt pedig borító cserélték el, hogy ihassanak. **4** Sőt nétek is mi közötök velem, Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon bosszút állani jöttök-é reám? Ha bosszút akarnátok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútat! **5** Mivelhogy elraboltatók ezüstötmet és aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba vittétek; **6** És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladták a Javánok fiainak, hogy messze vessék őket határaikról: **7** Ímé, kiindítom őket a helyből, a hova eladták őket, és fejetekre fordítom vissza bosszútat. **8** És adam a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze lakó népnek; mert ezt végezte az Úr. **9** Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetek harczra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elő, jőjjenek fel mindenjában a hadakozó férfiak! **10** Kovácsoljátok szántóvásaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: Hős vagyok! **11** Siessetek és jöjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljetek egybe! Ide vezesd Uram a te hőseidet! **12** Serkenjenek fel és jőjjenek fel a népek a Josafát völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megítéljek minden népeket. **13** Ereszszétek néki a sarolt, mert megrégett az aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tétezve a kád, ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az Ő gonoszságuk! **14** Tömegek, tömegek! az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak napja az ítélet völgyében! **15** A nap és hold elsötétednek; a csillagok bevonják fényöket; **16** Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de az Úr az Ő népének oltalma és az Izrael fiainak erőssége! **17** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki a Sionon lakozom, az én szent hegyemen. És szentté lészen Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta. **18** És majd azon a napon a hegyek mustal csepegnek és a halrok tejjal folynak, és a Júda minden medre bő vízzel ömledez, és forrás fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek völgyét. **19** Égyiptom pusztaságággá lészen, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiaiának való erőszakosságáért, mert ártatlan várt ontottak azoknak földén. **20** De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetiségről nemzetiségre. **21** És kitisztítom vérökből, a melyből még ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr lakóhelye!

Ámos

1 Ámos beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt. **2** És mondá: A Sionról megharsan az Úr és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje. **3** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Damaskusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg a Gileádot. **4** Tüzet vetek azért Hazael házára, és az emészti meg a Ben-Hadad palotáit. **5** És összetöröm Damaskus zárját, és kivágom a lakót Avennek völgyéből és a királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak népe Kirbe fogva vitetik, ezt mondja az Úr. **6** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy az Edomitáknak adják el őket. **7** Tüzet vetek azért Gáza kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **8** És kivágom a lakót Asdórból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból, és Akronra is majd rávéttem kezemet és a Filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. **9** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták át, és nem emlékeztet meg a testvéri frigyről. **10** Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **11** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel űzte saját atyafiát, és előfjutá szívében az irgalmasságot, és haragja szüntelen tépett, és dühösködését mindenvíg fentartotta. **12** Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti majd meg Boczra palotáit. **13** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határokat. **14** Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harczi kiáltással a háború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. **15** És számkvetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az Úr!

2 Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt a Moábnak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert mésszsé égette Edom királyának csontjait! **2** Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Jerijoth palotáit, és meghal Moáb a zájban, hadi láarma között, a kúrt zengése közben. **3** Kivágom a bíró közüle, és minden fejedelmit megölöm vele egyetemben, ezt mondja az Úr. **4** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt a Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelítették őket az ő hazugságaik, a melyeket az ő atyák követtek. **5** Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit. **6** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. **7** A kik a föld porát áhítják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atya egy leányhoz járnak, hogy megfertőzzessék az én szent nevemet. **8** Zálogos ruhákon nyújtózkodnak minden oltár mellett, és az élítélek borát iszszák az ő istenök házában. **9** Pedig én írtattam ki előlük az Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a czédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. **10** És én hoztalak fel Egyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalam a pusztában titeket, hogy bírjátok az Emoreusok földét. **11** És prófétákat

támasztottam a ti fiaitok közül és nazirokat ifjaitok közül. Nem így van-é vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. **12** De a nazirokat boralitattatók, és a prófétákra ráparancsolataik, mondván: Ne prófétáljatok! **13** Ímé, én is lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a cséplő szekrélenyomja a kévékkel teli szérűt. **14** Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősít meg az erőst az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. **15** Nem állja meg helyét az ijj-hordozó sem, nem menekülhet el még a gyorslábú sem, és a lovón ülő sem menekedhetik. **16** És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.

3 Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szó ti felőletek, Izráel fiai; mindama nemzetseg felől, a melyet felhoztam Egyiptom földéről, ezt mondván: **2** Csak titeket választottalak magannak e földnek minden nemzetiségei közül; azért büntetlek meg titeket minden gonoszságokért. **3** Vajon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással? **4** Ordít-é az oroszlán az erdőben, ha nincs mit ragadozna? Hallatja-é hangját barlangjából a kölyök-oroszlán, ha semmit nem fogott?! **5** Törbe esik-é a madár a földön, ha nincs tőr veteve néki? Felpattan-é a tőr a földről, ha fogni nem fogott? **6** Ha megharsan a kúrt a városban, nem riad-é meg a nép? Vajon lehet-é baj a városban, a mit nem az Úr szerezne? **7** Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak. **8** Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna? **9** Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Egyiptom földében való palotákban, és így szóljatok: Gyűljetek össze Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok háborgást, és az elhyonmatakat az ő keblében. **10** Mert nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja az Úr, ők, a kik halomra gyűjlik az erőszakosságot és zsarolást az ő palotákban. **11** Annakokáért ezt mondja az Úr Isten: Ellenség jön és körülveszi e földet; ledönti hatalmadat és feldúlatnak a te palotáid. **12** Ezt mondja az Úr: A mint a pásztor az oroszlán szájából csak a két lábszárt menti meg, vagy a fül hegyét; akképen menekülnek meg Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek és a nyugágynak selymén. **13** Halljátok meg és adjátok tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a Seregek Istene, **14** Hogy a mely napon megbüntetem Izráelt az ő vétkeiről, Béth-El oltáraiért is büntetek, és letörétek az oltár szarvai, és a földre omlanak. **15** És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és elpusztulnak az elefántcsont-házak is, megsemmisülnek a nagy házak, ezt mondja az Úr.

4 Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, a kik Samaria hegyén vagytok; a kik nyomorgatjátok a szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, a kik azt mondják az ő uroknak: Hozd elő, hadd igyunk! **2** Megesküdt az Úr Isten az ő szentségére, hogy ímé napok következnek reátok, a mikor szigonyokkal visznek el titeket, és a ti maradékotokat halászó horgokkal. **3** És a réseken mentek ki, mindenikőtök egyenest; és a Hermónba vettettek, ezt mondja az Úr. **4** Menjetek Béth-Elbe és vétkezzetek, szaporítások a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként tizedeiteket. **5** Kovászosból gyűjtsatok háláldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten. **6** De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és kerülysükséget minden helyiségeitekben, és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. **7** De én is megvontam tőletek az esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az

a rész pedig, a melyre nem esett eső, megszáradott. 8 És két-három város tártorgott egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégítettek; és még sem tértetek vissza hozzá, ezt mondja az Úr. 9 Megvertelek titéket szárazsággal és ragyával; kerteiteknek, szőlőiteknek, fügefájtonak és olajfájtonak nagy részét megejtette a sáska; és még sem tértetek vissza én hozzá, ezt mondja az Úr. 10 Döghálalt bocsátottam rátok, mint Égyiptomra; fegyverrel öltettem ifjaitokat, fogásgra vittem lovaitokat; és taborotok bűzét egész orrotokig emeltem, és még sem tértetek vissza hozzá, ezt mondja az Úr. 11 Felforgattam közületek többeket, a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszök; és még sem tértetek vissza hozzá, ezt mondja az Úr. 12 Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel! Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj Istened elé, oh Izráel! 13 Mert ímé, a ki hegyeket alkotott és a szelet teremtette, és a ki megjelenti az embernek az ő gondolatját, a ki a hajnal sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek Istene az ő neve.

5 Halljátok meg e beszédet, a melyet síródarként szólok ti rólátok, Izráelnek háza! 2 Elesett, nem kel fel többé Izráelnek szűze; végig terült az ő földén, és nincs, aki felemelné. 3 Bizony így szól az Úr Isten: A mely város ezzel indult ki, százzal marad csak meg; a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg Izráel házául. 4 Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek! 5 És ne keressétek Béth-Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogásába megy. Béth-El pedig semmivé lesz. 6 Keressétek az Urat, és éltek, különben reátor, mint a tűz, a József házára és megemészti Béth-Elt, és nem lesz, aki megoltsa. 7 A kik ürömmé változtatják az ítéletet és az igazságot földre tiporják. 8 A ki a fiastyúkot és a kaszáscsillagot teremtte; a ki reggellé változtatja a homályt és a nappalt éjszakává sötéti; a ki hívja a tenger vizéit és kiönti azokat a földnek színére: az Úr annak a neve. 9 A ki pusztulással sújta a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősségekre. 10 Gyűlölik azt, a ki feddözik a kapuban, és útálják azt, a ki feddhetetlenül beszél. 11 Annakokáért, mivelhogy tiportatók a szegényt és gabonajándékot vesztek tőle: bár faragott kőből építettek házakat, de nem lakoztok azokban, bár gyönyörűséges szőlőket plántáltak, de nem isztok azoknak borából. 12 Mert tudom, hogy sok a ti bűnözők, és nagyon a ti vételeket! Igazak nyomorgatni, váltáságdíjszedők vagytok; és elnyomják a szegényeket a kapuban! 13 Azért hallgat az eszes ebben az időben, mert gonosz idő ez. 14 Keressétek a jót és ne a gonoszt, hogy éljetek, és akkor veleket lesz az Úr, a Seregek Istene, a mint mondjátok. 15 Gyűlöljétek a gonoszt és szeressétek a jót; állítások vissza a kapuban az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene a József maradékinak. 16 Azt mondja azért az Úr, a Seregek Istene, az én Uram: minden térségen siraalom lesz és minden utcán ezt mondják: jaj, jaj! s a szántóvetőt is gyászra hívják, s a sírni tudókat siraalomra; 17 És minden szőlőben siraalom lesz, mert átmegyek te közötted, ezt mondja az Úr. 18 Jaj azoknak, a kik kívánják az Úrnak napját! Mire való nétek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. 19 Mintha valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná meg. 20 Nem sötétség lesz-é az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénje sem lesz. 21 Gyűlööm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben. 22 Még ha

égoáldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér háláldozataitokra rá se tekintek. 23 Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom. 24 Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővízű patak. 25 Járultatok-é hozzám véres áldozatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven éven át, oh Izráel háza?! 26 Majd viszik hát Szikkutót, a ti királyotokat és Kijunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak. 27 És Damaskuson túlra száműzlek titéket, azt mondja az Úr, a kinek neve Seregeknek Istene.

6 Jaj azoknak, a kik gondtanul élnek a Sionon, és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik a népek elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek háza! 2 Menjetek át Kalnéba, és nézzetek szét; onnan pedig menjetek a nagy Hamátba, és szálljatok le a Filiszeusok Gáthjába; vajon jobbak-é azok, mint ezek az országok, és vajon szélesebb-é azoknak határa a ti határotoknál? 3 A kik a veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; 4 A kik elefántcsont pamlagon hevernek, és az ő nyoszolyáikban elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihízlatt borjakból lakmároznak; 5 A kik hárfa mellett dalogatnak, és azt hiszik, hogy hangszerük a Dávidéi; 6 A kik a bort serlegekkel iszszák, és szín-olajjal kengetőznek, és nem búsnak a József romlásán: 7 Most azért is ők vitetnek el a száműzöttek élén, és vége szakad a nyújtózkodók dárítódzásának. 8 Megesküdt az Úr Isten az ő életére; ezt mondja az Úr, a Seregek Istene: Útálom a Jákób kevélységit és gyűlölöm az ő palotáit; azért prédráva vetem a várost mindenestől. 9 És ha egy házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal; 10 És mikor felemíti őt az ő barátja és megégetője, hogy kivigye a holttetemeteket a házból, azt mondja annak, aki a ház belsejében lesz: Van-é még valaki veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt is mondja: Csitt! mert nem szabad említeni az Úrnak nevét! 11 Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat repedezésekkel, és a kicsiny házat hasadozásokkal. 12 Vajon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt valaki ökrökön? hogy az ítéletet bürökké tették, az igazság gyümölcsét pedig ürömmé?! 13 A kik öröltök a hiábaival dolognak, és a kik ezt mondjátok: Nem a magunk erejével szereztünk-é magunknak a szarvakat? 14 Ímé, bizony népet indítok ellened, oh Izráel háza, azt mondja az Úr, a Seregek Istene, és az sanyargat titéket a hámáti úttól az Arába patakjáig.

7 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten; ímé, teremte sáskát a sarjufakadás kezdetén, és ímé sarjú vala a királyi kaszálás után! 2 És lón, hogy a mint felemészette a földnek füvét, azt mondám: Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób; hiszen kicsiny?! 3 Megengesztelődék az Úr e dologban: Nem lesz meg! mondá az Úr. 4 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: ímé, tüzet híva elő ítéletre az Úr Isten, és megemészít az a nagy mélységet, és megemészít az országot. 5 De mondám: Uram, Isten! hagyd abba, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób; hiszen kicsiny?! 6 Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem léşen meg, mondá az Úr Isten! 7 Ily dolgot láttatott velem: ímé, ott állott az Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében mérő-zsinór vala. 8 És monda az Úr nékem: Mit látsz Ámós? Én pedig mondám: Mérőzsínort. És mondá az Úr: ímé, mérőzsínorról mérek népemnek, az Izráelnek közeppeté, és nem bocsátok meg néki többé. 9 Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek Izráel szent helyei; és fegyverrel

támadok a Jeroboám háza ellen. **10** És elkülde Amáziás, Béth-El papja Jeroboámhoz, Izráel királyához, ezt üzenvén: Pártot ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tűrheti az ország az ő mindenfélé beszédét. **11** Mert így beszél Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel pedig fogsságba vitetik az ő földéről! **12** Ámósnak pedig így szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a Júda földére; ott egyed kenyered és ottan prófétálj! **13** Béth-Elben pedig ne prófétálj többé; mert a király szenthelye és az ország székháza ez! **14** És felele Ámós, és mondá Amáziásnak: Nem vagyok próféta, sem prófétának fia; barom-pásztor vagyok és vad fügét szedek; **15** De elhívott engem az Úr a nyáj mellől, és mondá nékem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek! **16** Most azért halld meg az Úrnak beszédét! Te azt mondod: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj az Izsák háza ellen! **17** Azért így szól az Úr: Feleséged paráznavá lesz a városban; fiaid és leányaid fegyver által hullnak el; földedet felosztják kötéllel, és te magad tisztálatlan földön halsz meg; az Izráel pedig fogsságba vitetik az ő földéről.

8 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, egy kosár érett gyümölcs. **2** És mondá: Mit látysz Ámós? És mondám: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondá az Úr nékem: Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek; nem bocsátok meg néki többé! **3** Azon a napon jajáj változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hulla; szó nélkül hánýák mindenüvé. **4** Halljátok meg ezt ti, kik a szegényre törtök, és e föld szegényeinek kipusztítására. **5** Mondván: Mikor műlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás házat? hogy megkisebbítsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árat, és hamis mértékkel csalhassunk?! **6** Hogy megvegyük a szegényeket pénzen, és a szűkölködőt egy öltő saruért, és eladhattuk a gabona hulladékát?! **7** Megesküdt az Úr a Jákób büszkeségére: Soha ei nem felejtem semmi cselekedetöket! **8** Ne rendüljön-é meg e miatt a föld? És ne búsaljon-é annak minden lakosa?! Bizony felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Égyiptom folyója. **9** És léşzen azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugtatatom a napot délnél, és besütéitem a földet fényes nappal. **10** Ünnepeiteket búra változtatom; és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok minden deréka, és kopaszásogt minden feje, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siraítja; a vége pedig, mint a keserűség napja! **11** Ímé, napok jönek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. **12** És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg. **13** Azon a napon elepednek a deli szűzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt! **14** A kik Samaria búnára esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérseba! Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

9 Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöbök, és döntsök azokat mindenjájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülök a futó, és nem menekül meg közülök a meneküli. **2** Ha a Seolba ássák is be magokat, kezem onnan is kiragadjá őket; és ha az égbé hágnának is fel, onnan is levonszom őket! (**Sheol h7585**) **3** És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bújának is, ott is parancsolok

a kígyónak és megmarja őket. **4** És ha fogsságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és réajok fordítom szemeimet, vesztökre és nem javokra. **5** Mert az Úr, a Seregek Ura az, aki megtereli a földet és elolvad az, és jájgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Égyiptom folyója. **6** A ki fenn az égbén építé az ő boltzatát, és annak ivéit a földre alapítá; a ki előhívja a tenger vizet s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az ő neve. **7** Nem olyanok vagytok-e ti előttem, oh Izráel fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom földéről, és a Filiszteusokat Kaftorból, és a Sirabelieket Kirból?! **8** Ímé, az Úr Isten szemmel tartja a bűnös országot, és eltörölm azt a földnek színéről. Mindazáltal még sem pusztítom el egészen a Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr! **9** Mert ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem. **10** Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnösei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem. **11** Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. **12** Hogy örökségképen bírjak az Edom maradékát és minden népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki megcselekszi ezt! **13** Ímé, napok jönek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtapsos a magvetőt. És a hegyek mustal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak. **14** És hazahozom a fogsságból az én népemet, az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennek. Szőlőket plántálnak és iszszák azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. **15** És elplántalam őket az ő földjükbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjükből, a melyet adtam nékik, azt mondja az Úr, a te istened!

Abdiás

1 Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a népekhez: keljetek fel és támadjunk reá haddal! **2** Ímé, kicsinynyé tettelek a népek között; felettesből útálatos vagy. **3** Szíved kevélyisége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasan van, aki mondja az Ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?! **4** Ha oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé raktának fészkedet: onnan is levonnák, ezt mondja az Úr. **5** Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli rablók, (hogy elpusztítottáll!), nem annyit lopnának-é, a mennyi elegendő?! Ha szőlőszedők jönnének reád, nem hagynának-é gerezdeket?! **6** Mennyire kifosztogatták Ézsaut; felkutatták rejtegett kincseit! **7** A határig úznek ki összes frigytársaid; megcsalnak, levernek szövetségeseid; kenyeredet tőrül vetik alád. Nincsen benne okosság! **8** Azon a napon, ezt mondja az Úr, nem veszem-é ki a bőlcseket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről?! **9** És megrémülnek a te vitézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldökés által. **10** A Jákób öcséd ellen elkövetett erőszakért szégyen borul reád, és kivágatol mindenkit mindenkorre! **11** A mikor vele szembeálltál; a mikor serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruszálemre sorsot vetettek: olyan voltál te is, mint bármelyik közülök. **12** De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az Ő szerencsétlenségének napján; és ne órvendj a Júda fiain az Ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. **13** Ne törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az Ő jószágához nyomorúsága napján; **14** A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az Ő megmaradottait a szorongattatás napján! **15** Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen. A mint cselekedté, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre. **16** Mert a mint ti ittatók szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna. **17** De a Sion hegyén szabadulás lészen, és szentté lészen az, és a Jákób háza birtokba veszi az Ő örökségét. **18** És a Jákób háza tűz lészen, és a József háza láng; az Ézsau háza pedig pozdorja; és meggyűjtják és megemészlik őket, és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott. **19** A déliek örökség szerint bírák az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a Filiszteusokat. És örökség szerint bírák az Efraim mezőit és Samaria mezőit; Benjámin pedig a Gileádot. **20** Izráel fiainak ez a számúzott serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátiq; a jeruzsálemi számúzöttek pedig, a kik Szefarádban vannak, elfoglalják majd a déli városokat. **21** És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítélik az Ézsau hegyét; és az Úré lesz a királyság.

Jónás

1 És lón az Úrnak szava Jónáshoz, az Amitai fiához, mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiált ellene, mert gonoszságuk felhatolt elémbe! **3** És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elől. Leméne azért Jáfóba, és talála ott egy hajót, a mely méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszállva abba, hogy Tarsisba menne velők az Úr színe elől. **4** Az Úr pedig nagy szelet bocsátta a tengerre, és nagy vihar lón a tengeren, és a hajó már-már töredékizik vala. **5** Megfélémények azért a hajósok és kiáltanak, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák, hogy könnyítseken magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. **6** De hozzáme a kormányos mester, és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiált a te Istenedhez; hát ha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el! **7** Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetnének, és a sors Jónásra esék. **8** Mondák azért néki: Kérünk, beszéld el hétkünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jösz? Melyik a te hazád és mífele népből való vagy te? **9** És monda nékik: Héber vagyok én, és az Urat, az egek Istené felem én, a ki a tengert és a szárazat teremtette. **10** És megfélémények az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedté? Mert megtudták azok az emberek, hogy az Úr színe elől fut, mivelhogy elbeszél nékik. **11** Mondák azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedék. **12** Ó pedig monda nékik: Fogjatok meg és vesseket engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtakat. **13** És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenök. **14** Kiáltanak azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram, kérünk, ne veszszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedté, a mint akartad! **15** És felragadák Jónást és beveték őt a tengerbe, és megszűnök a tenger az ő háborgásától. **16** Azok az emberek pedig nagy félelemmel félék az Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat fogadának. **17** Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lón Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel.

2 És könyörge Jónás az Úrnak, az ő Istenének a halnak gyomrából. **2** És mondá: Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték és meghalladt az én szótomat. (*Sheol h7585*) **3** Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körül fogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam! **4** És én mondám: Elvettettem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomát! **5** Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre. **6** A hegyek alapjáig sülyedtem alá; bezáródtak a föld závárai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted éltemet a mulásból, oh Uram, Istenem! **7** Mikor elcsüggédet ben nem az én lekem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába. **8** A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat; **9** De én háláadó szóval áldozom néked; megadom, a mit fogadtam. Az Úré a szabadítás. **10** És szóla az Úr a halnak, és kiveté Jónást a szárazra.

3 És lón az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédét, a mit én parancsolok néked. **3** És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három napi járó föld. **4** És kezde Jónás bemenni a városba egy napi járóra, és kiáltás és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! **5** A niniveiek pedig hívnek Istenben, és bőjtőt hirdetnék, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. **6** És eljuta a beszéd Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és leveté magárról az ő királyi ruháját, és zsákba borítókéz, és üle a porba. **7** És kiáltanak és szólának Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! **8** Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg kiki az ő gorosz útáról és az erőszakosságból, a mely az ő kezökben van! **9** Ki tudja? talán visszatér és megengesz telődik az Isten és elfordul haragjának búslásától, és nem veszünk el! **10** És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gorosz útjokról: és megbáná az Isten azt a goroszt, a melyről mondá, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre.

4 És igen rossznak látszik ez Jónás előtt, és megharaguvek. **2** Könyörge azért az Úrhoz, és mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gorosz miatt is bájkódó. **3** Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tölem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem! **4** Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? **5** Majd kiméne Jónás a városból, és üle a város keleti része felől, és csinálja ott magának hajlékot, és üle az alatt az árnyékban, a míg megláthatná, mi lészen a városból? **6** Az Úr Isten pedig egy tököt rendele, és felhőve az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megoltalmazza őt a hévseg bántásától. És nagy örömmel örvendezék Jónás a tők miatt. **7** De másnapra férget rendele az Isten hajnal-költekör, és megszűr az a tököt, és elszárada. **8** És lón napköletek, hogy tikkasztó keleti szelet rendele Isten, és a nap rátűzött a Jónás fejére, és ő elbágyada. Kiváná azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem! **9** És monda az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-é a tők miatt? És monda: Méltán haragszom, mind halálig! **10** Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, a melyért nem fáradtál és a melyet nem neveltél, a mely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: **11** Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, a melyben több van tizenkétszer tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között, és barom is sok van?!

Mikeás

1 Az Úr igéje, a mely lőn a moreseti Mikeáshoz, Jótárnak, Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak idejében, a melyet látott Sámánia és Jeruzsálem felől. **2** Halljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az ő szent templomából! **3** Mert ímé, kijő az Úr az ő helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. **4** És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a meredekről leszakadó vizek. **5** A Jákób vétkéért lészen minden, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a Jákób vétke? Avagy nem Sámánia-? És mik a Júda magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-? **6** De olyanná teszem Sámáriát, mint a mezőben való kőrakás, szőlő-plánik helyévé; és lezúdítom a völgybe az ő köveit, és még fundamentomit is kímutatom. **7** Faragott képei mind összetörétek és minden ajándékát tűz égeti meg. minden bálványait semmivé teszem; mert paráznáság béréből gyűjtögette azokat, azért ismét paráznáság bérével legyenek. **8** E miatt keserkék és jaigatok; ruhátlan és mezítelen járok. Üvöltök, mint a sakálok, és sikongok, mint a struczmadarak. **9** Mert halászos az ő sebei. Bizony Júdáig ér; népem kapujáig hatol, Jeruzsálemig. **10** Gáthban hírül ne adjátok; sírván ne sírjatok; Beth-le-Afrában porba heveredtem. **11** Kölözzelek el, Safrinak lakójá gyalázatos meztelenül! Nem vonult ki Saanán lakosa; Beth-Eselnek síralma nem enged tartózkodni. **12** Mert beteg lett Marótaknak lakosa az ő javai miatt; mert veszedelem szállt le az Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. **13** Gyors paripához kösd a szekeret, Lákisnak lakójá! ki a bűnnék kezdője valál a Sion leányánál. Bizony te benned találtatnak Izráel vétkei! **14** Azért adj válvólevelet Moreset-Gátnak! Akzib házai megcsalják Izráel királyait. **15** Még hozok én te néked örököst, Marésa lakosa; Adullámig hat el Izráel dicsősége! **16** Nyírd le, kopaszítsd meg magadat a te gyönyörűséges fiaidért! Szélesítsd meg kopaszágdat, mint a keselyű; mert rabságra vittek el tőled!

2 Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a kik ágyasházukban gonoszságot cselekesznek, és végrehajtják azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk van hozzá. **2** Megkívánják a mezőket és elrabolják, és a házakat és elszedik; és nyomorják a gazdát, és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! **3** Annakokáért ezt mondja az Úr: Ímé, én is gonoszt gondolok e nemzetseg ellen, melyből ki nem vonhatjátok a ti nyakatokat és nem jártok kevélén, mivel gonosz idő lészen az! **4** Azon a napon példabeszéd támad rólatok, és síralmat sírnak, mondva: Oda van! elpusztultunk! Népem örökségét felcserélte! Miként rabolja el tőlem; hűtelennek osztja ki mezeinket! **5** Azért nem lesz néked, a ki mérőszínort vessen sors szerint az Úrnak gyülekezetében. **6** Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. Ha nem prófétálnak ezeknek, nem műlik el a gyalázat! **7** Oh te, ki Jákób házának mondató! hát türelmetlen-é az Úrnak lelke, avagy ezek-é az ő cselekedetei? Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár! **8** A minap mint egy ellenseg támadt fel az én népem; a köntösőről a palástot letépik a gyanúlanul járókról, a háborúról idegenkedőkről. **9** Népem asszonyait kiüzíték boldogságuk házából; kisdedeikről örökre elveszíték az én dicsőségemet. **10** Keljetek fel és menjetek ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztálatanság miatt, a mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel! **11** Ha valamely

szélházi és csalárd így hazudoznék: Prédikálok néked borrh és részegítő italról, az volna e népnek prófétája. **12** Mindenestől egybegyűjtélek téged, Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm őket, mint a boczrai juhokat, mint a nyájat az ő karánja közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt. **13** Előtök meg fel az úttörő; kitörök és átmennek a kapun és kivonulnak, és előtök meg a királyuk, és élükön az Úr!

3 És mondám én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelmei és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztek-é tudni az ítéletet?! **2** Ti, kik gyűlölik a jót és kedvelik a gonoszt! A kik levonszátok róluk bőrüköt és csontjaikról az ő húsokat! **3** A kik megeszik az én népmemek húsát, és lenyűzzák róluk bőrüköt, és összetörik csontjaikat, és feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba. **4** Kiáltanak majd az Úrhoz, de nem hallgatja meg őket; sőt elrejtji akkor orczáját előlök, mivelhogy gonoszokká lettek cselekedeteik. **5** Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elámitják az én népemet, a kik, ha van mit rágnoki, békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájokba, hadat indítanak. **6** Azért éjszaka száll rátok, hogy ne lássatok, és sötétség jó rátok, hogy ne jövendölhesseket, és a nap lemegy a próféták felett, és elsőtétül rajtok a nappal. **7** És megszegyénülnek a látók, és elpirulnak a jövendőmonatók, és elfedik szájokat mindenájan, mert nem lészen felelet Istentől. **8** Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével, és ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vétkét, és Izráelnek az ő bűnét. **9** Halljátok ezt, kérlek, Jákób házának fejei és Izráel házának vezérei! A kik útáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok; **10** A kik vérrel építik a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! **11** Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnek, és papjaika jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támászkodnak, mondva: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem! **12** Azért ti miattatok mezőv szántatik a Sion, és kóhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős heggyé.

4 És lészen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik, és felületemelkedik az a halmonok, és népek özonlenek reá. **2** Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és járunk az ő ösvényein! Mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. **3** És sok népek között ítéletet tészen, és megfedd erős nemzeteket nagy messze földig és fegyvereiket kapákkákovácsolják, dárdáikat pedig sarlókká; nép népre fegyvert nem emel, és hadakozást többé nem tanulnak. **4** És kiki nyugszik az ő szőlője alatt és fügefája alatt, és senki meg nem rettentíti őket, mert a Seregek Urának szája szólt. **5** Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön örökké. **6** Azon a napon, azt mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem az elszéleddeteket, és a kiket megsanyargattam. **7** És a sántát maradékká teszem, az elszélezettet pedig erős nemzettet, és az Úr uralmodik rajtok a Sion hegyén mostantól fogva mindenrőkké. **8** És te nyájnak tornya, Sion leányának vár! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma. **9** Miért kiáltasz hát kiáltva? Nincsen-é közötted király? Elveszett-é a te tanácsadó, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint a gyermek-szülőt?! **10** Gyôtröd és kinlöd, Sionnak leánya, mint a gyermek-szülő! Mert ímé, kimégy a városból, és a mezőn tanyázol, és egészen Bábelig mégyesz. Ott szabadítattol

meg; ott vált ki téged az Úr, ellenségednek kezéből. **11** Mert ímé, sok nemzetseg gyűlt össze ellenen, a kik ezt mondják: Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon! **12** De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát, hogy összegyűjtí őket, mint a kétváros a szérvűre. **13** Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá teszem a te szarvaidat, körmeidet pedig aczállá teszem, és széttiporsz sok népeket, és rabolt kincseket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

5 Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálczával verjék arcuz Izráel bíráját! **2** De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek származása eleitő fogva, öröktől fogva van. **3** Azért odaadja őket, míg a szülő szűl, de az ő atyafainak maradéka viaszszátnérem Izráel fiaihoz. **4** És megáll, és legeljet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő Istenének fenséges nevével, és bátorággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig. **5** És ő a mi békességünk. Ha az Assirus előj a mi földünkre és megtapodja palotáinkat: állatunk ellené hét pásztort és nyolc fejedelmi férfiút. **6** És megrontják Assiria földjét fegyverrel Nimród földjét is az ő kapuban; és megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre előj és a mi határunkba lép. **7** És a Jákóbnak maradéka olyan lészen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fúnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban. **8** És a Jákób maradéka a pogányok között, a sok nép között olyan lészen, mint az oroszlán az erdei vadak között; mint az oroszlán-kölyök a juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és tép, és nincs, a ki tőle megszabadítson. **9** Erót vészen a te kezed szorongatóidon, és minden ellenségeid kivágattatnak. **10** És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, kivágom lovaidat közüled, és elveszem hadi-szekereidet. **11** És kivágom földednek városait, és ledöntöm minden erősségeidet. **12** És kivágom kezedből a bűvszerek, és szemfénysesztőid nem lesznek néked. **13** És kivágom faragott képeidet és bálványaidat közüled, és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait. **14** És kiszaggatom a te berkeidet közüled és elpusztítom a te városaidat. **15** És haraggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

6 Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perej a hegyekkel, és hallják meg szódát a halmok. **2** Halljátok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örökök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével, és az Izráellel is perbe száll. **3** Én népem! mit véttem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem! **4** Hiszen felhőztalak Égyptom földjéről, és a szolgák házárból megváltottalak, és előtte küldém Mózest, Áront és Máriát! **5** Én népem! Emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt néki Bálám, a Beor fia? Sittimről fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit. **6** Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é eleibe, esztendős borjúkkal? **7** Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! **8** Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeress az irgalmaságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel. **9** Az Úrnak szava kiált a városnak, és a te neved néz bölcséségre. Halljátok meg a

vesszőt és ki rendeli azt?! **10** Vannak-é még a gonosznak házában hamissággal gyűjtött kincsek, és ösztövér véka, a mely útátlos? **11** Vajjon jóváhagyom-é a hamis mértéket, és a zsákba rejett család fontokat? **12** Mert a gazdagok megtöltöztek köztük ragadománnyal, lakosai pedig hazugságot szólnak, és nyelvök csalárd az ő szájokban. **13** Én is azért megvervén, beteggé teszlek téged; elpusztítalak a te bűneid miatt. **14** Eszel te, de meg nem elégszel, és benned marad a te éhséged; és gyűjtesz, de nem takarítasz, és a mit megtakarítsz is, fegyverre hányom. **15** Vetsz te, de nem aratasz; olajat sajtolsz te, de nem kened magadat olajjal, és mustot is, de bort nem iszol! **16** Mert az Omri parancsolataihoz szabjátok magatokat és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak tanácsán jártok! Hogy pusztaságá tegyelek tégedet, az ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népmemnek gyalázatát.

7 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított mező, mint a megszedett szőlő: egy enni való gerezd sem maradt; pedig zsengére vágyott a lelkek! **2** Elveszett és földről a kegyes, és igaz sincs az emberek között. Mindnyájan vér után olákdodnak, kiki hálóval vadássza atyafiát. **3** Gonoszságra készek a kezek, hogy jól vigyk véghez; a fejedelem követelőz, és a biró fizetésre vár; a főember is maga mondja el lelke kívánságát, és összeszövik azt. **4** A ki közöttök, olyan mint a tüske, az igaz olyan, mint a tövisbokor. A te őrällőnidnak napja, a te megítélésed előtt; most következik el az ő zűrzavaruk. **5** Ne higyjetek a barátnak; ne bízzatok a tanácsadóban; az öleiben ülő előtt is zárd be szádnak ajtaját. **6** Mert a fiú bolondnak tartja atyát, a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az embernek saját hánynépe az ellensége. **7** De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! **8** Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setétségenben ülnék is, az Úr az én világosságom! **9** Az Úr haragját hordozom, mert vétkezem ellene; mindaddig, a míg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. **10** De meglátja ellenségem is és szégyen borítja el, a ki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé széttapostatik, mint az utcza-sár. **11** Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a törvény! **12** Azon a napon eljönök hozzád Assiriából és Égyptom városaiból; Égyptomtól a folyamig, tengertől tengerig és hegytől hegyig. **13** És pusztává lesz a föld az ő lakói miatt, az ő cselekedeteik gyümölcséért. **14** Legeltesd népedet a te vessződdel, a te örökségednek nyáját, a mely magánosan lakozik az erdőben, a Kármel közepeén. Legeljenek Básánban és Gileádban, mint a hajdankor napjain! **15** Mint az Égyptom földéről kijöveteléden idején, láttatok vele csodadolgozat. **16** Látják ezt a pogányok és megszégyenülnek minden erejökkel. Kezöket szájokra teszik, füleiük megsiketülnek; **17** Nyáják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei; reszketve jónék rejtékeikből; remegve folyamodnak az Úrhoz, a mi Istenünkhez, és felnék tetőled! **18** Kicsoda olyan Isten, mint te, a ki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmaságban! **19** Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket! **20** Hűséget mutatzz a Jákóbnak, irgalmaságot Ábrahámnak, a mint megesküdtél atyáinknak még az ősödökben.

Náhum

1 Ninive terhe; az elközi Náhum látásának könyve. **2** Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő elleniségein, és haragot tartó az ő gyűlölöi ellen. **3** Hosszútúró az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetnél. Szélvészen és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. **4** Megfeddi a tengert és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. **5** A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. **6** Ki állhatna meg haragja előtt, és ki birhatná ki bucsúásának tűzét? Heve szétfoly, mint a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle. **7** Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. **8** De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölöít setétség üldözi. **9** Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít ő, nem léşen kétszer veszedelem. **10** Ha annyira összefonónak is, mint a tüskebokrok, és olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztenek, mint a teljesen megszáradt tarló. **11** Belőled származzott, aki gonoszt koholt az Úr ellen, aki álnokságot tanácsolt. **12** Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágtatnak és elenyésznek. Megaláztaik téged, de nem foglak többé megalázni. **13** Most már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszagatom. **14** Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nedenek ne támadjon többé magva; isteneid házából kiveszem a faraggott és öntött képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. **15** Íme a hegyeken örömhírözönk lábai! Békességet hirdet. Ünnepeld Júda ünnepeidet, fizesd le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől kiirtatott.

2 Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az útat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen. **2** Mert helyreállítja az Úr Jákób bűszkeségét, mint Izráel bűszkeségét; mert rablók rabolták ki őket, csemetéket pedig kivágtaik. **3** Vitézeinek pajzsa veres, katonáinak ruházata bíborzínű, hadiszekere aczéltűzben ragyog fegyverkezése napiján, és a dárdákat rengetik. **4** Az utcazákon robognak a szekerek, összeütköznek a piacokon; tekintetük mint a fáklyák, futkosnak mint a villámok. **5** Emlegeti vitézlő hőseit; ingadoznak lépéseiiben, sietnek a kőfalra, és felállítják a védeősáncz. **6** A folyóvizek kapui megnyílnak, és a palota megrendül. **7** De elvégezetetted: felfedik, elvittek, és szolgálói keseregnek, mint nyögő galambok, mellöket vervén. **8** Pedig Ninive olyan, mint a bővizű tó, eleitől fogva: mégis futnak ők. Álljatok meg, álljatok meg! De vissza se tekint senki. **9** Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtejt kincseknek, gazdag minden drága edényben. **10** Feldúlva, széthányva, kifosztatva! Szíve megolvadt, a térdek reszketnek, fájdalom van egész derekában, és mindenjájok arca elvesztette pirosságát. **11** Hol van az oroszlánok tanyája, és az oroszlán-kölyöknek ama legelője, a hová járt a nőstény- és hímoroszlán, az oroszlán-kölyök, és nem volt a ki elriaszsza? **12** Az oroszlán torkig valót ragadozott kölykeinek, és fojtogatott nőstényeinek, és megtöltötte barlangjait zsákmányjal, tanyáit pedig prézával. **13** Íme rád török, azt mondja a Seregek Ura, és füssté égetem szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard emészti meg, és kiirtom e földről zsákmányodat, és nem hallatszik többé követeidnek szava.

3 Jaj a vérszopó városnak! mindenestől hazug és erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni. **2** Ostor-csattogás, kerék-zörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér; **3** Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása, sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek; megboltanak hulláikban. **4** A szép parázna sok paráznáságáért, a hitetlésnek mesternője miatt, aki népeket ejtett meg paráznáságával, és nemzetiségeket bűbájával: **5** Íme, rád török, azt mondja a Seregek Ura, és orczádra fordítom ruhádnak alját, és népeknek mutatom meg mezteleniséget, és országoknak gyalázatodat. **6** Rútságot hánynak rád, és gyalázattal illetlek téged, és olyanná teszlek, mint a kit csudálnak. **7** És mind, aki meglát, elmenekül töled, és ezt mondja: Elpusztult Ninive! Ki bánkódik rajta? Hol keressék néked vígasztalókat? **8** Avagy jobb vagy-é Nő-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik, vizek veszik körül; a melynek tenger a sáncza, tenger a kőfala? **9** Kús volt erőssége meg Egyiptom, és száma sem volt annak. Puth és Libia is segítőid voltak; **10** De ez is számkivetésbe, fogásgra jutott; kisdedek is falhoz verettek minden utcza sarkán; főemberire sorsot vetettek, és nagyjait mind bilincsekbe verték. **11** Te is megrészegedel, elfeledtté leszel; te is keresel majd menedéket a gyűlölködő elől. **12** minden erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsű fügefa; ha megráztatnak, az evő szájába hullnak. **13** Íme, a te néped asszonynép te benned, földednek kapui tárra kitáruhnak gyűlölöidnek, tűz emészti meg záraidat! **14** Merítis magadnak ostromhoz való vizet, javítsd erősségeidet; menj be a sárba, taposd az agyagot, javítsd a téglá-vetőt! **15** Legott tűz emészt meg téged, fegyver irt ki téged, megemész, mint a szőcske; szaporodjál bár, mint a szőcske, szaporodjál bár mint a sáska! **16** Többen voltak kalmáraid, mint az égnekk csillagai: a szőcske csapong és elrepül! **17** Fejedelmeid mint a sáska, vezéreid mint a tücsök-raj; hideg időkben gyepükben tanyáz, napkeletkor pedig elrepül, és helye sem tudható meg, hol volt. **18** Szunnyadoznak pásztoraid, Assiria királya, feküsznek vitéző hősei; néped a hegyeken széledez, és nincsen, aki összegyűjtse. **19** Nincs enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan a te nyavalád. A kik híredet hallják, mind tapsolnak felettes, mert kire nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

Habakuk

1 A teher, a melyet Habakuk próféta látott. **2** Meddig kiáltók még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! **3** Miért láttatász velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! **4** Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózza be az igazat, azért származik hamis ítélet! **5** Nézzetek szét a népek között, vizsgálodjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék! **6** Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a földet szélénben, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi. **7** Rettenetes és íszonyatos ez, maga szerzi törvényét és hatalmát. **8** És lovai serényebbek a párduczoknál, és gyorsabbak az estveli farkasoknál, és előtörtetnek az ő lovasai; és az ő lovasai messziről jönek, repülnek, mint a zsákmányra siető keselyű. **9** Mindnyája ragadományért jön, arcuk előre néz, és annyi foglyot gyűjt, mint a fővénny. **10** Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki nevetség, minden erősséget csak nevet, törést emel és megostromolja azt. **11** Majd továszáll viharként és elvonul és bűnbe esik; ö kinek istene az ő hatalma. **12** Avagy nem te vagy-é Uram, öröktől fogva az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítétre rendeltetted őt, oh Uram, fenyítől választottad őt, én erősséged! **13** Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted: miért szemléled hát a hitszegőket? És hallgatsz, mikor a gonosz elnyeli a nálatán igazabbat?! **14** Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai, és mint a csúszómászó állatok, a melyeknek nincsen vezérük? **15** Mindnyáját kivonza horoggal, gyalomjába keríti, és hálójába takarítja be őket; ezért örül és vágad. **16** Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának, mert ezekkel kövér az ő része, és zsíros az ő eledele. **17** Vajjon azért ürítheti-é gyalmát, és szüntelen ölheti-é a nemzeteket kímélet nélküli!

2 Órhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában. **2** És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel e látomást, és vész táblára, hogy könnyen olvasható legyen. **3** Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bizzál benne; mert eljön, el fog jóni, nem marad el! **4** Ímé, felfuvulkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él. **5** És bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; ő, a ki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és magához csatol minden nemzetet. (*Sheol h7585*) **6** Avagy nem költenek-é ezek mindnyájan példabeszédet róla, és találós mesét reá, mondván: Jaj annak, a ki rakásra gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És a ki adóssággal terheli magát! **7** Avagy nem támadnak-é hirtelen, a kik téged mardossanak, és nem serkennek-é fel, a kik háborgassanak téged? És zsákmányul esel nékik. **8** Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak téged minden a többi népek az emberek véréért, és az országok, városok és minden bennök lakozók ellen való erőszaktételért. **9** Jaj annak, a ki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhassa fészkét, hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől. **10** Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és bűnössé

tettek lelkedet. **11** Mert a kő is ellened kiált a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz néki. **12** Jaj annak, a ki várost épít vérengzéssel, és a ki várat emel álnoksággal. **13** Avagy íme, nem a Seregek Urától van-é ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiábavalóságának fáradoznak? **14** Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a miképen a folyamok megtölik a tengert. **15** Jaj annak, a ki megitija felebarátját, épédet keverve belé, hogy megrézségítésd őt, hogy láthassad az ő szemérmököt! **16** Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; így te is és láttassék szemérméd; reád fordul az Úr jobbjának pohara, és gyalázat borítja el dicsőségedet. **17** Bizony, a libanoni erőszakoskodás gyászba borít téged, és a vadak pusztítása, a mely rettegetté őket, az emberek véréért és az országon, a városon és annak minden lakosán őzött erőszakosságáért. **18** Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? **19** Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fel! néma kónekk: Ébredj fel! Taníthat-é ez? Íme, borítva van aranyjal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! **20** Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!

3 Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint. **2** Uram, hallám, a mit hirdetél, és megrettenék! Uram! Évek közepette keltsd előtred a te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt! Haragban emlékezzel meg kegyelmességről! **3** Isten a Témán felől jön, és a Szent a Párán hegyéről. (Szela) Dicsősége elborítja az egeket, és dícséretével megtelik a föld. **4** Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle; és ott van az ő hatalmának rejteke. **5** Előtte döghalál jár, és nyomaiban forró láz támad. **6** Megáll és méregeti a földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek szétporlanak, elszílyednek az örökkévaló halmok; az ő ösvényei örökkévalók! **7** Bomlani látom Khusán sáttrait, reszketnek a Midán-föld kárítójai! **8** A folyók ellen gerjedt-é fel az Úr? Vajon a folyókra haragszol-é, vagy a tengerre bőszültél-é fel, hogy lovaidon és diadal-szekereiden robogsz? **9** Csupasz, mezetlen a te kézidél, a törzseknek esküvessel tett ígéret szerint! (Szela) A föld folyókat ömlészt. **10** Látnak téged és megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár, harsog a hullám, és magasra emeli karjait. **11** A nap és hold megállnak helyükön czikázó nyilaid fénytől és ragyogó kopiad villanásától. **12** Haragodban elatasod a földet, búlsultban szétmorzsol a nemzeteket. **13** Kiszállsz néped szabadtására, fölkented segítségre; szétzúzod a fót a gonosznak házából; nyakig feltakarod az alapjait. (Szela) **14** Saját dárdájával vered át az ő vezéreinek fejét, a kik berohannak, hogy szétszórjanak engem; ujjonganak, hogy rejtekében emészthetik meg a szegényt. **15** Lovaidal megtaposod a tengert, a nagy vizek hullámai. **16** Hallám és reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni kezdenek csontjaim, reszketnek lábaim: hogy nyugton legyek a nyomorúság napján, a mely feljön a népre, mely megsanyargatja azt. **17** Mert a fügefa nem fog virágözni, a szőlőkben nem léşen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. **18** De én örvendezni fogok az Úrban, és vígadok az én szabadító Istenember. **19** Az Úr Isten az én erősségem, hasonlókká teszi lábaimat a nőstény szarvasokéhoz, és az én magas helyeimen jártat engemet! Az éneklőmesternek, az én hangszeréimmel.

Sofoniás

1 Az Úr igéje, a melyet szolt Sofoniásnak, a Kusi fiának, a ki Gedálías fia, a ki Amáriás fia, a ki Ezékiás fia, Jósiásnak az Amon fiának idejében. **2** Elvesztek, minden elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. **3** Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr. **4** És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakójá ellen, és kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; **5** Azokat is, a kik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak; és azokat, a kik hajlonganak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ó Molokjakra is; **6** Azokat is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. **7** Hallgass az Úr Isten orczája előtt, mert közel van az Úrnak napja, mert áldozatot készítettem az Úr, megszentelte az ó hivatalosat. **8** És lészen az Úr áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeteket és a királyok fiait és mindenokat, a kik idegen öltözetebe öltöztek. **9** És megfenyítem mindenöt, a ki a küszöbön ugrál ama napon, a kik erőszakkal és csalárdássággal töltök meg az ó uroknak házát. **10** És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és jaigatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok felől. **11** Jaigassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmár nép, kivágattattak minden, aki ezüstöt mér. **12** És lészen az időben, megmotozom majd Jeruzsálemet szovénekkel, és megfenyítem azokat, a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr. **13** És gazdagságuk prédává lesz, házaik pedig pusztává. Építnek házakat, de nem lakják, és plántálnak szőlőket, de nem iszszák azoknak borát. **14** Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltó azon a hős is. **15** Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. **16** Kürnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a büszke tornyok ellen! **17** És megszorongatom az embereket és járak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen, és kiontattak vérök, mint a por, és testök, mint szemét. **18** Sem ezüstjök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg óket az Úr harajának napján, és az ó féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen vet véget a föld minden lakosának.

2 Térjeted eszetekre, s eszméljetek fel, ti, arcztán nemzet, **2** Mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!), míg rátok nem jön az Úr harajának tüze, míg rátok nem jön az Úr harajának napja! **3** Keressétek az Urat mindenjában e föld alázatosai, a kik az ó itélete szerint cseleksztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megtalálmaztattok az Úr harajának napján! **4** Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délen úzik el, és Ekon kiirtatik. **5** Jaj a tenger vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetének! Az Úr igéje ellenen van, te Kanaán, Filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. **6** És a tenger vidéke legelőkké, pásztorok tanyáráv és juhoknak aklává leszen. **7** És az a vidék a Júda házáinak maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házaiban heverésznak, mert meglátogatja óket az Úr, az ó Isten, és visszahozza az ó folygaikat. **8** Hallottam Moáb gyalázodását és Ammon fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázta népemet,

és felfuvalkodtak az ó határok ellen. **9** Azért élek én, mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanná lészen, mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint Gomora: tövistermő föld, só-telep és pusztaság öörökre; népm maradéka prédájá fel óket, és nemzetiségen ivadékai bírják majd óket. **10** Ez esik meg rajtok az ó kevélységökért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. **11** Rettenetes lesz az Úr ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd kiki a maga lakhelyén, a pogányoknak is minden szigete. **12** Ti is, kúsiak! Fegyverem öli meg óket. **13** És kinyújtja kezét észak felé, és elveszi Assiriát, Nínivét pusztasággá teszi, kietlené, mint egy sivatag. **14** És nyájakheverésnek bensejében, mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hálnak párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a küszöbön omladék lészen, mert lefosszatott a cédrus! **15** Íme, a víg város, a bátorságban lakozó, a mely ezt mondja vala szívében: Én vagyok és nincs kívülem más! milyen pusztasággá lón, vadak tanyájává, a ki átmegy rajta, mind süvöltöz és csapkozta kezét.

3 **3** Jaig az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! **2** Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenyítéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! **3** Fejedelmei olyanok benne, mint az ordító oroszlánok, birái, mint az estve járó farkasok, nem hagynak reggelre a csonton. **4** Prófétái hivalkodók, hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet, erőszakot tesznek a törvényen. **5** Az Úr igaz ó benne, nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre napfénnyre hozza ítéletét; nem mulasztja el: de nem ismeri a szégyent a gonosz! **6** Nemzeteket irtottam ki; elpusztultak tornyaik; feldültam falvaikat, nincs, aki átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember sincs bennük, nincsen lakosuk! **7** Mondtam: Csak felj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtattam volna ki lakhelye; minden, a mit felőle végezem): mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetöt. **8** Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, míg prédra kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájok búsalásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzében emésztek meg az egész föld! **9** Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt. **10** Kús folyóvizein túlról hozzák imádóm, szétszóró népmennek leányai ételáldozatomat némek. **11** Azon a napon nem szégyenülsz meg egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel vétkeztl ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, a kik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélkedel többé az én szent hegymen. **12** És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, a kik bíznak az Úr nevében. **13** Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazuggágot, és nem találattíkat szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse óket. **14** Énekelj Sionnak leánya, harsogi Izráel, örvendj és teljes szívvel vágadj Jeruzsálem leányá! **15** Megváltoztatta az Úr a te itéletedet, elfordította elleniségedet; Izráel királya, az Úr, közötted van, nem látsz többé gonoszt! **16** Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne felj! Ne lankadjanak kezeid Sion! **17** Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtag örömmel, hallgat az ó szerelmében, éneklelssel örvendez néked. **18** Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közüled valók; gyalázat terhe van rajtok. **19** Íme, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és

összeszedem a szétszórtakat, és híresekké és nevesekké teszem őket az Ő gyalázatjoknak egész földén. **20** Abban az időben elhozlak titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszlek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.

Aggeus

1 Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósuanak, a Jehosadák fiának, a főpapnak, mondván: **2** Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja e nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! **3** Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, mondván: **4** Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll! **5** Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! **6** Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részgesztek; ruházkodtok, de meg nem melegesztek, a béről is lyukas zacskóra bérél. **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! **8** Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítessem, azt mondja az Úr. **9** Sokat vártatok, de íme kevés lett; haza is hordtatók, de én ráfuvallok arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én házamért, a mely ím romban áll, ti pedig siettek, kiki a maga házához. **10** Azért vontat meg töletek az egék a harmatot, vonta meg a föld az ő termését. **11** És pusztulást rendeltem a sík földre és a hegyekre, a bűzára és a borra, az olajra és mindenarra, a mit a föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézimunkára is. **12** És meghallá Zorobábel, a Sealtiél fia, és Jósa, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi tagja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát és Aggeus próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő Istenök, és megfelemlék a nép az Úr előtt. **13** És szóla Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. **14** És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, a Júda fejedelmének lelkét, és Jósuanak, a Jehosadák fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi tagjának lelkét is, és bemenének és munkálkodnák a Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. **15** A hatodik hónapnak huszonnegyedik napján, Dárius királynak második esztendejében.

2 A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: **2** Szój csak Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósuanak, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép többi tagjainak, mondván: **3** Ki van még életben köztetek, a ki lássa ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyennek lájtatók ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? **4** De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósa, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura, **5** Az igét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Égyptomból, és az én lelkem köztetek marad. Ne féljetek! **6** Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés idő van még, és én megindítom az egét és a földet, a tengert és a szárazt. **7** És megindítok minden népet, és eljön, a kit minden népek óhajtanak, és megtölöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. **8** Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Nagyobb lészen e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura. **10** A kilencszélik hónap huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: **11** Ezt mondja a

Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: **12** Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a főzelést, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármí más eleséget: vajon szente-e az? És felelének a papok, és mondák: Nem. **13** Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertözött illeti mindeneket, tisztálanná lesz-e? És felelének a papok, és mondák: Tisztálannál! **14** Aggeus pedig felelé, és mondá: Épp így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és a mit ide felhoznak: tisztálalan az. **15** Most azért jól gondoljátok meg e naptól fogva az elmultakat is, mielőtt még követ kőre tettek volna az Úr hajlékában! **16** Az előtt elmentek a huszas garmadához, és tisz lett; elmentek a sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítsek, és húsz lett. **17** Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és keztek minden munkáját kőesővel, és még sem hajoltatok hozzám, azt mondja az Úr. **18** Jól gondoljátok hát meg e naptól fogva az elmultakat is! A kilencszélik hónap huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen letétetett az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! **19** Van-é még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, a füge, a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak. **20** Másodszor is szóla az Úr Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: **21** Mondd meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének: Én megindítom az egét és a földet. **22** És felforgatom az országok királyi székét, és elfogyasztom a pogány országok erejét, és felforgatom a szekerét és a benne ülőket, és lehullanak a lovak és a rajtuk ülők: kiki az ő atyjafának fegyvere által. **23** Azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, felvezslek téged Zorobábel, Sealtiélnek fia, én szolgám, azt mondja az Úr, és olyanná teszlek, mint egy pecsétyűrű, mert téged választottalak el, azt mondja a Seregeknek Ura.

Zakariás

1 Dárius második esztendejében, a nyolcadik hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddő próféta fia, mondván: **2** Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. **3** Mondjad azért nékik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzáim, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura. **4** Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez az előbbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek meg kérlek a ti gonosz útaitokról, és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr. **5** Atyáitok? Hol vannak ők? És a próféták örökké énekelné? **6** De az én beszédeim és végzéseim, a melyeket szolgáim, a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondálták: A mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt velünk. **7** A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat hónapnak huszonnegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddő próféta fia, mondván: **8** Látám éjszaka, hogy ímé, egy férfiú veres lovón ül vala, és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak. **9** És mondám: Mik ezek Uram? És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek. **10** Akkor felele az a férfiú, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondá: Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet; **11** És felélenek az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondák: Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld vesztegel és nyugodt. **12** Az Úr angyala pedig felele, és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörültsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol immár hetven esztendő óta? **13** És nyájas szavakkal, vígasztaló szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem. **14** És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala velem: Kiált, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsáemet és a Siont nagy szeretettel! **15** De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, a kikre kevéssé haragudtam ugyan, de ők gonoszra törték. **16** Azt mondja azért az Úr: könyörületestéggel fordulok Jeruzsálemben; benne építették meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőszínör nyujtatik ki Jeruzsálemt felett. **17** Mégis kiált, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni fognak még városaim a jónak, mert megvígasztalja még az Úr a Siont, és magáév fogadja még Jeruzsáemet! **18** Majd felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték. **19** És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek? És monda nékem: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsáemet. **20** Azután mutata nékem az Úr négy mesterembert. **21** És mondám: Mit jöttek ezek cselekedni? Ő pedig szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de eljöttek ezek, hogy elrettentsék őket, hogy letörjék a pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda föllel, hogy szétszórják azt.

2 Felemelém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút és a kezében mérő-kötelet. **2** És mondám: Hová mégy te? És mondá nékem: Megmérni Jeruzsáemet, hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza? **3** És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és más angyal is kijöve elője. **4** És monda annak: Fuss, és szólj e gyermekez, mondván: Kerítetlenül fogják lakni

Jeruzsáemet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt. **5** Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek körülötte és megdicsőítem magamat ő benne! **6** Jaj, jaj! Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az ég négy szele felé szórtalak szét titokat, szól az Úr. **7** Jaj Sion! Szabadítás ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. **8** Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titokat, mert a ki titokat bánt, az ő szemefényét bántja. **9** Mert ímé én felelelem kezmet ellenök, és saját szolgáik előttük lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem. **10** Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert íme elmegyek és közötted lakozom! így szól az Úr. **11** És sok pogány csatlakozik azon a napon az Úrhoz, és népmemmi lesznek, és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád engem. **12** És birtoka veszi az Úr Júdát, mint az ő osztályrészét a szent földön, és újra magáév fogadja Jeruzsáemet. **13** Hallgasson minden test az Úr előtt: mert felkelt az ő szentséges helyéről.

3 Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt állva, és a Sátánt, a ki jobb keze felől állva, hogy vádolja őt. **2** És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán! dorgáljon meg az Úr, a ki magáév fogadja Jeruzsáemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez? **3** Jósa pedig szennyes ruhábá vala öltözettel, és áll vala az angyal előtt. **4** És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltözetteltek téged! **5** Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözettel őt, az Úrnak angyala pedig ott áll vala. **6** És bizonyoságöt tőn az Úrnak angyala Jósuának, mondván: **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaiiban jársz, és ha parancsolataimat magtartod: te is itélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitváraimat, és ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között. **8** Halld meg Jósuá, te főpap; te és barátaid, a kik előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek: ímé, bizony előhozom az én szolgámat, Csemetét! **9** Mert ímé e kő az, a melyet Jósuá elől helyezek; egy kövön hét szem; ímé, en faragom annak faragványait, így szól a Seregeknek Ura, és előtölmök e földnek álnokságait egy napon. **10** Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura, kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtől alá és a fügefa alá.

4 Majd visszatére az angyal, a ki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. **2** És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hétföldi szövétneke, és hétföldi szövétnekekhez, a melyek a tetején vannak; **3** És mellette két olajláfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán. **4** És felelék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram? **5** És felele az angyal, a ki beszél vala velem, és mondá nékem: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! **6** És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura. **7** Ki vagy te, te nagy hegy? Lapályára leszel Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá! **8** És szóla hozzá az Úr, mondván: **9** A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzájtok. **10** Mert a kik csúfolták a kicsiny kezdetet,

örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, a melyek átpillantják az egész földet. 11 És felelék, és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán? 12 És másodszor is felelék, és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, a melyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? 13 És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! 14 És mondá nékem: Ezek ketten az olajjal felkenetek, a kik az egész föld Ura mellett állnak.

5 Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, egy köny repül vala. 2 És monda nékem: Mit látsz te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz sing a széle. 3 És monda nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére; mert minden, a ki lop, ehhez képest fog innen kiirtani, és minden, a ki hamisan esküszik, ehhez képest fog innen kiirtani. 4 Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, a ki hamisan esküszik az én nevemre, és ott marad annak házában, és megemészti azt, s annak fát és köveit. 5 Majd kijöve az angyal, a ki beszél vala velem, és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd meg: micsoda az, a mi kijön? 6 És mondám: Micsoda ez? Ő pedig mondá: Az, a mi kijön, mérőedény. És mondá: Ilyen a formájok az egész földön. 7 És ímé, egy kerek ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérő-edény közepében. 8 És mondá: Ez az istentelenség. És veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig veté annak szájára. 9 És felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szél vala szárnyaikban, és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak szárnyai, és felemelék a mérő-edényt a föld és az ég közé. 10 És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Hová viszik ezek a mérő-edényt? 11 És mondá nékem: Hogy házat építsenek annak a Sineár földén, és oda erősítsek, és ott hagyják azt a maga helyén.

6 Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé négy székér jön vala ki két hegy közül, és azok a hegyek ércz-hegyek. 2 Az első székérben veres lovak, a második székérben fekete lovak; 3 És a harmadik székérben fehér lovak; a negyedik székérben pedig tarka lovak, erősek. 4 És megszólalék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram? 5 Az angyal felelé, és mondá nékem: Ezek az égneknégy szele, jönek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból. 6 A melyben a fekete lovak vannak, észak földére mennek, és a fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a dél földére mennek; 7 Az erősek is mennek és kívánják eljáni a földet. És mondá: Menjetek, járjátok el a földet; és eljárák a földet. 8 Majd hívva engem, és beszéle velem, mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesíték lelkemet északnak földén. 9 És szóla az Úr hozzáim, mondván: 10 Végy a számkivetésből valóktól. Heldaitól, Tóbiantól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból jöttek; 11 Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tessz Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak fejére! 12 És szól néki, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépít az Úrnak templomát! 13 Mert ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székeiben, és pap is lesz az ő székeiben, és békesség tanácsa lesz kettőjük között. 14 És a koronák legyenek Hélemnek, Tóbiansnak, Jedajának és Hénnak, a Sefániás fiának

emlékjei az Úr templomában. 15 És a messzelakók eljőnek és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!

7 És lón a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariáshoz a kilenczedik hónapnak, a Kiszlévnek negyedikén, 2 Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem-Méleket és társait, hogy esedezzenek az Úr színe előtt, 3 És hogy megkérdezzék a papokat, a kik a Seregek Urának házában vannak, és megkérdezzék a prófétákat is: Sírjak-é az ötödik hónapban és böjtöljék-é, a mint cselekedtem azt néhány esztendő óta? 4 Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem, mondván: 5 Szólj az ország minden népének és a papoknak, mondván: Mikor böjtöltek és gyászoltatok az ötödik és hetedik hónapban, és pedig hetven esztendeig: avagy bőjtölvén, nékem böjtöltek-é? 6 És mikor ettétek, és mikor ittattak: avagy nem magatoknak ettétek és magatoknak ittattak-é? 7 Avagy nem ezek a beszédek-é azok, a melyeket szólott vala az Úr az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körülte levő városokkal együtt, és minden a déli táj, minden a lapály-föld népes vala? 8 És szóla az Úr Zakariásnak, mondván: 9 Így szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéleztek, és irgalmaságot és könyörületességet gyakoroljon kiki az ő felebarátjával! 10 Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarcsoljatok, és egymás ellen még szívetelek se gondoljatok gonoszt. 11 De nem akarák meghallani, sót vállalat vonogaták, és bedugák füleket, hogy ne halljanak. 12 Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják a törvényt és az igéket, a melyeket a Seregeknek Ura küldött vala az ő lelke által, az előbbi próféták által. És igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura. 13 És lón, hogy a mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak, de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura; 14 Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé, a kik nem ismerték őket, és pusztá lón utánok a föld, hogy senki azon sem át nem megy, sem meg nem tér. Így tevék pusztává a kívánatos földet.

8 Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: 2 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezással gerjedeztem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem ellene. 3 Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz, és Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem igazság városának nevezetetik, a Seregek Urának hegye pedig szent hegynek. 4 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem utcázán, és kinek-kinek pálca lesz kezében a napok sokasága miatt. 5 És megtelnek a város utcái fiúkkal és leányokkal, a kik játszadoznak annak utcázán. 6 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha ez csoda léşsen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajon az én szemeim előtt is csoda léşen-é? így szólt a Seregeknek Ura. 7 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ímé, én megszabadítom az én németet a nap keltének földéről és a nap nyugtának földéről. 8 És elhözöm őket és Jeruzsálemben lakoznak, és népmémm lesznek, én pedig Istenőkké leszek hűséggel és igazsággal. 9 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Erősödjenek meg kezeitek, a kik hallottatok e napokban a beszédeket a próféták szájából, a kik szóltak, mikor megvetteték a Seregek Ura házának alapja, hogy megépítessék a templom. 10 Mert e napok előtt nem volt az embernek béré, és a baromnak sem volt béré, sem a kimenőnek, sem a bejövőnek nem volt békessége a háborúság miatt, mert minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja

ellen. 11 De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura. 12 Mert a vétés békességes lészen, a szőlőt megadjá gyümölcsét, a föld is megadjá termését, az egek is megadják harmatjukat, és örökössé teszem mindeneket e nép maradékát. 13 És lészen, hogy a miképen átok valátok a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza: azonképen megszabadítlak titkokat, és áldássá lesztek. Ne féljetek! Erősödjenek meg kezeitek! 14 Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: A miképen elgondoltam vala, hogy veszedelmet hozok reátkot, mikor atyáitól megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek Ura, és nem könyörültem: 15 Azonképen megtértem és elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával; ne féljetek! 16 Ezek azok a dolgok, a melyeket cselekedjetek: Igazságot szóljon ki-ki az Ő felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítélejtek a ti kapuitokban. 17 És senki ne gondoljon az Ő szívében gonoszt az Ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeressétek, mert ezek azok, aiket én mind gyűlöök, így szól az Úr. 18 Majd szóla hozzá a Seregeknek Ura, mondván: 19 Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik hónapnak bőjte, az ötödiknek bőjte, a hetediknek bőjte és a tizediknek bőjte vígálommá, örvendezéssé és kedves ünnepekké lesznek Júda házában. Csak a hűséget és a békességet szeressétek. 20 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz idő, aikor népek jönök el, és sok városoknak lakói. 21 És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orczájának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére: én is elmegyek! 22 És eljönök sok népek és erős nemzetek Jeruzsálemba a Seregek Urának keresésére, és az Úr orczájának engesztelésére. 23 Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tiz ember ragad egy zsidó ferfiúba s ragad annak ruhája szélén, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

9 Az Úr igéjének terhe a Kadrák fölle ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); 2 És Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak! 3 Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakásom, mint a por, és az aranya, mint az utczák sara. 4 Íme szegényné teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát a tengeren, magát pedig tűz emészti meg. 5 Meglátja ezt Askalon és megretten; Gáza is és igen bákkódik; Ekron is, mert megszégyenült reménységében. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakatlann marad. 6 Asdóban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm. 7 Kivonszom a vért szájukból és útátlosságaikat fogaiak közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. 8 És tábort járok házam körül, mint a sereg ellen, az ide-oda kóbólók ellen, és nem meggy át többé rajtot a sarszoló, mert most szemmel tartom őt. 9 Örül nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Íme, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamárháton ül, azaz nőstényszamárnak vemhen. 10 És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovát Jeruzsálemből, kivesztem a harczi kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. 11 Sót a veled való szövetségnek véréért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. 12 Térjetek vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked! 13

Mert kifesítém Júdát magamnak mintegy kézivet és megtöltöm Efraimot; és felindítom fiadat, oh Sion, a te fiaid ellen, oh Javán, és olyanná teszlek, mint a hős fegyvere. 14 És megjelen felettesök az Úr, és nyila repül mint a villámlás; az Úr Isten kúrtöt fuval, és déli szeleken nyomul elő. 15 A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemészti és letapossák a paritya-köveket, és isznak és zajongnak, mint a bortól, és megteltek, mint a csészék és mint az oltár szegletei. 16 És megsegíti őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint az Ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak az Ő földén. 17 Oh, mily nagy az Ő jósága és mily nagy az Ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és leányokat a must.

10 Kérjeket esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporesőt ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn. 2 Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vígaztalanak; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztor. 3 Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura az Ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket, a melyen a harczra felkészített ló. 4 Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harczi ív, közülök egyszersmind minden sarczoló. 5 És olyanok lesznek, mint a hősök, aik az utcaik sarát tapodják a harcban, és harczaiknak, mert velük van az Úr, és megszégyenítik a lovun ülőket. 6 És megerősíttem a Júda házát, és a József házát megsegítem, és visszahozom őket, mert számon őket, és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenök, és meghallgatom őket. 7 Efraim is olyan lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd mintegy bortól ittasodva, és látják fiak és örvendeznek; örvend az Ő szívök az Úrban. 8 Süvöltök nékik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala. 9 És széthintem őket a népek között, hogy a messze fölideken is emlegessenek engem, és fiakat neveljenek és visszatérjenek. 10 Mert visszatérítem őket, Egyiptom földéről, Assíriából is összegyűjtöm őket, és behozom őket Gileád és Libánon földjére, és elég sem lesz nékik. 11 És átvonulnak a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámait, és kiszáradnak a folyam örvényei, letöretek Assíriának kevélysége, és Egyiptom királyi pálcázja elvész. 12 És megerősíttem őket az Úrban, és az Ő nevében járnak, így szól az Úr.

11 Nyiss meg kapuidat, oh Libánon, hogy tűz emészszen czédrusaid közül! 2 Jajgass te ciprus, mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjára! Jajgassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő. 3 Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az Ő büszkeségek! Hangzik az oroszlán ordítása, mert elpusztult a Jordán kevélisége! 4 Ezt mondja az Úr, az én Istenem: Legeltesd a leölésre szánt juhokat, 5 A melyeket leölnek az Ő tulajdonosaik, a nélkül, hogy bűnnék tartanák, eladóik pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! és pásztoraiak sem kimélik őket. 6 Bizony nem kimélem többé a föld lakosait, ezt mondja az Úr; sőt íme odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az Ő királya kezébe, és megrontják a földet, és nem szabadítom ki kezüköböl! 7 Legeltettem hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnymorogtatott juhokat, és választék magamnak két pálcázat, az egyiket nevezem szépségnek, a másikat nevezem egyességnek; így legeltetem a juhokat. 8 És három pásztort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattok, és az Ő lelkök is megútála engem.

9 És mondám: Nem űrizlek én titeket, haljon meg a halára való és vágattassék ki a kivágni való, a megmaradtak pedig egyékk meg egymásnak húsát. **10** És vevém egyik pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népékkal kötöttem. **11** És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzáim, hogy az Úr dolga ez. **12** És mondám nékik: Ha jónák tetszik nétek, adjátok meg az én béremet; ha pedig nem: hagyjátok abba! És harminc ezüst pénzit fizettek bérémül. **13** És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harminc ezüst pénzit, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas elé. **14** Majd eltörém a másik pálczámat is, az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izráel között. **15** És mondá az Úr nékem: Most már szerezzen magadnak bolond pásztornak való szerszámot. **16** Mert ímé, én pásztort állítok e földre, aki az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével nemtörök, a megtépett meg nem gyögyítja, a jó karban levőt nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi, és körmeiket széttördeli. **17** Jaj a mihaszna pásztornak, aki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre sötétedjék.

12 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, aki az egeket kiterjesztette, a földet fundálta, és az ember keblére lelket alkottott: **2** Ímé, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden körülére való népnek; Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet. **3** És azon a napon lesz, hogy nyomtatók véteszem Jeruzsálemet minden népnek; aki emelni akarja azt, mind szakadva-szakad meg, noha összegyűl ellene a föld minden pogánya. **4** Azon a napon, így szól az Úr, megverek minden lovát rettegéssel, a lovagját pedig őrültséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a népeknak pedig minden lovát vaksággal verem meg. **5** És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én erősségem Jeruzsálemnek lakói, az ó Istenökkel, a Seregek Urával. **6** Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmeit, mint a minden a tüzes serpenyő a fák között, és a minden a tüzes fáklya a kékével között: megemészenek jobb és bal felől minden körülvaló népet; de Jeruzsálem tovább is a helyén marad Jeruzsálemben! **7** És megoltalmazza az Úr Júdának sátrait, mint azelőtt, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lacosának dicsősége, mint a Júdáé. **8** Azon a napon oltalma léşen az Úr Jeruzsálem lacosának, és azon a napon olyan lesz köztök a legalabbval, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala ó előttök. **9** És azon a napon lesz, hogy kész leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemele támadmak; **10** A Dávid házára és Jeruzsálem lacosaira pedig kiötöm a kegyelemnek és könyörületelességnak lelkét, és reánt tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, a mint keseregnek az elsőszülött után. **11** Azon a napon nagy siraalom lesz Jeruzsálemben, a milyen volt a hadadrimmoni siraalom a Megiddo völgyében. **12** És sír a föld: nemzetiségek és nemzetiségek külön; külön a Dávid házának nemzetisége, feleségeik is külön; külön a Nátán házának nemzetisége, és feleségeik is külön; **13** Külön a Lévi házának nemzetisége, és feleségeik is külön; külön a Sémei nemzetisége, feleségeik is külön. **14** A többi nemzetiségek mind; nemzetiségek és nemzetiségek külön, feleségeik is külön.

13 Azon a napon kútfó fakad a Dávid házának és Jeruzsálem lacosainak a bún és tisztálanság ellen. **2** És lészen azon

a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kiveszem a bálványok neveit e földről, és emlegetni sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelkeket is kiszaggatom e földről. **3** És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ó apja és anyja, az ó szülei: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében! És általverik őt az ó apja és anyja, az ó szülei, az ó prófétálása közben. **4** És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kik a látásá miatt az ó prófétálásai közben, és nem öltözöködnek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. **5** Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermeksem óta. **6** És ha mondja néki valaki: Micsoda ütésök ezek a kezeidén? azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam. **7** Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen és a férfiú ellen, aki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztort és elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. **8** És lészen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. **9** És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbáljak az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondomb: Népem ó! Ó pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

14 Ímé, eljön az Úrnak napja, és a te prédiádat felosztják benned. **2** Mert minden népet ütközetre gyűjtök Jeruzsálemelez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonysokat; és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból. **3** Mert eljön az Úr, és harcol azok ellen a népek ellen, a mint harczolt vala ama napon, a harcza napján. **4** És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábait, a mely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye középen ketté válik, kelet felé és nyugat felé, igen nagy völgygyé, és a hegyek fele észak felé, fele pedig déli felé szakad. **5** És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, a mint futottak a földindulás elől Uzziasnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, és minden szent vele. **6** És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összeszugarodnak. **7** De lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estvének idején. **8** És a napon lesz, hogy elő vízek jönenek ki Jeruzsálemből, felerészök a napkeleti tenger felé, felerészök pedig a nyugoti tenger felé, és nyárban és télen is úgy lesz. **9** És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy. **10** Az egész föld síkságával tozik Gebártól kezdve Rimmonig, déli irányban Jeruzsálemben, és felmagasztalatik és a maga helyén marad a Benjámin kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a Hananéel tornyától a király sajtójáig. **11** És lakni fognak benne, és nem éri többé pusztulás, és bátorágban lakoznak Jeruzsálemben. **12** És ez lesz a csapás, a melylyel megcsapod az Úr minden népet, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyed a húsok és pedig a míg lábákon állnak, szemeik is megsenyednek gödrekben, nyelvük is megsenyed szájokban. **13** És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét. **14** Sőt még Júda is harcolni fog Jeruzsálemben ellen, és összegyűjtik a köröskörül lakó népek minden gazdagságá: arany, ezüst és igen sok ruha. **15** És éppen olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken, szamarakon

és mindenféle barmokon, a melyek e táborban lesznek, a milyen ez a csapás. **16** És lészen, hogy a kik megmaradnak mindama népek közül, a melyek Jeruzsálem ellen jónék: esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. **17** És lészen, hogy a ki nem megy fel e föld nemzetései közül Jeruzsálembe, hogy hódoljon a királynak, a Seregek Urának: nem lészen azokra eső. **18** És ha nem megy fel, vagy nem jön fel az égyptomi nemzetseg, ő rájok sem lészen; de lészen az a csapás, a melylyel megcsapodja az Úr a népeket, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. **19** Ez lészen Égyptomnak büntetése, és mindama népek büntetése, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. **20** Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett. És a fazekak az Úrnak házában olyanokká lesznek, mint az oltár előtt való medencék. **21** És Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljőnek mind, a kik áldozni akarnak, és választanak közülök és főznek azokban; és nem lészen többé Kananeus a Seregek Urának házában e napon.

Malakiás

1 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által. **2** Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja az Úr: Jákóböt pedig szeretterem; **3** Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tetteim, örökségét pedig pusztai sakálókévé. **4** Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de tértünk meg és építük fel a romladékot: ezt mondja a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom, és elnevezik őket istentelenség határának és oly népnek, a melyre örökké haragszik az Úr. **5** És látják ezt a ti szemeitek, és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izráel határa felett. **6** A fiú tiszteleti atyját, a szolgáját az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztelességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura nétek, ti papok, a kik útáljátok az én nevemet, és ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet? **7** Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. **8** Hogyan vakot hoztok áldozatul! Nem bún-é az? vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bún-é az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajon kedvvel fogad-é, vagy reád tekint-é? azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Most azért engesztelejték meg az Istenek orczáját, hogy könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt nétek? azt mondja a Seregeknek Ura. **10** Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből! **11** Hiszen napkelettől fogva napnyugotig nagy az én nevem a pogányok között, és minden helyen tömjénnel áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között! azt mondja a Seregeknek Ura. **12** Ti pedig meggyalázzáztok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele útálatos. **13** És azt mondjátok: Ímé, mily fáradtság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. **14** Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím, és fogadást is tesz: mégis hitvánnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!

2 Most azért nétek szól ez a parancsolat, ti papok! **2** Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szíveteikre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átköt bocsátók reátkot, és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szíveteikre! **3** Ímé, én megrontom a ti vetni való magotokat, és szemetet szórak orczáitokba, a ti ünneplésteknek szemetjét, és ahhoz hordanak ki titeket. **4** És megtudjátok, hogy azért adtam nétek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Léviel, azt mondja a Seregeknek Ura. **5** Szövetségem volt vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki és felt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt. **6** Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkában; békességen és egyenességgel járt velem, és sokat megtérített a bűnből. **7** Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. **8** De ti elhajlottatok ez útról, sokat megbotránkoztattatok a törvénytel, felbontottatok Lévi szövetségét, azt mondja a

Seregeknek Ura. **9** Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká az egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őrizték az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénytel. **10** Nem egy atyánk van-é minden gyermekünknek? Nem egy Isten teremtett minket? Miért csalja hát kiki az ő felebarátját, megrontva a mi atyaink szövetségét? **11** Hűtelenné lett Júda, és útálatosággá támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőzött Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istennek leányát vette el. **12** Elveszt az Úr mindenkit, aki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának. **13** És ezt is cselekszíték: betölíték az Úr oltárát könyhullatással, sírással és keseréssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon el szíveséget a ti kezetekből. **14** És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyságot közted és a te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! **15** Nem tett ilyet egy sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való magvat. Örizzétek meg azért a ti lelketekeit, és a ti ifjúságot feleségeit meg ne csaljátok! **16** Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és azt, aki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Örizzétek meg azért lelketekeit és ne csalárdkozjatok! **17** Eltávolítottatok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: minden gonosztével jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?

3 Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az útat, és minden által előjön az ő templomába az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; ímé, előjön, azt mondja a Seregeknek Ura. **2** De kicsoda szenvedheti el az ő előjövetének napját! És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! **3** És úl mint ötvös vagy ezüstsziszogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. **4** És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozata, mint a régi napokban és előbbi esztendőkben. **5** Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szeményesztők ellen, a parázánk és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak bérét, az özveget és árvát, és a kik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura. **6** Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emészttetek meg! **7** Atyáitok idejétől fogva eltérítetek rendeléseimtől és nem tartottatok meg azokat. Térjétek hozzáim, és én is hozzátok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg? **8** Avagy az ember csalhatja-é az Istenet? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. **9** Átkalunk vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! **10** Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennyivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg nétek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátkot áldást bőségesen. **11** És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. **12** És boldognak mondának titeket minden nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. **13** Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? **14** Azt mondjátok: Hiábavaló az Isten

szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? **15** Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevéllyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot úznek, és megszabadulnák, noha kísértik az Isten! **16** Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelei, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülik az ő nevét. **17** És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. **18** És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, aki nem szolgálja őt.

4 Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze, és olyanná lesz minden kevélly és minden gonosznevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. **2** És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlali tulkok. **3** És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. **4** Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgánnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hóreben, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. **5** Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. **6** És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjek és meg ne verjem e földet átokkal.

ÚJTESTAMENTUM

Jézus pedig monda: Atyám! bocsád meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.

Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

Lukács 23:34

Máté

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetsegéről való könyv. **2** Ábrahám nemzé Izsákat; Izsák nemzé Jákóböt; Jákób nemzé Júdát és testvéreit; **3** Júda nemzé Fárest és Zárát Támartról; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; **4** Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naássont; Naásson nemzé Sálmónt; **5** Sálmon nemzé Boázt Ráhabtól; Boáz nemzé Obedet Ruthtól; Obed nemzé Isait; **6** Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás feleségétől; **7** Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; **8** Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzzíást; **9** Uzzíás nemzé Jóáthámot; Joathám nemzé Ákházt; Ákház nemzé Ezékiást; **10** Ezékiás nemzé Manassét; Manassé nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiást; **11** Jósiás nemzé Jekoniást és testvéreit a babilóni fogsgára vitelkor. **12** A babilóni fogsgágravitel után pedig Jekoniás nemzé Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábel; **13** Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákitom; Eliákim nemzé Azort; **14** Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot; Akim nemzé Eliudot; **15** Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé Matthánt; Matthán nemzé Jákóböt; **16** Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus, a ki Krisztusnak nevezettetik. **17** Az összes nemzetseg tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetseg, és Dávidtól a babilóni fogsgágravitelig tizennégy nemzetseg, és a babilóni fogsgágraviteltől Krisztusig tizennégy nemzetseg. **18** A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ó anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. **19** József pedig, az ó férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akárá őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani. **20** Mikor pedig ezeket magában elgondolta: íme az Úrnak angyala álonban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félij magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent Lélektől van az. **21** Szűl pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ó népét annak bűneiből. **22** Mindez pedig azért lón, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól: **23** Íme a szűz fogan méhében és szűl fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten. **24** József pedig az álomból felserkentvén, úgy tőn, a mint az Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé. **25** És nem ismeré őt, míg meg nem szülél az ó őlsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

2 A mikor pedig megszületik vala Jézus a judeai Bethlehemben, Heródes király idejében, íme napkeletről bőlcsek jövénék Jeruzsálembe, ezt mondván: **2** Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert láttuk az ó csillagát napkeleten, és azért jövénk, hogy tisztességet tegyünk néki. **3** Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem. **4** És egybegyűtte minden főpapot és a nép írástudót, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületenie? **5** Azok pedig mondának néki: A judeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta: **6** És te Bethléhem, Júdának földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, a ki legeletről fogja az én népmemet, az Izráelt. **7** Ekkor Heródes titkon hivatván a bőlcsekét, szorgalmatosan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét. **8** És elköldvén őket Bethlehembe, monda nézik: Elmenvén, szorgalmatosan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok,

adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek néki. **9** Ók pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És íme a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megys vala mind addig, a míg odaérve, megálla a hely fölött, a hol a gyermek vala. **10** És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. **11** És bemenvén a házból, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát. **12** És mivel álonban megintették, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájukba. **13** Mikor pedig azok visszatérnek vala, íme megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álonban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és füss Egyiptomba, és maradj ott, a míg én mondóm néked; mert Heródes halára fogja keresni a gyermeket. **14** Ó pedig fölkervén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Egyiptomba távozék. **15** És ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, a ki így szól: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat. **16** Ekkor Heródes látván, hogy a bőlcsek megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és kiküldvén, mególete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bőlcsektől. **17** Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a midőn így szól: **18** Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok keserves jaagtás. Rákhel siratta az ó fiait és nem akart megvigasztaltni, mert nincsenek. **19** Mikor pedig Heródes meghalt, íme az Úrnak angyala megjelenék álonban Józsefnek Egyiptomban. **20** Mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredi az Izráel földére; mert meghaltak, a kik a gyermeket halára keresik vala. **21** Ó pedig felkervén, magához vevé a gyermeket és annak anyját, és elmené Izráel földére. **22** Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhaleus uralkodik, Heródesnek, az ó atyának helyén, nem mert vala oda menni, hanem minthogy álonban meginteték, Galilea vidékeire tére. **23** És oda jutván, lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták mondattak, hogy názáretinek fog nevezetetni.

3 Azokban a napokban pedig elője Keresztlő János, aki prédikál vala Júdea pusztájában. **2** És ezt mondja vala: Térjeket meg, mert elközelített a mennyelek országa. **3** Mert ez az, aki róla Ésaiás próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ó ösvényeit. **4** Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszről vala, és bőről vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz. **5** Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. **6** És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ó bűneikről. **7** Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nézik: Mérges kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljetek? **8** Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsököt. **9** És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondóm nétek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. **10** A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik. **11** Én ugyan vízzel keresztelek titeket megtérésre, de a ki utánam jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok melltő; ő Szent Lélekkel és tüzzel keresztel majd titeket. **12** A kinek szóró

lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szűréjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tüzzel. **13** Akkor eljöve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkereszelkedjék ő általa. **14** János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nékem kell általad megkeresztelekednem, és te jösz én hozzá! **15** Jézus pedig felelvéni, monda néki: Engedj most, mert így illik nékünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. **16** És Jézus megkeresztelekedvén, azonnal kijöve a vízből; és íme az egek megnyilatkozának néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájóni mintegy galambot és ő reá szállani. **17** És íme egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

4 Akkor Jézus viték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől. **2** És mikor negyven nap és negyven éjjel bőjtölt vala, végre megéhezék. **3** És hozzámenvén a kisérő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. **4** Ő pedig felelvéni, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, a mely Istennek szájából származik. **5** Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. **6** És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felöld, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. **7** Monda néki Jézus: Vízont meg van írva: Ne kisértsd az Urat, a te Istenedet. **8** Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatja néki a világ minden országát és azok dicsőségét, **9** És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. **10** Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. **11** Ekkor elhagyá őt az ördög. És íme angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki. **12** Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába; **13** És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain; **14** Hogy beteljesedjék, a mi Ésaiás próféta mondott, így szólván: **15** Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, **16** A nép, a mely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támadta. **17** Ettől fogva kezde Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközölgettet a mennyeknek országa. **18** Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvérét, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának. **19** És monda nézik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halászatok. **20** Azok pedig azonnal otthagytván a hálókat, követék őt. **21** És onnan tovább menve, láta más két testvérét, Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost amannak testvérét, a mint a hajóban atyukkal Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket. **22** Azok pedig azonnal otthagytván a hajót és atyukat, követék őt. **23** És bejárá Jézus az egész Galileát, tanítja azok zsinagogáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliomát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. **24** És elterjede az ő híre egész Siriában: és hozzávivék mindazokat, a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és kinokban sínlődőket, ördöngösöket, holdkórosokat és gutaütötteket; és megygyógyítva vala őket. **25** És nagy sokaság követé őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Judeából és a Jordánon túlról.

5 Mikor pedig láttá Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő tanítványai. **2** És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván: **3** Boldogok a lelk szegények: mert övék a mennyeknek országa. **4** Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvígasztaltatnak. **5** Boldogok a szelídék: mert ők öröksgül bírják a földet. **6** Boldogok, a kik éhezik és szomjúhözök az igazságot: mert ők megelégeztetnek. **7** Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek. **8** Boldogok, a kiknek szívük tiszta: mert ők az Isten meglátják. **9** Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. **10** Boldogok, a kik háborúságot szervezedek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. **11** Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. **12** Örüljetek és örvendezztek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak. **13** Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megizletenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmiré, hanem hogy kidobják és eltaoppssák az emberek. **14** Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthetetik el a hegyen épített város. **15** Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fénylek mindeneknak, a kik a házban vannak. **16** Úgy fénylek a ti világosságok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőísek a ti mennyei Atyákokat. **17** Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlesére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltem. **18** Mert bizony mondom nétek, míg az égs és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontosca el nem műlik, a míg minden be nem teljesedik. **19** Valaki azért csak egyet is megront és legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen. **20** Mert mondom nétek, hogy ha a ti igazságok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen sem lehettek be a mennyeknek országába. **21** Hallottatok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert a ki ölj, méltó az ítéetre. **22** Én pedig azt mondom nétek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyafiára ok nélkül, méltó az ítéetre: a ki pedig azt mondja az ő atyafiának: Ráka, méltó a fótörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére. (**Geenna g1067**) **23** Azért, ha a te ajándédot az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: **24** Hagyd ott az oltár előtt a te ajándédot, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándédot. **25** Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen téged. **26** Bizony mondom nétek: ki nem jősz onnát, míg nem megfizetsz az utolsó filírig. **27** Hallottatok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkojdá! **28** Én pedig azt mondom nétek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkozd azzal az ő szívében. **29** Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vajd ki azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. (**Geenna g1067**) **30** És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. (**Geenna g1067**) **31** Megmondatott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon néki

elválásról való levelet. 32 Én pedig azt mondom nétek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik. 33 Ismét hallottatók, hogy megmondatott a régiének: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküdet. 34 Én pedig azt mondom nétek: Teljességgel ne esküdjetedek; se az égre, mert az az Istennék királyi széke; 35 Se a földre, mert az az ó lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa; 36 Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé; 37 Hanem legyen a ti beszédeket: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon. 38 Hallottatók, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért. 39 Én pedig azt mondom nétek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. 40 És a ki törvényezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. 41 És a ki téged egy mértföldűtra kényszerít, menj el vele kettőre. 42 A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. 43 Hallottatók, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. 44 Én pedig azt mondom nétek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetelek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. 45 Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ó napját minden a gonoszokra, minden a jókra, és esőt ád minden az igazaknak, minden a hamisaknak. 46 Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-e? 47 És ha csak a ti atyátokfiait köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképen cselekesznek-e? 48 Legyetek azért ti tökölétesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6 Vigyázzatok, hogy alamizsnákat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. 2 Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne körtöltesz magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógában és az utcákon, hogy az emberektől dícséretet nyerjenek. Bizony mondomban nétek: elvették jutalmukat. 3 Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; 4 Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. 5 És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegéletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondomban nétek: elvették jutalmukat. 6 Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. 7 És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ó sok beszédükért hallgattattanak meg. 8 Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. 9 Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltekké meg a te neved; 10 Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. 11 A mi minden napí kenyérünket add meg nékünk ma. 12 És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; 13 És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség minden örökké. Ámen! 14 Mert ha megbocsátjátok az

embereknek az ó vétkeket, megbocsát nétek is a ti mennyei Atyátok. 15 Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ó vétkeket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. 16 Mikor pedig bőjtőltök, ne legyen komor a nézestek, mint a képmutatók, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ók bőjtölnek. Bizony mondon nétek, elvették jutalmukat. 17 Te pedig mikor bőjtölsz, kend meg a te fejed, és a te orczádat mosd meg; 18 Hogy ne az emberek lássák bőjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. 19 Ne gyűjtsék magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellőpják; 20 Hanem gyűjtsék magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. 21 Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. 22 A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. 23 Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?! 24 Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istenek és a Mammonnak. 25 Azért azt mondomban nétek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltekkel felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testekkel felől, mibe öltözökdetek. Avagy nem több-é az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? 26 Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csúrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltarthatják. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknak? 27 Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszsal? 28 Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtot? Vegyétek esztekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; 29 De mondomban nétek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. 30 Ha pedig a mezőnek füvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? 31 Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igunk? vagy: Mivel ruházkodunk? 32 Mert mindeneket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindenekre szükségetek van. 33 Hanem keressétek először Istenek országát, és az ó igazságát; és ezek minden megadatnak nétek. 34 Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

7 Ne ítéleztek, hogy ne ítélessétek. 2 Mert a milyen ítélettel ítélezek, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nétek. 3 Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre? 4 Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiákat: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott íme, a te szemedben gerenda van? 5 Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kiveszed a szálkát a te atyádfiának szeméből! 6 Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hánýjátok a disznónak elő, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és nétek fordulván, meg ne szaggassanak titeket. 7 Kérjetek és adatik nétek; keressétek és találjatok; zörgessétek és megnyittatik nétek. 8 Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. 9 Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ó

fia kenyeres kér tőle, követ ád néki? 10 És ha halat kér, vajon kígyót ád-e néki? 11 Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok jókát azoknak, a kik kérnek tőle?! 12 A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindenzt is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. 13 Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. 14 Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt. 15 Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönek hozzátok, de belől ragadózó farkasok. 16 Gyümölcselkről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtörjáról füg? 17 Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. 18 Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. 19 minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. 20 Azért az ő gyümölcselkről ismeritek meg őket. 21 Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. 22 Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? 23 És akkor vállást teszel majd nékik: Sohasem ismertelek titékét; távozzatok tőlem, ti gonesztevők. 24 Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bőlc emberhez, aki a kőszíklára építette az ő házát: 25 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütökték abba a házba; de nem dölt össze: mert a kőszíklára építettet. 26 És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fővényre építette házát: 27 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütökték abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása. 28 És lón, mikor elvégze Jézus e beszédeket, álelmélküdik vala a sokaság az ő tanításán: 29 Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

8 Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt. 2 És íme eljövén egy belpoklos, leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. 3 És kinyújtva kezét, megilleté őt Jézus, mondván: Akarom, tisztsül meg. És azonnal eltiltott annak poklossága. 4 És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyosan nékik. 5 Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvin őt, 6 És ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutáutötön fekszik, és nagy kinokat szenevez. 7 És monda néki Jézus: Elmegy és meggyógyítom őt. 8 És felelénv a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjjí; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. 9 Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondomb egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másiknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. 10 Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda az őt követőknek: Bizony mondomb néktek, még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet. 11 De mondomb néktek, hogy sokan eljönök napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: 12 Ez

ország fiai pedig kivetetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása. 13 És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában. 14 És bemenvén Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas. 15 És illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz; és fölkelez, és szolgála nékik. 16 Az est beálltával pedig vivénék hozzá sok ördöngőst, és egy szóval kiúzé a tisztálatlan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; 17 Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólván: Ó vette el a mi erőtlenségünkét, és ő hordozta a mi betegségünkét. 18 Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, parancsolá, hogy menjenek a túlós partra. 19 És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova megy. 20 És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani. 21 Egy másik pedig az ő tanítványai közül monda néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. 22 Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat. 23 És mikor a hajóra szállt vala, követék őt az ő tanítványai. 24 És íme nagy háborgás lón a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ő pedig aluszik vala. 25 És az ő tanítványai hozzámenvén, felköték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk. 26 És monda nékik: Mit feltélek, óh kicsinyítők! Ekkor fölkélvén, megdorgálá a szeleket és a tenger, és lón nagy csendesség. 27 Az emberek pedig elcsodálkozának, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, minden a tenger engednek néki. 28 És a mikor eljutott vala a túlós partra, a Gadarénusok tartományába, két ördöngő ment elője, a sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmeni azon az úton. 29 És íme kiáltának mondván: Mi közünk ut veled Jézus, Istennék fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? 30 Töltük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala. 31 Az ördögök pedig kérlik vala őt mondván: Ha kiúszsz minket, engedd meg nékünk, hogy a ma disznónyájába mehessünk! 32 És monda nékik: Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és íme az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda vesz a vízben. 33 A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adának minden, azokat is, a mik az ördöngőkkel történtek vala. 34 És íme az egész város kiméne Jézus elébe; és mihelyt meglátták, kérék őt, hogy távozzék az ő határukóból.

9 És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába. 2 És íme hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látna Jézus azoknak hitét, monda a gutaütöttnek: Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid. 3 És íme némelyek az írástudók közül mondának magukban: Ez káromlást szól. 4 És Jézus, látna az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok ginoszt a ti szívetekeben? 5 Mert mi könnyebb, ezt mondani: É Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és jár! 6 Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza. 7 És az felkelvén, haza méne. 8 A sokaság pedig ezt látván, elálmélküdék, és dicsőíté az Istenet, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek. 9 És mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé őt. 10 És lón,

a mikor ő letelepedék a házban, íme sok vámszedő és bűnösött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz.

11 És láta ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványaiknak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?

12 Jézus pedig ezt hallván, monda nézik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.

13 Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hivogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.

14 Akkor a János tanítványai jövénk hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

15 És monda nézik Jézus: Vajon szomorkodhatik-e a násznép a míg velük van a vőlegény? de eljőnek a napok, a mikor elvétik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.

16 Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz.

17 Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindenkit megmarad.

18 Mikor ezeket mondá nézik, íme egy főember eljövén leborula előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezdetet, és megelevenedik.

19 És felkelvén Jézus követé őt tanítványaival együtt.

20 És íme, egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala, hozzájárulván hatalról, illeté az ó ruhájának szegélyét.

21 Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok.

22 Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízzál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.

23 És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tololgó sokaságot,

24 Monda nézik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt.

25 Mikor pedig a sokaság eltávolítaték, beménvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt.

26 És elterjede ez a hír abban az egész tartományban.

27 És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiátkozva és ezt mondva: Kényűrül rajtunk, Dávidnak fia!

28 Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nézik Jézus: Hisztek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram.

29 Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint.

30 És megnyilatkozának azoknak szemei; és rájok parancsolja Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja!

31 Azok pedig kiménvén, elterjeszték az ő hírét abban az egész tartományban.

32 Mikor pedig azok elmentek vala, íme egy ördögöt kiúzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izraelben!

34 A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket.

35 És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliومát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között.

36 Mikor pedig láttá vala a sokaságot, kényűrűtéssel indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.

37 Akkor monda az ő tanítványaiknak: Az aratni való sok, de a munkás kevés.

38 Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

10 És először tizenkét tanítványát, hatalmat ada nézik a tisztálatlan lelkek felett, hogy kiúzzék azokat, és gyógyítanak minden betegséget és minden erőtelenséget.

2 A tizenkét apostol

nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére;

3 Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívta;

4 Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, aki el is árulta őt.

5 Ezt a tizenkettőt küldi ki Jézus, és megparancsolá nézik, mondván: Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritánusok városába ne menjetek be;

6 Hanem menjetek inkább Izráel házának eltévelyezett juhaihoz.

7 Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközölített a mennyeknek országa.

8 Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítatok, halottakat támasszatok, ördögöket üzzetek. Ingyn vettétek, ingyen adjátok.

9 Ne szerezzezetek aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt a ti őrszénetekbe,

10 Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálcázat; mert méltó a munkás az ő táplálékára.

11 A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, a míg tovább mehettek.

12 Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt.

13 És ha méltó a ház, szálljon a ti békességek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességek rátok térjen vissza.

14 És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeket, mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le.

15 Bizony mondomb nétek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak.

16 Íme, én elbocsátok titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetelek azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok.

17 De óvakodjatok az emberektről; mert törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteiben megostoroznak titeket;

18 És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bonyolyságul ő magoknak és a pogányoknak.

19 De mikor átadnak titeket, ne aggodalmasdoktatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik nétek abban az órában, mit mondjatok.

20 Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyáknak Lelke az, aki szól ti bennetek.

21 Halára adjá pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támádnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket.

22 És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindenügy megáll, az megtartatik.

23 Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba.

Mert bizony mondomb nétek: be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend.

24 Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál.

25 Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívta, mennyivel inkább az ő házánépet!

26 Azért ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtett dolog, a mi napfénre ne jöne; és oly titok, a mi ki ne tudónék.

27 A mit nétek a sötéten mondok, a világosságban mondjatok; és a mit fulé súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek.

28 És ne féljetek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, a ki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.

(Geenna g1067)

29 Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis filérét? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyárok akarata nélküli!

30 Nétek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak.

31 Ne féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.

32 Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt;

33 A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.

34 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.

35 Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyája,

leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; **36** És hogy az embernek ellensége legyen az ő házánépe. **37** A ki inkább szereti atyát és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzá; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzá. **38** És a ki fől nem veszi az ő kereszjtét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzá. **39** A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét érettel, megtalálja azt. **40** A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. **41** A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; **42** És a ki inni ád egynek a kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondomban néktek, el nem vesztheti jutalmát.

11 És lön, mikor elvégezé Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédkáljón azoknak városaiban. **2** János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, **3** Monda néki: Te vagy-é az, aki eljövendő, vagy másról várunk? **4** És felelven Jézus, monda nékik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallottok és láttok: **5** A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdetettük; **6** És boldog, aki én bennem meg nem botránkozik. **7** Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálát-é, a mit a szél hajtogat? **8** Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. **9** Hát mit látni mentetek ki? Próbétát-é? Bizony, mondomban néktek, prófétánál is nagyobbat! **10** Mert ő az, aki róla meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, aki megkészít elötted a te útadat. **11** Bizony mondomban néktek: az asszonyuktól szűltök között nem támaddot nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálának. **12** A Keresztelő János idejétől fogva pedig minden erőszakosodnak a mennyek országáért, és az erőszakosodók ragadják el azt. **13** Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak vala. **14** És, ha be akarjátok venni, illés ő, aki eljövendő vala. **15** A kinek van füle a hallásra, hallja. **16** De kihez hasonlítsam ezt a nemzetiséget? Hasonlatos a gyermekkezhez, a kik a piaczon ülnek, és kiáltoznak az ő térséknak, **17** És ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem táncoltatok; siralmás énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok. **18** Mert eljött János, aki sem eszik, sem izsik, és azt mondják: Ördög van benne. **19** Eljött az embernek Fia, aki eszik és izsik, és ezt mondják: Ímé a nagy étü és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És igazoltaték a bölcseség az ő fiaitól. **20** Ekkor elkezdé szemökre hányni ama városoknak, a melyekben legtöbb csodá lőnek, hogy nem térték vala meg: **21** Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnék vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. **22** De mondomban néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek. **23** Te is Kapernaum, a ki az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megalázatni; mert ha Sodomában történnék vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. (*Hades g86*) **24** De mondomban néktek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néked. **25** Abban az időben szólvan Jézus, monda: Hálákat adok

néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtettek ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. **26** Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtőd. **27** Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. **28** Jőjjetek én hozzá mindenjában, a kik megfáradtak és megtérheltettek, és én megnyugoszták titkemet. **29** Vegyétek fől magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. **30** Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könyű.

12 Abban az időben a vetésekben át haladt Jézus szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek, és kezdték a kalászokat tépni és enni. **2** Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. **3** Ő pedig monda nékik: Nem olvastatók-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? **4** Hogyan ment be az Isten házába, és etté meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? **5** Vagy nem olvastatók-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörök a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? **6** Mondomban néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt. **7** Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattatók volna az ártatlansokat. **8** Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. **9** És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba. **10** És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdek őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vándolhassák őt. **11** Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? **12** Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehet szombatnapon jót cselekedni. **13** Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtja, és olyan éppé lön, mint a másik. **14** A farizeusok pedig kimenten, tanácsot tartanak ellene, hogyan veszíthetnék el őt. **15** Jézus pedig észrevéven ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindenjárat; **16** És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék; **17** Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondásá, aki így szólt: **18** Ímé az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmesem, a kiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. **19** Nem verseng, és nem kiált; az utcákban senki nem hallja szavát. **20** A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabetet nem olja ki, míg nem diadalomra viszi az ítéletet. **21** És az ő nevében reménykednek majd a pogányok. **22** Akkor egy vak és néma ördöögöt hoztak ő eléje; és meggyógyítja azt, annyira, hogy a vak és néma minden beszél, minden lát vala. **23** És elálmélküdék az egész sokaság, és monda: Vajon nem ez-é Dávidnak ama Fia? **24** A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem úzi ki az ördöögöt, hanemha Belzebubbal, az ördöögök fejedelmével. **25** Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával. **26** Ha pedig a Sátán a Sátánt úzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? **27** És ha én Belzebub által úzom ki az ördöögöt, a ti fiaitok ki által úzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíráitok. **28** Ha pedig én Istennek Lelke által úzom ki az ördöögöt, akkor

kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. **29** Avagy mi módon lehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmat és akkor rabolja ki annak házát? **30** A ki velem nincsen, ellenen van; és a ki velem nem gyűjt, tékoz. **31** Azt mondomb azért nétek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. **32** Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világban meg nem bocsáttatik. (aión g165) **33** Vagy legyeket jó fák, és teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyeket romlott fák, és teremjetek romlott gyümölcsöt; mert gyümölcsről ismerik meg a fát. **34** Mérgek kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattak jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességből szól a száj. **35** A jó ember az Ő szívénék jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az Ő szívénék gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. **36** De mondomb azért nétek: minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. **37** Mert a te beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak. **38** Ekkor felelénék néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnánk látni te tőled. **39** Ő pedig felelénk, monda nézik: E gonosz és parázna nemzetiséget jelent kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele. **40** Mert a miképen Jónás hármon éjjel és hármon nap volt a csethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is hármon nap és hármon éjjel lesz a föld gyomrában. **41** Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetiséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédkálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál. **42** Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor a nemzetiséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcseségett; és íme, nagyobb van itt Salamonnál. **43** Mikor pedig a tisztálatan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: **44** Akkor ezt mondja: Visszatérök az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. **45** Akkor elmegy és vesz maga mellé más hétkelket, gonoszabbakat ő magánál, és bennenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetiséggel is. **46** Mikor pedig még szóla a sokaságnak, íme az Ő anyja és az Ő testvérei állandak vala odakünn, akarván ő vele szólni. **47** És monda néki valaki: Íme a te anyád és testvéreid odakünn állandak, és szólni akarnak veled. **48** Ő pedig felelénk, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? **49** És kinyújtva kezét az Ő tanítványaira, monda: Íme az én anyám és az én testvéreim! **50** Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

13 Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett. **2** És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala. **3** És sokat beszéle nézik példázatokban, mondván: Íme kiméne a magvető vetni, **4** És a mikor ő vet vala, némely mag az útfére esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. **5** Némely pedig a köves helyre esék, ahol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. **6** De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott. **7** Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. **8** Némely pedig a jó földbe esék,

és gyümölcsöt termé, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. **9** A kinek van füle a hallásra, hallja. **10** A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nézik példázatokban? **11** Ő pedig felelénk, monda nézik: Mert nétek megadatott, hogy érthessétek a mennyei országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. **12** Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van. **13** Azért szólok velük példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. **14** És beteljesedék rajtuk Ésaiás jövendölésé, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne érsetek; és látván lássatok, és ne ismerjetek: **15** Mert megkövérédet e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értesenek szívükkel, és meg ne térijenek, és meg ne gyógyítsam őket. **16** A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak. **17** Mert bizony mondomb azért nétek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallottok, és nem hallották. **18** Ti halljatok meg azért a magvető példázatát. **19** Ha valaki hallja az ígett a mennyekek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfére esett. **20** A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígett, és mindenjárt örömmel fogadja; **21** De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik. **22** A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígett, de a világunk gondja és a gazdagságnak csalárdásága elfojtja az ígett, és gyümölcsöt nem terem. (aión g165) **23** A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígett; a ki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. **24** Más példázatot is adott eljők, mondván: Hasonlatos a mennyekek országa az emberhez, a ki az Ő földébe jó magot vetett; **25** De mikor az emberek alusznak vala, eljöve az Ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. **26** Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt termé, akkor meglátszék a konkolyt is. **27** A gazda szolgái pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te födedbe? honnan van azért benne a konkoly? **28** Ő pedig monda nézik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? **29** Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalan a búzát is kiszaggatjátok. **30** Hagyátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondomb majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessetek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. **31** Más példázatot is adott eljők, mondván: Hasonlatos a mennyekek országa a mustármaghoz, a melyet vévén az ember, elvete az Ő mezejében; **32** A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb a veteményeknél, és favá lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészket raknak ágán. **33** Más példázatot is mondott nézik: Hasonlatos a mennyekek országa a kovászhoz, a melyet vévén az asszony, hármon mércez lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. **34** Mind ezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nézik, **35** Hogy beteljék a mit a próféta szólt, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, amik e világ alapítása óta rejte valának. **36** Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a

házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd meg nékünk a szántóföld konkolyáról való példázatot. 37 Ő pedig felelén mondta nékik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia; 38 A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai. 39 Az ellenseg pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. (aión g165) 40 A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén. (aión g165) 41 Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, 42 És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lészen sírás és fogcsíkorgatás. 43 Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A kinek van füle a hallásra, hallja. 44 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömben elmegy és eladván mindenét a mije van, megveszi azt a szántóföldet. 45 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, a ki igazgyöngyöt keres; 46 A ki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije volt, megvevé azt. 47 Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott; 48 Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. 49 Így lesz a világ végén is: Eljönök majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül. (aión g165) 50 És a tüzes kemencébe vetik őket; ott lészen sírás és fogcsíkorgatás. 51 Monda nékik Jézus: Megértekké ér mindezeket? Mondának néki: Megértek Uram. 52 Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtanítottat, hasonlatos az olyan gázdáhóz, aki őt és újat hoz elő az ő éléstárból. 53 És lón, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat, elméne onnan. 54 És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagogájukban, annyira, hogy álmélkodnak és ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcseség és az erők? 55 Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsénak, Simonnak és Júdásnak? 56 És az ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek? 57 És megbotránkoznak vala ő benne. Jézus pedig monda nékik: Nincsen próféta tiszesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában. 58 Nem is tón ott sok csodát, az ő hitlenségek miatt.

14 Abban az időben hírét hallá Heródes negyedes fejedelem Jézusnak, 2 És monda szolgáinak: Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne az erők. 3 Mert Heródes elfogatta vala Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ő testvérének, Fülöpnak feleségéért. 4 Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad néked ővele élned. 5 De mikor meg akarta öletni, felt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala őt. 6 Hanem mikor a Heródes születése napját ünnepelék, tánczola a Heródiás leánya ő előttük, és megtetszék Heródesnek; 7 Azért esküvessel fogadá, hogy a mit kér, megadjá néki. 8 A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nékem egy tában a Keresztelő János fejét. 9 És megszomorodék a király, de esküjéért és a vendégek miatt parancsol, hogy adják oda. 10 És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlöczben. 11 És előhozák az ő fejét egy tában, és adák a leálynak; az pedig vivé az ő anyjának. 12 És előjövén az ő tanítványai, ellivék a testet, és eltemeték azt; és

elmenvén, megjelenték Jézusnak. 13 És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy pusztá helyre egyedül. A sokaság pedig ezt halva, gyalog követé őt a városokból. 14 És kimervén Jézus, láta nagy sokaságot, és megszáná őket, és azoknak betegeit megygyűtíti. 15 Mikor pedig esteveléd, hozzá menének az ő tanítványai, mondván: Pusztá hely ez, és az idő már elmúlt; bocsás el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget. 16 Jézus pedig monda nékik: Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniök. 17 Azok pedig mondának néki: Nincsen itt, csupán őt kenyерünk és két halunk. 18 Ő pedig monda: Hozzátek azokat ide hozzám. 19 És mikor megparancsolá a sokaságnak, hogy töljenek le a fűre, vevé az őt kenyeret és két halat, és szemeit az egre emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. 20 És mindenjáran evének, és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. 21 A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyok és gyermekek kívül. 22 És mindenjárt kényszeríté Jézus az ő tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, miig ő elbocsátja a sokaságot. 23 És a mint elbocsátá a sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestveledék, egyedül vala ott. 24 A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt vala. 25 Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván. 26 És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kíséret; és a félelem miatt kiáltozának. 27 De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek! 28 Péter pedig felelén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vízeken. 29 Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vízeken, hogy Jézushoz menjen. 30 De látha a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem! 31 Jézus pedig azonnal kinyújtva kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél? 32 És a mikor beléptek a hajóba, elállt a szél. 33 A hajóban levők pedig hozzámenvén, leborulának előtte, mondván: Bizony, Isten Fia vagy! 34 És általkelvén, eljutának Genezáret földére. 35 És mikor megismerték őt annak a helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozának; 36 És kérík vala őt, hogy csak az ő ruhájának peremét illethessék. És a kik illeték vala, mindenjáran megygyűlőnának.

15 Akkor írástudók és farizeusok jönek vala Jézushoz, Jeruzsálemből, mondván: 2 Miért hajóják át a te tanítványaid a vénék rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak. 3 Ő pedig felelén monda nékik: Ti meg miért hajójátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? 4 Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyát vagy anyját szidalmazza, halálal lakoljon. 5 Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetek, az olyan akár ne is tisztele az ő atyát vagy anyját. 6 És erőtelenné tették az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. 7 Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: 8 Ez a nép szájával közelget hozzá, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. 9 Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. 10 És előszólítván a sokaságot, monda nékik: Halljátok és értsétek meg: 11 Nem az

fertőzeti meg az embert, a mi a szájoni bemegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzeti meg az embert. **12** Akkor hozzájárulván az Ő tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak? **13** Ő pedig felelve, monda: minden plántha, a melyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik. **14** Hagyátok őket; vakoknak vaku vezetői ők: ha pedig vak vezeti a vaktot, minden a ketten a verembe esnek. **15** Péter pedig felelve, monda néki: Magyarázd meg nékünk ezt a példázatot. **16** Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é még? **17** Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a szájoni bemegy, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe vettetik? **18** A mik pedig a szájból jönök ki, a szívbeli származnak, és azok fertőztek meg az embert. **19** Mert a szívbeli származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások. **20** Ezek fertőztek meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzeti meg az embert. **21** És elmenvén onnét Jézus, Tírus és Sidon vidékeire tére. **22** És íme egy kananeus asszony jövén ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörül rajtam! az én leányom az ördögötől gonoszul gyötörtetik. **23** Ő pedig egy szót sem felelé néki. És az Ő tanítványai hozzá mervén, kérlik vala őt, mondva: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. **24** Ő pedig felelve, monda: Nem küldettem, csak az Izráel házábanak elveszett juhaihoz. **25** Az asszony pedig odaérven, leborula előtte, mondva: Uram, légy segítségül nékem! **26** Ő pedig felelve, monda: Nem jó a fiak kenyérét elvenni, és az ebeknek venni. **27** Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsálekokból, a mik az Ő uroknak asztalárol aláhullanak. **28** Ekkor felelve Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyőgyula az Ő leánya attól a pillanattól fogva. **29** És onnét távozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle. **30** És nagy sokaság megvala hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok egyebeket, és odahelyezék őket a Jézus lábai elé; és meggyőgyít azokat, **31** Úgy hogy a sokaság álmélikodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és dicsőíték Izráel Istenét. **32** Jézus pedig előszólítván az Ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek az úton. **33** És mondának néki az Ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyérünk, hogy megelégsítsünk ily nagy sokaságot? **34** És monda nékik Jézus: Hány kenyereket van? Ők pedig mondának: Hét, és néhány halunk. **35** És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. **36** És vevén a hétkenyeret és a halakat, és hálákat adván, megtörök, és adá az Ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. **37** És mindenjában evének, és megelégednének; és fölszedék a maradék darabokat héti kosárral. **38** A kik pedig ettek vala, négyezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekken kívül. **39** És elbocsátván a sokaságot, beszállta a hajóba, és elmené Magdala határaiba.

16 És hozzá mervén a farizeusok és sadduceusok, kísértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei jelét. **2** Ő pedig felelve, monda nékik: Mikor estveledik, azt mondjátok: Szép idő lesz; mert veres az ég. **3** Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? **4** E gonosz és

parázna nemzetseg jelt kíván; és nem adatik néki jel, hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elmené. **5** És az Ő tanítványai a tulós partra mervén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. **6** Jézus pedig monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjetek a farizeusok és sadduceusok kovászától. **7** Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondva: Nem hoztunk kenyeret magunkkal. **8** Jézus pedig megérvén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok magatok között óh kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztak magatokkal?! **9** Mégsem érték-é, nem is emlékeztek-é az ötezernek őt kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? **10** Sem a négyezerenk hét kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? **11** Hogyan nem értitek, hogy nem kenyéről mondta nétek, hogy őrizkedjetek a farizeusok és sadduceusok kovászától? **12** Ekkor értétek meg, hogy nem arról szólt, hogy a kenyér kovászától, hanem hogy a farizeusok és sadduceusok tudományáról őrizkedjenek. **13** Mikor pedig Jézus Czézárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondva: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? **14** Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. **15** Monda nékik: Ti pedig kinek mondottok engem? **16** Simon Péter pedig felelve, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istenek Fia. **17** És felelve Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. **18** De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kósziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. (*Hades g86*) **19** És néked adom a mennyei országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyeiben is kötve léşen; és a mit megoldasz a földön, a mennyeiben is oldva léşen. **20** Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus. **21** Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az Ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálemben kell menni, és sokat szenevni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni. **22** És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondva: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled. **23** Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tóle Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. **24** Ekkor monda Jézus az Ő tanítványainak: Ha valaki jóni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az Ő keresztiét, és kövessen engem. **25** Mert a ki meg akarja tartani az Ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az Ő életét én érettem, megtalálja azt. **26** Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megyeri is, de az Ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltásot adhat az ember az Ő lelkéért? **27** Mert az embernek Fia előj az Ő Atyának dicsőségeiben, az Ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az Ő cselekedete szerint. **28** Bizony mondó nétek: Azok között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem köstölják meg a halált, a míg meg nem lájták az embernek Fiát előjén az Ő országában.

17 És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvívé őket magokban egy magas hegyre. **2** És elváltozék előttük, és az Ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség. **3** És íme megjelenék nékik Mózes és illés, a kik beszélnek vala ő vele. **4** Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajléket, nékod egyet, Mózesnek is egyet, illésnek is egyet. **5** Mikor ő még beszél vala, íme, fényes felhő borítá be őket; és íme

szózat lón a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. 6 És a tanítványok a mint ezt hallák, arcra esének és igen megrémülnek. 7 Jézus pedig hozzájok menyén, illetőket, és monda: Keljetek fel és ne féjjetek! 8 Mikor pedig szemeiket fölmelek, senkit sem látnak, hanem csak Jézust egyedül. 9 És mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nézik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halából. 10 És megkérdezék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönje? 11 Jézus pedig felelve, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és minden helyreállít; 12 De mondomb néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mivelérek vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvendnie kell majd ő tölük. 13 Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nézik. 14 És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá, térdre esvén ő előtte, 15 És mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkőrös és kegyetlenül szenvend; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. 16 És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. 17 Jézus pedig felelve, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetseg! vajon meddig leszek veletek? vajon meddig szenvendlek titeket? Hozzájok őt ide nékem. 18 És megdorgálá őt Jézus, és kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva. 19 Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menyén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiúzni? 20 Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondomb néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondánátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. 21 Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bőjtölés által. 22 Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nézik Jézus: Az ember Fia embereit kezébe adatik; 23 És megölik őt, de harmadnapon föltámad. És feletteibb megszomorodának. 24 Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a kétdrakma-szedők Péterhez menének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-e a kétdrakmát? 25 Monda: Igen. És mikor beméne a házba, megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-e, vagy az idegenektől? 26 Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. 27 De hogy őket meg ne botránkozzassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyítván a száját, egy stárt találssz benne: azt kivéven, add oda nézik én érettem és te éretted.

18 Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? 2 És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, 3 És monda: Bizony mondomb néktek, ha meg nem térték és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába. 4 A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. 5 És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. 6 A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznak, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. 7 Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások eszenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. 8 Ha pedig a te kezed vagy a te lábad

megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az öröök tűzre. (aiōnios g166) 9 És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyejhenna tüzére. (Geenna g1067) 10 Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondomb néktek, hogy az ő angyalaiak a mennyekben mindenkor látták az én mennyei Atyám orczáját. 11 Mert az embernek Fia azért járt, hogy megtartsa, a mi elveszett vala. 12 Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelvédik: vajon a kilencvenkilencset nem hagyja-é ott, és a hegyekre menyén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelvédett? 13 És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondomb néktek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilenczen, a mely el nem tévelvédett. 14 Ezenképen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszsen e kicsinyek közül. 15 Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; 16 Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítessék minden szó. 17 Ha azokra nem hallgat, mond meg a gyülekezettel; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámcsedő. 18 Bizony mondomb néktek: A mit megkötiök a földön, a mennyben is kötve léşzen; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva léşzen. 19 Ismét, mondomb néktek, hogy ha ketten közületek egy akaratban lesznek a földön minden doleg felől, a mit csak kérnek, megadjá nézik az én mennyei Atyám. 20 Mert a hol ketten vagy hárman egybegyülnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. 21 Ekkor hozzámenőn Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? 22 Monda néki Jézus: Nem mondomb néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. 23 Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgáival. 24 Mikor pedig számot kezde vetni, hozának elője egyet, a ki tízezer táloncammal vala adós. 25 Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekét, és mindenét, a mije vala, és fizessenek. 26 Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzá, és minden megfizetek néked. 27 Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. 28 Kímenvén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. 29 Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzá, és minden megfizetek néked. 30 De ő nem akar; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik. 31 Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, feletteibb megszomorodának; és elmenvén, minden megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. 32 Akkor előhívatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtei nékem: 33 Nem kellett volna-é néked is könyörülhőd a te szolgatársodon, a miképen én is könyörütem te rajtag! 34 És megharagudván az ő ura, átadta őt a hőherők kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. 35 Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szivetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafának, az ő vétkeiket.

19 És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba a Jordánon túl;

2 És követé őt nagy sokaság, és megygyűjtött ott őket. **3** És hozzá menének a farizeusok, kisértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani? **4** Ó pedig felelve, monda: Nem olvastatók-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férifiúvá és asszonnyá teremtő őket. **5** És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férifiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. **6** Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válaszssa. **7** Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy vágólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? **8** Monda néki: Mózes a ti szívetek keményisége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. **9** Mondom pedig nétek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznáság miatt, és mászt vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. **10** Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonynyal, nem jó megházasdni. **11** Ó pedig monda néki: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott. **12** Mert vannak heréltek, a kik anyujuk ménéből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. A ki bevezeti, vegye be. **13** Ekkor kis gyermeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék: a tanítványok pedig dorgálják vala azokat. **14** Jézus pedig monda: Hagyatok békét e kis gyermeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyenek a mennyeknek országa. **15** És kezeit reájuk vettvén, eltávozik onnét. **16** És íme hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy öröök életet nyerjek? (aiónios g166) **17** Ó pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jő, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. **18** Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne ölj; ne paráználjodj; ne lopj; hamis tanubizonyásot ne tégy; **19** Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint temagadat. **20** Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? **21** Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem. **22** Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága vala. **23** Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondomban nétek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. **24** Ismét mondomb pedig nétek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. **25** A tanítványok pedig ezeket hallván, felettesebb álmélkodnak vala, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? **26** Jézus pedig rájuk tekintvén, monda néki: Emberekről ez lehetetlen, de Istenről minden lehetséges. **27** Akkor felelünk Péter, monda néki: Ímé, mi elhagyunk minden és követtünk téged: mink lesz hát minékünk? **28** Jézus pedig monda néki: Bizony mondomban nétek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újá születéskor, a mikor az emberek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélik az Izráel tizenkét nemzetsegét. **29** És a kik elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermeket, vagy szántóföldjeit, az én nevemért, minden száz annyi vészen, és öröksgé szerint

nyer örök életet. (aiónios g166) **30** Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.

20 Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlejébe. **2** Megszerződven pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküld őket az ő szőlejébe. **3** És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a piaczon álltak vala. **4** És monda néki: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom nétek. **5** Azok pedig elmennének. Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék. **6** Tizenegy óra tájban is kimenvén, talála másokat, a kik hivalkodva álltak vala, és monda néki: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván? **7** Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda néki: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok. **8** Mikor pedig bestveledék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívド elő a munkásokat, és add ki néki a bért, az utolsóktól kezdve minden az elsőkig. **9** És jövén a tizenegyórásak, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. **10** Jövén azután az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. **11** A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, **12** Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőké tettek azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szennyezték. **13** Ó pedig felelve, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-e meg velem? **14** Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint néked. **15** Avagy nem szabad-é nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok? **16** Ekképen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. **17** És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálemben, útközben csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda néki: **18** Ímé, felmegyünk Jeruzsálemben, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra károztatják őt, **19** És a pogányok kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszítsek; de harmadnap feltámad. **20** Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiával együtt, leborulván és kérvin ő tőle valamit. **21** Ó pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam ülön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. **22** Jézus pedig felelve, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihajtatók-é a pohárt, a melyet én megiszom? és megkeresztelekhettek-e azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelekedem? Mondának néki: Meg. **23** És monda néki: Az én poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelekedem, megkeresztelekdedtek; de az én jobb és balkezér felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elköszítette. **24** És halva ezt a tíz, megboszankodék a két testvére. **25** Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. **26** De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; **27** És a kik közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. **28** Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltáságul sokakért. **29** És mikor Jerikóból távozának, nagy sokaság követé őt. **30** És ímé, két vak, a kik az út mellett ül vala, meghallván, hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram,

Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! **31** A sokaság pedig dorgálja vala ōket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltnak vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! **32** És megállván Jézus, megszólítá ōket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek? **33** Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnýílanak a mi szemeink. **34** Jézus pedig megszánván ōket, illeté az ō szemeiket; és szemeik azonnal megnýíltak; és követék őt.

21 És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elkülde Jézus két tanítványt, **2** És monda nézik: Menjetek ebbe a faluba, a mely előttek van, és legott találtok egy megköött szamarat és vele együtt az ō vemhét; oldjátok el és hozzátek ide nékem. **3** És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani ōket. **4** Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedék a próféta mondása, a ki így szólt: **5** Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és szamáron ülé, és teherhordozó szamárnak vemhén. **6** A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta vala nézik, **7** Elhozák a szamarat és annak vemhét, és felső ruhákat rájuk teríté, és ráúle azokra. **8** A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra. **9** Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozzánya a Dávid fiának! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! Hozzánya a magasságban! **10** És a mikor bemegy vala Jeruzsálembé, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez? **11** A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. **12** És berméne Jézus az Isten templomába, és kiúzé mindazokat, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatá. **13** És monda nézik: Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latriknak barlangjává tettétek. **14** És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá ōket. **15** A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondták vala: Hozzánya a Dávid fiának; haragra gerjedének, **16** És mondának néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nézik: Hallom. Sohasem olvastatók-é: A gyermek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget? **17** És ott hagyán ōket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel. **18** Reggel pedig, a városba visszajövet, megéhezék. **19** És meglátvá egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem talála azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa azonnal elszárada. (aión g165) **20** És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván: Hogyan szárd el a fügefa oly hirtelen? **21** Jézus pedig felelvéni, monda nézik: Bizony mondon néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszítek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; **22** És a mit könyörgéstekben kértek, mindenzt meg is kapjátok, ha hisztek. **23** És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vérei, a mint tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat? **24** Jézus pedig felelvéni, monda nézik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. **25** A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy

emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja majd nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? **26** Ha pedig azt mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; mert János mindenjában prófétának tartják. **27** És felelén Jézusnak, mondának: Nem tudjuk. Monda nézik ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. **28** De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Ered fiám, munkálkodjál ma az én szőlőmben. **29** Az pedig felelén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. **30** A másikhoz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. **31** E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: Az első. Monda nézik Jézus: Bizony mondon néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. **32** Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a kik ezt láttatok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki. **33** Más példázatot halljatok: Vala egy házigazda, a ki szőlőt plántálta, és azt gyepűvel körülvevő, sajtót ása le benne, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. **34** Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgáit a munkásokhoz, hogy vegyék át az ō gyümölcsét. **35** És a munkások megfogván az ō szolgáit, az egyleket megverék, a másikat megölék, a harmadikat pedig megkövezék. **36** Ismét küilde más szolgákat, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekednének. **37** Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becslüni. **38** De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok között: Ez az örökösi; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ō örökségét. **39** És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölék. **40** Mikor azért megijő a szőlőnek uralta, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? **41** Mondának néki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti ōket; a szőlőt pedig kiadjá más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében. **42** Monda nézik Jézus: Sohasem olvastatók-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Ürtől lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. **43** Annakokáért mondon néktek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, a mely megtéríti annak gyümölcsét. **44** És a ki e kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. **45** És a főpapok és farizeusok hallván az ō példázatait, megértették, hogy róluk szól. **46** És mikor meg akárak őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

22 És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nézik, mondván: **2** Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ō fiának menyegzőt szerze. **3** És elküldé szolgáit, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljönni. **4** Ismét küilde más szolgákat, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. **5** De azok nem törödvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; **6** A többiek pedig megfogván az ō szolgáit, bántalmazák és megölék őket. **7** Meghallván pedig ezt a király, megharaguék, és elküldén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégété. **8** Akkor monda az ō szolgáinak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. **9** Menjetek azért a kereszttúakra, és a kiket csak találtok,

hívjátok be a menyegzőbe. **10** És kimenvén azok a szolgák az útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtélek a menyegző vendégekkel. **11** Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája. **12** És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. **13** Akkor monda a király a szolgáknak: Kötözötték meg a lábat és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. **14** Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. **15** Ekkor a farizeusok elmenvén, tanácsot tartanak, hogy szóval ejtsék őt törbe. **16** És elküldék hozzá tanítványait a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törödől senkivel, mert embereknek személyére nem nézel. **17** Monddd meg azért nékünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem? **18** Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit kísérgették engem, képmutatók? **19** Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy dénárt. **20** És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás? **21** Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak; és a mi az Istené, az Istennek. **22** És ezt hallván, elcsodálkozának; és ott hagyván őt, elmenének. **23** Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduceusok, a kik a feltámadást tagadják, és megkérdezék őt, **24** Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki magzatok nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszszon magot testvérének. **25** Vala pedig minálunk hétfestvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét a testvérere hagyá; **26** Hasonlóképen a második is, a harmadik is, minden hetedigen. **27** Legutoljára pedig az asszony is meghala. **28** A feltámadáskor azért a héközül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala. **29** Jézus pedig felelve, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeríték sem az írásokat, sem az Istenek hatalmát. **30** Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben. **31** A halottak feltámadása felől pedig nem olvastatók-é, a mit az Isten mondott néktek, így szólvan: **32** Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. **33** És a sokaság ezt hallván, csodálkozék az ő tudományán. **34** A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduceusokat elnémiótta vala, egybegyűlének; **35** És megkérde őt közülök egy törvénytudó, kísértvén őt, és mondván: **36** Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? **37** Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. **38** Ez az első és nagy parancsolat. **39** A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. **40** E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. **41** Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, **42** Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia? Mondának néki: A Dávidé. **43** Monda nékik: Miképen hívja tehát őt Dávid léleken Urának, ezt mondván: **44** Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. **45** Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? **46** És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem pedig nem meri vala őt a naptól fogva többé senki megkérdezni.

23

Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak, **2** Mondván: Az írástudók és a farizeusok a Mózes székében ülnek: **3** Annakokáért a mit parancsolnak néktek, mindenzt megtartsátok és megcselekedjetek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjetek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. **4** Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egyé, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni. **5** minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokzíjáikat; és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; **6** És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. **7** És a piacokon való köszöntéset, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! **8** Ti pedig ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindenjában testvérek vagytok. **9** Atyátoknak se hívjatok senkit a földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. **10** Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a ti Doktorok, a Krisztus. **11** Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. **12** Mert a ki magát felmagasztalja, megalázatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. **13** De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. **14** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemészítik az övezegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti tübüntetések. **15** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogány zsidóvá tegyék; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszíték őt, kétszerre inkább magatoknál. (**Geenna g1067**) **16** Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, tartozik az. **17** Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat? **18** És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, tartozik az. **19** Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot? **20** A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindenkorra, a mik azon vannak. **21** És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik. **22** És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiszékére és arra, ki abban ül. **23** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmlájátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az írgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. **24** Vak vezérek, a kik megszűrik a szúnyogot, a tevét pedig elnyelik. **25** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálának külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománytól és mértékletlenséggel. **26** Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. **27** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknél tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. **28** Épen így ti is, kívülről igazaknak látszot ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel. **29** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait és ékesgettek az igazak síremlékeit. **30** És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. **31** Így hát magatok ellen tesztek bizonyágot, hogy fiai vagytok

azoknak, a kik megölték a prófétákat. 32 Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mérték! 33 Kígyók, mérgek kígyóknak fajzatai, miképen kerültek ki a gyehennának bűntetését? (Geenna g1067) 34 Annakokáért íme prófétákat, bölcséket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül nemelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagogáitokban megostoroztok és városról-városra üldözök. 35 Hogy reátk száljón minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. 36 Bizony mondomb néktek, mindezek réa következnek erre a nemzetére. 37 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjeni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá: és te nem akartad. 38 Íme, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. 39 Mert mondomb néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondójátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

24 És kijővén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzámenének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. 2 Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok-é minden ezeket? Bizony mondomb néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem rombolhatik. 3 Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mond meg nékünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? (aion g165) 4 És Jézus felével, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, 5 Mert sokan jönek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek. 6 Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreirol: meglássátok, hogy meg ne rémüliketek; mert mindeneknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. 7 Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lésznek éhségek és döghalájok, és földindulások mindenfelé. 8 Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. 9 Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. 10 És akkor sokan megbotránkoznak, és eláralják egymást, és gyűlölik egymást. 11 És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhitetnek. 12 És mivelhogy a goneszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. 13 De a ki mindvégig állhatatos marad, az idevezül. 14 És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jő el a vég. 15 Mikor azért látjátok majd, hogy a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg): 16 Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; 17 A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen; 18 És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvige. 19 Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. 20 Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástrom ne télen legyen, se szombatnapon: 21 Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. 22 És ha azok a napok meg nem rövidítettének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítetnek majd azok a napok. 23 Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Íme, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyétek. 24 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. 25 Íme eleve megmondottam néktek. 26 Azért ha azt mondják majd néktek: Íme a pusztában van; ne menjetek

ki. Íme a belső szobákban; ne higyétek. 27 Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. 28 Mert a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk. 29 Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségek megrendülnek. 30 És akkor feltetsz az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetére, és meglátják az embernek Fiát eljóni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. 31 És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelék felől, az ég egyik végétől a másik végéig. 32 A fügefárról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: 33 Azonképen ti is, mikor mindeneket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. 34 Bizony mondomb néktek, el nem műlik ez a nemzetés, mígnem mindenek meglesznek. 35 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem műlnak. 36 Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül. 37 A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. 38 Mert a miképen az özonvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, minden napig, a melyen Noé a bárkába méne. 39 És nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özonvíz és minden járat elragadá: akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. 40 Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. 41 Két asszony őröl a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. 42 Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Utatok. 43 Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jó el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába töri. 44 Azért legyek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia. 45 Kicsoda hát a hű és bőlc szolga, a kit az ő ura gondviselővé tón az ő házanépében, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelet? 46 Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál. 47 Bizony mondomb néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővés teszi őt. 48 Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; 49 És az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: 50 Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, 51 És ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

25 Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szúzhöz, a kik elővéren az ő lámpásaiat, kimenének a vőlegény elő. 2 Öt pedig közülök eszes vala, és öt bolond. 3 A kik bolondok valának, mikor lámpásaiat elővérek, nem vivének magukkal olajat; 4 Az eszesek pedig lámpásaiikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben. 5 Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. 6 Éjfélkor pedig kiáltás lón: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! 7 Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaiat. 8 A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nékünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. 9 Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nékünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. 10 Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték

az ajtó. **11** Később pedig a többi szűzek is megjövénék, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nékünk. **12** Ő pedig felelven, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titéket. **13** Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő. **14** Mert épen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni, eléhívatá az Ő szolgáit, és a mije volt, átadá nékik. **15** És ada az egyiknek öt tálentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az Ő erejéhez képest; és azonnal útra kele. **16** Elmenvén pedig a ki az öt tálentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt tálentomot. **17** Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettőt nyere. **18** Aki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az Ő urának pénzét. **19** Sok idő múlva pedig megjöve ama szolgálnak ura, és számot vete velök. **20** És előjövén a ki az öt tálentomot kapta vala, hoza más öt tálentomot, mondván: Uram, öt tálentomot adtál vala nékem; íme más öt tálentomot nyertem azokon. **21** Az Ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömebe. **22** Előjövén pedig az is, aki a két tálentomot kapta vala, monda: Uram, két tálentomot adtál volt nékem; íme más két tálentomot nyertem azokon. **23** Monda néki az Ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömebe. **24** Előjövén pedig az is, aki az egy tálentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratasz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél; **25** Azért félvén, elmentem és elástam a te tálentomodat a földbe; íme megván a mi a tied. **26** Az Ő ura pedig felelven, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és ott is takarok, ahol nem vetettem; **27** El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltónál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. **28** Végyletek el azért tőle a tálentomot, és adjátok annak, a kinek tíz tálentoma van. **29** Mert mindenkinél, a kinek van, adatik, és megszaporítják; a kinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, a mije van. **30** És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. **31** Mikor pedig eljő az embernek Fia az Ő dicsőségében, és Ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének királyiszékébe. **32** És élébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. **33** És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. **34** Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertelek, én Atyámnak áldottai, örököléjetek ez országot, a mely számotokra készítettem a világ megalapítása óta. **35** Mert éheztem, és ennen adtatók; szomjúhoztam, és innom adtatók; jövevény voltam, és befogadtatók engem; **36** Mezítelen voltam, és megruházottatók; beteg voltam, és meglatogattatók; fogoly voltam, és eljöttetek hozzáim. **37** Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? **38** És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítélen voltál, és felruháztunk volna? **39** Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? **40** És felelven a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom nétek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg. **41** Akkor szól majd az Ő bal keze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem, ti átkoztattok, az öröök tüzre, a mely az ördögöknek és az Ő angyalainak készítettet. (aīōnios g166) **42** Mert éheztem, és nem adtatók ennek; szomjúhoztam, és nem adtatók innom; **43**

Jövevény voltam, és nem fogadtatók be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatók meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatók meg engem. **44** Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? **45** Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondom nétek, a mennyiben nem cselekedtétek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg. **46** És ezek elmennek majd az öröök gyötreleme; az igazak pedig az örök életre. (aīōnios g166)

26 És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az Ő tanítványainak: **2** Tudjátok, hogy két nap mulva a husvétnak ünnepe lészen, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszítessék. **3** Akkor egybegyűlnek a főpapok, az irástudók és a nép vénei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak, **4** És tanácsot tartanak, hogy Jézust álnoksággal megfoglják és megöljék. **5** De azt mondják vala: Ne az ünnepen: hogy zendülés ne legyen a nép között. **6** És mikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házáinál vala, **7** Méne Ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek alabástrom szelenczéje, és az Ő fejére tölté, a mint az asztalnál ül vala. **8** Látván pedig ezt az Ő tanítványai, bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás? **9** Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek. **10** Mikor pedig ezt eszébe vette Jézus, monda nékik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem. **11** Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek. **12** Mert hogy Ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt. **13** Bizony mondom nétek: Valahol az egész világban prédikáltatik az evangéliوم, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettetik az Ő emlékezetére. **14** Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótes Júdásnak hívtak, a főpapokhoz menvén, **15** Monda: Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom Őt? Azok pedig rendelének néki harminc ezüst pénzt. **16** És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja Őt. **17** A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre a husvéti báránnyt? **18** Ő pedig monda: Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a husvétöt tanítványaimmal. **19** És úgy cselekednék a tanítványok, a mint Jézus parancsolta vala nékik; és elkészíték a husvéti báránnyt. **20** Mikor pedig beestveledék, letelepszik vala a tizenkettővel, **21** És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom nétek, ti közületek egy eláral engem. **22** És felelettébb megszomorodva, kezdék mindenannyian mondani néki: Én vagyok-é az, Uram? **23** Ő pedig felelven, monda: Aki velem együtt márta kezét a tálba, az árul el engem. **24** Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van írva felőle, de jár annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. **25** Megszólalván Júdás is, aki elárulja vala Őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád. **26** Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyerset és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. **27** És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindenjában; **28** Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. **29** Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtöknek

ebből a terméséből mind ama napig, a mikor úján iszom azt veletek az én Atyámnak országában. **30** És dícséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. **31** Akkor monda néki Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai. **32** De föltámadásom után előtteket megyek majd Galileába. **33** Péter pedig felelvéni, monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom. **34** Monda néki Jézus: Bizony mondomb néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. **35** Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szónak vala a többi tanítványok is. **36** Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljtek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. **37** És maga mellé vévén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötrődni. **38** Ekkor monda nékik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem. **39** És egy kissé előre menve, arcra borula, könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, műléj el tőlem e pohár; mindenáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te. **40** Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá öket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem! **41** Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértebe ne essetek; mert jöllehet a lélek kész, de a test erőtelen. **42** Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem műlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod. **43** És mikor visszatér vala, ismét aluva találá öket; mert megnehezedtek vala az ő szemeik. **44** És ott hagyva öket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólvan. **45** Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Íme, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. **46** Keljetek fel, menjünk! Íme elközelgett, a ki engem elárul. **47** És még mikor beszél vala, íme Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől. **48** A ki pedig őt elárulta vala, jelt adta nékik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt. **49** És mindjárt Jézushoz lépvén, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. **50** Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt. **51** És íme egyik közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtva kezét, szablyáját kiránta, és a főpap szolgáját megcsavpan, levágá annak egyik fülét. **52** Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniük. **53** Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? **54** De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? **55** Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfoglaljatok engem? Naponként nálatok ütem, tanítván a templomban, és nem fogtatók meg engem. **56** Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának. **57** Amazon pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a főpaphoz, ahol az írástudók és a vénék egybegyűliket vala. **58** Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy lássa a végét. **59** A főpapok pedig és a vénék és az egész tanács hamis bizonyását keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; **60** És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem

találának. Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, **61** Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és hárrom nap alatt felépíthetem azt. **62** És fölkélvén a főpap, monda néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda tanúbizonyásot tesznek ezek ellened? **63** Jézus pedig hallgat vala. És felelven a főpap, monda néki: Az elő Istenre kényszerítélek téged, hogy mondod meg nékünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek Fia? **64** Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondomb néktek: Mostantól fogva meglájtatók az embernek Fiát ülni az Istennék hatalmas jobbján, és eljőni az égnek felhőben. **65** Ekkor a főpap megszagatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szólott. Mi szükségünk van még bizonyásokra? Íme most hallották az ő káromlását. **66** Mit gondoltok? Azok pedig felelvéni mondának: Mélítő a halára. **67** Akkor szemébe köpdösének és arcuk csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék, **68** Mondván: Próbáltad meg nékünk Krisztus, kicsoda az, aki út téged? **69** Péter pedig künne ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgájáleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál. **70** Ó pedig mindenkinél hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. **71** Mikor pedig kiméne a tornácról meglátja őt egy másik szolgájáleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala. **72** És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. **73** Kevés idő múlva pedig az ott áldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közölik való vagy; hiszen a te beszéded is elárult téged. **74** Ekkor átkozzáni és esküdzni kezde, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala. **75** És megemlékezik Péter a Jézus beszédéről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szóla, háromszor megtagadsz engem; és kíménvén onnan, keservesen síra.

27 Mikor pedig reggel lön, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy őt megöljék. **2** És megkötvözvén őt, elvívék, és átadák őt Poncius Pilátusnak a helytartónak. **3** Akkor látván Júdás, aki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harminc ezüst pénzt a főpapoknak és a vénéknak, **4** Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. **5** Ó pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozik; és elmenvén felakasztá magát. **6** A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templomi kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. **7** Tanácsot ülvén pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek. **8** Ezért hívják ezt a mezőt vérmezéjnek mind e mai napig. **9** Ekkor teljesedék be a Jeremiás próféta mondása, aki így szólott: És vevek a harminc ezüst pénzt, a megbecsültnek árat, a kit Izráel fiai részéről megbecsültek, **10** És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nékem. **11** Jézus pedig ott áll a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod. **12** És mikor vándolák őt a főpapok és a vénék, semmit sem felele. **13** Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonyását tesznek ellened? **14** És nem felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozik. **15** Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. **16** Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak. **17** Mikor azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak? **18** Mert jól

tudja vala, hogy irigységből adák ót kézbe. **19** A mint pedig ő az ítélezékbőn ül vala, külde ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvettem ma álomban ő miatta. **20** A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítésük el. **21** Felelén pedig a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nétek? Azok pedig mondának: Barabbást. **22** Monda nékik Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak hívnak? Mindnyájan mondának: Feszítések meg! **23** A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszítések meg! **24** Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek vérétől; ti lássátok! **25** És felelén az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon. **26** Akkor elbocsátá nékik Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adá, hogy megfeszítessék. **27** Akkor a helytartó vitézei elvivék Jézust az órházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. **28** És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. **29** És tóvisból fonott koronát tőnek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya! **30** És mikor megköpdösék őt, elvezék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala. **31** És miután megcsúfoltak, levevük róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözteték; és elvívék, hogy megfeszítsék őt. **32** Kifelé menve pedig találkozának egy czirénei emberrel, a kit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye az ő keresztiét. **33** És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek, **34** Méreggel megelegyített eczetet adának néki inni; és megízelvén, nem akara inni. **35** Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vették; hogy beteljék a próféta mondása: Megosztanák az én ruháim, és az én köntösömre sorsot vetnék. **36** És leülvén, ott őrzik vala őt. **37** És feje föl illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya. **38** Akkor megfeszítének vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz felől. **39** Az arramenők pedig szidalmazzák vala őt, fejüköt hajtogatván. **40** És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! **41** Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: **42** Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki. **43** Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok. **44** A kiket vele együtt feszítének meg, a latrok is ugyanazt hánýják vala szemére. **45** Hat órától kezdve pedig sötétség lőn minden az egész földön, kilenc óráig. **46** Kilenc óra körül pedig nagy fenszálval kiáltja Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? **47** Némelyek pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez. **48** És egy közülök azonnal oda futamodván, egy szívacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszárra tűzvén, inni ád vala néki. **49** A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-Éillé, hogy megszabadítsa őt? **50** Jézus pedig ismét nagy fenszálval kiáltván, kiadá lelkét. **51** És íme a templom kárpítja fölöttől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; **52** És a sírok megnyílának, és sok elhúnyt szentnek teste föltámadta.

53 És kijövén a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének. **54** A százados pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust, látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megréműlének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez! **55** Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követtek Jézust, szolgálván néki; **56** Ezek között volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és Józsé anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. **57** Mikor pedig beesteledék, eljöve egy gazdag ember Arimatiból, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak; **58** Ez Pilátushoz mervén, kéri vala a Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. **59** És magához vévén József a testet, begöngyölé azt tiszta gyolcsba, **60** És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágattatott: és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elmeléne. **61** Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala. **62** Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyűlének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, **63** Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra föltámadok. **64** Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopianak őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonozabb legyen az elsőnél. **65** Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek; menjetek, őriztessétek, a mint tudjátok. **66** Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.

28 A szombat végén pedig, a hétfő napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. **2** És íme nagy földindulás lón; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. **3** A tekintete pedig olyan volt, mint a villám, és a ruhája fehér, mint a hó. **4** Az őrizők pedig tőle való feltűkben megrettenének, és olyanokká lönök mint a holtak. **5** Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. **6** Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Úr. **7** És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és íme előttetek meg Galileába; ott meglátjátok őt, íme megmondottam nétek. **8** És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, íme szembe jöve ő velük Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. **10** Akkor monda nékik Jézus: Ne féljetek; menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainkat, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem. **11** A mialatt pedig ők mennek vala, íme az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak minden a mi történt. **12** És egybegyűlékezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, **13** Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövén éjjel, ellopianak őt, mikor mi aluvánk. **14** És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titket a bajból. **15** Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekednének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. **16** A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahol Jézus rendelte vala őket. **17** És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkednének. **18** És

hozzájuk mervén Jézus, szóla nézik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. **19** Elmervén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **20** Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen! (**aión g165**)

Márk

1 A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliomának kezdete, **2** A mint meg van írva a prófétáknál: Ím én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti a te útadat előtted; **3** Kiáltónak szava a pusztában: Készítétek meg az Úrnak újtát, egyengessétek meg az ő ösvényeit: **4** Előáll vala János, keresztlévén a pusztában és prédkálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára. **5** És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és megkeresztelkedének mindenjában ő általa a Jordán vizében, bűneikről vallást tévén. **6** János pedig teveszűrruhát és dereka körül bőrövet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. **7** És prédkálá, mondván: Utánam jó, a ki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíjját megoldjam. **8** Én vízzel keresztelelek titeket, de ő Szent Lélekkel keresztel titeket. **9** És lón azokban a napokban, eljöve Jézus a galileai Názáretből, és megkereszteletek János által a Jordánban. **10** És azonnal feljövén a vízből, látá az egeket megnyílatkozni, és a Lelket mint egy galambot ő reá leszállani; **11** És szózat lón az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm. **12** És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. **13** És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki. **14** Minekutána pedig János tömlőczebe vettetett, elméne Jézus Galileába, prédkálván az Isten országának evangéliomát, **15** És mondván: Bébölt az idő, és elközelített az Istenek országa; térfjetek meg, és higyjetek az evangéliomban. **16** Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrászt, annak testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnék; mert halászok valának. **17** És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy embereket halászszatok. **18** És azonnal elhagyván az ő hálókat, követék őt. **19** És onnan egy kevessé előbb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, a mint a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala. **20** És azonnal hívá őket. És ők atyukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének. **21** És bemenének Kapernaumba; és mindenjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala. **22** És elálmékodnak az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy mint az írástudók. **23** Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztában lélek volt, és felkialta, **24** És monda: Ah! mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. **25** És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. **26** És a tisztában lélek megszagaggató őt, és fenszóval kiáltva, kiméne belőle. **27** És mindenjában elálmékodának, annyira, hogy egymás között kérdezgetek, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztában leleknek is, és engedelmeskednek néki? **28** És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére. **29** És a zsinagógából azonnal kímenvén, a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt. **30** A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és azonnal szólának néki felőle. **31** És ő odamentén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik. **32** Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a betegeseket és az ördöngősöket; **33** És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. **34** És meggyógyít

sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiüze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék. **35** Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy pusztá helyre és ott imádkozék. **36** Simon pedig és a vele lévők utána sietnek; **37** És a mikor megtalálák őt, mondának néki: mindenki téged keres. **38** És ő monda nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédkáljak, mert azért jöttem. **39** És prédkál vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és ördögöket úz vala. **40** És jöve hozzá egy bélpoklos, kérvén őt és leborulván előtte és mondván néki: Ha akarod, megtisztíthatsz engem. **41** Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérint őt, és monda néki: Akarom, tisztsulj meg. **42** És a mint ezt mondja vala, azonnal eltávozik tőle a poklosság és megtisztula. **43** És erősen megfenyegetvén, azonnal elküld őt, **44** És monda néki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztsulásodért, a mit Mózes parancsolt, bizonyságul nékik. **45** Az pedig kímenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem lehetett Jézus a városba, hanem künny pusztta helyeken vala, és mennek vala hozzá mindenfelől.

2 Napok mulva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. **2** És azonnal sokan összegyülekeznek, annyira, hogy még az ajtó előbe sem fertek; és hirdeté nékik az igét. **3** És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala. **4** És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt. **5** Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. **6** Valának pedig ott nemely írástudók, a kik ott ülnek vala, szívökben így okoskodván: **7** Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsátja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? **8** És Jézus azonnal észrevev az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? **9** Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és jár! **10** Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: **11** Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. **12** Az pedig azonnal fölkelez és felvélvén nyoszolyáját, kiméne mindenkinél láttára; úgy hogy mindenki elálmékodék, és dicsőít az Isten, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet! **13** És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság meg vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket. **14** És a mikor továméne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, a ki a vámszedő helyen ül vala, és monda néki: Kövess engemet. És felkelvén, követi vala őt. **15** És lón, a mikor ő ennek házában asztalhoz ülé, a vámszedők és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal és az ő tanítványaival; mert sokan valának, és követék őt. **16** És a mikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik? **17** És a mikor ezt hallja vala Jézus, monda nékik: Nem az egészsgeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre. **18** A János és a farizeusok tanítványai pedig bőjtölök vala. Odamenének azért és

mondának néki: Mi az oka, hogy Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai bőjtölnek, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? **19** Jézus pedig monda nézik: Avagy bőjtölhet-é a vőlegény násznépe, a míg velük van a vőlegény? A meddig a vőlegény velök van, nem bőjtölhetnek. **20** De jönök majd napok, a mikor elvétek tőlük a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak azokon a napokon. **21** Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára; máskülönben a mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. **22** És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni. **23** És lón, hogy szombatnapon a vetések között meg vala által, és az ő tanítványai mentökben a kalászokat kezdék vala szaggatni. **24** Ekkor a farizeusok mondának néki: Ímé, miért művelik azt szombatnapon, a mit nem szabad? **25** Ő pedig monda nézik: Soha sem olvastatók-é, mit művelt Dávid, mikor megszűkült és megéhezett vala társaival egybe? **26** Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyereket, a melyeket nem szabad megenni csak a papoknak; és adott a társainak is? **27** És monda nézik: A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért. **28** Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.

3 És ismét beméne a zsinagogába, és vala ott egy megszáradt kezű ember. **2** És lesik vala őt, hogy meggyógyítja-é szombatnapon; hogy vádolhassák őt. **3** Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középre. **4** Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? Lelket menteni, vagy kiotlani? De azok hallgatnak vala. **5** Ő pedig elnázvén őket haraggal, bánkódván szívök keménysége miatt, monda az embernek: Nyújts ki a kezedet. És kinyújtja, és meggyógyult a keze és éppé lón, mint a másik. **6** Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindenjárt tanácsot tartanak ellene, hogy elvesítsék őt. **7** Jézus pedig elméne tanítványával a tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából és Júdeából, **8** És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a mikor hallották, hogy miket művel vala, nagy sokasággal jövénék őt hozzá. **9** És megmondá tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt. **10** Mert sokakat meggyógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá rohanára, hogy illethesék őt. **11** A tisztálatban lelkei is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltanak, mondván: Te vagy az Istennek a Fia. **12** Ő pedig erősen fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék. **13** Azután felnéme a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar vala; és hozzá menének. **14** És választa tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédiálálni, **15** És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiüzni: **16** Simont, a kinek Péter nevet adta; **17** És Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab testvérét; és Boanerges nevet adta nézik, a mely azt teszi: mennyörgés fiai; **18** És Andrást és Filepet, Bertalan és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, **19** És Iskáriótes Júdást, aki el is árulta őt. **20** Azután hazára térének. És ismét egybegyűlé a sokaság, annyira, hogy még nem is lehetnék. **21** A mint az övéi ezt meghallák, eljövénék, hogy megfogják őt; mert azt mondák vala, hogy magán kívül van. **22** Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből jöttek vala le, azt mondák, hogy: Belzebúb van vele, és: Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. **23** Ő pedig magához híván azokat, példázatokban monda nézik:

Sátán miként tud Sátánt kiüzni? **24** És ha egy ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. **25** És ha egy ház önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a ház. **26** És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van. **27** Nem rabolhatja el senki az erősök kincseit, bemervén annak házába, hanemha elébb az erőset megköti és azután rabolja ki annak házát. **28** Bizony mondom néktek, hogy minden bún megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, a melyekkel káromlanak: **29** De aki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem öröök kárhozatra méltó; (**aïön g165, aïnios g166**) **30** Mivelhogy ezt mondjak vala: Tisztálatan lélek van benne. **31** És megérkezének az ő testvérei és az ő anyja, és kívül megállva, beküldének hozzá, hivatván őt. **32** Körülötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki: Ímé a te anyád és a te testvéreid ott künny keresnek téged. **33** Ő pedig felele nézik, mondván: Ki az én anyám vagy kik az én testvéreim? **34** Azután elnézvén köröskörül a körülötte ülökön, monda: Ímé az én anyám és az én testvérem. **35** Mert a ki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvém és nőtestvém és az én anyám.

4 És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyűlé ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba lépven, a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön vala. **2** És sokat tanítja vala őket példázatokban, és ezt mondja vala nézik tanításában: **3** Halljátok: Ímé, a magvető kiméne vetni. **4** És lón vetés közben, hogy nemely az út mellé esé, és eljövénék az égi madarak és megevék azt. **5** Némely pedig a köves helyre esék, ahol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. **6** Mikor pedig fölkelt a nap, elsúle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszárada. **7** Némely pedig a tövisek közé esék, és felnevekednének a tövisek és megfojták azt, és nem ada gyümölcsöt. **8** Némely pedig a jó földbe esék; és ád vala nevekedő és bővölködő gyümölcsöt, és nemely hoz vala harmincz annyit, nemely hatvan annyit, nemely pedig száz annyit. **9** És monda nézik: A kinek van füle a hallásra, hallja. **10** Mikor pedig egyedül vala, megkérdezék őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. **11** Ő pedig monda nézik: Nétek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek, **12** Hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne térenjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak. **13** És monda nézik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi példázatot? **14** A magvető az ígé hínti. **15** Az útfélen valók pedig azok, a kiknek hintik az ígé, de miheylest hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbe vetett ígéit. **16** És hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, a kik miheylest hallják az ígé, mindenjárt örömmel fogadják. **17** De nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha nyomorúság vagy háborúság támad az íge miatt, azonnal megbotránkoznak. **18** A tövisek közé vetettek pedig azok, a kik az ígé hallják, **19** De a világi gondok és a gazdagság csalárdzsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az ígé, és gyümölcstelen lesz. (**aïön g165**) **20** A jó földbe vetettek pedig azok, a kik hallják az ígé és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, nemely harmincz annyit, nemely hatvan annyit, nemely száz annyit. **21** És monda nézik: Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék? **22** Mert nincs semmi rejtegett dolog, a mi meg ne jelentetnék; és

semmi sem volt eltitkolva, hanem hogy nyilvánosságra jusszon. **23** Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. **24** És monda néki: Megjegyezzétek, a mit hallotok: A milyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nétek, sőt ráadást adnak nétek, a kik halljátok. **25** Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétek, a mije van. **26** És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. **27** És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen. **28** Mert magától terem a föld, először fűvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászban. **29** Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót eresz reá, mert az aratás elérkezett. **30** És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt? **31** A mustámaghoz, a mely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, **32** És mikor elvettek, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatsan az égi madarak. **33** És sok ilyen példázatban hirdeti vala nékik az ígéret, úgy a mint megérthatik vala. **34** Példázat nélkül pedig nem szól vala nékik; maguk között azonban a tanítványoknak minden megmagyaráz vala. **35** Azután monda nékik azon a napon, a mint este lón: Menjünk át a túlsó partra. **36** Elbocsátván azért a sokaságot, elvívek őt, úgy a mint a hajóban vala; de más hajók is valának vele. **37** Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóbá, amnyira, hogy már-már megtélik. **38** Ő pedig a hajó háltsós részében a fejálon aluszik vala. És fölkelték őt és mondának néki: Mester, nem törödöl vele, hogy elveszünk? **39** És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, neműl el! Els elált a szél, és lón nagy csendesség. **40** És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? **41** És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedne néki?

5 És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok földére. **2** És a mint a hajóból kiméne, azonnal előbe méne egy ember a sírboltokból, a kiben tisztában lélek volt, **3** A kinek lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötni. **4** Mert sokszor megköötétek őt békókkal és lánczokkal, de ő a lánczokat szétszaghatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. **5** És éjjel és nappal mindenig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiálozva és magát kövekkel vagdosva. **6** Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és előbe borula, **7** És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem. **8** (Mert ezt mondja vala néki: Ered ki, tisztában lélek, ez emberból.) **9** És kérdez tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk. **10** És igen kér őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről. **11** Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyáj, a mely legel vala. **12** És az ördögök kérik vala őt mindenjában, mondván: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be. **13** És Jézus azonnal megengedé nékik. A tisztában lélek pedig kijövén, bemenének a disznóba; és a nyáj a meredekről a tengerbe rohana. Valának pedig mintegy kétezeren; és belefúlnak a tengerbe. **14** A kik pedig őrzik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kímenének, hogy lássák, mi az, a mi történt. **15** És menének Jézushoz, és láták, hogy az ördöngős ott ül, fel van öltözöködve és eszénél van, az, a kiben a légió volt; és megfélemlének. **16** A kik pedig látták, elbeszélék nékik, hogy mi

történt vala az ördöngőssel, és a disznókkal. **17** És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határuk ból. **18** Mikor pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördöngős kér őt, hogy vele lehessen. **19** De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Ered haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könnyörült rajtad. **20** El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindenjában elcsodálkozának. **21** És mikor ismét általment Jézus a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűlé őt hozzá; és vala a tenger mellett. **22** És íme, eljöve a zsinagóga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék, **23** És igen kér őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. **24** El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt. **25** És egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos vala, **26** És sok orvostól sokat szenvendett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabb lett, **27** Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hárulról kerülve, illeté annak ruháját. **28** Mert ezt mondja vala: Ha csak ruhát illethetem is, meggyógyulok. **29** És vérének forrása azonnal kiszárada és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából. **30** Jézus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és monda: Kicsoda illeté az én ruháimat? **31** És mondának néki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illetett engem? **32** És körülnéze, hogy lássa azt, aki ezt cselekedte. **33** Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve meg vala oda és előbe borula, és elmonda néki minden igazán. **34** Ő pedig monda néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Ered el békével, és gyógyulj meg a te bajodból. **35** Mikor még beszél vala, odajövénk a zsinagóga fejétől, mondván: Leányom meghalt; mit fárasztott tovább a Mestert? **36** Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higy. **37** És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérenek. **38** És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok sírántozt és jájgatót. **39** És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik. **40** És nevetik vala őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, ahol a gyermek fekszik vala. **41** És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondomb, kelj föl. **42** És a leányka azonnal fölkelle és jár vala. Mert tizenkét esztendős vala. És nagy csodálkozással csodálkozának. **43** Ő pedig erősen megparancsol nékik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondá, hogy adjanak annak enni.

6 És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követék őt az ő tanítványai. **2** És a mint előtt vala a szombat, tanítani kezde a zsinagógában; és sokan, a kik őt hallák, elálmélkodának vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, a mi néki adatott, hogy ily csodadolgozok is történnek általa? **3** Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsénak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak vala ő benne. **4** Jézus pedig monda nékik: Nincs próféta tisztelesség nélkül csak a maga hazájában, és a rokonai között és a maga házában. **5** Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehány

beteget gyógyít meg, rájok vettvéne kezeit. **6** És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén. Aztán köröskörül járja vala a falvakat, tanítván. **7** Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nékik hatalmat a tisztálatan lelkeken. **8** És megparancsolá nékik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálcán kívül; se táskát, se kenyert, se pénzt az övükben; **9** Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. **10** És monda nékik: A hol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a míg tovább mentek onnét. **11** A kik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitkról, bizonyoságul ő ellenök. Bizony mondóm néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak. **12** Kimenvén azért, prédkálják vala, hogy térenek meg. **13** És sok ördögöt ūznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítnak vala. **14** És meghallá ezeket Heródes király (mert nyilvánvalóvá lón az ő neve) és monda: Kereszttel János támadt fel a halálból és azért működnek benne ez erők. **15** Némelyek azt mondják vala, hogy Illés ő; mások meg azt mondják vala, hogy Próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közül. **16** Heródes pedig ezeket hallván, monda: A kinek én fejét vételem, az a János ez; ő támadt fel a halálból. **17** Mert maga Heródes fogatta el és vettele vala börtönbe Jánost, Herodiás miatt, Fülöpnék, az ő testvérének felesége miatt, mivelhogy azt vette vala feleségiül. **18** Mert János azt mondá Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred feleségével élned. **19** Herodiás pedig ólalkodik vala utána, és meg akarja vala őt ölni; de nem tehet. **20** Mert Heródes fél vala Jánostól, igaz és szent embernek ismervén őt, és oltalmazza őt; és ráhallengatván, sok dologban követi, és örömost hallgatja vala őt. **21** De egy alkalmatos nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát ad vala, **22** És ennek a Herodiásnak a leánya beméne és tánczola, és megtetszék Heródesnek és a vendégeknek, monda a király a leálynak: Kérj tőlem, a mit akarsz, és megadom néked. **23** És megesküvén néki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom néked, még ha országom felét is. **24** Az pedig kimenvén, monda az ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondja: A Kereszttel János fejét. **25** És a királyhoz nagy sietve azonnal bemenvén, kéré őt mondva: Akarom, hogy mindenjárt add ide nékem a Kereszttel János fejét egy tálban. **26** A király pedig noha igen megszomorodék, esküje és a vendégek miatt nem akárja őt elutasítani. **27** És azonnal hóhér küldvén a király, megparancsolá, hogy hozzák el annak fejét. **28** Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben, és előhozá a fejét egy tálban és adá a leálynak; a leány pedig az anyjának adá azt. **29** A tanítványai pedig, a mikor ezt meghallották vala, eljövénék, és elvível a testét, és sírba tevék. **30** És az apostolok összegyűlésezének Jézushoz, és elbeszélenek néki minden, azt is, a mikel cselekedtek, azt is, a mikel tanítottak vala. **31** Ó pedig monda nékik: Jertei el csupán ti magatok valamely pusztá helyre és pihenjetek meg egy kevessé. Mert sarkan valának a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük. **32** És elmenének hajón egy pusztá helyre csupán ő magok. **33** A sokaság pedig meglátta őket, a mint mennek vala, és sarkan megismerék őt; és minden városból egybefutának oda gyalog, és megelőzék őket, és hozzá gyülekeznek. **34** És kimenvén Jézus nagy sokaságot láta, és megszánia őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélküli való juhok. És kezdé őket sokra tanítani. **35** Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az ő tanítványai

mondának: Pusztá ez a hely, és immár nagy idő van: **36** Bocsásd őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magatok kenyerset; mert nincs mit enniök. **37** Ó pedig felelvén, monda nékik: Adjatok nékik ti enniök. És mondának néki: Elmenvén, vegyünk-é kétszáz pénz áru kenyerset, hogy enni adjunk nékik? **38** Ó pedig monda nékik: Hány kenyerset van? Menjetek és nézzétek meg. És megtudván, mondának: Öt, és két halunk. **39** És parancsolá nékik, hogy ültessenek le mindenkit csoportonként a zöld pázsitra. **40** Letelepedének azért szakaszonként, százával és ötvenével. **41** Ó pedig vette vala az ő kenyerset és a két halat, és az égre tekintvén, hálákat ada; és megszegé a kenyereket és adá tanítványainak, hogy tegyük azok elé; és a két halat is elosztá mindenjájok között. **42** Evének azért mindenjáján, és megelégedének; **43** És maradékot is szedének fel tizenkét tele kosárral, és a halakból is. **44** A kik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren valának férfiak. **45** És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra Bethsaida felé, a míg ő a sokaságot elbocsátja. **46** Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölméne a hegyre imádkozni. **47** És mikor beesteledék, a hajó a tenger közepén vala, ő pedig egymaga a szárazon. **48** És látá őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fú vala velük; és az éj negyedik szakában hozzájuk méne a tengeren járvá; és el akar vala haladni mellettük. **49** Azok pedig látván őt a tengeren járni, kísértetnek velték, és felkáitalának; **50** Mert mindenjáján lájták vala őt és megrémülnek. De ő azonnal megszólítja őket, és monda nékik: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek. **51** Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és eláll a szél; ők pedig magukban szerfölött álmékodnak és csodálkoznak vala. **52** Mert nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívök meg vala keményedve. **53** És átkelve, eljutának a Genezáret földére, és kikötének. **54** De mi helyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerék őt, **55** És azt az egész környéket befutván, kezdék a betegeket a nyuszolyákon ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. **56** És a hová bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a betegeket letévek a piaczokon, és kérík vala őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék. És valahányan csak illeték, meggyógyulának.

7 És hozzá gyűlének a farizeusok és némelyek az írástudók közül, a kik Jeruzsálemből jöttek vala. **2** És látván, hogy az ő tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyerset, panaszokodának. **3** Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelését követve, nem esznek, hanemha kezükön erősen megmosásák; **4** És piacról jövén sem esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok egyéb is van, a minék megtartását átvették, poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és nyuszolyáknak megmosását. **5** Azután megkérde őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyerset? **6** Ó pedig felelvén, monda nékik: Igazán jövendölt felőletek, képmutatók felől Ésaiás próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem. **7** Pedig hiábá tisztelek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. **8** Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb effélét is cselekesztek. **9** És monda nékik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszik, azért, hogy a magatok rendelését tartásatok meg. **10** Mert Mózes azt

mondotta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: A ki atyát vagy anyát szidalmazza, halálal haljon meg. **11** Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyának vagy anyának: Korbán (azaz: templomi ajándék) az, a mivel megsegíthetnék: **12** Úgy már nem engeditek, hogy az atyával vagy anyával valami jót tegyen, **13** Eltörökélén az Isten beszédét a ti rendelésetekkel, a melyet rendeltek; és sok effélét is cseleksztek. **14** És előszörítván az egész sokaságot, monda nézik: Hallgassatok reám mindenjában és értsétek meg: **15** Nincs semmi az emberen kívülvaló, a mi bemenvénő belé, megfertőzhetetné őt; hanem a mik belőle jönek ki, azok fertőztetik meg az embert. **16** Ha valakinak van füle a hallásra, hallja. **17** És mikor házba ment vala be a sokaság közül, megkérdezik őt tanítványai a példázat felől. **18** És monda nézik: Ti is ennyire tudatlanok vagytok-é? Nem értitek-é, hogy a mi kívúlról megy az emberbe, semmi sem fertőztheti meg őt? **19** Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába; és az árnyéksékből kerül, a mely minden eledelet megtisztít. **20** Monda továbbá: A mi az emberből jö ki, az fertőzeti meg az embert. **21** Mert onnan belőlről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, **22** Lopások, telhetetlenségek, gonorzságok, álnokság, szemérmeltlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: **23** Mind ezek a gonorzságok belőlről jönek ki, és megfertőztetik az embert. **24** És onnét fölkelvén, elméne Tírus és Sídon határaiba; és házba menvén, nem akár, hogy valaki észrevegye, de nem titkolhatá el magát. **25** Mert hallván felőle egy asszony, a kinek leányában tisztaában lélek vala, eljőve és lábaihoz borul. **26** Ez az asszony pedig pogány vala síro-fenicikia származású. És kér őt, hogy űzze ki az ő leányából az ördögöt. **27** Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégítsessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyéret elvenni, és az ebeknek venni. **28** Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznak az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból. **29** Erre monda néki: E beszédért, eredj el; az ördög kiment a te leányodból. **30** És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon feküvék. **31** Aztán ismét kimervén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át. **32** És hozának néki egy nehezen szóló sikeret, és kérík vala őt, hogy vesse reá kezét. **33** Ó pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és kövpén illeté annak nyelvét, **34** És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. **35** És azonnal megnyilatkozának annak fülei: és nyelvénék kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. **36** És megparancsolá nézik, hogy senkinek se mondjak el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék. **37** És szerfelett álmélkodnak vala, ezt mondán: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

8 Azokban a napokban, mivelhogy fölötté nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nézik: **2** Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak, és nincs mit enniök; **3** És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek ő közülök messzünnént jöttek. **4** Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában? **5** És megkérde őket: Hány kenyereket van? Azok pedig mondának: Hét. **6** Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyerét, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy

eljők tegyék. És a sokaság elé tevék. **7** Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván mondá, hogy tegyék eljők azokat is. **8** Evének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hétkosárral. **9** Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket. **10** És azonnal a hajóba szálla tanítványaival, és méne Dalmánutavidékére. **11** És kijövénak a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyi jel kívárván tőle, hogy kísértsék őt. **12** Ó pedig lelkében felfohászkodván, monda: Miért kíván jel ez a nemzettség? Bizony mondóm nétek: Nem adatik jel ennek a nemzettségnak. **13** És ott hagyván őket, ismét hajóba szállá, és a túlsó partra méne. **14** De elfelejtének kenyeret vinni, és egy kenyérnél nem vala velük több a hajóban. **15** És ő inti vala őket, mondán: Vigyázzatok, órizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától! **16** Ekkor egymás között tanakodván, mondának: Nincs kenyérünk. **17** Jézus pedig észrevévén ezt, monda nézik: Mit tanakodtok, hogy nincsen kenyereket? Még sem látjátok-é be és nem értitek-é? Mégis kemény-é a szívete? **18** Szemeitek lévén, nem láttok-é? és füleitek lévén, nem hallottok-é? és nem emlékeztek-é? **19** Mikor az ő kenyeret megszegtem az őtezernek, hány kosarat hoztatók el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt. **20** Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatók el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet. **21** És monda nézik: Hogy nem értitek hát? **22** Azután Bethsaídába méne; és egy vakot vivének hozzá és kérík vala őt, hogy illesse azt. **23** Ó pedig megfogván a vaknak kezét, kivezet őt a falun kívül; és a szemeibe kövpén és kezeit reá tévén, megkérde őt, ha lát-é valamit? **24** Az pedig föltekintvén, monda: Látom az embereket, mint valami járkáló fákat. **25** Azután kezit ismét rávété annak szemeire, és feltekintete véle. És megépüle, és látá messze és világosan minden. **26** És haza küldé, mondán: Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mond a faluban. **27** És elméne Jézus és az ő tanítványai Czézárea Filippi falvába; és útközben megkérde az ő tanítványait, mondán nézik: Kinek mondának engem az emberek? **28** Ók pedig felelének: Keresztelő Jánosnak; és némelyek illésnek; némelyek pedig egynek a próféták közül. **29** És ő monda nézik: Ti pedig kinek mondoton engem? Felelvén pedig Péter, monda néki: Te vagy a Krisztus. **30** És rájok parancsola, hogy senkinek se szóljanak felőle. **31** És kezd őket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell szennedni, és megvettetni a vénetől és a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapra feltámadni. **32** És ezt nyilván mondja vala. Péter pedig magához vonván őt, kezde dorgálni. **33** És ő megfordulván és az ő tanítványaira tekintvén, megfeddé Pétert, mondán: Távozz tőlem Sátán, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. **34** A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nézik: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjtét, és kövesseng engem. **35** Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliomért, az megtalálja azt. **36** Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? **37** Avagy mit adhat az ember válságul az ő lelkéért? **38** Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet a parázná és bűnös nemzettség között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

9 Azután monda nézik: Bizony mondóm nétek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. **2**

És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozék előttük; 3 És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthet. 4 És megjelenék nékik Mózes Illéssek együtt, és beszélnek vala Jézussal. 5 Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lenni: csinálunk azért hárrom hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. 6 De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémülneki. 7 És felhő támáda, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok. 8 És mikor nagyhirteken körültekintének, senkit sem látnak többé maguk körül, egyedül a Jézust. 9 Mikor pedig a hegyről leszállanak, megparancsolá nékik, hogy senkinek se beszéljék el, a mit láttak vala, csak a mikor az embernek Fia a halálból feltámad. 10 És ezt a szót megtarták magukban, tudakozván egymás között, mit tesz a halálból feltámadni? 11 És megkérdezék őt, mondván: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönje? 12 Ó pedig felelven, monda nékik: Illés ugyan előbb eljövén helyre állít minden; de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvendnie és megvettenie? 13 De mondomb néktek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele, a mit akartak, a mint meg van írva ő felőle. 14 És mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot láta körlöttök, és írástudókat, a kik azokkal versengenek vala. 15 És az egész sokaság meglátván őt, azonnal elálmélkedik, és hozzásiéten köszönti őt. 16 Ó pedig megkérdezé az írástudókat: Mit versengetek ezekkel? 17 És felelven egy a sokaságóból, monda: Mester, ide hoztam hozzád az én fiamat, a kiben néma lélek van. 18 És a hol csak elfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtéket túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy úzzék ki azt, de nem tudták. 19 Ó pedig felelven néki, monda: Óh hitelen nemzetseg, meddig leszek még veletek? Meddig szenvendlek még titkert? Hozzátek őt hozzáim. 20 És hozzá vivék azt; és mihelyt ő meglátta azt, a lélek azonnal szaggatja azt; és leesvén a földre, tajtéket túrván fentreng vala. 21 És megkérdezé az atyát: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksege óta. 22 És gyakorta veté őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nékünk, könyörülvén rajtunk. 23 Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. 24 A gyermek atya pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek. 25 Jézus pedig mikor láitta vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálva a tisztában leket, mondvan néki: Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! 26 És kiáltás és erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lőn, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy meghalt. 27 Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkele. 28 Mikor pedig bement vala a házba, tanítványai megkérdezék őt külön: Mi miért nem üzhettük ki azt? 29 Ó pedig monda nékik: Ez a faj semmivel sem üzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel. 30 És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem akará, hogy valaki megtudja. 31 Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megőlik őt; de ha megőlték, harmadnapra föltámad. 32 De ők nem értik vala e mondást, és féltek őt megkérdezni. 33 És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtek egymással az úton? 34 De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala

az úton, ki a nagyobb? 35 És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgája. 36 És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vevén azt, monda nékik: 37 A ki az ilyen gyermeket közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott. 38 János pedig felele néki, mondván: Mester, látanvalakat, a ki a te nevessel ördögöt úz, a ki nem követ minket; és eltiltott őt, mivelhogy nem követ minket. 39 Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindenjárt gonoszul szólhatna felőlem. 40 Mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. 41 Mert a ki innotok ád egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondomb néktek, el nem veszti az ő jutalmát. 42 A ki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, a kik én benuem hisznak, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik. 43 És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel mennen a gyejhennára, a megolthatatlan tüzre. (Geenna g1067) 44 A hol az ő férögök meg nem hal, és tüzök el nem aluszik. 45 És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a tüzes gyejhennára. (Geenna g1067) 48 A hol az ő férögök meg nem hal, és tüzök el nem aluszik. 49 Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sővá sózatik meg. 50 Jó a só: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással.

10 Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne, a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság gyűl vala hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala őket. 2 És a farizeusok hozzámenvén megkérdezik tőle, ha szabad-é férjek feleségét elbocsátani, kísértvén őt. 3 Ó pedig felelven, monda nékik: Mit parancsolt néktek Mózes? 4 Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy válo levelet írjunk, és elválunk. 5 És Jézus felelven, monda néki: A ti szívetek keményisége miatt írta néktek ezt a parancsolatot; 6 De a teremtés kezdte óta férfiúvá és asszonnyá teremté őket az Isten. 7 Annakokáért elhagyja az ember az ő atyát és anyját; és ragaszkodik a feleségehez, 8 És lesznek ketten egy testűt! Azért többé nem két, hanem egy test. 9 Annakokáért a mit az Isten egybe szerkesztett, ember el ne válaszsa. 10 És odahaza az ő tanítványai ismét megkérdezik őt a dolog felől. 11 Ó pedig monda nékik: A ki elbocsátja feleségét és mászt vesz el, házzásgátorést követ el az ellen. 12 Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házzásgátorést követ el. 13 Ekkor gyermeket hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddik vala azokat, a kik hozák. 14 Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek hozzájóni a gyermeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. 15 Bizony mondomb néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen sem megy be abba. 16 Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájok vevén, megáldá őket. 17 És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökreletet elnyerhessem? (aiōnios g166) 18

Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. 19 A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyásot ne tégy, kárát ne tégy; tisztelej atyádat és anyádat. 20 Az pedig felelén, monda néki: Mester, mindeneket megtartottam ifjúságomról fogva. 21 Jézus pedig rátektintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; erekj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felévelén a keresztet. 22 Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala. 23 Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily nehezen mennenek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! 24 A tanítványok pedig álmélkodának az ő beszédén; de Jézus ismét felelén, monda nékik: Gyermekaim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni! 25 Könnyebb a tevének a túfokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. 26 Azok pedig még inkább álmélkodnak vala, mondván magok között: Kicsoda idvezülni tehet? 27 Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknek lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges. 28 És Péter kezdé mondani néki: Ímé, mi elhagytunk minden, és követtünk téged. 29 Jézus pedig felelén, monda: Bizony mondomban nétek, senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermeket, vagy szántóföldet! én érettem és az evangyéliomért, 30 A ki százannyt ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermeket és szántóföldet, üldözésekkel együtt; a jövendő világban pedig öröök életet. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Sok őslős pedig lesznek utolsók, és sok utolsók őslők. 32 Útban valának pedig Jeruzsálemben menve fel; és előttük megvala Jézus, ők pedig álmélkodának, és követvén őt, felnék vala. És ő a tizenkettőt ismét maga mellé vévén, kezde nékik szólni azokról a dolgokról, a mik majd vele történnek, 33 Mondván: Ímé, felmegyünk Jeruzsálemben, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halára kárhoztatják őt, és a pogányok kezébe adják őt; 34 És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösik őt, és megölök őt; de harmadnapon feltámad. 35 És hozzájárulának Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnők, hogy a mire kérünk, tedd meg nékünk. 36 Ő pedig monda nékik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? 37 Azok pedig mondának néki: Add meg nékünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben. 38 Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihajtójátok-é a pohárt, a melyet én megízsem; és megkereszelkedhettek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkereszelkedem? 39 Azok pedig mondának néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én megízsem, megízsíztok, és a keresztséggel, a melylyel én megkereszelkedem, megkereszelkedtek; 40 De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészítettem. 41 És hallván ezt a tíz tanítványt, haragudni kezdének Jakabra és Jánosra. 42 Jézus pedig magához szóltíván őket, monda néki: Tudjátok, hogy azok, a kik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettük, és az ő nagyaiak hatalmaskodnak rajtok. 43 De nem így lesz közöttek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttek, az legyen a ti szolgátok; 44 És a ki közületek első akar lenni, mindenkinet szolgája legyen: 45 Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét

váltásig sokakért. 46 És Jerikóba érkezének: és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott üle az úton, koldulván. 47 És a mikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könöörülről rajtam! 48 És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könöörülről rajtam! 49 Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívják vala a vakot, mondván néki: Bízzál; kelj föl, hív tégedet. 50 Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne. 51 És felelén Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak. 52 Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megijött a szemévilága, és követi vala Jézust az úton.

11 És mikor Jeruzsálemehez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldé kettőt tanítványai közül, 2 És monda nékik: Eredjetek abba a faluba, a mely előttek van; és a mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok ide. 3 És ha valaki azt mondja nétek: Miért teszik ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide. 4 Elmenének azért és megtalálák a megkötött vemhet, az ajtónál kívül a kettős útnál, és eloldák azt. 5 Az ott állók közül pedig némelyek mondának nékik: Mit miveltek, hogy eloldjátok a vemhet? 6 Ók pedig felelének nékik, úgy, a mint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket. 7 És oda vivék a vemhet Jézushoz, és rávéték felső ruhákat; ő pedig felüle reá. 8 Sókan pedig felső ruhákat az útra teríték, mások pedig ágakat szegdelenek vala a fákról és az útra hánýjával. 9 A kik pedig előtte mennének, és a kik követék, kiáltanak, mondván: Hozzánnal! Áldott, a ki jó az Úrnak nevében! 10 Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országára, a mely jó az Úrnak nevében! Hozzánnal a magasságban! 11 És bemené Jézus Jeruzsálemben, és a templomba; és minden körülnevezőn, mivelhogy az idő már késő vala, kiméne Bethániába a tizenkettővel. 12 És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezük. 13 És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találná valamit rajta: de odaérvén aholhoz, levélnél egyebet semmit sem talála; mert nem vala fügeérésnek ideje. 14 Akkor felelén Jézus, monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcstől senki. És hallák az ő tanítványai. (aiōn g165) 15 És Jeruzsálemben érkezének. És Jézus bemenéven a templomba, kezde kiúzni azokat, a kik a templomban árulnak és vásárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és a galambárúsk székeit pedig felforgatá; 16 És nem engedi vala, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. 17 És tanít vala, mondván néki: Nincsené megírva: Az én házam imádság házának nevezetet minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettek azt. 18 És meghallák az írástudók és a főpapok, és tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert félnek vala tőle, mivelhogy az egész sokaság álmélkodik vala az ő tanításán. 19 És mikor beestveledék, kiméne a városból. 20 Reggel pedig, a mikor mellette menének el, lájtál vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott. 21 És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester nézd, a fügefa, a melyet megátkoztál, kiszáradott. 22 És Jézus felelén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. 23 Mert bizony mondomban nétek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi,

hogyan mondta meg a mit mond, megtörténtek, meg lesz néki, a mit mondott. 24 Azért mondom nétek: A mit könyörgéstekben kértek, higyétek, hogy mindenzt megnyerítek, és megléssen nétek. 25 És mikor imádkozva megálltotok, bocsásátok meg, ha valaki ellen valamit panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássha nétek a ti vétkeiteket. 26 Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. 27 És ismét Jeruzsálembe menének. Mikor pedig ő a templomban körüljára, hozzámennek vala a fópapok és az írástudók és a vének. 28 És mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a hatalmat, hogy ezeket cselekedd? 29 Jézus pedig felelén, monda nékik: Én is kérdelek egy dolgot tőletek, és felejjetek meg nékem, akkor megmondom nétek, hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket: 30 A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? felejjetek nékem. 31 Azok pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Ha azt mondjak: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? 32 Ha pedig azt mondjak: Emberektől, – félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy valóban próféta vala. 33 Felelén tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felelén, monda nékik: Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

12 És kezde nézik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körülvevé gyepűvel, és sajtót ása, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. 2 És a maga idejében szolgált külde a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. 3 Azok pedig megfogván azt, megverék, és üresen küldék vissza. 4 És ismét külde hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig kővel dobálvan meg, fejét betörék, és gyalázattal illetve, visszaküldék. 5 És ismét másikat külde; ezt pedig megölék: és sok másokat; némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén. 6 Minthogy pedig még egyetlen szerelmes fia is vala, utoljára azt is elküldé hozzájok, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. 7 Azok a munkások azonban ezt mondák magok között: Ez az örökösi; jerteik, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. 8 És megfogván azt, megölék, és a szőlőn kívül veték. 9 Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljő és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adjja. 10 Ezt az írást sem olvastatók-e? A mely követ az építők megveteték, az lett a szeglet fejévé. 11 Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. 12 És igyekeznek vala őt megfogni, de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondotta. Azért elhagyván őt, tovább menének. 13 És küldének hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy megfogják őt a beszéden. 14 Azok pedig odamennek, mondának néki: Mester, tudjuk hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel; mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Istennek útját. Szabad-é a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk? 15 Ő pedig ismervén az ő képmutatásukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzöt, hogy lássam. 16 Azok pedig hozának. És monda nékik: Kié ez a kép és a felirás? Azok pedig mondának néki: A Császáré. 17 És felelén Jézus, monda nékik: Adjátok meg a mi a Császárá, a Császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. És elálmékkodának ő rajta. 18 És jövénk hozzá Sadduceusok, a kik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdezék őt, mondván: 19 Mester, Mózes azt írta nékünk, hogy ha valakinek fitestvére meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermeket pedig nem hagyott,

akkor az ő feleséget vegye el az ő fitestvére, és támasszon magot a fitestvérének. 20 Heten valának tehát fitestvérök. És az első feleséget vőn, de meghalván, magot nem hagya. 21 És a második elvezet az asszonyt, de meghala, és magot ő sem hagya: a harmadik is hasonlóképen; 22 És minden a hét elvezet azt, és magot nem hagyának. Legutoljára meghalt az asszony is. 23 A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége? Mert minden a hétnak a felesége volt. 24 Jézus pedig felelén, monda nékik: Avagy nem azért tévelyegtek-é, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát? 25 Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben. 26 A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastatók-é a Mózes könyvében, a cspíkebokornál, hogy mi módon szólt néki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene. 27 Az Isten nem holtaknak, hanem előknek Istene. Ti tehát igen tévelyegtek. 28 Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, aki az ő vetekedésöket hallotta vala, és tudván, hogy jól megfelelé nézik, megkérdezé tőle: Melyik az első minden parancsolatok között? 29 Jézus pedig felel néki: minden parancsolatok között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. 30 Szeress azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. 31 A második pedig hasonlatos ehhez: Szerez felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat. 32 Akkor monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondád, hogy egy Isten van, és nincsen kívül más. 33 És szeretni őt teljes szívből, teljes elmből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet é minden égóaldozatnál és vérés áldozatnál. 34 Jézus pedig látván, hogy bőlcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé senki sem meri vala őt megkérdezni. 35 És felel Jézus és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon mondjak az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia? 36 Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által: Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míglen vitem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. 37 Tehát maga Dávid nevezi őt Urának, mimódon fia hát néki? És a nagy sokaság örö mest hallgatja vala őt. 38 Ő pedig monda nékik az ő tanításában: Örizkedjetek az írástudóktól, a kik örö mest járnak hosszú köntösökben és szeretik a piaczokon való köszöntéseket. 39 És a gyülekezetekben az előtűlések, és a lakomákon a főhelyeket: 40 A kik az özvegyeknek házát fölemésztik és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek. 41 És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. 42 És egy szegény özvegy asszony is odajövén, két fillért, azaz egy negyed pénzöt vete bele. 43 Akkor előszörítván tanítványait, monda néki: Bizony mondomb nétek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. 44 Mert azok mindenjában az ő fölöslegüköből vetnék; ez pedig az ő szegénységből, a mije csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát.

13 Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy az ő tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek és milyen épületek! 2 Jézus pedig felelén, monda néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön, a mely le nem rombolhatik. 3 Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, a templom

átellenében, megkérdezék őt magukban Péter, Jakab, János és András: 4 Mond meg nékünk, mikor történnek meg ezek; és mi lesz a jel, a mikor mindezek beteljesednek? 5 Jézus pedig felelvin nézik, kezdé mondani: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. 6 Mert sokan jönek majd az én neverben, a kik azt mondják: Én vagyok: és sokakat elhitetnek. 7 Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről, meg ne rémüljetek, mert meg kell lenniök; de ez még nem a vég. 8 Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad; és lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok. 9 Nyomorúságoknak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényisékeknek adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyosan ő nézik. 10 De előbb hirdetetnie kell az evangéliomnak minden pogányok között. 11 Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik néktek abban az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagyok, a kik szólótok, hanem a Szent Lélek. 12 Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megölhetik őket. 13 És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én neveremről; de a ki mindenről megmarad, az megtartatik. 14 Mikor pedig lájtátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta szólt, ott állani, ahol nem kellene (a ki olvassa, értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; 15 A háztetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen; 16 És a mezőn levő haza ne téjén, hogy ruháját elvige. 17 Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban. 18 Imádkozzatok pedig, hogy a ti futások ne télen legyen. 19 Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, a milyenek a világ kezdete óta, a melyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. 20 És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem memekülne meg; de a választottakért, a kiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. 21 Ha pedig akkor ezt mondja néktek valaki: Ímé itt a Krisztus, vagy: Ímé amott, ne higyjétek. 22 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, még a választottakat is. 23 Ti pedig vigyázzatok; ímé előre megmondottam néktek minden. 24 De azokban a napokban, azután a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, 25 És az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. 26 És akkor meglátják az embernek Fiát előíró felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. 27 És akkor elkündi az ő angyalait, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig. 28 A fügefáról vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. 29 Azonképen ti is, mikor lájtátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. 30 Bizony mondomban néktek, hogy el nem műlik ez a nemzettség, a míg meg nem lesznek mindezek. 31 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem műlnak. 32 Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya. 33 Figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő. 34 Úgy mint az az ember, aki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. 35 Vigyázzatok azért, mert nem

tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjjelkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? 36 Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titkot aludva. 37 A miket pedig néktek mondok, mindenkinél mondomban: Vigyázzatok!

14 Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók tanakodnak vala, hogy csalárdággal mimódon fogják meg és öljék meg őt. 2 Mert azt mondják vala: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. 3 Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, a mint asztalhoz ülé, egy asszony méne oda, a kinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté azt az ő fejére. 4 Némyek pedig háborognak vala magok között és mondának: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? 5 Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznel is többé, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene. 6 Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem. 7 Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor csak akarjátok, jót tehetek velük; de én nem leszek mindenkor veletek. 8 Ő a mi tőle telt, azt tevés: előre megkente az én testemet a temetésre. 9 Bizony mondomban néktek: Valahol csak prédkálják ezt az evangéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére. 10 Akkor Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közül, elméne a főpapokhoz, hogy őt azoknak elárlja. 11 Azok pedig, a mint meghallák, örvendeznék, és igérék, hogy pénzt adnak néki. ő pedig keresi vala, mimódon árulhatná el őt jó alkalmommal. 12 És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti báránnyt vágják vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehesd a húsvéti bárányt? 13 Akkor elküldé kettőt az ő tanítványai közül, és monda nézik: Menjetek el a városba, és egy ember jő előökbe, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, 14 És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérdi: hol van az a szállás, ahol megveszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt? 15 És ő mutat néktek egy nagy vacsorával házat berendezve, készen: ott készítétek el nékünk. 16 Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nézik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt. 17 Mikor pedig este lön, oda méne a tizenkettővel. 18 És a mikor leülnek és esznek vala monda Jézus: Bizony mondomban néktek, egy közületeket elárlat engem, aki velem eszik. 19 Ők pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak nem én? 20 Ő pedig felelvin, monda nézik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt márt a tálba. 21 Az embernek Fia jóllehet elmegy, a mint meg van írva felőle; de jaj annak az embernek, aki az embernek Fiát elárlja; jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna. 22 És mikor ők évének, végén Jézus a kenyerset, és hálákat adván, megtöré és adá nézik, mondán: Vegyétek, vegyétek; ez az én testem. 23 És végén a poharat, és hálákat adván, adá nézik; és ivának abból mindenjában; 24 És monda nézik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik. 25 Bizony mondomban néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom azt az Isten országában. 26 És dicséretet énekelve kimenének az olajfáj hegyére. 27 És monda nézik Jézus: Ezen az éjszakán mindenjában megbotránkozott beninem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. 28 De feltámadásom után előttetek fogok felmenni Galileába. 29

Péter pedig monda néki: Ha mindenjában megbotránkoznak is, de én nem. 30 És monda néki Jézus: Bizony mondomban néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor tagadsz meg engem. 31 Ő pedig annál inkább erősítí vala: Ha veled együtt kell is meghalhom, semmiképpen meg nem tagadlak téged. Hasónlóképen szólanaival a többiek is. 32 És menének ama helyre, a melynek Gecsemáné a neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek le itt, a míg imádkozom. 33 És maga mellé vevé Pétert és Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és gyötrődni; 34 És monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázzatok. 35 És egy kevésse előre menvén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra; 36 És monda: Abba, Atyám! minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; minden általai ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. 37 Azután visszatérére és aluva találá őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? 38 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. 39 És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólvan. 40 A mikor pedig visszatérére, ismét aluva találá őket; mert a szemeik megnehezedtek vala, és nem tudták mit felejtenek néki. 41 Harmadszor is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; íme az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. 42 Keljetek föl, menjünk: íme elközelgett, a ki engem eláral. 43 És mindjárt még mikor ő szól vala, eljöve Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság, fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az írástudótól és a vénétől. 44 Az ő elárulójába pedig jelt adta nékik, mondva: A kit megszókolok majd, ő az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. 45 És odajutván, azonnal hozzáméne, és monda: Mester! Mester! és megszókolá őt. 46 Azok pedig ráveték kezeiket, és megfogák őt. 47 De egy az ott állók közül az ő szablyáját kivonván, a főpap szolgájához csapja, és levágá annak fülét. 48 Jézus pedig felelénk, monda nékik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek-é reárnak fegyverekkel és botokkal, hogy megfoglatajok engem?! 49 Naponta nálatok valék, a temploman tanítva, és nem fogtatok meg engem; de szükség, hogy az írások beteljesedjenek. 50 Akkor elhagyván őt, mindenjában elfutának. 51 Egy ifjú pedig követé őt, a kinek testét csak egy gyulcs ing takarta; és megfogák őt az ifjuk. 52 De ő ott hagyva az ingét, meztelenül elszalada tőlük. 53 És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének mindenjában a főpapok, a vének és az írástudók. 54 Péter pedig távolról követé őt, be egészen a főpap udvaráig: és ott üle a szolgákkal, és melegszik vala a tűznél. 55 A főpapok pedig és az egész tanács bizonyságát keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de nem találnak vala. 56 Mert sokan tesznek vala ugyan hamis tanúbizonyságot ellene, de a bizonyságtételek nem valának megegyezők. 57 És némelyek fölkélénk és hamis tanúbizonyságot tőnek ellene, mondva: 58 Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomat, és három nap alatt mászt építék, a mely nem kézzel csináltatott. 59 De még így sem vala egyező az ő bizonyságtételük. 60 Akkor a főpap odaállva a középre, megkérde Jézust, mondva: Semmit sem felelsz-é? Miféle bizonyságot tesznek ezek te ellened? 61 Ő pedig hallgat vala, és semmit sem felele. Ismét megkérdez őt a főpap, és monda néki: Te vagy-e a Krisztus, az áldott Isten Fia? 62 Jézus pedig monda: Én vagyok. És meglájtatók majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljön az ég felhőivel. 63 A főpap pedig megszagaggatván ruháit, monda: Mi szükségünk van még tanúakra? 64 Hallátok a káromlást. Mi tetszik néktek?

Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindenjában. 65 És kezdék őt némelyek köpdönsi, és az ő orczáját elfedni, és őt öklözni, és mondani néki: Próbálj! A szolgák pedig arcuzl csapdossák vala őt. 66 A mint pedig Péter lent vala az udvarban, odajöve egy a főpap szolgálói közül: 67 És meglátván Pétert, a mint melegszik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti Jézussal valá! 68 Ő pedig megtagadá, mondva: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a tornácrz; és a kakas megszólala. 69 A szolgáló pedig meglátha őt, kezdé ismét mondani az ott állóknak: Ez közülök való. 70 Ő pedig ismét megtagadá. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondják vala Péternek: Bizony közülök való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a beszéded is hasonló. 71 Ő pedig kezde átkozzni és esküdözni, hogy: Nem ismerem azt az embert, a kiről beszéltek. 72 És másodszor szóla a kakas. És Péternek eszébe juta a beszéd, a melyet néki Jézus mondott vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor megtagadsz engem. És sírva fakada.

15 És mindenjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács, megkötözvén Jézust, elvívék és átadták Pilátusnak. 2 És megkérde őt Pilátus: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig felelénk, monda néki: Te mondod. 3 És erősen vadollják vala őt a főpapok. 4 Pilátus pedig ismét megkérde őt, mondva: Semmit sem felelsz-é? Íme, mennyi tanúbizonyságot szólunk ellened! 5 Jézus pedig semmit sem felele, annyira hogy Pilátus elcsudálkozik. 6 Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani nékik, a kit épen óhajtának. 7 Vala pedig egy Barabbás nevű, megkötözöttetve ama lázadókkal együtt, a kik a lázadás alkalmával gyilkosságot követték vala el. 8 És a sokaság kiáltván, kezdé kérni Pilátust arra, a mit mindenkor megtesz vala nékik. 9 Pilátus pedig felele nékik, mondva: Akarjátok-é, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? 10 Mert tudja vala, hogy irigységből adták őt kézbe a főpapok. 11 A főpapok azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nékik. 12 Pilátus pedig felelénk, ismét monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjemi ezzel, a kit a zsidók királynak mondottok? 13 És azok ismét kiáltanak: Feszítsd meg őt! 14 Pilátus pedig monda nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál jobban kiáltanak vala: Feszítsd meg őt! 15 Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátá nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adá, hogy megfeszítsek. 16 A vitézek pedig elvívék őt az udvar belső részébe, a mi az órház; és összehívák az egész csapatot. 17 És bíborba öltözötték őt, és tövisből font koszorút tevéken a fejére, 18 És elkezdték őt kőszönteni: Üdvöz légy, zsidók kiráya! 19 És verik vala a fejét nádszállal, és köpdösisik vala őt, és térdet hajtva tisztelik vala őt. 20 Mikor pedig kicsúfolta őt, leveték róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözötték; és kivétek őt, hogy megfeszítsek. 21 És kényszerítének egy mellettük elmenőt, bizonyos czirénei Simont, aki a mezőről jő vala, Alekszándernek és Rufusnak az atyát, hogy vigye az ő kereszjét. 22 És vivék őt a Golgotha nevű helyre, a mely megmagyarázva annyi, mint: koponya helye. 23 És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá el. 24 És megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén azokra, ki mit kapjon. 25 Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt. 26 Az ő kárhoztatásának oka pedig így vala fölénél felírva: A zsidók királya. 27 Két rablót is megfeszítének vele, egyet jobb és egyet bal keze felől. 28 És beteljesedék az írás, a mely azt mondja: És a bűnösök közé számláltaték. 29 Az arra menők pedig

szidalmazzák vala őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépít; **30** Szabadítsd meg magadat, és szálj le a keresztről! **31** Hasonlóképen pedig a főpapok is, csúfolodván egymás között, az írástudókkal együtt mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani. **32** A Krisztus, az Izráel királya, száljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazzák vala őt. **33** Mikor pedig hat óra lón, sötétség támadta az egész földön kilencz óráig. **34** És kilencz órakor fennszóval kiáltja Jézus mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? **35** Némyelyek pedig meghallván ezt az ott állók közül, mondának: Ímé Illést hívja. **36** Egy ember pedig odafuramodék és egy szivacsot megtöltvén eczzel és azt nádszára tűzvén, inni ada néki, mondván: Hagyátok el, lássuk, ha eljő-e Illés, hogy levegye őt. **37** Jézus pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. **38** És a templom kárpítja fölöttől ajágai ketté hasada. **39** Látván pedig a százados, a ki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! **40** Valának pedig asszonnyok is, a kik távolról nézik vala, a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária, a kis Jakabnak és Józsénak anyja, és Salomé. **41** A kik, mikor Galileában vala, akkor is követték vala őt, és szolgálnak vala néki; és sok más asszony, a kik vele mentek vala fel Jeruzsálemben. **42** És mikor immár este lón, mivelhogy péntek vala, azaz szombat előtt való nap, **43** Eljöve az arimathai Jóbzsef, egy tisztességes tanácsbeli, a ki maga is várho vala az Isten országát; beméne bátrán Pilátushoz, és kérje Jézusnak testét. **44** Pilátus pedig csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századost, megkérde tőle, ha régen halt-é meg? **45** És megtudván a századostól, odaajándékozta a testet Jóbzsefnak. **46** Ó pedig gyolcsot vásárolván, és levéven őt, begöngyöl a gyolcsba, és elhelyez egy sírboltba, a mely kősziklából vala kivágva; és követ hengeríte a sírbolt szájára. **47** Mária Magdaléna pedig és Mária, a Józsé anyja, nézik vala, hová helyezék.

16 Mikor pedig elmulult a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. **2** És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz menének napfelköltek. **3** És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nékünk a követ a sírbolt szájáról? **4** És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala. **5** És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének. **6** Az pedig monda nézik: Ne feljetek. A Názáreti Jézust keresitek, a ki megfeszítettet; föltámadott, nincsen itt; ímé a hely, a hová őt helyezék. **7** De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megyen Galileába; ott meglátjátok őt, a mint megmondotta néktek. **8** És nagyhamar kijövén, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmelkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala. **9** (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét ördögöt úzött vala ki. **10** Ez elmenvén, megjelenté azoknak, a kik vele valának és keseregnek és sírnak vala. **11** Azok pedig mikor hallották, hogy ől és ő látha vala, nem hírek. **12** Ezután pedig közülöök kettőnek jelenék meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek vala. **13** Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek; ezeknek

sem hivének. **14** Azután, mikor asztalnál ülnek vala megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre hányá az ő hitetlenségeket és keményszívűségeket, hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem hivének, **15** És monda nézik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtsnek. **16** A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkározhzik. **17** Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket úznek; új nyelveken szólnak. **18** Kígyókat vesznek fól; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nézik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. **19** Az Úr azért, minekutána szólt vala nézik, felvittek a mennybe, és üle az Istennek jobbjára. **20** Azok pedig kimenvén, prédkálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

Lukács

1 Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek, **2** A mint nékünk előnkbe adták, a kik kezdtéttől fogva szemtanú és szolgái voltak az ígének: **3** Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus, **4** Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a melyekre tanítottál. **5** Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet. **6** És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendeléseiben feddhetetlenül jártak. **7** És nem volt nékik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind a ketten immár idős emberek valának. **8** Lón pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt, **9** A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába, jó illatot gerjesszen. **10** És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó illatozás idején; **11** Néki pedig megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölt oltár jobbjára felől. **12** És láttára megrettentene Zakariás, és felelem szállá meg őt. **13** Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattattott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak. **14** És lészen tenéked örömodre és vigasságodra, és sarkan fognak örvendezni az ő születésén; **15** Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. **16** És az Izrael fiai közül sokakat megírít az Úrhoz, az ő Istenüköz. **17** És ez ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz téritse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet. **18** És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az én feleségem is igen idős. **19** És felelén az angyal, monda néki: Én Gábel vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentsem néked. **20** És ímé megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejükben. **21** A nép pedig vára vala Zakariást, és csodálkozék, hogy a templomban készík. **22** És kijövén, nem szólhata nékik; eszköbe vevék azért, hogy láthat látott a templomban; mert ő csak integették nékik, és néma maradt. **23** És lón, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne haza. **24** E napok utáni pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzik őt hónapig, mondván: **25** Igy cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekinte, hogy elvegye az én gyalázomat az emberek között. **26** A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názaret, **27** Egy szűzhöz, aki a Dávid házból való József nevű férifiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária. **28** És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelemben fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. **29** Az pedig látván, megdöbbene az ő beszédén, és engadolakodék, hogy micsoda köszöntés ez?! **30** És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istenrel. **31** És ímé fogansz a te méheden, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. **32** Ez nagy lészen, és a Magasságos Fiának

hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; **33** És uralkodik a Jákób házán mindenrőkké; és az ő királyságának vége nem lészen! (aión g165) **34** Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek? **35** És felelén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak erezte árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának. **36** És íme Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő véniségen; és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívatak. **37** Mert az Istenrel semmi sem lehetetlen. **38** Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálójára; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal. **39** Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegysége, Júdának városába; **40** És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet. **41** És lón, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel; **42** És fennszóval kiálta, mondván: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse. **43** És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzá! **44** Mert ímé, mi helyt a te köszöntésednek szava füléimbe hatolt, a magzat örvendezéssel kezde repesni az én méhemben. **45** És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a mikel az Úr néki mondott. **46** Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, **47** És örvendez az én lelkem az én megtárt Istenemben. **48** Mert reá tekint az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetiségek. **49** Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! **50** És az ő igalmassága nemzetegről nemzetiségre vagyon azokon, a kik őt félük. **51** Hatalmas dolgot cselekedék karjának erezte által, elszéleszté az ő szívük gondolatában felfuvalkodottak. **52** Hatalmasokat dönte le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. **53** Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. **54** Felvétve Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő igalmasságáról. **55** (A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindenrőkké! (aión g165) **56** Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére. **57** Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szüle fiat. **58** És meghallák az ő szomszéda és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele. **59** És lón nyolczad napon, eljövénékn, hogy körülmetléjük a gyermeket; és az ő atya nevéről Zakariásnak akárak őt nevezni. **60** És felelén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak nevezzessék. **61** És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven nevezettetnék. **62** És intének az ő atyjának, hogy minek akarja nevezettetni? **63** Az pedig táblát kérvén, ezt ír, mondván: János a neve. És elcsodálkozának mindenjáran. **64** És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Isten. **65** És felelém szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeában egész hegyes tartományában elhirdettetnék minden dolgok. **66** És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele. **67** És Zakariás, az ő atya beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétálta mondván: **68** Áldott az Úr, Izráel Iste, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét, **69** És felelmezte az üdvösségek szarvát nékünk az ő gyermekénék, Dávidnak házában, **70** A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, (aión g165) **71** Hogy a mi elleniségeinktől megszabadít, és mindeneknak kezéből, a kik minket gyűlölnek; **72** Hogy igalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az

ő szent szövetségéről, 73 Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja néünk, 74 Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgálunk néki. 75 Szentségen és igazságban ő előtte a mi életünknek minden napjaiban. 76 Te pedig kis gyermek, a magasság Isten prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útai megkészítés; 77 És az üdvösséssel ismeretére megtanításad az ő népéét, a bűnöknek bocsánatjában. 78 A mi Istenünk nagy írgalmasságáért, a melylyel megállatogatt minket a naptámadat a magasságóból, 79 Hogy megjelenék azoknak, a kik a sötétségen és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnak útjára! 80 A kis gyermek pedig nevekedik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen meghutotta magát az Izráelnek.

2 És lón azokban a napokban, Auguszus császártól parancsolat adaték ki, hogy minden az egész föld összeirattassék. 2 Ez az összeírás először akkor történt, mikor Síriában Czíriénus volt a helytartó. 3 Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. 4 Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házból és háznépe közül való volt; 5 Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala. 6 És lón, hogy mikor ott valának, betelenek az ő szülésének napjai. 7 És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólályá őt, és helyhezetté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nézik helyök a vendégfogadó háznál. 8 Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. 9 És íme az Úrnak angyala hozzájok jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy felelmemmel megfelemlének. 10 És monda az angyal nézik: Ne féljetek, mert íme hirdetek nétek nagy örömet, mely az egész népnek örömé leszen: 11 Mert született nétek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. 12 Ez pedig nétek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólávala feküdni a jászolban. 13 És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyi seregek sokasága, a kik az Isten dícsérik és ezt mondják vala: 14 Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennék, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat! 15 És lón, hogy mikor elmentek az angyalok ő tölök a mennybe, mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentet néünk. 16 Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. 17 És ezt látván, elhirdeték, a mi nézik a gyermek felől mondattat vala. 18 És mindenek, a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket a pásztorok nézik mondottak. 19 Mária pedig mind ez ígéretet megtartja, és szívében forgatja vala. 20 A pásztorok pedig visszatérénél, dicsőítvén és dícsérvén az Istenet minden azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nézik megmondatott. 21 És mikor betölt a nyolc nap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében. 22 Mikor pedig betöltek Mária tisztaulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvék őt Jeruzsálemba, hogy bemutassák az Úrnak. 23 (A mint megiratott az Úr törvényében, hogy: minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltelessék), 24 És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiát. 25 És íme vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő

vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta. 26 És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. 27 És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust beviték szülői, hogy ő érette a törvénny szokása szerint cselekedjenek, 28 Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Isten, és monda: 29 Mostan bocsátód el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességen: 30 Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, 31 A melyet készített minden népeknak szeme látta; 32 Világossága a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségeire. 33 József pedig és az ő anyja csodálkozának azokon, a miket ő felőle mondottak. 34 És megáldá őket Simeon, és monda Márianak, az ő anyának: Íme ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sarkan ellene mondanak; 35 Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tőr; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. 36 És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetégből (ez sok időt élt, miután az ő szüuzzességtől fogva hét esztendeig élt ferjével, 37 És ez mintegy nyolcvannégy esztendős özvegy vala), a ki nem távozik el a templomból, hanem bőjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal. 38 Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik Jeruzsálemben a váltásig várták. 39 És mikor minden elvégztek az Úr törvénye szerint, visszatérénél Galileába, az ő városukba, Názáretbe. 40 A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennék kegyelme vala ő rajta. 41 Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálemba a húsvét ünnepére. 42 És mikor tizenkét esztendős lett, fölmenének Jeruzsálemba az ünnep szokása szerint; 43 És mikor elteltek a napok, mikor ők visszatérénél, a gyermek Jézus visszamaradta Jeruzsálemben; és nem vevék őszre sem József, sem az ő anyja; 44 Hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök között; 45 És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálemba, hogy megkeressék. 46 És lón, hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket. 47 És mindenjában, a kik őt hallgatták, elálmérkődőnek az ő értelmén és az ő fejeletein. 48 És meglátván őt, elcsodálkozának, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Íme atyád és én nagy bánattal kerestünk téged. 49 Ó pedig monda nézik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az én Atyánnak dolgai? 50 De ők nem érték e beszédet, a mit ő nézik szóla. 51 És aláméne velük, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nézik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket a dologokat. 52 Jézus pedig gyarapodék bölcsességen és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességeben.

3 Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendjeiben pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitás tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisánias, 2 Annás és Kajafás főpapsága alatt, lón az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában, 3 És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára; 4 A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében,

ki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit. 5 Minden völgy betöltek, minden hegység és halom megalacsonyítatik; és az egyenetlenek egyenesekké, és a göröngös útak símákká lesznek; 6 És meglátja minden test az Istennek szabadítását. 7 Monda azért a sokaságnak, a mely kimére hozzá, hogy általa megkereszteltekké: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek? 8 Teremjetek azért megtéréshez méltó gyümölcsököt, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondóm nétek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. 9 Immár pedig a fejsze is rávettek a fára gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik. 10 És megkérde ót a sokaság, mondván: Mit cselekedjünk tehát? 11 Ó pedig felelénk, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlókép cselekedjék. 12 És eljövénük a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk? 13 Ó pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljetek, mint a mi előtökbe rendellettet. 14 És megkérde ót a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjetek meg zsoldotikkal. 15 Mikor pedig a nép várta és szívőkben minden azon gondolkoztak János felől, hogy vajon nem ő-é a Krisztus; 16 Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztelek titoktól vízzel; de előj, a ki nálmánról erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titokt Szent Lélekkel és tűzzel: 17 Kinek szórólapjára kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. 18 És még sok egyebekre is intvén óket, hirdeté az evangéliomot a népnek. 19 Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfedorrettet ótőle Heródiásért, az ő testvérének, Filepnek feleségéért és mindenágonoszágokért, a miket Heródes cselekedett, 20 Ez még azzal tetézte mindezeket, hogy Jánost tömlöczbe vetteté. 21 Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkeresztelte, és imádkozott, megnyilatkozék az ég, 22 És leszállta őt reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lón mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködő! 23 Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendős volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié, 24 Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez József, 25 Ez Matthatiásé, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaíé, 26 Ez Maáté, ez Matthatiásé, ez Sémeié, ez József, ez Júdáé, 27 Ez Joannáé, ez Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthié, ez Nérié, 28 Ez Melkié, ez Addíé, ez Hosámé, ez Elmodámé, ez Éré, 29 Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié, 30 Ez Simeoné, ez Júdáé, ez József, ez Jónáné, ez Eliákimé, 31 Ez Méléáé, ez Maináné, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé, 32 Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Salmoné, ez Naássoné, 33 Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Esroné, ez Fáresé, ez Júdáé, 34 Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez Nákhoré, 35 Ez Sárukhé, ez Ragavé, ez Fálekké, ez Eberé, ez Saláé, 36 Ez Kajnáné, ez Arfaksádé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámkéh, 37 Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléelé, ez Kajnáné, 38 Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

4 Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és vitétek a Lélektől a pusztába 2 Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem évük semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék. 3 És monda néki az ördög. Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré. 4 Jézus pedig felel néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrrel él az ember, hanem az Istennék minden igéjével. 5 Majd felvívén ót az ördög egy nagy magas hegyre, meghutatá néki a föld minden országát egy szempillantásban, 6 És monda néki az ördög: Néked adom mindenzt a hatalmat és ezeknek dicsőségeit; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom; 7 Azért ha te engem imádsz, mindenzt a tied lesz. 8 Felelén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. 9 Azután Jeruzsálemben vivé ót, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; 10 Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged; 11 És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamikép meg ne üssed lábadat a kőbe. 12 Felelén pedig Jézus, monda néki: Megmondattot: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. 13 És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozék tőle egy időre. 14 Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken. 15 És ő tanítja azoknak zsinagógáiban, dicsőítetvén mindenektől. 16 És méne Názáretbe, ahol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felálla olvasni. 17 És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyíta, ahol ez vala írva: 18 Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyilását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, 19 Hogy hirdessem az Urnak kedves esztendjeit. 20 És behajtva a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagóbában mindenek szemei ő reá valának függesztle. 21 Ó pedig kezde hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az írás a ti hallástokra. 22 És mindenjában bizonyágot tőnek felőle, és elalmélikodának kedves beszédein, a melyek szájából származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-é ez? 23 És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat. 24 Monda pedig: Bizony mondóm nétek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában. 25 És igazán mondóm nétek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt; 26 Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. 27 És az Elizeus próféta idejében sok belpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tiszttel meg, csak a Síriából való Naámán. 28 És betelének mindenjában haraggal a zsinagóbában, mikor ezeket hallották. 29 És felkelvén, kiúzék ót a városon kívül és vivék ót annak a hegynek szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítás. 30 Ó azonban közöttük átmenne, eltávozék. 31 És leméne Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon. 32 És csodálkozának az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala. 33 És a zsinagóbában vala egy tisztálatlan ördögi lélektől megszállt ember, aki fennhangon kiáltja, 34 Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy

elvezsít minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje! **35** És megdorgálá ót Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vettén, kíméne belőle, és nem árta néki semmit. **36** És támada felelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztálatban lelkeknek és kímennek? **37** És elterjede a hír ó felőle a könyék minden helyén. **38** Azután a zsinagogából eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hideglelésekben feküdt, és könyörögtek neki érette. **39** És Jézus mellé állván, megdorgálá a hidegleést, és az elhagyá ót; és ó azonnal felkelvén, szolgálá nézik. **40** A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegeik valának, ó hozzá vivék azokat; ó pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket. **41** Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ami Krisztus, az Isten Fia! De ó megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ó a Krisztus. **42** A nap fölkeltekor pedig kimenvén, pusztá helyre méne; de a sokaság felkeresé ót, és hozzámenének, és tartóztaták ót, hogy ne menjen el tőlük. **43** Ó pedig monda nézik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem. **44** És prédkál vala Galilea zsinagógáiban.

5 És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ó a Genezáret tavánál áll vala; **2** És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ó hálóikat. **3** És ó bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kérte ót, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. **4** Mikor pedig megszünt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra. **5** És felelén Simon, monda néki: Mester, jöölhet az egész éjszaka faradtunk, még sem fogtunk semmit: mindenáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. **6** És ezt megtévéni, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ó hálójuk. **7** Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jöjjenek és segítsenek nézik. És előjén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsülyednének. **8** Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tölem, mert én bűnös ember vagyok, Uram! **9** Mert felelem fogta körül ót és mindeneket, a kik ó vele valának, a hal fogás miatt, a melyet fogtak; **10** Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz. **11** És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenötöt és követék ót. **12** És lőn, hogy mikor az egyik városban vala, íme vala ott egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arcra borulva kérte ót, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! **13** Jézus pedig kinyújtva kezét, illeté azt, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltávozik tőle a bélpoklosság. **14** És ó megparancsolá néki, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyosan ó nézik. **15** A hír azonban annál inkább terjedt ó felőle; és nagy sokaság gyűle egybe, hogy ót hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ó betegségekből. **16** De ó félrevonula a pusztákba, és imádkozék. **17** És lőn egy napon, hogy ó tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvények tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ó vele, hogy

gyógyítson. **18** És íme valami férfiak ágyon egy embert hozának, a ki gutautött vala; és igyekezének azt bevinni és ó előbe tenni. **19** De nem találván módot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék ót be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsáták ót alá ágyastól Jézus elé a középre. **20** És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid. **21** Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki ily káromlást szól? Ki bocsátatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten? **22** Jézus pedig észrevéven az ó tanakodásukat, felelén, monda nézik: Mit tanakodtok a ti szívetekben? **23** Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj! **24** Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutautöttnek): Néked mondomb, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza! **25** És az rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvev a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Isten. **26** És az álmélkodás elfog mindenjáukat, és dicsőítik az Isten, és betelenék félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma! **27** Ezek után pedig kiméne, és láta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem! **28** És az mindeneket elhagyván, felkele és követé ót. **29** És Lévi nagy lakomát készít néki az ó házánál; és vala ott nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ó velük letelepedtek volt. **30** És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódának az ó tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? **31** És felelén Jézus, monda nézik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. **32** Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre. **33** Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta bőjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusok is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak? **34** Ó pedig monda nézik: Avagy mivelhetitek-e azt, hogy a lakodalmasok bőjtöljenek, a míg a vőlegény velük van? **35** De előjének a napok, és mikor a vőlegény elvétetik ótőlök, akkor majd bőjtölnek azokban a napokban. **36** És monda nézik példabeszédét is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakaszítja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. **37** És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakaszítja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. **38** Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad. **39** És senki, a ki ó bort iszik, mindenjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó.

6 Lőn pedig a húsvét szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ó tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimerzsolván, ettek. **2** Némelyek pedig a farizeusok közül mondának nézik: Miért cselekszik ait, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni? **3** És felelén Jézus, monda nézik: Nem olvastatók-e, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ó és a kik vele voltak? **4** Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak? **5** És monda nézik: Az embernek Fia ura a szombatnak is. **6** Lőn pedig más szombaton is, hogy ó a zsinagógába méne és tanítja, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt. **7** Az írástudók és farizeusok pedig leselkednének ó utána, ha vajon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene. **8**

Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előálla. 9 Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni? 10 És körültekintve mindenjájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppe lón, mint a másik. 11 Azok pedig eltelének esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? 12 És lón azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. 13 És mikor megvírada, előszöríti az ő tanítványait és kiválasztja azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte: 14 Simont, a kit Péternek is neveze, és Andrászt, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, 15 Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zeletesnek nevezteték, 16 Júdást, a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lón; 17 És alámenvén ő velük, megállá a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyítassanak betegségeikből. 18 És a kik tisztálatan lelkektől gyötrették, meggyógyulának. 19 És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindenket meggyógyítja. 20 Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az Isten országába. 21 Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok. 22 Boldogok lesztek, mikor titokat az emberek gyűlölnek, és kirekesznek, és szidalmaznak titokat, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. 23 Örüljetek azon a napon és örvendezetek; mert íme a ti jutalmatok bőséges a mennyei; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik. 24 De jaj nétek, gazdagoknak, mert elvettek a ti vijasztalástokat. 25 Jaj nétek, kik beteltek; mert éhezni fogtok. Jaj nétek, kik most nevettek; mert sírni és jáagtatni fogtok. 26 Jaj nétek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik. 27 De nétek mondóm, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titokat gyűlölnek, 28 Áldjátok azokat, a kik titokat átkoznak, és imádkozzatok azokért, a kik titokat háborgatnak. 29 A ki egyik arcodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. 30 Mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. 31 És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjetek azokkal. 32 Mert ha csak azokat szeretnétek, a kik titokat szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik óket szeretik. 33 És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. 34 És ha csak azoknak adtak kölcsönt, a kikről remélyíték, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. 35 Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmi érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jótérvő a háládatlanokkal és gonoszokkal. 36 Legyetelek azért írgalmaskod, mint a ti Atyátok is írgalmaskod. 37 Ne ítélezetek és nem ítéltetek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, nétek is megbocsáttatik; 38 Adjatok, nétek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe.

Mert azzal a mértékkel mérnek nétek, a melylyel ti mértek. 39 Példabeszédét is monda nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant! avagy nem mindenket a verembe esnek-é? 40 Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere. 41 Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre? 42 Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiáinkat: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. 43 Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem. 44 Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a sederindáról nem szednek szőlőt. 45 A jó ember az ő szívénék jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívénék gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességeből szól az ő szája. 46 Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mivelitek, a miket mondok? 47 Valaki én hozzájár jó és hallgatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom nétek, mihez hasonló. 48 Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leáadt és mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklán épült. 49 A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házát fundamentom nélküli: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

7 Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba. 2 Egy századosnak szolgája pedig, aki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halóffelben vala. 3 Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját. 4 Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondva: Mélítő, hogy megtedd néki; 5 Mert szereti a mi nemzetünköt, és a zsinagógát is ő építette nékünk. 6 Jézus tehát elméne velük. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, elője küldé a százados néhány jó barátját, izenével néki: Uram, ne fáraszsd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; 7 A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. 8 Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondóm: Ered el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólók: Tedd ezt, azt teszi. 9 Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az ő követő sokaságnak: Mondom nétek, ilyen hitet Izraelben sem találtam! 10 És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészsgében találák. 11 És lón másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. 12 Mikor pedig a város kapujához közelített, íme egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. 13 És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. 14 És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! 15 És feltüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának. 16 És elfogá mind azokat a felelem, és dicsőíté az Istant, mondva: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő

népet. 17 És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba. 18 És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt előszólítván, 19 Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő vala, vagy mászt várunk? 20 Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő János küldött minket to hozzád, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő vala, vagy mászt várunk? 21 Azon órában pedig sokakat gyógyítta meg betegségekből, csapásokból, tisztálatban lelkektől, és soknak adá meg szeme világát. 22 És felelénk Jézus, monda nékik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium prédikáltatik. 23 És boldog, valaki én bennem meg nem botránkozik. 24 Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszalat-é? 25 Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségen vannak, a királyok palotáiban vannak. 26 Hát mit látni mentetek ki? Prótétát-é? Bizony mondomb néktek, prótétánál is nagyobbat. 27 Ez az, aki felől meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészít elötted a te útadat. 28 Mert mondomb néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála. 29 És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelekedvén a János keresztségével; 30 A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelekedvén meg ő tőle. 31 Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsa azért e nemzettségek embereit? és mihez hasonlók? 32 Hasonlók a piaczon ülö gyermekkekhöz, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem táncoltatok; siralmás énekeket énekelünk néktek, és nem sírtatok. 33 Mert eljött Keresztelő János, aki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne. 34 Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és borívó ember, a vámszedők és búnösök barátja. 35 És igazoltatik a bölcseség minden ő fiaitól. 36 Kéré pedig őt egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyékként annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni. 37 És ímé a városban egy asszony aki búnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelence drága kenetet. 38 És megállván hálult az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával törli meg, és csókolgatá az ő lábait, és megkéné drága kenettel. 39 Mikor pedig ezt látha a farizeus, aki őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, aki őt illeti: hogy búnös. 40 És felelénk Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad. 41 Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. 42 És mikor nem volt nékik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban? 43 Felelénk pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus monda néki: Igazán ítéltél. 44 És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövénk a te házadba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törli meg. 45 Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni. 46

Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat. 47 Minekokáért mondomb néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret. 48 És monda annak: Megbocsáttattak néked a te bűneid. 49 És a kik együtt ülnek vele az asztalnál, kezük magukban mondani: Ki ez, hogy a bűröket is megbocsátja? 50 Monda pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

8 És lón ezután, hogy ő jár vala városonként és falunként, prédiálkán és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő, 2 És némely asszonyok, a kiket tisztálatban lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, aki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki, 3 És Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonuktól szolgálának néki. 4 Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által: 5 Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfelrére; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt. 6 És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszáradta, mert nem vala nedvessége. 7 Némely esék a tóvis közé; és a tóvisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. 8 Némely pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznott hozza. Ezeket mondvan, kiált vala: A kinek van füle a hallásra, hallja. 9 És megkérdék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat? 10 Ő pedig monda néki: Nétek adatott, hogy az Isten országának titkait értesítetek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. 11 A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. 12 Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígett az ő szívökből, hogy ne higyenek és ne idvezüljenek. 13 És a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígett; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. 14 És a melyik a tóvis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojtattak, és gyümölcsöt nem teremnek. 15 A melyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, a kik a hallott ígett tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek békétűréssel. 16 Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénynyel, sem az ágy alá nem rejt; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennék, lássák a világot. 17 Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudónék, és világosságra ne jöne. 18 Meglássatók azért, mimódron hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mítjét gondolja is hogy van, elvétik tőle. 19 Jövénk pedig hozzá az ő anyja és atyafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt. 20 És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfiai kün állnak, téged akarván látni. 21 Ő pedig felelénk, monda néki: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt. 22 Lón pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda néki: Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindulának. 23 De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülnek, és veszedelemben valának. 24 És hozzá menvén, felköték őt mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felszerkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lón csendesség. 25 És monda néki: Hol van a ti hitetek? És felelemmel csodálkoznak vala, mondvan egymásnak: Ugyan ki

ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki? 26 És evezének a Gaderénusok tartományaiba, mely Galileával átellenben van. 27 És mikor ő kiment a földre, jöve előbe a városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házbán nem lakott, hanem a sírboltokban. 28 És mikor meglátta Jézust, felkiáltás és lábára elé esék néki, és fenszáló mondta: Mi közöm van nékem te veled, Jézus, felséges Istennék Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem. 29 Mert azt parancsolá annak a tisztálatlan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért láncszokkal és békókkal megkötiöze őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtatték. 30 Megkérdezte pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő mondta: Légió; mert sok ördög ment vala bele. 31 És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységebe menjenek. (Abyssos g12) 32 Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik. 33 És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada. 34 A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban. 35 Kímenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál, és megfélmények. 36 Elbeszéltek pedig nékik azok is, a kik látták, mimódron szabadt meg az ördöngős. 37 És kéré őt a Gadarénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatér. 38 Kérte pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván: 39 Térj vissza házadhoz, és beszél el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele. 40 És lön, hogy mikor Jézus visszatér, a nép örömmel fogadá őt; mert mindenjában várják vala őt. 41 És íme eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kérte őt, hogy menjen be az ő házába; 42 Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendős, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt. 43 És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőtől fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani. 44 Hátulról hozzá járulván, illeté az ő ruhájának peremét; és azonnal elálla vérének folyása. 45 És monda Jézus: Ki az, aki engem illette? És mikor mindenjában tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, aki engem illette? 46 Jézus pedig monda: Illette engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem. 47 Mikor pedig láttá az asszony; hogy nem maradt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult. 48 És ő monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel! 49 Mikor még a szó szájában vala, előjöve egy ember a zsinagóga fejének házától, mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! 50 Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj; csak hisj, és megtartatik. 51 Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Péter, Jakabot, Jánost és a leányt atyját és anyját. 52 Sírának pedig mindenjában, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik. 53 És kineveték őt, tudván, hogy meghalt. 54 Ő pedig mindenkit kiküldvén, és a

leányt kezét megfogván, kiáltta, mondván: Leányzó, kelj fel! 55 És visszatére annak lelke, és azonnal fölfele; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni. 56 És elálmélkedőnök annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

9 Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. 2 És elküldé őket, hogy prédkálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak. 3 És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálcázat, se táskát, se kenyeret, se pénzt; se két-két ruhákat ne legyen. 4 És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább. 5 És valakik be nem fogadnak titket, kímenvén abból a városból, még a port is verjétek le a lábaitokról, bizonyásul ő ellenök. 6 Kímenvén annakokáért, bejárás a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt. 7 Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy nemelyek azt mondák, hogy János támadt a halálból; 8 Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. 9 És monda Heródes: Jánosnak én vettetem fejét: kicsoda hát ez, aki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni. 10 Visszatérén pedig az apostolok, elbeszélnek néki minden, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak pusztá helyére. 11 A sokaság pedig ezt megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyítá. 12 A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és eledelet találjanak, mert itt pusztá helyen vagyunk. 13 Ó pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nékünk több őt kenyerünknel és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelet az egész sokaságnak. 14 Mert valának ott mintegy ötezeren férfiak. Monda pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvennével. 15 És a képen cselekedének, és leülteték valamennyit. 16 Minekutána pedig vette az őt kenyerét és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék. 17 Evénék azért és megelégedének mindenjában; és felszedék a mi darabok maradtak tőük, tizenkét kosárral. 18 És lön, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérde őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság? 19 Ók pedig feléleven, mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. 20 És monda nékik: Hát ti kinek mondotok engem? Felelvé pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának. 21 Ó pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják; 22 Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szennedni és megvettetni a vénetől, a főpapoktól és írástudóktól, és megölétni, és harmadnapon feltámadni. 23 Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jóni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjt minden nap, és kövessen engem. 24 Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt. 25 Mert mit használ az embernek, ha minden világot megnyeri is, ő magát pedig elveszti vagy magában kár val! 26 Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével,

és az Atyáéval és a szent angyalokéval. 27 Mondom pedig néktek bizonnyal, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, míg nem meglátják az Istennek országát. 28 És lőn e beszédeket után mintegy nyolczadchnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felménye a hegyre imádkozni. 29 És imádkozása közben az ó orczájának ábrázata elváltozik, és az ó ruhája fehér és fénylő lőn. 30 És íme két férfiú beszél vala ó vele, kik valának Mózes és Illés; 31 Kik dicsőségeben megjelenvén, beszéltek vala az ó haláláról, melyet Jeruzsálemben fog megtelejíteni. 32 Pétert pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ó dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala. 33 És lőn, mikor azok eltávoztak ó tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lennünk: csinálunk azért három hajléket, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond. 34 És mikor ó ezeket mondá, felhő támadta és azokat beárnyékozás; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe. 35 És szózat lőn a felhőből, mondva: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok. 36 És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a napokban. 37 És lőn másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok nép méne előre. 38 És íme egy a sokaság közül felkiáltja, mondva: Mester, kérlek téged, tekints az én flamra; mert nékem egyetlen egym: 39 És íme a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékit túr, és nehezen megel el tőle, szaggatván őt. 40 És kértem a te tanítványaidat, hogy üzzék ki azt, de nem tudták. 41 Felelén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetseg! meddig leszek köztetek, és meddig túrlek titteket? Hozd ide a te fiadat! 42 A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz úti azt, és megrángatja. De Jézus megdorgálá a tisztálatlan leket, és meggyógyítja a gyermeket, és adá azt az ó atyának. 43 Elálmélikdának pedig mindenjában az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindenjában csodálkozának minden azokon, a miket Jézus cselekedék, monda az ó tanítványainak: 44 Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni. 45 De ők nem érték e mondást, és el vala rejte előük, hogy ne értsék azt; és féltek őt megkérdezni emondás felől. 46 Támadta pedig bennök az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük. 47 Jézus pedig látván az ó szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga mellé állatáztat, 48 És monda nékik: Valaki e kis gyermeket befogadjá az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindenjában ti közöttek, az lesz nagy. 49 Felelén pedig János, monda: Mester, látunk valakit, aki a te nevedben ördögöket üz; és eltítök őt, mivelhogy téged nem követ mi velünk. 50 És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. 51 Lőn pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ó felvittessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálemben megy, 52 És követeket küld az ó orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek. 53 De nem fogadák be őt, mivelhogy ó Jeruzsálemben megy vala. 54 Mikor pedig ezt látta az ó tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-é, hogy mondjak, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? 55 De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondva: Nem tudjátok minémű lelk van ti bennetek: 56 Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének

azért más faluba. 57 Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová megy! 58 És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania. 59 Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjenek és eltemessem az én atyámát. 60 Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ó halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. 61 Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak. 62 És monda néki Jézus: Valaki az eke szarára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

10 Ezek után pedig rendele az Úr másokat is, hetvenet, és elküld azokat kettőrként az ó orczája előtt, minden városba és helyre, a hová ó menendő vala. 2 Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy kuldjön munkásokat az ó aratásába. 3 Menjetek el: Íme én elbocsátok titteket, mint bárányokat a farkasok közé. 4 Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; és az úton senkit ne köszöntsetek. 5 Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! 6 És ha lesz ott valaki békességnak fia, a ti békességek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. 7 Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén és íván, a mit ők adnak: mert méltó a munkás az ó jutalmára. Ne járjatok házról-házra. 8 És valamely városba bementek, és befogadtak titteket, azt egyétek, a mit előtökbe adnak: 9 És gyógyítások a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközölített hozzátok az Isten országa. 10 Valamely városba pedig bementek, és titteket be nem fogadtak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: 11 Még a port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközölített hozzátok. 12 Mondom pedig nétek, hogy a Sodomabeliek állapota türhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé. 13 Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaíd! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen zsákban és hamuban ülve megtérték volna. 14 Hanem Tírusnak és Sídonnak türhetőbb lesz állapota az ítéletkor, hogynem nétek. 15 És te Kapernaum, mely minden az éjig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz lealázattni. (**Hadésh g86**) 16 A ti titteket hallgat, engem hallgat, és a ti titteket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött. 17 Visszatéré pedig a hetven tanítvány örömmel, mondva: Uram, még az ördögök is engednek nékünk a te neved által! 18 Ó pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. 19 Íme adok nétek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségek minden erején; és semmi nem árthat nétek. 20 De azon ne örljétek, hogy a lelkek nétek engednek; hanem inkább azon ne örljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. 21 Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtettek ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttd. 22 Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. 23 És a tanítványokhoz fordulván, monda ó magoknak: Boldog szemek, a melyek lábják azokat, a melyeket ti

láttok. **24** Mert mondombok néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallottak, de nem hallották. **25** És íme egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjed, hogy az örökké életet vehessem? (*aiónios g166*) **26** Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? **27** Az pedig felelénk, monda: Szeresz az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. **28** Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz. **29** Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom? **30** Jézus pedig felelénk, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. **31** Történet szerint pedig meg vala alá azon az úton egy pap, aki azt látván, elkerül. **32** Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, és azt láttá, elkerül. **33** Egy samaritánus pedig az úton mervén, odaérte, ahol az vala: és mikor azt láttá, könyörületességre indula. **34** És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barnára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. **35** Másnap pedig elmenőben két pénzt kivéven, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérök, megadom néked. **36** E három közül azért kír gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett? **37** Az pedig monda: Az, aki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Ered el, és te is a képen cselekedjél. **38** Lón pedig, mikor az úton menének, hogy ő beménye egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadó őt házába. **39** És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét. **40** Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. **41** Felelénk pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmass vagy és sokra igyekezel: **42** De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétekitő őtőle.

11 És lón, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutáná elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait. **2** Monda pedig nékik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyeiben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyeiben, azonképen a földön is. **3** A mi minden napí kenyerünket add meg nékünk naponként. **4** És bocsásd meg nékünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nékünk adósok. És ne vígy minket kísértebbe; de szabaddít meg minket a gonosztól. **5** És monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahoz megy ejfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyerset, **6** Mert az én barátom én hozzá jött az útról, és nincs mit adjak ennie; **7** Az pedig onnét belőlőről felelénk, ezt mondáná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekem velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked? **8** Mondombok néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ád néki, a mennyi kell. **9** Én is mondombok néktek: Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. **10** Mert a ki

kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. **11** Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyeres kér, és ő talán követ ád néki? vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ád-e néki? **12** Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ád-e néki? **13** Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérík. **14** És ördögöt úz vala ki, mely néma vala. És lón, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozék a sokaság. **15** Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. **16** Mások meg, kísértvén őt, mennyei jel kívánának tőle. **17** Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik. **18** És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által úzom ki az ördögöket. **19** És ha én a Belzebúb által úzom ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által úzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok. **20** Ha pedig Isten ujjával úzom ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. **21** Mikor az erős fegyveres őri az ő palotáját, a mije van, békességen van; **22** De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bizott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja. **23** A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol. **24** Mikor a tisztálatán lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja: Visszatérök az én házamba, a honnét kijöttem. **25** És oda mervén, kisöpörve és felékesítve találja azt. **26** Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hétkelket, magánál gonoszabbakat, és beményen ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszból lesz az elsőnél. **27** Lón pedig mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. **28** Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik halagták az Istennek beszédét, és megtartják azt. **29** Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezik, kezdé mondani: E nemzetseg gonosz: jelt kíván, de jelt nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jelle; **30** Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetsegnek. **31** A Délnek királynéasszonja felkél majd az ítéletkor a nemzetseg férfiaival, és kárhoztatja őket: mert ő előjött a földnek széléről, hogy hallassa a Salamon bölcseségét; és íme nagyobb van itt Salamonnál. **32** Ninive férfai az ítéletkor együtt támadnak majd fel a nemzetéggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás predikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál. **33** Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennék, lássák a világosságát. **34** A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed összinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét. **35** Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen. **36** Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával. **37** Beszéd közben pedig kér őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni. **38** A farizeus pedig mikor ezt láttá, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. **39** Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jöllehet a pohárnak és tálak külső részét megtisztítjátok; de a belsejük rakva ragadománynyal és gonoszsággal. **40** Bolondok, aki azt

teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-é azt is, a mi belől van? **41** Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz nétek. **42** De jaj nétek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentatól, rutatól és minden paréjtől, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. **43** Jaj nétek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piacokon való köszöntéseket. **44** Jaj nétek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják. **45** Felelénk pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz. **46** Ő pedig monda: Jaj nétek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkel terhelitek meg az embereket, de ti magatok egy ujjatokkal sem illetitek azokat a terheket. **47** Jaj nétek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket. **48** Tehát bizonyságot tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat. **49** Ezért mondta az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül nemelyeket megölnek, és nemelyeket elűldöznek; **50** Hogy számon kéressék e nemzetsegítő minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott, **51** Az Ábel véréről fogva mind a Zakariás véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondomb nétek, számon kéretik e nemzetsegítőt. **52** Jaj nétek törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátolták. **53** Mikor pedig ezeket mondád nélik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni, **54** Ölalkodván ő utána, és igyekezvén valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

12 Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezde az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás; **2** Mert nincs oly rejtejt dolog, mely napfényre ne jönne; és oly titok, mely ki ne tudónék. **3** Annakokáért a mit a sötétben mondattak, a világosságban fog meghallatszan; és a mit fülbe sugatnak a rejtek házakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. **4** Mondomb pedig nétek én barátaimnak: Ne félijetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. **5** De megmondomb nétek, kitől féljetek: Féljetek attól, aki minekutána megől, van arra is hatalma, hogy a gyejhennára vessen. Bizony, mondomb nétek, ettől féljetek. (*Geenna g1067*) **6** Nemde ő verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Isten nélkülfeljelte. **7** De nétek a fejeteik hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drágábbak vagytok. **8** Mondomb pedig nétek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; **9** A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt. **10** És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, aki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik. **11** Mikor pedig a zsinagógákba visznak benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggodalmaszkodjatok, mimódon vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok; **12** Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondaniotok. **13** Mondád pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondod meg az én testvéremnek, hogy oszszsa meg velem az

örökséget. **14** Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek biróvá vagy osztóvá? **15** Monda azért nézik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölködéshoz van az embernek az ő élete. **16** És monda néki egy példázatot, szöván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. **17** Azért magában okoskodék, mondvn: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet. **18** És monda: Ezt cselekszem: Az én csúréimet lerontom, és nagyobbakat építék; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. **19** És ezt mondomb az én lelkemnek: Én lelkek, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tudd magadat kényelemben, egyél, igyál, gyönyörködjél! **20** Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkerík a te lelkedet te töled; a miket pedig készítetted, kié lesznek? **21** Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag. **22** Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondomb nétek, ne aggodalmaszkodjatok a a ti éltekkel felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözöködjetedek. **23** Az élet több, hogynem az edel, és a test, hogynem az öltözet. **24** Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csúruk; és az Isten eltarja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? **25** Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaszkodásával megnövelheti termetét egy arassza! **26** Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaszkodtak a többi felől? **27** Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondomb nétek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy. **28** Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyítők! **29** Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kétékelkedjetek. **30** Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyádot pedig tudja, hogy nétek szükségeket van ezekre. **31** Csak keressétek az Isten országát, és ezek minden megadatnak nétek. **32** Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátonak, hogy nétek adja az országot. **33** Adjátok el a mitek van, és adjatok alamizsnát; szerezzelek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem aválnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészi. **34** Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. **35** Legyenek a ti derekait felővezve, és szövétnekeitek megyyűjtvá; **36** Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, aki az ő uroat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihejt megjőz és zörget, azonnal megy nyíssák néki. **37** Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondomb nétek, hogy felővezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nétek. **38** És ha megjő a második órváltáskor, és ha a harmadik órváltáskor jő meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák! **39** Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gázdája, mely órában jó el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjen. **40** Ti is azért legyeket készek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jó el az embernek Fia. **41** Monda pedig néki Péter: Uram, nékünk mondod-é ezt a példázatot, vagy mindenkinet is? **42** Mondád pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfrá, kit az úr gondviselővé tón az ő háza népéni, hogy adjá ki nékik élelmüköt a maga idejében? **43** Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál! **44** Bizony mondomb nétek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt. **45** Ha pedig az a szolga így szólha az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, és enni és inni

és részegeskedni: **46** Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja. **47** És a mely szolga tudta az Ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akaratára szerint nem cselekedett, sokkal büntettek meg: **48** A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbel büntettek. És valakik sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kirek sokat bíztak, többet kívánnak tőle. **49** Azért jöttem, hogy a világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggergedett? **50** De keresztséggel kell nékem megkereszteltem; és mely igen szorongattatom, míglén az elvégezetik. **51** Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondomb nétek; sőt inkább meghasonlást. **52** Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. **53** Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menye ellen, és a menye a napa ellen. **54** Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugatról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záposeos jó; és úgy lesz. **55** És mikor halljátok funi a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz; és úgy lesz. **56** Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? **57** És mi dolog, hogy ti magatktól is meg nem ítélek, mi az igaz? **58** Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlözcbe ne vessen téged. **59** Mondomb néked, hogy nem jósz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

13 Jövénék pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az Ő áldozatukkal elegyítette. **2** És felelven Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? **3** Nem, mondomb nétek: sőt inkább, ha meg nem térték, mindenjában hasonlóképen elvesztek. **4** Vagy az a tizenyolc, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó emberné? **5** Nem, mondomb nétek: sőt inkább, ha meg nem térték, mindenjában hasonlóképen elvesztek. **6** És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találja. **7** És monda a vinczellérnek: Íme hármon esztendeje járok gyümölcsöt keresni a fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? **8** Az pedig felelven, monda néki: Uram, vagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megrágyázom: **9** És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt. **10** Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában. **11** És íme vala ott egy asszony, kiben betegségnél lelke vala tizenyolc esztendőtől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. **12** És mikor azt láttá Jézus, előszőlítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! **13** És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent. **14** Felelven pedig a zsinagóga előre, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyítassátok magatokat, és ne szombatnapon. **15** Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az Ő ökrét vagy szamarát a jázsoltól, és nem viszi-é

itatni? **16** Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött íme tizenyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? **17** És mikor ezeket mondta, megszégyenülének mindenjában, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala minden azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek Ő általa lettek. **18** Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? **19** Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember végén, elvet az Ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy favá, és az égi madarak fészket raktak annak ágain. **20** És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát? **21** Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony végén, három mérce lisztbe elegyíté, mígnem az egész megkele. **22** És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálemben menve. **23** Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig monda nékik: **24** Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondomb nétek, igyekeznek bemenni és nem lehetnek. **25** Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nékünk; és Ő felelven, ezt mondja nétek: Nem tudom honnét valók vagytok ti; **26** Akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál; **27** De ezt mondja: Mondomb nétek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindenjában, kik hamisságot cselekesztek! **28** Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztle. **29** És jönek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek. **30** És íme vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak ők, a kik utolsók lesznek. **31** Ugyanazon napon jövénk Ő hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. **32** És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Íme ördögököt úzók ki és gyógyítók ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. **33** Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el. **34** Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölök a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyük az Ő kis csirkéit az Ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! **35** Íme pusztán hagyatik nétek a ti házatokat; és bizony mondomb nétek, hogy nem láttok engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, aki jó az Úrnak nevében!

14 És lőn mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment Ő szombatnapon kenyeret enni, azok leselkednek vala Ő utána. **2** És íme egy vízkörös ember vala Ő előtte. **3** És felelven Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombatnapon gyógyítani? **4** Azok pedig hallgatnának. És Ő megfogván azt, megygyógyítá és elbocsátá. **5** És felelven nékik, monda: Ki az közületek, a kinek szamara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? **6** És nem felelhetnek vala Ő ellene semmit ezekre. **7** És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor őszre vevé, mimódron válogatják a fő helyeket; mondván nékik: **8** Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az, **9** És eljövén az, aki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. **10** Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor

eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek. **11** Mert mindenki, a ki magát felfmagasztalja, megalázatik; és a ki magát megalázza, felfmagasztaltatik. **12** Monda pedig annak a, ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívド barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. **13** Hanem mikor lakomát készítesz, hívド a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: **14** És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettek néked az igazak feltámadásakor. **15** Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kik ő vele együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában. **16** Ő pedig monda annak: Egy ember készíte nagy vacsorát, és sokakat meghív; **17** És elküld szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! **18** És mindenjában egyenlőképen kezdék magokat mentegetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! **19** És másik monda: Ó iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! **20** A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem lehetek. **21** Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcaira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. **22** És monda a szolga: Uram, meglett a mint parancsolád, és mégis van hely. **23** Akkor monda az úr a szolgárák: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszerítse bejóni mindenkit, hogy megteljék az én házam. **24** Mert mondom nétek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat. **25** Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak: **26** Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyát és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. **27** És valaki nem hordozza az ő kereszjtét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom. **28** Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? **29** Nehogy mineketána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki láta, **30** Ezt mondán: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni! **31** Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királyal megütközék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tizezerrel szembeszállhat-e azzal, aki ő ellenne húszezerrel jött? **32** Mert különben még mikor amaz távol van, követésget küldvén, megkérdezi a békéfeltételeket. **33** Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. **34** Jó a ső: de ha a ső megiztetlenül, mivel sózzák meg? **35** Sem a földre, sem a trágýára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja.

15 Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a búnösök mind, hogy hallgassák őt. **2** És zúgolódanak a farizeusok és az írástudók, mondán: Ez búnösöket fogad magához, és velük együtt eszik. **3** Ő pedig ezt a példázatot beszél nétek, mondán: **4** Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilencset a pusztában, és nem megy az elveszett után, míg nem megtalálja azt? **5** És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. **6** És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait,

mondván nézik: Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. **7** Mondom nétek, hogyily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő búnös, hogynem kilenczvenkilencz igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre. **8** Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyűjt-é gyertyát, és nem seprí-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, míg nem megtalálja? **9** És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondán: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! **10** Ezenképen, mondom nétek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy búnös ember megtérésén. **11** Monda pedig: Egy embernek vala két fia; **12** És monda az ifjabbik az ő atyának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. **13** Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva él. **14** Mineketána pedig mindenert elkötött, támada nagy éhséget azon a vidéken, és ő kezde szükséget látni. **15** Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknak egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. **16** És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ád vala néki. **17** Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! **18** Fölkelvén elmegyek az én atyához, és ezt mondom néki: Atyám, vétkezem az ég ellen és te ellened. **19** És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béréseid közül egy! **20** És felkelvén, elméne az ő atyához. Mikor pedig még távol volt, megláttá őt az ő atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsökolgatják őt. **21** És monda néki a fia: Atyám, vétkezem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! **22** Az atya pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! **23** És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vágadjunk. **24** Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vágadni. **25** Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövén, közelgettet a házhoz, hallá a zenét és táncot. **26** És először lítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az? **27** Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkot, mivelhogy egészségen nyerte őt vissza. **28** Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atya annakukáért kímenvén, kérlelé őt. **29** Ő pedig felelővén, monda atyának: Íme ennyi esztendőtől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vágadjak. **30** Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emészítette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot. **31** Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tié! **32** Vígadnod és örülökellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

16 Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozolja. **2** Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felől? Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár. **3** Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek! **4** Tudom mit tegyek, hogy mikor a

sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba. 5 És magához hivatán az ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak? 6 Az pedig monda: Száz bátus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írj ötvent. 7 Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz kórús búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írj nyolczvanat. 8 És dícséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világunk fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében. (aiónios g165) 9 Én is mondomb néktek, szerezetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök haljelékokba. (aiónios g166) 10 A ki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. 11 Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátk az igazi kincset? 12 És ha a másén hívek nem voltatok, ki adj a oda nétek, a mi a tiétek? 13 Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlölí és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. 14 Hallák pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt. 15 És monda nékik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítájtok; de az Isten ismeri a ti szívetekeket: mert a mi az emberek között magasztos, az Isten előtt útálatos. 16 A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa hirdettek, és mindenki erőszakkal tör abba. 17 Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmülni, hogynem a törvényből egy pontoksnak elesni. 18 Valaki elbocsátja feleségét, és mászt vesz el, paráznlákkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonny vesz feleségül, paráznlákkodik. 19 Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, minden nap dúsán vigadozván: 20 És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele. 21 És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljővén, nyalják vala az ő sebeit. 22 Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és viteték az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették. 23 És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. (Hadés g86) 24 És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! Könöryülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem a lángban. 25 Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvettek a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vágasztaztatik, te pedig gyötrettetel. 26 És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innétti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetsznek. 27 Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; 28 Mert van őt testvérem; hogy bizonyását tegyen nézik, hogy ők is ide, e gyötrelmek helyére ne jussanak. 29 Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és próféták; hallgassák azokat. 30 Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül meg valaki hozzájok, megtérne! 31 Ó pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétáakra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

17 Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki által esnek. 2 Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a nyakába, és ha

a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet e kicsinyek közül megbotránkoztasson. 3 Őrizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgál meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. 4 És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss meg. 5 És mondának az apostolok az Úrnak: Növelj a mi hitünket! 6 Monda pedig az Úr: Ha annyi hitet volna, mint a mustármag, ezt mondánátok ím ez eperfának: Szakad ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede nétek. 7 Kicsoda pedig ti közületek az, a ki, ha egy szolgája van, és az szánt vagy legeljet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megjő: Jer előj, ülj asztalhoz? 8 Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorára valót, és felővezvén magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te? 9 Avagy megköszöní-é annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsol? Nem gondolom. 10 Ezenképen ti is, ha mindeneket megcselekedték, a mik nétek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. 11 És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. 12 És mikor egy faluba beméne, jóre elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállanak: 13 És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könöryülj rajtunk! 14 És mikor őket láttá, monda nézik: Elmenvén mutassálok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. 15 Egy pedig ő közülök, mikor láttá, hogy megygyűjt, visszatére, dicsőítvén az Isten nagy szóval: 16 És arczzal leborula az ő labainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. 17 Felelén pedig Jézus, monda: Avagy nem tizen tisztlábanak-é meg? A kilencze pedig hol van? 18 Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? 19 És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott. 20 Megkérdeztetvén pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nézik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. 21 Sem azt nem mondják: Íme itt, vagy: Íme amott van; mert íme az Isten országa ti bennetek van. 22 Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és nem láttok. 23 És mondják majd nétek: Íme itt, vagy: Íme amott van; de ne menjek el, és ne kövessétek: 24 Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő napján. 25 De előbb sokat kell néki szenvendnie és megvettetnie e nemzetiségtől. 26 És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. 27 Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek minden napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özonvíz, és mindeneket elveszte. 28 Hasonlóképen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; 29 De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénk esett az égből, és mindenkit elvesztett: 30 Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik. 31 Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. 32 Emlékezzetek Lót feleségére! 33 Valaki igyekszik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. 34 Mondom nétek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 35 Két asszony őröl együtt; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 36 Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 37 És felelén, mondának

néki: Hol, Uram? Ő pedig monda nékik: a hol a test, oda gyűlnék a sakeselyűk.

18 Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; **2** Mondván: Volt egy bíró egy városban, aki Istenet nem fejt és embert nem becsült. **3** Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségem. **4** Az pedig nem akárá egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istenet nem fejt és embert nem becsülik; **5** Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem. **6** Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! **7** Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottáért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? **8** Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön? **9** Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: **10** Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedű. **11** A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. **12** Bőjtölök kétszer egy héten: dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. **13** A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! **14** Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. **15** Vivének pedig hozzá kis gyermeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálk azokat. **16** De Jézus magához híván őket, monda: Engedétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyenek az Istenek országa. **17** Bizony mondomban néktek: A ki nem úgy fogadj a Isten országát, mint gyermek, semmiképen nem megy be abba. **18** És megkérde őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökkéletet elnyerhessem? (*aiōnios g166*) **19** Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten. **20** A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyásogat ne tégy; tisztedl atyádat és anyádat. **21** Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. **22** Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindeneted, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyezőszágban; és jer, kövess engem. **23** Az pedig ezeket hallván, igen megszomorodék; mert igen gazdag vala. **24** És mikor láttá Jézus, hogy az igen megszomorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! **25** Mert könnyebb a tevének a tú fogán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. **26** A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát? **27** Ő pedig monda: A mi emberekknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. **28** És monda Péter: Ímé mi minden elhagytunk, és követtünk téged! **29** Ő pedig monda nékik: Bizony mondomban néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermeket az Isten országáért, **30** A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövendő világban pedig örök életet. (*aiōn g165, aiōnios g166*) **31** És maga mellé vévén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk

Jeruzsálemben, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak. **32** Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstetik; **33** És megostorozván, megölik őt; és harmadnapon feltámad. **34** Ők pedig ezekből semmit nem értének; és a beszélő ő előlük el vala rejte, és nem fogták fel a mondottat. **35** Lőn pedig, mikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ől vala az út mellett koldulván. **36** És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az? **37** Megmondák pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus meg el arra. **38** És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörüli rajtam! **39** A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy halgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia, könyörüli rajtam! **40** És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérde őt, **41** Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megijőjön. **42** És Jézus monda néki: Láss, a te hited téged megtartott. **43** És azonnal megijöve annak szeme világa, és követé őt, dicsőítvén az Istenet az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ad a Istennek.

19 És bemenvén, általméne Jerikón. **2** És íme vala ott egy ember, a kit nevéről Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag. **3** És igyekezik Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt. **4** És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala elmenendő. **5** És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, láta őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnod. **6** És szíve leszálla, és örömmel fogadá őt. **7** És mikor ezt látták, mindenjára zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra. **8** Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettek, négy annyit adok helyébe. **9** Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. **10** Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett. **11** És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. **12** Monda azért: Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. **13** Előszörítván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírát, és monda nékik: Kereskedjetek, míg megjövök. **14** Az ő attalvváli pedig gyűlölik őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk. **15** És lőn, mikor megijött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgáit, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett. **16** Eljöve pedig az első, mondván: Uram, a te gírád tíz gírát nyert. **17** Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalomad tíz várson. **18** És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád tíz gírát nyert. **19** Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalomad ő várson. **20** És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, melyet egy keszenőben eltéve tartottam; **21** Mert féltetem tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél. **22** Monda pedig annak: A te szádból itéllek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem én tettem el, és aratom, a mit nem én vetettem; **23** Miért nem adtad azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megijövén, kamatostól

kaptam volna azt vissza? 24 És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírát, és adjátok annak, a kinek tiz gírája van. 25 És mondának néki: Uram, tiz gírája van! 26 És ő monda: Mert mondom néktek, hogy mindenkinkek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle. 27 Sőt ennek felette amaz én elleniségeimet is, ki nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előtem! 28 És ezeket mondán, meg vala elől, felmenvén Jeruzsálemben. 29 És lón, mikor közelgettett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák hegyének hívatik, elküldte kettőt az ó tanítványai közül, 30 Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megköött vennet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. 31 És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. 32 És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nékik mondotta. 33 És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gázdái: Miért oldjátok el a vemhet? 34 Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. 35 Elvívék azért azt Jézushoz: és az ó felsőruhákat a vemhére vettvéni, Jézust reá helyhezeteték. 36 És mikor ó méne, az ó felsőruhákat az útra teríték. 37 Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Isten fenszóval mindenkorát a csodákról, a melyeket láttak; 38 Mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! 39 És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! 40 És ő felelén, monda nékik: Mondom nétek, hogya ezek elhallgattanak, a kövek fognak kiáltani. 41 És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. 42 Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak a te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől. 43 Mert jónék read napok, mikor a te ellenségeid te körülölt palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. 44 És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét. 45 És bemenvén a templomba, kezdé kiúzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban, 46 Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latriknak barlangjává tettétek. 47 És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala ót elveszteni: 48 És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ó rajta függ vala, reá hallgatván.

20 És lón azok közül a napok közül egyen, mikor ó a népet tanítá a templomban, és és az evangéliomot hirdeté, előállanak a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe, 2 És mondának néki, így szólván: Mondd meg nékünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta? 3 Felelén pedig, monda nékik: Én is kérdelek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem: 4 A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? 5 Azok pedig tanakodának magok között, mondván: Ha ezt mondjak: Mennyből; azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? 6 Ha pedig ezt mondjak: Emberektől; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt. 7 Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét vala. 8 És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. 9 És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála

szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék. 10 És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. 11 És még másik szolgát is külde: de azok azt is megvervén és meggyalázván, üresen bocsáták el. 12 És még harmadikat is külde: de azok azt is megsebesítvén, kiveték. 13 Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik. 14 De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás között, mondván: Ez az örökösi; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség! 15 És kivetvén ót a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? 16 Elmegy és elveszi azokat a munkásokat, és a szőlő másoknak adjja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen az! 17 Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegélet fejévé? 18 Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. 19 És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ó reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondtak e példázatot. 20 Annakokáért vigyázván ó reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tették magokat, hogy őt megfogljak beszédében; hogy átadják a felsőbbsegnek és a helytartó hatalmának. 21 Kik megkérdezék őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod: 22 Szabadé nékünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem? 23 Ő pedig észrevéén álnokságukat, monda nékik: Mit kísérték engem? 24 Mutassatok nékem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelén, mondának: Császáré. 25 Ő pedig monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Isten, az Istennek. 26 És nem tudták ót megfogni beszédében a nép elől; és csodálkozván az ó feleletén, elhallgatának. 27 Hozzá menvén pedig a sadduceusok közül némelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdek őt, 28 Mondván: Mester, Mózes megírta nékünk, ha valakinék testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkül hal meg, hogy annak testvére elvegye annak feleségét, és támasszon magot az ó testvérenek. 29 Hét testvér vala azért: és az első feleséget vevén, meghalt magzatok nélkül; 30 A másik vevé el azért annak feleségét, és az is magzatok nélkül halt meg; 31 Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem hagyta magot, és meghaltak. 32 Mind ezek után pedig meghalt az asszony is. 33 A feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert minden a hétnek felesége volt. 34 És felelén, monda nékik Jézus: E világnek fiai házasodnak és férjhez adatnak: (aión g165) 35 De a kik mérlegkárt tetteknek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: (aión g165) 36 Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. 37 Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. 38 Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az előknek Isten: mert mindenek élnek ő néki. 39 Felelén pedig némelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád! 40 És többé semmit sem mertek tőle kérdezni. 41 Monda pedig nékik: Mimódó mondjak, hogy a Krisztus Dávidnak fia? 42 Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől, 43 Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. 44 Dávid azért Urának

monda őt, mimódóan fia tehát néki? **45** És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak: **46** Oltalmazzátok meg magatokat az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piacokon való köszöntésekét, és a gyülekezetekben az első ülést, és a lakomákon a főhelyeket; **47** Kik az özvegyeknek házát felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

21 És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. **2** Láta pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete. **3** És monda: Igazán mondomb nétek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: **4** Mert mind ezek az ő fölöslegüköből vetettek Istennek az ajándékohoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté. **5** És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: **6** Ezekből, a miket láttok, jónék napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem rombolhatnék. **7** Megkérdek pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek? **8** Ó pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jónék el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánok. **9** És mikor hallottak háborúkról és zendülésekrről, meg ne féleljetek; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jó mindjárt a vég. **10** Akkor monda nékik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; **11** És minden felé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegettések és nagy jelek lesznek az égből. **12** De mind ezeknek előtte kezeiket reátkor vették, és tüldöznek titeket, adván a gyülekezetek elő, és tömlöözökbe és királyok és helytartók elől visznek az én nevemért. **13** De ebből nétek lesz tanúbizonyságotok. **14** Tökélijtek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtak előre, hogy mit feleljetek védelmetekre: **15** Mert én adok nétek száját és bölcséséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat ellenetekbe vették. **16** Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megőlnek némelyeket ti közületek. **17** És gyűlöletesek lesznek mindenki előtt az én nevemért. **18** De fejetekek egy hajszála sem vesz el. **19** A ti békétűréstek által nyeritek meg lelketeket. **20** Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. **21** Akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; és a kik annak közeppette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba. **22** Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek minden azok, a mik megírattak. **23** Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz a földön, és harag e népen. **24** És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglent betelik a pogányok ideje. **25** És lesznek jélek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, **26** Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekségre következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. **27** És akkor meglátiák az embernek Fiát eljóni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. **28** Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltásigtok. **29** Monda pedig nékik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákat: **30** Mikor immár hajtanak, és ezt látjátok, ti

magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. **31** Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. **32** Bízony mondomb nétek, hogy e nemesség el nem műlik, mígnem mind ezek meglesznek. **33** Az ő és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem műlnak. **34** De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobjódásnak, részegségek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátkor lejöjjön az a nap: **35** Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindenket, a kik az egész föld színén lakoznak. **36** Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétesseket arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! **37** Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák hegycéne neveztetik. **38** És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

22 Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnek mondatik. **2** És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan ölijék meg őt; mert felték a néptől. **3** Beméne pedig a Sátán Júdásba, ki Iskáriótések neveztetik, és a tizenkettőnek számából vala; **4** És elmenvén, megbeszél a főpapokkal és a vezérekkel, mímódóan adja őt nézik kezökbe. **5** És azok örlélenek, és megszerződnek, hogy pénzt adnak néki; **6** Ó pedig megigéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nézik kezökbe adjza zenebona nélkül. **7** Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öltöni a husvéti báránynak; **8** És elkuldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítések el nékünk a husvéti bárányt, hogy megegyük. **9** Ók pedig mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? **10** És ő monda nékik: Íme, mikor bementek a városba, szembe jő veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemegy. **11** És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, ahol meggeszem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt? **12** És ő mutat nétek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítések el. **13** Elmenvén pedig, úgy találák, a mint monda nékik; és elkészítik a husvéti bárányt. **14** És mikor eljött az idő, asztalhoz ülé, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. **15** És monda nékik: Kíványa kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvédnék: **16** Mert mondomb nétek, hogy többé nem eszem abból, míglent beteljesedik az Isten országában. **17** És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: **18** Mert mondomb nétek, hogy nem iszom a szőlőkénék gyümölcséből, míglent eljő az Isten országa. **19** És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszége, és adá nézik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. **20** Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik. **21** De íme annak a keze, a ki engem elárul, velem van az asztalon. **22** És az embernek Fia jöllehet, elmegy, mint elvégezhetettem: de jaj annak az embernek, a ki által elárultatik! **23** És ők kezdék egymás között kérdezni, vajon ki lehet az ő közöttük, a ki ezt meg fogja tenni? **24** Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak. **25** Ó pedig monda nékik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és a kiknek azokon hatálmuk van, jóltevőknek hivatnak. **26** De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál. **27** Mert melyik nagyobb,

az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál. **28** Ti vagyok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérteteimben; **29** Én azért adok nétek, miképen az én Atyám adott nékem, országot, **30** Hogy egyetek és igyotak az én asztalonon az én országomban, és üljetek királyi székeken, ítélvén az Izráelnek tizenkét nemzettséget. **31** Monda pedig az Úr: Simon! Simon! íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; **32** De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítse德. **33** Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok minden tömlöczre, minden halálra menni! **34** És ő monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem. **35** És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozáskor? Ók pedig mondának: Semmiben sem. **36** Monda azért nékik: De most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adj a felső ruháját, és vegyen szablyát. **37** Mert mondom néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok közé számláltatott. Mert a mik reámon vonatkoznak is, elvégeztetnek. **38** Azok pedig mondának: Uram, íme van itt két szablya. Ő pedig monda: Elég. **39** És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegycére; követék pedig őt az ő tanítványai is. **40** És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. **41** És ő eltávozik tőlük mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék, **42** Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! **43** És angyal jelenének meg néki mennyből, erősítvén őt. **44** És halálutasában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vérceppék, melyek a földre hullanak. **45** És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő tanítványaihoz mervén, aludva találá őket a szomorúság miatt, **46** És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. **47** És mikor még beszéle, íme sokaság jöve, melynek az méne előtte, a ki Júdásnak nevezettetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja. **48** Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát? **49** Látván pedig azok, a kik ő körülötte valának, a mi következik, mondának néki: Uram, vágyjuk-é őket fegyverrel? **50** És közülök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. **51** Felelén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt. **52** Monda pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tiszteinek és a véneknek: Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal és füstélyekkel! **53** Mikor minden nap veleket voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reámit; de ez a ti órátok, és a sötétségnél hatalma. **54** Megfogván azért őt, elvezeték, és elvívék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol. **55** És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együt leültek, Péter is leülte ő velük. **56** És meglátván őt egy szolgálóleányt, a mint a világosságánál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is vele vala! **57** Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt! **58** És egy kevessel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok! **59** És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is. **60** Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. **61** És hátra fordulván az Úr, tekinte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a

mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagsadsz engem. **62** És kimenvén Péter, keservesen síra. **63** És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt. **64** És szemeit betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezék őt, mondván: Próbáltad meg ki az, a ki téged vere? **65** És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt. **66** És a mint nappal lett, egybegyűlve a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe, **67** Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk. Monda pedig nékik: Ha mondóm néktek, nem hisztek: **68** De ha kérdezlek is, nem feleltek nékem, sem el nem bocsátotok. **69** Mostantól fogva őt az embernek Fia az Isten hatalmának jobbja felől. **70** Mondának pedig mindenjában: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok! **71** Azok pedig mondának: Mi szükségek van még bizonyiságra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23 És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz. **2** És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. **3** Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? És ő felelén néki, monda: Te mondod! **4** Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találók ez embernek. **5** De azok erősködnek, mondván: A népet felzsendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezelve Galileától mind idáig. **6** Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajon galileai ember-é? **7** És mikor megtudta, hogy ő a Héroides hatósága alá tartozik, Héroideshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. **8** Héroides pedig Jézust látván igen megörül: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reményle, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. **9** Kérdezé pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felelé néki. **10** Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. **11** Héroides pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltözette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz. **12** És az napon lónék barátok egymással Pilátus és Héroides; mert az előt ellenségeskedésben valának egymással. **13** Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtével, **14** Monda nékik: Ide hoztatók nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és íme én ti előttek kivállatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok: **15** De még Héroides sem; mert titéket ő hozzá igazítálak; és íme semmi halára való dolgot nem cselekedett ő. **16** Megfenyítvén azért őt, elbocsátom. **17** Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy foglyot. **18** De felkiála az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nékünk Barabbást! **19** Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe. **20** Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust; **21** De azok ellené kiáltanak, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! **22** Ő pedig harmadszor is monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halára való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom! **23** Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszítessék; és az ő szavok és a főpapok erőt vesz vala. **24** És Pilátus megítéli, hogy melegyen, a mit kérnek vala. **25** És elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltatá az ő akaratuknak. **26** Mikor azért elvív őt, egy Czirénebeli Simont meragadván, ki a mezőről jöve, arra

tevék a keresztfát, hogy vigye Jézus után. 27 Követ pédig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és síratak őt. 28 Jézus pedig hozzájok fordulván, monda: Jeruszálem leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon. 29 Mert íme jönek napok, melyeken ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak! 30 Akkor kezük mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket! 31 Mert ha a zöldelő fán ezt mivelik, mi esik a száraz fán? 32 Vivének pedig két másikat is, két gonosztevőtől ő vele, hogy megöllessenek. 33 Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondattak, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balhéz felől. 34 Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vettének reájok sorsot. 35 És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt a föemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja. 36 Csúfolák pedig őt a vítezek is, odajárulván és eczzel kínálván őt. 37 És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat! 38 Vala pedig egy felirat is fölénbe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya. 39 A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! 40 Felelén pedig a másik, megdorgál őt, mondván: Az Isten sem félid-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! 41 És mi ugyan mélítán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetés visszük: ez pedig semmi méltatlann dolgot nem cselekedett. 42 És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljösz a te országodban! 43 És monda néki Jézus: Bizony mondon néked: Ma velem leszel a paracisomban. 44 Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lón az egész tartományban mind kilenc órakorig. 45 És meghomályosodék a nap, és a templom kárpítja középen ketté hasada. 46 És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala. 47 Látván pedig a százados, a mi történt, dicsősít az Isten, mondván: Bizony ez ember igaz vala. 48 És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellé verve megtére. 49 Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állának, nézvén ezeket. 50 És íme egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú, 51 Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek országát; 52 Ez oda mennev Piláthoz, elkéré a Jézus testét. 53 És levélen azt, begöngyölé azt gyołcsba, és helyhezterít azt egy szíklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt. 54 És az a nap péntek vala, és szombat virradá rá. 55 Az ő követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megneék a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste. 56 Visszatérvén pedig, készítének fűszerzsámotat és keneteket. És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

24 A hétnek első napiján pedig kora reggel a sírhoz menenék, vivén az elkészített fűszerzsámotat, és némely más asszonyok is velök. 2 És a követ a sírról elhengerítve találák. 3 És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét. 4 És lön, hogy mikor ők e felett megdöbbénenék, íme két férfiú álla melléjük fényes öltözeten: 5 És mikor ők megrémülvén a földre hajták orczájokat, azok mondának nékik: Mit keresitek a holtak

között az előt? 6 Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt nétek, még mikor Galileában volt, 7 Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszítetni, és harmadnapon feltámadni. 8 Megemlékezének azért az ő szavairól. 9 És visszatérvén a sírtól, elmondak mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknél. 10 Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab anyja Mária, és egyéb asszonyok őrök, a kik ezeket mondák az apostoloknak. 11 De az ő szavuk csak üres beszédeket látszik azok előtt; és nem hivének nékik. 12 Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon. 13 És íme azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira vala, melynek neve vala Emmaus. 14 És beszélgetnének magok közt mindazokról, a mik történtek. 15 És lön, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködnek, maga Jézus hozzájok menvén, velök együtt megy vala az úton. 16 De az ő szemeik visszatártóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. 17 Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagyok szomorú ábrázattal? 18 Felelén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-e jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minénű dolgok lettek abban e napokon? 19 És monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: 20 És mimódon adák őt a fópapok és a mi föembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. 21 Pedig mi azt remélük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt. De mindenek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. 22 Hanem valami közülről való asszonyok is megdöbbentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; 23 És mikor nem találták az ő testét, haza jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. 24 És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondtaik; ő pedig nem látták. 25 És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, a miket a próféták szóltak! 26 Avagy nem ezeket kellett-e szemedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségeibe? 27 És elkezdvén Mózestől és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megirattak. 28 Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tón, mintha tovább menne. 29 De kényszerít őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon. 30 És lön, mikor leült velök, a kenyéret névén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. 31 És megnyilatkozának az ő szemei, és megismerék őt; de ő eltünt előlük. 32 És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezeit-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázunk nékünk az írásokat? 33 És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálemben, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velök valának. 34 Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonytal, és megjelent Simonnak! 35 És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről. 36 És mikor ezeket beszélék, megállá maga Jézus ő közöttök, és monda nékik: Békesség néktek! 37 Megrémülvén pedig és félvén, azt hivék, hogy valami lelkeit látnak. 38 És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? 39 Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok

meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! **40** És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábat. **41** Mikor pedig még nem hívék az örööm miatt, és csodálkozának, monda nékik: Van-é itt valami enni valótok? **42** Ók pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesményzet, **43** Melyeket elvőn, és előttök evék. **44** És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindenazonknak, a mik megríttatták a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban én felőlem. **45** Akkor megnyíllatkoztatá az ő elméjöket, hogy értsék az írásokat. **46** És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: **47** És prédkáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. **48** Ti vagytok pedig ezeknek bizonyásai. **49** És ímé én elküldöm ti reátkoz az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel. **50** Kivívé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. **51** És lón, hogy míg áldá őket, tőlük elszakadván, felviteték a mennybe. **52** Ók pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálemben; **53** És mindenkor a templomban valának, dícsérvén és áldván az Ištent. Ámen.

János

1 Kezdetben vala az íge, és az íge vala az Istennél, és Isten vala az íge. **2** Ez kezdetben az Istennél vala. **3** minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett. **4** Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; **5** És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. **6** Vala egy Istenről küldött ember, kinek neve János. **7** Ez jött tanúbizonysággal, hogy bizonyágot tegyen a világosságról, hogy mindenki higyjen ő általa. **8** Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyágot tegyen a világosságról. **9** Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert. **10** A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. **11** Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. **12** Valakik pedig befogadták őt, hatalmat adta azoknak, hogy Isten fiaiá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznak; **13** A kik nem vörből, sem a testnek akarataból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istenről születtek. **14** És az íge testétt lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőséget, mint az Atya egyszülöttjének dicsőséget), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. **15** János bizonyágot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál. **16** És az ő teljességeből vettünk mindenjában kegyelmet is kegyelemréte. **17** Mert a törvény Mózes által adottat, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. **18** Az Isten soha senki nem láttá; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt. **19** És ez a János bizonyágtétele, a mikor a zsidók papokat és Leávitákat küldötték Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? **20** És megvallá és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. **21** És kérdezék őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-e te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-e te? És ő felele: Nem. **22** Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldötték: Mit mondasz magad felől? **23** Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a mint megmondotta Ésaiás próféta. **24** És a küldöttök a farizeusok közül valók voltak: **25** És megkérdeák őt és mondának néki: Miért keresztsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? **26** Felele nézik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de közletek van, a kit ti nem ismertek. **27** Ő az, aki utánam jő, aki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam. **28** Ezek Béthabarában lettek, a Jordánon túl, ahol János keresztel vala. **29** Másnap látta János Jézust ő hozzá menni, és monda: Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! **30** Ez az, aki róla én ezt mondám: Én utánam jő egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. **31** És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek. **32** És bizonyágot tón János, mondván: Láttam a Leleket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta. **33** És én nem ismertem őt; de aki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Leleket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szent Lélekkel. **34** És én láttam, és bizonyágot tettem, hogy ez az Isten Fia. **35** Másnap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül; **36** És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda: Íme az Isten Báránya! **37** És hallá ő a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. **38** Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik: Mit kerestek? Azok pedig

mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? **39** Monda nézik: Jőjjetek és lássátok meg. Elmenének és meglátják, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra. **40** A kettő közül, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. **41** Találkozék ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus); **42** És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kószikla). **43** A következő napon Gallileába akart menni Jézus; és találkozék Fileppel, és monda néki: Kövess engem! **44** Filep pedig Bethsaídából, az András és Péter városából való volt. **45** Találkozék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a prófétek, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát. **46** És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-é valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! **47** Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Íme egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen. **48** Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál. **49** Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya! **50** Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél. **51** És monda néki: Bizony, bizony mondomban nétek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyilt etet, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

2 És harmadnapon menyegző lón a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; **2** És Jézus is meghívatték az ő tanítványával együtt a menyegzőbe. **3** És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. **4** Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óram. **5** Mond az ő anyja a szolgáknak: Valamit mond nétek, megtégyétek. **6** Vala pedig ott hat kővener elhelyezve a zsidók tiszálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egye két-három métrényre fér vala. **7** Monda néki Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtöltek azokat színig. **8** És monda néki: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. **9** A mint pedig megízlel a násznagy a borrá lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, **10** És monda néki: minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvaló: te a jó bort ekkorra tartottad. **11** Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőséget; és hívenek benne az ő tanítványai. **12** Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig, **13** Mert közel vala a zsidók husvétja, és felnéne Jézus Jeruzsálemben. **14** És ott találá a templomban az örökök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: **15** És kötélből ostort csinálván, kiűzé mindenjáratot a templomból, az örököket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig feldönté; **16** És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává. **17** Megemlékezének pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való feltő szeretet emész engem. **18** Felelének azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatssz nékünk, hogy ezeket cselekszed? **19** Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap

alatt megépítem azt. **20** Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? **21** Ó pedig az ő testének templomáról szól vala. **22** Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hivének az írásnak, és a beszélnek, a melyet Jézus mondott vala. **23** A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétör az ünnepen, sokan hivének az ő nevében, látván az ő jeleit, a melyeket cselekszik vala. **24** Maga azonban Jézus nem bíza vala magát reájok, a miatt, hogy ő ismeré mindenjájokat, **25** És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyásogat tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben.

3 Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: **2** Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istenről jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele. **3** Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondomb néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. **4** Monda néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemeheté az ő anyának méhébe másodszor, és születhetik-? **5** Felele Jézus: Bizony, bizony mondomb néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. **6** A mi testől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. **7** Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség nétek újonnan születnetek. **8** A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. **9** Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? **10** Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítójá vagy, és nem tudod ezeket? **11** Bizony, bizony mondomb néked, a mit tudunk, azt mondjak, és a mit látunk, arról teszünk bizonyásogat; és a mi bizonyásigtételünket el nem fogadjátok. **12** Ha a földiekőről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiekőről szólok néktek? **13** És senki sem ment fel a mennye, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van. **14** És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemellettne. **15** Hogy valaki hiszen ő benne, el ne veszsen, hanem öröök élete legyen. (aiōnios g166) **16** Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem öröök élete legyen. (aiōnios g166) **17** Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. **18** A ki hiszen ő benne, el nem kározozik, a ki pedig nem hisz, immár elkarhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. **19** Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. **20** Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; **21** A ki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek. **22** Ezután elméne Jézus az ő tanítványaival a Júdea földére; és ott időzök velök, és keresztele. **23** János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkednének. **24** Mert János még nem vetteték a tömlöözbe. **25** Vetekédés támadta azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől. **26** És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonyásogat tettél, íme az

keresztel, és hozzá meg mindenki. **27** Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki. **28** Ti magatok vagytok a bizonyásaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldettem el. **29** A kinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. **30** Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. **31** A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. **32** És arról tesz bizonyásogat, a mit látott és hallott; és az ő bizonyásigtételét senki sem fogadja be. **33** A ki az ő bizonyásigtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. **34** Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adj a Lelket. **35** Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott minden. **36** A ki hisz a Fiúban, öröök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. (aiōnios g166)

4 Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János, **2** (Jóllehet Jézus maga nem keresztel, hanem a tanítványai,) **3** Elhagyá Júdeát és elmenne ismét Galileába. **4** Samárián kell vala pedig általmennie. **5** Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek. **6** Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfarádva, azonnal leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. **7** Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom! **8** Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. **9** Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létrede én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriáikkal. **10** Felele Jézus és monda néki: Ha ismerné az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom! te kérted volna őt, és adott volna néked elő vizet. **11** Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehat az elő vizet? **12** Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákóbánál, a ki nékünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószağıja is? **13** Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszemjűhözök: **14** Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhözök; hanem az a víz, a melyet én adok néki, öröök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne. (aiōn g165, aiōnios g166) **15** Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhuzzam, és ne jöjjék ide meríteni! **16** Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide! **17** Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem; **18** Mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondadt. **19** Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. **20** A mi atyánk ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell. **21** Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyat. **22** Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az idvesség a zsidók közül támadt. **23** De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók léleketben, és igazságban imádják az Atyat: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóul. **24** Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy léleketben és igazságban imádják. **25** Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messias jő (a ki Krisztusnak

mondatik); mikor az eljő, megjelent nékünk minden. **26** Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek. **27** Eközben megjövénék az Ő tanítványai; és csodálkozának, hogy asszonnyal beszél; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele? **28** Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: **29** Jerteik, lássatok egy embert, aki megmonda nékem minden, a mit cselekedtem. Nem ez é a Krisztus? **30** Kímenének azért a városból, és hozzá menének. **31** Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyé! **32** Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, a mit egym, a mit ti nem tudtok. **33** Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? **34** Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratiát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem. **35** Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és előj az aratás? Íme, mondon néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássatok meg a tájékokat, hogy már fehérék az aratásra. **36** És a ki arat, jutalmat nyer, és az örökké életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. (aiōnios g166) **37** Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. **38** Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok. **39** Abból a városból pedig sokan hivének benne a Samaritanusok közül annak az asszonynak beszédeiről, aki bizonyágot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit cselekedtem. **40** A mint azért oda mentek hozzá a Samaritanusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott maradta két napig. **41** És sokkal többen hivének a maga beszédeiről. **42** És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédeidért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonnal ez a világ idvezítője, a Krisztus. **43** Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elménye Galileába. **44** Mert Jézus maga tett bizonyágot arról, hogy a prófétának nincs tiszessége a maga hazájában. **45** Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindenzt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek vala az ünnepre. **46** Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala. **47** Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kérő őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az Ő fiát; mert halálán vala. **48** Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. **49** Monda néki a királyi ember: Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal. **50** Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment. **51** A mint pedig már meg vala, előbe jövénak az Ő szolgái, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él. **52** Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönyebbédet vala; és mondának néki: Tegnap hétfőnkor hagyta el őt a láz; **53** Megérté azért atya, hogy abban az órában, a melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az Ő egész háza népe. **54** Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5 Ezek után ünnepök vala a zsidóknak, és felsméne Jézus Jeruzsálemben. **2** Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Ő tornácsa van. **3** Ezekben feküvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek meghozzájárulását. **4** Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségen

volt. **5** Vala pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendőt töltött betegségében. **6** Ezt a mint láttá Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni? **7** Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. **8** Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és jár! **9** És azonnal meggyógyula az ember, és felvevén nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala. **10** Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! **11** Felele nékik: A ki meggyógyított engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és jár! **12** Megkérdei azért őt: Ki az ember, aki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és jár? **13** A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen. **14** Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Íme meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! **15** Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította. **16** És e miatt üldözötte vevük a zsidók Jézust, és meg akárák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. **17** Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. **18** E miatt aztán még inkább meg akárák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Isten is saját Atyjának mondotta, egyenlővé téven magát az Istenkel. **19** Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondóm néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látna cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi. **20** Mert az Atya szereti a Fiút, és minden megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csudálkozzatok. **21** Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megelevenít. **22** Mert az Atya nem itél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; **23** Hogy mindenki úgy tisztele a Fiút, miként tisztelek az Atyát. A ki nem tisztele a Fiút, nem tisztele az Atyát, a ki elküldte őt. **24** Bizony, bizony mondóm néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örökké élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általában a halálból az életre. (aiōnios g166) **25** Bizony, bizony mondóm néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. **26** Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: **27** És hatalmat adta néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia. **28** Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindenek, a kik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, **29** És kijönök; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. **30** Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítétem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyát. **31** Ha én teszek bizonyágot magamról, az én bizonyágtétem nem igaz. **32** Más az, aki bizonyágot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, a melylyel bizonyágot tesz rólam. **33** Ti elküldetek Jánoshoz, és bizonyágot tett az igazságról. **34** De én nem embertől nyerem a bizonyágtételt; hanem ezeket azért mondóm, hogy ti megtartassatok. **35** Ő az egő és fényő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az Ő világosságában. **36** De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az

Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonyásot rólam, hogy az Atya küldött engem. 37 A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonyásot tett rólam. Sem hangját nem hallották soha, sem ábrázatát nem láttatók. 38 Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kitől elküldött, ti annak nem hisztek. 39 Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszik, hogy azokban van a ti örökké életetek; és ezek azok, a melyek bizonyásot tesznek rólam; (aiónios g166) 40 És nem akartok hozzá jöni, hogy életetek legyen! 41 Dicsőséget emberektől nem nyerek. 42 De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg bennetek: 43 Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jöne a maga nevében, azt befogadnátok. 44 Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istenről van, nem keresitek? 45 Ne állítsátok, hogy én vágókkal majd benneteket az Atyánál; van a ki vágó titoktak, Mózes, a kiben ti reménykedtetek. 46 Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. 47 Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

6 Ezek után elménye Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. 2 És nagy sokaság követé őt, mivelhogy lájták vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken. 3 Felméne pedig Jézus a hegyre, és leülte ott a tanítványaival. 4 Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe. 5 Mikor azért felemelé Jézus a szemeit, és látta, hogy nagy sokaság őj hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyük kenyeret, hogy ehetessenek ezek? 6 Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. 7 Felele néki Filep: Kétszáz dénár áru kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenük kapjon valami keveset. 8 Monda néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére: 9 Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek? 10 Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren. 11 Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a mennyit akarnak vala. 12 A mint pedig betélének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne veszszen. 13 Összeszedék azért, és megtöltének tizenkétnélkosárat az ő árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után. 14 Az emberek azért láttva a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonytal az ama próféta, a ki előjövendől vala a világra. 15 Jézus azért, a mint észrevevén, hogy jöni akarnak és őt elragadni, hogy királyi tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre. 16 Mikor pedig estevelédek, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, 17 És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. 18 És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. 19 Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamatnyira beevezének, meglátják Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének. 20 Ő pedig monda nézik: Én vagyok, ne féljetek! 21 Be akarák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének. 22 Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látva, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szálltak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el, 23 De jöttek más hajók Tiberiásból közel

ahhoz a helyhez, ahol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr: 24 Mikor azért láitta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba, és elmenének Kapernaumba, keresvén Jézust. 25 És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél ide? 26 Felele nézik Jézus és monda: Bizony, bizony mondomban nétek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettek amsa kenyerekből, és jóllaktatok. 27 Munkálkodójatok ne az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örökké életre, a melyet az embernek Fia ád majd nétek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten. (aiónios g166) 28 Mondának azért néki: Mit csinálunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? 29 Felele Jézus és monda nézik: Az az Isten dolga, hogy higyjetek abban, a kitől küldött. 30 Mondának azért néki: Micsoda jel mutatás tehát te, hogy lássuk és higyjünk nétek? Mit művelsz? 31 A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniök. 32 Monda azért nézik Jézus: Bizony, bizony mondomban nétek: nem Mózes adta nétek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd nétek az igazi mennyei kenyeret. 33 Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet át a világnak. 34 Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nékünk ezt a kenyeret! 35 Jézus pedig monda nézik: Én vagyok az életnek ama kenyere; a ki hozzájáró, semmiképen meg nem éhezik, és a ki hisz benne, meg nem szomjúhozik soha. 36 De mondának nétek, hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek. 37 minden, a mit nékem ád az Atya, én hozzájáró; és azt, aki hozzájáró, semmiképen ki nem vetem. 38 Mert azért szálltattam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. 39 Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasztjam azt az utolsó napon. 40 Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy minden, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasztjam azt az utolsó napon. (aiónios g166) 41 Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szálltott alá. 42 És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szálltattam alá? 43 Felele azért Jézus és monda nézik: Ne zúgolódjatok egymás között! 44 Senki sem jöhét én hozzájáró, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. 45 Meg van írva a prófétáknál: És mindenjában Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyatól hallott, és tanult, én hozzájáró. 46 Nem hogy az Atyat valaki lássa, csak az, aki Istentől van, az láttá az Atyat. 47 Bizony, bizony mondomban nétek: A ki én ben nem hisz, örök élete van annak. (aiónios g166) 48 Én vagyok az életnek kenyere. 49 A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. 50 Ez az a kenyér, a mely a mennyből szálltott alá, hogy kiki egyéb belőle és meg ne haljon. 51 Én vagyok amaz előjáró kenyér, a mely a mennyből szálltott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökkel. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. (aiónios g165) 52 Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondvan: Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy azt együk? 53 Monda azért nézik Jézus: Bizony, bizony mondomban nétek: Ha nem eszik az ember Fiának testét és nem iszszátok az ő véret, nincs élet bennetek. 54 A ki eszi az én testemet és iszszás az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. (aiónios g166) 55 Mert az én

testem bizonysági élet és az én vérem bizonysági ital. 56 A ki eszi az én testemet és iszsza az én véremet, az én bennem lakozik és én is abban. 57 A miként elküldött engem amaz elő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik, él én általam. 58 Ez az a kenyér, a mely a mennyiből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának: a ki ezt a kerényert eszi, él örökké. (aión g165) 59 Ezeket mondád a zsinagogában, a mikor tanít vala Kapernaumban. 60 Sarkan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszél ez; ki hallgathatja őt? 61 Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nézik. Titkot ez megbotránkoztat? 62 Hát ha meglájták az embernek Fiát felszállani oda, ahol előbb vala?! 63 A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok nétek, lélek és élet. 64 De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt. 65 És monda: Azért mondtam nétek, hogy senki sem jöhét én hozzáim, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. 66 Ettől fogva sarkan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele. 67 Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok-é menni? 68 Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnékn? Örök életnek beszéde van te nálad. (aiónios g166) 69 És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az elői Istennek Fia. 70 Felele néki Jézus: Nem én választottalak-é ki titket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög. 71 Értette pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7 És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék. 2 Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. 3 Mondának azért néki az ő atyafai: Menj el innen, és térij Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaidat, a melyeket cselekszel. 4 Mert senki sem cselekszik titkon semmit, aki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak. 5 Mert az ő atyafai sem hivének benne. 6 Monda azért néki Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időtok pedig mindig készen van. 7 Titkot nem gyűlölnihet a világ, de engem gyűlöli; mert én bizonyosan teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. 8 Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem meggyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be. 9 Ezeket mondának pedig nézik, maradva Galileában. 10 A mint pedig felmenének az ő atyafai, akkor ő is felménne az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon. 11 A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának: Hol van ő? 12 És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatt. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője. 13 Mindamellett senki sem beszélt vala nyíltan ő felőle a zsidóktól való felelem miatt. 14 Már-már az ünnep közepe azonban felménne Jézus a templomba, és tanít vala. 15 És csodálkozának a zsidók, mondának: Mimódon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?! 16 Felele néki Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem. 17 Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti a tudományról, vajon Istenről van-é, vagy én magamtól szólók? 18 A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. 19 Nem Mózes adta-é nétek a törvényt? és senki sem teljesít közületek a törvényt. Miért

akartok engem megölni? 20 Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged megölni? 21 Felele Jézus és monda nézik: Egy dolgot cselekvém, és mindenjáram csodáljátok. 22 Azért Mózes adta nétek a körülmetéléket (nem mintha Mózesről való volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmetélik az embert. 23 Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haragyszokt-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton? 24 Ne itéljetek a látszat után, hanem igaz ítéletal ítélyeket! 25 Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-é az, akit meg akarnak ölni? 26 És íme nyíltan szól, és semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? 27 De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való. 28 Kiáltta azért Jézus a templomban, tanítván és mondának: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. 29 Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem. 30 Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája. 31 A sokaság közül pedig sarkan hivének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehethet majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett? 32 Meghállák a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és szolgákat küldnének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt. 33 Monda azért néki Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahoz megyek, aki elküldött engem. 34 Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és ahol én vagyok, ti nem jöhetek oda. 35 Mondának azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajon a görögök közé szóródottakhoz akar-e menni, és a görögököt tanítani? 36 Micsoda beszél ez, a melyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és ahol én vagyok, ti nem jöhettek oda? 37 Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállva Jézus és kiáltta, mondának: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzáim, és igyék. 38 A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, elő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. 39 Ezt pedig mondja vala a Lélekrol, a melyet veendők valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg. 40 Sarkan azért a sokaság közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonynál ez ama Próféta. 41 Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? 42 Nem az írás mondta-é, hogy a Dávid magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a Krisztus, ahol Dávid vala? 43 Hasonlás lón azért ő miatta a sokaságban. 44 Némelyek pedig közülük akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét. 45 Elmenének azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő nézik: Miért nem hoztatók el őt? 46 Felelének a szolgák: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember! 47 Felelének azért nézik a farizeusok: Vajon ti is el a vagytok-é hitetve? 48 Vajon a főemberk vagy a farizeusok közül hitt-é benne valaki? 49 De ez a sokaság, a mely nem ismeri a törvényt, átkozott! 50 Monda nézik Nikodémus, aki éjjel ment vala ő hozzá, aki egy vala azok közül: 51 Vajon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik? 52 Felelének és mondának nézik: Vajon te is Galileus vagy-é? Tudakozójával és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta. 53 És mindenjáram haza menének.

8 Jézus pedig elménye az Olajfák hegyére. **2** Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. **3** Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságötörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, **4** Mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kapatott, mint házasságötörő. **5** A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyenek kövezetessenek meg: te azért mit mondasz? **6** Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniuk. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre. **7** De mikor szorgalmazva kérdezék őt, felegyenesedve monda nékik: A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. **8** És újra lehajolván, írt vala a földre. **9** Azok pedig ezt hallván és a lelkismeret által vádoltatván, egymásután kímenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középen állva. **10** Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te váldói? Senki sem kárhoztatott-é téged? **11** Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatnak: eredj el és többé ne vétkezzél! **12** Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. **13** Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonyoságot; a te bizonyoságtéled nem igaz. **14** Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonyoságot magamról, az én bizonyoságtélem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek. **15** Ti test szerint ítétek, én nem ítélek senkit. **16** De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem. **17** A ti törvényekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonyoságtétele igaz. **18** Én vagyok a ki bizonyoságot teszek magamról, és bizonyoságot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem. **19** Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámát; ha engem ismernétek, az én Atyámát is ismernétek. **20** Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája. **21** Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. **22** Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? **23** És monda nékik: Ti innét alól valók vagyok, én onnét felül való vagyok; ti a világból valók vagyok, én nem vagyok a világból való. **24** Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben. **25** Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleitől fogva mondok is néktek. **26** Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat beszélöm a világnak, a miket tőle hallottam vala. **27** Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik. **28** Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelíték az embernek Fiát, akkor megismeríték, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok. **29** És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek. **30** A mikor ezeket mondá, sokan hivének ő benne. **31** Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyval az én tanítványaim vagyok; **32** És megismeríték az igazságot, és

az igazság szabadokká tesz titeket. **33** Felelének néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimóndon mondod te, hogy szabadokká lesztek? **34** Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondóm néktek, hogy minden, a ki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnel. **35** A szolga pedig nem marad mindenrőkké a házban: a Fiú marad ott mindenrőkké. (aión g165) **36** Ázert ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek. **37** Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok: de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. **38** Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátonkál láttatok. **39** Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. **40** Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istenről hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. **41** Ti a ti atyákok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki: Mi nem paráznáságból születtünk; egy atyánk van, az Isten. **42** Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyákok, szeretnétek engem: mert én az Istenről származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. **43** Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. **44** Ti az ördög atyától valók vagyok, és a ti atyákok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberől volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. **45** Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem. **46** Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem? **47** A ki az Istenről van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagyok az Istenről valók. **48** Felelének azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjak-é mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög van benned? **49** Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem. **50** Pedig én nem keresem az én dicsőségemet: van a ki keresi és megítéli. **51** Bizony, bizony mondóm néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké. (aión g165) **52** Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké. (aión g165) **53** Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítód te magadat? **54** Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, aki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, **55** És nem ismeríték őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem ismerem őt, hozzájok hasonlóvá, hazugga lesztek: de ismerem őt, és az ő beszédet megtartom. **56** Ábrahám a ti atyádot örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. **57** Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendős nem vagy, és Ábrahámot láttaid? **58** Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondóm néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. **59** Köveket ragadának azért, hogy reá hajigáljak; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

9 És a mint eltávozék, láta egy embert, aki születésétől fogva vak vala. **2** És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? **3** Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. **4** Nékem

cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat. 5 Míg e világban vagyok, e világ világossága vagyok. 6 Ezeket mondván, a földre köpé, és az ő nyálából sárt csinálna, és rákené a sarat a vak szemeire. 7 És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megijöve látna. 8 A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-az, a ki itt szokott ülni és koldulni? 9 Némyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az. 10 Mondának azért néki: Mimódon nyiták meg a te szemeid? 11 Felelez az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készít és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megijöve látásom. 12 Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. 13 Vivék őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. 14 Mikor pedig Jézus a sarat csinálta és felnyitá ennek szemeit, szombat vala. 15 Szintén a farizeusok is megkérdezék azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tón szemeimre, és megmosakodám, és látok. 16 Mondának azért nemelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istenről, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlás lón közöttük. 17 Újra mondának a vának: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta. 18 Nem hivik azért a zsidók róla, hogy vak vala és megijöve a látása, míg nem előhívánk annak szüleit, a kinek megijöve a látása, 19 És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most? 20 Felelének nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: 21 De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; ő kérdezzétek; ő beszéljen magáról. 22 Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidótól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből. 23 Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, ő kérdezzétek. 24 Másodszor is szólíták azért az embert, aki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istenek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. 25 Felelez azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. 26 Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet? 27 Felelez nékik: Már mondám nétek és nem hallatók: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? 28 Szíodalmazták azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. 29 Mi tudjuk, hogy Mózessel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való. 30 Felelez az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta. 31 Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallatja meg a bűnösököt; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallatja meg. 32 Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon szülöttnek szemeit valaki megnyitotta volna. (aión g165) 33 Ha ez nem Istenről volna, semmit sem cselekedhetnék. 34 Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születtél, és te tanítász minket? És kiveték őt. 35 Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában? 36 Felelez az és monda: Ki az, Uram, hogy higyjek benne? 37 Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az. 38 Az pedig monda:

Hiszek, Uram. És imádá Őt. 39 És monda Jézus: Ítélet végett ítétem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek. 40 És hallák ezeket nemely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-e? 41 Monda nézik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

10 Bizony, bizony mondomb néktek: A ki nem az ajtón meg be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. 2 A ki pedig az ajtón meg be, a juhok pásztoraz. 3 Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgattak annak szavára; és a maga juhait nevökön szólítja, és kivezeti őket. 4 És mikor kereszti az ő juhait, előtök meg; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. 5 Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. 6 Ezt a példázatot mondák nézik Jézus; de ők nem értekké, mi az, a mit szól vala nézik. 7 Újra monda azért nézik Jézus: Bizony, bizony mondomb nétek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. 8 Mindazok, a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájok a juhok. 9 Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam meg be, megtartlik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. 10 A tolvaj nem egybértő jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővölködjenelek. 11 Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. 12 A bérés pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jóni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. 13 A bérés pedig azért fut el, mert bérés, és nincs gondja a juhokra. 14 Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyémimet, és engem is ismernek az enyém, 15 A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. 16 Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgattak majd az én szómra; és lészen egy akol és egy pásztor. 17 Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. 18 Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól. 19 Újra hasonlás lón a zsidók között e beszédek miatt. 20 És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá? 21 Mások mondának: Ezek nem ördöngősek beszédei. Vajon az ördög megnyithatja-é a vakok szemeit? 22 Lón pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és téli vala; 23 És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala. 24 Körülvevék azért őt a zsidók, és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mond meg nékünk nyilván! 25 Felelez nézik Jézus: Megmondtam nétek, és nem hisztek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyságot rólam. 26 De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam nétek: 27 Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: 28 És én örökké életemet adok nézik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. (aión g165, aiōnos g166) 29 Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. 30 Én és az Atya egy vagyunk. 31 Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezék őt. 32 Felelez nézik Jézus: Sok jó dolgot mutattam nétek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért

köveztek meg engem? 33 Felelénék néki a zsidók, mondván: Jó dologról nem kövezünk meg téged, hanem káromlássért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. 34 Felel nézik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényekben: Én mondám: Istenek vagytok? 35 Ha azokat isteneknek mondák, a kikhez az Isten beszéde lön (és az írás fel nem bontható), 36 Arról mondjátok-e ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világára: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?! 37 Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem; 38 Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhigyjétek, hogy az Atya én ben nem van, és én ő benne vagyok. 39 Ismét meg akarák azért őt fogni; de ki méne az ő kezököböl. 40 És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, ahol János először keresztlelt vala; és ott marada. 41 És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de minden, a mit János e felől mondott, igaz vala. 42 És sokan hivének ott ő benne.

11 Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Márianak és az ő testvérének, Márthának falujából. 2 Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, aki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törlé meg annak lábait. 3 Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, imé, a kit szeretsz, beteg. 4 Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőítessék általa az Istenek Fia. 5 Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvéret, és Lázárt. 6 Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, ahol vala. 7 Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába. 8 Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdábeliek, és újra oda megy? 9 Felel Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem bottlik meg, mert látja e világunkat világosságát. 10 De aki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság. 11 Ezeket mondá; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyelek, hogy felkötsem őt. 12 Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggögyűül. 13 Pedig Jézus annak haláláról beszél; de ők azt hitték, hogy álonnak alvásáról szól. 14 Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár megholt. 15 És örölkök, hogy nem voltam ott, ti érteketek, hogy higyjetek. De menjünk el ő hozzá! 16 Monda azért Tamás, aki Kettősnek mondattak, az ő tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghalunk vele. 17 Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban. 18 Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamátrira; 19 És a zsidók közül sokan mentek vala Márthához és Máriahoz, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől. 20 Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jó, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala. 21 Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. 22 De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istenről, megadjá néked az Isten. 23 Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. 24 Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. 25 Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én ben nem, ha meghal is, él; 26 És aki csak él és hisz én ben nem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt? (aión g165) 27 Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istenek Fia, aki e világra jövendő vala. 28 Es a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriáit,

mondván: A Mester itt van és hív téged. 29 Mihelyt ez hallá, felkeré hamar és hozzá méne. 30 Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala. 31 A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalákat, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon. 32 Mária azért, a mint oda ére, ahol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem. 33 Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúcsula lelkében és igen megrendüle. 34 És monda: Hová helyezték őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg! 35 Könnyekre fakadt Jézus. 36 Mondának azért a zsidók: Imé, mennyire szerette őt! 37 Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehette volna-é ez, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg? 38 Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvük rajta. 39 Monda néki Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos. 40 Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét? 41 Elvevék azért a követ onnan, ahol a megholt feküszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. 42 Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy különböző engem. 43 És mikor ezeket mondá, fenszóval kiáltja: Lázár, jöjj ki! 44 És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és az orczája kendővel vala leborítva. Monda néki Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni. 45 Sokan hivének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Márthához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala. 46 De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélnek nékik, a miket Jézus cselekedett vala. 47 Egybegyűjték azért a papífejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mivel. 48 Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. 49 Egy pedig ő közülök, Kajafás, aki főpap vala abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok. 50 Meg sem gondoljátok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen. 51 Ezt pedig nem magától monda: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; 52 És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istenek elszéledd gyermekeit egybegyűjtse. 53 Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék. 54 Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elmené onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodik az ő tanítványával. 55 Közel vala pedig a zsidók husvétje: és sokan menének fel Jeruzsálemba a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak. 56 Keresék azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-é fel az ünnepre? 57 A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

12 Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, ahol a megholt Lázár vala, akit feltámasztott a halálból. 2 Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együtt ülnek vala ő

vele. 3 Mária azért elővén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtöré annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával. 4 Monda azért egy az ó tanítványai közül, Izkáriótés Júdás, Simonnak fia, aki őt elárulandó vala: 5 Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? 6 Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené. 7 Monda azért Jézus: Hagy békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt. 8 Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. 9 A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. 10 A papfejedelmek pedig tanácskozának, hogy Lázárt is megöljék; 11 Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatt menének oda és hivének a Jézusban. 12 Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálemben jó, 13 Pálmaágakat vőn, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozzánná: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya! 14 Találván pedig Jézus egy szamarat, feltüle arra, a mint meg van írva: 15 Ne félj Sionnak leányá: Imé a te királyod jó, szamárnak vemhén ülve. 16 Ezeket pedig nem értették eleinte az ó tanítványai: hanem mikor megdicsőítettek Jézust, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket művelték ő vele. 17 A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyoságot tón. 18 Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mivelte vala. 19 Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind a világ ő utána megy. 20 Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: 21 Ezek azért a galileai Bethsaídából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust. 22 Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. 23 Jézus pedig felele nézik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőítessék az embernek Fia. 24 Bizony, bizony mondomban nétek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcst terem. 25 A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világban, örökké életre tartja meg azt. (aiōnios g166) 26 A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. 27 Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért juttattam ez órára. 28 Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. 29 A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólt néki. 30 Felele Jézus és monda: Nem én értem lóni és szó, hanem ti érgettetek. 31 Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelmé: 32 És én, ha felelmeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok. 33 Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia. 34 Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emellettetnie? Kicsoda ez az ember Fia? (aiōn g165) 35 Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és a ki a sötétségen jár, nem tudja, hová megy. 36 Míg a világosságok megvan, higijetek

a világosságban, hogy a világosság fiai legyenek. Ezeket mondá Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük. 37 És noha ő ennyi jel tett vala előttük, mégsem hivének ő benne: 38 Hogy beteljesedjék az Ésaiás próféta beszédé, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett meg? 39 Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaiás: 40 Megvakította az ő szemeiket, és megkéményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek, és meg ne térenjenek, és meg ne gyógyítsanak őket. 41 Ezeket mondá Ésaiás, a mikor látá az ő dicsőséget; és beszéle ő felőle. 42 Mindazálta a főemberek közül is sokan hivének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekeszteszenek a gyülekezetből: 43 Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istenek dicséretét. 44 Jézus pedig kiáltja és monda: A ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, a ki elküldött engem. 45 És a ki engem lát, azt látja, a ki küldött engem. 46 Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségen, a ki én bennem hisz. 47 És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. 48 A ki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki ő kárhoztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon. 49 Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. 50 És tudom, hogy az ő parancsolata örökké élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint az Atya mondotta vala nékem. (aiōnios g166)

13 A huszt ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy előjött az órája, hogy átmenjen e világból az Atyahoz, mivelhogy szerette az övéit e világban, mindenbőig szerette őket. 2 És vacsora közben, a mikor az ördög belesugulta már Izkáriótés Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, 3 Tudván Jézus, hogy az Atya minden hatalmátba adott néki, és hogy ő az Istenről jött és az Istenhez megy, 4 Felkelle a vacsoráról, levejté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköté magát. 5 Azután vizet tölté a medenczébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörli a kendővel, a melylyel körül van kötve. 6 Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat? 7 Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem értem, de ezután majd megértem. 8 Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzá. (aiōn g165) 9 Monda néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! 10 Monda néki Jézus: A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszta vagytok, de nem mindenjában. 11 Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindenjában tiszta! 12 Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Érítétek-é, hogy mit cselekedtem veletek? 13 Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. 14 Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. 15 Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjetek. 16 Bizony, bizony mondomban nétek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte. 17 Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszítik ezeket. 18 Nem mindenjáratokról szólok; tudom én kiket választottam el;

hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. **19** Most megmondom nétek, mielőtt meglenne, hogy mikor megesz, higyétek majd, hogy én vagyok. **20** Bizony, bizony mondomban nétek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. **21** Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében, s bizonyságot tönk, és mond: Bizony, bizony mondomban nétek, hogy egy ti közületeket elárlut engem. **22** A tanítványok ekkor egymásra tekintenek bizonytalankodva, hogy kiről szól. **23** Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. **24** Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? **25** Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? **26** Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemárván a falatot, adá Iskáriótus Júdásnak, a Simon fíanak. **27** És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedj. **28** Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. **29** Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. **30** Az pedig, mihelyt a falatot elvezével, azonnal kiméne: vala pedig éjszaka. **31** Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítteték meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítették ő benne. **32** Ha megdicsőítettek ő benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezzennel megdicsőíti őt. **33** Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondám, hogy: A hová én meggyek, ti nem jöhettek; most nétek is mondom. **34** Új parancsolatot adok nétek, hogy egymást szeressétek; a mint én szeretnék titeket, úgy szeressétek ti is egymást. **35** Erről ismer meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagyok, ha egymást szeretni fogjátok. **36** Monda néki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felele néki Jézus: A hová én meggyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jössz. **37** Monda néki Péter: Uram, miért nem lehetek most utánad? Az életemet adom érettek! **38** Felele néki Jézus: Az életedet addod érettem? Bizony, bizony mondomban néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

14 Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higyétek Istenben, és higyétek én bennem. **2** Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nétek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nétek. **3** És ha majd elmegyek és helyet készíték nétek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek. **4** És hogy hová megyek én, tudjátok; az útat is tudjátok. **5** Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódón tudhatjuk azért az útat? **6** Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem lehet az Atyahoz, hanemha én általam. **7** Ha megismertetek volna engem, megismerték volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. **8** Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nékünk az Atyát, és elég nékünk! **9** Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, láttá az Atyát; mimódón mondod azért te: Mutasd meg nékünk az Atyát? **10** Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok nétek, nem magamtól mondomb; hanem az Atya, a ki én bennem lakik, ő cselekszi a dolgokat. **11** Higyétek nékem, hogy én az Atyában

vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyétek nékem. **12** Bizony, bizony mondomban nétek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyához megyek. **13** És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítsések az Atya a Fiúban. **14** Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. **15** Ha engem szeretek, az én parancsolataimat megtartsátok. **16** És én kérem az Atyát, és más vígásztalót ád nétek, hogy veletek maradjon mindenrőlké. (aión 9165) **17** Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem láta őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. **18** Nem hagylak titket árvákul; eljövök ti hozzátok. **19** Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. **20** Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. **21** A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. **22** Monda néki Júdás (nem az Iskáriótus): Uram, mi dolog, hogy nékünk jelentend ki magadat, és nem a világunknak? **23** Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahoz meggyünk, és annál lakoztunk. **24** A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet halottak, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem. **25** Ezeket beszéltem nétek, a míg veletek valék. **26** Ama vígásztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekebe juttatja mindeneket, a miket mondottam nétek. **27** Békességet hagyok nétek; az én békességet adam nétek: nem úgy adom én nétek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne feljen! **28** Hallottátok, hogy én azt mondtam nétek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondjam: Elmegyek az Atyahoz; mert az én Atyám nagyobb nálamnál. **29** És most mondjam meg nétek, mielőtt meglenne: hogy a mikor majd megesz, higyétek. **30** Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; **31** De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljetek fel, menjünk el innen.

15 Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. **2** minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; minden pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. **3** Ti már tiszáltak vagyok ami beszéd által, a melyet szóltam nétek. **4** Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. **5** Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővessző: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélküli semmit sem cselekedhetek. **6** Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárás; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek. **7** Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, a mit csak akartok, és megesz az nétek. **8** Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyek nékem tanítványaim. **9** A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy

szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

10 Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. **11** Ezeket beszéltem nétek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék. **12** Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket. **13** Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátáiról. **14** Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszik, a miket én parancsolok nétek. **15** Nem mondalak többé titeket szolgálnak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátáimnak mondottalak; mert mindenzt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nétek. **16** Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nétek. **17** Ezeket parancsolom nétek, hogy egymást szeressétek. **18** Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölti nálatoknál. **19** Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az óvén; de mivelhogy nem vagytok a világban, hanem én választottalak ki magamnak titeket a világban, azért gyűlöl titeket a világ. **20** Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondtam nétek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a titéket is megtartják majd. **21** De mindez az én nevemről cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, aki küldött engem. **22** Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az ő bűnöket. **23** A ki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. **24** Ha ama cselekedeteiket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat. **25** De azért lón igy, hogy beteljesedjék a mondás, a mely megriatott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem. **26** Mikor pedig előj majd a Vígasztaló, a kit én küldök nétek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyásog. **27** De ti is bizonyásogat tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

16 Ezeket beszéltem nétek, hogy meg ne botránkozzatok. **2**

A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. **3** És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. **4** Ezeket pedig azért beszéltem nétek, hogy a mikor előj az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondjam nétek. De ezeket kezdtetől fogva nem mondottam nétek, mivelhogy veletek valék. **5** Most pedig elmegyek aholhoz, aki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületeket: Hová mégy? **6** Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem nétek, a szomorúság eltöltötte a szívemet. **7** De én az igazat mondjam nétek: Jobb nétek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátek a Vígasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátek. **8** És az, mikor előj, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: **9** Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én benne; **10** És igazság tekintetében, hogy én az én Atyához megyek, és többé nem láttok engem; **11** Ítélet tekintetében pedig, hogy a világnak fejedelme megítélte. **12** Még sok mondani valóm van hozzátek, de most el nem hordozhatjátok. **13** De mikor előj amaz, az igazságnak Lelke,

elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti nétek. **14** Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nétek. **15** Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém: azért mondám, hogy az enyémből vesz, és megjelenti nétek. **16** Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. **17** Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nékünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? **18** Mondának azért: Mi az a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. **19** Megérít azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nékik: Arról tudakozzátok: é egymást, hogy azt mondám: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? **20** Bizony, bizony mondomban nétek, hogy sírtok és jággattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságok örökre fordul. **21** Az asszony mikor szűl, szomorúságban van, mert előtt az ő órája: de mikor megszűli az ő gyermekeit, nem emlékezik többé a kínra az örööm miatt, hogy ember született a világra. **22** Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örölni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi töletek a ti örömeteket. **23** És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondomban nétek, hogy a mit csak kérdi fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nétek. **24** Mostanáig semmit sem kértek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. **25** Ezeket példázatokban mondottam nétek; de előj az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd nétek, hanem nyíltan beszélek nétek az Atyáról. **26** Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondomban nétek, hogy én kérdi fogom az Atyát ti érettetek; **27** Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. **28** Kijöttem az Atyától, és jöttem a világba: ismét elhagyom a világot, és elmegyek az Atyához. **29** Mondának néki az ő tanítványa: Ímé, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz. **30** Most tudjuk, hogy te minden tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezz: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki. **31** Felele nékik Jézus: Most hisztek? **32** Ímé előj az óra, és immár előtt, hogy szétszoljatok kiki az óvárihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. **33** Azért beszéltem ezeket nétek, hogy békességeket legyen én benne. E világban nyomorúságok leszen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.

17 Ezeket beszélte Jézus; és felelemel szemeit az égre, és monda: Atyám, előtt az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; **2** A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindenek, a mit néki adtál. (*aiōnios g166*) **3** Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istant, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. (*aiōnios g166*) **4** Én dicsőítettem téged a földön: elvégzem a munkát, a melyet reám bíztál, hogy végezzem azt. **5** És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadról azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. **6** Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket a világban nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédetet megtartották. **7** Most tudták meg, hogy minden tőled van, a mit nékem adtál: **8** Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam;

és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én töled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. **9** Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid. **10** És az enyémek mind a tiéid, és a tiéid az enyémek: és megdicsőítettem ő bennök. **11** És nem vagyok többé a világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! **12** Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megörizém, és senki el nem veszett közülök, csak a veszedelemek fia, hogy az írás beteljesüljön. **13** Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban. **14** Én a te ígédet nézik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **15** Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. **16** Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **17** Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság. **18** A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; **19** És én ő érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban. **20** De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédőkre hisznek majd én bennem; **21** Hogy mindenjában egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhagyja a világ, hogy te küldtél engem. **22** És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nézik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagunk: **23** Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretterd őket, a miként engem szerettél. **24** Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthatassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettetése előtt. **25** Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; **26** És megismertettem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én is ő bennök legyek.

18 Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, ahol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai. **2** Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, aki őt elárulja vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival. **3** Júdás azért magához vevné a katonai csapatot, és a papi fejedelemktől és a farizeusoktól szolgákat, oda méne fályákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. **4** Jézus azért tudván mindazt, a mi réa következendő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek? **5** Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nézik Jézus: Én vagyok. Ott állt pedig ő velök Júdás is, aki elárulta őt. **6** Mikor azért azt mondá nézik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esének. **7** Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust. **8** Felele Jézus: Mondtam nétek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el; **9** Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztem el. **10** Simon Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala. **11** Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kell-e kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem? **12** A

csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgái megfogák Jézust, és megkötzék őt, **13** És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala ez Kajafásnak, aki abban az esztendőben főpap vala. **14** Kajafás pedig az vala, aki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember veszzen el a népert. **15** Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal, és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába, **16** Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, aki a főpappal ismerős vala, és szóla az ajtóörzőnek, és bevíve Pétert. **17** Szóla azért Péterhez az ajtóörző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok. **18** A szolgák pedig és a poroszlók ott állnak vala, szívtan a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. Ott áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala. **19** A főpap azért kérdez Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől. **20** Felele néki Jézus: Én nyilván szólottam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagogában és a templomban, ahol a zsidók mindenünnben összegyülezeknek; és titkon semmit sem szólottam. **21** Mit kérdez engem? Kérdez azokat, a kik hallották, mit szoltam nézik: íme ők tudják, a miket nézik szólottam. **22** Mikor pedig ő ezeket mondja vala, egy a poroszlók közül, aki ott áll vala, arckul úté Jézust, mondván: így felelsz é a főpapnak? **23** Felele néki Jézus: Ha gonoroszt szóltam, tégy bizonyágot a gonoroszásról; ha pedig jól, miért versz engem. **24** Elküldé őt Annás megköözöve Kajafáshoz, a főpaphoz. **25** Simon Péter pedig ott áll vala és melegszik vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok. **26** Monda egy a főpap szolgái közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő vele együtt a kertben? **27** Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólala. **28** Vivék azért Jézust Kajafastól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőzzenek, hanem hogy megehessék a husvétibárányt. **29** Kiméne azért Pilátus ő hozzájok, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen? **30** Felelének és mondának néki: Ha gonoroszt nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezedbe. **31** Monda azért nézik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéleztek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk; **32** Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia. **33** Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya? **34** Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszélték néked én felőlem? **35** Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papfejedelmek adtak téged az én kezembé: mit cselekedté? **36** Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgáim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való. **37** Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyágot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá. **38** Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhoz, és monda nézik: Én nem találok benne semmi bűnt. **39** Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? **40**

Kiáltának azért viszont mindenjában, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

19 Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztatta. **2** És a vitézek tövisből koronát forván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá, **3** És mondának: Üdvöz légy zsidók király! És arczul csapdossák vala őt. **4** Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nézik: Íme kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találók benne semmi bűnt. **5** Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nézik Pilátus: Ímhol az ember! **6** Mikor azért látták vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nézik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítétek meg, mert én nem találók bűnt ő benne. **7** Felelénék néki a zsidók: Néünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát. **8** Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala; **9** És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki. **10** Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? **11** Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezdebe adott engem. **12** Ettől fogva igyekezik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királylá teszi, ellene mond a császárnak! **13** Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és ülé a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának. **14** Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok! **15** Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nézik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelénék a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császárnak! **16** Akkor azért nézik adá őt, hogy megfeszítessék. Átvevék azért Jézust és elvívék. **17** És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: **18** A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust. **19** Pilátus pedig címet is írta, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. **20** Sokan olvasák azért e címet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, ahol Jézus megfeszítetted vala: és héberül, görögül és latinul vala az írva. **21** Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. **22** Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam. **23** A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznak, és a köntösöt. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindenféig szövött. **24** Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösömre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék. **25** A Jézus keresztre alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőitestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna. **26** Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! **27** Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt a tanítványt. **28** Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégzettet, hogy

beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhözom. **29** Vala pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczetet, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához. **30** Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégzettet! És lehajtva fejt, kibocsátá lelkét. **31** A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy nap vala) kérlik Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le őket. **32** Eljövénük azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikét is, a ki ő vele együtt feszítettet meg; **33** Mikor pedig Jézushoz érének és látták vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait; **34** Hanem egy a vitézek közül dárdával döfél meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból. **35** És a ki láttá, bizonyoságot tett, és igaz az ő tanúbizonyósága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higyjetek. **36** Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék. **37** Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit által szegeztek. **38** Ezek után pedig kéré Pilátust az arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidótól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét. **39** Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhból és álöből való kenetet, mintegy száz fontot. **40** Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgeték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetri. **41** Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyeztetett vala. **42** A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezteték Jézust.

20 A hétek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétetett a kő a sírról. **2** Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nézik: Elvittek az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. **3** Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. **4** Együtt futnak vala pedig mindenkiten: de ama másik tanítvány hamar megelőz Pétert, és előbb juta a sírhoz; **5** És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. **6** Megjöve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. **7** És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyöltve egy helyen. **8** Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala. **9** Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból. **10** Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez. **11** Mária pedig künny áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba; **12** És láta két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol a Jézus teste feküdt vala. **13** És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Monda nézik: Mert elvittek az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt. **14** És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. **15** Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hova tettet őt, és én elviszem őt. **16** Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! **17** Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiahoz és mondд nézik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyákokhoz, és az én

Istenemhez, és a ti Istenetekhez. **18** Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy láttá az Urat, és hogy ezeket mondotta néki. **19** Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, ahol egybegyűlték vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljöve Jézus és megálla a középen, és monda nékik: Békesség nétek! **20** És ezt mondván, megnutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat. **21** Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség nétek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titéket. **22** És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: **23** A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttanak azoknak; a kiket megtartjátok, megtartatnak. **24** Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Kettősnek hívtak, nem vala ő velük, a mikor eljött vala Jézus. **25** Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem. **26** És nyolc nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velük. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megálla a középen és monda: Békesség nétek! **27** Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. **28** És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem! **29** Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek. **30** Sok más jelt is mítvét ugyan Jézus az ő tanítványai előt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben; **31** Ezek pedig azért irattak meg, hogy higyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.

21 Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen: **2** Együtt valának Simon Péter, és Tamás, akit Kettősnek hívtak, és Nátánével, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közül. **3** Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. **4** Mikor pedig immár reggelédek, megálla Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott. **5** Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é valami ennivalótok? Felelénének néki: Nincsen! **6** Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt. **7** Szóla azért az a tanítvány, akit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe. **8** A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszszák vala a hálót a halakkal. **9** Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér. **10** Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok. **11** Felszállá Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló. **12** Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő. **13** Oda méné azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik, és hasonlóképen a halat is. **14** Ezzel már harmadszor jelent meg

Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból. **15** Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat! **16** Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Órizd az én juhaimat! **17** Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-é engem? És monda néki: Uram, te minden tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat! **18** Bizony, bizony mondomban néked, a mikor ifjabb valál, felövezd magadat, és oda mégy vala, a hova akarad; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod. **19** Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Isten. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem! **20** Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, aki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, aki elárul téged? **21** Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen? **22** Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! **23** Kiméne azért e beszéd az atyaiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? **24** Ez az a tanítvány, aki bizonyoságot tesz ezekről, és a ki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyoságétele igaz. **25** De van sok egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megíratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írnának. Ámen.

Apostolok

1 Első könyvemet írtam, Theofilus, mindenkoról, a miket kezdtet Jézus cselekedni és tanítani, **2** Mind a napig, melyen fölvittek, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott vala magának. **3** Kiknek az ő szenvédése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át megjelenvén nézik, és szólván az Isten országára tartozó dolgorokról. **4** És velük összejövén, meghagyá nézik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának igéretét, melyet úgymond, hallottatok tőlem: **5** Hogy János ugyan vízzel kereszttelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap mulva. **6** Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdek őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek? **7** Monda pedig nézik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyhezettet. **8** Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. **9** És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felelemeteték, és felhő fogá el őt szemeik elől. **10** És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elmené, íme két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, **11** Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felvittek tőletek a mennybe, akképen jő el, a miképen láttátok őt felennemi a mennybe. **12** Akkor megtérének Jeruzsálemben a hegyről, mely hívati Olajfák hegyének, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldre. **13** És mikor bementek, felmenének a felsőházba, ahol szállva valának: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelótá, és Júdás, a Jakab fia. **14** Ezek mindenjában egy szívvé-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriaval, Jézusnak anyjával, és az ő atyafiaival együtt. **15** És azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda (vala pedig ott együtt mintegy százhúszt fónyi sokaság): **16** Atyámfai, férfiak, szükség volt betelni annak az írásnak, melyet megjövendölt a Szent Lélek Dávid szája által Júdás felől, ki vezetőjük lón azoknak, a kik megfogták Jézust. **17** Mert mi közénk számláltattot, és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészét. **18** (Ez ház mezőt szere hamisságának béréből; és alá zuhanván, elhasadt középen, és minden belső része kiomlott. **19** És ez tudtokra lón mindenkorának, kik Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon nyelvökön Akeldamának, azaz Vérmezőnek nevezettet el.) **20** Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az ő lakóhelye pusztta, és ne legyen lakó abban. És: Az ő püspökségét más vegye el. **21** Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, a kik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt, **22** A János keresztégtől kezdve mind a napig, melyen fölvittek tőlük, azok közül egy az ő feltámadásának bizonyósága legyen mivelünk egyetemben. **23** Állatának azért elő kettőt, Józsefet, ki hivatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást. **24** És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, akit kiválasztottál. **25** Hogy elnyerje az osztályrészét a szolgálatnak és apostolságnak, melytől előtérüljedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson. **26** Sorsot vetnék azért reájok, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.

2 És mikor a pünkösd napja eljött, mindenjában egyakarattal együtt valának. **2** És lón nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltélez az egész házat, ahol ülnek vala. **3** És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenkre azok közül. **4** És megtelek mindenjában Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nékik szólniok. **5** Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak. **6** Minekutána pedig ez a zúgás lón, egybegyűlé a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni. **7** Álmékodnak pedig mindenjában és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem Galileusok-é ezek mindenjában, a kik szólnak? **8** Mimódon halljuk hát őket, kiki közülünk a saját nyelvén, a melyben születettünk? **9** Párhustos és médek és elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában és Kappadócziában, Pontusban és Ázsiában, **10** Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Libiának tartományiban, mely Cziréne mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok, **11** Krétaiak és arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait. **12** Álmékodnak vala pedig mindenjában és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajon mi akar ez lennie? **13** Mások pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg. **14** Péter azonban előállván a tizenegyvel, felelemel szavát, és szóla nézik: Zsidó férfiak és mindenjában, kik lakoztak Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek füleitekbe az én beszédimet! **15** Mert nem részegek ezek, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; **16** Hanem ez az, a mi megmondatt Jóel prófétától: **17** És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden teste: és prófétálnak ha ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti vénéitek álmokat álmoodnak. **18** És épen az én szolgálmára és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban az napokban az én Lelkemből, és prófétálnak. **19** És tések csudákat az égen odafenn, és jeleket a földön idejenn, vér, tüzet és füstnek gózolgését. **20** A nap sötétséggé változik, és a hold vérré, minekkelőtől előj az Úrnak ama nagy és fényes napja. **21** És lészen, hogy minden, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. **22** Izráelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki Istentől bizonyoságot nyert előttetek erők, csudatételek és jelek által, melyeket ő általa cselekedett Isten ti köztetek, a mint magatok is tudjátok. **23** Azt, aki Istennek elvégezett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek: **24** Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia. **25** Mert Dávid ezt mondja ő róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tátorodjam. **26** Annakokáért örvendezett az én szímem, és vágadt az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységen nyugszik. **27** Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szentet rothatást lásson. (**Hadés g86**) **28** Megjelentetted nékem az életnek útát; betöltesz engem örömmel a te orczád előtt. **29** Atyámfai férfiak, szabad nyilván szólanom ti előttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő sírja minden mai napig minálunk van. **30** Próféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvőssel megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja a Krisztust test szerint, hogy helyhezesse az ő királyi székkibe, **31** Előre látván ezt, szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy az

ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. (Hades g86) 32 Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindenjában tanúbizonyásai vagyunk. 33 Annakokáért az Istennek jobbja által felmagasztaltatván, és a megigért Szent Lelek megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti most láttok és hallotok. 34 Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbkezem felől, 35 Míglen vetem a te ellenségedet lábaid alá zsámolyul. 36 Bizony Nyiludja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrra és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, a kit íme megfeszítettemek. 37 Ezeket pedig mikor hallották, szívükben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostolknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? 38 Péter pedig monda nékik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindenjában a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszítek a Szent Lélek ajándékát. 39 Mert nétek lett az igéret és a ti gyermekeiteknek, és mindenazonknak, kik messze vannak, valakit csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. 40 Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti vala őket, mondván: Szakaszszákok el magatokat e gonosz nemzetsegítő! 41 A kik azért örömet veszék az ő beszédét, megkeresztelkednének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek. 42 És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségen, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. 43 Támadta pedig minden lélekben felelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. 44 Mindenjában pedig, a kik hivének, együtt valának, és mindenük köz vala; 45 És jószágukat és marhákat eladogaták, és szétszórtogaták azokat mindenkinél, a mint kinek-kinek szüksége vala. 46 És minden nap egyakorral kitartva a templomban, és megtörve házaként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. 47 Dicsérve az Isten, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.

3 Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilencszre. 2 És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méméhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba. 3 Ez mikor láttá, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kérte őtőlük alamizsnát. 4 Péter pedig mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! 5 Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. 6 Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és jár! 7 És őt jobbkezén fogva felemelé, és azonnal megerősödnek az ő lábai és bokái. 8 És felszökven, megálla és jár vala és beméne ő velük a templomba, járkálva és szökdelve és dícsérve az Isten. 9 És látta őt az egész nép, hogy jár és dícséri az Istenet: 10 És megismerék őt, hogy ő volt az, aki alamizsnáért tilta a templomnak Ékeskapujában; és megtélenek csodálkozással és azon való álmélkodással, a mi történt vala ő vele. 11 Mikor pedig ragaszkodék Péterhez és Jánoshoz a sánta, aki meggyógyult, az egész nép álmélkodva összefut ő hozzájuk a tornáczba, mely Salamonénak neveztetik. 12 Mikor pedig ezt láttá Péter, monda a népnek: Izráel férfai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal mívtukt volna azt, hogy az járjon? 13 Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbknak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsítette az ő

Fiát, Jézust, kit ti elárulatok, és megtagadatok Pilátus előtt, noha ő úgy ítélt, hogy elbocsátja. 14 Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadatok és kívánatok, hogy a gyilkos ember bocsátással el nétek, 15 Az életnek fejedelmét pedig megöltek; kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyásai. 16 És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, a kit láttok és ismertek; és a hit, mely ő általa van, adta nétek ezt az épiséget mindenjában a ti szemetek láttára. 17 De most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetelek, miképen a ti fejedelmeitek is. 18 Az Isten pedig, a mikről eleve megmondotta minden ő prófétájának szája által, hogy a Krisztus őszintén, ekképen töltötte be. 19 Bánjátok meg azért és tértetek meg, hogy eltöröltesseken a ti bűneitek, hogy így előjönök a felüdülés idei az Úrnak színétől. 20 És elküldje a Jézus Krisztust, aki nétek előre hirdettetett. 21 Kit az égnek kell magába fogadnia minden időig, míglen újjá teremtettek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleítő fogva. (aión g165) 22 Mert Mózes ezt mondotta az atyáinknak: Prófétát támaszt nétek az Úr, a ti Istenek a ti atyákokfai közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben, a mit csak szóláland nétek. 23 Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatand arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. 24 De a próféták is mindenjában Sámueltől és a következőktől fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek. 25 Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetsegéi mindenjában. 26 Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban nétek támasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titéket, mindegyikötöket megtérítvén bűneitekből.

4 Míg ők azonban a néphez szólottak, oda léptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője és a sadduceusok, 2 Neheztelve a miatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást; 3 És rájuk veték kezüket, és veték őket őrizet alá másnapig, mert már este vala. 4 Sokan pedig azok közül, kik hallgaták az ígért, hivének; és lón a férfiak száma mintegy ötezer. 5 Lón pedig, hogy másnapra egybegyűlének azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálemben. 6 És Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor, és a kik csak főpapi nemzetsegbeliek valának. 7 És mikor őket a középre állatták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedték ti ezt? 8 Akkor Péter, Szent Lélekkel megtelve, monda nékik: Népk neje feléje és Izráelnek vénei! 9 Ha e mai napon mi egy nyavalás emberrel való jótétemény felől hallgattatunk ki, mi által gyógyult meg ez: 10 Legyen tudtotoka mindenjároknak és az Izráel egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit íme megfeszítettemek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttemek épségeben. 11 Ez ama kő, melyet ti építök megvetettek, mely lett a szegletek fejévé. 12 És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk. 13 Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorásukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala. 14 Mikor azonban látták, hogy a mely ember meggyógyult vala, ő velük együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenök szólni. 15 Mikor pedig őket a gyűlésből kiküldötték, tanácskoztak maguk között, mondván: 16 Mit cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda lón

általok, mindeneknak, kik Jeruzsálemben laknak, tudtokra van, és el nem tagadhatjuk. 17 De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegetéssel fenyegetessük meg őket, hogy többé egy embernek se szóljanak ebben a névben. 18 Azért beszólítván őket, megparancsolák nékik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. 19 Péter és János pedig felelénk, mondának nékik: Vajon igaz dolog-e Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéleztek meg! 20 Mert nem tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. 21 Amazonok pedig nem találván semmi módot, hogyan bűntessék meg őket, még megfenyegetvén, elbocsáták őket a nép miatt, mert mindenjában dicsőítik vala az Istenet azért, a mi történt. 22 Mert több vala negyven esztendősnél az az ember, kin a gyógyításnak ez a csodája lett vala. 23 Mikor pedig elbocsáttattak, menének az öveikhez, és elbeszélék, a miket a főpapok és a vének mondottak nékik. 24 Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelék szavokat az Istenhez, és mondának: Uruk, te vagy az Isten, ki teremtette a mindenöt és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. 25 Ki Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondottad: Miért zúgolódtak a pogányok, és gondoltak a népek hiábavalókat? 26 Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen. 27 Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, a kit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, 28 Hogy véghezvigyék, a mikről a te kezdet és a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörtenjenek. 29 Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseire: és adjad a te szolgáidnak, hogy teljes bátorággal szólják a te beszédet, 30 A te kezdet kinyújtva gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. 31 És minekután könyörögtek, meghozzád a hely, ahol egybegyűlik; és betelének mindenjában Szent Lélekkel, és az Isten beszédet bátorággal szólják vala. 32 A hívők sokaságának pedig szívelelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magának, hanem nékik mindenök köz vala. 33 És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyásot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindenjákon. 34 Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladtottak árat, 35 És letevék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek között, a mint kinek-kinek szüksége vala. 36 József is, ki az apostoluktól Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vigaszalás Fia), Lévita, származása szerint ciprusi. 37 Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozás, és az apostolok lábainál letev.

5 Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, eladá birtokát. 2 És férfi tőn az árából, feleségeknek is tudtával, és valami részét elvivén, az apostoloknak lábai elől letev. 3 Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából férfi tégy? 4 Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. 5 Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyott és meghala; és mindenekben nagy félelem támadta, kik ezeket hallják vala. 6 Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölék őt, és kivíván eltemeték. 7 Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, beméne. 8 Monda pedig néki Péter: Mond meg nékem, vajon ennyiért

adtatók-é el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. 9 Péter pedig monda néki: Miért hogy megegyeztetek, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? Íme a kúszóból vannak azoknak lábaik, a kik eltemették férjetet, és kivisznek téged. 10 És azonnal összerogyt lábainál, és meghala; bemenvén pedig az ifjak, halva találák őt, és kivíván eltemeték férje mellé. 11 És támáda nagy felelém az egész gyülekezetben és mindenekben, kik ezeket hallják vala. 12 Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lön a nép között; és egyakorral mindenjában a Salamon tornáczában valának. 13 Egyebek közül pedig senki sem mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá őket: 14 Hívők pedig mindenkből csatlakoztak az Úrhöz, úgy férfiaknak, mint asszonynak sokasága. 15 Úgyannyira, hogy az utcákra hozák ki a betegeket, és letevék ágyakon és nyuszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, 16 És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálemben gyűlt, hozva betegeket és tisztálatlan lelkektől gyötrettek: kik mind meggyógyulának. 17 De felkelvén a főpap és minden kik vele valának, azaz a sadduceusok felekezete, betelének irigységgel, 18 És ráveték kezöket az apostolokra, és a közönséges tömlöczbe tevék őket. 19 Hanem az Úrnak angyala éjszaka megnyitá a tömlöcz ajtaját, és kihozván őket, monda: 20 Menjetek el, és felállván, hirdessétek a templomban a népnek ez életnek minden beszédi! 21 Azok pedig ezt hallván, bemenének jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig elmenvén és a vele levők, egybehívák a gyűlést, és Izráel fiainak egész tanácsát, és küldnének a tömlöczbe, hogy azokat előhozzák. 22 Mikor azonban a poroszlók oda mentek, nem találák őket a tömlöczben; visszatérvén tehát, megjelentek, 23 Mondván: A tömlöczt ugyan nagy erősen bezárvá találtuk, és az őrököt kívül az ajtó előtt állva; mikor azonban kinyitottuk, ott benn senkit sem találunk. 24 A mint pedig hallották e szavakat a pap és a templom felügyelője és a főpapok, zavarban voltak azok miatt, mi lehet ez? 25 Eljövén pedig valaki, hírül adá nékik, mondván: Íme, ama férfiak, kiket a tömlöczbe vetettetek, a templomban állanak és tanítják a népet. 26 Akkor elmenvén a felügyelő a poroszlókkal, előhozva őket erőszak nélkül; féltek ugyanis a néptől, hogy megkövezi őket. 27 Előhozván pedig őket, állaták a tanács elő; és megkérdez őket a főpap, 28 Mondván: Nem megparancsolt-e néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És íme betöltöttétek Jeruzsálemet tudományokkal, és mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek vérét. 29 Felelén pedig Péter és az apostolok, mondának: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. 30 A mi atyánknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztre megöltek. 31 Ezt az Isten fejedelemmét és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. 32 És mi vagyunk néki bizonyásai ezen beszédeket felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, a kik néki engednek. 33 Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskozának, hogy megölök őket. 34 Felkelvén azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáiel, az egész nép előtt tisz特 törvénystudó, parancsolá, hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. 35 És monda azoknak: Izráel férfiai, vigyázatok magatakra ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni! 36 Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy négyszáz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöllett, és mindenjában, a kik csak követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. 37 Ezután felkelt ama Galileus Júdás az összeírás idején, és sok népet maga után csábított: ez

is elveszett; és mindenek, a kik őt követték, szétszórattak. **38** Mostanra nézve is mondom nétek, álljatok el ez emberek től, és hagyjatok békét nékik: mert ha emberek től van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz; **39** Ha pedig Isten től van, ti fel nem bonthatjátok azt; nehogy esetleg Isten ellen harczolónak is találtsassatok. **40** Engedének azért néki; és miután előszőlítötték az apostolokat, megveretvén, megharancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsáták őket. **41** Ők annaknak árát örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétekket arra, hogy az ő nevéért gyalázattal illettessenek. **42** És minden nap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

6 Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának, támadta a görög zsidók között panaszolkodás a hébreiek ellen, hogy az ő közülük való özvégyasszonyok mellőzötték a minden nap szolgálatban. **2** Annaknak árát a tizenkettő egybegyűjtött a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhagyjuk és az asztalok körül szolgáljunk. **3** Válaszszatok azért, atyámfiai, ti közületek hét férfiú, kiknek jó bizonyásuk van, kik Szent Lélekkel és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítottak. **4** Mi pedig foglalatosok maradunk a könyörgésben és az iherédetés szolgálatában. **5** És tetszék e beszéd az egész sokaságnak: És kívalászták Ištánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhorust, Nikánort, Timónrt, Párménást és Nikolaust, ki Antiochiából való prozelitus vala; **6** Kiket állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték. **7** És az Isten igéje növekedik; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követék a hitet. **8** István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. **9** Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagogához tartozók közül, mely a szabadoknak, Czirénebelieknek, Alexandriabelieknek és a Czilicziából és Ázsiából valóknak nevezettetek, kik Istvánnal vetteknek vala. **10** De nem állhattak ellene a bölcseségek és a Léleknek, mely által szól vala. **11** Akkor felbújtottak valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. **12** És felzendíték a népet, a véneket és az írástudókat; és reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács elő; **13** És állatának hamis tanáruk, kik mondának: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: **14** Mert hallottak, a mint azt mondá, hogy az a názáreti Jézus ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a cserimóniákat, melyeket adott nékünk Mózes. **15** És szemeiket reá vették a tanácsban ülők mindenjában, olyannak láták az ő orczáját, mint egy angylak orczáját.

7 Monda pedig a főpap: Vajon így vannak-é hát ezek? **2** Ö pedig monda: Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg! A dicsőségek Iste ne megjelenék a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekkelőtte Háránban lakott, **3** És monda néki: Ered ki a te földedből és a te nemzetiséged közül, és jer arra a földre, a melyet mutatók néked. **4** Akkor kimenten a Káldeusok földedből, lakozék Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atya, kihozta őt a földre, a melyen ti most laktok: **5** És nem adott néki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérite, hogy néki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem vala néki gyermeké. **6** Szól pedig az Isten akképen, hogy az ő magva zsellér lészen idegen

földön, és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négy száz esztendeig. **7** De azt a népet, melynek szolgálnak, én megítélem, monda az Isten: És ezek után kijönök, és szolgálnak nékem e helyen. **8** És adta néki a körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákat, és körülmetélő őt nyolcadnapon; és Izsák Jákóböt, és Jákób a tizenkét pátriárkhát. **9** A pátriárkhák pedig irigységből eladtak Józsefet Égyptomba; de Isten vele vala, **10** És megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, Égyptom királya előtt, ki őt Égyptom fölén és az ő egész háza fölén kormányzóul állatá. **11** Következék pedig éhség Égyptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelt a mi atyáink. **12** Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Égyptomban van gabona, elküldé először a mi atyáinkat. **13** És második alkalommal félismerék Józsefet testvérei, és a Faraó megtudta a József nemzetiséget. **14** És József elküldvén, magához hívatta az ő atyát, Jákóböt, és egész hetvenöt lélekből álló nemzetiséget. **15** Leméne azért Jákób Égyptomba, és meghala ő és a mi atyáink; **16** És elvitetének Sikembe, és helyhezettének a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a Sikem atyának fiaitól. **17** Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megoskasodék Égyptomban, **18** Mindaddig, míg nem más király támada, ki nem ismeri vala Józsefet. **19** Ez a mi nemzetsegünkkel álnakul bánya nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitessesse, hogy életben ne maradjanak. **20** Akkor születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez háróm hónapig atya házában tartaték. **21** Mikor pedig kitéteztet, a Faraó leányára felvétve, és felnevel őt a saját fia gyanánt. **22** És Mózes tanítaték az Égyptombeliek minden bölcseségére; és hatalmas vala beszédben és cselekedetben. **23** Mikor pedig negyvennéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyafait, az Izrael fiait. **24** És mikor látha, hogy egyik bántalommal illettetik, megoltalmazá, és az égyptomi embert megölvén, bosszút álla azért, a ki bosszúsággal illettetett. **25** És azt gondolá, hogy az ő atyafai megérik, hogy az Isten az ő keze által ád nékik szabadulást; de azok nem értették meg. **26** Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és inté őket békességre, mondán: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek egymást bosszúsággal? **27** De az, aki felebarátját bántalmazta, elutasítá őt magától, mondán: Kicsoda tett téged fejedelemme és bíróvá mi rajtunk? **28** Csak nem akarsz engem is megölni, miképen megöléd tegnap az égyptomit? **29** E beszédre aztán Mózes elfuta és lón jövevény a Midián földén, ahol két fia születik. **30** És negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sírai hegységi pusztájában az Úrnak angyala cspíkebekornak tüzes lángjában. **31** Mózes pedig mikor megláttá, elcsodálkozék a láthatón. Mikor pedig oda méne, hogy megszemlélie, lón az Úrnak szava ő hozzá: **32** Én vagyok a te atyáidnak Iste ne, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig megrémülvén, nem meré megnézni. **33** Az Úr pedig monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. **34** Látván láttam az én népmennek nyomorúságát, mely Égyptomban van, és az ő föhászkodásukat meghallgattam, és azért szálltottam le, hogy őket megszabadítsam; most azért jójj, elküldelek téged Égyptomba. **35** Ezt a Mózest, aki megtagadának, mondán: Ki tett téged fejedelemme és bíróvá? ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldé angyal keze által, aki megjelent néki a cspíkebekorban. **36** Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket tévén Égyptomnak földében és a Verestengeren és a

pusztában negyven esztendeig. 37 Ez ama Mózes, ki az Izráel fiainak ezt mondotta: Próbétát támaszt néktek az Úr, a ti Istentek, a ti atyátoktai közül, mint engem: azt hallgassátok. 38 Ez az, aki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki elő igéket vör, hogy nékünk adja; 39 A kinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem elutasíták maguktól, és szívükben Egyiptom felé fordulának, 40 Ezt mondván Áronnak: Csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járanak: mert ez a Mózes, ki minket Egyiptom földéből kihozott, nem tudjuk, mi történt ő vele. 41 És borjúképet csinálának azokban a napokban, és áldozatot vivének a bálványnak, és gyönyörködnek az ő kezeik csinálmányaihoz. 42 Az Isten pedig elfordula, és adá őket, hogy szolgáljanak az ég seregenek; a mint meg van írva a próféták könyvében: Vajjon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-é nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek háza? 43 Sőt inkább hordoztatók a Molok sátorát, és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, melyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok: elviszlek azért titokat Babilónon túl. 44 A bizonyásnak sátora a mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, aki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet látott vala. 45 Melyet a mi atyáink átvévén, be is hoztak Józsueval, mikor birodalmukba vették a pogányokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől, mind a Dávidnak napjaiig; 46 Ki kegyelmet talált az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson a Jákób Istenének. 47 Salamon építette pedig néki házat. 48 De a ma Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: 49 A menny nékem ülőszékiem, a föld pedig az én lábaimnak zsályoma; micsoda házat építhettek nékem? azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? 50 Nem az én kezem csinálta-e mindezeket? 51 Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképen. 52 A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? és megölték azokat, aik eleve hirdették amaz Igaznak eljövetelét: kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettettek; 53 Kik a törvényt angyalok rendelésére vettétek, és nem tartották meg. 54 Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek és fogaiat csikorgatják vala ő ellen. 55 Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesszvén szemeit, látá Istennék dicsőségét, és Jézust állani az Istennék jobbjá felől, 56 És monda: Íme látom az egeket megnyilni, és az embernek Fiát az Isten jobbjá felől állani. 57 Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleket bédugák, és egyakarattal reá rohanának; 58 És kiúzvén a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyások pedig felsőruhákat egy Saulus nevezetű ifjú lábához rakták le. 59 Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! 60 Térdre esvén pedig, nagy fenszóval kiáltja: Uram, ne tulajdonítsd nékik és bűnt! És ezt mondván, elaluvé.

8 Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését. És támadta azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindenjában eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. 2 Istvánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta. 3 Saulus pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva, és férfiakat és asszonyokat elővonzsorolva, tömlöczbe veti vala. 4 Amazok annaklárt eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az ígért. 5 És Filep lemenvén Samária városába, prédkálja vala nékik a Krisztust. 6 A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep

mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. 7 Mert sokakból, kikben tisztálatlan lelkeket voltak, nagy hangon kiáltva kimenének: sok gutáütött és sánta pedig meggyógyula. 8 És Iön nagy örömként abban a városban. 9 Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögö tudományt és elámitotta Samária népét, magát valami nagynak állítván: 10 Kire mindenjában figyeltek, kicsinytől nagyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy ereje! 11 Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögö mesterségekkel elámitotta őket. 12 De miután hittek Filepnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelekednék mind férfiak, mind asszonyok. 13 És Simon maga is hűn, és megkeresztelekedvén, Fileppel tarta; és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, álmélikodik vala. 14 Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígéjét, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; 15 Kik mikor lementek, könyörögtek érettük, hogy vegyenek Szent Lelket: 16 Mert még senkire azok közül nem szállt rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. 17 Akkor kezeiket reájuk veték, és vónek Szent Lelket. 18 Mikor pedig láttá Simon, hogy az apostolok kézráttele által adatik a Szent Lélek, megkínálá őket pénzzel, 19 Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, hogy valakire vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen. 20 De Péter monda néki: A te pénzed veled együtt veszsen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. 21 Nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. 22 Térj meg azért ezen gonoszságodból, és kérjed az Isten, ha talán megbocsátattnak néked szívednek gondolatja. 23 Mert látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékben leledzel. 24 Felelén pedig Simon, monda: Könyörögjeket ti énrettem az Úrnak, hogy semmi azokból, a miket mondattak, reám ne jöjjön. 25 Azok annaklárt, minekutána bizonyásot tettek, és hirdették az Úrnak ígéjét, megtérének Jeruzsálemben, és a Samaritanusoknak sok falujában predikálák az evangéliomot. 26 Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába meggy alá. Járatlan ez. 27 És felkelvén, elméne. És íme egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornykája, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálemben; 28 És visszatérőben volt és az ő szekerén ül vala, és olvasá Ésaiás prófétát. 29 Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozz ehhez a székérhez! 30 Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaiás prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érted-é, a mit olvasol? 31 Ő pedig monda: Mimódön érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem! És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. 32 Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh vitétek mészárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. 33 Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetsegét pedig kicsoda sorolja el? mert elvétetik a földről az ő élete. 34 Felelén pedig a komornyká Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiról? 35 Filep pedig szóját megnyitván, és elkezdvén ezen az írásom, hirdeté néki a Jézust. 36 Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyká: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelekedjem? 37 Filep pedig monda: Ha teljes szívóból hiszel, meglehet. Az pedig felelén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. 38 És megállítá a szekerét; és leszállának mindenkiten a vízbe, Filep

és a komornyik; és megkeresztelő őt. **39** Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem láttá őt a komornyik, mert tovább méne az ő útján örömmel. **40** Filep pedig találtaték Azótusban; és széjjeljárva hirdeté az evangéliomot minden városnak, míglén Czézáreába juta.

9 Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a fópaphoz, **2** Kére őtőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálemben. **3** És a mint méne, lón, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből: **4** És ő leesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? **5** És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, akit kergetsz: nehérz néked az ösztön ellen rúgódoznod. **6** Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. **7** A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látnak. **8** Feleke azonban Saulus a földről; de mikor felnyitja szemeit, senkit sem láta, azért kézenfogva vezeték be őt Damaskusba. **9** És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. **10** Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! **11** Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utcába, és keress föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzsusi embert, mert íme imádkozik. **12** És látá Saulus látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. **13** Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam a férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: **14** És itt is hatalma van a fópapoktól, hogy mindeneket megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. **15** Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. **16** Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nemveremt szenvendri. **17** Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetté, monda: Saul atyámfa, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel. **18** És azonnal mintegy pikikkelylek estek le szemeiről, és mindenki visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztek; **19** És miután evett, megerősödék. Vala pedig Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány napig. **20** És azonnal prédkálá a zsinagógákban a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. **21** Álmékkodnak vala pedig mindenjában, a kik hallák, és mondának: Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a fópapokhoz? **22** Saulus pedig annál inkább erőt vőn, és zavarba hozta a Damaskusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. **23** Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartanak, hogy őt megöljék: **24** De tudtára esék Saulusnak az ő leselkedésök. És órizék a kapukat minden nap, minden éjjel, hogy őt megöljék; **25** A tanítványok azért vevén őt éjjel, a kőfalnak bocsáták alá, leereszve egy kosárban. **26** Mikor pedig Saulus Jeruzsálemben ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindenjában féltek tőle, nem hivén, hogy ő tanítvány. **27** Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszél nékik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszél-

vele, és mint tanított Damaskusban nagy bátorsággal a Jézus nevében. **28** És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: **29** És nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala őt megölni. **30** Megtudván azonban az atyafiak, levivé őt Czézáreába, és elküldék őt Tárzusba. **31** A gyülekezeteknek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában bekességek vala; épülvén és járván az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vágaszatalásában, sokasodnak vala. **32** Lón pedig, hogy Péter, mikor mindenjájukat bezárá, leméne a Liddában lakozó szentekhez is. **33** Talála pedig ott egy Éneás nevű embert, ki nyolc esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. **34** És monda néki Péter: Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vesd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele. **35** És láták őt mindenjában, kik laknak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz. **36** Joppéban pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábitha, mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondatik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott. **37** Lón pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala: és miután megmosták őt, kiteríték a felházban. **38** Mivelhogy pedig Lidda Joppéhoz közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút őt hozzá, kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk. **39** Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére, felvezeték őt a felházba: és élébe állának néki az özvegyasszonyok mindenjában sírva és mutogatva a ruhákat és öltözeteiket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt. **40** Péter pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábitha, kelj fel! Az pedig felnyitja szemeit; és meglátván Pétert, felüle. **41** És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és beszólítván a szenteket és az özvegyasszonyokat, elelkébe álltak őt elevenen. **42** És tudtára lón az egész Joppének; és sokan hivének az Urban. **43** És lón, hogy ő több napig marada Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

10 Vala pedig Czézáreában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből. **2** Jámbor és istentelő egész házánépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népeknak, és szüntelen könyörög vala Istennek. **3** Ez látá látásban világosan, a napnak mintegy kilencszedik órája körül, hogy az Istennék angyala beméne őhozzá, és monda néki: Kornélius! **4** Ő pedig szemeit reá függesztre és megrémülve monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgeiseid és alamizsnáid felmentek Isten előbe emlékezetreink okáért. **5** Most azért küldj Joppéba embereket, és hivas magadhoz Simont, ki nevezetük Péternek; **6** Ő egy Simon nevű tímárnál van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. **7** Megmonda néked, mit kell cselekedned. **8** A mint pedig elment az angyal, aki Kornéliussal beszél, szólítta kettőt az ő szolgái közül, és egy kegyes vitte azok közül, kik rendelkezésére állnak vala. **9** És elmondván nékik minden, elküldé őket Joppéba. **10** Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének a városhoz, felmérne Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban. **11** Megéhezék azonban, és akara enni: míg azonban azok élték készítének, szálla ő reá elragadtatás; **12** És látá, hogy az ég megnyílt és leszállva ő hozzá valami edény, mint egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve, és leereszve a földre: **13** És szózat lón ő hozzá: Kelj fel Péter, öljed és egyé! **14** Péter pedig monda: Semmiképen sem, Uram;

mert sohasem ettem semmi közösséget, vagy tisztálant. **15** És ismét szózat lón ő hozzá másodszor is: A miket az Isten megtisztított, te ne mondд tisztálatonaknak. **16** Ez pedig három ízben történt; és ismét felviteték az edény az érbe. **17** A mint pedig Péter magában tünődék, mi lehet az a látás, a melyet látott, ímé az férfiak, kiket Kornélius küldött, megtudakozván a Simon házát, odaérkezének a kapuhoz, **18** És bekülván megtudakozák, vajon Simon, ki neveztetik Péternek, ott van-e szálláson? **19** És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a Lélek: Ímé három férfiú keres téged: **20** Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kétélkedés nélkül menj el ő velök: mert én küldöttem őket. **21** Alámenvén azért Péter a férfiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda: Ímé, én vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért jöttetek? **22** Ók pedig mondának: Kornélius százados, igaz és istenfől férfiú, ki mellett a zsidók egész népe jó bizonyoszt tesz, szent angyal által megintetett, hogy hívasson téged házához, és halljon töled valami dolgokról. **23** Behíván azért őket, szállására fogadá. Másnap pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli atyaiak közül is némelyek együtt menének ő vele. **24** És másnap eljutának Czézáreába. Kornélius pedig várja vala őket, egybegyűjtve rokonait és jó barátait. **25** És lön, hogy a mint Péter beméne, Kornélius előle mervén, lábaihoz borulva imádá őt. **26** Péter azonban felemelé őt, mondvn: Kelj fel; én magam is ember vagyok. **27** És beszélgetve vele, belepött, és talála sokat egybegyűlve; **28** És monda nézik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzámenne; de nékem az Isten megtutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztálatlan embernek: **29** Annak okáért ellenmondás nélkül el is jöttem, miután meghívattam. Azt kérdem azért, mi okból hivattak engem? **30** És Kornélius monda: Negyednaptól fogva mind ez óráig bőjtöltem, és kilencz órakor imádkozám az én házamban; és íme egy férfiú álla meg előttem fényes ruhában, **31** És monda: Kornélius, meghallgattattott a te imádságod, és a te alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten előtt. **32** Küldj el azért Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ez Simon tímár házában van szálláson a tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól néked. **33** Azonnal azért küldöttem hozzád; és te jól tettek, hogy eljöttél. Most azért mi mindenjában az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindeneket, a miket Isten néked parancsolt. **34** Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonynal látom, hogy nem személyválogató az Isten; **35** Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, aki őt feli és igazságot cselekszik. **36** Azt az ígéret, melyet elküldte az Izrael fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztsz által (ő mindeneknek Ura). **37** Ti ismeritek azt a dolgot, mely lön az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet János prédkált, **38** A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggýgyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele. **39** És mi vagyunk bizonyágai mindeneknak, a miket mind a zsidóknak tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett; a kit megölének, fára feszítvén. **40** Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon, és megadá, hogy ő megijelenjék nyilván, **41** Nem az egész népnek, hanem az Istantól eleve választott bizonyágoknak, nékünk, kik együtt ettünk és együtt ittünk ő vele, minekutána feltámadott halottaiból. **42** És megparancsolta nékünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyágot, hogy ő az Istantól rendelt bírája élőknek és holtaknak. **43** Erről a próféták mind bizonyágot tesznek,

hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen ő benne. **44** Mikor még szóló Péter ez ígéretet, leszáll a Szent Lélek mindenekre, a kik hallgatják vala e beszédét. **45** És elálmékodának a zsidóságból való hívek, mindenek, a kik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitölthetett a Szent Lélek ajándáka. **46** Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak és magasztalják az Isteni. Akkor felele Péter: **47** Vajon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztelkedjenek, kik vették a Szent Lelek miképen mi is? **48** És parancsolá, hogy keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében. Akkor kérék őt, hogy maradjon náruk néhány napig.

11 Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában levő atyaiak, hogy a pogányok is bevették az Istennek beszédét. **2** Mikor azért felment Péter Jeruzsálemben, vetekedének ő vele a zsidóságból valók, **3** Mondván: Körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük. **4** Elkezdvén pedig Péter, megmagyarázta nékik rendre, mondán: **5** Én Joppé városában imádkozám; és láták elragadtatásban egy látást, valami alázálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva leeresztle az égből; és egészen hozzám szálla: **6** Melyre szememet rávette megnézem, és látám a földi négylábú állatokat, a vadakat és a csúszómászókat és az égi madarakat. **7** Hallék pedig szót is, mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, ölijed és egyel! **8** Mondék azonban: Semmiréken sem, Uram; mert soha semmi közönséges vagy tisztálatan nem ment be az én számba. **9** Felele pedig nékem a szózat másodszor az égből: A miket az Isten megtisztított, te ne mondд tisztálatonaknak. **10** Ez pedig három ízben történt; és ismét felvonaték az egész az érbe. **11** És íme, azonnal három férfiú érkezik a házhoz, melyben valék, kik Czézáreából küldettek én hozzáim. **12** Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök minden kétélkedés nélkül. Eljöve pedig velem ez a hat atya is; és bemenékn annak az embernek a házába: **13** És elbeszél nékünk, mimódon lássa, a mint az angyal megálla az ő házában és ezt mondá néki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; **14** Ő szólni fog hozzád olyan ígéretet, melyek által megtartatol te és a te egész házadnépe. **15** Mikor pedig én elkezdim szólni, leszáll a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben. **16** Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a mint mondá: János ugyan vízzel keresztelel, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszeltek. **17** Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nékik, mint nékünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztszban, kicsoda voltam én, hogy az Isten eltilthattam volna? **18** Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőítik az Isten, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre! **19** Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadott, eljutának Fenicziáig, Cziprusig és Antiochiáig, senkinek nem prédkálván az ígéret, hanem csak a zsidóknak. **20** Voltak azonban közöttük némely cziprusi és cziréni férfiak, kik mikor Antiochiába bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. **21** És az Úrnak keze vala velök; és nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén. **22** Elhatott pedig a hír ő felőlik a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiochiáig. **23** Ki mikor oda jutott és láttá az Isten kegyelmét, örvendeze; és inté mindenjáratukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. **24** Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú vala ő. És nagy sokaság csatlakozék az Úrhoz. **25** Elméne

pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust, és rátalálván, elvitve őt Antióchiába. **26** És lón, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat először Antióchiában nevezték keresztyéneknek. **27** Ez időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antióchiába prorféták. **28** Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerecsénén nagy éhség lesz; a mely meg is lón Klaudiust császár idejében. **29** A tanítványok pedig elhatározta, hogy a szerint, a mint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó atyafiaknak: **30** A mit meg is cselekedének, elküldvén a vénékhez Barnabás és Saulus keze által.

12 Abban az időben pedig Heródes király elkezdte kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből valók közül.

2 Megölését pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. **3** És látván, hogy ez tetszik a zsidóknak, foltette magában, hogy elfogatja Pétert is. (Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai.) **4** Kit el is fogvatán, tömlöczbe veté, átvadn négy szakaton szakasznak, hogy őrizzék őt; husvét után akarván őt a nép elő vezetetteti. **5** Péter azért őrizteték a fogságban; a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala az Istennek ő érette. **6** Mikor pedig Heródes őt elő akará vezetettetni, azon az éjszakán aluszik vala Péter két vitáz között, megkötözve két lánczzal; és őrök őrizék az ajtó előtt a tömlöczöt. **7** És íme az Úrnak angyala eljöve, és világosság fényék a tömlöczben: és meglökvén Péter oldalát, felkölte őt, mondva: Kelj föl hamar! És leesének a láncok kezeiről. **8** És monda néki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat. És úgy cselekedék. És monda néki: Vedd rád felsőruhádat és kövess engem! **9** És kimenvén, követé őt; és nem tudta, hogy valóság az, a mi történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát. **10** Mikor pedig általmentek az első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz, mely a városba visz; mely magától megnyílik előttük: és kimenvén, egy utcán előreménenek; és azonnal eltávozék az angyal őtőle. **11** És Péter magához tévre monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, és megszabadított engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától. **12** És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak neveztetik; hol sokan valának egybegyűlve és könyörögnek vala. **13** És mikor Péter zörgetett a tornácz ajtaján, egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék: **14** És megismervén a Péter szavát, örömben nem nyitá meg a kaput, hanem befutván, hírül adá, hogy Péter áll a kapu előtt. **15** Azok pedig mondának néki: Elment az eszed. Ó azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyala az. **16** Péter pedig szüntelen zörget vala: mikor azért felnyitották, megláták őt és elálmélikdának. **17** Miután pedig kezével hallgatást intett nékik, elbeszél nékik, mimódron hozta ki őt az Úr a tömlöczből. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. És kimenvén elméne más helyre. **18** Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támadta a vitézek között, mi történt hát Péterrel. **19** Heródes pedig mikor előkeréte őt és nem találta, kivallatván az őrököt, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén Júdeából Czézáreába, ott időzött. **20** Heródes pedig ellenséges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de azok egyakorattal eljövénék ő hozzá, és Blástust, a király kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy az ő tartományuk a királyéból élelmeztek vala. **21** Egy kitűzött napon pedig Heródes

királyi ruhájába felöltözve és székkibe ülve nyilvánosan szóla hozzájuk. **22** A nép pedig felkiáltja: Isten szava ez és nem emberé. **23** És azonnal megveré őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől megemésztervén, meghala. **24** Az Istennek ígéje pedig növekedik és terjed vala, **25** Barnabás és Saulus pedig visszatérének Jeruzsálemből, betöltvén szolgálatukat, maguk mellé véve Jánost is, kinek melléknéve Márk vala.

13 Valának pedig Antióchiában az ott levő gyülekezetben nemely prorféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattattak vala Nigernek, és a Czirénei Luczius és Manaen, ki Heróddessel, a negyedes fejedelemmel együtt nevelteketett vala, és Saulus. **2** Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bőjtölének, monda a Szent Lélek: Válaszsátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam. **3** Akkor, miután bőjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket. **4** Ók annakokáért, miután kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemenének Szeleucziába; és onnan elevezének Cziprusba. **5** És mikor Salamisba jutottak, hirdeték az Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velük vala, mint segítőtárs. **6** És eljárván a szigetet mind Pábusig, találkozának egy ördöngős hamisprféta zsidóra, kinek neve vala Barjézus; **7** Ki Sergius Paulus tiszttartóval, ez okos emberrel vala. Ez magához hivatván Barnabást és Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. **8** Elimás, az ördöngős azonban (mert így magyarázatnak az ő neve) ellenkezik vala velük, igyekezvén a tiszttartót elfordítani a hittől. **9** De Saulus, ki Pál is, megtelvén Szent Lélekkel, szemeit reá vete, **10** Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonoszsággal teljes ördögfő, minden igazságnak ellensége, nem szúnöl-é meg az Úrnak igaz útait elfordítani? **11** Most azért íme az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szállia reá; és kerengve keres vala vezetőket. **12** Akkor a tiszttartó, mikor láttá a történt dolgot, hűn, elálmélikdán az Úrnak tudományán. **13** Elhajózván pedig Pábusból Pál és kísérői, Pergába, Pámfilianak Jerosába menének. János azonban elválván tőlük, megtéríti Jeruzsálemben. **14** Ók pedig Pergából tovább menve, eljutának Antióchiába, Pisidiának városába, és bemenvén szombatnapon a zsinagógába; leülnek. **15** És a törvénynek és a prorfétáknak felolvasása után küldének a zsinagógának előlójáról ő hozzájuk, mondva: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intőbeszédetek az néphez, szíljatok. **16** Pál azért felkelvén és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiak, és ti, kik feleitek az Isten, halljátok meg. **17** Ennek a népknek, Izráelnek Istene kiválasztotta a mi atyánkat, és e népet fölelmette, mikor Égyptomnak földében jövénylek valának, és onné kihozá őket hatalmas karja által. **18** És közel negyven esztendőnek idejéig türte az ő erkölcsöket a pusztában. **19** És minekutána eltörölt hétpént a Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés által elosztá nézik. **20** És azután mintegy negyszázötven esztendeig adott birákat mind Sámuelt prorfétáig; **21** Annakutána pedig királyt kérének maguknak, és adá nékik az Isten Sault, a Kis fiát, a Benjamin nemzetsegéből való férfiút negyven esztendeig. **22** És mikor őt elveté, támasztá nékik Dávidot királyul; kiről bizonyásogt is tón és monda: Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden akaratomat véghez viszi. **23** Ennek magvából támasztott Isten, igére szerint, Izráelnek szabadítót, Jézust; **24** Minekutána előbb János az ő eljövetele előtt a megtérésnek keresztséget prédkálta

Izráel egész népének. 25 És mikor be akár végezni János az ő tisztét, monda: Kinek gondoltok engem? Nem én vagyok az, hanem íme én utánam jó, kinek nem vagyok mérítő megoldani lábainak saruját. 26 Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és kik ti köztetek félik az Isten, ez idővességnek beszéde nétek küldetett. 27 Mert a kik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei, mivelhogy ő fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is, melyeket minden szombaton felolvasnak, ítéletükkel betöltötték. 28 És bár semmi halálra való okot nem találtak, kértek Pilátustól, hogy ölettessék meg. 29 És mikor mindeneket elvégeztek, a mik ő felőle megirattak, a fárol levéve sírba helyezteték. 30 De az Isten feltámasztja őt halottaiból: 31 És ő megjelent több napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ő vele Galileából Jeruzsálemben, kik néki bizonyásai a nép előtt. 32 És mi hirdetjük nétek az atyáknak tett igéreket, hogy azt az Isten betöltötte nékünk, az ő fiaiknak feltámasztván Jézust: 33 Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. 34 Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Nétek adom a Dávid biztos szent javait. 35 Azért mondja másutt is: Nem enged, hogy a te Szented rothatást lásson. 36 Mert Dávid, minekutána a saját idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt, és helyhezették az ő atyához, és rothatást látott. 37 De a kit Isten feltámasztott, az nem látott rothatást. 38 Azért legyen nétek tudtotakra, atyámfiai, férfiak, hogy ez által hirdették nétek a bűnöknek bocsánata: 39 És mindenekből, a mikből a Mózes törvénye által meg nem igazítathattatok, ez által mindenki, aki hisz, megigazul. 40 Meglássátok azért, hogy rajtakor ne essék, a mit a próféták megmondottak: 41 Lássátok meg, ti megvetők, és csodálkozzatok és semmisüljetek meg; mert én oly dolgot cselekszem a ti időkben, oly dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná nétek. 42 Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nékik ezen beszédeket. 43 Mikor pedig eloszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusok közül követék Pált és Barnabást; a kik szólán hozzájuk, biztatják őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében. 44 A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybergűlé az Isten igéjének hallgatására, 45 Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, betelenéknél irigységgel, és ellene mondának azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást szólva. 46 Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal szólva mondának: Szükséges volt, hogy először nétek hirdettessék az Isten igéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk. (aiōnios g166) 47 Mert így parancsolta nékünk az Úr: Rendeltelek téged világosságl a pogányoknak, hogy légy üdvösségiükre a földnek széleig. 48 A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezének és magasztalják vala az Úrnak igéjét; és a kik csak örök életre választattak vala, hivének. (aiōnios g166) 49 Terjede pedig az Úrnak igéje az egész tartományban. 50 A zsidók azonban felindíták az istenfélő és tisztelességbeli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztanak Pál és Barnabás ellen, és kiűzik őket határuk ből. 51 Azok pedig lábuknak porát lerázván ellenük, elmenének Ikóniumba. 52 A tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel.

14 Lón pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének be a zsidók zsinagógájába, és prédikálának, úgyannyira, hogy mind

zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lón hívőv. 2 A kik azonban a zsidók közül nem hivének, felindítják és megharagítják a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen. 3 Azért sok időt töltöttek ott, bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyásot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezeik által. 4 De a városnak sokasága meghasonlók; és némelyek a zsidók mellett, mások pedig az apostolok mellett valának. 5 És mikor a pogányok és zsidók az ő fölembereikkel együtt támadást indítanak, hogy bosszúsággal illessék és megkövezék őket, 6 Ők megtudták, és elfutának Likáoniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a körülvaló tartományba, 7 És ott prédikálják vala az evangéliomot. 8 És Listrában ül vala egy lábával tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. 9 Ez hallá Pált beszélne: a ki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, 10 Monda nagy fenszóval: Állj fel lábaidra egyenes! És felszököt és járt. 11 A sokaság pedig mikor láttá, a mit Pál cselekedett, felkiálta, likáoniai nyelven mondva: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban! 12 És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szóvivő. 13 Jupiter papja pedig, a kinek temploma az ő városuk előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapukhoz, a sokasággal együtt áldozni akar vala. 14 Mikor azonban ezt meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszaggatván, a sokaság közé futamodának, kiáltván 15 És ezt mondva: Férfiak, miért mívelitek ezeket? Mi is hozzájtok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes izenettel hirdetjük nétek, hogy a hiába volt az elő Istenhez térejek, ki teremtte a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat: 16 Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni: 17 Jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyás nélkül, mert jóltevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk, és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket. 18 És ezeket mondva, nagynehezen lecsendesíték a sokaságot, hogy nékik ne áldozzék. 19 Jövének azonban Antiókhiából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot eláltatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból, azt gondolván, hogy meghalt. 20 De mikor körülvették őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és másnap Barnabással elméne Derbébe. 21 És miután hirdették az evangéliomot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikonumba és Antiókhiába. 22 Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk. 23 Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel együtt, ajánlák őket az Úrnak, kiben hittek vala. 24 És Pisidián általmennévin, menének Pamfiliába. 25 És miután Pergában hirdették az igét, lemenének Attáliába; 26 És onnét elhajozának Antiókhiába, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt őket arra a munkára, melyet elvégeztek. 27 Mikor pedig megérkeztek és a gyülekezetet egybehíválták, elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velük, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre. 28 Ott aztán nem kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

15 Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metékkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhettek. 2 Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lón azok ellen, azt végezék, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közülök menjenek fel

az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálemben kérdezés ügyében. 3 Ők tehát kikírtések a gyülekezetből, általmentek Fenicián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és nagy örömet szerzének az összes atyafiaknak. 4 Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálemben, a gyülekezet és az apostolok és a vének fogadák őket, és ők elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedétek az Isten ő velük. 5 Előállanak azonban nemely hívők a farizeusok szerzetetből valók közül, mondván, hogy körül kell metelni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák. 6 Egybegyülének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek. 7 És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nézik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliomnak beszédét, és higyenek. 8 És a szíveket ismerő Isten bizonyásot tett mellettük, mert adta nézik a Szent Lelket, miként nékünk is; 9 És semmi különbösséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét. 10 Most azért mit kísértitek az Isten, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk? 11 Sót inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is. 12 Elhallgattott azért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, a mint elbeszél, mennyi jelt és csudát tett az Isten ő általok a pogányok között. 13 Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondván: Atyámfai, férfiak, hallgassatok meg engem! 14 Simeon elbeszél, mímódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének, 15 És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: 16 Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: 17 Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindenjára, a kik az én nevemről nevezetetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. 18 Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit. (aión g165) 19 Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez; 20 Hanem írjuk meg nézik, hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmessegeitől, a paráznáságtól, a fúlvaholt állattól és a vöröltől. 21 Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városonként megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagogákban minden szombaton olvassák. 22 Akkor tetszék az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válaszszanak ki magok közül és elküldék Antiochiába Pállal és Barnabással, Júdást, kinek melléke neve Barsabás, és Silást, kik az atyafiak között főemberek valának. 23 Megírván azok keze által ezeket: Az apostolok, a vének, és az atyafiak az Antiochiában, Siriában és Czilicziában levő, a pogányok közül való atyafiaknak üdvözletüket! 24 Mivelhogy meghallottak, hogy némelyek mi közülünk kimenvén, megháborítottak titkot beszédeikkel, feldúlva a ti lelketeiket, azt mondván, hogy körmelékkedjetek és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk: 25 Tetszék nékünk, miután egyértélemre jutottunk, hogy férfiakat válaszszunk ki és elküldjük ti hozzájuk a mi szeretteinkkel, Barnabással és Pállal, 26 Oly emberekkel, kik életüköt tették koczkára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. 27 Küldöttük azért Júdást és Silást, kik előszóval szintén tudtotok adják ugyanezeket. 28 Mert tetszék a Szent Léleknek és nékünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátkot ezeken a szükséges dolgokon kívül, 29 Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolguktól, a vöröltől, a fúlvaholt állattól, és a paráznáságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat, jól

lesz dolgotok. Legyetek egészszégen! 30 Azok annakokáért elbocsáttáván, elmenének Antiochiába; és egybegyűjtve a sokaságot, átadták a levelet. 31 És mikor elolvasták, örvendezének az intézen. 32 Júdás és Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és megerősítik. 33 Miután pedig bizonyos időt eltöltötték, elbocsátás őket az atyafiak békességgel az apostolokhoz. 34 De Silásnak tetszék ott maradni. 35 Pál és Barnabás is Antiochiában időznek, tanítva és prédkálva másokkal is többekkel az Úrnak ígéjét. 36 Egynéhány nap mulva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyánkfiait minden városban, melyben hírdettük az Úrnak ígéjét, hogyan vannak. 37 És Barnabás azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. 38 Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt tőlük Pamfiliatól fogva, és nem ment velük a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. 39 Meghasonlás támadta azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajozék Czíprusba; 40 Pál pedig Silást választván maga mellé, elmené, az Isten kegyelmére bízatván az atyafiaktól. 41 És eljárá Síriát és Czilicziát, erősítve a gyülekezeteket.

16 Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonyak, de görög atyának fia; 2 Kiről jó bizonyásot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban levő atyafiak. 3 Ezt Pál magával akará vinni; és vevén, körülmetélé őt a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert ismerték mindenjára az ő atyát, hogy görög volt. 4 És a mint általmentek a városokon, meghagyák nézik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. 5 A gyülekezetek azért erősödnek a hitben, és gyarapodának számban naponként. 6 Eljárván pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy tiltattnak a Szent Lélektől, hogy az ígét Ázsiában hirdessék, 7 Misia felé menvén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem ereszti őket a Lélek. 8 Áthaladván azért Misián, lemenének Tróásba. 9 És azon az éjszakán látás jelenéket meg Pálnak: egy macedón férfiú ált előtte, kérve őt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nékünk! 10 Mihelyt pedig a látást láta, azonnal igyekezénk elmenni Macedóniába, megérvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédkáljuk az evangéliomot. 11 Elhajozván azért Tróásból, egyenesen Sámothrákéba mentünk, és másnap Neápolisba; 12 Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részénél első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk néhány napot. 13 És szombatnapon kimonék a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgetének az egybegyűlt asszonyokkal. 14 És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárus asszony, ki féli vala az Istenet, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzenek azokra, a miket Pál mond vala. 15 Mikor pedig megkeresztelkedéssel minden háránépével egybe, kérte minket, mondván: Ha az Úr hívének ítéletek engem, jértek az én házamhoz, és maradjatok ott. És unszola minket. 16 Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urainak nagy hasznát hajta jövendőmondásával. 17 Ez követén Pált és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istenek szolgái, kik néktek az idvességek útját hirdetik. 18 Ezt pedig több napon át mivelte. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom néked a Jézus

Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában. **19** Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reményisége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piaczra a hatóságok elé. **20** És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létükre meghorítják a mi városunkat, **21** És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nékünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. **22** És velök egyben feltámadta a sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruhákat, megvesszőzeteték őket. **23** És miután sok útéster mérték rájok, tömlöczbe veték őket, megparancsolva a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze őket. **24** Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. **25** Éjféltájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istenet. A foglyok pedig hallgatják vala őket. **26** És hirtelen nagy földindulás lón, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílának az ajtók mind, és mindenjáronnak a bilincsei feloldódnak. **27** Fölserkennével pedig a tömlöcztartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akárá magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. **28** Pál azonban nagy fenszóval kiáltotta, mondva: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindenjában itt vagyunk! **29** Az pedig világöt kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elő, **30** És kihozván őket, monda: Uram, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüliek? **31** Azok pedig mondának: Higy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz minden te, mind a te házadnépe! **32** És hirdeték néki az Úrnak ígéjét, és mindenjáronnak, kik az ő házánál valának. **33** És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosás az ütésiktől, és megkeresztelék azonnal ő és az övéi mindenjában. **34** És bevívén őket házába, asztalt teríté nézik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek. **35** Mikor pedig megvirradta, a bírák elküldék a poroszlókat, mondva: Bocsásd el azokat az embereket. **36** A tömlöcztartó pedig tudtára adta e szavakat Pálnak: A bírák ide küldötték, hogy bocsássalak elítétek: most azért kimenvén, menjetek el békességgel! **37** Pál pedig monda nézik: Megvesszőztek minket nyilvánosan, ítélet nélkül, holott római emberek vagyunk, és tömlöczbe vetettek: és most alattomban akarnak bennünket kiküldeni? Nem úgy; hanem mindenjének ők maguk és vezessének ki minket. **38** A poroszlók pedig megmondák a bíráknak e beszédeket; és azok megfélemlének, mikor meghallották, hogy rómaiak. **39** És odamenvén, megkérlelések őket: és kivezetvén, kérék, hogy mindenek ki a városból. **40** Kijövén pedig a tömlöczből, bemenének Lidiához; és mikor látták az atyaikat, vígasztalákat őket, és eltávozának.

17 Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián, Thessalonikába érkeztek, ahol volt a zsidóknak zsinagógájuk. **2** Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájuk, és három szombaton át vetekekkel velök az írásokból, **3** Megmagyarázva és kímutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvendni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek néktek. **4** És mindenjek azok közül hívenek és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyiszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen. **5** De a zsidók, kik nem hisznek vala, írigységtől felindítottáván, és magok mellé vévén a piaci népségből némy gonosz férfiakat, és csödöletet támasztván, felháboríták a várost; és a János házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé. **6** Mikor pedig őket nem találák, Jásont és minden-

atyiakat vonszolák a város előlőről elő, kialázva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek; **7** Kiket Jászon házába fogadt: pedig ezek mindenjára a császár parancsolatai ellen cselekesznek, mivelhogy mászt tartanak királynak, Jézust. **8** Fel is indíták a sokaságot és a város előlőről, kik hallják vala ezeket. **9** De mikor kezességet nyertek Jászon és a többiek részéről, elbocsáták őket. **10** Az atyaik pedig azonnal, azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben Béreába; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak zsinagógájába. **11** Ezek pedig nemesből lelkük valának a Thessalonikabelieknél, úgy mint kik bevezével az ítélet teljes készseggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek. **12** Sókan hívenek azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen. **13** Mikor azonban tudtokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béreában is prédikálta Pál az Istennek ígéjét, elmenének, és a sokaságot ott is felháboríták. **14** De akkor mindenjárt kibocsáták az atyaikat Pált, hogy utazzék a tenger felé; Silás és Timótheus azonban ott maradának. **15** A kik pedig elköszítek Pált, elvívék őt egész Athénig; és parancsát vévén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél hamarabb menjek ő hozzá, elmenének. **16** Athénben pedig, mikor azokat várta Pál, elkezdi haborog vala ő benne, látván, hogy a város bálványokkal van tele. **17** Vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piaczon mindennap azokkal, a kiket előtálati. **18** Némyelek pedig az epikureus és stoikus filozófusok közül összeakadtak ő vele. És némyelek mondának: Mit akarhat ez a csacsogó mondani? Mások meg: Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivelhogy a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nézik. **19** És megragadva őt, az Areopágusra vivék, ezt mondva: Vajon megérthetjük-e mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? **20** Mert valami idegen dolgokat beszél sz a mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek. **21** Az athéniek pedig mindenjában és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglalatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában. **22** Előállván pedig Pál az Areopágusnak közepte, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titokat. **23** Mert mikor bejárám és szemlélem a ti szentélyeiteket, találkozám egy oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek. A kit azért ti nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem én néktek. **24** Az Isten, aki teremtte a világot és mindenzt, a mi abban van, mivelhogy ő mindenjek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. **25** Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nékül szűkölökönék, holott ő ád mindeneknek életet, leheletet és minden; **26** És az egész emberi nemzettséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejöket és lakásuknak határait; **27** Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikönktől sem: **28** Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképen a költők közül is mondották némyelek: Mert az ő nemzetisége is vagyunk. **29** Mivelhogy azért az Istennek nemzetisége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüstözökhöz, vagy kóhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. **30** E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindeninek mindenütt, hogy megtérjenek: **31** Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekségét igazságban egy férfi által, kit arra rendelt; bizonyoságot tévén mindeninek, az által, hogy feltámasztja őt halottaiból. **32** Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak,

némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől. **33** És ilyen módon Pál kiméne azok közül. **34** Némely férfiak azonban csatlakozván ő hozzá, hivének; ezek között az areopágita Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások ő velük.

18 Ezekután Pál Athénból eltávozván, méne Korinthusba. **2** És mikor egy Akvíla nevű, pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére Priscillára (mivelhogy Klaudius megharapta vala, hogy a zsidók minden távozzanak Rómából): hozzájuk csatlakozék. **3** És mivelhogy azonfélé mives vala, náulk maradva és dolgozik vala. Mesterségekre nézve ugyanis sátorcsinálók valának. **4** Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezék minden zsidókat, minden görögöt meggyőzni. **5** Mikor pedig megerkeztek Maczedóniából Silás és Timótheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyáságot tőn a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. **6** Mikor pedig azok ellenszegülének és káromlásokat szólának, ruháit megrázva monda nézik: Véreteket a fejetekre; én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek. **7** És általmenvén onnét, méne egy Justus nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos vala a zsinagógával. **8** Krispus pedig, a zsinagógának feje hűn az Úrban egész házanépével egybe; a Korinthusbeliek közül is sokan hallván, hisznek vala, és megkeresztelkednek vala. **9** Monda pedig az Úr látás által éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: **10** Mert én veled vagyok és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban. **11** És ott lakozék egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük az Isten igéjét. **12** Mikor pedig Galliό volt Akhája tisztáttöröja, rejtámadának a zsidók egyakarattal Párra, és vivék őt a törvényszék elébe, **13** Mondván: Ez a törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket. **14** Mikor pedig Pál meg akárá nyitni száját, monda Galliό a zsidóknak: Ha valóban valami bosszútételeiről, vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, igazság szerint meghatárolnák benneteket! **15** De ha tanításról, nevekről és a ti törvényekről van kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem akarok lenni. **16** És előzé őket a törvényszék elől. **17** A görögök pedig mindenjában Sosthenest, a zsinagógának fejét megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de Galliό velük semmit sem gondola. **18** Pál pedig, miután még több napig ott marada, az atyafiakról elbúcsúzván, Síriába hajózék, és vele együtt Priscilla és Akvíla, minekutána fejét megnyírta Kenkreában; mert fogadása vala. **19** Juta pedig Efézesuba, és azokat ott hagyá; ő maga pedig bemenvén a zsinagógába, vetekedék a zsidókkal. **20** Mikor pedig azok kérék, hogy több ideig maradjon nálok, nem állá reá; **21** Hanem búcsút vón tölük, mondván: Mindenesetre Jeruzsálemben kell nékem a következő ünnepet töltönem; de ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózék Efézusból. **22** És miután Czézáreába érkezék, felmenvén Jeruzsálemben és köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiókhiába. **23** És miután ott bizonyos időt eltöltött, elméne, eljárván renddel Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a tanítványokat mind. **24** Érkezék pedig Efézesuba egy Apollós nevű zsidó, alekszandriai származású, ékesenszóló férfiú, ki az írásokban tudós vala. **25** Ez meg volt tanítva az Úrnak útára; és lélekbén buzgó lévén, szólja és tanítja vala nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztséget tudja vala. **26** És ez kezde nagy bátorsággal szólni a zsinagógában. Mikor pedig meghallgatta őt Akvíla és Priscilla,

magok mellé vevék őt, és nyilvábban kifejtették előtte az Istenek útát. **27** Mikor pedig Akhájába akara átmenni, buzdítván őt az atyafiak, írának a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Ki mikor odajutott, sokat hasznára azoknak, kik hittek vala a kegyelem által: **28** Mert hatalmasan meggyőzi vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

19 Lőn pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, Efézesuba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, **2** Monda nézik: Vajon vettetek-é Szent Lelket, minekutána hívőkké lettetek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek. **3** És monda nézik: Mire keresztelkedtek meg tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségre. **4** Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztlelt, azt mondva a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higyjenek, tudnillilik a Krisztus Jézusban. **5** Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkednének az Úr Jézusnak névre. **6** És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétnálak vala. **7** Valának pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten. **8** Bemervén pedig a zsinagóbába, bátorsággal szól vala, hárrom hónapon át vetekedvén és igyekezvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról. **9** Mikor pedig némelyek megkeményíték magokat és nem hivének, gonoszul szólvan az Úrnak útáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakaszta a tanítványokat, minden nap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédkálván. **10** Ez pedig lőn két esztendeig: úgynyíra, hogy mindenek, kik lakoznak vala Ázsiában, minden zsidók, minden görögök, hallgatnak az Úr Jézusnak igéjét. **11** És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: **12** Annyira, hogy a betegekhez is elvívék az ő testéről a keszkenyeket, vagy kötényeket, és eltávozának azoktól a betegségek, és a gonosz lelkei kimenének belőlöök. **13** Elkezdték pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, a kikben gonosz lelkei valának, mondván: Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. **14** Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapnak fiai heten, a kik ezt mivelik vala. **15** Felelén pedig a gonosz lélek, monda: A Jézust ismerem, Párról is tudok; de ti kicsodák vagytok? **16** És reájok ugorván az az ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzvén őket, hatalmat vón rajtuk annyira, hogy mezítelenén és megsebesülve szaladának ki abból a házból. **17** Ez pedig tudtokra lőn mindeneknek, minden zsidóknak, minden görögöknek, kik Efézusban laknak vala, és felelem szállja mindenjárokra, és magasztalatik vala az Úr Jézusnak neve. **18** És sokan a hívők közül eljőnek vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. **19** Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könnyeiket összehordva, mindeneknek láttára megégették vala. És összeszámoláék azoknak árat, és találák ötvenezre ezüstpénznek. **20** Ekképen az Úrnak igéje erősen nevezekedik és hatalmat vesz vala. **21** Midőn pedig ezek elteltek, elvégez Pé Pál magában, hogy Maczedóniát és Akháját eljárván, Jeruzsálemben megy, mondván: Ott létem után Rómát is meg kell nékem látnom. **22** Elküldvén pedig Maczedóniába kettőt azok közül, kik néki szolgálnak vala, Timótheust és Erástust, ő maga egy ideig Ázsiában marad. **23** Támadta azonban azon időtájban nem csekély háborúság az Úrnak útáról. **24** Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből Diána templomokat csinálván, a mesterembereknek nem csekély nyereséget ád vala; **25** Kiket egybegyűjtve az ilyenfélékkel

foglalkozó mivesekkel egybe, monda: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jöllünk. **26** Lájtatók pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Elfézusnak, hanem közel az egész Ázsianak sok népét eláltatván, elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, a melyek kézzel csináltatnak. **27** Nemcsak az a veszélű fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a nagy istenasszonynak, Diárának temploma is semmibe vétezik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész Ázsia és a világ tisztei. **28** Mikor pedig ezeket hallották és haraggal megtéleknek, kiáltnak vala, mondván: Nagy az efézusi Diána! **29** És betelék az egész város haborúsággal; és egyakorattal a színházba rohanának, megfogván Gájust és Aristárhust, kik Maczedóniából valók és Pálnak útitársai valának. **30** Pál pedig mikor a nép közé akara menni, nem eresztek őt a tanítványok. **31** És az ázsiai főpapok közül is némelyek, kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy ne menjen a színházba. **32** Már most ki egyet, ki mászt kiáltóz vala, mert a népgyűlés összezavarodott volt, és a többség nem tudta, miért gyűlték össze. **33** A sokaság közül pedig előállták Alekszándert, minthogy előre tuszkolták őt a zsidók. Alekszánder pedig kezével intvén, védekezni akara a nép előtt. **34** Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mindenjájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána! **35** Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, aki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy Diána istenasszonyak és a Jupitertől esett képnek templomrőzje? **36** Mivelhogy azért ezeknek senki ellene nem szóhat, szükség, hogy megcsendesedjetek, és semmi vakmerő dolgot ne cselekedjetek. **37** Mert ide hoztatók ez embereket, kik sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok ellen káromlást nem szóltak. **38** Ha tehát Demeterék és a hozzátartozó mesterembereknek valaki ellen panaszuk van, törvényszékek vannak, és tisztartók vannak: pereljenek egymással. **39** Ha pedig egyéb dolgok felől van valami panasztok, a törvényes népgyűlésen majd elintézhetik. **40** Mert félő, hogy lázadással vádoltatunk a mai napért, mivelhogy semmi ok sincs, a melyivel számot tudnánk adni ezért a csődületért. **41** És ezeket mondván, feloszlata a gyűlést.

20 Minekutána pedig megszűnt a haborúság, magához híván Pál a tanítványokat és tölük búcsút vévén, elindula, hogy Maczedóniába menjen. **2** Miután pedig azokat a tartományokat eljárta, és intette őket bő beszéddel, Görögországba méne. **3** És ott töltött három hónapot. És mivelhogy a zsidók lest hánynak néki, a mint Síriába készült hajójni, úgy végez, hogy Maczedónián át tér vissza. **4** Kísérő pedig Ó Ázsiáig a béreai Sopater, a Thessalonikabeliek közül pedig Aristárhkus és Sekundus, és a derbei Gájus és Timótheus; Ázsiaiak pedig Tikhikus és Trofimus. **5** Ezek előremervén, megvárának mincket Troában. **6** Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kievezénk Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba őt nap alatt; hol hét napot töltének. **7** A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlven a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtja éjfélig. **8** Vala pedig elegendő szövétnek abban a felházban, ahol egybe valának gyülekezve. **9** Egy Eutikhus nevű ifjú pedig ül vala az ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy Pál sok ideig prédikálta, elnyomatván az álom által, aláesék a harmadik rend házból, és halva véteték föl. **10** Pál pedig alámenvén, reá borula, és

magához ölelke mondta: Ne haborogjatok; mert a lelke benne van. **11** Azután fölméne, és megszegé a kenyeret és evék, és sokáig, mind virradatig beszélgetvén, úgy indulva el. **12** Felhözök pedig az ifjat elevenen, és felette igen megvigasztalódának. **13** Mi pedig előremervén a hajóra, Assusba evezénk, ott akarván fölvenni Pált; mert így rendelkezett, ó maga gyalog akarván jáni. **14** Mikor pedig Assusban összetalálkozott velünk, felvéné ót, menénk Mitilénébe. **15** És onnét elevezvén, másnap eljutánk Khius ellenébe; a következőn pedig áthajózánk Sámusba; és Trogilliumban megszállván, másnap mentünk Milétusba. **16** Mert elvégezé Pál, hogy Elfézus mellett elhajózik, hogy ne kelljen néki idő műlatni Ázsiában; mert siet vala, hogy ha lehetne néki, pünkösd napjára Jeruzsálemben legyen. **17** Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához híváta a gyülekezet véneit. **18** Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt, **19** Szolgálván az Úrnak teljes alázatosággal és sok könnyhullatás és kísértetek között, melyek én rajtam a zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek; **20** Hogy semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titokat nyilvánosan és házanként, **21** Bizonyoságat tévén minden zsidóknak, minden görögöknek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. **22** És most íme én a Lélek től kényszerítve megtek Jeruzsálemben, nem tudván, mik következnek ott én reám. **23** Kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyoságat tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik. **24** De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliomáról. **25** És most íme én tudom, hogy nem látjátok többé az én orczámat ti mindenjában, kik között általmentem, prédiálván az Istennek országát. **26** Azért bizonyoságat teszek előttemek a mai napon, hogy én mindeneknek vérétől tisztta vagyok. **27** Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát. **28** Viseljetek gondot azért magatakra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titokat vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. **29** Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. **30** Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. **31** Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. **32** És most, atyámfiai, ajánlak titokat az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek között. **33** Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: **34** Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. **35** mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni. **36** És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindenakkal egybe. **37** Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgatják őt. **38** Keseregev kiválték azon a szaván, a melyet mondott, hogy többé az ő orczáját nem fogják látni. Aztán elkísérték őt a hajóra.

21 A mint pedig, ō tölük elszakadkíván, elindultunk, egyenesen haladva Kóusba érkezénk, másnap pedig Rhodusba, és onnét Patarába. **2** És mikor találtunk egy hajót, mely Fenicziába méne által, abba beülvén, elhajozánk. **3** És miután megláttuk Cziprust és elhagytuk azt balkézre, evezénk Siriába, és Tirusban köténk ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhét. **4** És ott maradánk hétf napiig, miután feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben. **5** Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, kimenvén, elutazánk; kikisérvén bennünket mindenjában feleségestől, gyermekestől egészen a városon kívülre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk. **6** És egymástól elbúcsúzván, beülénk a hajóba, azok pedig megtérek az övéikhez. **7** Mi pedig a hajózást bevégezvén, Tirusból eljutánk Ptolemaisba; és köszöntvén az atyafiakat, nálok maradánk egy napig. **8** Másnap pedig elmenvén Pál és mi, kik ō vele valánk, érkezénk Czezáreába; és bemenvén a Filep evangéliista házába, ki ama hétközül való vala, ō nála maradánk. **9** Ennek pedig vala négy szűz leánya, a kik prófétálnak vala. **10** Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint Agabus. **11** És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megköszvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, aki ez az öv, ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. **12** Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben. **13** De Pál felele: Mit miveltek sírván és az én szívetet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztem, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. **14** Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úrnak akaratja. **15** E napok után pedig felkészüldvén, felmenénk Jeruzsálemben. **16** Jövénék pedig mi velünk együtt a tanítványok közül is Czezáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk. **17** Mikor azért Jeruzsálemben jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. **18** Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindenjában ott valának. **19** És köszöntvén őket, elbeszél egyenként, a miket az Isten a pogányok között az ō szolgálata által cselekedett. **20** Azok pedig ezt hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfa, mely sok ezeren vannak zsidók, kik hívőkké lettek; és mindenjában buzognak a törvény mellett: **21** Felőled pedig azt hallották, hogy te mindenokat a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózesről való elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járanak. **22** Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide jöttel. **23** Ezt míveld azért, a mit néked mondunk: Van mi köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra; **24** Ezeket magad mellé vévén, tisztluj meg velök, és költs rájok, hogy megnyíressék fejüköt: és megtudják mindenek, hogy semmi sincs azokban, a miket te felőled hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt megtartod. **25** A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ōk semmi ilyenfelé ne tartsanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a véről, mind a fúlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. **26** Akkor Pál maga mellé véve azokat a férfiakat, másnap ō velök megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén a tisztlás napjainak eltelését, a míg mindegyiküköt elvégeztek az áldozat. **27** Mikor pedig a hét nap immár eltelőben volt, az

Ázsiából való zsidók, meglátván ōt a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá veték kezöket, **28** Kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek segítsége! ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény ellen és e helyen tanít mindenkit mindenüt; ezen felül még görögöket is hozott be a templomba, és megfertéztette ezt a szent helyet. **29** Mert látott vala annakelőtte az efézusi Trofimust ō vele a városban, kiről azt vélék, hogy Pál bevitte a templombat. **30** Megmozdula azért az egész város, és a nép összecsődül: és Pált megragadván, vonszolják vala ki ōt a templomból: és mindenjárt bezárátanak az ajtóit. **31** Mikor pedig meg akarák ōt ölni, feljuta a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült. **32** Ki azonnal vitézeket és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájok. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket, megszűnének Pált verni. **33** Akkor odaérvén az ezredes, elfogatá őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két láncszal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett. **34** De ki egyet, ki mást kiált vala a sokaság között; és mikor nem érhetet meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolá, hogy vigyék el ōt a várba. **35** Mikor pedig a lépcsőkhöz juttat, lön, hogy úgy vivék ōt a vitézek a néptömeg erőszaktétele miatt: **36** Mert követi vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg ōt! **37** És mikor immár a várba akarák bevinni Pált, monda az ezredesnek: Vajon szabad-e nékem valamit szólanom te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? **38** Hát nem te vagy az az egyptomi, ki e napoknak előtte fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer orgylkos férfiút? **39** Monda pedig Pál: Én ugyan tárzusi zsidó ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. **40** Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön álla intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lön, megszólala zsidó nyelven, mondván:

22 Atyámfa, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én beszédemet, a melylyel most magamat előttetek mentem. **2** Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájok, még inkább nyugalmat tanúsítottak. És monda: **3** Én zsidó ember vagyok, születtem a czilicziai Tárzusban, fölneveltettem pedig ebben a városban a Gamáliel lábainál, tanítottam az atyák törvényének pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindenjában vagytok ma: **4** És ezt a tudományt üldöztem mind halálig, megköszvén és tömlöczbe vettvén mind férfiakat, mind asszonyokat. **5** Miképen a főpap is bizonyosam nékem, és a véneknek egész tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz, Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálemben, hogy bűnhődjenek. **6** Lón pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem. **7** És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: Saul, Saul, mit kergetsz engem? **8** Én pedig felelek: Kicsoda vagy, Uram? És monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, a kit te kergetsz. **9** A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották. **10** Én pedig mondék: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják néked mindenokat, a mik elrendelvék néked, hogy véghez vigyed. **11** Mikor pedig nem láték annak a világosságnak dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezetettet menék Damaskusba. **12** Egy bizonyos Ananias pedig, ki a törvény szerint istenfélő férfiú, kiről az ott lakó zsidók mindenjában bizonyoságot tesznek,

13 Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerд vissza szemed világát. És én azon szempillantásban reá tekintettem. **14** Ó pedig monda: A mi atyáinknak Istene választott téged, hogy megismerd az ó akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az ó szájából. **15** Mert leszel néki tanúbizonysága minden emberrel azok felől, a mikel láttál és halottal. **16** Most annakokáért mit késedelmez? Kejl fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét. **17** Lón pedig, hogy mikor Jeruzsálemben megtértém és imádkozám a templomban, elragadtatám lelkemben, **18** És látam őt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te tanúbizonyságtételedet én felőlem. **19** És én mondék: Uram, ők magok tudják, hogy én tömlöczbe vetettem és vertem zsinagógánként azokat, a kik hisznek vala te benned: **20** És mikor ama te mártírodnak, Istvánnak vére kiontatók, én is ott állék és helyeslém az ó megöletését, és őrizém azoknak köntösét, a kik őt megölték. **21** És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé. **22** Hallatják vala pedig őt e szöig; de most felemél szavokat, mondván: Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki elni. **23** Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket elhányák, és port szórának a levegőbe, **24** Parancsolá az ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy korábcsütésekkel vallassák ki őt, hogy megtudhassa, mi okért kiabáltak úgy reá. **25** A mint azonban leköötték őt a szíjakkal, monda Pál az ott álló századosnak: Vajon szabadé néktek római embert, kit el nem ítétek, megostorozni? **26** Miután pedig ezt meghallá a százados, elmenvén, megjelent az ezredesnek, mondván: Meglásd, mit akarsz cselekedni; mert ez az ember római. **27** Hozzámenvén azért az ezredes, monda néki: Mondd meg nékem, te római vagy-é? Ó pedig monda: Az. **28** És felele az ezredes: Én nagy összegért vettetem meg ezt a polgárigot. Pál pedig monda: Én pedig benne is születtem. **29** Mindjárt eltávozának azért ő tőle, a kik őt vallatni akárák. Sőt az ezredes is megijede, mikor megértette, hogy római, és hogy őt megkötöztette. **30** Másnap pedig meg akarván tudni a bizonyos valóságot, miben vádoltatik a zsidóktól, feloldatá őt bilincseiből, és megparancsolá, hogy a főpapok az ó egész tanácsokkal egyben hozzá menjenek; és levezetvén Pált, elekebe állat.

23 Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál, monda: Atyámfiai, férfiak, én teljes jó lelkismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig. **2** Ananiasz főpap pedig megparancsolá azoknak, kik ő mellette állanak vala, hogy üssék őt szájon. **3** Akkor Pál monda néki: Megver az Isten téged, te kimeszelt fal! És te leülök engem a törvény szerint megitélni, és törvényellenesen cselekedve parancsolod, hogy engem verjenek? **4** Az ott állók pedig mondának: Az Istennek főpapját szidalmazod-é? **5** Pál pedig monda: Nem tudtam, atyámfiai, hogy főpap. Mert meg van írva: A te néped fejedelmét ne átkozd! **6** Mikor pedig Pál eszébe vette, hogy az egyik részük a sadduceusok, a másik pedig a farizeusok közül való, felkiáltja a tanács előtt: Atyámfiai, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak reményisége és feltámadása miatt vádoltatom én. **7** A mint pedig ő ezt mondta, meghasonlás támadta a farizeusok és a sadduceusok között, és a sokaság megoszlott. **8** Mert a sadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok pedig mind a kettőt vallják. **9** Támadta azért nagy kiáltázás: és felkelvén az írástudók a farizeusok pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat sem találunk ez emberben; ha pedig lélek szólott

néki, vagy angyal, ne tusakodunk Isten ellen. **10** Mikor pedig nagy hasonlás támadt, félvén az ezredes, hogy Pál szétszagaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg alájővén, ragadja ki őt közülök, és vigye el a várba. **11** A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert miképen bizonyoságot tettél az én felől való dolgoról Jeruzsálemben, azonképen kell néked Rómában is bizonyoságot tenned. **12** Midón pedig nappal lön, a zsidók közül némelyek összeszövetkezvén, átok alatt kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem esznak, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik Pált. **13** Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az összeesküést szótték. **14** Ezek elmenvén a főpapokhoz és a vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk, hogy semmit nem ízlelünk addig, míg meg nem ölik Pált. **15** Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek a tanácscsal egybe, hogy holnap hozza le őt ti hozzátok, mintha az ó dolgának tüzetesebben végére akarnátok járni. Mi pedig, minekkelőtte ő ide érne, készek vagyunk őt megölni. **16** Meghallván azonban a Pál nőtestvérének fia e cselvetést, megjelenvén és bemenvén a várba, tudtára adá Pálnak. **17** Pál pedig egyet a századosok közül magához hívatván, monda: Ezt az ifjat vezesd az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. **18** Az annakokáért maga mellé vévén őt, vivé az ezredeshez, és monda: A fogoly Pál magához hívatván engem, kér, hogy ez ifjat hozzád vezessem, mert valamit akar néked mondani. **19** Az ezredes pedig ő kézen fogván, és félrevonulván külön, tudakolá: Micsoda az, a mit nékem jelenteni akarsz? **20** Az pedig monda: A zsidók elvégezték, hogy megkérni téged, hogy Pál holnap vidd le a tanács elől, mintha valamit tüzetesebben meg akarnának tudakozni ő felőle. **21** Te azért ne engedj nékik: mert közülök negyvennél több férfiú leselkedik ő utána, kik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem nem esznak, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik őt. És immár készen vannak, várakozva a te izenetedre. **22** Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki, hogy el ne mondd senkinek, hogy ezeket megjelentetted nékem. **23** És magához hívatván kettőt a századosok közül, monda: Készítsetek fől kétszáz vitézt, hogy induljanak Czézáreába, és hetven lovast, és kétszáz parityást, az éjszakának harmadik órájától fogva. **24** És hogy barmokat is adjanak melléjük, hogy Pált felültetve békességgel vigyék Félix tisztartóhoz. **25** Levelet is írt, melynek tartalma ez vala: **26** Klaudiusz Lisiás a nemes Félix tisztartónak üdvöt! **27** Ezt a férfiút, kit a zsidók megfogtak és meg akartak ölni, oda menvén a sereggel, kiszabadítám, megérvén, hogy római. **28** Meg akarván pedig tudni az okát, miért vadolják őt, levivén őt az ó tanácsuk elébe. **29** És úgy találtam, hogy ő az ó törvényüknek kérdéseit felől vádoltaik, de semmi halálra vagy fogásra méltó vétké nincs. **30** Minthogy pedig nékem megjelentették, hogy a zsidók a férfiú után ólalkodni akarnak, azonnal hozzád küldém, meghagyva vadolónak is, hogy a mi dolguk van ő ellene, te előtted mondiák meg. Légy jó egészségben! **31** A vitézek tehát, a mint nékik megparancsolták, Pált felvétén, elvívék azon éjszakán Antipatrisszát. **32** Másnap pedig hagyván a lovagokat tovább menni ő vele, visszatérének a várba. **33** Azok pedig eljutván Czézáreába, és átvadán a levelet a tisztartónak, Pált is elébe állatták. **34** Mikor pedig elolvasta a tisztartó, és megkérdezte, melyik tartományból való, és megértette, hogy Czilicziából, **35** monda: Majd kihallgattak, mikor váldói is eljönek. És parancsolá, hogy a Héród palotájában őrizzék őt.

24 Öt nap mulva aztán aláméne Ananiás fópap a vénekkel és egy Tertullus nevű prókátorral, kik panaszt tettek a tisztartónál Pál ellen. **2** Mikor pedig ő előszólítatott, Tertullus vádolni kezdé, mondván: **3** Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el, hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te gondoskodásod folytán igen jó intézkedések történnek e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. **4** De hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. **5** Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a föld kereksgén levő valamennyi zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, **6** Ki a templomot is meg akarta fertőzteni. Meg is fogtuk őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. **7** De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal oda jövén, kivevő őt kezünkől. **8** És azt parancsolá, hogy az ő vadolói hozzád jöjjönek. Tőle te magad, ha kihallgatod, értesülhetsz mindezkről, melyekkel mi őt vadoljuk. **9** Helybenhagyák pedig a zsidók is, mondhatván, hogy úgy vannak ezek. **10** Felele pedig Pál, miután intett néki a tisztartó a szólsára: Mivelhogy tudom, hogy te sok esztendő óta vagy e népkéb bírája, bátorásosban védekezem a magam ügyében, **11** Mert megtudhatod, hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem imádkozni Jeruzsálembe. **12** És a templomban sem találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna, vagy hogy a népet egybezendítettem volna, sem a zsinagógákban, sem a városban. **13** Rám sem bizonyíthatják azokat, a mikkel most engem vadolnak. **14** Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az út szerint, melyet felekezetnek mondanknak, úgy szolgállok az én atyám Istenének, mint a ki hiszik mindazokban, a mik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva. **15** Reménysegem lévén az Istenben, hogy a mit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak. **16** Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. **17** Sok esztendő múlva pedig eljövök, hogy az én népmemek alamizsnát hozzak és áldozatokat. **18** Ezek közben találának engem megtisztulva a templomban, nem sokasággal, sem pedig háborúsítámasztásban, nemely Ázsiából való zsidók, **19** Kiknek ide kellett volna te elődbe jáni és vadolni, ha valami panaszuk volna ellenem. **20** Avagy ezek magok mondják meg, vajjon találtak-é benne valami hamis cselekedetet, mikor én a tanács előtt álltam; **21** Hacsak ez egy szó tekintetében nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása felől vadoltatom én tőletek e mai napon. **22** Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dolgukat, mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szeret dolgai felől, és monda: Mikor Lisiás ezredes alájár, dönteni fogok ügyetekben. **23** És megparancsolá a századosnak, hogy Pált őrizék, de enyhébb fogásban legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgáljon néki, vagy hozzá menjen. **24** Egyhétfáj nap mulva pedig Félix megjelenvén feleségevel Drusillával egybe, ki zsidó asszony vala, maga elé hívatta Pált, és hallgatá őt a Krisztusban való hit felől. **25** Mikor pedig ő igazságról, önmegtártatásáról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hivattak téged. **26** Egyszersmind pedig azt is reményli vala, hogy Pál pénzt ad néki, hogy ő szabadon bocsássá: ezért gyakrabban is magához hivatván őt, beszélget vala véle. **27** Mikor pedig két esztendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus lón; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált fogásban hagyá.

25 Festus tehát, miután bement a tartományba, három nap mulva felménye Jeruzsálemben Czézáreából. **2** Panaszt tőnek pedig néki a fópap és a zsidók főemberei Pál ellen, és kérék őt. **3** Kérvén magok számára jóindulatát ő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálemben, lest vetvén, hogy megöhessék őt az úton. **4** Festus azonban azt felel, hogy Pált Czézáreában őrizik, ő maga pedig csakhamar ki fog menni: **5** A kik azért köztetek, úgymond, főemberek, velem alájővén, ha valami gonoszság van abban a férfiúban, emeljenek vádat ellené. **6** Miután pedig tíz napnál tovább időzön közöttük, lemenvén Czézáreába, másnap ítélozsékké ülé, és Pált előhozatá. **7** Mikor pedig az megjelent, körülállák a zsidók, kik alámentek vala Jeruzsálemből, sok és súlyos vádat hozván fel Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani; **8** Mivelhogy ő a maga mentségére ezt feleli vala: Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit sem véttem. **9** Festus pedig a zsidóknak kedveskedni akarván, felelén Pálnak, monda: Akarsz-é Jeruzsálemben felmenni és ott ítéltetni meg ezekről én előttem? **10** Pál azonban monda: A császár ítélozséke előtt állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak semmit sem véttem, miként te is jól tudod. **11** Mert ha vétkes vagyok és valami halálra méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; ha azonban semmi sincs azokban, a mikkel ezek vadolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem azoknak. A császárra appellálók! **12** Akkor Festus tanácsával értekezvén, felele: A császárra appellált, a császár elé fogsz menni! **13** Néhány nap elmúltával pedig Agrippa király és Bernicé érkezék Czézáreába, hogy köszöntsék Festust. **14** Mikor pedig több napig időztek ott, Festus előrébe adta a királynak a Pál dolgát, mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott fogva. **15** Ki felől, mikor Jeruzsálemben mentem, jelentést tőnek a fópapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene ítéletet. **16** Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy valamely embert halálra adjanak, mielőtt a vádlott szembe nem állítatják vádlóival, és alkalmat nem nyer a vád felől való mentségére. **17** Mikor azért ők ide gyűlték, minden haladék nélkül másnap az ítélozsékeből ülvén, előhozatárm azt a férfiút, **18** Ki ellen, mikor vadilói előálltak, semmi bűnt nem hoztak fel azok közül, a miket én sejtettem: **19** Hanem valami vitás kérdéseik valának ő vele az ő tulajdon babonaságuk felől, és bizonyos megholt Jézus felől, kiről Pál azt állítja vala, hogy él. **20** Én pedig bizonytalanságban lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajon akar-é Jeruzsálemben menni, és ott ítéltetni meg ezek felől. **21** Pál azonban appellálván, hogy ő Augustus döntésére tartassék fenn, parancsolám, hogy tartassék fogva, míg ő a császárhoz nem küldhetem. **22** Agrippa pedig monda Festusnak: Szeretném magam is azt az embert hallani. Ő pedig monda: Holnap meg fogod őt hallani. **23** Másnap tehát eljövén Agrippa és Bernicé nagy pompával, és bemenvén a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főförgyáraival együtt, Festus parancsolatjára előhozák Pált. **24** És monda Festus: Agrippa király, és ti férfiak mindenjában, kik velünk egybe itt vagytok! Lájtatók őt, ki felől a zsidóknak egész sokasága megkeresett engem, mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva, hogy nem kell néki tovább élnie. **25** Én pedig, ámbár megértem, hogy semmi halálra méltó dolgot sem cselekedett, de mivel éppen ő maga appellált Augustusra, elvégeztem, hogy elküldöm őt. **26** Ki felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak. Ezért hoztam őt előtökbe, és kiváltképen te elődbe, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni. **27** Mert esztelen

dolognak látszik nékem, hogy a ki foglyot küld, az ellene való vágadat is meg ne jelentse.

26 Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor Pál kinyújtva kezét, védőbeszédet tartott: **2** Agrippa király! Boldognak tartom magamat, hogy mindenek felől, a mikkel a zsidóktól vándoltatom, te előtte fogok védekezni e mai napon; **3** Mivel te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen! **4** Az én ifjúságomtól fogva való életemet tehát, mely kezdetétől az én népem közt Jeruzsálemben folyle, tudják a zsidók mindenjában. **5** Kik tudják rólam eleitől fogva (ha bizonyoságot akarnak tenni), hogy én a mi vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint étem, mint farizeus. **6** Most is az Istenről a mi atyáinknak tett igéret reménységéért állok itt ítélet alatt: **7** Melyre a mi tizenkét nemzetünk, éjjel és nappal buzgón szolgálva reményli, hogy eljut; mely reménységeirt vándoltatom, Agrippa király, a zsidóktól. **8** Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik nétek, hogy Isten halottatokat támaszt fel! **9** Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáréti Jézus neve ellen sok ellen séges dolgot kell cselekednem. **10** Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyerém. Sőt mikor megöllettetnék, szavazatommal hozzájárultam. **11** És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlársa kényszerítettem; és felettesebb dühösködven ellenök, kergették mind az idegen városokig is. **12** E dologban épen útan lévén Damaskus felé a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel, **13** Délben látám az úton király, hogy mennyiből a napnak fényességet meghaladó világosság sugárzott körül engem és azokat, kik velem együtt haladtak vala. **14** Mikor pedig mi mindenjában leestünk a földre, hallék szózatot, mely én hozzáim szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz néked az ösztön ellen rúgódznod. **15** Én pedig mondék: Kicsoda vagy, Uram? És az monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz. **16** De kelj fel, és állj lábádra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgává és bizonyággá rendeljelek úgy azokban, aiket láttál, mint azokban, a mikre néze meg fogok néked jelenni; **17** Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, **18** Hogy megyíssadd szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltetek között osztályrészeti nyerjenek az én bennem való hit által. **19** Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt; **20** Hanem először a Damaskusbelieknek és Jeruzsálembelieknek, majd Júdeában egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén. **21** Ezekért akartak engem megölni a zsidók, megfogyán a templomban. **22** De Istenről segítséget vévén, mind e mai napig állok, bizonyoságot tévén minden kicsinyek, minden nagynak, semmit sem mondán azokon kívül, a mikről minden a próféták megmondották, minden Mózes, hogy be fognak teljesedni: **23** Hogy a Krisztusnak szenvendni kell, hogy mint a halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak. **24** Mikor pedig ő ezeket mondá a maga mentségére, Festus nagy fenszóval monda: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged őrültsége vizs. **25** Ó pedig monda: Nem vagyok bolond, nemes Festus, hanem igaz és józan beszédeket

szólok. **26** Mert tud ezekről a király, kihez bátorásosan is szólok: mert épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármily is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában lett dolog ez. **27** Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel. **28** Agrippa pedig monda Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek. **29** Pál pedig monda: Kívánnám Istenről, hogy necsak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindenek is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, a minősé én is vagyok, e bilincsektről megválva. **30** És mikor ő ezeket mondá, felkele a király és a tiszttartó és Bernicé és a kik velük együtt ültek; **31** És visszavonultokban beszélgetnek vala egymással, mondván: Semmi halála, vagy fogásra méltó dolgot nem cselekszik ez az ember. **32** Agrippa pedig monda Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem appellált volna.

27 Midón pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a császári seregből. **2** Beülvén azért egy Adrammittiumból való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a maczedóniai Aristárhush, ki Thessalonikából való. **3** És másnap megérkezünk Sidonba. És Július emberséggel bárván Pállal, megengedé, hogy barátaihoz elmenve gondoskodásukban részesüljön. **4** És onnan elindulván, Ciprus alatt evezénk el, mivelhogy a szélek ellenkezők valának. **5** És a Cziliczia és Pámfilia mellett levő tengeren átevezvén, eljutánk a liczai Mirába. **6** És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket. **7** Több napon át azonban lassan hajózván és nehezen érkezvén Knidushoz, mivel nem enged vala bennünket odajutni a szél, elhajózánk Kréta alatt, Salmón mellett, **8** És nagy ügygyel-bajjal elhajózván mellette, jutánk egy helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel vala Lásea városa. **9** Mivel pedig sok idő mult el, és a hajózás más veszedelmes vala, mivelhogy a bőj is elmult immár, inti vala Pál őket, **10** Ezt mondván nékik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhnek és a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás. **11** De a százados inkább hisz vala a kormányosmesternek és a hajótulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond vala. **12** Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt határozta, hogy hajózzanak el onnan is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugat és északnyugat felé néz, kitelelhettének. **13** Mivel pedig déli szél kezdett lassan fúni, azt gondolván, hogy feltett szándékunknak uraival lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett. **14** Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le őre, mely Északkeleti szélnek nevezettetik. **15** Mikor pedig a hajót elragadtattatott, és nem bírt a széllel szembe menni, nekieresztvén azt, vitetünk vala tova. **16** Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, mely Kláudának hívattatik, csak alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnokat. **17** Melyet miután felvontak, védőeszközökkel alkalmaznak vala, alól megövedzvén a hajót; és mivel félnek vala, hogy zátonyra bukkannak, lebocsátván a vitorlát, úgy vitetnek vala. **18** Mikor pedig a szélvészről nagyon hányszattatánk, másnap a hajóterhet kihagyák; **19** És harmadnap tulajdon kezeinkkel hánýók ki a hajót felszerelését. **20** Mikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok nem látszottak, és nem kis vihar szorongatott, továbbra minden reménységünk elvétetett életben maradásunk felől. **21** Mikor pedig hosszas volt már az étlenseg, akkor Pál felállván ő

közöttük, monda: Jóllehet szükséges lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem, ne indulunk volna el Krétából, és elkerüljük volna ezt a bajt és kárt: **22** Mindazáltal mostanra nézve is intelek benneteket, hogy jó reménységben legyetek; mert egy lélek sem vész el közületek, hanem csak a hajó. **23** Mert ez éjjel mellém állva egy angyal az Istennek, a kié vagyok, a kinek szolgálók is, **24** Ez mondván: Ne fej! Pál! A császár elél kell néked állandó. És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik te veled hajóznak. **25** Annakokáért jó reménységben legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondatott. **26** Egy szigetre kell pedig nékünk kivetődnünk. **27** Mikor pedig a tizenegyedik éjszaka eljött, a mint ide s tova hányatánk az Ádrián, éjféltájban észrevevék a hajósok hogy valami szárazföld közelget hozzájok. **28** És lebocsátván a vízmérő ónt, húsz ölnyinek találák, majd egy kevessé tovább menvén és ismét lebocsátván a vízmérő ónt, találák tizenöt ölnyinek. **29** És mivel féltek, hogy szírtes helyekre vetődhettek, a hajónak hátulsó részéből négy vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal legyen. **30** A hajósok pedig mikor el akarának menekülni a hajóból, és a csolnakt lebocsáták a tengerre, annak színe alatt, mintha a hajóorrából vasmacskákat akarnának venni. **31** Monda Pál a századosnak és a vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok. **32** Akkor a vitézek elvágák a csolnak köteleit, és ki hagyák esni azt. **33** Addig pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál mindenjájokat, hogy egyenek, mondván: Ma tizenegyedik napja, mióta folyton éltén várakoztok, semmit sem véve magatokhoz. **34** Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le egy hajszál a fejéről. **35** Mikor pedig ezeket mondá, és kenyeres vőn kezébe, hálákat ada Istennek mindenjájok előtt, és megtörvén, kezde enni. **36** Felbatorodván pedig mindenjáyan, szintén vevnéket magukhoz táplálékot. **37** Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan. **38** Miután pedig megelégedtek eledellel, a hajót könnyebbítik vala, a gabonát kihányán a tengerbe. **39** Mikor pedig megvirradt, a szárazföldet nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajdítanak vala, melynek síma partja van, melyre végezék, hogy kihajtják a hajót, ha bírják. **40** A vasmacskákat azért körös-körül elvagdalván, a tengerben hagyák, egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit és felvonván a nagy vitorlát a szélűvásnak, igyekeznek vala a part felé haladni. **41** De mikor egy zátonyos helyre találtak, ráhajtották a hajót. És az első része ugyan megakadván, mozdíthatatlannal marad vala, a hátulsó része azonban szakadoz vala a haboknak ereje miatt. **42** A vitézek pedig az lőn tanácsa, hogy a foglyokat vágják le, hogy senki el ne szaladhasson, minekutána kiúszott. **43** De a százados meg akarván tartani Pált, eltilita őket a szándéktól, és megparancsolá, hogy a kik úszni tudnak, először azok szökössének a tengerbe és meneküljenek ki a szárazföldre. **44** A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lőn, hogy mindenjájan szerencsén kimenekültek a szárazföldre.

28 És miután szerencsén megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának neveztetik az a sziget. **2** A barbárok pedig nem közönséges emberséget cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztvén, befogadának mindenjájónkat a rajtunk való záporért és a hidegért. **3** Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett és a tűzre tette, egy vípera a melegből kimászva, az ő kezére ragada. **4** Mikor pedig látták a barbárok az ő kezéről

függeni a mérges kígyót, mondják vala egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagya élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. **5** De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lőn. **6** Azok pedig azt várájuk vala, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirteleséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatta értelmökét, istennek mondják vala őt. **7** Annak a helynek környékén valának pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak mezei jóságai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül láttott. **8** Lőn pedig, hogy a Publius atya hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál beméne, és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyögyítá őt. **9** Minekutána azért ez megtörtént, egyebek is, kik betegek valának a szigeten, ő hozzá jövénék és meggyögyülának. **10** Kik nékünk nagy tisztességet is tőnek, és mikor elindulánk, a szükséges dolgokkal ellátának. **11** Hárrom hónap mulva tudniliük egy Alexandriába való hajón elindulánk, mely a szigeten telelt, melynek czímere Kásztor és Pollux vala. **12** És Szirakúzába elutván, ott maradánk három napig. **13** Onnét körülkerülvén, elutánk Régiumba, és egy nap mulva déli szél támadván, másnap megérkezénk Puteóiba. **14** Hol mikor atyafiakat találtunk, kérénk minket, hogy nálok maradjunk hét napig; és úgy menénk Rómába. **15** Onnét is az atyafiak, mikor a mi dolgainkat meghallották, nékünk előlkbe jövénék Appi Forumig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál meglátta őket, hálákat adván az Istennek, bátorságot vőn. **16** Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados átadá a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak azonban megengedték, hogy külön lakjék az ő őriző vitézzel. **17** Lőn pedig, hogy három nap mulva magához hívata Pál a zsidók között való főembereket. Mikor pedig egybegyűltek, monda nézik: Atyámfiai, férfiak, én jóllehet semmit sem véleztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen, mindenjált adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. **18** Kik miután kihallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én ben nem semmi haládra méltó vétek nincsen. **19** De mivel a zsidók ellene mondta, kényszerítettem a császárra appellálni, nem mintha az én népem ellen volna valami vádám. **20** Enneknek át hívattalak tehát titéket, hogy lássalak benneteket és szóljak veletek; mert az Izráelnek reménységeért vétettem körül e láncszal. **21** Azok pedig mondának néki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jóve valaki, nem jelentett, vagy szólott te felőled valami rosszat. **22** Akarnó azért tőled hallani, micsoda értelemben vagy. Mert e felekezet felől tudva van előttünk, hogy mindenütt ellene mondanak. **23** Kitűzvén tehát néki egy napot, eljövénék hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonyáságteljesen szól vala az Istennek országa felől, igyekezvén elhíteni ő velük a Jézus felől való dologkat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétaiból, reggeltől fogva minden estvéig. **24** És némyek hivének az ő beszédeinek, mások nem hivének. **25** Mivel pedig nem egyezének meg egymással, eloszlának, miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaiás próféta által a mi atyáinaknak, mondván: **26** Eredj el a néphez és mond: Hallván halljátok, és ne értsetek; és nézvén nézzenek, és ne lássatok! **27** Mert megkövérédett a népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térenek, és meg ne gyögyítsam őket. **28** Legyen azért néktek tudtotokra, hogy a pogány népeknél küldetett az Istennek ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. **29** És mikor ezeket mondotta, elmenének a

zsidók, magok között sokat vetekedve. **30** Marada pedig Pál két egész esztendeig az Ő tulajdon bérelt szállásán, és mindeneket befogadja vala, kik Ő hozzá menének. **31** Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

Rómaiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangyeliomának hirdetésére. **2** Melyet eleve megígért az ő prófétái által a szentírásokban, **3** Az ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint, **4** Aki megbizonyítatott hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, **5** Aki által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmességeknek okáért, minden pogányok között, az ő nevéért; **6** Kik között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai: **7** Mindeneknek, a kik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek: Kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **8** Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindenjáratokért, hogy a ti hiteteknek az egész világban híre van; **9** Mert bizonyoságon nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgálók az ő Fiának evangyeliomában, hogy szüntelen emlékezzen felőletek, **10** Imádkozásaimban mindenkor könyörögvén, vajha egyszer már jó szerecsés út adónéknél nékem Istennek akaratából, hogy hozzáztok mehessek; **11** Mert kívánlatkiteket látni, hogy valami lelkei ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésekre, **12** Azaz, hogy együtt felbuzdulunk ti nálatok egymás hite által, a títek meg az enyém által. **13** Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiai, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyelek hozzáztok (de mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelkei gyümölcsöt, mint a többi pogányok közt is. **14** Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcséknak, mind a tudatlannaknak köteles vagyok. **15** Azért a mi rajtam áll, kész vagyok nétek is, a kik Rómában vagytok, az evangyeliomot hirdetni. **16** Mert nem szégyenlem a Krisztus evangyeliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek. **17** Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitból hitbe, miképen meg van írva: Az igaz ember pedig hitból él. **18** Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamisága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. **19** Mert a mi az Isten felől tudható nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nékik: **20** Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniliuk az ő örökké való hatalma és istensege, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaióból megértevén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. (*aidios g126*) **21** Mert bár az Isten megismerték, mindenáltal nem mint Isten dicsítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaiban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívők megsötétedtek. **22** Magokat bölcséknak vallván, balgatagokká lettek; **23** És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. **24** Annakokáért adta is őket az Isten szívők kivánságaiban tisztálanságra, hogy egymás testét megszeplősítsek; **25** Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztték és szolgálták a teremtő helyett, aki mind örökké áldott. Ámen. (*aiōn g165*) **26** Annakokáért adta is őket az Isten tisztálán indulatokra; mert az ő asszonynépeik is elváltoztatták a természet folyását természetellenesre: **27** Hasonlóképen a férfiak is elhagyván az asszonyneppel való természetes élést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedvén, és az ő tévelygésöknek méltó jutalmát elvezén önmagokban. **28**

És a miképen nem méltatták az Isten arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképen oda adták őket az Isten méltatlan gondolkozására, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek; **29** A kik teljesek minden hamissággal, paráznásággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakvák, írgységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölcssel; **30** Súsárlók, rágalmazók, istengyűlöök, dölyfösek, kevelyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, **31** Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. **32** Kik jólehet az Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, méltók a halára, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek.

2 Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki itélsz: mert a miben mászt megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat mívelled te, aki itélsz. **2** Tudjuk pedig, hogy az Istennek itélete igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket cselekesznek. **3** Vagy azt gondolod, óh ember, aki megítéled azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülök az Istennek itéletét? **4** Avagy megveted az ő jóságának, elnázésének és hosszúürésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósgája téged megtérésre indít? **5** De te a te keménységed és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz itélete kijelentésének napjára. **6** Aki megfizet mindenkinet az ő cselekedetei szerint: **7** Azoknak, a kik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tiszességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel; (*aiōnios g166*) **8** Azoknak pedig, a kik versengők és a kik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamiságnak, búslással és haraggal. **9** Nyomorúság és ínség minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak először meg görögnek; **10** Dicsőség pedig, tiszesség és békesség minden jót cselekedőnek, zsidónak először meg görögnek: **11** Mert nincsen Isten előtt személyválogatás. **12** Mert a kik törvény nélküli vélezetek, törvény nélküli vesznek is el: és a kik a törvény alatt véteztek, törvény által ítéltetnek meg, **13** (Mert nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvény hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, a kik a törvényt betölthet.) **14** Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényük nincsen, természettől a törvény dolgat cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmagoknak törvényük: **15** Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemen bizonyoszt tévén arról az ő lelkismeretők és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.) **16** Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangyeliomom szerint a Jézus Krisztus által. **17** Íme, te zsidónak nevezettel, és a törvényre támaszkodol, és Istenkel dicsekded. **18** És ismered az ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között, a melyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottál; **19** És azt hiszed magadról, hogy te a vakoknak vezetője, a sötétségen levőknek világossága, **20** A balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. **21** Aki azért mászt tanítasz, magadat nem tanítod-é? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? **22** Aki azt mondod, ne paráználkodjál, paráználkodol-é? a ki útálod a bálványokat, szentségtörő vagy-é? **23** Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Isten gyalázod-é? **24** Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között, a mint meg van írva. **25** Mert

használ ugyan a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett. **26** Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-é néki? **27** És a természettől fogva körülmetéletlen ember, ha a törvényt megtartja, megítél téged, a ki a bűt és körülmetélkedés mellett is a törvényeknek megrontója vagy. **28** Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: **29** Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a színek lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; a melynek dicsérete nem emberektől, hanem Istenről van.

3 Mi tekintetben különb ház a zsidó? vagy micsoda haszna van a körülmetélkedésnek? **2** Minden tekintetben sok. mindenek előtt, hogy az Isten reájok bírza az ő beszédeit. **3** De hát hogy ha némelyek nem hittek? Vajjon azoknak hitetlensége nem teszi-é hiábavalóvá az Istennel húsgéét? **4** Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak ítélessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged. **5** Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennel igazságát mutatja meg, mit mondunk? Vajjon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. **6** Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot? **7** Mert ha az Istennel igazsága az én hazugságom által öregbült az ő dicsőségére, miért kárhoztattatom még én is, mint bűnös? **8** Sőt inkább ne cselekedjük-é a rosszat, hogy abból jó származzék? – a mint minket rágalmaznak, és a mint némelyek mondognak, hogy mi így beszélünk, a kiknek kárhoztatása igazságos. **9** Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az előbb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak; **10** A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; **11** Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Isten. **12** Mindnyájan elhajlottak, egyetemen haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. **13** Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaiak alatt. **14** Szájok telve átkozódással és keserűséggel. **15** Lábaik gyorsak a vérontásra. **16** Útjaikon romlás és nyomorúság van. **17** És a békességek útját nem ismerik. **18** Nincs isteni felelem az ő szemök előtt. **19** Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. **20** Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. **21** Most pedig törvény nélküli jelent meg az Istennel igazsága, a melyről tanúbizonyásogat tesznek a törvény és a próféták; **22** Istennel igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindenkitől és mindenkitől, a kik hisznek. Mert nincs különbég, **23** Mert mindenkitől vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. **24** Megigazolván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltás által, **25** Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt, **26** Az Isten hosszúlűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitéből való. **27** Hol van tehát a dicsekédés? Kirekesztettet. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által. **28** Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény

cselekedetei nélkül. **29** Avagy Isten csak a zsidóké-? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is. **30** Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által. **31** A törvény tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.

4 Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? **2** Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekédjék, de nem az Isten előtt. **3** Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítaték az ő néki igazságul. **4** Annak pedig, a ki munkálkodik, a jatalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; **5** Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul. **6** A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságát tulajdonít cselekedetek nélkül. **7** Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az ő bűneik. **8** Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít. **9** Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is tulajdoníttatik-é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdonítaték igazságul. **10** Miképen tulajdonítaték tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában. **11** És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségeben tanúsított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atya legyen mindenkitől, a kik körülmetéletlen törek hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság; **12** És hogy atya legyen a körülmetéltéknak is, azoknak, a kik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségeben tanúsított hitének nyomdokait. **13** Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magyának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által. **14** Mert ha azok az örökösek, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszonlánná az ígéret: **15** Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. **16** Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy erős legyen az ígéret az egész magnák; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindenkitől igazságot adhat. **17** (A mint meg van írva, hogy sok nép atyájával tettek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiben hitt, a ki a holtakat megelevenít, és azokat, a melyek nincsenek, először híta mint meglevőket. **18** A ki reménysegé ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyájával lesz, a szerint, a mint megmondatot: így léşzen a te magod. **19** És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendős lévén, sem Sárának elhalt méhére; **20** Az Istennel ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennel, **21** És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti. **22** Azért is tulajdonítaték néki igazságul. **23** De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdonítaték néki igazságul, **24** Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniliük, a kik hisznek Abban, a ki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból, **25** Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztott a mi megigazulásunkért.

5 Megigazolván azért hit által, békességek van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, **2** A ki által van a menetlünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekéndük az Isten dicsőségének reménysegében. **3** Nemcsak pedig, hanem dicsekéndük a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz, **4** A békességes tűrés pedig

próbatétel, a próbatétel pedig reménységet, 5 A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltöttet a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nékünk. 6 Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. 7 Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. 8 Az Isten pedig a mi hozzáink való szerelmét abban mutatja meg, hogy mikor még bűnök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. 9 Minekutána azért most megigazultunk az Ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen Ő általa. 10 Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékélünk Istenkel az Ő Fiának halálá által, sokkal inkább megtartatunk az Ő élete által minekutána megbékélünk vele. 11 Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést nyertük. 12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; 13 Mert a törvényig vala bűn a világban; a bűn azonban nem számítatik be, ha nincsen törvény. 14 Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala. 15 De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. 16 És az ajándék sem úgy van, mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből lett kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből van igazulásra. 17 Mert ha az egynek bűneseti miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővökölésében részesültek. 18 Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. 19 Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökkel lettek: azonképen egynek engedelmessege által sokan igazakká lesznek. 20 A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedje; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővöködik: 21 Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által. (aiōnios g166)

6 Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnen, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? 2 Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimónan élnénk még abban? 3 Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztekedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztekedtünk meg? 4 Eltemettünk azért Ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztattott Krisztus a halálból az Atyanak dicsősége által, azonképen mi is új életben járunk. 5 Mert ha az Ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. 6 Tudván azt, hogy a mi Ő emberünk Ő vele megfeszítettem, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgálunk a bűnnek: 7 Mert a ki meghalt, felszabadt a bűn alól. 8 Hogya pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is Ő vele. 9 Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, 10 Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer, hogy pedig él, az Istennek él. 11 Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de étek az Istennek a mi Urunk

Jézus Krisztusban. 12 Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandon testekben, hogy engedjetek néki az Ő kívánságaiban: 13 Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. 14 Mert a bűn ti rajtak nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. 15 Mit is tehát? Vétközünk-é mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. 16 Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgálkúl az engedelmessegére, annak vagytok szolgái, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmessegének igazságára? 17 De hálá az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgái voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, a melyre adattatok. 18 Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgává lettetek. 19 Emberi módon szólok a ti testeknek erőtlensége miatt. Mert a miképen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztálanságnak és a hamisságnak szolgálúl a hamisságra: azonképen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálúl az igazságnak a megszenteltetésre. 20 Mert mikor a bűn szolgái valátok, az igazságtól szabadok valátok. 21 Micsoda gyümölcsöt vettétek azért akkor azoknak, a miket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. 22 Most pedig, minekutána felszabadtatok a bűn alól, szolgává lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. (aiōnios g166) 23 Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. (aiōnios g166)

7 Avagy nem tudjátok-é atyámfiai, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, a míg él? 2 Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye alól. 3 Azért tehát az Ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy. 4 Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek másai, azéi, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. 5 Mert mikor a testben voltunk, a bűnkők indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzének a halálnak; 6 Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által leköte tartattunk; hogy szolgálunk a léleknek újságában és nem a betű óságában. 7 Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondáná: Ne kívánjad. 8 De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által nemzett bennem minden kívánságot; mert törvény nélküli holt a bűn. 9 Én pedig éltém régen a törvény nélküli: de ami parancsolatnak előjövetelével felelevenedék a bűn, 10 Én pedig meghalék; és úgy találtaték, hogy az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van. 11 Mert a bűn alkalmat vévén, ami parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa. 12 Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó. 13 Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. 14 Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztre. 15 Mert a mit cselekeszem, nem ismerem:

mert nem azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlöök, azt cselekeszem. **16** Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvényel, hogy jó. **17** Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bún. **18** Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemen jó; mert az akárás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. **19** Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a goroszt cselekeszem, melyet nem akarok. **20** Ha pedig én azt cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mítvelem már azt, hanem a bennem lakozó bún. **21** Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bún megvan bennem. **22** Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; **23** De látok egy másik törvényt az én tagjaiban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ád a bún törvényének, mely van az én tagjaiban. **24** Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? **25** Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jöllehet én az elmemmel az Isten törvényének, de testemmel a bún törvényének szolgálok.

8 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. **2** Mert a Jézus Krisztusból való élet lelkének törvénye megszabadtított engem a bún és a halál törvényétől. **3** Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ó Fiát elbocsátván bún testének hasonlatosságában és a búnér, kárhoztatá a bűnt a testben. **4** Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. **5** Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. **6** Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. **7** Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. **8** A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. **9** De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. **10** Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jöllehet a test holt a bún miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. **11** De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megelevenítő a ti halandó testeiteket is az ó ti bennetek lakozó Lelke által. **12** Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: **13** Mert, ha test szerint étek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megoldókölik, éltek. **14** Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. **15** Mert nem kaptatók szolgáság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelek kaptatók, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! **16** Ez a Lélek bizonyását tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. **17** Ha pedig gyermekek, örökösek Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőülünk meg. **18** Mert azt tartom, hogy a miket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahoz a dicsőséghöz, mely nékünk megjelentetik. **19** Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. **20** Mert a teremtett világ hiábaivalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, a ki az alá vetette. **21** Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségeinek szabadságára. **22** Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög minden idáig. **23**

Nemcsak ez pedig, hanem magok a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. **24** Mert reménységen tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert a mit lát valaki, miért reményli is azt? **25** Ha pedig, a mit nem látnak, azt reméljük, békességes túréssel várjuk. **26** Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségre van a mi erőtelenségeinknek. Mert azt, a mit kérnünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. **27** A ki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. **28** Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istenet szeretik, minden javokra van, mint a kik az ó végzése szerint hivatalosak. **29** Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ó Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszüllött sok atyafi között. **30** A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. **31** Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? **32** A ki az ó tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem ót minden minél közelebb került, mimondon ne ajándékozna vele együtt minden minélküink? **33** Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít; **34** Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk: **35** Kicsoda szakasz el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? **36** A mint megvan írva, hogy: Te érettet gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. **37** De mindezekben felettesebb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett, **38** Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem anyagok, sem fejelemiségek, sem hatalmasságok, sem jelenségek, sem következendők, **39** Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusból.

9 Igazságot szólók Krisztusból, nem hazudok, lelküskeretem velem együtt tesz bizonyságot a Szent Lélek által, **2** Hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; **3** Mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, elszakaszztva a Krisztustól az én atyánfiaiért, a kik rokonaim test szerint; **4** A kik a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és az ígéretek; **5** A kik az atyák, és a kik közül való test szerint a Krisztus, aki mindeneknek felette örökké áldandó Isten. Ámen. (aljon g165) **6** Nem lehet pedig, hogy meghíúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindenáján izráelítik azok, kik Izráelről valók; **7** Sem nem mindenáján fiak, kik az Ábrahám magyából valók; hanem: Izsákban nevezettetek néked a te magod. **8** Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígéret fiait tekinti magul. **9** Mert ígéretnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. **10** Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: **11** Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy goroszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, **12** Megmondatott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. **13** Miképen meg van írva: Jákóböt szerettem, Ézsaut pedig gyűlötem. **14** Mit mondunk tehát: Vajon nem igazságtalanság-é ez az Isten-től?

Távol legyen! 15 Mert Mózesnek ezt mondja: Könöörök azon, a kin könöörök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. 16 Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könöörök Istené. 17 Mert azt mondja az írás a Faraónak, hogy: Azért támasttalaak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmatom, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. 18 Annakokáért a kin akar könöörök, a kit pedig akar, megkeményít. 19 Mondod azért nékem: Miért fedd hát engem? Hiszen az ó akaratának kicsoda áll ellene? 20 Sőt inkább kicsoda vagy te ó ember, hogy versengsz az Istenkel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? 21 Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becsatlenségre csináljon? 22 Ha pedig az Isten az ó haragját megmutatni és hatalmát megismerteti kívánván, nagy békességes túréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemmre készítettek, 23 És hogy megismertesse az ó dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene? 24 A kikül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is, 25 A mint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népmemet; és a nem szeretett szeretettnek. 26 És lészen, hogy azon a helyen, ahol ez mondattot nekik: Ti nem vagyok az én népem, ott az élő Isten fiainak fognak hívatri. 27 Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel fiainak száma annyi volna is, mint a tenger füvénye, a maradék tartatik meg. 28 Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön. 29 És a mint Ésaiás előre megmondotta: Ha a Seregeknek Ura nem hagyott volna nérkün magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. 30 Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitból való igazságot; 31 Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. 32 Miért? Azért, mert nem hitból keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, 33 A mint meg van írva: Ímé beleütközés kövét és megbotránkozás szíkláját teszem Sionba; és a ki hisz benne, nem szégyenül meg.

10 Atyámfiai, szívem szerint kívánom és Istenről könyörgöm az Izráel idvességét. 2 Mert bizonyását teszik felőlik, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint. 3 Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ó tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek. 4 Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. 5 Mert Mózes a törvényből való igazságról azt írja, hogy a ki azokat cselekszi, él azok által. 6 A hitból való igazság pedig így szól: Ne mond a te szívedben: Kicsoda megföl a mennyibe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) 7 Avagy: Kicsoda száll le a mélységebe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) (Abysos g12) 8 De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdetünk. 9 Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta ót a halálból, megtartatol. 10 Mert szívvél hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. 11 Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ó benne, meg nem szégyenül. 12 Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindeneknek, a ki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik ót segítségül hívják. 13 Mert minden,

a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. 14 Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznak? Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig predikáló nélkül? 15 Mimódon predikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőknek lábai, a kik jókat hirdetnek! 16 De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliomnak. Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? 17 Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. 18 De mondomb: Avagy nem hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ó hangjok, és a lakóföld véghezáráig az ó beszédök. 19 De mondomb: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először Mózes mondja: Én titoktak felingerellek egy nem néppel, értelmetlen néppel haragítalak meg titoktak. 20 Ésaiás pedig bátorosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a kik engem nem keresnek; nyilvánvaló letttem azoknak, a kik felőlem nem kérdezősködtek. 21 Az Izráelről pedig ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem kezeimet az engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

11 Mondomb tehát: Avagy elvetette-é Isten az ó népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámin nemzettségből való. 2 Nem vetette el Isten az ó népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről? a mint könöörök Istenhez Izráel ellen, mondvan: 3 Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. 4 De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, a kik nem hajtottak térdet a Baálnak. 5 Ekképen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint. 6 Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet. 7 Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte meg: a választottak ellenben megnyerték, a többiek pedig megkeményítettek: 8 A mint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nékik; szemeiket, hogy ne lássanak, fülekét, hogy ne haljanak, mind e mai napig. 9 Dávid is ezt mondja: Legyen az ó asztaluk törré, hálóvá, botránkozássá és megtorlássá. 10 Sötétüljenek meg az ó szemeik, hogy ne lássanak, és az ó hátokat mindenkorra görbítss meg. 11 Annakokáért mondomb: Avagy azért bottoltak-é meg, hogy elessenek? Távol legyen; hanem az ó esetük folytán lett az idvesség a pogányoké, hogy ők felingereltessek. 12 Ha pedig az ó esetük világának gazdagsága, és az ó veszeségük pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az ó teljességek? 13 Mert néktek mondomb a pogányoknak, a mennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, 14 Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiait, és megtarthatnék közölik némelyeket. 15 Mert ha az ó elvettetésük a világának megbékélése, micsoda lesz a felvételök hanemha élet a halálból? 16 Ha pedig a zsenge szent, akkor a térszta is; és ha a gyökér szent, az ágak is azok. 17 Ha pedig némely ágak kitörétek, te pedig vadolalja létrebe beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; 18 Ne kevélkedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélkedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. 19 Azt mondod azért: Kitörétek az ágak, hogy én oltassam be. 20 Úgy van; hitlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem felj; 21 Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. 22 Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét

és keménységét: azok iránt a kik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességet, ha megmaradsz a kegyességen; különben te is kivágatol. 23 Sót azok is, ha meg nem maradnak a hitetlenségen, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. 24 Mert ha te a természet szerint való vadolárfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelid olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájokba. 25 Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkokat, hogy magatokat el ne higyétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegyen. 26 És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóból a gonoszságokat: 27 És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörölöm az ő bűneiket. 28 Az evangéliomra nézve ugyan ellenségek ti érették; de a választásra nézve szerelmetesek az atyákért. 29 Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása. 30 Mert miképen ti egykor engedetlenkedtettek az Istennek, most pedig igalmasságot nyertetek az ő engedetlenségek miatt: 31 Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti igalmasságba jutásotok folytán ők is igalmasságot nyerjenek; 32 Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. 33 Óh Isten gazdagságának, bölcseségének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai! 34 Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa? 35 Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszaiezesse azt? 36 Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindenrőlké. Ámen. (aión g165)

12 Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek igalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket elő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. 2 És ne szabjátok magatokat a világhoz, hanem változzatok el a ti eléméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akara. (aión g165) 3 Mert a nékem adott kegyelem által mondomb mindenkinél közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjétek, mint a hogy kell bölcselkedni; hanem józanan bölcselkedjétek, a mint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. 4 Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: 5 Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk. 6 Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nékünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítsük; 7 Akár szolgálat, a szolgálatban; akár tanító, a tanításban; 8 Akár intó, az intébsben; az adakozó szelídsgében; az előjáró szorgalmatossággal; a könyörülő vízámsággal mívelje. 9 A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Izsonyodatok a gonosztól, ragaszkodatok a jöhöz. 10 Atyaifű szeretettel egymás iránt gyöngédék; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. 11 Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok. 12 A reménységen örvendezők; a háborúságban tűrók; a könyörgésben állhatatosak; 13 A szentek szükségeire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok. 14 Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. 15 Örüljetek az örölkkel, és sírjatok a sírókkal. 16 Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélkedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bőlcsek timagatokban. 17 Senkinek gonoszért gonoszszal ne

fizessetek. A tisztelességre gondotok legyen minden ember előtt. 18 Ha lehetséges, a mennyire rajtatók áll, minden emberrel békességesen éljetek. 19 Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. 20 Azért, ha ehezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt mívelled, eleven szenet gyűjtesz az ő fejére. 21 Ne gyözetlessé meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

13 minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istenől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istenől rendeltettek. 2 Azért, a ki ellene támad a hatalmasságoknak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. 3 Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne felj a hatalmasságtól? Cselekedj a jót, és dícséreted lesz attól. 4 Mert Isten szolgája ő a te javadá. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. 5 Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkismeretért is. 6 Mert azért fizetek adót is; mivelhogy Istennek szolgái, kik ugyanabban foglalatoskodnak. 7 Adjátok meg azért mindenkinél, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a felelemmel, a felelmet; a kinek a tisztességgel, a tisztességet. 8 Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betölthette. 9 Mert ez: Ne paráználjokdál, ne ölj, ne orozz, hamis tanubizonyágot ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint temagadat. 10 A szeretet nem illeti gonoszszal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet. 11 Ezt pedig cselekedéjeik, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felszerkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívőkkel lettünk. 12 Az éjszaka elmült, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. 13 Mint nappal, ékesen járunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálódásokban és feslejtésekben, nem versengésben és írigységen: 14 Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.

14 A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélezetvén vélekedéseit. 2 Némely ember azt hiszi, hogy minden megehetik; a hitben erőtelent pedig zöldséget eszik. 3 A ki eszik, ne vesse meg azt, a ki nem eszik; és a ki nem eszik, ne károztassa azt, a ki eszik. Mert az Isten befogadta őt. 4 Te kicsoda vagy, hogy károztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon. 5 Emel az egyik napot különböknektartja a másiknál: amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. 6 A ki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ád az Istennek: és a ki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ád az Istennek. 7 Mert közünkhöz senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: 8 Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár halunk, az Úréi

vagyunk. **9** Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy minden holtakon minden előkön uralkodjék. **10** Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? vagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen minden oda állunk majd a Krisztus ítélezésére elé. **11** Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istenet magasztalja. **12** Azért hár mindenünk maga ad számot magáról az Istennek. **13** Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátkónak ne szerezze megütközést vagy megbotránkozást. **14** Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztálatlan önmagában: hanem bármí annak tisztálatán, a ki tisztálatannak tartja. **15** De ha a te atyádfia az ételért megszomorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el azt a te ételeddel, a kiért Krisztus meghalt. **16** Ne káromtassák azért a ti javatok. **17** Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való örööm. **18** Mert a ki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbált. **19** Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók. **20** Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki botránkozással eszi. **21** Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, a miben a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen. **22** Te néked hited van: tartsd meg magadban Isten előtt. Boldog, aki nem kárhoztatja magát abban, a mit helyesel. **23** A ki pedig kételkedik, ha eszik, kárhoztatva van, mert nem hitből eszik. A mi pedig hitből nincs, bűn az.

15 Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. **2** mindenünk tudniliük az ó felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. **3** Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem a mint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám. **4** Mert a melyek régen megríttattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes türés által és az írásoknak végasztala által reménységünk legyen. **5** A békességes türésnek és végasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: **6** Hogy egy szívvil, egy szájjal dicsősítétek az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. **7** Azért fogadjátok be egymást, miképen Krisztus is befogadott mindenkit az Isten dicsőségére. **8** Mondom pedig, hogy Jézus Krisztus szolgája lett a körülmetélkedésnek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit; **9** A pogányok pedig igralmasságáért dicsőítik Istenet, a mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólaid a pogányok között, és dicséretet éneklek a te nevednek. **10** És ismét azt mondja: Örüljetek pogányok az ó népével együtt. **11** És ismét: Dícsérjétek az Urat minden pogányok, és magasztáljátok őt minden népek. **12** És viszont Ésaiás így szól: Lészen a Jessének gyökere, és a ki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő benne reménykednek a pogányok. **13** A reménységnek Istene pedig töltöln be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővölködjétek a reménységen a Szent Lélek ereje által. **14** Meg vagyok pedig győződve atyámfiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok minden jósággal, betölve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. **15** Bátorságosabban írtam pedig néktek atyámfai, részben, mintegy emlékeztetvé titeket az Istenről nékem adott kegyelem által, **16** Hogy legye a Jézus Krisztus szolgája a pogányok között, munkálkodván az Isten

evangyéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által megszentelt. **17** Van azért mivel dicsekedjem a Jézus Krisztusban, az Istenre tartozó dolgokban. **18** Mert nem merek szólni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányoknak engedelmességrére, szóval és tettek. **19** Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgynnyira, hogy én Jeruzsálemtől és Környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangyeliomát. **20** Ekképen pedig tisztelességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangyeliomot, ahol nevezetet Krisztus, hogy ne más alapra építsek: **21** Hanem a mint meg van írva: A kiknek nem hirdettetett ő felőle, azok meglájták; és a kik nem hallották, megérték. **22** Annakokáért meg is akadályoztattam gyakran a hozzátok való menetelben. **23** Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjenek hozzátok: **24** Ha Hispaniába megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek. **25** Most pedig megyek Jeruzsálemben, szolgálván a szenteknek. **26** Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a Jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak. **27** Mert tetszett nékik, és tartoznak is vele. Mert ha a pogányok azoknak a lelkei javaiban részesültek, tartoznak nékik viszont szolgálni a testiekben. **28** Ezért ha majd elvégezem, és nékik e gyümölcsöt átadom, elmegyek közöttetek által Hispaniába. **29** Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangyelioma áldásának teljességevel megyek. **30** Kérlek pedig titeket atyámfai a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, **31** Hogy szabadulják meg azoktól, a kik engedtelenek Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt; **32** Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak. **33** A békességnak Istene pedig legyen mindenjában ti veletek! Ámen.

16 Ajánlom pedig néktek Fébet, a mi nénénket, ki a Kenkhábeli gyülekezetnek szolgálója: **2** Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyeket mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogoya volt, nékem magamnak is. **3** Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. **4** A kik az én életemért a saját nyakukat tették le; a kiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. **5** És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az ó házokban van. Köszöntsétek az én szerelmes Epenétusomat, aki Akhája szegéje a Krisztusban. **6** Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk. **7** Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, a kik híresek az apostolok között, a kik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban. **8** Köszöntsétek Ampliást, ki nékem szerelmesem az Úrban. **9** Köszöntsétek Orbánt, a mi munkatársunkat a Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. **10** Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztusban megpróbáltatott. Köszöntsétek az Aristóbulus háznépéből valókat. **11** Köszöntsétek Heródiont az én rokonomat. Köszöntsétek a Nárcissus háznépéből azokat, a kik az Úrban vannak. **12** Köszöntsétek Trifénát és Trifósát, kik munkálódnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmeset Persist, ki sokat munkálódott az Úrban. **13** Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ó anyját, aki az enyém is. **14** Köszöntsétek Ásinkritust, Fléglont, Hermást, Pátróbást, Merkuriust,

és az atyafiakat, kik velök vannak. **15** Köszöntsétek Filológust és Juliát, Néreust és az ő nénjét, és Olimpást és minden szenteket, kik velök vannak. **16** Köszöntsétek egymást szent csókolással. Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei. **17** Kérlek pedig titeket atyámfai, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. **18** Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hizelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. **19** Mert a ti engedelmességek mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatók; de akarom, hogy bőlcsek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. **20** A békességnak Istené megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. **21** Köszöntenek titeket Timótheus, az én munkatársam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. **22** Köszöntelek titeket az Úrban én Tertius, ki e levelet írtam. **23** Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az egész gyülekezetnek gazzdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. **24** A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindenjában ti veletek. Ámen. **25** Annak pedig, a ki titeket megerősítet az én evangéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időről fogva el volt hallgatva, (*aiōnios g166*) **26** Most pedig megjelentetett a prófétaírások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván, (*aiōnios g166*) **27** Az egyedül bőlcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindörökké. Ámen.

(*aiōn g165*)

1 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. **2** Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken: **3** Kegyelem nétek és békesség Istenől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, mely nétek a Krisztus Jézusban adatott, **5** Mivelhogy mindenben meggazdagodtatók ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, **6** A mint megerősítettet bennetek a Krisztus felől való bizonyoságét. **7** Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, **8** A ki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségen, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. **9** Hű az Isten, ki elhívott titeket az Ő Fiaval, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, **10** Kérlek azonban titeket atyámfai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindenájan egyképen szóljak és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon vélemyénben. **11** Mert megtudtam felőletek atyámfai a Klóé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. **12** Azt értem pedig, hogy mindenek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. **13** Vajjon részekre osztatott-á a Krisztus? Vajjon Pál feszítetett-é meg érettetek, vagy a Pál nevére keresztlegették-é meg? **14** Hálákat adok az Istenek, hogy senkit sem keresztletem meg közületek, kivéve Krispust és Gájust, **15** Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére keresztletem. **16** Megkeresztletem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mászt keresztletem volna. **17** Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy keresztlejek, hanem hogy az evangéliomot hirdessem; de nem szólasban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztre hiábavaló ne legyen. **18** Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istenek ereje. **19** Mert meg van írva: Elveszem a bölcséknak bölcseségét és az értelmeseinek értelmét elvetem. **20** Hol a bölcs? hol az írástudó? hol a világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcseségét? (aión g165) **21** Mert minekutána az Isten bölcseségében nem ismerte meg a világ a bölcseség által az Isten, tetszé az Istenek, hogy az igeirődés bolondsága által tartsa meg a hívőket. **22** Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcseségét keresnek. **23** Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettem, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; **24** Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istenek hatalmát és Istenek bölcseségét. **25** Mert az Isten bolondsága bölcsebb az embereknél, és az Isten erőtelensége erősebb az embereknél. **26** Mert tekintsétek csak a ti hivatásokat, atyámfai, hogy nem sokan hívtattak bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; **27** Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; **28** És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: **29** Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. **30** Tőle vagytok pedig

ti a Krisztus Jézusban, ki bölcseségül lón nékünk Istenől, és igazságul, szentségül és váltságul: **31** Hogy, a mint meg van írva: A ki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.

2 Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem nétek az Isten bizonyoságátétét. **2** Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetről. **3** És én erőtlenség, felelem és nagy rettegés között jelentem meg ti köztetek. **4** És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségnak hitető beszédben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: **5** Hogy a ti hitetek ne emberek bölcseségén, hanem Istennek erején nyugodjék. **6** Bölcseséget pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcseségét; (aión g165) **7** Hanem Istennek titkon való bölcseséget szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; (aión g165) **8** Melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát: (aión g165) **9** Hanem, a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az ő szeretőknek. **10** Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istenek mélyiségeit is. **11** Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. **12** Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nékünk. **13** Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcseség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szaván. **14** Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem érheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg. **15** A lelki ember azonban mindenöt megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. **16** Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

3 Én sem szólhattam nétek, atyámfai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusból kisdedeknek. **2** Téjnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtatók volna meg, sőt még most sem bírjátok meg: **3** Mert még testiek vagytok; mert a mikor írigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é és nem ember szerint jártok-é? **4** Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? **5** Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettettek, és pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. **6** Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést. **7** Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. **8** A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. **9** Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. **10** Az Istenek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. **11** Mert más fundamentomot senki nem vethet anaz kívül, a mely vettettem, mely a Jézus Krisztus. **12** Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozsdorját épít rá erre a fundamentomra; **13** Kinek-kinek munkája nyilván leszen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és

hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. **14** Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. **15** Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha túzön kerestüli. **16** Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? **17** Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti. **18** Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bőlcs ti közteteket és világban, bolond legyen, hogy bőlcscsé lehessen. (aión g165) **19** Mert e világ bőlcsessége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bőlcseket az ő csalárságukban. **20** És ismét Ismeri az Úr a bőlcsek gondolatait, hogy hiábavalók. **21** Azért senki se dicsekedék emberekkel. Mert minden a tiétek. **22** Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenválok, akár következendők, minden a tiétek. **23** Ti pedig Krisztus, Krisztus pedig Isten.

4 Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgálat és Isten titkainak sáfárait. **2** A mi pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék. **3** Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti tőletek itélessem meg, vagy emberi ítéletnaptól; sőt magam sem ítélem meg magamat. **4** Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva; a ki ugyanis engem megítél, az Úr az. **5** Azért idő előtt semmit se ítélezet, míg el nem jó az Úr, a ki egyszerű világára hozza a sötétségek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinél az Istenről lészen a dícsérete. **6** Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra ti érettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annakfelette a mi írva van, nem kell bőlcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen. **7** Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna? **8** Immár beteltetek, immár meggazdagodtatók, nálunk nélküli uralkodásra jutottatók; vajha csakugyan uralkodásra jutottatók volna, hogy mi is veletek egybe uralkodhatnánk. **9** Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókül állított, mintegy halára szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. **10** Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bőlcsek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi pedig gyalázatosak. **11** Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, **12** Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidálommal illettetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvendünk, békességgel tűjük; **13** Ha galázatunk, könyörgünk: szinte a világ szeméjévé lettünk, mindeneknek sőpredékévé egész mostanig. **14** Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem mint szerelmes gyermekemet intelek. **15** Mert ha tízezer tanítómesteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangéliom által. **16** Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim. **17** Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki nékem szeretett és hű fiam az Úrban, aki eszetekbe juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint mindenütt, minden gyülekezetben tanítók. **18** De mintha el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek. **19** Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akarándja; és megismérem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét, hanem az erejét. **20** Mert nem beszéden áll az Istennek országa, hanem

erőben. **21** Mit akartok? Vesszővel menjek-é hozzátok, avagy szeretettel és szelídsgének lelkével?

5 Általában hallatszik közteket paráznáság, még olyan paráznáság is, a milyen a pogányok között sem említtetik, hogy valaki atyának feleségét elvegye. **2** És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, aki ezt a dolgot cselekedte. **3** Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén léleken, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, aki ekként ezt cselekedte, **4** Ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával **5** Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján. **6** Nem jó a ti dicsekedétek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész térségt megposztasztja. **7** Tisztítások el azért a régi kovászt, hogy legyetek új térsztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti báránkunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. **8** Azért ne régi kovászsal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. **9** Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. **10** De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. **11** Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létere parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeseg, vagy ragadozó. Az ilyenkel még együtt se egyetek. **12** Mert mi közöm a hozzá, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti nem a belülleők fölött teszték-é ítéletet? **13** A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.

6 Merészel valaki ti közületek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvénykezni, és nem a szentek előtt? **2** Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítéletek meg a világot, méltatlanok vagytok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? **3** Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? **4** Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvénykezéstek, a kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ütessétek le. **5** Megszégyenítéstekre mondomb: Hát nincs ti köztetek egy bőlcs ember sem, aki ítéletet tehetne az ő atyafiai között? **6** Hanem atyafi atyafival törvénykezik, még pedig hitetlenek előtt? **7** Egyáltalan már az is gyarlóság ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem túritek inkább a kárt? **8** Sőt ti okoztok bántalmazást és kárt, még pedig atyátokfiainak. **9** Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjetek; se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörök, se pulyák, se férfiszplósiók, **10** Se lopók, se telhetetlenek, se részesegek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát. **11** Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatók, de megszenteltetettetek, de megigazítattatók az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által. **12** minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. **13** Az eledelek a hasnak és a has az eledeleknek rendeltetett. Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltöri. A test azonban nem a paráznáságnak rendelhetet, hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. **14** Az Isten pedig az Urat is feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által. **15** Nem tudjátok-é, hogy a ti testeitek a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának

tagjaivá tegyen? Távol legyen. **16** Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. **17** A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélekő vele. **18** Kerüljétek a paráznáságot. minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétezik. **19** Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istenől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? **20** Mert áron vétetettek meg; dicsőítésük azért az Isten a ti testetekben és lelketeiben, a melyek az Istenéi.

7 A mik felől pedig írtatok nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni. **2** De a paráznaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. **3** A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. **4** A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. **5** Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratlóból bizonyos ideig, hogy ráérjétek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együtt térejtek, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathattatjátok. **6** Ezt pedig kedvezésképen mondomb, nem parancsolat szerint. **7** Mert szeretnéim, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon kegyelmi ajándéka vagyon Istenől, egyenkígy, másnak pedig úgy. **8** Mondom pedig a nem házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nélik, ha úgy maradhatnak, mint én is. **9** De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban elni, mint égni. **10** Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne váljék. **11** Hogyha pedig elválík is, maradjon házasság nélküli, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássá el a feleséget. **12** Egyebeknek pedig én mondomb, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. **13** És a mely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. **14** Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ó feleségeiben, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ó férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztálaton volhnak, most pedig szentek. **15** Ha pedig a hitetlen elválík, ám váljék el; nem vettetett szolgáság alá a keresztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten. **16** Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet? **17** Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a mint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon. És minden gyülekezetben ekképpen rendelkezem. **18** Körülmetéltelen hivatott el valaki? ne fedezze el azt; körülmetéletlenül hivatott el valaki? me metélkedjük körül. **19** A körülmetélték semmi, a körülmetéletlenség is semmi; hanem Isten parancsolatainak megtartása. **20** Kiki a mely hivatásban hivatott el, abban maradjon. **21** Szolgai állapotban hivattattá el? Ne gondolj vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj azzal. **22** Mert az Úrban elhívott szolgája az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a ki szabadságban hivatott el, Krisztusnak szolgája. **23** Áron vétetettek meg, ne legyetek embereknek szolgái. **24** Kiki a miben elhívott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt. **25** A hajadonok felől nincs ugyan parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a ki igralmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelremélő legyek. **26** Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenséges szükség miatt, hogy tudniillik jó az embernek úgy maradni. **27** Feleséghez kötöttél? Ne keress elválást. Megszabadtál feleségedtől? Ne

keress feleséget. **28** De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez meg is a hajadon, nem vétkezik; de az ilyeneknek haborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék nétek. **29** Ez pedig azért mondomb, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségek, úgy legyenek, mintha nem volna. **30** És a kik sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha nem vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijük sem volna. **31** És a kik elnék a világgal, mintha nem élnének: mert elmúlik a világnak ábrázatja. **32** Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyeket. Aki a házasság nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódomb kedveskedhessék az Úrnak; **33** A ki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódomb kedveskedhessék a feleségének. **34** Különbözik egymástól az asszony és a hajadon. Aki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, mimódomb kedveskedhessék a férjének. **35** Ezt pedig a ti hasznottakra mondomb; nem hogy tört vessek nétek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhöz háborúthatatlanul. **36** De ha valaki szégyennek tartja az ó hajadon leányára, ha virágzó idejét műlia, és úgy kell történnie, a mit akar, azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez. **37** Aki pedig szilárdan áll a szívében és a szükség nem kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata fölött, és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól cselekszi. **38** Azért, aki férjhez adja, az is jól cselekszi, de a ki nem adja férjhez, még jobban cselekszi. **39** Az asszonyt törvény köti, míg férje el, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, a kihez akar, csakhogy az Úrban. **40** De boldogabb, ha úgy marad, az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van.

8 A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy mindenjáunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. **2** Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. **3** Hanem ha valaki az Isten szereti, az ismertetik ő tőle. **4** Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világban, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. **5** Mert ha vannak is úgynevettséget ismenek akár az érőben, akár a földön, a minthogy van sok ister és sok úr; **6** Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenisége, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenisége, mi is ő általa. **7** De nem mindenki van meg ez az ismeret; sőt nemelyek a bálvány felől való lelkismeretők szerint mind mai napig mint bálványáldozatot eszik, és az ó lelkismeretők, mivelhogy erőtelen, megfertőztetik. **8** Pedig az eleded nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek. **9** De meglássátok, hogy ez a ti szabadságok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőteleneknek. **10** Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indítatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot? **11** És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. **12** Így aztán, mikor az atyafiai ellen vétezik, és az ó erőtelen lelkismeretüket megsérítik, a Krisztus ellen vétezik. **13** Annakokáért, ha eleded botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne botránkoztassam. (aión g165)

9 Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagyok-é ti az Úrban? **2** Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony nétek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagyok. **3** Ez az én védelmem azok ellenében, a kik vádolnak engem. **4** Nincsen-é arra jogunk, hogy együnt és igyunk? **5** Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünköt magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyajai és Kéfás? **6** Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk? **7** Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? **8** Vajon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? **9** Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istennek gondja? **10** Avagy nem érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységeben részesnek lennie reménység alatt. **11** Ha mi nétek a lelkieket vetettük, nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? **12** Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem eltünk és szabadsággal; hanem minden előtűrünk, hogy valami akadályt ne görödtsünk a Krisztus evangélioma elő. **13** Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? **14** Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek. **15** De én ezek közül egygyel sem éltém. Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem is így történjek, mert jobb nékem meghalnom, hogysem valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet. **16** Mert ha az evangéliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliomot nem hirdetem. **17** Mert ha akaratom szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom nélkül, sáfrásaggal bízzattam meg. **18** Micsoda tehát az én jutalmam? Hogy prédikálásommal ingyenvalóvá tegyem a Krisztus evangéliomát, hogy ne használjam ki ama szabadságomat az evangéliom hirdetésénél. **19** Mert én, noha mindenivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinél szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. **20** És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; **21** A törvény nélkül valóknak törvénynélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. **22** Az erőtlenekeknek erőtelelné lettem, hogy az erőtleneket megnyerjem. mindeneknek mindené lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. **23** Ezt pedig az evangéliomról mívelem, hogy részestárs legyek abban. **24** Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fusatok, hogy elvegyétek. **25** Mindaz pedig a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatúrtató; azok ugyan, hogy romlás koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. **26** Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos; **27** Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálók, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

10 Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindenjában a felhő alatt voltak, és mindenjában a tengeren mentek által; **2** És mindenjában Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; **3** És mindenjában egy lelke eledelet ettek; **4** És mindenjában egy lelke italt ittak, mert ittak a lelke kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt. **5** De azoknak többségét nem kedvezé az Isten, mert elhullának a pusztában. **6** Ezek pedig példáink lönék, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, a miképen azok kívántak. **7** Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani. **8** Se pedig ne paráznlákokdunk mint azok közül paráznlákkodtak némelyek, és elestek egy napon huszonháromezeren. **9** Se a Krisztust ne kísértsük, a mint közülök kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. **10** Se pedig ne zúglódjatok, miképen ő közülök zúglódának némelyek, és elveszének a pusztító által. **11** Mindezek pedig példáképen estek rajtok; megírattak pedig a mi tanulságunkra, a kikhez az időknek vége elérkezett. (aión g165) **12** Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. **13** Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtak: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísérettel egyetemben a kimenedést is megadjá majd, hogy elszenvedhessétek. **14** Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást. **15** Mint okosokhoz szólok, ítéleztek meg ti, a mit mondok. **16** A hálaadásnak pohara, a melyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségeünk-é? A kenyér, a melyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségeünk-é? **17** Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindenjában az egy kenyérből részesedünk. **18** Tekintsétek meg a test szerint való Izráel! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-é közösségen az oltárral? **19** Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? **20** Sót, hogy a mit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségen. **21** Nem ihatjátok az Úr poharat és az ördögök poharat; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részei. **22** Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy erősebbek vagyunk-é nálánál? **23** minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de nem minden épít. **24** Senki ne keresse, a mi az övé, hanem kiki azt, a mi a másé. **25** Mindent, a mit a mészárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkismeret miatt. **26** Mert az Úré a föld és annak teljessége. **27** Ha pedig valaki meghív titeket a hitetlenek közül és el akartok menni, minden, a mit éltek hoznak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkismeret miatt. **28** De ha valaki ezt mondja nétek: Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg a miatt, a ki megjelentette, és a lelkismeretért; mert az Úré a föld és annak teljessége. **29** De nem a tulajdon lelkismeretét értem, hanem a másikét. Mert miért kárhoztassa az én szabadságomat a más lelkismerete? **30** Ha pedig az állaadással veszek részt, miért káromoltatom azért, a miért én hálákat adok? **31** Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, minden az Isten dicsőségeire míveljétek. **32** Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. **33** Miképen én is mindenkinél mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.

11 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. **2** Dícsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy én rólam mindenben

megemlékeztek, és a miképen meghagytam nétek, rendeléseimet megtartjátok. **3** Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten. **4** minden férfiú, aki befedett fővel imádkozik vagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét. **5** minden asszony pedig, aki befedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét, mert egy és ugyanaz, mintha megnyirettet volna. **6** Mert ha az asszony nem fedi be fejét, nyirekezzék is meg, hogy ha pedig éktelen dolog asszonynak megnyiretkenzi, vagy megberévtálatni, fedezze be az ő fejét. **7** Mert a férfiúnak nem kell befednie az ő fejét, mivel ő az Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú dicsősége. **8** Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból. **9** Mert nem is a férfiú teremtett az asszonyt, hanem az asszony a férfiúról. **10** Ezért kell az asszonynak hatalmi jel tisztelni a fején az angyalok miatt. **11** Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban. **12** Mert a miképen az asszony a férfiúból van, azonképen a férfiú is az asszony által, az egész pedig az Istenről. **13** Magatokban ítéleztek meg: illendő dolog-e asszonynak fedetlen fővel imádni az Isten? **14** Avagy maga a természet is nem arra tanít-e titokat, hogy ha a férfiú nagy hajat visel, csúfsága az néki? **15** Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki. **16** Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek. **17** Ezt pedig tudtotokra adván, nem dícsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. **18** Mert először is, mikor egybegyűlök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben hiszem is. **19** Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbhálók nyilvánvalókká legyenek ki köztetek. **20** Mikor tehát egybegyűlök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való elés: **21** Mert kiki az ő saját vacsoráját veszi elő az evésnél; és nemely éhezik, nemely pedig dőzsöl. **22** Hát nincsenek-házaitok az evésre és ivásra? Avagy az Isten gyülekezetét vetíték-e meg, és azokat szégyeníték-e meg, a kiknek nincsen? Mit mondjak nétek? Dícsérejek-e titokat ebben? Nem dícsérlek. **23** Mert én az Úrtól vettetem, a mit nétek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, **24** És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtörétek; ezt cselekedjétek az én emlékeztemre. **25** Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondva: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszatok az én emlékeztemre. **26** Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszatok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend. **27** Azért aki méltatlansul eszti e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharat, vétkezik az Úr teste és vére ellen. **28** Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a poháróból, **29** Mert aki méltatlansul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. **30** Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznanak sorian. **31** Mert ha mi itélnünk magunkat, nem ítéltetnék el. **32** De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítatunk, hogy a világgal együtt el ne kerhazzassunk. **33** Azért atyámfiai, mikor egybegyűlök az evésre, egymást megvárjátok. **34** Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűjjetek egybe. A többire nézve, majd ha hozzátok megyek, rendelkezem.

12 A lelkijárásiokra nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek. **2** Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vittetvén, a mint vitettetek, a néma bálványokhoz. **3** Azért tudtotokra adom nétek, hogy senki, aki Istennel Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézuszt, hanem csak a Szent Lélek által. **4** A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. **5** A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. **6** És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindenkit mindenben. **7** mindenkit azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. **8** Némelyiknek ugyanis bölcsésgnek beszéde adatik a Lélek által; másiknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; **9** Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; **10** Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknak megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása; **11** De mindenket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkit külön, a mint akarja. **12** Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. **13** Mert hiszen egy Lélek által mi mindenjában egy testtől keresztlöttünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindenjában egy Lélekkel ittattattunk meg. **14** Mert a test sem egy tag, hanem sok. **15** Ha ezt mondáná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; vagy nem a testből való-e azért? **16** És ha a fül ezt mondáná: mindenhol nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; vagy nem a testből való-e azért? **17** Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? **18** Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindenkit, a mint akarta. **19** Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test? **20** Igaz azonban sok tag van ugyan, de egy test. **21** Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükséged; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem. **22** Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: **23** És a melyeket a test tisztelettelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tiszteletet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességen részesülnek; **24** A melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tiszteletet adván, **25** Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. **26** És akár személyes egy tag, vele együtt személyes a tagok mind; akár tisztelettelenebb tagjainak látszanak, azoknak a tagok mind; akár tisztelettelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tiszteletet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azoknak nagyobb ékességen részesülnek; **27** Ti pedig a Krisztus teste vagyok, és tagjai rész szerint. **28** És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostoloknak, másodszor prófétáknak, harmadszor tanítóknak; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit. **29** Avagy mindenjában apostolok-e? Vagy mindenjában próféták-e? Avagy mindenjában tanítók-e? Vagy mindenjában csodatévő erők-e? **30** Avagy mindenjában szónak-e nyelveken? Vagy mindenjában magyaráznak-e? **31** Igyekezzetek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiválképen való útát mutatok nétek.

13 Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő cimbalom. **2** És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgynnyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyőkről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. **3** És ha vagyonomat mind felétetem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból. **4** A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem iránykodik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. **5** Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem róija fel a goroszt. **6** Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; **7** Mindent elfedez, minden hiszen, minden remél, mindenelt eltűr. **8** A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövendőmondások, eltöröltek; vagy akár nyelvek, megszünnek; vagy akár ismeret, eltöröltek. **9** Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: **10** De mikor előj a teljesség, a rész szerint való eltöröltek. **11** Mikor gyermek valék, úgy szoltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. **12** Mert most tükről által homályosan látunk, akkor pedig színről-színről; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem. **13** Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

14 Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelkei ajándékot, leginkább pedig, hogy prófétáljatok. **2** Mert a ki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem lélekben beszél titkos dolgokat. **3** A ki pedig prófétál, embereknek beszél épülsésre, intésre és vágasztlásra. **4** A ki nyelveken szól, magát épít; de a ki prófétál, a gyülekezetet épít. **5** Szeretném ugyan, ha mindenjában szónálók nyelveken, de inkább, hogy prófétálnák; mert nagyobb a próféta, mint nyelvenek szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. **6** Ha már most, atyámfiai, hozzátok megylek, és nyelvenek szólok, mit használók néktek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátek? **7** Hiszen ha az élettelens hangszerek, akár fuvolak, akár czitera, nem adnak megkülönböztethető hangokat, mimódon ismerjük meg, a mit fuvolálnak vagy cziteráznak? **8** Mert ha a trombita bizonytalan zengést tészen, kicsoda készül a harczra? **9** Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon érítik meg, a mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni. **10** Példa mutatja, oly sokféle szóslás van a világon, és azok közül egy sem érthetetlen. **11** Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem. **12** Azonképen ti is, minthogy lelkei ajándékot kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. **13** Azért a ki nyelvenek szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza. **14** Mert ha nyelvel könyörgök, a lelkem könyörög, de értelmem gyümölcstelen. **15** Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is. **16** Mert ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan miképen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? **17** Mert jóllehet, te szépen mondasz áldást, de más nem épül abból. **18** Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindenjáratoknál inkább tudok nyelvenek szólni; **19** De a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy

egyebeket is tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelvezek. **20** Atyámfiai, ne legyetek gyermeket értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermeket, értelemben pedig érettet legyetek. **21** A törvényben meg van írva: Idegen nyelvenek és idegen ajkakkal szólok a népknek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. **22** A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. **23** Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindenjában nyelvenek szólnak, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy őröngötök? **24** De ha mindenjában prófétálnak és bemegy egy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítélik. **25** És ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arcra borulva imádják az Istenet, hirdetvén, hogy bizonytala az Isten lakik ti bennetek. **26** Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűlök, mindeneknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. mindenek épülésre legyenek. **27** Ha valaki nyelvenek szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: **28** Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. **29** A próféták pedig ketten vagy hároman beszéljenek; és a többiek ítélik meg. **30** De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. **31** Mert egyenként mindenjában prófétálhatott, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vígasztalást vegyen; **32** És a prófétalelek engednek a prófétáknak; **33** Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnak Isten; miként a szentek minden gyülekezetében. **34** A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a mint a törvény is mondja. **35** Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert ékten dolog asszonynak szólni a gyülekezetben. **36** Avagy ti töletek származott-e az Isten beszéde, avagy csak hozzátok juttatott el? **37** Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelkei ajándék részese, vegye eszébe, hogy a miket nétek írok, az Úr rendeletei azok. **38** A ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. **39** Azért atyámfiai törekedjetek prófétálásra, és a nyelvenek szólást se tiltsátok. **40** mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

15 Esztekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben álltotok is, **2** A mely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéllel hirdettem néktek, ha csak nem hiába lettetek hívőkké. **3** Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; **4** És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; **5** És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; **6** Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbbem mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; **7** Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak; **8** Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idéttelenek, nékem is megjelent. **9** Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak nevezetsem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. **10** De Isten kegyelme által vagyok, a mi vagyok; és az ő hozzávaló kegyelme nem lón hiábavaló; sőt többet munkáltam, mint azok mindenjában de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. **11** Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké. **12** Ha azért Krisztusról hirdettetik,

hogy a halottak közül feltámadott, mimóndon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? 13 Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. 14 Ha pedig Krisztus fel nem támadt, akkor hiábavaló a mi prédkálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. 15 Sőt az Isten hamis bizonyásátévoinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyásot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust; a kit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadtak fel a halottak. 16 Mert ha a halottak fel nem támadtak, a Krisztus sem támadt fel. 17 Ha pedig a Krisztus fel nem támadt, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. 18 A kik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. 19 Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. 20 Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengőjök lőn azoknak, kik elaludtak. 21 Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. 22 Mert a miképen Ádámban mindenjában meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindenjában megelevenítetnek. 23 mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő előjövetelek. 24 Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; a mikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. 25 Mert addig kell néki uralmodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. 26 Mint utolsó ellenseg törlőítik el a halál. 27 Mert minden az ő lábai alá veteti. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, a ki neki minden alávetett. 28 Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávettetik annak, a ki neki minden alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. 29 Különben mit cseleksznek azok, a kik a halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel nem támadtak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért? 30 Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden pillanataban? 31 Naponként halál révén állók. A veletek való dicsékedésre mondomb, mely van nékem a Krisztus Jézusban a mi Urunkban. 32 Ha csak emberi módon viaskodtam Efézusban a fenevadakkal, mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadtak? Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk! 33 Ne tévélyejtek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. 34 Serkenjetek fel igazán és ne vétkezzetek; mert némelyek nem ismerik Istenet; megszégyenítéstekre mondomb. 35 De mondhatná valaki: Mi módon támadtak fel a halottak? és minémű testtel jönnek ki? 36 Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadánd. 37 És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy más egyébet. 38 Az Isten pedig testet át annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. 39 Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. 40 És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyienei dicsősége, más a földieké. 41 Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. 42 Épenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; 43 Elvettetik gyalázatoságban, feltámasztatik dicsőségeiben; elvettetik erőtelenségen, feltámasztatik erőben. 44 Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelkí test. Van érzéki test, és van lelkí test is. 45 Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, elő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. 46 De nem a lelke az első, hanem az érzéki, azután a lelke. 47 Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyiből való. 48 A

milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. 49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is. 50 Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot. 51 Íme titkok mondok nétek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindenjában elváltozunk. 52 Nagy hirtelen, egy szemplillátszban, az utolsó trombitászora; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. 53 Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot ölüsön magára, és e halandó test halhatatlanságot ölüsön magára. 54 Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadala. 55 Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? (Hadēs g86) 56 A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. 57 De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nékünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. 58 Azért szerelmes atyámfai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

16 Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképen cselekedjetek. 2 A hétnék első napján mindenek tegye férle magánál, a mit sikertől összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek. 3 Mikor pedig megérkezem, a kiket javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvígék Jeruzsálembe a ti ajándékotokat. 4 Ha pedig mérlegelés lesz, hogy én is elmenjek, velelm együtt jönnek. 5 Elmegyek pedig ti hozzátok, mikor Macedónián általmenédenk: mert Macedónián általmegyek, 6 Nálatok azonban talán megmaradok, vagy ott is telelek, hogy ti kísérjeket el, a hová menénde. 7 Mert nem akarlak titeket épen csak átmenet közben látni, de reménylem, hogy valami ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi. 8 Efézusban pedig pünkösdig maradok. 9 Mert nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos, az ellenseg is sok. 10 Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglássatók, hogy bátoroság maradása legyen nálatok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én is. 11 Senki azért ő meg ne vesse: hanem bocsássátok el őt békességgel, hogy hozzám jöhessen; mert várom őt az atyafiakkal együtt. 12 A mi pedig Apollós atyaifit illeti, igen kértém őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mihelyt jó alkalmatossága léşzen. 13 Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyeket férfiak, legyeket erősek! 14 minden dolgotok szeretetben menjen vége! 15 Intelek pedig titeket, atyámfai, hiszen tudjátok, hogy Stefanásnak hánznépe Akhája zsengéje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat. 16 Hogy ti is engedelmeskedjetek az ilyeneknek, és mindenkinet, aki velök szolgál és fárad. 17 Örvendezek pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaikus előjövetelének; mert a bennetek való fogyatkozást ezek betölötték. 18 Mert megnyugtatták az én lelkemet és a tiétek is. Megbecsüljétek azért az ilyeneket. 19 Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe. 20 Köszöntenek titeket az atyafiak mindenjában. Köszöntsétek egymást szent csókkal. 21 A köszöntés a saját kezammal, a Páléval. 22 Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha. 23 Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! 24 Az én szeretetem mindenjáratokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.

2 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timótheus az atyafi, az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, minden szentekkel egybe, a kik egész Akhájában vannak: **2** Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az igalmasságunk atya és minden vágasztlásnak Iste; **4** A ki megvígásztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvígásztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vágasztlással, a mellyel Isten vágaszta minket. **5** Mert a mint bőséggel kijutt nékünk a Krisztus szenvédéseiből, úgy bőséges a mi vágasztlásunk Krisztus által. **6** De akár nyomorgattatunk, a ti vágasztlástokért és üdvösségekért van az, mely hathatós ugyanazon szenvédések elviselésére, a melyeket mi is szenvendünk; akár megvígásztalatunk a ti vágasztlástokért és üdvösségekért van az. És a mi reménységünk erős felőletek. **7** Tudván, hogy a miképen társaink vagytok a szenvédésben, azonképen a vágasztlásban is: **8** Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiai a mi nyomorúságunk felől, a mely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megtérheltünk, úgy hogy életünk felől is kétségen valók: **9** Sót magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat: **10** A ki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: a kiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; **11** Vélünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben, hogy a sokak által nékünk adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg mi érettünk. **12** Mert a mi dicsekedsünk ez, lelkismeretünk bizonyosága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig ti köztetek. **13** Mert nem egyebet írnunk néktek, hanem a mit olvastok, vagy el is ismertek, sőt reménylem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig; **14** A minthogy némi részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekvétek vagyunk, a miképen ti is nékünk az Úr Jézus napján. **15** És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátek menni, hogy másodízben nyerjetek kegyelmet; **16** És köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátek térti vissza, és töletek elkiáltatni Júdeába. **17** Hát ezt akarva, vajjon könnyelűen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? **18** De hű az Isten, hogy a mi beszédeink hozzátek nem volt igen és nem. **19** Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Sílvanus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne. **20** Mert Istennek valamennyi igére ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsősége mi általunk. **21** A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; **22** A ki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe. **23** Én pedig az Isten hívom bizonyásául az én lelkemre, hogy titeket kímélve nem mentem el eddig Korinthusba. **24** Nem hogy uralkodnánk a ti hitetek, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert hitben állottok.

2 Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek közétek ismét szomorúsággal. **2** Mert ha én megszomorítak titeket, ugyan ki az, a ki megvídámít engem, hanemha a kit én megszomorítok? **3** És azért írtam néktek éppen azt, hogy mikor

oda megyek, meg ne szomorítassam azok miatt, a kiknek örlönök kellene; meg lévén győződve mindenek felől, hogy az én örööm mindnyájatoké. **4** Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam néktek sok könyhullatással, nem hogy megszomorítassatom, hanem hogy megismerjelek azt a szeretetet, a mellyel kiváltképen irántatok viseltek. **5** Ha pedig valaki megszomorít, nem engem szomorít meg, hanem részben, hogy azt ne terheljem, titeket minden nyájatokat. **6** Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen megbüntetése: **7** Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg néki és vágasztlájtok, hogy valamiképen a felettesebb való bánat meg ne emessé az ilyet. **8** Azért kérlek titeket, hogy tanúsítatok iránta szeretetet. **9** Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-é? **10** A kinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinek megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: **11** Mert jól ismerjük az ő szándékait. **12** Mikor pedig Troásba mentem a Krisztus evangyelioma ügyében és kapu nyitottat nékem az Úrban, nem volt lelkemnek nyugodalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én atyámfát; **13** Hanem elbücsüzván tőlük, elmentem Macedóniába. **14** Hálá pedig az Istennek, a ki mindenkor diadala vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. **15** Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözőlők, mind az elkárhozók között; **16** Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmatos? **17** Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sarkan, a kik meghamisítják az Isten ígéjét; hanem tisztán, söt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

3 Elkezdjük-é ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségeünk van, mint nemelyeknek, ajánló levelekre hozzátek, avagy tőletek? **2** A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember; **3** A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az elő Isten Lelkével írva; nem kótáblára, hanem a színek hústábláira. **4** Ilyen bizodalunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. **5** Nem mintha magunktól volnánk alkalmatosak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmatos voltunk az Istentől van: **6** A ki alkalmatosokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgájai legyünk, nem betű, hanem lélek; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. **7** Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhettek Mózes orczájára arcának elmúló dicsősége miatt: **8** Hogyné volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? **9** Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? **10** Sót a dicsőtől nem is dicsőséges ebben a részben az ő meghaladó dicsőség miatt. **11** Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad. **12** Azért ilyen reménységen nagy nyiltsággal szólunk; **13** És nem, miként Mózes, a ki leplet borított az orczájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét. **14** De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban túnik el; **15** Sót mind máig, a mikor csak olvassák Mózest, lepel borul az ő szívökre. **16** Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. **17** Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. **18** Mi pedig az Úrnak dicsőségét minden nyáján

fedetlen arczzal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

4 Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggédünk el; **2** Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravaszágban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkismeretének az Isten előtt. **3** Ha mégis leplezett a mi evangyéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: **4** A kikben a világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangyeliomának világosságát, a ki az Isten képe. (aiónios g165) **5** Mert nem magunkat prédkáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgálatokat, a Jézusért. **6** Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ō gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. **7** Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. **8** mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítatunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségebe; **9** Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; **10** mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. **11** Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. **12** Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. **13** Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; **14** Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít. **15** Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye az Isten dicsőségére. **16** Azért nem csüggédünk; sőt ha a mi külső emberünk megrömol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. **17** Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvendésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nékünk; (aiónios g166) **18** Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanakra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkel valók. (aiónios g166)

5 Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istenről, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennynél. (aiónios g166) **2** Azért is sôhajtunk ebben, óhajtvan felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; **3** Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találhatunk! **4** Mert a kik e sátorban vagyunk is, sôhajtunk megterheltetvén; mivelhogy nem kívánunk levetkôztni, hanem felöltöztni, hogy a mi halandó, elnyelje azt az élet. **5** A ki pedig minket erre elkészítet, az Isten az, aki a Lélek zálogát is adta minékünk. **6** Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. **7** (Mert hitben járunk, nem látásban); **8** Bizodalunk pedig van, azért inkább szeretnénk kikötözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. **9** Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, néki kedvesek legyünk. **10** Mert nékünk mindenjáunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélezésére előtt, hogy kiki megijutalmazzassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. **11** Ismervén tehát az Úrnak félelmét, embereket téritünk, Isten előtt pedig nyilván vagyunk; reménylel azonban, hogy a ti lelkiesményeket előtt is nyilván vagyunk. **12** Mert nem ajánljuk ismét magunkat néktek, hanem alkalmat adunk ti néktek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek a színből és nem

szívből dicsekedőknek. **13** Ha azért bolondok vagyunk, Istenéről; ha eszesek vagyunk, érettetek van az. **14** Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, **15** Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát minden azok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, aki érettől meghalt és feltámasztatott. **16** Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. **17** Azért ha valaki Krisztusból van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. **18** Mindez pedig Istenről van, aki minket magával megbékélgett a Jézus Krisztus által, és a ki nékünk adta a békéltetés szolgálatát; **19** Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusból megbékélte magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bûneket, és reánk bízta a békéltetésnek ígéjét. **20** Krisztusért járván tehát követségen, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istenrel. **21** Mert azt, a ki bûnt nem ismert, bûnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

6 Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légen az Isten kegyelmét. **2** Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösségi napján megsegítettek. Íme itt a kellemes idő, íme itt az üdvösségi napja. **3** Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. **4** Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái; sok tûrésben, nyomorúságban, szükségen, szorongattatásban. **5** Vereségen, tömlöczben, háborúságban, kúzkodásban, virrasztásban, bőjtölésben. **6** Tisztaságban, tudományban, hosszútûrésben, színességen, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, **7** Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; **8** Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; **9** Mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és ím elől; mint ostorozottak, és meg nem öltetek; **10** Mint bánkódók, noha minden örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindenbeli bírók. **11** A mi szánk megnyílt ti nétek, korinthusiák, a mi szívünk kitártul. **12** Nem mi bennünk vagytok szorosságban, hanem szorosságban vagytok a ti szívtekben. **13** Viszonzásul (mint gyermekeimnek szólok) tárjatok ki ti is szíveteket. **14** Ne legyetek hitetlenekkel felelmiságában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? **15** És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? **16** Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az elő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. **17** Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadatok el, azt mondja az Úr, és tisztaaltant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, **18** És leszek nétek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.

7 Mivelhogy azért ilyen igéretein vannak, szeretteim, tisztítus meg magunkat minden testi és lelei tisztálanságától, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket. **2** Fogadjatok be minket; senkit meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk. **3** Nem vádképen mondomb; hisz előbb mondottam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt halunk, együtt eljünk. **4** Nagy az én bizodalma hozzátek, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok vígasztalódással, felettesebb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett. **5** Mert

mikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a mi testünknek, sőt mindenképen nyomorogtunk; kívül harcz, belől félelem. **6** De az Isten, a megalázottak vágaszta lójá, minket is megvígásztalt Titus megjöttével. **7** Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vágaszta lással is, a melylyel ti vágaszta lókat meg, hírül hozván nékünk ti a kivánozástokat, a ti keseréstekeket, a ti hozzával rágászkodástokat; úgyhogy én még jobban örvendeztem. **8** Hát ha megszomorítottak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszomorított titeket. **9** Most örölik, nem azért, hogy megszomorodtak, hanem hogy megtérésre szomorodtak meg. Mert Isten szerint szomorodtak meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok. **10** Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. **11** Mert íme ez a ti Isten szerint való megszomorodástok milyen nagy buzgását kellett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt féleelmet, sőt kivánozást, sőt buzgását, sőt bosszúállást. mindenképen bebizonyították, hogy tiszták vagytok e dologban. **12** Ha tehát írtam is nétek, nem a sértő miatt, sem a sérült miatt; hanem hogy nyilvánvaló legyen nálatok a mi irántatok való buzgásáunk Isten előtt. **13** Annakukáért megvágaszta lódunk a ti vágaszta lóstokon; de sokkal inkább örültünk a Titus örömen, hogy az Ő lelkít ti mindenjában meghuglattatták: **14** Mert ha dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam szégyenben; de a mint ti nétek minden igazán szólottam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekévtünk is igazságá lett. **15** És Ő még jobb szívvil van irántatok, viaszzaemlékezvén mindenjáratoknak engedelmességére, hogy felelemmel és rettegéssel fogadtatok Őt. **16** Örülök, hogy mindenképen bízhatom bennetek.

8 Tudtotokra adjuk pedig, atyámfai, Istennek azt a kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezeteivel közhöz. **2** Hogy a nyomorúság sok próbái köz is bőséges az Ő örömkük és igen nagy szegénységük jósításával gazdagságává növekedett. **3** Mert, bizonyos vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, **4** Sok könyörögéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségebe fogadjuk be őket. **5** És nem a miképen remélünk, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratiából. **6** Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a miképen elkezdette, azonképen végezze is be nálatok ezt a jótéteményt is. **7** Azért, miképen mindenben bővölködtök, hitben, beszéden, ismeretben és minden buzgásában és hozzával való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjetedek. **8** Nem parancsképen mondomb, hanem hogy a mások buzgásága által a ti szereteteket valódiságát is kipróbaljam. **9** Mert ismeríték a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegény lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok. **10** Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az nétek, a kik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdték tavaly óta. **11** Most hár a cselekvést is vigyétek végbe; hogy a miképen az akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz képest legyen, a mitek van. **12** Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, a mije kinek-kinek van, és nem a szerint, a mije nincs. **13** Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbésségiük, nétek pedig nyomorúságok legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségek pótjára amazoknak fogyatkozását; **14** Hogy amazoknak bősége is pótthassa a ti fogyatkozástokat, hogy így

egyenlőség legyen; **15** A mint megvan írva: a ki sokat szedett, nem volt többleje; és a ki keveset, nem volt kevesebbje. **16** Háló pedig az Istennek, ki ugyanazt a buzgásátoltotta értetek a Titus szívébe. **17** Mivelhogy intézünköt ugyn elfogadta, de nagy buzgáságában önként ment hozzátok. **18** Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyafit is, a ki az összes gyülekezetekben dicséretes az evangéliomról; **19** Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek titársunknak is megválaszták ebben a jó ügyben, a melyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségetekre; **20** Óvakodván, hogy senki se ócsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bősséges jótétemény miatt; **21** Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. **22** Sőt elküldöttük velök a mi atyánkfiát is, a kinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbalta, most pedig még sokkal buzgóból, irántatok való nagy bizodalma fogva. **23** Akár Titusról van szó, Ő az én társam és ti köztetek segítségem; akár a mi atyánkfiai felől, Ők a gyülekezetek követei, Krisztus dicsősége: **24** Adjátok azért szereteteteknek és felőletek való dicsekvésünknek, bizonyoságát irántuk a gyülekezetek előtt is.

9 A szentek iránt való szolgálatról felesleges is nétek írnom.

2 Hiszen ismerem a ti készségeket a melylyel dicsekszem felőletek a macedónoknak, hogy Akhája kész a mult esztendő óta; és a ti buzgásátk, sokakat magával ragadt. **3** Mindamellett elküldöttetem az atyafiatokat, hogy a mi felőletek való dicsekédesünk ebben a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám, készen legyek. **4** Hogy aztán, ha a macedónok velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találnak, valamiképen szégyent ne valljunk mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban. **5** Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiatokat, hogy előre menjenek el hozzátok, és készítsék előre a ti előre megígért adományotokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem mint ragadomány. **6** Azt mondomb pedig: A ki szűken vet, szűken is arat; és a ki bőven vet, bőven is arat. **7** Kiki a mint eltökélté szívében, nem szomorússágból, vagy kénytelenségből; mert a jökedvű adakozót szereti az Isten. **8** Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszszsa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégiségek lévén, minden jótéteményre bőségen legyetek, **9** A mint meg van írva: Szórt, addot a szegényeknek; az Ő igazsága örökké megmarad. (alön **9:16**) **10** A ki pedig magot ád a magvetőnek és kenyéret eleségül, ád és megkosártja a ti vétésteket és megnöveli a ti igazságoknak gyümölcsét, **11** Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jósításával, a mely általunk háláadást szerez az Istennek. **12** Mert e tisztek szolgálatára nemcsak a szenteknek szükséget elégíti ki, hanem sok háláadással bőséges az Isten előtt; **13** A mennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istenet a ti Krisztus evangéliomról valló engedelmességekért, és a ti hozzájuk és mindenkehöz való adakozó jósításáért. **14** Mikor érettetek könyörögve Ők is vágyakoznak utánatok az Istennek rajtakat való bőséges kegyelme miatt. **15** Az Istennek pedig legyen hálá az Ő kimondhatatlan ajándékáért.

10 Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus szelídsgére és engedelmességére, a ki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok; **2** Kérlek pedig, hogy a mikor jelen leszek, ne kelljen bátoron lennem ama bizodalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom bátor lehetek némelyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élnénk. **3** Mert noha testben élünk,

de nem test szerint vitézkedünk. **4** Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; **5** Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten ismerete ellen emelte, és foglyul ejtve minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak; **6** És készen állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyest teljessé lesz a ti engedelmessétek. **7** A szem előtt valókra néztek? Ha valaki azt hiszi magáról, hogy ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában, hogy a mint ő maga a Krisztusé, azonképen mi is a Krisztusé vagyunk. **8** Mert ha még egy kissé felettesebb dicsekem a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építésteikre és nem megrontásotokra adott, én nem vallok szégyent; **9** Hogy ne láttassam, mintha csak ijesztgetnék a leveleim által. **10** Mert, úgy mondják, a levelei ugyan súlyosak és kemények; de a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde silány. **11** Gondolja meg azt, aki ilyen, hogy a milyenek vagyunk távol, a levelek által való beszédben, éppen olyanok leszünk, ha megjelenünk, cselekedetben is. **12** Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani, a kik magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérvin és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cseleksznek. **13** De mi nem dicsekszünk mértékkel, hanem ama mérőszinről mértéke szerint, a melyet Isten adott nékünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk. **14** Mert nem feszíjük túl magunkat, mintha nem értünk volna el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliomával. **15** A kik nem dicsekszünk mértékkel mások munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnőttevel nagyokká leszünk köztetek a mi mérőszínünk szerint bőségesen. **16** Hogy rajtakat túl is hirdessük az evangéliomot, nem dicsekedvén más mértéke szerint a készszel. **17** Aki pedig dicsekszik, az Urbán dicsekedjék. **18** Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

11 Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvendjelek el engem is. **2** Mert isteni buzgóssággal buzgok érteket; hisz eljegyeztek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szűzet állítalak a Krisztus elő. **3** Félek azonban, hogy a mikent a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. **4** Mert hogya az, aki jő, más Jézust prélikál, a kit nem prélikáltunk, vagy más lelkeket vesztek, a mit nem vettetek, vagy más evangéliomot, a mit be nem fogadtatok, szépen eltűnétek. **5** Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. **6** Ha pedig avatatlant vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben; sőt mindenben, mindenképen nyilvánvalókká lettünk előttemek. **7** Avagy vétkeztem-é, mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hírdettem néktek az Isten evangéliomát? **8** Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szükölködtem, nem voltam terhére senkinek. **9** Mert az én szükségemet kíptolták a Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekekre. **10** Krisztus igazsága benuem, hogy én ettől a dicsekéstől nem esem el Akhája vidékén. **11** Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Tudja az Isten. **12** De a mit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől; hogy a mivel dicseksznek, olyanoknak találtassanak abban, mint mi is. **13** Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik a Krisztus

apostolai változtatják át magukat. **14** Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. **15** Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgái is átváltoztatják magokat az igazság szolgáivá; a kiknek végük az ő cselekedeteik szerint lészen. **16** Ismét mondom: ne tartson engem senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint esztelenit is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem. **17** A mit mondok, nem az Úr szerint mondok, hanem mintegy esztelenül a dicsekévesnek ezzel a merészégével, **18** Mivelhogy sokan dicsekesznek test szerint, dicsekeszem én is. **19** Hisz okosak lévén, örömostelt eltűritek az eszteleneket. **20** Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arcuzl ver titeket. **21** Szégyenkezve mondomb, mivelhogy mi erőtelenek voltunk; de a miben merész valaki, esztelenül szólok, merész vagyok én is. **22** Héberek ők? Én is. Izráeliták-e? Én is. Ábrahám magva-é? Én is. **23** Krisztus szolgái-é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. **24** A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy hiján. **25** Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajtórést szenvedtem, éjt-napot a mélységen töltöttem; **26** Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népm Között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; **27** Fáradásban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségen és szomjúságban, gyakorta való bőjtölésben, hidegen és mezítéleségen. **28** Mindezeken kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetet gondja. **29** Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? **30** Ha dicsekendem kell, az én gyengeséggel dicsekszem. **31** Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atija, aki mindenrőkkel áldott, tudja, hogy nem hazudom. (aión g165) **32** Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát, akarván engem megfogni; **33** És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a kófalron, és megmenekültem kezei közül.

12 A dicsekés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. **2** Ismert egy embert a Krisztusban, aki tizennégy ével ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik éigig. **3** És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), **4** Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie. **5** Az ilyennel dicsekeszem; magammal pedig nem dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. **6** Mert ha dicsekendem, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtürtöztem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint a minek lát, vagy a mit hall tőlem. **7** És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettesebb el ne bizakodjam. **8** Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; **9** És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömost dicsekeszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én beninem. **10** Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattásokban Krisztusért; mert a mikor

erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. **11** Dicsekdvén, balgataggá lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert nétek kellett volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok. **12** Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkben is. **13** Mert micsoda az, a miben megkárosodtatók a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam nétek terhetekre? Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! **14** Íme harmadiiben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetelek; mert nem azt keresem, a mi a títek, hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. **15** Én pedig nagy örö mest áldozok és esem áldozatul a ti lelketelekért; még ha ti, a kiket én igen szeretek, kevésbé szerettek is engem. **16** De ám legyen, hogy én nem voltam terhetelek; hanem álnok lévén rava szsággal fogtak meg titeket. **17** Avagy a kiket hozzátok küldtem, azok közül valamelyik által kifosztottalak-é titeket? **18** Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem amaz atyafit; csak nem fosztott ki titeket Titus? Nem egyazon Lélek szerint jártunk-é? Nem azokon a nyomokon-é? **19** Azt hiszitek megint, hogy előttetek mentegetjük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban szólunk; mindez pedig, szeretteim, a ti épüléstekért. **20** Mert félek azon, hogy ha odamegyek, nem talállak majd olyanoknak, a milyeneknek szeretnélek, és engem is olyannak találtok, a milyennek nem szeretnétek; hogy valamiképen versengések, irigységek, indulatoskodások, visszavonások, rágalmazások, fondorkodások, selfuvalkodások, pártoskodások lesznek köztetek; **21** Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köztelek, és sokakat megsiratok azok közül, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem térték a tisztálanságból, paráznaságból és bujaságból, a mit elkövettek.

13 Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog. **2** Előre megmondtam és előre mondomb, mint másodszori ottlétemkor, és most is távollétemben írom azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes; **3** Mert hát az általam szóló Krisztusnak bizonyoságát keresitek, a ki irányotban nem erőtelen, hanem erős ti bennetek. **4** Mert noha megfeszítettem erőtelenségből, mindazáltal éi Istenek hatalmából. És noha mi erőtelenek vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten erejből ti nálatok. **5** Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéven, ha méltatlakok vagytok. **6** De reménylem, hogy megismerítek, hogy mi nem vagyunk méltatlakok. **7** Az Istant pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjetedek; nem hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy méltatlakok legyünk. **8** Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. **9** Mert örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagytok; ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért. **10** Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, a melyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra. **11** Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljetek, vígásztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek; és a szeretetnek és békességnak Istene lészen veletek. **12** Köszöntsétek egymást szent csókkal. **13** Köszöntenek titeket a szentek mindenjában. **14** Az Úr Jézus

Krisztusnak kegyelme, és az Istenek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindenjáratokkal. Ámen.

Galatákhöz

1 Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halálból); **2** És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek: **3** Kegyelem nétek és békesség az Atya Istantől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, **4** Aki adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. (aión g165) **5** A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. (aión g165) **6** Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangyélionra hajlottok. **7** Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangyélionát. **8** De ha szinte mi, vagy mennyből való angyal hirdetne is nétek valamit azon kívül, a mit nétek hirdettünk, legyen átok. **9** A mint előbb mondottuk, most is ismét mondomb: Ha valaki nétek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen. **10** Mert most embereknek engedek-é, vagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék. **11** Tudtotokra adom pedig atyámfiai, hogy az az evangyélion, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; **12** Mert én sem embertől vettettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által. **13** Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt. **14** És felülmultam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelete rajongván atyai hagyományaimért. **15** De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám měhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, **16** Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, **17** Sem nem mentem Jeruzsálemben az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét viaszszártem Damaskusba. **18** Azután három esztendő mulva fölmentem Jeruzsálemben, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig. **19** Az apostolok közül pedig más nem láttam, hanem csak Jakabot, az Úr atyafiát. **20** A miket pedig nétek írok, ímé Isten előtt mondomb, hogy nem hazudom. **21** Azután mentem Siriának és Cílicián tartományába. **22** Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt; **23** Hanem csak hallották, hogy: A ki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, a melyet egykor pusztított. **24** És dicsőítök bennem az Isten.

2 Azután tizennégy esztendő mulva ismét fölmentem Jeruzsálemben Barnabással együtt, elvivén Titust is. **2** Fölmentem pedig kijelentés következtében és előjök adtam az evangyélionot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, vagy ne futottam légyen. **3** De még a velem levő Titus sem kényszerítettet a körülmetélkedésre, noha görög vala, **4** Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikimeljék a mi szabadságunkat, melyelből bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek: **5** Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangyélion igazsága megmaradjon számotokra. **6** A tekintélyesektől pedig, (bárminők valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét): mert

velem a tekintélyesek semmit sem közöltek; **7** Sót ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reám van bízva a körülmetéletlenség evangyélionma, mint Péterre a körülmetélésé: **8** (Mert a ki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). **9** És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokkal tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között prédikálunk: **10** Csakhog a szegényekről megemlékezzünk; a mit is én igyekeztem megcselekedni. **11** Mikor pedig Péter Antiochiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. **12** Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól. **13** És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábítottat az ő tettetősök által. **14** De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangyélion igazságához képest, mondék Péternek mindenjájok előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra elsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? **15** Mi, természet szerint zsidó és nem pogányok közül való bűnösök, **16** Tuván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazulunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. **17** Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mifagunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus bűnnék szolgája-é? Távol legyen. **18** Mert, ha a miket elrontottam, azokat ismét fölépíttem, önmagamat teszem bűnössé. **19** Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. **20** Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretet engem és önmagát adta érettem. **21** Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélküli halt meg.

3 Ó balgatag Galátiabeliek, kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg? **2** Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptatók-é a Lelket, avagy a hit hallásából? **3** Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? **4** Annyit szenveddtek hiába: ha ugyan hiába. **5** Annakokáért, aki a Lelket szolgáltatja nétek, és határalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekeszi-é? **6** Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdonítottattnéki igazságul. **7** Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. **8** Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. **9** Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. **10** Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. **11** Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. **12** A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által. **13** Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg

van írva: Átkozott minden, a ki fán függ: **14** Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által. **15** Atyámfai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ád. **16** Az ígéretet pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. **17** Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyzsázharmincz esztendő multin keletkezeti törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. **18** Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten. **19** Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg előjő a Mag, a kinek tétegett az ígéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. **20** A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. **21** A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. **22** De az Írás minden bűn alá rekeszett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. **23** Minekélőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárvá az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. **24** Ekként a törvény Krisztusra vezérő mesterünkkel lett, hogy hitből igazulunk meg. **25** De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. **26** Mert mindenjában Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. **27** Mert a kik Krisztusba keresztelkedtek meg, Krisztust öltöztek fel. **28** Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindenjában egyek vagytok a Krisztus Jézusban. **29** Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örököskö.

4 Mondom pedig, hogy a meddig az örökök kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgálót, jóllehet ura mindenek; **2** Hanem gyámos és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. **3** Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettetve szolgaként: **4** Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, **5** Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. **6** Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! **7** Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. **8** Ámde akkor, mikor még nem ismerték az Isten, azoknak szolgáltatók, a mik természet szerint nem istenek; **9** Most azonban, hogy megismerték az Isten, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként térték vissza ismét az erőtelen és gyaroló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok? **10** Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. **11** Féltélek titeket, hogy hiába fáradoztam körültetek. **12** Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. **13** Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliomot először. **14** És megkísértetvén testemben, nem vetettetek meg, sem nem útáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát, mint Krisztus Jézust. **15** Hová lón tehát a ti boldogságok? Mert bizonyágot teszek néktek, hogy ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájván, nékem adtátok volna. **16** Tehát ellenségeket lettem-é, megmondván néktek az igazat? **17** Nem szépen buzgolkodnak érettetek, sőt mincket ki

akarnak rekeszteni, hogy mellettük buzgolkodjatok. **18** Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztek vagyok. **19** Gyermekem! kiket ismét fájdalommal szülök, miglen kiábrázolódik bennetek Krisztus. **20** Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. **21** Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? **22** Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgálótól, és a másik a szabadosztól. **23** De a szolgálótól való test szerint született; a szabadosztól való pedig az ígéret által. **24** Ezek mászt példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sinai hegről való, szolgáságra szülő, ez Hágár, **25** Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. **26** De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindenjáunknak anyja, **27** Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szúlsz; vígadózzál és kiálls, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzata, mint a kinek férje vagyon. **28** Mi pedig, atyámfai, Izsák szerint, ígéretnek gyermeket vagyunk. **29** De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. **30** De mit mond az Írás? Üzd ki a szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával. **31** Annakokáért, atyámfai, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

5 Annakokáért a szabadságban, melyre mincket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgáságnak igájával. **2** Ímé, én Pál mondom nétek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. **3** Bizonyágot teszek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. **4** Elszakadtatok Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiesteketek. **5** Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reményiséget. **6** Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. **7** Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? **8** Ez a hiteless nem attól van, a ki titeket hív. **9** Kis kovász az egész téssztát megkeleszti. **10** Bizodalman van az Úrban ti hozzájátok, hogy más értelemben nem lesztek; de a ki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen. **11** Én pedig atyámfai, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztem mégis? Akkor eltöröltek a kereszt botránya. **12** Bárcsak ki is metsztenék magukat, a kik titeket bujtosogatnak. **13** Mert ti szabadságra hivattatok atyámfai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. **14** Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. **15** Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészszétek. **16** Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. **17** Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. **18** Ha azonban a Lélektől vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt. **19** A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, parázsáság, tisztátlanság, bujálkodás. **20** Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, viszszavonások, pártütések. **21** Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondóm nétek, a miképen már ezelőtt is

mondottam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. **22** De a Léleknek gyümölcsé: szeretet, örökm, békesség, békétűrés, színesség, jóság, hűség, szelídsg, mértéketesség. **23** Az ilyenek ellen nincs törvény. **24** A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. **25** Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk. **26** Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra iránykedők.

6 Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítások útba az olyant szelídsgnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísérteßél te magad is. **2** Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsetek be a Krisztus törvényét. **3** Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg. **4** minden ember pedig az ő maga cselekedetét visszgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekédése és nem másra nézve. **5** Mert kiki a maga terhét hordozza. **6** A ki pedig az ígére tanítatik, közölje minden javát tanítójával. **7** Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratándja is. **8** Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet. (*aiōnios g166*) **9** A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadtunk. **10** Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen pedig a mi hitünknek cselédeivel. **11** Látjátok, mekkora betűkkel írók néktek a saját kezettel! **12** A kik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titokat a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus keresztiéért ne üldöztessenek. **13** Mert magok a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjetek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. **14** Nékem pedig ne legyen másban dicsekédésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztiében, a ki által nékem megfeszítettet a világ, és én is a világnak. **15** Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéltenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. **16** És a kik e szabály szerint élnek, békesség és iringalmasság azokon, és az Istennek Izráelén. **17** Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak békégeit hordozom az én testemben. **18** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfai! Ámen.

Efészusiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efészusban lévő és Krisztus Jézusban hívó szenteknek. **2** Kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atya, a ki megáldott minket minden lelkei áldással a mennyekben a Krisztusban, **4** A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ó benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ó előtte szeretet által, **5** Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaiá fogad Jézus Krisztus által az Ó akaratjának jó kedve szerint, **6** Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, **7** A kiben van a mi váltásunk az Ó vére által, a bűnöknek bocsánata az Ó kegyelménék gazdagsága szerint. **8** Melyet nagy bőséggel közzölt velünk minden bölcsességgel és értelmemmel, **9** Megismeretvén velünk az Ó akaratjának titkát az Ó jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, **10** Az idők teljességenek rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkesz magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak; **11** Ó benne, a kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleveelvégzése szerint, a ki minden az Ó akaratjának tanácsából cselekszik, **12** Hogy legyünk mi magasztalására az Ó dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: **13** A kiben ti is, minekutána hallottatók az igazságnak beszédét, idvességeket evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsétáltattetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, **14** A ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ó dicsőségének magasztalására. **15** Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, **16** Nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben; **17** Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istené, a dicsőségnek Atya adjon nétek bölcséségeknek és kijelentésnek Lelkét az Ó megismerésében; **18** És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ó elhívásának a reményisége, mi az Ó öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, **19** És mi az Ó hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ó hatalma erejének ama munkája szerint, **20** A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Ót a halálból, és ültette Ót a maga jobbjára a mennyekben. **21** Felül minden fejedelemségen és hatalmasságón és erőn és uraságón és minden néven, mely nevezetük nemcsak a világón, hanem a következőben is: (aión g165) **22** És mindeneket vetett az Ó lábai alá, és Ót tette mindeneknek fölölte az anyaszentegyháznak fejévé, **23** Mely az Ó teste, teljessége Ó néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

2 Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és búneitek miatt, **2** Melyekben jártatok egykor a világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálódik; (aión g165) **3** A kik között forgolódtunk egykor mi is mindenjában a mi testünk Kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is: **4** De az Isten gazdag lévén irgalmaságban, az Ó nagy szerelméből, melylyel mindenket szeretett, **5** Mincket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) **6** És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: **7** Hogy megmutassa a

következendő időben az Ó kegyelménék felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. (aión g165) **8** Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; **9** Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. **10** Mert az Ó alkotása vagyunk, teremtettvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elköszített az Isten, hogy azokban járunk. **11** Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnél nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, **12** Hogy ti, mondomb, abban az időben Krisztus nélküli valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reményiségetek nem vala, és Isten nélküli valók voltatok e világban; **13** Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettettek a Krisztus vére által. **14** Mert Ó a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzettséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, **15** Az ellenségeskedést az Ó testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ó magában, békességet szerezvén; **16** És hogy megbékéltesse az Istenrel minden kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést. **17** És eljövén, békességet hirdetett nétek, a távol valóknak és a közel valóknak. **18** Mert Ó általa van menetünk minden kettőnknek egy Lélekben az Atyahoz. **19** Azért immár nem vagyok jövénylek és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és csalédei az Istennek, **20** Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, **21** A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; **22** A kiben ti is együtt építettek Isten hajlékává a Lélek által.

3 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért; **2** Ha ugyan hallottatók Isten kegyelménék rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; **3** Hogy tudniliik kijelentés útján ismertette meg velem a titkok, a szerint, a mint az előbb megírám röviden, **4** Melynek olvasásából megérthetek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; **5** A mely egyéb időben meg nem ismertettetett az emberek fiaival úgy, hogy most kijelentetett az Ó szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: **6** Hogy tudniliik a pogányok örököslársak és együgyanazon test tagjai és részesei az Ó ígéretének a Krisztus Jézusban az evangéliom által. **7** A melynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelménék ajándékából, mely adatott nékem az Ó hatalmának munkája szerint. **8** Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; **9** És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtetett vala öröklidőktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; (aión g165) **10** Azért, hogy megismerettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsésége, **11** Amaz örökeleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: (aión g165) **12** A kiben van a mi bátorásunk és bizodalommal való menetünk Istenhez az Ó benne való hit által. **13** Azért kérlek, hogy ne csüggédjetek el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, a melyek nétek dicsőségekre vannak. **14** Ezokáért meghajtom térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atya előtt, **15** A kiől nevezetük minden nemzettség, mennyen és földön, **16** Hogy adj meg néktek az Ó

dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben; **17** Hogy lakozzák a Krisztus a hit által a ti szívetekben; **18** A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jövoltának, **19** És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjetek az Istennek egész teljesséig. **20** Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, **21** Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzettségről nemzettségre örökkön örökké. Ámen! (aiõn g165)

4 Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, melylyel elhívattatok. **2** Teljes alázatosággal és szelídsgéggel, hosszútúressel, elszenvendvén egymást szeretetben, **3** Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnél kötélben. **4** Egy a test és egy a Lélek, miképen elhívástatoknak egy reménységeben hívattatok el is; **5** Egy az Úr, egy a hit, egy a kereszsége; **6** Egy az Isten és mindeneknek Atya, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindenjáratokban munkálkodik. **7** mindenünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. **8** Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. **9** (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene más, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire? **10** A ki leszállt vala, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) **11** És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangéliistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: **12** A szentek tökéletesbbítése czéljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: **13** Míg eljutunk mindenjára az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességevel ékeskedő kornak mértékére: **14** Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szelle, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaáságához való csalárdáság által; **15** Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; **16** A kiből az egész test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmének minden kapcsával, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga fölépítésére szeretetben. **17** Ezt mondom annakokáért és bizonyságosan teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az Ő elméljöknek hiábulóságában, **18** Kik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az Ő szívök keményisége miatt van bennök; **19** Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztálanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére. **20** Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; **21** Ha ugyan Ő megértettétek és Ő benne megtanítottatok, úgy a mint az igazság a Jézusban: **22** Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdáság kívánságai miatt; **23** Megújuljatok pedig a ti elmetéknek lelke szerint, **24** És felőltözétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtettet igazságban és valóságos szentségeben. **25** Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az Ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. **26** Ám haragudjatok, de ne vétkezzétek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; **27** Se pedig az

örögnek ne adjatok helyet. **28** A ki oroz vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az Ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek. **29** Semmi rothatd beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. **30** És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, a ki által megpecsételgettettek a teljes váltásnak napjára. **31** minden mérgesség és fölgerjedés és harag és láarma és káromkodás kivettessé közületek minden gonoszsággal együt; **32** Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett nétek.

5 Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: **2** És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul. **3** Paráznáság pedig és akármely tisztálanság vagy fősvénység ne is neveztessék ti közöttetek, a mint szentekhez illik; **4** Sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, melyek nem illeenek: hanem inkább hálaadás. **5** Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának is, vagy tisztálannak, vagy fősvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában. **6** Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jó az Isten haragja a hitelenség fiaira. **7** Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek; **8** Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok. **9** (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), **10** Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. **11** És ne legyen közösségek a sötétségnak gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjelek azokat; **12** Mert a melyeket azok titokban cseleksznek, éktelen dolog csak mondani is. **13** Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jónak; mert minden, a mi napvilágra jó, világosság. **14** Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felfragyogott tenéked a Krisztus. **15** Meglássátkozzák annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bőlcsek: **16** Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok. **17** Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. **18** És meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjetek be Szent Lélekkel, **19** Beszélgetvén egymás között zsoltárokban és dicséretekben és lelke énekeiben, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. **20** Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. **21** Engedelmesek legyetek egymásnak Isten felelmében. **22** Ti asszonyok a ti saját férjeknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. **23** Mert a férj feje a feleségeknek, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. **24** De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjöknek mindenben. **25** Ti férifiak, szeressétek a ti feleségeket, miképen a Krisztus is szerette az egyházt, és Önmagát adta azért; **26** Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az íge által, **27** Hogy majd Önmaga előbe állítsa dicsőségen az egyházt, úgy hogy azon ne legyen széplő, vagy sömörögés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. **28** Úgy kell a férifiaknak szeretni az Ő feleségeket, mint az Ő tulajdon testőket. A ki szereti az Ő feleségeit, önmagát szereti. **29** Mert soha senki az Ő tulajdon

testét nem gyűlölte; hanem táplálja és ápolja azt, miképen az Úr is az egyházat; **30** Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. **31** Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az Ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. **32** Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyhárról szólok. **33** Hanem azért ti is egyenegen, ki-ki az Ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszonys pedig meglássa, hogy félje a férjét.

6 Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. **2** Tiszteledj a te atyádat és a te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel). **3** Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön. **4** Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. **5** Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességeiben, mint a Krisztusnak; **6** Nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akaratját lélekből, **7** Jó akarattal, mint a kik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek; **8** Tudván, hogy kiki a mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabados. **9** Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek Ő velük, elhegyván a fenyegetést; tudván, hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen Ő nála. **10** Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az Ő hatalmas erejében. **11** Öltözzelek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. **12** Mert nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. (aión g165) **13** Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindenket elvégezvén megállhassatok. **14** Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlakúséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, **15** És felsarúzván lábaitok a békesség evangéliomának készsegével; **16** Mindezekhez kölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyílat megolthatjátok; **17** Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde: **18** minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzán minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, **19** Én érettem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ösmeressek meg az evangéliom titkát, **20** A melyért követséget viselek láncok között; hogy bátran szóljak arról, a miképen kell szónam. **21** Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekeszem, minden megismertet veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; **22** Kit éppen azért küldöttetem hozzátok, hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvígasztalja a ti szíveteket. **23** Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel egybe az Atya Istenől és az Úr Jézus Krisztustól! **24** A kegyelem legyen mindenekkel, a kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Filippiekhez

1 Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgáí, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal egyetemben: **2** Kegyelem nétek és bekesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezéseben, **4** mindenkor minden én könyörgéseben mindenekért nagy örömmel könyörögvén, **5** Mivelhogy résztvettek az evangéliom ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; **6** Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig: **7** A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenek felől, azért, mert én szívemben hordalak titkokat, mint a kik mind az én fogásomban, mind az evangéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában mindenjára részestársaim vagyok a nékem adott kegyelemben. **8** Mert bizonyásom az Isten, mely igen vágyakozom mindenjáratok után a Krisztus Jézus szerelmében. **9** És azért imádkozom, hogy a ti szeretetek még jobban-jobban bővölködjéki ismeretben és minden értelmetmessében; **10** Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tisztaik és bottás nélkül valók a Krisztusnak napjára; **11** Teljesek lévén az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására. **12** Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lónek az evangéliomnak; **13** Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogásom a testőrség egész házában és minden mások előtt; **14** És többen az Úrban való atyaifiak közül bízván az én fogásomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ítéget. **15** Némelyek ugyan írigységből és versengésből is, de mások jókaratból is hirdetik a Krisztust. **16** Némelyik versengésből prédkálják a Krisztust, nem tisztá lelékkel, azt híven, hogy fogásom nyomorúságait így megnevelik; **17** De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltem. **18** Mert mit mondjak? csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédkáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok. **19** Mert tudom, hogy ez nékem idősségemre lesz a ti könyörgéstek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által, **20** Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemen, akár életem, akár halálom által. **21** Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. **22** De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket válaszszam, meg sem mondhatom. **23** Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; **24** De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. **25** És ebbén bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindenjáratokkal a ti hitben való gyarapodástorka és örömtökre; **26** Hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megijelénésem által. **27** Csakhogy a Krisztus evangéliomához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titkokat, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállottok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangéliom híteért; **28** És meg nem félelménv semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvössége, és ez az Istentől van; **29** Mert néktek adatot az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek Ő benne, hanem

hogy szenvedjetek is Ő érette: **30** Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem.

2 Ha annakokáért helye van Krisztusban az intések, ha helye van a szeretet végasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségeknek, ha helye van a szívnek és könyörületességeknek. **2** Teljesítétek be az én öröömöt, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; **3** Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. **4** Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. **5** Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, **6** A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, **7** Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fől, emberekhez hasonlóvá lévén; **8** És mikor olyan állapotban találta tatt mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. **9** Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; **10** Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieké, földieké és föld alatt valóké. **11** És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. **12** Annakokáért, szerelmeseim, a miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétében, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeket; **13** Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvűből. **14** Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek; **15** Hogy legyetelek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szelőplén gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetzság közepette, kik között fényletek, mint csillagok a világban. **16** Életnek beszédét tartván elérbők; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. **17** De ha kiontatom is itálaldozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál, mégis örölik, és együtt örölik mindenjáratokkal; **18** Azonképen ti is örölyejtek, és örölyejtek együtt velem. **19** Reményelem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megérvén a ti dolgaitokat. **20** Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, aki igazán szíven viselné dolgaitokat. **21** Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. **22** Az ő kipróbtált voltát pedig ismeritek, hogy miképen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangyéliom ügyében. **23** Ót azért reményelem, hogy elküldöm, mihelyt meglátom az én dolgaimat, tüstént; **24** Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csahamar el fogok menni. **25** De szükségesnek tartám, hogy Epafróditust, az én atyámfát és munkatársamat és bajtársamat, nékem pedig követeteket és szükségben áldozatot hozó szolgátotok hazaküldjem hozzátok; **26** Mivelhogy vágyva vágyott mindenjáratok után, és gyötörödt a miatt, hogy meghallottatók, hogy ő beteg volt. **27** Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra. **28** Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy meglátván őt, ismét örölyejtek, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom. **29** Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljelek: **30** Mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, koczkára tévén életét, hogy kárpótjlon engem azért, hogy nékem tett szolgálataitoknál ti nem voltatok jelen.

3 Továbbá atyámfai, örüljetek az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem restelem, tinéktek pedig bátorságos. **2** Órizkedjetek az ebektől, órizkedjetek a gonosz munkásoktól, órizkedjetek a megmetélkedéstől: **3** Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, a kik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsékeink, és nem a testben bizakodunk: **4** Jólehet énnékem van bizakodásom test szerint. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább; **5** Körülmetéltem nyolcadnapon, Izráel nemzetsegéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, **6** Buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. **7** De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélem. **8** Sőt annakfelette most is kárnak ítélek minden az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért minden kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, **9** És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istenről való igazságom a hit alapján: **10** Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvédéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az Ő halálához; **11** Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. **12** Nem mondomb, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadtott engem a Krisztus Jézus. **13** Atyámfai, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: **14** De egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfejeztével, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nézik dölvén, czélegyenest igyekezem az Istennek a Krisztus Jézusban onnan felülről való elhívása jutalmára. **15** Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképen értetek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: **16** Csakhogy a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járunk, ugyanazon értelemben legyünk. **17** Legyetek én követőim, atyámfai, és figyeljetek azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. **18** Mert sokan járnak másképen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondomb, hogy a Krisztus kereszjtének ellenségei; **19** Kiknek végük veszedelem, kiknek Istenök az Ő hasok, és a kiknek dicsőségek az Ő gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel töröknek. **20** Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtárt Úr Jézus Krisztust is várjuk; **21** Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

4 Annakokáért szerelmes atyámfai, a kik után úgy vágyakozom, ti én öröömök és én koronám, ekképen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! **2** Evódiát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban. **3** Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangéliom dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemennel is, és ama többi munkatársaimmal, kiknek neveik főlirvák az életnek könyvében. **4** Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondomb, örüljetek! **5** A ti szelídlekűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! **6** Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgéstekben minden alkalommal hálaadással tárajátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. **7** És az Istennek békessége, mely minden értelmet felüli halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. **8** Továbbá, Atyámfai,

a mik csak igazak, a mik csak tisztelességek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírék; ha van valami erény és ha van valami dícséret, ezekről gondolkodjatok. **9** A miket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek; és a békességek Istene velejtek lesz. **10** Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviseléstekben; mely dologban gondoskodtatok is, de nem volt alkalmatok. **11** Nem hogy az én szűkölködésemre nézve szónék; mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. **12** Tudok megalázatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. **13** mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít. **14** Mindazáltal jól tettek, hogy nyomorúságomban részesekké lettettek. **15** Tudjátok pedig ti is, Filippibeliiek, hogy az evangéliom hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül: **16** Mert már Thessaloníkában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre. **17** Nem mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznatokra. **18** Megkaptam pedig minden, és bővölködöm; beteltem, véven Epafrótistól, a mit küldöttetek, mint kedves jó illatot, kellemes, tetesző áldozatot az Istenek. **19** Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban. **20** Az Istenek pedig és a mi Atyánknak dicsőség minden örökkön örökké. Amen. (aión g165) **21** Köszöntetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak, a kik velem vannak. **22** Köszönenek titeket minden szentek, mindeneknek felette pedig a császár udvarából valók. **23** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindenből! Ámen.

Kolosséiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és Timótheus atyafi. **2** A Kolosseban levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istenről, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyának, mindenkor ti értetek könyörögvéni, **4** Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, a melylyel minden szentekhez vagyok, **5** A mennyekben nétek eltett reménységről, a melyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangéliom: **6** Mely eljutott hozzátok, miképen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva, melyen hallottatok és megismertétek az Isten kegyelmét igazán: **7** Úgy a hogy tanultatók is Epafrastól, a mi szerelmes szolgatársunktól, aki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak, **8** Aki meg is jelentette nékünk a ti Lélekben való szereteteteket. **9** Azért mi is, a mely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelke bölcseségen és értelemben, **10** Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszsévre, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében; **11** minden erővel megerősítetvé az Ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútársra örömmel; **12** Hálákat adván az Atyának, ki alkalmassakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; **13** Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általált az Ő szerelmes Fiának országába; **14** Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata; **15** Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; **16** Mert Ő benne teremtett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; **17** És Ő előbb volt mindenél, és minden Ő benne áll fenn. **18** És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első; **19** Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; **20** És hogy Ő általa békéltessen meg minden Magával, békességet szerezvén az Ő keresztiének vére által; Ő általa minden, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyekben. **21** Tittek is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedeteikben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégébítetted. **22** Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állászon tittek Ő maga elő: **23** Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységről, a melyet hallottatok, a mely hirdetett minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én, Pál, szolgájává. **24** Most örülök a ti érettetek való szentvedéseiimnek, és a magam részéről betöltöm a mi híja van a Krisztus szentvedéseiinek az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház; **25** A melynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága szerint, a melyet nékem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten ígéjét, **26** Tudniillik ama titkok, mely el vala rejte a ősök óta és nemzetiségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szenteinek, (*aīōn g165*) **27** A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége: **28** A kit mi

prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban; **29** A mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.

2 Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti érettetek, és azokért, kik Laodiczeában vannak, és mindazokért, a kik nem láttak engem személy szerint e testben; **2** Hogy vígasztálást vegyen az Ő szívök, egybekötöttével a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismérésére, **3** A melyben van a bölcsességek és ismeretek minden kincse elrejtve. **4** Ezt pedig azért mondomb, hogy valaki titket rá ne szedjen hitető beszéddel. **5** Mert jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindenáltal léleken veletek vagyok, örvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusra vetett hiteteknek erősségét. **6** Azért, a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképen járjatok Ő benne, **7** Meggyőzkörvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen arra tanítottatok, bővölködvén abban háláadással. **8** Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: **9** Mert Ő benne lakozik az istenségek egész teljessége testileg, **10** És ti Ő benne vagyok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségek és hatalmasságának; **11** A kiben körül is metélgettetek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetéléseben; **12** Eltemettetvén Ő vele együtt a keresztségen, a kiben egyetemen fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztja Őt a halálból. **13** És tittek, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségeben, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötököt, **14** Az által, hogy előörte a parancsolatokban ellenünk szóló kézirást, a mely ellenünkre volt nékünk, és azt eltette az útból, odaszegyeztével azt a keresztfára; **15** Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban. **16** Senki azért tittek meg ne itéljen evésért, vagy ivásért, vagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: **17** Melyek csak árnýékai a következődő dolgoknak, de a valóság a Krisztus. **18** Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelesében, a melyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvvalkodván az Ő testének értelmével. **19** És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel. **20** Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: **21** Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. **22** (A mik mind a velük való élets által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? **23** A melyek bölcsességek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.

3 Annakokáért ha feltámadtatók a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülvén, **2** Az odafelvalókkal törődjjetek, nem a földiekkel. **3** Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejte együtt a Krisztussal az Istenben. **4**

Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ó vele együtt, megjelentek dicsőségben. 5 Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztálanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fősvénységet, a mi bálványimádás; 6 Melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fláira; 7 Melyekben ti is jártok régentein, mikor éltek azokban. 8 Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindeneket: haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. 9 Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt. 10 És felöltöztek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtette azt: 11 A hol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. 12 Öltözzetek fől azért mint az Istenek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídseget, hosszúrést; 13 Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is; 14 Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek fől a szeretetet, mint a mely a tókéleteségek kötele. 15 És az Istenek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattak egy testben; és háládatosak legyetek. 16 A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagón, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dícséretekkel, lelkei énekekkel, hálával zengedezván a ti szívetekben az Úrnak. 17 És minden, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, minden az Úr Jézusnak nevében cselekedjetek, hálát adván az Istenek és Atyának Ó általa. 18 Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a ti férjeknek, a miképen illik az Úrban. 19 Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek irántok keserű kedvűek. 20 Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szülőiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. 21 Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekiteket, hogy kétsége ne essenek. 22 Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességeben, félvén az Istenet. 23 És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; 24 Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. 25 A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

4 Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgáitoknak megadjátok, tudván, hogy nétek is van Uratok mennyekben. 2 Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázván abban hálaadással; 3 Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előtünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; 4 Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell. 5 Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. 6 A ti beszédetek mindenkor kellemes legyen, szóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek. 7 minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban; 8 A kit épen a végett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvígasztalja a ti szíveteket, 9 Onézimussal együtt, a hű és szeretett atyafival, ki ti közületek való; minden itt való dolgot megismertetek ők veletek. 10 Köszönt

titeket Aristárhush, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás unokatestvére, (ki felől parancsolatokat vettetek: ha hozzátok meg, fogadjátok őt szívesen), 11 És Jézus, kit Justusnak is hívnak, kik a zsidók közül valók: csak ezek azok a munkatársaim az Isten országában, a kik nékem vígasztalásomra voltak. 12 Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságában, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istenek minden akaratjában. 13 Mert bizonyáságot teszek ő felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, kik Laodiczeában és Jerápolisban vannak. 14 Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos, és Démás. 15 Köszöntsétek az atyaiakat, kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házánál van. 16 És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a laodiczeai gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiczeából átveendő levelet ti is felolvassátok. 17 És mondjátok meg Arkhippusnak: Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed! 18 A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval, van írva. Emlékezzetek meg az én bilincseimről! A kegyelem veletek. Ámen.

1 Tesszalonika

1 Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek gyülekezetének, a mely van az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusból: kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **2** Hálát adunk az Istennek mindenkor mindenjáratokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban; **3** Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szereteteket fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménysegeketeknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt: **4** Tudván, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választa; **5** Hogy a mi evangyélionunk től nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a miképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. **6** És ti a mi követőinké lettetek és az Üréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömeivel; **7** Úgy hogy példaképekké lettetek Maczedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. **8** Mert nemcsak Maczedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vettet hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk. **9** Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, **10** És várjátok az Ö Fiát az égből, a kit feltámasztott a halából, a Jézust, a ki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.

2 Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló; **2** Sőt inkább, noha előbb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiben, a mint tudjátok, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangyélionát sok tusakodással. **3** Mert a mi buzdításunk nem hittetésből van, sem nem tisztátlanságból, sem nem álnokságból: **4** Hanem a miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangyélionot, akképen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessük hanem az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket. **5** Mert sem hízelkedő beszéddel, a mint tudjátok, sem telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonyos; **6** Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem tőletek, sem másuktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai. **7** De szívályesek valánk ti közöttetek, a miként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit. **8** Úgy felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangyélionát, hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkkel lettetek nékünk. **9** Emlékezhetek ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük nétek az Isten evangyélionát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek. **10** Ti vagytok bizonyások és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk előttetek, a kik hisztek. **11** Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítgattunk egyenként mindenjáratokat. **12** És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségebe hív titeket. **13** Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtatók, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az is), a mely munkálkodik ti is bennetek, a kik hisztek. **14** Mert ti, atyámfiai, követői

lettetek az Isten gyülekezeteinek, a melyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvedték ti is a saját honfitársaituktól, miként azok is a zsidóktól, **15** A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és mincket is üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; **16** A kik megtiltják nékünk, hogy a pogányoknak ne predikáljunk hogy üdvözöljenek; hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utóle a őket az Isten haragja. **17** Mi pedig, atyámfiai, a mint őszakaszatánk tőletek egy kevés ideig, arcra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekezünk, hogy szemtől-szemben láthatunk titeket. **18** Azért mennyi is akartunk hozzáját, kiváltképen én Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán. **19** Mert kicsoda a mi reménységünk, örömkünk és dicsekédésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? **20** Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömkünk.

3 Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem tűrhetők, jónak ítélnék, hogy magunk maradjunk Athénben, **2** És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfát és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus evangyélionának hirdetésében, hogy erősítsen titeket és ítsen titeket a ti hitetek felől; **3** Hogy senki meg ne tántorodjék ama szorongattások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltetünk. **4** Mert mikor közöttetek valánk is, előre megmondtuk nétek, hogy szorongattásnak leszünk kitéve; a mint meg is történt, és tudjátok. **5** Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem tűrhetém, elküldék, hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-é meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-é hiábavaló a mi fáradtságunk? **6** Most pedig, a mikor megérkezett hozzáink Timótheus ti tőletek, és örömhírt hozott nékünk a ti hitetek és szeretetek felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívánván látni minket, miképen mi is titeket; **7** Ezáltal megvígaszta lódtunk reátkor nézve, atyámfiai, minden mi szorongattatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: **8** Mert szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban. **9** Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindazért az órómért, a melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt! **10** Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk a ti orczátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. **11** Maga pedig az Isten és a mi Atyánk, és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesesse meg a mi útunkat ti hozzájátok! **12** Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való szeretetben, a milyenek vagyunk mi is ti irántatok; **13** Hogy erőssékké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenekké a szentségen, a mi Istenünk és Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden ő szenteivel egyetemen.

4 Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint tőlünk tanultatók, mimódron kell forgolónotok és Istennek tetszenetek: mindenki által gyarapodatok. **2** Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk nétek az Úr Jézus által. **3** Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a parázsnaságtól megtártóztassátok; **4** Hogy minden tek szentségen és tisztességen tudja bírni a maga edényét, **5** Nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, a kik nem ismerik az Isten; **6** Hogy senki túl ne lépjén és meg ne károsítsa valamely dologban az ő atyjáfiát: mert bosszút áll az Úr mindenekért, a mint előbb is mondottuk nétek és bizonyásot tettünk. **7** Mert nem tisztátlanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten.

8 A ki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem az Isten, a ki Szent Lelkét is közlé velünk. **9** Az atyafiúi szeretetről pedig nem is szükség írnom néktek: mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek; **10** Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiat, a kik egész Maczedóniában vannak. Kérünk azonban titeket atyámfiai, hogy mindenki ábba gyarapodjatok; **11** És becsületbeli dolognak tartásátok, hogy csedes életet folytatásatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, a miként rendeltük néktek; **12** Hogy a kívülvalók iránt tisztelességesen viselkedjetek, és semmi szükséget ne érezzetek. **13** Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bájkódjatok, mint a többiek, a kiknek nincsen reménységük. **14** Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképen az Isten is előhozza azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. **15** Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteléig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. **16** Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; **17** Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Ürral leszünk. **18** Annakokáért vígásztaljátok egymást e beszédekkel.

5 Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak néktek; **2** Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel. **3** Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. **4** De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. **5** Ti mindenkoran világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétsége! **6** Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legünk éberek és józanok. **7** Mert a kik aluszna, éjjel aluszna; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. **8** Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnak reménysége. **9** Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzenk a mi Urunk Jézus Krisztus által, **10** A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk ő vele. **11** Vígásztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen cselekeszitek is. **12** Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket; **13** És az ő munkájokáért viseltesetek irántok megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességen éljetek. **14** Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsetek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőteleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt. **15** Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetek úgy egymás iránt, mint mindenki iránt. **16** mindenkor örüljetek. **17** Szüntelen imádkozatok. **18** mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok. **19** A Lelket meg ne oltsátok. **20** A prófétálást meg ne vessétek, **21** Mindent megróbáljatok; a mi jó, azt megtartsátok! **22** Mindentől, a mi gonosznak látszik, órizkedjetek! **23** Maga pedig a békességnak Istené szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, minden lelketek, minden testetek feddhetetlenül óriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. **24** Hű az, a ki elhivott titeket

és ő meg is cselekszi azt. **25** Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. **26** Köszöntsétek az összes atyafiakat szent csókolással. **27** Kénszerítéket titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. **28** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen.

2 Tesszalonika

1 Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabelli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és az Úr Jézus Krisztusban: **2** Kegyelem nétek és békesség Istenől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3** mindenkor háláadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképen méltó is, mivelhogy felettesebb megnövekedével a ti hitetek, és mindenjáratokban bővölködik az egymáshoz való szeretet; **4** Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartástok és hitetek felől, minden ti üldözöttetek és szorongattatások között, a melyeket szenvedtek: **5** Bizonyos gául az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítélassessek az Isten országára, a melyért szenvedtek is. **6** Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. **7** Nétek pedig, a kik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az Ő hatalmának angyalaival. **8** Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, a kik nem ismerik az Isten, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. **9** A kik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az Ő hatalmának dicsőségétől. (**aiónios g166**) **10** A mikor eljő majd, hogy megdicsoítessék az Ő szentéiben, és csodáltassék mindenkorban, a kik hisznak (mivelhogy a mi tanúbizonyoságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. **11** Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltön be titeket a jóból való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. **12** Hogy dicsőítessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek, és ti is Ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

2 Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi Ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, **2** Hogy ne tántorítassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se néküink tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. **3** Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bún embere, a veszedelemek fia. **4** A ki ellene veti és fölébe emeli magát mindenkor, a mi Istennek vagy istentiszteletről méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. **5** Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam nétek ezeket, a mikor még ti nálatok valék? **6** És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért csak a maga idejében fog az megjelenni. **7** Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, a ki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolalnia. **8** És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, a kit megemész az Úr az Ő százának lehelletével, és megsemmisít az Ő megjelenésének feltűnéssével; **9** A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival. **10** És a gonoszságnak minden csalárdsgával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő idvességükre. **11** És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyenek a hazugságnak; **12** Hogy kárhoztattassanak mindenkor, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködték az igazságtalanságban. **13** Mi pedig mindenkor háláadással tartozunk

az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében; **14** A mire elhívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére. **15** Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár levelünk által tanítattattok. **16** Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett minket és kegyelméből örökké vágásztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, (**aiónios g166**) **17** Vágásztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.

3 Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőítessék, a miként ti köztetek is. **2** És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenki a hit! **3** De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megöríz a gonosztól. **4** Bízunk is az Úrban reákok nézve, hogy megteszíték és meg is fogjátok tenni azokat, a miket parancsolunk. **5** Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságára. **6** A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük nétek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyaftól, a ki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. **7** Magatok is tudjátok, mimódron kell minket követni; mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. **8** Sem ingyen kenyерet nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradtsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére. **9** Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk nétek, hogy minket kövessetek. **10** Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük nétek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. **11** Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnék közületek, a kik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlankodnak. **12** Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyérét egyék. **13** Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljetek a jó cselekvésben. **14** Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön. **15** De ne tarthatok ellenségek, hanem intsétek, mint atyaft. **16** Maga pedig a békességek Ura adjon nétek mindenkor minden tekintetben békességet. Az Úr legyen mindenjáratokkal! **17** A köszöntést én Pál írom a saját kezemmel, a mi ismertő jegye minden levelemnek. Így írok. **18** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme mindenjáratokkal! Ámen.

1 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtártó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, **2** Timótheusnak, az én igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalmasság és békesség Istantól, a mi Atyánktól, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. **3** A miképpen Maczedóniába menetelémkor kértelek téged, hogy maradj Efézusban, hogy megmondjad némelyeknek, ne tanítsanak más tudományt, **4** Se mesékkel és végehossza nélkül való nemzetiségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, a melyek inkább versengésekét támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által. **5** A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívűlő, jó lelkismeretből és igaz hitból való szeretet: **6** Melyektől némelyek eltévelkedvén, hiábavaló beszédre hajlottak: **7** Kik törvénytanítók akarván lenni, nem értik, sem a mikel beszélnek, sem a mikel erősítgetnek. **8** Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvényeszerűn él vele, **9** Tudván azt, hogy a törvény nem az igazéért van, hanem a törvénytapsokért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért. **10** Paránkáért, férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és a mi egyéb csak az egészséges tudománnyal ellenkezik, **11** A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, mely reám bízattot. **12** És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnak ítélt, rendelvén a szolgálatra, **13** Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hiteltlenségen; **14** Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. **15** Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én. **16** De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútürését, példa gyanánt azoknak, a kik hiendenek ő benne az örökkére. (atönios g166) **17** Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztelesség és dicsőség örökkön örökké! Ámen. (atön g165) **18** Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad való korábbi jövendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel, **19** Megtartván a hitet és jó lelkismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvettek; **20** Kik közül való Hímenéus és Alexander, kiket átadtam a sátannak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.

2 Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, **2** Királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmás életet éljünk, teljes istenfellelémmel és tisztelességgel. **3** Mert ez jó és kedves dolog a mi megtártó Istenünk előtt, **4** A ki azt akarja, hogy minden ember idvezülnön és az igazság ismeretére eljusszon. **5** Mert egy az Isten, egy a közenbjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, **6** A ki adta önmagát váltásául mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében, **7** A mi végett rendeltem én hirdetővé és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban. **8** Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén fől harag és versengés nélkül. **9** Hasonlatosképen az asszonyok tisztelességes öltözetben, szemérmetességgel és

mértékletességgel ékesítsek magokat; nem hajfonatokkal és aranyval vagy gyöngökkel, vagy drága öltözékkel, **10** Hanem, a mint illik az istenfélémet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. **11** Az asszony csendességen tanuljon teljes engedelmességgel. **12** A tanítást pedig nem engedem meg az asszonyok, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességen. **13** Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. **14** És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megsalattatván, bűnbe esett: **15** Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megramaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

3 Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. **2** Szükséges annaknak, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmatos; **3** Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzszövárgó; **4** Ki a maga házát jól igazgatja, gyermeket engedelmességen tartja, minden tisztelességgel; **5** (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) **6** Ne legyen új ember, nehogy felülvállkodván, az ördög kárhozatába essék. **7** Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög töribe ne essék. **8** Hasonlóképpen a diakónusok tisztelességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók; **9** Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkismerettel. **10** És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. **11** Feleségeik hasonlóképen tisztelességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. **12** A diakónusok egy feleségű férfiak legyenek, a kik gyermeket és tulajdon házaikat jól igazgatják. **13** Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztelességet szereznek magoknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben. **14** Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; **15** De ha késném, hogy tud meg, mimódon kell forgolóni az Isten házában, mely az elő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége. **16** És minden versengés nélkül nagy a kegyességek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdetett a pogányok között, hittek benne a világban, felvitett dicsősége.

4 A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira felgyelmezvén. **2** Hazug beszézőknek képmutatása által, kik meg vannak békégezve a saját lelkismeretükben. **3** A kik tiltják a házasságot, sürgetik az eledelektől való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való elvezésre a hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot. **4** Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal; **5** Mert megszenteltek Istennek ígéje és könyörgés által. **6** Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követtél; **7** A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre: **8** Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség mindenre hasznos, megléven benne a jelenségi és a jövő életnek igérete. **9** Igaz ez a beszéd, és méltó, hogy mindenkorral elfogadjuk. **10** Mert azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy reménységünkötetetük az elő Istenben, aki minden embernek megtártája, kíváltképen

a hívőknek. **11** Ezeket hirdessed és tanítsad. **12** Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban. **13** A míg oda megyek, legyen gondol a felolvására, az intérsére és a tanításra. **14** Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott neked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevéssével. **15** Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. **16** Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te halagtatódat.

5 Az idősb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; **az ifjabbakat mint atyádfiait;** **2** Az idősb asszonyokat mint anyákat; **az ifjabbakat mint nőtestvéreidet,** teljes tisztasággal. **3** Az özvegyasszonyokat, a kik valóban özvegyek, tiszted. **4** Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy első sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszont tartozást; mert ez szép és kedves dolog Isten előtt. **5** A valóban özvegy és magára hagyatott asszony pedig reménységet az Istenben veti, és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal. **6** A bujálkodó pedig elvén megholt. **7** És ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. **8** Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő hánanépről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél. **9** Özvegyasszonyul hatvan ennek alul levő meg ne választassék; egy felesége lett légyen, **10** A kinek jó cselekedetekről bizonyssága van; ha gyermeket nevelte, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatos vala. **11** A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig mellőzd; mert ha gerjedeznek Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni: **12** Ezeknek ítélete megvan, mivelhogy az első hitet megvetették. **13** Egyszersmind pedig dologkerülők lévén, megtanulják a hárzhára való járogatást; sőt nemcsak dologkerülők, hanem fecsegők is és más dolgába avatkozók, olyanokat szólvan, a miket nem kellene. **14** Akarom teát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermeket szülni, háztartást vigyenek, és semmi nemű alkalmat se adjanak az ellenségnak a szidalmazásra. **15** Mert némelyek már elhajlottak a Sátánhoz. **16** Ha valamely hívő férfinak vagy nőnek vannak özvegyei, segítsé azokat, és ne terheltessék meg a gyülekezetet; hogy azokat segíthesse, a kik valóban özvegyek. **17** A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és tanításhban fáradtoznak. **18** Mert azt mondja az Írás: A nyomatot öökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a munkás a maga jutalmára. **19** Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonysságra. **20** A vétkeseket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. **21** Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a kiválasztott angyalakra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból. **22** A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán tartsd. **23** Ne légy tovább vízivő, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésre való tekintetből. **24** Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók, előttük mennek az ítétre; némelyeket pedig hátul követnek is. **25** Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem titkolhatók el.

6 A kik iga alatt vannak mint szolgák, az ő uraiat minden tiszességre méltóknak tekintsék, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék. **2** A kiknek pedig hívő uraik vannak, azokat meg ne vessék, mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgáljanak, mivelhogy hívők és szeretettek, kik a jöttevésben buzgókodnak. Ezekre taníts és int. **3** Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészességes beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, **4** Az felfuvalkodott, a ki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, a melyekből származik írigség, vizsálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások, **5** Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávozzál. **6** De valóban nagy nyereség az Istenfelelem, megelégedéssel; **7** Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; **8** De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. **9** A kik pedig meg akarnak gazzdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelemben és romlásba merítik. **10** Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általsegeztek sok fájdalommal. **11** De te, ó Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövess az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídseget. **12** Harczold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örökölétet, a melyre hívatottál, és szép vallástételel vallást tettél sőt bizonysság előtt. (aiōnios g166) **13** Meghagyom néked Isten előtt, a ki megelevenít mindenket, és Krisztus Jézus előtt, a ki bizonysságot tett Poncius Pilátus alatt ama szép vallástételel, **14** Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanal, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig, **15** A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, **16** Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: a kinek tiszesség és örökké való hatalom. Ámen. (aiōnios g166) **17** Azoknak, a kik gazzdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazzdaságban, hanem az elő Istenben, a ki bősségen megad nékünk minden a mi táplálatainkra; (aiōn g165) **18** Hogy jót tegyenek, legyenek gazzdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, **19** Kincset gyűjtve magoknak jó alapul a jövőre, hogy elhelyezkék az örökölétet. (aiōnios g166) **20** Óh Timótheus, órizd meg a mi rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől; **21** A melylyel némelyek kevélkedvén, a hit mellől eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.

2 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek ígérete szerint, **2** Timótheusnak, az én szeretett fiamnak: kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istantől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. **3** Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálok őseimtől fogva tiszta lelkismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseiben éjjel és nappal, **4** Kívánván téged látni, megemlékezvén a te könyvhullatásairól, hogy örömmel teljesedjem be; **5** Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélkül való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. **6** Minekokáért emlékezetetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. **7** Mert nem félelemnek lelkét adott nékünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józáságnak lelkét. **8** Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonystártelét, se engem az ő foglyát; hanem együtt szenvendj az evangéliomért Istennek hatalma szerint. **9** A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nékünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte, (*aiónios g166*) **10** Megjelentett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, a ki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangéliom által, **11** Amelyre nézve tétem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává. **12** A miért szenvedem ezeket is: de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. **13** Az egészsgés beszédeinek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. **14** A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által. **15** Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiaibeliek mind, kik közül való Figellus és Hermogénes. **16** Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyenlette; **17** Sót mikor Rómában volt, buzgón kerestet engem, meg is talált. **18** Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod.

2 Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; **2** És a miket tőlem hallottál sok bizonyság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmaskas lesznek. **3** Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. **4** Egy harcros sem elegendik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki őt harcossá avatta. **5** Ha pedig küzd is valaki, nem koronázatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. **6** A ki munkálkodik, a földmívelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. **7** Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenben. **8** Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halából, ki a Dávid magvából való az én evangéliomom szerint: **9** A melyért, mint egy gonosznevő, szenvedek mind a fogásig; de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve. **10** Annakokáért minden elszenvedek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben. (*aiónios g166*) **11** Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk elni is. **12** Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha

megtagadjuk, ő is megtagad minket; **13** Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja. **14** Ezekre emlékeztesd, kérvén kérve őket az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul, a hallgatóknak romlására. **15** Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. **16** A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert minden nagyobb istentelenségre növekednek. **17** És az ő beszédök mint a rákfekély terjed; közülük való Himenéus és Filétus. **18** A kik az igazság mellől eltévelvedtek, azt mondán, hogy a feltámadás már megtörtént, és feldúlják némelyeknek a hitet. **19** Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecséte ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Áljon el a hamisságtól minden, a ki Krisztus nevét vallja. **20** Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstédenyek vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. **21** Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas. **22** Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem kövess az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetembe, a kik segítségül hívják az Urat tiszta szívből. **23** A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. **24** Az Úr szolgájának pedig nem kell torzalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. **25** A ki szelídén fenye íti az ellenszegűket; ha talán adna nékik az Isten megtérist az igazság megismerésére, **26** És felocsudnának az ördög töréből, foglyokká tétevén az Úr szolgája által az Isten akaratára.

3 Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. **2** Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzovárgók, kérkedők, kevelyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, hálálatlanok, tisztálatlanok, **3** Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. **4** Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. **5** Kiknél megvan a kegyességnak látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld. **6** Mert ezek közül valók azok, a kik betolakodnak a házakra, és foglyul ejtik a bűnökkel megtérhelt és sokféle kívánságoktól úzött asszonykákat, **7** Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak. **8** Miképen pedig Jánnes és Jábres ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megrombolt elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. **9** De többre nem mennek: mert esztelenségek nyilvánvaló lesz mindenek előtt, a miképen amazoké is az lett. **10** Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszúrésemet, szeretetemet, türelmemet, **11** Üldözöttetésemet, szenvédeséimet, a melyek rajtam estek Antiochiában, Ikóniumban, Lístrában: minémű üldözöttéseket szenvendtem! de mindenekből megszabadított engem az Úr. **12** De mindenkor is, a kik kegyesen akarnak elni Krisztus Jézusban, üldözötteti fognak. **13** A gonosz emberek pedig és az ámitók nevekednek a rosszaságban, eltévelvítén és eltévelvednék. **14** De te maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik reád bízattak, tudván kitől tanultad, **15** És hogy gyermeksegédtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsessé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. **16** A teljes írás Istantől ihlett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, **17**

Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

4 Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, a ki ítélni fog előket és holtakat az Ő eljövetelekor és az Ő országában.
2 Hirdest az igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes békétűréssel és tanítással. **3** Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; **4** És az igazságtól elfordítják az Ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak. **5** De te józan légy mindenben, szenvedj, az evangyélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. **6** Mert én immár megáldozatom, és az én elkölözésem ideje beállott. **7** Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: **8** Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindeneknak is, a kik vágyva várják az Ő megjelenését. **9** Igyekezzel hozzám jóni hamar. **10** Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván, és elment Thesszaloníkába: Krescenz Galátiába, Titus Dalmáziába.
(aión g165) **11** Egyedül Lukács van velem. Márkust magadhoz vevén, hozd magaddal: mert nekem alkalmas a szolgálatra. **12** Tikhikust pedig Efézusba küldötttem. **13** A felsőruhámat, melyet Troásban Kárpusnál hagytam, jöttőben hozd el, a könyveket is, kiválképen a hártákat. **14** Az érczmíves Sándor sok bajt szerzett nékem: fizessen meg az Úr néki cselekedetei szerint. **15** Tőle te is őrizkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi beszéinknek. **16** Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindenjában elhagyta; ne számítassék be nékik. **17** De az Úr mellettem állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégzem az igeHIRDETÉST, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából. **18** És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az Ő mennyei országára; a kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. **(aión g165)** **19** Köszöntsed Priszkat és Akvilát, és az Onesifórus háznépét. **20** Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen. **21** Igyekezzel tél előtt eljóni. Köszönt téged Eubulus és Pudens és Linus és Kláudia, és minden atya! **22** Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel. Kegyelem veletek! Ámen.

Titushoz

1 Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a kegyesség szerint való igazságnak megismerése szerint, **2** Az öröök élet reménysége, melyet megígért az igazmondó Isten öröök időknek előtte, (aiōnios g166) **3** Megjelentette pedig a maga idejében az ő beszédét a prédikálás által, a mely reámbizatott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint; Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: **4** Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istenről és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. **5** A végett hagyatalak téged Krétaiban, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városunkt presbitereket, a miképen én néked meghagytam; **6** Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermeket vannak. **7** Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeseg, nem verekedő, nem rút nyerész kedő; **8** Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga türtető; **9** Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudományos és meggyőzhetes az ellenkezőket. **10** Mert van sok engedetlen, hiába való beszédről és csaló, kiváltképen a körülmetélkedésből valók, **11** A kiknek be kell duggni a szájukat; a kik egész házakatfeldúlnak, tanítván rút nyereség okáért, a miket nem kellene. **12** Azt mondta valaki közülök, az ő saját prófétájuk: A krétaik minden hazugok, gonosz vadak, rest hasak. **13** E bizonyás igaz: annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épek legyenek, **14** Nem ügyelvén zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek parancsolataira. **15** minden tiszta a tisztaknak: de a megfertőztetetteknek és hitelleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak minden elméjük, minden lelkismeretük. **16** Vallják, hogy Isten ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és hitellenek és minden jó cselekedetre méltatlannak.

2 Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges tudományhoz illenek. **2** Hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztelegések, mértékletesek; a hitben, szeretetben, türésben épek. **3** Hasonlóképen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jára oktatók; **4** Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjeket és magzataikat szeressék, **5** Legyenek mértékletesek, tisztaik, háziasak, jót, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék. **6** Az ifjukat hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértékletesek: **7** mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván, **8** Egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rölatok mondani. **9** A szolgákat intsed, hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek, **10** Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanúsítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék mindenben. **11** Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, **12** A mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kivánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világban: (aiōn g165) **13** Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; **14** A önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden

hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. **15** Ezeket szóljad, és ínts és feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.

3 Emlékeztessetted őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, **2** Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídseget tanusítván minden ember iránt. **3** Mert régenteren mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és írigségben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. **4** De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, **5** Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, **6** Melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; **7** Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösek legyünk az öröök élet reménysége szerint. (aiōnios g166) **8** Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, a kik Istenben hívőkké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek; **9** A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetiségekről való tudakozásokat, és a civakodást és a törvény felől való harczokat kerüld; mert haszontalanok és hiávalók. **10** Az eretnek embert egy vagy két intéz után kerüld; **11** Tudván, hogy az ilyen romrott, és vétkézik, önmaga is károhozatván magát. **12** Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jóni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. **13** A törvénytudó Zénást és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. **14** Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járanak elő a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. **15** Köszöntenek téged a velem levők mindenjában. Köszönts azokat, a kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindenjáratokkal! Ámen.

Filemonhoz

1 Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak, **2** És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te házadnál való gyülekezetnek: **3** Kegyelem néktek és békesség Istenől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban, **5** Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában, **6** Hogy a te hitedben való közösség hatható lesz legyen, a Krisztus ügyében, minden bennetek levő jónak megismerése által. **7** Mert sok örömkünk és vígasztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvídámodtak te általad, atyámfia. **8** Annakokáért jöllehet nagy bátorásom van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi illendő, **9** A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, a megvéhnedett, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak; **10** Kérlek téged az én fiamért, a kit fogáságomban szültém, Onésimusért, **11** Aki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nékem nagyon hasznos, **12** Kit visszaküldöttem; te pedig őt, azaz az én szívet, fogadd magadhoz! **13** Ót én magamnál akartam tartani, hogy te helyette szolgáljon nékem az evangéliomért szenveddett fogáságomban; **14** De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból való legyen. **15** Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza; (aiónios g166) **16** Nem úgy immár mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett atyafit, kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig néked, mind testben, mind az Úrban. **17** Azért, ha engem részestársnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. **18** Ha pedig valamit vétetted ellened, vagy adós, ezt nekem rövd fel. **19** Én Pál írtam az én kezemmel, én megfizetem: hogy azt ne mondjam néked, hogy te magaddal is adós vagy ezen felül nékem. **20** Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban: bíráld meg az én szívet az Úrban! **21** Bízván a te engedelmességedben, így írtam néked, tudván, hogy annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. **22** Egyúttal pedig készíts nékem szállást; mert reményem, hogy a ti imádságaitokért néktek ajándékoztatom. **23** Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus Jézusban, **24** Továbbá Márk, Aristárhús, Démás és Lukács, az én munkatársaim. **25** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekekkel!

Zsidókhoz

1 Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyának a próféták által, **2** ez utolsó időkben szólott nékünk Fia által, a kit tett mindennek örökösévé, a ki által a világot is teremtette, (aión g165) **3** A ki az ő dicsőségének visszatükrözödése, és az ő valóságának képmása, a ki hatalma szavával fentartja a mindeniséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnak jobbjára a magasságban, **4** Annyival kívülöbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. **5** Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szűletelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nékem Fiam? **6** Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. **7** És bár az angyalokról így szól: Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgáit tűz lángjává, **8** Ámde a Fiúról így: A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálczája a te országodnak pálczája. (aión g165) **9** Szerzedet az igazságot és gyűlöleted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömmek olajával a te társaid felett. **10** És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; **11** Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindenek, mint a ruha megavulnak. **12** És pálastként összehajtod azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak. **13** Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az én jobbkezem felől, miiglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? **14** Avagy nem szolgáló lelkek-é mindenek, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

2 Annakokáért annál is inkább szükséges nékünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. **2** Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: **3** Mimódon menekedünk meg mi, hogyanha nem törődünk ily nagy idvességgel? a melyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallottak, biztosítottak számunkra, **4** Velük együtt bizonyágot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erőkkel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint. **5** Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, a melyről szólunk. **6** Sőt bizonyágot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? **7** Kisebbé tettek őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tettek kezeid munkáin, **8** Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki minden alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetettet. **9** Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál ellenzenedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronázta meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megizlelte a halált. **10** Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő idvességek fejedelmét szenvédések által tegye tökéletessé. **11** Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindenjában, a mely oknál fogva nem szégyenli őket atyaiainak hívni. **12** Mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfainak, az anyaszentegyháznak közepette dícséretet mondk néked. **13** És ismét: Én ő benne bízom; és ismét: Ímholt vagyok én és a gyermekek, a kiket az Isten nékem adott. **14** Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részeset lett azoknak, hogy a halál által

megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halalon, tudnillik az ördögöt, **15** És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának. **16** Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. **17** Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív fópap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. **18** Mert a mennyiben szenvédett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísérítetnek.

3 Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, **2** A ki hű ahhoz, a ki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. **3** Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, a mennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a hánzak. **4** Mert minden hánzak van építője, a ki pedig minden elkészített, az Isten az. **5** Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetendőknek bizonyoságára, **6** Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménysegének dicsekedését mind végig erősen megtartjuk. **7** Annakokáért a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, **8** Meg ne keményítsétek a ti szíveket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, **9** A hol a ti atyáitok próbára tevéssel megkísérítének engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. **10** Azért megharagudtam arra a nemzettségre és mondám: minden tévelyegnek szívökben; ők pedig nem ismerték meg az én útamat. **11** Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. **12** Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az elői Istantól elszakadjon; **13** Hanem íntsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikötök se keményítéssék meg a bűnnék csalárdásgá által: **14** Mert részeséivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdtet bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk. **15** Emondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveket, mint az elkeseredéskor. **16** Mert kik keseredtek el, mikor ezt hallák? Nemde mindenek, a kik kijövénék Egyiptomból Mózes által? **17** Kikre haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-é, a kik vitéleztek, a kiknek testeit elhullottak a pusztában? **18** Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az engedetleneleknek? **19** Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.

4 Óvakodunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel igérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. **2** Mert nékünk is hirdettetett az evangéliom, miképen azoknak: de nem használt nékik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azokat, a kik hallották. **3** Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jöllelhet munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte. **4** Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugók Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől. **5** És ugyanabban ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba. **6** Mivelhogy annakokáért áll az, hogy nemelyek bemennék abba, és a kiknek először hirdettetett az evangéliom, nem mentek be engedetlenség miatt: **7** Ismét határoz egy napot: Ma, szólánván Dávid által annyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveket. **8**

Mert ha őket Józsue nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról. 9 Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. 10 Mert a ki bement az ő nyugodalomba, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitől, 11 Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségek ugyanazon példájába ne essék. 12 Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesen minden kételű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megitíeli a gondolatokat és a szívnek indulatait. 13 És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a királ mi beszélünk. 14 Léven annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodunk vallásunkhoz. 15 Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarolságainkon, hanem a ki megsikerített mindenekben, hozzáink hasonlóan, kivéve a bűnt. 16 Járulunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy igalmasságot nyerünk és kegyelmet találunk, alkalmass időben való segítséggel.

5 Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a búnökört, 2 A ki képes együtterezni a tudatlanokkal és tévélgyökkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarolsággal. 3 És ezért köteles, miképen a népért, azonképen önmagáért is áldozni a búnökört. 4 És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a kit Isten hív el, miként Áront is. 5 Hasonníróképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szűletelek téged. 6 Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. (aión g165) 7 Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedézesekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfelelményt, 8 Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; 9 És tökéletességre jutván, örökk idvesség szerzője lett mindenkorra nézve, a kik neki engedelmeskednek, (aiónios g166) 10 Neveztetvén az Istenről Melkisédek rendje szerint való főpapnak. 11 A királunknak sok és nehezen megmagyarázható mondani valónk van, mivel restek lettek a hallásra. 12 Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennették, ismét arra van szükségeket, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titokat; és olyanok lettek, a kiknek tejre van szükségeket és nem kemény eledelek. 13 Mert mindaz, a ki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédeiben, mivelhogy kiskorú: 14 Az érettkorúknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.

6 Annakokáért elhangyán a Krisztusról való kezdetleges beszédét, törekedjünk tökéletességre, nem rakkosztván le újra alapjára a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, 2 A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örökk ítéletnek. (aiónios g166) 3 És ezt megcselekeszszük, ha az Isten megengedi. 4 Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítattak, megízlelvin a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, 5 És megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövendő világunk erőit, (aión g165) 6 És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázák őt. 7 Mert a föld, a mely beiszsza

a gyakorta reá hulló esőt és hasznos füvet terem azoknak, a kikről műveltek, áldást nyer Istenről; 8 A mely pedig töviseket és bojtörjánokat terem, megvetett és közel van az átokhoz, annak vége megégették. 9 De ti felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb és idvességesebb dolgorókról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is. 10 Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzük a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottak az ő neve iránt, mint a kik szolgáltatnak és szolgáltak a szenteknek. 11 Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a remélységek bizonyossága iránt mindenügyen. 12 Hogy ne legyeket restek, hanem követői azoknak, a kik hit és békességes tűrés által öröklik az igéreteket. 13 Mert az Isten, mikor igéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. 14 Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. 15 És ekképen, békességestűrő lévén, megnyerte az igéretet. 16 Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; 17 Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az igéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvessel lépett közbe, 18 Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vágaszatlásunk legyen minénkünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reméységet, 19 Mely lelkünknek mintegy bártorságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpítnál, 20 A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint. (aión g165)

7 Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozván, őt megáldotta, 2 A kinek tizedet is adott Ábrahám mindenből: a ki elsőben is magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség királya, 3 Apa nélkül,anya nélkül, nemzetseg nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlóvá tételesen az Isten Fiához, pap marad örökké. 4 Nézzétek meg pedig, mily nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám, a pátriárka; 5 És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatjuk van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól, löllehet ők is az Ábrahám ágyékából származtak; 6 De az, a kinek nemzetsegéne nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámtól, és az igéretek birtokosát megáldotta, 7 Pedig minden ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet. 8 És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, aki bizonyság szerint él: 9 És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, 10 Mert ő még az atya ágyékában vala, a mikor annak előbe ment Melkisédek. 11 Ha tehát a lévitai papság által volna a tökéletesség (mert a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább is mondognak, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint? 12 Mert a papság megváltozásával szükségsképen megváltozik a törvény is. 13 Mert a királunk ezek mondatnak, az más nemzetsegéből származott, a melyből senki sem szolgált az oltár körül; 14 Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadott, a mely nemzetsegére nézve semmit sem szólott Mózes a papságról. 15 És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint áll elő más pap, 16 A ki nem teszt parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett. 17 Mert ez a bizonyságtétel: Te pap

vagy örökké, Melkisédek rendje szerint. (aión g165) 18 Mert az előbbi parancsolat eltörölteik, mivelhogy erőtelen és haszontalan, 19 Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez. 20 És a mennyiben nem esküvés nélkül való, mert amazok esküvés nélkül lettek papokká, 21 De ez esküvéssel, az által, a ki azt mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bárja meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint: (aión g165) 22 Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus. 23 És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak: 24 De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatlan a papsága. (aión g165) 25 Ennekötáértő minden képen idvezítheti is azokat, a kikő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettök. 26 Mert ilyen főpap illet vala minden, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lón, 27 A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván. 28 Mert a törvény gyaroló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde öröktökéletes Fiút. (aión g165)

8 Fődolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az, hogy olyan főpápunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára ülé, 2 Mint a szent helyek és amaz igazi sátornak szolgája, a melyet az Úr és nem ember épített. 3 Mert minden főpap ajándékok meg áldozatok vitelére rendelteit, a miért szükséges, hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen. 4 Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén ilyen papok, a kik a törvény szerint áldoznak ajándékokkal, 5 A kik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, a mint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátorot: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattatott néked. 6 Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, a mely jobb ígéretek alapján kötöttem. 7 Mert ha az az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak. 8 Mert dorgálván őket, így szól: Íme napok jönek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. 9 Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kiveszem Égyptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségenben, azért én sem gondoltam velük, mondja az Úr. 10 Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő őrményébe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenők és ők lesznek nekem népem. 11 És nem tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyáfát, mondva: Ismerd meg az Urat; mert mindenjában megismernek engem a kicsinytől nagyig. 12 Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem. 13 Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi pedig megavül és megvénhedik, közel van az enyészethez.

9 Annakötáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleletei rendtartásai, mint szintén világi szenthelye. 2 Mert sátor építettem, az első, a melyben vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása; ezt nevezték szenthelynek. 3 A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének, 4 Melyben vala az arany füstölkő oltár és a szövetség lágája beborítva minden felől aranyjal, ebben a

mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái, 5 Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beármányékolva a fedeleit, a mikről most nem szükséges külön szólani. 6 Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, 7 A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vrellel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. 8 Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyilt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. 9 A mi példázat a jelenkor időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, 10 Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal – melyek testi rendszabályok – a megjobbulás idejéig kötelezők. 11 Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, 12 És nem bakok és tulokk vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örökl váltságot szerezve. (aiónios g166) 13 Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztátlanonakra hintetvén, megszettel a testnek tisztaságára: 14 Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlansal Istennek: megtisztítja a ti lelkismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. (aiónios g166) 15 És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltáságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnak igéretét. (aiónios g166) 16 Mert a hol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelkező halála bekövetkezzék. 17 Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes. 18 Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül. 19 Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vizrel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette, 20 Mondván: Ez azon szövetség vére, a melyet Isten számotakra rendelt. 21 Majd a sátor is és az istentiszteletre való összes edényeket hasonlóképen meghintette vrellel. 22 És csaknem minden vrellel tisztították meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. 23 Annakötáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztítassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különölb áldozatokkal. 24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. 25 Nem is, hogy sokszor adj a magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idégen vrellel; 26 Mert különben sokszor kellett volna szembvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. (aión g165) 27 És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: 28 Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlese végett, másodszor bún nélkül jelen meg azoknak, aki őt várják idvességükre.

10 Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; 2 Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak

volna. 3 De azok esztendőnként bűnre emlékeztek. 4 Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltorölje a bűnöket. 5 Azért a világba bejövetelek kor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, 6 Égő és bűnöt való áldozatokat nem kedveltél. 7 Akkor mondám: Íme itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem öh Isten a te akaratodat. 8 Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél a melyeket a törvény szerint visznek, 9 Ekkor ezt mondotta: Íme itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, 10 A mely akarattal szentelgettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. 11 És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket. 12 Ó azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindenkorre üle az Istennék jobbjára, 13 Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ó ellenségei. 14 Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. 15 Bizonyoságot tesz pedig erről mi nékünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta: 16 Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ó szíveikbe, és az ó elmékjébe írrom be azokat, 17 Azután így szól: És az ó bűneikről és álnokságairól többé meg nem emlékezem. 18 A hol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat. 19 Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, 20 Azon az úton, a melyet ó szentelt nékünk új és elő út gyanánt, a kárpít, azaz az ó teste által, 21 És lévén nagy papunk az Isten háza felett: 22 Járulunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességgel, mint a kiknek szívük tiszta a gonosz lelkismerettelől, 23 És testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reményésgnek vallását tántorithatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett, 24 És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, 25 El nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel lájtatók, hogy ama nap közelget. 26 Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, 27 Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, a mely megemészti az ellenszegülőket. 28 A ki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanubizonysságra irlalom nékül meghal; 29 Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, melyivel megszentellettet, tisztátlannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza? 30 Mert ismerjük azt, aki így szól: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ó népét. 31 Rettenetes dolog az elő Istennek kezébe esni. 32 Emlékeztek pedig vissza a régebbi napokra, a melyeken, minekutána megvilágosítattatok, sok szenvédésteljes küzdelmet állottatok ki, 33 Midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattatásokkal nyilvánosság elé hurczoltak titkokat, másfelől társai lettetek azoknak, a kik így jártak. 34 Mert a foglyokkal is együtt szenvédtek, és vagyonotok elrablását örömmel fogadták, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyonotok van a mennyekben. 35 Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. 36 Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. 37 Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő, eljő és

nem késik. 38 Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. 39 De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elvesszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.

11 A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. 2 Mert ezzel szereztek jó bizonysságot a régebbiek. 3 Hit által értjük meg, hogy a világ Istenné beszéde által teremtetett, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő. (aión g165) 4 Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennék, mint Kain, a mi által bizonysságot nyert a felől, hogy igaz, bizonysságot tevén az ó ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél. 5 Hit által vitett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találta meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonysságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennék. 6 Hit nélkül pedig lehetetlen Istennék tetszeni; mert a ki Isten elő járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, a kik őt keresik. 7 Hit által tisztelte Istenet Noé, mikor megintérvén a még nem látott dolgok felől, házánépe megtartására bárkát készített, a mely által károhozatával a világot és a hitből való igazságnak örökössévé lett. 8 Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívattot, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. 9 Hit által lakott az ígéret földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örököstársaival. 10 Mert várája vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotja az Isten. 11 Hit által nyert erőt Sára is az ó méhében való foganásra, és életkora ellenére szűlt, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígéretet tette. 12 Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttan annyian származtak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan. 13 Hitben haltak meg mindenek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. 14 Mert a kik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. 15 És hogya eszükbe jutott volna az, a melyből kijötök, volt volna idejök a visszatérésre. 16 Igy azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istennöknek nevezetessék, mert készített nékik várost. 17 Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákat, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte, 18 A kinek meg volt monda: Izsákból nevezetek néked mag; 19 Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is ő példaképen visszanyerte. 20 Hit által áldá meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóbot és Ézsaut. 21 Hit által áldá meg a haldoklä Jákób a József fiainak mindenkit, és botja végére hajolva imádkozott. 22 Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ó tetemeiről rendelkezett. 23 Hit által rejtégekkel Mózest az ó szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a gyermek, és nem féltek a király parancsától. 24 Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fiának mondják, 25 Inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; 26 Égyptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. 27 Hit által hagyta oda Égyptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha lássa volna a láthatatlan. 28 Hit által rendelte a páskát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ó őelsőszülöttéket. 29 Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit megpróbálvan az égyptomiak, elnyelettek. 30 Hit által omlottak le Jérikónak

kőfalai, midőn hét napig köröskörül járták. 31 Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel. 32 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnek Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; 33 A kik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betönték. 34 Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard elől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táboraikat. 35 Asszonyok feltámadás útján viaszanyerték halottaikat; mások kínpadra vonattak, viaszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek. 36 Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtöni is; 37 Megköveztettek, kínpróbát szenvédtek, szétfűrészeltek, kardra hánnyattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorgattva, gyötörtetve, 38 A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. 39 És mindezek, noha hit által jó bizonysságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. 40 Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökölétességre ne jussanak.

12 Annakokáért mi is, kiket a bizonysságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretevé minden akadályt és a megkörnyékezőt bűnt, kitartással fussuk meg az előtünk levő kúzdő tért. 2 Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő örööm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvédett, s az Isten királyi székenek jobbjára ült. 3 Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenveddett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek lelkeitekben elalélván. 4 Mert még végig nem állottak ellen, tusakodván a bűn ellen. 5 És elfeledkeztek-é az intéről, a mely nétek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; 6 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig minden, a kit fiává fogad. 7 Ha a fenyítést elszenevidek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? 8 Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. 9 Aztán, a mi testi apáink fenyítettek minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelek Atyának, és élünk! 10 Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítettek; ő pedig javunkra, hogy szentségeiben részesüljünk. 11 Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak. 12 Annakokáért a lecsürgesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítétek föl, 13 És lábaitikkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. 14 Kővessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látja meg az Urat: 15 Vigyázván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségeknek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztessessenek. 16 Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladt első szülöttei jogát. 17 Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvetettet; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könyhullatással kereste azt az áldást. 18 Mert nem járultatok megatapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghoz, és szélvészhez, 19 És trombita harsogásához,

és a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intézze hozzájuk szó; 20 Mert nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyíllal lövöttessék le; 21 És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedem és remegek: 22 Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihöz, 23 Az elsőszülöttek seregehez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, 24 És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek vérehez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. 25 Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyekből vagyon, 26 Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. 27 Az a „még egyszer” pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. 28 Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgálunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és felelemmel. 29 Mert a mi Istenünk megemészti tűz.

13 Az atyafiú szeretet maradjon meg. 2 A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendéglétek meg. 3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyötrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok. 4 Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házaság; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten. 5 Főszérvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjetek meg azzal, a mitek van; mert Ó mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom töled; 6 Úgy hogy bívást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem felek; ember mit árthat én nékem? 7 Emlékezzetek meg a ti elől járóitokról, a kik szólották nétek az Isten beszédet, és figyelmezvén az ő életök végére, kövessétek hitöket. 8 Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. (aión g165) 9 Különböző és idegen tudományok által ne hagyájtok magatokat férlevezetettetni; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősítessék meg a szív, nem ennivalókkal, a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik azok körül járnak. 10 Van oltárunk, a melyről nincs joguk enni azoknak, a kik a sátornak szolgálnak. 11 Mert a mely állatot vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül. 12 Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvédett. 13 Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. 14 Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. 15 Annakokáért ő általa vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten elő, azaz az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. 16 A jótékonyásáról pedig és az adakozásról el ne felejtkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. 17 Engedelmeskedjetek elől járóitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel miveljék és nem bánkódva, mert ez nétek nem használ. 18 Imádkozzatok érettünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkismeretünk van, igyekezvén mindenekben tisztelességesen forgolódni. 19 Kívatképen pedig arra kérlek, hogy ezt cselekedjétek, hogy mihamarabb visszaadhassam nétek. 20 A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örökk

szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, (**aiōnios g166**) **21** Tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves Ő előtte a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség örökön örökkel. Ámen. (**aiōn g165**) **22** Kérlek pedig titeket atyámfiai, szívleljetek meg ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam néktek. **23** Legyen tudtotokra, hogy a mi atyánkfa Timótheus kiszabadult, a kivel ha csakhamar eljő, meglátogatnak titeket. **24** Köszöntsétek minden előljárótokat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból valók. **25** Kegyelem mindenjáratokkal! Ámen!

Jakab

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzettségnak; üdvözletemet. **2** Teljes örömnök tartsátok, atyámfai, mikor különféle kísérletekbe estek, **3** Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. **4** A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül. **5** Ha pedig valakinék közületek nincsen bőlcsessége, kérje Istenről, aki mindenkinet készségesen és szemrehányás nélkül adjá; és megadatik néki. **6** De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hányn. **7** Mert ne vélie az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; **8** A kíetszívű, a minden útjában állhatatlan ember. **9** Dicsekedék pedig az alacsony sorsú atyafi az Ő nagyságával; **10** A gazdag pedig az Ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fúnék virágá. **11** Mert felkél a nap az Ő hévségével, és megszárítja a fűvet; és annak virágá elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így hervad el a gazdag is az Ő útaiban. **12** Boldog ember az, aki a kísérésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az Ő szeretőknek. **13** Senki se mondja, mikor kísérteket: Az Istenről kísértem: mert az Isten gonoszságával nem kísérthető, Ő maga pedig senkit sem kísért. **14** Hanem mindenki kísértekit, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. **15** Azután a kívánság megfognánván, bűnt szűl; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. **16** Ne tévelyegjeket szeretett atyámfai! **17** minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. **18** Az Ő akarata szült mindenkit az igazságnak ígéje által, hogy az Ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk. **19** Azért, szeretett atyámfai, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. **20** Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. **21** Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídsgéggel fogadjátok a beoltott ígett, a mely megtarthatja a ti lelkiteket. **22** Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. **23** Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahoz az emberhez, aki tükröben nézi az Ő természet szerinti ábrázatát: **24** Mert megnezte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. **25** De a ki benéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feldeleyen hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az Ő cselekedetében. **26** Ha valaki istentisztelelőnek látszik közteket, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. **27** Tiszta és széplő nélkül való istentisztelelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az Ő nyomorúságukban, és széplő nélkül megtartani magát e világítól.

2 Atyámfai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. **2** Mert ha a ti gyülekezetekbe bemegy egy aranygyűrű férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szégyen is szennyes ruhában; **3** És rátekintek arra, a kin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolymom mellé: **4** Nem mondhatok-e ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkozású birákká? **5** Halljátok meg szeretett atyámfai, avagy nem az Isten

választotta-é ki e világ szégyneit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígért, a kik őt szeretik? **6** Ti pedig meggyaláztátok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtak, és nem ők hurczolnak-é titket a törvény elől? **7** Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, a melyről neveztettek? **8** Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresset felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. **9** De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói. **10** Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. **11** Mert a ki ezt mondotta: Ne paráznlákkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráznlákkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél. **12** Úgy szóljatok és úgy cselekedjetek, mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni. **13** Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, a ki nem cselekszik irlgalmasságot; és dicsekedik az irlgalmasság az ítélet ellen. **14** Mi a haszna, atyámfai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é őt a hit? **15** Ha pedig az atyafaiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnék minden nap elelél nélkül, **16** És azt mondja nézik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nézik, a mikre szüksége van a testnek, mi annak a haszna? **17** Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt Ő magában. **18** De mondhatja valaki: Néked hited van, nékem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én ítemet. **19** Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. **20** Akarod-é pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? **21** Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatott-é meg, felvívén Izszákat, az Ő fiát az oltárra? **22** Látod, hogy a hit együttes munkálkodott az Ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; **23** És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hit pedig Ábrahám az Istenek, és tulajdonítattatt néki igazságul, és Isten barátjának nevezettet. **24** Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből. **25** Hasonlatosképen pedig a tisztátlan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazítottatott é meg, a mikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta ki? **26** Mert a miképen holt a test lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül.

3 Atyámfai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lészen. **2** Mert mindenjában sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolálni. **3** Íme a lovagnak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nékünk, és az Ő egész testéket igazgatjuk. **4** Íme a hajók is, noha mily nagyok, és erős szellektől hajtathnak, mindazáltal igen kis kormánytól oda fordítattak, a hová a kormányos szándéka akarja. **5** Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hánlya magát. Íme csekély tűz mily nagy erdőt felgyűjt! **6** A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősi az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba borítatván a gyehennától. (Geenna g1067) **7** Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízékie megszelidíthető és meg is szelidítettet az emberi természet által: **8** De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fekézhetetlen gonosz az, halálos méreggel

teljes. 9 Ezzel áldjuk az Istenet és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremtettek: 10 Ugyanaból a szájából jó ki áldás és átok. Atyámfai, nem kellene ezeknek így lenni! 11 Vajjon a forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt? 12 Avagy atyámfai, teremhet-é a fügefa olajmagvakat, vagy a szőlőt fűgét? Azonképen egy forrás sem adhat sós és édes vizet. 13 Kicsoda közletek bőlcs és okos? Mutassa meg az ó jó életéből az ó cselekedeteit bölcsességnek szelídsgével. 14 Ha pedig keserű írigység és czivódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen. 15 Ez nem az a bölcsesség, a mely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. 16 Mert a hol írigység és czivakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. 17 A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békészerető, méltányos, engedelmes, irgalmasággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. 18 Az igazság gyümölcsé pedig békességen vettetik azoknak, a kik békességesen munkálkodnak.

4 Honnét vannak háborúk és harczok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek a ti tagjaitokban vítekednek? 2 Kívántok valamit, és nincs néktek: gyilkoltok és írigykedtek, és nem nyerhetitek meg; harcoltok és háborúskodtok; és nincsen semmitek, mert nem kéríték. 3 Kéríték, de nem kapijátok, mert nem jól kéríték, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt. 4 Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. 5 Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: Írigységre kívánkozik a lélek, a mely bennünk lakozik? 6 De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevéllyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád. 7 Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elut tölletek. 8 Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztásokat meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveketet ti kétszívűek. 9 Nyomordojatok és gyászsoljatok és sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömötiök szomorúságra. 10 Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeteiket. 11 Ne szóljátok meg egymást atyámfai. A ki megszólja atyafiát, és a ki károztatja atyafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt károztatja. Ha pedig a törvényt károztatod, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek. 12 Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy károztatod a másikat? 13 Nosza immár ti, a kik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kalmárokodunk, és nyerünk; 14 A kik nem tudjátok mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. 15 Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni. 16 Ti ellenben elbizakodottságokban dicsekedtek: minden ilyen dicsekedés gonosz. 17 A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.

5 Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jaigatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek reátok. 2 Gazdagságokat megrothaadt, és a ruháitokat moly ette meg; 3 Aranyotokat és ezüstötököt rozsda fogta meg, és azok rozsdája bizonyos ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! 4 Ímé a ti mezőiteket leárató munkások béré, a mit ti elfogtatók, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. 5 Dőzsöltetek e

földön és dobzódtatok; szívetek legeltettétek mint áldozás napján. 6 Elkároztattatók, megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek. 7 Legyetek azért, atyámfai, békétűrők az Úrnak eljöveteléig. Ímé a szántóterv várja a földnek drága gyümölcsét, békétűressel várja, míg reggel és estveli esőt kap. 8 Legyetek ti is békétűrők, és erősítétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van. 9 Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfai, hogy el ne ítélessétek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll. 10 Például vegyétek, atyámfai, a szenvédésben és békétűressben a prófétákat, a kik az Úr nevében szólottak. 11 Ímé, boldogoknak mondjuk a túrnudi tudókat. Jóbnak tűrését hallották, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörültes. 12 Mindeneknek előtte pedig ne esküdjétek, atyámfai, se az égre, se a földre, se semmi más esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy károztatás alá ne essetek. 13 Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dícséretet énekeljen. 14 Beteg-é valaki köztetek? Hívia magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. 15 És a hitból való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegití őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. 16 Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. 17 Illés ember volt, hozzáink hasonló természetű; és imádsággal kér, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: 18 És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtérme az ó gyümölcsét. 19 Atyámfai, hogya valaki ti köztetek eltévelyeidik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, 20 Tudja meg, hogy a ki bűnöst térit meg az ó tévelgyő útjáról, lelke ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.

1 Péter

1 Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek, **2** A kik ki vannak választa az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassák nétek bőségesen. **3** Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmasága szerint újonnan szűlt minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, **4** Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntarta számunkra, **5** A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. **6** A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, **7** Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dícséreträ, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassák a Jézus Krisztus megjelenéskor; **8** A kit, noha nem láttatok, szerettek; a kiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: **9** Elérvén hitetek czélját, a lélek idvességét. **10** A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, a kik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek: **11** Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelent azt ki a Krisztusnak Ő bennök levő Lelke, aki eleve bizonyásot tett a Krisztus szenvédéseiről és az azok után való dicsőségről. **12** A kiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek nétek azok, a kik prédkálták nétek az evangéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; a mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni. **13** Annakokáért felővezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz nétek, mikor megjelen. **14** Mint engedelmes gyermeket ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságot alatt voltak bennetek; **15** Hanem a miképen szent az, aki elhívott titoktak, ti is szentek legyetek teljes életetekben; **16** Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. **17** És ha Atyanak hívójátok őt, aki személyálogatás nélkül ítélt, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltétek a ti jövevényégetek idejét: **18** Tuván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáituktól örökölt hiábavaló életetekből; **19** Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén: **20** A ki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek, **21** A kik Ő általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott neki; hogy a ti hitetek reménysége is legyen Istenben. **22** Lelketeket az igazság iránt való engedelmességen képmutatás nélkül való atyafiú szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást sziszta szívből buzgón szeressétek; **23** Mint a kik újonnan születtek nem romlandó magóból, de romolhatatlanból, Istennek ígére által, a mely él és megmarad örökkel. (aiõn g165) **24** Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: **25** De az Úr beszéde megmarad örökkel. Ez pedig az a beszéd, a mely nétek hirdettetett. (aiõn g165)

2 Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, írígypedést, és minden rágalmazást. **2** Mint most

született csecsemők, a tisza, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek; **3** Mivelhogy izleltétek, hogy jóságos az Úr. **4** A kihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, bencses kőhöz, **5** Ti magatok is mint élő kövek épületeket fel lelke házazz, szent papsággá, hogy lelke áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. **6** Azért van meg az Íráshban: Ímé szegeltekötöt teszik Sionban, a mely kiválasztott, bencses; és a ki hisz abban, meg nem szégyenül. **7** Tisztelesség azért nétek, a kik hisztek; az engedeteneknek pedig: A kő, a melyet az építők megvetették, az lett a szegelnek fejévé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak szíkkájává; **8** A kik engedetenek lévén, megütköznek az ígében, a mire rendeltettek is. **9** Ti pedig választott nemzetseg, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagyok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titokat; **10** A kik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagyok; a kik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagyok. **11** Szeretteim, kérlek titokat, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek; **12** Magatokat a pogányok között jól viselvén, hogy a miben rágalmaznak titokat mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsősíték Istenet a meglátogatás napján. **13** Engedelmeskedjetek azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; **14** Akár helytartónak, mint a kiket Ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dícsérésére. **15** Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémítások a balgatag emberek tudatlanságát; **16** Mint szabadok, és nem mint a kiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgái. **17** Mindenkik tiszteljetek, az atyáifúságot szeressétek; az Isten féljétek; a királyt tiszteljeték. **18** A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. **19** Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért túr keserűségeket, méltatlanul szenvédvén. **20** Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcuz veretve türtök? de ha jót cselekedve és mégis szenvédve türtök, ez kedves dolog Istennél. **21** Mert arra hívattatok el; hiszen Krisztus is szenveddett érettetek, nétek példát hagyván, hogy az Ő nyomokait kövessétek: **22** A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: **23** A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvédvén nem fenygetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítéltre: **24** A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak eljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg. **25** Mert olyanok valátok, mint tévélygő juhok; de most megtértetek lelketeik pásztorához és felvigyázójához.

3 Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az Ő férjöknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségeük magaviselete által íge nélkül is megnyeressenek; **2** Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életteteket. **3** A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvezetéséből való; **4** Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen bencses az Isten előtt. **5** Mert így ékesítétek magokat hajdan ama szent asszonyok is, a kik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az Ő férjöknek. **6** Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezén őt, a kinek gyermekei lettettek, ha jót cselekesztek, és semmi

félelemtől nem rettegtek. 7 A férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek, mint gyöngébb edénynek, tiszességet tévén, mint a kik örökös társak az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak. 8 Végezetre mindenjában legyeket egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, igralmasak, kegyesek: 9 Nem fizetvén gonoszzal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomról; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hivattatok el, hogy áldást örököljetek, 10 Mert a ki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: 11 Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. 12 Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orczája pedig a gonoszt cselekvőkön. 13 És kicsoda az, a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? 14 De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljetek, se zavarba ne essetek; 15 Az Úr Isten pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyeket megfelelni mindenkinél, a ki számot kér töletek a bennetek levő reménységről, szelídsggel és félelemmel: 16 Jó lelkismeretek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszegyenüljenek a kik gyalázza a ti Krisztusban való jó élteteket. 17 Mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akaratá, hogynem gonoszt cselekedve. 18 Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy mincket Istenhez vezéreljén; megölettevén ugyan test szerint, de megelevenítettén lélek szerint; 19 A melyben elmenvén, a tömlöczenbén lévő lelkéken is prédikált, 20 A melyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten békétérőre a Nőé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által; 21 A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szenyéjének lemosása, hanem jó lelkismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; 22 A ki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; a kinek alávettettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

4 Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a ki testileg szenved, megszűnik a bűntől, 2 Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akaratá szerint éljétek a testben hátrafelv időt. 3 Mert elég nékünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. 4 A mi miatt csudálkoznak, hogy nem futtak velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván. 5 A kik számot adnak majd annak, a ki készen van megítélni előket és holtakat. 6 Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lelékben. 7 A vége pedig mindennek közel van. Annakárárt legyeket mértéletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. 8 mindenek előtt pedig legyeket hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez. 9 Legyeket egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. 10 Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai; 11 Ha valaki szól, mintegy Isten ígérit szólja: ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, a melyet Isten ád: hogy mindenben dícsőítessék a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség

és hatalom örökkön-örökké. Ámen. (aión g165) 12 Szeretteim, ne rémüljetek meg attól a tüztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnéket veletek; 13 Sőt, a mennyiben részletek van a Krisztus szenvendései, örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessetek. 14 Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtak a dicsőségek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítetek azt. 15 Mert senki se szenvendjen közülletek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztvő, vagy mint más dolgába avatkoz: 16 Ha pedig mint keresztyén szenvend, ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istant. 17 Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, a kik nem engedelmeskednek az Isten evangéliomának? 18 És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös? 19 Annakárárt a kik az Isten akaratából szenvendnek is, ajánlják néki lelköket mint hű teremtőnek, jót cselekedvén.

5 A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbiterárs, és a Krisztus szenvendésének tanuja, és a megjelenendő dicsőségek részese; 2 Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömost; sem nem rút nyeréskedésből, hanem jóindulattal; 3 Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. 4 És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségek hervadatlan koronáját. 5 Hasonlatosképen ti ifjabbak engedelmeskedjetek a véneknek: mindenjában pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltétek fel, mert az Isten a kevéléknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. 6 Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljatok titeket annak idején. 7 minden gondotokat ó reá vessétek, mert néki gondja van reáik. 8 Józanok legyeket, vigyázzatok; mert a ti elleniségeket, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: 9 A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságokon ugyanazok a szenvendések telnek be. 10 A minden kegyelemnek Isten pedig, a ki az ő örök dicsőségrére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, a kik rövid ideig szenvendtek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká, (aiónios g166) 11 Óvá a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. (aión g165) 12 Silvánus által, a ki, a mint gondolom, hű atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonyásot téve, hogy az az Istennek igaz kegyelme, a melyben állottak. 13 Köszönt titeket a veletek együtt választott babiloni gyülekezet és Márk, az én iam. 14 Köszöntsétek egymást szeretet csókjával. Békesség mindenjáratnak, a kik Krisztusban vagytok.

2 Péter

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtártónak Jézus Krisztusnak igazságában: **2** Kegyelem és békesség adassék nétek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. **3** Mivelhogy az ő isteni ereje mindenkel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; **4** A melyek által igen nagy és becsces ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetenek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világban. **5** Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, **6** A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig türést, a türés mellé pedig kegyességet, **7** A kegyesség mellé pedig atyaikhoz való hajlandóságot, az atyaikhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. **8** Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titetek hivalkodókká, sem gyümölcsstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. **9** Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról. **10** Annakokért, atyámfai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütközök meg soha. **11** Mert ekképen gazdagok adatik majd nétek a mi Urunknak és megtártónak, a Jézus Krisztusnak öröök országába való bemenetel. (aiónios g166) **12** Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titetek ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. **13** Méltónak vélem pedig, a míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titetek; **14** Mint a ki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem. **15** De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. **16** Mert nem mesterkélt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és előjövetelét; hanem mint a kik szemlézői voltunk az ő nagyságának. **17** Mert a mikor az Atya Istenről azt a tiszességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: **18** Ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. **19** És igen biztos nálunk a próféta beszéd is, a melyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnékre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; **20** Tudván először azt, hogy az írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból. **21** Mert sohasem ember akaratából származott a próféta szó; hanem a Szent Lélekől indítvára szólottak az Istennek szent emberei.

2 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempezni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak. **3** És sokan fogják követni azoknak romlottságát; a kik miatt az igazság útja káromoltatni fog. **4** És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt üznek belőletek; kiknek kárhoztatásul régtől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad. **5** Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységebe

taszítván, a sötétség láncaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre; (Tartaroō g5020) **6** És ha a régi világnak sem kedvezett, de Nőét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát; **7** És ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például tévén azokra nézve, a kik istentelenek fognak; **8** És ha megszabadította az igaz Lótöt, a ki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; **9** (Mert amaz igaz, azok között lakkán, a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napról gyöti vala az ő igaz lelkét): **10** Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértések ből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani. **11** Főképen pedig azokat, a kik a testet követvén, tisztában kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak kedveskedők, a kik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: **12** Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. **13** De ezek, mint oktalan természeti állatok, a melyek megfogatásra és elpusztításra valók, azokat, a mikel nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, **14** Megkapván gonoszságuk díját, mint a kik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, a kik kéjelegnek az ő csalárdáságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; **15** A kiknek szemei paráznásággal telvék, bűnnel telhetetlenek; elhitetik az állhatatlan lelkeket, szívök gyakorlott a telhetetlenségen, átok gyermekei; **16** A kik elhagyván az egyenes útát, eltévelvedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, a ki a gonoszság díját kedvelte. **17** De megfددetett az ő törvénnyelenségről: egy igavonó néma állat emberi szóval szölván, megakadályozta a próféta esztelenségét. **18** Ezek víztelen kútfők, széltől hányatott fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fenntarta örökre. (questioned) **19** Mert hiábavalóság kevél szavait szölván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, a kik valóban elszakadtak a tévelygésben előtől, **20** Szabadságot igérven azoknak, holott ők magok a romlottság szolgái; mert a kit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. **21** Mert ha az Úrnak, a megtárt Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőztek, az ő utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsőnél. **22** Mert jobb volna rájok nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. **23** De betelt rajtok az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

3 Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, amelyivel a ti tiszta gondolkozástokat emlékeztetés által serkentgetem; **2** Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjáról: **3** Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadmak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, **4** És ezt mondjak: Hol van az ő előjövetelének igére? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva. **5** Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egék régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; **6** A melyek által az akkor világ vízzel elborítottan elveszett: **7** A mostani egék pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. **8** Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előtterek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál

olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. **9**
Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. **10** Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropolgava elmúlnak, az elemek pedig megégevve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. **11** Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességen, **12** A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! **13** De új eget és új földet várnak az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. **14** Annakokáért szeretteim, ezeket várva, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességen. **15** És a mi Urunknak hosszútűrését idvességnek tartásátok; a miképen a mi szerettet atyánkfa Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint. **16** Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél azokban; a melyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, a miket a tudatlannak és állhatatlanok elcsírnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére. **17** Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségetekből ki ne essetek; **18** Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen. (aión g165)

1 János

1 A mi kezdtől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek ígéjéről. **2** (És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyásogat teszünk róla és hirdetjük nétek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nékünk;) (**aiónios g166**) **3** A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük nétek, hogy nétek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségeünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. **4** És ezeket azért írjuk nétek, hogy örömetek teljes legyen. **5** És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk nétek, hogy az Isten világosság és nincsen Ő benne semmi sötétség. **6** Ha azt mondjuk, hogy közösségeünk van vele, és sötétségen járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekeszszük. **7** Ha pedig a világosságban járunk, a mint Ő maga a világosságban van: közösségeünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől. **8** Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. **9** Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássá bűneinket és megtisztítson minden hamiságtól. **10** Ha azt mondjuk, hogy nem vétkezünk, hazuggá teszzük őt, és az Ő ígéje nincsen mi bennünk.

2 Én fiacskám, ezeket azért írom nétek, hogy ne vétkezzetek. **1** És ha valaki vétkezik, van Szószlónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. **2** És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is. **3** És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk. **4** A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. **5** A ki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy Ő benne vagyunk; **6** A ki azt mondja, hogy Ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint Ő járt. **7** Atyámfiai, nem új parancsolatot írok nétek, hanem régi parancsolatot, a mely előttetek volt kezdtől fogva; a régi parancsolat az íge, a melyet hallottatok kezdtől fogva. **8** Viszont új parancsolatot írok nétek, a mi igaz Ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik. **9** A ki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az Ő atyafiát az még mindig a sötétségen van. **10** A ki szereti az Ő atyafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. **11** A ki pedig gyűlöli az Ő atyafiát, a sötétségen van, és a sötétségen jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az Ő szemeit. **12** Írok nétek, gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az Ő nevéért. **13** Írok nétek atyák, mert megismerték azt, a ki kezdtől fogva van. Írok nétek ifjak, mert meggyőzték a gonoszt. Írok nétek fiacskák, mert megismerték az Atyát. **14** Írtam nétek atyák, mert megismerték azt, a ki kezdtől fogva van. Írtam nétek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőzték a gonoszt. **15** Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. **16** Mert minden, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. **17** És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökkel. (**aiónios g165**) **18** Fiacskám, itt az utolsó óra; és a mint hallottatók, hogy az antikrisztus előj, így most sok antikrisztus támadt; a honnan

tudjuk, hogy itt az utolsó óra. **19** Közülünk váltak ki, de nem voltak közülről valók; mert ha közülről valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülről valók. **20** És nétek keneteket van a Szenttől, és minden tudtok. **21** Nem azért írtam nétek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincszen az igazságból, a mi hazugság. **22** Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát és a Fiút. **23** Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a Fiút. A ki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan. **24** A mit azért ti kezdtől hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha bennetek marad az, a mit kezdtől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok. **25** És az az ígéret, a melyet Ő ígérte nékünk: az örök élet. (**aiónios g166**) **26** Ezeket írtam nétek azok felől, a kik elhittetnek titeket. **27** És az a kenet, a melyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint az a kenet megtanít mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és a miként megtanított titeket, úgy maradjatok őt benne. **28** És most, fiacskám, maradjatok őt benne; hogy mikor megjelenik, bizodalmunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az ó előjövetelekor. **29** Ha tudjátok, hogy Ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.

3 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy Isten fainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. **2** Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. **3** És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta. **4** Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenség. **5** És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. **6** A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbé esik, egy sem lássa őt, sem meg nem ismerte őt. **7** Fiacskám! senki el ne hítheszen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz: **8** A ki a bűnt cselekszi az ördögötől van; mert az ördög kezdtől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. **9** Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istenről született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istenről született. **10** Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istenről való, és az sem, a ki nem szereti az Ő atyafiát. **11** Mert ez az üzenet, a melyet kezdtől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; **12** Nem úgy, mint Kain, aki a gorosztól vala, és meggyilkolá az Ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az Ő cselekedetei goroszok valának, a testvérei pedig igazak. **13** Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlől titeket a világ! **14** Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfait. A ki nem szereti az Ő atyafiát, a halálban marad. **15** A ki gyűlöli az Ő atyafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, a mi megmaradhatna őt benne. (**aiónios g166**) **16** Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az Ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfaiért. **17** A kinek pedig van miből elnéve a világban, és elnézi, hogy az Ő atyafia szükségen van, és elzárja attól az Ő szívét, miképen marad meg abban az Isten

szeretete? **18** Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. **19** És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorságosakká Ő előtte a mi szíveinket. **20** Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és minden tud. **21** Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizodalunk van az Istenhez; **22** És akármi kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekeszszük, a mik kedvesek előtte. **23** Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higyjünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, a mint meghparancsolta nékünk. **24** És a ki az Ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, a melyet nékünk adott.

4 Szeretteim, ne higyjtek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba. **2** Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; **3** És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, a melyről hallottákok, hogy eljő; és most e világban van már. **4** Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van. **5** Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájok. **6** Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Isten, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét. **7** Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és minden, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Isten. **8** A ki nem szeret, nem ismerte meg az Isten; mert az Isten szeretet. **9** Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világára, hogy eljünk általa. **10** Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Isten, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. **11** Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. **12** Az Isten soha senki nem láta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljessé lett bennünk. **13** Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és Ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minénkünk. **14** És mi láttuk és bizonyságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül. **15** A ki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és Ő is az Istenben. **16** És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is Ő benne. **17** Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert a mint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban. **18** A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kúzi a féleelmet, mert a félelem gyötrelmemmel jár: a ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. **19** Mi szeressük Őt: mert Ő előbb szeretett minket! **20** Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Isten, és gyűlöli a maga atyafiát, hazug az: mert a ki nem szereti a maga atyafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Isten, a kit nem lát? **21** Az a parancsolatunk is van Ő tőle, hogy a ki szereti az Isten, szeresse a maga atyafiát is.

5 Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és minden, aki szereti a szüleőt, azt is szereti, aki attól született. **2** Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Isten szeretjük, és az Ő parancsolatait megtartjuk. **3** Mert az

az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait; az Ő parancsolatai pedig nem nehezek. **4** Mert minden, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. **5** Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?! **6** Ez az, aki víz és vér által jó vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Lélek az, a mely bizonyásot tesz, mert a Lélek az igazság. **7** Mert hárman vannak, a kik bizonyását tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a Szent Lélek: és ez a három egy. **8** És hárman vannak, a kik bizonyását tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy. **9** Ha elfogadjuk az emberek bizonyásátételét, az Isten bizonyásátétele nagyobb: mert az Isten bizonyásátétele az, a melylyel bizonyásot tett az Ő Fiáról. **10** Aki hisz az Isten Fiában, bizonyásátétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazugga tette Őt; mert nem hitt abban a bizonyásátételben, a melylyel bizonyásot tett Isten az Ő Fiáról. **11** És ez az a bizonyásátétel, hogy örök életet adott nékünk az Isten és ez az élet az Ő Fiában van. (*aiōnios g166*) **12** Aki a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. **13** Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higyjék az Isten Fiának nevében. (*aiōnios g166*) **14** És ez az a bizodalom, a melylyel Ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket. **15** És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk Ő tőle. **16** Ha valaki látna, hogy az Ő atyafia vétkezik, de nem halálos bűnt, könöörögjön, és az Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondomb, hogy könöörögjön. **17** minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn is. **18** Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik: hanem a ki Istentől született, megőrizi magát, és a gonosz nem illeti Őt. **19** Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban veszegel. **20** De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nékünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. (*aiōnios g166*) **21** Fiacskáim, oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól. Ámen!

2 János

1 A presbiter a kiválasztott asszonyak és az ő gyermekeinek, akit én igazán szeretek, és nem csak én, hanem mindenki, aki megismerte az igazságot. **2** Az igazságért, a mely megmarad bennünk, és velünk lesz mindenkoruk: (aión g165) **3** Kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya Istantől, és az Úr Jézus Krisztustól az Atyanak Fiától igazsággal és szeretettel. **4** Felelettébőrültem, hogy olyanokat találtam gyermekeid között, aikigazságban járnak, mint parancsolatot vettünk az Atyatól. **5** És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem, a melyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást! **6** És ez a szeretet, hogy járunk az ő parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, mint kezdettől fogva hallottatók, hogy abban járjatok. **7** Mert sok hitető jött e világra, aikig nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. **8** Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, mit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. **9** Aki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudományára mellett, annak egynek sincs Istene. Aki megmarad a Krisztus tudományára mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé. **10** Ha valaki elmegy hozzájátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsétek; **11** Mert aki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben. **12** Sok írni való volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával, hanem reményelem, hogy elmegyek hozzájátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy örömkünk teljes legyen. **13** Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvérednek gyermekei. Ámen.

3 János

1 A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán szeretek.
2 Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek. **3** Mert felettesebb örültem, a mikor atyafiak jöttek és bizonyáságot tettek a te igazságodról, úgy, a mint te az igazságban jársz. **4** Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekem az igazságban járnak. **5** Szeretett barátom, híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és pedig az idegenekért teszel, **6** A kik bizonyáságot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha Istenhez méltóan bocsász útjokra. **7** Mert az Ó nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól; **8** Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban. **9** Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, a ki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. **10** Ezért, ha odamegyek, felemítem az Ó dolgait, a melyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadjá be az atyafiakat, és a kik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kiveti. **11** Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. A ki jót cselekszik, az Istenről van; a ki pedig rosszat cselekszik, nem láta az Istant. **12** Demeter mellett mindenki bizonyáságot tett, maga az igazság is; de mi is bizonyáságot teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonytságítéltünk igaz. **13** Sok írni valórm volna, de nem akarok tintával és tollal írni néked: **14** Hanem reményem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől szembe beszélhetünk. Békesség néked! Köszöntenek téged a te barátaid. Köszönts a barátainkat név szerint.

Júdás

1 Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig atyafia, az elhívottaknak a kik az Atya Istenről megszenteltek és Jézus Krisztustól megtartattak: **2** Irgalmasság, békesség és szeretet adassék néktek bőségesen. **3** Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy íjak néktek a közös üdvösséget felől, kénytelen voltam, hogy intőleg íjak néktek, hogy tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott. **4** Mert belopózkodtak valami emberek, a kik régen előre beírtattak ezen ítéetre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egyedüli Urat, az Isten, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. **5** Emlékeztetni akarlek továbbá titeket, mint a kik egyszer már tudjátok, hogy az Úr, a mikor a népet Égyptom földéből kiszabadította, viszontag azokat, a kik nem hittek, elvesztette. **6** És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelemsegéket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta. (aiōnios g126) **7** Miképen Sodoma és Gomora és a körülük lévő városok is, a melyek azokhoz hasonlóan paráznlákkodtak, és más test után jártak, például vannak előttünk, örök tűznek büntetését szenevédvén. (aiōnios g166) **8** Hasonlóképen mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat káromolják. **9** Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem meri arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! **10** Ezek pedig azokat káromolják, a miket nem tudnak; a miket pedig természet szerint tudnak, mint az oktalan állatok, azok által megromolnak. **11** Jaj nékik! mert a Kain útján indulta el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kór ellenkezésével vesztek el. **12** Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakmároznak, magokat hízlalják; víztelen, szelektől hánnyt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcsstelen, kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák; **13** Tengernek megvadult habjai, a magok rútságát tajtékozók; tévelygő csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntarta örökre. (aiōn g165) **14** Ezekről is prófétált pedig Énok, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondáván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, **15** Hogy ítéletet tarson mindenek felett, és feddőzzék mindeneket ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelenségüknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, a melyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. **16** Ezek zúgólödök, panaszolkodók, a magok kívánságai szerint járók; szájuk kevéliséget szól, haszonlesésből személyimádók. **17** Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, a melyeket a mi Urunk Jézus apostolai mondottak. **18** Mert azt mondta néktek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, a kik az ő istentelen kívánságai szerint járnak. **19** Ezek azok, a kik külüönszakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek. **20** Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, **21** Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre. (aiōnios g166) **22** És könyörüljetek némelyeken, megkülböztetvén őket. **23** Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és útálva még a ruhát is, a melyet a test beszennyezett. **24** Annak pedig, a ki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé

állíthat feddhetetlenségen nagy örömmel, **25** Az egyedül bölcs Istennek, a mi megtártónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és minden örökké. Amen. (aiōn g165)

Jelenések

1 Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgáinak, a miknek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén azt az ő angyala által, megjelenté az ő szolgájának Jánosnak, **2** Aki bizonyságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonysságáteléről, mindenről, a mit látott. **3** Boldog, aki olvassa, és a kik hallatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, a melyek megírtattak abban; mert az idő közel van. **4** János a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békesség attól, a ki van, a ki vala és a ki eljövendő; és a hét lélektől, a mely az ő királyiszéke előtt van, **5** És a Jézus Krisztustól, aki a hű tanúbizonyás, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, **6** És tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké! Ámen. (**aión g165**) **7** Íme eljő a felhőkkel; és minden szem megláta őt, még a kik őt által szegézték is; és siratja őt e földnek minden nemzetisége. Úgy van. Ámen. **8** Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható. **9** Én János, aki néktek atyátoknia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvédésében és királyságában és túrésében, a szigeten valék, a mely Páthmósnak nevezették, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonysságáteléért. **10** Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét, **11** A mely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: A mit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van, Efészusban, Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiceában. **12** Megfordulék azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót; **13** És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig éró ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. **14** Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; **15** És a lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. **16** Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kételű éles kard jő vala ki; és az ő orczája, mint a nap a mikor fénylik az ő erejében. **17** Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábához, mint egy holt. És rám veté az ő jobbkézét, mondán nékem: Ne fel! én vagyok az Első és az Utolsó, **18** És az Elő; pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. (**aión g165, Hadés g86**) **19** Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek: **20** A hét csillag titkát, a melyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a mely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

2 Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az ő jobbkézében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között, **2** Tudom a te dolgaidat, és a te fáradtságodat és túrésedet, és hogy a gonoszokat nem szennedheted, és megkísérteted azokat, a kik apostoloknak mondójuk magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; **3** És terhet viseltél, és békétűrő vagy, és az én nememért fáradoztál és nem fáradtál el. **4** De az a mondásom ellened, hogy az első

szeretetedet elhagyadt. **5** Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térij meg, és az előbbi cselekedeteimet cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartótad kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. **6** De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlöölök, a melyeket én is gyűlöök. **7** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicsomának közepette van. **8** A Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, aki halott vala és él: **9** Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, a kik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. **10** Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Íme a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságok. Légy hív minden halálig, és néked adom az életnek koronáját. **11** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz, annak nem árt a második halál. **12** A Pergámumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, aki nélkül éles kard van: **13** Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, ahol a Sátán királyiszéke van; és az én nememet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásnak, az én hű bizonysságomnak napjaiban sem, aki megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik. **14** De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják, aki Bálákat tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. **15** Így vannak nálad a, a kik a Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlöölök. **16** Térij meg: ha pedig nem, ellened megük hamar, és vívók azok ellen számnak kardjával. **17** A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, aki kapja. **18** A Thiatirabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és a kinek lábai hasonlók az izzó fényű érczhez: **19** Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat, és hitedet és túrésedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél. **20** De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, aki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból egyenek. **21** Adtam néki időt is, hogy megtérjen az ő paráználkodásából; és nem tért meg. **22** Íme én ágyba vetem őt, és azokat, a kik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térek az ő cselekedeteikből. **23** És az ő fiait megölöm halállal; és megtudják a gyülekezetek minden, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeneknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. **24** Nékik pedig azt mondóm és minden többi Thiatirabelieknek is, a kiknél nincsen a tudomány, és a kik nem ismerik a Sátán mélységeit, a mint ők nevezik: nem vetek reátkő más terhet, **25** Hanem a mi nálatok van, aztartsákok meg addig, míg eljövök. **26** És aki győz, és aki mindenféle megfőri az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; **27** És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttörtetnek; a miképen én is vettem az én Atyámtól: **28** És adom annak a hajnalcsillagot. **29** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

3 A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. **2** Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, a kik haló felben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. **3** Megemlékezzél azért, hogyan vettet és hallottad; és tartsd meg, és térij meg. Hogya tehát nem vigyázol, elmegyelek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. **4** De van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem fertőztötték meg a ruhákat, és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. **5** A ki győz, az fehér ruhákba öltözök; és nem törlön ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. **6** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. **7** A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: **8** Tudom a te dolgaidat (íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. **9** Íme én adok a Sátán zsinagogájából, azok közül, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; íme azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. **10** Mivel megtartottad az én békétűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. **11** Íme eljövök hamar: tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. **12** A ki győz, oszlopával teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé ornón ki nem jő; és fellírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. **13** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. **14** A Laodiczeabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyág, az Isten teremtésének kezdete: **15** Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. **16** Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. **17** Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmiré nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalýás és szegény és vak és mezítelen: **18** Azt tanácsom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútságá; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. **19** A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térij meg. **20** Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szóimat és megnyitja az ajtót, bemegyelek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. **21** A ki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljen velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. **22** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

4 Ezek után látám, és íme egy megnyitott ajtó vala a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jöjj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. **2** És azonnal elragadtatám lélekben: és íme egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle valaki a királyiszékben; **3** És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül

szivárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló. **4** És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék vala; és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejükön arany koronák valának. **5** A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jönek vala ki. És hét tűzlámpás ég vala a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; **6** És a királyiszék előtt üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz; és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy lelkес állat, szemekkel teljesek elől és hátul. **7** És az első lelkес állat hasonló vala az oroszlánhoz, és a második lelkес állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkес állatnak olyan arcza vala, mint egy embernek, és a negyedik lelkес állat hasonló vala a repülő sashoz. **8** És a négy lelkес állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya vala, köröskörül és belül teljes vala szemekkel; és meg nem szűnik vala nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő. **9** És mikor a lelkes állatok dicsőséget, tiszességet és hálát adnak annak, a ki a királyiszékben ül, annak, a ki örökkön örökké él, (aión g165) **10** Leesik a huszonnégy Vén az előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádjá azt, a ki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszék előtt teszi, mondván: (aión g165) **11** Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tiszességet és erőt; mert te teremtettél minden, és a te akaratodért vannak és teremtettek.

5 És láték annak jobbkezében, a ki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátról, és le volt pecsételve hét pecséttel. **2** És láték egy erős angyalt, a ki nagy szóval kiáltja: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséit? **3** És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. **4** Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találhatta méltonak a könyv felnyitására és elolvásására, a ránézésre sem: **5** És egy a Vének közül monda nékem: Ne síj: íme győzött a Júda nemzetsegéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét. **6** És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Báránynak állani, mint egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elkülödtet az egész földre. **7** És eljöve és elvezve a könyvet a királyiszékben ülőnek jobbkezéből. **8** És mikor elvezve a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborula a Bárány előtt, mindeniknél harfák és aranypoharak lévén, jóllatokkal tele, a mik a szentek imádságai. **9** És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elved a könyvet és megnyisd annak pecséit: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, **10** És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. **11** És látám, és hallám a királyiszék, a lelkies állatok, és a Vén körül sok angyalnak szavát; és az ő száma tízezreszer tízezer ezer vala; **12** Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tiszességet és dicsőséget és áldást. **13** Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tiszesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké. (aión g165) **14** És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnégy Vén leborult és imádá az örökkön örökké előt.

6 És látám, mikor a Bárány a pecsétekből egyet felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közül egy monda, mintegy mennydörgésnek szavával: Jőj és lásd. **2** És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzön. **3** És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jőjj és lásd. **4** És előjöve egy másik, veres ló, és a ki azon ülé, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék; és adaték annak egy nagy kard. **5** És mikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallám, hogy a harmadik lelkes állat mondá: Jőj és lásd. Látám azért, és ímé egy fekete ló; és annak, a ki azon ülé, egy mérleg vala kezében. **6** És hallék a négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczeje egy dénár, és az árpának három mérczeje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd. **7** És mikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallám a negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jőj és lásd. **8** És látám, és ímé egy sárgaszínű ló; és a ki rajta ülé, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt; és adaték azoknak hatalom a földnek negyedrészén, hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és a földnek fenevadai által. (**Hades g86**) **9** És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkét, a kik megölettek az Istennek beszédeáért és a bizonyságtételért, a melyet kaptak. **10** És kiáltanak nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszú a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak? **11** Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nézik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik minden az ó szolgatársaiknak, minden az ó atyjokfainak száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is megöltek. **12** Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és ímé nagy földindulás lón, és a nap feketével lón mint a szörzsák, és a hold egészen olyan lón, mint a vér; **13** És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefa hullatajá éretlen gyümölcsit, mikor nagy szél rázza. **14** És az ég eltakarodék, mint mikor a papírkercset összegöngölyítik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdítatték. **15** És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; **16** És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsétek el minden annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: **17** Mert eljött az ó haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?

7 Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi előtára. **2** És láték más angyalt feljóni napkelet felől, a kinek kezében vala az élő Istennek pecséte; és nagy szóval kiáltja a négy angyalnak, a kinek adatott, hogy ártson a földnek és a tengernek, **3** Ezt mondván: Ne ártatsok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ó homlokukon. **4** És hallám a megpecsételtek számát: Száznegyvennégycsor, az Izráel fiainak minden nemzetiségből elpecsételte. **5** A Júda nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt vala; a Ruben nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Gád nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; **6** Az Áser nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Naftali nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; **7** A Simeon nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Lévi nemzetiségből

tizenkétezer elpecsételt; az Izsakhár nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; **8** A Zebulon nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a József nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Benjámin nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt. **9** Azután látám, és ímé egy nagy kosáság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ó kezeikben pálmáágak; **10** És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünk, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány! **11** Az angyalok pedig mindenkorán a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arccsal leborulnak, és imádák az Istenet, **12** Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcseség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek minden örökkön örökké, Ámen. (**aiōn g165**) **13** Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? **14** És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megostósták az ó ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. **15** Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ó templomában; és a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettesük. **16** Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozna többé; sem a nap nem tűz rájok, sem semmi hőség: **17** Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legeleteti őket, és a vizeknek elő forrásaira viszi őket; és előről Isten az ó szemeikről minden könnyet.

8 És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lón nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óraig. **2** És látám azt a hétféle angyalt, a ki az Isten előtt áll; és adaték nézik hét trombita. **3** És jöve egy másik angyal, és megállva az oltárnál, arany tőmjénezőt tartva; és adaték annak sok tőmjén, hogy tegye minden szenteknek kónyörgéseire az arany oltárra, a mely a királyiszék előtt vala. **4** És felmele a tőmjén füstje a szentek kónyörgéséivel az angyal kezéből az Isten előre. **5** Azután vevé az angyal a tőmjénezőt; és megtölte azt az oltárnak tüzével, és leveté a földre; és lónak mennydörgések és szózatok és villámlások és földindulás. **6** És a hétféle angyal, a kinél a hétféle trombita vala, készülve a trombitáláshoz. **7** Az első angyal azért trombitálta, és lón jégeső és tűz, vérelle elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az előfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fű megége. **8** A második angyal is trombitált, és mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lón; **9** És meghala a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze elvesz. **10** A harmadik angyal is trombitált, és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esék a folyóvíznek harmadrészére, és a vizek forrásaira; **11** A csillagnak neve pedig üröm: változék azért a folyóvízek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala a vizektől, mivel keserűkké lónek. **12** A negyedik angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ó harmadrésében ne fénylik, és az éjszaka hasonlóképen. **13** És láték és hallék az égneknél közepette egy angyalt repülni, a ki ezt mondja vala nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának többi szvai miatt, a kik még trombitálni fognak.

9 Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a mélység kútjának kulcsa. (*Abyssos g12*)

2 Megnyitá azért a mélységnek kújtáját; és füst jóve fel a kútból, mint egy nagy kemenczének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegőg a kút füstje miatt.

(*Abyssos g12*)

3 A füstből pedig sáskák jövénék ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpiónak.

4 És megmondaték nézik, hogy a földnek füvét ne bántsák, se semmi zöldelőt, se semmi előfát, hanem csak azokat az embereket, aiknek homlokukon nincsen az Istennek pecséte.

5 És adaték azoknak, hogy meg ne óljék őket, hanem hogy kínoztassanak őt hónapig; és azoknak kínzása olyan, mint a skorpió kínzása, mikor megmarja az embert.

6 Annakokáért azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják meg azt; és kívánnak meghalni, de a halál elmegy előlük.

7 A sáskáknak formája pedig hasonló vala a viadalhoz felkészített lovakhoz; és a fejükön mintegy aranyhoz hasonló koronák valának, és az orczák olyanok valának, mint az emberek orczái.

8 És olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja: és fogai olyanok valának, mint az oroszlánoknak.

9 És olyan mellvérteik valának, mint a vas mellvértek; és az ő szárnyaik zúgása olyan vala, mint a viadralra száguldó sok lovas szekerek zúgása.

10 És skorpiókhoz hasonló farkuk vala és fulánkjuk; és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az embereket őt hónapig.

11 Királyukul pedig a mélység angyala vala felettesök; annak a neve zsidóból Abaddon, görögül pedig Apollion, azaz Vesztő a neve. (*Abyssos g12*)

12 Az első jaj elmélük, íme ezután még két jaj következik.

13 A hatodik angyal is trombitált, és hallék egy százatot az arany oltának négy szarvától, a mely az Isten előtt van,

14 Mondván a hatodik angyalnak, a kinél a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy folyóvíznél, az Eufrátesnél van megkötvé.

15 Eholddaték azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára és napra és hónapra és esztendőre, hogy megölje az emberek harmadrészét.

16 És a lovas seregek száma két tízezreszer tízezer vala; hallottam a számukat.

17 És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, aiknek tűzből és járcintból és kénkőből való mellvérteik valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroszlánok feje; és szájkorból tűz és füst és kénkő jő vala ki.

18 E háromtól öleték meg az emberek harmadrészeit, a tűzről és a füstről és a kénkőről, a mely azoknak szájából jő vala ki.

19 Mert az ő hatalmuk az ő szájukban van, és az ő farkukban; mert az ő farkaik a kígyókhöz hasonlók, a melyeknek fejeik vannak; és azokkal ártanak.

20 A többi emberek pedig, aik meg nem ötlettek e csapásokkal, nem térték meg az ő kezeik csinálmányait, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és ércz és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak;

21 És nem térték meg az ő gyilkosságaiból, sem az ő ördöngösségeikből, sem paráználkodásaiarból, sem lopásaiarból.

10 És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, a

ki felhőbe vala öltözve; és a fején szivárvány vala, és az orczája olyan vala, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok;

2 És a kezében egy nyitott könyvecske vala; és tevé a jobb lábat a tengerre, a bal lábat pedig a földre;

3 És kiáltta nagy szóval, mint mikor az oroszlán ordít; és mikor kiáltta, megszólaltatta a hét mennydörgés az ő szavát.

4 És mikor a hét mennydörgés megszólaltatta a hét mennydörgés az ő szavát, le akarám írni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá nékem: Pecsételd be, aiket a hét mennydörgés szóla, és azokat meg ne írd.

5 És az angyal, a kit

láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, **6** És megesküék arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtte az egét és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem léşzen: (*aiōn g165*)

7 Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennék titka, a mint megmondotta az ő szolgáinak a prófétáknak.

8 És a szózat, a melyet hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecske, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.

9 Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecske.

És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrodat, de a te szádban édes lesz, mint a méz.

10 Elvevém azért a könyvecske az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban olyan édes vala mint a méz; és mikor megettem azt, megkeserédk az én gyomrom.

11 És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.

11 És adának nékem vesszőhöz hasonló hádzsálat, és angyal

áll vala mellém és monda: Kejj fel, és mérdd meg az Isten templomát és az oltárt, és azokat, aik abban imádkoznak.

2 De a tornácot, a mely a templomon kívül van, kihagyd, és azt meg ne mérdd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyenek hónapig.

3 És adom az én két tanúbizonyásomnak, hogy prófétájak, gyászruhákba öltözve, ezer kétszáz hatvan napig.

4 Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek Istene előtt állanak.

5 És ha valaki akar nézik ártani, tűz származik az ő szájuktól, a mely megöli az ő ellenségeiket; és ha valaki akar nézik ártani, úgy kell annak megölelni.

6 Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárták az egét, hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré változtassák, és megverjék a földet akárm csapással, valamennyiszer akárják.

7 És mikor elvégezik az ő bizonyágtételöt, a mélységből feljővő fenevad hadakozik ellenök, és legyőzi őket, és megöli őket. (*Abyssos g12*)

8 És az ő holttestei feküsznek ama nagy városnak utcáin, a mely lélek szerint Sodomának és Égiptomnak hivatik, a hol a mi Urunk is megfeszítettem.

9 És a népek és ágazatok, és nyelvek és nemzetek közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttestét nem engedik sírba tenni.

10 És a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtok, és ajándékokat küldenek egymásnak; mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait.

11 De három és fél nap mulva életnek lelke adaték Istentől ő beljük, és lábaikra állnak; és nagy félelem esik azokra, aik őket nézik vala.

12 És hallának nagy szózatot az égből, a mely ezt mondja vala nékik: Jójítek fel ide. És felmenének az égből felhőben; és láták őket az ő ellenségeik.

13 És lőn abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék; és megöleték a földindulásban hétezer ember neve; és a többiek megrémülnek, és a menny Istenének adának dicsőséget.

14 A második jaj elmült; íme a harmadik jaj hamar előj.

15 A hetedik angyal is trombitálta, és nagy szózatok lónek a mennyben, a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik. (*aiōn g165*)

16 És a huszonnegy Vén, a ki az Isten előtt ül az ő királyiszékeiben, esik az ő orczájára és imádá az Istent,

17 Ezt mondván: Hálát adunk néked Uram, mindenható Isten, a ki vagy és a ki valál és a ki eljővendő vagy; mert a te nagy hatalmadat kezedhez vettek, és a te országlásodat elkezdetted.

18 És megharagudtak

a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és játszat adj a te szolgádnak, a prófétáknak és a szenteknek, és a kik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják. 19 És megnyalatkozék az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.

12 És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, a ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; 2 Aki terhes vala, és akarván szúlni, kiált vala, és kínálódik vala a szűlésben. 3 Láttaték más jel is az égben, és íme vala egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejében hét korona; 4 És a farka utána vonszál az ég csillagainak harmadrészt, és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szűlő asszony elő, hogy mikor szűl, annak fiát megegye. 5 És szűle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legelitet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyszékéhez. 6 Az asszony pedig elfutta a pusztába, hol Istenről készített helye van, hogyan ott táplálják őt ezer kétszáz hatvan napig. 7 És lón az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; 8 De nem vehetnék diadalmat, és az ő helyük sem találtaték többé a mennyben. 9 És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki nevezetik ördögnek és a Sátánnak, ki minden az egész föld kerekségét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetnék. 10 És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levetettet, ki vadolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. 11 És ők legyőzték azt a Bárány véreért, és az ő bizonyoságtételöknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig. 12 Annakokáért örölkedtek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van. 13 Mikor azért láttá a sárkány, hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdé az asszonyt, a ki a fiút szűlte. 14 De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időig, és az időnek feléig. 15 És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony utáni vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa. 16 De segítségül lón a föld az asszonynak, és megnýáti a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott. 17 Megharagyék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyoságtétele;

13 És álla a tengernek fövenyére. És láték egy fenevadat feljőni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fején a káromlásnak neve. 2 És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat. 3 És látám, hogy egy az ő feje közül mintegy halálos sebbel megsebesítettek; de az ő halálos sebe meggógyítaték; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat. 4 És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz?

kicsoda viaskodhatik ő vele? 5 És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. 6 Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlástra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. 7 Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetesen, nyelven és népen. 8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megölöttet, e világ alapítása óta. 9 Ha van füle valakinek, hallja! 10 Ha valaki fogásba visz mást, ő is fogásba megy; ha valaki fegyverrel öli, fegyverrel kell annak megöljetni. Itt van a szentek békességes túrése és hite. 11 Azután láték más fenevadat feljőni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; 12 És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggógyult vala; 13 És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. 14 És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítetett vala, de megelevenedett. 15 És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelke adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindenek, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, 16 Azt is teszi mindenkeivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra békelyeget tegyenek; 17 És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad békelyeg van, vagy neve, vagy nevének száma. 18 Itt van a bőlcsegé. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

14 És látám, és íme egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennagy ezeren, a kiknek homlokán írva vala az ő Atjának neve. 2 És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárásoknak szavát, a kik az ő hárásokkal hárásnak vala; 3 És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkés állat előtt és a Vénék előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennagy ezer, a kik áron vették meg a földről. 4 Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőzték meg magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vették meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül. 5 És az ő szájokban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. 6 És láték más anyagt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetének és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, (aiónios g166). 7 Ezt mondván nagy szóval: Félijétek az Isten, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtte a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. 8 És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. 9 És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és békelyeg felveszi vagy homlokára

vagy kezére, **10** Az is szik az Isten haragiának borából, a mely elegyítetlenül töltettet az ő haragiának poharába; és kínoztatik tűzzel és kénkivel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; **11** És az ő kínolódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalmuk éjjel és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének békéjéget felveszi. (**aión g165**) **12** Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! **13** És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradtságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket. **14** És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. **15** És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. **16** Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; és learrattaték a föld. **17** És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala. **18** Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala a tűzön, és kiáltja nagy szóval annak, a kinél vala az éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és szed meg a föld szőleinek gerézdeit; mert megértek annak szőrei. **19** Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szőleit megszedé, és veje az Isten haragiának nagy borsajtójába. **20** És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

15 És láték mennyben más nagy és csodálatos jel: hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja. **2** És láték úgy mint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik diadalmaskodnak a fenevadon és az ő képében, és békéjégen és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. **3** És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekeit, és a Báránynak énekeit, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te oldaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Király! **4** Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőíteni a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljőnek minden a pogányok és lehajolnak előttet; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek. **5** És ezeknek utána látám, és ímé megnyittatték a mennyben a bizonyosztételek sátorának temploma, **6** És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tisztá és fehér gyolcsba öltözve, és mellőknél arany övekkel köörülövezve. **7** És egy a négy lelkess állat közül adta a hét angyalnak hét aranyphorát, a mely az örökkön örökké elő Istennek haragiával teljes vala. (**aión g165**) **8** És megtélik a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala, míg nem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.

16 És hallék nagy szózatot a templomból, a mely mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és töltsektek ki a földre az Isten haragiának hét poharat. **2** Elméne azért az első, és kitölte az ő poharat a földre; és támada gonosz és ártalmas fekéllyel azokon az embereken, a kiken vala a fenevad békéje, és a kik imádják vala annak képét. **3** A másik angyal is kitölte az ő poharat a tengerre; és olyanná lón, mint a halott vére; és minden elő állat meghala a tengerben. **4** A harmadik angyal is kitölte az ő poharat a folyókbe és a vizek forrásaiiba; és

lón vér. **5** És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy és a ki valál, te Szent, hogy ezeket ítéled; **6** Mivel hogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nézik inni; mert méltók arra. **7** És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid. **8** A negyedik angyal is kitölte az ő poharat a napra; és adaték annak, hogy az embereket titkaszsa tűzzel. **9** És tikkadának az emberek nagy hévséggel; és az Istennek nevét káromlák, a kinek hatalma vala és csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak. **10** Az ötödik angyal is kitölte az ő poharat a fenevad királyiszékére; és lón az ő országa setét; és ráják vala az ő nyelvöket a kín miatt, **11** És káromlák a menny Istenét az ő kínyaik és fekelyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből. **12** A hatodik angyal is kitölte az ő poharat a nagy folyóvízre, az Eufrátesre; és kiszáradta annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készítessék. **13** És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztálatlan lelke kijóni, a békákhöz hasonlókat; **14** Mert ördögi lelkeket azok, a kik jeleket tesznek; a kik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadálára. **15** (Íme eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.) **16** Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet zsidóul Armageddonnak neveznek. **17** A hetedik angyal is kitölte az ő poharat a levegőre; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, a mely ezt mondja vala: Meglell! **18** És lónak zendülések és mennydörgések és villámlások; és lón nagy földindulás, a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. **19** És a nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlítteték az Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő búcsút haragja borának poharából. **20** És minden sziget elmúlék, és hegyek nem találtatának többé. **21** És nagy jégeső, mint egy-egy tálementom, szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istenet az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

17 És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, a ki a sok vizen ül; **2** A kivel paráználkoztak a föld királyai, és az ő paráznáságának borával megrészegedtek a föld lakosai. **3** És léleken elvit engem ilyen pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, a mely teljes vala káromlásnak neveivel, a melynek hét feje és tíz szarva vala. **4** Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skárlátba, és megékesítettet vala aranyjal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranyphár vala, tele útlatosságokkal és az ő paráznáságának tisztálatlanságával, **5** És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld útlatosságainak anyja. **6** És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek vérétől és a Jézus bizonyosztévőinek vérétől; és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látom őt. **7** És monda nékem az angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez asszonynak titkát és a fenevadét, a mely őt hordozza, a melynek hét feje és tíz szarva van. **8** A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jó fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat,

a mely vala és nincs, noha van. (*Abyssos g12*) 9 Itt az elme, a melyben van bölcseség. A hét fő a hétféle, a melyen az asszony ül; 10 Király is hétféle van; az öte elesett, és az egyik van, a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés ideig kell annak megmaradni. 11 A fenevad pedig, a mely vala és nincs, az maga a nyolcadik, és a hétféle közül való; és a veszedelemre megy. 12 A tíz szarv pedig, a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óriáig a fenevaddir. 13 Ezeknek egy a szándékük; erejüköt és hatalmokat is a fenevadnak adják. 14 Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is. 15 És monda nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a parázna ül, népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek. 16 És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlölik a paráznt, és kifosztják és mezítelenné teszik, és eszik annak húsát, és megégetik őt tűzzel. 17 Mert az Isten adta azoknak szívbe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek az Isten beszédei. 18 És az asszony, a melyet láttál, ama nagy város, a melynek királysága van a földnek királyain.

18 És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. 2 És kiáltja teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztálatlan léleknek tömlöczévé, és minden tisztálatlan és gyűlölséges madárnak tömlöczévé. 3 Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. 4 És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásáiból: 5 Mert az ő bűnei az egig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. 6 Fizessetek úgy néki, a mint ő fizetett nétek, és kétszerrel kettőszessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; a mely poháróból itattot, ugyanabból két annyit töltetek néki. 7 A mennye dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínna és gyászszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. 8 Ennekük árnyéka egy nap jönök ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, aki megbünteti őt. 9 És siratják őt, és jaigatják őt rajta a föld királyai, a kik vele paráznlakodtak és dobzódtak, mikor az ő egésének füstjét látják, 10 Nagy távol állva az ő kínjától való félelem miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleteid! 11 A föld kalmárai is siratják és jaigatják őt, mert az ő árúikat immár senki nem veszi; 12 Arany és ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és selyem és skárlátcikkek; és minden thinfát és minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványkőből csinált minden edényt; 13 És fahajat és illatsereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkiteit. 14 És a gyümölcs, a mit a te lelked kívánt, eltávozott tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott tőled, és többé azokat meg nem találod. 15 Ezeknek árosai, a kik meggazdagodtak őtőle, távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jaigatván, 16 És ezt

mondván: Jaj! jaj! a nagy város, a mely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesített aranynyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdaság! 17 És minden hajós mester és a hajón levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren kereshetnek, távol állnak. 18 És kiáltanák, látván az ő egésén füstjét, és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? 19 És port hánynán az ő fejükre, kiáltanák sírván és jaigatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságáiból, hogy elpusztult egy órában! 20 Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek való büntetéssel. 21 És egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló követ felvőn és a tengerbe veté, ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vettetik el Babilon, ama nagy város, és többé meg nem találtatik. 22 És hárásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak és trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik; és semmi mesterségnak mestere nem találhatik többé te benned; és malomnak zúgása sem hallatik többé te benned; 23 És szövétnek világossága többé te benned nem fénylik; és völgyények és menyasszonyak szava sem hallatik többé te benned; mert a te kalmárid valának a földnek fejedelmei; mert a te bűvöléseidől eltévelyeztek mindeneknek, a kik megölettek a földön.

19 És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az égeben, a mely ezt mondja vala: Aleluja! az idősség és a dicsőség, és a tisztelesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünk! 2 Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznt, a mely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszulta az ő szolgáinak vérét annak kezén. 3 És másodszor is mondának: Aleluja! és: Annak füstje felmegy örökkön örökkel. (*aión g165*) 4 És leborula a huszonnegyedik Vén és a négy lelkes állat, és imádá az Istenet, aki a királyiszéken ül vala, mondván: Ámen! Aleluja! 5 És a királyiszéktől szózat jöve ki, a mely ezt mondja vala: Dícsérjétek a mi Istenünket mindenjában ő szolgái, a kik felték őt, kicsinyek és nagyok! 6 És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennyörgések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. 7 Örülünk és örvendezünk, és adjunk dicsőséget néki, mert előtt a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkezítette magát, 8 És adatott annak, hogy felöltözök tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. 9 És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. 10 És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tessz; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, a kiknél a Jézus bizonyosítására van; Isten imádd, mert a Jézus bizonyosítására a próféta lelke. 11 És látám, hogy az ő megnyílt, és ímé vala egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hínevén és Igaznak, és igazságosan ítéles és hadakozik. 12 És az ő szemei olyanok, mint a tüzláng; és az ő fején sok korona; az ő neve fel vala írva, a mit senki nem tud, csak ő maga. 13 És vérrel hintett ruhába vala öltözöttetve és a neve Isten ígéjének nevezettet. 14 És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. 15 És az ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten

harajára hevének borsajtóját. 16 És az ő ruháján és temporán oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura. 17 És láték egy angyalt állani a naphban, és kiáltja nagy szóval, mondván minden madaraknak, a melyek repdesnek vala az égenek közepette: Jőjjetek el, és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára; 18 Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok ülőkönk húsát, és mindenkinék húsát, szabadokét és szolgákét, és kicsinyekét és nagyokét. 19 És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűlik, hogy hadakozzanak az ellen, a ki a lovón ül vala és az ő serege ellen. 20 És megfogaték a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitte azokat, a kik a fenevad béllyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vettetének: (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 A többiek pedig megöletének a lovón ülőnek kardjával, a mely az ő szájából jó vala ki; és a madarak mind megelégednének azoknak húsával.

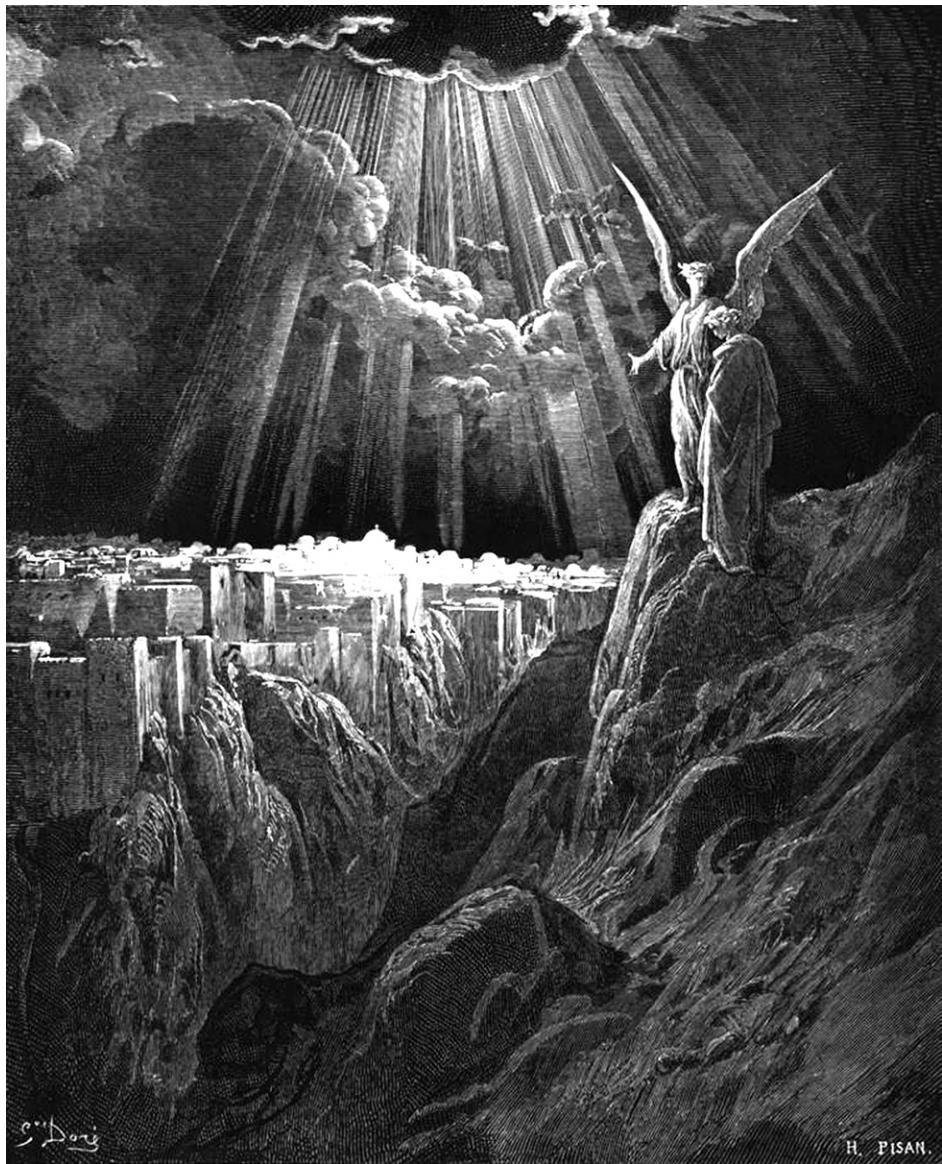
20 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala a mélységnak kulcsa, és egy nagy lánc a kezében. (Abyssos g12) 2 És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megköztöz azt ezer esztendőre, 3 És veté őt a mélységbé, és bezárá azt és bepecsételő ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendőt; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. (Abyssos g12) 4 És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adatélnékítéttel; és látám azoknak lelkiteit, a kiknek fejüköt vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak béllyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. 5 A többi halottak pedig meg nem elevenedének, míg nem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. 6 Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig. 7 És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogásából. 8 És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magogot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger fövenye. 9 És feljövénék a föld szélességére, és körülvevék a szentek taborát és a szeretett várost; és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészti azokat. 10 És az ördög, a ki elhitte őket, vetteték a tűz és kénkő tavába, a hol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké. (aión g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, a kinek tekintete elől eltűnek a föld és az ég, és helyük nem találhatott. 12 És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. 13 És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálok voltak; és megítéltének mindenjában az ő cselekedeteik szerint. (Hadēs g86) 14 A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Ezután láték új egét és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala. 2 És én János

látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felkesített menyasszonyn. 3 És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az egóból: Íme az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenök. 4 És az Isten eltöröl minden könyet az ő szemeiről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. 5 És monda az, a ki a királyiszéken ül vala: Íme minden újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. 6 És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. 7 A ki győz, örökségül nyer minden; és annak Istene lesznek, és az fiam lesz nékem. 8 A gyávánknak pedig és hitetleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, és parázánaknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a túzzel és kénkővel égő tóban lesz, a mi a második halál. (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kinél a hét utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. 10 És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutat nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott alá a mennyből. 11 Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a ledigrágabb kőhöz, úgymint kristálytiszta jáspis kőhöz; 12 És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, a melyek az Izrael fiai tizenkét törzsének nevei: 13 Napkeletről háróm kapu; északról háróm kapu; délről háróm kapu: napnyugatról háróm kapu. 14 És a város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei. 15 A ki pedig én velem beszélek, annál vala egy arany vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát. 16 És a város négyzögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megmérje a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. 17 És megmérje annak kőfalát száznegyvennagy singre, ember mértékelével, azaz angyaléval. 18 És kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghoz hasonló. 19 És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafir; a harmadik kálcidéon; a negyedik smaragd; 20 Az ötödik sárdonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolitus; a nyolcadik berillus; a kilencdedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jáczint; a tizenkettédik amethyst. 21 A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utcájára tiszta arany, olyan mint az átlászó üveg. 22 És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány. 23 És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítson benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétne a Bárány. 24 És a pogányok, a kik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségeket és tisztelességeket abba viszik. 25 És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); 26 És a pogányok dicsőséget és tisztelességet abba viszik. 27 És nem megy abba be semmi tiszttálatan, sem a ki útálatoságot és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik beírattak az élet könyvébe, a mely a Bárány.

22 És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyszékéből jövén ki **2** Az ő utczájának közepén. És a folyóniben innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók. **3** És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgái szolgálnak néki; **4** És látják az ő orczáját; és az ő neve homlokukon lesz. **5** És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségök szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak örökkön örökké. (aión g165) **6** És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgának azokat, a miknek meg kell lenni hamar. **7** Íme eljövök hamar. Boldog, a ki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit. **8** És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, a ki nékem ezeket megmutatta vala. **9** Az pedig monda nékem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, a kik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Isten imádd. **10** Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. **11** A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltessék meg ezután is. **12** És íme hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizsesek mindenkinél, a mint az ő cselekedete lesz. **13** Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. **14** Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. **15** De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és minden a ki szereti és szólja a hazugságot. **16** Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyásot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. **17** És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik, jöjjön el; és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen. **18** Bizonyásot teszek pedig mindenkinél, a ki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; **19** És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megírottak. **20** Ezt mondja, a ki ezekről bizonyásot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! **21** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindenjában ti veletek. Ámen.

H. PISAN.

És én János látám a szent várost, az új Jeruzsáemet, a mely az Istenől szálva alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az Ő Istenök.

Jelenések 21:2-3

Útmutató az Olvasához

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of ten special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

Szótár

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates ten special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Strong's: g12

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aīdios

Language: Koine Greek

Speech: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Strong's: g126

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn

Language: Koine Greek

Speech: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Strong's: g165

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios

Language: Koine Greek

Speech: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Strong's: g166

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

Geenna

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Strong's: g1067

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Strong's: g86

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Strong's: g3041 g4442

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol

Language: Hebrew

Speech: proper noun, place

Usage: 65 times in 17 books, 50 chapters, and 63 verses

Strong's: h7585

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Strong's: g5020

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Szótár +

AionianBible.org/Bibles/Hungarian---Hungarian-Karoli/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukács 8:31
Rómaiakhoz 10:7
Jelenések 9:1
Jelenések 9:2
Jelenések 9:11
Jelenések 11:7
Jelenések 17:8
Jelenések 20:1
Jelenések 20:3

aïdos

Rómaiakhoz 1:20
Júdás 1:6

aiōn

Máté 12:32
Máté 13:22
Máté 13:39
Máté 13:40
Máté 13:49
Máté 21:19
Máté 24:3
Máté 28:20
Márk 3:29
Márk 4:19
Márk 10:30
Márk 11:14
Lukács 1:33
Lukács 1:55
Lukács 1:70
Lukács 16:8
Lukács 18:30
Lukács 20:34
Lukács 20:35
János 4:14
János 6:51
János 6:58
János 8:35
János 8:51
János 8:52
János 9:32
János 10:28
János 11:26
János 12:34
János 13:8
János 14:16

Apostolok 3:21

Apostolok 15:18

Rómaiakhoz 1:25

Rómaiakhoz 9:5

Rómaiakhoz 11:36

Rómaiakhoz 12:2

Rómaiakhoz 16:27

1 Korintusi 1:20

1 Korintusi 2:6

1 Korintusi 2:7

1 Korintusi 2:8

1 Korintusi 3:18

1 Korintusi 8:13

1 Korintusi 10:11

2 Korintusi 4:4

2 Korintusi 9:9

2 Korintusi 11:31

Galatákhöz 1:4

Galatákhöz 1:5

Efészusiakhoz 1:21

Efészusiakhoz 2:2

Efészusiakhoz 2:7

Efészusiakhoz 3:9

Efészusiakhoz 3:11

Efészusiakhoz 3:21

Efészusiakhoz 6:12

Filippiekhez 4:20

Kolosséiakhoz 1:26

1 Timóteushoz 1:17

1 Timóteushoz 6:17

2 Timóteushoz 4:10

2 Timóteushoz 4:18

Tituszhoz 2:12

Zsidókhoz 1:2

Zsidókhoz 1:8

Zsidókhoz 5:6

Zsidókhoz 6:5

Zsidókhoz 6:20

Zsidókhoz 7:17

Zsidókhoz 7:21

Zsidókhoz 7:24

Zsidókhoz 7:28

Zsidókhoz 9:26

Zsidókhoz 11:3

Zsidókhoz 13:8

Zsidókhoz 13:21

1 Péter 1:23

1 Péter 1:25

1 Péter 4:11

1 Péter 5:11

2 Péter 3:18

1 János 2:17

2 János 1:2

Júdás 1:13

Júdás 1:25

Jelenések 1:6

Jelenések 1:18

Jelenések 4:9

Jelenések 4:10

Jelenések 5:13

Jelenések 7:12

Jelenések 10:6

Jelenések 11:15

Jelenések 14:11

Jelenések 15:7

Jelenések 19:3

Jelenések 20:10

Jelenések 22:5

aiōnios

Máté 18:8

Máté 19:16

Máté 19:29

Máté 25:41

Máté 25:46

Márk 3:29

Márk 10:17

Márk 10:30

Lukács 10:25

Lukács 16:9

Lukács 18:18

Lukács 18:30

János 3:15

János 3:16

János 3:36

János 4:14

János 4:36

János 5:24

János 5:39

János 6:27

János 6:40

János 6:47

János 6:54

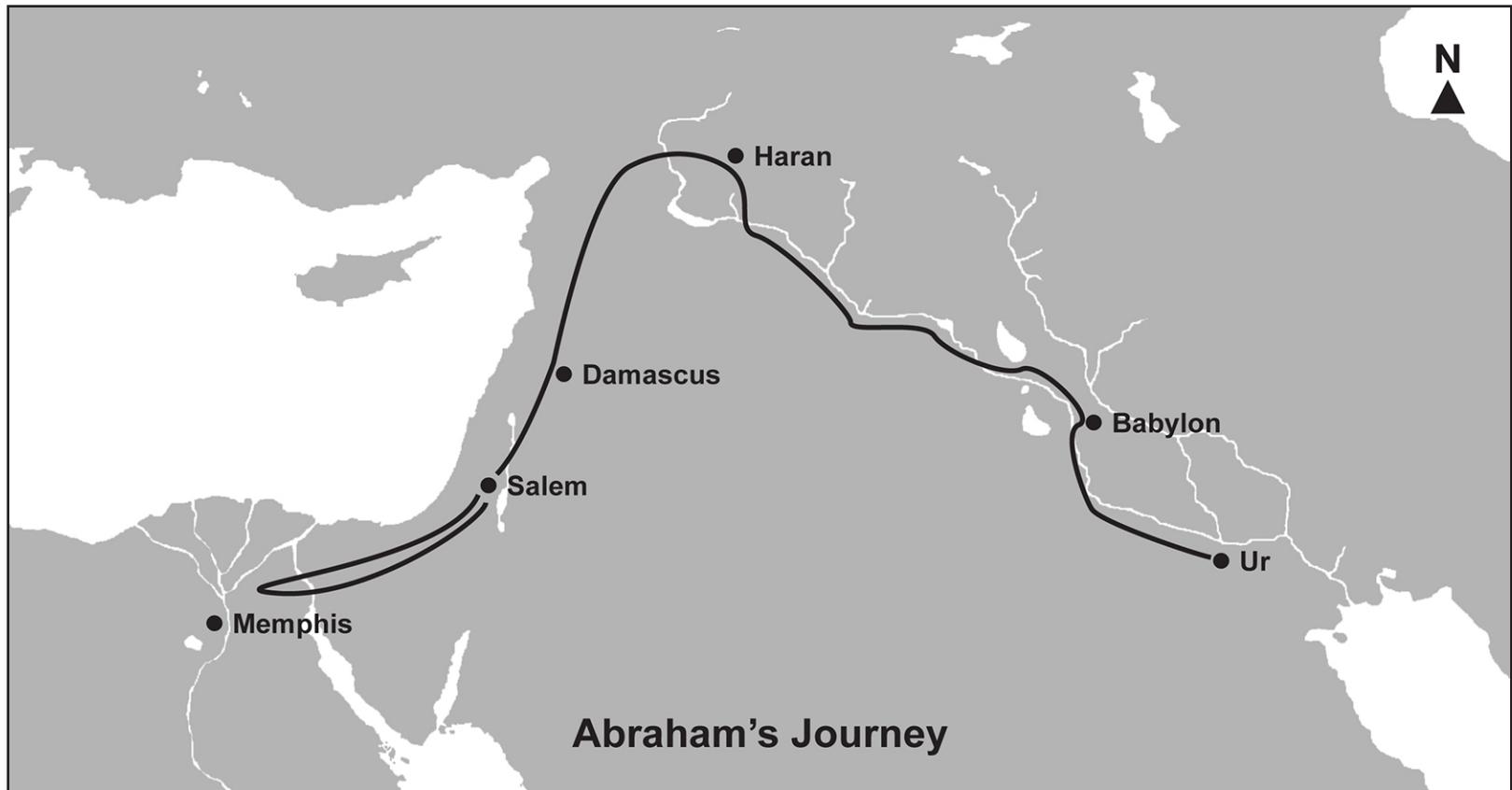
János 6:68

János 10:28
János 12:25
János 12:50
János 17:2
János 17:3
Apostolok 13:46
Apostolok 13:48
Rómaiakhoz 2:7
Rómaiakhoz 5:21
Rómaiakhoz 6:22
Rómaiakhoz 6:23
Rómaiakhoz 16:25
Rómaiakhoz 16:26
2 Korintusi 4:17
2 Korintusi 4:18
2 Korintusi 5:1
Galatákhöz 6:8
2 Tesszálonika 1:9
2 Tesszálonika 2:16
1 Timóteushoz 1:16
1 Timóteushoz 6:12
1 Timóteushoz 6:16
1 Timóteushoz 6:19
2 Timóteushoz 1:9
2 Timóteushoz 2:10
Titushoz 1:2
Titushoz 3:7
Filemonhoz 1:15
Zsidókhoz 5:9
Zsidókhoz 6:2
Zsidókhoz 9:12
Zsidókhoz 9:14
Zsidókhoz 9:15
Zsidókhoz 13:20
1 Péter 5:10
2 Péter 1:11
1 János 1:2
1 János 2:25
1 János 3:15
1 János 5:11
1 János 5:13
1 János 5:20
Júdás 1:7
Júdás 1:21
Jelenések 14:6

Geenna
Máté 5:22
Máté 5:29
Máté 5:30
Máté 10:28
Máté 18:9
Máté 23:15
Máté 23:33
Márk 9:43
Márk 9:45
Márk 9:47

Lukács 12:5
Jakab 3:6
Hadēs
Máté 11:23
Máté 16:18
Lukács 10:15
Lukács 16:23
Apostolok 2:27
Apostolok 2:31
1 Korintusi 15:55
Jelenések 1:18
Jelenések 6:8
Jelenések 20:13
Jelenések 20:14
Limnē Pyr
Jelenések 19:20
Jelenések 20:10
Jelenések 20:14
Jelenések 20:15
Jelenések 21:8
Sheol
1 Mózes 37:35
1 Mózes 42:38
1 Mózes 44:29
1 Mózes 44:31
4 Mózes 16:30
4 Mózes 16:33
5 Mózes 32:22
1 Sámuel 2:6
2 Sámuel 22:6
1 Királyok 2:6
1 Királyok 2:9
Jób 7:9
Jób 11:8
Jób 14:13
Jób 17:13
Jób 17:16
Jób 21:13
Jób 24:19
Jób 26:6
Zsoltárok 6:5
Zsoltárok 9:17
Zsoltárok 16:10
Zsoltárok 18:5
Zsoltárok 30:3
Zsoltárok 31:17
Zsoltárok 49:14
Zsoltárok 49:15
Zsoltárok 55:15
Zsoltárok 86:13
Zsoltárok 88:3
Zsoltárok 89:48
Zsoltárok 116:3
Zsoltárok 139:8

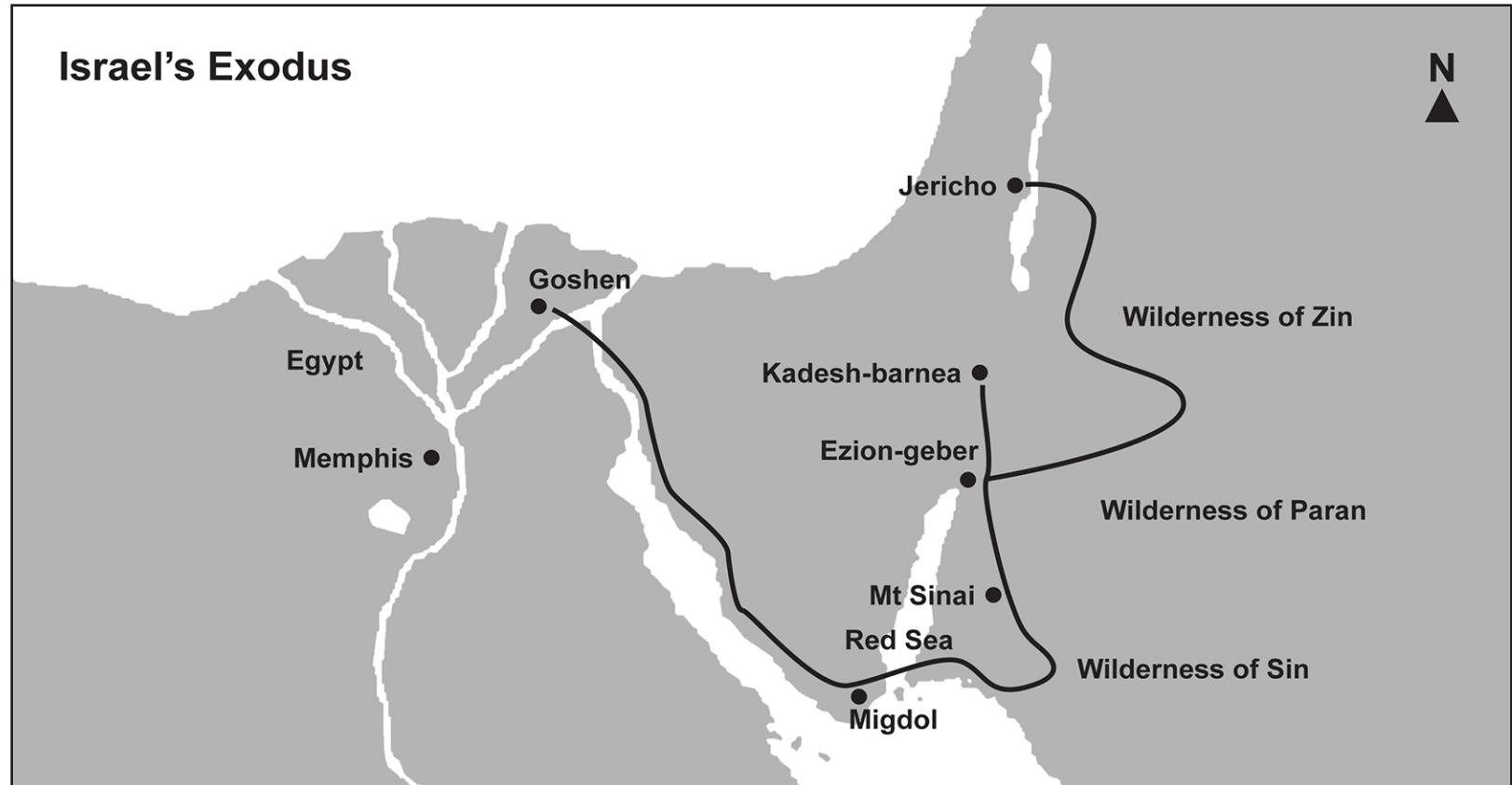
Zsoltárok 141:7
Példabeszédek 1:12
Példabeszédek 5:5
Példabeszédek 7:27
Példabeszédek 9:18
Példabeszédek 15:11
Példabeszédek 15:24
Példabeszédek 23:14
Példabeszédek 27:20
Példabeszédek 30:16
Prédikátor 9:10
Énekek Éneke 8:6
Ézsaiás 5:14
Ézsaiás 14:9
Ézsaiás 14:11
Ézsaiás 14:15
Ézsaiás 28:15
Ézsaiás 28:18
Ézsaiás 38:10
Ézsaiás 38:18
Ézsaiás 57:9
Ezékiel 31:15
Ezékiel 31:16
Ezékiel 31:17
Ezékiel 32:21
Ezékiel 32:27
Hóseás 13:14
Ámos 9:2
Jónás 2:2
Habakuk 2:5
Tartaroō
2 Péter 2:4
Questioned
Jób 28:22
Jób 31:12
2 Péter 2:17

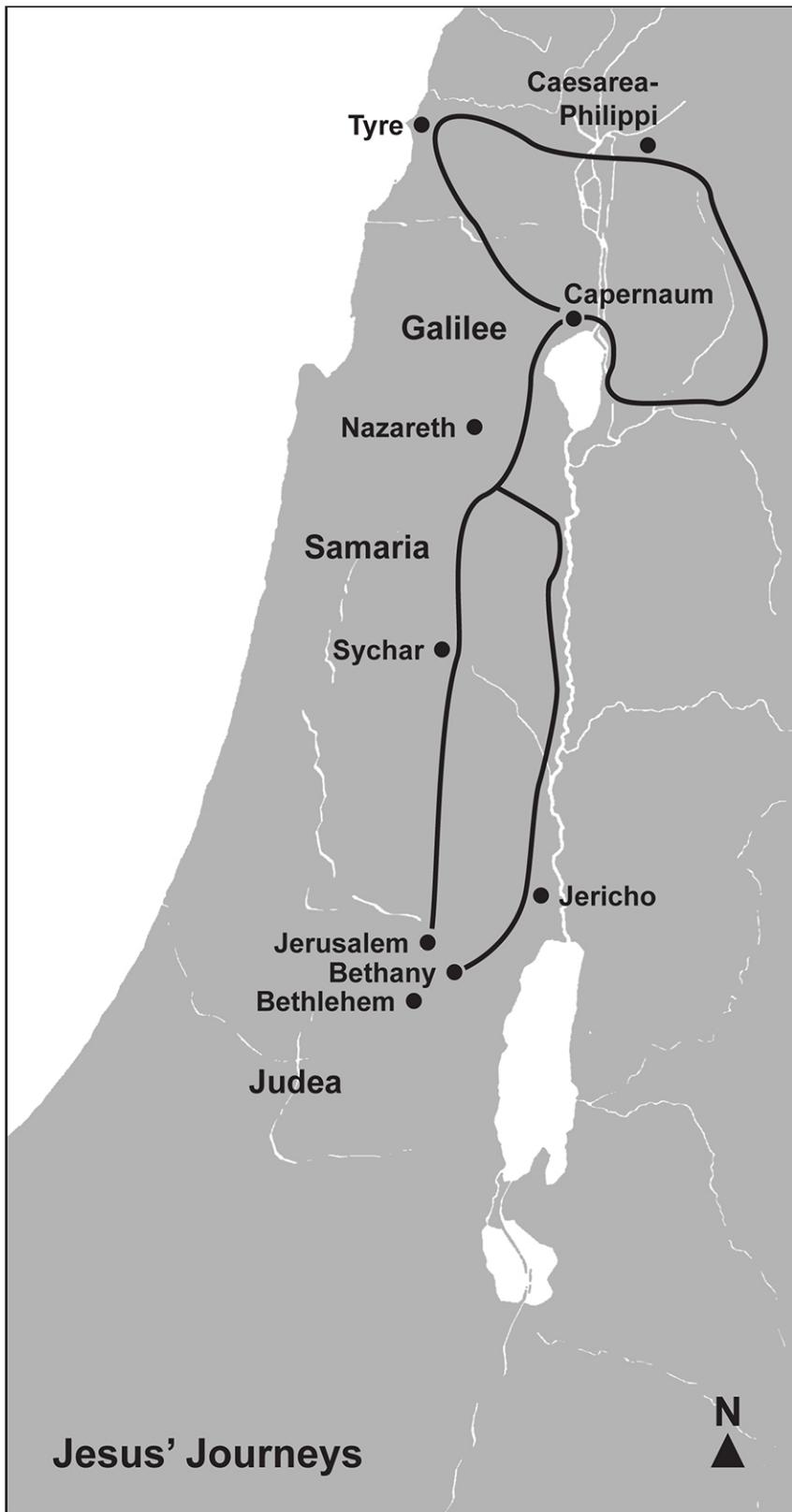
Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. - Zsidókhoz 11:8

Israel's Exodus

N

És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten:
Netalán mászt gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Égyiptomba. - 2 Mózes 13:17

Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgájanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adata az ő életét váltságul sokatérít. - Márk 10:45

Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomának hirdetésére. - Rómaiakhoz 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
► Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

World Nations

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, - Máté 28:19